

L.J. Smith

Jurnalele Vampirilor

1. Trezirea.....	2
2. Lupta.....	180
3. Furia.....	352
4. Reuniunea.....	525
5. Intoarcerea - Caderea noptii	723
6. Intoarcerea – Suflete umbra.....	1036
7. Intoarcerea – Miez de noapte.....	1463

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 1

Trezîrea

Capitolul 1

4 septembrie

Dragă Jurnalule,

~~Azi o să se întâmple ceva îngrozitor.~~

Nu știu de ce am scris asta. E o nebunie. N-am nici un motiv să fiu prost dispusă, ba chiar am toate motivele să fiu fericită, dar...

Dar iată-mă aici, la 5.30 dimineața, trează și speriată. Continui să-mi spun că m-a zăpăcit diferența de fus orar între Franța și State, dar asta nu explică de ce mă simt atât de speriată. Atât de pierdută.

Alaltăieri, când mătușa Judith, Margaret și cu mine veneam cu mașina de la aeroport, am avut un sentiment atât de ciudat. Când am intrat pe strada noastră, mi-am spus dintr-odată: „Mami și tati ne așteaptă acasă. Pun pariu că or să fie pe veranda din fața casei sau în living, uitându-se pe fereastră. Cred că le-a fost atât de dor de mine.”

Știu. Sună total aiurea.

Dar chiar și când am văzut casa și veranda goală, tot am crezut asta. Am urcat în fugă treptele și am apăsat pe clanță și am bătut în ușă. Iar când mătușa Judith a descuiat ușa, m-am năpustit înăuntru și am rămas în hol ascultând, așteptând s-o aud pe mami coborând scările sau pe tati strigând din living.

În acea clipă, mătușa Judith a dat drumul unei valize pe podea, cu un zgomot asurzitor, chiar în spatele meu, a scos un oftat adânc și a spus: „Suntem acasă.” Și Margaret a râs. Iar eu m-am simțit copleșită de cel mai îngrozitor sentiment pe care l-am avut vreodată. Niciodată nu m-am simțit atât de total și de cumplit pierdută.

Acasă. Sunt acasă. De ce sună asta ca o minciună?

M-am născut aici, în Fell's Church. Întotdeauna am locuit în casa asta. Iar asta e tot vechea mea cameră, cu urmele de ars pe dușumea de când Caroline și cu mine am încercat să fumăm pe furiș niște țigări în clasa a cincea și aproape ne-am sufocat. Mă uit pe fereastră și văd gutuiul mare în care s-au urcat Matt și băieții acum doi ani,

apărând neinvitați la petrecerea în pijama de ziua mea. Țasta e patul meu, scaunul meu, comoda mea.

Dar în clipa asta totul mi se pare ciudat, ca și cum nu aici ar fi locul meu. Eu sunt cea care nu are ce căuta aici. Și cel mai rău e că simt că există un loc care e numai al meu, doar că nu-l pot găsi.

Ieri am fost prea obosită și am ratat prima zi de școală. Meredith a luat orarul pentru mine, dar n-am avut chef să vorbesc cu ea la telefon. Mătușa Judith le-a spus tuturor celor care au sunat că diferența de fus orar mă terminase și că dormeam, dar la cină s-a tot uitat la mine cu o privire ciudată.

Dar azi trebuie să mă văd cu ceilalți. Ar trebui să ne întâlnim cu toții în parcare înainte de ore. De-asta sunt oare speriată? Mi-e frică de ei?

Elena Gilbert se opri din scris. Se uită la ultimul rând din jurnal, apoi clătină din cap, cu stiloul în aer deasupra caietului mic cu coperti de catifea albastră. Apoi, cu un gest brusc, înalță capul și aruncă stiloul și caietul în bovindou, unde ricoșară inofensiv și aterizară pe bancheta cu perne de sub fereastră. Era total ridicol.

De când îi era ei, Elena Gilbert, frică să se vadă cu oamenii? De când îi era ei frică de ceva? Se ridică în picioare și își băgă furioasă mâinile într-un chimonro roșu de mătase. Nu aruncă nici o privire înspre oglinda venețiană bogat ornamentată de deasupra comodei din lemn de cireș; știa ce ar vedea. Elena Gilbert, blondă, subțire și calmă, cea care impunea moda în liceul ei, elevă în ultimul an, fata pe care orice băiat o voia și în locul căreia orice fată voia să fie. Care în această clipă avea pe față o încruntare neobișnuită și buzele strânse.

O baie fierbinte și niște cafea, și o să mă calmez, se gândi ea. Ritualul spălatului și îmbrăcatului din fiecare dimineață era liniștitor, și ea îl prelungi, scotocind printre noile haine cumpărate de la Paris. În cele din urmă alege un tricou roz pal și o fustă pantalon foarte

scurtă din in alb care o făceau să arate ca o înghețată de zmeură. Tocmai bună de mâncat, își spuse, și din oglindă o privi o fată cu un zâmbet tainic. Temerile ei de mai devreme dispăruseră, uitate.

— Elena! Unde ești? O să întârzi la școală!

Vocea ajunse până la ea de la parter.

Elena își mai trecu o dată peria prin părul mătăsos și și-l prinse la spate cu o panglică roz aprins. Apoi își luă rucsacul și coborî scările.

În bucătărie, Margaret, surioara ei de patru ani, mânca cereale la masă, iar mătușa Judith prăjea ceva pe plită. Mătușa Judith era genul de femeie care părea întotdeauna vag agitată; avea o față îngustă și plăcută, iar părul ei era deschis la culoare și zburlit, strâns neglijent. Elena o sărută pe obraz.

— Bună dimineața la toată lumea. Îmi pare rău că n-am timp pentru micul dejun.

— Dar, Elena, nu poți să pleci fără să mănânci ceva. Ai nevoie de proteine...

— O să iau o gogoasă pe drum, înainte de școală, spuse veselă Elena.

O sărută pe Margaret în creștet, pe părul cânepiu, și se întoarse către ușă.

— Dar, Elena...

— Și o să mă duc probabil acasă la Meredith sau Bonnie după școală, așa că nu mă așteptați cu masa. Pa!

— Elena...

Elena era deja la ușa de la intrare. O închise în urma ei, întrerupând protestele mătușii Judith, și păși pe veranda casei.

Și se opri.

Toate sentimentele deprimante din acea dimineață o copleșiră din nou. Neliniștea, teama. Și presimțirea că avea să se întâmple ceva îngrozitor.

Maple Street era pustie. Casele victoriene înalte păreau ciudate și tăcute, ca și cum ar fi fost toate goale pe dinăuntru, la fel ca niște

case de pe un platou de filmare părăsit. Păreau goale de oameni, dar pline de lucruri stranii care o urmăreau.

Asta era; cineva o urmărea. Cerul de deasupra nu era albastru, ci lăptos și opac, asemenea unui castron uriaș răsturnat cu gura în jos. Aerul era înăbușitor și Elena era convinsă că niște ochi erau ațintiți asupra ei.

Zări ceva întunecat printre ramurile bătrânului gutui din fața casei.

Era o cioară, stând la fel de nemișcată ca și frunzele pătate cu galben din jurul ei. Ai ei erau ochii care o priveau.

Încercă să-și spună că era ridicol, dar într-un fel știa. Era cea mai mare cioară pe care o văzuse vreodată, grasă și lucioasă, cu curcubeie strălucind în penele ei întunecate. Îi vedea limpede fiecare detaliu: ghearele negre lacome, ciocul ascuțit, ochiul negru care lucea.

Stătea complet nemișcată, încât putea foarte bine să fie o statuie de ceară a unei păsări. Dar în timp ce se uita la ea, Elena simți cum se înroșește, cum căldura o cuprinde în valuri, arzându-i obrazii și gâtul. Căci cioara... o privea. O privea în felul în care o priveau băieții atunci când purta costum de baie sau o bluză transparentă. Ca și cum o dezbrăca din ochi.

Înainte să-și dea seama ce face, își lăsă jos rucsacul și ridică o piatră din drum.

— Pleacă de-aici, spuse, și-și auzi vocea tremurând de furie. Pleacă! Du-te de-aici!

Și, rostind ultimul cuvânt, aruncă piatra.

Urmă o ploaie de frunze, însă cioara se înalță spre cer neatinsă. Aripile ei erau uriașe și făceau zgomot cât pentru un stol întreg de ciori. Elena se ghemui, brusc panicată atunci când pasărea trecu chiar peste capul ei, iar pala de vânt stârnită de mișcarea aripilor îi ciufuli părul blond.

Dar cioara se înalță din nou și se roti în înalțuri, o siluetă

întunecată profilată pe cerul alb ca hârtia. Apoi, cu un croncănit răgușit, se îndepărtă în direcția pădurii.

Elena se îndreptă încet de spate, apoi se uită în jur, stânjenită. Nu-i venea să creadă că tocmai făcuse așa ceva. Dar acum că pasărea dispăruse, cerul părea la fel ca în fiecare zi. Un vânt ușor făcea frunzele să se miște și Elena trase aer adânc în piept. În josul străzii, o ușă se deschise și mai mulți copii ieșiră afară, râzând.

Le zâmbi, apoi respiră din nou, un val de ușurare străbătând-o asemenea căldurii soarelui. Cum a putut să fie atât de proastă? Era o zi frumoasă, care promitea multe lucruri frumoase, și nimic rău nu avea să se întâmple.

Nimic rău nu avea să se întâmple – doar că ea o să întârzie la școală. Toată lumea o să stea s-o aștepte în parcare.

Dar poți să le spui că te-ai oprit să arunci cu o piatră într-un tip care trăgea cu ochiul, își spuse și aproape chicoti. Ei, asta le va da de gândit.

Fără să mai arunce o privire în spate la gutui, o porni cât putu de repede în josul străzii.

Cioara se năpusti prin frunzișul din vârful stejarului uriaș și Stefan își înălță automat capul. Când văzu că era doar o pasăre, se relaxă. Ochii îi coborâră la forma albă și inertă pe care o ținea în mâini, și chipul i se crispă ușor a părere de rău. Nu avusese de gând să o omoare. Ar fi vânat ceva mai mare decât un iepure dacă ar fi știut cât de înfometat era. Dar, sigur, asta era chiar ceea ce îl speria: nu știa niciodată cât de mare avea să-i fie foamea sau ce ar trebui să facă pentru a și-o satisface. Avea noroc că de data asta omorâse doar un iepure.

Rămase în picioare, lângă stejarii bătrâni, cu soarele filtrat printre frunze căzându-i pe părul ondulat. În jeanși și tricou, Stefan Salvatore arăta întocmai ca un elev obișnuit de liceu.

Dar nu era.

Venise să se hrănească în adâncul pădurii, acolo unde nimeni nu-l

putea vedea. Acum își trecea cu grijă limba peste gingii și buze, să se asigure că nu mai rămăsese nici un strop de sânge pe ele. Nu voia să riște nimic.

Mascarada asta era și așa suficient de greu de dus până la capăt.

Pentru o clipă se întrebă, din nou, dacă n-ar trebui pur și simplu să renunțe la tot. Poate că ar trebui să se întoarcă în Italia, înapoi în ascunzișul lui. Cum de se gândise că ar putea să trăiască din nou în lumină?

Dar se săturase de viața în umbră. Se săturase de întuneric și de lucrurile care viețuiau în el. Și în primul rând se săturase să fie singur.

Nu știa exact de ce alesese Fell's Church, din Virginia. După standardele lui, era un oraș tânăr; cele mai vechi clădiri fuseseră ridicate cu doar un secol și jumătate în urmă. Dar amintirile și stafiile Războiului Civil încă mai dăinuiau acolo, la fel de reale ca supermarketurile și magazinele cu fast-food.

Stefan aprecia respectul pentru trecut. Se gândi că poate ar ajunge să-i placă oamenii din Fell's Church. Și poate – poate – ar reuși să-și găsească un loc printre ei.

Desigur, niciodată n-o să fie acceptat cu totul. Gândul îi arcui buzele într-un zâmbet amar. Știa prea bine că nu trebuia să spere asta. Nu va exista nicicând un loc căruia să-i aparțină pe de-a-ntregul, unde va putea să fie el însuși.

Doar dacă alegea să trăiască printre umbre...

Îndepărtă iute gândul. Renunțase la întuneric; lăsase umbrele în urmă. Ștergea din viața lui toți acei ani lungi și o lua de la capăt, astăzi.

Stefan își dădu seama că încă mai ținea în mâini iepurele. Îl așeză cu grijă jos, pe un pat de frunze arămii de stejar. Departe, mult prea departe pentru a fi deslușite de o ureche omenească, recunoscuse zgomotele făcute de un vulpoi.

Haide, vino încoace, frate vânător, își spuse el trist. Micul dejun

te-așteaptă.

Își aruncă pe un umăr jacheta și atunci observă cioara care îl tulburase mai devreme. Era tot cocoțată în stejar și părea să-l privească. Era ceva în neregulă cu ea.

Vru să trimită spre ea un gând iscoditor, pentru a o cerceta, dar se opri. Adu-ți aminte de promisiunea făcută, își spuse. Nu folosești Puterile decât dacă este absolut necesar. Doar dacă nu ai altă soluție.

Mișcându-se aproape neuzit printre frunzele moarte și crenguțele uscate, se îndreptă către marginea pădurii. Acolo își lăsase mașina. Se uită o dată înapoi și văzu că cioara părăsise copacul și coborâse pe iepure.

Era ceva sinistru în felul în care își întindea aripile peste trupul alb fără viață, ceva sinistru și triumfător. Stefan simți cum i se pune un nod în gât și vru să se întoarcă și să alunge pasărea. Dar și ea era la fel de îndreptățită să mănânce ca și vulpea, își spuse.

La fel ca și el.

Dacă avea să vadă din nou pasărea, o să-i iscodească mintea, hotărî el. Dar acum își luă privirea de la cioară și grăbi pasul prin pădure, hotărât. Nu voia să întârzie la liceul „Robert E Lee”.

Capitolul 2

Elena fu înconjurată de ceilalți din clipa în care păși în parcare la liceului. Toată lumea era acolo, toată gașca pe care nu o mai văzuse de la sfârșitul lui iunie, plus patru sau cinci pisălogi care sperau să câștige popularitate prin asocierea cu ei. Pe rând, Elena primi îmbrățișările de bun venit ale membrilor grupului ei.

Caroline se înălțase cu cel puțin doi centimetri și era mai suplă ca niciodată, tot mai asemănătoare cu un manechin din Vogue. O salută cu răceală pe Elena și se dădu înapoi, cu ochii ei verzi îngustați ca ai unei pisici.

Bonnie nu crescuse deloc, și capul ei buclat și roșcat abia ajungea la bărbia Elenei când își aruncă brațele în jurul ei. Stai puțin – bucle? își spuse Elena. O împinse deoparte pe fata mai mică.

— Bonnie! Ce ți-ai făcut la păr?

— Îți place? Cred că mă face să par mai înaltă.

Bonnie își înfoie buclele deja înfoiate și zâmbi, cu ochii ei căprui scânteind de încântare, cu fețișoara ei în formă de inimă strălucind. Elena trecu mai departe.

— Meredith. Nu te-ai schimbat deloc.

Se îmbrățișară cu drag. De Meredith îi fusese mai dor ca de oricine altcineva, se gândi Elena, uitându-se la fata înaltă. Meredith nu se farda niciodată, dar oricum, cu pielea ei măslinie perfectă și genele lungi și negre, nici nu avea nevoie. Acum, o studia pe Elena cu o sprânceană ridicată.

— Ei, părul tău e cu două nuanțe mai deschis de la soare... Dar unde e bronzul? Credeam că te distrezi pe Riviera franceză.

— Știi doar că eu nu mă bronzez niciodată.

Elena își ridică mâinile pentru a le cerceta. Pielea era perfectă, precum porțelanul, dar la fel de albă și de translucidă ca a lui Bonnie.

— Stai puțin, exclamă Bonnie, apucând o mână a Elenei, mi-am adus aminte de ceva. Ia ghiciți ce am învățat vara asta de la verișoara mea! Înainte ca vreunul dintre cei din jur să spună ceva, ea îi informă triumfătoare: Cititul în palmă! Se auziră câteva gemete, apoi câteva râsete.

— Râdeți cât vreți, spuse Bonnie, netulburată. Verișoara mea mi-a spus că sunt un medium bun. Ia să vedem...

Studie palma Elenei.

— Grăbește-te, altfel o să întârziem, spuse Elena, puțin nerăbdătoare.

— Bine, bine. Uite, asta e linia vieții tale – sau e linia inimii?

Cineva din grup chicoti.

— Șșt, făcu Bonnie, pătrund în abis. Văd... văd...

Deodată, chipul lui Bonnie se albi, ca și cum fata s-ar fi speriat brusc. Ochii ei căprui se făcură mari, dar acum nu mai părea să se uite la palma Elenei, ci prin ea – la ceva înfricoșător.

— O să cunoști un străin înalt și brunet, murmură Meredith din spatele ei, și se auziră iar chicoteli.

— Brunet, da, și străin... Dar nu înalt, spuse Bonnie cu o voce șoptită, îndepărtată. Deși, continuă ea după o clipă, cu un aer nedumerit, a fost înalt odată. Ochii ei căprui, mari, se ridicară uimiți către Elena. Dar asta e imposibil... nu? Dădu brusc drumul mâinii Elenei, aproape aruncând-o departe de ea. Nu vreau să mai văd nimic.

— În regulă, spectacolul s-a terminat. Haideți să mergem, le spuse Elena celorlalți, vag iritată.

Întotdeauna considerase că șmecheriile astea cu mediumurile erau doar atât – niște șmecherii. Și atunci, de ce se simțea neliniștită? Doar pentru că în dimineața aceea se speriasse atât de tare...

Fetele porniră către clădirea liceului, dar se opriră la auzul zgomotului unui motor bine ambalat.

— Ei, spuse Caroline, cu ochii mari. Asta da, mașină.

— Țsta da, Porsche, o corectă sec Meredith.

Turbo-ul 911 negru și lucios trecu torcând prin parcare, căutând un loc, mișcându-se la fel de lenevos ca o panteră care își pândește prada.

Când mașina se opri, portiera se deschise și îl văzură pe șofer.

— Uau! făcu încet Caroline.

— Poți s-o mai spui o dată, șopti Bonnie.

Din locul în care se afla, Elena putea vedea un trup subțire, musculos. Jeanși decolorați, atât de mulați că probabil seara cu greu reușea să-i tragă de pe el, un tricou la fel de mulat, și o jachetă de piele cu un model neobișnuit. Avea părul ondulat – și brunet.

Nu era însă înalt. O înălțime medie.

Elena expiră prelung.

— Cine e tipul ăla cu mască? spuse Meredith.

Remarca era foarte potrivită – ochelari negri de soare acopereau ochii băiatului, ascunzându-i fața ca o mască.

— Străinul mascat, spuse cineva, și toată lumea începu să vorbească în același timp.

— I-ai văzut jacheta? E italiană, din Roma.

— De unde știi? Tu n-ai fost niciodată mai departe de Rome, New York.

— Hopa. Elena are din nou privirea aia. Privirea de vânătoare.

— Domnul Frumos-și-Brunet-și-Scund ar face bine să aibă grijă.

— Nu e scund; e perfect!

În toată acea pălăvrăgeală, se auzi limpede vocea lui Caroline:

— Ei, haide, Elena. Îl ai deja pe Mart. Ce mai vrei? Ce poți să faci cu doi din ce nu poți să faci cu unul?

— Același lucru – doar că durează mai mult, răspunse târăgănat Meredith și toată lumea izbucni în râs.

Băiatul își încuiase portiera și se îndrepta acum spre școală. Elena porni după el cu un aer degajat, urmată de celelalte fete într-un grup strâns. Pentru o clipă, simți cum o cuprinde enervarea. Chiar nu se putea duce nicăieri fără un alai în picioarele ei? Dar Meredith îi prinse privirea și ea zâmbi fără să vrea.

— Noblesse oblige, spuse încet Meredith.

— Ce?

— Dacă vrei să fii regina școlii, trebuie să accepți consecințele.

Elena se încruntă la aceste cuvinte și intră în clădirea liceului. În fața lor se întindea un coridor lung, și o siluetă în jeanși și jachetă de piele tocmai dispărea pe ușa secretariatului din față. Elena încetini pașii și se opri în fața biroului, uitându-se gânditoare la mesajele prinse pe avizierul de plută de lângă ușă. Secretariatul avea o fereastră mare, prin care se vedea perfect tot interiorul.

Celelalte fete se uitau fără jenă pe fereastră și chicoteau.

- Drăguță privește din spate!
- Aia e cu siguranță o jachetă Armani!
- Crezi că nu e din Virginia?

Elena asculta cu atenție, încercând să prindă numele băiatului. Se părea că în secretariat lucrurile nu mergeau prea bine: doamna Clarke, secretara responsabilă cu admiterea noilor elevi, se uita la o listă și clătina din cap. Băiatul rosti ceva și doamna Clarke ridică mâinile într-un gest care spunea „Ce pot să spun?” Parcurse din nou lista, urmărind-o cu un deget, și clătină iarăși din cap, hotărât. Băiatul vru să plece, apoi se întoarse iar. Și când doamna Clarke ridică privirea către el, expresia i se schimbă.

Ochelarii de soare ai băiatului erau acum în mâinile lui. Doamna Clarke părea surprinsă de ceva; Elena o văzu clipind de mai multe ori. Gura i se deschise și se închise la loc, ca și cum încerca să spună ceva.

Elena ar fi vrut să vadă mai mult decât doar ceafa băiatului. Doamna Clarke scotocea acum prin teancurile de hârtii cu un aer năucit. În cele din urmă găsi un formular oarecare și scrisese ceva pe el, apoi îl răsuci și îl întinse spre băiat.

Băiatul scrisese câteva cuvinte pe formular – îl semnă probabil – și i-l dădu înapoi. Doamna Clarke se holbă la el pentru o clipă, apoi frunzări printr-un alt teanc de hârtii și în cele din urmă îi întinse băiatului ceea ce părea a fi un orar. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui, în timp ce el îl luă, înclină capul în semn de mulțumire și se întoarse către ușă.

Elena nu mai putea de curiozitate acum. Ce se petrecuse înăuntru? Și cum arăta chipul acestui necunoscut? Când ieși însă din secretariat, avea din nou ochelarii pe nas. Elena se simți dezamăgită.

Dar îi putu vedea restul feței atunci când el se opri pentru o clipă în pragul ușii. Părul negru ondulat încadra niște trăsături atât de fine încât păreau luate de pe o veche monedă romană sau de pe un medalion. Pomeți înalți, nas drept clasic... și o gură care să nu te

lase să dormi noaptea, își spuse Elena. Buza superioară era minunat dăltuită, sensibilă, foarte senzuală. Sporovăială fetelor în hol se oprise brusc.

Cele mai multe își întorceau acum privirile de la băiat, uitându-se în altă parte. Elena rămase lângă fereastră și-și mișcă ușor capul, scoțându-și panglica ce-i ținea părul și lăsându-l să-i cadă liber pe umeri. Fără să se uite nici în stânga și nici în dreapta, băiatul o porni în jos pe coridor. Când se îndepărtă suficient, un cor de suspine și șoapte se ridică în urma lui.

Elena nu auzi nimic.

Trecuse pe lângă ea, își spuse, uluită. Pe lângă ea, fără să-i arunce nici o privire.

Vag, își dădu seama că suna clopoțelul. Meredith o scutura de braț.

— Ce-i?

— Am zis, uite orarul. Avem trigonometrie la etaj acum. Haide!

Elena o lăsă pe Meredith să o tragă după ea pe coridor și în sus pe scară, apoi într-o clasă. Se așeză cu mișcări mecanice într-o bancă goală și își fixă privirea pe profesoara aflată în fața clasei, dar fără să o vadă de fapt. Șocul încă nu-i trecuse. Trecuse pe lângă ea. Fără să-i arunce o singură privire. Nici nu-și mai amintea de când nu mai făcuse așa ceva un băiat. Toți se uitau, cel puțin. Unii fluierau. Unii se opreau să-i vorbească. Unii doar se holbau.

Și Elenei îi plăcuse întotdeauna asta.

În fond, ce era mai important decât băieții? Ei arătau cât de populară erai, cât de frumoasă erai. Și puteau fi de folos în multe feluri. Uneori erau incitanți, dar de obicei asta nu dura mult. Uneori erau niște jigodii încă de la început.

Majoritatea băieților, reflectă Elena, erau ca niște cățeluși. Adorabili, dar de care te puteai ușor lipsi. Câțiva puteau fi mai mult decât atât, puteau deveni niște adevărați prieteni. Ca Matt.

Oh, Matt. Anul trecut sperase că el era cel pe care îl căuta, băiatul

care putea să o facă să simtă... ei bine, ceva mai mult. Mai mult decât emoția triumfului de a face o cucerire, mândria de a-ți prezenta o nouă achiziție celorlalte fete. Iar ea ajunsese să țină foarte mult la Matt. Dar peste vară, când avusese timp să se gândească mai bine, își dăduse seama că ceea ce simțea pentru el era sentimentul pe care îl ai pentru un văr sau o soră.

Doamna Halpern împărțea cărțile de trigonometrie. Elena își luă cartea mecanic și își scrisese numele pe prima pagină, cufundată încă în gânduri.

Matt îi plăcea mai mult decât orice alt băiat pe care îl cunoștea. Și de aceea va trebui să-i spună că totul se terminase între ei.

Nu știuse cum să i-o spună într-o scrisoare. Nu știa cum să i-o spună acum. Nu se temea că Matt o să facă scandal; dar pur și simplu n-o să înțeleagă. De fapt, adevărul era că nici ea nu înțelegea.

Era ca și cum ea întotdeauna căuta... ceva. Doar că, în clipa în care era convinsă că găsisese acel ceva, își dădea seama că nu era așa. I se întâmplase asta nu numai cu Matt, ci și cu oricare dintre băieții cu care fusese împreună.

Și apoi trebuia să o ia de la capăt. Din fericire, întotdeauna exista „material” disponibil. Nici un băiat nu reușise să îi reziste, și nici un băiat nu o ignorase vreodată. Până acum.

Până acum. Amintindu-și de acel incident din coridor, Elena își încleștă degetele pe stilou. Tot nu-i venea să creadă că trecuse pe lângă ea așa.

Clopoțelul sună și toată lumea ieși din clasă, dar Elena se opri în prag. Își mușcă buza, cercetând cu privirea valul de elevi care se revărsau de-a lungul coridorului. Apoi o zări pe una dintre fetele din parcare.

— Frances! Vino aici.

Frances veni imediat, cu fața ei comună strălucind de încântare.

— Ascultă, Frances, mai știi băiatul de azi dimineață?

— Cel cu Porsche și... ăăă... bine dotat? Cum să-l uit?

— Ei bine, vreau orarul lui. Fă rost de el de la secretariat dacă poți, sau chiar de la el dacă altfel nu se poate. Dar adu-mi-l!

Frances păru pentru o clipă surprinsă, apoi rânji și încuviință din cap.

— OK, Elena, o să încerc. Ne vedem la prânz dacă pot să fac rost de el.

— Mersi, spuse Elena și o urmări pe fată îndepărtându-se.

— Știi, chiar ești nebună, rosti vocea lui Meredith în urechea ei.

— La ce bun să fii regina școlii dacă nu poți să dai din când în când câte un ordin? răspunse calmă Elena. Acum unde mă duc?

— Ai Economie generală. Uite, ia-l tu, spuse Meredith și îi întinse un orar. Eu trebuie să fug la chimie. Ne vedem mai târziu.

Economia generală și restul dimineții trecură ca prin vis. Elena sperase să-l mai zărească pe noul elev, dar el nu era în nici una din clasele ei. Dar Matt era într-una, și Elena simți o strângere de inimă când ochii lui albaștri îi întâlniră privirea cu un zâmbet.

Când clopoțelul care anunța prânzul sună, Elena intră în cofetăria salutând din cap în dreapta și-n stânga. Caroline era afară, rezemată cu un aer nonșalant de un perete, cu bărbia ridicată, spatele drept, șoldurile împinse în față. Cei doi băieți cu care vorbea tăcură și își dădură coate când Elena se apropie.

— Bună, le spuse scurt băieților, iar lui Caroline: Ești gata să intri să mănânci?

Ochii verzi ai lui Caroline se îndreptară pentru o clipă spre Elena și fata își dădu deoparte de pe față părul roșu-închis, strălucitor.

— Cum, la masa regală? spuse ea.

Elena se uită la ea surprinsă. Ea și Caroline se cunoșteau din grădiniță și întotdeauna fuseseră într-o competiție prietenească. Dar în ultimul timp ceva se întâmplase cu Caroline. Începuse să ia rivalitatea din ce în ce mai în serios. Iar acum Elena era uimită de persiflarea evidentă din răspunsul prietenei ei.

— Păi, nu prea pari să aparții plebei, spuse ea pe un ton vesel.

— Oh, ai atâta dreptate cu asta, spuse Caroline, întorcându-se pentru a o privi pe Elena în față.

Ochii ei verzi, ca de pisică, erau îngustați și căpătaseră o tentă fumurie, iar Elena fu șocată de ostilitatea pe care o citi în ei. Cei doi băieți zâmbiră stânjeniți și se îndepărtară încet.

Caroline nu păru să observe.

— O mulțime de lucruri s-au schimbat cât ai fost tu plecată în vara asta, Elena, continuă ea. Și poate că timpul tău pe tron se încheie.

Elena se înroșise, o simțea. Se strădui să-și păstreze vocea calmă.

— Poate, spuse ea. Dar, în locul tău, încă nu mi-aș cumpăra un sceptru, Caroline.

Se întoarse și intră în sala de mese, ușurată să le vadă pe Meredith și Bonnie, și pe Frances lângă ele. Își alege mâncarea și se duse la fete, simțind cum roșeața îi dispare din obraji. Nu voia să o lase pe Caroline să o supere; n-o să se mai gândească deloc la ea.

— Am făcut rost de orarul lui, spuse Frances, fluturând o bucată de hârtie în timp ce Elena se așeza la masă.

— Iar eu am câteva vești bune, spuse Bonnie, plină de importanță. Elena, ia ascultă aici. E la clasa mea de biologie, și am stat chiar lângă el. Îl cheamă Stefan, Stefan Salvatore, și e din Italia, și stă la bătrâna doamnă Flowers, la marginea orașului. Bonnie oftă. E atât de romantic! Caroline și-a scăpat cărțile și el i le-a ridicat.

Elena se strâmbă.

— Ce neîndemânatică e Caroline. Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Păi, asta-i tot. De fapt, nici n-a vorbit cu ea. E foaaaarte misterios, știi. Doamna Endicott, profa' mea de biologie, a încercat să-l convingă să-și scoată ochelarii, dar n-a vrut. A zis că are o problemă medicală.

— Ce fel de problemă?

— Habar n-am. Poate e în fază terminală și zilele îi sunt numărate. N-ar fi asta romantic?

— Oh, foarte, spuse Meredith.

Elena se uita peste hârtia lui Frances, mușcându-și buza.

— E în al șaptelea meu curs, Istoria europeană. Mai vine cineva la cursul ăsta?

— Eu, spuse Bonnie. Și cred că și Caroline. Oh, și poate și Matt; a zis ceva ieri despre norocul lui de a-l avea profesor pe domnul Tanner.

Minunat, își spuse Elena, înfigându-și furculița în piure. Se părea că al șaptelea curs avea să fie extrem de interesant.

Stefan se bucura că orele aproape se terminaseră. Voia să iasă din coridoarele și sălile astea de clasă aglomerate, măcar pentru câteva minute.

Atât de multe minți. Apăsarea atâtor modele de gândire, atâtea voci mintale care îl înconjurau, toate îl făceau să se simtă amețit. De mulți ani nu mai fusese în mijlocul unei asemenea mulțimi.

Și dintre toate, o anumită minte ieșea în evidență. Fusese printre cele care îl urmăriseră în coridorul principal al școlii. Nu știa cum arată, dar personalitatea ei era puternică. Era convins că ar recunoaște-o dacă ar vedea-o din nou.

Cel puțin supraviețuise deocamdată primei zile ale mascaradei. Folosise Puterile doar de două ori, și foarte puțin. Dar era obosit și, recunoscând plin de părere de rău, flămând. Iepurele nu fusese suficient.

Avea să-și facă griji pentru asta mai târziu. Găsi ultima sală de clasă și luă loc. Și imediat simți din nou prezența acelei minți speciale.

Lucea la marginea conștiinței lui, o lumină aurie, dulce și totuși vibrantă. Și, pentru prima oară, putea localiza fata de la care venea. Stătea așezată chiar în fața lui.

În aceeași clipă în care gândi asta, ea se întoarse și el îi văzu fața. Cu greu se abținu să nu țipe, șocat.

Katherine! Dar, desigur, nu era posibil. Katherine era moartă; și el o știa cel mai bine.

Și totuși, asemănarea era tulburătoare. Părul acela blond pal, atât de deschis la culoare încât aproape părea să sclipească. Pielea albă ca laptele, care întotdeauna îl făcuse să se gândească la lebede, sau la alabastru, cu o ușoară urmă de roșeață pe pomeți. Și ochii... Ochii lui Katherine avuseseră o culoare cum el nu mai văzuse niciodată până acum: mai întunecată decât azuriul cerului, la fel de intensă ca și pietrele de lapislazuli din banda ei de păr. Fata asta avea aceiași ochi.

Și erau ațintiți asupra lui, în vreme ce ea zâmbea.

Își luă repede privirea de la acel zâmbet. Mai mult decât orice, nu voia să se gândească la Katherine. Nu voia să se uite la fata care îi aducea aminte de ea, și nu voia să-i mai simtă prezența. Rămase cu ochii la bancă, blocându-și mintea cât putu de tare. Și în cele din urmă, încet, fata se întoarse din nou cu spatele la el.

Se simțea jignită. Chiar și prin blocajele minții, el simțea asta. Dar nu-i păsa. De fapt, chiar se bucura, și spera că așa o să stea departe de el. În afară de asta, nu avea nici un sentiment pentru ea.

Continuă să și-o repete în gând, pe când stătea așezat în bancă, fără să audă vocea monotonă și bâzâită a profesorului. Dar ajungea până la el un parfum ușor – violete, își spuse. Iar gâtul ei alb și delicat era aplecat deasupra cărții, și părul blond îi cădea de-o parte și de alta a lui.

Cu furie și frustrare, recunoscuse acea senzație cunoscută în dinți – mai degrabă o zvâcnire sau o furnicătură decât o durere. Era foame, un anumit fel de foame. Și nu una pe care avea să și-o potolească prea curând.

Profesorul măsoară încăperea în lung și-n lat ca un dihor, punând întrebări, și Stefan își concentrează în mod deliberat atenția asupra lui. La început fu nedumerit, căci deși nici unul dintre elevi nu știa răspunsurile, întrebările continuau să vină. Apoi înțelese că acesta

era scopul omului. Să-i facă de râs pe elevi pentru ceea ce nu știau.

Acum își găsisese o altă victimă, o fată micuță cu o mulțime de bucle roșu-închis și o fețișoară în formă de inimă. Stefan privi scârbit cum profesorul o hărțuia cu întrebări. Fata avea un aer jalnic când profesorul se întoarse cu spatele la ea pentru a se adresa clasei:

— Înțelegeți acum ce vreau să spun? Credeți că sunteți grozavi; sunteți în ultimul an, aproape absolvenți. Ei bine, o să vă spun că unii dintre voi nu sunteți gata nici măcar grădinița s-o absolviți. Ca ea! Arată cu mâna către fata cu păr roșcat. Habar n-are de Revoluția franceză. Crede că Maria Antoaneta a fost o divă a filmului mut!

Elevii din jurul lui Stefan se foiau stânjeniiți. Simțea resentimentele din mintea lor, și umilința. Și teama. Cu toții se temeau de omulețul acesta slab, cu ochi de nevăstuică, până și băieții solizi care erau mai înalți decât el.

— Bun, hai să încercăm cu o altă perioadă. Profesorul se întoarse din nou către fata pe care o interoga, în timpul Renașterii... Se întrerupse. Știi ce e Renașterea, nu? Perioada dintre secolele al treisprezecelea și al șaptesprezecelea, în care Europa a redescoperit marile idei ale Greciei și Romei antice. Perioada care a dat lumii mulți dintre cei mai mari artiști și gânditori ai Europei.

Fata încuviință din cap cu un aer confuz și profesorul continuă:

— În timpul Renașterii, ce făceau la școală elevii de vârsta ta? Ei? Ai vreo idee? Poți să ghicești?

Fata înghiți nodul din gât, apoi, cu o umbră de zâmbet, spuse:

— Jucau fotbal?

Auzind râsetele clasei, fața profesorului se întunecă.

— Nici gând! rosti el tăios și clasa se liniști. Crezi că asta e o glumă? Ei bine, în acel timp, elevii de vârsta ta cunoșteau deja foarte bine mai multe limbi străine. Stăpâneau logica, matematica, astronomia, filosofia și gramatica. Erau gata să meargă mai departe la o universitate, în care fiecare curs era predat în latină. Fotbalul era chiar ultimul lucru...

— Scuzați-mă.

Vocea calmă îl opri pe profesor în mijlocul discursului. Toată lumea se întoarse să îl privească pe Stefan.

— Ce? Ce-ai spus?

— Am spus: scuzați-mă, repetă Stefan, scoțându-și ochelarii și ridicându-se în picioare. Dar vă înșelați. Elevii din Renaștere erau încurajați să participe la jocuri sportive. Erau învățați că o minte sănătoasă are nevoie și de un corp sănătos. Și cu siguranță jucau sporturi de echipă, precum crichet, tenis – și chiar și fotbal. Se întoarse către fata cu păr roșcat și îi zâmbi, și ea îi răspunse cu un zâmbet plin de recunoștință. Apoi Stefan adăugă către profesor: Dar cele mai importante lucruri pe care le învățau erau bunele maniere și politețea. Sunt sigur că manualul vă va spune asta.

Elevii rânjeau. Profesorul se înroșise la față și începu să se bâlbâie furios. Dar Stefan continuă să-l privească în ochi, și după un alt minut profesorul fu cel care se uită în altă parte.

Se auzi clopoțelul.

Stefan își puse repede ochelarii și își strânse cărțile. Deja atrăsese mai multă atenție asupra lui decât trebuia, și nu voia să fie obligat să o privească din nou pe fata blondă. Și, pe urmă, trebuia să iasă repede de aici: simțea deja în vene acea arsură familiară.

Când ajunse la ușă, cineva strigă:

— Hei! Chiar jucau fotbal pe atunci?

Nu rezistă și aruncă un zâmbet larg peste umăr:

— Oh, da. Uneori cu capetele retezate ale prizonierilor de război.

Elena îl urmări plecând. Îi întorsese spatele în mod deliberat. O umilise dinadins, și asta în fața lui Caroline, care pândea asemenea unui șoim. Simți cum lacrimile îi ard în ochi, dar în acea clipă un singur gând o stăpânea.

Va pune mâna pe el, chiar dacă asta avea să o omoare. Chiar dacă asta îi omora pe amândoi, va fi al ei.

Capitolul 3

Primele licăriri ale zorilor vârstau cerul întunecat al nopții cu roz și verde pal. Stefan privea de la fereastra camerei sale din pensiune. Închiriase această cameră pentru trapa din tavan, o trapă care se deschidea pe o platformă de pe acoperiș. Acum ușa aceea era deschisă și un vânt rece sufla pe scara de sub ea. Stefan era îmbrăcat, dar nu pentru că se trezise devreme, ci pentru că nici nu se culcase.

Tocmai se întorsese din pădure, și pe o latură a ghetei mai avea lipite câteva bucățele de frunză umedă. Le îndepărtă cu grijă. Auzise comentariile elevilor cu o zi în urmă și știa că îi priviseră lung hainele – întotdeauna se îmbrăca foarte bine –, nu doar din vanitate, ci pentru că așa se cuvenea. Preceptorul lui îi spusese adeseori: Un aristocrat trebuie să se îmbrace pe măsura poziției sale. Dacă nu o face, înseamnă că își arată disprețul pentru ceilalți. Toată lumea are un loc în lume, iar locul lui fusese odată în rândul nobilimii. Odată.

De ce se mai gândea la lucrurile astea? Sigur, ar fi trebuit să-și dea seama că dacă juca rolul unui elev, asta avea să-i aducă aminte de vremea când fusese cu adevărat elev. Acum amintirile îl copleșeau, intens, cu repeziciune, ca și cum frunzărea paginile unui jurnal și privirea lui prindea, ici și colo, câte un paragraf. Una în special îi apăru vie: chipul tatălui său când Damon anunțase că renunța la universitate. N-o să uite niciodată acel moment. Nu-l mai văzuse nicicând atât de furios pe tatăl său...

„Cum adică nu te mai duci?”

Giuseppe era un om drept, dar se aprindea ușor, și fiul său mai mare îi stârnea întotdeauna latura violentă.

Fiul acela își ștergea acum buzele cu o batistă de mătase de culoarea șofranului.

„Credeam că până și tu ai putea înțelege o propoziție atât de simplă, tată”, spuse el. „Vrei să ți-o repet în latină?”

„Damon...”, începu Stefan crispat, îngrozit de această lipsă de respect.

Dar tatăl îl întrerupse.

„Ceea ce-mi spui tu acum e că eu, Giuseppe, conte di Salvatori, va trebui să dau ochii cu prietenii mei știind că fiul meu e un scioparto? Un iresponsabil? Un trândav care nu își aduce contribuția folositoare la bunăstarea Florenței?”

Servitorii se retrăgeau încet în fața furiei crescânde a lui Giuseppe.

Damon nici nu clipi.

„Așa se pare. Asta dacă îi poți numi prieteni pe toți cei care îți cântă osanale în speranța că le vei împrumuta bani.”

„Sporco parassita!” strigă Giuseppe, ridicându-se din scaun. „Nu ajunge că atunci când ești la școală îți irosești timpul și banii? Oh, da, știu totul despre jocurile de noroc, despre beții și femei. Și știu că dacă n-ar fi fost secretarul tău și preceptorii tăi, ai fi ratat fiecare curs. Dar acum vrei să mă faci cu totul de rușine. Și de ce? De ce?” Mâna lui mare se ridică brusc și îl apucă pe Damon de bărbie. „Ca să te poți întoarce la partidele tale de vânătoare cu șoimi și copoi?”

Stefan trebuia să recunoască: Damon nici măcar nu tresări. Rămase nemișcat în strânsoarea tatălui său, un aristocrat din cap până-n picioare, de la bereta de o simplitate elegantă de pe capul său până la pelerina tivită cu hermină și pantofii din piele moale.

Buza superioară îi era arcuită cu o aroganță deplină.

De data asta ai mers prea departe, își spuse Stefan, privindu-i pe cei doi bărbați care se înfruntau din priviri. De data asta nici măcar tu n-ai să fii în stare să ieși cu fața curată dintr-o asemenea treabă folosindu-ți farmecul.

Dar chiar atunci se auzi un pas ușor în pragul camerei de lucru. Stefan se întoarse și fu orbit de ochii de lapislazuli, mărginiți de gene dese. Era Katherine. Tatăl ei, baronul von Swartzschild, o adusese din tărâmurile reci ale prinților germani în ținutul rural al Italiei,

sperând că asta o va ajuta să își revină după o lungă boală. Și din ziua în care sosise Katherine, totul se schimbase pentru Stefan.

„Îmi cer iertare. N-am vrut să deranjez.” Vocea ei era dulce și limpede. Făcu o mișcare ușoară înapoi către ușă, ca și cum ar fi vrut să plece.

„Nu, nu pleca. Rămâi”, spuse repede Stefan.

Voia să spună mai multe, să o ia de mână – dar nu îndrăznea. Nu în prezența tatălui său. Tot ce putea să facă era să privească lung în acei ochi albaștri ca niște geme, ce erau ridicați către el.

„Da, rămâi”, spuse Giuseppe, și Stefan văzu că expresia furioasă a tatălui său se calmase și el îi dăduse drumul lui Damon. Făcu un pas înainte, îndreptându-și faldurile grele ale robei sale lungi, garnisită cu blană.

„Tatăl tău ar trebui să se întoarcă astăzi de la treburile lui din oraș și va fi încântat să te vadă. Dar obrajii tăi sunt palizi, micuță Katherine. Sper că nu ești iarăși bolnavă?”

„Știți că întotdeauna sunt palidă, domnule. Nu folosesc dresuri precum îndrăznețele voastre fete italiene.”

„N-ai nevoie de ele”, spuse Stefan înainte să se poată opri, și Katherine îi zâmbi. Era atât de frumoasă. Stefan simți o durere în piept.

Tatăl lui continuă:

„Și te văd prea puțin în timpul zilei. Atât de rar ne oferi plăcerea companiei tale înainte de amurg.”

„Am studiile și rugăciunile pe care să le fac în camera mea, domnule”, spuse încet Katherine, lăsându-și genele lungi în jos.

Stefan știa că asta nu era adevărat. Dar nu spuse nimic; nu avea să-i trădeze niciodată secretul. Ea ridică din nou privirea către tatăl lui.

„Dar acum sunt aici, domnule.”

„Da, da, e adevărat. Și trebuie să mă îngrijesc ca în seara aceasta să avem o cină foarte specială în cinstea întoarcerii tatălui tău.

Damon... noi doi o să vorbim mai târziu.”

Giuseppe îi făcu semn unui servitor și ieși cu pași mari din încăpere, iar Stefan se întoarse încântat spre Katherine, căci rareori puteau vorbi fără prezența tatălui lui sau a lui Gudren, trupeșă ei doică germană.

Dar ceea ce Stefan văzu în acea clipă fu ca o lovitură puternică în stomac. Katherine zâmbea – acel zâmbet ușor, tainic, pe care adeseori i-l adresa. Doar că acum nu se uita la el. Privirea ei era îndreptată spre Damon.

În acel moment, Stefan îl urî pe fratele lui, îi urî frumusețea întunecată și grația și senzualitatea care atrăgeau femeile către el precum o flacăra atrage fluturii de noapte. În acea clipă vru să-l lovească pe Damon, să distrugă pentru totdeauna frumusețea aceea. În schimb, trebui să stea acolo și să o privească pe Katherine cum se îndreaptă încet către fratele lui, pas cu pas, cu rochia ei lungă de brocart atingând cu un foșnet ușor pardoseala de piatră.

Și, în vreme ce el privea, Damon întinse o mână spre Katherine, având pe buze zâmbetul nemilos al triumfului...

Stefan se întoarse cu o mișcare bruscă de la fereastră.

De ce deschidea răni vechi? Dar, chiar pe când își spunea asta, scoase de sub cămașă lanțul subțire de aur pe care îl purta la gât. Mângâie cu degetul mare și arătătorul inelul atârnat de el, apoi îl ridică în sus, în lumină.

Cercul îngust era lucrat cu măiestrie în aur, iar cele cinci secole scurse nu îi șterseseră strălucirea. Avea încrustată în el o singură piatră, un lapislazuli de mărimea unghiei de la degetul mic al lui Stefan. Acum el se uită la piatră, apoi la inelul greu de argint, tot cu lapislazuli, de pe mâna lui, și simți în piept o durere familiară.

Nu putea uita trecutul, și de fapt nici nu dorea asta. În ciuda a tot ce se întâmplase, își amintea cu dragoste de Katherine. Dar exista o amintire pe care trebuia să nu o tulbure, o pagină a jurnalului pe care

trebuia să nu o întoarcă. Dacă ar trebui să retrăiască acea oroare, acea... monstruoasă, ar înnebuni. La fel cum înnebunise de durere în acea zi, acea ultimă zi, când își privise propria damnare...

Stefan se rezemă de fereastră, lipindu-și fruntea de geamul rece. Preceptorul lui avea o altă vorbă: Răul nu-și va găsi nicicând pacea. Poate că va triumfa, dar nu-și va găsi nicicând pacea.

Oare de ce venise în Fell's Church?

Sperase să găsească aici pacea, dar asta era imposibil. Nu va fi niciodată acceptat, nu se va liniști niciodată. Nu putea schimba ceea ce era.

În dimineața aceea, Elena se trezi mai devreme decât de obicei. O auzea pe mătușa Judith foindu-se prin camera ei, pregătindu-se să-și facă dușul. Margaret încă mai dormea, ghemuită ca un șoricel în patul ei. Elena trecu fără zgomot prin fața ușii, pe jumătate deschisă, de la camera surorii ei mai mici și o luă de-a lungul coridorului pentru a ieși din casă.

Aerul era proaspăt și limpede în dimineața asta; în gutui nu se aflau decât obișnuitele gaițe și vrăbii. Elena, care cu o seară înainte se culcase cu o durere năucitoare de cap, își ridică fața către cerul azuriu fără nori și respiră adânc.

Se simțea mult mai bine decât se simțise ieri. Îi promisese lui Matt că se întâlnește cu el înainte de școală și, deși nu aștepta cu nerăbdare întâlnirea asta, era convinsă că totul avea să fie în regulă.

Matt locuia la doar două străzi de liceu. Era o casă simplă, cu bârne din lemn, la fel ca toate celelalte de pe acea stradă, poate doar că leagănul de pe verandă era puțin mai tocit, vopseaua ceva mai cojită. Matt era deja afară, și pentru o clipă inima ei bătu mai tare la vederea lui, așa cum făcuse întotdeauna.

Matt era frumușel. Nu exista nici o îndoială în acest sens. Nu în felul acela uluitor, aproape tulburător în care... în care arătau unii bărbați, ci într-un fel american, sănătos. Matt Honeycutt era sută la

sută american. Părul lui blond era tuns scurt, așa cum îl aveau toți cei din echipa de fotbal, și era bronzat pentru că muncise în aer liber la ferma bunicilor săi. Avea ochi albaștri, cu o privire deschisă și cinstită. Dar astăzi, când își întinse brațele către Elena pentru a o cuprinde ușor, ochii lui erau cam triști.

— Vrei să intri?

— Nu. Hai să ne plimbăm puțin, spuse Elena. Porniră unul lângă altul, fără să se atingă. Strada era mărginită de arțari și nuci, iar aerul încă era plin de tăcerea dimineții. Elena își privea picioarele înaintând pe trotuarul ud, simțindu-se dintr-odată nesigură. Nu știa cum să înceapă.

— Nu mi-ai povestit încă nimic despre Franța, spuse el.

— Oh, a fost grozav, răspuse Elena. Se uită cu coada ochiului la Matt: și el stătea cu privirile îndreptate în jos, către trotuar. Totul acolo a fost grozav, continuă ea, încercând să adune ceva entuziasm în voce. Oamenii, mâncarea, totul. A fost chiar...

Vocea i se stinse și râse nervos.

— Mda. Știu. Grozav, încheie el în locul ei. Matt se opri și rămase uitându-se în jos, la tenișii lui roși în vârf. Elena îi recunoscuse, erau aceiași de anul trecut. Familia lui Matt o ducea greu; poate că nu putuse să-și permită o pereche nouă. Ridică privirea și-i văzu ochii albaștri ațintiți asupra chipului ei.

— Știi, tu arăți grozav acum, spuse el. Elena deschise gura, brusc panicată, dar el continuă.

— Și cred că vrei să-mi spui ceva.

Ea îl privi lung, și el zâmbi, un zâmbet strâmb, jalnic. Apoi își întinse iar brațele către ea.

— Oh, Matt, spuse Elena, îmbrățișându-l strâns. Apoi se dădu înapoi ca să-l privească în față. Matt, ești cel mai draguț băiat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu te merit.

— Oh, deci de-asta mă părăsești, spuse Matt când porniră mai departe. Pentru că sunt prea bun pentru tine. Trebuia să-mi dau

seama de asta mai demult.

Ea îi trase un ghiont în braț.

— Nu, nu de-asta, și nu te părăsesc. O să rămânem prieteni, da?

— Oh, sigur. Oh, absolut.

— Pentru că mi-am dat seama că asta suntem. Se opri și ridică din nou privirea către el. Prieteni buni. Haide, Matt, fii sincer, nu asta simți pentru mine?

El o privi lung, apoi își înălță ochii la cer.

— Pot să invoc al Cincilea Amendament? spuse. Și adăugă, pe când fața Elenei se lungea: Asta n-are nimic de-a face cu tipul ăla nou, nu?

— Nu, spuse Elena după o ușoară ezitare, apoi adăugă repede: Nici nu l-am cunoscut încă. Nu-l știu.

— Dar vrei să-l cunoști. Nu, nu spune nimic. O cuprinse cu un braț și o întoarse ușor către el. Hai să mergem la școală. Dacă mai avem timp, poate o să-ți iau o gogoasă.

La un moment dat, ceva se mișcă în nucul pe sub care tocmai treceau. Matt fluieră și arată cu degetul.

— Ia uită-te! Cea mai mare cioară pe care am văzut-o vreodată.

Elena ridică privirea, dar cioara dispăruse.

În acea zi, școala se dovedi pentru Elena doar un loc în care să-și revizuiască planul.

Dimineața, se trezise știind foarte bine ce avea de făcut. Iar acum aduna cât de multe informații putea despre Stefan Salvatore. Ceea ce nu era greu, pentru că toată lumea de la „Robert E. Lee” vorbea despre el.

Devenise un fapt binecunoscut că ieri avusese un soi de confruntare cu secretara responsabilă cu admiterile. Iar astăzi fusese chemat la biroul directorului. Ceva în legătură cu actele lui. Dar directorul îl trimisese înapoi la clasă (după, se spunea, o convorbire internațională cu Roma – sau era Washingtonul?) și totul părea să fie în regulă acum. Cel puțin oficial.

Când Elena ajunsese la cursul de Istorie europeană în acea după-amiază, fu întâmpinată de un fluierat în surdină pe coridor. Dick Carter și Tyler Smallwood pierdeau vremea pe acolo. Doi idioți notorii, își spuse ea, ignorând fluieratul și privirile lor holbate. Cei doi erau convinși că dacă făceau parte din echipa de fotbal a universității erau idoli fetelor. Rămase cu ochi la ei pe când străbătea alene coridorul, trecându-și din nou rujul peste buze și jucându-se cu pudriera.

Îi dăduse instrucțiuni speciale lui Bonnie, și planul era gata de pus în aplicare în momentul când Stefan își făcea apariția. Oglinjoara pudrierei îi oferea o vedere perfectă asupra coridorului din spatele ei.

Și totuși, într-un fel sau altul nu-l zări la timp. Se pomeni deodată cu el alături, și închise pudriera cu zgomot în vreme ce el trecea mai departe. Voia să-l oprească, dar înainte să o poată face se întâmplă ceva. Stefan se crispă – sau, cel puțin, se simți o prudență în el. Chiar atunci Dick și Tyler se opriseră în fața ușii clasei unde aveau ora de Istorie. Blocând drumul.

Ticăloși notorii, își spuse Elena. Furioasă, se uită urât la ei peste umărul lui Stefan.

Cei doi se amuzau de joc, stând rezemați într-o rână de canatul ușii, prefăcându-se că nu-l văd pe Stefan, care se afla în fața lor.

— Scuzați-mă.

Era același ton pe care îl folosisese și cu profesorul de istorie – calm, detașat.

— Scuuzi? făcu Tyler în falset. Scuuzi-mi? Mi scuuzi? Jacuzzi?

Și cei doi râseră.

Elena văzu mușchii încordându-se sub tricoul din fața ei. Asta era total nedrept: amândoi erau mai înalți decât Stefan, iar Tyler era de două ori mai lat.

— E vreo problemă aici?

Elena fu la fel de surprinsă ca și băieții să audă o voce în spatele ei. Se întoarse și îl văzu pe Matt. Ochii lui albaștri aveau o privire

dură.

Elena își mușcă buzele pentru a-și înăbuși un zâmbet, văzând cum Tyler și Dick se mișcă încet și cu ciudă din ușă. Bunul ei prieten Matt, își spuse ea. Dar acum bunul ei prieten Matt intră în clasă alături de Stefan, și ea rămase în urma lor, privindu-i. Când ei se așezară, ea se strecură în banca din spatele lui Stefan, de unde îl putea privi fără să fie la rândul ei urmărită. Planul ei trebuia să aștepte până la sfârșitul orei.

Matt se juca încet cu niște monede din buzunar, ceea ce însemna că voia să spună ceva și nu știa cum.

— Aăă... auzi, începu el în cele din urmă, stânjenit. Tipii ăia, știi...

Stefan râse, un râs amar.

— Cine sunt eu să-i judec?

În vocea lui se simțea mai multă emoție decât auzise până atunci Elena, chiar și atunci când vorbise cu domnul Tanner. Iar acea emoție era pură nefericire.

— Oricum, de ce aș fi bine-venit aici? încheie el, aproape ca pentru sine.

— De ce n-ai fi? Matt îl privise cu atenție pe Stefan; acum maxilarul lui ferm îi arăta hotărârea. Ascultă, zise. Vorbeai ieri despre fotbal. Ei bine, cel mai bun WR, atacant, al nostru și-a rupt un ligament ieri după-amiază și avem nevoie de un înlocuitor. Selecțiile sunt în după-masa asta. Ce zici?

— Eu? întrebă Stefan, luat pe nepregătite. Ah... Nu știu dacă pot.

— Poți să alergi?

— Dacă pot...? Stefan se întoarse pe jumătate spre Matt și Elena văzu o umbră de zâmbet pe buzele lui. Da.

— Poți să prinzi mingea?

— Da.

— Asta e ceea ce are de făcut un WR. Eu sunt QB, căpitanul. Dacă poți să prinzi mingea pe care ți-o arunc eu și alergi cu ea,

atunci poți să joci.

— Înțeleg.

Acum Stefan chiar zâmbea și, deși gura lui Matt era serioasă, ochii lui râdeau. Elena își dădu seama că era geloasă, și fu uimită de propria ei reacție. Exista o căldură între cei doi băieți care o excludea pe ea.

Dar în clipa următoare zâmbetul lui Stefan dispăru și el spuse distant:

— Mulțumesc... dar nu. Am alte obligații.

În acel moment sosiră Bonnie și Caroline și ora începu.

În vreme ce Tanner vorbea despre Europa, Elena își repeta: „Bună. Eu sunt Elena Gilbert. Fac parte din Comitetul de întâmpinare al elevilor din ultimul an, și am primit sarcina de a-ți arăta școala. Sper că nu vrei să am probleme și să nu mă lași să-mi fac treaba, nu?” Iar aceste ultime cuvinte trebuiau rostite cu ochii mari, rugători – dar asta doar dacă el ar da semne că încearcă să scape. Practic, era o manevră absolut sigură. Stefan părea gata întotdeauna să sară în ajutorul domnițelor aflate la ananghie.

Pe la jumătatea orei, fata care stătea în dreapta ei îi strecură un bilet. Elena îl desfăcu și recunoscuse scrisul rotund și copilăresc al lui Bonnie. Scria: „Am ținut-o pe C. departe cât de mult am putut. Ce s-a întâmplat? A mers???”

Elena ridică privirea și o văzu pe Bonnie răsucindu-se în banca ei din primul rând. Elena arătă spre bilet și clătină din cap, șoptind „După oră”.

I se păru că durează un secol până ce Tanner le dădu ultimele indicații despre comunicările orale și puse capăt orei. Apoi toată lumea se ridică imediat. Acum, își spuse Elena și, cu inima bătându-i puternic, pași hotărâtă și se opri în calea lui Stefan, blocând intervalul pentru ca el să nu poată trece pe lângă ea.

La fel ca Dick și Tyler, își spuse, simțind o dorință isterică de a chicoti. Ridică privirea și descoperi că ochii ei erau exact în dreptul

gurii lui.

În acea clipă mintea i se goli. Oare ce trebuia să spună? Deschise gura și, într-un fel sau altul, cuvintele pe care le tot repetase începură să se reverse:

— Bună. Eu sunt Elena Gilbert. Fac parte din Comitetul de întâmpinare al elevilor din ultimul an, și am primit sarcina...

— Îmi pare rău, n-am timp.

Pentru o clipă, nu-i veni să creadă că el vorbea, că nu o lăsa nici măcar să termine ce avea de spus. Gura ei continuă discursul.

— ... de a-ți arăta școala...

— Îmi pare rău, nu pot. Trebuie să... să ajung la selecții. Stefan se întoarse către Matt, care stătea alături cu un aer uimit. Ai spus că sunt chiar după ore, nu?

— Da, răspunse Matt încet. Dar...

— Atunci ar trebui s-o iau din loc. Poate că-mi arăți unde trebuie să merg.

Matt se uită neajutorat la Elena, apoi ridică din umeri.

— Păi... Sigur. Haide.

Aruncă o privire peste umăr pe când se îndepărtau. Stefan nu se uită înapoi.

Elena se trezi înconjurată de un cerc de observatori interesați, printre care și Caroline, care îi zâmbea compătimitor. Simți o amorțeală în trup și un nod în gât. Nu mai putea rămâne acolo nici o secundă în plus. Se răsuci și ieși cât putu de repede din încăpere.

Capitolul 4

Când Elena ajunse la dulapul ei, amorțeala începea să-i treacă și nodul din gâtul ei amenința să se transforme în lacrimi. Dar nu avea să plângă la școală, își spuse, în nici un caz. După ce-și închise dulapul, se îndreptă spre ieșirea principală.

Era a doua zi la rând când pleca de la școală imediat ce suna clopoțelul după ultima oră, și pleca singură. Mătușa Judith va fi total nedumerită. Dar când Elena ajunsese acasă, văzu că mașina mătușii Judith nu se afla pe alee – probabil că se dusese la piață cu Margaret. Casa era tăcută și tihnită când Elena intră.

Se bucură pentru acea liniște; voia să fie singură acum. Dar, pe de altă parte, nu prea știa ce să facă singură. Acum, când în sfârșit putea să plângă, descoperi că lacrimile nu voiau să-i curgă. Își lăsă rucsacul pe podea în holul de la intrare și intră încet în living.

Era o încăpere frumoasă, impresionantă, singura parte a casei, în afară de camera Elenei, care aparținea structurii originare. Acea primă casă fusese construită înainte de 1861 și arsese aproape complet în timpul Războiului Civil. Tot ce putuse să fie salvat a fost această cameră, cu șemineul ei bogat împodobit, încadrat de muluri, și marele dormitor de deasupra. Străbunicul tatălui Elenei construisese practic o nouă casă în continuarea lor, și de atunci familia Gilbert locuise aici.

Elena se întoarse și se uită afară pe una din ferestrele care se întindeau din tavan până la podea. Sticla era atât de veche încât era groasă și ușor vălurită, și tot ce se vedea prin ea era distorsionat, dându-ți falsa impresie că ai fi ușor amețit. Elena își aminti de prima dată când tatăl ei îi arătase sticla aceea veche și vălurită, când fusese mai mică decât era Margaret acum. Nodul din gât era iar acolo, dar lacrimile tot nu voiau să vină. Totul în ea era contradictoriu. Nu voia pe nimeni lângă ea și totuși singurătatea o durea. Voia să se gândească, dar acum, când încerca să o facă, gândurile îi fugeau departe, la fel ca niște șoareci de o bufniță albă.

Bufniță albă... pasăre de pradă... mâncător de stârvuri... cioară, se gândi ea. „Cea mai mare cioară pe care am văzut-o vreodată”, spusese Matt.

Simți din nou o usturime în ochi. Bietul Matt. Îl rănise, dar el se purtase minunat. Chiar fusese drăguț cu Stefan.

Stefan. O bătaie de inimă mai puternică, care îi aduse în ochi două lacrimi fierbinți. Uite, în sfârșit plângea. Plângea de furie și umilință și frustrare – și mai ce?

De fapt, ce pierduse astăzi? Ce simțea ea cu adevărat pentru străinul ăsta, acest Stefan Salvatore? Era o provocare, da, și asta îl făcea să pară diferit, interesant. Stefan era exotic... incitant.

Ce ciudat, exact asta îi spuneau uneori băieții Elenei că era ea. Iar mai apoi afla de la ei, sau de la prietenii sau surorile lor, cât de agitați erau înainte de a ieși la o întâlnire cu ea, cum li se umezeau palmele și aveau fluturi în stomac. Astfel de povești i se păruseră întotdeauna amuzante Elenei. Nici un băiat nu o făcuse vreodată să se simtă nervoasă.

Dar astăzi, când vorbise cu Stefan, își simțise pulsul accelerându-se și picioarele moi. Palmele i se umeziseră. Iar în stomac nu avusese fluturi – ci lilieci.

Era oare interesată de tipul ăsta pentru că o făcea să se simtă nervoasă? Nu e un motiv prea bun, Elena, își spuse ea. De fapt, e un motiv foarte prost.

Dar mai era și gura aceea. Gura aceea parcă sculptată care îi înmuia genunchii de cu totul altceva decât nervozitate. Și părul întunecat ca noaptea – degetele ei voiau să se împleticească prin moliciunea lui. Trupul acela zvelt, musculos, picioarele lungi... și vocea. Vocea lui era cea care o făcuse ieri să ia hotărârea să fie al ei. Vocea lui fusese rece și disprețuitoare când îi vorbise domnului Tanner, dar cu toate acestea ciudat de irezistibilă. Elena se întrebă dacă putea și vocea deveni întunecată ca noaptea, și cum ar suna rostindu-i numele, șoptindu-i numele...

— Elena!

Elena tresări, și reveria se destramă. Dar nu Stefan Salvatore era cel care o striga, ci mătușa Judith bătând la ușa din față.

— Elena? Elena! se auzi și vocea lui Margaret, ascuțită și subțire. Ești acasă?

Elena se simți din nou copleșită de nefericire și se uită în jurul ei prin bucătărie. Nu putea face față acum întrebărilor îngrijorate ale mătușii Judith și nici veseliei inocente a lui Margaret. Nu când avea genele ude de lacrimi și când stătea gata să izbucnească din nou în plâns. Într-o fracțiune de secundă se hotărî și se furișă în tăcere afară pe ușa din spate chiar în clipa în care se închidea ușa din față.

Străbătu veranda din spate, iar în curte ezită. Nu voia să vadă pe nimeni cunoscut. Dar unde se putea duce pentru a fi singură?

Răspunsul veni aproape în aceeași clipă. Bineînțeles. O să se ducă să-i vadă pe mami și tati.

Era un drum destul de lung, aproape până la marginea orașului, dar în ultimii trei ani devenise familiar pentru Elena. Trecu peste Podul Wickery și urcă dealul, pe lângă biserica în ruine, apoi coborî în mica vale de sub ea.

Partea aceasta a cimitirului era foarte îngrijită, doar partea mai veche fusese lăsată oarecum de izbeliște. Aici, iarba era tunsă cu grijă, iar buchetele de flori alcătuiau pete vesele de culoare. Elena se așeză lângă lespeda mare de marmură pe care era gravat numele „Gilbert”.

— Bună, mami, bună, tati, șopti ea.

Se aplecă pentru a lăsa în fața lepezii o floare purpurie de sporul casei pe care o culesese pe drum. Apoi își strânse picioarele sub ea și rămase acolo.

Venise de multe ori aici după accident. La vremea accidentului de mașină Margaret avea doar un an; nu și-i aducea prea bine aminte. Dar Elena avea multe amintiri. Acum mintea ei porni să rătăcească printre aceste amintiri, și nodul din gâtul ei se făcu mai mare, și lacrimile porniră mai ușor. Încă le mai simțea mult lipsa. Mama, atât de tânără și de frumoasă, și tata, cu zâmbetul care îi încrețea ochii.

Desigur, Elena era norocoasă să o aibă pe mătușa Judith. Nu orice mătușă ar fi renunțat la slujba ei și s-ar fi mutat înapoi într-un orașel ca să aibă grijă de două nepoate orfane. Iar Robert, logodnicul

mătușii Judith, era mai degrabă un tată vitreg pentru Margaret decât un viitor unchi prin căsătorie.

Dar Elena își amintea de părinții ei. La un moment dat, chiar după înmormântare, venise aici ca să țipe furioasă la ei, supărată pe ei pentru că fuseseră atât de proști să se lase omorâți. Pe vremea aceea nu o cunoștea prea bine pe mătușa Judith și simțise că nu mai exista nici un loc pe lumea asta care să fie al ei.

Și acum, care era locul ei? se întrebă ea. Răspunsul cel mai simplu era: aici, în Fell's Church, unde trăise toată viața. Dar în ultima vreme răspunsul acesta păruse greșit. În ultima vreme simțise că trebuie să mai existe ceva pentru ea în lume, un loc pe care să îl recunoască imediat și pe care să îl considere acasă.

O umbră căzu asupra ei și Elena ridică privirea, speriată. Pentru o clipă, cele două siluete care stăteau lângă ea părură străine, nefamiliare, vag amenințătoare. Rămase privind-le, încremenită.

— Elena, spuse afectată silueta mai mărunță, cu mâinile în șolduri, câteodată îmi fac atâtea griji pentru tine, zău că da.

Elena clipi și apoi râse scurt. Erau Bonnie și Meredith.

— Ce trebuie să facă cineva pentru a avea puțină intimitate pe aici? spuse ea în timp ce fetele se așezau.

— Spune-ne să plecăm, sugeră Meredith, dar Elena doar ridică din umeri.

Meredith și Bonnie veniseră de multe ori să o caute aici în lunile de după accident. Brusc, se simți bucuroasă pentru asta și recunoscătoare amândurora. Locul ei era alături de prietenii care țineau la ea. Știa că plânse, dar ei nu-i păsa, și luă batista mototolită pe care i-o întinse Bonnie și-și șterse ochii. Rămaseră toate trei un timp în tăcere, privind cum vântul trece prin șirul de stejari de la marginea cimitirului.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse în cele din urmă Bonnie, cu o voce blândă. A fost groaznic.

— Iar al doilea nume al tău e „Tact”, spuse Meredith. Nu se poate

să fi fost chiar atât de rău, Elena.

— N-ați fost acolo. Odată cu amintirea, Elena se simți din nou cuprinsă de un val de căldură. Chiar a fost groaznic. Dar nu-mi mai pasă, adăugă ea pe un ton plat, cu un aer sfidător. Am terminat cu el. Nu-l mai vreau.

— Elena!

— Nu, Bonnie. E limpede că se crede mult prea bun pentru... pentru americani. Așa că n-are decât să-și ia ochelarii ăia de fițe și...

Celelalte fete pufniră în râs. Elena își șterse nasul și clătină din cap.

— Așadar, îi spuse ea lui Bonnie, schimbând hotărâtă subiectul, cel puțin Tanner părea azi mai binedispus.

Bonnie își luă un aer de martir.

— Știi că m-a forțat să accept să fiu prima care își ține comunicarea orală? Dar nu-mi pasă, am de gând să vorbesc despre druizi, și...

— Despre ce?

— Druuuuizi. Tipii ăia bătrâni și ciudați care au construit Stonehenge și au făcut tot felul de magii în Anglia antică. Eu sunt urmașa lor, și de aceea sunt un medium bun.

Meredith pufni disprețuitoare, dar Elena se încruntă la firul de iarbă pe care îl răsucea între degete.

— Bonnie, chiar ai văzut ceva în palma mea ieri? întrebă brusc.

Bonnie ezită.

— Nu știu, spuse în cele din urmă. Eu... am crezut că văd. Dar uneori imaginația mea o ia razna.

— A știut că ești aici, spuse pe neașteptate Meredith. Eu mă gândisem să te căutăm la cafenea, dar Bonnie a spus: „E la cimitir.”

— Așa am zis? Bonnie părea ușor surprinsă, dar impresionată. Ei bine, și chiar ești aici. Bunica mea din Edinburgh e clarvăzătoare, și la fel sunt și eu. Întotdeauna sare la a doua generație.

— Și ești urmașa druizilor, spuse Meredith solemn.

— Păi, e adevărat! În Scoția se păstrează vechile tradiții. Nici n-ați crede unele din lucrurile pe care le face bunica mea. Are un anume fel de a afla cu cine o să te măriți și când o să mori. Mi-a spus că eu o să mor repede.

— Bonnie!

— Serios. O să fiu tânără și frumoasă în sicriul meu. Nu credeți că e ceva romantic?

— Nu, nu cred. Cred că e ceva scârbos, spuse Elena.

Umbrele se lungiseră, iar vântul devenise mai rece.

— Deci cu cine o să te măriți, Bonnie? întrebă repede Meredith.

— Nu știu. Bunica mi-a spus ritualul de aflare, dar nu l-am încercat niciodată. Evident – Bonnie luă o poză sofisticată – trebuie să fie scandalos de bogat și absolut superb. Ca străinul nostru întunecat, de pildă. Mai ales dacă nimeni altcineva nu-l vrea. Aruncă o privire malițioasă către Elena. Elena refuză să cadă în capcană.

— Ce zici de Tyler Smallwood? întrebă ea cu inocență. Tatăl lui cu siguranță e suficient de bogat.

— Iar el nu arată deloc rău, aprobă solemnă Meredith. Asta, evident, dacă iubești animalele. Toți dinții ăia mari și albi...

Fetele se uitară una la alta și apoi izbucniră în același timp în râs. Bonnie aruncă o mână de iarbă în Meredith, care o îndepărtă de pe ea și azvârli înapoi o păpădie. La un moment dat, în timpul jocului, Elena își dădu seama că totul are să fie bine. Era din nou ea însăși, nu mai era pierdută, nu mai era o străină, ci Elena Gilbert, regina liceului „Robert E. Lee”. Își trase din păr panglica de culoarea caisei și-și scutură părul, lăsându-l să-i cadă liber pe lângă obraji.

— Am decis despre ce să fie comunicarea mea orală, spuse ea, privind-o cu ochii îngustați pe Bonnie cum își trece degetele printre bucle.

— Despre ce? întrebă Meredith.

Elena își ridică bărbia pentru a se uita la cerul roșu și purpuriu de deasupra colinei. Respiră adânc, gânditoare, și lăsă suspansul să

crească pentru o clipă. Apoi spuse pe un ton detașat:

— Renașterea italiană.

Bonnie și Meredith se holbară la ea, apoi se uitară una la alta și izbucniră din nou în hohote de râs.

— Aha, spuse Meredith când se potoliră. Deci tigrul s-a întors!

Elena îi aruncă un rânjet de fiară. Încrederea în sine, care pentru scurt timp păruse să dispară, revenise. Și deși nu înțelegea prea bine de ce, știa un lucru: nu avea de gând să-l lase pe Stefan Salvatore să scape.

— Bun, spuse ea scurt. Acum, ascultați-mă bine. Nimeni nu trebuie să știe asta, altfel o să fiu batjocura întregii școli. Iar Caroline se-agață de orice fir de ață ca să mă facă să par ridicolă. Dar îl vreau, și o să fie al meu. Încă nu știu cum, dar o să fie. Oricum, până ce am un plan bine conturat, o să ne purtăm foarte rece cu el.

— O să ne purtăm?

— Da, o să ne. Nu poți să-l ai tu, Bonnie; e al meu. Și trebuie să pot avea încredere deplină în tine.

— Stați puțin, zise Meredith, cu o strălucire în ochi. Își desfăcu broșa cu cloisonne prinsă pe bluză și, ridicându-și degetul mare, se înțepă repede, apoi spuse: Bonnie, dă-mi mâna.

— De ce? întrebă Bonnie, privind cu suspiciune broșa.

— Pentru că vreau să te iau de nevastă. Tu de ce crezi, deșteapto?

— Dar... dar... Oh, bine. Au!

— Acum tu, Elena. Meredith înțepă iute degetul mare al Elenei, și apoi stoarse un strop de sânge.

— Acum, continuă ea, uitându-se la cele două fete cu ochii ei negri strălucitori, o să ne unim cu toatele degetele mari și o să jurăm. Mai ales tu, Bonnie. Jură să păstrezi secretul și să faci orice ne cere Elena în legătură cu Stefan.

— Ascultă, jurământul întărit cu sânge e periculos, protestă foarte serioasă Bonnie. Înseamnă că trebuie să-ți ții jurământul indiferent ce se întâmplă, indiferent ce, Meredith.

— Știu, răspuse Meredith încruntată. De-asta îți spun să o faci. N-am uitat ce s-a întâmplat cu Michael Martin.

Bonnie făcu o grimasă.

— Asta a fost cu ani în urmă, și oricum ne-am despărțit imediat și... Oh, foarte bine. O să jur. Închise ochii și rosti: Jur să păstrez secretul și să fac orice vrea Elena în legătură cu Stefan.

Meredith repetă jurământul. Iar Elena, privind lung la umbrele pale ale degetelor lor unite în amurgul care se lăsa, respiră adânc și șopti:

— Iar eu jur să nu mă liniștesc până când nu va fi al meu.

O pală de vânt rece străbătu cimitirul, răsfirând părul fetelor și trimițând la pământ frunze uscate. Bonnie icni scurt și se dădu înapoi, și toate trei se uitară în jurul lor, apoi chicotiră nervoase.

— S-a întunecat, remarcă Elena, surprinsă.

— Mai bine am porni-o spre casă, spuse Meredith, ridicându-se și prinzându-și la loc broșa.

Bonnie se ridică și ea, băgându-și în gură vârful degetului mare.

— La revedere, spuse Elena încet, uitându-se la piatra de mormânt.

Floarea purpurie era o pată neclară pe pământ. Elena ridică de lângă floare panglica de culoarea caisei, se întoarse și dădu din cap către Bonnie și Meredith.

— Hai să mergem, spuse.

Încet, urcară din nou dealul către biserica în ruine. Jurământul rostit cu sânge le dăduse o senzație de solemnitate și Bonnie se înfioră când trecură pe lângă biserică. Soarele coborâse dincolo de deal și aerul se răcise brusc, iar vântul se stârnise. Fiecare pală de vânt făcea iarba să șoptească și stejarii bătrâni să foșnească din frunze.

— Am înghețat, spuse Elena, oprindu-se pentru o clipă în fața găurii negre care fusese odinioară ușa bisericii și privind în jos către peisajul care se desfășura în valea de dinaintea lor.

Luna nu răsărise încă, și abia putea desluși vechiul cimitir și Podul Wickery dincolo de el. Vechiul cimitir era acolo din vremea Războiului Civil și pe multe lespezi de mormânt erau înscrise nume de soldați. Avea un aspect sălbatic; muri și bălării înalte creșteau pe morminte, iar iedera se întindea peste granitul sfărâmat de timp. Elenei nu-i plăcuse niciodată locul acela.

— Arată altfel, nu? Vreau să spun, în întuneric, zise ea cu o voce tremurată.

Nu știa cum să spună ceea ce gândea, că acela nu era un loc pentru cei vii.

— Am putea să o luăm pe drumul mai lung, spuse Meredith. Dar asta ar însemna douăzeci de minute în plus de mers.

— Pe mine nu mă deranjează să o luăm pe aici, spuse Bonnie, înghițind nodul care i se pusese în gât. Întotdeauna am zis că vreau să fiu îngropată acolo, în cimitirul vechi.

— Nu vrei să termini cu povestea asta cu îngropatul? se răsti la ea Elena, și o porni în josul colinei.

Dar cu cât înainta pe cărarea îngustă, cu atât mai puțin se simțea în largul ei. Încetini pasul și așteptă ca Bonnie și Meredith să o ajungă din urmă. Când se apropiară de prima lespede, inima începu să-i bată mai repede. Încercă să o ignore, dar simți cum pielea i se furnică de teamă și perișorii fini de pe brațe i se ridică. Între două rafale de vânt, fiecare sunet părea amplificat într-un fel înspăimântător, iar zgomotul pașilor pe poteca acoperită cu frunze era asurzitor.

Acum, biserica în ruine era o siluetă neagră în spatele lor. Cărarea îngustă trecea printre lespezi de mormânt acoperite de mușchi, multe dintre ele mai înalte decât Meredith. Suficient de mari pentru ca cineva să se poată ascunde îndărătul lor, își spuse Elena neliniștită. Unele dintre morminte erau ele însele tulburătoare, ca de pildă cel cu îngerașul care arăta ca un bebeluș adevărat, numai că îi căzuse capul și aceasta fusese așezat cu grijă lângă corpul lui. Ochii mari de granit

ai capului erau goi. Elena nu-și putea lua ochii de la el și inima începu să-i bată și mai tare.

— De ce ne-am oprit? spuse Meredith.

— Eu... îmi pare rău, murmură Elena, dar când se forță să se întoarcă rămase imediat nemișcată. Bonnie? spuse. Bonnie, ce s-a întâmplat?

Bonnie stătea cu privirea ațintită în cimitir, cu gura întredeschisă, cu ochii la fel de mari și de goi ca și cei ai îngerului de piatră. Elena simți cum teama îi strânge stomacul.

— Bonnie, termină. Termină! Nu e nimic amuzant. Bonnie nu răspunse nimic.

— Bonnie! spuse Meredith.

Ea și Elena se uitară una la alta și deodată Elena știu că trebuia să plece de acolo. Se întoarse și vru să pornească mai departe pe cărare în jos, dar o voce ciudată vorbi în spatele ei, și ea se răsuci cu o mișcare bruscă.

— Elena, spuse vocea.

Nu era vocea lui Bonnie, dar venea din gura lui Bonnie. Palidă în întuneric, Bonnie continua să privească în cimitir. Chipul ei era total lipsit de expresie.

— Elena, spuse din nou vocea, și adăugă, pe când capul lui Bonnie se întoarse către ea: Cineva te așteaptă acolo.

Elena își pierdu luciditatea pentru următoarele câteva minute. Ceva păru să se miște printre formele întunecate și cocoșate ale lespezilor de mormânt, răsucindu-se și ridicându-se între ele. Elena țipă, și Meredith începu și ea să țipe, apoi o luară amândouă la fugă, iar Bonnie alerga cu ele, țipând și ea cât o ținea gura.

Elena alerga pe cărarea îngustă, împiedicându-se de pietre și de pâlcuri de rădăcini de iarbă. Bonnie se chinuia să respire în spatele ei, iar Meredith, cea calmă și cinică, găfâia disperată. Se auzi un foșnet puternic și un țipăt strident într-un stejar deasupra lor și Elena descoperi că putea alerga încă și mai repede.

— E ceva în spatele nostru, strigă ascutit Bonnie. Oh, Doamne, ce se-ntâmplă?

— Mergi spre pod, găfâi Elena, în ciuda arsurii din plămâni. Nu știa de ce, dar simțea că trebuiau să ajungă până acolo. Nu te opri, Bonnie! Nu te uita în spate! O apucă pe cealaltă fată de mânecă și o trase după ea.

— Nu pot să ajung acolo, scânci Bonnie, prinzându-se cu mâna de coaste, încetinind pasul.

— Ba poți, mârâi Elena, apucând-o din nou de mânecă și silind-o să alerge mai departe. Haide. Haide!

Văzu lucirea argintie a apei în fața lor. Și iată și luminișul dintre stejari, și podul de dincolo de el. Picioarele îi tremurau și răsufla suierat, dar Elena se străduia să nu rămână în urmă. Acum vedea scândurile de lemn ale podului. Podul era la șase metri de ele, la trei, la un metru.

— Am reușit, spuse găfâind Meredith, călcând apăsat pe lemnul podului.

— Nu te opri! Mergi până în capătul celălalt! Podul scârțâi când ele alergară pe el clătinându-se, ecoul pașilor lor pierzându-se peste apă. Când sări pe pământul de pe celălalt mal, Elena dădu în sfârșit drumul mânecii lui Bonnie și le îngădui picioarelor sale să se oprească, împiedicat.

Meredith era aplecată în față, cu mâinile pe coapse, răsuflând adânc. Bonnie plângea.

— Ce-a fost asta? Oh, ce-a fost? spuse ea. Mai vine după noi?

— Credeam că tu ești experta, spuse Meredith cu vocea tremurată. Pentru numele lui Dumnezeu, Elena, hai să plecăm de aici.

— Nu, acum e în regulă, șopti Elena.

Avea lacrimi în ochi și tremura toată, dar răsuflarea fierbinte pe care o simțise în ceafă dispăruse. Rămăsese dincolo de râu, ale cărui ape se învolburau întunecate.

— Nu ne poate urma aici, spuse ea.

Meredith se holbă la ea, apoi la celălalt mal, cu stejarii lui deși, apoi la Bonnie. Își umezi buzele și râse scurt.

— Sigur. Nu poate veni după noi. Dar hai totuși să mergem acasă, ce ziceți? Doar dacă n-aveți chef să petreceți noaptea aici.

Un sentiment nedeslușit o străbătu pe Elena, înfiorând-o.

— Nu noaptea asta, mersi, spuse ea. O cuprinse cu un braț pe Bonnie, care încă mai fornăia. E-n regulă, Bonnie. Acum suntem în siguranță. Haide.

Meredith se uită din nou pe malul celălalt al râului.

— Știi, nu văd absolut nimic acolo, spuse ea cu o voce mai calmă acum. Poate că de fapt nici nu era ceva în spatele nostru, poate că doar ne-am panicat singure și ne-am speriat degeaba. Cu puțin ajutor din partea preotesei druide de aici.

Porniră mai departe, stând foarte aproape una de alta pe cărare, iar Elena nu spuse nimic. Dar era intrigată. Foarte intrigată.

Capitolul 5

Luna plină strălucea exact deasupra capului său când Ștefan se întoarse la pensiune. Era amețit, aproape se clătina, din cauza oboselii și a cantității prea mari de sânge pe care o înghițise. Trecuse multă vreme de când nu se mai ghiftuise așa. Dar izbucnirea Puterii sălbatice de lângă cimitir îl prinsese în vârtejul ei, distrugându-i controlul deja slăbit. Tot nu știa prea bine de unde venise Puterea asta. Stătuse și le privise pe fetele muritoare din ascunzătoarea lui din umbre, când Puterea izbucnise din spatele lui, alungându-le. El oscilase între teama că ele ar putea cădea în râu și dorința de a cerceta această Putere, pentru a-i descoperi sursa. În final, o urmase pe ea, căci nu voise să riște să i se întâmple ceva.

Ceva negru zburase către pădure când fetele ajunseseră în

siguranță pe pod, dar nici măcar simțurile de noapte ale lui Ștefan nu reușiseră să deslușească ce era. Privise cum ea și celelalte două porniseră în direcția orașului, apoi se întorsese în cimitir.

Era gol acum, curățat de ceea ce fusese acolo. Pe pământ se afla o fâșie îngustă de mătase care unui ochi obișnuit ar fi părut cenușie în întuneric. Dar el îi văzu adevărata culoare, și când o strânse între degete și o ridică încet la buze, simți parfumul părului ei.

Amintirile îl copleșiră. Fusese suficient de rău când nu o putea vedea, pentru că strălucirea rece a minții ei doar îl ațâța la marginea conștiinței lui. Dar să se afle în aceeași încăpere cu ea la școală, să-i simtă prezența în spatele lui, să simtă parfumul amețitor al pielii ei plutind în jurul lui, asta era mai mult decât putea suporta.

Auzise fiecare răsuflare ușoară a ei, îi simțise căldura radiindu-i în spate, percepuse fiecare zvâcnire a pulsului ei dulce. Și în cele din urmă, spre groaza lui, cedase. Limba lui i se plimbase peste canini, bucurându-se de plăcerea dureroasă care creștea acolo, încurajând-o chiar. Îi aspirase parfumul în mod deliberat în nări, și îngăduise viziunilor să prindă contur, imaginându-și totul. Cât de moale va fi gâtul ei, și cum buzele lui se vor lipi de el la fel de moi, depunând sărutări micițe ici și colo, până ce ajungea la adâncitura dulce a grumazului. Cum își va cuibări acolo fața, în locul în care inima ei se simte bătând atât de puternic sub pielea delicată. Și cum în cele din urmă buzele lui se vor desface, vor dezgoli dinții acum ascuțiți ca niște mici pumnale, și...

Nu. Se smulse din transă cu o tresărire, cu propriul puls bătând sălbatic, cu tot trupul tremurându-i. Ora se terminase, în jurul lui toată lumea se agita, și tot ce spera era ca nimeni să nu-l privească prea atent.

Când ea îi vorbise, nu reușise să creadă că trebuia să stea față în față cu ea, în timp ce venele îi ardeau și simțea o durere puternică în maxilar. Pentru o clipă se temuse că nu va reuși să se controleze, că o va apuca de umeri și își va potoli foamea chiar acolo, în fața

tuturor. Nici nu știa cum reușise să plece, doar că ceva mai târziu își canaliza energia în niște exerciții fizice grele, vag conștient că nu trebuie să folosească Puterile. Nu conta; chiar și fără ele era din toate punctele de vedere superior băieților muritori care se înfruntau cu el pe terenul de fotbal. Vederea îi era mai ascuțită, reflexele mai rapide, mușchii mai puternici. Curând, o mână îl bătuse pe spate și auzise vocea lui Matt în urechi:

— Felicitări! Bine ai venit în echipă!

Privind acel chip onest și zâmbitor, Stefan fusese copleșit de rușine. Dacă ai știi ce sunt, nu mi-ai mai zâmbi, își spusese el mohorât. Am câștigat competiția asta a ta prin înșelăciune. Iar fata pe care o iubești – căci o iubești, nu-i așa? – e acum în gândurile mele.

Și în acea după-amiază rămăsese în gândurile lui, cu toate eforturile sale de a o îndepărta. Rătăcise prin cimitir orbește, alungat din pădure de o forță pe care nu o înțelesese. Odată ajuns acolo, o privise, luptându-se cu sine, luptând împotriva dorinței, până când apariția Puterii le făcuse pe ea și prietenele ei să o ia la fugă de acolo. Și apoi el se întorsese acasă – dar numai după ce se hrănise. După ce-și pierduse controlul.

Nu-și amintea exact cum se întâmplase, cum îngăduise să se întâmple. Acea izbucnire a Puterii declanșase totul, trezind în el lucruri care ar fi trebuit lăsate să doarmă. Nevoia de a vâna. Dorința de urmărire, de a simți mirosul fricii și triumful sălbatic al uciderii. Trecuseră ani – secole – de când nu mai simțise dorința asta cu o asemenea forță.

Venele începuseră să-i ardă ca focul. Și toate gândurile lui căpătaseră culoarea roșie: nu se putea gândi la nimic altceva, doar la gustul fierbinte, de aramă, al sângelui, la vibrația lui primitivă.

Cu acele senzații încă în trup, făcuse câțiva pași în urma fetelor. Era mai bine să nu gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu l-ar fi mirosit pe bătrân. Dar când ajunse la capătul podului, nările lui se umflară deodată, simțind mirosul distinct, pătrunzător, de carne

omenească.

Sânge omenesc. Elixirul suprem, vinul interzis. Mai amețitor decât orice băutură, esența plină de forță a vieții înseși. Iar el obosise să se mai împotrivească dorinței.

Fusese o mișcare pe mal, sub pod, când o grămadă de zdrențe se agită. În clipa următoare, Stefan aterizase plin de grație, asemeni unei pisici, lângă ea. Întinse mâna și trase deoparte zdrențele, descoperind un chip zbârcit pe un gât sfrijit. Dinții lui Stefan se dezgoliră.

Și apoi nu se mai auzi decât zgomotul sângelui supt.

Acum, pe când urca împleticit pe scara pensiunii, încercă să nu se gândească la asta, și să nu se gândească la ea – la fata care îl ispitea cu căldura ei, cu viața ei. Ea fusese cea pe care o dorise el de fapt, dar trebuia să pună punct aici, trebuia să-și înăbușe astfel de gânduri de-acum înainte. Pentru binele lui, și pentru binele ei. El era cel mai cumplit coșmar al ei devenit realitate, iar ea nici măcar nu știa asta.

— Cine-i acolo? Tu ești, băiete? strigă ascutit o voce găfâită.

O ușă se deschise la etaj și apărură un cap cenușiu.

— Da, signora – doamnă Flowers. Îmi pare rău dacă v-am deranjat.

— Ah, e nevoie de mai mult decât o podea care scârțâie ca să mă deranjeze. Ai încuiat ușa după tine?

— Da, signora. Sunteți... în siguranță.

— Da, asta e. Trebuie să fim în siguranță aici. Nu poți să știi niciodată ce se află în pădurile alea de-acolo, nu?

Stefan se uită repede la fața micuță și zâmbitoare înconjurată de șuvițe de păr cărunt, la ochii vioi și strălucitori. Ascundeau oare un secret?

— Noapte bună, signora.

— Noapte bună, băiete.

Și închise ușa.

Ajuns în camera lui, Stefan se întinse pe pat și rămase uitându-se

la tavanul jos, înclinat.

De obicei, noaptea nu se simțea în largul lui dormind; nu era perioada lui obișnuită de somn. Dar în noaptea asta era obosit. Avea nevoie de atâta energie ca să înfrunte lumina soarelui, iar cina îmbelșugată nu făcea decât să-i mărească letargia. Curând, deși ochii nu i se închiseră, nu mai văzu tavanul văruit de deasupra lui.

Prin minte i se perindară fragmente de amintiri. Katherine, atât de frumoasă în seara aceea lângă fântână, cu părul ei auriu argintat de Lună. Cât de mândru fusese să stea lângă ea, sa fie cel căruia îi împărtășește secretul ei...

„Dar nu poți să ieși niciodată în lumina soarelui?”

„Ba da, pot, atâta vreme cât port asta.” Ridică o mână mică și albă, și o rază de Lună dansă pe inelul cu lapislazuli. „Dar soarele mă obosește atât de mult. N-am fost niciodată prea puternică.”

Stefan o privi, se uită la trăsăturile ei delicate și la trupul subțire. Era aproape la fel de imaterială ca și vata de sticlă. Nu, nu fusese niciodată puternică.

„Pe când eram copil mă îmbolnăveam foarte des”, spuse ea încet, cu ochii pe jocul apei din fântână. „Ultima dată, doctorul a spus în cele din urmă că o să mor. Mi-aduc aminte că tata a plâns, și mi-aduc aminte cum zăceam în patul meu, prea slăbită ca să mă mai mișc. Fiecare răsuflare era un efort mult prea mare. Eram atât de tristă că părăseam lumea, și mi-era frig, atât de frig.”

Se înfiora, și apoi zâmbi.

„Dar ce s-a întâmplat?”

„M-am trezit în crucea nopții și am văzut-o pe Gudren, servitoarea mea, lângă pat. Și apoi s-a dat deoparte și am văzut bărbatul pe care îl adusesese. Mi s-a făcut frică. Numele lui era Klaus, și auzisem oamenii din sat spunând că era rău. I-am strigat lui Gudren să mă salveze, dar ea doar a rămas acolo, privind. Când el și-a apropiat gura de gâtul meu, am crezut că vrea să mă omoare.”

Katherine se opri. Stefan se holba la ea, oripilat și cuprins de milă,

și ea îi zâmbi pentru a-l liniști.

„De fapt, nici n-a fost așa de îngrozitor”, spuse. „La început am simțit o mică durere, dar a trecut repede. Și apoi senzația a fost chiar plăcută. Când mi-a dat să beau din sângele lui, m-am simțit mai puternică decât fusesem în ultimele luni. Și apoi am așteptat împreună până în zori. Când a venit doctorul, nu i-a venit să creadă că puteam să mă ridic în capul oaselor și să vorbesc. Tata a spus că era o minune și a plâns din nou, de data asta de fericire.” Se întunecă la față. „Curând va trebui să-l părăsesc pe tata. Într-o bună zi o să-și dea seama că de la boala aceea eu n-am mai îmbătrânit deloc.”

„Și n-ai să îmbătrânești niciodată?”

„Nu. Asta e minunea, Stefan!” Ridică privirea către el, cu o bucurie de copil. „O să fiu de-a pururi tânără, și n-o să mor niciodată! Poți să-ți închipui?”

El nu și-o putea imagina altfel decât era acum: fermecătoare, inocentă, perfectă.

„Dar nu ți s-a părut înspăimântător la început?”

„La început, puțin. Dar Gudren mi-a arătat ce să fac. Ea a fost cea care mi-a spus să cer să mi se facă inelul ăsta, cu o piatră care să mă apere de lumina soarelui. Câtă vreme am stat în pat, mi-a adus să beau lapte fierbinte amestecat cu vin și mirodenii. Mai târziu, mi-a adus animale mici pe care fiul ei le prindea în cursă.”

„Nu... oameni?”

Katherine râse din nou.

„Sigur că nu. Pot să iau tot ce îmi trebuie într-o noapte de la un porumbel. Gudren zice că dacă vreau să fiu puternică trebuie să beau sânge de om, căci esența vieții oamenilor este cea mai puternică. Și Klaus mă tot îndemna, voia să schimbe din nou sânge cu mine. Dar i-am spus lui Gudren că nu vreau putere. Cât despre Klaus...”

Se opri și-și lăsă ochii în jos, și genele ei grele îi umbriră obrazii. Vocea abia i se auzea când continuă:

„Nu cred că e ceva ce se poate face fără chibzuință. O să beau

sânge de om doar atunci când îmi voi fi găsit tovarășul de viață, cel care va fi alături de mine pentru o veșnicie.”

Și ridică o privire serioasă către el.

Stefan îi zâmbi, simțindu-se amețit și ne mai încăpându-și în piele de mândrie. Abia își putea stăpâni fericirea pe care o simțea în acea clipă.

Dar asta fusese înainte ca fratele său Damon să se întoarcă de la universitate, înainte ca Damon să revină acasă și să vadă ochii albaștri de nestemată ai lui Katherine.

Pe patul lui din camera cu lucarnă, Ștefan gemu. Apoi întunericul îl trase mai în adâncul lui și noi imagini începură să i se ivească înaintea ochilor.

Erau fragmente rătăcite din trecut care nu formau o secvență legată. Le vedea ca pe niște scene luminate scurt de izbucniri de fulger. Chipul fratelui său, schimonosit într-o mască de furie neomenească. Ochii albaștri ai lui Katherine strălucind și jucându-i în cap pe când se rotea într-o piruetă în noua ei rochie albă. Sclipirea albă din spatele unui lămâi. Văzu din nou chipul lui Damon, dar de data asta fratele lui râdea sălbatic. Continua să râdă, un sunet asemenea scrâșnetului de sticlă spartă. Iar lămâiul era mai aproape acum...

„Damon... Katherine... nu!”

Stătea în capul oaselor în pat, încordat.

Își trecu mâinile tremurătoare prin păr și încercă să respire mai încet.

Un vis îngrozitor. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese torturat de asemenea vise; multă vreme chiar de când nu mai visase ceva. Revăzu în minte, iar și iar, ultimele secunde ale visului, și din nou îi apăru lămâiul și auzi din nou râsul fratelui său.

Îi răsuna în minte mult prea limpede. Brusc, fără să fie conștient de hotărârea de a se mișca, Ștefan se trezi lângă fereastra deschisă. Simți aerul nopții rece pe obraji, pe când se uita în întunericul

argintat de Lună. „Damon?”

Trimise gândul într-o izbucnire de Putere, în căutarea unui răspuns. Apoi rămase total nemișcat, ascultând cu toate simțurile încordate.

Nu simțea nimic, nici un tremur de aer drept răspuns. Aproape, o pereche de păsări de noapte se ridică în zbor. În oraș, multe minți dormeau; în pădure, animalele nocturne își vedeau de treburile lor tainice.

Oftă și se întoarse în cameră. Poate că se înșelase cu râsul acela; poate că se înșelase chiar și cu amenințarea din cimitir. Fell's Church se cufundase în tăcere și liniște, și același lucru trebuia să-l facă și el. Avea nevoie de somn.

5 septembrie (de fapt 6 septembrie, foarte devreme – pe la 1 noaptea)

Dragă Jurnalule,

Ar trebui să mă culc la loc curând. În urmă cu câteva minute m-am trezit având impresia că strigă cineva, dar acum casa e tăcută. Atâtea lucruri ciudate s-au întâmplat în seara trecută, încât probabil că nervii mei sunt întinși la maximum.

Cel puțin m-am trezit știind exact ce am să fac în ceea ce-l privește pe Stefan. Toată chestia asta pur și simplu mi-a apărut dintr-odată foarte clară în minte. Planul B, etapa 1, începe mâine.

Ochii lui Frances ardeau și obrajii ei erau roșii când se apropie de masa celor trei fete.

— Oh, Elena, trebuie să auzi asta!

Elena îi zâmbi, politicos dar nu foarte prietenos. Frances își lăsă în jos capul cu păr castaniu.

— Vreau să spun... pot să stau cu voi? Tocmai am auzit o chestie absolut incredibilă despre Stefan.

— Stai jos, spuse amabilă Elena. Dar, adăugă ea, ungându-și cu

unt o chiflă, de fapt vestea nu prea ne interesează.

— Nu prea...? Frances se holbă la ea, uimită. Apoi se uită pe rând la Meredith și Bonnie. Cred că glumiți, nu?

— Deloc, spuse Meredith, înfigându-și furculița într-o păstaie de fasole și privind-o gânditoare. Astăzi avem alte lucruri la care să ne gândim.

— Exact, spuse Bonnie, după o scurtă tresărire. Știi, Stefan deja nu mai e o noutate. Passe!

Se aplecă și-și frecă glezna.

Frances se uită rugătoare la Elena.

— Dar credeam că voiai să știi totul despre el.

— Simplă curiozitate, spuse Elena. În definitiv, e străin de oraș și voiam să-i urez bun-venit în Fell's Church. Dar, desigur, trebuie să-i fiu loială lui Jean-Claude.

— Jean-Claude?

— Jean-Claude, spuse Meredith, ridicându-și sprâncenele și oftând.

— Jean-Claude, rosti, ca un ecou, și Bonnie pe un ton vag.

Cu un gest delicat, cu două degete, Elena scoase din rucsacul ei o fotografie.

— Aici e în fața căsuței unde am stat. Chiar după ce mi-a cules o floare și mi-a spus... ei – zâmbi ea misterios – n-ar trebui să o repet.

Frances se uita lung la fotografie. În ea era un tânăr bronzat, fără cămașă, stând în fața unui hibiscus și zâmbind timid.

— E mai mare, nu? spuse Frances cu respect.

— Douăzeci și unu. Sigur – Elena se uită peste umărul ei – mătușa mea n-ar accepta niciodată, așa că nu-i spunem nimic până nu termin eu școala. Trebuie să ne scriem în secret.

— Ce romantic, exclamă Frances. N-o să scot o vorbă, promit. Dar Stefan...

Elena îi aruncă un zâmbet plin de superioritate.

— Dacă, spuse ea, e să mănânc ca pe continent, prefer oricând

mâncărurile franțuzești celor italienești. Se întoarse spre Meredith: Nu?

— Mm-hmm. Oricând.

Meredith și Elena își zâmbiră cu subînțeles, apoi se întoarseră către Frances.

— Nu ești de acord?

— Oh, da, spuse repede Frances. Și eu. Oricând. Zâmbi și ea cu înțeles, dădu de câteva ori aprobator din cap, apoi se ridică și plecă.

După ce dispăru, Bonnie spuse pe un ton jalnic:

— Asta o să mă termine, Elena, o să mor dacă nu aud bârfa asta.

— Oh, asta era? Pot să-ți spun eu, răspunse calmă Elena. Bonnie, Frances voia să ne povestească despre zvonul care circulă cum că Stefan Salvatore ia droguri.

— Ce? Bonnie se holbă la ea, apoi izbucni în râs. Dar e ridicol. Ce tip care ia droguri s-ar îmbrăca așa și ar purta ochelari negri? Vreau să spun că a făcut tot ce-a putut ca să atragă atenția asupra lui...

Vocea ei se stinse, și ochii ei căprui se făcură mai mari. Apoi continuă:

— Dar poate că tocmai de-aia o și face. Cine ar bănuși pe cineva care iese așa de mult în evidență? Și locuiește singur, și e grozav de secretos... Elena! Și dacă e adevărat?

— Nu e, spuse Meredith.

— De unde știi?

— Pentru că de la mine a plecat zvonul. Văzând expresia lui Bonnie, Meredith rânji și adăugă: Elena mi-a spus s-o fac.

— Oooo! Bonnie se uită cu admirație la Elena. Ești parșivă. Pot să spun oamenilor că are o boală în fază terminală?

— Nu, nu poți. Nu vreau să văd o mulțime de așa-zise infirmiere stând la coadă ca să-l țină de mână. Dar poți să le spui tuturor tot ce vrei despre Jean-Claude.

Bonnie luă fotografia de pe masă.

— De fapt, cine e?

— Grădinarul. Era înnebunit după hibiscusul ăsta. Și e și însurat, cu doi copii.

— Păcat, făcu Bonnie, foarte serioasă. Și i-ai spus lui Frances să nu vorbească cu nimeni despre el...

— Exact. Elena se uită la ceas. Ceea ce înseamnă că pe la... ei, să zicem ora două, ar trebui să știe deja toată școala.

După ore, fetele se duseră acasă la Bonnie. La ușă le întâmpină un lătrat ascuțit, și când Bonnie deschise ușa, un pechinez foarte bătrân și foarte gras încercă să se strecoare afară. Numele lui era Yangtze și era atât de răsfățat încât nimeni, în afară de mama lui Bonnie, nu îl suporta. În trecere, își înfipse gingiile, ce mai păstrau urme a ceea ce fuseseră odată colți, în glezna Elenei.

Livingul era întunecos și înghesuit, cu multă mobilă încărcată și draperii grele la ferestre. Sora lui Bonnie, Mary, era acolo, scoțându-și o șapcă de pe părul ei roșu ondulat. Era cu doi ani mai mare decât Bonnie și lucra la clinica din Fell's Church.

— Oh, Bonnie, spuse ea. Mă bucur că ai ajuns acasă. Bună, Elena, Meredith.

— Bună, spuseră Elena și Meredith.

— Ce-i cu tine? Arăți obosită, spuse Bonnie.

Mary își puse șapca pe măsuța de cafea. În loc să răspundă, întrebă la rândul ei:

— Aseară, când ai venit așa de supărată, unde ziceai că ai fost cu fetele?

— În... la Podul Wickery.

— Așa m-am gândit și eu. Mary răsuflă adânc, apoi spuse: Acum, ascultă-mă bine, Bonnie McCullough. Niciodată să nu te mai duci acolo, și mai ales nu singură, și noaptea. Ai înțeles?

— Dar de ce? întrebă uimită Bonnie.

— Pentru că aseară cineva a fost atacat acolo, de asta. Și știi unde a fost găsit? Pe mal, chiar sub Podul Wickery.

Elena și Meredith o priviră lung, neîncrezătoare, iar Bonnie o apucă strâns pe Elena de braț.

— Cineva a fost atacat sub pod? întrebă ea. Dar cine a fost? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu. Azi-dimineață, unul dintre muncitorii din cimitir l-a văzut zăcând acolo. Era un om fără adăpost, așa cred, și probabil dormea sub pod când a fost atacat. Dar era pe jumătate mort când l-au adus la spital, și încă nu și-a revenit din comă. E posibil să moară.

Elena înghiți greu.

— Cum adică, atacat?

— Adică, spuse Mary foarte clar, gâtul i-a fost aproape spintecat. A pierdut o cantitate incredibilă de sânge. La început au crezut că a fost un animal, dar acum doctorul Lowen spune că e vorba de un om. Iar poliția crede că cine a făcut-o se ascunde probabil în cimitir. Mary se uită pe rând la fete, cu buzele strânse într-o linie hotărâtă. Așa că dacă ați fost acolo lângă pod – sau în cimitir, Elena Gilbert – atunci e posibil ca persoana asta să fi fost acolo cu voi. Ați priceput?

— Nu e nevoie să ne mai sperii, spuse abia auzit Bonnie. Am priceput, Mary.

— OK. Bine. Umerii lui Mary se relaxară și ea își frecă obosită ceafa. Trebuie să mă întind puțin. N-am vrut să fiu rea.

Și ieși din living.

Rămase singure, cele trei fete se priviră.

— Putea să fie una dintre noi, spuse încet Meredith. Mai ales tu, Elena, tu ai fost acolo singură.

Elena simțea cum o furnică toată pielea, aceeași senzație groaznică de panică pe care o avusese în vechiul cimitir. Simțea vântul rece și vedea șirurile de lespezi înalte de mormânt în jurul ei. Strălucirea soarelui și liceul „Robert E. Lee” nu păruseră niciodată atât de departe.

— Bonnie, spuse ea încet, ai văzut pe cineva acolo? Asta ai vrut să spui când ai zis că cineva mă așteaptă?

În camera slab luminată, Bonnie o privea fără să înțeleagă.

— Despre ce vorbești? N-am spus așa ceva.

— Ba da, ai spus.

— Nu, n-am spus asta.

— Bonnie, spuse Meredith, te-am auzit amândouă. Te uitai fix la vechile morminte, și pe urmă i-ai spus Elenei...

— Nu știu despre ce vorbiți voi, și n-am spus nimic, izbucni Bonnie, cu fața schimonosită de furie și cu lacrimi în ochi. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Elena și Meredith se priviră neputincioase. Afară, soarele se ascunse după un nor.

Capitolul 6

26 septembrie

Dragă Jurnalule,

Îmi pare rău că a trecut atâta timp de când n-am mai scris, și nu prea pot să-ți explic de ce n-am făcut-o – doar că sunt atât de multe lucruri despre care mi-e frică să vorbesc, chiar și cu tine.

Mai întâi, s-a întâmplat un lucru absolut îngrozitor, în ziua în care Bonnie și Meredith și cu mine am fost la cimitir, un bătrân a fost atacat acolo, și aproape omorât. Poliția încă nu l-a găsit pe cel care a făcut-o. Oamenii cred că bătrânul era nebun, pentru că atunci când și-a revenit a început să delireze despre „ochi în beznă” și stejari și

alte lucruri asemănătoare. Dar eu nu am uitat ce ni s-a întâmplat în seara aceea, și mă tot gândesc la asta. Și mă sperie.

Toată lumea a fost un timp speriată, și toți copiii au trebuit să rămână acasă după ce se întunecă sau să iasă în grup. Dar au trecut deja trei săptămâni și n-au mai existat atacuri, așa că agitația se potolește. Mătușa Judith zice că trebuie să fi fost un alt vagabond care a făcut-o. Tatăl lui Tyler Smallwood chiar a sugerat că e posibil ca bătrânul s-o fi făcut chiar el – deși tare aș vrea eu să văd cum se poate mușca cineva singur de gât.

Dar ceea ce mi-a ocupat aproape tot timpul a fost Planul B. Deocamdată merge bine. Am primit câteva scrisori și un buchet de trandafiri roșii de la „Jean-Claude” (unchiul lui Meredith are o florărie), și toată lumea pare să fi uitat că m-a interesat vreodată Ștefan. Așa că poziția mea socială e sigură. Nici măcar Caroline nu mi-a mai creat probleme.

De fapt, nu știu ce face în prezent Caroline, dar nici nu-mi pasă. N-o mai văd deloc la prânz sau după ore; pare să se fi îndepărtat cu totul de vechea ei gașcă.

Dar în momentul acesta nu-mi pasă decât de un singur lucru. Ștefan.

Nici măcar Bonnie și Meredith nu-și dau seama cât de important e el pentru mine. Mă tem să le spun: mă tem că or să mă creadă nebună. În școală port o mască, par calmă și în deplin control, dar înăuntru – ei bine, cu fiecare zi care trece e tot mai rău.

Mătușa Judith a început să-și facă griji pentru mine. Spune că mănânc mult prea puțin, și are dreptate. Se pare că nu mă mai pot concentra la ore, și nici măcar la ceva amuzant cum ar fi adunarea de fonduri cu Casa Bântuită. Nu mă pot concentra decât la el. Și nici nu înțeleg de ce.

El n-a mai vorbit cu mine din după-amiaza aia oribilă. Dar o să-ți spun ceva ciudat. Săptămâna trecută, la ora de istorie, am ridicat privirea și l-am surprins uitându-se la mine. Stătea la distanță de

câteva bănci, și era întors într-o parte în banca lui și mă privea. Pentru o clipă m-am simțit de-a dreptul speriată și inima a început să-mi bată cu putere, și am stat și ne-am privit un timp – pe urmă el și-a întors ochii. Dar de atunci asta s-a mai întâmplat de două ori, și de fiecare dată i-am simțit privirea înainte să văd că se uită. Asta e adevărul adevărat. Știu că nu e doar imaginația mea.

Nu seamănă cu nici un băiat pe care l-am cunoscut până acum.

Pare atât de izolat, atât de singuratic. A creat destul de multă senzație în echipa de fotbal, dar nu stă cu nici unul dintre băieți, poate doar cu Matt. Matt este singurul cu care vorbește. Nu umblă nici cu fetele; asta văd chiar eu, așa că poate zvonurile despre droguri sunt de folos. Dar mai degrabă pare să evite el oamenii decât îl evită oamenii pe el. Dispare între ore și după antrenamentele de fotbal, și nu l-am văzut nici măcar o dată la cantină. Nu a invitat niciodată pe nimeni în camera lui de la pensiune. Nu vine niciodată după școală la cafenea.

Și atunci, cum să-l fac să vină într-un loc unde să nu mai poată fugi de mine? Asta e marea problemă cu Planul B. Bonnie zice: „Ce-ar fi să te prindă cu el o furtună, și să trebuiască să vă lipiți unul de altul ca să vă încălziți?” Iar Meredith sugerase că motorul mașinii mele s-ar putea opri dintr-odată în fața pensiunii lui. Dar nici una dintre ideile astea nu e practică, și simt că înnebunesc încercând să găsesc ceva mai bun.

În fiecare zi e tot mai rău. Mă simt ca un fel de ceas la care arcul se strânge tot mai mult. Dacă nu găsesc mai repede o soluție, o să...

Voiam să zic că „o să mor”.

Soluția îi veni în minte brusc, și foarte firesc.

Îi părea rău pentru Matt; știa că îl duruse zvonul despre Jean-Claude. De-abia mai vorbise cu ea de când se răspândise povestea, trecând de obicei pe lângă ea doar cu o înclinare din cap rapidă. Iar când se întâlnește într-o zi pe un coridor gol în fața clasei de Creație

literară, el refuză să o privească în ochi.

— Matt..., începu ea.

Voia să-i spună că nu era adevărat, că n-ar fi început niciodată să se vadă cu alt băiat înainte să-i spună mai întâi lui. Voia să îl asigure că nu avusese de gând să-l facă să sufere și că acum se simțea îngrozitor. Dar nu știa cum să înceapă. În cele din urmă, spuse doar „Îmi pare rău!” și se întoarse să intre în clasă.

— Elena, spuse el, și ea se întoarse către el. Acum se uita la ea, în sfârșit, cu ochii întârziind pe buzele ei, pe păr. Tipul ăsta, francezul, e pe bune? întrebă el în cele din urmă.

— Nu, spuse Elena imediat, fără să șovăie. L-am inventat, adăugă ea simplu, ca să arăt tuturor că nu-mi pasă de...

Se opri.

— Stefan. Înțeleg. Matt încuviință din cap, părând mai încruntat dar și mai înțelegător. Ascultă, Elena, ce a făcut atunci chiar a fost foarte urât din partea lui. Dar nu cred că a fost ceva personal. Așa se poartă el cu toată lumea...

— În afară de tine.

— Nu. Uneori vorbește cu mine, dar niciodată despre ceva personal. Nu spune niciodată nimic despre familia lui sau ce face când nu e la școală. E... e ca și cum ar exista în jurul lui un zid prin care eu nu pot să trec. Nu cred că va lăsa vreodată pe cineva să treacă prin zidul ăla. Și e mare păcat, pentru că sunt convins că în spatele zidului el e un om foarte trist.

Elena se gândi la cuvintele lui Matt, fascinată de o imagine a lui Stefan la care nu se gândise până atunci. Părea întotdeauna atât de stăpân pe el, atât de calm și netulburat. Dar știa că la fel o vedeau și pe ea ceilalți. Era oare posibil ca sub această mască să fie la fel de confuz și nefericit ca și ea?

Și atunci îi veni ideea, ridicol de simplă. Fără scheme complicate, fără furtuni și motoare oprite.

— Matt, spuse ea încet, nu crezi că ar fi bine ca cineva să ajungă

totuși dincolo de zidul ăla? Adică bine pentru Stefan. Nu crezi că ăsta ar fi cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla?

Îl privi cu ochii aprinși, dorindu-și să-l facă să înțeleagă.

El se uită lung la ea, apoi închise scurt ochii și clătină din cap neîncrezător.

— Elena, spuse, ești incredibilă. Îi joci pe toți după cum vrei, și cred că nici măcar nu-ți dai seama că o faci. Iar acum o să-mi ceri să fac ceva să-l păcălesc pe Stefan, iar eu sunt atât de fraier că aș putea chiar să accept s-o fac.

— Nu ești fraier, ești un gentleman. Și vreau într-adevăr să-ți cer o favoare, dar numai dacă tu crezi că e bine. Nu vreau să-l rănesc pe Stefan, și nu vreau să te rănesc nici pe tine.

— Nu?

— Nu. Știu cum trebuie să sune asta, dar e adevărat. Nu vreau decât să...

Se întrerupse din nou. Cum putea să explice ce voia când nici măcar ea nu înțelegea prea bine?

— Nu vrei decât ca toată lumea și totul să se învârtă în jurul Elenei Gilbert, spuse el cu amărăciune. Nu vrei decât ceea ce nu ai.

Șocată, Elena făcu un pas înapoi și îl privi. I se puse un nod în gât și lacrimile i se adunară în ochi.

— Nu face asta, spuse el. Elena, nu lua figura asta. Îmi pare rău. Matt oftă. În regulă, ce-ar trebui să fac? Să-l leg fedeleș și să ți-l las în pragul casei?

— Nu, spuse Elena, străduindu-se încă să-și rețină lacrimile. Nu voiam decât să-l convingi să vină la balul anual al liceului, organizat pentru viitorii absolvenți, săptămâna viitoare.

Expresia de pe chipul lui Matt era ciudată.

— Nu vrei decât să vină la bal. Elena încuviință din cap.

— Bine. Sunt foarte sigur că va fi acolo. Și, Elena... chiar nu e nimeni altcineva în afară de tine cu care aș vrea să vin la bal.

— În regulă, spuse Elena după un moment. Și, ei bine,

mulțumesc.

Expresia lui Matt era tot ciudată.

— Nu-mi mulțumi, Elena. Chiar n-ai de ce... zău. Ea continuă să se întrebe de ce spusese asta, în vreme ce el se întoarse și se îndepărtă de-a lungul coridorului.

— Nu te mai mișca, spuse Meredith, trăgând-o ușor de păr pe Elena, cu reproș.

— Și eu tot cred, spuse Bonnie de pe bancheta de sub fereastră, că au fost amândoi fantastici.

— Cine? murmură absentă Elena.

— De parcă n-ai știi, spuse Bonnie. Tipii ăia doi ai tăi care au reușit miracolul în ultimul minut în meciul de ieri. Când Stefan a prins acea ultimă pasă, am crezut că o să leșin. Sau să vomit.

— Oh, te rog, făcu Meredith.

— Și Matt – băiatul ăla e pur și simplu o poezie în mișcare...

— Și nici unul dintre ei nu e al meu, spuse categoric Elena.

Sub degetele experte ale lui Meredith, părul ei devenea o adevărată operă de artă, o masă moale de aur răsucit. Iar rochia era perfectă, violetul ei pal dând reflexii violete ochilor ei. Dar chiar și ea vedea cât de palidă și rece arăta, nu ușor îmbujorată de emoție și nerăbdare, ci albă și hotărâtă, ca un soldat foarte tânăr care e trimis pe linia frontului.

Ieri, stând pe terenul de fotbal în timp ce numele ei era anunțat ca fiind cel al Reginei Balului, avea un singur gând în minte. El nu putea să refuze să danseze cu ea. Dacă venea la bal, nu putea să o refuze pe Regină. Iar acum, stând în fața oglinzii, și-o repeta din nou.

— În seara asta, oricine vei dori va fi al tău, o asigură Bonnie. Și ascultă, după ce scapi de Matt, pot să-l iau eu și să-l consolez?

Meredith pufni.

— Și Raymond ce-o să creadă?

— Oh, poți tu să-l consolezi pe el. Dar zău, Elena, îmi place foarte mult Matt. Și odată ce îl vei avea pe Stefan, grupul vostru de trei va fi cam aglomerat. Așa că...

— Oh, fă ce vrei. Matt merită puțină atenție.

Și cu siguranță nu o capătă de la mine, își spuse Elena. Tot nu-i venea să creadă ce îi făcea lui Matt. Dar acum nu-și putea permite să se certe, avea nevoie de toată puterea și concentrarea.

— Așa. Meredith prinse ultimul ac în părul Elenei. Și-acum, uită-te la noi, Regina Balului și curtea ei – sau cel puțin o parte din ea. Suntem frumoase.

— E pluralul regal? spuse ironică Elena.

Dar era adevărat, erau frumoase. Rochia lui Meredith era o unduire de satin grenă, strânsă bine în talie și apoi revărsându-se în falduri de pe șolduri.

Părul ei negru atârna despletit pe spate. Iar Bonnie, când se ridică și veni lângă celelalte în fața oglinzii, strălucea în tafta roz și paiete negre.

Iar ea... Elena își cercetă imaginea cu o privire experimentată și își spuse din nou: Rochia e în regulă. Singurele cuvinte care îi mai veneau în minte erau violete cristalizate. Bunica ei avea un borcănel cu ele, flori adevărate muiate în cristale de zahăr și înghețate.

Coborâra împreună la parter, așa cum făcuseră la fiecare bal începând din clasa a șaptea – doar că înainte Caroline fusese întotdeauna cu ele. Elena își dădu seama, ușor surprinsă, că nici măcar nu știa cu cine venea Caroline în seara asta.

Mătușa Judith și Robert – curând unchiul Robert – erau în living, împreună cu Margaret, îmbrăcată deja în pijama.

— Oh, fetelor, arătați minunat, spuse mătușa Judith, agitată și emoționată de parcă ea însăși se ducea la bal, și o sărută pe Elena, iar Margaret întinse mâinile pentru a fi îmbrățișată.

— Ești drăguță, spuse ea cu simplitatea celor patru ani ai săi.

Robert o privea și el pe Elena. Clipi mărunț, deschise gura, apoi o

închise la loc.

— Ce e, Bob?

— Oh. Se uită la mătușa Judith cu un aer stânjenit. Păi, de fapt, nu știu de ce, mă gândeam la Elena din Troia.

— Frumoasă și menită unei sorți tragice, spuse veselă Bonnie.

— Ei, da, spuse Robert, cu un aer nefericit. Elena nu spuse nimic.

Se auzi soneria. Matt era în prag, în bine cunoscutul lui sacou casual albastru. Alături de el erau Ed Goff, prietenul lui Meredith, și Raymond Hernandez, prietenul lui Bonnie. Elena îl căută cu privirea pe Stefan.

— Probabil că e deja acolo, spuse Matt, înțelegându-i privirea. Ascultă, Elena...

Dar ceea ce voia să spună fu întrerupt de sporovăiala celor două cupluri. Bonnie și Raymond merseră cu ei în mașina lui Matt și tot drumul până la școală revărsară încontinuu glume și remarci spirituale.

Pe ușile deschise ale sălii se revărsa muzica. În timp ce Elena cobora din mașină, o siguranță ciudată o copleși.

Ceva urma să se întâmple, își spuse, privind clădirea pătrată a școlii. Ritmul calm, pașnic al ultimelor câteva săptămâni era pe punctul de a se accelera.

Sunt pregătită, își spuse. Și speră să fie adevărat.

Înăuntru era un caleidoscop de culoare și agitație. În clipa în care intrară, ea și Matt se treziră înconjurați de lume, și complimentele se revărsară asupra amândurora. Rochia Elenei... Părul ei... florile ei. Matt era pe cale de a deveni o legendă: un alt Joe Montana, un pariu sigur pentru o bursă sportivă.

În vârtejul amețitor care ar fi trebuit să fie pentru ea ambrozie și nectar, Elena continua să caute cu privirea un cap cu păr întunecat.

Tyler Smallwood răsufla greu lângă ea, mirosind a puncti și gumă de mestecat Doublemint. Prietena lui avea o privire ucigătoare. Elena îl ignoră, sperând că avea să plece.

Domnul Tanner trecu pe lângă ei cu un pahar înmuiat de hârtie în mână, arătând ca și cum gulerul l-ar fi sugrumat. Sue Carson, care fusese aleasă Prințesă a Balului, se învârtea pe lângă ea și-i gângurea complimente pentru rochia violet. Bonnie era deja pe ringul de dans, strălucind sub lumini. Dar Elena nu îl vedea nicăieri pe Stefan.

Încă un damf de Doublemint și avea să vomite. Îi trase un ghiont lui Matt și o luară din loc amândoi către bufet, unde antrenorul Lyman se lansase în comentarii critice despre meci. Alte cupluri și grupuri se apropiară de ei, rămaseră acolo câteva minute, apoi se retraseră, pentru a face loc următorilor care stăteau la coadă. Ca și cum chiar am fi familia regală, își spuse Elena, râzând în sinea ei. Își întoarse capul către Matt, ca să vadă dacă și el era amuzat, dar el privea fix undeva în stânga.

Îi urmări privirea. Și acolo, pe jumătate ascuns în spatele unui grup de jucători de fotbal, era capul cu păr întunecat pe care îl căutase ea. De neconfundat, chiar și în lumina slabă. Un fior o străbătu, mai degrabă de durere decât de altceva.

— Și acum? întrebă Matt, cu maxilarele încleștate. Legatul fedeleș?

— Nu. O să-l invit la dans, atâta doar. Dacă vrei, pot să aștept să dansăm noi mai întâi.

Matt clătină din cap, și Elena o porni prin mulțime către Stefan.

Pe măsură ce se apropia, Elena înregistra noi informații despre el. Sacoul lui negru avea o croială ușor diferită de a celorlalți băieți, și pe sub el purta un sveter alb de cașmir. Stătea aproape nemișcat, puțin mai departe de grupurile din jurul lui. Și deși nu îl putea vedea decât din profil, vedea că nu poartă ochelarii.

Desigur, îi scotea când juca fotbal, dar ea nu-l văzuse niciodată de aproape fără ei. Asta îi dădea o senzație de amețeală dar și de emoție, ca și cum aici era o mascaradă și venise momentul scoaterii măștilor. Îi privi fix umărul, conturul maxilarului, și apoi el se întoarse către ea.

În clipa aceea, Elena era conștientă de frumusețea ei. Nu era vorba doar de rochie, sau de felul în care se pieptănase. Era frumoasă ea însăși: zveltă, cu o ținută regească, o ființă făcută din mătase și foc interior. Văzu cum buzele lui se desfac ușor, gânditoare, apoi se uită în ochii lui.

— Bună!

Oare asta era propria ei voce, atât de calmă și stăpână pe sine? Ochii lui erau verzi. Verzi ca frunzele de stejar vara.

— Te distrezi? spuse ea.

Acum da. El nu o spuse, dar ea știa că o gândea; o vedea în felul în care o privea. Niciodată nu fusese atât de sigură de puterea ei. Doar că, de fapt, el nu arăta ca și cum chiar se distra; părea îndurerat, suferind, ca și cum nu mai putea suporta nici un minut în plus aici.

Se auzeau primele acorduri ale orchestrei, un dans lent. El continua să o privească, fascinat de ea. Ochii aceia verzi se întunecau, deveneau negri de dorință. Ea avu deodată senzația că el ar putea să o tragă lângă el, să o sărute apăsător, fără să scoată un cuvânt.

— Vrei să dansezi? spuse ea încet.

Mă joc cu focul, cu ceva ce nu înțeleg, se gândi ea deodată. Și în aceeași clipă își dădu seama că e speriată. Inima începu să-i bată cu putere. Era ca și cum ochii aceia verzi vorbeau unei părți ascunse adânc în miezul ființei ei – iar acea parte țipa „pericol”. Un instinct mai vechi decât lumea îi spunea să fugă, să dispară de acolo.

Dar nu se mișcă. Aceeași forță care o îngrozea o ținutua în loc. Asta e ceva ce nu pot controla, îi veni brusc în minte. Orice se întâmpla aici îi depășea înțelegerea, nu era nimic normal sau logic. Dar acum nu se mai putea opri, și deși era speriată, îi plăcea. Era cel mai intens moment pe care îl trăise vreodată cu un băiat, dar nu se întâmpla nimic. El doar o privea, ca hipnotizat, și ea îl privea la rândul său, iar între ei aerul ardea și era atâta energie ca într-un fulger din nopțile fierbinți de vară. Văzu cum ochii lui se întunecă și

mai mult, înfrânți, și simți bătaia sălbatică a inimii când el întinse încet către ea o mână.

Și apoi totul se destramă.

— Vai, Elena, ce dulce arăți, se auzi o voce, și ochii Elenei fură orbiți de strălucirea aurului.

Era Caroline, cu părul ei roșcat des și strălucitor, cu pielea ei perfect bronzată. Purta o rochie aurie de lamé, care dezvăluia o suprafață incredibil de îndrăzneată din acea piele perfectă. Își strecură un braț gol pe sub brațul lui Ștefan și își ridică privirile către el, zâmbindu-i leneș. Arătau uluitor împreună, ca un cuplu de modele internaționale care ajunseseră la balul unor liceeni, mult mai sofisticăți și mai strălucitori decât oricine altcineva din acea încăpere.

— Iar rochița ta e așa de drăguță, continuă Caroline, în timp ce mintea Elenei se setase pe funcționare automată.

Brațul acela petrecut cu atâta detașare pe sub brațul lui Ștefan îi spusese Elenei totul: unde fusese la prânz Caroline în ultimele săptămâni, ce făcuse în tot acest timp.

— I-am spus lui Ștefan că pur și simplu trebuia să trecem pe aici, dar nu vrem să stăm prea mult. Așa că sper că nu te deranjează dacă o să-l țin să danseze doar cu mine, nu?

Elena era ciudat de calmă acum, cu mintea complet goală. Spuse că nu, sigur că nu o deranja, și o privi pe Caroline îndepărtându-se, o simfonie în roșu și auriu. Ștefan plecă împreună cu ea.

În jurul Elenei se adunase un cerc de chipuri; se întoarse cu spatele la ele și dădu cu ochii de Matt.

— Știi că vine cu ea.

— Știam că ea voia să-l aducă. S-a tot ținut după el la prânz și după școală, și într-un fel s-a băgat în sufletul lui. Dar...

— Înțeleg...

Păstrându-și acel calm ciudat, artificial, cercetă cu ochii mulțimea și o văzu pe Bonnie venind spre ea, și pe Meredith ridicându-se de la

masa ei. Așadar, văzuseră. Probabil că toată lumea văzuse. Fără să-i mai spună nimic lui Matt, o porni în întâmpinarea lor, făcându-le semn din cap către toaleta fetelor.

Era plină, și Meredith și Bonnie își păstrară aerul vesel și remarcile nonșalante, în timp ce o priveau îngrijorate.

— Ai văzut rochia aia? spuse Bonnie, strângându-i pe furiș degetele Elenei. Corsajul trebuie că stătea prins cu super-glue. Și la balul următor ce-o să mai poarte? Celofan?

— Bandaje, spuse Meredith. Apoi întrebă încet: Ești bine?

— Da.

Elena văzu în oglindă că ochii ei străluceau prea tare și pe fiecare obraz ardea o pată roșie. Își trecu o mână peste păr și se întoarse cu spatele la oglindă.

Toaleta se goli, și rămaseră doar ele trei. Bonnie se juca nervoasă cu funda cu paiete pe care o avea prinsă în talie.

— Poate că totuși nu e chiar așa de rău, spuse ea încet. Vreau să spun că în ultimele săptămâni nu te-ai gândit decât la el. Aproape o lună întreagă. Și de-aceea poate că așa e mai bine, și poți să treci la alte lucruri acum, în loc să... ei, să umbli după el.

Et tu, Brutus? își spuse Elena.

— Mulțumesc foarte mult pentru sprijinul tău, rosti ea cu voce tare.

— Hai, Elena, nu fi așa, interveni Meredith. Nu vrea să te rănească, doar crede că...

— Și bănuiesc că asta crezi și tu, nu? Ei bine, așa să fie. O să mă duc să caut alte lucruri la care să trec. Ca de pildă alte prietene bune.

Și plecă, lăsându-le să privească lung în urma ei.

În sala de bal, se aruncă în vârtejul de muzică și culoare. Era mai veselă decât fusese la toate balurile de până atunci. Dansă cu toată lumea, râzând prea tare, flirtând cu fiecare băiat care îi ieșea în cale.

Apoi o strigară să urce pe scenă ca să fie încoronată. Stătu pe scenă, privind în jos la mulțimea de siluete strălucitoare ca niște

fluturi. Cineva îi dădu niște flori; altcineva îi puse o tiară cu strasuri. Se auziră aplauze. Totul trecu ca într-un vis.

Flirta cu Tyler pentru că el era cel mai aproape de ea când coborî de pe scenă. Apoi își aminti ce îi făcuseră el și Dick lui Stefan, și rupse un trandafir din buchetul ei și i-l dădu. Matt privea de pe margine, cu buzele strânse. Prietena lui Tyler, complet uitată, se lupta cu lacrimile.

Acum Elena simțea miros de burbon alături de cel de mentă în răsuflarea lui Tyler, iar fața lui era roșie. Prietenii lui erau în jurul ei, o mulțime care striga și râdea, și îl văzu pe Dick turnând ceva dintr-o pungă maro de hârtie în paharul lui de punci.

Elena nu mai fusese niciodată cu grupul acesta. O primiră cu entuziasm, admirând-o, luptându-se pentru atenția ei. Glumele zburau în jurul ei, și Elena râdea chiar și atunci când nu aveau nici un haz. Brațul lui Tyler o cuprinse pe după mijloc, și ea râse doar mai tare. Văzu cu colțul ochiului cum Matt clatină din cap și pleacă. Fetele țipau tot mai sonor, băieții deveneau scandalagii. Tyler își freca nasul de gâtul ei, pupând-o umed.

— Am o idee, anunță el grupul, strângând-o mai tare pe Elena lângă el. Hai să mergem într-un loc unde să ne distrăm mai bine. Cineva strigă:

— Unde, Tyler? Acasă la tăticu' tău? Tyler rânjea, un rânjet larg, prostesc, de om beat.

— Nu, vreau să spun undeva unde să ne lăsăm urma. De pildă, în cimitir.

Fetele țipară ascuțit. Băieții își traseră coate și se prefăcură că se lovesc cu pumnii.

Prietena lui Tyler stătea în afara cercului.

— Tyler, e o nebunie, spuse ea, cu o voce subțirică și stridentă. Știi ce s-a întâmplat cu bătrânul ăla. Nu vreau să merg acolo.

— Grozav, atunci tu rămâi aici. Tyler își scoase cheile din buzunar și le flutură în fața celorlalți. Cui nu-i e frică? spuse el.

— Hei, eu merg, spuse Dick, și se auzi un cor de aprobări.

— Și eu, spuse Elena, tare și sfidător. Îi zâmbi lui Tyler și el practic o ridică în brațe.

În clipa următoare, ea și Tyler conduceau un grup vesel care se îndrepta foarte zgomotos către parcare, unde se înghesuiră cu toții la mașini. Apoi Tyler își decapotă mașina și ea urcă alături de el, iar Dick și o fată pe nume Vickie Bennett pe bancheta din spate.

— Elena! strigă cineva de departe, din ușa luminată a școlii.

— Pornește! îi spuse ea lui Tyler, scoțându-și tiara, și motorul prinse viață.

Ieșiră cu scârțâit de roți din parcare, și Elena simți pe față vântul rece al nopții.

Capitolul 7

Bonnie era pe ringul de dans, cu ochii închiși, lăsând muzica să curgă prin ea. Când deschise ochii pentru o clipă, o văzu pe Meredith făcându-i semn de pe margine. Bonnie își împinse înainte bărbia, încăpățânată, dar cum semnele deveneau tot mai insistente, își dădu ochii peste cap către Raymond și se supuse. Raymond o urmă.

În spatele lui Meredith erau Matt și Ed. Matt era încruntat, Ed părea stânjenit.

— Elena tocmai a plecat, spuse Meredith.

— E o țară liberă, remarcă Bonnie.

— A plecat cu Tyler Smallwood, spuse Meredith. Matt, ești sigur că n-ai auzit unde se duc?

Matt clătină din cap.

— Aș zice că Elena merită tot ce-o să se întâmple – dar e și vina mea, într-un fel, spuse el mohorât. Cred că ar trebui să mergem după ea.

— Să plecăm de la bal? spuse Bonnie și se uită la Meredith, care

roști pe mutește ai promis. Nu pot să cred, murmură ea furioasă.

— Nu știu cum o s-o găsim, spuse Meredith, dar trebuie să încercăm. Apoi adăugă, cu o voce ciudat de ezitantă: Bonnie, nu cumva știi tu unde e?

— Ce? Nu, sigur că nu; eu dansam. Ai auzit de asta, nu? Căci de ce te duci la un bal?

— Tu și Ray rămâneți aici, îi spuse Matt lui Ed. Dacă se întoarce, spuneți-i că am plecat să o căutăm.

— Iar dacă e să plecăm, hai să plecăm acum, spuse Bonnie cu răceală. Se întoarce și în aceeași clipă se ciocni de un sacou negru. Oh, scuză-mă, se răsti, ridicând privirea și văzându-l pe Stefan Salvatore.

Stefan nu spuse nimic, în vreme ce ea, Meredith și Matt se îndreptară către ușă, lăsându-i în urmă pe Raymond, cu un aer nefericit, și pe Ed.

Stelele erau îndepărtate, cu o strălucire de gheață pe cerul senin. Elena se simțea asemenea lor. O parte din ea râdea și striga împreună cu Dick și Vickie și Tyler, acoperind vântul, dar o altă parte stătea și privea de undeva de departe.

Tyler parcă la jumătatea pantei în vârful căreia se găsea biserica în ruine, lăsând farurile aprinse când coborâra din mașină. Deși când plecaseră de la școală în spatele lor mai fuseseră câteva mașini, acum păreau să fie singurii care ajunseseră tocmai până la cimitir.

Tyler deschise portbagajul și scoase șase doze de bere.

— Cu atât mai bine pentru noi, spuse.

Îi oferi o bere Elenei, care scutură din cap, încercând să ignore senzația de rău în adâncul stomacului. Simțea că nu are ce căuta aici – dar în nici un caz nu avea de gând să o recunoască acum.

Urcară pe aleea pavată cu dale, în vreme ce fetele chicoteau, clătinându-se în pantofii lor cu toc înalt și sprijinindu-se de băieți. Când ajunseră în vârful colinei, Elena icni și Vickie scoase un mic

țipăt.

Chiar deasupra liniei orizontului plutea ceva uriaș și roșu. Elenei îi trebui doar o clipă pentru a-și da seama că de fapt era Luna. Era la fel de mare și de ireală ca un decor într-un film SF, iar discul ei umflat lucea mohorât, cu o lumină bolnăvicioasă.

— Ca un dovleac mare și stricat, spuse Tyler, și azvârli o piatră către ea.

Elena se forță să-i arunce un zâmbet strălucitor.

— De ce nu intrăm? spuse Vickie, arătând cu o mână albă către deschizătura unde ar fi trebuit să se afle ușa bisericii.

Cea mai mare parte a acoperișului se prăbușise, deși clopotnița era încă intactă, un turn care se înălța mult deasupra lor. Trei dintre pereți stăteau încă în picioare; din al patrulea rămăsese doar o bucată de zid care le ajungea până la genunchi. Peste tot erau grămezi de moloz.

O lumină pâlpâi pe obrazul Elenei, iar ea se întoarse, surprinsă, și-l văzu pe Tyler ținând în mână o brichetă. Băiatul rânji, dezvelindu-și dinții albi și puternici, și spuse:

— Nu vrei să-mi faci un clic pe Bic?

Râsul Elenei răsună cel mai tare, pentru a-i ascunde stânjenea. Luă bricheta și lumină cu ea mormântul aflat pe o latură a bisericii. Nu semăna cu nici un mormânt din cimitir, deși tatăl ei spusese că mai văzuse și altele asemănătoare în Anglia. Arăta ca o cutie mare din piatră, suficient de încăpătoare pentru doi oameni, cu două statui de marmură întinse pe capac.

— Thomas Keeping Fell și Honoria Fell, spuse Tyler cu un gest larg, ca și cum i-ar fi prezentat. Se zice că bătrânul Thomas a întemeiat Fell's Church. Deși la acea vreme și familia Smallwood era aici. Stră-străbunicul străbunicului meu locuia în vale, lângă pârâul Drowning...

— ...până când a fost mâncat de lupi, spuse Dick și-și dădu capul pe spate și scoase un urlet, imitând un lup.

Apoi râgâi. Vickie chicoti. O umbră de enervare trecu peste trăsăturile frumoase ale lui Tyler Smallwood, dar se forță să zâmbească.

— Thomas și Honoria par cam palizi, spuse Vickie, continuând să chicotească. Cred că le trebuie puțină culoare.

Scoase din geantă un ruj și începu să acopere gura de marmură albă a statuii Honoriei cu un strat de roșu lucios. Elena simți din nou că i se face rău. Când era copil, privise întotdeauna cu teamă și respect la doamna palidă și bărbatul sever care zăceau cu ochii închiși, cu mâinile împreunate pe piept. Și, după ce părinții săi muriseră, se gândise la ei zăcând unul lângă celălalt, în cimitir, la fel ca aceste statui. Dar ținu bricheta în vreme ce Vickie desena cu ruj o mustață și îi făcea un nas de clown lui Thomas Fell.

Tyler le privea.

— Hei, sunt îmbrăcați de gală, și nu se duc nicăieri.

Își puse mâinile pe capacul de piatră și se aplecă peste el, încercând să-l miște într-o parte.

— Ce zici, Dick – le oferim o noapte în oraș? Poate chiar în centrul orașului?

Nu, își spuse Elena, îngrozită, în vreme ce Dick pufni în râs, iar Vickie țipă încântată. Dar Dick era deja lângă Tyler, pregătindu-se să împingă, cu podul palmelor pe capacul de piatră.

— La trei, spuse Tyler și numără: Unu, doi, trei. Ochii Elenei erau ațintiți pe fața îngrozitoare, ca de clown, a lui Thomas Fell, pe când băieții se chinuiau și gemeau, cu mușchii încordați sub haine. Dar nu putură să miște nici un centimetru capacul.

— Blestematul ăsta de capac trebuie să fie prins cumva, spuse Tyler furios și renunță.

Elena își simți picioarele moi de ușurare, încercând să pară destinsă, se rezemă de capacul de piatră – și atunci se întâmplă.

Auzi scrâșnetul pietrei și simți imediat capacul mișcându-se sub mâna ei stângă. Se îndepărta de ea, făcând-o să-și piardă echilibrul.

Scăpă bricheta din mână și începu să țipe, și continuă să țipe, încercând să rămână pe picioare. Cădea în mormântul deschis, și un vânt înghețat urla în jurul ei. Auzea țipete în urechi.

Apoi era din nou afară, în lumina Lunii suficient de puternică pentru ca Elena să-i poată vedea pe ceilalți. Tyler o ținea strâns. Ea se uită în jur cu o privire sălbatică.

— Ești nebună? Ce-ai pățit? Tyler o scutura.

— S-a mișcat! Capacul s-a mișcat! S-a deschis și... nu știu... aproape că am căzut înauntru. Era frig...

Băieții râdeau.

— Bietul copilaș s-a speriat, spuse Tyler. Haide, Dick-boy, ia să verificăm noi.

— Tyler, nu...

Dar ei se întoarseră înauntru. Vickie rămăsese în cadrul ușii, privind, în timp ce Elena tremura. În scurt timp, Tyler îi făcea semn să se apropie.

— Uite, spuse el, când ea făcu încet un pas înauntru, fără tragere de inimă. Tyler luase din nou bricheta și acum o ținea deasupra pieptului de marmură al lui Thomas Fell. Uite, e nemișcat, culcușit confortabil în locul lui. Vezi?

Elena se uită lung în jos, la capacul așezat exact peste mormânt.

— Dar s-a mișcat. Am fost cât pe ce să cad înauntru...

— Sigur, cum spui tu, iubito.

Tyler o cuprinse cu brațele și o trase lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ea întoarse capul într-o parte și îi văzu și pe Dick și Vickie în aceeași poziție, doar că Vickie stătea cu ochii închiși și părea să-i placă. Tyler își frecă bărbia de părul ei.

— Acum aș vrea să mă întorc la bal, spuse ea pe un ton hotărât.

Bărbia își opri mișcarea. Apoi Tyler oftă și spuse:

— Sigur, iubito. Se uită la Dick și Vickie. Voi ce faceți?

Dick rânji și spuse:

— Noi mai stăm puțin aici.

Vickie chicoti, cu ochii tot închiși.

— Bine, spuse Elena. Se întrebă cum aveau să se întoarcă, dar îl lăsă pe Tyler să o ducă afară. Acolo el se opri.

— Nu pot să plec fără să arunc o privire la mormântul bunicului meu, spuse el. Ei, haide, Elena, făcu el când ea începu să protesteze, nu-mi răni sentimentele. Trebuie să-l vezi, e mândria familiei mele.

Elena se forță să zâmbească, deși simțea un sloi de gheață în stomac. Poate că dacă-i făcea pe plac, o să o ducă de aici.

— Bine, spuse ea, și o porni către cimitir.

— Nu pe acolo, pe aici, spuse Tyler, și în clipa următoare o conducea către vechiul cimitir. E-n regulă, zău, nu e departe de alee. Uite, acolo, vezi?

Și îi arătă spre ceva care strălucea în lumina Lunii.

Elena icni, simțind cum o gheară îi strânge inima. Părea că acolo stătea o persoană, un uriaș cu un cap rotund, lipsit de păr. Și nu-i plăcea deloc că se afla aici, printre pietrele de granit vechi de secole, tocite și aplecate de vreme. Lumina puternică a Lunii arunca umbre ciudate și peste tot erau zone de întuneric de nepătruns.

— E doar sfera de deasupra. Nimic de care să te sperii, spuse Tyler, trăgând-o după el afară de pe alee, către lespedeza strălucitoare.

Era făcută din marmură roșie, iar sfera uriașă aflată deasupra ei îi amintea Elenei de Luna umflată de pe linia orizontului. Acum, aceeași Lună își arunca lumina puternică peste ei, la fel de albă ca și mâinile albe de marmură ale lui Thomas Fell. Elena nu-și putu stăpâni un fior.

— Biata fetiță, i-e frig. Trebuie să o încălzim, spuse Tyler.

Elena încercă să-l împingă deoparte, dar el era prea puternic, și o cuprinse în brațe și o strânse lângă el.

— Tyler, vreau să plec, vreau să plec acum...

— Sigur, iubito, plecăm, spuse el. Dar mai întâi trebuie să te încălzesc. Uuh, ești rece ca gheața.

— Tyler, termină, spuse ea. Brațele lui care o țineau strâns o deranjaseră, dar acum, șocată, îi simți mâinile pe trupul ei, pipăind-o, căutând pielea.

Elena nu se mai aflate niciodată într-o astfel de situație, și fără să poată căpăta vreun ajutor. Încercă să-și înfigă un toc ascuțit în piciorul lui încălțat în pantofi de lac, dar Tyler se feri.

— Tyler, ia-ți mâinile de pe mine.

— Hai, Elena, nu fi așa. Vreau, doar să te încălzesc peste tot...

— Tyler, dă-mi drumul, spuse ea gâfâind, încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

Tyler se împiedică, dar în clipa următoare era peste ea, strivind-o în hățișul de iederă și buruieni de pe pământ.

— Te omor, Tyler, spuse disperată Elena. Vorbesc serios. Dă-te jos de pe mine!

Tyler mimă că încearcă să se rostogolească de pe ea, chicotind dintr-odată, cu mișcări greoaie și dezlânate, aproape caraghioase.

— Oh, haide, Elena, nu t-enerva. Voiam doar să te încălzesc. Elena, Prințesa de Gheață, să se încălzească... Acu' te-ai încălzit, nu?

În clipa următoare Elena îi simți gura fierbinte și umedă pe față. Era prinsă sub el, și săruturile lui umede coborau pe gâtul ei. Apoi auzi un zgomot de material rupt.

— Hopa, murmură Tyler. Îmi pare rău.

Elena își răsuci capul, și gura ei întâlni mâna lui Tyler, care o mângâia stângaci pe obraz. O mușcă, înfigându-și dinții în palma cărnosă. Mușcă cu putere, simțind în gură gustul sângelui, auzind urlatul de durere al lui Tyler. Mâna se smuci departe de obrazul ei.

— Hei! Am spus că-mi pare rău!

Tyler se uită îndurerat la mâna rănită. Apoi chipul i se întunecă și, în timp ce își privea mâna, și-o strânse în pumn.

Asta e, își spuse Elena cu o groază calmă. Mă bate sau mă omoară. Și se pregăti pentru lovitură.

Stefan încercase să nu vină în cimitir; toată ființa lui o refuzase. Ultima dată când venise aici fusese noaptea bătrânului.

Amintirea îl făcu să se înfiorare din nou de groază. Ar fi jurat că nu îl golise de sânge pe omul de sub pod, că nu îi luase suficient sânge cât să-i facă rău. Dar totul în acea noapte, după apariția Puterii, era amestecat, confuz. Dacă fusese într-adevăr o apariție a Puterii. Poate că era doar propria lui imaginație, sau chiar o făcuse. Căci atunci când dorința scapă de sub control, se pot petrece lucruri ciudate.

Închise ochii. Când auzise că bătrânul fusese dus la spital, pe moarte, șocul lui fusese imens. Cum putuse să-și piardă atât de mult controlul? Să omoare aproape, când el nu mai omorâse de la...

Dar nu-și putea îngădui să se gândească la asta.

Acum, stând în fața porții cimitirului, în întunericul de la miezul nopții, tot ce voia era să se întoarcă și să plece. Să se întoarcă la balul unde o lăsase pe Caroline, acea creatură suplă, bronzată, care era într-o siguranță totală pentru că nu însemna absolut nimic pentru el.

Dar nu putea pleca, pentru că Elena se afla în cimitir. O simțea, și simțea disperarea ei tot mai mare.

Elena era în cimitir și se afla la ananghie, iar el trebuia să o găsească.

Era la jumătatea drumului în sus pe colină când îl cuprinse amețeala. Clătinându-se, se strădui să meargă spre biserică, pentru că era singurul lucru la care se putea gândi. Fuioare mari și cenușii de ceață îi învăluiau mintea, și se chinuia să pășească mai departe. Se simțea atât de slăbit. Și neputincios în fața forței imense a acestei amețeli.

Trebuia... să ajungă la Elena. Dar era lipsit de forță. Nu putea fi... slăbit... dacă avea să o ajute pe Elena. Trebuia... să...

Ușa bisericii se căscă neagră înaintea lui.

Elena văzu Luna peste umărul stâng al lui Tyler. Era ciudat de potrivit ca să fie ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată, își spuse. Țipătul i se opri în gâtleej, înăbușit de frică.

Și apoi ceva îl ridică pe Tyler și îl aruncă spre lespedeza bunicului său.

Așa i se păru Elenei, care se rostogoli pe o parte, gâfâind, cu o mână ținându-și strâns rochia sfâșiată, cu cealaltă pipăind după o piatră sau un băț cu care să se apere.

Dar nu avea nevoie de așa ceva. Ceva se mișcă în întuneric și Elena văzu că persoana care îl trăsese pe Tyler de pe ea era Stefan Salvatore. Dar era un Stefan pe care nu îl mai văzuse până atunci: chipul lui cu trăsături fine era alb și împietrit de furie, iar în ochii aceia verzi era o strălucire ucigătoare. Chiar și fără să se miște, Stefan emana atâta mânie și amenințare încât Elenei i se făcu mai frică de el decât îi fusese de Tyler.

— De cum te-am văzut prima oară, am știut că n-ai să înveți niciodată să te porți cum trebuie, spuse Stefan.

Vocea lui era joasă, rece și detașată, și auzind-o Elena se simți amețită. Nu-și putea lua ochii de la el, cum se apropia de Tyler, care scutura confuz din cap și încerca să se ridice. Stefan se mișca asemenea unui dansator, cu fiecare mișcare fluidă și precis controlată.

— Dar habar n-aveam că ai un caracter atât de imatur, adăugă el.

Îl lovi pe Tyler. Băiatul mai solid întinsese înainte o mână cărnoasă, și Stefan îl lovi aproape într-o doară pe o latură a feței, înainte ca mâna să îl atingă.

Tyler se lovi de altă piatră de mormânt. Se chinui să se ridice în picioare și rămase gâfâind, cu albul ochilor sclipind în întuneric. Elena văzu un firicel de sânge curgându-i din nas. Apoi Tyler se năpusti.

— Un gentleman nu-și impune compania, spuse Stefan, și îl lovi

într-o parte.

Tyler căzu din nou pe jos, cu fața în buruieni și rugi. De data asta se ridică mai încet, și sângele îi curgea din ambele nări și din buză. Fornăia ca un cal speriat când se aruncă asupra lui Stefan.

Stefan îl înșfacă de pieptii jachetei și se răsuci odată cu Tyler, absorbind impactul atacului său. Îl scutură de două ori, cu putere, în vreme ce pumnii aceia cărnosi se mișcau bezmetic în jurul lui, fără să nimerească nimic. Apoi îi dădu drumul lui Tyler, care se prăbuși la pământ.

— Și nu insultă o femeie, adăugă Stefan.

Chipul lui Tyler era contorsionat, ochii i se învârteau în orbite, dar se întinse după piciorul lui Stefan. Stefan îl trase în sus și îl scutură din nou, și Tyler se înmuie ca o păpușă de cârpă, și-și dădu ochii peste cap. Stefan continuă să vorbească, ținând trupul greu în picioare și însoțindu-și flecare cuvânt cu o scuturătură puternică.

— Și, mai presus de orice, nu o lovește...

— Stefan! strigă Elena.

Capul lui Tyler se bălăngănea înainte și înapoi cu flecare scuturătură. Elenei îi era teamă de ceea ce vedea, îi era teamă de ceea ce putea face Stefan. Și cel mai teamă îi era de vocea lui Stefan, vocea aceea rece care era ca o sabie ce dansa, frumoasă și ucigătoare și îngrozitor de nemiloasă.

— Stefan, termină!

El își întoarse capul brusc spre ea, surprins, ca și cum uitase de prezența ei. Pentru o clipă o privi fără să o recunoască, și ochii lui păreau negri în lumina Lunii, iar ea se gândi la o fiară sălbatică, o pasăre mare sau o felină carnivora incapabilă de o emoție omenească. Apoi pe chipul lui se citi înțelegerea și privirea lui își pierdu o parte din adâncimea întunecată.

Stefan se uită în jos la capul lui Tyler care se bălăngănea, apoi îl rezemă încet de piatra roșie de mormânt. Genunchii lui Tyler, moi, cedară, și el alunecă de-a lungul pietrei, dar, spre ușurarea Elenei,

deschise ochii – sau cel puțin ochiul stâng. Ochiul drept începuse să se umfle, și acum era ca o despicătură în carnea tumefiată.

— O să fie bine, spuse Stefan cu o voce goală.

Acum, când frica începea să îi dispară, Elena se simți și ea goală pe dinăuntru. Șocul, își spuse. Sunt în șoc. Probabil că în clipa următoare o să încep să urlu isterică.

— Are cine să te ducă acasă? spuse Stefan, cu aceeași voce înspăimântător de ternă.

Elena se gândi la Dick și Vickie, făcând Dumnezeu știe ce lângă efigia lui Thomas Fell.

— Nu, spuse.

Mintea ei începea să funcționeze din nou, să înregistreze ce se afla în jurul ei. Rochia violetă era sfâșiata în partea din față până jos; era distrusă. Cu un gest mecanic, Elena o adună strâns peste furo.

— O să te duc eu, spuse Stefan.

Chiar și în amorțeala de care era cuprinsă, Elena simți un fior rapid de teamă. Îl privi, o siluetă ciudat de elegantă printre pietrele de mormânt, cu chipul palid în lumina Lunii. Niciodată nu i se păruse Stefan atât de... de frumos ca acum, dar frumusețea aceasta era aproape nefirească. Nu din altă lume, ci neomenească, pentru că nici o ființă umană nu putea răspândi acea aură de forță, sau de distanță.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil, spuse ea încet. Era singurul lucru pe care îl putea face.

Îl lăsară pe Tyler chinându-se să se ridice în picioare lângă piatra de mormânt a strămoșului său. Elena simți un alt fior rece când ajunseră la potecă și Stefan o luă înspre Podul Wickery.

— Mi-am lăsat mașina la pensiune, spuse el. Asta e cea mai rapidă modalitate de a ne întoarce.

— Pe aici ai venit?

— Nu, n-am trecut peste pod. Dar o să fim în siguranță.

Elena îl crezu. Palid și tăcut, Stefan mergea alături de ea fără să o

atingă, în afară de momentul când își scoase sacoul pentru a i-l așeza pe umerii goi. Elena avea un sentiment ciudat de siguranță că Stefan va omorî pe oricine va încerca să-i facă ceva.

Podul Wickery părea alb în lumina Lunii, și sub el apele înghețate se învâртеbeau peste pietrele vechi de secole. Lumea din jur era tăcută și frumoasă și rece, pe când ei pășeau printre stejari către drumul îngust de țară care-l traversa.

Trecură apoi pe lângă pășuni îngrădite și câmpuri întunecate și în cele din urmă ajunseră la o alee lungă și șerpuită. Pensiunea era o clădire mare din cărămizi ruginii făcute din lutul locului, încadrată de cedri și arțari bătrâni. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepția uneia.

Stefan descuie ușa cu două canaturi și intrară într-un vestibul mic, de unde pornea, chiar în fața lor, un șir de trepte. Balustrada, la fel ca și ușa, era din lemn de stejar deschis la culoare, atât de bine lustruit încât părea să strălucească.

Urcară scara până la palierul de la al doilea etaj, slab luminat. Spre surprinderea Elenei, Stefan o conduse într-una din camere și deschise ceea ce părea a fi ușa unui dulap. Prin ea Elena văzu o scară îngustă și abruptă.

Ce loc ciudat, își spuse. Scara asta tainică, ascunsă în inima casei, unde nu ajungea nici un sunet de afară. Urcă treptele și păși într-o cameră mare care ocupa tot catul al treilea al casei.

Era aproape la fel de slab luminat ca și scara de la intrare, dar Elena putea desluși podeaua de lemn vopsit și grinzile tavanului în pantă. Pe toate laturile încăperii se vedeau ferestre înalte și multe cufere răspândite printre câteva piese masive de mobilier.

Își dădu seama că el o privea.

— Există o baie unde să...?

El făcu un semn cu capul către o ușă. Ea își scoase sacoul, i-l întinse fără să-l privească și intră în baie.

Capitolul 8

Elena intrase în baie amețită și recunoscătoare. Ieși furioasă. Nu știa prea bine cum avusese loc schimbarea. Dar la un moment dat, în timp ce își spăla zgârieturile de pe față și brațe, supărată că nu exista o oglindă și că își lăsase geanta în mașina decapotabilă a lui Tyler, începu să simtă din nou. Și ceea ce simțea era furie.

Să-l ia naiba pe Stefan Salvatore. Atât de rece și de controlat chiar și când îi salva viața. Să-l ia naiba pentru politețea lui, și pentru galanteria lui, și pentru pereții pe care îi ridicase în jurul lui și care păreau mai groși și mai înalți ca niciodată.

Își scoase din păr acele care mai rămăseseră și le folosi pentru a-și prinde rochia în față. Apoi își trecu repede prin părul desfăcut un pieptene de os gravat pe care îl găsi lângă chiuvetă. Ieși din baie cu bărbia ridicată și cu ochii îngustați de furie.

El nu-și pusese la loc sacoul. Stătea în picioare lângă fereastră, în sveterul lui alb, cu capul aplecat, crispat, așteptând. Fără să-și ridice privirea, arătă spre ceea ce părea o bucată de catifea întunecată așezată pe spătarul unui scaun, și spuse:

— Poate că vrei să o pui peste rochie.

Era o pelerină lungă, largă și moale, cu glugă. Elena trase țesătura grea peste umerii ei. Dar gestul nu o îmbună; observă că Stefan nu se apropiase de ea și nici nu o privise în timp ce vorbea.

În mod deliberat, ea îi invada spațiul personal, strângând pelerina în jurul ei și simțind, chiar și în acele momente, o plăcere senzuală în felul în care cădeau faldurile, măturând în spatele ei podeaua. Se apropie de el și cercetă comoda masivă de mahon de lângă fereastră.

Pe ea se aflau un pumnal cu aspect ucigător, cu teacă de ivoriu, și o minunată cupă de agat montată în argint. Se mai vedea și o sferă aurie cu un fel de cadran în ea și câteva monede de aur.

Luă una dintre monede, în parte pentru că părea interesantă și în

parte pentru că știa că îl deranja să o vadă umblând cu lucrurile lui.

— Ce-i asta?

După o clipă de tăcere, el răspunse:

— Un florin de aur. O monedă florentină.

— Și asta ce e?

— Un ceas-pendantiv german. De la sfârșitul secolului al cincisprezecelea, spuse absent. Apoi adăugă: Elena...

Ea întinse mâna către o casetă mică de fier, cu un capac cu balamale.

— Și asta? Se deschide?

— Nu. El avea reflexele unei pisici; mâna lui coborî peste casetă, ținând capacul închis. E personal, spuse, și în voce i se simțea tensiunea.

Ea observă că degetele lui atinseseră doar capacul bombat de metal, nu și mâna ei. Ea și-o ridică și el se retrase imediat.

Brusc, furia ei deveni prea mare pentru a mai putea fi stăpânită.

— Ai grijă, spuse ea cu o voce mânioasă. Nu mă atinge, sau te-ai putea îmbolnăvi.

El se întoarse către fereastră.

Și totuși, pe când se îndepărta și ea, îndreptându-se spre centrul camerei, simțea cum el îi urmărește reflexia în geam. Și deodată își dădu seama cum trebuia să o vadă, cu părul blond revărsându-se peste pelerina întunecată, cu o mână albă ținând catifeaua adunată la gât. O prințesă distrusă umblând prin turnul ei.

Își dădu capul pe spate și se uită la trapa din tavan, și auzi un sunet moale, ca o răsuflare tăiată. Se întoarse și văzu că privirea lui era ațintită asupra gâtului ei descoperit; expresia din ochii lui o nedumeri. Dar în clipa următoare chipul lui se înăspri, respingând-o.

— Cred, spuse el, că ar fi mai bine să te duc acasă. În acea clipă, ea simți nevoia să îl rănească, să îl facă să se simtă la fel de rău cum o făcuse și pe ea să se simtă. Dar în același timp voia și adevărul. Se săturase de jocul acesta, se săturase să plănuiască și să completeze și

să încerce să citească gândurile lui Stefan. Era înspăimântător și în același timp o minunată ușurare să-și audă propria voce rostind cuvintele pe care le gândea de atâta timp.

— De ce mă urăști?

El o privi lung, uluit. Pentru o clipă păru, să nu-și poată găsi cuvintele. Apoi spuse:

— Nu te urăsc.

— Ba mă urăști, spuse Elena. Știu că nu e... nu e politicos să spun asta, dar nu-mi pasă. Știu că ar trebui să-ți fiu recunoscătoare că m-ai salvat în seara asta, dar nici de asta nu-mi pasă. Nu eu ți-am cerut să mă salvezi. Nici măcar nu știu de ce erai în cimitir. Și în mod sigur nu înțeleg de ce ai făcut-o, ținând seama de ceea ce crezi despre mine.

El clătina din cap, dar vocea îi era blândă.

— Nu te urăsc.

— Încă din prima clipă, m-ai evitat ca și cum... ca și cum aș fi leproasă. Am încercat să fiu drăguță cu tine, și tu m-ai respins. Asta face un gentleman atunci când cineva încearcă să-l facă să se simtă bine-venit?

Acum el voia să spună ceva, dar ea continuă, fără să-i dea atenție.

— Mi-ai dat peste nas în public de fiecare dată; m-ai umilit la școală. Nici acum nu mi-ai fi vorbit, dacă n-ar fi fost o treabă de viață și de moarte. De așa ceva e nevoie ca să scot o vorbă de la tine? Trebuie ca cineva să fie aproape omorât pentru asta? Și chiar și acum, continuă ea plină de amărăciune, nu vrei să mă apropii de tine. Ce se întâmplă cu tine, Stefan Salvatore, de trebuie să trăiești în felul ăsta? De trebuie să ridici în jurul tău ziduri pentru a ține oamenii departe de tine? De nu poți avea încredere în nimeni? Ce se întâmplă cu tine?

Acum el tăcea, cu chipul întors de la ea. Elena trase aer adânc în piept și își îndreptă umerii, ținându-și capul sus, deși ochii îi ardeau, și o dureau.

— Și ce e în neregulă cu mine, adăugă, mai calmă acum, că nici măcar nu vrei să mă privești, dar o lași pe Caroline Forbes să stea grămadă peste tine? Am măcar dreptul să știu asta. N-o să te mai deranjez niciodată. Nici măcar n-o să mai vorbesc cu tine la școală, dar, înainte să plec, vreau să știu adevărul. De ce mă urăști atât de mult, Stefan?

Încet, el se întoarse și-și înălță capul. Ochii îi erau goi, nu vedeau nimic, și Elena simți cum i se strânge inima văzând durerea de pe chipul lui. Încă își mai controla vocea – dar nu prea bine. Ea își dădu seama de efortul pe care îl făcea el pentru a și-o păstra calmă.

— Da, spuse Stefan. Cred că ai dreptul să știi, Elena.

Și o privi, ochii li se întâlniră și Elena își spuse: Atât de rău e? Ce ar putea fi atât de rău?

— Nu te urăsc, continuă el, rostind fiecare cuvânt cu grijă, clar. Nu te-am urât niciodată. Dar tu... îmi aduci aminte de cineva.

Elena fu surprinsă. Se așteptase la orice, dar nu și la asta.

— Îți aduc aminte de o persoană pe care ai cunoscut-o?

— De o persoană pe care am cunoscut-o, spuse el calm. Dar, adăugă încet, ca și cum ar fi vorbit cu sine, de fapt nu ești ca ea. Ea semăna cu tine, dar era fragilă, delicată. Vulnerabilă. În interior, ca și pe dinafară.

— Iar eu nu sunt.

El scoase un sunet care ar fi putut fi un hohot de râs, dacă ar fi existat ceva amuzat în el.

— Nu. Tu ești o luptătoare. Tu ești... tu. Elena tăcu câteva clipe. Văzând durerea de pe chipul lui, simți că furia îi pălește.

— Ați fost foarte apropiați?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere lungă, atât de lungă încât Elena se gândi că nu avea să-i răspundă. Dar în cele din urmă Stefan spuse:

— A murit.

Elena răsuflă lung și tremurat. Ultimele rămășițe ale furiei se stinseseră.

— Cred că ai suferit îngrozitor, spuse ea, gândindu-se la piatra albă de mormânt a familiei Gilbert, așezată în iarba înaltă. Îmi pare atât de rău.

El tăcu. Pe chip nu i se mai citea din nou nimic, și părea să privească undeva departe, la ceva teribil, care îi sfâșia inima și pe care doar el putea să-l vadă. Dar în expresia lui nu era doar durere. Prin zidurile din jurul lui, prin toată stăpânirea lui de sine, ea vedea privirea torturată a vinovăției și singurătății de nesuportat. O privire atât de pierdută și de chinuită încât, înainte de a-și da seama ce face, era lângă el.

— Stefan, șopti ea.

El nu păru să o audă; părea cufundat în lumea lui de durere.

Ea nu se putu abține să nu-și pună mâna pe brațul lui.

— Stefan, știu cât poate să doară...

— N-ai cum să știi, izbucni el, și tot calmul lui aparent explodă într-o furie cumplită.

Se uită în jos la mâna ei, ca și cum abia atunci își dădea seama că era acolo, ca și cum îndrăzneala ei de a-l atinge îl înfuriase. Ochii lui verzi erau dilatați și întunecați când își trase violent brațul, ridicând palma către ea pentru a o împiedica să îl mai atingă...

...și cumva, în loc de asta, o prinsese de mână, și acum degetele lui se împleteau strâns cu ale ei, într-un gest disperat. Își lăsă ochii în jos, uluit, către mâinile lor împreunate. Apoi, încet, privirea îi alunecă de la degetele lor strânse către chipul ei.

— Elena..., șopti el.

Și apoi ea o văzu, acea suferință care îi tulbură privirea, ca și cum pur și simplu el nu mai era în stare să lupte. Înfrângerea, când zidurile se prăbușiră în cele din urmă și ea văzu ce se afla dincolo de ele.

Și apoi, fără să mai poată lupta, el își lăsă capul în jos către buzele

ei.

— Stai... oprește aici, spuse Bonnie. Cred că am văzut ceva.

Fordul hârbuit al lui Matt încetini, îndreptându-se către marginea drumului, unde tufișurile și rugii creșteau mai deși. Ceva alb licărea acolo, îndreptându-se către ei.

— Dumnezeule, exclamă Meredith. E Vickie Bennett.

Fata se ivi, mergând împiedicat, în lumina farurilor și rămase acolo, clătinându-se, când Matt apăsă pe frână. Părul ei castaniu-deschis era ciufulit și încâlcit, iar ochii aveau o privire sticloasă pe o față murdară de pământ. Era doar într-un furou alb minuscul.

— Bag-o în mașină, spuse Matt.

Meredith deja deschidea portiera. Sări din mașină și alergă către fata năucită.

— Vickie, ești bine? Ce-ai pățit?

Vickie genu, cu privirea ațintită tot înainte. Apoi brusc păru să o vadă pe Meredith și se prinse strâns de ea, înfigându-și unghiile în brațele ei.

— Plecați de aici, spuse ea, cu o privire plină de disperare, cu vocea groasă, ciudată, ca și cum ar fi avut ceva în gură. Plecați cu toții – plecați de-aici! Vine!

— Ce vine? Vickie, unde e Elena?

— Plecați acum...

Meredith se uită în lungul drumului, apoi o conduse către mașină pe fata care tremura.

— O să te luăm de aici, îi zise, dar trebuie să ne spui ce s-a întâmplat. Bonnie, dă-mi șalul tău. A înghețat de tot.

— A fost atacată, spuse Matt cu o voce aspră. Și e într-un fel de șoc. Întrebarea e, unde sunt ceilalți? Vickie, Elena a fost cu tine?

Vickie începu să plângă, acoperindu-și fața cu mâinile, în timp ce Meredith îi înfășură umerii cu șalul roz strălucitor al lui Bonnie.

— Nu... Dick, spuse ea neclar. Părea să o doară când vorbește.

Eram în biserică... a fost oribil. A venit... ca o negură în jurul nostru. O negură întunecată. Și ochi. I-am văzut ochii în întuneric, arzând. M-au ars...

— E în delir, spuse Bonnie. Sau isterie, sau cum vrei să-i spui.

Matt rosti încet și clar:

— Vickie, te rog, spune-ne un singur lucru. Unde e Elena? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu știu. Vickie ridică spre cer o față pătată de lacrimi. Dick și cu mine... eram singuri. Noi... și pe urmă dintr-odată era în jurul nostru. Nu puteam să fug. Elena a zis că s-a deschis mormântul. Poate că de-acolo a venit. A fost oribil...

— Au fost în cimitir, în biserică în ruine, traduse Meredith. Și Elena a fost cu ei. Și uitați-vă la asta.

În lumina plafonierei, văzură cu toții zgârieturile proaspete și adânci care coborau de pe gâtul lui Vickie până la corsajul de dantelă al furoului.

— Arată ca niște urme de animale, spuse Bonnie. Ca urmele unor gheare de pisică, poate.

— Pe bătrânul ăla de sub pod nu l-au terminat niște gheare de pisică, spuse Matt.

Fața lui era palidă și fălcile îi erau încleștate, cu mușchii încordați. Meredith îi urmări privirea în lungul drumului și apoi clătină din cap.

— Matt, trebuie să o ducem întâi pe ea înapoi. Trebuie să o ducem, spuse ea. Ascultă, și eu sunt la fel de îngrijorată pentru Elena ca și tine. Dar Vickie are nevoie de un doctor, iar noi trebuie să chemăm poliția. N-avem ce face. Trebuie să ne întoarcem.

Matt mai privi câteva clipe lungi către drum, apoi respiră adânc, șuierat. Închise cu putere ușa, porni motorul și întoarse mașina, cu mișcări violente.

Pe tot drumul către oraș, Vickie vorbi, printre gemete, despre ochi.

Elena simți buzele lui Stefan atingându-i-le pe ale ei.

Și... totul deveni foarte simplu. Toate întrebările își primiră răspunsul, toate temerile se liniștiră, toate îndoielile dispărură. Ceea ce simțea nu era doar pasiune, ci o tandrețe dureroasă și o dragoste atât de puternică încât o făcea să se cutremure. Ar fi putut fi înspăimântătoare în intensitatea ei, doar că atunci când era cu el, nu se temea de nimic.

Își găsisese locul.

Aici era locul ei, și îl găsisese în sfârșit. Cu Stefan, se simțea acasă.

El se trase puțin înapoi și ea îl simți tremurând.

— Oh, Elena, șopti el lângă buzele ei. Nu putem...

— Am făcut-o deja, șopti ea, și îl trase din nou lângă ea.

Era ca și cum îi putea auzi gândurile, îi putea simți sentimentele. Plăcerea și dorința îi străbăteau, legându-i, apropiindu-i mai mult. Iar Elena mai simțea și un izvor de emoții mai profunde în adâncul lui. El voia să o țină lângă el pentru totdeauna, să o protejeze de orice rău. Voia să o apere de orice rău care o amenința. Voia să își unească viața cu a ei.

Simți apăsarea tandră a buzelor lui pe gura ei, și cu greu putea îndura dulceața ei. Da, își spuse. Senzațiile o străbăteau asemenea unor valuri pe suprafața unui iaz limpede și nemișcat. Se îneca în ele, în bucuria pe care o simțea în Stefan și în delicioasa reacție care se năștea în ea. Dragostea lui Stefan o scâldea, strălucea prin ea, aprinzând fiecare colțișor întunecat din adâncul sufletului ei la fel ca un soare. Tremura de plăcere, de dragoste, de dor.

El se trase încet înapoi, ca și cum nu putea suporta să se despartă de ea, și se priviră în ochii cu o bucurie mirată.

Nu spuseră nimic. Nu era nevoie de cuvinte. El o mângâie pe păr, cu o atingere atât de ușoară încât ea de-abia o simți, ca și cum el se temea că ar putea să se spargă în mâinile lui. Și atunci ea știu că nu fusese ura cea care îl făcuse să o evite atâta vreme. Nu, nu fusese

deloc ura.

Elena nu știa cât timp trecuse până ce coborâra în tăcere scările pensiunii. În oricare altă împrejurare ar fi fost încântată să intre în superba mașină neagră a lui Stefan, dar în seara aceasta abia o observă. El o ținu de mână în timp ce străbăteau străzile pustii.

Primul lucru pe care îl văzu Elena când se apropiară de casa ei fură luminile.

— Poliția, spuse ea, găsiindu-și vocea destul de greu.

I se părea ciudat să vorbească după ce tăcuse atâta vreme.

— Și aia e mașina lui Robert, pe alee, uite și mașina lui Matt, spuse. Se uită la Stefan, și pacea care o cuprinsese păru dintr-odată fragilă. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. Crezi că Tyler le-a spus deja...?

— Nici măcar Tyler n-ar putea fi atât de prost, spuse Stefan.

Opri lângă una dintre mașinile de poliție și Elena își desfăcu fără tragere de inimă mâna dintr-a lui. Își dorea din tot sufletul ca ea și Stefan să poată fi singuri, să nu mai fie niciodată nevoiți să dea ochii cu restul lumii.

Dar nu avea ce face. Merseră pe alee până la ușă, care era deschisă. Înăuntru, toate luminile erau aprinse.

Elena intră și văzu o mulțime de fețe întorcându-se către ea. Își dădu brusc seama cum trebuia să arate, stând acolo în prag în pelerina neagră de catifea, lungă până la pământ, cu Stefan Salvatore lângă ea. Și apoi mătușa Judith scoase un țipăt și în clipa următoare o strângea în brațe, scuturând-o și îmbrățișând-o în același timp.

— Elena! Oh, slavă Domnului că ești bine! Dar unde ai fost? Și de ce n-ai telefonat? Îți dai seama prin ce-am trecut cu toții?

Elena își roti uimită privirile prin încăpere. Nu înțelegea nimic.

— Ne bucurăm să te vedem din nou acasă, spuse Robert.

— Am fost la pensiune, cu Stefan, spuse ea încet. Mătușă Judith, el e Stefan Salvatore; a închiriat o cameră acolo. El m-a adus acasă.

— Îți mulțumesc, îi spuse mătușa Judith lui Stefan peste capul

Elenei. Apoi se dădu înapoi să o privească pe Elena și întrebă: Dar rochia ta... părul... ce s-a-ntâmplat?

— Nu știi? Deci Tyler nu v-a spus. Atunci de ce e poliția aici?

Elena se apropie instinctiv de Stefan, și îl simți și pe el venind mai aproape, pentru a o proteja.

— E aici pentru că Vickie Bennett a fost atacată în cimitir în seara asta, spuse Matt.

El, Bonnie și Meredith stăteau în spatele mătușii Judith și al lui Robert, părând ușurați și puțin stânjeniți, și foarte obosiți.

— Am găsit-o acum vreo două-trei ore, și de atunci te tot căutăm, adăugă Matt.

— Atacată? spuse Elena, uluită. Atacată de cine?

— Nimeni nu știe, spuse Meredith.

— Ei, poate că nici nu avem de ce să ne facem griji, spuse Robert pe un ton liniștitor. Doctorul a spus că s-a speriat foarte tare și că băuse. Poate că toată povestea a fost doar în imaginația ei.

— Zgârieturile alea n-au fost în imaginație, spuse Matt, politico dar cu încăpățănare.

— Ce zgârieturi? Despre ce vorbiți voi? întrebă Elena, uitându-se pe rând la fiecare dintre ei.

— O să-ți spun eu, zise Meredith și îi povesti pe scurt cum ea și ceilalți o găsiseră pe Vickie. Ne tot spunea că nu știa unde ești, că era singură cu Dick când s-a întâmplat. Și când am adus-o aici, doctorul a spus că nu poate găsi nimic concludent. Nu pățise nimic, cu excepția zgârieturilor, și ele puteau fi făcute de o pisică.

— Nu mai erau și alte semne pe ea? întrebă Stefan tăios.

Era pentru prima dată că vorbea de când intrase în casă, și Elena îl privi, surprinsă de tonul lui.

— Nu, spuse Meredith. Bineînțeles, o pisică n-ar fi putut să-i dea jos hainele, dar Dick putea. Oh, și avea limba mușcată.

— Ce? exclamă Elena.

— Mușcată rău de tot. Probabil că sângerase mult, și acum o

durea când vorbea.

Lângă Elena, Stefan rămăsese complet nemișcat.

— A avut vreo explicație pentru ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Era isterică, spuse Matt. De-a dreptul isterică; vorbea fără noimă. Zicea întruna de niște ochi și de o negură întunecată și că nu putea să fugă – și de-asta doctorul crede că e vorba de un soi de halucinație. Dar din câte ne putem da seama, ea și Dick Carter au fost în biserica ruinată din cimitir pe la miezul nopții și ceva a venit acolo și i-a atacat.

— Nu l-a atacat și pe Dick, adăugă Bonnie, ceea ce dovedește că acel ceva avea bun-gust. Poliția l-a găsit leșinat pe podeaua bisericii, și nu-și mai amintește absolut nimic.

Dar Elena nu mai auzi ultimele cuvinte. Ceva îngrozitor se întâmplase cu Stefan. Nu-și dădea seama cum de știa ea asta, dar știa. El încremenise pe măsură ce Matt vorbea, iar acum, deși nu se mișcase, Elena simțea că între ei se căscase o distanță uriașă, ca și cum se aflau pe malurile opuse ale unui sloi de gheață plutitor, străbătut de nenumărate crăpături.

Stefan spuse, cu acea voce foarte controlată pe care ea o mai auzise înainte, în camera lui:

— În biserică, Matt?

— Da, în biserica în ruine, răspuse Matt.

— Și ești sigur că a zis că era miezul nopții?

— Nu putea fi sigură, dar trebuie să fi fost cam pe atunci. Noi am găsit-o la scurt timp după. De ce?

Stefan nu răspuse. Elena simțea distanța dintre ei crescând.

— Stefan, șopti ea. Apoi, cu voce tare, cu disperare: Stefan, ce e?

El clătină din cap.

Nu mă îndepărta, gândi ea, dar Stefan nici măcar nu o privea.

— O să scape? întrebă el brusc.

— Doctorul zice că nu prea e nimic în neregulă cu ea, spuse Matt. Nimeni nu a pomenit ceva de moarte.

Stefan încuviință din cap scurt; apoi se întoarce către Elena.

— Trebuie să plec, spuse. Acum ești în siguranță. Ea îl prinse de mână pe când el se întorcea spre ușă.

— Bineînțeles că sunt în siguranță, spuse Elena. Datorită ție.

— Da, spuse el.

Dar în ochii lui nu se vedea nici un răspuns. Erau fără viață, cu privirea ferită.

— Sună-mă mâine, spuse ea, și îi strânse mâna, încercând să-i transmită ce simțea, sub privirile atente ale celorlalți; își dorea ca el să înțeleagă.

El se uită, lipsit de expresie, la mâinile lor, apoi, încet, către ea. Și în cele din urmă îi strânse și el degetele.

— Da, Elena, șopti el și își aținti privirea într-a ei. În clipa următoare plecase.

Elena răsuflă adânc și se întoarce către camera plină de lume. Mătușa Judith continua să stea lângă ea, privind fix la ceea ce se vedea din rochia ruptă de sub pelerină.

— Elena, spuse ea, ce s-a întâmplat?

Și ochii ei se îndreptară către ușa pe care Stefan tocmai ieșise.

Un soi de râs isteric urcă în gâtul Elenei, dar și-l înăbuși.

— Nu Stefan a făcut asta, spuse ea. Stefan m-a salvat. Simți cum chipul ei se înăsprește și se uită la polițistul din spatele mătușii Judith. Tyler a fost, Tyler Smallwood...

Capitolul 9

Ea nu era reîncarnarea lui Katherine. Îndreptându-se către pensiune în tăcerea violacee de dinainte de ivirea zorilor, Stefan se gândi la lucrul acesta.

Asta îi spusese și ei, și era adevărat, dar abia acum își dădea seama cât de mult îi trebuise ca să ajungă la această concluzie.

Fusese conștient de fiecare răsuflare și mișcare a Elenei timp de multe săptămâni, și înregistrase fiecare diferență.

Părul ei avea o nuanță mai deschisă decât cel al lui Katherine, iar sprâncenele și genele erau mai închise la culoare. Ale lui Katherine fuseseră aproape argintii. Și era mai înaltă decât Katherine, cam cu o palmă. Se mișca și mult mai liber; fetele din epoca aceasta se simțeau mult mai bine în trupurile lor.

Nici măcar ochii ei, ochii aceia care în prima zi îl făcuseră să încremenească în șocul recunoașterii, nu erau de fapt la fel. Ochii lui Katherine fuseseră de obicei mari de o uimire copilărească sau lăsați în jos, așa cum se cuvenea pentru o fată de la sfârșitul secolului al cincisprezecelea. Dar ochii Elenei îți întâlneau deschis privirea, se uitau la tine direct, fără șovăială. Iar uneori se îngustau, plini de hotărâre, sau provocatori, așa cum nu făcuseră niciodată ochii lui Katherine.

Cât privește grația și fascinația, cele două erau asemănătoare. Dar în vreme ce Katherine fusese un pisoiaș alb, Elena era o tigroaică albă ca zăpada.

Trecând pe lângă siluetele înalte ale arțarilor, Stefan se crispă la amintirea ivită brusc în mintea lui. Nu voia să se gândească la asta, nu voia să-și îngăduie să... dar imaginile deja se derulau în fața ochilor săi. Era ca și cum jurnalul se deschisese deodată și el nu avea încotro și trebuia să privească pagina în timp ce povestea se desfășura în mintea lui.

Alb, Katherine fusese îmbrăcată în alb în acea zi. O rochie nouă, albă, din mătase venețiană, cu mâneci despicate, pentru a lăsa să se vadă cămașa fină de in de sub ea. Purta un colier de aur cu perle în jurul gâtului și cercei mici, tot cu perle, la urechi.

Fusese atât de încântată de rochia nouă pe care tatăl ei o comandase pentru ea.

Făcuse o piruetă în fața lui Stefan, ridicând cu o mână micuță rochia plină, lungă până la pământ, și dezvăluind juponul galben din

brocart de dedesubt...

„Vezi, e chiar brodat cu inițialele mele. Papa a cerut asta. Mein lieber Papa...”

Vocea i se stinse și ea se opri din piruetele ei, cu o mână lăsându-i-se ușor pe lângă trup.

„Dar ce s-a-ntâmpat, Stefan? Nu zâmbești.”

Nici măcar nu putea să încerce să zâmbească. Când o vedea acolo, albă și aurie ca o viziune eterică, simțea o durere fizică. Dacă o pierdea, nu știa cum mai putea trăi.

Degetele i se strânseseră convulsiv în jurul metalului gravat.

„Katherine, cum aș putea să zâmbesc, cum aș putea să fiu fericit, când...” „Când?”

„Când văd cum te uiți la Damon.” Gata, a spus-o. Continuă, cu durere în glas: „Înainte ca el să vină acasă, tu și cu mine eram în flecare zi împreună. Tatăl meu și al tău erau mulțumiți și vorbeau chiar de planuri de căsătorie. Dar acum zilele sunt tot mai scurte, vara aproape că a trecut – și tu petreci la fel de mult timp cu Damon ca și cu mine. Singurul motiv pentru care tata îi îngăduie să stea aici e că tu l-ai rugat asta. Dar de ce l-ai rugat asta, Katherine? Credeam că ții la mine.”

Ochii ei albaștri se întristară.

„Dar țin mult la tine, Stefan. Oh, știi că țin!”

„Atunci de ce ai intervenit pentru Damon la tatăl meu? Dacă nu erai tu, l-ar fi aruncat pe Damon în stradă...”

„Ceea ce sunt sigur că ție ți-ar fi făcut mare plăcere, frățiore.”

Vocea de la ușă era calmă și arogantă, dar când Stefan se întoarse văzu că ochii lui Damon ardeau de furie.

„Oh, nu, nu e adevărat”, spuse Katherine. „Stefan n-ar vrea niciodată să te vadă suferind.”

Buzele lui Damon zvâcniră ușor și el îi aruncă lui Stefan o privire ciudată în timp ce se apropia de Katherine.

„Poate că nu”, spuse el, și vocea i se îmblânzi ușor. „Dar fratele

meu are dreptate într-o privință cel puțin. Zilele devin tot mai scurte, și curând tatăl tău va părăsi Florența. Și te va lua cu el – asta dacă nu vei avea un motiv ca să rămâi.”

Dacă nu vei avea un soț cu care să rămâi. Cuvintele nu fuseseră rostite, dar le auziseră cu toții. Baronul își iubea prea mult fiica pentru a o forța să se mărite împotriva voinței sale. Până la urmă va trebui să fie hotărârea lui Katherine. Alegerea lui Katherine.

Acum, că subiectul fusese deschis, Stefan nu mai putea să tacă.

„Katherine știe că trebuie să-și părăsească în curând tatăl...”, începu el, arătând ostentativ că îi cunoștea secretul, dar fratele lui îl întrerupse.

„Ah, da, înainte ca bătrânul să devină bănuitor”, spuse nonșalant Damon. „Chiar și cel mai iubitor tată începe să-și pună unele întrebări când fata lui apare numai noaptea.”

Un val de furie și durere îl străbătu pe Stefan. Așadar, era adevărat; Damon știa. Katherine îi împărtășise secretul ei și fratelui său.

„De ce i-ai spus, Katherine? De ce? Ce poți să vezi în el: un om căruia nu-i pasă de nimic altceva decât de propriile plăceri? Cum poate el să te facă fericită când se gândește numai la el?”

„Și cum poate băiatul ăsta să te facă fericită când nu știe nimic despre viață?” îl întrerupse Damon, cu o voce tăioasă, plină de dispreț. „Cum te poate proteja el când nu a dat niciodată piept cu greutățile? Și-a petrecut tot timpul printre cărți și picturi; lasă-l să rămână acolo.”

Katherine clătină din cap, necăjită, iar ochii ei albaștri ca o gemă erau încețoșați de lacrimi.

„Nici unul din voi nu înțelege”, spuse ea. „Credeti că eu pot să mă mărit și să rămân aici în Florența, ca orice altă doamnă. Dar eu nu pot să fiu ca orice altă doamnă. Cum aș putea să am servitori care să îmi urmărească fiecare mișcare? Cum aș putea să locuiesc într-un singur loc unde oamenii vor vedea că scurgerea vremii nu mă

atinge? Pentru mine nu va exista niciodată o viață normală.” Trase aer adânc în piept și se uită pe rând la cei doi. „Cine alege să-mi fie soț trebuie să renunțe la viața în lumina soarelui”, șopti ea. „Trebuie să aleagă să trăiască la lumina Lunii și în ceasurile întunericului.”

„Atunci tu trebuie să alegi pe cineva care nu se teme de umbre”, spuse Damon, și Stefan fu surprins de intensitatea vocii lui. Nu-l mai auzise niciodată pe Damon vorbind atât de sincer sau cu atât de puțină afectare. „Katherine, uită-te la fratele meu; va fi el în stare să renunțe la lumina soarelui? Este mult prea atașat de lucrurile obișnuite: prietenii lui, familia lui, datoria lui față de Florența.

Întunericul l-ar distruge.”

„Minți!” strigă Stefan. Spumega de furie acum. „Sunt la fel de puternic ca și tine, frate, și nu mă tem de nimic, nici în umbră, nici în lumina soarelui. Și o iubesc pe Katherine mai mult decât îmi iubesc prietenii și familia...”

„... sau datoria ta? O iubești suficient de mult ca să renunți și la asta?”

„Da”, spuse Stefan sfidător. „Suficient cât să renunț la tot.”

Damon îi aruncă unul dintre zâmbetele lui bruște, tulburătoare. Apoi se întoarse din nou către Katherine.

„Se pare”, spuse el, „că alegerea este doar a ta. Ai doi pretendenți la mâna ta; vrei să accepți pe unul dintre noi, sau pe nici unul?”

Katherine își înclină încet capul auriu. Apoi își ridică ochii albaștri umezi și îi privi pe amândoi.

„Lăsați-mă să mă gândesc până duminică. Iar până atunci nu mă întrebați nimic.”

Stefan încuviință din cap, fără tragere de inimă. Damon spuse:

„Și duminică?”

„Duminică seara, la apusul soarelui, îmi voi face alegerea.”

Amurgul... întunericul adânc, violet, al amurgului...

Nuanțele liliachii dispăreau în jurul lui Stefan și el își reveni. Nu

era apusul, ci răsăritul, care colora cerul din jurul lui. Pierdut în gânduri, Stefan ajunsese până la marginea pădurii.

Spre nord-vest vedea Podul Wickery și cimitirul. O altă amintire îi accelera pulsul.

Îi spusese lui Damon că voia să renunțe la tot pentru Katherine. Și exact asta și făcuse.

Renunțase la dreptul de a vedea lumina soarelui și devenise pentru ea o creatură a întunericului. Un vânător condamnat să fie veșnic el însuși vânat, un hoț care trebuia să fure viață pentru a-și umple propriile vene. Și poate un criminal.

Nu, spusese că fata aceea, Vickie, nu avea să moară. Dar poate că următoarea lui victimă da. Cel mai rău lucru în legătură cu ultimul lui atac era că nu-și amintea nimic de el. Își aducea aminte de slăbiciune, de dorința copleșitoare, și își amintea cum pătrunsese clătinându-se în biserică, dar nimic după aceea. Își revenise afară, cu țipătul Elenei răsunându-i în urechi – și alergase spre ea fără să se oprească să se întrebe ce se putuse întâmpla.

Elena... Pentru o clipă, simți un val de bucurie și încântare pură, și uită de orice altceva. Elena, caldă precum lumina soarelui, dulce ca dimineața, dar cu un miez de oțel care nu putea fi frânt. Era asemenea unui foc arzând în gheață, precum tăișul ascuțit al unui pumnal de argint.

Dar avea el dreptul de a o iubi? Sentimentele lui pentru ea o puneau în pericol. Și dacă, data următoare când îl copleșea dorința, Elena avea să fie ființa omenească aflată în apropierea lui, cel mai apropiat potir umplut cu sângele cald și dătător de viață?

Am să mor și n-am să mă ating de ea, își spuse, făcând din gând un jurământ. Am să mor de sete înainte să mă ating de venele ei. Și jur că nu-mi va cunoaște nicicând secretul. Nu va trebui nicicând să renunțe la lumina soarelui pentru mine.

În spatele lui cerul se lumina. Dar înainte să plece, își trimise în eter un gând iscoditor, cu toată forța durerii din spatele lui, căutând o

altă Putere care s-ar putea afla prin preajmă. Căutând o altă explicație pentru ceea ce se întâmplase în biserică.

Dar nu era nimic, nici o urmă de răspuns. Cimitirul își râse de el în tăcere.

Elena se trezi cu soarele strălucindu-i în fereastră. Se simți dintr-odată ca și cum tocmai își revenise după o lungă răceală, și ca și cum ar fi fost dimineața de Crăciun. Se ridică în capul oaselor, cu gândurile învălmășite.

Au. O durea tot trupul. Dar ea și Stefan – totul era acum în regulă. Ticălosul ăla beat de Tyler... Dar Tyler nu mai conta. Nimic nu mai conta în afară de faptul că Stefan o iubea.

Coborî la parter în cămașă de noapte, dându-și seama după lumina din ferestre că dormise foarte mult. Mătușa Judith și Margaret erau în living.

— Bună dimineața, mătușă Judith. O îmbrățișă strâns pe mătușa uimită. Și bună dimineața, dovecel. O luă în brațe pe Margaret și dansă cu ea prin cameră. Și... oh, bună dimineața, Robert!

Puțin stânjenită de exuberanța ei și de cămașa de noapte, o puse jos pe Margaret și se duse repede în bucătărie.

Mătușa Judith veni după ea. Deși avea cearcăne negre sub ochi, zâmbea.

— Pari foarte bine dispusă în dimineața asta.

— Oh, chiar sunt.

Elena o îmbrățișă din nou, ca pentru a-și cere iertare pentru cearcăne.

— Știi că trebuie să mergem la șerif să discutăm despre Tyler.

— Da. Elena scoase niște suc din frigider și își turnă un pahar. Dar pot să mă duc mai întâi până la Vickie Bennett? Știu că trebuie să fie tare necăjită, mai ales că se pare că nimeni nu o crede.

— Tu o crezi, Elena?

— Da, spuse ea încet. O cred. Și, mătușă Judith, adăugă ea, luând

o hotărâre, și mie mi s-a întâmplat ceva în biserică. Mi s-a părut că...

— Elena! Bonnie și Meredith au venit să te vadă, se auzi vocea lui Robert din vestibul. Încrederea în sine a Elenei dispăru.

— Oh... trimite-le aici, strigă Elena și luă o înghițitură de suc de portocale. O să-ți povestesc mai târziu, îi promise mătușii Judith, în vreme ce se auzeau pași apropiindu-se de bucătărie.

Bonnie și Meredith se opriră în prag, cu un aer neobișnuit de formal. Elena se simțea și ea stânjenită și așteptă până ce mătușa ei ieși din bucătărie ca să vorbească.

Apoi își drese glasul, cu ochii ațintiți pe o placă tocită de linoleum. Furișă o privire în sus și văzu că Bonnie și Meredith priveau la aceeași placă.

Izbucni în râs și, auzind-o, cele două fete ridicară ochii.

— Sunt prea fericită chiar și pentru a mă apăra, spuse Elena, întinzându-și brațele către ele. Și știu că ar trebui să-mi pară rău pentru ce am zis, și îmi pare, dar nu pot să-mi iau un aer jalnic. Am fost groaznică și merit să fiu pusă la zid, și acum putem să pretindem că nu s-a întâmplat nimic?

— Ar trebui să-ți pară rău, că ai plecat și ne-ai lăsat așa, o certă Bonnie, în timp ce toate trei se îmbrățișau.

— Și tocmai cu Tyler Smallwood! exclamă Meredith.

— Ei bine, asta mi-a fost învățătură de minte, spuse Elena și pentru o clipă se simți deprimată.

Apoi Bonnie râse cristalin.

— Și pe urmă ai dat lovitura cea mare – Stefan Salvatore! Și ce intrare dramatică v-ați făcut! Când ai apărut în ușă cu el, am crezut că am o halucinație. Cum ai făcut-o?

— N-am făcut-o eu. A apărut el, asemenea cavalerilor în filmele alea vechi.

— Ca să-ți apere onoarea, spuse Bonnie. Ce-ar putea fi mai palpitant?

— Cred că-mi vin în minte câteva chestii, spuse Meredith. Dar

poate că și pe-asta le-a rezolvat Elena.

— O să vă povestesc totul, spuse Elena, dându-le drumul și făcând un pas în spate. Dar mai întâi, veniți cu mine acasă la Vickie? Vreau să vorbesc cu ea.

— De fapt, poți să vorbești cu noi în timp ce te îmbraci, și pe drum, și în timp ce te speli pe dinți, spuse Bonnie cu hotărâre. Și dacă lași deoparte orice detaliu, cât de mic, o să ai de-a face cu Inchiziția spaniolă.

— Știi, spuse Meredith ștregărește, până la urmă eforturile domnului Tanner au fost răsplătite. Bonnie știe acum că Inchiziția spaniolă nu e o formație rock.

Elena râdea plină de exuberanță în timp ce urcau scările.

Doamna Bennett părea palidă și obosită, dar le invită să intre.

— Vickie se odihnește; doctorul a spus să stea în pat, explică ea cu un zâmbet tremurător.

Elena, Bonnie și Meredith se înghesuiră în vestibulul strâmt.

Doamna Bennett bătu ușor în ușa camerei lui Vickie.

— Vickie, scumpo, au venit niște fete de la școală să te vadă. Să nu stați prea mult, adăugă ea către Elena, deschizând ușa.

— N-o să stăm, promise Elena.

Intră într-un dormitor drăguț, în alb și albastru, cu celelalte fete în urma ei. Vickie stătea întinsă pe pat, sprijinită pe perne, cu o pilotă bleu trasă până sub bărbie. Fața ei era albă ca hârtia și ochii cu pleoape grele priveau țintă înainte.

— Așa arăta și aseară, șopti Bonnie. Elena se apropie de pat.

— Vickie, spuse ea încet.

Vickie continua să privească înainte, dar Elenei i se păru că respirația ei se accelerează ușor.

— Vickie, mă auzi? Sunt Elena Gilbert. Se uită la Bonnie și Meredith, neștiind ce să facă.

— Se pare că i-au dat niște calmante, spuse Meredith.

Dar doamna Bennett nu pomenise nimic de medicamente.

Încruntată, Elena se întoarse din nou spre fata care nu avea nici o reacție.

— Vickie, sunt eu, Elena. Voiam doar să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat aseară. Vreau să știi că eu cred tot ce spui tu că s-a întâmplat. Elena ignoră privirea atentă a lui Meredith și continuă: Și voiam să te întreb...

— Nu!

Un țipăt ascuțit, disperat, țâșni din gâtul lui Vickie. Trupul care până atunci fusese la fel de nemișcat ca o statuie de ceară începu brusc să se agite violent. Părul castaniu-deschis al lui Vickie îi biciuia obrajii pe când ea își smucea capul înainte și înapoi și mâinile ei băteau aerul cu mișcări spasmodice.

— Nu! Nu! țipă ea.

— Fă ceva! icni Bonnie. Doamnă Bennett! Doamnă Bennett!

Elena și Meredith încercau să o țină pe Vickie pe pat și ea se lupta cu ele. Țipetele continuau, ascuțite. Apoi deodată mama lui Vickie era lângă ele, încercând să o țină, împingându-le pe fete deoparte.

— Ce i-ați făcut? strigă ea.

Vickie se agăță de mama ei, începând să se liniștească, dar apoi ochii cu pleoape grele o văzură pe Elena peste umărul doamnei Bennett.

— Și tu ești în asta! Ești rea! țipă ea isteric la Elena. Pleacă de lângă mine!

Elena era uluită.

— Vickie! Am venit doar să te întreb...

— Cred că ar fi bine să pleci acum. Lasă-ne în pace, spuse doamna Bennett, strângându-și fiica protector. Nu vezi ce-i faci?

Într-o tăcere uluită, Elena ieși din cameră. Bonnie și Meredith o urmară.

— Trebuie să fie medicamentele, spuse Bonnie când ajunseră în stradă. Bătea câmpii.

— Și mâinile ei, îi spuse Meredith Elenei. Când am încercat să o

liniștim, am apucat-o de o mână. Era rece ca gheața.

Elena clătină din cap, nedumerită. Nimic nu avea noimă, dar nu voia ca asta să-i strice ziua. Nu voia. Disperată, căută în minte ceva care să șteargă experiența avută, care să-i îngăduie să-și păstreze starea de fericire.

— Știu, spuse ea. Pensiunea.

— Ce?

— I-am spus lui Stefan să mă sune azi, dar ce-ar fi să mergem noi în schimb până la pensiune? Nu e departe de aici.

— Doar vreo douăzeci de minute de mers pe jos, spuse Bonnie. Se luminează la față. Măcar am putea în sfârșit să-i vedem camera.

— De fapt, spuse Elena, mă gândeam că voi două ați putea aștepta jos. Ei, o să-l văd doar câteva minute, adăugă ea apărându-se, când le văzu privirea.

Poate că era ciudat, dar nu voia încă să-l împartă pe Stefan cu prietenele ei. Era atât de nou pentru ea, încât părea aproape un secret.

Bătură în ușa lucioasă de stejar și doamna Flowers le deschise. Era o femeie mărunțică și zbârcită, cu niște ochi negri surprinzător de strălucitori.

— Tu trebuie să fii Elena, spuse ea. V-am văzut pe tine și Stefan ieșind aseară, și când s-a întors mi-a spus cum te cheamă.

— Ne-ați văzut? întrebă Elena, uimită. Eu nu v-am văzut.

— Nu, nu m-ai văzut, spuse doamna Flowers și chicoti. Ce drăguță ești, draga mea. O fată foarte drăguță.

Și o mângâie pe obraz.

— Aăă... mulțumesc, spuse Elena stânjenită. Nu-i plăcea felul în care o fixau ochii aceia ca de pasăre. Se uită pe lângă doamna Flowers la scări.

— E acasă Stefan?

— Trebuie să fie, dacă nu și-a luat zborul de pe acoperiș! spuse doamna Flowers și chicoti din nou.

Elena râse politicos.

— Noi rămânem aici cu doamna Flowers, îi spuse Meredith Elenei, în timp ce Bonnie își dădea ochii peste cap cu un aer de martir.

Ascunzându-și zâmbetul, Elena încuviință din cap și urcă scările.

Ce casă veche și ciudată, se gândi din nou în timp ce găsea al doilea șir de trepte ce porneau din camera de la etaj. Vocile de jos se auzeau nedeslușit de aici, și când începu să urce treptele vocile dispărură cu totul. Era învăluită în tăcere, și când ajunse la ușa abia luminată din capătul treptelor, avu sentimentul că intrase într-o cu totul altă lume. Bătu la ușă timid.

— Stefan?

Nu auzea nici un sunet dinăuntru, dar deodată ușa se deschise. Toată lumea arată palidă și obosită astăzi, își spuse Elena, și în clipa următoare era în brațele lui.

Brațele acelea se strânseseră convulsiv în jurul ei.

— Elena. Oh, Elena...

Apoi el se trase înapoi. Era exact așa cum fusese și în seara precedentă; Elena simțea abisul care se căsca între ei. Văzu privirea rece, distantă, care apărea în ochii lui.

— Nu, spuse ea, fără să-și dea seama că vorbește cu glas tare. N-o să te las.

Și îi trase gura către a ei.

Pentru o clipă nu veni nici un răspuns, apoi el se cutremură și sărutul lui deveni arzător. Degetele lui se împletiră în părul ei și universul dispăru în jurul Elenei. Nu mai exista nimic în afară de Stefan, și de brațele lui care o strângeau, și de focul buzelor lui pe gura ei.

Câteva minute mai târziu – sau câteva secole – se desprinseră din îmbrățișare, și amândoi tremurau. Dar rămaseră privind-se în ochi, și Elena văzu că pupilele lui Stefan erau prea dilatate chiar și în lumina slabă din încăpere, și că nu era decât o bandă subțire de verde

în jurul pupilelor negre. Părea amețit, iar gura lui – gura aceea minunată! – era umflată.

— Cred, spuse el, și ea sesiză felul în care își stăpânea vocea, că ar trebui să avem grijă când facem asta.

Elena încuviință, la fel de amețită. Nu în public, își spuse. Și nu când Bonnie și Meredith așteptau jos. Și nu când erau absolut singuri, doar dacă nu...

— Dar poți să mă ții în brațe, spuse ea.

Ce ciudat că după toată acea pasiune se putea simți în siguranță, atât de liniștită, în brațele lui.

— Te iubesc, șopti ea în lâna aspră a puloverului lui.

Îl simți cum se înfiora.

— Elena, spuse el din nou, și era un sunet aproape disperat.

Ea înălță capul.

— Ce-i rău în asta? Ce poate fi rău în asta, Stefan? Tu nu mă iubești?

— Eu...

Se uită la ea neajutorat... și apoi auziră slab vocea doamnei Flowers strigând din josul scărilor.

— Băiete! Băiete! Stefan!

Părea că lovește cu pantoful în balustradă.

Stefan oftă.

— Cred că ar trebui să mă duc să văd ce vrea.

Se desprinse de ea, cu chipul lipsit de expresie.

Rămasă singură, Elena își încrucișă brațele pe piept și se înfioră. Era atât de frig aici. Ar trebui să aibă un foc, își spuse, rotindu-și alene privirea prin cameră și oprindu-și-o pe comoda de mahon pe care o cercetase cu o seară în urmă.

Caseta.

Se uită la ușa închisă. Dacă Stefan se întorcea și o prindea... Chiar nu trebuia să o facă – dar deja se îndrepta către comoda.

Gândește-te la nevasta lui Barbă-Albastră, își spuse. Pe ea,

curiozitatea a omorât-o. Dar degetele ei erau deja pe capacul de metal. Cu inima bătându-i nebunește, îl ridică.

În lumina slabă din încăpere, caseta păru la început goală, și Elena râse nervos. La ce se așteptase? La scrisori de dragoste de la Caroline? La un pumnal plin de sânge?

Apoi văzu fâșia subțire de mătase, împăturită cu grijă într-un colț al casetei. O scoase și și-o trecu printre degete. Era panglica de culoarea caisei pe care o pierduse în a doua zi de școală.

Oh, Stefan. Lacrimile îi umplură ochii și simți cum în piept inima îi crește, plină de fericire. De atâta vreme? De atâta vreme ții la mine? Oh, Stefan, cât te iubesc...

Și nu contează dacă nu poți să mi-o spui, își zise. Se auzi un sunet dincolo de ușă și ea strânse repede panglica și o puse la loc în casetă. Apoi se întoarse către ușă, ștergându-și lacrimile.

Nu contează dacă n-o poți spune acum. O s-o spun eu pentru amândoi. Și într-o bună zi o să înveți s-o spui și tu.

Capitolul 10

7 octombrie, pe la 8 a.m.

Dragă Jurnalule,

Scriu asta în timpul orei de trigonometrie, și sper că doamna Halpern să nu mă vadă.

N-am avut timp să scriu aseară, deși am vrut. Ieri a fost o zi nebună, amestecată, la fel ca seara balului. Stând aici la școală în această dimineață, am aproape impresia că tot ce s-a întâmplat în weekendul acesta a fost doar un vis. Lucrurile proaste au fost atât de proaste, dar lucrurile bune au fost foarte, foarte bune.

N-am de gând să depun plângere împotriva lui Tyler. Oricum a fost suspendat de la cursuri și dat afară din echipa de fotbal. La fel și Dick, pentru că s-a îmbătat la bal. Nimeni nu o spune, dar cred că

multă lume consideră că el e de vină pentru ce i s-a întâmplat lui Vickie. Sora lui Bonnie l-a văzut pe Tyler la spital ieri și a spus că avea amândoi ochii învinețiți și toată fața vânătă. Nu pot să nu mă gândesc cu îngrijorare la ce o să se întâmple când el și Dick se vor întoarce la școală. Acum au mai mult ca niciodată un motiv să-l urască pe Stefan.

Și pentru că am ajuns la Stefan... Când m-am trezit azi dimineață, am intrat în panică și mi-am spus: „Și dacă nimic din toate astea nu e adevărat? Și dacă nu s-a întâmplat niciodată, sau poate el s-a răzgândit?” Iar mătușa Judith a fost îngrijorată la micul dejun pentru că din nou nu am putut înghiți nimic. Dar pe urmă m-am dus la școală și l-am văzut pe coridor lângă secretariat, și ne-am uitat unul la altul, și atunci am știut. Chiar înainte să se întoarcă să plece, a zâmbit, într-un fel tainic. Și am înțeles și asta, și avea dreptate, era mai bine să nu ne apropiem într-un loc public, asta dacă nu voiam să creăm senzație printre secretare.

Da, cu siguranță suntem împreună. Acum nu mai trebuie decât să găsec o modalitate să-i explic asta lui Jean-Claude. Ha ha!

Ceea ce nu înțeleg e de ce Stefan nu se bucură la fel de mult ca și mine. Când suntem împreună, pot să simt ceea ce simte el, și știu cât de mult mă vrea, cât de mult mă iubește. Simt în el o foame aproape disperată atunci când mă sărută, ca și cum ar vrea să-mi smulgă sufletul din trup. Ca o gaură neagră care...

Tot 7 octombrie, pe la 2 p.m. Ei, aici e o întrerupere, pentru că doamna Halpern m-a prins. Chiar a început să citească cu voce tare ceea ce scrisesem, dar pe urmă cred că subiectul i-a aburit ochelarii și s-a oprit. Nu a fost deloc amuzată. Oricum, sunt prea fericită ca să-mi pese de chestii minore, cum ar fi o corigență la trigonometrie.

Stefan și cum mine am mâncat la prânz împreună, sau cel puțin ne-am dus și ne-am așezat într-un colț cu prânzul meu. El nici nu s-a obosit să-și aducă ceva de mâncare și, bineînțeles, până la urmă nici eu n-am mâncat. Nu ne-am atins prea mult – nu, n-am făcut-o – dar

am vorbit și ne-am privit mult. Voiam să-l ating. Mai mult decât pe orice alt băiat pe care îl cunoșteam. Și știu că și el vrea, dar se înfrânează.

Asta e ce nu înțeleg, de ce luptă așa, de ce își înăbușă dorința, de ce se înfrânează. Ieri în camera lui am găsit o dovadă clară că mă urmărea încă de la început. Ți-aduci aminte că ți-am spus cum în a doua zi de școală am fost cu Bonnie și Meredith în cimitir? Ei bine, ieri am găsit în camera lui Stefan panglica de culoarea caisei pe care o purtam în acea zi. Mi-aduc aminte că mi-a căzut din mână în timp ce alergam, și probabil că el a găsit-o și a păstrat-o. Nu i-am spus că știu, pentru că e clar că vrea să păstreze secretul, dar asta dovedește – nu-i așa? – că ține la mine.

Și să știi că mai există cineva care nu e deloc amuzată. Caroline. Se pare că în fiecare zi la prânz îl târâse în laboratorul foto, și când astăzi el n-a apărut, Caroline a pornit să-l caute, până când ne-a găsit. Bietul Stefan, uitase cu totul de ea, și chiar și el a fost șocat cum de putuse uita. După ce ea aplecat – și, aș putea adăuga, cu fața într-o nuanță destul de nesănătoasă de verde – Stefan mi-a povestit cum se ținuse scai de el din prima săptămână de școală. Îi spusese că observase că el nu prea mânca la prânz și nici ea nu mânca pentru că era la regim, așa că ce-ar fi să se ducă amândoi într-un loc plăcut și să se relaxeze? N-a spus nimic rău despre ea (ceea ce cred că e felul în care consideră el că ar trebui să se poarte, adică un gentleman nu face așa ceva), dar a spus că nu era absolut nimic între ei. Iar pentru Caroline, cred că a fost mai rău să vadă că uitase de ea decât dacă ar fi lovit-o cu pietre.

Mă întreb totuși de ce Stefan nu mănâncă la prânz. E ciudat pentru un tip care joacă fotbal.

O-o. Domnul Tanner tocmai a trecut pe lângă mine și mi-am trântit la timp caietul de notițe peste jurnal. Bonnie chicotește în spatele cărții de istorie, văd cum i se scutură umerii. Iar Stefan, care stă în fața mea, pare atât de tensionat de parcă în clipa următoare o

să sară din bancă. Matt îmi aruncă privirea aia care spune „ai înnebunit”, iar Caroline mă privește furioasă. Eu am un aer foarte, foarte nevinovat, și scriu cu ochii ațintiți înainte la Tanner. Așa că dacă ce scriu e puțin tremurat și dezlânat, o să înțelegi de ce.

În ultima lună n-am fost eu însămi. N-am putut să gândesc limpede și să mă concentrez prea mult la altceva în afară de Stefan. Sunt atâtea lucruri pe care trebuia să le fac și nu le-am făcut, încât mă sperii. Ar trebui să mă ocup de decorațiunile pentru Casa Bântuită, și n-am făcut absolut nimic. Acum mai am exact trei săptămâni și jumătate să rezolv totul – și tot ce vreau e să fiu cu Stefan.

Aș putea să ies din comitet. Dar asta ar însemna că le las pe Bonnie și Meredith să se descurce singure. Și-mi tot aduc aminte de ce mi-a zis Matt când l-am rugat să-l aducă pe Stefan la bal: „Tu vrei ca toți și toate să se învârtă în jurul Elenei Gilbert.”

Dar nu e adevărat. Sau cel puțin, dacă așa a fost în trecut, nu vreau să mai fie adevărat de-acum înainte. Vreau... oh, asta o să sune total stupid, dar vreau să fiu demnă de Stefan. Știu că el nu i-ar lăsa baltă pe băieții din echipă doar pentru că așa ar avea chef. Vreau să fie mândru de mine.

Vreau să mă iubească la fel de mult cât îl iubesc și eu.

— Grăbește-te, strigă Bonnie din ușa sălii de gimnastică.

Lângă ea, administratorul liceului, domnul Shelby, aștepta.

Elena aruncă o ultimă privire lungă către siluetele îndepărtate de pe terenul de fotbal, apoi traversă fără tragere de inimă zona asfaltată și se apropie de Bonnie.

— Voiam doar să-i spun lui Stefan unde mă duc, spuse ea.

Chiar și după o săptămână cu Stefan, tot mai era emoționată doar când îi rostea numele. În fiecare seară din această săptămână, el venise la ea acasă, apărând la ușă la vremea apusului, cu mâinile în buzunare, cu jacheta lui cu gulerul ridicat. De obicei se plimbau în

lumina amurgului sau stăteau pe verandă și vorbeau. Deși nu discutaseră nimic despre asta, Elena știa că era felul în care Stefan se asigura că nu erau singuri, într-un loc retras. De la noaptea balului, el avusese grijă să fie mereu așa. Să-i apere onoarea, își spuse Elena cu un zâmbet strâmb, dar și cu o strângere de inimă, pentru că în adâncul inimii ei știa că era vorba de mai mult.

— Poate să trăiască și fără tine o seară, spuse Bonnie fără nici un pic de înțelegere. Dacă te duci să vorbești cu el n-o să mai pleci de acolo, și eu tare aș vrea să ajung acasă la timp pentru cină.

— Bună, domnule Shelby, îi spuse Elena administratorului, care aștepta răbdător.

Spre surprinderea ei, el îi făcu cu ochiul cu un aer solemn.

— Unde e Meredith? adăugă Elena.

— Aici, se auzi o voce în spatele ei și Meredith apăru cu o cutie de carton cu dosare și carnetele de note în brațe. Am luat toate lucrurile din dulapul tău.

— Astea sunteți toate? întrebă domnul Shelby. Bun, acum, fetelor, țineți ușa închisă și încuiată, da? Așa nimeni nu poate să intre.

Bonnie, care tocmai pășea înăuntru, se opri.

— Sunteți sigur că nu e nimeni înăuntru deja? întrebă ea prudentă. Elena îi dădu un ghiont în spate.

— Grăbește-te, o imită ea răutăcioasă. Vreau să ajung acasă la timp pentru cină.

— Nu e absolut nimeni înăuntru, spuse domnul Shelby, mustăcînd. Dar voi, fetelor, să strigați dacă vreți ceva. Eu sunt pe aici.

Ușa se trânti în urma lor cu un sunet ciudat de ferm.

— Muncă, spuse Meredith resemnată, și puse cutia jos.

Elena încuviință din cap și începu să măsoare cu privirile încăperea mare și goală. În flecare an, de Halloween, Consiliul elevilor organiza o Casă Bântuită pentru a aduna fonduri. Elena fusese în comitetul de decorare în ultimii doi ani, împreună cu

Bonnie și Meredith, dar era cu totul altfel acum, când era președintă. Trebuia să ia decizii care aveau să afecteze pe toată lumea, și nici măcar nu se putea baza pe ceea ce fusese făcut în anii trecuți.

Casa Bântuită era de obicei instalată într-o magazie din depozitul de cherestea, dar în urma ultimelor evenimente și a sentimentului de nesiguranță tot mai mare din oraș, se hotărâse că sala de sport a școlii era mai sigură. Pentru Elena, asta însemna regândirea întregului aspect interior, și erau mai puțin de trei săptămâni până la Halloween.

— De fapt, e destul de straniu aici, spuse încet Meredith.

Și chiar era tulburătoare prezența lor în sala mare, cu ușa închisă, își spuse Elena. Și, fără să vrea, își coborî vocea.

— Hai să o măsurăm mai întâi, spuse.

Străbătură încăperea, și pașii lor sunară cu ecou.

— Bun, spuse Elena după ce terminară. Să trecem la treabă.

Încercă să-și îndepărteze senzația de neliniște, spunându-și că era ridicol să se simtă tulburată în sala de sport a școlii, cu Bonnie și Meredith lângă ea și cu o întreagă echipă de fotbal antrenându-se la nici două sute de metri depărtare.

Cele trei fete se așezară în gradene cu pixuri și carnețele de notițe în mână. Elena și Meredith se uitară peste schițele din anii precedenți, în timp ce Bonnie își ronțăia capătul pixului și se uita în jur gânditoare.

— Așa deci, asta e sala de sport, spuse Meredith, schițând repede în carnețelul ei. Și pe aici or să intre oamenii. La capătul ăsta am putea pune Corpul însângerat... Apropo, cine o să fie anul ăsta Corpul însângerat?

— Cred că antrenorul Lyman. S-a descurcat grozav anul trecut, și îi ține pe băieții de la fotbal sub control. Elena arată către schița lor. Bun, o să avem aici un perete despărțitor și o să facem Camera Medievală de Tortură. Când or să iasă din ea or să intre direct în Camera Morților Vii...

— Cred că ar trebui să avem și druizi, spuse deodată Bonnie.

— Ce să avem? întrebă Elena, și apoi, când Bonnie se pregătea să strige „druuu-izi”, flutură o mână pentru a o opri. Bine, bine, mi-aduc aminte. Dar de ce?

— Pentru că ei sunt cei care au inventat Halloweenul. Pe bune. La început a fost una din zilele lor sfinte, când făceau focuri și aruncau în ele napi cu chipuri săpate în ei pentru a ține departe spiritele rele. Druizii credeau că era ziua când granița între vii și morți era cea mai subțire. Și erau înfricoșători, Elena. Făceau sacrificii omenești. Și noi l-am putea sacrifica pe antrenorul Lyman.

— De fapt, nici nu e o idee proastă, spuse Meredith. Trupul însângerat ar putea fi sacrificat. Știți voi, pe un altar, cu un cuțit și o baltă de sânge lângă el. Și pe urmă, când te apropii de el, se ridică deodată.

— Și te face să mori de inimă, spuse Elena, dar trebuia să recunoască totuși că era o idee bună, cu adevărat înfricoșătoare.

I se făcea rău doar când se gândea la ea. Tot sângele ăla... dar de fapt era doar sirop.

Și celelalte fete rămăseseră tăcute. Din vestiarul băieților de alături, auzeau zgomotul apei care curgea, și ușile dulapurilor metalice trântindu-se, și voci neclare strigând.

— S-a terminat antrenamentul, murmură Bonnie. Cred că s-a întunecat afară.

— Da, și Eroul Nostru face duș, spuse Meredith, ridicând o sprânceană către Elena. Vrei să tragi cu ochiul?

— Aș vrea eu, spuse Elena, glumind doar pe jumătate.

Cumva, într-un fel nedeslușit, atmosfera din încăpere se întunecase.

Chiar în clipa în care își dorise să-l poată vedea pe Stefan, să fie cu el.

— Ați mai auzit ceva despre Vickie Bennett? întrebă ea dintr-odată.

— Ei, spuse Bonnie după o clipă, am auzit că părinții ei îi căutau un psihiatru.

— Un psihiatru? De ce?

— Păi... cred că sunt convingși că lucrurile alea pe care le spunea ea erau un fel de halucinație, sau ceva de genul ăsta. Și am auzit că are niște coșmaruri groaznice.

— Oh, făcu Elena.

Zgomotele din vestiarul băieților se stingeau, și auziră o ușă de afară trântindu-se. Halucinații, își spuse, halucinații și coșmaruri. Dintr-un motiv oarecare, își aduse deodată aminte de acea noapte din cimitir, acea noapte când Bonnie le făcuse pe toate să o ia la fugă, departe de ceva ce nici una dintre ele nu putea să vadă.

— Mai bine ne-am întoarce la treburile noastre, spuse Meredith.

Elena se scutură din reveriile ei și încuviință din cap.

— Am putea... am putea să avem un cimitir, spuse Bonnie nesigură, ca și cum ar fi citit gândurile Elenei. În Casa Bântuită, adică.

— Nu, spuse Elena tăios. Nu, o să ne mulțumim doar cu ceea ce avem, adăugă ea cu o voce mai calmă și se aplecă peste carnețelul ei de notițe.

Din nou nu se mai auzi nimic, doar sunetul pixurilor pe hârtie și foșnetul paginilor întoarse.

— Bun, spuse în cele din urmă Elena. Acum mai avem doar de măsurat unde punem pereții despărțitori. Cineva trebuie să meargă în spatele gradenelor... Ei, ce se-ntâmplă?

Luminile din sala de sport începuseră să pâlpaie și scăzuseră în intensitate.

— Oh, nu, spuse Meredith exasperată. Luminile pâlpaie din nou, se stinseră și se aprinseră iar, foarte slabe.

— Nu reușesc să citesc nimic, spuse Elena, uitându-se lung la ceea ce părea să fie o foaie albă și goală de hârtie.

Ridică privirea către Bonnie și Meredith și văzu două pete albe în

loc de chipuri.

— Ceva s-a întâmplat probabil cu generatorul de urgență, spuse Meredith. Mă duc să-l caut pe domnul Shelby.

— Nu putem să terminăm asta mâine? întrebă Bonnie pe un ton plângăreț.

— Mâine e sâmbătă, răspunse Elena. Și trebuia să facem asta săptămâna trecută.

— Mă duc după Shelby, spuse din nou Meredith. Haide, Bonnie, vino cu mine.

— Am putea merge toate..., începu Elena, dar Meredith o întrerupse.

— Dacă plecăm toate și nu-l găsim, nu mai putem intra aici. Haide, Bonnie, e doar în școală.

— Dar e întuneric acolo.

— E peste tot întuneric; e noapte. Haide odată; în două suntem în siguranță. O trase pe Bonnie, reticentă, către ușă. Elena, nu deschide ușa nimănui.

— De parcă mai trebuia să-mi spui, zise Elena, deschizându-le ușa și urmărindu-le câțiva pași pe coridor.

Când dispărură în întuneric, intră la loc în sală și închise ușa.

Ei, asta era o adevărată belea, cum obișnuia să spună mama ei. Elena se apropie de cutia de carton cu care venise Meredith și începu să bage înapoi în ea dosarele și carnețele scoase. În lumina pală le vedea doar ca pe niște contururi vagi. Nu se auzea nici un sunet, cu excepția propriei respirații și a zgomotelor pe care le făcea ea. Era singură în camera uriașă, cufundată în obscuritate... Cineva o privea.

Nu-și dădea seama cum de știa, dar era convinsă de asta. Cineva era în spatele ei în sala mare de sport, privind-o. Ochi în întuneric, spusese bătrânul. Și Vickie spusese același lucru. Iar acum ochii erau ațintiți asupra ei.

Se răsuci repede în spate, chinându-se să vadă în umbră, ținându-și răsuflarea. Era îngrozită că dacă va scoate un sunet, lucrul acela

din întuneric îi va face rău. Dar nu vedea nimic, nu auzea nimic.

Gradenele erau estompate, niște contururi amenințătoare care se întindeau în neant. Iar capătul îndepărtat al sălii era pur și simplu o ceață cenușie fără nici o formă. O negură întunecată, își spuse, și își simți fiecare mușchi din trup încordat, în vreme ce încerca disperată să audă ceva. Oh, Doamne, ce-a fost sunetul acela ca o șoaptă ușoară? Trebuie să fie doar imaginația ei... Te rog, Doamne, fă să fie doar imaginația.

Dintr-odată, mintea i se limpezi. Trebuia să iasă din locul acesta, acum. Aici era un pericol adevărat, nu doar o fantezie a ei. Ceva se afla aici, ceva malefic, ceva care voia să-i facă rău. Și era singură.

Ceva se mișcă în semiîntunericul sălii.

Țipătul i se opri în gât. Și mușchii ei încremeniseră, împietriți de groază – și de o forță fără nume. Neputincioasă, văzu cum silueta din beznă iese din umbră și se îndreaptă către ea. Era ca și cum însuși întunericul prinsese viață și se încheaga în timp ce ea îl privea, căpătând o formă – o formă omenească, își spuse Elena, forma unui bărbat tânăr.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

Vocea era plăcută, cu un ușor accent pe care ea nu îl putea defini. Nu părea deloc să-i pară rău.

Ușurarea veni atât de brusc și de total încât era aproape dureroasă. Elena se relaxă și își auzi oftatul ieșind cu zgomot.

Era doar un tânăr, poate un fost elev sau un ajutor al domnului Shelby. Un tânăr oarecare, care zâmbea ușor, ca și cum îl amuza să vadă că ea era aproape leșinată de frică.

Ei... poate nu chiar oarecare. Era extraordinar de arătos. Fața lui era palidă în lumina artificială slabă, dar ea putea vedea că trăsăturile îi erau clar definite și aproape perfecte sub coama de păr negru bogat. Pomeții lui erau visul oricărui sculptor. Și fusese aproape invizibil pentru că era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: ghetete moi negre, jeanși negri, pulover negru și jachetă de piele

neagră.

Continua să zâmbească ușor. Ușurarea Elenei se transformă în furie.

— Cum ai intrat? întrebă ea tăios. Și ce cauți aici? Nimeni nu trebuia să intre în sala de sport.

— Am intrat pe ușă, spuse el.

Vocea lui era blândă, cultivată, dar Elena mai auzea în ea amuzamentul și asta o deconcerta.

— Toate ușile sunt încuiate, spuse ea hotărât, pe un ton acuzator.

El ridică din sprâncene și zâmbi.

— Chiar sunt?

Pe Elena o străbătu un alt fior de teamă, și simți cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafa.

— Trebuiau să fie, spuse ea, încercând să-și facă vocea cât mai rece.

— Ești supărată, remarcă el pe un ton grav. Am spus că-mi pare rău că te-am speriat.

— Nu m-ai speriat! se răsti ea. Se simțea caraghios în fața lui, ca un copil căruia cineva mult mai în vârstă și mai știutor îi făcea pe plac, și asta o înfurie și mai mult. M-ai surprins doar, continuă ea. Ceea ce nici nu e de mirare, după cum te furișai în întuneric.

— Multe lucruri interesante se petrec în întuneric... uneori.

Continua să-și râdă de ea, Elena o vedea în ochii lui. Mai făcuse un pas către ea, și acum Elena putea vedea că ochii lui erau ciudați, aproape negri, dar cu lumini stranii în ei. Ca și cum te-ai fi putut uita în adâncul lor, tot mai adânc, până când cădeai în ei, și continuai să cazi întruna.

Își dădu seama că se holba la el. De ce nu se-aprindea la loc lumina? Voia să iasă de aici. Se trase înapoi, punând între ei capătul unui graden, și așeză în cutie ultimele dosare. În seara asta putea uita de treburile ei. Tot ce voia acum era să plece.

Dar tăcerea care se prelungea o făcea să se simtă stânjenită. El

stătea acolo, fără să se miște, privind-o. De ce nu spunea nimic?

— Ai venit să cauți pe cineva?

Elena era supărată pe ea pentru că vorbise prima.

El continua să o privească lung, cu ochii aceia întunecați ațintiți asupra ei într-un fel care o făcea să se simtă tot mai puțin în largul ei. Înghiți nodul din gât.

Cu ochii pe buzele ei, el murmură:

— Oh, da.

— Ce?

Elena uitase ce întrebuse. Simțea cum îi ard obrajii și gâtul, cum îi zvâcnește sângele mai tare. Se simțea amețită. Dacă n-ar mai privi-o așa...

— Da, am venit aici ca să caut pe cineva, repetă el, la fel de încet ca înainte.

Apoi, dintr-un pas, se apropie de ea, și acum între ei nu se mai afla decât colțul unui scaun din graden.

Elena nu mai putea respira. El stătea atât de aproape. Suficient de aproape pentru a-l atinge. Simțea un parfum ușor și mirosul jachetei lui de piele. Iar ochii lui continuau să fie ațintiți în ai ei – ea nu-și putea lua privirea de la ei. Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi, negri precum miezul nopții, cu pupilele dilatate ca ale unei pisici. Îi umplură privirea când el se aplecă spre ea, lăsându-și capul către al ei. Ea își simți ochii închizându-i-se pe jumătate, pierzându-și concentrarea. Simți cum capul i se lasă pe spate, cum i se desfac ușor buzele...

Nu! Își smuci capul într-o parte la timp. Se simțea ca și cum tocmai se trăsesse înapoi de pe marginea unui abis. Ce fac? își spuse șocată. Aproape că l-am lăsat să mă sărute. Un străin, total necunoscut, cineva pe care l-am întâlnit doar acum câteva minute.

Dar nu asta era cel mai rău lucru. Căci în acele câteva minute se întâmplase ceva incredibil. În acele câteva minute uitase de Stefan.

Dar acum imaginea lui îi umplu mintea, și simți dorul de el ca pe

o durere fizică în trup. Îl voia pe Stefan, voia brațele lui în jurul ei, voia să fie în siguranță lângă el.

Înghiți nodul din gât. Răsuflă adânc și nările i se dilată. Încercă să-și păstreze vocea calmă și demnă.

— Acum o să plec, spuse. Dacă voiai să cauți pe cineva, cred că ar trebui să cauți în altă parte.

El o privea ciudat, cu o expresie pe care ea nu o putea înțelege. Era un amestec de enervare și de respect înciudat – și încă ceva. Ceva aprins și sălbatic, și care o speria într-un fel diferit.

El așteptă până ce mâna ei se așeză pe mânerul rotund al ușii și abia atunci răspunse, iar vocea lui era moale dar serioasă, fără nici o urmă de amuzament.

— Poate că am găsit-o deja... Elena.

Când ea se întoarse, nu mai văzu nimic în întuneric.

Capitolul 11

Elena bâjbâi de-a lungul coridorului întunecat, încercând să deslușească ce se afla în jurul ei.

Apoi totul se luminează brusc și ea se trezi înconjurată de șirul familiar de dulapuri metalice din vestiar. Se simți atât de ușurată încât aproape că scoase un strigăt. Niciodată nu crezuse că o să fie vreodată atât de fericită doar să poată vedea. Rămase câteva minute pe loc, uitându-se în jur recunoscătoare.

— Elena! Ce cauți aici?

Erau Meredith și Bonnie, venind repede pe coridor către ea.

— Unde ați fost? întrebă ea furioasă. Meredith se strâmbă.

— Nu-l găseam pe Shelby. Și când l-am găsit în sfârșit, dormea. Vorbesc serios, adăugă ea, văzând privirea neîncrezătoare a Elenei. Dormea. Și pe urmă n-am reușit să-l trezیم. Abia când s-a aprins lumina a deschis ochii. Pe urmă ne-am întors la tine. Dar ce cauți

aici? Elena ezită.

— M-am săturat să aștept, spuse ea pe un ton cât mai detașat. Oricum, cred că am făcut suficientă treabă pentru o zi.

— Acum ne spui!? explodă Bonnie.

Meredith nu comentă nimic, dar îi aruncă Elenei o privire atentă, cercetătoare. Elena avu sentimentul supărător că ochii aceia negri vedeau dincolo de aparențe.

Tot weekendul și în cursul săptămânii următoare, Elena lucră la planuri pentru Casa Bântuită. Niciodată nu avea destul timp ca să fie cu Stefan, și asta era frustrant, dar și mai frustrant era Stefan însuși. Îi simțea dragostea pentru ea, dar simțea și că el încerca să lupte împotriva ei, continuând să evite să rămână singuri. Și în multe feluri rămăsese un mister pentru ea, la fel ca și atunci când îl văzuse prima oară.

El nu vorbea niciodată despre familia lui sau despre viața de dinainte de a veni în Fell's Church, iar dacă ea îi punea vreo întrebare, evita să răspundă. Odată îl întrebuse dacă îi era dor de Italia, dacă regreta că venise aici. Și pentru o clipă ochii i se luminaseră, și verdele lor sclipise asemenea frunzelor de stejar care se reflectă într-un pârâu. „Cum aș putea să regret, când tu ești aici?” spusese, și o sărutase într-un fel care îi îndepărtase din minte orice neliniște. În acea clipă, Elena știuse ce înseamnă să fii pe deplin fericit. Simțise și bucuria lui, iar când el se desprinsese din îmbrățișare îi văzuse chipul radiind, ca și cum soarele poposisse pe el. „Oh, Elena”, șoptise el.

Așa erau momentele plăcute. Dar în ultimul timp o sărutase din ce în ce mai rar, și ea simțea cum distanta dintre ei se mărea.

În acea vineri, ea și Meredith hotărâseră să rămână peste noapte acasă la Bonnie. Cerul era cenușiu și amenința să reverse o burniță mărunță când ea și Meredith o porniră către casa familiei McCullough. Era neobișnuit de frig pentru jumătatea lui octombrie, și copacii care mărgineau strada liniștită simțiseră deja mușcătura

vânturilor reci. Arțarii păreau niște flăcări purpurii, în vreme ce arborii ginkgo biloba erau de un galben strălucitor.

Bonnie le întâmpină în ușă cu:

— Toată lumea a plecat! Avem casa întreagă la dispoziția noastră până mâine după-masă, când ai mei se întorc de la Leesburg. Le invită înăuntru, căutând să prindă pechinezul obez care încerca să iasă afară. Nu, Yangtze, rămâi în casă. Yangtze, nu! Nu!

Dar era prea târziu. Yangtze scăpase și se năpustea prin curte spre mesteacănul solitar, unde începu să latre ascuțit, cu capul în sus către ramuri, în vreme ce colăceii de grăsime de pe spatele lui tremurau.

— Oh, și acum ce-a mai văzut? spuse Bonnie, punându-și mâinile la urechi.

— Arată ca o cioară, spuse Meredith.

Elena încremeni. Făcu câțiva pași către copac și se uită spre frunzele aurii. Și iat-o acolo. Aceeași cioară pe care o mai văzuse de două ori până atunci. Poate chiar de trei ori, își spuse, amintindu-și de forma întunecată care trecuse pe deasupra stejarilor din cimitir.

O privea, și își simțea stomacul strângându-i-se de teamă, iar mâinile îi deveniră brusc reci. Cioara se holba la ea cu ochiul ei negru strălucitor, o privire aproape omenească. Ochiul acela... oare unde mai văzuse ea un ochi asemănător?

Deodată, cele trei fete se traseră înapoi când cioara scoase un croncănit răgușit și bătu din aripi, țâșnind din copac în direcția lor. Apoi, pe neașteptate, coborî în picaj asupra cățelului, care acum lătra isteric. Trecu la câțiva centimetri de colții tociți ai lui Yangtze, după care se înălță din nou, zburând peste casă și dispărând în nucii din spatele ei.

Fetele rămăseseră încremenite de uimire. Apoi Bonnie și Meredith se uitară una la alta și tensiunea dispăru într-un răs nervos.

— Pentru o clipă am crezut că se repede la noi, spuse Bonnie, ducându-se la pechinezul înfuriat și târându-l către casă, în timp ce el continua să latre ascuțit.

— Și eu am crezut asta, spuse Elena încet. Și le urmă pe cele două prietene înăuntru, dar nu răsă împreună cu ele.

După ce ea și Meredith își duseră lucrurile în camerele lor de la etaj, seara căpătă un aspect plăcut, reconfortant. Era greu să rămână tensionată în livingul înghesuit al lui Bonnie, lângă un foc vesel și cu o cană de ciocolată fierbinte în mână. Curând, cele trei prietene discutau planurile finale pentru Casa Bântuită, și Elena se relaxa.

— Suntem în formă bună, spuse în cele din urmă Meredith. Dar, evident, am pierdut atâta timp plănuiind costumele celorlalți, încât nici nu ne-am gândit la ale noastre.

— Pentru mine e simplu, spuse Bonnie. O să fiu o preoteasă druidă, și n-am nevoie decât de o cunună din frunze de stejar în păr și o robă albă. Mary și cu mine o putem coase într-o singură noapte.

— Eu cred că o să fiu o vrăjitoare, spuse Meredith gânditoare. Tot ce-mi trebuie e o rochie neagră și lungă. Și tu, Elena?

Elena zâmbi și spuse:

— Ei bine, ar trebui să fie un secret, dar... Mătușa Judith m-a lăsat să mă duc la o croitoreasă. Am găsit într-una din cărțile pe care le-am folosit pentru comunicarea mea orală un desen cu o rochie din Renaștere, și am copiat-o. E din mătase venețiană, albastru metalic, și e absolut superbă.

— Pare minunată, spuse Bonnie. Și scumpă.

— E din banii mei, din cei lăsați de părinți. Sper doar că o să-i placă lui Stefan. E o surpriză pentru el, și... ei, sper doar că o să-i placă.

— Și Stefan ce-o să poarte? Ajută și el la Casa Bântuită? întrebă Bonnie curioasă.

— Nu știu, spuse Elena după o clipă de tăcere. Nu pare prea încântat de toată povestea asta cu Halloweenul.

— E greu să ți-l imaginezi înfășurat în cearșafuri rupte și acoperit cu sirop în chip de sânge, ca ceilalți băieți, remarcă Meredith. El pare... ei, mai presus de așa ceva.

— Știu! exclamă Bonnie. Știu exact ce ar putea să fie, și pentru asta nici n-ar trebui să aibă un costum special. Păi e străin, e palid la față și are figura aia mereu încruntată... Pune-i un frac și o să ai un Conte Dracula perfect! Elena zâmbi fără să vrea.

— Ei, o să-l întreb, spuse.

— Apropo de Stefan, spuse Meredith, cu ochii ei negri ațintiți asupra Elenei, cum merg lucrurile?

Elena oftă și se uită în foc.

— Eu... nu prea știu, spuse în cele din urmă, încet. Sunt unele zile când totul este minunat, și apoi sunt alte zile când...

Meredith și Bonnie se priviră iute, și apoi Meredith spuse cu blândețe:

— Alte zile când ce?

Elena ezită, nesigură. Apoi luă o hotărâre.

— Stați o clipă, spuse ea și se ridică și urcă repede scările. Se întoarse cu o cărticică îmbrăcată în catifea albastră. Am scris ceva aici aseară, când nu puteam să dorm, spuse. Cuvintele astea explică mai bine decât aș face-o eu.

Găsi pagina, trase aer adânc în piept și începu:

17 octombrie

Dragă Jurnalule,

În seara asta mă simt groaznic. Și trebuie să o spun cuiva.

Ceva e în neregulă cu mine și Stefan. E tristețea asta cumplită din sufletul lui la care eu nu pot să ajung, și care îl îndepărtează de mine. Nu știu ce să fac.

Nu suport gândul că l-aș putea pierde. Dar el e foarte nefericit, și are o supărare, și dacă nu vrea să-mi spună despre ce e vorba, dacă nu vrea să aibă atâta încredere în mine, nu cred că există speranță pentru relația noastră.

Ieri, când mă ținea în brațe, am simțit ceva neted și rotund pe sub cămașa lui, ceva atârnat pe un lanț. L-am întrebat, în glumă, dacă era

un dar de la Caroline. El doar s-a crispat și n-a mai vrut să vorbească. Brusc, l-am simțit la o mie de mile depărtare, iar ochii lui... era atâta durere în ochii lui încât am simțit că n-o pot suporta.

Elena se opri din citit și își trecu în tăcere privirea peste ultimele rânduri scrise în jurnal. Simt că cineva l-a rănit îngrozitor în trecut și el n-a reușit niciodată să treacă peste această durere. Dar mai cred că există ceva de care i-e frică, un secret pe care se teme că i-l voi afla. Dacă aș reuși să aflu ce este, i-aș putea dovedi că poate avea încredere în mine. Că poate avea încredere în mine indiferent ce se întâmplă, pentru totdeauna.

— Dacă aș ști..., șopti ea.

— Dacă ai ști ce? întrebă Meredith și Elena ridică surprinsă privirea.

— Oh... dacă aș ști ce are să se întâmple, spuse ea repede, închizându-și jurnalul. Vreau să spun că dacă aș ști că în cele din urmă o să ne despărțim, cred că aș vrea să termin povestea asta cât mai repede. Și dacă aș ști că până la urmă totul va fi bine, nu mi-ar păsa prea mult de ce se întâmplă acum. Dar să merg așa, zi după zi, fără să știu, e groaznic.

Bonnie își mușcă buzele, apoi se ridică de pe scaun, cu ochii strălucind.

— Pot să-ți arăt eu cum să afli, Elena, spuse ea. Bunica mea mi-a spus cum să afli cu cine o să te măriți. Se numește „cina mută”.

— Nu-mi spune, o veche șmecherie druidă! exclamă Meredith.

— Nu știu cât de veche e, spuse Bonnie. Bunica zice că au existat întotdeauna cine mute. Oricum, funcționează. Mama a văzut chipul tatălui meu când a încercat, și o lună mai târziu se mărita cu el. E ușor, Elena, și pe urmă, ce-ai de pierdut?

Elena se uită pe rând la Bonnie și Meredith.

— Nu știu, spuse. Dar, zău, doar nu credeți că... Bonnie se îndreptă de spate cu un aer jignit.

— Vrei să spui că mama mea e mincinoasă? Haide, Elena, nu-i nimic rău să încerci. De ce nu?

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Elena cu îndoială.

Se simțea ciudat de intrigată, dar în același timp destul de speriată.

— E simplu. Trebuie să pregătim totul înainte să bată miezul nopții...

Cu cinci minute înainte de miezul nopții, Elena stătea în sufrageria familiei McCullough, simțindu-se mai caraghioasă ca niciodată. Din curtea din spate îl auzea pe Yangtze lătrând furios, dar în casă nu se deslușea nici un sunet, cu excepția ticăitului leneș al pendulei. Urmând instrucțiunile lui Bonnie, pusese pe masa mare din lemn de nuc o farfurie, un pahar și un set de tacâmuri de argint, fără să rostească nici un cuvânt. Apoi aprinsese o singură lumânare în sfeșnicul așezat în centrul mesei și se instalase în spatele scaunului din dreptul farfuriei.

Conform spuselor lui Bonnie, atunci când începea să bată de miezul nopții, ea trebuia să tragă scaunul în spate și să-l invite pe viitorul ei soț să intre. În acel moment lumânarea avea să se stingă și o să vadă o siluetă fantomatică așezată pe scaun.

Mai devreme, Elena se simțise puțin cam neliniștită, și nu fusese prea sigură că voia să vadă o siluetă fantomatică, fie ea și cea a viitorului ei soț. Dar acum totul părea prostesc și inofensiv. Auzi pendula începând să bată, se îndreptă de spate și apucă hotărâtă spătarul scaunului. Bonnie îi spusese să nu-i dea drumul până ce nu se încheia ceremonia.

Oh, chiar era o prostie. Poate că n-ar trebui să rostească cuvintele... dar în vreme ce răsunau bătăile ceasului, se auzi vorbind.

— Intră, spuse ea stânjenită către încăperea goală, trăgând scaunul în spate. Intră, intră...

Lumânarea se stinse.

Elena tresări când se trezi brusc în întuneric. Simțise pala de aer, o adiere rece care stinsese lumânarea. Venea de la ușa dublă de sticlă din spatele ei, și se întoarse repede, cu o mână încă pe scaun. Ar fi putut jura că ușa fusese închisă.

Ceva se mișcă în întuneric.

Groaza o cuprinse pe Elena, îndepărtându-i orice urmă de stânjeneală sau amuzament. Oh, Doamne, ce făcuse, ce forțe chemase asupra ei? Inima i se strânse într-o gheară și se simți aruncată, pe neașteptate, în cel mai cumplit coșmar. Nu era doar întuneric, ci și o tăcere deplină; nu se vedea nimic, nu se auzea nimic, iar ea cădea...

— Îngăduie-mi, spuse o voce, și o flacără strălucitoare izbucni în beznă.

Pentru o clipă – o clipă atât de îngrozitoare încât aproape că i se făcu rău – crezu că e Tyler, căci își amintise de bricheta lui în biserica în ruine de pe colină. Dar când lumânarea de pe masă prinse din nou viață, Elena văzu mâna albă, cu degete lungi, care o ținea. Nu era mâna roșie și cărnoasă a lui Tyler. Pentru o clipă, se gândi că era mâna lui Ștefan, apoi ochii i se ridicară către față.

— Tu! exclamă ea uluită. Ce cauți aici? Se uită de la el la ușa de sticlă, care era într-adevăr larg deschisă către peluza de pe o latură a casei. Întotdeauna intri în casele oamenilor neinvitat?

— Dar tu m-ai invitat să intru.

Vocea lui era exact așa cum și-o amintea – calmă, ironică și amuzată. Ea își amintea și zâmbetul lui.

— Mulțumesc, adăugă el și se așeză grațios pe scaunul pe care ea tocmai îl trăsese.

Ea își luă repede mâna de pe spătar.

— Nu te-am invitat pe tine, spuse ea neputincioasă, cu un amestec de disperare și stânjeneală. Ce căutai lângă casa lui Bonnie?

El zâmbi. În strălucirea lumânării, părul lui negru lucea asemeni unui lichid întunecat, prea moale și fin pentru un păr omenesc.

Chipul lui era foarte palid, dar în același timp extraordinar de atrăgător. Iar ochii lui îi prinseră privirea și i-o susținură.

— Elena, frumusețea ta îmi pare/ Ca vechile corăbii niceene/
Care, pe-o blândă, 'nmiresmată mare...

— Cred că acum ar trebui să pleci.

Nu mai voia să-l audă vorbind. Vocea lui acționa în mod straniu asupra ei, o făcea să se simtă ciudat de slabă, să simtă cum ceva se topea înăuntrul ei.

— N-ar trebui să fii aici. Te rog.

Întinse mâna spre lumânare, vrând să o ia și să plece, să se lupte cu amețeaua care o cuprinsese.

Dar înainte să poată atinge lumânarea, el făcu ceva surprinzător. Îi prinse mâna întinsă, nu violent ci cu blândețe, și o ținu în degetele lui subțiri și reci. Apoi o răsuci, își lăsă capul în jos și o sărută în palmă.

— Nu..., șopti Elena, uluită.

— Vino cu mine, spuse el și o privi în ochi.

— Te rog, nu..., șopti ea din nou, și totul plutea în jurul ei.

Era nebun; despre ce vorbea? Să vină cu el unde? Dar se simțea atât de amețită, atât de lipsită de putere.

El stătea drept, susținând-o. Se rezemă de el, simți acele degete reci pe primul nasture al cămășii ei, la gât. Te rog, nu...

— Totul e bine. Ai să vezi.

Îi desfăcu cămașa, dezvelindu-i gâtul, în vreme ce îi susținea capul cu cealaltă mână.

— Nu.

Brusc, puterea îi reveni și se trase de lângă el, lovindu-se de scaun.

— Ți-am spus să pleci, și am vorbit serios. Pleacă – acum!

Pentru o clipă, ochii lui se umplură de o furie cumplită, un val întunecat de amenințare. Apoi deveni calm și reci și el zâmbi, un zâmbet rapid, strălucitor, care se stinse imediat.

— O să plec, spuse. Deocamdată.

Ea clătină din cap și îl privi ieșind pe ușa de sticlă fără nici un cuvânt. După ce ușa se închise în urma lui, ea rămase nemișcată, în tăcere, încercând să-și recapete răsuflarea.

Tăcere... dar n-ar trebui să fie tăcere. Se întoarse uimită către pendul și văzu că se oprise. Dar înainte să-l poată cerceta mai atent, auzi vocile ridicate ale lui Bonnie și Meredith.

Ieși repede în hol, simțindu-și picioarele neobișnuit de moi, în vreme ce își trăgea gulerul cămășii la loc și își încheia toți nasturii. Ușa din spate a casei era deschisă și Elena văzu afară două siluete, ghemuite pe peluză.

— Bonnie? Meredith? Ce s-a întâmplat?

Când Elena ajunsese lângă ele, Bonnie ridică privirea. Avea ochii plini de lacrimi.

— Oh, Elena, a murit.

Elena simți un fior de groază străbătând-o și se uită în jos la grămăjoara de la picioarele lui Bonnie. Era pechinezul, întins țeapăn pe o parte, cu ochii larg deschiși.

— Oh, Bonnie, exclamă ea.

— Era bătrân, spuse Bonnie, dar nu mă așteptam să se ducă așa de repede. Doar acum câteva minute lătra.

— Cred că ar fi mai bine să intrăm în casă, spuse Meredith, iar Elena se uită la ea și încuviință din cap.

Asta nu era o noapte în care să stai afară, în întuneric. Și nu era nici o noapte în care să inviți ceva înăuntru. Acum știa asta, deși tot nu înțelegea ce se întâmplase.

Abia când se întoarseră din nou în living descoperi că jurnalul ei dispăruse.

Stefan înălță capul din gâtul moale ca de catifea al căprioarei. Pădurea era plină de zgomotele nopții și el nu-și dădea seama care dintre ele îl tulburase.

Odată ce Puterea minții lui fu distrasă, căprioara se trezi din transă. Stefan simți cum mușchii animalului tremură pe când încerca să se ridice.

Du-te, atunci, își spuse, dându-i drumul cu totul. Căprioara se răsuci, se săltă în picioare și o luă la fugă.

Băuse suficient. Cu delicatețe, își linse colțurile gurii, simțindu-și caninii retrăgându-se și pierzându-și ascuțimea, foarte sensibili ca întotdeauna după o perioadă lungă de hrănire. Acum nu mai știa cât însemna suficient. Nu mai avusese ameteți după cea de la biserică, dar trăia cu teama că i-ar putea reveni.

De fapt, trăia cu o teamă anume: că într-o bună zi avea să își revină, cu mintea confuză, și să vadă în brațele lui trupul grațios al Elenei zăcând moale, cu două răni însângerate pe gâtul ei subțire, cu inima oprită pentru totdeauna.

La asta trebuia să se aștepte.

Setea de sânge, cu miriadele ei de orori și plăceri, rămăsese chiar și acum un mister pentru el. Deși trăia cu ea în fiecare zi, de secole întregi, tot nu o înțelegea. Ca om, ar fi fost fără îndoială scârbit, oripilat de gândul de a bea sângele cald direct dintr-un trup viu. Asta, evident, dacă cineva i-ar fi sugerat așa ceva, în cuvinte.

Dar nici un cuvânt nu fusese rostit în acea noapte, noaptea în care Katherine îl schimbase.

Chiar și după atâta timp, amintirea era limpede în mintea lui. Dormea când ea apăruse în odaia lui, mișcându-se la fel de încet ca o fantasmă sau o stafie. El dormea, singur... Ea purta o cămașă fină de in când venise la el.

Era noaptea dinaintea zilei hotărâte, ziua în care ea avea să-și anunțe alegerea. Și ea venise la el.

O mână albă despărți perdelele din jurul patului și Stefan se trezi din somn, ridicându-se speriat în capul oaselor. Când o văzu, cu părul ei auriu pal strălucindu-i pe umeri, cu ochii albaștri cufundați în umbre, rămase mut de uimire.

Și de iubire. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Începu să tremure și încercă să vorbească, dar ea îi puse două degete reci pe buze.

„Șșt”, șopti, și patul se lăsă sub o nouă greutate când ea urcă alături de el.

Cu fața aprinsă, Stefan își simțea inima bătându-i nebunește de rușine și de tulburare. Nu mai avusese niciodată o femeie în patul lui. Iar aceasta era Katherine, Katherine a cărei frumusețe părea să vină din ceruri, Katherine pe care o iubea mai mult decât își iubea sufletul.

Și pentru că o iubea, făcu un efort uriaș. Pe când ea se strecura în așternuturi, venind atât de aproape încât el putea simți prospețimea răcoroasă a aerului nopții în cămașa ei subțire, Stefan reuși să vorbească.

„Katherine”, murmură. „Noi... eu pot să aștept. Până când ne cununăm în biserică. O să-i cer tatălui meu să aranjeze pentru săptămâna viitoare. Nu... nu va mai dura mult...”

„Șșt”, șopti ea din nou și el simți răceala aceea pe piele.

Nu se putu abține și o cuprinse în brațe și o strânse lângă el.

„Ceea ce facem acum nu are nici o legătură cu ce spui tu”, zise ea și își întinse degetele subțiri pentru a-l mângâia pe gât.

Și el înțelese. Simți un fior de teamă, care dispăru sub mângâierea degetelor ei. Voia asta, voia orice i-ar fi îngăduit să rămână cu Katherine.

„Întinde-te, iubirea mea”, șopti ea.

Iubirea mea. Cuvintele cântară în el pe când se întindea pe spate și-și punea capul pe pernă, ridicându-și bărbia pentru a-și oferi gâtul. Teama îi dispăruse, și în locul ei se simțea cuprins de o fericire atât de mare încât își spuse că îl va nimici.

Simți atingerea moale a părului ei pe pieptul lui, și încercă să respire mai calm. Îi simți răsuflarea pe gât, apoi buzele. Apoi dinții.

Durerea veni ascuțită, dar rămase nemișcat, fără să scoată nici un

sunet, gândindu-se doar la Katherine, la cât dorea el să-i dea. Iar durerea încetă aproape imediat, și simți cum i se trage sângele din trup. Nu era atât de groaznic pe cât se temuse că va fi. Era sentimentul de a da, de a hrăni.

Apoi mințile lor se contopiră, devenind una. Simțea bucuria lui Katherine de a bea din el, încântarea ei de a primi sângele cald care îi dădea viață. Și știa că și ea simțea plăcerea lui de a dăruia. Dar realitatea începea să dispară, granițele dintre vis și trezie se estompau. El nu mai putea gândi limpede; nu mai putea gândi deloc. Nu putea decât să simtă, iar senzațiile lui creșteau în spirală, purtându-l mai sus, tot mai sus, rupându-i ultimele legături cu pământul.

La un moment dat, mai târziu, fără să știe cum ajunsese acolo, se trezi în brațele ei. Ea îl ținea așa cum ține o mamă un prunc, conducându-i gura către carnea dezgolită a gâtului ei, deasupra cămășii. Acolo era o rană mică, o tăietură ce apărea întunecată pe pielea palidă. Și când îl mângâie încurajator pe păr, el, fără să simtă teamă sau să ezite, începu să-i soarbă sângele.

Cu gesturi detașate, precise, Stefan își scutură pământul de pe genunchi. Lumea oamenilor dormea, toropită, dar simțurile lui erau alerte. Ar fi trebuit să se simtă sătul, dar amintirea îi trezise din nou poftele. Cu nările dilatate pentru a prinde mirosul moscat al vulpii, porni la vânătoare.

Capitolul 12

Elena se roti încet în fața oglinzii înalte din dormitorul mătușii Judith. Margaret stătea jos lângă patul mare cu baldachin, cu ochii ei albaștri rotunzi și plini de admirație.

— Tare aș vrea să am o rochie ca asta pentru colinda cu „ne dați

or nu ne dați”, spuse ea.

— Îmi placi mai mult ca pisicuța albă, spuse Elena, sărutând-o pe Margaret între urechiușele albe de catifea prinse de banda de păr. Apoi se întoarse către mătușa ei, care stătea lângă ușă, cu un ac și ață pregătite. E perfectă, spuse încântată. Nu trebuie să mai modificăm nimic.

Fata din oglindă ar fi putut foarte bine să fi ieșit din paginile cărților Elenei despre Renașterea italiană. Gâtul și umerii ei erau goi, iar corsajul strâmt al rochiei albastru pal, cu reflexii metalice, îi puneă în evidență talia subțire. Mânele lungi, bogate, erau despicate și lăsau să se vadă mătasea albă a cămășii de dedesubt, iar fusta largă, lungă până în pământ, abia atingeă podeaua. Era o rochie frumoasă, iar albastrul pal părea să adâncească albastrul-închis al ochilor Elenei.

Când se răsuci, privirea Elenei căzu pe ceasul demodat de pe comodă.

— Oh, nu, exclamă, e aproape șapte. Stefan trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Uite-i mașina, spuse mătușa Judith, aruncând o privire pe fereastră. Cobor eu să-i deschid.

— E-n regulă, spuse scurt Elena. O să-l primesc chiar eu. Pa, să vă distrați bine diseară cu „ne dați ori nu ne dați”.

Și coborî repede scările.

Asta e, își spuse. Pe când întindea mâna spre mânerul ușii, își aminti de acea zi din urmă cu aproape două luni, când se oprise direct în fața lui Stefan după ora de Istorie europeană. Avea acum aceleași sentimente, de nerăbdare, de încântare și tensiune.

Sper doar ca asta să iasă mai bine decât atunci, își spuse. Căci în ultima săptămână și jumătate, își legase toate speranțele de acest moment, de această seară. Dacă ea și Stefan nu aveau să fie împreună în această seară, n-or să mai fie niciodată.

Ușa se deschise și ea făcu un pas în spate, cu ochii lăsați în jos,

aproape timidă, temându-se să vadă chipul lui Stefan. Dar apoi auzi cum lui i se taie răsuflarea și ridică repede privirea – și simți cum o gheară rece îi strânge inima.

El o privea uluit, da. Dar nu era bucuria uimită pe care o văzuse în ochii lui în acea primă noapte în camera lui. Asta era ceva mai aproape de șoc.

— Nu-ți place, șopti ea, îngrozită de lacrimile care amenințau să i se reverse din ochi.

El își reveni repede, ca întotdeauna, clipind și clătinând din cap.

— Nu, nu, e frumoasă. Tu ești frumoasă.

Și atunci, de ce stai acolo de parcă ai fi văzut o fantomă? își spuse ea. De ce nu mă iei în brațe, de ce nu mă săruți – fă ceva!

— Arăți minunat, spuse ea calmă.

Și era adevărat; era elegant și frumos în smoching și cu capa pe care și-o pusese pentru rolul său. Chiar era surprinsă că acceptase, dar când îi sugerase asta păruse mai degrabă amuzat. Iar acum arăta minunat, și în largul lui, ca și cum asemenea haine erau la fel de firești pentru el ca și jeanșii.

— Ar trebui să plecăm, spuse el, la fel de calm și de serios.

Elena încuviință din cap și urcă împreună cu el în mașină, dar inima ei nu mai era doar rece, era ca de gheață. Stefan era mai departe de ea ca niciodată, și nu știa cum să îl aducă înapoi.

Tunetele bubuiau deasupra lor pe când se îndreptau către liceu, și Elena se uită pe geamul mașinii cu o disperare confuză. Pătura de nori era groasă și întunecată, deși încă nu începuse să plouă. Aerul părea încărcat, iar fulgerele purpurii dădeau cerului un aspect coșmaresc. Era o atmosferă perfectă pentru Halloween, amenințătoare, de pe altă lume, dar în Elena trezea doar groază. Din acea noapte petrecută acasă la Bonnie, își pierduse apetitul pentru lucrurile stranii și sinistre.

Jurnalul ei nu mai apăruse, deși scotociseră toată casa lui Bonnie. Tot nu-i venea să creadă că dispăruse cu adevărat și ideea că un

străin citește cele mai intime gânduri ale ei o înfuria îngrozitor. Pentru că, evident, fusese furat; ce altă explicație putea exista? În noaptea aceea, în casa familiei McCullough fuseseră deschise mai multe uși; cineva ar fi putut pur și simplu să intre în casă. Voia să îl omoare pe cel care o făcuse.

Imaginea unor ochi negri îi apăru în minte. Băiatul ăla, băiatul în fața căruia aproape cedase în casa lui Bonnie, băiatul care o făcuse să îl uite pe Stefan. Oare el să fie?

Mașina opri în fața liceului și ea se adună și se forță să zâmbească în vreme ce străbăteau coridoarele școlii. Sala de sport era un haos în care cu greu se putea vedea o oarecare organizare. În ora în care Elena se dusese acasă, totul se schimbase. Înainte să plece, locul fusese plin de elevi din clasele mari: membrii Consiliului Elevilor, băieții din echipa de fotbal, cei din Key Club, toți încercând să termine cu aranjarea decorului și a recuzitei. Acum era plin de străini, cei mai mulți nici măcar semănând cu oamenii.

Câțiva zombi se întoarseră când Elena intră în sală, și tigvele lor se vedeau rânjind prin carnea putredă a chipurilor lor. Un cocoșat grotesc șchiopată către ea, alături de un cadavru cu o piele albă lividă și ochii goi. Din altă direcție se apropia un vârcolac, cu botul rânjit plin de sânge, împreună cu o vrăjitoare întunecată, cu un aer dramatic.

Cu o strângere de inimă, Elena își dădu seama că nu putea recunoaște nici jumătate dintre cei de acolo în costumele lor. În clipa următoare erau cu toții în jurul ei, admirându-i rochia albastru pal, anunțând-o de unele probleme ivite deja. Elena le făcu semn să tacă și se întoarse către vrăjitoare, al cărei păr negru lung cădea pe spatele unei rochii negre foarte strâmte.

— Ce e, Meredith? întrebă ea.

— Antrenorul Lyman e bolnav, răspunse încruntată Meredith, și cineva l-a pus în locul lui pe Tanner.

— Domnul Tanner? exclamă îngrozită Elena.

— Da, și deja a creează probleme. Biata Bonnie aproape că a cedat nervos. Ar trebui să te duci tu acolo. Elena oftă și încuviință din cap, apoi o porni pe traseul întortocheat al turului Casei Bântuite. Când trecu prin sinistru Camera de Tortură și oribila Camera a Ciopârțitorului Nebun, își spuse că făcuseră totul aproape prea bine. Locul ăsta era neliniștitor chiar și în plină lumină.

Camera Druizilor era aproape de ieșire. Acolo, fusese construit un Stonehenge de carton. Dar micuța și drăguța preoteasă druidă care stătea printre monoliții destul de veridici, purtând o robă albă și pe cap o coroană din frunze de stejar, părea gata să izbucnească în plâns.

— Dar trebuie să fiți plin de sânge, spunea ea rugător. Face parte din scenă; sunteți o jertfă.

— E suficient de rău că trebuie să port roba asta ridicolă, răspunse Tanner tăios. Nimeni nu m-a anunțat să trebuie să mă ung cu sirop peste tot.

— Dar nu ajunge pe dumneavoastră, spuse Bonnie. E doar pe robă și pe altar. Sunteți o jertfă, repetă ea, ca și cum asta l-ar putea convinge în vreun fel.

— În privința asta, spuse dezgustat domnul Tanner, acuratețea acestei întregi puneri în scenă este total improbabilă. Contrar credinței populare, druizii nu au construit Stonehenge; a fost înălțat de o cultură din Epoca de Bronz care...

Elena făcu un pas înainte.

— Domnule Tanner, nu despre asta e vorba acum.

— N-o fi, pentru tine, spuse el. Și de-asta tu și prietena ta nevrotică sunteți corigente la istorie.

— Asta e o remarcă total deplasată, se auzi o voce în spate, și Elena se uită repede peste umăr la Ștefan.

— Domnul Salvatore, spuse Tanner, rostind cuvintele ca și cum ar fi spus: Acum ziua mea e desăvârșită. Bănuiesc că ai niște învățături noi pline de înțelepciune de oferit. Sau ai de gând să-mi învinețești

mie un ochi?

Privirea lui se îndreptă către Stefan, care stătea acolo, elegant în smochingul lui perfect croit, și Elena avu, șocată, un presentiment.

Tanner nu este de fapt cu mult mai în vârstă decât noi, își spuse. Pare bătrân pentru că are acel început de chelie, dar pun pariu că nu a împlinit încă treizeci de ani. Apoi, dintr-un motiv oarecare, își aminti cum arătase Tanner la bal, în costumul lui ieftin și lucios care nu i se potrivea.

Pun pariu că nici măcar la balul lui n-a participat, își spuse ea. Și apoi, pentru prima dată, simți o oarecare simpatie pentru el. Probabil că și Stefan simțea același lucru, căci deși se apropie de bărbatul mărunț și îl privi drept în față, vocea lui era calmă.

— Nu, n-am de gând. Cred că toată povestea asta devine exagerată. De ce să nu...

Elena nu mai auzi restul propoziției, dar Stefan vorbea pe un ton jos, calm, iar domnul Tanner chiar părea să-l asculte. Ea aruncă o privire în spate, la lumea care se strânsese în jurul lor: patru sau cinci demoni, vârcolacul, o gorilă și un cocoșat.

— Hei, totul e sub control, spuse ea și lumea se împrăștie.

Stefan se ocupa de „totul”, deși ea nu prea știa cum, căci nu-i vedea decât ceafa.

Ceafa... Pentru o clipă, în minte îi apărură o imagine din prima zi de școală. Stefan stând în secretariat și vorbind cu doamna Clarke, secretara, și cât de ciudat se purtase doamna Clarke. Și într-adevăr, când Elena se uită acum la domnul Tanner, văzu pe fața lui aceeași expresie ușor năucită. Elena simți un fior de neliniște.

— Haide, îi spuse lui Bonnie. Hai să mergem în față.

O tăiară drept prin Camera de Aterizarea a Extraterestrilor și prin Camera Morților Vii, furișându-se printre pereții despărțitori și ieșind în prima cameră pe unde intrau vizitatorii, întâmpinați de un vârcolac. Vârcolacul își scosese capul și acum stătea de vorbă cu două mumii și o prințesă egipteană.

Elena trebuia să recunoască – da, Caroline arăta minunat în chip de Cleopatră, cu conturul aceluia trup bronzat foarte vizibil prin rochia dreaptă și subțire de in pe care o purta. Matt, vârcolacul, nici nu putea fi învinuit că privirea îi tot fugea în jos de la fața lui Caroline.

— Cum merge aici? întrebă Elena cu o veselie forțată.

Matt tresări ușor, apoi se întoarse către ea și Bonnie. Elena nu-l prea mai văzuse din noaptea balului, și știa că nici el și Stefan nu mai erau atât de apropiați. Din cauza ei. Și deși Matt nu putea fi învinuit nici pentru asta, ea își dădea seama cât de mult îl durea pe Stefan.

— Totul e în regulă, spuse Matt, părând stânjenit.

— Când Stefan termină cu Tanner, cred că o să-l trimit aici, spuse Elena. Poate să ajute la primirea vizitatorilor.

Matt ridică indiferent dintr-un umăr, apoi spuse:

— Ce termină cu Tanner?

Elena se uită la el surprinsă. Ar fi putut jura că Matt fusese cu câteva minute în urmă în Camera Druizilor. Îi explică.

Afară, tunetul mugii din nou și prin ușa deschisă Elena văzu un fulger luminând cerul întunecat. Câteva secunde mai târziu se auzi un alt tunet, de data asta mai puternic.

— Sper că nu plouă, spuse Bonnie.

— Da, spuse Caroline, care rămăsese tăcută cât timp Elena vorbise cu Matt. Ar fi așa de păcat dacă n-ar veni nimeni.

Elena o privi cu atenție și văzu o ură fățișă în ochii înguști, ca de pisică, ai lui Caroline.

— Caroline, spuse ea dintr-un impuls, ascultă. N-am putea tu și cu mine să terminăm cu asta? Nu putem să uităm tot ce s-a-ntâmplat și să o luăm de la capăt?

Sub ornamentul în formă de cobră de pe fruntea ei, ochii lui Caroline se măriră și apoi se îngustară din nou. Gura i se strâmbă și ea se apropie de Elena.

— N-am să uit niciodată, spuse, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Urmă o clipă de tăcere, în vreme ce Bonnie și Matt priveau către podea. Elena se apropie de ușă pentru a simți aerul rece pe obraji. Vedea terenul de fotbal și ramurile legănate de vânt ale stejarilor de dincolo de el, și din nou se simți copleșită de un presentiment ciudat. Asta e noaptea, se gândi cu tristețe. Asta e noaptea când se întâmplă totul. Dar ce însemna acest „totul”, habar n-avea.

O voce răsună în sala de sport transformată într-o scenă sângeroasă.

— Bun, acum or să intre cei care stau la coadă în parcare. Oprește lumina, Ed!

Dintr-odată, se făcu întuneric și aerul se umplu cu gemete și râsete sinistre, ca o orchestră care își acordează instrumentele. Elena oftă și se întoarse către sală.

— Haideți, mai bine ne pregătim să-i conducem înăuntru, îi spuse calmă lui Bonnie.

Bonnie încuviință din cap și dispăru în întuneric. Matt își pusese din nou capul de vârcolac și tocmai dădea drumul unei benzi care adăuga niște muzică stranie la cacofonia dinăuntru.

Stefan apăru de după un colț, cu părul și hainele topindu-i-se în întuneric. Doar plastronul alb i se vedea clar.

— Am rezolvat cu Tanner, spuse el. Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Păi, ai putea rămâne aici, cu Matt, să-i primești pe cei care intră...

Vocea Elenei se stinse. Matt era aplecat deasupra amplificatorului, potrivit cu atenție volumul, fără să ridice privirea. Elena se uită la Stefan și văzu că avea fața crispată, fără expresie.

— Sau ai putea să te duci în vestiarul băieților și să te ocupi de cafea și de restul gustărilor pentru gazde, încheie ea pe un ton obosit.

— O să mă duc în vestiar, spuse el.

Pe când se îndepărta, Elena observă o ușoară clătinare în pasul lui.

— Stefan? Ești bine?

— Bine, spuse el, recăpătându-și echilibrul. Puțin obosit, asta-i tot.

Îl privi plecând, simțind cu fiecare minut o greutate tot mai mare în piept.

Se întoarse către Matt, vrând să-i spună ceva, dar în acea clipă șirul de vizitatori ajunse la ușă.

— A început spectacolul, spuse el și se ghemui în umbre.

Elena trecu dintr-o cameră într-alta, căutând să vadă dacă sunt probleme și să le rezolve. În alți ani, partea asta a serii îi plăcuse cel mai mult – să vadă cum sunt interpretate scenele oribile și cum spectatorii se înfioară –, dar în seara aceasta exista un sentiment de teamă și o tensiune care îi însoțeau gândurile. Asta e noaptea, își spuse din nou, și gheața din pieptul ei păru să devină mai groasă.

O Doamnă cu Coasa – sau cel puțin asta crezu Elena că e silueta în robă neagră cu glugă – trecu pe lângă ea și Elena încercă, absentă, să-și aducă aminte dacă o mai văzuse la petrecerile de Halloween. Era ceva familiar în felul în care se mișca silueta.

Bonnie schimbă un zâmbet chinuit cu vrăjitoarea înaltă și subțire care direcționa vizitatorii în Camera Păianjenilor. Câțiva băieți din primii ani de liceu loveau în păianjenii de cauciuc care atârnavă de tavan și țipau, deranjând pe toată lumea. Bonnie îi îndreptă hotărâtă către Camera Druizilor.

Aici, lumina stroboscopică dădea scenei o atmosferă de vis. Bonnie simți un soi de triumf macabru văzându-l pe domnul Tanner întins pe altarul de sacrificiu, cu roba lui albă pătată abundant de sânge, cu privirea îndreptată către tavan.

— Mișto! strigă unul dintre băieți, apropiindu-se în fugă de altar.

Bonnie rămase în spate, și rânji, așteptând ca jertfa plină de sânge să se ridice și să-l sperie de moarte pe puști.

Dar domnul Tanner nu se mișcă, nici măcar atunci când băiatul își băgă mâna în balta de sânge de lângă capul jertfei.

E ciudat, își spuse Bonnie, grăbindu-se către puști pentru a-l

împiedica să ia cuțitul de sacrificiu.

— Nu face asta! se răsti la el, iar el își ridică mâna plină de sânge care apărea roșie la fiecare fulgerare a luminii stroboscopice.

Brusc, Bonnie simți o frică irațională că domnul Tanner avea de gând să aștepte până când ea se apleca deasupra lui și apoi să o sperie. Dar el continua să se holbeze la tavan.

— Domnule Tanner, sunteți bine? Domnule Tanner? Domnule Tanner!

Nici o mișcare, nici un sunet. Nici o clipire a acelor ochi albi, larg deschiși. Nu-l atinge, se ivi dintr-odată, repede, un gând în mintea lui Bonnie. Nu-l atinge, nu-l atinge, nu-l atinge...

Sub lumina stroboscopică, Bonnie văzu cum mâna ei se întinde, o văzu cum apucă umărul domnului Tanner și îl scutură, văzu cum capul îi cade moale către ea. Apoi îi văzu gâtul.

Atunci începu să țipe.

Elena auzi țipetele. Erau ascuțite și în ele se simțea frica și, spre deosebire de orice alte sunete din Casa Bântuită, ea știu imediat că nu erau o glumă.

Apoi totul deveni un coșmar.

Ajunse în fugă în Camera Druizilor și văzu o scenă diferită de cea pregătită pentru vizitatori. Bonnie țipa, iar Meredith o ținea de umeri. Trei băieței încercau să iasă pe ușa acoperită cu o draperie, și doi paznici se uitau înăuntru, blocând ieșirea. Domnul Tanner zăcea pe piatra altarului, cu brațele întinse în lături, iar fața lui...

— E mort, plângea Bonnie, iar țipetele deveneau acum cuvinte. Oh, Doamne, sângele e adevărat, și el e mort. Eu l-am atins, Elena, și e mort, e mort de adevăratelea...

Lumea începea să se adune. Altcineva începu să țipe și țipetele se repetară, apoi toți încercau să iasă de acolo, împingându-se panicați, lovindu-se de pereții despărțitori.

— Aprindeți lumina! strigă Elena și își auzi strigătul repetat de alții. Meredith, repede, du-te la un telefon și cheamă o ambulanță,

cheamă poliția... Aprindeți odată lumina aia!

Când lumina se aprinse, Elena se uită în jur, dar nu văzu nici un adult, nici o persoană care putea să preia controlul și să se ocupe de tot. O parte din ea era rece ca gheața, și gândurile îi alergau nebunește pe când încerca să-și dea seama ce are de făcut. O altă parte era amorțită de groază. Domnul Tanner... Nu-l plăcuse niciodată, dar într-un fel asta nu făcea decât să înrăutățească situația.

— Scoateți toți copiii de aici. Să rămână doar personalul, spuse ea.

— Nu! Închideți ușile! Nu lăsați pe nimeni să plece până nu ajunge aici poliția, strigă lângă ea un vârcolac, scoțându-și masca.

Elena se întoarse surprinsă la auzul vocii și văzu că nu era Matt, ci Tyler Smallwood.

Fusese primit din nou în școală abia săptămâna trecută și fața lui purta încă urmele bătăii pe care o încasase de la Stefan. Dar vocea lui era autoritară și Elena îi văzu pe paznici închizând ușa de ieșire. Apoi auzi o altă ușă închizându-se în celălalt capăt al sălii de sport.

În zona Stonehenge erau strânse cam o duzină de persoane, din care Elena recunoscuse una ca fiind din Comitet. Restul erau copii pe care îi știa de la școală, dar pe nici unul prea bine. Unul dintre ei, un băiat îmbrăcat în pirat, îi spuse lui Tyler:

— Adică... tu crezi că cineva de-aici a făcut-o?

— Cineva de aici a făcut-o, cu siguranță, spuse Tyler, și în vocea lui se auzea o notă ciudată, de emoție, de parcă ceea ce se petrecea i-ar fi făcut aproape plăcere. Arată către balta de sânge de pe piatră și spuse: Nu s-a încheiat încă; cu siguranță nu s-a întâmplat de mult. Și uită-te la felul în care i s-a tăiat gâtul. Asasinul a făcut-o probabil cu asta – și arată către cuțitul de sacrificiu.

— Atunci asasinul ar putea să se afle aici chiar acum, șopti o fată în chimono.

— Și nu e greu de ghicit cine e, spuse Tyler. Cineva care îl ura pe Tanner, care întotdeauna se certa cu el. Cineva care s-a certat cu el

mai devreme astă-seară. Eu l-am văzut.

Așadar, tu ai fost vârcolacul din camera asta, își spuse Elena nedumerită. Dar ce căutai tu aici? Tu nu faci parte din Comitet.

— Cineva care are un trecut violent, continuă Tyler, dezgolindu-și dinții. Cineva care, din câte ne putem da seama, e un psihopat care a venit în Fell's Church doar ca să omoare.

— Tyler, despre ce vorbești?

Nedumerirea ei dispăruse brusc. Furioasă, o porni către băiatul înalt și solid.

— Ești nebun!

El arată către ea fără să o privească.

— Asta spune iubita lui – dar poate că ea e puțin cam subiectivă!

— Și poate că și tu ești cam subiectiv, Tyler, spuse o voce din spatele mulțimii și Elena văzu un al doilea vârcolac croindu-și drum în cameră.

Matt.

— Ah, da? Păi atunci, de ce nu ne spui și nouă ce știi tu despre Salvatore? De unde vine? Unde-i familia lui? De unde are toți banii ăia? Tyler se întoarse către ceilalți și întrebă: Cine știe ceva despre el?

Toți clătinau din cap. Elena vedea pe fețele lor cum se năștea neîncrederea. Neîncrederea față de ceea ce nu era cunoscut, față de orice era diferit. Și Stefan era diferit. Era un străin în mijlocul lor, iar acum ei aveau nevoie de un țap ispășitor.

Fata în chimono începu:

— Am auzit un zvon...

— Asta-i tot ce am auzit, zvonuri! spuse Tyler. Nimeni nu știe de fapt nimic despre el. Dar există un lucru pe care eu îl știu. Atacurile din Fell's Church au început în prima săptămână de școală – săptămâna când a venit Stefan Salvatore.

La aceste cuvinte, se auziră murmure tot mai puternice, și Elena însăși simți un șoc când realizează că Tyler are dreptate. Desigur, era

ridicol ce sugera el, era doar o coincidență. Dar așa era, atacurile începuseră odată cu sosirea lui Stefan.

— O să vă mai spun ceva, strigă Tyler, făcându-le semn să se liniștească. Ascultați-mă! O să vă mai spun ceva! Așteptă până ce toată lumea se uita la el și apoi rosti încet, pe un ton dramatic: A fost în cimitir în noaptea când Vickie Bennett a fost atacată.

— Sigur că a fost în cimitir – și ți-a aranjat fața, spuse Matt, dar din vocea lui lipsea obișnuita forță.

Tyler prinse remarca și profită de ea.

— Da, și aproape m-a omorât. Iar în seara asta cineva chiar l-a omorât pe Tanner. Nu știu ce credeți voi, dar eu cred că el a făcut-o. Eu cred că el e asasinul!

— Dar unde e? strigă cineva din mulțime. Tyler se uită în jur.

— Dacă el a făcut-o, trebuie să fie încă pe aici, strigă. Haideți să-l găsim.

— Stefan n-a făcut nimic! Tyler..., strigă Elena, dar zgomotul mulțimii îi acoperi cuvintele.

Cuvintele lui Tyler erau preluate și repetate. Să-l găsim... să-l găsim, să-l găsim. Elena le auzi trecând de la unul la altul. Iar pe fețele din Camera Druizilor se citea acum mai mult decât o simplă neîncredere; Elena mai vedea pe ele și furie, și sete de răzbunare. Mulțimea se transformase în ceva urât, ceva ce scăpase de sub control.

— Unde e, Elena? spuse Tyler, și ea văzu strălucirea triumfului în ochii lui, văzu plăcerea.

— Nu știu, spuse ea furioasă, vrând să-l lovească.

— Trebuie să fie pe aici! Găsiți-l! strigă cineva, și apoi părură cu toții să se miște, să gesticuleze, să se împingă.

Pereții despărțitori erau dărâmați și dați deoparte.

Inima Elenei bătea cu putere. Asta nu mai era doar o mulțime; era o mulțime ațâțată, gata să linșeze. Elena era îngrozită de ce i-ar putea face lui Stefan dacă l-ar găsi. Dar dacă ar încerca să îl avertizeze, l-ar

conduce pe Tyler direct la el.

Se uită în jur disperată. Bonnie continua să se holbeze la fața fără viață a domnului Tanner. Nu o putea ajuta. Se întoarse pentru a privi către mulțime, și ochii ei întâlneau privirea lui Matt.

Părea confuz și furios, cu părul ciufulit, roșu în obraji și transpirat. Elena își adună toată forța și voința într-o privire imploratoare.

Te rog, Matt, spuse în gând. Nu se poate să crezi asta. Știi că nu e adevărat.

Dar ochii lui arătau că nu știa. În ei se vedea tulburare și uimire.

Te rog, spuse în gând Elena, uitându-se în ochii aceia albaștri, dorindu-și din toată inima ca el să înțeleagă. Oh, te rog, Matt, numai tu îl poți salva. Chiar dacă nu crezi, te rog, încearcă să ai încredere... te rog...

Văzu schimbarea pe fața lui, văzu confuzia înlocuită de hotărâre încruntată. Se mai uită o clipă lung la ea și încuviință scurt din cap. Apoi se răsuci și intră în mulțimea zgomotoasă, pornită la vânătoare.

Matt străbătu mulțimea până ce ajunse în capătul celălalt al sălii. Lângă ușa vestiarului băieților se aflau câțiva boboci; le ceru pe un ton autoritar să înceapă să mute pereții despărțitori și când atenția lor se îndreptă către sarcina primită, deschise ușa și se strecură înăuntru.

Se uită repede în jur, nevrând să strige. Deși, își spuse, Stefan trebuie să fi auzit zarva din sala de sport. Probabil că deja fugise. Dar apoi Matt văzu silueta înveșmântată în negru întinsă pe dalele albe ale pardoselii.

— Stefan! Ce s-a-ntâmplat?

Pentru o clipă îngrozitoare, Matt crezu că se uita la al doilea cadavru. Dar când îngenunche lângă Stefan, îl văzu mișcându-se.

— Hei, totul e-n regulă, ridică-te încet... Te simți bine, Stefan?

— Da, spuse Stefan.

Dar nu arăta în regulă, își spuse Matt. Fața lui era lividă și pupilele foarte dilatate. Părea dezorientat și bolnav.

— Mulțumesc, spuse.

— E posibil ca peste un minut să nu-mi mai mulțumești. Stefan, trebuie să pleci de aici. Îi auzi? Sunt pe urmele tale.

Stefan se întoarse către sala de sport, ca și cum ar fi vrut să asculte. Dar pe fața lui se citea nedumerirea.

— Cine e pe urmele mele? De ce?

— Toată lumea. Nu contează. Ce contează e că trebuie să pleci înainte să ajungă aici. Văzând că Stefan continuă să se holbeze la el cu o privire goală, adăugă: A mai fost un atac, de data asta asupra lui Tanner, domnul Tanner. E mort, Stefan, și ei cred că tu ai făcut-o.

Acum, în sfârșit, văzu înțelegerea în ochii lui Stefan. Înțelegere, și groază, și un soi de înfrângere resemnată care era mai înfricoșătoare decât tot ce văzuse Matt în seara aceasta. Strânse cu putere umerii lui Stefan.

— Știu că nu tu ai făcut-o, spuse el, și în acea clipă era sincer. Or să-și dea seama și ei, când or să se gândească mai bine. Dar până atunci ar fi mai bine să pleci de aici.

— Să plec de aici... da.

Privirea lui nu mai era confuză, și în felul în care rostise aceste cuvinte era o amărăciune cumplită.

— O să... plec de aici.

— Stefan...

— Matt.

Ochii verzi erau întunecați și ardeau, și Matt nu-și putea lua privirea de la ei.

— Elena e în siguranță? Bun. Atunci, ai tu grijă de ea. Te rog.

— Stefan, ce tot spui? Ești nevinovat; o să se termine toată povestea asta...

— Ai grijă de ea, Matt.

Matt făcu un pas în spate, continuând să se uite în ochii aceia verzi. Apoi încuviință încet din cap.

— O să am, spuse el calm.

Și îl urmări pe Stefan plecând.

Capitolul 13

Elena stătea în cercul de adulți și polițiști, așteptând o ocazie de a scăpa. Știa că Matt îl avertizase pe Stefan la timp – citise asta pe chipul lui – dar nu reușise să se apropie de ea pentru a-i vorbi.

În cele din urmă, când toată lumea își întoarse atenția către cadavru, se desprinse din grup și se apropie de Matt.

— Stefan a reușit să plece, spuse el, cu privirea îndreptată către grupul de adulți. Dar mi-a spus să am grijă de tine, și vreau să rămâi aici.

— Să ai grijă de mine? Elena se simți cuprinsă de panică și în același timp de suspiciune. Apoi, aproape în șoaptă, spuse: înțeleg. Se gândi o clipă, apoi rosti cu grijă: Matt, trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini. Bonnie m-a murdărit cu sânge. Așteaptă aici; mă întorc.

El începu să protesteze, dar Elena deja se îndepărta. Când ajunse la ușa vestiarului fetelor, își ridică mâinile murdare drept explicație și profesoara care stătea acum de pază acolo o lăsă să intre. Dar ajunsă în vestiar, Elena merse mai departe, ieși pe ușa din celălalt capăt al încăperii și pătrunse în școala cufundată în întuneric. Iar de acolo, în noaptea de afară.

Zuccone! își spuse Stefan, apucând de rafturile cu cărți și răsturnându-le, aruncând toate volumele prin cameră. Prost! Prost, orb și vrednic de dispreț! Cum a putut să fie atât de prost?

Să-și găsească un loc aici, printre ei? Să fie acceptat ca unul dintre ei? Trebuie să fi fost nebun să creadă că era posibil.

Ridică unul dintre cuferele mari și grele și îl aruncă în celălalt capăt al încăperii, unde se lovi de perete și sparse sticla unei ferestre.

Prost, prost.

Cine era pe urmele lui? Toată lumea. Așa spusese Matt. „A mai fost un atac... ei cred că tu ai făcut-o.”

Ei bine, de data asta se părea că i barbari, ființele omenești mărunte, cu teama lor de orice era necunoscut, aveau dreptate. Altfel cum putea să explice ceea ce se întâmplase? Simțise slăbiciunea, amețeala, totul se învârtea cu el; apoi se cufundase în întuneric. Când se trezise, îl auzise pe Matt spunând că o altă ființă omenească fusese atacată, lovită. Jefuită de data asta nu doar de sângele său, ci chiar de viață. Cum se poate explica asta altfel decât că el, Stefan, era asasinul?

Asta era acum, un asasin. O ființă malefică. O creatură născută în întuneric, menită să trăiască și să vâneze și să se ascundă pentru totdeauna în întuneric. Și atunci, de ce să nu ucidă? De ce să nu-și împlinească menirea? Dat fiind că nu putea să și-o schimbe, ar putea foarte bine să se bucure de ea. Avea să-și dezlănțuie forțele întunecate asupra acestui oraș care îl ura, care pornise să îl vâneze chiar în această clipă.

Dar mai întâi... îi era sete. Venele îi ardeau ca o rețea de fire încinse, uscate. Avea nevoie să bea... curând... acum.

Pensiunea era cufundată în beznă. Elena bătu la ușă, dar nu îi deschise nimeni. Tunetele bubuiau deasupra capului ei. Încă nu începuse ploaia.

După a treia rafală de ciocănituri, încercă ușa și văzu că era descuiată. Înăuntru, casa era tăcută și întunecată. Bâjbâi până la scări și urcă. La etaj era la fel de întuneric, și înaintă împiedicat, încercând să găsească încăperea cu treptele care duceau la al treilea cat. În capătul scărilor se vedea o lumină slabă și Elena porni în sus spre ea, simțindu-se apăsată de pereții care păreau să o închidă între ei.

Lumina venea pe sub ușa închisă. Elena bătu ușor și repede în ușă.

— Stefan, șopti ea, apoi strigă mai tare: Stefan, eu sunt.

Nici un răspuns. Răsuci mânerul și deschise ușa, furișând o privire în cameră.

— Stefan...

Vorbea singură, într-o cameră goală.

Și o cameră în care domnea haosul. Arăta ca și cum o tornadă o străbătuse, lăsând în urma ei doar distrugere. Cuferele care se aflaseră în colțurile încăperii zăceau în poziții grotești, cu capacele ridicate, cu conținutul risipit pe podea. O fereastră era spartă. Toate lucrurile lui Stefan, toate obiectele pe care le păstrase cu atâta grijă și pe care păruse să le prețuiască erau împrăștiate precum niște gunoaie.

Un val de groază o străbătu pe Elena. Furia și violența din această imagine a devastării erau dureros de evidente și o făceau să se simtă aproape amețită. „Cineva care are un trecut violent”, spusese Tyler.

Nu-mi pasă, gândi ea, și mânia care o cuprinsese îi înăbuși teama. Nu-mi pasă de nimic, Stefan; tot vreau să te văd. Dar unde ești?

Trapa din tavan era deschisă, și aerul rece pătrundea în cameră. Oh, își spuse Elena și simți un fior de teamă. Acoperișul ăla era așa de înalt...

Nu mai urcase niciodată scara care ducea la platforma de pe acoperiș, și rochia ei lungă o împiedica să suie. Ieși încet prin trapă, îngenunchind pe acoperiș și apoi ridicându-se în picioare. Văzu în colț o siluetă întunecată și se îndreptă în grabă către ea.

— Stefan, trebuia să vin..., începu, dar se întrerupse brusc pentru că un fulger luminează cerul în clipa în care silueta din colț se răsuci spre ea.

Și apoi simți că toate presimțirile și temerile și coșmarurile pe care le avusese până atunci deveneau dintr-odată realitate. Nu mai era în stare nici să țipe; nu mai era în stare de nimic.

Oh, Doamne... nu. Minte ei refuza să înțeleagă ceea ce ochii vedeau. Nu. Nu. Nu voia să se uite, nu voia să creadă...

Dar nu putea să nu vadă. Chiar dacă ar fi reușit să închidă ochii,

fiecare detaliu al scenei era gravat în mintea ei. Ca și cum fulgerul ar fi imprimat-o pe creierul ei pentru totdeauna.

Stefan. Stefan, atât de elegant și de frumos în hainele lui obișnuite, în jacheta lui neagră de piele cu gulerul ridicat. Stefan, cu părul lui întunecat asemănător cu unul dintre norii negri și amenințători din spatele lui. Stefan fusese prins în acea fulgerare de lumină, pe jumătate întors către ea, cu trupul răsucit într-o ghemuire de fiară, cu o grimasă feroce de furie pe chip.

Și sânge. Acea gură arogantă, sensibilă, senzuală era murdară de sânge. Apărea oribil de roșie pe pielea palidă a feței, pe albeața ascuțită a dinților. În mâini ținea trupul moale al unui porumbel muribund, la fel de alb ca și acei dinți, cu aripile desfăcute. Un altul zăcea pe jos la picioarele lui, ca o batistă mototolită și aruncată.

— Oh, Doamne, nu, șopti Elena.

Continuă să murmure cuvintele, dându-se înapoi, fără să-și dea seama ce face. Mintea ei pur și simplu nu putea accepta această oroare, gândurile i se învâртеbeau nebunește, în panică, asemenea unor șoareci care încercau să scape dintr-o cușcă. Nu voia să creadă, nu voia să creadă. Își simțea trupul cuprins de o tensiune insuportabilă, inima îi spârgea pieptul, era cuprinsă de amețeală.

— Oh, Doamne, nu...

— Elena!

Asta era mai cumplit decât orice altceva, să-l vadă pe Stefan privind-o de după acel chip de animal, să vadă rânjetul acela de fiară transformându-se într-o expresie de șoc și disperare.

— Elena, te rog. Te rog, nu...

— Oh, Doamne, nu!

Țipetele încercau să-și croiască drum afară din gâtul ei. Se trase mai mult în spate, poticnindu-se, când el făcu un pas către ea.

— Nu!

— Elena, te rog... ai grijă...

Creatura aceea îngrozitoare, creatura cu chipul lui Stefan, venea

către ea, cu ochii verzi arzând. Se smuci în spate când el mai făcu un pas, cu mâna întinsă. Mâna aceea prelungă, cu degetele subțiri, care îi mângâiasse cu atâta blândețe părul...

— Nu mă atinge! strigă ea.

Și apoi țipă în sfârșit, când ajunse cu spatele lipit de balustrada de fier care înconjură platforma. Era aici de aproape un secol și jumătate, și în unele locuri fierul era mâncat cu totul de rugină. Greutatea Elenei pe el era prea mult și ea simți cum fierul cedează. Auzi sunetul metalului și al lemnului pocnind amestecat cu propriul ei țipăt. Apoi în spatele ei nu mai era nimic, nimic de care să se apuce, și începu să cadă.

În acea clipă, Elena văzu norii purpurii furioși, silueta întunecată a casei lângă ea. Se părea că avea suficient timp să le vadă limpede și să simtă o teroare infinită în timp ce țipa și cădea, și cădea.

Dar acel impact teribil, devastator cu pământul nu veni. Brusc, niște brațe o apucară, susținând-o în vid. Se auzi un zgomot înăbușit și brațele se strânsă mai tare în jurul ei, un alt trup primind în locul ei lovitura. Apoi totul încremeni.

Elena rămase nemișcată în brațele care o cuprindeau, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Încercând să creadă un alt lucru incredibil. Căzuse de pe acoperișul unei clădiri cu trei niveluri și totuși era în viață. Stătea în picioare, în grădina din spatele pensiunii, în tăcerea absolută dintre două tunete, cu frunze căzute pe pământul unde ar fi trebuit să se afle trupul ei.

Încet, ridică privirea către fața celui care o ținea în brațe. Stefan.

Fusese prea multă frică, prea multe lovituri în seara asta. Nu mai putea reacționa. Nu putea decât să se uite lung la el, cu un soi de mirare. Era atâta tristețe în ochii lui. Ochii aceia verzi arzători erau acum întunecați, cu o privire goală, disperată. Aceeași privire pe care o văzuse în acea primă noapte în camera lui, doar că acum era mai rău. Căci acum în ea era ură îndreptată asupra lui însuși, amestecată cu regret și învinuire amară. Nu o putea îndura.

— Stefan, șopti ea, simțind cum tristețea lui îi cuprinde sufletul.

Încă mai vedea urma de roșu pe buzele lui, dar acum, alături de groaza instinctivă, vederea ei îi stârnea mila. Să fii atât de singur, atât de străin și de singur...

— Oh, Stefan, șopti ea.

Dar nu primi nici un răspuns în ochii aceia triști, pierduți.

— Vino, spuse el încet, și o conduse înapoi către casă.

Stefan simți un val de rușine când ajunseră la al treilea cat, în camera lui distrusă. Că Elena, dintre toți oamenii, trebuia să vadă asta, era de nesuportat. Dar, în același timp, poate că era totuși potrivit ca ea să vadă ce era el cu adevărat, ce putea face.

Ea merse încet prin cameră, ca amețită, către pat, și se așeză. Apoi ridică privirea către el, și ochii ei plini de umbre îi întâlniră privirea.

— Spune-mi.

Asta fu tot ce rosti. El râse scurt, lipsit de veselie, și o văzu crispându-se. Și asta îl făcu să se urască și mai mult.

— Ce vrei să știi? o întrebă. Puse un picior pe capacul unui cufăr răsturnat și o privi aproape sfidător, arătând cu un gest larg către cameră. Cine a făcut asta? Eu am făcut-o.

— Ești puternic, spuse ea, cu privirea căzută pe un cufăr răsturnat. Apoi ridică ochii în sus, ca și cum își amintea ce se întâmplase pe acoperiș. Și rapid, ca argintul viu.

— Mai puternic decât orice om, spuse el, apăsând dinadins pe ultimul cuvânt.

De ce nu se trage înapoi de frică acum, de ce nu se uită la el cu scârba pe care o văzuse înainte? Dar nu-i mai păsa ce credea ea.

— Reflexele mele sunt mai rapide, și sunt mult mai flexibil. Trebuie să fiu. Sunt un vânător, spuse el pe un ton aspru.

Ceva în privirea ei îl făcu să-și amintească din ce îl întrerupsese. Se șterse la gură cu dosul mâinii, apoi se duse repede să ia un pahar cu apă care rămăsese întreg pe noptieră. Îi simțea ochii ațintiți pe el în timp ce bea apa și își ștergea din nou gura. Oh, și totuși, tot îi mai

păsa ce credea ea.

— Poți să mănânci și să bei... alte lucruri, spuse ea.

— Nu am nevoie, răspunse el încet, simțindu-se epuizat și înfrânt. Nu am nevoie de nimic altceva. Se răsuci brusc și simți cum crește din nou în el violența patimii. Ai spus că sunt ca argintul viu – dar exact asta nu sunt, Elena, viu. Viii și morții. Viu înseamnă să fii în viață. Eu fac parte din cealaltă jumătate.

O vedea tremurând. Dar vocea ei era calmă și privirea îi rămăsese ațintită în ochii lui.

— Spune-mi, zise din nou. Stefan, am dreptul să știu.

El recunoscuse acele cuvinte. Și erau la fel de adevărate ca atunci când le rostise prima dată.

— Da, cred că ai, spuse el, și vocea îi era obosită și aspră. Se uită câteva clipe la fereastra spartă și apoi își întoarse privirea către ea și vorbi pe un ton hotărât. M-am născut la sfârșitul secolului al cincisprezecelea. Poți să crezi asta?

Ea se uită la obiectele care zăceau acolo unde le împrăștiase el de pe comodă cu o mișcare furioasă a brațului. Florinii, cupa de agat, pumnalul.

— Da, spuse încet. Da, o cred.

— Și vrei să știi mai multe? Cum am ajuns să fiu ceea ce sunt?

Când ea încuviință din cap, el se întoarse din nou către fereastră. Cum putea să-i spună? El, care evitase atâta vreme întrebările, care devenise atât de expert în tănuire și înșelăciune.

Nu avea decât o singură cale, să-i spună tot adevărul, fără să-i ascundă nimic. Să-i dezvăluie totul, să-i mărturisească ceea ce nu oferise niciodată vreunui alt suflet.

Și voia să o facă. Deși știa că asta o va face până la urmă să se îndepărteze de el, simțea nevoia să îi arate Elenei ceea ce era.

Și astfel, cu privirea pironită în întunericul de dincolo de fereastră, unde fulgerele luminau când și când cerul cu o strălucire albastră, începu.

Vorbi fără patimă, fără emoție, alegându-și cu grijă cuvintele. Îi povesti despre tatăl lui, acel om serios al Renașterii, și despre lumea lui din Florența, și despre proprietatea lor din ținutul rural. Îi spuse despre studiile și ambițiile lui. Despre fratele lui, care era atât de diferit de el, și despre dușmănia dintre ei.

— Nu știu când a început Damon să mă urască, zise el. Întotdeauna a fost așa, de când mi-aduc aminte. Poate pentru că mama noastră nu și-a mai revenit niciodată după nașterea mea. A murit câțiva ani mai târziu. Damon o iubea foarte mult și am avut întotdeauna senzația că m-a învinuit pe mine pentru moartea ei. Tăcu o clipă și înghiți nodul din gât. Și apoi, mai târziu, a fost o fată.

— Cea de care îți amintesc? întrebă încet Elena. El încuviință din cap.

— Cea care, spuse ea, ezitând mai mult, ți-a dat inelul?

El se uită la inelul de argint de pe degetul lui, apoi îi întâlnește privirea. Scoase încet inelul pe care îl purta pe un lanț la gât, sub cămașă, și se uită și la el.

— Da, a fost inelul ei, spuse. Fără un astfel de talisman, noi murim în lumina soarelui ca în vâlvătaia unui foc.

— Atunci, ea era... ca tine?

— Ea m-a făcut ceea ce sunt.

Ezitând, îi spuse despre Katherine. Despre frumusețea și drăgălășenia lui Katherine, și despre dragostea lui pentru ea. Și despre dragostea lui Damon.

— Era prea blândă, plină de prea multă afecțiune, spuse el în cele din urmă, cu durere. A dăruit-o tuturor, inclusiv fratelui meu. Dar în cele din urmă, noi i-am spus că trebuia să aleagă între noi doi. Și apoi... a venit la mine.

Amintirea acelei nopți, acelei dulci și teribile nopți îi reveni în aceeași clipă. Venise la el. Iar el fusese atât de fericit, atât de copleșit de bucurie. Încercă să-i spună Elenei despre asta, să găsească cele mai potrivite cuvinte. În acea noapte fusese atât de fericit, și chiar și

în dimineața următoare, când se trezise și ea nu mai era acolo, plutise în extaz...

Ar fi putut să fie un vis, dar cele două urme mici de pe gâtul lui erau reale. Fusesse surprins să constate că nu îl dureau și că păreau deja să se vindece. Oricum, erau ascunse sub gulerul înalt al cămășii.

Sângele ei ardea acum în venele lui, își spuse, și gândul acesta îi făcu inima să bată mai tare. Ea îi dăruise puterea ei; îl alesese pe el.

În acea seară, chiar îi zâmbi lui Damon când se întâlneau în locul stabilit. Damon fusese plecat toată ziua, dar își făcu apariția la timp în grădina îngrijită cu meticulozitate, și acum stătea rezemat de un copac, aranjându-și manșeta. Katherine întârzia.

„Poate că e obosită”, spuse Stefan, privind cum cerul purpuriu devine de un albastru întunecat. Încercă să-și ascundă triumful timid din voce. „Poate că are nevoie de mai multă odihnă ca de obicei.”

Damon îl privi cu atenție, cu ochii lui întunecați de sub părul negru și des.

„Poate”, spuse el pe un ton urcător, ca și cum ar fi vrut să mai adauge ceva.

Dar apoi auziră niște pași ușori pe alee și Katherine apărură printre tufele de cimișir. Era îmbrăcată în rochia ei albă și era la fel de frumoasă ca un înger.

Le zâmbi amândurora. Stefan îi întoarse politicoz zâmbetul, vorbindu-i doar cu ochii despre secretul lor. Apoi așteptă.

„Mi-ați cerut să fac o alegere”, spuse ea, uitându-se mai întâi la el, apoi la fratele lui. „Și acum ați venit la ceasul stabilit, și eu o să vă spun ce am ales.”

Ridică o mână mică, cea cu inelul, și Stefan se uită la piatra lui, dându-și seama că era același albastru intens ca al cerului nopțatic. Era ca și cum Katherine purta cu ea întotdeauna o bucată de cer.

„Ați văzut amândoi inelul acesta”, spuse ea încet. „Și știți că fără el aș muri. Nu e ușor să obții un asemenea talisman, dar servitoarea mea Gudren e isteată. Iar în Florența există mulți argintari.”

Stefan asculta fără să înțeleagă, dar când ea se întoarse către el, îi zâmbi încurajator.

„Și așa”, spuse ea, uitându-se în ochii lui, „am cerut să mi se facă pentru tine un dar.” Îi luă mâna și îi puse ceva în palmă. Când el se uită, văzu că era un inel care semăna cu al ei, doar că era mai mare și mai greu, și făcut din argint în loc de aur.

„Încă nu ai nevoie de el pentru a înfrunta lumina soarelui”, spuse ea încet, zâmbind. „Dar foarte curând vei avea.”

Mândria și extazul îl amuțiră. Vru să îi ia mâna să o sărute, simțind dorința de a o cuprinde în brațe chiar atunci și acolo, în fața lui Damon. Dar Katherine se întoarse de la el.

„Și pentru tine”, spuse ea, și Stefan crezu că nu aude bine, căci cu siguranță căldura și afecțiunea din vocea lui Katherine nu puteau fi pentru fratele lui. „Și pentru tine. Și tu vei avea nevoie de el foarte curând.”

Probabil că și ochii îl înșelau pe Stefan, căci îi arătau ceva imposibil, ceva ce nu putea fi adevărat. Katherine punea în palma lui Damon un inel exact ca al lui.

Tăcerea care urmă fu deplină, ca tăcerea după sfârșitul lumii.

„Katherine...” Stefan abia putea rosti cuvintele. „Cum poți să-i dai asta lui? După tot ce-am împărțit...”

„Ce ați împărțit?” Vocea lui Damon era ca un plesnet de bici, și el se întoarse furios către Stefan. „Azi-noapte ea a venit la mine. Alegerea e deja făcută.”

Și Damon își trase în jos, cu un gest violent, gulerul înalt pentru a arăta două urme mici pe gâtul dezgolit. Stefan se holbă la ele, simțind cum i se face rău. Erau identice cu urmele de pe gâtul lui.

Clătină din cap, total uluit.

„Dar, Katherine... n-a fost un vis. Ai venit la mine...”

„Am venit la amândoi.” Vocea lui Katherine era calmă, chiar încântată, iar privirea senină. Îi zâmbi lui Damon, apoi lui Stefan. „M-a slăbit, dar mă bucur mult că am făcut-o. Nu înțelegeți?”

continuă ea, pe când ei o priveau lung, prea uluiți pentru a vorbi. „Asta e alegerea mea! Vă iubesc pe amândoi, și nu vreau să renunț la nici unul. Acum toți trei vom fi împreună, și fericiți.”

„Fericiți...”, repetă Stefan, cu o voce sugrumată.

„Da, fericiți! Toți trei vom fi tovarăși, tovarăși plini de bucurie, pentru totdeauna.” Vocea ei crescuse, exaltată, iar ochii îi străluceau asemenea ochilor unui copil încântat. „Vom fi mereu împreună, fără să fim vreodată bolnavi, fără să îmbătrânim, până la sfârșitul Timpului! Asta e alegerea mea.”

„Fericiți... cu el?” Vocea lui Damon tremura mânioasă, și Stefan văzu că fratele lui, de obicei calm, era livid de furie. „Cu băiatul ăsta între noi, acest model de virtute, flecar și superficial? Nici nu suport să-l mai văd acum. Și să dea Domnul să nu-l mai văd niciodată, să nu-i mai aud niciodată glasul!”

„Și același lucru îl doresc eu de la tine, frate!” mârâi Stefan, cu inima sfâșiată în piept. Asta era vina lui Damon; Damon otrăvisese mintea lui Katherine încât ea nu mai știa ce face. „Și mă gândesc să mă asigur că așa va fi”, adăugă el sălbatic.

Damon înțelese foarte bine ce voia să spună.

„Atunci ia-ți spada, dacă o poți găsi”, șuieră el, cu ochii întunecați de amenințare.

„Damon, Stefan, vă rog! Vă rog, nu!” strigă Katherine, așezându-se între ei, apucându-l pe Stefan de braț. Se uită de la unul la altul, și ochii ei albaștri erau mari, cu o privire șocată, și străluceau împăienjeniți de lacrimi. „Gândiți-vă ce spuneți. Sunteți frați.”

„Nu e vina mea”, scrâșni Damon, făcând din cuvinte un blestem.

„Dar nu puteți să vă împăcați? Pentru mine, Damon... Stefan? Vă rog?”

O parte din Stefan voia să cedeze în fața privirii disperate a lui Katherine, a lacrimilor ei. Dar mândria rănită și gelozia erau prea puternice, și știa că fața lui era la fel de aspră, de neîndurătoare ca și cea a lui Damon.

„Nu”, spuse. „Nu putem. Trebuie să fie unul sau celălalt, Katherine. N-o să te împart niciodată cu el.”

Mâna lui Katherine căzu de pe brațul lui și lacrimile îi alunecară pe obraji, picături mari care cădeau pe rochia ei albă. Scoase un suspin îndurerat, apoi, continuând să plângă, își ridică poalele rochiei și o luă la fugă.

— Și apoi Damon a luat inelul pe care ea i-l dăduse și l-a pus pe deget, spuse Ștefan, cu vocea răgușită de oboseală și emoție. Și mi-a spus: „Tot a mea o să fie, frate.” Și apoi a plecat.

Se întoarse, clipind ca și cum intrase din întuneric într-o lumină strălucitoare, și se uită la Elena.

Ea stătea nemișcată pe pat, privindu-l cu acei ochi care semănau atât de mult cu ai lui Katherine. Mai ales acum, când erau plini de părere de rău și spaimă. Dar Elena nu fugi. Îl întrebă:

— Și... ce s-a întâmplat apoi?

Ștefan își încleștă mâinile automat, într-un gest violent, și plecă brusc de la fereastră. Nu amintirea aceea. Nu putea suporta acea amintire, cu atât mai mult să vorbească despre ea. Cum putea s-o facă? Și cum putea să o cufunde pe Elena în acea întunecime și să-i arate lucrurile îngrozitoare care pândeau acolo?

— Nu, spuse el. Nu pot. Nu pot.

— Trebuie să-mi spui, zise ea încet. Ștefan, este sfârșitul poveștii, nu? Asta se află în spatele zidurilor pe care le-ai înălțat în jurul tău. Asta ți-e frică să mă lași să văd. Dar trebuie să mă lași să văd. Oh, Ștefan, nu te poți opri acum.

Ștefan simțea cum îl cuprinde groaza, abisul acela cumplit pe care îl văzuse atât de limpede, îl simțise atât de limpede în acea zi de demult. Ziua când totul se sfârșise – când începuse totul.

Simți cum cineva îi ia mâna, și când se uită văzu degetele Elenei cuprinzându-l strâns, dându-i căldură, dându-i putere. Își strânse și el degetele peste ale ei. Ochii ei îl priveau în ochi.

— Spune-mi.

— Vrei să știi ce a urmat, ce s-a întâmplat cu Katherine? șopti el.

Ea încuviință din cap, cu ochii aproape orbiți de lacrimi, dar continuând să-l privească.

— Atunci o să-ți spun. A murit a doua zi. Fratele meu Damon și cu mine am omorât-o.

Capitolul 14

La auzul acestor cuvinte, Elena se cutremură, înfiorată de groază.

— Glumești, spuse ea, cu o voce tremurătoare. Își aminti de ceea ce văzuse pe acoperiș, de buzele pătate de sânge ale lui Stefan, și se forță să nu se dea înapoi cu repulsie din fața lui. Stefan, eu te cunosc. Nu puteai să faci așa ceva...

El îi ignoră protestele și continuă să privească fix, cu ochi care ardeau asemenea gheții verzui din fundul unui ghețar. Privea prin ea, către un punct îndepărtat, neștiut. Apoi vorbi.

— În acea noapte, pe când stăteam întins în pat, speram într-un mod absurd că va veni. Deja observam niște schimbări în mine. Vedeam mai bine în întuneric; mi se părea că aud mai bine. Mă simțeam mai puternic decât până atunci, plin de o energie elementară. Și mi-era foame. Era o foame pe care nu mi-o închipuisem vreodată. La cină constatasem că mâncarea și băutura obișnuite nu reușeau să mă mulțumească, și nu înțelegeam de ce. Și apoi am văzut gâtul alb al unei servitoare și am înțeles de ce. Stefan răsufă adânc, și ochii îi erau întunecați și chinuiți. În noaptea aceea, continuă el, m-am împotrivit dorinței, deși am avut nevoie de toată voința pentru a rezista. Mă gândeam la Katherine și mă rugam să vină la mine. Mă rugam! Stefan scoase un hohot de râs scurt și amar. Dacă o creatură ca mine se poate ruga!

Degetele Elenei amorțiseră în strânsoarea lui, dar ea încercă să le miște, să-l facă să simtă încurajarea ei.

— Continuă, Stefan!

Acum el vorbea cu ușurință. Părea aproape să fi uitat de prezența ei, ca și cum își spunea sieși povestea.

— În dimineața următoare, nevoia era mai puternică. Îmi simțeam venele uscate și crăpate, dorindu-și cu disperare să fie udate. Știam că nu mai puteam rezista mult. M-am dus să o văd pe Katherine. Voiam să o rog, să o implor...

Vocea i se stinse, brusc răgușită. Tăcu o clipă, apoi continuă.

— Dar Damon era deja acolo, așteptând în fața ușii ei. Mi-am dat seama că el nu rezistase dorinței.

Mi-o spuneau strălucirea pielii lui, pasul alert. Arăta asemenea unui cotoi care mâncase niște smântână. Dar nu fusese Katherine. „Bate cât vrei”, mi-a spus, „dar dragonul dinăuntru n-o să te lase să intri. Am încercat eu deja. Ce zici, o biruim împreună?” N-am vrut să-i răspund. Expresia de pe fața lui, vicleană și mulțumită de sine, mă dezgusta. Am bătut la ușă, atât de tare încât să trezesc... Stefan se opri și hohoti din nou, lipsit de umor. Voiam să spun „să trezesc și morții”. Dar morții nu sunt de fapt atât de greu de trezit, nu-i așa? Făcu din nou o pauză, apoi continuă. Camerista ei, Gudren, a deschis ușa. Fața ei semăna cu o farfurie albă, plată, iar ochii erau ca sticla neagră. Am întrebat-o dacă o pot vedea pe stăpâna ei. Mă așteptam să-mi spună că dormea, dar Gudren doar s-a uitat la mine, apoi la Damon, peste umărul meu. „Lui n-am vrut să-i spun”, a zis ea în cele din urmă, „dar Domniei Tale o să-ți spun. Stăpâna mea Katherine nu e în cameră. A ieșit azi-dimineață devreme, să se plimbe în grădină. A zis că trebuie să se gândească.” Eu am fost surprins. „Azi-dimineață devreme?” am întrebat. „Da”, a răspuns ea. S-a uitat la mine și la Damon fără nici o urmă de simpatie. „Stăpâna mea a fost foarte tristă aseară”, a spus ea cu subînțeles. „A plâns toată noaptea.” Când a spus asta, m-a cuprins un sentiment ciudat. Nu era doar rușine și durere pentru tristețea lui Katherine. Era teamă. În acea clipă am uitat de foamea și slăbiciunea mea. Brusc, m-am simțit

copleșit de grabă, de o nevoie presantă. M-am întors către Damon și i-am spus că trebuie să o găsim pe Katherine și, spre surprinderea mea, doar a încuviințat din cap. Am început să o căutăm pe Katherine prin grădină, strigând-o mereu. Mi-aduc aminte exact cum era totul în acea zi. Soarele strălucea pe chiparoșii înalți și pe pinii din grădină. Damon și cu mine am trecut iute printre ei, grăbind tot mai mult pasul și strigând. Și am tot strigat-o...

Elena simțea tremurul din trupul lui Stefan, îl simțea prin degetele încleștate în jurul mâinii ei. Respirația lui era rapidă, cu răsuflări scurte.

— Ajunsesem aproape la capătul grădinii când mi-am amintit de un loc pe care Katherine îl îndrăgea. Era către margine, un zid jos lângă un lămâi. Am pornit într-acolo, strigând-o. Dar pe când mă apropiam, strigătele mi s-au stins. Simțeam... o teamă, o presimțire cumplită. Și știam că nu trebuia... nu trebuia să mă duc...

— Stefan! exclamă Elena.

Degetele lui îi striveau acum mâna, făcând-o să o doară. Trupul lui tremura tot mai tare, se cutremura.

— Stefan, te rog!

Dar el nu păru să o audă.

— A fost ca... ca un coșmar... totul s-a întâmplat atât de încet. Nu mă puteam mișca... și totuși trebuia să mă mișc. Trebuia să merg mai departe. Cu fiecare pas, teama creștea tot mai mult. Aproape că îmi miroseam teama. Mirosea asemeni grăsimii arse. Nu trebuie să mă duc acolo... nu vreau să văd...

Vocea lui deveni ascuțită, grăbită. Acum respira sacadat, cu icnete. Avea ochii mari, dilatați, ca un copil îngrozit. Elena îi cuprinse cu cealaltă mână degetele care o strângeau ca o menghine, acoperindu-le cu totul.

— Stefan, e-n regulă. Nu ești acolo. Ești aici, cu mine.

— Nu vreau să văd... dar nu mă pot împotrivi. E ceva alb. Ceva alb sub copac. Nu mă face să mă uit!

— Stefan, Stefan, uită-te la mine!

Dar el nu mai auzea. Cuvintele îi ieșeau ca niște spasme întretăiate, ca și cum nu le mai putea controla, ca și cum nu putea să le rostească suficient de repede.

— Nu pot să mă mai apropiu... dar o fac. Văd copacul, zidul. Și albul acela. În spatele copacului. Alb cu auriu pe dedesubt. Și pe urmă știu, știu, și mă duc către el, pentru că e rochia ei. Rochia albă a lui Katherine. Și merg în spatele copacului și o văd pe pământ și e adevărat. E rochia lui Katherine...

Vocea lui crescuse și apoi se opri, înecată într-o groază de neînchipuit.

— ... dar Katherine nu e în ea.

Elena se simți înfrigurată, ca și cum tot trupul ei fusese cufundat în apă rece ca gheața. I se făcu pielea ca de găină și încercă să-i spună ceva, dar nu reuși. El povesti mai departe, gâfâit, ca și cum putea să țină groaza departe de el doar continuând să vorbească.

— Katherine nu e acolo, așa că poate totul nu e decât o glumă, dar rochia ei e pe pământ și e plină de cenușă. La fel ca cenușa din vatră, exact la fel, doar că cenușa asta miroase a carne arsă. Are o duhoare care îmi face greață, care îmi înmoaie picioarele. Lângă o mânecă a rochiei se află o bucată de pergament. Iar pe o piatră, pe o piatră aflată nu departe, e un inel. Un inel cu o piatră albastră, inelul ei. Inelul lui Katherine...

Brusc, Stefan strigă cu o voce disperată:

— Katherine, ce-ai făcut?

Apoi căzu în genunchi, dând în cele din urmă drumul degetelor Elenei, și își acoperi fața cu mâinile.

Elena îl ținu în vreme ce el tremura, cuprins de jalnice suspine. Îl ținu de umeri, strângându-l lângă ea.

— Katherine și-a scos inelul, șopti ea, și nu era o întrebare. S-a expus luminii soarelui.

Suspinele lui sfâșietoare continuară, în vreme ce ea îl ținea lipit de

rochia ei albastră, mângâindu-i umerii care se zguduiau de plâns. Îi șoptea tot felul de vorbe menite să-l aline, încercând să nu se gândească la propria ei oroare. Și, în cele din urmă, el se liniști și înălță capul. Vorbi răgușit, dar se vedea că se întorsese în prezent, își revenise.

— Pergamentul era un bilet, pentru mine și Damon. În el scria că fusese egoistă, că voise să ne aibă pe amândoi. Spunea... că nu suporta să fie cauza dușmăniei dintre noi. Spera că odată dispărută, noi doi nu ne vom mai urî. Că o făcea ca să ne împace.

— Oh, Stefan, șopti Elena. Simțea cum ochii i se umplu de lacrimi de milă. Oh, Stefan, îmi pare atât de rău. Dar, după tot acest timp, nu înțelegi că ceea ce a făcut Katherine a fost greșit? A fost chiar egoist, și a fost alegerea ei. Într-un fel, nu are nimic de-a face cu tine sau cu Damon.

Stefan clătină din cap, ca și cum voia să îndepărteze adevărul cuvintelor ei.

— Și-a dat viața... pentru asta. Noi am omorât-o.

Acum stătea așezat pe jos. Dar ochii îi erau tot dilatați, niște discuri negre uriașe, și avea expresia unui băiețel nedumerit.

— Damon s-a apropiat în spatele meu. A luat biletul și l-a citit. Și pe urmă... cred că a înnebunit. Amândoi am înnebunit. Eu luasem inelul lui Katherine și el a încercat să mi-l smulgă din mână. N-ar fi trebuit să o facă. Ne-am luptat. Ne-am spus niște lucruri îngrozitoare. Ne-am învinuit unul pe altul pentru ceea ce se întâmplase. Nu-mi aduc aminte când ne-am întors spre casă, dar brusc aveam în mână spada. Ne luptam. Voiam să distrug pentru totdeauna chipul acela arogant, să-l omor. Îmi aduc aminte cum tata a strigat din casă. Ne-am luptat mai îndârjit, ca să încheiem înainte să ajungă el la noi. Și eram doi luptători pe măsură. Dar Damon fusese întotdeauna mai puternic, și în acea zi părea și mai iute, ca și cum se schimbase mai mult decât mine. Și astfel că atunci când tata încă mai striga de la fereastră, am simțit tăișul spadei lui Damon

trecând pe lângă garda mea. Apoi l-am simțit pătrunzându-mi în inimă.

Elena făcu ochii mari, îngrozită, dar el continuă, fără să se oprească:

— Am simțit durerea oțelului, l-am simțit străpungându-mă adânc. Până în miezul inimii, o lovitură puternică. Și apoi forța s-a scurs din mine și am căzut. Am rămas întins acolo, pe dalele de piatră. Ridică privirea către Elena și încheie simplu: Și așa... am murit.

Elena stătea încremenită, ca și cum sloiul pe care îl simțise în piept mai devreme îi cuprinsese tot trupul într-o închețare înghețată.

— Damon se apropie și se aplecă deasupra mea. Auzeam în depărtare strigătele tatălui meu și țipetele servitorilor, dar tot ce vedeam era chipul lui Damon. Ochii aceia negri care erau ca bezna unei nopți fără Lună. Voiam să-l fac să sufere pentru ceea ce îmi făcuse. Pentru tot ce îmi făcuse mie, și ce-i făcuse lui Katherine. Stefan tăcu o clipă, apoi spuse încet, aproape ca în vis: Așa că mi-am ridicat sabia și l-am omorât. Cu ultimele puteri, mi-am înjunghiat fratele în inimă.

Furtuna trecuse, și prin fereastra spartă Elena auzea zgomotele blânde ale nopții, țârâitul greierilor, vântul trecând printre copaci. În camera lui Stefan, tăcerea era adâncă.

— N-am mai știut nimic, până ce m-am trezit în mormântul meu, spuse Stefan.

Se aplecă în spate, departe de ea, și închise ochii. Fața lui era desfigurată și obosită, dar expresia aceea cumplită, de copil în transă, dispăruse.

— Atât Damon cât și eu aveam în noi suficient din sângele lui Katherine ca să nu murim cu adevărat. În schimb, ne-am transformat. Ne-am trezit amândoi în mormântul nostru, îmbrăcați în cele mai bune haine, așezați pe două lespezi alăturate. Eram prea slăbiți ca să ne mai facem rău unul altuia; sângele lui Katherine abia

ne fusese de ajuns să ne revenim. Și eram confuzi. L-am strigat pe Damon, dar el a fugit afară în noapte. Din fericire, fusesem îngropați cu inelele pe care ni le dăduse Katherine. Iar eu am găsit în buzunar inelul ei. Aproape inconștient, Stefan duse mâna la gât și pipăi cercul mic de aur. Probabil că s-au gândit că ea mi-l dăduse. Am încercat să mă duc acasă. Asta a fost o prostie. Când m-au văzut, servitorii au început să țipe și au alergat să aducă un preot. Am fugit de acolo și eu. În singurul loc unde eram în siguranță, în întuneric. Și acolo am stat de atunci. Acela e locul meu, Elena. Am omorât-o pe Katherine cu mândria și gelozia mea, și l-am omorât pe Damon cu ura mea. Dar am făcut mai rău decât să-lucid. L-am condamnat la o viață veșnică și chinuită. Dacă n-ar fi murit atunci, cu sângele lui Katherine atât de puternic în venele lui, ar fi avut o șansă. În timp, sângele i s-ar fi subțiat și apoi ar fi dispărut. El ar fi devenit din nou un om normal. Dar omorându-l atunci, l-am condamnat să trăiască în întuneric. I-am luat singura șansă de salvare. Stefan râse amar. Știi ce înseamnă Salvatore în italiană, Elena? Înseamnă salvare, mântuitor. Așa mă cheamă, și am primit și numele Sfântului Stefan, primul martir al creștinătății. Iar eu l-am osândit pe fratele meu să trăiască în iad.

— Nu, spuse Elena. Apoi, cu o voce mai puternică, repetă: Nu, Stefan. S-a osândit singur. El te-a omorât pe tine. Dar ce s-a întâmplat apoi cu el?

— Un timp s-a alăturat așa-numitelor Compagnie di ventura, mercenari nemiloși care jefuiau și devastau. A străbătut țara alături de ei, luptând și bând sângele victimelor sale. În acea vreme eu trăiam în afara zidurilor cetății, aproape mort de foame, omorând animale, eu însumi animal. Mult timp n-am știut nimic de Damon. Apoi, într-o zi, i-am auzit vocea în mintea mea. Era mai puternic ca mine, pentru că bea sânge omenesc. Iar când oamenii sunt omorâți, esența vieții pe care o dăruiesc este într-un fel mai puternică decât orice. E ca și cum în acele ultime clipe de groază și luptă sufletul are

cea mai mare vibrație. Pentru că Damon omora oameni, era capabil să se hrănească din Puteri mai mult decât mine.

— Ce... puteri? întrebă Elena.

Un gând prindea formă în mintea ei.

— Forță, așa cum spuneai tu, și rapiditate. O ascuțire a simțurilor, mai ales noaptea. Acestea sunt cele de bază. Putem de asemenea să... simțim mințile. Le putem percepe prezența, și uneori natura gândurilor. Putem să semănăm confuzie în mințile mai slabe, fie să punem stăpânire pe ele, fie să le supunem voinței noastre. Mai sunt și altele. Cu suficient sânge omenesc ne putem schimba forma, putem deveni animale. Și cu cât ucizi mai mult, cu atât mai intense devin Puterile... Vocea lui Damon era foarte puternică în mintea mea. Spunea că acum el era condotierul propriei sale compania și se întorcea în Florența. Spunea că dacă o să mă aflu acolo atunci când va veni, o să mă omoare. L-am crezut și am plecat. De atunci l-am văzut doar de câteva ori. Amenințarea a rămas aceeași, și el este întotdeauna mult mai puternic decât mine. Damon a profitat din plin de natura lui și pare să se bucure de latura ei întunecată. Dar asta e și natura mea. Aceeași întunecime e și înlăuntrul meu. Credeam că o s-o înfrâng, dar m-am înșelat. De aceea am venit aici, în Fell's Church. Credeam că dacă mă stabilesc într-un orașel, departe de vechile amintiri, aș putea să mă eliberez de întuneric. În schimb, în noaptea asta am omorât un om.

— Nu, spuse Elena cu hotărâre. Nu cred asta, Stefan.

Povestea lui o umpluse de oroare și milă... și teamă de asemeni. Recunoștea asta. Dar scârba ei dispăruse, și de un lucru era foarte sigură. Stefan nu era un criminal.

— Ce s-a întâmplat în seara asta, Stefan? Te-ai certat cu Tanner?

— Eu... nu-mi aduc aminte, spuse el înnegurat. Am folosit Puterea pentru a-l convinge să facă ce voiați voi. Pe urmă am plecat. Dar mai târziu m-am simțit amețit și cuprins de slăbiciune. La fel cum s-a mai întâmplat. O privi în ochi. Ultima dată când s-a

întâmplat eram în cimitir, chiar lângă biserică, în noaptea când Vickie Bennett a fost atacată.

— Dar nu tu ai făcut asta. Tu nu puteai să faci asta... Stefan?

— Nu știu, spuse el pe un ton aspru. Ce altă explicație mai există? Eu chiar am băut sânge din bătrânul acela de sub pod în noaptea când ai fugit cu fetele din cimitir. Aș fi jurat că nu i-am luat atât de mult încât să-i fac vreun rău, dar a fost cât pe ce să moară. Și am fost, de asemenea, acolo când Vickie și Tanner au fost atacați.

— Dar nu-ți aduci aminte să-i fi atacat tu, spuse Elena, ușurată.

Ideea care prindea formă în mintea ei era acum aproape convingere.

— Ce contează? Cine altcineva ar fi putut-o face, dacă nu eu?

— Damon, spuse Elena.

El tresări și Elena văzu cum umerii i se încordează din nou.

— E un gând plăcut. La început am sperat că ar putea exista o asemenea explicație. Că ar putea fi altcineva, cineva ca fratele meu. Dar am iscodit cu mintea și nu am găsit nimic, nici o altă prezență. Cea mai simplă explicație este că eu sunt ucigașul.

— Nu, spuse Elena, nu înțelegi. Nu vreau să spun că cineva ca Damon ar putea să facă lucrurile pe care le-am văzut. Spun că Damon este aici, în Fell's Church. L-am văzut eu. Stefan se holbă la ea.

— El trebuie să fie, spuse Elena, trăgând aer adânc în piept. L-am văzut deja de două, poate chiar de trei ori. Stefan, tu mi-ai spus o poveste lungă, iar acum o să-ți spun și eu una.

Pe cât de repede și de simplu putu, îi istorisi ce se întâmplase în sala de sport și acasă la Bonnie. Buzele lui se strânseseră într-o linie albă când îi povesti cum încercase Damon să o sărute. Obrajii ei se îmbujorară când își aminti de propria reacție, cum aproape că îi cedase. Dar îi spuse totul lui Stefan.

Și despre cioară, și toate celelalte lucruri stranii care se petrecuseră de când se întorsese din Franța.

— Și, Stefan, eu cred că Damon a fost în seara asta în Casa Bântuită, încheie ea. Chiar după ce tu te-ai simțit amețit în camera din față, a trecut pe lângă mine cineva îmbrăcat ca... ca Moartea, cu o robă neagră și glugă, și nu i-am putut vedea chipul. Dar era ceva familiar în felul în care pășea. A fost el, Stefan. Damon a fost acolo.

— Dar asta tot nu explică celelalte dați. Vickie și bătrânul. Eu am luat sânge de la bătrân.

Fața lui Stefan era încordată, ca și cum aproape că se temea să spere.

— Dar chiar tu ai spus că nu ai luat atâta cât să-i faci rău. Stefan, cine știe ce i s-a întâmplat omului după ce tu ai plecat? Nu era cel mai ușor pentru Damon să-l atace atunci? Mai ales dacă Damon te-a pândit tot timpul, poate sub o altă formă...

— Ca o cioară, murmură Stefan.

— Ca o cioară. Cât despre Vickie... Stefan, ai spus că tu poți semăna confuzie în mințile mai slabe, să le supui. N-ar fi putut să facă asta și Damon cu tine? Să-ți supună mintea, așa cum și tu poți supune mintea unui muritor?

— Da, și să-și ascundă prezența de mine. În vocea lui Stefan se simțea o tulburare crescândă.

— De aceea nu a răspuns chemărilor mele. Voia...

— Voia să se întâmple exact ceea ce s-a întâmplat. Voia să te îndoiești de tine, să crezi că ești un ucigaș. Dar nu este adevărat, Stefan. Oh, Stefan, acum știi asta și nu trebuie să te mai temi.

Se ridică, simțindu-se cuprinsă de bucurie și ușurare. Până la urmă, noaptea asta oribilă se încheia cu ceva minunat.

— De-asta ai fost atât de rece cu mine, nu-i așa? spuse ea, întinzându-și mâinile către el. Pentru că te temi de ceea ce ai putea face. Dar nu trebuie să te mai temi de asta.

— Nu trebuie? Stefan respira repede acum, și îi privi brațele întinse spre el ca și cum ar fi fost niște șerpi. Crezi că nu mai am nici un motiv să mă tem? E posibil ca Damon să fi atacat oamenii aceia,

dar el nu-mi controlează gândurile. Și tu nu știi ce am gândit despre tine.

Elena își păstră vocea calmă.

— Tu nu vrei să-mi faci rău, spuse ea cu convingere.

— Nu? Au fost atâtea dăți, când te priveam în văzul lumii, când cu greu mă abțineam să nu te ating. Când eram atât de tentat de gâtul tău alb, de gâtul tău subțire și alb, cu venele pulsând abia văzute sub piele...

Ochii lui erau ațintiți pe gâtul ei într-un fel care îi amintea de ochii lui Damon, și Elena simți cum inima îi bate mai tare.

— Dăți când mă gândeam că o să te apuc și o să te forțez să-mi cedezi chiar acolo, în școală.

— Nu e nevoie să mă forțezi, spuse Elena, își simțea pulsul zvâcnindu-i în tot trupul; în încheieturile mâinilor și în îndoitura cotului, și în gât. Am luat o hotărâre, Stefan, spuse ea încet, privindu-l în ochi. Vreau să o faci.

El înghiți cu greu.

— Nu știi ce-mi ceri.

— Cred că știi. Mi-ai spus cum a fost cu Katherine, Stefan. Vreau să fie la fel și cu noi. Sigur, nu vreau să mă transformi. Dar putem să împărțim puțin fără să se întâmple asta, nu-i așa? Știu, adăugă ea, și mai încet, cât de mult ai iubit-o pe Katherine. Dar ea nu mai e acum, și eu sunt aici. Și te iubesc, Stefan. Vreau să fiu cu tine.

— Nu știi ce vorbești! Stefan stătea rigid, cu chipul cuprins de furie, cu ochii chinuiți. Dacă îmi dau o dată frâu liber, ce mă va împiedica să te transform, sau chiar să te omor? Patima e mai puternică decât îți poți imagina. Tot nu înțelegi ce sunt, nu înțelegi ce pot face?

Ea stătea și îl privea calmă, cu bărbia ușor ridicată. Asta păru să îl înfurie.

— Nu-ți ajunge ce-ai văzut? Sau trebui să-ți arăt mai mult? Nu-ți poți închipui ce-aș putea să-ți fac? Se îndreptă cu pași mari către

căminul rece și luă de acolo o bucată mare de lemn, mai groasă decât brațele Elenei împreună. Dintr-o singură mișcare, o rupse în două ca și cum ar fi fost un băț de chibrit. Ce-aș putea să le fac oaselor tale fragile? spuse el.

În partea cealaltă a camerei era o pernă aruncată de pe pat; o luă de jos și cu o mișcare a unghiilor sfârtecă fața de mătase.

— Pielii tale moi?

Apoi se apropie de Elena cu o iuțeață nefirească; înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, el era lângă ea și o strângea de umeri. O privi în ochi o clipă, apoi, cu un șuierat sălbatic care făcu să i se ridice Elenei părul pe ceafa, își dezgoli dinții.

Era același rânjet feroce pe care-l văzuse pe acoperiș, aceiași dinți albi în care caninii deveniseră incredibil de lungi și de ascuțiți. Erau colții unui animal de pradă, ai unui vânător.

— Gâtului tău alb, spuse el cu o voce schimbată.

Elena rămase ca paralizată o clipă, uitându-se lung, constrânsă parcă, la acel chip înspăimântător, apoi ceva din adâncul sufletului ei se dovedi mai puternic. Ridică mâinile, în cercul strâmt al brațelor lui care o strângeau, și îi cuprinse fața. Îi simți obraji reci în palme. Îl ținu în felul acesta, cu blândețe, cu atâta blândețe, ca și cum ar fi vrut să-i reproșeze strânsoarea furioasă pe umerii ei goi. Și văzu cum nedumerirea i se așterne încet pe față, când înțelese că ea nu se lupta cu el și nici nu-l respingea.

Elena așteptă până când nedumerirea i se reflectă și în ochi, îmblânzindu-i privirea, făcând-o să pară aproape rugătoare. Știa că pe chipul ei nu se citea teama, ci doar blândețea și iubirea, și că buzele ei erau ușor întredeschise. Amândoi respirau repede acum, împreună, în același ritm. Elena simți cum el începe să tremure, la fel ca atunci când amintirile despre Katherine deveniseră prea dureroase, de nesuportat. Apoi, cu gingășie și hotărâre, trase spre ea gura aceea rânjită.

El încercă să se împotrivescă. Dar blândețea ei era mai puternică

decât toată puterea lui neomenească. Elena închise ochii și se gândi doar la Stefan, nu la lucrurile îngrozitoare pe care le aflase în seara asta, ci doar la Stefan, care îi mângâiase părul atât de ușor, de parcă ea s-ar fi putut frânge în mâinile lui. Se gândi la asta, și sărută acea gură de animal de pradă care o amenințase cu câteva minute în urmă.

Simți schimbarea, transformarea gurii lui pe măsură ce el ceda, răspunzând împotriva voinței lui, primind săruturile ei blânde cu aceeași blândețe. Simți trupul lui Stefan înfiorându-se și strânsoarea aspră pe umerii ei slăbind, devenind îmbrățișare. Și știi că învinsese.

— N-ai să-mi faci niciodată rău, șopti ea.

Era ca și cum, sărutându-se, alungau toată teama și disperarea și singurătatea dinlăuntrul lor. Elena simți cum o străbate un fior de patimă, asemenea unui fulger de vară, și simți pasiunea cu care îi răspunse Stefan. Dar mai presus de orice simțăminte, copleșindu-le, era o tandrețe de o intensitate aproape înspăimântătoare. Nu era nevoie de grabă sau de duritate, își spuse Elena în vreme ce Stefan o așeza cu blândețe pe pat.

Treptat, sărutările deveniră din ce în ce mai stăruitoare, și Elena simți fulgerul de vară străbătându-i în valuri tot trupul, încărcându-l de electricitate, făcându-i inima să bată mai năvalnic și să i se taie răsuflarea. O făcea să se simtă ciudat de moale și de amețită, o făcea să închidă ochii și să-și dea capul pe spate, lăsându-se în voia patimii.

E timpul, Stefan, gândi ea. Și, cu blândețe, îi trase din nou gura în jos, de data asta către gâtul ei. Îi simți buzele atingându-i pielea, îi simți răsuflarea caldă și rece totodată. Apoi simți o durere ascuțită.

Dar durerea dispăru aproape imediat, înlocuită de o plăcere care o făcu să tremure. Un val imens de tandrețe o străbătu, îndreptat către Stefan.

În cele din urmă îi privi chipul, un chip care în sfârșit i se dezvăluia, care nu se mai ascundea în spatele zidurilor. Iar privirea pe care o văzu în ochii lui o făcu să se simtă fără putere.

— Ai încredere în mine? șopti el.

Și când ea doar încuviință din cap, rămase cu privirea ațintită în ochii ei în timp ce întindea mâna după ceva aflat lângă pat. Era pumnalul. Ea îl privi fără teamă și apoi se uită din nou fix în ochii lui.

Fără să-și ia privirea de la ea, el îl scoase din teacă și-și făcu o mică tăietură la baza gâtului. Elena o privi cu ochii mari, privi sângele la fel de strălucitor ca boabele de ilice, dar când el o trase către el nu se împotrivi.

Apoi o ținu în brațe mult timp, în vreme ce afară greierii continuau să-și țârlăie cântecul. În cele din urmă, el se mișcă.

— Aș vrea să poți să rămâi aici, șopti. Aș vrea să poți să rămâi pentru totdeauna. Dar nu poți.

— Știu, răspunse ea, la fel de încet. Ochii li se întâlniră din nou, într-o înțelegere tăcută. Aveau atât de multe lucruri să-și spună, atâtea motive pentru a fi împreună.

— Măine, spuse ea. Apoi, rezemându-se de umărul lui, șopti: Orice se-ntâmplă, Stefan, voi fi alături de tine. Spune-mi că mă crezi.

Vocea lui se auzi încet, înăbușită de părul ei.

— Oh, Elena, te cred. Orice se-ntâmplă, vom fi împreună.

Capitolul 15

După ce o lăsă pe Elena acasă, Stefan se duse în pădure.

O luă pe Old Creek Road, mergând pe sub norii cenușii prin care nu se vedea nici un petic de cer, către locul unde oprise în prima zi de școală.

Lăsă mașina și încercă să regăsească drumul care ducea către luminișul unde văzuse cioara. Instinctele lui de vânător îl ajutară, căci își aminti de forma unui anume tufiș sau de un copac noduros,

până ce ajunse la locul deschis, înconjurat de stejari bătrâni.

Aici era. Sub pătura frunzelor maronii pătate, poate că mai existau încă oasele iepurelui.

Respirând adânc pentru a se calma, pentru a-și aduna Puterile, aruncă un gând iscoditor, întrebător.

Și pentru prima oară de când venise în Fell's Church, simți pâlپând un răspuns. Dar părea slab și tremurător, și nu-l putea localiza în spațiu.

Oftă și se întoarse... și încremeni.

Damon se afla în fața lui, cu brațele încrucișate pe piept, rezemat de cel mai mare stejar din luminiș. Arăta ca și cum era acolo de multe ore.

— Așa deci, spuse Stefan apăsător, e adevărat. A trecut multă vreme, frate.

— Nu atât de multă cât crezi tu, frate.

Stefan își aminti de acea voce, catifelată, ironică.

— Nu te-am pierdut din ochi de-a lungul anilor, continuă calm Damon. Îndepărtă o bucățică de coajă de copac de pe mâneca jachetei de piele la fel de detașat ca pe vremea când își aranja manșetele de brocart. Dar tu n-aveai cum să știi asta, nu? Ah, nu, Puterile tale sunt la fel de slabe ca întotdeauna.

— Ai grijă, spuse încet Stefan, pe un ton amenințător. Ai mare grijă în noaptea asta. Nu sunt prea îngăduitor.

— Sfântul Stefan furios? Ca să vezi. Ești supărat, bănuiesc, din cauza micilor mele incursiuni în teritoriul tău. Am făcut-o doar pentru că vreau să fiu aproape de tine. Frații ar trebui să fie apropiați.

— Ai omorât în seara asta. Și ai încercat să mă faci să cred că eu am făcut-o.

— Ești foarte sigur că n-ai făcut-o? Poate că am făcut-o împreună. Ai grijă! spuse când Stefan înainta către el. Nici eu nu sunt prea îngăduitor în seara asta. Eu am avut doar un profesor de istorie sfrijit; tu ai avut o față drăguță.

Furia din adâncul lui Stefan se adună, părând să se strângă într-un punct fierbinte și strălucitor, ca un soare înăuntrul lui.

— Stai departe de Elena, șopti el atât de amenințător încât Damon chiar își trase ușor capul în spate. Stai departe de ea, Damon. Știu că ai pândit-o, știu că ai urmărit-o. Dar s-a terminat. O singură dată să te mai apropii de ea și-o să-ți pară rău.

— Întotdeauna ai fost egoist. Singurul tău defect. Nu vrei să împărți nimic, nu-i așa?

Brusc, buzele lui Damon se arcuiră într-un zâmbet deosebit de frumos.

— Dar, din fericire, încântătoarea Elena e mult mai generoasă. Nu ți-a spus de mica noastră relație? Ei, prima dată când ne-am văzut, aproape că mi s-a dăruit pe loc.

— Asta e o minciună!

— Oh, nu, frate dragă. Eu nu mint niciodată când e vorba de ceva important. Sau vreau să spun lipsit de importanță? Oricum, prea frumoasa ta domniță aproape că a leșinat în brațele mele. Cred că îi plac bărbații în negru. În vreme ce Stefan îl privea fix, încercând să-și controleze respirația, Damon adăugă, aproape cu blândețe: Știi, te înșeli în privința ei. Crezi că e dulce și docilă, așa cum era Katherine. Dar nu e. Nu e deloc genul tău, neprihănitul meu frate. Are în ea un spirit și un foc cu care tu n-ai ști ce să faci.

— Și tu ai ști, nu?

Damon își desfăcu brațele și zâmbi din nou, încet.

— Oh, da.

Stefan voia să se repeadă la el, să-i șteargă de pe față zâmbetul acela frumos și plin de aroganță, să-i frângă gâtul lui Damon. Spuse, abia controlându-și glasul:

— Ai dreptate într-o singură privință. E puternică. Suficient de puternică pentru a te respinge. Iar acum că știe ce ești tu cu adevărat, o va face. Tot ce simte acum pentru tine e dezgust.

Sprâncenele lui Damon se ridicară.

— Chiar așa? Mai vedem noi. Poate că va descoperi că îi place mai mult adevăratul întuneric decât amurgul palid. Eu, cel puțin, pot să recunosc adevărul despre natura mea. Dar îmi fac griji pentru tine, frățiore. Pari slăbit și prost hrănit. Te cam ațâță, nu?

Omoară-l, spuse imperios ceva în mintea lui Stefan. Omoară-l, rupe-i gâtul, sfășie-i gâtul în fâșii însângerate de carne. Dar știa că Damon se hrănise foarte bine în acea seară. Aura întunecată a fratelui său era mărită, pulsatilă, aproape că strălucea cu esența vieții pe care el o luase.

— Da, am băut din plin, spuse pe un ton amuzat Damon, ca și cum ar fi știut ce gândea Stefan. Oftă și își trecu limba peste buze, amintindu-și satisfăcut. Era mic, dar avea în el o cantitate surprinzătoare de sevă. Nu la fel de drăguț ca Elena, și cu siguranță nu mirosea la fel de bine. Dar e întotdeauna înviorător să simți sângele nou cum cântă în tine.

Damon răsufală adânc și se îndepărtă de copac, uitându-se în jur. Stefan își aminti și de acele mișcări grațioase, de fiecare gest controlat și precis. Secolele doar cizelaseră eleganța naturală a lui Damon.

— Îmi stârnește cheful să fac asta, spuse Damon, apropiindu-se de un copăcel aflat la câțiva metri mai departe.

Avea o dată și jumătate înălțimea lui Damon și când acesta îl apucă degetele lui nu se uniră în jurul trunchiului. Dar Stefan văzu cum răsufierea lui Damon se iuțește, cum îi joacă mușchii sub cămașa neagră subțire, și apoi copacul fu smuls din pământ, cu rădăcinile atârându-i. Stefan simțea mirosul puternic al pământului jilav răscolit.

— Oricum, nu-mi plăcea acolo, spuse Damon și îl azvârli cât de departe îi îngăduiră rădăcinile încurcate. Apoi zâmbi fermecător. Și-mi stârnește și cheful să fac asta.

Se văzu o mișcare rapidă, o fulgerare, și Damon dispăru. Stefan se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de el.

— Sus, frate.

Vocea venea de deasupra capului său și când Stefan ridică privirea îl văzu pe Damon cocoțat printre ramurile stejarului. Se auzi un foșnet de frunze maronii și el dispăru din nou.

— Aici, în spate, frate. Stefan simți o bătaie pe umăr și se răsuci, dar nu văzu nimic în spatele lui.

— Aici, frate. Se răsuci din nou.

— Nu, încearcă aici.

Furios, Stefan se întoarse în cealaltă parte, întinzând mâna și încercând să-l apuce pe Damon. Dar degetele lui prinseră doar aer.

Aici, Stefan. De data asta vocea era în mintea lui și Puterea ei îl zgudui profund. Era nevoie de o forță extraordinară pentru a proiecta atât de clar gânduri.

Încet, se mai răsuci o dată, și îl văzu pe Damon în poziția lui inițială, rezemat de stejarul cel mare.

Dar de data asta amuzamentul din privire îi dispăruse. Ochii lui erau negri și impenetrabili, iar gura lui era strânsă într-o linie subțire.

De ce altă dovadă mai ai nevoie, Stefan? Eu sunt mai puternic decât tine, la fel cum tu ești mai puternic decât aceste jalnice fapte omenești. Sunt și mai rapid decât tine, și am și alte Puteri de care tu nici măcar n-ai auzit. Vechile Puteri, Stefan. Și nu mă tem să le folosesc. Dacă vei lupta împotriva mea, le voi folosi împotriva ta.

— De-asta ai venit aici? Ca să mă chinui?

Am fost îndurător cu tine, frate. Aș fi putut de multe ori să te ucid, dar ți-am cruțat de fiecare dată viața. Dar acum e diferit.

Damon se desprinsese de copac și spuse cu glas tare:

— Te avertizez, Stefan, nu mi te împotrivi. Nu contează de ce am venit aici. Ceea ce vreau acum e Elena. Și dacă încerci să mă împiedici să o fac a mea, te omor.

— Poți să încerci, spuse Stefan.

Miezul fierbinte în care se strânsese furia dinăuntru lui ardea mai strălucitor ca niciodată, revărsându-și lumina ca o întreagă galaxie

de aștri. Știa, într-un fel, că amenința întunecimea lui Damon.

— Crezi că nu pot s-o fac? Nu te-nveți minte niciodată, nu-i așa, frățiore?

Stefan avu timp doar cât să vadă cum Damon clatină obosit din cap, apoi ceva se mișcă iar fulgerător și se simți cuprins de niște mâini puternice. În clipa următoare lupta, cu violență, încercând din răputeri să scape de ele. Dar erau ca niște mâini de oțel.

Lovi cu sălbăticie, încercând să ajungă la zona vulnerabilă de sub bărbia lui Damon. Degeaba, avea brațele țintuite la spate, trupul imobilizat. Era la fel de neputincios ca o pasăre în ghearele unei pisici agile și pricepute.

Se lăsă moale pentru o clipă, trăgându-se în jos cu toată greutatea, pentru ca în clipa următoare să-și încordeze brusc toți mușchii, încercând să se elibereze, încercând să lovească. Dar mâinile nemiloase doar își măriră strânsoarea, făcându-i zbaterile inutile. Jalnice.

Întotdeauna ai fost încăpățânat. Poate că asta te va convinge. Stefan privi chipul fratelui său, la fel de palid ca ferestrele cu geam jivrat de la pensiune, și la acei ochi negri ca un hău fără fund. Apoi simți niște degete apucându-l de păr, trăgându-i capul pe spate, lăsându-i gâtul expus.

Zbaterile lui se întesă, deveniră sălbatice. Nu te obosi, spuse vocea din capul lui, și apoi simți durerea ascuțită a dinților. Simți umilința și neputința victimei, a vânatului, a prăzii. Și apoi durerea provocată de sângele luat împotriva voinței sale.

Refuză să cedeze, și durerea deveni mai cumplită, avea senzația că i se smulgea sufletul la fel cum fusese smuls din pământ acel copac tânăr. Îl străpungea ca niște sulițe de foc, concentrându-se pe acele puncte din pielea lui unde se înfipseseră dinții lui Damon. O durere agonizantă îi ardea maxilarul și obrazul, coborându-i către umăr și piept. Simți un val de amețeală și își dădu seama că își pierde cunoștința.

Apoi, brusc, mâinile îi dădură drumul și el se prăbuși la pământ, pe un strat de frunze de stejar umede și veștejite. Gâfâind să-și recapete răsuflarea, se chinui să se ridice în patru labe.

— Vezi, frățiore, sunt mai puternic decât tine, suficient de puternic pentru a te nimici, pentru a-ți lua sângele și viața dacă vreau. Lasă-mi-o pe Elena, altfel o voi face.

Stefan ridică privirea. Damon stătea cu capul dat pe spate, cu picioarele ușor depărtate, asemenea unui învingător care-și pune piciorul pe gâtul celui învins. Ochii aceia întunecați ca noaptea ardeau triumfători, și sângele lui Ștefan era pe buzele lui.

Ștefan se simți plin de ură, o ură cum nu mai cunoscuse vreodată. Era ca și cum toată ura pe care o avusese până atunci pentru Damon fusese doar o picătură de apă în acest ocean înspumat, furtunos. În lungile veacuri care trecuseră, de multe ori regretase ceea ce îi făcuse fratelui său, de multe ori își dorise din tot sufletul să-i poată schimba soarta. Acum nu voia decât să o facă din nou.

— Elena nu este a ta, spuse el printre dinți, ridicându-se în picioare și încercând să nu arate cu ce efort făcea asta. Și nu va fi niciodată.

Concentrându-se pe fiecare pas, punând cu grijă un picior în fața celuilalt, începu să se îndepărteze. Îl durea tot trupul, iar rușinea pe care o simțea era chiar mai mare decât suferința fizică. Avea lipite pe haine bucăți de frunze ude și pământ, dar nu se scutură. Se chinui să meargă mai departe, să reziste în fața slăbiciunii care îi înmuia picioarele.

Nu te-nveți minte niciodată, frate.

Ștefan nu se uită înapoi și nici nu încercă să răspundă. Scrâșni din dinți și își forță picioarele să se miște mai departe. Încă un pas. Și încă un pas. Și încă unul.

Dacă ar putea doar să se așeze pentru o clipă, să se odihnească...

Încă un pas, și încă un pas. Mașina nu putea fi prea departe. Frunzele foșneau sub picioarele lui, apoi auzi frunzele foșnind în

spatele lui.

Încercă să se întoarcă repede, dar reflexele îi dispăruseră aproape cu totul. Iar mișcarea fulgerătoare fu prea mult pentru el. Întunericul îi cuprinse trupul și mintea, și începu să cadă. Căzu întruna, în bezna nopții absolute. Și apoi, Cerul se îndură de el și nu mai știu nimic.

Capitolul 16

Elena se îndreptă grăbită către liceul „Robert E. Lee”, având sentimentul că nu se mai dusese la școală de mulți ani. Noaptea trecută i se părea un moment din trecutul îndepărtat, din copilărie, de care cu greu își aducea aminte. Dar știa că astăzi va trebui să înfrunte consecințele ei.

Noaptea trecută trebuise să se confrunte cu mătușa Judith. Mătușa ei fusese teribil de îngrijorată când vecinii îi spusese despre crimă, și apoi și mai îngrijorată când nimeni nu părea să știe unde era Elena. Când Elena ajunsese acasă la aproape două dimineața, mătușa era înnebunită de îngrijorare.

Elena nu putuse să explice nimic. Nu putuse decât să spună că fusese cu Stefan și că știa că el era cel acuzat de crimă, dar că ea știa că era nevinovat.

Restul, tot ce se mai întâmplase, trebuise să-l păstreze pentru ea. Chiar dacă mătușa Judith l-ar fi crezut, n-ar fi înțeles niciodată.

Iar în dimineața asta Elena dormise prea mult și acum întârziase. Străzile erau pustii și ea era singura trecătoare, în vreme ce se grăbea către școală. Deasupra capului ei, cerul era cenușiu și se pornise vântul. Își dorea cu disperare să îl vadă pe Stefan. Toată noaptea, în somnul ei agitat și chinuit, avusese coșmaruri despre el.

Unul dintre vise în special păruse atât de real. În el văzuse chipul palid al lui Stefan și ochii lui furioși, acuzatori. Ridica o carte către ea și-i spunea: „Cum ai putut să faci asta, Elena? Cum ai putut?”

Apoi lăsa cartea să cadă la picioarele ei și se îndepărta grăbit. Ea striga după el, implorându-l, dar el continua să meargă mai departe până ce dispărea în întuneric. Când se uitase la carte, văzuse că era legată în catifea albastră. Jurnalul ei.

Un fior de furie o străbătu acum când se gândi din nou cum îi fusese furat jurnalul. Dar oare ce însemna visul? Ce era în jurnalul ei care să-l facă pe Stefan atât de furios?

Nu știa. Tot ce știa era că avea nevoie să îl vadă, să îi audă vocea, să-i simtă brațele cuprinzând-o. Simțea depărtarea de el ca pe separarea de propriul ei trup.

Urcă în fugă treptele școlii și intră pe coridoarele pustii. Se îndreptă către aripa de limbi străine, pentru că știa că prima oră a lui Stefan era latina. Dacă îl putea vedea măcar pentru o clipă, știa că se va simți bine.

Dar el nu era în clasă. Prin ferestruica din ușă, Elena văzu că locul lui era gol.

Matt era însă acolo, și expresia de pe fața lui o sperie mai mult ca niciodată. El se tot uita către locul lui Stefan cu o privire plină de teamă și dezgust.

Elena se întoarse mecanic cu spatele la ușă. Ca un automat, urcă scările și se duse spre clasa ei de trigonometrie. Deschise ușa și văzu toate fețele întorcându-se către ea, dar se furișă repede în locul gol de lângă Meredith.

Doamna Halpern se opri din predat pentru o clipă, se uită la ea, apoi continuă. Când profesoara se întoarse din nou cu fața la tablă, Elena o privi pe Meredith.

Meredith se întinse și îi luă mâna.

— Ești bine? o întrebă în șoaptă.

— Nu știu, spuse Elena, proteste.

Se simțea ca și cum era sufocată de aerul din jurul ei, ca și cum în jurul ei se afla o greutate care o strivea. Degetele lui Meredith erau calde și uscate.

— Meredith, spuse, știi ce s-a întâmplat cu Stefan?

— Vrei să spui că tu nu știi?

Ochii negri ai lui Meredith se făcură mari, și Elena simți cum greutatea o strivește și mai mult. Era ca și cum se afla în adâncul unei ape, foarte adânc, fără costum de scafandru.

— Nu l-au... nu l-au arestat încă, nu? spuse, chinându-se să rostească aceste cuvinte.

— Elena, e și mai rău. A dispărut. Polițiștii s-au dus la pensiune azi-dimineață devreme și el nu era acolo. Au venit și la școală, dar n-a apărut azi deloc. Au zis că i-au găsit mașina pe Old Creek Road. Elena, poliția crede că a plecat, ca a fugit din oraș, pentru că e vinovat.

— Nu e adevărat, spuse Elena printre dinți. Văzu colegii întorcându-se și uitându-se la ea, dar nu-i mai păsa. E nevinovat.

— Știu că asta crezi tu, Elena, dar atunci de ce-ar fi plecat?

— N-a plecat. Nu, n-a plecat.

Ceva ardea în Elena, un foc de mânie care înăbuși teama zdrobitoare. Răsuflarea ei deveni sacadată.

— N-ar fi plecat niciodată de bunăvoie din oraș, spuse.

— Vrei să spui că cineva l-a forțat s-o facă? Dar cine? Tyler n-ar îndrăzni...

— L-a forțat, sau și mai rău, o întrerupse Elena. Acum, toată clasa se uita la ele, și doamna Halpern tocmai deschidea gura să vorbească. Elena se ridică brusc, uitându-se în jur fără să vadă nimic.

— Să-l ferească Dumnezeu dacă i-a făcut rău lui Stefan, spuse ea. Să-l ferească Dumnezeu!

Apoi se răsuci și porni către ușă.

— Elena, întoarce-te! Elena!

Auzi strigătele în urma ei, ale lui Meredith și ale doamnei Halpern. Merse mai repede, tot mai repede, privind doar înainte, cu un singur gând în minte.

Ceilalți credeau că se ducea după Tyler Smallwood. Bun. N-aveau

decât să-și piardă timpul alergând în direcția greșită. Ea știa ce are de făcut.

Ieși din școală în aerul rece de toamnă. Mergea repede, și picioarele ei străbătură rapid distanța între școală și Old Creek Road.

De acolo o coti către Podul Wickery și cimitir.

Un vânt tăios îi sufla părul pe spate și îi biciuia obrazul. În jurul ei zburau frunze de stejar, învârtejindu-se în aer. Dar focul distrugător din inima ei era cumplit de arzător, topind frigul. Acum știa ce înseamnă o furie de nestăpânit. Intră cu pași mari, pe lângă mesteceni și sălcii, până în mijlocul cimitirului și se uită în jurul ei cu ochi înfrigurați.

Deasupra ei, norii curgeau pe cer asemenea unui râu de culoarea plumbului.

Ramurile dezgolate ale stejarilor și mestecenilor se zbăteau sălbatic, împletite. O pală de vânt îi aruncă în față vârtejuri de frunze. Era ca și cum cimitirul încerca să o alunge de acolo, ca și cum îi arăta forța lui, adunându-și puterile pentru a-i face rău.

Elena ignoră totul. Se răsuci și privirea ei arzătoare se plimbă cercetătoare printre lespezile de mormânt. Apoi se întoarse și strigă direct în vântul mânios. Un singur cuvânt, dar cel care știa că îl va aduce acolo.

— Damon!

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 2

Lupta

Capitolul 1

Damon!

Vântul înghețat îi flutura Elenei părul, biciuind-o peste față, și îi umfla puloverul subțire. Frunzele de stejar se ridicau în mici vârtejuri printre rândurile de lespezi de granit, iar copacii își izbeau frenetic ramurile unele de altele. Mâinile îi erau reci, buzele și obrajii îi amortiseră, dar stătea nemișcată, înfruntând fără șovăire vijelia și țipând:

— Damon!

Furtuna era o demonstrație a Puterii lui, menită să o sperie și să o facă să plece. Dar n-o să țină figura, își spuse Elena. Gândul că îndreptase aceeași Putere împotriva lui Stefan trezi în ea un val fierbinte de furie, care-o făcea acum să ardă în bătaia vântului. Dacă Damon i-a făcut ceva lui Stefan, dacă Damon l-a rănit în vreun fel...

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! țipă ea spre stejarii care mărgineau cimitirul.

O frunză moartă de stejar ca o mână veștejită alunecă jucăuș pe piciorul ei; dar nu primi nici un răspuns. Deasupra se înălța cerul cenușiu ca de sticlă, la fel de înnegurat ca pietrele de mormânt din jurul ei. Simțind cum o îneacă furia și frustrarea, Elena se încovoie. Se înșelase. Până la urmă, Damon nu era acolo; era numai ea, singură, cu vântul care urla.

Se întoarse și i se tăie respirația.

Era chiar în spatele ei, atât de aproape încât hainele ei se lipiră de ale lui când se întoarse. La o asemenea distanță, ar fi trebuit să-și dea seama că lângă ea stă o altă ființă umană, ar fi trebuit să-i simtă căldura trupului sau să-l audă. Dar, desigur, Damon nu era o ființă

umană.

Se împletici câțiva pași înapoi până să poată să se oprească. Toate instinctele ei, tăcute cât timp strigase în furia vântului, o implorau acum s-o ia la goană.

Își încleșta pumnii.

— Unde e Stefan?

Damon își încruntă sprâncenele întunecate și o linie adâncă apărură între ele.

— Care Stefan?

Elena făcu un pas înainte și-l plesni peste față. O făcuse instinctiv, fără să se gândească, și aproape că nu-i venea să creadă că fusese în stare de așa ceva.

O palmă puternică, în care-și pusese toată forța și care-l făcuse pe Damon să-și întoarcă fața. O durea mâna. Rămase nemișcată, încercând să-și potolească respirația, și-l privi fix.

Era îmbrăcat la fel ca prima oară când îl văzuse, în negru. Ghete moi, negre, jeanși negri, pulover negru și geacă de piele neagră. Și semăna cu Stefan. Nu înțelegea cum de nu observase asta până acum. Avea același păr negru, aceeași piele palidă, aceeași frumusețe tulburătoare. Dar părul lui era drept, nu ondulat, ochii îi erau negri ca noaptea, iar gura neîndurătoare.

Își întoarse încet capul ca să o privească, iar ea văzu cum sângele i se urca în obrazul pe care tocmai îl plesnise.

— Să nu mă minți, îi spuse cu vocea tremurândă. Știu cine ești. Știu ce ești. Tu l-ai ucis pe domnul Tanner azi-noapte. Iar acum, Stefan a dispărut.

— Chiar așa?

— Știi bine că da!

Damon zâmbi, apoi zâmbetul îi pieri brusc.

— Te avertizez, dacă i-ai făcut vreun rău...

— Ce-o să faci? zise el. Ce-o să-mi faci, Elena? Ce poți tu să-mi faci?

Elena tăcu. Pentru prima oară conștientiza faptul că vântul se potolise. Ziua coborâse peste ei o tăcere de mormânt, ca și când amândoi ar fi stat nemișcați în mijlocul unui uriaș cerc al Puterii. Părea că totul, cerul de plumb, stejarii și fagii purpurii, pământul însuși era conectat la el, ca și când el își trăgea Puterea din toate. Stătea cu capul înclinat ușor pe spate, cu ochii de nepătruns, plini de lumini ciudate.

— Nu știi, șopti ea, dar găsesc eu ceva, crede-mă.

El râse brusc, iar inima Elenei tresări și începu să bată cu putere. Dumnezeule, era minunat! „Frumos” era un cuvânt mult prea mic și lipsit de sens ca să-l descrie. Ca de obicei, râsul dură doar un moment, dar chiar și după ce buzele i se strânseseră, sclipirea lui îi rămase în ochi.

— Te cred, spuse el, relaxându-se și uitându-se în jur, prin cimitir. Apoi se întoarse din nou și întinse mâna spre ea. Ești prea bună pentru fratele meu, spuse cu nonșalanță.

Elena se gândi să-l plesnească peste mână, dar nu mai voia să-l atingă din nou.

— Spune-mi unde este.

— Poate mai târziu, pentru un preț.

Își retrase mâna tocmai când Elena observă că purta pe deget un inel exact ca al lui Stefan: de argint, cu lapislazuli. Să nu uiți asta, își spuse ea sălbatic. E important.

— Fratele meu, continuă el, e un prost. Crede că, dacă semeni cu Katherine, ești la fel de slabă și de ușor de manipulat ca ea. Dar se înșelă. Ție pot să-ți simt furia din celălalt capăt al orașului. O simt chiar acum, o lumină albă ca soarele deșertului. Ești puternică, Elena, chiar și așa cum ești. Dar ai putea fi mult mai puternică...

Ea îl privi fără să înțeleagă, fără să-i placă felul în care schimbase subiectul.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Și ce legătură are asta cu Stefan?

— Vorbesc despre Putere, Elena. Dintr-odată, se apropie de ea și o

fixă cu privirea, vorbindu-i încet, dar ferm: Ai încercat totul, dar nimic nu te-a mulțumit. Ești fata care are totul, dar mereu a fost ceva la care n-ai putut ajunge, ceva de care ai avut nevoie cu disperare, dar pe care n-ai putut să-l ai. Asta îți ofer eu. Puterea. Viața eternă. Și senzații pe care nu le-ai avut vreodată.

În sfârșit, ea înțelese; își simți stomacul în gât, înecată de oroare și revoltă.

— Nu!

— De ce nu? șopti el. De ce nu vrei să încerci, Elena? Fii sinceră. Nu simți că o parte din tine și-ar dori să încerce?

Ochii lui întunecați erau plini de o fierbințeală și de o intensitate care o țintuiau în loc, fără să poată să-și întoarcă privirea.

— Pot să trezesc la viață lucruri care au lăncezit în tine dintotdeauna. Ești destul de puternică să trăiești între umbre, să strălucești acolo. Poți deveni o regină a întunericului. De ce nu primești Puterea, Elena? Lasă-mă să te ajut s-o primești.

— Nu! spuse ea, smulgându-și privirile de la el.

N-o să se mai uite la el, n-o să-l lase să-i facă asta. N-o să-l lase s-o facă să uite... s-o facă să uite...

— E Secretul Absolut, Elena, îi spuse el, iar vocea îi era la fel de tandră ca degetele care o mângâiau pe gât. O să fii mai fericită decât ai fost vreodată.

Era ceva extrem de important ce trebuia să-și amintească. El își folosea Puterea ca s-o facă să uite, dar ea n-o să-l lase s-o facă să uite...

— Și apoi noi doi vom fi împreună.

Degetele reci îi atingeau în continuare delicat gâtul, coborând sub gulerul puloverului.

— Numai noi doi, pentru totdeauna.

Simți brusc o durere ascuțită în clipa în care degetele trecură peste două răni minuscule de pe pielea gâtului ei, iar mintea i se limpezi.

S-o facă să-l uite... pe Stefan.

Asta voia el să alunge din mintea ei. Amintirea lui Stefan, a ochilor lui verzi și a zâmbetului aceleia care ascundea mereu o umbră de tristețe. Dar nimic nu-l mai putea alunga pe Stefan din gândurile ei acum, nu după ce împărtășiseră ceea ce împărtășiseră. Se smulse de lângă Damon, împingându-i deoparte degetele reci. Îl privi țintă.

— Am găsit deja ceea ce căutam, îi spuse ea brutal. L-am găsit pe cel cu care-mi doresc să fiu pentru totdeauna.

Întunericul umplu din nou ochii lui, o furie rece care străbătu aerul dintre ei. Privind ochii aceștia, Elena se gândi la o cobră gata să atace.

— Nu fi și tu la fel de proastă ca fratele meu, îi spuse el. Altfel, va trebui să te tratez și pe tine la fel.

Acum era înspăimântată. Nu-și mai putea stăpâni teama, acum când frigul o pătrundea, înghețându-i oasele. Vântul începea din nou să bată, scuturând crengile.

— Spune-mi unde e, Damon.

— În momentul ăsta? Nu știu. Nu poți să nu te mai gândești la el o clipă?

— Nu!

Ea se înfiora, în timp ce părul începu din nou să-i biciuiască fața.

— ăsta e răspunsul tău final azi? Trebuie să fii foarte sigură că vrei să joci jocul ăsta cu mine, Elena. Consecințele nu sunt deloc amuzante.

— Sunt sigură. Trebuia să-l oprească înainte ca el să reușească să-și exercite din nou controlul asupra minții ei. Și nu mă poți intimida, Damon, n-ai observat încă? Din momentul în care Stefan mi-a spus ce ești și ce-ai făcut, ți-ai pierdut orice urmă de putere pe care ai avut-o vreodată asupra mea. Te urăsc. Mă dezgusti. Și nu mai poți să-mi faci nimic, niciodată.

Chipul lui se transformă, pierzându-și senzualitatea, înghețând, devenind crud și rău. Râse, iar de data asta râsul lui se repetă la

nesfârșit.

— Nimic? zise el. Pot să-ți fac orice ție și celor pe care-i iubești. Habar n-ai, Elena, de ce sunt în stare. Dar o să afli.

Păși înapoi, iar vântul o pătrunse pe Elena ca un cuțit. Privirea părea să i se înceteșeze, ca și când puncte de lumină umpleau aerul din fața ochilor ei.

— Vine iarna, Elena, spuse el, iar vocea îi era limpede și rece, acoperind urletul vântului. Un anotimp neiertător. Înainte să vină, o să afli ce pot și ce nu pot face. Înainte de venirea iernii, vei fi alături de mine. Vei fi a mea.

Vârtejul alb o orbea și nu-i mai putea distinge conturul întunecat al feței. Acum chiar și vocea i se stingea. Își strânse brațele în jurul trupului, cu capul în piept, tremurând din toate încheieturile. Șopti:

— Ștefan...

— Oh, și încă ceva, se auzi din nou vocea lui Damon. M-ai întrebat mai devreme de fratele meu. Nu te mai obose să-l cauți, Elena. L-am ucis noaptea trecută.

Ridică instinctiv capul spre el, dar nu mai avea ce să vadă, în afară de albul amețitor care-i ardea nasul și obraji și îi îngreuna genele. Abia atunci, când grăunții mici i se așezau pe piele, înțelese ce erau: fulgi de zăpadă. Ninge pe 1 noiembrie. Deasupra, soarele dispăruse.

Capitolul 2

Un amurg ca de pe altă lume se lăsă peste cimitirul părăsit. Zăpada îi înceteșea privirile Elenei, iar vântul îi amorțea trupul, de parcă ar fi căzut într-un curent de apă înghețată. Totuși, cu încăpățânare, nu se întoarse spre cimitirul nou și spre drumul de dincolo de el. Din câte-și putea da seama, Podul Wickery era chiar în fața ei. Se îndreptă într-acolo.

Poliția găsisse mașina lui Stefan abandonată lângă Old Creek Road. Asta însemna că o lăsase undeva între Drowning Creek și pădure. Elena se împletici pe cărarea năpădită de buruieni care străbătea cimitirul, dar merse mai departe, cu capul în jos și strângându-și cu brațele pe lângă ea puloverul subțire. Știa cimitirul asta dintotdeauna și putea să-l străbată chiar și cu ochii închiși.

Când în sfârșit ajunse la pod, tremuratul devenise dureros. Nu mai ningeă atât de tare acum, dar vântul bătea din ce în ce mai puternic. Îi trecea prin haine de parcă ar fi fost făcute din hârtie de mătase și îi tăia respirația.

Stefan, murmură în gând și o coti spre Old Creek Road, târându-și picioarele spre nord. Nu credea ce-i spusese Damon. Dacă Stefan ar fi fost mort, ea ar fi știut. Era viu, undeva, și trebuia să-l găsească. Putea să fie oriunde în albul ăsta amețitor; putea să fie rănit, înghețat. Elena simțea vag că nu mai judecă normal. Toate gândurile ei rămâneau îndreptate spre o singură idee. Stefan. Să-l găsească pe Stefan.

Îi era din ce în ce mai greu să-și continue drumul. La dreapta ei erau stejari, iar la stânga, apele repezi ale râului Drowning Creek. Înainta din ce în ce mai șovăielnic și mai încet. Vântul nu i se mai părea atât de puternic, dar se simțea cumplit de obosită. Simțea nevoia să se așeze și să se odihnească măcar un minut.

În timp ce se prăbușea lângă drum, înțelese dintr-odată ce idee prostească fusese să plece în căutarea lui Stefan. Stefan o să vină la ea. Nu trebuia decât să stea aici și să-l aștepte. Probabil că venea după ea chiar acum.

Elena închise ochii și își lăsă capul pe genunchi. Simțea că-i e mult mai cald acum. Gândul îi zbură și îl văzu pe Stefan, îl văzu zâmbindu-i. Brațele lui în jurul ei erau puternice și protectoare, iar ea se relaxa în îmbrățișarea lor, fericită să scape de teamă și de tensiune. Era acasă. Era acolo unde-i era locul. Stefan n-avea să lase nimic să o atingă.

Dar chiar atunci, în loc să o strângă în brațe, Stefan o scutură din toate puterile. Îi strica senzația minunată de liniște a odihnei ei. Îi văzu chipul, palid și grav, cu ochii lui verzi întunecați de durere. Încercă să-i spună să se oprească, dar el n-o asculta. Elena, ridică-te, îi spunea, iar ea simțea forța irezistibilă a ochilor acelora verzi îndemnând-o s-o facă. Elena, ridică-te acum...

— Elena, ridică-te!

Vocea era ascutită, subțire și înspăimântată.

— Haide, Elena! Ridică-te! Nu putem să te cărăm! Clipind, Elena reuși să distingă o figură. Era mică, în formă de inimă, cu o piele albă, aproape transparentă, înconjurată de o claie de bucle moi, roșcate. Niște ochi căprui, cu fulgi de zăpadă prinși de gene, se uitau îngrijorați într-ai ei.

— Bonnie, zise ea încet. Ce cauți aici?

— Mă ajuta pe mine să te caut, spuse o altă voce, mai joasă, de cealaltă parte a Elenei.

Se întoarse puțin, cât să vadă niște sprâncene elegant arcuite și un ten măsliniu.

Ochii întunecați ai lui Meredith, de obicei ironici, erau și ei îngrijorați de data aceasta.

— Ridică-te, Elena, dacă nu vrei să devii cu adevărat o prințesă de gheață.

Era acoperită toată de zăpadă, ca de o haină de blană albă. Elena se ridică în picioare, țeapănă, sprijinindu-se cu toată greutatea de cele două fete. O duseră așa până la mașina lui Meredith.

Ar fi trebuit să-i fie mult mai cald în mașină, dar terminațiile nervoase ale Elenei începeau să revină la viață și o făceau să tremure, lăsând-o să înțeleagă cât de frig îi era de fapt. Iarna e un anotimp neîndurător, se gândi ea în timp ce Meredith pornea mașina.

— Ce se întâmplă, Elena? întrebă Bonnie de pe bancheta din spate. Ce-a fost în mintea ta, să fugi așa de la școală? Și cum de-ai putut să vii aici?

Elena ezită, apoi scutură din cap. Tot ce-și dorea era să le spună totul lui Bonnie și Meredith. Să le spună toată povestea înspăimântătoare despre Stefan și Damon și despre ce se întâmplase cu adevărat noaptea trecută cu domnul Tanner și despre tot ce urmasse. Dar nu putea. Chiar dacă ele ar fi crezut-o, secretul nu îi aparținea ei, ca să-l poată spune mai departe.

— Toată lumea te caută, spuse Meredith. Toată școala e supărată, iar mătușa ta aproape că și-a pierdut mințile.

— Îmi pare rău, spuse Elena tâmp, încercând să se oprească din tremuratul violent.

O luară pe Maple Street și opriră în fața casei ei. Mătușa Judith o aștepta înăuntru cu pături încălzite.

— Știam că, dacă or să te găsească, o să fii pe jumătate înghețată, spuse ea cu o voce căutat veselă, întinzând mâinile către Elena. Ninge în prima zi după Halloween! Aproape că nu-mi vine să cred. Unde ați găsit-o, fetelor?

— Pe Old Creek Road, dincolo de pod, spuse Meredith.

Chipul îngust al mătușii Judith se făcu alb ca varul.

— În apropiere de cimitir? Unde au avut loc atacurile? Elena, cum ai putut...?

Vocea i se stinse când se uită la Elena.

— N-o să mai vorbim despre asta acum, zise ea, încercând să-și regăsească tonul vesel. Hai să-ți scoatem hainele astea ude.

— Trebuie să mă duc înapoi după ce mă usuc, spuse Elena.

Creierul ei începuse din nou să funcționeze și un lucru era limpede: de fapt, nu-l văzuse acolo pe Stefan; fusese un vis. Tot nu știa unde era Stefan.

— Ba nu trebuie deloc, spuse Robert, logodnicul mătușii Judith.

Elena abia dacă-l observase până atunci stând acolo, într-o parte. Dar tonul lui nu lăsa loc vreunui protest.

— Poliția îl caută pe Stefan, las-o să-și facă treaba, zise el.

— Poliția crede că el l-a omorât pe domnul Tanner. Dar nu-i așa.

Știți că nu-i așa, nu? În timp ce mătușa Judith îi scotea puloverul ud leoarcă, Elena se uită de la unul la altul, căutând ajutor, dar toți aveau aceeași expresie. Știți că nu el a făcut-o, nu? Nimeni nu rupse tăcerea.

— Elena, spuse Meredith în cele din urmă, nimeni nu vrea să creadă că el a făcut-o. Dar... să fim serioși, faptul că a fugit așa nu-l pune deloc într-o lumină favorabilă.

— Dar n-a fugit. N-a fugit! N-a fugit...

— Taci, Elena, spuse mătușa Judith. Nu te mai agita. Cred că te îmbolnăvești. A fost atât de frig afară, iar tu n-ai dormit decât câteva ore azi-noapte.

Își puse mâna pe obrazul Elenei.

Dintr-odată, era prea mult pentru ea. Nimeni n-o credea, nici măcar prietenele și familia ei. În momentul acela, se simțea înconjurată de dușmani.

— Nu sunt bolnavă, țipă ea, trăgându-se într-o parte. Și nici nebună nu sunt, orice-ai crede. Stefan n-a fugit și nu l-a ucis pe domnul Tanner și nu-mi pasă dacă nici unul dintre voi nu mă crede...

Se opri, înecându-se. Mătușa Judith, care se agita pe lângă ea, o conduse repede pe scări, iar ea se lăsă condusă. Dar nu se întinse pe pat atunci când mătușa sugeră că e, probabil, foarte obosită. În schimb, odată ce se încălzi, se așeză pe canapeaua din living, lângă șemineu, înfășurată într-o grămadă de pături. Telefonul sună toată după-amiaza, și o auzi pe mătușa Judith vorbind cu prieteni, cu vecini, cu cei de la școală. Îi asigura pe toți că Elena se simțea bine. Tragedia... de noaptea trecută o tulburase puțin, asta era tot, și părea să aibă puțină febră. Dar o să-și revină complet după ce se va fi odihnit puțin. Meredith și Bonnie stăteau lângă ea.

— Vrei să vorbim? întrebă Meredith în șoaptă. Elena scutură din cap, privind fix spre foc. Toți erau împotriva ei. Iar mătușa Judith se înșela: nu se simțea deloc bine. Și n-avea să se simtă bine până când

Stefan nu va fi găsit.

Matt trecu pe la ea, cu zăpada pudrându-i părul blond și hanoracul albastru-închis. Când intră în cameră, Elena își ridică privirile spre el plină de speranță. Ieri, Matt ajutase la salvarea lui Stefan, când tot restul școlii ar fi vrut să-l linșeze. Dar de data asta el răspunse privirii ei pline de speranță cu o expresie de regret sincer, iar îngrijorarea din ochii lui albaștri îi era adresată numai ei.

Dezamăgirea era insuportabilă.

— Ce cauți aici? îl întrebă Elena. Îți ții promisiunea „să ai grijă de mine”?

În ochii lui sclipi o clipă durerea. Dar vocea lui Matt era netulburată:

— În oarecare măsură, poate că da. Dar aș încerca să am grijă de tine oricum, nu numai fiindcă am promis. Am fost îngrijorat pentru tine. Ascultă, Elena...

Dar ea nu era în dispoziția necesară să asculte pe cineva.

— Mă simt foarte bine, mulțumesc. Întreabă-i pe toți cei de față. Așa că nu trebuie să-ți mai faci griji. Plus că nu văd de ce ți-ai ține promisiunea făcută unui criminal.

Uimit, Matt privi spre Meredith și Bonnie. Apoi clătină neajutorat din cap.

— Nu ești corectă.

Elena nu era însă nici în dispoziția necesară ca să fie corectă.

— Ți-am spus, nu mai e nevoie să-ți faci griji pentru mine și pentru problemele mele. Sunt bine, mulțumesc.

Sugestia era evidentă. Matt se întoarse spre ușă chiar în clipa în care mătușa Judith intra cu sandviciurile.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, murmură el, grăbindu-se spre ieșire.

Și plecă fără să se mai uite înapoi.

Meredith, Bonnie, mătușa Judith și Robert încercară pe rând să facă conversație în timp ce serveau, mai devreme decât de obicei,

cina lângă foc. Elena nu putea să mănânce și nu voia să vorbească. Singura care nu se simțea groaznic era surioara mai mică a Elenei, Margaret. Cu optimismul pe care i-l dădeau cei patru ani ai ei, se cuibărise lângă Elena și îi oferea din dulciurile pe care le primise la colindat de Halloween.

Elena își îmbrățișa strâns sora, lipindu-și pentru o clipă capul de perișorul cânepiu al lui Margaret. Dacă Stefan ar fi putut să o sune sau să-i trimită un mesaj, ar fi făcut-o deja până acum. Nimic în lume nu l-ar fi putut opri, doar dacă nu era grav rănit sau închis undeva sau...

Nu-și dădu voie să se gândească la acest ultim „sau”. Stefan era în viață; trebuia să fie. Damon era un mincinos.

Dar Stefan avea necazuri, iar ea trebuia să-l poată găsi cumva. Își făcu griji toată seara, încercând cu disperare să pună la punct un plan. Un lucru era clar pentru Elena: era pe cont propriu. Nu putea să aibă încredere în nimeni.

Se făcuse întuneric. Elena se foi pe canapea și se forță să caște.

— Sunt obosită, spuse ea încet. Poate că până la urmă chiar sunt bolnavă. Cred că mă duc să mă culc.

Meredith o privi pătrunzător.

— Mă gândeam, domnișoară Gilbert, spuse ea, întorcându-se spre mătușa Judith, că poate ar fi bine ca eu și Bonnie să rămânem aici peste noapte, să-i ținem companie Elenei.

— Ce idee grozavă! spuse mătușa Judith încântată. Dacă nu se supără părinții voștri, mi-ar face plăcere să rămâneți.

— Drumul înapoi până la Herron e lung. Cred că am să rămân și eu, spuse Robert. Pot să mă întind chiar aici, pe canapea.

Mătușa Judith protestă; erau destule camere pentru oaspeți la etaj, dar Robert era de neînduplecat. Canapeaua era numai bună pentru el, o asigură.

După ce aruncă o privire de pe canapea către hol, unde ușa de la intrare se vedea perfect, Elena rămase nemișcată. Poate că plănuiseră

asta împreună; oricum, erau clar implicați cu toții. Voiau să fie siguri că ea nu va părăsi casa.

Când ieși din baie puțin mai târziu, înfășurată în chimonoul ei din mătase roșie, le găsi pe Meredith și pe Bonnie așezate pe patul ei.

— Salut, Rosencrantz și Guildenstern, spuse ea acru.

Bonnie, care până atunci arătase deprimată, acum părea alarmată. Îi aruncă lui Meredith o privire ezitantă.

— Știe cine suntem. Vrea să spună că suntem spioanele mătușii ei, interpretează Meredith. Elena, ar trebui să-ți dai seama că nu e deloc așa. Chiar nu poți să ai un pic de încredere în noi?

— Nu știu. Pot?

— Da, pentru că suntem prietenele tale.

Înainte ca Elena să poată să facă vreo mișcare, Meredith sări din pat și închise ușa. Apoi se întoarse din nou spre Elena.

— Acum, măcar o dată în viață, ascultă-mă, prostuțo. E adevărat că nu știm ce să credem despre Stefan. Dar ar trebui să înțelegi că e numai vina ta. De când ați început să ieșiți împreună, n-ai făcut decât să ne respingi. S-au întâmplat o mulțime de lucruri despre care nu ne-ai spus. Sau, cel puțin, nu ne-ai spus tot adevărul. Dar, în ciuda acestor lucruri, noi încă avem încredere în tine. Încă ținem la tine. Încă mai suntem alături de tine, Elena, și vrem să te ajutăm. Și dacă nu poți să înțelegi asta, atunci chiar ești proastă.

Încet, Elena își întoarse privirea de la expresia întunecată și intensă a lui Meredith la chipul palid al lui Bonnie. Bonnie încuviință din cap.

— Așa e, spuse ea, clipind cu putere, ca și când ar fi vrut să-și rețină lacrimile. Chiar dacă tu nu mai ții la noi, noi încă mai ținem la tine.

Elena simți cum i se umezesc și ei ochii și chipul ei își pierdu severitatea. Bonnie coborî atunci din pat și toate trei se îmbrățișară, iar Elena nu putu să-și mai împiedice lacrimile să-i șiroiască pe obraz.

— Îmi pare rău că nu am vorbit cu voi, spuse ea. Știu că nu înțelegeți și nu pot să vă explic de ce nu pot să vă spun tot. Dar nu pot. Un lucru însă pot să vă spun. Se dădu puțin înapoi, își șterse obrazii și le privi deschis.

— Indiferent cât de grave par dovezile împotriva lui Stefan, nu l-a omorât el pe domnul Tanner. Știu că nu a fost el pentru că știu cine a fost. Și este aceeași persoană care i-a atacat pe Vickie și pe bătrânul de sub pod. Și..., se opri să se gândească o clipă. Și, Bonnie, cred că el l-a ucis și pe Yangtze.

— Pe Yangtze? făcu Bonnie ochii mari. De ce să fi vrut să omoare un câțel?

— Nu știu, dar a fost acolo în noaptea aia, la tine acasă. Și era... furios. Îmi pare rău, Bonnie.

Bonnie scutură din cap șocată.

— De ce nu le-ai spus polițiștilor? întrebă Meredith. Râsul Elenei era aproape isteric.

— Nu pot. E ceva care îi depășește. Iar ăsta e un alt lucru pe care nu-l pot explica. Ați spus că încă mai aveți încredere în mine; ei bine, va trebui să aveți în continuare încredere în mine în privința asta.

Bonnie și Meredith se uitară una la alta, apoi la așternutul de pat din care degetele nervoase ale Elenei trăgeau un fir din broderie. În cele din urmă, Meredith spuse:

— Bine. Cu ce putem să te ajutăm?

— Nu știu. Cu nimic. Sau poate... Elena se opri și se uită la Bonnie. Sau poate, zise ea cu o voce complet schimbată, tu mă poți ajuta să-l găsec pe Stefan. Ochii căprui ai lui Bonnie se măriră de uimire.

— Eu? Dar ce pot să fac? Apoi o auzi pe Meredith icnind scurt și spuse: Oh. Oh!

— Știai unde eram în ziua când am mers la cimitir, spuse Elena. Ba chiar ai și prezis că Stefan va veni la școală.

— Credeam că nu crezi în toate chestiile astea paranormale, zise Bonnie încet.

— Am mai învățat câte ceva de-atunci. În orice caz, sunt dispusă să cred în orice dacă asta mă ajută să-l găsesc pe Stefan. Dacă există cea mai mică șansă să-mi fie de folos.

Bonnie se ghemui încet, ca și când încerca să-și facă și mai mic trupul deja subțirel.

— Elena, nu înțelegi, spuse ea pe un ton jalnic. Nu am pregătirea necesară, nu e ceva ce pot controla. Și... și nu e o joacă. Nu mai e. Cu cât folosești mai mult aceste puteri, cu atât mai mult te folosesc ele pe tine. Și, în cele din urmă, pot ajunge să te folosească tot timpul, fie că tu vrei sau nu. E periculos.

Elena se ridică și se duse până la măsuța de toaletă din lemn de cireș, privind-o fără să o vadă. În cele din urmă, se întoarse.

— Ai dreptate, nu e o joacă. Și te cred când spui cât de periculos poate să fie. Dar nici pentru Stefan nu e o joacă. Bonnie, cred că e afară, undeva, rănit foarte grav. Și nu are pe nimeni care să-l ajute; nici măcar nu-l caută nimeni, în afara dușmanilor lui. Poate moare chiar în clipa asta. Poate... Poate chiar...

Simți cum se îneacă. Își aplecă fruntea peste măsuța de toaletă și trase adânc aer în piept, încercând să se liniștească. Când ridică din nou privirea, o văzu pe Meredith uitându-se la Bonnie.

Bonnie își îndreptă umerii, stând cât putu de dreaptă. Își ridică bărbia și strânse din buze. Iar în ochii ei căprui, de obicei calzi, o lumină sălbatică sclipi în clipa în care îi întâlni pe cei ai Elenei.

— Avem nevoie de o lumânare, fură singurele ei cuvinte.

Chibritul sfârâi și aruncă scânteii în întuneric, apoi flacăra lumânării se aprinse puternică și strălucitoare. Arunca o lumină aurie peste chipul palid al lui Bonnie când se aplecă deasupra ei.

— O să am nevoie de voi amândouă ca să mă ajutați să mă concentrez, spuse ea. Uitați-vă la flacăra și gândiți-vă la Stefan. Proiectați-vă imaginea lui în minte. Indiferent ce se întâmplă, nu

încetați să vă uitați la flacăra. Și, orice-ați face, nu scoateți o vorbă.

Elena încuviință din cap. Singurul sunet care se mai auzea în cameră era respirația lor liniștită. Flacăra licări și dansă, aruncând pete de lumină pe chipurile celor trei fete așezate în jurul ei cu picioarele încrucișate.

Bonnie, cu ochii închiși, respira adânc și ușor, de parcă se cufunda într-un somn profund.

Stefan, se gândi Elena, privind flacăra și încercând să-și transfere toată voința în acest gând. Și-l imaginează, folosindu-și toate simțurile, implorându-l să vină la ea. Asprimea puloverului lui pe obrazul ei, mirosul hainei lui de piele, forța brațelor lui în jurul ei. Oh, Stefan...

Genele lui Bonnie tremurară, iar respirația ei se accelerează, ca a cuiva adormit care are un coșmar. Neclintită, Elena nu-și luă ochii de la flacăra, dar când Bonnie rupse tăcerea, un fior rece îi străbătu șira spinării.

La început fusese doar un geamăt, geamătul cuiva care simte o mare durere. Apoi, când Bonnie își împinse capul înainte, respirația deveni sacadată și se transformă în cuvinte.

— Singur..., spuse ea, apoi se opri.

Elena își înfipse unghiile în palmă.

— Singur... în întuneric, spuse Bonnie.

Vocea ei era distantă și chinuită.

Se lăsă din nou un moment de tăcere, apoi Bonnie începu să vorbească repede.

— E întuneric și frig. Și sunt singur. E ceva în spatele meu... crestat și tare. Pietre. Mă durea, dar acum nu mă mai doare. Sunt amortit din cauza frigului. E atât de frig... Bonnie se răsuci, ca și când ar fi vrut să scape de ceva, apoi râse, un râs cutremurător, aproape ca un suspin. E... amuzant. Niciodată nu mi-am imaginat că o să vreau atât de mult să văd soarele. Dar aici e mereu întuneric. Și frig. Apa îmi ajunge până la gât și e rece ca gheața. Și asta e amuzant. E apă peste tot... iar eu mor de sete. Mi-e atât de sete... și

doare...

Elena simți cum i se strânge inima. Bonnie era în mintea lui Stefan și cine știe ce putea să descopere acolo. Stefan, spune-ne unde ești, se gândi ea cu disperare. Uită-te în jur, spune-mi ce vezi.

— Sete. Am nevoie de... viață?

Vocea lui Bonnie era nesigură, ca și când n-ar fi știut dacă era cuvântul potrivit.

— Sunt slăbit. El spune că eu o să fiu mereu cel slab. El e puternic... un ucigaș. Dar asta sunt și eu. Am ucis-o pe Katherine; poate că merit să mor. De ce nu mă dau bătut?

— Nu! spuse Elena înainte să se poată abține. În clipa aceea uită totul, mai puțin durerea lui Stefan. Stefan...

— Elena! țipă ascuțit Meredith în același timp. Dar capul lui Bonnie căzu înainte, iar potopul de cuvinte se întrerupse brusc, îngrozită, Elena înțelese ce făcuse.

— Bonnie, te simți bine? Poți să-l găsești iarăși? N-am vrut...

Bonnie își ridică atunci capul. Avea acum ochii deschiși, dar nu se uitau nici spre lumânare și nici spre Elena. Se uitau fix înainte, goliți de orice expresie. Când vorbi, vocea ei era distorsionată, iar inima Elenei se opri o clipă. Nu era vocea lui Bonnie, dar era o voce pe care Elena o recunoștea. O mai auzise o dată ieșind de pe buzele lui Bonnie, în cimitir.

— Elena, spuse vocea, să nu mergi la pod. E Moartea, Elena. Moartea ta te așteaptă acolo.

Apoi Bonnie se prăbuși înainte. Elena o apucă de umeri și începu s-o zguduie.

— Bonnie! aproape că țipă ea. Bonnie!

— Ce... oh, nu. Dă-mi drumul.

Vocea lui Bonnie era slabă și tremurată, dar era vocea ei. Încă aplecată înainte, își duse o mână la frunte.

— Bonnie, te simți bine?

— Așa cred. Dar a fost foarte ciudat.

Tonul ei deveni ascuțit și se uită în sus, clipind des.

— Ce-a însemnat asta, Elena? Ce-a vrut să spună când a zis că și el e un ucigaș?

— Îți amintești?

— Îmi amintesc totul. Nu pot să descriu; a fost cumplit. Dar ce-a vrut să spună cu asta?

— Nimic, zise Elena. Halucina, asta e tot.

Meredith interveni:

— El? Deci chiar crezi că a intrat în legătură cu Stefan?

Elena încuviință tăcută din cap, privind în altă parte, cu ochi arzători, dureroși.

— Da. Cred că era Stefan. Trebuie să fi fost el. Și cred că ea ne-a și spus unde e. Sub Podul Wickery, în apă.

Capitolul 3

Bonnie se holbă la ea.

— Nu-mi amintesc nimic despre pod. N-am simțit să fi fost vreun pod.

— Dar ai spus chiar tu, la sfârșit. Credeam că-ți amintești...

Vocea Elenei se stinse.

— Nu-ți mai amintești partea aceea, spuse ea fără expresie.

Nu era o întrebare.

— Îmi amintesc singurătatea, într-un loc rece și întunecat, simțeam slăbiciunea... și setea. Sau poate foamea? Nu știu, dar aveam nevoie... de ceva. Și aproape că-mi doream moartea. Apoi m-ai trezit tu.

Elena și Meredith schimbă o privire.

— Și după aceea, se întoarse Elena spre Bonnie, ai mai spus ceva, cu o voce ciudată. Ai zis să nu ne apropiem de pod.

— A spus să nu te apropii tu de pod, o corectă Meredith. Ți-a spus

ție, special, Elena. A spus că Moartea te așteaptă.

— Nu-mi pasă cine mă așteaptă, spuse Elena. Dacă Stefan e acolo, acolo mă duc și eu.

— Atunci mergem toate, spuse Meredith.

Elena ezită.

— Nu pot să vă cer să faceți asta, spuse ea încet. Poate fi primejdios... un gen de pericol pe care nu-l cunoașteți. Poate ar fi mai bine pentru mine dacă merg singură.

— Glumești? spuse Bonnie, împingându-și bărbia înainte. Adorăm pericolul. Vreau să fiu tânără și frumoasă în mormânt, îți amintești?

— Termină, spuse repede Elena. Chiar tu ai fost cea care a spus că nu e o joacă.

— Nu e nici pentru Stefan, le reaminti Meredith. Nu-i suntem de prea mare folos dacă pierdem vremea pe-aici.

Elena deja își scotea chimonoul și se îndrepta spre dulap.

— Am face bine să punem pe noi haine groase. Luați orice poate să vă țină de cald, spuse ea.

Când erau toate îmbrăcate să facă față cât de cât vremii de-afară, Elena se întoarse spre ușă. Apoi se opri.

— Robert, spuse ea. Sub nici o formă nu putem să ajungem la ușa de la intrare fără să ne vadă, nici chiar dacă doarme.

Toate trei se răsuciră în același timp spre fereastră.

— Oh, minunat, spuse Bonnie.

În timp ce se cățarau în gutuiul din fața ferestrei, Elena văzu că ninsoarea se oprise. Dar asprimea frigului care o lovea peste obraji o făcu să-și amintească vorbele lui Damon. Iarna este un anotimp neiertător, se gândi ea și se cutremură.

Toate luminile din casă erau stinse, inclusiv cele din living. Probabil că Robert adormise deja. Chiar și așa, Elena își ținu respirația când ajunseră în dreptul ferestrelor întunecate. Mașina lui Meredith era parcată puțin mai jos, pe stradă. În ultima clipă, Elena

se hotărî să ia niște frânghie și deschise, fără să facă zgomot, ușa garajului. În Drowning Creek era un curent rapid și traversarea lui era periculoasă.

Drumul până la capătul orașului avea să fie tensionat. Trecând pe lângă marginea pădurii, Elena își aminti felul cum frunzele zburaseră în jurul ei în cimitir. Mai ales frunzele de stejar.

— Bonnie, stejarii au vreo semnificație aparte? Bunica ta ți-a spus vreodată ceva despre ei?

— Ei, erau copaci sacri pentru druizi. De fapt, toți copacii erau sacri, însă stejarii erau cei mai adorați. Druizii credeau că spiritul copacilor le dă putere.

Elena digeră informația în tăcere. Când ajunseră la pod și coborâră din mașină, aruncă o privire neliniștită către stejarii de pe malul drept. Dar noaptea era luminoasă și ciudat de liniștită și nici o adiere nu desprindea frunzele cafenii rămase pe crengi.

— Fiți atente dacă vedeți vreo cioară, le spuse ea lui Bonnie și Meredith.

— O cioară? întrebă Meredith tăios. Ca aia din fața casei lui Bonnie în noaptea în care-a murit Yangtze?

— Noaptea în care Yangtze a fost ucis. Da.

Elena se apropie de apele întunecate ale râului Drowning Creek cu inima bătându-i mai repede. În ciuda numelui, nu era nicidecum un pârâu (creek), ci un râu cu ape repezi și cu maluri de pământ. Peste el trecea Podul Wickery, o structură din lemn construită în urmă cu aproape un secol. Cândva, fusese destul de puternic să susțină căruțe și camioane; azi mai rămăsese doar un pod pietonal pe care nu-l folosea nimeni pentru că era destul de izolat. Era un loc sterp, părăsit și neprietenos, se gândi Elena. Ici și colo, petice de zăpadă se zăreau pe pământ.

În ciuda cuvintelor ei curajoase de mai devreme, Bonnie rămânea în urma lor.

— Vă mai amintiți ultima oară când am trecut peste podul ăsta?

întrebă ea.

Chiar prea bine, își spuse Elena. Ultima oară când îl traversaseră, erau urmărite de... ceva... din cimitir. Sau de cineva, se gândi ea.

— Încă nu trebuie să-l traversăm, spuse ea. Mai întâi trebuie să ne uităm sub el, pe partea asta.

— Adică acolo unde a fost găsit bătrânul cu beregata retezată, murmură Meredith, dar le urmă.

Farurile mașinii luminau doar o mică parte a malului de sub pod. Când Elena păși în afara spotului îngust de lumină, simți un fior rece, ca o prevestire. Moartea așteaptă – spusese vocea. Oare Moartea era aici, jos?

Picioarele îi alunecară pe pietrele umede, acoperite de spuma apei. Tot ce putea auzi era vuietul râului și ecoul care se spărgea în pereții podului de deasupra ei. Și, cu toate că-și încordase privirile, tot ce putea să vadă în întuneric erau malurile umezi și reci și grinzile de lemn ale podului.

— Stefan? șopti ea și aproape că se bucură când zgomotul apei îi acoperi vocea.

Se simțea ca cineva care întreabă „cine e-acolo?” într-o casă goală, înspăimântat totuși de ce ar putea să-i răspundă.

— Nu e bine, spuse Bonnie din spatele ei.

— Ce vrei să spui?

Bonnie privea în jur, clătinând ușor din cap, cu tot corpul încordat de concentrare.

— Pur și simplu simt că nu e în regulă. Nu... în primul rând că nu am auzit niciodată zgomotul râului. N-am auzit niciodată nimic, doar liniște mormântală.

Elena simți cum inima-i e cuprinsă de groază. O parte din ea știa că Bonnie are dreptate, că Stefan nu era în locul acesta sălbatic și însingurat. Dar o altă parte din ea era mult prea speriată ca să asculte.

— Trebuie să fim sigure, spuse ea cu sufletul strâns și înaintă mai

departe în întuneric, făcându-și drum pe bâjbâite, pentru că nu putea să vadă nimic.

Dar într-un sfârșit trebui să recunoască faptul că nici un semn nu trăda prezența recentă a cuiva prin locurile acelea. Și nici urmă de vreun cap întunecat în apă. Își șterse palmele reci și murdare de noroi pe jeanși.

— Putem să verificăm și cealaltă parte a podului, spuse Meredith, iar Elena încuviință mecanic din cap.

Dar nu era nevoie să vadă expresia lui Bonnie ca să știe ce aveau să găsească. Nu era locul potrivit.

— Hai mai bine să plecăm de-aici, spuse ea, urcând printre buruieni spre fâșia de lumină de dincolo de pod.

Însă în clipa în care ajunse acolo, Elena îngheță.

— Oh, Doamne..., icni Bonnie.

— Înapoi! sâsâi Meredith. Stați la adăpostul malului.

Conturată clar în farurile mașinii de deasupra, era o siluetă întunecată. Elena, privind-o cu inima bătându-i sălbatic, nu putea să spună decât că era a unui bărbat. Chipul îi era învăluit în întuneric, dar ea avea un sentiment cumplit.

Înainta spre ele.

Aplecându-se să nu fie văzută, Elena se ghemui lângă malul noroios de sub pod, lipindu-se de el cât putu de tare. O simțea pe Bonnie tremurând în spatele ei și degetele lui Meredith înfigându-i-se în braț.

Nu vedeau nimic de-aici, dar dintr-odată auziră pași grei pe pod. Abia îndrăznind să respire, se agățară una de alta, ridicându-și capetele în sus, de unde venea zgomotul. Pașii grei răsunau dinspre grinzile de lemn, îndepărtându-se de ele.

Doamne, fă să plece, se gândi Elena. Te rog...

Își mușcă buza, iar Bonnie scânci ușor, strângându-i mâna Elenei cu mâna ei înghețată. Pașii se întorceau.

Ar trebui să merg acolo, gândi Elena. Pe mine mă vrea, nu pe ele.

Măcar atâta lucru îi spusese el. Ar trebui să merg acolo și să-l înfrunt și poate o să le lase pe Bonnie și Meredith să plece. Dar furia arzătoare care o pusese în mișcare în dimineața aceea se făcuse acum scrum. Cu toată puterea voinței ei, nu reușea să-și elibereze mâna din cea a lui Bonnie, nu putea să se desprindă de ea.

Pașii se auziră exact deasupra lor. Apoi se făcu liniște, urmată de un sunet de alunecare pe mal.

Nu, își spuse Elena, cu trupul încordat de groază. Venea jos. Bonnie genu și își îngropă capul în umărul Elenei, iar Elena își simți fiecare mușchi întins la maximum în clipa în care văzu mișcarea – mai întâi talpa, apoi piciorul apărură din întuneric. Nu...

— Ce căutați aici?

Mintea Elenei refuză să proceseze informația în primă fază. Era încă panicată și aproape țipă când Matt mai făcu un pas în josul malului, uitându-se sub pod.

— Elena? Ce faci aici? întrebă el din nou. Bonnie își ridică imediat capul. Meredith respiră adânc, ușurată. Elena însăși se simțea de parcă i-ar fi cedat genunchii.

— Matt, zise ea.

Nu era în stare de mai mult. Bonnie fu mai zgomotoasă.

— Și tu ce faci? îi răspunse ea pe un ton ridicat. Vrei să ne stea inima-n loc din cauza ta? Tu ce cauți aici la ora asta din noapte?

Matt își băgă o mână în buzunar, zornăind niște mărunțiș. În timp ce fetele ieșeau de sub pod, el aruncă o privire peste râu.

— V-am urmărit.

— Ce ai făcut? întrebă Elena. Șovăind, el se întoarse totuși cu fața la ea.

— V-am urmărit, repetă el cu umerii încordați. Mi-am imaginat că o să găsești tu o metodă să scapi de mătușa ta și să pleci din nou. Așa că am așteptat în mașină peste drum și am supravegheat casa. Așa cum eram sigur că o să se întâmple, v-am văzut pe toate trei cum ați coborât pe geam. Așa că v-am urmărit până aici.

Elena nu știa ce să spună. Era furioasă și era sigură că el o făcuse probabil doar ca să-și țină promisiunea față de Stefan. Dar gândul că Matt stătuse acolo, în Fordul lui ponosit, probabil înghețat până în măduva oaselor și fără să fi mâncat nimic la cină... îi dădu o strângere ciudată de inimă, la care nu vru să se gândească prea mult.

El se uită din nou spre râu. Ea se apropie de el și îi spuse încet:

— Îmi pare rău, Matt, pentru felul în care m-am purtat acasă și... și pentru...

Își caută cuvintele câteva clipe, apoi se lăsă păgubașă. Pentru tot, se gândi deznădăjduită.

— Și mie îmi pare rău că v-am speriat adineaori. Se întoarse brusc cu fața spre ea, ca și când cu asta ar fi lămurit totul. Acum puteți să-mi spuneți, vă rog, ce căutați aici?

— Bonnie s-a gândit că poate Stefan e aici.

— Ba nu, Bonnie nu s-a gândit, sări Bonnie. Bonnie a zis de la bun început că nu e locul potrivit. Trebuie să căutăm un loc liniștit, fără zgomote, undeva închis. M-am simțit... înconjurată, îi explică ea lui Matt.

Matt se uită înapoi spre ea temător, ca și când l-ar putea mușca.

— Sigur că da, spuse el.

— În jurul meu erau pietre, dar nu ca pietrele astea de râu.

— Nu, sigur că nu.

Se uită apoi spre Meredith, căreia i se făcu milă de el.

— Bonnie a avut o viziune, îi explică ea.

Matt se dădu ușor înapoi, iar Elena îi putu vedea profilul în lumina farurilor. Din expresia lui, își dădu seama că nu știa dacă s-o ia la sănătoasa sau să le încoloneze pe toate trei și să le conducă până la cel mai apropiat spital de nebuni.

— Nu e o glumă, spuse ea. Bonnie e medium, Matt. Știu că am zis mereu că nu cred în astfel de lucruri, dar m-am înșelat. Nici nu știi cât de tare m-am înșelat. În seara asta, ea... a luat cumva legătura cu Stefan și a putut să vadă unde este.

Matt trase adânc aer în piept.

— Înțeleg. În regulă...

— Nu mă lua de sus! Nu sunt tâmpită, Matt, și-ți spun că totul e adevărat. Bonnie a fost acolo, cu Stefan; a știut lucruri pe care numai el putea să le știe. Și a văzut locul unde este închis.

— Închis, zise Bonnie. Asta e! În mod sigur nu era un loc deschis, ca un râu. Dar era apă, până la gât. Până la gâtul lui. Și erau pietre de jur împrejur, acoperite cu mușchi gros. Apa era rece ca gheața și mirosea urât.

— Dar ce-ai văzut? întrebă Elena.

— Nimic. Ca și când aș fi fost oarbă. Într-un fel, știam că, dacă ar fi fost chiar și cea mai vagă rază de lumină, aș fi putut s-o văd, dar nu era. Era întuneric ca într-un mormânt.

— Ca un mormânt...

Frisoane reci o cuprinsă pe Elena. Se gândi la ruinele bisericii părăsite de pe dealul cimitirului. Era un mormânt acolo, un mormânt pe care credea că l-a și deschis odată.

— Dar un mormânt nu ar fi așa plin de apă, spuse Meredith.

— Nu... Dar altfel habar n-am unde poate fi, zise Bonnie. Stefan nu era tocmai întreg la minte; era atât de slăbit și rănit. Și îi era foarte sete...

Elena deschise gura ca să o împiedice pe Bonnie să continue, dar chiar atunci interveni Matt.

— Să vă spun a ce-mi sună mie toate astea, zise el. Cele trei fete se întoarseră spre Matt, care stătea puțin mai departe de grupul lor, ca și când ar fi tras cu urechea la ce-și spuneau. Aproape că uitaseră de el.

— Ei bine? zise Elena.

— Păi, spuse el, mi se pare că seamănă cu o fântână. Elena clipi, cu ochii plini de entuziasm.

— Bonnie?

— E posibil, zise Bonnie încet. Dimensiunile și pereții și tot restul

par să se potrivească. Dar o fântână e deschisă; ar fi trebuit să pot vedea stelele.

— Nu și dacă era acoperită, spuse Matt. Multe dintre fermele din împrejurimi au fântâni pe care nu le mai folosesc, iar fermierii le acoperă, ca să se asigure că nu cad copiii în ele. Așa au făcut bunicii mei.

Elena nu-și mai putea stăpâni entuziasmul.

— Ar putea fi! Trebuie să fie! Bonnie, adu-ți aminte, ai spus că acolo era mereu întuneric.

— Da, și chiar aveam o oarecare senzație de loc subpământean.

Bonnie era și ea entuziasmată, dar Meredith le întrerupse cu o întrebare seacă:

— Și câte fântâni crezi că sunt în Fell's Church, Matt?

— Câteva zeci, probabil, răspuse el. Dar acoperite? Nu sunt chiar atât de multe. Și dacă sugerați că cineva l-ar fi aruncat pe Stefan într-una din ele, atunci nu putea fi undeva unde să riște să fie văzut. Probabil e într-un loc abandonat...

— Iar mașina lui a fost găsită pe drumul ăsta, spuse Elena.

— La bătrânul Francher, zise Matt.

Se priviră cu toții. Ferma lui Francher era o ruină părăsită de când se știau. Se afla în mijlocul pădurii, iar pădurea pusese stăpânire pe ea de mai bine de un secol.

— Să mergem, adăugă Matt simplu. Elena își puse mâna pe brațul lui.

— Crezi că... ?

El întoarse privirea pentru o clipă.

— Nu știu ce să cred, spuse în cele din urmă. Dar vin cu voi.

Se împărțiră și plecară cu amândouă mașinile, Matt cu Bonnie în față și Meredith urmându-i, cu Elena. Matt o apucă pe un drum desfundat care nu se mai folosea de mult și înaintă prin pădure până când drumul dispăru.

— De aici o luăm pe jos, spuse el.

Elena se bucură că se gândise să ia frânghia. Vor avea nevoie de ea dacă Stefan era într-adevăr în fântâna lui Francher. Și dacă nu era...

Nu-și lăsă gândul să se ducă spre o asemenea posibilitate.

Drumul printre copaci era greu, mai ales pe întuneric. Tufărișul era des, iar ramurile moarte se întindeau spre ei și-i agățau. Fluturi de noapte zburau pe lângă ei, atingându-i obrajii Elenei cu aripi nevăzute.

În cele din urmă, ajunseră într-o poieniță. Se mai putea vedea fundația vechii case, pietrele ei fiind legate acum de pământ doar prin ierburi și buruieni. Hornul era încă intact în cea mai mare parte, cu găuri în locurile unde cândva cimentul legase cărămizile, ca un monument gata să se prăbușească.

— Fântâna trebuie să fie undeva în spate, zise Matt.

Meredith fu cea care o găsi și îi chemă și pe ceilalți. Se strânseră în jurul ei și se uitară la lespede de piatră, aflată aproape la același nivel cu pământul.

Matt se opri și examinează atent pământul și buruienile din jurul ei.

— S-a umblat de curând la ea, zise el.

În clipa aceea, inima Elenei începu să bată cu putere, aproape să-i spargă pieptul. Simțea cum bătăile îi reverberează în gât și în vârful degetelor.

— Să dăm capacul la o parte, zise ea cu o voce doar puțin mai tare decât o șoptă.

Lespedea era atât de grea, încât Matt nu putu nici măcar s-o clinească. În cele din urmă, toți patru împinseră, proptindu-se în pământul din spatele ei, până când, cu un zgomot înfundat, blocul de piatră se mișcă jumătate de centimetru. Când între placa de piatră și fântână se făcu un mic spațiu, Matt se folosi de o creangă moartă ca să-l lărgească. Apoi începură din nou să împingă cu toții.

Când deschizătura deveni destul de mare ca să-și strecoare prin ea capul și umerii, Elena se aplecă, privind înăuntru. Aproape că-i era

teamă să spere.

— Stefan?

Secundele de după, aplecată peste deschizătura întunecată, privind în beznă, auzind numai ecoul pietricelelor pe care le desprinsese cu mișcarea ei, erau agonizante. Apoi, aproape incredibil, se auzi un glas.

— Cine...? Elena?

— Oh, Stefan!

Ușurarea o cuprinse cu violență.

— Da! Sunt aici, suntem aici, o să te scoatem de-acolo. Te simți bine? Ești rănit?

Singurul lucru care o împiedica să se arunce ea însăși în fântână era mâna lui Matt care o apucase de spate.

— Stefan, rezistă, avem o frânghie. Spune-mi că ești bine.

Se auzi un sunet slab, aproape de nerecunoscut, dar Elena știa ce era. Un râset. Vocea lui Stefan era firavă, dar inteligibilă.

— Am... avut și zile mai bune, spuse el. Dar sunt... în viață. Cine e cu tine?

— Sunt eu, Matt, spuse Matt, dându-i drumul Elenei.

Se aplecă și el peste gaură. Elena, aproape înnebunită de exaltare, îi observă totuși privirea ușor uimită.

— Cu Meredith și cu Bonnie, adăugă Matt, care data viitoare o să ne facă un număr senzațional de îndoit linguri. O să-ți arunc o frânghie... asta doar dacă nu cumva Bonnie poate să te facă să levitezi până sus.

Așezat încă în genunchi, se întoarse să se uite spre Bonnie. Ea îi plesni o palmă peste cap.

— Nu mai glumi cu lucrurile astea! Scoate-l de-acolo!

— Sigur, doamnă, spuse Matt, ușor amețit. Uite, Stefan, va trebui să te legi cu asta pe după mijloc.

— Da, zise Stefan.

Nu se plânse nici de degetele amorțite de frig și nici nu întrebă

dacă vor putea sau nu să-l tragă până sus. Era singura soluție pe care o aveau.

Următoarele cincisprezece minute aveau să fie cumplite pentru Elena. A fost nevoie de forța tuturor ca să-l tragă pe Stefan afară, deși principala contribuție a lui Bonnie era să strige „haideți, haideți!” ori de câte ori se mai opreau să-și tragă sufletul. Dar în cele din urmă mâinile lui Stefan se apucară de marginea de sus a găurii întunecate, iar Matt se întinse înainte ca să-l apuce de subsuori.

În clipa următoare, Elena îl ținea strâns în brațe. Putea să-și dea seama cât de rău îi era după nemișcarea lui nefirească, după lipsa de vlagă a trupului său. Își folosisese ultimele puteri ca să se împingă afară; avea mâinile tăiate și însângerate. Dar ceea ce o îngrijoră cel mai mult pe Elena era faptul că mâinile acelea nu-i întoarseră îmbrățișarea disperată. Când îi dădu puțin drumul, doar cât să poată să-l privească, văzu că pielea îi era ca de ceară și că avea cearcăne adânci sub ochi. Era atât de rece încât o îngrozea.

Elena se uită spre ceilalți, agitată. Matt se încruntase îngrijorat.

— Ar fi bine să-l ducem cât mai repede la spital. Are nevoie de un doctor.

— Nu!

Vocea era slabă și răgușită și venea dinspre trupul fără vlagă pe care Elena îl cuprindea în brațe. Simți cum Stefan își adună forțele și cum își ridică încet capul. Ochii lui verzi îi ațintiră pe ai ei, iar ea putu să vadă disperarea din privirea lui.

— Fără... doctori.

Ochii aceia o ardeau.

— Promite-mi, Elena.

Pe Elena o usturau ochii, iar vederea i se încețoșase.

— Promit, șopti ea.

Simți apoi cum ceea ce îl ținuse până atunci conștient, fluxul acela subtil de voință și determinare, se stinse. Se prăbuși în brațele ei, fără cunoștință.

Capitolul 4

— Dar trebuie să-l vadă un doctor. Arată de parcă ar fi pe moarte! spuse Bonnie.

— Nu se poate. Nu pot să vă explic în momentul ăsta. Haideți să-l ducem acasă, bine? E ud și înghețat. Apoi putem să stăm de vorbă.

Efortul de a-l duce pe Stefan prin pădure era suficient cât să le ocupe tuturor gândurile pentru o vreme. Rămăsese inconștient și, când în sfârșit îl puseră pe bancheta din spate a mașinii lui Matt, erau cu toții zgâriați și epuizați, dar și uzi flească de la hainele lui mustind de apă. Elena îi ținu capul în poală tot drumul până la pensiune. Meredith și Bonnie îi urmau cu mașina.

— Se văd luminile aprinse, spuse Matt, trăgând mașina în fața clădirii ruginii a pensiunii. Cred că doamna Flowers e trează. Dar ușa e probabil încuiată.

Elena lăsă ușor capul lui Stefan pe banchetă și se strecură afară din mașină; văzu una dintre ferestre luminându-se când draperia se dădu într-o parte. Văzu apoi cum apar un cap și niște umeri care se apleacă să privească în jos.

— Doamnă Flowers! strigă ea, făcând semne cu mâna. Sunt Elena Gilbert, doamnă Flowers. L-am găsit pe Stefan și trebuie să ne dați voie să intrăm înăuntru.

Silueta de la fereastră nu se mișcă și nici nu dădu altfel vreun semn că ar fi pătruns sensul cuvintelor ei. Totuși, după poziție, Elena putea să-și dea seama că încă privea în jos spre ei.

— Doamnă Flowers, Stefan e cu noi, strigă ea din nou, făcând semne spre interiorul mașinii. Vă rog!

— Elena, e descuiat deja! pluti până la ea vocea lui Bonnie de pe verandă, distrăgându-i Elenei atenția de la silueta din fereastră. Când se uită din nou în sus, văzu draperia trasă la loc și lumina stingându-

se în camera aceea de la etaj.

Era ciudat, dar nu avea timp să descifreze misterul. Ea și Meredith îl ajutară pe Matt să-l ridice pe Stefan și să-l care până la treptele de la intrare.

Înăuntru domneau liniștea și întunericul. Elena îi conduse pe ceilalți spre casa scărilor, aflată de partea cealaltă a intrării, și apoi spre palierul de la etaj.

De acolo, se îndreptară spre una dintre camere, unde Elena o puse pe Bonnie să deschidă o ușă care părea de la un dulap. Dincolo de ea era o altă scară, îngustă și abruptă.

— Cine și-ar lăsa deschisă... ușa de la intrare... după cele întâmplate în ultima vreme? mormăi Matt în timp ce-și cărau povara fără viață. Cred că nu e în toate mințile.

— Chiar nu e în toate mințile, spuse Bonnie de deasupra, în timp ce împingea ușa de la capătul scărilor. Ultima oară când am fost aici vorbea despre cele mai ciudate...

Vocea i se stinse cu un icnet.

— Ce e? o întrebă Elena.

Dar când ajunsese în pragul camerei lui Stefan, putu să vadă ea însăși despre ce era vorba.

Uitase în ce stare era camera ultima oară când o văzuse. Cufere pline cu haine zăceau răsturnate pe-o parte, ca și când ar fi fost izbite dintr-un perete într-altul de o mână imensă. Conținutul lor era împrăștiat pe podea laolaltă cu lucrurile din dulap sau de pe mese. Mobila fusese întoarsă cu fundul în sus, iar fereastra spartă lăsa vântul înghețat să sufle înăuntru. Nu era aprinsă decât o lampă, într-un colț, și umbre grotești se proiectau pe tavan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matt.

Elena nu răspunse până când nu-l întinseră pe Stefan pe pat.

— Nu știu sigur, zise ea și era adevărat, chiar dacă numai în parte. Știu doar că la fel era și noaptea trecută. Matt, mă ajuți? Trebuie să-i schimbăm hainele cu unele uscate.

— Mai caut o lampă, interveni Meredith, dar Elena o întrerupse grăbit.

— Nu, vedem foarte bine și așa. De ce nu încerci, mai bine, să aprinzi focul?

Dintr-unul din cuferele larg deschise ieșea un halat de baie închis la culoare. Elena îl luă, apoi ea și Matt începură să-l dezbrace pe Stefan de hainele ude. Ea vru să-i scoată puloverul, dar o scurtă privire spre gâtul lui o făcu să înghețe pe loc.

— Matt, poți... poți să-mi dai prosopul ăla?

În clipa în care el se întoarse, îi trase lui Stefan puloverul peste cap și îl înfășură rapid în halat. Când Matt se întoarse la loc și îi dădu prosopul, ea i-l prinse în jurul gâtului, ca pe un fular. Pulsul i-o luase razna, iar mintea-i funcționa pe repede-înainte.

Nu era de mirare că îl găsiseră atât de slăbit și de lipsit de vlagă. Oh, Dumnezeule! Trebuia să-l cerceteze cu atenție, să vadă cât era de grav. Dar cum putea s-o facă așa, cu Matt și cu fetele lângă ea?

— Mă duc să caut un doctor, spuse Matt cu o voce încordată, cu ochii la chipul lui Stefan. Are nevoie de ajutor, Elena.

Elena intră în panică.

— Matt, nu... te rog. El... îi e teamă de doctori. Nu știu ce s-ar putea întâmpla dacă aduci unul aici.

Și de data aceasta spunea, fie și numai în parte, adevărul. Știa ce l-ar putea ajuta pe Stefan, dar n-o putea face cu ceilalți de față. Se aplecă peste Stefan, frecându-i palmele într-ale ei, încercând să gândească.

Ce putea să facă? Să-i protejeze secretul lui Stefan cu prețul vieții lui? Sau să-l trădeze ca să-l poată salva? Dar oare chiar l-ar salva dacă le-ar dezvălui tot lui Matt, lui Bonnie și lui Meredith? Se uită la prietenii ei, încercând să-și imagineze ce i-ar răspunde ei dacă ar afla adevărul despre Stefan Salvatore.

Nu era bine. Nu putea să riște. Șocul și oroarea aproape că o făcuseră pe ea însăși să-și piardă mințile. Și dacă ea, care îl iubea pe

Stefan, fusese gata să o ia la sănătoasa urlând atunci când aflase, oare ce-ar putea să facă cei trei? În plus, mai era și asasinarea domnului Tanner. Dacă ei ar ști ce era Stefan, ar mai putea vreodată să îl considere nevinovat? Nu cumva, undeva în adâncul sufletului lor, vor continua mereu să-l bănuiască?

Elena închise ochii. Era mult prea periculos. Meredith, Bonnie și Matt îi erau prieteni, dar acesta era un lucru pe care nu-l putea împărți cu ei. Nu era nimeni pe lume în care să poată avea destulă încredere cât să-i împărtășească acest secret. Va trebui să-l păstreze doar pentru ea.

Se îndreptă de spate și se uită la Matt.

— Se teme de doctori, dar cred că o infirmieră ar fi foarte bună. Se întoarce apoi spre locul unde Bonnie și Meredith stăteau în genunchi în fața șemineului. Bonnie, ce zici de sora ta?

— Mary? Bonnie se uită la ceasul de la mână. Săptămâna asta e în tura de după-amiază, dar probabil că a ajuns deja acasă. Numai că...

— Atunci asta e. Matt, du-te cu Bonnie și rugați-o pe Mary să vină până aici și să-l examineze pe Stefan. Dacă și ea o să spună că are nevoie de un doctor, n-am să mă mai împotrivesc.

Matt ezită, apoi oftă scurt.

— Bine. Continui să cred că greșești, dar... Hai să mergem, Bonnie. O să încalcăm vreo câteva reguli de circulație.

Ieșiră pe ușă, iar Meredith rămase în picioare lângă șemineu, fixând-o stăruiitor pe Elena cu ochii ei întunecați.

Elena se forță să o privească în ochi.

— Meredith... cred că ar fi mai bine dacă ați pleca de-aici cu toții.

— Așa crezi?

Ochii aceia întunecați rămaseră lipiți fără ezitare de ai ei, de parcă ar fi vrut să-i pătrundă mintea și să-i citească gândurile. Dar Meredith nu-i puse nici o întrebare. O clipă mai târziu, încuviință din cap și îi urmă pe Matt și Bonnie fără să scoată un cuvânt.

Când auzi închizându-se ușa de la baza scărilor, Elena ridică repede lampa care zăcea răsturnată lângă pat și o băgă în priză. Acum, în sfârșit, putea să verifice cu atenție cât de rănit era Stefan.

Părea să aibă o culoare și mai îngrijorătoare decât până atunci; era, la propriu, la fel de alb ca așternuturile de sub el. Și buzele îi erau albe, iar Elena se gândi brusc la Thomas Fell's, întemeietorul orașului Fell's Church. Sau mai degrabă la efigia lui Thomas Fell's, întins lângă soția lui pe piatra de mormânt sub care odihneau împreună. Stefan avea aceeași culoare ca marmura statuii.

Zgârieturile și tăieturile din palmele lui erau de un roșu palid, dar nu mai sângerau. Ea îi întoarse cu delicatețe capul, ca să se poată uita la gâtul lui.

Și iată-le. Cu un gest automat, ea își atinse propriul gât, ca și când ar fi vrut să verifice că asemănarea era reală. Dar semnele de pe gâtul lui Stefan nu erau doar două puncte mici. Erau rupturi adânci, sălbătice în carne. Arătau de parcă ar fi fost făcute de cine știe ce animal care încercase să-i smulgă capul.

O furie incandescentă o străfulgeră din nou pe Elena. Însoțită de o ură de nestăpânit, înțelese că, în ciuda mâniei și dezgustului ei, până atunci încă nu-l urâse pe Damon. Nu tocmai. Dar acum... acum îl ura. Îl respingea cu așa o intensitate a emoțiilor, cum nu mai simțise pentru nimeni altcineva niciodată în viața ei. Voia să-l rănească, să-l facă să plătească. Dacă ar fi avut un țaruș de lemn în momentul acela, l-ar fi înfipt adânc în inima lui Damon fără nici un fel de regret.

Dar acum trebuia să se gândească doar la Stefan. Era îngrozitor de nemișcat. Asta era cel mai greu de suportat, lipsa oricărei dorințe și a oricărui semn de rezistență în trupul lui, senzația de gol. Asta era. Era ca și când și-ar fi părăsit forma umană și ar fi lăsat în urmă o carcasă goală.

— Stefan!

Faptul că îl zgâlțâia nu ajuta la nimic. Cu o mână apăsată pe

pieptul lui rece, încerca să detecteze o bătaie a inimii. Dar dacă exista, bătaia era mult prea slabă ca să fie simțită.

Păstrează-ți calmul, Elena, își spuse, respingând acea parte a minții ei care ar fi vrut să intre în panică. Acea parte care spunea: „Dacă e mort? Dacă e mort cu adevărat, iar tu nu poți să faci nimic ca să-l salvezi?”

Uitându-se în jurul ei prin cameră, văzu fereastra spartă. Cioburi de sticlă zăceau pe podea sub ea. Se duse până acolo și ridică unul, uitându-se cum strălucea în lumina focului. Un obiect drăguț, cu o margine ca o lamă, își spuse. Apoi, intenționat, strângând din dinți, se tăie cu el la deget.

Durerea îi smulse un suspin. O clipă mai târziu, sângele începu să tâșnească din tăietură, prelingându-i-se pe deget ca ceara pe o lumânare. Rapid, îngenunche lângă Stefan și își puse degetul pe buzele lui.

Cu cealaltă mână, îi prinse mâna lipsită de reacție, simțind duritatea inelului de argint pe care-l purta. Ea însăși nemișcată ca o statuie, rămase acolo în genunchi și așteptă.

Aproape că rată primul gest imperceptibil de răspuns. Ochii ei erau fixați pe chipul lui și nu-i surprinse decât cu coada ochiului mișcarea ritmică a pieptului. Dar apoi buzele lui fremătară sub degetul ei, se deschiseră ușor, iar el înghiți din reflex.

— Asta e, șopti Elena. Haide, Stefan.

Genele lui tremurară și, invadată de o bucurie nestăpânită, ea îi simți degetele răspunzându-i la strânsoare. El înghiți din nou.

— Da.

Așteptă până când ochii lui clipiră o dată și se deschiseră încetisor. Apoi, cu o singură mână, își pipăi gulerul înalt al puloverului și îl trase în jos, dezgolindu-și gâtul.

Ochii aceia verzi erau amețiți și grei, dar la fel de încăpățânați cum îi știa ea dintotdeauna.

— Nu, protestă Stefan, iar vocea i se stinse într-o șoaptă.

— Trebuie, Stefan. Prietenii mei se întorc și aduc cu ei o infirmieră. A trebuit să accept. Și dacă nu te simți suficient de bine cât să o convingi că nu ai nevoie să fii dus la spital...

Lăsă propoziția neterminată. Nici ea nu știa ce-ar fi putut să găsească un doctor sau un tehnician de laborator dacă l-ar fi examinat pe Stefan. Dar era conștientă că el știa și că asta îl făcea să se teamă.

Stefan păru însă și mai hotărât și își întoarse fața de la a ei.

— Nu pot, șopti el. E mult prea periculos. Am luat deja... prea mult... aseară.

Era posibil ca totul să se fi întâmplat doar seara trecută? I se părea că trecuse un an.

— M-ar putea ucide? îl întrebă. Stefan, răspunde-mi! M-ar putea ucide?

— Nu..., spuse cu o voce posomorâtă. Dar...

— Atunci trebuie s-o facem. Nu te mai împotrivi! Aplecându-se deasupra lui, ținându-i mâna într-a ei, Elena putea să-i simtă nevoia din ce în ce mai puternică. Era uimită că încă se îndărătnicea să-i reziste. Era ca și când un om înfometat ar fi stat în fața unui ospăț, incapabil să-și dezlipească privirile de la mâncărurile aburinde, dar refuzând să mănânce.

— Nu, spuse Stefan din nou, iar Elena simți cum o cuprinde frustrarea.

El era singura persoană la fel de încăpățânată ca ea pe care o întâlneau vreodată.

— Ba da. Și dacă nu cooperezi, o să-mi tai și altceva, cum ar fi încheietura.

Își ținuse degetul apăsător pe așternut ca să oprească sângele; acum îl îmbia din nou cu el.

Pupilele lui se dilată și buzele i se desfăcură din nou.

— E prea mult... deja, murmură el, dar privirea îi rămăsese lipită de degetul ei, de boaba roșie de sânge din vârful. Și nu pot... să

controlez...

— E-n regulă, șopti ea.

Îi trecu din nou degetul peste buze, simțind cum se desfac pentru a-l primi, apoi se aplecă peste el și închise ochii.

Gura lui era rece și uscată când îi atinse gâtul. Mâna lui îi cuprinse ceafa și buzele lui căutară cele două puncte minuscule care erau deja acolo. Elena se forță să nu se retragă de durere în clipa în care simți ușoara înțepătură. Apoi zâmbi.

Percepuse, până atunci, nevoia lui agonizantă, foamea care-l mâna. Acum, prin legătura care se crease între ei, nu mai simțea decât o mare bucurie și satisfacție. O satisfacție cu atât mai mare pe măsură ce foamea începea să i se potolească, încetul cu încetul.

Propria ei plăcere venea din faptul că se oferea, din faptul că știa că-l ajută pe Stefan chiar cu viața ei. Simțea cum puterea își făcea din nou loc în trupul lui.

Cu timpul, simți cum intensitatea nevoii lui scade. Totuși nu se stinsese definitiv și nu înțelese de ce Stefan o îndepărta acum cu hotărâre.

— E destul, spuse el răgușit, împingându-i umerii ca să o ridice.

Elena deschise ochii, iar reveria ei plăcută se întrerupse. Ochii lui erau acum de un verde intens, ca mătrăguna, iar pe chipul lui se vedea foamea cumplită a prădătorului.

— Nu e destul. Ești încă slăbit...

— E destul pentru tine. O împinse din nou, iar ea văzu ceva ce semăna a disperare în ochii lui verzi. Elena, dacă iau mai mult, o să începi să te transformi. Și dacă nu te ridici de lângă mine, dacă nu te ridici de lângă mine chiar acum...

Elena se retrase la picioarele patului. Îl privi cum se ridică în capul oaselor și își potrivește halatul negru. În lumina lămpii, văzu că pielea lui își mai recăpătase culoarea și că o roșeață slabă îi acoperea acum paloarea. Părul i se usca într-o cascadă de șuvițe întunecate.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea încet.

Simți cum o cuprinde dintr-odată o senzație de ușurare, ca o străfulgerare aproape la fel de teribilă cum fusese până atunci senzația de teamă și de tensiune. Stefan era în viață; vorbea cu ea. Până la urmă, totul va fi bine.

— Elena...

Ochii li se întâlniră, iar ea se simți cuprinsă de văpaia verde. Inconștient, înaintă spre el, dar se opri brusc în clipa în care el izbucni în râs.

— Nu te-am mai văzut niciodată arătând așa, spuse el, făcând-o să se uite în jos, la ea însăși.

Pe pantofi și pe jeanși avea urme de noroi roșiatic, același noroi cu care era împroșcată din belșug peste tot. Jacheta îi era sfâșiată și puful din căptușeală curgea din ea. N-avea nici o îndoială că și fața îi era mânjită și murdară, și știa că părul îi atârna încâlcit și zbârlit. Elena Gilbert, standardul stilului impecabil de la liceul „Robert E. Lee”, era un dezastru.

— Îmi place, spuse Stefan, iar de data asta râse și ea împreună cu el.

Încă mai râdeau când ușa se deschise. Elena se încordă instinctiv, răsucindu-și cu un gest smucit gulerul puloverului și uitându-se în jurul ei prin încăpere, după dovezi care ar fi putut să-i dea de gol. Stefan își îndreptă spatele și își linse buzele.

— Se simte mai bine! ciripi Bonnie când intră în încăpere și dădu cu ochii de Stefan.

Matt și Meredith erau chiar în spatele ei, iar chipurile lor se luminau de surpriză și plăcere. Cea de-a patra persoană care intră era doar cu câțiva ani mai mare decât Bonnie, dar avea un aer de autoritate vioaie care îi ascundea vârsta fragedă. Mary McCullough se îndreptă direct spre pacientul ei și întinse mâna să-i ia pulsul.

— Deci tu ești cel care se teme de doctori, spuse ea.

Stefan păru o clipă încurcat, dar își reveni imediat.

— E mai degrabă o fobie din copilărie, spuse el pe un ton ce părea ușor rușinat. Privi alături, spre Elena, care zâmbea nervos și care îi făcu un ușor semn de încuviințare cu capul. Oricum, n-am nevoie de vreun doctor acum, după cum vezi.

— De ce nu mă lași să trag eu concluziile? Pulsul e bun. De fapt, e chiar surprinzător de încet, chiar și pentru un atlet. Nu cred că ești în șoc hipotermic, dar ești încă rece. Ia să-ți iau temperatura.

— Nu cred că e nevoie.

Vocea lui Ștefan era joasă, liniștitoare. Elena îl mai auzise folosind același ton și știa ce încerca să facă. Dar Mary nu păru afectată în nici un fel.

— Deschide gura, te rog.

— Uite, i-o iau eu, zise Elena repede, întinzând mâna să ia termometrul de la Mary. Dar făcu un gest atât de brusc încât micul tub de sticlă îi alunecă din mână, căzu pe podeaua dură de lemn și se sparse în zeci de bucăți. Oh, îmi pare atât de rău!

— Nu contează, spuse Ștefan. Sunt mult mai bine decât până acum și simt cum mă încălzesc din ce în ce mai tare.

Mary privi mizeria de pe jos, apoi se uită în jurul ei prin cameră, realizând starea în care era, ca după un jaf.

— Bun, zise ea, răsucindu-se cu mâinile în șolduri. Ce se petrece aici?

Ștefan nici măcar nu clipi.

— Nu mare lucru. Doamna Flowers e o menajeră îngrozitoare, spuse el, privind-o fix în ochi.

Elena ar fi vrut să izbucnească în râs; și lui Mary îi venea să râdă, dar în schimb făcu o grimasă și își încrucișa brațele pe piept.

— Presupun că n-are nici un sens să mă aștept la un răspuns sincer, spuse ea. Și e limpede că nu ești atât de bolnav încât viața să-ți fie în pericol. Nu pot să te oblig să mergi la spital. Dar îți recomand din tot sufletul să te duci mâine la un control.

— Mulțumesc, spuse Ștefan, ceea ce, observă Elena, nu era de

fapt un acord.

— Elena, de fapt tu arăți de parcă ai avea nevoie de un doctor, spuse Bonnie. Ești albă ca o arătare.

— Sunt doar obosită, răspunse Elena. Am avut o zi grea.

— Sfatul meu e să mergi acasă, să te bagi în pat și să rămâi acolo, îi spuse Mary. Nu ești anemică, nu?

Elena își reținu impulsul de a-și duce mâna la obraz. Oare chiar era atât de palidă?

— Nu, sunt doar foarte obosită, repetă ea. Acum, că Stefan se simte mai bine, putem să mergem acasă.

El încuviință din cap asigurându-i că e bine, dar mesajul din ochii lui era numai pentru ea.

— Ne lăsați singuri un minut, vă rog? li se adresă el lui Mary și celorlalți, iar ei se îndreptară spre scară.

— La revedere. Ai grijă de tine, spuse Elena cu voce tare, în timp ce îl îmbrățișa. De ce nu ți-ai folosit Puterile cu Mary? șopti ea apoi.

— Ba am făcut-o, îi zise el morocănos la ureche. Sau cel puțin am încercat. Cred că sunt încă slăbit. Nu-ți face griji, o să-mi treacă.

— Bineînțeles că o să-ți treacă, spuse Elena, dar simți cum i se strânge stomacul.

— Ești sigur, totuși, că e bine să rămâi singur? Dacă...

— O să fiu bine. Tu ești cea care n-ar trebui să rămână singură, spuse Stefan, și vocea lui era caldă, dar gravă. Elena, n-am avut ocazia să te avertizez. Ai avut dreptate, Damon este în Fell's Church.

— Știu. El ți-a făcut asta, nu-i așa? Elena nu menționa și faptul că se dusesse după el.

— Nu-mi amintesc... Dar ține-le pe Bonnie și pe Meredith cu tine în noaptea asta, Elena. Nu vreau să te știu singură. Și asigură-te că nimeni nu invită vreun străin la tine acasă.

— Ne băgăm direct în pat, promise Elena zâmbindu-i. Și n-o să invităm pe nimeni cu noi.

— Ai grijă așa să faci. Nu răzbătea nici o urmă de glumă în vocea

lui, așa că ea încuviință încet din cap.

— Înțeleg, Stefan. O să avem grijă.

— Foarte bine.

Se sărutară abia atingându-și buzele, dar mâinile lor împreunate nu se despărțiră decât cu mare greutate.

— Spune-le celorlalți că le mulțumesc, mai zise el.

— Sigur că da.

Se adunară toți cinci în fața pensiunii, unde Matt se oferă să o conducă pe Mary acasă, pentru ca Bonnie și Meredith să poată să plece cu Elena. Era evident că Mary era încă bănuitoare în privința întâmplărilor din seara aceea, iar Elena nu putea s-o învinovățească. Dar nici nu mai putea să gândească. Era mult prea obosită.

— Mi-a zis să vă mulțumesc tuturor, își aminti ea după ce Matt plecase.

— Cu... plăcere, răspuse Bonnie, separând cuvintele cu un căscat uriaș în timp ce Meredith îi deschidea portiera. Meredith nu spusese nimic. Fusese extrem de tăcută după ce o lăsase pe Elena singură cu Stefan. Bonnie izbucni brusc în râs.

— Am uitat toate de un singur lucru, zise ea. Profeția.

— Ce profeție? întrebă Elena.

— Cea legată de pod. Cea pe care zici că aș fi spus-o eu. Ei bine, ai mers la pod, dar Moartea nu te aștepta acolo. Poate ai înțeles tu greșit.

— Nu, spusese Meredith. Am auzit amândouă foarte bine ce-ai spus.

— Păi atunci poate e vorba de un alt pod. Sau... mmm...

Bonnie se cuibări în haina ei, închise ochii și nu se mai obosi să termine.

Dar Elena completă propoziția în minte în locul ei. Sau poate de altă dată.

Și o bufniță hukură afară în clipa în care Meredith pornea mașina.

Capitolul 5

Sâmbătă, 2 noiembrie

Dragă Jurnalule,

În dimineața asta m-am trezit și m-am simțit foarte ciudat. Nu știu cum să descriu senzația. Pe de-o parte, eram atât de slăbită încât, atunci când am încercat să mă ridic, mușchii n-au avut forță să mă susțină. Dar pe de altă parte mă simțeam... plăcut. Atât de confortabil și de relaxată. Ca și când aș fi plutit pe un pat de lumină aurie. Nici măcar nu-mi păsa dacă voi mai putea să mă mișc vreodată.

Apoi mi-am amintit de Stefan și am încercat să mă ridic, dar mătușa Judith m-a băgat din nou în pat. Mi-a spus că Bonnie și Meredith pleaseră de câteva ore bune și că dormeam atât de adânc încât n-au putut să mă trezească. Mi-a spus că nu am nevoie decât de multă odihnă.

Așa că iată-mă. Mătușa Judith mi-a adus televizorul în cameră, dar n-am chef să mă uit. Mai degrabă aș sta întinsă aici, să scriu. Sau să zac, pur și simplu.

Aștept să mă sune Stefan. Mi-a zis că o să mă sune. Sau poate nu mi-a zis. Nu-mi mai amintesc.

Când o să sune, trebuie să...

Duminică, 3 noiembrie, 10:30 p.m.

Tocmai am citit ce am scris ieri și sunt șocată. Ce s-a întâmplat cu mine? M-am oprit în mijlocul unei propoziții, iar acum nici măcar nu știu ce voiam să spun. Nici măcar nu am explicat ce e cu noul meu jurnal, nimic. Cred că eram complet dusă.

Oricum, acesta este începutul oficial al noului meu jurnal. Am cumpărat caietul ăsta cu file veline de la drogherie. Nu e la fel de frumos cum era celălalt, dar o să mă descurc. Am pierdut deja orice

speranță că aş putea să-mi mai revăd vreodată vechiul jurnal. Oricine ar fi, cel care l-a furat n-o să mi-l mai aducă înapoi. Dar când mă gândesc că altcineva poate să citească tot ce gândeam și simțeam pentru Stefan, îmi vine să-l omor. Și, în același timp, îmi vine să mor eu însămi de rușine.

Nu mi-e rușine pentru ce simt față de Stefan. Dar e o chestiune intimă. Și mai sunt acolo lucruri, despre cum e când ne sărutăm, când mă ține în brațe, pe care știu că nici el nu ar vrea să le citească nimeni.

Desigur, nu era în el nimic despre secretul lui, încă nu-l aflasem. Abia când l-am aflat am putut să-l înțeleg cu adevărat și să fim împreună; atunci am fost, în fine, cu adevărat împreună. Acum suntem unul parte din celălalt. Mă simt de parcă l-aș fi așteptat toată viața.

Poate cineva va crede că faptul că-l iubesc e o grozăvie, pentru că el e ceea ce e. Poate să fie violent și știu că sunt lucruri în trecutul lui de care îi e rușine. Dar n-ar putea niciodată să fie violent față de mine, iar trecutul e trecut. Este copleșit de sentimentul de vinovăție și suferă atât de mult în adâncul sufletului. Aș vrea să-l vindec.

Nu știu ce se va mai întâmpla acum; mă bucur doar că e în siguranță. Am fost azi la pensiune și am aflat că poliția a fost acolo ieri. Stefan era încă slăbit și nu și-a putut folosi Puterile ca să scape de ei, dar nu l-au acuzat de nimic. I-au pus doar întrebări. Stefan zice că s-au purtat prietenos, lucru care îmi trezește suspiciuni. Toate întrebările lor se reduc de fapt la atâta: unde erai în noaptea în care bătrânul a fost atacat sub pod, și în noaptea în care Vickie Bennett a fost atacată în biserica părăsită, și în noaptea în care domnul Tanner a fost ucis la școală?

Nu au nicio dovadă împotriva lui. Și ce dacă toate crimele au început chiar după ce a venit el în Fell's Church? Asta nu dovedește nimic. S-a certat în seara aia cu domnul Tanner. Încă o dată: și ce dacă? Toată lumea se certa cu domnul Tanner. Poate că a dispărut

imediat după ce a fost găsit corpul domnului Tanner. Acum s-a întors și e cât se poate de limpede că el însuși a fost atacat de aceeași persoană care a comis și celelalte crime. Mary le-a povestit polițiștilor despre starea în care era. Și dacă ne-ar întreba și pe noi, Matt, Bonnie, Meredith și eu am putea să depunem mărturie în favoarea lui. Nu au nici un fel de dovezi împotriva lui.

Am vorbit cu Stefan despre asta și despre alte lucruri. E atât de bine să fiu din nou cu el, chiar dacă arată atât de palid și de obosit. Încă nu-și aduce aminte cum s-a sfârșit seara de joi, dar mare parte din ce s-a întâmplat atunci îmi confirmă bănuielile. Stefan s-a dus să-l caute pe Damon joi seara, după ce m-a lăsat pe mine acasă. S-au certat. Iar Stefan a sfârșit pe jumătate mort într-o fântână. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama ce s-a întâmplat între cele două momente.

Încă nu i-am spus că m-am dus să-l caut pe Damon în cimitir vineri dimineața. Cred că mai bine îi spun mâine. Știu că o să se supere, mai ales când o să afle ce mi-a spus Damon.

Ei bine, asta e tot. Sunt obosită. Jurnalul acesta va fi bine ascuns, din motive evidente.

Elena făcu o pauză și se uită din nou peste ultimul rând de pe pagină. Apoi adăugă:

P.S. Mă întreb cine va fi noul nostru profesor de Istorie a Europei.

Vârî jurnalul sub saltea și stinse lumina.

Elena înainta pe culoar într-un vid sonor ciudat. La școală era, de obicei, copleșită de salutări din toate părțile; auzea „Bună, Elena!” după „Bună, Elena!” oriunde se ducea. Dar astăzi tuturor le fugeau privirile într-altă parte când se apropia ea sau deveneau cu toții brusc extrem de ocupați cu diverse lucruri pentru care trebuiau neapărat să se întoarcă cu spatele spre ea. Așa se întâmplase toată ziua.

Se opri în fața ușii cabinetului de Istoria Europei. Mai mulți elevi

erau deja așezați, iar la tablă era un străin.

Părea el însuși unul dintre elevi. Avea părul de culoarea nisipului, purtat puțin mai lung, și o ținută athletică. Pe tablă scrisese „Alaric K. Saltzman”. Când se întoarse, Elena văzu că avea și un zâmbet de puștan.

Continuă să zâmbească în timp ce Elena se așeză și alți elevi intrară să umple băncile în sală. Stefan era și el printre ei, iar privirile lui le întâlneau pe cele ale Elenei când veni să se așeze lângă ea, dar nu își vorbiră. Nimeni nu spunea un cuvânt. În sală domnea o tăcere mormântală.

Bonnie era așezată de cealaltă parte a Elenei. Matt era la doar câteva bănci distanță, dar se uita fix înainte.

Ultimele două persoane care intrară erau Caroline Forbes și Tyler Smallwood. Veniseră împreună, iar Elenei nu-i plăcu deloc expresia de pe chipul lui Caroline. Cunoștea mult prea bine zâmbetul acela de pisică și ochii verzi, îngustați. Trăsăturile frumoase și mai degrabă masive ale lui Tyler străluceau de satisfacție. Vânățile de sub ochii lui, cauzate de pumnul lui Stefan, aproape dispăruseră.

— Bun, pentru început, ce-ar fi să așezăm toate băncile în cerc?

Atenția Elenei se îndreaptă din nou spre străinul din fața clasei, care continua să zâmbească.

— Haideți, să le mutăm. În felul acesta, putem să ne privim cu toții față în față atunci când vorbim, spuse el.

Elevii se supuseră în tăcere. Străinul nu se așeză la catedra domnului Tanner; își trase, în schimb, un scaun în cerc și se așeză pe el cu spătarul în față.

— Bun, zise el. Știu că sunteți cu toții curioși în ceea ce mă privește. Numele meu e pe tablă: Alaric K. Saltzman. Dar vreau să-mi spuneți Alaric. Mai târziu o să vă spun mai multe despre mine, dar mai întâi vreau să vă dau vouă ocazia să vorbiți. Azi este probabil o zi grea pentru cei mai mulți dintre voi. Cineva la care țineți nu mai e, iar acest lucru trebuie să fie extrem de dureros.

Vreau să vă dau ocazia să vă deschideți sufletul și să împărtășiți cu mine și cu colegii voștri aceste sentimente. Aș vrea să încercați să intrați în relație cu durerea. Apoi putem începe să ne construim propria relație bazată pe încredere. Cine vrea să înceapă?

Cu toții se uitau la el. Nici unul dintre ei nu clipi măcar.

— Ei bine, să vedem... ce zici de tine? făcu el, încă zâmbind, un semn încurajator spre o fată drăguță, cu părul blond. Spune-ne cum te numești și ce simți în legătură cu cele întâmplate.

Fata se ridică în picioare tulburată.

— Mă numesc Sue Carson și... Inspiră adânc și continuă cu un aer hotărât. Și mi-e frică. Pentru că oricine ar fi maniacul ăsta, e încă în libertate. Iar data viitoare ținta aș putea fi eu.

Se așază la loc.

— Mulțumesc, Sue. Sunt sigur că mulți dintre colegii tăi îți împărtășesc îngrijorarea. Am înțeles că unii dintre voi erau chiar acolo atunci când s-a întâmplat tragedia, nu?

Băncile trosniră în timp ce elevii începură să se agite neliniștiți. Tyler Smallwood se ridică în picioare, iar dinții lui se desenară albi, în spatele buzelor întredeschise într-un zâmbet larg.

— Cei mai mulți dintre noi eram acolo, spuse el, iar ochii lui clipiră în direcția lui Stefan și Elena putu să vadă cum și alții îi urmăresc privirea. Eu am ajuns acolo imediat după ce Bonnie a descoperit cadavrul. Iar ceea ce simt este îngrijorare pentru comunitate. Un criminal periculos umblă liber pe străzi, iar până acum nimeni nu a făcut nimic să-l oprească. Și...

Se întrerupse. Elena nu era sigură cum se întâmplase, dar simți că cea care îi făcuse semn să tacă fusese Caroline.

Apoi Caroline își dădu pe spate părul lucios și roșcat și își încrucișa din nou picioarele lungi în timp ce Tyler se așază la loc.

— Bine, mulțumesc. Deci cei mai mulți dintre voi erau acolo. Atunci e de două ori mai dificil. Putem să auzim ce crede persoana care chiar a descoperit trupul? Privi în jur. Bonnie e aici?

Bonnie ridică încet mâna, apoi se sculă în picioare.

— Cred că eu l-am descoperit, spuse ea. Adică am fost prima persoană care a știut că e cu adevărat mort și că nu se preface.

Alaric Saltzman păru ușor contrariat.

— Că nu se preface? De ce, se întâmpla des să se prefacă mort?

Se auziră câteva chicoteli, iar el afișă din nou zâmbetul acela ștrengăresc. Elena se întoarse și se uită la Stefan, care se încruntase.

— Nu, nu, zise Bonnie. Vedeți, el era o jertfă. În Casa Bântuită. Așa că, oricum, era acoperit de sânge, dar era sânge fals. A fost, în mare parte, vina mea, pentru că el n-a vrut să se mânjească, dar eu i-am zis că trebuie neapărat. Se presupunea că e un Cadavru însângerat. Dar tot ne zicea că e prea murdar și abia când Stefan a venit și s-a certat cu el... Bonnie se opri. Adică am stat de vorbă cu el și în cele din urmă a acceptat s-o facă și atunci am început jocul de-a Casa Bântuită. Puțin mai târziu am observat că nu se mai ridică să-i sperie pe copiii așa cum ar fi trebuit și m-am dus să-l întreb ce s-a întâmplat. Și nu mi-a răspuns. Doar... a rămas pur și simplu cu ochii în tavan. Atunci l-am atins, iar el... a fost cumplit. Pur și simplu i-a căzut capul.

Vocea lui Bonnie începuse să tremure și se stinse, înghiți greu.

Elena se ridicase în picioare. La fel și Stefan, Matt și alte câteva persoane. Elena se întinse spre Bonnie.

— Bonnie, e-n regulă. Bonnie, nu! E-n regulă.

— Și mâinile mi s-au umplut de sânge. Era sânge peste tot, atât de mult sânge...

Pufni aproape isteric.

— Bine, să luăm o pauză, interveni Alaric Saltzman. Îmi pare rău, n-am vrut să te răsolesc atât de tare. Dar cred că va trebui să te eliberezi de aceste sentimente cât mai curând posibil. E limpede că a fost o experiență destul de tulburătoare.

Se ridică în picioare și făcu câțiva pași până în mijlocul cercului, strângând și deschizând nervos palmele. Bonnie încă mai suspina

ușor.

— Știu, spuse el, cu zâmbetul ștregăresc revenindu-i în forță pe figură. Aș vrea ca relația noastră elev-profesor să înceapă bine, fără această atmosferă tensionată. Ce-ar fi să treceți cu toții pe la mine în seara asta și să stăm de vorbă într-o ambianță mai puțin formală? Să ne cunoaștem mai bine, sau poate să vorbim despre cele întâmplate. Puteți să aduceți și un prieten, dacă vreți. Ce spuneți?

Urmară încă trei-patru secunde de priviri tăcute. Apoi cineva întrebă:

— La dumneavoastră?

— Da... oh, am uitat. Ce prostie din partea mea. Stau la familia Ramsey, pe Magnolia Avenue. Scrise adresa pe tablă. Cei din familia Ramsey sunt prietenii mei și mi-au închiriat casa cât sunt ei plecați în vacanță. Eu vin din Charlottesville, iar directorul vostru m-a sunat vineri să-mi propună să preiau postul de aici. Am profitat de ocazie. Este, practic, prima mea slujbă de profesor.

— Oh, așa se explică, spuse Elena în șoaptă.

— Crezi? întrebă Stefan.

— În fine, ce spuneți? Vi se pare un plan bun? întrebă Alaric Saltzman, privind în jurul lui.

Nimeni nu avu inima să refuze. Cu toții răspunseră cu „da” și „sigur”.

— Grozav, atunci rămâne stabilit. Asigur eu răcoritoarele și o să avem cu toții ocazia să ne cunoaștem mai bine. Apropo... Deschise catalogul și se uită peste el. Vreau să vă spun că prezența la întâlnirea de diseară vă asigură jumătate din nota finală. Se uită din nou spre clasă și zâmbi. Sunteți liberi.

— Ce tupeu pe el, murmură cineva în timp ce Elena se îndrepta spre ușă.

Bonnie era chiar în spatele ei, dar vocea lui Alaric Saltzman o chemă înapoi.

— Îi rog pe elevii care și-au împărtășit azi sentimentele să mai

rămână o clipă în sală.

Stefan trebui să plece și el.

— Mă duc să verific cum e cu antrenamentul la fotbal, zise el. Probabil că s-a anulat, dar mai bine mă duc să mă asigur.

Elena era îngrijorată.

— Dacă nu s-a anulat, crezi că te simți destul de bine să-i faci față?

— O să fiu bine, îi răspunse el evaziv, dar ea observă că fața lui încă arăta slăbită și se mișca de parcă ar fi avut dureri. Ne întâlnim la dulapuri, îi spuse.

Ea încuviință din cap. Când ajunse la dulapul ei, o văzu pe Caroline în apropiere, stând de vorbă cu alte două fete. Trei perechi de ochi urmăriră fiecare mișcare a Elenei care își așeza înăuntru cărțile, dar când Elena privi în direcția lor, cele două își întoarseră imediat privirea în altă parte. Doar Caroline continuă să se uite la ea, cu capul ușor ținut, șoptindu-le ceva celorlalte fete.

Elena se săturase. Trânti ușa dulapului și se îndreptă direct spre grupul celor trei.

— Bună, Becky! Bună, Sheila! le spuse ea. Apoi, accentuând cu putere: Bună, Caroline!

Becky și Sheila murmurară un „bună” și adăugară ceva cum că trebuie să plece. Elena nici măcar nu se întoarse să se uite după ele cum se îndepărtează. Rămase privind-o fix pe Caroline.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Ce se întâmplă? Caroline gusta din plin toată situația, era limpede. Ce se întâmplă cu cine?

— Cu tine, Caroline. Cu toată lumea. Nu te prefăce că nu pui ceva la cale, pentru că știu că așa e. Toată lumea m-a evitat azi toată ziua de parcă aș fi ciumată, iar tu arăți de parcă tocmai ai fi câștigat la loterie. Ce-ai făcut?

Expresia inocent-întrebătoare de pe chipul lui Caroline se șterse și în locul ei apărură zâmbetul de felină.

— Ți-am spus când a început școala că lucrurile or să fie altfel anul ăsta, Elena, răspuse ea. Te-am avertizat că e posibil ca timpul tău pe tron să se fi scurs. Dar eu n-am făcut nimic. Ce se întâmplă este, pur și simplu, selecție naturală. Legea junglei.

— Atunci ce se întâmplă, totuși?

— Ei bine, să spunem că faptul că umbli cu un criminal ar putea să fie totuși un impediment în viața ta socială.

Elena simți o durere în piept, ca și când Caroline ar fi pocnit-o în plin. Pentru o clipă, dorința de a o lovi și ea pe Caroline fusese aproape irezistibilă. Dar, cu sângele pulsându-i în urechi, îi spuse doar printre dinți:

— Nu e adevărat. Stefan n-a făcut nimic. Poliția l-a interogat și e nevinovat.

Caroline ridică din umeri. Zâmbetul ei era acum condescendent.

— Elena, te cunosc de când eram la grădiniță, spuse ea, așa că aș vrea să-ți dau un sfat, de dragul vremurilor trecute: desparte-te de Stefan. Dacă faci asta imediat, ai putea să eviți totuși să te transformi într-un paria. Altfel, ai putea la fel de bine să îți agăți un clopoțel de gât, ca să fugă lumea de tine pe stradă.

Furia puse stăpânire pe Elena în timp ce Caroline îi întoarse spatele și se îndepărtă, cu părul ei roșcat unduindu-se ca apa în lumină. Dar Elena își regăsi glasul.

— Caroline!

Cealaltă fată se întoarse din nou spre ea.

— Mergi la petrecerea de la casa Ramsey diseară?

— Așa cred. De ce?

— Pentru că voi fi și eu acolo. Cu Stefan. Ne vedem în junglă.

De data aceasta era rândul Elenei să întoarcă spatele.

Demnitatea cu care-și făcuse ieșirea îi fu însă ușor umbrită când văzu o siluetă slabă și întunecată în capătul celălalt al coridorului. Pasul ei ezită o clipă, dar, când se apropie, îl recunoscu pe Stefan.

Știa că zâmbetul pe care i-l adresase ea părea forțat, și el mai

aruncă o privire înapoi spre dulapuri în timp ce ieșeau din școală, unul lângă celălalt.

— Deci antrenamentul la fotbal a fost anulat? întrebă ea.

El încuviință din cap.

— Ce-a fost episodul ăsta? spuse el încet.

— Nimic. Am întrebat-o pe Caroline dacă vine diseară la petrecere.

Elena își dădu capul pe spate ca să privească spre cerul cenușiu și mohorât.

— Și despre asta vorbeați?

Își aminti ce-i spusese el când erau în camera lui. Putea să vadă și să audă mai bine decât orice ființă umană. Dar oare auzea destul de bine încât să deslușească niște cuvinte rostite la douăzeci de metri distanță, pe culoar?

— Da, spuse ea sfidător, încă cercetând norii.

— Și asta te-a înfuriat atât de tare?

— Da, spuse ea din nou, pe același ton. Putea să-i simtă privirile pe chipul ei.

— Elena, nu-i adevărat.

— Ei bine, dacă tot poți să-mi citești gândurile, nu trebuie să-mi mai pui întrebări, nu-i așa?

Stăteau acum față în față. Stefan era încordat, iar gura i se strânse într-o grimasă.

— Știi bine că n-aș face asta. Dar credeam că tu ești cea care dă dovadă de maturitate în relațiile cu ceilalți.

— Bine. Caroline a fost, ca de obicei, o scorpie și și-a dat drumul la gură în legătură cu crima. Și ce dacă? De ce-ți pasă?

— Pentru că, spuse el simplu și brutal, s-ar putea să aibă dreptate. Nu în legătură cu crima, ci în legătură cu tine. Cu tine și cu mine. Trebuia să mă gândesc că se va ajunge la asta. Nu e numai ea, nu-i așa? Am simțit ostilitate și teamă toată ziua, dar eram prea obosit ca să încerc să o analizez. Toți cred că eu sunt criminalul și se răzbună

pe tine.

— Nu contează ce cred ceilalți! Se înșelă și or să-și dea seama de asta până la urmă. Atunci totul o să fie din nou la fel ca până acum.

Un zâmbet melancolic se ivi în colțul gurii lui Stefan.

— Chiar crezi asta, nu-i așa? Se uită într-o parte, iar chipul lui deveni dur. Și dacă n-o să fie așa? Dacă situația o să devină din ce în ce mai rea?

— Ce vrei să spui?

— Poate ar fi mai bine... Stefan inspiră adânc și continuă, precaut. Poate ar fi mai bine dacă nu ne-am mai întâlni o vreme. Dacă or să creadă că nu mai suntem împreună, or să te lase în pace.

Ea îl privi lung.

— Și crezi că ai putea să faci asta? Să nu te mai vezi cu mine și să nu-mi mai vorbești pentru cine știe cât timp?

— Dacă e nevoie, da. Putem să pretindem că ne-am despărțit.

Era hotărât.

Elena îl privi din nou stăruitor preț de-o clipă. Apoi începu să se rotească în jurul lui, din ce în ce mai aproape, atât de aproape încât mai că se atingeau. Îl forță să privească în jos spre ea, cu ochii la doar câțiva centimetri de ai ei.

— Nu e decât un singur fel, spuse ea, în care să pot anunța întreaga școală că ne-am despărțit. Și acesta e ca tu să-mi spui că nu mă mai iubești și că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Spune-mi asta, Stefan, chiar acum. Spune-mi că nu vrei să mai fii împreună cu mine.

Lui i se tăie respirația. Se uita în jos spre ea, cu ochii aceia verzi striati, ca niște ochi de pisică, în nuanțe de smarald și malahit și verde de frunză.

— Spune-o, îi zise ea. Spune-mi că nu mai poți să fii împreună cu mine, Stefan. Spune-mi...

Nu apucă să termine propoziția. Se opri în clipa în care gura lui coborî spre a ei.

Capitolul 6

Stefan ședea în livingul familiei Gilbert, aprobând politicos tot ceea ce spunea mătușa Judith. Femeia nu se simțea tocmai în largul ei știindu-l aici; nu era nevoie să-i citești gândurile ca să-ți dai seama de asta. Dar se străduia, așa că și Stefan se străduia, la rândul lui. Voia ca Elena să fie fericită.

Elena. Chiar și atunci când nu se uita la ea, era mai conștient de prezența ei decât de orice altceva din încăperea. O simțea vie prin toți porii, așa cum simțea căldura soarelui prin pleoapele închise. Când, în sfârșit, își permise să se întoarcă spre ea, miriade de senzații îl învăluiră.

O iubea atât de mult. De-acum nu o mai vedea deloc drept Katherine; aproape că uitase cât de mult semăna cu fata moartă. În orice caz, erau atât de multe diferențe. Elena avea același păr blond pal și aceeași piele catifelată, aceleași trăsături suave ca și ale lui Katherine, dar asemănările se opreau aici. Ochii ei, care acum, în lumina focului, păreau violeți, erau în mod normal de un albastru închis, de lapislazuli, și nu erau nici timizi și nici copilăroși cum fuseseră cei ai lui Katherine. Dimpotrivă, erau ferestre spre sufletul ei, care strălucea dincolo de ei ca o flacără a pasiunii. Elena era Elena, iar imaginea ei o înlocuise pe cea a lui Katherine, o nălucă delicată, în inima lui.

Dar tocmai forța ei făcea ca dragostea lor să fie atât de periculoasă. Nu putuse să-i reziste nici săptămâna trecută, când ea îi oferise sângele ei. Mai mult ca sigur, Stefan ar fi murit fără el, dar era mult prea curând pentru siguranța Elenei însăși. Pentru a suta oară, privirile lui se plimbară peste chipul Elenei, căutând semnele care ar fi putut să-i trădeze schimbarea. Oare era pielea aceea catifelată puțin mai palidă? Sau poate expresia chipului ei era puțin mai distantă?

Trebuiau să fie mult mai atenți de-acum înainte. El trebuia să fie mai atent. Să aibă grijă să se hrănească mai des, să-și astâmpere pofta cu animale, ca să nu mai fie tentat. Să nu-și lase niciodată foamea să devină prea puternică. Acum, doar gândindu-se la asta, simțea cât e de înfometat. Durerea uscată, arsura, îi cuprindea cerul gurii, şușotindu-i prin vene și prin vasele capilare. Ar fi trebuit să fie afară, în pădure, cu simțurile alerte ca să surprindă fie și cel mai mic trosnet al vreunei crengi uscate, și nu aici, lângă foc, privind rețeaua de vene albăstrie de pe gâtul Elenei.

Gâtul acela subțire se întoarse și Elena îl privi tandru pe Stefan.

— Vrei să mergem la petrecerea de astă-seară? Putem să luăm mașina mătușii Judith, spuse ea.

— Dar mai întâi trebuie să rămâneți la cină, zise repede mătușa Judith.

— Putem să luăm ceva pe drum.

Elena voia să spună că puteau să ia ceva pentru ea, se gândi Stefan. El unul putea să mestece și să înghită mâncare normală, dacă trebuia, dar nu-i folosea la nimic și trecuse deja multă vreme de când nu-i mai simțea gustul. Nu... poftele lui... erau acum ceva mai speciale, se gândi. Și dacă se duceau la petrecerea asta, însemna să mai treacă încă vreo câteva ore înainte să se poată hrăni. Dar încuviință din cap către Elena.

— Dacă vrei, zise el.

Ea voia; era chiar hotărâtă. Iar el văzuse asta încă de la bun început.

— Bine, atunci. Mă duc să mă schimb. El o urmă până la baza scărilor.

— Pune-ți ceva pe gât. Un pulover, îi spuse el cu o voce mult prea joasă ca să poată fi auzită de altcineva.

Ea aruncă o privire prin ușă, spre livingul gol, și spuse:

— E-n regulă. Aproape că s-au vindecat. Vezi?

Își trase gulerul de dantelă în jos, aplecându-și capul într-o parte.

Stefan se uită, fermecat, la cele două urme rotunde de pe pielea ei fină. Erau de un roșu-închis palid, transparente, ca vinul combinat cu multă apă. Strânse din dinți și se forță să-și întoarcă privirile în altă parte. Dacă s-ar fi uitat mai mult la gâtul ei, și-ar fi pierdut mințile.

— Nu asta voiam să spun, zise el aproape brutal. Părul ei căzu ca un val strălucitor înapoi peste cele două semne, ascunzându-le.

— Oh...

— Intrați!

Când intrară, toate discuțiile încetară brusc. Elena se uită la chipurile întoarse spre ei, la privirile acelea furișe, curioase și precaute. Nu erau genul de priviri cu care era obișnuită atunci când pășea într-o încăpere.

Cel care le deschisese ușa era tot un elev; Alaric Saltzman nu se vedea nicăieri. Dar Caroline era acolo, așezată pe un scaun de bar, poziție care îi puneă în valoare picioarele frumoase. Îi aruncă Elenei o privire batjocoritoare, apoi îi adresă o remarcă unui băiat care stătea în dreapta ei. Acesta râse.

Elena simți cum zâmbetul începea să o doară, în timp ce o ușoară roșeață îi urca în obraji. Apoi auzi o voce cunoscută.

— Elena, Stefan! Aici!

Recunoscătoare, o reperă pe Bonnie, așezată împreună cu Meredith și cu Ed Goff pe o canapea pentru două persoane, în colț. Ea și Stefan se instalară pe un otoman mare în fața lor, și auziră cum în jur conversațiile se reiau, una câte una.

Printr-o înțelegere tacită, nimeni nu aduse vorba de stânjenitoarea apariție a Elenei și a lui Stefan. Elena era hotărâtă să se poarte ca și când totul era cât se poate de normal.

Iar Bonnie și Meredith îi erau alături, s-o susțină.

— Arăți minunat, îi spuse Bonnie cu căldură. Ador puloverul ăsta roșu.

— Chiar arată foarte bine. Nu-i așa, Ed? întrebă și Meredith, iar

Ed, părând ușor surprins, încuviință.

— Deci și clasa ta a fost invitată, i se adresă Elena lui Meredith. Credeam că e doar pentru cei care au avut ultima oră cu el.

— Nu știu dacă „invitată” e cuvântul cel mai potrivit, răspunse Meredith sec, având în vedere că prezența reprezintă jumătate din nota finală.

— Crezi că vorbea serios? Nu se poate să fi fost serios, făcu Ed, Elena ridică din umeri.

— Mie mi s-a părut destul de serios. Unde e Ray? o întrebă ea pe Bonnie.

— Ray? Oh, Ray. Nu știu, pe-aici pe undeva, cred. E multă lume aici.

Era adevărat. Livingul familiei Ramsey era plin de tineri și, din câte putea să vadă Elena, mulțimea lor se revărsa în sufragerie, în salonul din față și probabil și în bucătărie. Coatele tuturor treceau prin părul Elenei pe măsură ce lumea se mișca pe la spatele ei.

— Ce-a vrut Saltzman de la voi după oră? întrebă Stefan.

— Alaric, îl corectă Bonnie înainte să răspundă. Vrea să-i spunem Alaric. Oh, n-a vrut decât să fie amabil. S-a simțit groaznic pentru că m-a făcut să retrăiesc o experiență atât de agonizantă. Nu știa exact cum a murit domnul Tanner și nu și-a dat seama că sunt atât de sensibilă. Desigur, el însuși e destul de sensibil, așa că înțelege cum stau lucrurile. E Vărsător.

— Și are Luna în casa replicilor numai bune de agățat, spuse Meredith în șoaptă. Bonnie, doar nu crezi în prostiile astea! E profesor; n-ar trebui să încerce lucrurile astea cu elevii lui.

— Nu încerca nimic! Le-a spus exact același lucru și lui Tyler și Sue Carson. A zis că ar trebui să facem un grup de sprijin pentru ceilalți sau să scriem un eseu despre ce s-a întâmplat în seara aia, ca să ne eliberăm de sentimentele astea. A zis că adolescenții sunt foarte ușor de impresionat și că nu vrea ca această tragedie să-și lase amprenta definitiv asupra vieții noastre.

— Frățiore! făcu Ed, iar râsul lui Stefan se transformă în tuse.

Totuși nu era deloc amuzat, iar întrebarea lui pentru Bonnie nu venea nicidecum din simplă curiozitate. Elena putea să-și dea seama de asta. Simțea cum iradiază senzația asta din adâncurile lui. Stefan simțea față de Alaric Saltzman cam același lucru pe care toată lumea din încăperea îl simțea față de Stefan.

— A fost ciudat felul în care s-a purtat, ca și când petrecerea asta a fost o idee spontană care i-a venit la noi în clasă, spuse ea, răspunzând fără să-și dea seama la întrebarea nerostită a lui Stefan. Era evident că o plănuise dinainte.

— Ce e și mai ciudat e faptul că școala angajează un profesor fără să-l pună la curent cu împrejurările în care a murit cel care a fost profesor înaintea lui, zise Stefan. Toată lumea a vorbit despre asta; și cred că s-a scris și în ziare.

— Dar nu au fost publicate toate detaliile, interveni Bonnie ferm. De fapt, chiar sunt lucruri pe care poliția încă nu le-a divulgat, pentru că e de părere că ar putea fi de folos la prinderea criminalului. De exemplu, continuă ea coborând vocea, știți ce mi-a zis Mary? Doctorul Feinberg a stat de vorbă cu tipul care a făcut autopsia, adică medicul legist. Și i-a spus că nu mai avea nici o picătură de sânge în tot corpul. Nici măcar un strop.

Elena simți cum o străbate o adiere rece, ca și când ar fi fost din nou în cimitir. Nu mai putea să spună nimic. Dar Ed vorbi:

— Unde dispăruse?

— Pe jos, pe podea, presupun, răspunse Bonnie calm. Peste altar, peste tot. Asta anchetează acum poliția. Dar e ceva neobișnuit pentru un cadavru să nu mai aibă nici o picătură de sânge; de obicei mai rămâne ceva, măcar în partea de dedesubt a corpului. Se numește lividitate post-mortem. Arată ca niște vânătăi mari, violacee. Ce s-a întâmplat?

— Sensibilitatea ta nemaipomenită aproape că mă face să vomit, zise Meredith cu vocea gătuită. Credeți c-am putea totuși să

discutăm despre altceva?

— Nu tu ai fost aia mânjită de sânge din cap până-n picioare, începu Bonnie, dar Stefan o întrerupse.

— Anchetatorii au ajuns la vreo concluzie din cele aflate până acum? Sunt mai aproape de găsirea criminalului?

— Nu știu, răspunse Bonnie, dar imediat se luminează la față. Chiar așa, Elena, ziceai că tu știi...

— Ține-ți gura, Bonnie! sări Elena disperată. Dacă era un loc mai nepotrivit pentru o asemenea discuție, cu siguranță locul acela era aici, într-o încăpere aglomerată, unde erau înconjurați de oameni care-l urau pe Stefan. Bonnie făcu ochii mari, apoi dădu din cap, calmându-se.

Elena nu putea, totuși, să se liniștească. Stefan nu-l omorâse pe domnul Tanner, dar aceleași dovezi care conduceau spre Damon puteau, la fel de bine, să conducă și spre el. Și chiar conduceau spre el, pentru că nimeni în afară de ea și de Stefan nu știa de existența lui Damon. Era acolo, undeva, pândind în întuneric. Așteptând o nouă victimă. Așteptându-l, poate, pe Stefan. Sau poate chiar pe ea.

— Mi-e cald, zise ea brusc. Cred că o să merg să văd cu ce răcoritoare ne-a așteptat Alaric.

Stefan dădu să se ridice, dar Elena îi făcu semn să se așeze la loc. Lui nu-i trebuiau cu siguranță chipsurile sau paharul de puncte. Plus că voia să fie puțin singură, să se miște în loc să stea jos, ca să se liniștească.

Faptul că stătuse cu Bonnie și cu Meredith îi dăduse un sentiment fals de siguranță. Acum, că plecase de lângă ele, se confrunta din nou cu privirile lungi și bănuitoare sau cu cei care-i întorceau brusc spatele. De data asta, simți cum atitudinea lor o înfurie. Înaintă spre mulțime cu o insolență deliberată, păstrându-și privirile lipite de orice alte priviri cu care se intersectau. Sunt deja celebră, se gândi ea. N-am decât să fiu și tupeistă.

Îi era foame. În sufrageria familiei Ramsey, cineva aranjase niște

platouri cu gustări care arătau surprinzător de apetisant. Elena își luă o farfurie de carton și își puse câteva bucățele de morcov, ignorându-i pe cei adunați în jurul mesei din lemn de stejar decolorat. Nu avea de gând să stea de vorbă cu nimeni decât dacă ceilalți deschideau discuția. Își îndreptă toată atenția spre gustări, aplecându-se peste diverse persoane ca să-și aleagă bucăți de brânză sau biscuiți sărați, întinzându-se prin fața lor ca să ciugulească boabe de struguri de pe masă, privind ostentativ în sus și-n jos peste toate platourile ca să fie sigură că nu ratează nimic.

Reușise să capteze atenția tuturor, lucru de care era perfect conștientă chiar și fără să fie nevoită să ridice privirile. Mușcă delicat dintr-o grisină, prinzând-o între dinți ca pe un creion, și plecă de lângă masă.

— Te superi dacă iau și eu o gură?

Șocul îi făcu ochii mari și îi tăie respirația. Minteaa i se blocă, refuzând să accepte realitatea și lăsând-o în fața ei neajutorată și vulnerabilă. Dar chiar dacă pierduse orice urmă de gând rațional, simțurile ei înregistrau totul fără milă: ochii întunecați care îi dominau raza vizuală, parfumul delicat al unei colónii care-i invada nările, cele două degete lungi care îi ridicau bărbia în sus. Damon se aplecă spre ea și, sigur pe el, mușcă direct de celălalt capăt al grisinei.

În clipa aceea, buzele ei erau la doar câțiva centimetri de ale lui. El se aplecă, vrând să muște din nou înainte ca Elena să-și revină din șoc și să se poată retrage, dar mâna ei apucă rapid capătul de grisină și îl aruncă deoparte. El îl prinse însă în aer, cu reflexele unui prestidigitator.

Privirile lui erau încă lipite de ale ei. Elena își recapătă în sfârșit răsufarea și deschise gura; nu era sigură pentru ce. Ca să țipe, probabil. Ca să-i avertizeze pe toți oamenii ăștia să o ia la sănătoasa în negura nopții. Inima îi bătea cu putere, ca un ciocan, iar ochii îi erau încețoșați.

— Ușurel, ușurel.

El îi luă farfuria din mână și apoi, nu se știe cum, o prinse de încheietura mâinii. O ținea ușor, așa cum îl ținuse Mary pe Stefan când îi luase pulsul. În timp ce ea continua să îl privească fix și să gâfâie, el îi mângâie încheietura cu degetul mare, ca și când ar fi încercat s-o liniștească.

— Ușurel, e-n regulă.

Ce cauți aici? îi trecu ei prin minte. Totul în jurul ei părea cumplit de strălucitor și nenatural. Era ca un coșmar din cele în care totul e cât se poate de normal, ca în viața obișnuită, și dintr-odată se întâmplă ceva grotesc. Damon o să-i omoare pe toți.

— Elena, te simți bine?

Sue Carson vorbea cu ea, strângând-o de umăr.

— Cred că s-a înecat cu ceva, zise Damon, eliberându-i mâna. Dar acum se simte bine. Ce-ar fi să ne faci cunoștință?

O să-i omoare pe toți...

— Elena, el e Damon, ăăă...

Sue întinse mâna, în semn de scuză, iar Damon termină propoziția în locul ei.

— Smith. Ridică un pahar de plastic în fața Elenei. La vita.

— Ce cauți aici? șopti ea.

— E student la facultate, luă Sue inițiativa când deveni clar că Damon nu avea de gând să răspundă. La Universitatea Virginia, nu-i așa? Sau era „William și Mary”?

— Printre altele, făcu Damon, continuând să o privească pe Elena. Nu se întorsese spre Sue nici măcar o dată. Îmi place să călătoresc.

Lumea își relua cursul normal în jurul Elenei, dar ea simțea cum o trec fiorii. Erau oameni peste tot, privind fascinați acest schimb de replici, împiedicând-o să spună exact ce gândea. Dar, în același timp, o făceau și să se simtă în siguranță. Din nu se știe ce motiv, Damon juca un rol, pretinzând că ar fi fost unul dintre ei. Și cât timp avea să dureze toată mascarada asta, el n-avea să-i facă nimic în fața

mulțimii ăsteia de oameni... sau cel puțin așa spera ea.

Un joc. Dar el era cel care făcea regulile. Stătea aici, în sufrageria familiei Ramsey, jucându-se cu ea.

— Nu stă decât câteva zile, continuă Sue, venindu-i în ajutor. Parcă ziceai că-ți vizitezi niște prieteni, nu-i așa? Sau niște rude?

— Da, răspunse Damon.

— Ce norocos ești, să poți să pleci oricând vrei, zise Elena.

Nu știa ce anume o făcea să încerce să-l demaște.

— Nu prea ține de noroc, spuse Damon. Îți place să dansezi?

— Care e specializarea ta la facultate? El îi zâmbi.

— Folclorul american. Știi, de exemplu, că dacă ai o aluniță pe gât înseamnă că vei fi bogată? Pot să verific, dacă nu te superi.

— Eu mă supăr.

Vocea venea din spatele Elenei. Era o voce limpede, rece și calmă. Elena îl mai auzise pe Stefan folosind tonul acela doar o singură dată: când dăduse peste Tyler care încerca s-o atace în cimitir. Degetele lui Damon rămaseră nemișcate pe gâtul ei și ea, eliberată de sub vraja lui, se dădu un pas înapoi.

— Și-ar trebui să-mi pese de supărarea ta? zise el.

Cei doi stăteau față în față sub lumina galbenă pâlpâitoare a candelabrului de alamă. Elena era conștientă de toate gândurile care se buluceau acum în mintea ei, unul peste altul, ca un foietaj. Toată lumea se uita; probabil că scena e mai interesantă decât la cinematograful... Nu mi-am dat niciodată seama că Stefan e mai înalt... Uite-le pe Bonnie și Meredith care se întrebă ce se întâmplă... Stefan e furios, dar e încă slăbit și suferind... Dacă se pune cu Damon acum, o să piardă... Și în fața tuturor oamenilor ăstora. Gândurile i se opriră cu un huruit și totul reveni la normal. De-asta era Damon aici, ca să-l facă pe Stefan să-l atace, aparent fără să-l fi provocat. Indiferent ce s-ar fi întâmplat după, el ar fi avut câștig de cauză. Dacă Stefan l-ar fi alungat, ar fi fost încă o dovadă clară a „tendinței lui spre violență”. Încă o dovadă pentru cei care-l

acuzau pe Stefan. Iar dacă Stefan pierdea lupta...

L-ar costa viața, se gândi Elena. Oh, Stefan, Damon e atât de puternic în momentul ăsta; te rog, n-o face. Nu te arunca singur în mâinile lui. Chiar vrea să te omoare; nu caută decât ocazia s-o facă.

Reuși să-și miște brațele, deși le simțea țepene și greoaie, ca de marionetă.

— Stefan, spuse ea, luându-i mâinile reci într-ale ei, hai să mergem acasă.

Putea să-i simtă tensiunea în tot corpul, ca un curent electric care-i circula pe sub piele. În momentul acesta, era concentrat total asupra lui Damon, iar privirile lui erau ca o flacără reflectată în tăișul unui pumnal. Nu-l recunoștea în starea asta, nu-l cunoștea așa. O înspăimânta.

— Stefan, zise ea, strigându-l ca și când ar fi fost pierdută în ceață și nu putea să-l găsească. Stefan, te rog.

Și, încet-încet, îl simți răspunzându-i. Îl auzi respirând din nou și îi simți trupul intrând în stare de alertă, coborând la un nivel ceva mai jos de energie. Concentrația letală a minții lui fusese deviată, iar el se uita acum la ea și o vedea.

— Bine, zise el încet, privind-o în ochi. Hai să mergem.

Ea continuă să-l atingă în timp ce se întoarseră, cu o mână strângându-i cu putere degetele și cu cealaltă strecurată pe sub brațul lui. Cu un efort uriaș de voință, reuși să nu își întoarcă privirea peste umăr în timp ce se îndepărtau, dar își simțea pielea de pe spate furnicând-o și zburbindu-se, ca și când aștepta să fie înjunghiată cu un cuțit.

În schimb, auzi vocea ușor ironică a lui Damon:

— Și ai auzit că, dacă săruți o fată cu părul roșu, te vindeci de herpes?

Și apoi doar râsul zgomotos și flatat al lui Bonnie. În drum spre ieșire, dădură în sfârșit și de gazdă.

— Plecați atât de repede? îi întrebă Alaric. Dar nici măcar n-am

avut ocazia să stau de vorbă cu voi.

Se uită spre amândoi nerăbdător și plin de reproș, ca un câțel care știe foarte bine că nu va fi scos la plimbare, dar care dă oricum din coadă. Elena simți cum își face loc în pieptul ei îngrijorarea pentru el și pentru toți ceilalți din casă. Ea și Stefan îi lăsau pe toți lui Damon.

Nu putea decât să sperie că părerea ei de mai devreme era corectă și că el va dori să continue mascarada. Acum ea avea deja destul de muncă doar ca să-l scoată pe Stefan de aici înainte să se răzgândească.

— Nu mă simt prea bine, zise ea, luându-și geanta de acolo de unde o lăsase, lângă otoman. Îmi pare rău.

Îl strânse pe Stefan și mai tare de braț. I-ar fi trebuit foarte puțin ca să se întoarcă și s-o ia chiar acum spre sufragerie.

— Îmi pare rău, zise Alaric. La revedere.

Ajunseră în prag înainte ca ea să observe bucățica de hârtie violetă care-i fusese strecurată în buzunarul lateral al genții. O trase afară și o desfăcu aproape din reflex, cu mintea în altă parte.

Văzu un scris ferm, îndrăzneț și necunoscut. Doar două rânduri. Își trecu privirea peste ele și simți cum lumea se clatină. Era prea mult, nu putea să mai suporte.

— Ce e? întrebă Stefan.

— Nimic. Băgă din nou bucata de hârtie în buzunarul lateral, împingând-o cu degetele. Nu e nimic, Stefan. Hai să ieșim.

Și pășiră direct sub picăturile reci de ploaie.

Capitolul 7

— Data viitoare, spuse Stefan încet, n-am să mai plec.

Elena știa ce vrea să spună și se îngrozi. Dar în momentul ăsta, emoțiile ei luau o direcție neutră, așa că nu voia să se certe.

— Era acolo, zise ea. Într-o casă obișnuită, plină de oameni

obișnuiți, ca și când ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Nu credeam că are o asemenea îndrăzneală.

— De ce nu? o repezi Stefan, cu amărăciune. Și eu eram într-o casă obișnuită, plină de oameni obișnuiți, ca și când aș fi avut tot dreptul să fiu acolo.

— N-am vrut s-o spun în sensul ăsta. Ideea e că singura dată când l-am mai văzut vreodată în public a fost la Casa Bântuită, când purta o mască și costum și era întuneric. Înainte de asta, de fiecare dată era într-un loc pustiu, ca de exemplu în sala de sport, unde eram singură, sau la cimitir...

În clipa în care pronunțase ultimele cuvinte, știu că făcuse o greșală. Încă nu-i spusese lui Stefan cum încercase ea să-l găsească pe Damon în urmă cu trei zile. El se crispă la volan.

— Sau la cimitir?

— Da... Adică în ziua în care am fost urmărită împreună cu Bonnie și Meredith. Presupun că nu putea să fie decât Damon cel care ne-a urmărit. Iar locul era pustiu, nu mai era nimeni în afară de noi trei.

De ce-l mințea? Pentru că altfel și-ar ieși din minți, răspunse nemiloasă o voce firavă din mințea ei. Dacă ar ști ce-i spusese Damon, dacă ar ști ceea ce-i promisese că se va întâmpla, cu siguranță Stefan ar claca.

N-o să pot să-i spun niciodată, înțelese ea, cu o senzație de greață. Nici despre momentul ăla și nici despre orice va face Damon în viitor. Dacă Stefan se va lupta cu Damon, va muri.

Atunci n-o să știe niciodată, își promise ea. Indiferent de ce va fi nevoie, voi face orice ca să-i împiedic să se bată pentru mine. Indiferent de ce va fi nevoie.

Pentru o clipă, teama îi dădu fiori reci. Acum cinci sute de ani, Katherine încercase să-i împiedice să se bată și nu reușise decât să-i împingă pe amândoi într-o confruntare a morții. Dar ea nu va face aceeași greșală, își spuse Elena cu încrâncenare. Metoda lui

Katherine fusese prostească și copilărească. Cine altcineva decât o femeie cu mintea de copil s-ar fi sinucis sperând că cei doi rivali care-și disputau mâna ei vor deveni prieteni? Fusese cea mai mare greșeală din toată povestea asta regretabilă. Din cauza ei, rivalitatea dintre Stefan și Damon se transformase într-o ură implacabilă. Ba mai mult decât atât, Stefan trăise de-atunci înapoi cu sentimentul de vinovăție; se învinovăța el pentru prostia și slăbiciunea lui Katherine. Încercând să schimbe subiectul, întrebă:

— Crezi că l-a invitat cineva?

— Evident, din moment ce era acolo.

— Atunci e adevărat... în ceea ce vă privește. Trebuie să fiți invitați. Dar în sala de sport, Damon a intrat fără nici o invitație.

— Asta pentru că sala de sport nu e-o locuință pentru oameni, e un loc, așa putea spune, neutru. Țsta ar fi unul din criterii. Nu contează dacă e o casă, un cort sau apartamentul de deasupra unui magazin. Dacă oamenii mănâncă și dorm acolo, noi avem nevoie de invitație ca să intrăm.

— Dar eu nu te-am invitat în casa mea.

— Ba da. În prima seară, când te-am condus acasă cu mașina, ai deschis ușa și mi-ai făcut semn cu capul. Nu trebuie să fie neapărat o invitație verbală. Dacă intenția există, e suficient. Iar cel care te invită nu trebuie să fie neapărat cineva care locuiește acolo. Orice ființă omenească poate face asta.

Elena se gândi.

— Dar pe o casă-barcă?

— E același lucru, deși apa curgătoare ar putea fi chiar ea un obstacol. Pentru unii dintre noi, e aproape imposibil de trecut.

Elena avu brusc o imagine a ei, a lui Meredith și Bonnie alergând peste Podul Wickery. Pentru că, într-un fel anume, știuse că vor fi în siguranță de ceea ce le urmărea dacă reușeau să ajungă de partea cealaltă a râului, peste pod.

Așa se explică, șopti ea.

Dar tot nu-și dădea încă seama de unde știuse. Ca și când informația asta îi fusese pusă în minte de altcineva, din afară. Apoi realizează altceva.

— Tu m-ai purtat dincolo de pod. Tu poți să treci peste ape curgătoare.

— Da, pentru că sunt slab, spuse el pe un ton plat, fără nici o emoție în glas. E ironic, dar cu cât îți sunt mai mari Puterile, cu atât ești mai afectat de anumite limitări. Cu cât aparții mai mult întunericului, cu atât ești mai legat de legile lui.

— Și ce alte reguli mai sunt? întrebă Elena. Începea să vadă cum se înfiripă un plan. Sau măcar speranța unui plan. Stefan se uită la ea.

— Da, zise el. Cred că a venit timpul să știi. Cu cât știi mai multe despre Damon, cu atât poți să te aperi mai bine de el.

Să se apere de el? Probabil că Stefan știa mai multe decât credea ea. Dar în timp ce el întorcea și parca mașina pe o stradă laterală, ea nu-i zise decât atât:

— Bun, ar trebui să-mi fac rezerve uriașe de usturoi? El râse.

— Doar dacă vrei să fugă toți de tine. Sunt însă anumite plante care ți-ar putea fi de folos. Cum ar fi verbina. E o plantă despre care se spune că te poate apăra de farmece și îți păstrează mintea limpede, chiar dacă cineva încearcă să-și folosească Puterile împotriva ta. Oamenii o purtau, de obicei, la gât. Lui Bonnie i-ar plăcea foarte tare: druzii o considerau plantă sacră.

— Verbină, repetă Elena, încercând parcă sunetul cuvântului nefamiliar. Altceva?

— Lumina puternică sau lumina directă de la soare poate fi extrem de dureroasă. Ai observat cum s-a schimbat vremea.

— Am observat, răspunse ea după o clipă de gândire. Vrei să spui că Damon a făcut asta?

— Probabil că da. E nevoie de o putere uriașă ca să controlezi fenomenele naturii, dar asta îl ajută să poată călători ziua. Atâta timp

cât vremea e înnorată, nici măcar nu mai are nevoie să-și protejeze ochii.

— Și nici tu, zise Elena. Dar cum e cu... crucile și chestiile de genul ăsta?

— N-au nici un efect, răspuse Stefan. Numai în cazul în care persoana care o poartă crede cu adevărat că o protejează, îi poate crește voința de a rezista din toate puterile.

— Dar... gloanțele de argint?

Stefan râse din nou scurt.

— Alea sunt pentru vârcolaci. Din câte am auzit, nu le place argintul sub nici o formă. Un țaruș de lemn înfipt adânc în inimă rămâne metoda clasică prin care-i ucizi pe cei de felul meu. Mai sunt totuși și alte metode, mai mult sau mai puțin eficiente: arderea, decapitarea, cuiele înfipte în tâmplă. Sau, cea mai tare dintre toate...

— Stefan! Zâmbetul amar și solitar de pe chipul lui o descumpăni. Dar cum e cu transformarea în animale? întrebă ea. Înainte, ziceai că poți face asta dacă ai destulă Putere. Dacă Damon poate fi orice animal își dorește, cum îl vom putea recunoaște?

— Nu poate fi orice animal își dorește. E limitat la unul, cel mult două. Chiar și cu Puterile lui, nu cred că e în stare de mai mult.

— Atunci va trebui să ne ferim în continuare de ciori.

— Exact. O să poți să-ți dai seama dacă e prin preajmă uitându-te și la celelalte animale. De obicei, nu reacționează prea bine în preajma noastră; ne simt că suntem vânători.

— Yangtze a lătrat încontinuu la cioara aia. De parcă ar fi știut că e ceva în neregulă cu ea, își aminti Elena. Ah... Stefan, adăugă ea, schimbând tonul, căci tocmai se gândise la altceva, dar oglinzile? Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată reflectându-te în vreuna.

Pentru o clipă, el nu răspuse. Apoi îi zise:

— Legenda spune că oglinda reflectă sufletul celui care se privește în ea. De-asta oamenii primitivi se tem de oglinzi; se tem că sufletul lor ar putea să rămână captiv acolo și să le fie furat. Cei din

neamul meu se presupune că nu au reflecție... pentru că noi nu avem suflet.

Încetișor, întinse mâna spre oglinda retrovizoare și o aplecă, fixând-o în așa fel încât Elena să poată privi în ea. În sticla argintată, ea îi văzu ochii, pierduți, hăituiți și infinit de triști.

Nu putea să facă altceva decât să fie alături de el, și să-i amintească asta.

— Te iubesc, îi șopti ea.

Era singura consolare pe care i-o putea oferi. Era tot ceea ce aveau.

El își strânse brațele în jurul ei, cu fața îngropată în părul ei.

— Tu ești oglinda, îi șopti el.

Era bine să-l simtă în sfârșit relaxat, să simtă cum tensiunea i se scurge din trup, iar locul ei e luat de căldură și liniște. Și ea era liniștită, simțea cum o cuprinde o senzație de pace. Era atât de bine, încât uită să-l întrebe ce voia să spună. Abia în fața ușii, în timp ce-și lua rămas-bun, își aminti.

— Eu sunt oglinda? făcu ea atunci, ridicând privirea spre el.

— Tu mi-ai furat sufletul, răspunse el. Încuie ușa după tine și să n-o mai deschizi deloc în noaptea asta.

Apoi se făcu nevăzut.

— Elena, slavă Domnului! o întâmpină mătușa Judith. Bonnie a sunat de la petrecere, adăugă ea când văzu că Elena o privește nelămurită. Zicea că ai plecat pe neașteptate și m-am îngrijorat când am văzut că n-ai ajuns acasă.

— Am fost la o plimbare cu Stefan. E vreo problemă? întrebă ea, nemulțumită de expresia pe care o citi pe chipul mătușii.

— Nu, doar că... Mătușa Judith părea să nu știe cum să-și termine propoziția. Elena, oare nu cumva ar fi o idee bună dacă... nu te-ai mai vedea atât de mult cu Stefan?

Elena încremeni.

— Și tu?

— Nu că aș crede în bârfe, se grăbi să o încredințeze mătușa Judith. Dar pentru binele tău, poate că ar fi mai indicat să stai puțin mai departe de el, să...

— Să-l părăsesc? Să-l abandonez doar pentru că lumea îl bârfește? Să mă țin departe de mizerii ca să mă asigur că nu se întorc împotriva mea?

Furia era o refulare bine-venită, iar vorbele se buluciră în gâttelejul Elenei, gata să iasă toate dintr-odată.

— Nu, nu cred că e o idee chiar atât de bună, mătușă Judith. Dacă ar fi fost vorba de Robert, și tu ai fi crezut la fel. Sau poate că nu!

— Elena, nu-ți permit să-mi vorbești pe tonul acesta...

— Oricum, am terminat ce aveam de spus! țipă Elena și fugi orbește spre scări.

Reuși să-și rețină lacrimile până când ajunse în camera ei și încuie ușa. Apoi se aruncă pe pat și începu să hohotească.

Se ridică ceva mai târziu, ca s-o sune pe Bonnie. Bonnie era entuziastă și volubilă. Ce naiba voia să spună Elena, dacă s-a întâmplat ceva neobișnuit după ce plecase ea cu Stefan? Întâmplarea neobișnuită fusese tocmai plecarea lor! Nu, tipul ăla nou, Damon, nu zisese nimic despre Stefan după aceea; mai stătuse nițel pe-acolo și după aia dispăruse.

Nu, Bonnie nu-l văzuse plecând cu nimeni. De ce? Elena era geloasă? Da, era o glumă. Dar acum pe bune, nu-i așa că arăta bestial? Aproape mai bestial decât Stefan, asta dacă-ți plac părul și ochii negri. Desigur, dacă-ți place părul mai deschis la culoare și ochii căprui...

Elena deduse imediat că ochii lui Alaric Saltzman erau căprui.

Închise în sfârșit telefonul și abia atunci își aduse aminte de bilețelul pe care-l găsisese în geantă. Ar fi trebuit s-o întrebe pe Bonnie dacă se apropiase cineva de geanta ei cât timp fusese ea în sufragerie. Dar își aminti că Bonnie și Meredith fuseseră și ele în

sufragerie mare parte a timpului. Cine o făcuse, o făcuse probabil între timp.

Doar văzu bucăţica de hârtie violetă și simți în gură un gust metalic. Abia dacă suporta să o privească. Dar acum, că era singură, trebuia s-o desfacă și s-o citească din nou, cu speranța deșartă că măcar de data asta cuvintele vor fi altele, că se înșelase mai devreme.

Dar nu erau alte cuvinte. Literele ascuțite și ordonate caligrafic se conturau pe fundalul pal de parcă ar fi fost lungi de zece metri.

Voiam să-l ating. Mai mult decât pe orice alt băiat pe care îl cunoșteam. Și știu că și el vrea, dar se înfrânează.

Erau cuvintele ei. Din jurnalul ei. Cel care-i fusese furat.

A doua zi, Meredith și Bonnie îi sunau la ușă.

— Stefan m-a sunat aseară, spuse Meredith. Mi-a zis că vrea să fie sigur că nu te duci singură la școală. Ei nu vine azi, așa că m-a întrebat dacă aș putea să trec eu sau Bonnie să te luăm.

— Să te escortăm, glumi Bonnie, care era, evident, extrem de binedispusă. Să te păzim. Cred că e teribil de dulce din partea lui să fie atât de protector cu tine.

— Probabil că și el e tot Vărsător, făcu Meredith. Haide, Elena, înainte să apuc să o omor dacă mai scoate o vorbă despre Alaric al ei.

Elena merse tăcută alături de ele, întrebându-se oare ce avea Stefan de făcut de nu venea la școală. Se simțea expusă și vulnerabilă azi, ca și când și-ar fi îmbrăcat pielea pe dos. Era una din zilele acelea în care ar fi fost gata să plângă și numai din cauza unei priviri.

Pe avizier era înfiptă la vedere o bucată de hârtie violetă.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Știuse undeva, în adâncul sufletului. Hoțul nu se mulțumea doar să-i arate că gândurile ei cele mai intime fuseseră citite de altcineva. Voia să-i demonstreze că, mai

mult, ele puteau fi făcute publice.

Smulse hârtia de pe avizier și o mototoli, dar nu înainte să arunce un ochi peste cuvintele scrise pe ea. Dintr-o singură privire, i se imprimară în creier.

Simt că cineva l-a rănit îngrozitor în trecut, și el n-a reușit niciodată să treacă peste această durere. Dar mai cred că există ceva de care i-e frică, un secret pe care se teme că i-l voi afla.

— Elena, ce e? Ce-ai pățit? Elena, întoarce-te!

Bonnie și Meredith o urmară până la cea mai apropiată toaletă de fete, unde o văzură lângă coșul de gunoi, rupând bucata de hârtie în fărâme minuscule și respirând la fel de greu ca și când ar fi alergat într-o cursă. Se uitară una la cealaltă, apoi se întoarseră să verifice cabinele de toaletă.

— Bun, zise Meredith tare, privilegiul senioarelor. Tu! Bătu la singura ușă închisă. Ieși afară.

Se auzi un fâsâit, apoi o boboacă uimită își făcu apariția dinăuntru.

— Dar nici măcar...

— Ieși. Afară, îi porunci Bonnie. Și tu – se întoarse spre o fată care se spăla pe mâini – stai la ușă și ai grijă să nu între nimeni.

— Dar de ce? Ce tot...

— Mișcă, păpușă. Dacă intră cineva pe ușa aia, tu o să fii de vină.

Când ușa se închise după ea, se întoarseră amândouă spre Elena.

— Bun, stare de urgență, spuse Meredith. Hai, Elena, varsă tot.

Elena rupse ultima bucătică de hârtie, gata să râdă și să plângă în același timp. Ar fi vrut să le spună totul, dar nu putea. Se hotărî totuși să le spună despre jurnal.

Erau la fel de furioase și de indignate ca și ea.

— Sigur a fost cineva care a venit aseară la petrecere, zise Meredith în cele din urmă, după ce fiecare își exprimase opinia în legătură cu caracterul hoțului, cu gradul lui de moralitate și cu posibila lui destinație în viața de apoi. Dar putea să fie oricine. Nu-

mi amintesc de cineva în mod special care să se fi apropiat de geanta ta, dar încăperea aia era plină până la refuz de oameni și se putea întâmpla fără ca eu să observ ceva.

— Dar de ce ar vrea cineva să facă una ca asta? lansă Bonnie întrebarea. Doar dacă... Elena, în noaptea în care l-am găsit pe Stefan, ai făcut aluzie la niște lucruri. Credeai că știi cine ar putea fi criminalul.

— Nu cred că știu, chiar știu. Dar dacă voi vă gândiți că ar putea avea vreo legătură cu povestea asta, atunci nu sunt foarte sigură. Cred că e posibil. E posibil să fie la mijloc aceeași persoană.

Bonnie era îngrozită.

— Atunci înseamnă că ucigașul e elev în școala asta! Când Elena scutură din cap, merse mai departe cu logica. Singurii indivizi de la petrecere care nu erau elevi erau Alaric și tipul cel nou. Brusc, își schimbă expresia. Alaric nu putea să-l omoare pe domnul Tanner, nici măcar nu era în Fell's Church atunci.

— Știu. Nu Alaric a făcut-o. Mersese prea departe ca să se mai oprească acum; Bonnie și Meredith știau deja prea multe. Damon a făcut-o.

— Tipul ăla e criminalul? Tipul care m-a sărutat?

— Bonnie, potolește-te.

Ca de obicei, isteria celor din jur o făcea pe Elena să-și recâștige calmul.

— Da, el e criminalul, spuse ea, și toate trei trebuie să avem grijă și să ne ferim de el. De-asta vă spun: niciodată, dar absolut niciodată, să nu-l invitați la voi acasă.

Elena se opri, privind chipurile prietenelor ei. Se zgâiau la ea și, pentru o clipă, avu senzația îngrozitoare că nu o credeau. Că ar putea să-i pună la îndoială starea de sănătate mintală.

Dar singurul lucru pe care îl întrebă Meredith, cu o voce egală și detașată, fu acesta:

— Ești sigură?

— Da. Sunt sigură. El e criminalul și tot el e cel care l-a aruncat pe Stefan în fântână, iar acum e posibil să fie pe urmele uneia dintre noi. Și nu știu dacă există vreo posibilitate să-l oprim.

— Ei, zise Meredith, ridicând dintr-o sprânceană, atunci, nici nu mă mai mir de ce tu și cu Stefan ați plecat atât de grăbiți aseară de la petrecere.

Caroline îi aruncă Elenei un rânjet otrăvit când aceasta intră în sala de mese. Dar Elena aproape că nici nu o observă.

Și totuși observă imediat un alt lucru. Vickie Bennett era acolo.

Vickie nu mai venise la școală din noaptea în care Matt, Bonnie și Meredith o găsiseră rătăcind pe drum, bolborosind ceva despre o negură întunecată, niște ochi și ceva cumplit în cimitir. Doctorii care o controlaseră după aceea ajunseseră la concluzia că nu era nimic în neregulă cu ea din punct de vedere fizic, dar încă nu se întorsese la liceul „Robert E. Lee”. Lumea șușotea ceva despre psihiatri și tratamente medicamentoase pe care le încercau cu ea.

Și totuși, nu părea nicidecum nebună, se gândi Elena. Părea doar palidă, abătută și oarecum prăbușită sub hainele care o acopereau. Iar când Elena trecu pe lângă ea și Vickie ridică privirea, ochii ei erau ca de căprioară speriată.

Era ciudat să stea la o masă pe jumătate goală, avându-le alături numai pe Bonnie și Meredith. De obicei, oamenii se înghesuiau să se așeze lângă ele trei.

— N-am terminat discuția azi-dimineață, zise Meredith. Haideți să mâncăm ceva și apoi să ne gândim ce putem să facem în legătură cu notițele din jurnalul tău.

— Nu mi-e foame, zise Elena fără intonație. Și ce-am putea să facem? Dacă e Damon, nu există nici o cale să-l oprim. Credeți-mă, nu e o poveste pentru care să putem suna la poliție. De-asta nici nu le-am spus că el e criminalul. Nu există nici o dovadă și, în plus, niciodată n-ar... Bonnie, nu mă ascuți.

— Îmi pare rău, se scuză Bonnie, care se uita pe lângă urechea

stângă a Elenei undeva în spate. Dar se întâmplă ceva ciudat acolo.

Elena se întoarse. Vickie Bennett stătea în fața sălii de mese, dar nu mai părea nicidecum prăbușită și abătută, își rotea privirile prin încăpere cu un zâmbet viclean.

— Ei bine, nu pare tocmai normală, dar n-aș zice nici că e vreo ciudată, zise Meredith. Dar adăugă imediat: Stați puțin.

Vickie își descheia jacheta tricotată. Dar felul în care o făcea, cu mici pocnituri voite din degete și privind tot timpul în jur cu zâmbetul acela misterios, era extrem de straniu. După ce își descheie și ultimul nasture, își prinse grațios jacheta între degetul mare și arătător și o coborî peste un braț, apoi peste celălalt. Apoi o lăsă să cadă pe podea.

— Bun, deci e o ciudată, confirmă Meredith. Elevii care treceau prin fața lui Vickie cu tăvile pline îi aruncau priviri curioase și se uitau înapoi peste umăr. Nimeni nu se opri, totuși, din mers până când ea nu-și scoase pantofii.

O făcu cu grație, prinzându-și călcâiul cu vârful celuilalt și împingând pantoful. Apoi făcu la fel cu celălalt picior.

— Doar nu merge mai departe, murmură Bonnie, în timp ce degetele lui Vickie se îndreptau spre nasturii care imitau perlele de pe cămașa ei de mătase albă.

Toate capetele se întorceau spre ea. Lumea își dădea coate și gesticula. În jurul lui Vickie se strânsese un mic grup, așezat însă la o distanță suficient de mare încât să nu le blocheze celorlalți vederea.

Bluza albă alunecă în jos, fluturând până pe podea ca o fantomă rănită. Dedesubt, Vickie purta un furou alb-gălbui de dantelă.

În sala de mese nu se mai auzea nici un sunet în afară de șușotelile confuze. Nimeni nu mânca. Grupul din jurul lui Vickie se mărea.

Vickie zâmbi sfios și începu să-și desfacă, una câte una, capsele din talie. Fusta plisată căzu și ea pe podea. Pășii din mijlocul ei și o

împinse cu piciorul într-o parte.

Cineva se ridică în picioare în fundul sălii de mese și începu să scandeze:

— Dă-le-o jos! Dă-le jos! Alte voci i se alăturară.

— N-o oprește nimeni? exclamă furioasă Bonnie. Elena se ridică. Ultima oară când se apropiase de Vickie, fata țipase și o lovise. Dar acum, pe măsură ce se apropia, Vickie îi aruncă un zâmbet conspirativ. Buzele ei se mișcă, dar Elena nu putu să-și dea seama ce spune din cauza scandărilor.

— Haide, Vickie, să mergem, îi spuse ea.

Părul castaniu-deschis al lui Vickie îi flutură pe umeri, iar ea trase de breteaua furoului.

Elena se aplecă să ridice de jos jacheta și o înfășură pe după umerii zvelți ai fetei. Și când făcu asta, când o atinse pe Vickie, ochii ei pe jumătate închiși se deschiseră mari, din nou ca de căprioară speriată. Vickie aruncă o privire sălbatică în jur, ca și când tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. Se uită în jos, spre propriul trup, iar expresia i se schimbă: nu-i venea a crede. Strângându-și și mai tare jacheta în jurul ei, se dădu înapoi tremurând.

În sală se lăsă din nou liniștea.

— E-n regulă, îi zise Elena liniștitor. Haide.

La auzul vocii ei, Vickie sări într-o parte, ca atinsă de un curent electric. Se uită pierdută la Elena, apoi explodează:

— Ești una dintre ei! Te-am văzut! Ești diabolică!

Se întoarse și ieși în fugă, în picioarele goale, din sala de mese, lăsând-o pe Elena împietrită de uimire.

Capitolul 8

— Știi ce e ciudat la întâmplarea cu Vickie de la școală? Adică în afară de chestiile evidente, zise Bonnie, lingându-și de pe degete

înghețata de ciocolată.

— Ce? întrebă Elena pe un ton plat.

— Felul în care s-a terminat toată povestea. Arăta exact la fel ca atunci când am găsit-o pe drum, numai că atunci era și zgâriată toată.

— Noi am crezut că sunt zgârieturi de pisică, spuse Meredith, terminându-și ultima bucată de prăjitură. Părea să fie într-una din dispozițiile ei tăcute și gânditoare; acum se uita cu atenție la Elena. Dar nu mai pare atât de probabil, adăugă.

Elena o privi în ochi.

— Poate a căzut în vreo tufă de rugi, zise ea. Acum, dacă ați terminat de mâncat, vreți să vedeți prima bucată din jurnal, cea pe care am găsit-o în geantă?

Își lăsară farfuriile în chiuvetă și urcară scările spre camera Elenei. Ea simți cum roșește în timp ce fetele citeau însemnarea din jurnal. Bonnie și Meredith erau cele mai bune prietene ale ei, poate chiar singurele prietene pe care le mai avea în momentul acesta. Le mai citise și înainte fragmente din jurnalul ei. Dar de data asta era altceva. Era cea mai umilitoare senzație pe care o trăise în viața ei.

— Ei bine? i se adresă ea lui Meredith.

— Persoana care a scris asta are aproximativ 1,70 m, merge ușor șchiopătat și poartă mustață falsă, intonă Meredith. Îmi pare rău, adăugă ea văzând expresia Elenei. Nu e amuzant. Oricum, nu sunt prea multe de spus, nu? Scrisul pare de băiat, dar hârtia pare a fi alegerea unei fete.

— De altfel, toată povestea asta are o nuanță feminină, interveni Bonnie, legănându-se ușor pe patul Elenei. Dar chiar așa e, făcu ea defensiv. Să-ți trimită citate din propriul jurnal este mai degrabă un lucru pe care l-ar face o fată. Băieților nu le pasă de jurnale.

— Cred că pur și simplu nu vrei să fie vorba de Damon, zise Meredith. Cred că ar trebui să te temi mai degrabă că e vreun criminal psihopat decât un hoț de jurnale.

— Nu știu ce să zic. Și criminalii au aura lor de romantism.

Imaginează-ți cum ar fi să mori cu mâinile lui în jurul gâtului. Să te sugrume până îți pierzi și cea din urmă suflare, iar ultimul lucru pe care l-ai vedea să fie fața lui. Punându-și propriile mâini în jurul gâtului, Bonnie oftă și expiră tragic, apoi se prăbuși teatral de-a curmezișul patului. Sunt a lui oricând, mai spuse ea, cu ochii încă închiși.

Elenei vru să-i spună că trebuie să înțeleagă că e treabă serioasă. În schimb, i se tăie brusc răsuflarea și, spunând „Oh, Doamne”, alergă la fereastră. Afară era o atmosferă umedă și înăbușitoare, iar fereastra fusese deschisă. În apropiere, pe ramurile scheletice ale gutuiului desfrunzit, stătea o cioară.

Elena trase fereastra glisantă în jos cu atâta putere încât geamul zdrăngăni. Cioara o privi prin geamul tremurător cu ochii ei întunecați ca de cărbune, iar peste penele-i de un negru strălucitor se desenară curcubeie.

— De ce ai spus asta? se întoarse Elena spre Bonnie.

— Dar nu e nimeni afară, interveni Meredith cu blândețe. Mă rog, doar dacă nu socotești păsările.

Elena se întoarse cu spatele la ele. Copacul era acum gol.

— Îmi pare rău, spuse Bonnie cu o voce slabă, după o clipă. Dar pur și simplu tot ce se întâmplă mi se pare uneori ireal. Chiar și moartea domnului Tanner mi se pare că nu s-a întâmplat cu adevărat. Iar Damon chiar arăta... mă rog, oarecum incitant. Dar periculos. Pot să cred că e periculos.

— Și, în plus, nu te-ar strânge de gât, ci ți l-ar tăia, făcu Meredith. Sau cel puțin asta i-a făcut domnului Tanner. Pe de altă parte, bătrânul de sub pod avea gâtul spintecat, de parcă ar fi fost atacat de un animal. Meredith se întoarse spre Elena ca și când ar fi așteptat o lămurire. Damon nu are vreun animal, nu-i așa?

— Nu. Nu știu.

Dintr-odată, Elena se simți foarte obosită. Își făcea griji pentru Bonnie, pentru consecințele pe care le-ar fi putut avea vorbele ei

prostesti.

„Pot să-ți fac absolut orice, ție și celor pe care îi iubești”, își aminti ea.

Oare ce-ar fi putut face Damon acum? Nu-l înțelegea. Era de fiecare dată altfel, ori de câte ori se întâlneau. În sala de sport fusese disprețuitor, râdea de ea. Dar a doua oară putea să jure că fusese cât se poate de serios, îi citase poezii, încercase să o convingă să plece cu el. Săptămâna trecută, în cimitir, cu vântul acela înghețat care îi pătrundea în oase, îl simțise amenințător și crud. Iar sub cuvintele batjocoritoare din seara trecută simțise aceeași amenințare. Așa că nu putea să prevadă ce avea să facă data viitoare.

Dar, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să le apere de el pe Bonnie și pe Meredith. Mai ales că nu putea să le spună exact de ce trebuiau să se ferească.

Și oare Stefan ce pune la cale? Simțea că are nevoie de el acum mai mult decât oricând. Dar unde era?

Se întâmplase chiar în dimineața aceea.

— Fă-mă să înțeleg, spuse Matt, rezemat de caroseria zgâriată a bătrânului său Ford sedan când Stefan îl abordă puțin înainte de cursuri. Vrei să-ți împrumut mașina mea?

— Da, răspunse Stefan.

— Iar motivul pentru care vrei să o împrumuți sunt florile? Vrei să iei niște flori pentru Elena?

— Da.

— Iar aceste flori speciale, florile astea pe care vrei să i le aduci, nu cresc pe-aici, nu?

— S-ar putea să crească. Doar că perioada lor de înflorire a trecut în zona asta, atât de nordică. Și oricum, înghețul le-ar fi distrus.

— Deci vrei să te duci spre sud, nu știi cât de departe, doar ca să găsești florile astea pe care ții neapărat să i le dai Elenei?

— Sau măcar niște tulpini, spuse Stefan. Deși, sincer să fiu, aș

prefera totuși florile.

— Și cum mașina ta e încă la poliție, vrei să o împrumuți pe a mea, atâta cât îți e necesar să ajungi în sud, ca să găsești florile astea pe care ții neapărat să i le dai Elenei?

— Cred că o călătorie cu mașina este modul cel mai puțin vizibil de-a părăsi orașul, îi explică Stefan. Nu vreau să mă urmărească poliția.

— Aha, de-asta vrei mașina mea.

— Da. Mi-o dai?

— Oare să-i dau mașina mea tipului care mi-a furat iubita și care acum vrea să facă o escapadă până în sud ca să-i aducă nu știu ce flori speciale pe care trebuie neapărat să le aibă? Ești nebun?

Matt, care până atunci se uitase peste acoperișurile caselor de peste drum, se întoarce în sfârșit să-l privească pe Stefan. În ochii lui albaștri, de obicei extrem de veseli și onești, se citea acum o profundă neîncredere, iar sprâncenele i se încruntaseră a mirare.

Stefan își feri privirea. Ar fi trebuit să știe. După tot ce făcuse Matt deja pentru el, era ridicol să aștepte și mai mult din partea lui. Mai ales în perioada asta, când toată lumea tresărea fie și numai la auzul pașilor săi și îi evita privirea când se apropia. Să se aștepte ca Matt, care avea cele mai solide motive să-l respingă, să-i facă o asemenea favoare fără nici o altă explicație, doar pe baza încrederii reciproce, chiar că era o nebunie.

— Nu, nu sunt nebun, îi răspunse încet și îi întoarce spatele, dând să plece.

— Nici eu, zise Matt. Și ar trebui să fii nebun să-ți dau ție mașina mea. La dracu', nici nu mă gândesc. Vin cu tine.

Până să se întoarcă Stefan din nou spre el, Matt se uita deja spre mașină, cu buza de jos bosumflată într-o expresie pe cât de precaută, pe-atât de rezonabilă.

— În fond, adăugă el, trecând cu mâna peste vopseaua cojită de pe capota mașinii, ai putea să o zgârii sau cine știe ce să-i mai faci.

Elena puse telefonul la loc în furcă. Cineva era la pensiune, pentru că cineva tot ridica receptorul când suna, dar după aceea nu urma decât tăcere și apoi sunetul de întrerupere a legăturii. Bănuia că ar fi fost doamna Flowers, dar asta nu îi dădea nici un indiciu în legătură cu locul unde ar fi putut să fie Stefan. Instinctiv, voia să se ducă la el. Dar afară era întuneric, iar Stefan o avertizase în mod special să nu cumva să iasă afară pe întuneric, și mai ales să nu se apropie de cimitir sau de pădure. Or pensiunea era așezată lângă amândouă.

— Nu răspunde nimeni? întrebă Meredith când Elena se întoarse și se așeză pe pat.

— Îmi tot închide telefonul, îi răspunse Elena, apoi mormăi ceva nedeslușit.

— Ce-ai mai zis? Că e o vrăjitoare?

— Nu, dar ceva pe-aproape, o asigură Elena.

— Uite ce e, zise Bonnie ridicându-se, dacă o să sune, Stefan o să sune aici. N-ai nici un motiv să vii să stai cu mine peste noapte.

Ba avea un motiv, cu toate că Elena nu putea să și-l explice exact nici sieși. În fond, Damon o sărutase pe Bonnie la petrecerea lui Alaric Saltzman. Iar acum era în primul rând vina ei, a Elenei, că Bonnie era în pericol. Simțea, într-un fel, că măcar dacă era de față, putea să facă ceva să o protejeze.

— Mama, tata și Mary sunt cu toții acasă, insistă Bonnie. Și încuiem peste tot, toate ușile și ferestrele, de când a fost ucis domnul Tanner. Ba în weekendul ăsta, tata a și montat niște încuietori suplimentare. Nu înțeleg ce-ai putea să faci tu.

Elena nu înțelegea nici ea. Dar tot voia să se ducă la Bonnie.

Lăsă un mesaj pentru Stefan la mătușa Judith, spunându-i unde era. Încă mai persista o oarecare încordare între ea și mătușa ei. Și nu va dispărea, gândi Elena, până când mătușa nu-și va schimba părerea despre Stefan.

Acasă la Bonnie, primi o cameră care aparținuse cândva uneia

dintre surorile lui Bonnie care erau acum la facultate. Primul lucru pe care îl făcu fu să verifice fereastra. Era închisă și încuiată, iar afară nu era nimic pe care să fi putut cineva să urce, vreun copac sau vreun burlan. De asemenea, cât putu de discret, verifică și camera lui Bonnie, dar și pe celelalte în care putu să intre. Bonnie avusese dreptate; erau toate închise bine de tot pe dinăuntru. Nimic nu putea să pătrundă din afară.

Stătu multă vreme întinsă pe pat în noaptea aceea, zgâindu-se în tavan, fără să reușească să adoarmă. Nu-și putea lua gândul de la Vickie și numărul ei somnambulic de striptease din sala de mese. Oare ce pățise? Trebuia să-și aducă aminte să-l întrebe pe Stefan când îl vedea.

Gândul la Stefan era plăcut, în ciuda tuturor lucrurilor cumplite care se întâmplaseră în ultima vreme. Elena zâmbi pe întuneric, lăsându-și imaginația să o ia razna. Într-o bună zi, toată nebunia asta se va fi terminat, iar ea și Stefan vor putea să-și facă planuri împreună. Sigur, el încă nu zisese nimic despre o asemenea posibilitate, dar Elena era sigură că așa va fi. O să se mărite cu Stefan sau n-o să se mai mărite deloc. Iar Stefan nu se va căsători decât cu ea...

Trecerea la starea de visare se făcu treptat și atât de lin, încât aproape că nici nu observă. Dar știa, cumva, că visa. Era ca și când un alter ego al ei rămăsese deoparte și îi privea visul ca pe o piesă de teatru.

Stătea pe un culoar lung, ai cărui pereți erau acoperiți pe-o parte cu oglinzi și pe cealaltă cu ferestre. Aștepta ceva. Atunci văzu o mișcare fugară și pe Stefan dincolo de fereastră. Avea chipul palid și privirile rănite și furioase. Se duse la fereastră, dar nu auzea ce spunea din cauza geamului. Într-o mână ținea o carte cu coperta din catifea albastră și tot făcea semne spre ea, întrebând-o ceva. Apoi aruncă pe jos cartea și se întoarse cu spatele.

„Stefan, nu pleca! Nu mă lăsa!” țipă ea.

Apăsă cu degetele geamul până i se albiră. Apoi observă că pe una dintre laturile ferestrei era un zăvor, așa că îl trase și deschise fereastra și îl strigă. Dar el dispăruse, iar afară nu se mai vedeau decât vălătuci albi de ceață.

Dezamăgită, se îndepărtă de fereastră și înaintă pe culoar. Propria ei imagine se reflecta în oglinzi, una după alta, pe măsură ce trecea pe lângă ele. Dar ceva anume din acea imagine îi captă brusc atenția. Ochii erau ai ei, dar privirea era alta, prădătoare și vicleană. Aceeași privire ca a lui Vickie în timp ce se dezbrăca. Și mai era ceva tulburător și flămând în zâmbetul ei.

În timp ce se privea, nemișcată, ceea ce vedea începu să se miște de jur împrejurul ei, ca și când ar fi dansat. Elena simți cum o cuprinde groaza. O luă la fugă pe coridor, dar acum toate imaginile ei aveau o identitate proprie, dansând, gesticulând spre ea, râzând. Și chiar în clipa în care crezu că inima și plămâni îi vor exploda de spaimă, ajunse la capătul culoarului și dădu de perete o ușă.

Stătea acum într-o cameră imensă și deosebit de frumoasă. Tavanul înalt era gravat și împodobit cu stucaturi aurite, bogate și complicate; cadrele ușilor erau placate cu marmură albă. Statuete clasice erau așezate în firide elegante de-a lungul pereților. Elena nu mai văzuse niciodată o încăpere de o asemenea splendoare, dar știa unde era. În Italia renescentistă, acolo unde trăise cândva Stefan.

Se privi pe ea însăși și văzu că purta o rochie aidoma celei pe care și-o făcuse pentru Halloween, veșmântul renescentist de bal albastru pal. Doar că rochia aceasta era de un roșu sângeriu, iar în jurul taliei purta o cingătoare subțire bătută în pietre roșii strălucitoare. Aceleași pietre îi erau prinse și în păr. Când se mișca, mătasea strălucea ca niște flăcări în lumina a sute de torțe aprinse.

În celălalt capăt al încăperii, două uși imense se deschiseră spre interior. O siluetă se contură între ele. Înaintă spre ea, și Elena putu să vadă că era un tânăr îmbrăcat tot în veșminte renescentiste, cu haină cambrată și pantaloni colanți și pieptar tivit cu hermină.

Stefan! Porni nerăbdătoare spre el, simțind cum rochia grea i se leagănă din talie. Dar când se apropie, se opri brusc, trăgând adânc aer în piept. Era Damon.

El continuă să înainteze spre ea, încrezător, relaxat. Zâmbea; era un zâmbet provocator. Ajunse lângă ea, își puse mâna în dreptul inimii și făcu o plecăciune. Apoi întinse mâna spre ea, ca și când ar fi provocat-o să-i întindă, la rândul ei, mâna.

„Îți place să dansezi?” o întrebă. Numai că buzele nu i se mișcară. Vocea era în mintea ei.

Simți cum teama îi dispare ca prin farmec și râse. Oare ce gândise, cum de putuse să-i fie frică de el vreodată? Se înțelegeau atât de bine unul pe celălalt. Dar în loc să-l prindă de mână, se întoarse cu spatele, făcându-și rochia să foșnească. Înaintă ușor spre una dintre statuile așezate de-a lungul peretelui, fără să arunce vreo privire înapoi ca să vadă dacă el o urmează. Știa că o va face. Se prefăcu absorbită de statuie, îndepărtându-se din nou chiar în clipa în care el ajunsese lângă ea, mușcându-și buza ca să-și rețină hohotele de râs. În clipa asta se simțea minunat, atât de vie și de frumoasă. Pericol? Sigur că jocul ăsta era periculos. Dar ei îi plăcuse dintotdeauna pericolul.

Când el ajunsese iarăși alături de ea, îl privi jucăuș și se întoarse din nou. El se întinse după ea, dar nu reuși să apuce decât cingătoarea cu pietricele prinsă în talia ei. Îi dădu repede drumul și, privind înapoi, ea reuși să vadă că se tăiasse în vârful uneia dintre pietrele din montură.

Picătura de sânge de pe degetul lui avea exact aceeași culoare ca și rochia ei. Îi aruncă o privire piezișă, iar buzele lui se rotunjiră într-un zâmbet batjocoritor în timp ce ridica în sus degetul rănit. N-ai să îndrăznești, îi spunea el din priviri.

Eh, așa crezi? îi răspunse Elena tot din priviri. Cu multă îndrăzneală, îi prinse mâna și o ținu o clipă, ațâțător. Apoi duse degetul rănit la buze.

După câteva momente, îi dădu drumul și se uită în sus spre el.

„Chiar îmi place să dansez”, spuse ea și descoperi că, la fel ca și el, putea să-i vorbească fără cuvinte, doar prin puterea minții. Era o senzație tulburătoare.

El o urmă, cu grația unei sălbăticiuni așezate la pândă. Degetele lui erau calde și puternice când le prinseră pe ale ei.

Se auzea muzică, deși intensitatea ei varia, iar sunetul se auzea ca și când ar fi venit de undeva de departe. Damon își așază cealaltă mână pe talia ei. Putea să-i simtă și acolo căldura degetelor și presiunea. Își apucă poalele rochiei și începură să danseze.

Era minunat, de parcă zburau, iar trupul ei știa fiecare mișcare pe care trebuia să o facă. Dansau de jur împrejurul încăperii aceleia imense, coordonați perfect, mereu împreună.

El râdea spre ea, cu ochii lui întunecați strălucind de plăcere. Ea se simțea frumoasă; se simțea sigură pe sine, gata de orice. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu se mai simțise atât de bine.

Și totuși, încetul cu încetul, zâmbetul lui se ștergea, iar dansul devenea din ce în ce mai lent. În cele din urmă, ea se trezi stând nemișcată, cu brațele lui cuprinzând-o. Ochii lui nu mai erau amuzați, ci cruzi și înfierbântați. Ea privi în sus, spre el, cu gravitate și fără urmă de teamă. Și atunci, pentru prima oară, chiar se simți de parcă ar fi visat; se simți ușor amețită, foarte slăbită și moale.

Încăperea începea să se încețoșeze în jurul ei. Nu putea să vadă decât privirile lui, care o făceau să se simtă din ce în ce mai somnoroasă. Își lăsă ochii să se închidă pe jumătate, iar capul îi căzu ușor pe spate. Oftă.

Acum putea să îi simtă privirea pe buzele ei, pe gât. Zâmbi în sine ei și închise ochii cu totul.

El îi susținea întreaga greutate a trupului, ca să nu cadă. Ea îi simți buzele pe pielea gâtului, arzând ca și când el ar fi fost cuprins de febră. Apoi simți înțepătura, la fel ca și cum ar fi împuns-o cu două ace. Totuși durerea trecu destul de repede, iar ea se lăsă în voia

plăcerii de a se simți golită de sânge.

Își amintea senzația asta, ca și când ar fi plutit pe un pat de lumină aurie. Simți cum o moleșeală delicioasă i se strecoară prin toate membrele. Se simțea toropită, de parcă era prea mare deranjul chiar și să mai încerce să se miște. Oricum nu voia să se miște; se simțea mult prea bine.

Degetele ei se odihneau în părul lui, presându-i ușor capul spre ea. Și le plimba leneș printre șuvițele moi și întunecate. Părul lui era ca mătasea, cald și viu sub degetele ei. Când își întredeschise ușor ochii, văzu cum se reflecta în el lumina lumânărilor, ca niște curcubeie. Roșu, albastru, violet, ca niște... ca niște pene...

În clipa aceea totul se prăbuși. Brusc, simți o durere în gât, ca și când sufletul i-ar fi fost smuls din piept. Îl împingea cu putere pe Damon, zgâriindu-l, încercând să-l forțeze să-i dea drumul. Țipetele îi bubuiră în urechi. Damon se lupta cu ea, dar nu mai era Damon; era o cioară. Aripile uriașe o loveau, bătând cu putere aerul.

Deschisese ochii. Era trează și țipa. Sala de bal dispăruse și era acum într-un dormitor cufundat în întuneric. Dar coșmarul o urmase. Chiar și în momentul în care întinse mâna ca să aprindă lumina, cioara se repezi din nou la ea, cu aripile imense lovind-o peste față, cu ciocul ascuțit întinzându-se după ea.

Elena o lovi cu mâinile, acoperindu-și ochii cu un braț, ca să se apere. Încă mai țipa. Nu putea să scape de ele, de aripile acelea îngrozitoare care încă mai băteau sălbatic, cu același sunet ca și când mii de cărți de joc ar fi fost amestecate dintr-odată.

Ușa se dădu brusc de perete. Trupul cald și greu al ciorii o izbi în plin, iar țipetele ei se întetiră. Atunci cineva o trase cu putere jos din pat și simți cum tatăl lui Bonnie o apăra cu corpul lui. Avea în mână o mătură și lovea pasărea cu ea.

Bonnie rămăsese în cadrul ușii, iar Elena alergă în brațele ei. Tatăl lui Bonnie goni pasărea, apoi se auzi zgomotul de fereastră izbită.

— Gata, a ieșit, spuse domnul McCullough, respirând greu.

Mary și doamna McCullough erau chiar afară, pe culoar, înfășurate în halatele de baie.

— Ești rănită, îi spuse uimită doamna McCullough Elenei. Scârboșenia aia te-a ciupit.

— Sunt bine, o asigură Elena, ștergându-și o picătură de sânge de pe față.

Era atât de zguduită, încât simțea că-i cedează genunchii.

— Cum a intrat înăuntru? întrebă Bonnie. Domnul McCullough verifică fereastra.

— Nu trebuia să o lași deschisă, spuse el. Ce ți-a venit să desfaci încuietorile?

— Dar nu le-am desfăcut, țipă Elena.

— Erau descuiate și fereastra deschisă când te-am auzit țipând și am intrat înăuntru, spuse tatăl lui Bonnie. Nu știu cine altcineva ar fi putut să le desfacă dacă nu tu.

Elena își înghiți protestele. Ezitând, precaută, se îndreptă spre fereastră. Tatăl lui Bonnie avusese dreptate: zăvoarele fuseseră desfăcute. Iar acest lucru nu era posibil decât dinăuntru.

— Poate ai umblat în somn, spuse Bonnie, luând-o pe Elena de lângă fereastră, în timp ce domnul McCullough începu să fixeze zăvoarele la loc. Hai mai bine să te speli puțin.

Umblase în somn. Dintr-odată, întregul vis umplu din nou mintea Elenei. Culoarul plin de oglinzi și sala de dans și Damon. Dansase cu Damon. Se desfăcu din strânsoarea lui Bonnie.

— Mă descurc și singură, spuse ea și auzi tonul aproape isteric al propriei voci. Nu, serios, aș vrea să mă spăl singură.

Se refugie în baie, unde se sprijini cu spatele de ușa încuiată, încercând să respire.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se privească în oglindă. Dar în cele din urmă, cât putu de încet, se apropie de cea agățată deasupra chiuvetei, tremurând pe măsură ce vedea conturul propriei reflexii înaintând centimetru cu centimetru pe întinderea argintie,

până se așează în mijlocul suprafeței mărginite de ramă.

Din oglindă o privea propria ei imagine, cu o paloare de moarte, cu niște ochi care păreau răniți și înspăimântați. Sub ei erau desenate umbre adânci, iar fața îi era acoperită cu pete de sânge.

Încetșor, își răsuci capul și își ridică ușor părul. Aproape că țipă îngrozită când văzu ce se ascundea dedesubt.

Două răni mici, proaspete și deschise, pe pielea albă a gâtului ei.

Capitolul 9

— Știu că o să-mi pară rău că am întrebat, spuse Matt, întorcându-și ochii roșii de oboseală de la privesăta autostrăzii I-95 spre Ștefan, așezat în dreapta lui, pe scaunul pasagerului. Dar crezi că ai putea să-mi spui de ce vrem să-i dăm Elenei buruienile astea extra-speciale, subtropicale și de negăsit pe plan local?

Ștefan privi pe bancheta din spate la rezultatul căutărilor lor prin tufișuri și pe câmp. Într-adevăr, plantele, cu tulpinile lor verzi ramificate și cu frunzele mici și zimțate, semănau cât se poate de tare cu niște buruieni ordinare. Rămășițele uscate ale florilor din capetele tijelor erau aproape invizibile, și nimeni nu putea să pretindă că rămurelele în sine ar fi fost cumva decorative.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că pot fi folosite la prepararea unei infuzii naturale pentru spălarea ochilor? Încercă el, după un moment de gândire. Sau pentru un ceai medicinal?

— De ce? Ai de gând să-mi spui așa ceva?

— Nu chiar.

— Foarte bine. Pentru că, dacă ai face-o, probabil că te-aș pocni.

Fără să se uite la Matt, Ștefan zâmbi. Un sentiment nou prindea rădăcini în interiorul lui, ceva ce nu mai simțise de câteva secole înapoi decât cu Elena. Acceptare. Căldură și prietenie împărtășită cu o ființă umană, care nu știa adevărul despre el, dar care avea

totuși încredere în el. Care era dispus să-l creadă pe cuvânt. Nu era sigur dacă merita asta, dar nu putea să nege ce însemna pentru el. Aproape că-l făcea să se simtă... din nou uman.

Elena își privea încremenită imaginea din oglindă. Nu fusese un vis. Nu în întregime. Iar urmele de pe gâtul ei o dovedeau. Și acum, că le văzuse, devenea conștientă și de senzația aceea de amețeală, de letargie.

Era numai vina ei. Își dăduse atât de mult osteneala să le facă pe Bonnie și pe Meredith să nu invite vreun străin în casă. Și în tot acest timp, uitase cu desăvârșire că ea însăși îl invitase pe Damon acasă la Bonnie. O făcuse în seara când acceptase să participe la ritualul acela tâmpit al „cinei mute” în sufrageria lui Bonnie și strigase apoi în întuneric „Intră!”.

Iar invitația nu-și mai pierdea valabilitatea niciodată. El se putea întoarce oricând dorea, chiar și acum.

Mai ales acum, când ea era vulnerabilă și putea fi foarte ușor hipnotizată ca să deschidă din nou fereastra.

Elena se împletici afară din baie, trecu de Bonnie și intră în dormitorul de oaspeți. Își luă geanta și începu să-și îndese lucrurile în ea.

— Elena, nu poți să pleci acasă!

— Nu pot să rămân aici, spuse Elena.

Se uită în jur, căutându-și pantofii, îi zări lângă pat și porni spre ei. Apoi se opri brusc, cu un țipăt sugrumat. Pe așternutul delicat și șifonat de pe pat zăcea o singură pană neagră. Era uriașă, oribil de mare, de reală și de concretă, cu un cotor gros și parcă acoperit de ceară. Arăta aproape obscen, așezată acolo, pe cearșafurile albe de bumbac.

Greața o copleși pe Elena, care se întoarse. Nu putea să mai respire.

— Bine, bine, făcu Bonnie, dacă asta vrei, am să-l rog pe tata să

te conducă imediat acasă.

— Trebuie să vii și tu.

Elena tocmai devenise conștientă de faptul că nici Bonnie nu era în siguranță în casă, la fel ca ea. Tu și cei pe care-i iubești, își aminti ea și, întorcându-se din nou, o prinse de braț.

— Trebuie, Bonnie. Trebuie să vii cu mine. În sfârșit, obțin ce voia. Familia McCullough era convinsă că era isterică și că reacționa exagerat, ba poate chiar avea o cădere nervoasă. Dar în cele din urmă cedaseră cu toții la rugămințile ei. Domnul McCullough le conduse pe ea și pe Bonnie acasă la familia Gilbert, unde, simțindu-se ca niște hoți, descuiară ușa și se strecurară înăuntru cu grijă, să nu trezească pe cineva.

Nici măcar aici Elena nu putu să doarmă. Stătea întinsă lângă Bonnie, care respira liniștit, și se uita spre fereastra dormitorului ei, veghind. Afară, crengile gutuiului se loveau de geam, dar nimic altceva nu se mai mișcă până în zori.

Atunci auzi mașina. Ar fi recunoscut oriunde zgomotul hârâit pe care-l făcea motorul lui Matt. Alarmată, se apropie de fereastră pe vârful picioarelor și privi afară, spre nemișcarea matinală a unei alte zile mohorâte. Apoi alergă în jos pe scări și se grăbi să deschidă ușa de la intrare.

— Stefan!

Niciodată în viața ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva. Se aruncă în brațele lui înainte ca el să apuce măcar să închidă portiera mașinii. Stefan se dădu puțin înapoi, sub puterea impactului, iar ea îi simți surprinderea. De obicei, nu se manifesta atât de evident în public.

— Hei, făcu el, îmbrățișând-o delicat la rândul lui. Și eu, dar nu zdrobi florile.

— Florile?

Se trase înapoi ca să vadă ce avea el în mână; apoi se uită la chipul lui. Apoi la Matt, care tocmai ieșea din mașină pe cealaltă

parte. Fața lui Stefan era palidă și trasă; a lui Matt era în schimb umflată de oboseală, iar ochii îi erau injectați.

— Haideți mai bine înăuntru, spuse ea în cele din urmă, mirată. Arătați îngrozitor amândoi.

— E verbină, îi spuse Stefan puțin mai târziu.

El și Elena erau așezați la masa din bucătărie. Prin ușa deschisă, puteau să-l vadă pe Matt, întins pe canapeaua din living și sforăind încetișor. Se prăbușise acolo după ce mâncase trei castroane de cereale. Mătușa Judith, Bonnie și Margaret erau încă sus și dormeau, dar Stefan continuă să vorbească în șoaptă.

— Îți amintești ce ți-am spus despre ea?

— Ai spus că te ajută să-ți păstrezi mintea limpede chiar și atunci când cineva se folosește de Putere pentru a o influența.

Elena era mândră să constate cât de calmă îi era propria voce.

— Exact. Iar acesta ar putea fi numai unul dintre lucrurile pe care Damon le-ar putea încerca. Poate să-și folosească puterea minții chiar și de la distanță și o poate face fie că dormi sau ești trează.

Ochii Elenei se umplură de lacrimi și se uită în jos, ca să-i ascundă, privind spre tulpinile lungi și suple, cu rămășițe uscate de flori liliachii în vârfuri.

— Chiar dacă dorm? întrebă ea, temându-se însă că de data asta vocea ei nu va mai fi la fel de calmă.

— Da. Te-ar putea determina să ieși din casă, să zicem, sau să-l lași pe el să intre. Dar verbina ar trebui să împiedice una ca asta.

Stefan părea obosit, dar mulțumit de sine.

Oh, Stefan, dac-ai ști, gândi Elena. Darul tău a venit cu o noapte prea târziu. În ciuda tuturor eforturilor ei, o lacrimă îi alunecă pe obraz, aterizând pe frunzele verzi și alungite.

— Elena! făcu el uluit. Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Încerca să o privească direct în ochi, dar ea își aplecase capul, ascunzându-l în umărul lui. O înconjură cu brațele, fără să încerce să i-l ridice.

— Spune-mi, repetă el ușor.

Acesta era momentul. Dacă avea să-i spună vreodată tot ce se întâmplase, acum era momentul. O ardea gâtul și îl simțea umflat, și voia să lase toate cuvintele strânse în ea să se rostogolească afară.

Dar nu putea. Orice s-ar întâmpla, n-am să-i las să se bată pentru mine, gândi ea.

— Nimic, doar că... mi-am făcut griji pentru tine, reuși ea să spună. Nu știam unde te-ai dus sau când te întorci.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Dar ești sigură că asta e tot? Nu te supără nimic altceva?

— Asta e tot.

Acum trebuia să o convingă pe Bonnie să păstreze secretul în legătură cu incidentul cu cioara. Oare de ce fiecare minciună trebuia să ducă la alta?

— Ce trebuie să facem cu verbina? întrebă ea, trăgându-se înapoi și rezemându-se de spătarul scaunului.

— O să-ți arăt în seara asta. După ce extrag uleiul din semințe, poți să te masezi cu el pe piele sau să-l adaugi în apa de baie. Iar frunzele uscate poți să le pui într-un săculeț și să le porți cu tine sau să ți le pui noaptea sub pernă.

— Poate ar fi bine să le dau și lui Bonnie și Meredith câteva. Și ele au nevoie de protecție.

El încuviință din cap.

— Deocamdată, ia asta la școală cu tine, zise el rupând o rămurică și punând-o în mâna ei. Eu mă întorc la pensiune, ca să extrag uleiul. Făcu o scurtă pauză, apoi zise din nou: Elena...

— Da?

— Dacă aș ști că asta te-ar ajuta, aș pleca. Nu te-aș expune lui Damon. Dar nu cred că mă va mai urma dacă plec, nu și de data asta. Cred că e posibil să rămână... pentru tine.

— Nici să nu te gândești să pleci, spuse ea feroce, uitându-se la el. Ștefan, ăsta ar fi singurul lucru pe care nu l-aș putea suporta.

Promite-mi că n-ai să pleci, promite-mi!

— N-am să te las singură cu el, spuse Stefan, ceea ce nu era chiar același lucru.

Dar nu avea nici un sens să-l forțeze la mai mult de-atât.

În schimb, îl ajută să-l trezească pe Matt și îi conduse pe amândoi la plecare. Apoi, cu o tulpină de verbină uscată în mână, urcă în camera ei, să se pregătească de școală.

Bonnie căscă pe toată durata micului dejun și nu se trezi cu adevărat până când nu ajunseră afară, în drumul lor spre școală, cu un vânt rece lovindu-le peste față. Urma o zi friguroasă.

— Am avut un vis foarte ciudat azi-noapte, zise Bonnie.

Elena simți cum îi sare inima din piept. Deja strecurase o rămurică de verbină în rucsacul lui Bonnie, la fund, undeva unde Bonnie nu va da de ea niciodată. Dar dacă Damon a prins-o pe Bonnie noaptea trecută...

— Despre ce? o întrebă ea, făcându-și curaj.

— Despre tine. Erai sub un copac, iar vântul bătea cu putere. Dintr-un motiv anume, îmi era foarte frică de tine și nu voiam să mă apropiu. Arătai... altfel. Erai foarte palidă, dar aproape strălucitoare. Apoi o cioară a zburat din copac, iar tu ai întins mâna și ai prins-o din zbor. Ai fost atât de rapidă, era incredibil. Pe urmă te-ai uitat spre mine cu o expresie ciudată. Zâmbeai, dar zâmbetul tău mă făcea să o iau la sănătoasa. Și apoi ai sucit gâtul ciorii, care a murit instantaneu.

Elena o asculta și simțea cum o cuprinde o oroare din ce în ce mai puternică.

— E un vis dezgustător, spuse ea în cele din urmă.

— Nu-i așa? făcu Bonnie calmă. Mă întreb oare ce înseamnă. În legende, ciorile sunt păsări de rău augur. Prevestesc moartea.

— Înseamnă probabil că știi ce supărată sunt după episodul cu cioara aia care mi-a intrat în cameră.

— Da, zise Bonnie. Cu excepția unui singur lucru. Am visat asta înainte ca tu să ne trezești pe toți cu țipetele tale.

În acea zi, la prânz, încă o bucată de hârtie violetă era postată pe avizier. Pe aceasta, totuși, nu se putea citi decât pur și simplu: CAUTĂ ÎN PERSONALE.

— Ce personale? întrebă Bonnie.

Meredith, care tocmai trecea pe-acolo cu un număr din ziarul școlii, Wildcat Weekly, le oferi răspunsul.

— Ați văzut asta? le întrebă ea.

Era secțiunea de anunțuri personale, unde apărea, complet anonim, fără nici un fel de semnătură:

Nu suport gândul că l-aș putea pierde. Dar el e foarte nefericit, și are o supărare, și dacă nu vrea să-mi spună despre ce e vorba, dacă nu vrea să aibă atâta încredere în mine, nu cred că există speranță pentru relația noastră.

Citind anunțul, Elena simți cum o cuprinde un nou val de energie care-i alungă oboseala. Oh, Doamne, îl ura pe cel care făcea asta. Își imagina cum îl împușcă, îl înjunghie, îl vede cum se prăbușește. Apoi își închipui cu totul altceva, o imagine cât se poate de vie. Se văzu încleștându-și mâna în părul lui și trăgându-i capul pe spate, apoi înfigându-și colții în gâtul lipsit de orice apărare. Era o viziune ciudată, neliniștitoare, dar pentru o clipă i se păru aproape reală.

Deveni dintr-odată conștientă că Bonnie și Meredith o priveau.

— Ce-i? le întrebă, simțindu-se oarecum încurcată.

— Mi-am dat seama că nu ascuți, oftă Bonnie. Tocmai ziceam că tot nu mi se pare că seamănă cu... Da... cu stilul în care ar acționa criminalul. Nu cred că ucigașul s-ar preta la lucruri atât de mărunte.

— Oricât de puțin mi-ar plăcea să-i dau dreptate, așa e, completă Meredith. Aici pare mâna cuiva extrem de abil. Cineva care are o problemă personală cu tine și care chiar vrea să te facă să suferi.

Elenei i se umpluse gura de salivă, așa că înghiți.

— Și e cineva care cunoaște bine școala. Trebuie să completeze

un formular ca să poată publica un anunț, la unul dintre cursurile de jurnalism, zise ea.

— Plus că e cineva care știa că păstrezi un jurnal, presupunând că l-a furat intenționat. Poate că era cu tine în clasă în ziua aia când ai venit cu el la școală. Mai știi? Când domnul Tanner a fost cât pe ce să te prindă, adăugă Bonnie.

— Doamna Halpern chiar m-a prins; ba a și citit câteva fragmente cu voce tare, ceva despre Stefan. Era chiar după ce eu și Stefan am început să fim împreună. Ia stai puțin, Bonnie. În seara aia, la tine acasă, când jurnalul a fost furat, cât timp ați lipsit voi două din sufragerie?

— Doar vreo câteva minute. Yangtze se oprise din lătrat și m-am dus la ușă, ca să-i dau drumul în casă, și...

Bonnie strânse din buze și ridică din umeri.

— Atunci hoțul trebuia să cunoască foarte bine și casa ta, zise Meredith repede, altfel oricine ar fi fost n-ar fi putut să intre, să ia jurnalul și să și iasă înainte să apucăm să-l vedem. Bun, deci avem de-a face cu cineva șiret și crud, probabil coleg cu tine la vreun curs, Elena, și cel mai probabil familiarizat cu locuința lui Bonnie. Cineva care are o ură personală și care nu se dă în lături de la nimic ca să-ți facă rău... Oh, Dumnezeule! Toate trei se uitară una la alta.

— Asta trebuie să fie, șopti Bonnie.

Trebuie.

— Ce proaste suntem; ar fi trebuit să ne dăm seama imediat, spuse Meredith.

Pentru Elena, era înțelegerea bruscă a faptului că toată ura de care fusese capabilă până acum era nimic pe lângă ura pe care putea să o simtă de-acum înainte. Era ca lumina unei lumânări în comparație cu lumina soarelui.

— Caroline, zise ea, și strânse din dinți atât de tare încât o durură fălcile.

Caroline. Elena simțea că ar fi putut s-o omoare pe fata cu ochi

verzi chiar în acea clipă. Și poate chiar ar fi dat fuga să încerce, dacă Bonnie și Meredith n-ar fi oprit-o.

— După ore, îi spuse Meredith ferm, când putem să o conducem într-un loc mai ferit. Mai așteaptă puțin, Elena.

Dar în timp ce se îndreptau spre cantină, Elena observă un cap roșcat dispărând pe culoarul care ducea la atelierul de artă și muzică. Și își aminti că Stefan îi spusese cândva, la începutul anului, cum Caroline îl dusesse la prânz în atelierul de fotografie. Ca să se relaxeze, îi spusese ea atunci.

— Mergeți voi înainte, am uitat ceva, spuse ea imediat ce Bonnie și Meredith își puseră mâncarea pe tavă, în sala de mese.

Apoi se prefăcu că nu le mai aude și se îndepărtă rapid, luând-o pe culoar, spre atelierele de artă ale clădirii.

În toate camerele era întuneric, dar ușa atelierului de fotografie era descuiată. Ceva o făcu pe Elena să apese mânerul cu mare grijă, în loc să dea buzna și să lanseze confruntarea, așa cum își propusese inițial.

Oare Caroline era aici? Dacă da, atunci ce făcea singură pe întuneric?

La început, încăperea păru goală. Apoi Elena auzi murmur de voci dintr-un mic intrând, în spate, și văzu că ușa camerei obscure era crăpată.

În liniște, pe furiș, înaintă până când ajunse chiar în fața ușii, iar murmurul de până atunci se transformă în cuvinte clare.

— Dar cum putem fi siguri că o vor alege chiar pe ea? se auzi vocea lui Caroline.

— Tata e în consiliul școlii. Poți să fii sigură că o vor alege pe ea.

Asta era clar vocea lui Tyler Smallwood. Tatăl lui era avocat și făcea parte din toate consiliile care existau.

— În plus, cine altcineva ar putea fi? continuă el. „Spiritul orașului Fell’s Church” trebuie să fie cineva inteligent, dar și bine făcut.

— Iar eu nu sunt destul de inteligentă, presupun.

— Am spus eu una ca asta? Uite ce e, dacă vrei să fii tu cea care defilează în rochie albă la parada de Ziua Orașului, n-ai decât. Dar dacă vrei să-l vezi pe Stefan Salvatore alungat din oraș, gonit de dovada vinovăției relevată chiar de jurnalul iubitei lui...

— Dar de ce să așteptăm atâta?

Tyler păru nerăbdător:

— Pentru că în felul ăsta va strica și sărbătoarea. Sărbătoarea familiei Fell. De ce să-și aroge ei meritul de a fi întemeiat acest oraș? Cei din familia Smallwood au fost aici primii.

— Oh, cui îi mai pasă cine a întemeiat orașul? Tot ce-mi doare este s-o văd pe Elena umilită în fața întregii școli.

— Și pe Salvatore.

Ura și răutatea în stare pură pe care le percepea în vocea lui Tyler îi făcură Elenei pielea de găină.

— O să aibă noroc dacă nu sfârșește spânzurat de vreun copac. Ești sigură că dovezile sunt acolo?

— De câte ori să-ți spun? Mai întâi zice că și-a pierdut panglica pe 5 septembrie, la cimitir. Apoi, că Stefan a găsit-o în ziua aia și a păstrat-o. Podul Wickery e chiar lângă cimitir. Asta înseamnă că Stefan era lângă cimitir pe 5 septembrie, adică în noaptea în care bătrânul a fost atacat acolo. Și apoi toată lumea știe că era la doi pași când au fost atacați Vickie și Tanner. Ce vrei mai mult?

— Astea nu sunt dovezi care să fie acceptate într-un proces. Poate că ar fi bine să mai găsim niște probe suplimentare. De pildă, să o întreb pe doamna Flowers la ce oră a venit acasă în noaptea aia.

— Oh, cui îi pasă? Aproape toată lumea îl consideră deja vinovat. Jurnalul vorbește despre nu știu ce mare secret pe care îl ascunde de toată lumea. Oamenii or să se prindă.

— Îl ții la loc sigur?

— Nu, Tyler, îl țin pe măsuța de cafea. Cât de proastă mă crezi?

— Destul de proastă cât să-i trimiți Elenei bilețele prin care să o

pui în gardă. Se auzi un foșnet, ca de ziar. Uită-te aici, e incredibil. Trebuie să încetezi imediat. Dacă își dă seama cine face asta?

— Și ce crezi c-o să facă? O să cheme poliția?

— Aș vrea totuși să te potolești. Măcar până la Ziua Orașului, apoi n-ai decât să privești cum se topește Prințesa Zăpezii.

— Și să-i spunem Ciao lui Stefan. Tyler... n-o să-i facă nimeni nici un rău, nu-i așa?

— Cui îi pasă? îi imită Tyler tonul de mai devreme. Lasă totul în seama mea și a prietenilor mei, Caroline. Tu joacă-ți rolul tău, bine?

Vocea lui Caroline scăzu până deveni doar un murmur gutural.

— Convinge-mă.

După o scurtă pauză, Tyler chicoti.

Se auzi mișcare, freamăt, un oftat. Elena se întoarse și se strecură afară din cameră la fel de ușor cum intrase.

Ieși pe culoarul învecinat și se rezemă cu spatele de dulapurile înșirate pe perete, încercând să gândească.

Era aproape prea mult să asimileze totul dintr-odată. Caroline, cea care fusese cândva prietena ei cea mai bună, o trădase și voia să o vadă umilită în fața întregii școli. Tyler, cel care păruse întotdeauna mai degrabă un fraier enervant decât o amenințare reală, punea la cale ca Stefan să fie gonit din oraș, dacă nu chiar ucis. Iar cel mai rău lucru era că se foloseau chiar de jurnalul Elenei ca s-o facă.

Acum înțelegea începutul visului ei din noaptea trecută. Avusese un vis asemănător în noaptea în care descoperise că Stefan a dispărut. În ambele visuri, Stefan o privise furios, acuzator, și apoi aruncase o carte la picioarele ei și plecase.

Nu era o carte. Era jurnalul ei. Care avea în paginile lui dovezi ce se puteau dovedi fatale pentru Stefan. De trei ori fuseseră atacați locuitorii din Fell's Church, și tot de trei ori Stefan fusese la locul faptei. Cu ce ochi ar privi lucrul acesta cei din oraș sau poliția?

Plus că nu putea spune sub nici o formă adevărul. Să presupunem că ar fi spus: „Stefan nu e vinovat. E fratele lui, Damon, care îl

urăște și care știe cât de mult îi displace lui Stefan chiar și gândul că trebuie să rănească și săucidă. L-a urmărit pe Stefan peste tot și a atacat oameni, încercând să-l determine să creadă că poate a făcut-o el însuși, să-și piardă mințile. E aici, undeva, în oraș – căutați-l în cimitir sau în pădure. Dar, oh, apropo, nu vă uitați doar după un individ arătos, pentru că e posibil să fie momentan transformat în cioară. Întâmplarea face să fie vampir.”

Nu credea nici ea. Suna ridicol.

O zvâcnire într-o parte a gâtului îi reaminti însă cât de real era acest ridicol. Se simțea ciudat, ca și când ar fi fost bolnavă. Era mai mult decât tensiunea și lipsa somnului. Se simțea ușor amețită și uneori pământul i se părea ca de burete, cedând sub piciorul ei, pentru ca apoi să se ridice la loc. Simptome de gripă, numai că era sigură că nu se datorau în nici un caz vreunui virus pătruns în sistemul ei circulator.

Era și de data asta vina lui Damon. Toate erau din vina lui Damon, mai puțin dispariția jurnalului. Pentru asta nu putea să dea vina decât pe ea însăși. Dacă n-ar fi scris despre Stefan; și dacă n-ar fi adus jurnalul la școală. Dacă nu l-ar fi lăsat în sufragerie la Bonnie. Dacă, dacă...

Acum, singurul lucru care conta era că trebuia să pună din nou mâna pe el.

Capitolul 10

Clopoțelul sună. Nu mai avea timp să se întoarcă la cantină și să le povestească totul lui Bonnie și Meredith. Elena se pregăti pentru următorul curs și trecu pe lângă toate fețele care o evitau și suportă toate privirile ostile cu care ajunsese să se obișnuiască mult prea bine în ultima perioadă.

La ora de istorie îi fu greu să nu se uite spre Caroline, riscând să se dea de gol că știe. Alaric întrebă de Matt și Stefan care lipseau a doua zi la rând deja, iar Elena ridică din umeri, simțindu-se expusă,

la vedere. Nu avea încredere în tipul ăsta cu zâmbet ștrengăresc și ochi căprui și cu setea lui de a afla informații despre moartea domnului Tanner. Iar Bonnie, care nu-și mai dezlipea ochii plini de speranță de Alaric, nu-i era de nici un ajutor.

După oră, surprinse un fragment de conversație la Sue Caron:

— ... e în vacanță de la facultate. Am uitat exact unde merge...

Elena păstrase prea multă vreme discret tăcerea. Așa că se întoarse și i se adresează direct lui Sue și fetei cu care vorbea aceasta, intervenind neinvitată în discuția lor.

— Dacă aș fi în locul tău, îi spuse ea lui Sue, m-aș ține departe de Damon. Și vorbesc serios.

Se auziră câteva râsete uimite și jenate. Sue era una dintre puținele persoane de la școală care nu o evitase pe Elena, dar acum arăta ca și cum regreta că nu o făcuse.

— Adică vrei să spui, făcu ezitant cealaltă fată, pentru că și el e al tău? Sau...

Râsul Elenei era aspru.

— Adică vreau să spun că e periculos, spuse ea. Și nu glumesc deloc.

Se uitară la ea. Elena le scuti de încă un moment jenant în care ar fi trebuit să-i răspundă și se retrase cu tact, răsucindu-se pe călcâie și îndepărtându-se. O recuperează pe Bonnie din grămada de admiratoare de după curs ale lui Alaric și se îndreptară spre dulapul lui Meredith.

— Încotro? Credeam că mergem să vorbim cu Caroline.

— Nu mai mergem, spuse Elena. Așteptați să ajungem acasă și o să vă spun de ce.

— Nu pot să cred! exclamă Bonnie o oră mai târziu. Adică te cred, dar nu-mi vine să cred! Nici măcar când e vorba de Caroline.

— E vorba de Tyler, punctă Elena. El e autorul marelui plan. Uite cum se dărâmă mitul cum că bărbații nu sunt interesați de jurnale.

— De fapt, ar trebui să-i mulțumim, zise Meredith. Datorită lui mai avem timp măcar până la Ziua Orașului să facem ceva. De ce

ziceai că trebuie să se întâmple de Ziua Orașului, Elena?

— Tyler are ceva personal împotriva familiei Fell.

— Dar sunt morți cu toții, protestă Bonnie.

— Ei bine, lui Tyler nu prea pare să-i pese de asta. Îmi amintesc că tot el a zis ceva și la cimitir, când ne uitam la mormântul lor. Crede că le-ar fi răpit strămoșilor lui meritul de fondatori ai orașului sau cam așa ceva.

— Elena, interveni Meredith pe un ton serios, mai este în jurnal ceva care ar putea să-i facă rău lui Stefan? Vreau să spun, în afară de chestia aia cu bătrânul.

— Nu ți se pare suficient?

Cu ochii aceia negri fixați asupra ei, Elena nu se simțea deloc în largul ei. Ce voia să spună Meredith?

— E destul cât să-l determine pe Stefan să plece din oraș, cum ziceau ei, o susținu și Bonnie.

— Destul cât să fie nevoie să recuperăm jurnalul de la Caroline, zise Elena. Singura problemă este însă cum s-o facem.

— Caroline zicea că îl are ascuns undeva în siguranță. Asta înseamnă că e probabil la ea acasă. Meredith își mușcă buza, gânditoare. Nu are decât un frate în clasa a opta, nu? Iar mama ei nu lucrează, dar merge des la cumpărături, în Roanoke. Mai au menajeră?

— De ce? întrebă Bonnie. Cu ce schimbă asta situația?

— Păi cred că nu vrem să dea nimeni peste noi în timp ce-i spargem casa.

— În timp ce facem ce? chițăi Bonnie. Doar nu vorbești serios.

— Și ce-ar trebui să facem? Să așteptăm până la Ziua Orașului și s-o lăsăm să citească jurnalul Elenei în fața tuturor? Și ea l-a furat de la tine de acasă. Nu trebuie decât să-l furăm înapoi, își continuă Meredith șirul logic, înnebunitor de calmă.

— O să fim prinse. O să fim exmatriculate de la școală, dacă nu cumva vom sfârși după gratii. Bonnie căută ajutor la Elena. Spune-i,

Elena.

— Ei bine...

Cu toată sinceritatea, perspectiva o cam dezgusta chiar și pe Elena. Nu atât ideea de a fi exmatriculată sau de a ajunge la pușcărie, cât gândul că ar putea fi surprinsă în flagrant. Chipul arogant al doamnei Forbes îi apărură imediat în fața ochilor, roșu de indignare justificată. Apoi se transformă în cel al lui Caroline, râzând cu dușmănie în vreme ce mama ei întindea acuzator degetul spre Elena.

În plus, părea așa o... violare a intimității, să pătrunzi în casa cuiva când nu era acolo și să-i cauți prin lucruri. Nu i-ar fi plăcut ca altcineva să-i facă ei una ca asta.

Dar, desigur, cineva o făcuse. Caroline se furișase în casa lui Bonnie și avea acum în mâinile ei proprietatea cea mai intimă a Elenei.

— S-o facem, zise Elena încet. Dar cu mare grijă.

— Nu putem să discutăm? spuse Bonnie fără vlagă, întorcându-se de la figura hotărâtă a lui Meredith spre cea a Elenei.

— Nu avem ce să discutăm. Vii cu noi, o anunță Meredith. Ai promis, adăugă ea când Bonnie trăgea aer în piept, pregătindu-se din nou să protesteze cu forțe proaspete. Și ridică în sus degetul arătător.

— Jurământul de sânge era numai ca s-o ajutăm pe Elena să-l obțină pe Stefan! țipă Bonnie.

— Ia mai gândește-te, îi spuse Meredith. Ai jurat că o să faci orice vrea Elena în legătură cu Stefan. N-ai zis nimic despre vreo limită de timp sau ceva de genul „până când Elena îl obține”.

Bonnie rămase cu gura căscată, fără replică. Se întoarse spre Elena, pe care aproape că o bușea râsul, împotriva voinței ei.

— Așa e, făcu Elena solemn. Și ai zis chiar tu că jurământul întărit cu sânge trebuie să ți-l ții indiferent ce se întâmplă.

Bonnie închise gura și își împinse bărbia înainte.

— Bine, zise ea morocănoasă. Acum toată viața o să fac ce-mi cere Elena pentru Stefan. Minunat.

— E ultimul lucru pe care o să ți-l mai cer vreodată, spuse Elena. Îți promit eu. Jur...

— Nu! sări Meredith, devenită brusc serioasă. Nu, Elena. Ai putea să regreti mai târziu.

— Acum și tu ai început să faci profeții? zise Elena cu ironie. Dar cum putem să facem rost de cheia de la casa lui Caroline pentru o oră, două? întrebă ea apoi.

Sâmbătă, 9 noiembrie

Dragă Jurnalule,

Îmi pare rău că a trecut atât de mult timp de când n-am mai scris. În ultima vreme, am fost prea ocupată sau prea deprimată (sau și una și alta) ca s-o fac.

În plus, cu tot ce s-a întâmplat, aproape că mi-e și frică să mai țin un jurnal. Dar am nevoie de cineva spre care să mă pot întoarce, pentru că în clipa asta nu există nici o ființă umană, nici măcar o singură persoană de pe pământ, față de care să nu ascund ceva.

Bonnie și Meredith nu pot să știe adevărul despre Stefan. Stefan nu trebuie să știe adevărul despre Damon. Mătușa Judith nu trebuie să știe nimic. Bonnie și Meredith știu despre Caroline și despre jurnal; Stefan nu știe. Stefan știe despre verbina pe care o folosesc de-acum în fiecare zi; Bonnie și Meredith nu știu. Chiar dacă le-am dat amândurora câte un săculeț plin cu ea. Un lucru bun, totuși: pare să aibă efect, sau cel puțin eu n-am mai umblat în somn după noaptea aceea. Dar aș minți să spun că nu l-am mai visat pe Damon. E prezent mereu în coșmarurile mele.

Viața mea acum e plină de minciuni și am nevoie de cineva cu care să fiu cinstită până la capăt. Am să ascund acest jurnal sub dușumeaua din garderobă, în așa fel încât să nu-l găsească nimeni nici măcar dacă mor și mi se golește camera. Poate unul dintre nepoții lui Margaret se va juca pe-acolo într-o bună zi și își va vârî nasul pe sub scândura din dușumea și-l va scoate din nou la lumină.

Dar până atunci, nimeni altcineva. Jurnalul acesta e ultimul meu secret.

Nu știu de ce mă gândesc la moarte. Țsta e domeniul nebuniei lui Bonnie; ea e cea căreia i se pare un moment foarte romantic. Eu știu exact cum este; nu a fost deloc romantic atunci când mama și tata au murit. A fost cea mai cumplită senzație din lume. Eu vreau să trăiesc mult, să mă căsătoresc cu Stefan și să fim fericiți. Și nu există nici un motiv să nu se întâmple exact așa, după ce trec toate astea. Doar că mai sunt și momente când mi-e frică și n-o mai cred. Și-apoi sunt și o grămadă de lucruri mărunte care n-ar trebui să conteze, dar care mă deranjează. Cum ar fi faptul că Stefan încă mai poartă la gât inelul lui Katherine, chiar dacă știu că mă iubește. Cum ar fi faptul că nu mi-a spus niciodată că mă iubește, deși știu că e adevărat.

Nu contează. Totul o să se rezolve. Trebuie să se rezolve. Și după aceea o să fim împreună și o să fim fericiți. Nu există nici un motiv să fie altfel. Nu există nici un motiv să fie altfel. Nu există nici un motiv.

Elena se opri din scris, încercând să se concentreze asupra cuvintelor de pe pagină și să le vadă limpede. Dar literele continuau să se înțețoseze, așa că închise caietul înainte ca o lacrimă căzută pe cerneală să o trădeze. Apoi se duse la garderobă, ridică o scândură slăbită a dușumelei cu o pilă de unghii și puse jurnalul acolo.

Încă mai avea pila în buzunar o săptămână mai târziu, când toate trei, ea, Bonnie și Meredith, stăteau lângă intrarea din spate a casei lui Caroline.

— Repede, șopti Bonnie agonizant, privind îngrozită de jur împrejur în curte, ca și când s-ar fi așteptat să sară ceva asupra lor din clipă în clipă. Haide, Meredith!

— Gata, zise Meredith când cheia intră în sfârșit cum trebuia în încuietoarea ușii, iar mânerul se răsuci sub degetele ei. Am intrat.

— Sunteți sigure că nu e nimeni acasă? Elena, dacă se întorc mai devreme? De ce nu putem să facem asta măcar în timpul zilei?

— Bonnie, intri odată? Am mai discutat despre toate astea. Menajera e întotdeauna aici ziua. Și nu se vor întoarce mai devreme decât dacă i se face rău cuiva la Chez Louis. Hai odată! o repezi Elena.

— Nimeni n-o să aibă tupeul să i se facă rău la masa dată de ziua de naștere a domnului Forbes, o liniști Meredith pe Bonnie, în timp ce micuța se strecura și ea înăuntru. Suntem în siguranță.

— Dacă au avut destui bani ca să meargă la un restaurant scump, ai crede că își permit să lase câteva lumini aprinse, zise Bonnie, refuzând să se simtă mai liniștită.

În sinea ei, Elena era de acord. Era ciudat și deconcertant să cotrobăi prin casa cuiva pe întuneric, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce urcau scările. Palma în care ținea lanterna de buzunar cu care lumina drumul era umedă și alunecoasă. Dar în ciuda acestor simptome fizice de teamă, mintea ei încă funcționa rațional, aproape detașat.

— Trebuie să fie în dormitorul ei, spuse ea.

Fereastră din camera lui Caroline dădea spre stradă, ceea ce însemna că trebuiau să fie și mai atente, să nu cumva să lase să se vadă pe-acolo vreo licărire. Elena mișcă raza firavă de lumină de jur împrejur cu un ușor sentiment de spaimă. Una era să pui la cale să cauți prin camera cuiva, să planifici eficient și metodic cum să scotocești prin sertare, și cu totul altceva era să fii cu adevărat acolo, înconjurat de ceea ce păreau a fi sute de posibile ascunzători, cu teama că ai putea să atingi ceva ce i-ar putea atrage atenția lui Caroline. Celelalte două fete stăteau și ele nemișcate.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm pur și simplu acasă, zise Bonnie încetșor.

Iar Meredith nu o contrazise.

— Trebuie să încercăm. Măcar să încercăm, spuse Elena, auzind

cât de subțire și de firavă îi era propria voce.

Deschise stingherită un sertar al comodei și îndreptă lumina spre grămăjoarele delicate de lenjerie din dantelă. După un moment în care cercetă printre ele, își dădu seama că nu era nimic înăuntru care să semene cu un jurnal. Puse rufăria la loc și închise sertarul. Apoi răsufă ușurată.

— Nu e chiar așa de greu, spuse ea. Nu trebuie decât să ne împărțim camera și apoi să căutăm peste tot, fiecare în sectorul ei, fiecare sertar, fiecare piesă de mobilier, orice obiect suficient de mare cât să ascundă un jurnal.

Ea își rezervă garderoba și primul lucru pe care avea să-l facă era să verifice fiecare scândură a dușumelei cu pila de unghii. Dar dușumeaua lui Caroline părea bine fixată, iar pereții solizi. Cotrobăind prin hainele lui Caroline, găsi mai multe lucruri pe care i le împrumutase ea însăși anul trecut. Era tentată să și le ia înapoi, dar bineînțeles că nu putea. O verificare printre pantofi și genți nu scoase la iveală nimic, și nici măcar atunci când trase un scaun ca să poată cerceta atent pe raftul cel mai de sus al garderobei nu avu succes.

Meredith era așezată pe podea, căutând printr-o grămadă de animale de pluș, puse deoparte într-un cufăr, împreună cu alte amintiri ale copilăriei. Își trecea degetele lungi și sensibile peste fiecare obiect, căutând deschizături ale materialului. Când ajunse la un cățel pufos, făcu o pauză.

— Eu i l-am dat pe ăsta, șopti ea. Cred că atunci când a împlinit zece ani. Credeam că l-a aruncat.

Elena nu-i putea vedea ochii; lanterna lui Meredith era îndreptată spre cățel. Dar știa ce simțea Meredith.

— Am încercat să mă împac cu ea, zise încet. Chiar am încercat, Meredith, la Casa Bântuită. Dar mi-a spus cât se poate de limpede că nu mă va ierta niciodată că i l-am luat pe Stefan. Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel, dar ea n-o să vrea niciodată.

— Așadar, suntem în război.

— Așadar, suntem în război, confirmă Elena direct și ferm.

Se uită cum Meredith lasă cățelul deoparte și ia alt animal. Apoi se întoarce la propria căutare.

Dar nu avu mai mult noroc nici cu măsuța de toaletă decât avusese cu garderoba. Și cu fiecare moment care trecea se simțea și mai neliniștită, și mai sigură că o să audă o mașină trăgând pe aleea din fața casei familiei Forbes.

— E complet inutil, zise Meredith în cele din urmă, pipăind sub salteaua lui Caroline. Probabil că l-a ascuns... stați așa. E ceva aici, simt un colț.

Elena și Bonnie o priveau din partea cealaltă a camerei, încremenite pentru o clipă.

— L-am găsit! Elena, e un jurnal! Elena simți cum o cuprinde ușurarea, și se simți ca o bucată mototolită de hârtie pe care cineva o îndrepta la loc. Era minunat să poată respira din nou. Știuse, știuse tot timpul că nimic cu adevărat teribil nu i se putea întâmpla lui Stefan. Viața nu putea să fie atât de crudă, nu pentru Elena Gilbert. Acum erau cu toții în siguranță.

Dar vocea lui Meredith era încurcată:

— E un jurnal, dar e verde, nu albastru. Nu e cel care trebuie.

— Poftim?

Elena înhăță caietele, îndreptându-și lanterna spre el, încercând să transforme în albastru de safir culoarea verde de smarald de pe copertă. Nu funcționa. Jurnalul ăsta era aproape la fel ca al ei, dar nu era al ei.

— E al lui Caroline, zise ea prosteste, nedorind încă să creadă evidența.

Bonnie și Meredith se îngrămădiră în jurul ei. Se uitau toate la caietul închis, apoi se priviră una pe alta.

— Ar putea să conțină vreun indiciu, zise Elena încet.

— Se prea poate, își exprimă Meredith, sceptică, acordul.

Dar Bonnie fu cea care luă efectiv caietul și îl deschise.

Elena privi peste umărul ei spre scrisul ascuțit și aplecat spre spate al lui Caroline, atât de diferit de literele acelea rotunde de pe bilețelele violete. La început, nu putu să-și concentreze privirea, dar apoi un nume îi sări în ochi. Elena.

— Stai puțin, ce e asta?

Bonnie, care era practic singura într-o poziție din care putea să citească mai mult de un cuvânt sau două, rămase pentru o clipă tăcută, deși buzele i se mișcau. Apoi pufni.

— Ascultați aici, zise ea și începu să citească. „Elena este cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Toată lumea crede că e foarte matură, dar de fapt nu e decât foarte rece. E dezgustător felul în care toată lumea o lingușește, fără să-și dea seama că ei nu îi pasă de nimeni și de nimic în afară de Elena.”

— Caroline a zis asta? Uite cine vorbește!

Dar Elena simțea cum fața îi luase foc. Era, de fapt, același lucru pe care i-l spusese Matt când ea încerca să se cupleze cu Stefan.

— Citește mai departe, o îndemnă Meredith, înghiontind-o pe Bonnie, care continuă, cu o voce jignită.

— „Bonnie e și ea la fel de îngrozitoare în ultima vreme, încearcă tot timpul să se dea importantă. Cea mai nouă chestie e că pretinde că are puteri supranaturale pentru ca toată lumea să îi dea atenție. Dacă ar fi avut cu adevărat puteri supranaturale, și-ar fi dat seama că Elena nu face decât să se folosească de ea.”

Se lăsă o pauză grea, iar Elena spuse:

— Asta e tot?

— Nu, e ceva și despre Meredith. „Meredith nu face nimic ca să pună capăt poveștii ăsteia. De fapt, Meredith nu face nimic; doar se uită. E ca și când n-ar putea să acționeze; doar reacționează la ce se întâmplă. În plus, i-am auzit pe ai mei vorbind despre familia ei. Nici nu e de mirare că nu vorbește niciodată despre ai ei.” Ce vrea să spună?

Meredith nu făcuse nici măcar o mișcare, iar Elena nu putea să-i vadă decât gâtul și bărbia în lumina slabă. Vorbi încet, dar hotărât.

— Nu contează. Bonnie, mai caută ceva despre jurnalul Elenei.

— Încearcă în jur de 18 octombrie. Atunci a fost furat, spuse Elena, lăsându-și întrebările deoparte.

O s-o întrebe pe Meredith mai târziu. Pe 18 octombrie nu era nici o însemnare și nici în săptămâna de după. De fapt, nu mai erau decât câteva însemnări în săptămânile următoare. În nici una nu se spunea ceva despre jurnal.

— Pai, cam asta e, zise Meredith, trăgându-se înapoi. Jurnalul e complet inutil. Doar dacă nu vrem să o șantajăm cu el. Cum ar fi să i-l dăm la schimb pentru al tău.

Era o idee tentantă, dar Bonnie remarcă punctul slab al planului.

— În jurnalul ăsta nu e nimic rău despre Caroline; nu face decât să se plângă de alții, în mare parte, de noi. Pun pariu că i-ar plăcea la nebunie să fie citit în fața întregii școli. Ar fi în al nouălea cer.

— Și atunci ce facem cu el?

— Îl punem la loc, spuse Elena obosită. Își mai plimbă lanterna prin încăpere și i se păru că sunt o groază de lucruri altfel decât atunci când intraseră. Va trebui doar să ne prefacem că nu știm că jurnalul meu e la ea și să așteptăm o altă ocazie.

— Bine, zise Bonnie, dar continuă să răsfoiască prin caiet, lăsând să-i scape din când în când câte un pufăit indignat. Ia ascultați aici! exclamă ea.

— Nu mai avem timp, zise Elena.

Ar mai fi spus ceva, dar chiar în clipa aceea o întrerupse Meredith, cu o voce poruncitoare care le captă atenția tuturor.

— O mașină.

Nu dură decât o secundă să se asigure că aceasta oprește pe aleea din fața casei familiei Forbes. Ochii și gura lui Bonnie se deschiseră larg și păru paralizată așa cum stătea, îngenuncheată lângă pat.

— Haide, afară, o zori Elena, smulgându-i jurnalul din mână.

Închideți lanternele și ieșiți pe ușa din spate.

Deja se puseseră în mișcare, iar Meredith o împingea pe Bonnie înaintea. Elena se lăsă în genunchi și ridică așternutul, trăgând de salteaua lui Caroline. Cu cealaltă mână, împinse jurnalul înaintea, înfigându-l între saltea și pânza de sub ea. Arcurile de sub învelitoarea subțire o înțepară în braț, dar ce era mai cumplit era greutatea saltelei uriașe care o apăsa deasupra. Mai împinse jurnalul de câteva ori cu vârful degetelor și apoi își trase brațul afară, netezind cuvertura la loc.

Aruncă o ultimă privire rapidă prin cameră și ieși; nu mai era timp să mai aranjeze ceva. În timp ce înainta ușor și discret spre scări, auzi zgomotul cheii băgate în ușa de la intrare.

Ceea ce urmă semăna cu un joc îngrozitor de-a leapșa. Elena știa că nu o căutau pe ea în mod intenționat, dar cei din familia Forbes păreau hotărâți să o încolțească în propria lor casă. Se întoarse de unde plecase, pe măsură ce vocile și luminile se materializau în hol și înaintau spre casa scărilor. Se ascunse de ele în spatele ultimei uși de pe culoar, dar totuși păreau s-o urmărească. Se apropiau de ascunzătoarea ei; erau chiar în fața dormitorului principal. Ea se întoarse spre baia corespondentă, dar văzu cum luminile se aprind pe sub ușa închisă, tăindu-i calea spre evadare.

Era prinsă în capcană. Părinții lui Caroline puteau să intre din clipă în clipă. Văzu că ușa de sticlă se deschide spre un balconaș, așa că nu-i trebui decât o clipă ca să ia o decizie.

Afară, aerul era rece, tăindu-i parcă și mai mult respirația găfâită. Lumina gălbuie se aprinse în încăperea din spatele ei, iar ea se dădu și mai mult spre stânga, încercând să stea cât mai departe de raza ei. Atunci, zgomotul de care se temea cel mai mult în acest moment se auzi cu o limpezime care îi făcu sângele să-i înghețe în vene: pocnetul unui mâner de ușă urmat de foșnetul draperiilor umflate de vânt, în timp ce ușa de sticlă se deschidea.

Se uită disperată în jur. Era mult prea sus ca să poată sări și nu

exista nimic de care să se poată prinde ca să coboare. Nu-i mai rămânea decât acoperișul, dar nici acolo nu avea cum să urce. Totuși, instinctul o făcu să încerce, așa că se cațără pe balustradă, căutând în sus ceva de care să se apuce, chiar în clipa în care o umbră se contura pe draperii. O mână le despărți și o siluetă dădu să iasă pe balcon; în acel moment, Elena simți o mână care o prindea pe a ei, apucând-o ferm de încheietură și trăgând-o în sus. Instinctiv, se împinse cu picioarele și se simți cățărata pe șindrila de pe acoperiș, încercând să-și potolească respirația întretăiată, se uită recunoscătoare să vadă cine era salvatorul ei. Și îngheță.

Capitolul 11

— Doar mă cheamă Salvatore! Iar asta înseamnă „salvator”, spuse el.

O scurtă strălucire a dinților albi se făcu văzută apoi în întuneric.

Elena se uită în jos. Marginea acoperișului bloca vederea balconului, dar putea să audă sunete amestecate. Nu mai erau însă sunete de urmărire și nici nu era vreun semn că cineva ar fi auzit cuvintele companionului ei. Un minut mai târziu, auzi ușa de la balcon închizându-se.

— Credeam că te cheamă Smith, spuse ea, uitându-se încă în jos, în întuneric.

Damon râse. Era un râs extrem de plăcut, fără notele aspre din râsul lui Stefan. O ducea cu gândul la curcubeul desenat pe penele ciorii.

Și totuși, nu se lăsă păcălită. Oricât de fermecător ar fi părut, Damon era mai periculos decât și-ar fi putut cineva imagina. Trupul acela grațios și relaxat era de zece ori mai puternic decât cel al unui muritor. Ochii aceia întunecați și leneși erau adaptați să vadă perfect pe timp de noapte. Mâinile cu degete lungi care o trăsuseră pe ea

până pe acoperiș erau capabile să se miște cu viteze inimaginabile. Și, cel mai tulburător lucru, mintea lui era cea a unui criminal. A unui prădător.

Ea putea să simtă acest lucru sub fațada înșelătoare. Era diferit de o ființă umană. Trăise atâta timp vânând și omorând încât uitase că se poate trăi și altfel. Și îi plăcea, nu se opunea naturii lui așa cum făcea Stefan, ci se mândrea cu ea. Nu avea etică, nici conștiință, iar ea, Elena, era prinsă aici cu el, în puterea nopții.

Se răsuci pe călcâie, gata să treacă la acțiune în orice moment. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el acum, după tot ce-i făcuse în vis. Și chiar era, dar nu avea nici un rost să-și exprime mânia. Iar el știa cât de furioasă trebuie să fie și n-ar fi făcut decât să râdă de ea dacă i-ar fi spus.

Îl privi în tăcere, concentrată, așteptându-i următoarea mișcare.

Dar el nu se mișcă. Mâinile acelea care puteau să se repeadă spre țintă la fel de iute ca niște șerpi care atacă se odihneau nemișcate pe genunchi. Expresia de pe chipul lui îi amintea de felul în care o mai privise și altă dată. Prima oară când se întâlniseră, văzuse în ochii lui același respect precaut și șovăitor, numai că atunci i se mai citise și surprinderea în priviri. Acum nu mai era acolo.

— N-ai de gând să țipi la mine? Sau să leșini? spuse el, prezentându-i opțiunile standard.

Elena nu-l pierdea din ochi. Era mult mai puternic decât ea și mult mai rapid, dar dacă era nevoie, credea că ar fi putut ajunge pe marginea acoperișului înainte ca el să o atingă. Ar fi căzut de la zece metri dacă rata balconul, dar se hotărî să riște. Depindea numai de Damon.

— Eu nu leșin, răspunse scurt. Și de ce-ar trebui să țip la tine? Doar jucăm un joc. În seara aia am fost proastă și am pierdut. Doar m-ai avertizat în cimitir în privința consecințelor.

Buzele lui se deschisera cât să lase să-i scape un oftat scurt, apoi își întoarse privirea.

— Cred că va trebui să devii Regina mea a întunericului, spuse el, apoi adăugă, ca pentru sine: Am avut multe companioane, fete tinere ca tine și femei care au fost frumusețile Europei. Dar tu ești cea pe care mi-o doresc alături. Să conducem și să ne luăm tot ce dorim, oricând dorim. Temuți și adorați de toate sufletele slabe. Ar fi chiar așa de rău?

— Dar eu sunt un suflet slab, spuse Elena. Iar eu și cu tine suntem dușmani, Damon. Și nu vom putea fi niciodată altfel.

— Ești sigură?

El o privi, iar ea îi simți puterea minții când îi atinse propria minte, ca și cum ar fi mângâiat-o cu degetele lui lungi. Dar de data asta nu mai avu acea amețeală, acea senzație de slăbiciune. În după-amiaza aceea făcuse, așa cum făcea în fiecare zi în ultima vreme, o baie fierbinte, rămânând multă vreme în apa în care presărase verbină uscată.

În ochii lui Damon se citi o străfulgerare de înțelegere, dar primi eșecul cu eleganță.

— Ce cauți tu aici? întrebă el nepăsător.

Ciudat, dar ea nu simțea nevoia să-l mintă.

— Caroline a luat ceva care îmi aparține. Un jurnal. Am venit ca să mi-l iau înapoi.

O nouă străfulgerare sclipi în ochii întunecați.

— Fără îndoială, ca să-l protejezi cumva pe nevolnicul de frate-meu, făcu el supărat.

— Ștefan nu e implicat în nici un fel în povestea asta!

— Oh, chiar așa?

Ea se temu că el înțelegea mai mult decât trebuia.

— Ciudat, continuă Damon, dar el pare să fie implicat mereu unde e rost de necazuri. El creează problemele. Iar dacă el ar ieși din peisaj...

Elena vorbi calm:

— Dacă îi mai faci vreodată rău lui Ștefan, o să te fac să regreti.

O să găsec eu o cale să te fac să-ți dorești să nu te fi atins de el, Damon. Serios.

— Înțeleg. Atunci va trebui să mă ocup de tine, nu? Elena nu răspunse nimic. Se pusese singură într-o situație dificilă, acceptând să joace din nou jocul ăsta mortal al lui. Își întoarse privirea.

— Vei fi a mea până la urmă, să știi, spuse el încet. Era aceeași voce pe care o folosisese la petrecere, când îi spusese „Ușurel, ușurel.” Doar că acum nu mai era vorba nici de glumă, nici de malițiozitate; era pur și simplu o constatare.

— Mort-copt, cum spuneți voi, oamenii – foarte drăguță expresie – vei fi a mea înainte de următoarea ninsoare.

Elena încercă să ascundă fiorul care o străbătu, dar știu că el îi văzuse tremurul.

— Bine, zise el. Ai oarecum dreptate. E normal să-ți fie teamă de mine; sunt probabil cel mai periculos lucru pe care îl vei întâlni vreodată în viața ta. Dar acum am pentru tine o propunere de afaceri.

— O propunere de afaceri?

— Exact. Ai venit aici să pui mâna pe un jurnal. Dar nu l-ai luat, spuse el, arătând spre mâinile ei goale. N-ai reușit, nu-i așa? Și, de vreme ce nu vrei ca fratele meu să fie implicat în povestea asta, înseamnă că nu te poate ajuta, continuă el când ea nu-i răspunse. Dar eu pot. Și o să te ajut.

— Mă ajuți?

— Desigur. Cu un preț anume.

Elena făcu ochii mari. Simți cum îi urcă sângele în obraji. Când reuși să le pronunțe, cuvintele îi ieșiră încet ca niște șoapte.

— Ce... preț?

Un zâmbet scapără în întuneric.

— Câteva minute din viața ta, Elena. Câteva picături din sângele tău. O oră și ceva pe care să o petreci doar tu cu mine.

— Ești un...

Elena nu reuși să găsească cuvântul potrivit. Toate calificativele

pe care le știa erau prea blânde pentru el.

— Până la urmă tot am s-o obțin, făcu el împăciuitor. Dacă ești corectă, o să recunoști chiar tu. Ultima oară nu a fost ultima oară. De ce nu accepți asta?

Vocea lui căpătă un timbru cald, intim.

— Amintește-ți...

— Mai degrabă mi-aș tăia gâtul, răspunse ea.

— Ce idee uimitoare. Dar eu aș face-o într-un mod mult mai plăcut.

Râdea de ea. Și simți cumva, într-un fel straniu, că, după tot ce i se întâmplase azi, asta era deja prea mult.

— Ești dezgustător, știi bine, spuse ea. Mi-e scârbă de tine. Tremura deja din toate încheieturile și nu mai putea să respire. Mai degrabă mor decât să-ți cedez. Mai degrabă...

Nu știa ce o împinsese să facă asta. Când era lângă Damon, un fel de instinct punea stăpânire pe ea. Și în momentul acela chiar simțea că ar fi riscat orice, numai să nu-l lase să câștige de data asta. Observă, cu o parte a minții, că el stătea relaxat, mulțumit de direcția pe care o lua jocul pe care-l juca. Cealaltă jumătate a minții ei calcula cât de mult trecea acoperișul de marginea balconului.

— Mai degrabă aș face asta, spuse ea și se aruncă într-o parte.

Avusese dreptate; îl luase prin surprindere și nu putuse să se miște destul de repede ca să o oprească. Simți golul de sub picioare și o cuprinse groaza constatând că balconul era mai departe decât crezuse. Avea să-l rateze.

Dar îl subestimase pe Damon. Nu întinse mâna suficient de rapid cât să o rețină pe acoperiș, dar destul cât să o împiedice să cadă mai jos. Ca și când greutatea ei nu însemna nimic pentru el. Din reflex, Elena se prinse de șindrila de pe marginea acoperișului și încercă să-și pună un genunchi sus.

Vocea lui era furioasă.

— Proastă mică! Dacă ești atât de nerăbdătoare să dai ochii cu

moartea, pot să ți-o prezint chiar eu.

— Dă-mi drumul, îi aruncă Elena printre dinți.

Cineva avea să iasă pe balconul ăla din clipă în clipă, era sigură.

— Dă-mi drumul!

— Chiar acum?

Uitându-se în ochii lui negri, de nepătruns, își dădu seama că vorbea serios. Dacă ar fi zis da, i-ar fi dat drumul.

— Ar fi o metodă rapidă să punem punct istoriei ăsteia, nu-i așa? zise ea.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul de frică, dar refuză să-l lase să vadă asta.

— Dar ar fi o pierdere așa de mare.

Dintr-o singură mișcare, o trase sus, în siguranță. Spre el. Brațele lui o înlănțuiră, strângând-o la pieptul lui puternic și protector și, dintr-odată, Elena nu mai văzu nimic. Era înfășurată în el. Îi simți mușchii contractându-se, ca ai unei feline uriașe, și apoi amândoi se lansară în spațiu.

Cădea. Nu se putea abține să nu se agațe de el, singurul lucru solid în lumea nesigură care o înconjura. Apoi Damon ateriza, ca o pisică, amortizând impactul cu pământul.

Stefan făcuse și el ceva asemănător cândva. Dar Stefan nu o strânsese așa în brațe după aceea, atât de aproape încât o durea, cu buzele aproape lipite de ale ei.

— Gândește-te la propunerea mea, îi spuse el.

Ea nu se putea mișca și nici nu-și putea feri privirea. Și în tot acest timp era perfect conștientă de faptul că el nu se folosea de Putere, ci de vină era doar atracția sălbatică dintre ei. Era inutil să nege; trupul ei reacționa instinctiv. Îi putea simți respirația pe buzele ei.

— N-am nevoie de tine pentru nimic, îi răspunse. Crezu că el avea s-o sărute chiar atunci, dar n-o făcu. De deasupra lor se auzi zgomotul ușii de sticlă care se deschidea și o voce furioasă pe

balcon.

— Hei, ce se petrece? E cineva acolo?

— De data asta ți-am făcut o favoare, spuse Damon foarte încet, ținând-o încă în brațe. Dar data viitoare am să-mi revendic răsplata.

Nu-și putea întoarce capul într-o parte. Dacă ar fi sărutat-o atunci, l-ar fi lăsat. Dar brusc forța brațelor care o strângeau se topi, iar chipul lui păru să se înceteșeze. Era ca și când întunericul l-ar fi tras din nou în sine. Apoi niște aripi negre bătură aerul și o cioară uriașă se înalță spre cer.

Ceva, o carte sau un pantof, fusese aruncat după cioară din balcon. O rată cam cu un metru.

— Păsări nenorocite! se auzi de sus vocea domnului Forbes. Cred că și-au făcut cuib pe acoperiș.

Dârdâind, cuprinzându-și trupul cu brațele, Elena se chirci în întunericul de dedesubt până când el intră înapoi în casă.

Le găsi pe Meredith și pe Bonnie ghemuite lângă poartă.

— Ce ți-a luat atâta? șopti Bonnie. Am crezut că te-au prins.

— A fost cât pe ce. A trebuit să rămân acolo până când am putut să ies în siguranță. Elena era atât de obișnuită să mintă în privința lui Damon, încât o făcu fără nici cel mai mic efort conștient. Haideți să mergem acasă, șopti ea. Nu mai putem face nimic.

Când se despărțiră la ușa Elenei, Meredith spuse:

— Mai sunt numai două săptămâni până la Ziua Orașului.

— Știu.

Pentru o clipă, propunerea lui Damon îi trecu prin minte Elenei. Scutură din cap și încercă să alunge gândul.

— O să-mi vină mie o idee, spuse apoi, cu voce tare.

Nu-i venise însă nici o idee până a doua zi, la școală. Singurul fapt încurajator era că nu văzuse nici un semn că lui Caroline i s-ar fi părut ceva nelalocul lui în camera ei, dar era chiar singurul lucru de care Elena se simțea încurajată. În dimineața aceea avusese loc o adunare a elevilor în care se anunțase că Elena fusese aleasă de

consiliul profesoral să fie eleva care să reprezinte la paradă „Spiritul orașului Fell’s Church”. Pe toată durata discursului ținut de director în legătură cu această chestiune, Caroline zâmbise întruna, triumfător și malițios.

Elena încercase să o ignore. Se străduise din toate puterile să ignore disprețul și strâmbăturile din nas în direcția ei manifestate chiar și după adunare, dar nu-i fusese deloc ușor. De altfel, nu era nicicând ușor, și avusese zile când chiar crezuse că o să tragă cuiva un pumn sau că o să înceapă pur și simplu să țipe, dar până acum reușise să se abțină.

În după-amiaza aceea, așteptând să se termine cursul de istorie al clasei de dinaintea lor, Elena îl analiză pe Tyler Smallwood. De când se întorsese la școală, nu-i adresase nici măcar un cuvânt direct. Zâmbise la fel de răutăcios precum Caroline în timpul discursului directorului. Acum, când o surprinse pe Elena stând singură, îi trase un cot lui Dick Carter.

— Ce-avem noi aici? zise el. O mimoză?

Stefan, unde ești? se gândi Elena. Dar știa răspunsul la această întrebare. Era în școală, în partea cealaltă a clădirii, la ora de astronomie.

Dick deschise gura să spună ceva, dar brusc expresia feței i se schimbă. Se uita dincolo de Elena, pe hol. Elena se întoarse și ea și o văzu pe Vickie.

Vickie și Dick fuseseră împreună înainte de Balul Absolvenților. Elena bănuia că încă mai erau, dar Dick părea nesigur, ca și când nu știa la ce să se aștepte de la fata care se îndrepta spre el.

Era ceva ciudat în expresia lui Vickie, în felul în care mergea. Se mișca de parcă picioarele nu-i atingeau podeaua. Avea ochii dilatați și visători.

— Bună, îndrăzni Dick într-o doară și făcu un pas în fața ei.

Vickie trecu pe lângă el fără ca măcar să-i arunce o privire și se îndreptă spre Tyler. Elena urmări ce se întâmplă cu o neliniște din ce

în ce mai mare. Ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu era.

Totul începu cu un Tyler luat complet prin surprindere. Vickie îi puse mâna pe piept. Tyler zâmbi, dar zâmbetul lui părea forțat. Vickie își strecură mâna sub haina lui. Tyler zâmbi șovăielnic. Vickie îi puse și cealaltă mână pe piept. Tyler se uită spre Dick.

— Hei, Vickie, revino-ți, zise Dick grăbit, dar nu se apropie de ei.

Vickie își plimbă mâinile în sus pe pieptul lui Tyler, dându-i jos haina de pe umeri. El încercă să o tragă la loc, dar fără să lase cărțile din mână sau să pară prea afectat. Nu reuși. Degetele lui Vickie i se strecurară pe sub cămașă.

— Termină. Oprește-o odată, îi zise Tyler lui Dick. Se dăduse înapoi până când ajunsese cu spatele lipit de perete.

— Hei, Vickie, dă-i drumul. Nu face asta.

Dar Dick rămase prudent la distanță. Tyler îi aruncă o privire furioasă în timp ce încerca să o împingă pe Vickie deoparte.

Și atunci se auzi un zgomot. La început, părea să fie pe o frecvență aproape mult prea joasă ca să poată fi perceput de auzul uman, dar creștea în intensitate și devenea din ce în ce mai tare. Era ca un mârâit nepământean și amenințător, care o făcu pe Elena să simtă fiori reci pe șira spinării. Tyler se holba, nevenindu-i să-și creadă ochilor, și curând Elena înțelese de ce. Sunetul venea chiar dinspre Vickie.

Apoi totul se petrecu într-o clipită. Tyler era la pământ, în timp ce Vickie încerca să își înfigă dinții în gâtul lui. Elena, uitând de toate conflictele, se repezi să îl ajute pe Dick să o tragă deoparte. Tyler urla. Ușa clasei se deschise și Alaric ieși țipând:

— Nu-i faceți rău! Aveți grijă! E o criză de epilepsie, trebuie doar să o întindem pe jos!

Dinții lui Vickie mușcară din nou aerul când Alaric întinse o mână pentru a ajuta în învălmășeală. Fata aceea firavă era mai puternică decât ei toți la un loc și se părea că n-o pot ține în frâu. Nu i se puteau opune prea multă vreme. Cu o ușurare de nedescris, Elena

auzi o voce familiară în spatele ei.

— Vickie, liniștește-te. E-n regulă. Relaxează-te. În timp ce Stefan o apucase pe Vickie de braț și vorbea cu ea liniștitor, Elena îndrăzni să slăbească propria strânsoare. Și păru, cel puțin la început, că strategia lui Stefan funcționa. Degetele încleștate ale lui Vickie se relaxară și reușiră să o tragă de pe Tyler. În timp ce Stefan continua să-i vorbească, se moleși și închise ochii.

— E bine. Acum te simți foarte obosită. E-n regulă dacă vrei să dormi.

Dar atunci, dintr-odată, strategia lui nu mai funcționează, iar Puterea pe care Stefan o exercita asupra ei, oricare ar fi fost aceea, se rupse. Ochii lui Vickie se deschiseră larg, dar nu mai păstrau nici o urmă din privirea de căprioară speriată pe care Elena o văzuse la cantină. Ardeau, înroșiți de o furie oarbă. Mârâi spre Stefan și sări să se lupte cu puteri proaspete.

Fu nevoie de cinci sau șase oameni ca să o potolească puțin până când cineva chemă poliția. Elena rămase lângă Vickie, vorbindu-i, uneori țipând la ea, până la venirea polițiștilor, dar fără de folos.

Atunci se dădu înapoi și văzu pentru prima oară mulțimea de curioși care îi priveau. Bonnie era în primul rând, zgâindu-se cu gura căscată. La fel și Caroline.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bonnie în timp ce polițiștii o luau cu ei pe Vickie.

Elena, gâfâind ușor, își dădu deoparte o şuviță de păr din ochi.

— A luat-o razna și a încercat să-l dezbrace pe Tyler.

Bonnie strânse din buze.

— Trebuie să fi fost nebună să-și dorească să facă asta, nu? făcu ea, aruncând un zâmbet afectat peste umăr, în direcția lui Caroline.

Genunchii Elenei erau moi, iar mâinile îi tremurau. Simți cum o cuprinde un braț pe după mijloc și se rezemă de Stefan, recunoscătoare. Apoi se uită la el.

— Epilepsie? făcu ea neîncrezătoare, cu dispreț. El se uita pe

culoar, în urma lui Vickie. Alaric Saltzman, urlând încă tot felul de instrucțiuni, părea să plece împreună cu ea. Grupul dispăru după colț.

— Cred că tocmai ni s-a dat liber, spuse Stefan. Să mergem.

Porniră tăcuți spre pensiune, pierduți amândoi în gânduri. Elena se încruntă și de câteva ori trase cu ochiul la Stefan, dar nu scoase nici o vorbă decât după ce rămaseră singuri, în camera lui.

— Stefan, ce înseamnă toate astea? Ce se întâmplă cu Vickie?

— Asta mă întreb și eu. Nu pot să mă gândesc decât la o singură explicație, iar asta ar fi că încă mai este sub influența atacului.

— Adică Damon încă o... Dumnezeule! Oh, Stefan, trebuia să-i dau și ei niște verbină. Trebuia să-mi fi dat seama.

— N-ar fi contat prea mult, crede-mă.

Ea se întorsese spre ușă ca și când ar fi fost gata să plece după Vickie chiar în clipa aceea, dar el o trase încet înapoi.

— Unii oameni sunt influențați mai ușor decât alții, Elena. Voința lui Vickie n-a fost niciodată prea puternică. Acum, îi aparține lui.

Încetșor, Elena se așeză.

— Deci nu mai poate face nimeni nimic? Și atunci, ea va deveni... ca tine și Damon, Stefan?

— Depinde, spuse el pe un ton abătut. Nu e vorba doar de cât sânge pierde. Are nevoie și ea de sângele lui în vene, pentru ca schimbul să fie complet. Altfel, va sfârși la fel ca domnul Tanner. Golită, folosită. Moartă.

Elena inspiră adânc. Mai era ceva ce ar fi vrut să-l întrebe, ceva ce voia să-l întrebe de multă vreme.

— Stefan, când ai vorbit cu Vickie, am crezut că strategia ta funcționează. Ți-ai folosit Puterea asupra ei, nu-i așa?

— Da.

— Dar apoi a luat-o iarăși razna. Vreau să spun... Stefan, tu ești bine, nu-i așa? Ți-au revenit Puterile?

El nu răspunse. Dar pentru ea tăcerea lui era un răspuns destul de

bun.

— Stefan, de ce nu mi-ai spus? Ce s-a întâmplat? Îl ocoli și se așează în genunchi în fața lui, ca să-l forțeze să o privească.

— Îmi ia ceva mai mult timp ca să-mi revin, atâta tot. Nu-ți face griji.

— Dar îmi fac. Nu pot să te ajut cu nimic?

— Nu, spuse el, dar ochii îi căzură în pământ. Brusc, Elena înțelese.

— Oh, șopti ea, dându-se înapoi. Apoi întinse din nou mâna spre el, încercând să-i prindă palmele. Stefan, ascultă...

— Elena, nu! Nu vezi? E periculos. Periculos pentru amândoi, dar mai ales pentru tine. Aș putea să te omor, sau chiar mai rău.

— Doar dacă-ți pierzi controlul, spuse ea. Iar asta nu se va întâmpla. Sărută-mă.

— Nu! spuse din nou Stefan. Apoi adăugă, pe un ton mai puțin dur: O să ies în seara asta la vânătoare imediat ce se face întuneric.

— E același lucru? întrebă ea.

Știa că nu era același lucru. Sângele de om era cel care îi dădea Puterea.

— Oh, Stefan, te rog; nu vezi că și eu vreau? Nu vrei și tu?

— Nu e corect, spuse el cu o privire chinuită. Știi că nu e cinstit, Elena. Știi cât de mult...

Își întoarse din nou privirea, cu pumnii strânși.

— Atunci, de ce nu? Stefan, am nevoie...

Dar nu putea să termine. Nu putea să-i spună de ce anume avea nevoie; era o nevoie de a simți legătura dintre ei, o nevoie de apropiere. Avea nevoie să-și amintească ce însemna să fie împreună cu el, să șteargă amintirea dansului din vis și a brațelor lui Damon în jurul ei.

— Am nevoie să fim din nou împreună, șopti ea. Stefan continua să privească în altă parte, și scutură din cap.

— Bine, șopti Elena, dar simți o umbră de durere și de teamă în

timp ce o cuprindea resemnarea.

Cele mai mari temeri le avea pentru Stefan, care era atât de vulnerabil fără Puterile lui, suficient de vulnerabil încât să fie rănit chiar de simplii locuitori din Fell's Church. Dar de data asta îi era teamă și pentru ea.

Capitolul 12

Când Elena se întinse să ia o conservă de pe raft, auzi lângă ea o voce.

— Deja sos de merișoare?

Elena se uită în direcția ei.

— Bună, Matt. Da, mătușii Judith îi place să facă o avanpremieră în duminica de dinaintea Zilei Recunoștinței, nu mai știi? Dacă se antrenează, scad șansele să se întâmple ceva cumplit.

— Cum ar fi să-și aducă aminte că a uitat să ia sos de merișoare cu cincisprezece minute înainte de cină?

— Ba chiar cu cinci minute înainte, spuse Elena verificându-și ceasul de mână, iar Matt râse.

Era un sunet plăcut, pe care Elena nu-l mai auzise de prea multă vreme. Se îndreptă spre casa de marcat, dar după ce-și plăti cumpărăturile, ezită, privind înapoi. Matt stătea lângă standul de reviste, aparent absorbit, dar era ceva în poziția umerilor lui care o făcea să-și dorească să se ducă la el. Îi dădu un bobârnac peste revistă.

— Tu ce faci la cină? îl întrebă. Văzându-l că se uită nesigur în fața magazinului, adăugă: Bonnie mă așteaptă afară, în mașină. O să fie și ea acolo. În afară de ea, nu e decât familia. Și Robert, normal; probabil că a ajuns deja acasă.

Voia să spună că Stefan nu vine. Încă nu era sigură în ce relații erau Matt și Stefan în ultima perioadă. Dar cel puțin își vorbeau.

— Eu mă distrez de unul singur astă-seară; mama nu se simte tocmai în formă, spuse el. Dar Meredith unde e? adăugă, ca și când ar fi încercat să schimbe subiectul.

— E cu ai ei, vizitează niște rude, parcă, răspunse Elena la fel de evazivă cum fusese și Meredith când îi spusese ce face; rareori vorbea despre familia ei. Ce zici? Îți încerci norocul cu mâncarea gătită de mătușa Judith?

— De dragul vremurilor trecute?

— De dragul vechilor prieteni, spuse Elena după o clipă de gândire, zâmbindu-i.

El clipi și se uită în altă parte.

— Cum aş putea să refuz o astfel de invitație? răspunse apoi cu o voce ciudat de înceată.

Dar când puse revista la loc și o urmă afară din magazin, zâmbea și el.

Bonnie îl întâmpină cu veselie și când ajunseră cu toții acasă, mătușa Judith păru încântată să-l vadă intrând în bucătărie.

— Cina e aproape gata, spuse ea, luând punga cu cumpărături de la Elena. Robert a ajuns acum câteva minute. Ce-ar fi să vă duceți direct în sufragerie? Oh, și mai ia un scaun, Elena. Cu Matt, suntem șapte.

— Suntem șase, mătușă Judith, o corectă Elena amuzată. Tu și Robert, eu și Margaret, Matt și Bonnie.

— Da, draga mea, dar Robert a adus și el un oaspete, sunt deja așezați la masă.

Elena înregistrează cuvintele abia când trecu pragul ușii spre sufragerie, dar mintea ei reacționa cu o întârziere de o secundă. Chiar și așa, știa; pășind în încăperea aceea, știa cumva ce o așteaptă.

Robert tocmai destupa o sticlă de vin alb și era extrem de jovial. Iar la celălalt capăt al mesei, peste ornamentul cu ramuri și frunze uscate din mijloc și lumânările înalte aprinse, îl zări așezat pe Damon.

Elena își dădu seama că se opriese doar când Bonnie se lovi de ea din spate. Așa că se forță să înainteze. Mentea ei însă nu era la fel de ascultătoare; rămăsese înghețată.

— Ah, Elena, spuse Robert, întinzând mâna. Ea e Elena, fata de care îți vorbeam, i se adresă el lui Damon. Elena, el e Damon... aaa...

— Smith, spuse Damon.

— Oh, chiar așa. E de la aceeași facultate ca și mine, „William și Mary”, și tocmai m-am întâlnit cu el în fața drogheriei. Căuta un loc unde să mănânce, așa ca l-am invitat aici, la o masă gătită acasă. Damon, ei sunt niște prieteni ai Elenei, Matt și Bonnie.

— Bună, zise Matt.

Bonnie doar se holbă la el în tăcere; apoi se întoarse cu ochii mari spre Elena.

Elena încerca să se adune. Nu știa dacă să țipe, să iasă din cameră sau să-i arunce direct în față lui Damon paharul cu vin pe care i-l turna Robert. Pentru moment, era mult prea furioasă ca să-i mai fie frică.

Matt se duse să aducă un scaun din living. Elena se întreba de ce oare îl acceptase atât de ușor pe Damon, apoi își dădu seama că el nu venise la petrecerea lui Alaric. Nu avea de unde să știe ce se întâmplase acolo între Stefan și „musafirul de la facultate”.

Totuși, Bonnie părea gata să intre în panică. Se uita implorator spre Elena. Damon se ridicase și trăsesese un scaun pentru ea.

Înainte ca Elena să găsească vreun răspuns, se auzi vocea subțire și ascuțită a lui Margaret, din cadrul ușii.

— Matt, vrei să-mi vezi pisicuța? Mătușa Judith spune că pot s-o păstrez. O să-i pun numele Snowball.

Elena se întoarse, străfulgerată de o idee.

— Ce drăguță e, spuse Matt ca să-i facă pe plac fetei, aplecându-se peste bulgărele de blană albă din brațele lui Margaret.

Rămase șocat să vadă cum Elena îi smulge fără menajamente

pisica de sub nas.

— Vino, Margaret, hai să-i arătăm pisica ta noului prieten al lui Robert, spuse ea și îi așeză lui Damon în brațe guguloiul pufos de blană, aproape aruncându-i-l.

Și se declanșa hărmălaia. Snowball se făcu încă o dată pe cât era, zburându-și blana, începu să scoată niște sunete ca apa care sfârâie pe un grătar încins, apoi se transformă într-un ciclon scuipător cu colți, care o zgârie pe Elena, se năpusti asupra lui Damon și ricoșă în perete înainte să apuce s-o zbughească din cameră.

Pentru o clipă, Elena avu satisfacția să vadă ochii întunecați ai lui Damon mărindu-se de surprindere. Apoi pleoapele i se lăsară, acoperindu-i din nou, iar Elena se întoarse pentru a vedea și reacțiile celorlalți.

Margaret deschise gura, pregătindu-se să scoată un urlet ca un țigal de locomotivă cu aburi. Robert încercă să o potolească, zorind-o afară ca să caute pisica. Bonnie se lipise cu spatele de perete, cu o privire disperată. Matt și mătușa Judith, care tocmai își făcuse și ea apariția întrerupându-și treburile din bucătărie, rămăseseră cu gura căscată.

— Cred că nu-ți prea plac animalele, îi spuse Elena lui Damon și se așeză la masă.

Îi făcu semn lui Bonnie care, fără tragere de inimă, se dezlipi de perete și se grăbi să-și ocupe scaunul la masă înainte ca Damon să apuce să-l atingă. Își miji ochii căprui ca să-l urmărească în timp ce și el își relua locul.

După câteva minute, Robert își făcu din nou apariția, cu o Margaret plânsă toată, și îi aruncă o privire încruntată Elenei. Matt își împinse și el scaunul în tăcere, cu toate că avea ochii cât cepele de uimire.

După ce veni și mătușa Judith și cina începu, Elena se uită în jurul ei la cei așezați la masă. Peste toate părea să se fi așezat un soi de ceață strălucitoare și avea o senzație profundă de ireal, dar scena din

care ea însăși făcea parte părea incredibil de completă, parcă decupată dintr-o reclamă. Suntem doar o familie obișnuită, așezată la masă și mâncând curcan, se gândi ea. O mătușă fată bătrână, ușor agitată că mazărea s-ar putea să fi ieșit prea moale sau că s-or fi ars chiflele, un viitor unchi care se simte în largul lui, o nepoată adolescentă cu părul de aur și surioara ei cu păr cânepiu. Un tânăr cu ochi albaștri, genul băiatului din vecini, un spiriduș de prietenă și un vampir seducător care întinde celorlalți castronul cu cartofi dulci. Un cămin american tipic.

Bonnie petrecu prima jumătate a mesei transmițându-i din priviri Elenei mesaje desperate de „Ce să fac?”. Dar văzând că singurul răspuns din partea Elenei era „Nimic”, păru să decidă să se lase în voia sorții. Începu să mănânce.

Elena habar nu avea ce să facă. Să fie prinsă în capcană în felul acesta era o insultă, umilința extremă, iar Damon știa asta. Îi amețea pe Robert și pe mătușa Judith cu tot felul de complimente pentru mâncare și cu discuția agreabilă despre facultatea lor comună. Acum până și Margaret îi zâmbea, iar în curând până și Bonnie avea să se piardă cu totul.

— Fell's Church celebrează Ziua Orașului săptămâna viitoare, îl informă mătușa Judith pe Damon, cu obrazii ei slabi ușor îmbujorați. Ar fi foarte drăguț dacă te-ai putea întoarce pentru sărbătoare.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Damon afabil. Mătușa Judith păru încântată.

— Anul acesta, Elena are un rol important. A fost aleasă să reprezinte „Spiritul Orașului”.

— Probabil că sunteți mândri de ea, zise Damon.

— Oh, sigur că suntem, răspunse mătușa Judith. Deci o să încerci să vii?

Elena interveni, ungându-și furioasă cu unt o chiflă:

— Am auzit niște lucruri despre Vickie, spuse ea. Mai ții minte, fata care a fost atacată, se uită ea fix spre Damon.

Se lăsă un moment scurt de tăcere, apoi Damon răspunse:

— Mă tem că nu o cunosc.

— Oh, ba sunt sigură că da. E cam de aceeași statură cu mine, ochi căprui, păr castaniu deschis... În fine, se simte din ce în ce mai rău.

— Vai de mine! făcu mătușa Judith.

— Da, se pare că doctorii nu înțeleg ce are. Pur și simplu e din ce în ce mai rău, ca și când atacurile nu s-ar fi încheiat.

Elena rămase cu privirea ațintită asupra lui Damon în timp ce vorbea, dar el nu manifesta decât un interes amabil.

— Mai ia din umplutura pentru curcan, încheie ea, îmbiindu-l cu un castron.

— Nu, mulțumesc. În schimb mai vreau puțin din asta. Ridică o lingură plină cu sos de merișoare în dreptul uneia dintre lumânări, făcându-l să sclipască în lumină. E o culoare atât de ispititoare.

Bonnie, ca toți ceilalți de la masă, se uită spre lumânare când el făcu acest gest. Dar Elena observă că privirea ei rămase prinsă acolo. Stătea cu ochii pironiți în dansul flăcării și, încetul cu încetul, privirea i se goli de orice expresie.

Oh, nu! se gândi Elena, în timp ce un fior de înțelegere o străbătu. Mai văzuse privirea aceea. Încercă să îi atragă atenția lui Bonnie, dar aceasta părea să nu mai vadă altceva decât lumânarea.

— ... iar copiii din clasele primare pun în scenă un spectacol despre istoria orașului, îi spunea mătușa Judith lui Damon. Sfârșitul ceremoniei însă este susținut de elevii mai mari. Elena, câți liceeni vor citi rolurile anul acesta?

— Numai trei.

Elena fusese nevoită să se întoarcă să-i răspundă mătușii ei, așa că auzi vocea în clipa în care privea chipul zâmbitor al mătușii Judith.

— Moartea.

Mătușa Judith se înecă. Robert rămase cu furculița în aer, nemișcată. Elena tânji cu disperare, dar absolut fără nici o speranță,

după Meredith.

— Moartea, spuse din nou vocea. Moartea e în aceasta casă.

Elena se uită la cei din jurul mesei și constată că nimeni de acolo nu putea să o ajute. Se uitau cu toții la Bonnie, nemișcați ca niște personaje din fotografii.

Bonnie însăși rămăsese cu privirea ațintită în flacăra lumânării. Avea chipul alb, ochii larg deschiși, la fel cum mai fusese și altă dată când vocea aceasta vorbise prin intermediul ei. Acum, ochii aceia lipsiți de orice expresie se întoarseră spre Elena.

— Moartea ta, spuse vocea. Moartea ta așteaptă, Elena. Este...

Bonnie păru să se înece. Apoi se aruncă înainte și aproape că ateriză în farfuria cu mâncare.

O clipă de încremenire și apoi toată lumea se mișcă. Robert sări și o prinse pe Bonnie de umeri, ridicând-o. Pielea lui Bonnie era alb-albăstrie, iar ochii îi ținea închiși. Mătușa Judith se agită pe lângă ea, tamponând-o pe față cu un șervet umed. Damon privea totul gânditor și ușor încruntat.

— Se simte bine, anunță Robert, ridicându-și ochii spre ei cu o ușurare evidentă. Cred că doar a leșinat. A fost, probabil, vreun acces de isterie.

Dar Elena nu-și recăpătă suflul decât după ce Bonnie deschise ochii și, cu o privire amețită, îi întrebă la ce se zgâiau cu toții.

Episodul acesta puse definitiv punct cinei. Robert insistă ca Bonnie să fie imediat condusă acasă, iar în agitația care urmă, Elena găsi un moment cât să schimbe două cuvinte cu Damon.

— Ieși afară!

— Poftim? făcu el, ridicând din sprâncene.

— Am spus să ieși afară! Acum! Pleacă sau le spun tuturor că tu ești ucigașul. El o privi cu reproș.

— Nu crezi că un oaspete merită ceva mai mult respect? zise el, dar, văzându-i expresia, zâmbi și ridică din umeri.

— Vă mulțumesc pentru invitația la masă, spuse el tare pentru

mătușa Judith, care tocmai trecea cu o pătură spre mașină. Sper să pot să vă întorc serviciul cândva. Ne mai vedem, șopti apoi doar pentru Elena. Curând!

Ei bine, asta era clar, se gândi Elena în timp ce Robert pleca încet cu mașina, împreună cu un Matt sumbru și o Bonnie somnoroasă. Mătușa Judith vorbea la telefon cu doamna McCullough.

— Nici eu nu știu ce e cu fetele astea în ultima vreme, spunea ea. Mai întâi Vickie, acum Bonnie... și nici Elena nu a fost tocmai ea însăși.

În timp ce mătușa Judith vorbea la telefon, iar Margaret își căuta pisica, pe Snowball, Elena se plimba în lungul și în latul camerei.

Va trebui să-l sune pe Stefan. Asta era tot. Nu își făcea griji pentru Bonnie; când se mai întâmplaseră episoade din astea, nu păruse să fie afectată permanent. Iar Damon avea probabil lucruri mai bune de făcut în seara asta decât să-i hărțuiască pe prietenii Elenei.

Venise aici ca să-și ia recompensa pentru „favorul” pe care i-l făcuse. Știa sigur că asta era sensul ultimelor lui cuvinte. Și asta însemna că trebuia să-i spună lui Stefan totul, pentru că avea nevoie de el în seara asta, avea nevoie de protecție.

Dar ce putea să facă Stefan? În ciuda tuturor rugăminților și insistențelor ei de săptămâna trecută, el refuzase să-i primească sângele. Susținuse că Puterile îi vor reveni și fără el, dar Elena știa că era încă vulnerabil în acest moment. Chiar dacă Stefan ar fi fost aici, cum l-ar fi putut el opri pe Damon? Ar fi putut oare să o facă fără să fie ucis?

Casa lui Bonnie nu mai era un refugiu pentru ea. Iar Meredith era plecată. Nu mai avea pe nimeni care să o ajute, pe nimeni în care să poată avea încredere. Dar gândul că va trebui să aștepte aici singură în noaptea asta, știind că Damon avea să vină, era insuportabil.

O auzi pe mătușa Judith punând receptorul în furcă. Automat, se îndreptă spre bucătărie, cu numărul lui Stefan în minte. Dar se opri brusc și se întoarse încet, privind spre livingul din care tocmai

plecase.

Se uită la ferestrele din podea până în tavan și la șemineul elaborat, cu minunatele lui muluri. Camera asta făcea parte din casa veche, cea care arsese aproape complet în timpul Războiului Civil. Dormitorul ei era chiar deasupra.

O străfulgerare de speranță îi luminează gândurile. Elena se uită la mulurile de pe marginea tavanului, spre locul unde se întâlneau cu sufrageria mult mai modernă. Aproape că o luă la goană spre scări, cu inima bătându-i cu putere.

— Mătușă Judith? Mătușa ei se opri pe scări. Mătușă Judith, spune-mi, te rog, Damon a intrat cumva în living?

— Poftim? clipi distrată spre ea mătușa Judith.

— Robert l-a condus pe Damon în living? Te rog, gândește-te bine, mătușă Judith! Trebuie neapărat să știu.

— Păi nu, nu cred. Nu, nu l-a dus. Au venit și au intrat direct în sufragerie. Elena, ce Dumnezeu...? făcu ea nedumerită când Elena o îmbrățișă strâns, într-un impuls de bucurie.

— Iartă-mă, mătușă Judith, dar sunt fericită! spuse Elena.

Zâmbind, se întoarse cu spatele, ca să coboare scările.

— Mă bucur că măcar cineva e fericit, după toate cele întâmplăte la cină. Deși tânărul acela, Damon, a părut să se simtă bine. Știi, Elena, părea chiar fascinat de tine, în ciuda felului în care te-ai purtat.

Elena se întoarse din nou spre ea.

— Și?

— Mă gândeam că poate îi acorzi o șansă, atâta tot. Mi s-a părut un tânăr foarte plăcut. Genul de tânăr pe care mi-ar plăcea să-l mai văd pe-aici.

Elena făcu ochii mari, apoi înghiți în sec, încercând să-și înăbușe râsul isteric. Mătușa ei tocmai îi sugerase să renunțe la Stefan în schimbul lui Damon... pentru că Damon era mai de încredere. Genul de tânăr care i-ar plăcea oricărei mătuși.

— Mătușă Judith..., începu ea gâfâind, dar apoi își dădu seama că ar fi fost inutil.

Scutură tăcută din cap, ridicându-și mâinile în semn de neajutorare, și își privi mătușă urcând scările.

De obicei, Elena dormea cu ușa închisă. Dar în seara asta o lăsă deschisă și se întinse în pat, privind spre culoarul cufundat în întuneric. Din când în când, arunca o privire către cifrele luminoase ale ceasului de pe noptiera de alături.

Nu exista pericolul că ar fi putut adormi. În timp ce minutele se târau cu greu, aproape că își dorea să fi putut să adoarmă. Timpul trecea cu o încetineală agonizantă. Unsprezece... unsprezece și jumătate... miezul nopții. Unu. Unu și jumătate. Două.

La 2:10 auzi un sunet.

Ascultă, încă întinsă pe pat, zgomotul slab ca o șoaptă din josul scărilor. Știuse că el va găsi o cale să intre dacă voia. Dacă era hotărât, nici o încuietore nu-l putea ține departe pe Damon.

Muzica din visul pe care-l avusese în noaptea petrecută acasă la Bonnie răsună ușor în mintea ei, un mănunchi de note fragile, argintii. Trezeau sentimente stranie în sufletul ei. Ea însăși aproape cuprinsă de visare, se ridică și rămase în prag.

Pe culoar era beznă, dar ochii Elenei avuseseră destul timp pentru a se obișnui cu ea. Putea să vadă silueta aceea puțin mai întunecată care urca scările. Când ajunse sus, văzu sclipirea vicleană și mortală a zâmbetului lui.

Așteptă, fără să zâmbească, până când el ajunse la ea și statură față în față, despărțiți de mai puțin de un metru de podea din lemn. În casă domnea o liniște mormântală. Margaret dormea de cealaltă parte a culoarului; iar la capătul etajului, mătușă Judith se cufundase în visare, fără ca măcar să bănuiască ce se petrecea chiar dincolo de ușa ei.

Damon nu spuse nimic, dar o privi lung, în cămașa ei albă de noapte până în pământ, cu guler înalt, de dantelă. Elena o alesese

pentru că era cea mai decentă pe care o avea, dar era evident că lui Damon i se părea îmbietoare.

Se forță să rămână tăcută, dar își simțea gura uscată și inima bătându-i nebunește. Acum era momentul. În clipa următoare avea să știe.

Făcu un pas înapoi, fără să spună vreun cuvânt sau să facă vreun gest de invitație, lăsând cadrul ușii gol. Văzu sclipirea fugară din ochii lui adânci și îl privi înaintând nerăbdător spre ea. Apoi îl văzu oprindu-se.

Stătea pur și simplu în pragul camerei ei, complet debusolat. Încercă din nou să înainteze, dar nu reuși. Ceva părea să îl împiedice să pășească peste prag. Pe chipul lui, surpriza lăsă loc uimirii, apoi furiei.

Ridică privirea, trecându-și ochii peste pragul de sus, cercetând tavanul de ambele părți ale cadrului ușii. Apoi, înțelegând perfect despre ce era vorba, buzele îi dezgoliră colții, într-un mârâit de animal întărâtat.

Simțindu-se în siguranță de partea ei a ușii, Elena râse încetișor. Funcționase.

— Camera mea și livingul de dedesubt sunt tot ce a mai rămas din vechea casă, îi spuse. Și, desigur, fac parte dintr-o cu totul altă locuință. Una în care nu ai fost invitat și nici nu vei fi vreodată.

Pieptul lui tresalta de furie, nările i se dilataseră, ochii o fixau sălbatic. Emană valuri de turbare cumplită. Arăta de parcă ar fi fost gata să dărâme pereții cu mâinile goale, care acum erau rigide și încleștate de furie.

Triumful și ușurarea îi dădură Elenei o senzație de amețeală.

— Ar fi mai bine să pleci acum, spuse ea. Nu mai ai nimic de făcut aici.

O clipă mai târziu, ochii aceia amenințători se afundară într-ai ei, iar Damon îi întoarse spatele. Dar nu se îndreptă spre scări. În schimb, înaintă pe hol și își puse mâna pe clanța ușii de la camera lui

Margaret.

Elena se repezi instinctiv înainte fără ca măcar să-și dea seama ce face. Se opri în cadrul ușii, apucându-se de canat, simțindu-și respirația din ce în ce mai grea.

El își întoarse capul și îi zâmbi, încet și crud. Răsuci mânerul ușor, fără ca măcar să se uite la el. Ochii lui, ca două lacuri adânci de abanos lichid, rămaseră fixați asupra Elenei.

— Tu alegi, spuse el. Elena rămase complet nemișcată, simțindu-se străbătută de suflul înghețat al iernii. Margaret era doar un copil. Doar nu vorbea serios; nimeni nu putea să fie așa un monstru încât să omoare un copil de patru ani.

Dar pe chipul lui Damon nu se vedea nici o urmă de blândețe sau de compasiune. Era un prădător, un ucigaș, iar prada lui erau cei slabi. Ea își aminti de mârâitul acela animalic ce-i transfigurase minunatele trăsături și știu că nu putea s-o lase pe Margaret în mâinile lui.

Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Văzu mâna lui Damon pe clanță; și văzu ochii aceia nemiloși. Înaintă dincolo de prag, lăsând în urmă singurul loc sigur pe care-l știa pe lumea asta.

Moartea era în casă, spusese Bonnie. Iar acum Elena ieșea de bunăvoie în întâmpinarea Morții. Își lăsă capul în jos ca să ascundă lacrimile de neajutorare care-i umpluseră ochii. Totul se sfârșise. Damon câștigase.

Nu-și ridică privirile ca să-l vadă venind spre ea. Dar simți aerul fremătând în jurul ei, făcând-o să tremure. Apoi se simți cuprinsă de întunericul moale și nesfârșit, care o înconjură precum aripile unei păsări uriașe.

Capitolul 13

Elena se foi, apoi își deschise pleoapele grele. Lumina zorilor

începea să se zărească pe la marginile draperiilor. Constată că-i era greu să se miște, așa că se întinse la loc în pat și încercă să-și amintească ce se întâmplase noaptea trecută.

Damon. Damon venise aici și o amenințase pe Margaret. Așa că Elena i se oferise. Și el câștigase.

Dar de ce nu terminase totul? Elena ridică o mână moale ca să-și atingă gâtul, știind deja ce avea să găsească. Da, erau acolo: două mici înțepături dureroase și sensibile la atingere.

Și totuși, era vie. Se oprise cu puțin înainte să-și ducă promisiunea până la capăt. De ce?

Amintirile ei despre ultimele ore erau confuze și încețoșate. Ochii lui Damon privind-o, umplându-i întreaga lume. Înțepătura ascuțită din gât. Și apoi Damon desfăcându-și cămașa, sângele lui Damon curgând dintr-o mică incizie în gât.

O obligase atunci să bea din sângele lui. Dacă a obliga era cuvântul cel mai potrivit. Nu-și amintea să fi opus rezistență sau să fi simțit repulsie. La momentul respectiv, chiar și-o dorise.

Dar nu era moartă și nici măcar foarte slăbită. N-o transformase în vampir. Asta era ceea ce nu putea să înțeleagă.

El nu avea nici etică și nici conștiință, își aminti sieși. Atunci, cu siguranță nu mila îl împiedicase. Probabil că vrea să prelungească jocul, să te facă să suferi din ce în ce mai mult înainte să te omoare. Sau poate vrea să fii la fel ca Vickie, cu un picior în lumea umbrelor și cu celălalt în lumină. Să te înnebunească astfel încetul cu încetul.

Un lucru era sigur: nu avea să se lase prostită și să creadă că fusese bunătate din partea lui. Damon nu era capabil de bunătate. Nu putea să-i pese de altcineva în afară de el însuși.

Împingând păturile într-o parte, se ridică din pat. O auzi pe mătușa Judith umblând pe coridor. Era luni dimineață și trebuia să se pregătească să plece la școală.

Miercuri, 27 noiembrie

Dragă Jurnalule,

N-are nici un rost să pretind că nu mi-e frică, pentru că îmi este. Mâine este ziua Recunoștinței, iar ziua Orașului e peste încă două zile. Și încă n-am găsit o metodă ca să-i opresc pe Caroline și pe Tyler.

Nu știu ce să fac. Dacă nu pot să-mi iau înapoi jurnalul de la Caroline, o să-l citească în fața tuturor. Va avea ocazia perfectă; ea e una dintre cei trei liceeni aleși să recite o poezie în timpul ceremoniei de final. Aleasă de consiliul profesoral, în care este membru tatăl lui Tyler, aș putea să adaug. Mă întreb oare ce va spune el când toate astea se vor fi terminat.

Dar ce mai contează? Dacă nu-mi vine vreo idee, când toate astea se vor fi terminat puțin o să-mi mai pese. Iar Stefan va fi plecat, alungat din oraș de bunii cetățeni din Fell's Church. Sau va fi mort, dacă nu-și va recâștiga măcar o parte din Puteri. Iar dacă el moare, mor și eu. E atât de simplu.

Asta înseamnă că trebuie să găsesc o cale de a pune mâna pe jurnal. Trebuie. Dar nu pot.

Știu, aștepti să o spun. Există o cale să-mi recuperez jurnalul: cea a lui Damon. Nu trebuie decât să-i accept prețul.

Dar nu înțelegi cât de mult mă sperie perspectiva. Nu doar pentru că mi-e frică de Damon, ci pentru că mi-e fiică de ce s-ar putea întâmpla dacă noi doi am fi din nou împreună. Mă tem de ce s-ar putea întâmpla cu mine... cu mine și Stefan.

Nu pot să mai vorbesc despre asta. E mult prea greu. Mă simt confuză, pierdută și singură. N-am cui să-mi deschid sufletul. Nu am pe nimeni care ar putea cumva să înțeleagă.

Oare ce-o să fac?

Joi, 28 noiembrie, ora 23:30

Dragă Jurnalule,

Lucrurile par mai limpezi azi, poate pentru că am luat o decizie. E

o decizie care mă îngrozește, dar e mai bună decât orice altă alternativă la care m-aș putea gândi.

O să-i spun totul lui Stefan.

E singurul lucru pe care pot să-l mai fac acum. Ziua Orașului e sâmbătă și eu nu am reușit să gădesc singură un plan. Dar poate Stefan o să reușescă dacă înțelege cât este de disperată situația. Mâine o să mă duc să-mi petrec ziua la pensiune și, când ajung acolo, o să-i spun tot ce ar fi trebuit să-i spun de la bun început.

Totul. Inclusiv despre Damon.

Nu știu ce va spune. Îmi tot amintesc de chipul lui din visele mele. Felul în care mă privește, cu atâta amărăciune și furie. De parcă nu m-ar iubi deloc. Dacă se va uita așa la mine mâine...

Oh, mi-e teamă. Mi se strânge stomacul. Abia dacă pot să mă ating de cina de ziua Recunoștinței și nu-mi găsesc liniștea. Mă simt de parcă aș putea să mă sparg în milioane de bucăți. Ce să mai vorbesc de somn la noapte. Nici gând!

Te rog fă-l pe Stefan să înțeleagă. Fă-l să mă ierte.

Partea amuzantă este că voiam să devin un om mai bun pentru el. Voiam să fiu demnă de dragostea lui. Stefan are principii legate de onoare, de ce e bine și ce e rău. Și acum, când o să afle că l-am mințit, ce-o să creadă despre mine? O să mă creadă când o să-i spun că nu voiam decât să-l protejiez? O să mai aibă încredere în mine vreodată?

Mâine am să aflu. Oh, Doamne, aș vrea să treacă toate odată. Nu știu cum o să trăiesc până atunci.

Elena se strecură afară din casă fără să-i spună mătușii Judith unde se duce. Se săturase de minciuni, dar nu voia să mai aibă parte și de tevatura care s-ar fi creat dacă i-ar fi spus că se duce la Stefan. De când venise Damon la cină, mătușa Judith nu mai vorbea decât de el, făcând aluzii mai mult sau mai puțin subtile în fiecare conversație. Iar Robert era aproape la fel de rău. Uneori Elena credea

că el o ațâța și pe mătușa Judith.

Apăsă obosită butonul soneriei de la pensiune. Oare pe unde umbla doamna Flowers în ultima vreme? Când ușa se deschise în cele din urmă, în spatele ei era Stefan.

Era îmbrăcat ca pentru ieșit afară, cu gulerul hainei ridicat.

— Mă gândeam că poate facem o plimbare, îi zise el.

— Nu, spuse ferm Elena. Când îl văzuse, zâmbetul nu-i venise spontan pe buze, așa că încetase să mai încerce. Să mergem sus, Stefan, da? Avem de discutat.

El o privi surprins. Probabil că întrezărise ceva pe chipul ei, de vreme ce expresia lui se schimbă încetul cu încetul, devenind întunecată și rece. Inspiră adânc și încuviință din cap. Fără să mai spună un cuvânt, se întoarse și o conduse în camera lui.

Cuferele, dulapurile și rafturile de cărți fuseseră demult aranjate la loc, desigur. Dar Elena se simți ca și când ar fi observat acest lucru pentru prima oară. Din nu se știe ce motiv, se simțea ca în prima seară când venise aici, când Stefan o salvase din îmbrățișarea dezgustătoare a lui Tyler. Ochii ei trecură peste obiectele de pe comodă: florinii de aur din secolul al cincisprezecelea, pumnalul cu mâner de fildeș, cupa de agat, caseta de fier cu capacul prins în balamale. Încercase să-l ridice în prima seară, dar el trântise capacul la loc.

Se întoarse către el. Stefan stătea așezat la fereastră, încadrat de peticul dreptunghiular de cer gri și mohorât. Toată săptămâna fusese frig și ceață în fiecare zi, iar azi era exact la fel. Expresia lui Stefan nu făcea decât să reflecte vremea de afară.

— Ei bine, zise el încet, despre ce vrei să discutăm?

Mai avea doar o clipă să aleagă, iar Elena se hotărî. Întinse mâna după caseta de metal și o deschise.

Înăuntru, o bucată de mătase de culoarea caisei strălucea într-un luciul tăcut. Panglica ei de păr. Îi aduse aminte de vară, de zilele acelea de sfârșit de vară care i se păreau acum atât de departe. O

scoase și i-o întinse lui Stefan.

— Despre asta, zise ea.

El făcuse câțiva pași înainte când ea pusese mâna pe casetă, dar acum părea confuz și surprins.

— Despre asta?

— Da. Pentru că știam că e aici, Stefan. Am găsit-o mai demult, într-o zi când ai ieșit puțin din cameră. Nu știu de ce simțeam nevoia să știu ce e înăuntru, dar nu m-am putut abține. Așa că am găsit panglica. Și apoi... Se opri și trase aer adânc în piept. Apoi am scris despre asta în jurnalul meu.

Stefan o privea din ce în ce mai nedumerit, ca și când nu se așteptase deloc la una ca asta. Elena căuta cuvintele potrivite.

— Am scris pentru că mi s-a părut că era dovada că ai ținut tot timpul la mine, destul cât să o iei și să o păstrezi. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi și un alt fel de dovadă.

Apoi, dintr-odată, începu să vorbească precipitat. Îi povesti cum dusesse jurnalul acasă la Bonnie și cum îi fusese furat. Îi spuse despre bilețelele pe care le primise și despre cum își dăduse seama că cea care i le trimitea era Caroline. Apoi, întorcându-se și trecându-și mecanic printre degetele nervoase bucata de mătase de culoarea verii, îi povesti despre planul lui Caroline și al lui Tyler.

Vocea aproape că i se stinse pe final.

— Mi-e foarte frică de-atunci, șopti ea, cu ochii ațintiți încă la panglică. Mi-a fost teamă că ai putea fi furios pe mine. Mi-a fost teamă pentru ce ar putea face ei. Mi-a fost pur și simplu teamă. Am încercat să-mi iau jurnalul înapoi, Stefan. Ba chiar am fost acasă la Caroline. Dar l-a ascuns prea bine. Și m-am tot gândit și răzgândit, dar nu pot să găsesc nici o metodă ca să o împiedic să-l citească. În sfârșit, Elena se uită spre el. Îmi pare rău.

— Așa și trebuie! i-o întoarse el cu o vehemență care o surprinse.

Ea simți cum sângele i se scurge din obraji. Dar Stefan nu se opri aici.

— Ar trebui să-ți pară rău pentru că mi-ai ascuns așa ceva când știai foarte bine că te-aș fi putut ajuta. Elena, de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că e numai vina mea. Și am visat ceva... Încercă să-i descrie cum arăta în vis, amărăciunea și privirea lui acuzatoare.

— Cred că aș muri dacă te-ai uita așa la mine, încheie ea, simțindu-se jalnic.

Dar în privirea lui Stefan, îndreptată acum spre ea, se vedea un amestec de ușurare și mirare.

— Deci asta era, spuse el, aproape șoptind ca pentru sine. Asta te supăra.

Elena deschise gura, dar el continuă.

— Știam că ceva nu este în regulă. Știam că-mi ascunzi ceva. Dar am crezut... Scutură din cap și schiță un zâmbet. Nu mai contează. N-am vrut să-ți invadez intimitatea. Nici măcar nu am vrut să te întreb. Și în tot acest timp, tu îți făceai griji cum să mă protejezi pe mine.

Elena își simți limba lipită de cerul gurii. Și vorbele păreau să i se fi blocat acum în minte. Asta nu e tot, se gândi ea, dar nu putu să o spună cu voce tare, nu acum, când ochii lui Stefan arătau așa, nu când chipul lui era dintr-odată atât de luminos.

— Azi, când mi-ai spus că trebuie să stăm de vorbă, am crezut că te-ai răzgândit în privința mea, spuse el simplu, fără urmă de autocompătimire. Și nu te-aș fi învinovățit. Dar în schimb... Clătină din nou din cap. Elena, spuse el, iar ea i se lipi de piept.

Era atât de bine în brațele lui, era exact așa cum trebuia să fie. Nici măcar nu-și dăduse seama cât de prost stătuseră lucrurile între ei până acum, când senzația de rău dispăruse. Asta își amintea ea, așa se simțise în acea minunată primă noapte, când Stefan o luase în brațe. Toată dulceața și blândețea din lume îi înconjurase. Era acasă, acolo unde îi era locul. Acolo unde va fi întotdeauna locul ei.

Toate celelalte fuseseră uitate.

La fel ca la început, Elena se simțea de parcă i-ar fi putut citi

gândurile lui Stefan. Erau legați unul de altul, erau unul parte din celălalt. Inimile lor băteau în același ritm.

Un singur lucru mai lipsea ca totul să fie complet. Elena știa asta și își dădu părul într-o parte, trăgându-l spre spate ca să-și elibereze gâtul. Iar de data asta, Stefan nu mai protestă și nici nu-i mai rezistă. În loc de refuz, radia de o profundă acceptare – și de o profundă nevoie.

Sentimente de dragoste, de încântare, de prețuire, toate o copleșiră și, cu o bucurie incredibilă, realiză că erau sentimentele lui. Pentru o clipă, se văzu prin ochii lui și simți cât de mult ținea la ea. Ar fi putut să fie înfricoșător, dacă sentimentele ei pentru el nu ar fi fost la fel de puternice.

Nu simți nici o durere când dinții lui îi străpunseră pielea gâtului, și nici măcar nu-i trecu prin minte faptul că, fără să-și dea seama, îi oferise partea neatinsă, chiar dacă urmele rănilor lăsate de Damon se vindecaseră deja.

Se agăță de el când încercă să-și ridice capul. Dar el nu cedă și în cele din urmă ea trebui să îl lase să facă ce vrea. Fără să-i dea drumul din brațe, Stefan întinse mâna spre comodă după pumnalul cu mâner de ivoriu și, cu o mișcare scurtă, își lăsă propriul sânge să curgă.

Când genunchii Elenei se înmuiară, o așeză pe pat. Apoi se ținură pur și simplu în brațe, fără să-și dea seama de trecerea timpului sau de orice altceva. Elena simțea că nu mai exista nimic în afară de ei doi.

— Te iubesc, spuse el încet.

La început, în ameteala ei plăcută, Elena acceptă pur și simplu cuvintele. Apoi, cu un fior dulce, înțelese ce-i spusese el.

O iubea. O știuse dintotdeauna, dar era prima oară când o spunea.

— Te iubesc, Stefan, îi șopti ea răspunsul.

Se miră când el se întoarse și se retrase ușor în spate, până când ea putu să vadă ce făcea. Își băgase mâna pe sub pulover și își trăsese

afară lanțul pe care îl purta la gât de când îl știa. Pe lanț era inelul de aur, perfect meșteșugit, împodobit cu lapislazuli.

Era inelul lui Katherine. În timp ce Elena îl privea, el își desfăcu lanțul, scoțând de pe el inelul delicat de aur.

— Când Katherine a murit, spuse el, am crezut că n-am să mai pot iubi vreodată pe altcineva. Chiar dacă știam că ea ar fi vrut s-o fac, eram sigur că nu se va mai întâmpla. Dar m-am înșelat. Am păstrat inelul pentru că era un simbol al ei, continuă el după o scurtă pauză. Așa o mai puteam păstra în inima mea. Dar acum aș vrea să fie un simbol pentru altceva. Ezită din nou, aproape temându-se să-i întâlnească privirea. Având în vedere cum stau lucrurile, n-am nici un drept să-ți cer asta. Dar, Elena...

Își feri privirea câteva minute, ascunzându-și zbulciumul, dar în cele din urmă cedă, iar ochii lui îi întâlnește pe ai ei.

Elena nu mai putea să vorbească. Nu mai putea nici măcar să respire. Dar Stefan îi interpretează greșit tăcerea. Speranța din ochii lui se stinse și-și întoarse privirea.

— Ai dreptate, spuse el. E imposibil. Sunt prea multe obstacole, toate din cauza mea. Din cauza a ceea ce sunt. Cineva ca tine n-ar trebui să se lege vreodată de unul ca mine. N-ar fi trebuit nici măcar să sugerez...

— Stefan! îl întrerupse Elena. Stefan, dacă vrei să taci o clipă...

— ... așa că uită tot ce am spus...

— Stefan! spuse ea. Stefan, uită-te la mine.

Încet, el se supuse și se întoarse din nou spre ea. Se uită în ochii ei și expresia amară de autoacuzare i se șterse de pe chip, înlocuită de o privire care o făcu să-și piardă din nou răsuflarea. Apoi, tot încet, luă mâna pe care ea i-o întinsese. Cu grijă, aproape ceremonios, în timp ce amândoi se priveau, el îi puse inelul pe deget.

Se potrivea ca și când ar fi fost făcut pentru ea. Aurul străluci bogat în lumină, iar piatra de lapislazuli aruncă o sclipire albastră desăvârșită și vibrantă, ca un lac adânc înconjurat de zăpadă

neatinsă.

— Va trebui să păstrăm secretul o vreme, spuse ea, auzindu-și tremurul din voce. Mătușa Judith ar face atac de cord să știe că m-am logodit înainte să termin liceul. Dar vara viitoare împlinesc optsprezece ani și nu ne mai poate opri.

— Elena, ești sigură că-ți dorești asta? Viața alături de mine nu va fi ușoară. Voi fi mereu altfel decât tine, oricât de mult aș încerca. Dacă vrei să te răzgândești vreodată...

— Atâta timp cât mă iubești, nu mă voi răzgândi niciodată.

El o luă din nou în brațe și ea simți cum o cuprind din nou pacea și mulțumirea. Dar mai era încă o temere care pândeia la limita conștiinței ei.

— Stefan, în legătură cu ziua de mâine: dacă Tyler și Caroline își duc planul la îndeplinire, nu mai contează dacă mă răzgândesc sau nu.

— Atunci va trebui să ne asigurăm că nu-și duc planul la îndeplinire. Dacă mă ajută Bonnie și Meredith, sunt sigur că pot să iau jurnalul de la Caroline. Dar chiar dacă nu reușesc, n-am să fug. Nu te părăsesc, Elena; o să rămân aici și o să lupt.

— Dar îți vor face rău, Stefan, iar eu n-aș suporta asta.

— Iar eu n-aș putea să te părăsesc. Am decis. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru ce va urma; o să găsec eu o metodă. Și dacă nu... ei bine, indiferent ce se va întâmpla, rămân cu tine. O să fim împreună.

— O să fim împreună, repetă Elena, și își lăsă capul pe umărul lui, fericită că în sfârșit putea să nu se mai gândească, ci doar să simtă.

Vineri, 29 noiembrie

Dragă Jurnalule,

E târziu, dar nu pot să dorm. Se pare că nu mai am nevoie de atât de mult somn ca înainte.

Ei bine, mâine e ziua cea mare. Am vorbit astă-seară cu Bonnie și Meredith. Planul lui Stefan e definiția simplității. Ideea e că, oricât de bine l-ar fi ascuns, Caroline trebuie să ia mâine cu ea jurnalul. Dar lecturile noastre sunt ultimele puncte din program, iar ea trebuie mai întâi să ia parte la paradă și la toate celelalte. Va trebui să ascundă jurnalul undeva în tot acest timp. Așa că, dacă o urmărim din clipa în care pleacă de acasă și până când pune piciorul pe scenă, va trebui să putem vedea unde îl ține. Și, de vreme ce nici măcar nu bănuiește că noi suntem suspicioși, n-o să fie în gardă.

Atunci punem mâna pe el.

Motivul pentru care planul va funcționa este că toată lumea va fi îmbrăcată în costume de epocă. Doamna Grimesby, bibliotecara, o să ne ajute să ne punem hainele de secol XIX înainte de paradă și nu putem să avem cu noi nimic altceva care nu face parte din costum. Nici geți, nici rucsacuri. Nici jurnale! Caroline va trebui să-l lase undeva la un moment dat.

O să o urmărim pe rând. Bonnie o să aștepte în fața casei ei și o să vadă ce are cu ea când pleacă. Eu o voi urmări când vine să se îmbrace acasă la doamna Grimesby. Apoi, în timpul paradei, Stefan și Meredith or să intre în casă sau în mașina familiei Forbes, dacă acolo îl ascunde, și or să-și facă treaba.

Nu văd cum am putea să dăm greș. Și nici nu pot să spun cât de bine mă simt acum. E atât de bine că am putut să împărtășesc povestea asta cu Stefan. Mi-am învățat lecția; n-o să-i mai ascund nimic, niciodată.

Mâine o să-mi port inelul. Dacă doamna Grimesby mă întreabă ce e cu el, o să-i spun că e chiar mai vechi decât secolul al XIX-lea, că e din epoca Renașterii, din Italia. Mi-ar plăcea să văd ce față face când o să-i spun asta.

Mai bine încerc să adorm. Sper să nu visez nimic.

Capitolul 14

Bonnie tremura în timp ce aștepta în fața casei înalte, în stil victorian. Aerul era înghețat în dimineața asta și, cu toate că era deja ora 8, soarele încă nu se ivise. Cerul era pur și simplu o masă compactă de nori negri și cenușii, creând dedesubt un crepuscul nepământean.

Începuse deja să bată din picioare și să-și frece mâinile una de alta când ușa familiei Forbes se deschise. Bonnie se dădu puțin mai în spate, în tufișul care-i servea drept ascunzătoare, și privi familia îndreptându-se spre mașină. Domnul Forbes nu ducea decât camera de filmat. Doamna Forbes avea geanta și un scaun pliant. Daniel Forbes, fratele mai mic al lui Caroline, avea și el un scaun pliant. Iar Caroline...

Bonnie se aplecă înainte, răsuflând satisfăcută. Caroline era îmbrăcată în jeanși și un pulover gros și avea în mână un fel de geantă în formă de săculeț strâns la gură. Nu era prea mare, dar suficient cât să încapă în el un mic jurnal.

Încălzită de triumf, Bonnie așteptă în spatele tufișului până când mașina se îndepărtă. Apoi se îndreptă spre intersecția dintre Thrush Street și Hawthorne Drive.

— Uite-o, mătușă Judith, oprește, e în colț. Mașina încetini și apoi se opri, iar Bonnie se strecură pe bancheta din spate, lângă Elena.

— Are o geantă ca un săculeț alb, îi șopti ea Elenei la ureche, în timp ce mătușă Judith pornea din nou.

Furnicături de entuziasm îi cuprinseseră Elenei tot trupul și îi strânse mâna lui Bonnie.

— Bun, șopti ea. Acum să vedem dacă o ia cu ea la doamna Grimesby. Dacă nu, îi spui lui Meredith că e în mașină.

Bonnie încuviință din cap și îi strânse și ea mâna Elenei. Ajunseră la doamna Grimesby exact la timp ca să o vadă pe Caroline intrând înăuntru cu gentuța albă pe braț. Bonnie și Elena schimbă o privire. Acum era treaba Elenei să vadă unde avea s-o lase Caroline în casă.

— Cobor și eu imediat, domnișoară Gilbert, îi spuse Bonnie mătușii Judith, în timp ce Elena sărea din mașină.

Avea să aștepte afară cu Meredith până când Elena le va spune unde-i ascunsă geanta. Important era să nu o facă pe Caroline să bănuiască ceva neobișnuit.

Doamna Grimesby, care îi deschise Elenei după ce bătuse la ușă, era bibliotecara orașului. Casa ei arăta și ea aproape ca o bibliotecă; erau peste tot rafturi de cărți și alte cărți zăceau în vrafuri pe jos. Tot ea era și păstrătoarea artefactelor istorice ale orașului, inclusiv a hainelor care datau încă din primele zile de la înființarea orașului.

În acea clipă, casa răsună de voci tinere, iar dormitoarele erau pline de eleve aflate în stadii diferite de dezbrăcare. Doamna Grimesby supraveghea întotdeauna costumația pentru paradă. Elena tocmai se pregătea să o roage s-o bage în aceeași cameră cu Caroline, dar nu mai era nevoie. Doamna Grimesby o și grăbea să intre.

Caroline, îmbrăcată doar în lenjeria ei de firmă, îi adresă Elenei ceea ce ar fi trebuit să fie, cu siguranță, o privire nonșalantă, dar Elena detecta satisfacția mârșavă pe care o ascundea. Se forță să privească rochia pe care doamna Grimesby o ridica de pe pat.

— Poftim, Elena. Una dintre piesele noastre cel mai bine păstrate. Totul este cât se poate de autentic, inclusiv panglicile. Se presupune că această rochie i-a aparținut Honoriei Fell.

— E minunată, spuse Elena, iar doamna Grimesby scutură delicat faldurile albe ale rochiei. Din ce e făcută?

— Din muselină de Moravia și voal de mătase. De vreme ce e destul de rece azi, ai putea să porți jacheta asta de catifea pe deasupra, îi arătă bibliotecara o hăinuță de un roz pal așezată pe spătarul unui scaun.

Elena aruncă o privire furișă spre Caroline, care începuse să se schimbe. Da, iată și geanta, la picioarele lui Caroline. Se întrebă dacă să pună mâna pe ea, dar doamna Grimesby era încă în încăpere.

Rochia de muselină era foarte simplă, materialul era strâns sus, sub sâni, cu o panglică roz pal. Mânețile ușor bufante și lungi până la cot erau și ele legate cu panglici de aceeași culoare. Hainele fuseseră suficient de largi la jumătatea secolului al XIX-lea încât rochia să i se potrivească unei tinere din secolul XX, mai ales dacă era subțirică. Elena îi zâmbi doamnei Grimesby în timp ce era condusă spre oglindă.

— Chiar a fost a Honoriei Fell? întrebă ea, gândindu-se la imaginea de marmură a doamnei care zăcea în mormântul ei, în vechea biserică aflată în ruine.

— Cel puțin așa se spune, răspunse doamna Grimesby. Chiar menționează o astfel de rochie în jurnalul ei, așa că suntem destul de siguri.

— Avea un jurnal? făcu Elena uimită.

— Oh, desigur. Îl am într-o cutie, în living; o să ți-l arăt când ieșim. În ceea ce privește jacheta... Oh, ce e asta?

Ceva violet pluti până pe podea când Elena ridică haina.

Simți cum îi îngheață chipul. Prinse bilețelul, înainte ca doamna Grimesby să se aplece, și aruncă o privire peste el.

Un singur rând. Își aminti că scrisese asta în vechiul ei jurnal pe 4 septembrie, în prima ei zi de școală. După aceea, tăiase ceea ce scrisese. Cuvintele acestea însă nu erau tăiate; erau clare și apăsate.

Azi o să se întâmple ceva îngrozitor.

Elena abia se abținu să nu se întoarcă spre Caroline și să nu-i trântască bilețelul în față.

Dar asta ar fi însemnat să strice tot. Se strădui să rămână calmă în timp ce mototolea bucățica de hârtie și o arunca într-un coș de gunoi.

— Doar niște gunoi, spuse ea și se întoarse spre doamna Grimesby, cu umerii încordați.

Caroline nu spuse nimic, dar Elena putea să-i simtă ochii verzi privind-o triumfător.

Așteaptă tu numai puțin, și-ai să vezi, se gândi ea. Așteaptă numai până îmi iau jurnalul înapoi. O să-l ard, apoi eu și cu tine o să stăm puțin de vorbă.

— Sunt gata, îi spuse apoi doamnei Grimesby.

— Și eu, spuse și Caroline pe un ton sfios. Elena îi aruncă celeilalte fete o privire plină de indiferență rece. Veșmântul verde al lui Caroline, cu cingătorile lui lungi albe și verzi, nu era nici pe departe la fel de frumos ca al ei.

— Minunat. Fetelor, mergeți și așteptați-vă trăsurile. Oh, Caroline, nu-ți uita săculețul.

— Nu-l uit, zâmbi Caroline și se aplecă după săculețul de la picioarele ei.

Noroc că din poziția în care era nu putea să-i vadă fața Elenei, pentru că în clipa acea indiferența rece dispăruse ca prin farmec. Elena se uita, prostită, cum Caroline își prindea săculețul în talie.

Uimirea ei nu îi scăpă însă doamnei Grimesby.

— E un reticul, strămoșul genților noastre moderne, îi explică femeia cu amabilitate. Doamnele obișnuiau să-și țină în el mânușile și evantaiul. Caroline a venit și l-a luat săptămâna asta, ca să-i repare niște mărgelile stricate... Foarte amabil din partea ei.

— Sigur că da, reuși să îngaime Elena cu vocea sufocată.

Trebuia să iasă imediat, altfel ceva îngrozitor s-ar putea întâmpla chiar atunci. Era gata să înceapă să țipe sau să măture pe jos cu Caroline sau pur și simplu să explodeze.

— Am nevoie de puțin aer curat, spuse ea.

Țâșni din cameră și din casă, năpustindu-se afară.

Bonnie și Meredith o așteptau în mașina lui Meredith. Inima Elenei bătea ciudat în timp ce se îndrepta spre ea și se apleca pe fereastră.

— Ne-a făcut figura, spuse ea încet. Săculețul face parte din costumație și o să-l poarte cu ea toată ziua.

Bonnie și Meredith căscară ochii mari mai întâi la ea, apoi una la cealaltă.

— Păi... și atunci ce-o să facem? întrebă Bonnie.

— Nu știu, spuse Elena și realizează, în sfârșit, în ce situație îngrozitoare se afla. Nu știu!

— Putem s-o urmărim în continuare. Poate îl scoate la prânz sau altundeva...

Dar vocea lui Meredith suna goală. Știau cu toatele adevărul, se gândi Elena, iar adevărul era că nu mai aveau nici o speranță. Pierduseră.

Bonnie privi în oglinda retrovizoare, apoi se răsuci pe scaun.

— Ți-a venit trăsura.

Elena se uită și ea. Doi cai albi trăgeau pe stradă o trăsurică proaspăt restaurată. Roțile erau împodobite cu hârtie creponată, bancheta era decorată cu ferigi, iar un banner uriaș amplasat lateral proclama „Spiritul orașului Fell’s Church”.

Elena nu mai avu timp decât pentru un singur mesaj disperat.

— N-o scăpați din ochi, spuse ea. Și dacă rămâne singură, fie și pentru o clipă...

Apoi trebui să plece.

Dar în toată dimineața aceea lungă și cumplită, nu existase nici o clipă în care Caroline să fi rămas singură. Fusese înconjurată de o mulțime de spectatori.

Pentru Elena, parada era pură tortură. Stătea în trăsură alături de primar și de soția lui, încercând să zâmbească, încercând să arate

normal. Dar groaza morbidă o apăsa ca o greutate pe piept.

Undeva, în fața ei, printre grupurile care mărșăluiau, printre fanfare și mașini decapotabile deschise, era Caroline. Elena uitase să fie atentă în ce car alegoric era. Probabil în primul; mulți tineri costumați erau acolo.

Nu mai conta. Oriunde ar fi fost, jumătate de oraș era cu ochii pe Caroline.

Masa de după paradă a avut loc în cantina școlii. Elena era în continuare reținută la masă cu primarul Dawley și cu soția lui. Caroline stătea la o masă din apropiere; Elena putea să-i vadă din spate părul roșcat strălucitor. Iar alături, uneori aplecându-se posesiv către ea, ședea Tyler Smallwood.

Elena era așezată în poziția perfectă ca să observe micul incident care se petrecu pe la jumătatea mesei. Inima îi bătu să o sufoce când îl văzu pe Stefan, cu un aer relaxat, apropiindu-se agale de masa lui Caroline.

Vorbi cu Caroline. Elena îi privea, uitând chiar și să se mai joace cu mâncarea care-i rămăsese neatinsă în farfurie. Dar ceea ce văzu apoi îi făcu inima să-i sară din piept. Caroline își lăsase capul într-o parte și îi răspunsese scurt, apoi se întorsese la mâncarea ei. Tyler țâșnise în picioare, cu fața roșie ca racul, gesticulând furios, și nu se mai așeză la loc decât după ce Stefan le întoarse spatele.

Stefan se uită la Elena în timp ce ieșea și, pentru o clipă, ochii lor se întâlniră într-o legătură mută.

Deci nu putea să facă nimic. Chiar dacă Puterile îi reveniseră, Tyler avea să-l țină la distanță de Caroline. Greutatea cumplită continua să-i apese plămâni Elenei, așa încât abia mai putea respira.

După aceea, nu mai putu decât să se adâncească într-o negură de disperare și deznădejde până când cineva o bătu ușor pe umăr și o anunță că era timpul să urce pe scenă.

Ascultă aproape cu indiferență discursul de bun venit al primarului Dawley, care vorbea despre „vremurile de încercări” ce se

abătuseră de curând peste Fell's Church și despre spiritul comunității care îi susținuse pe toți în aceste ultime luni. Apoi se înmânară premiile, bursele de studiu pentru elevi, pentru sportivi și pentru servicii aduse comunității. Matt câștigase titlul de „Cel mai bun atlet al anului” și Elena îl văzu uitându-se ciudat la ea.

Apoi începu spectacolul. Copiii de la școala primară chicotiră, se împiedicară și își uitară replicile în timp ce prezentau scene de la întemeierea orașului Fell's Church până în vremurile Războiului Civil. Elena îi privi fără să înțeleagă ceva. De aseară, era ușor amețită și tremura, iar acum se simțea de parcă tocmai o lovea o gripă. Creierul ei, de obicei plin de calcule și de strategii, era acum gol. Nu mai putea să gândească. Aproape că nici nu-i mai păsa.

Spectacolul se încheie cu licăriri de blițuri și aplauze frenetice. Când și ultimul soldățel confederat părăsi în sfârșit scena, primarul Dawley ceru tăcere.

— Și acum, spuse el, urmează elevii care vor susține ceremonia de închidere. Vă rog să aplaudați Spiritul Independenței, Spiritul Fidelității și Spiritul orașului Fell's Church!

Aplauzele erau și mai furtunoase. Elena stătea lângă John Clifford, elevul genial din anul terminal care fusese ales să reprezinte Spiritul Independenței. De cealaltă parte a lui John era Caroline. Cercetând-o cu o privire detașată, aproape apatică, Elena observă că arăta minunat: cu capul dat pe spate, cu ochii strălucind și cu obrajii îmbujorați.

John începu primul, potrivindu-și ochelarii și microfonul înainte să deschidă cartea maronie groasă de pe pupitru. Oficial, elevii din anul terminal aveau libertatea să aleagă singuri ceea ce voiau să citească; în realitate, aproape de fiecare dată era vorba de lucrările lui M.C. Marsh, singurul poet pe care-l dăduse vreodată orașul Fell's Church.

Pe toată durata lecturii lui John, Caroline atrase atenția asupra ei. Zâmbi publicului, își scutură părul, cântări săculețul atârnat în talie.

Pipăia drăgăstos cu degetele șnurul trăistuței, iar Elena se trezi că nu-și putea lua ochii de la ea, hipnotizată, memorând locul fiecărei mărgeluțe.

John făcu o plecăciune și își reluă locul lângă Elena. Caroline își îndreptă umerii și parcurse cei câțiva pași până la pupitru cu o ținută de manechin.

De data aceasta, aplauzele erau amestecate cu fluierături. Dar Caroline nu zâmbi; arborase un aer de responsabilitate tragică. Cu o coordonare impecabilă, așteptă până când liniștea perfectă se instaură în sală și abia apoi vorbi.

— Îmi propusesem să citesc azi o poezie a lui M.C. Marsh, spuse ea, apoi adăugă, în liniștea mustind de curiozitate: dar n-am s-o fac. De ce să citesc de aici, făcu ea, ridicând volumul de poezii din secolul al XIX-lea, când există ceva mult mai... relevant... într-o altă carte pe care am găsit-o întâmplător?

„Sau, mai bine zis, pe care ai furat-o întâmplător”, gândi Elena. Ochii ei trecură peste chipurile din mulțime, în căutarea lui Stefan. Era așezat undeva în spate, cu Bonnie și Meredith de-o parte și de alta, gata parcă să-l protejeze. Apoi, Elena observă altceva. Tyler, împreună cu Dick și alți câțiva băieți, stătea doar la câțiva metri în spatele lor. Băieții erau mai mari decât cei de liceu, erau cinci și păreau destul de duri.

Du-te, se gândi Elena, întâlnindu-i din nou privirile lui Stefan. Îl implora să înțeleagă ce voia să-i spună. Du-te, Stefan; te rog, pleacă înainte să se întâmple. Pleacă acum.

Foarte încet, aproape imperceptibil, Stefan scutură din cap.

Degetele lui Caroline pipăiau săculețul, cuprinse de nerăbdare.

— Ceea ce am să citesc este legat de orașul Fell's Church de azi, nu de acum o sută sau două sute de ani, spuse ea, însuflețită parcă de o febră plină de exaltare. Și este important acum, pentru că este vorba despre cineva care trăiește în același oraș cu noi. De fapt, se află chiar aici, în această încăpere.

Probabil că Tyler îi scrisese discursul, hotărî Elena. Luna trecută, în sala de sport, demonstrase un oarecare talent pentru astfel de lucruri. Oh, Stefan, oh, Stefan, mi-e atât de frică... Gândurile ei o luară razna când Caroline băgă mâna în săculeț.

— Cred că o să înțelegeți ce vreau să spun când o să ascultați, spuse Caroline și, cu o mișcare scurtă, scoase la iveală din trăistuță o cărțuție învelită în catifea și o ridică într-un gest dramatic. Cred că va aduce multe explicații în legătură cu ceea ce se întâmplă în ultima vreme în Fell's Church.

Respirând repede, își întoarse privirea de la publicul vrăjit la cărțuția din mâna ei.

Elena aproape că-și pierdu cunoștința când Caroline scoase la iveală jurnalul. Puncte strălucitoare de lumină îi încețoșară marginile privirii. Amețeala o cuprinse cu totul, gata să o copleșească, dar în clipa aceea Elena observă ceva.

Probabil că vederea îi juca feste. Probabil că o amețiseră reflectoarele de pe scenă și luminile Miturilor. Cu siguranță, se simțea gata să leșine în orice moment; nici nu era de mirare că nu mai vedea bine.

Coperta cărțuției din mâna lui Caroline părea verde, nu albastră.

Probabil că o iau razna... sau poate că totul e doar un vis... sau poate că e o iluzie optică, din cauza luminii. Dar ia te uită la figura lui Caroline!

Caroline se uita cu gura căscată la cărțuția de catifea. Părea să fi uitat cu totul de public. Răsuci iar și iar jurnalul în mâini, uitându-se la el pe toate părțile. Gesturile ei deveneau disperate. Băgă din nou mâna în săculeț, ca și când ar fi sperat să găsească, printr-o minune, altceva înăuntru. Apoi se uită disperată pe scenă, ca și când ceea ce căuta ar fi putut să-i cadă pe undeva, pe drum.

Publicul murmură, pierzându-și răbdarea. Primarul Dawley și directorul școlii schimbau între ei priviri încruntate și strângeau din buze.

Negăsind nimic pe jos, Caroline se uită din nou la cărțuție. Dar acum o privea de parcă ar fi fost vreun scorpion. Cu un gest brusc, o deschise și se uită înăuntru, de parcă ar fi sperat ca numai coperta să fi fost schimbată, iar cuvintele dinăuntru să fi fost încă ale Elenei.

Apoi se uită din nou, încet, de la carte la sala înțesată de oameni.

Se lăsase din nou tăcerea, iar timpul se scurgea agonizant, în timp ce toți ochii erau ațintiți asupra fetei în veșmânt verde pal. Cu un țipăt nearticulat, Caroline se răsuci și coborî ca o furtună de pe scenă. În trecere, vru să o izbească pe Elena, cu chipul desfigurat de furie și ură.

Încet, cu o senzație de plutire, Elena se aplecă să ridice obiectul cu care Caroline încercase să o lovească. Jurnalul lui Caroline.

Agitația se declanșă în spatele Elenei, unde câțiva alergară după Caroline, dar și în fața ei, unde cei din public începură să comenteze furibund, să discute, să se certe. Elena dădu din nou cu ochii de Stefan. Părea să jubileze. Dar era și el la fel de uluit ca și Elena. La fel erau și Meredith și Bonnie. Când ochii lui Stefan îi întâlneau pe ai ei, Elena simți un fior de mulțumire și de bucurie, dar sentimentul care o domina era teama.

Era un miracol. Rămași fără orice speranță, fuseseră salvați.

Și atunci ochii ei descoperiră încă un cap întunecat în mulțime.

Damon stătea rezemat – într-un fel detașat, lenevos – de peretele dinspre nord. Buzele lui schițau o jumătate de zâmbet, iar privirea lui susținu cu îndrăzneală privirea Elenei.

Primarul Dawley era lângă ea, împingând-o înainte, obligând mulțimea să facă liniște, încercând să reinstaureze ordinea. Era complet inutil. Elena își citi discursul cu o voce visătoare în fața unui grup de oameni care bolboroseau fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Nici ea nu era atentă; habar nu avea ce cuvinte pronunța. Din când în când, ridica ochii și se uita la Damon.

Când încheie, se auziră aplauze sporadice și distrase, iar primarul anunță restul programului pentru după-amiaza aceea. Apoi se

termină totul, iar Elena era liberă.

Pluti jos de pe scenă, fără să aibă nici cea mai vagă idee conștientă încotro se îndrepta, dar picioarele o purtară către peretele dinspre nord. Damon îi făcu semn cu capul spre ușa laterală, iar ea îl urmă.

Aerul din curte era plăcut și răcoritor când ieșai din sala aglomerată, iar norii de deasupra erau argintii și se rostogoleau pe cer. Damon o aștepta.

Încetini pașii, dar nu se opri. Se apropie până ajunse la o palmă distanță de el, căutându-i chipul cu privirea.

Urmă un lung moment de tăcere, după care ea vorbi:

— De ce?

— Credeam că te interesează mai mult cum. Am fost invitat la cafea de dimineată, după ce am făcut cunoștință întâmplător săptămâna trecută, spuse el, bătându-se ușor, aluziv, peste haină.

— Dar de ce?

El ridică din umeri și, preț de-o clipă, ceva care semăna a consternare trecu peste trăsăturile lui perfect conturate. Elenei i se păru că nici el nu știa de ce, sau că nu voia să recunoască.

— Am eu motivele mele, spuse el.

— Nu cred.

Ceva se lega între ei, ceva a cărui putere o îngrozea pe Elena.

— Nu cred că astea sunt motivele.

O sclipire periculoasă se aprinse în ochii aceia întunecați.

— Nu mă provoca, Elena.

Ea veni și mai aproape, gata să-l atingă, și îl privi drept în ochi.

— Cred, spuse ea, că poate ai nevoie să fii provocat.

Fața lui era la doar câțiva centimetri distanță de a ei, iar Elena nu avea să știe niciodată ce s-ar fi putut întâmpla în momentul acela dacă nu ajungea până la ei o voce.

— Deci ai reușit să ajungi până la urmă! Mă bucur foarte mult!

Era mătușa Judith. Elena se simți de parcă ar fi fost trasă dintr-o

lume într-alta. Clipi amețită și se dădu înapoi, respirând adânc aerul pe care până atunci nu-și dăduse seama că-l ținuse în piept.

— Și ai ajuns să o asculți și pe Elena citind, făcu mătușa Judith, din ce în ce mai fericită. Elena, te-ai descurcat minunat, dar nu știu ce s-a întâmplat cu Caroline. Fetele din orașul ăsta se poartă din ce în ce mai ciudat în ultima vreme.

— Emoțiile, sugeră Damon, cu chipul studiat și solemn.

Elena simți impulsul să chicotească, apoi o cuprinse iritarea. Era foarte bine că-i era recunoscătoare lui Damon pentru că-i salvase, dar totuși, dacă nu ar fi fost Damon, n-ar fi avut probleme în primul rând. Damon comisese crimele pe care Caroline voia să i le pună în cărcă lui Stefan.

— Dar unde e Stefan? zise ea, gândind cu voce tare.

Le văzuse pe Bonnie și pe Meredith singure în curte.

Mătușa Judith nu-și ascunse dezaprobarea.

— Nu l-am văzut, spuse ea scurt, apoi zâmbi afectuos. Dar am o idee; ce-ar fi să vii cu noi la cină, Damon? Și apoi poate că tu și Elena ați putea...

— Termină! se întoarse Elena spre Damon.

El arboră o expresie nedumerită și politicoasă.

— Poftim? făcu mătușa Judith.

— Termină! îi spuse din nou Elena lui Damon. Știi bine ce. Încetează imediat!

Capitolul 15

— Elena, ești nepoliticoasă! Mătușa Judith se enerva rareori, dar acum era furioasă. Ești prea mare ca să te mai porți așa.

— Nu e lipsă de politețe! Nu înțelegi...

— Ba înțeleg foarte bine. Te porți la fel ca atunci când Damon a fost la noi la cină. Nu crezi că un musafir merită ceva mai mult

respect?

Pe Elena o cuprinse un sentiment de frustrare.

— Nici măcar nu știi despre ce vorbești, spuse ea. Era deja prea mult. Să audă cuvintele lui Damon ieșind de pe buzele mătușii Judith... era de nesuportat.

— Elena! o repezi mătușa Judith, în timp ce un val de roșeață îi urca în obraji. Sunt șocată de comportamentul tău! Și trebuie să spun că purtarea asta copilărească a început de când te vezi cu băiatul ăla.

— Oh, „băiatul ăla”, îl străpunse Elena cu privirea pe Damon.

— Da, băiatul ăla! răspunse mătușa Judith. De când ți-ai pierdut capul din cauza lui, ești cu totul altă persoană. Iresponsabilă, secretoasă și sfidătoare! A avut încă de la început o influență proastă asupra ta și n-am de gând să mai tolerez acest lucru.

— Serios?

Elena se simțea ca și când ar fi vorbit cu Damon și cu mătușa Judith în același timp și se uita întruna de la unul la celălalt. Toate emoțiile pe care și le reținuse în ultimele zile – ba chiar în ultimele săptămâni, în ultimele luni, de când Stefan intrase în viața ei – dădeau năvală. Simțea în interior un fel de val uriaș, asupra căruia nu avea nici un fel de control.

Își dădu seama că tremură.

— Ghinion! O să trebuiască să-l tolerezi. N-o să renunț niciodată la Stefan, pentru nimic în lume. Și în nici un caz pentru tine!

Aceste ultime cuvinte îi fuseseră adresate lui Damon, dar mătușa Judith simți că se sufocă.

— Destul! izbucni Robert, care își făcuse apariția împreună cu Margaret, întunecat la față. Domnișoară, dacă așa te încurajează băiatul ăla să vorbești cu mătușa ta...

— Nu e „băiatul ăla”!

Elena mai făcu un pas înapoi, ca să-i poată vedea pe toți. Se dădea în spectacol, toată lumea din curte se uita la ea. Dar nu-i păsa.

Își ascunsese atât de mult sentimentele, își reținuse atâta vreme

neliniștea, teama și furia în adâncul sufletului! Toate temerile pentru Stefan, toată teroarea pe care i-o provoca Damon, toată rușinea și umilința de la școală, pe toate le îngropase adânc. Dar acum toate ieșeau la suprafață. Toate dintr-odată, într-o avalanșă de o violență imposibil de stăpânit. Inima îi bătea în piept nebunește și simțea că-i pocnesc urechile. Nimic nu mai conta, decât să-i rănească pe oamenii ăștia care stăteau acum în fața ei, să le arate ea tuturor!

— Nu e „băiatul ăla”, spuse ea din nou, cu o voce rece ca moartea. E Stefan și e singurul om la care țin. Și ne-am logodit.

— Oh, nu fi ridicolă! tună Robert. Era ultima picătură.

— Ți se pară că e ridicol? întrebă ea, ridicându-și spre ei mâna cu inelul. O să ne căsătorim!

— Ba nu o să vă căsătoriți, începu Robert. Toată lumea era furioasă. Damon îi prinse mâna și se uită la inel, apoi se întoarse brusc și se îndepărtă, cu fiecare pas îngreunat de o sălbăticie abia reținută. Robert bolborosea ceva exasperat. Mătușa Judith fierbea.

— Elena, îți interzic cu desăvârșire...

— Nu ești mama mea! țipă Elena, și lacrimile stăteau să țâșnească. Simțea nevoia să plece, să fie singură, sau cu cineva care o iubea. Dacă întreabă Stefan, spune-i că-l aștept la pensiune, adăugă ea și își croi drum prin mulțime.

Se aștepta, într-un fel, ca Bonnie și Meredith să o urmeze, dar se bucură când n-o făcură. Parcarea era plină de mașini, dar aproape lipsită de oameni. Majoritatea familiilor rămâneau să participe la activitățile de după-amiază. Dar un Ford sedan ponosit era parcat în apropiere și o figură familiară descuia portiera.

— Matt! Pleci?

Se hotărî pe loc. Era prea frig ca să meargă pe jos până la pensiune.

— Poftim? Nu, trebuie să-l ajut pe antrenorul Lyman să scoată mesele. Lăsam asta aici, spuse el, aruncând premiul de „Cel mai bun atlet al anului” pe scaunul din față. Te simți bine?

Făcu ochii mari văzându-i fața.

— Da... Nu. M-aș simți mai bine dacă aș pleca de-aici. Pot să iau mașina ta? Măcar puțin?

— Păi... Sigur, dar... Ce-ar fi să mă lași să te conduc? Mă duc să-i spun antrenorului.

— Nu! Vreau să fiu puțin singură... te rog, nu mai întreba nimic, spuse ea, aproape smulgându-i cheile din mână. Promit să ți-o aduc repede înapoi. Eu sau Stefan. Dacă-l vezi, spune-i că sunt la pensiune. Și îți mulțumesc.

Trase ușa după ea în ciuda protestelor lui și ambală motorul, pornind cu un hârâit al cutiei de viteză, căci nu era obișnuită cu o mașină cu schimbător manual. Îl lăsă pe Matt în mijlocul drumului, uitându-se după ea.

Merse fără să vadă sau să audă cu adevărat ceva afară, plângând, prinsă în propria ei furtună de emoții. O să fugă cu Stefan... o să evadeze cu iubitul ei... O să le arate ei tuturor. N-o să mai pună piciorul niciodată în Fell's Church.

Și atunci o să-i pară rău mătușii Judith. Iar Robert o să vadă cât de mult s-a înșelat. Dar Elena n-o să-i ierte niciodată. Niciodată.

Cât despre ea, Elena nu avea nevoie de nimeni. Și cu siguranță nu avea nevoie de bătrânul liceu „Robert E. Lee”, unde puteai să te transformi peste noapte din cea mai populară fată într-un paria doar pentru că iubeai pe cine nu trebuia. Nu avea nevoie nici de familie, nici de prieteni, de nimeni...

Încetinind ca să intre pe aleea care ducea la pensiune, Elena simți cum și gândurile i se mai liniștesc.

Ei bine, nu era furioasă chiar pe toți prietenii ei. Bonnie și Meredith nu-i făcuseră nimic. Și nici Matt. Matt chiar era în regulă. De fapt, poate că nu avea nevoie de el, dar mașina lui se dovedise destul de utilă.

Fără să vrea, Elena simți cum un chicotit îi urcă în gât. Bietul Matt. Toată lumea împrumuta dinozaurul lui hârșâit de mașină.

Probabil credea că ea și Stefan nu prea erau în toate mințile.

Chicoteala o făcu să mai scape câteva lacrimi pe care și le șterse, apoi scutură din cap. Oh, Doamne, oare cum luaseră lucrurile întorsătura asta? Ce mai zi! Ar fi trebuit să-și serbeze victoria acum, pentru că o învinseseră pe Caroline, și, în schimb, stătea și plângea în mașina lui Matt.

Caroline fusese totuși al naibii de caraghioasă. Elena se scutură din tot corpul de hohote aproape isterice de râs. Oh, ce față făcuse! Spera ca cineva să fi înregistrat momentul cu o cameră video.

În cele din urmă se potoliră și suspinele și chicotelile, iar Elena simți cum o cuprinde oboseala. Se aplecă peste volan, încercând să nu se mai gândească la nimic o vreme, apoi coborî din mașină.

O să urce să-l aștepte pe Stefan și după aceea or să meargă amândoi să rezolve dezastrul pe care-l provocase ea. O să aibă mult de lucru, se gândi ea obosită. Biata mătușă Judith. Elena țipase la ea în fața a jumătate de oraș.

De ce se lăsase pradă unei supărări atât de mari? Dar emoțiile ei erau încă vii, după cum avea să constate în clipa în care găsi ușa pensiunii încuiată și nimeni nu-i răspunse la sonerie.

Minunat, se gândi ea, simțind cum o înțeapă din nou ochii. Doamna Flowers s-a dus și ea la Ziua Orașului. Iar acum nu putea decât să stea în mașină, sau afară, în furtuna asta, și să aștepte...

Era pentru prima oară când observa vremea, iar când o făcu, privi îngrijorată în jurul ei. Ziua începuse cu nori și răcoare, dar acum ceața plutea pe pământ, ca și când ar fi ieșit direct din câmpurile din jur. Norii nu numai că se rostogoleau pe cer, ci clocoteau. Iar vântul era din ce în ce mai puternic.

Gemea printre crengile stejarilor, smulgându-le ultimele frunze și suflându-le departe, în vârtejuri. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic și se transforma din geamăt în vuiet.

Și mai era ceva. Ceva care nu venea numai de la vânt, ci direct din aer sau din spațiul dimprejur. O senzație de presiune, de

amenințare, de forță inimaginabilă. Devenea din ce în ce mai puternică, venea tot mai aproape, se strângea în jurul ei.

Elena se întoarse cu fața spre stejari.

Erau câțiva în spatele casei și alții mai departe, amestecându-se cu pădurea. Și dincolo de toate erau râul și cimitirul.

Ceva... era acolo. Ceva... foarte rău...

— Nu, șopti Elena.

Nu-l vedea, dar putea să-l simtă. Ca o umbră uriașă care se ridica să o cuprindă, întunecând cerul. Simțea râul, ura, furia animalică.

Setea de sânge. Stefan folosise aceste cuvinte, dar ea nu le înțelese. Acum simți această sete de sânge... îndreptată împotriva ei.

— Nu!

Din ce în ce mai intensă, o domina. Încă nu vedea nimic, dar era ca și când niște aripi uriașe se desfăceau, întinzându-se să cuprindă orizontul de-o parte și de alta. Ceva cu o Putere dincolo de orice capacitate de înțelegere... și care voia să ucidă...

— Nu!

Alergă spre mașină chiar în momentul în care acel ceva se năpustea către ea și se desfăcea ca să o înșface. Mâinile se strânsură în jurul mânerului și se chinu să descuie mașina. Vântul urla, țipa, o trăgea de păr. Zgrunțuri de gheață îi intrau în ochi, orbind-o, dar în clipa aceea cheia se răsuci și reuși să deschidă ușa.

Era în siguranță! Trânti ușa în urma ei și împinse încuietorea cu pumnul. Apoi se aplecă peste scaunul din dreapta, ca să verifice și încuietorea din cealaltă parte.

Vântul urla afară cu mii de voci. Mașina începu să se zgâlțâie.

— Termină! Damon, încetează!

Țipătul ei slab se pierdu în vuietul general, își puse mâinile pe torpedou, ca și când ar fi vrut să oprească mașina din zgâlțâit, dar aceasta se zdruncina din ce în ce mai tare, lovită de bucăți de gheață.

Și atunci văzu ceva. Luneta mașinii se aburise, dar reuși să

distingă forma prin ea. Părea un soi de pasăre mare, albă, făcută din ceață sau din zăpadă, cu conturul neclar. Nu era sigură decât că avea niște aripi uriașe, cuprinzătoare... și venea după ea.

Bagă cheia în contact. Bag-o! Pleacă, acum! Minte ei îi lătra comenzi. Bătrânul Ford hârâi, iar cauciucurile scrâșniră mai tare decât vântul de afară în timp ce se puse în mișcare. Iar forma din spatele ei o urmări, făcându-se din ce în ce mai mare în oglinda retrovizoare.

Du-te în oraș, du-te la Stefan! Du-te! Du-te! Dar în timp ce roțile scârțâiră când o făcu stânga pe Old Creek Road, lumina unui fulger spintecă cerul.

Dacă n-ar fi încetinit și dacă n-ar fi fost deja cu piciorul pe frână, copacul ar fi căzut direct pe ea și ar fi strivit-o. Astfel, impactul violent zgudui mașina ca un cutremur, ratând la milimetru aripa din dreapta față. Copacul era o masă compactă de crengi grele și unduitoare, iar trunchiul bloca de-acum complet drumul spre oraș.

Era prinsă în capcană. Singura ei cale spre casă era închisă. Era singură, nu mai avea nici o scăpare de Puterea asta teribilă...

Putere. Asta era; asta era cheia. „Cu cât îți sunt mai mari Puterile, cu atât ești mai afectat de anumite limitări. Cu cât aparții mai mult întunericului, cu atât ești mai legat de legile lui.”

Apă curgătoare!

Dădu în spate, întorcând mașina, și se avântă înainte. Forma albă viră și ea, năpustindu-se asupra mașinii, ratând-o la limită, la fel ca și copacul căzut. Elena accelerează spre Old Creek Road prin mijlocul celei mai cumplite furtuni.

Încă era pe urmele ei. Un singur gând îi bubuia acum Elenei în minte. Trebuia să traverseze o apă curgătoare, să lase chestia asta în urma ei.

Urmără mai multe fulgere și văzu alți copaci prăbușiți, dar se strecură printre ei. Nu putea să mai fie mult. Văzu apa râului strălucind în stânga ei prin furtuna de gheață. Apoi văzu podul.

Era acolo; reușise! O rafală îi azvârli lapoviță pe parbriz, dar o dădu la o parte cu ștergătoarele și reuși să mai arunce o privire afară. Asta era, trebuia să cotească aici.

Mașina se clătină și derapă pe construcția de lemn. Elena simți roțile prinzându-se pe scândurile alunecoase, apoi blocându-se.

Disperată, încercă să o întoarcă din derapaj, dar nu vedea bine și nici nu avea loc...

Se izbi de parapet, iar lemnul vechi al podului cedă sub greutatea pe care nu o mai putu susține. O senzație cumplită de răsucire, de cădere, apoi mașina lovi apa.

Elena auzi țipete, dar păreau să nu aibă vreo legătură cu ea. Râul o cuprinse în apele lui și totul în jur deveni zgomot, confuzie și durere. O fereastră se sparse, lovită de bucăți din pod, apoi alta. Apa întunecată se năpusti asupra ei cu cioburi de sticlă ca niște bucăți de gheață. Era înghițită de ape. Nu mai vedea; nu mai putea să iasă.

Și nu mai putea să respire. Era pierdută în tumultul ca de iad și nu mai avea aer. Trebuia să respire. Trebuia să scape de aici...

— Stefan, ajută-mă! țipă ea.

Dar din gura ei nu ieși nici un sunet. În schimb, apa ca gheața îi pătrunse în plămâni, invadând-o. Încercă să i se opună, dar era peste puterile ei. Se împotrivi din ce în ce mai sălbatic, mai dezlânat, apoi se opri.

Și în cele din urmă totul se liniști.

Bonnie și Meredith scrutau îngrijorate zona din jurul școlii. Îl văzuseră pe Stefan venind încoace, mai mult sau mai puțin forțat de Tyler și de noii lui prieteni. O luaseră pe urmele lui când începuse povestea aia cu Elena. Apoi Matt le informase că Elena o luase din loc. Așa că plecaseră din nou după Stefan, dar nu mai era nimeni acolo. Nu mai erau nici măcar clădiri, în afară de o baracă semicirculară izolată, făcută din tablă ondulată.

— Și acum mai vine și furtuna! spuse Meredith. Ascultă și tu ce

vânt! Cred că o să plouă.

— Sau o să ningă! făcu Bonnie fără chef. Oare unde s-au dus?

— Nu-mi pasă; tot ce vreau e un acoperiș deasupra capului. Uite că începe!

Meredith găfâi când prima rafală de apă înghețată o lovi și fugi împreună cu Bonnie spre cel mai apropiat adăpost – baraca.

Acolo îl găsiră pe Stefan. Ușa era întredeschisă, iar Bonnie privi înăuntru și sări înapoi.

— Bătăușii lui Tyler, șopti ea. Ai grijă!

Între Stefan și ușă era un grup de băieți așezați în semicerc. Caroline stătea într-un colt.

— Trebuie să fie la el! Mi l-a luat cumva; știu sigur! zicea ea.

— Ce a luat? întrebă Meredith cu voce tare. Toată lumea se întoarse spre ea.

Caroline se strâmbă când le văzu la ușă, iar Tyler mârâi.

— Ieșiți afară, le spuse el. Nu vreți să fiți implicate în povestea asta.

Meredith îl ignoră.

— Stefan, pot să vorbesc cu tine?

— Imediat. Ai de gând să-i răspunzi la întrebare? Ce-am luat?

Stefan se concentra complet asupra lui Tyler.

— Sigur că-i răspund la întrebare. Imediat după ce-ți răspund ție. Tyler își strânse mâna butucănoasă pumn și făcu un pas înainte. Te rup în bătaie, Salvatore.

Câțiva dintre durii din încăpere chicotiră. Bonnie deschise gura ca să spună:

— Să ieșim de-aici.

Dar ceea ce spuse de fapt fu:

— Podul.

Fusese destul de straniu cât să le atragă atenția tuturor.

— Poftim? întrebă Stefan.

— Podul, zise Bonnie din nou, fără să vrea să spună asta.

Făcu ochii mari, îngrijorată. Auzea vocea ieșindu-i din gâtleej, dar nu avea nici un control asupra ei. Apoi ochii i se făcură și mai mari, iar gura i se deschise îngrozită, recăpătându-și propria voce.

— Podul, Dumnezeule, podul! Acolo e Elena! Stefan, trebuie s-o salvăm... oh, repede!

— Bonnie, ești sigură?

— Da, pentru Dumnezeu... acolo s-a dus. Se îneacă! Grăbește-te!

Valuri de întuneric o copleșiră pe Bonnie. Dar nu putea să leșine acum; trebuia să ajungă la Elena.

Stefan și Meredith ezitară un moment, dar în clipa următoare Stefan trecea de gașca de golani, trântindu-i într-o parte și-n alta ca pe un castel din cărți de joc. Se repezi direct spre parcare, trăgând-o pe Bonnie după el. Tyler porni pe urmele lor, dar se opri în clipa în care vântul îl izbi cu putere.

— De ce să fi plecat pe furtuna asta? strigă Stefan când urcară în mașina lui Meredith.

— Era supărată; Matt mi-a zis că a plecat cu Fordul lui, rosti pe nerăsuflăte Meredith în liniștea din mașină. Porni rapid și goni împotriva vântului, accelerând periculos. A spus că se duce la pensiune.

— Nu, e la pod! Meredith, grăbește-te! Oh, Dumnezeule, o să ajungem prea târziu!

Lacrimile șiroiau pe obrazii lui Bonnie. Meredith apăsă accelerația până la podea. Mașina se legăna, lovită de suflul vântului și de lapoviță. Tot drumul acela de coșmar, Bonnie suspină, cu degetele înfipite în scaunul din fața ei.

Atenționările ferme ale lui Stefan o împiedicară pe Meredith să intre într-un copac căzut de-a latul străzii. Ieșiră cu toții afară și imediat simțiră biciuirea ca de pedeapsă a vântului.

— E prea mare ca să poată fi mutat! Va trebui să mergem pe jos, țipă Stefan.

Bineînțeles că era prea mare ca să poată fi mutat, se gândi Bonnie,

strecurându-se deja printre ramuri. Era un stejar ajuns la maturitate. Dar odată trecută de partea cealaltă, rafala înghețată îi alungă din minte orice gând.

În câteva minute era deja amețită, iar drumul păru să dureze ore întregi. Încercară să alerge, dar vântul îi împinse înapoi. Abia dacă puteau să vadă înaintea lor. Dacă nu era Stefan, ar fi căzut peste malul râului. Bonnie începu să se împleticească, amețită. Era cât pe ce să se prăbușească la pământ când îl auzi pe Stefan strigând în față.

Brațul lui Meredith se încordă în jurul ei și o luară din nou la fugă, împleticindu-se. Dar când ajunseră lângă pod, imaginea din fața ochilor le făcu să se oprească.

— Dumnezeu... Elena! țipă Bonnie.

Podul Wickery era o masă compactă de moloz și lemn. Parapetul dispăruse complet dintr-o parte a podului, iar scândurile cedaseră ca și când le pocnise un pumn uriaș. Dedesubt, apa întunecată se învolburase peste o grămadă de sfărâmături care se scufundau. O parte din ele, ajunse complet sub apă, cu excepția farurilor, reprezentau mașina lui Matt.

Meredith țipa și ea, dar țipa la Stefan.

— Nu! Nu poți să te duci acolo jos!

El nu aruncă nici măcar o privire înapoi. Plonjă de pe mal, iar apa se închise la loc în urma lui.

Mai târziu, amintirile lui Bonnie despre această oră aveau să fie – din fericire – foarte vagi. Își amintea că-l așteptaseră pe Stefan în timp ce furtuna lovea în continuare cu sălbăticie. Își amintea că își pierduse aproape orice speranță atunci când o siluetă încovoiată ieși clătinându-se din apă. Își amintea că nu simțise nici un fel de dezamăgire, ci doar o senzație copleșitoare de durere văzând trupul inert pe care Stefan îl întinse pe marginea drumului.

Și își amintea fața lui Stefan.

Își amintea cum arăta atunci când încercau cu disperare să o ajute pe Elena. Numai că cea care zăcea acolo jos nu era Elena, ci doar o

păpușă de ceară cu trăsăturile Elenei. Nu era ceva în care să fi existat vreodată viață și, cu siguranță, nu era viață nici acum. Lui Bonnie i se păru chiar caraghios că o scuturau și o apăsau pe piept întruna, încercând să-i scoată apa din plămâni și tot așa. Păpușile de ceară nu respiră.

Își amintea fața lui Stefan când în cele din urmă renunță. Când Meredith se luptase cu el și țipase, spunându-i ceva despre lipsa aerului mai mult de o oră și despre cum poate afecta asta creierul. Cuvintele își făcuseră loc până în mintea lui Bonnie, dar nu și sensul lor. I se părea ciudat doar faptul că, în timp ce țipau unul la altul, Stefan și Meredith plâneau.

După aceea, Stefan încetase să mai plângă. Rămăsese pur și simplu acolo, strângând la piept păpușa-Elena. Meredith mai țipase o vreme, dar el n-o mai asculta. Stătea, pur și simplu. Iar Bonnie n-avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui.

Apoi un fior o străbătu pe Bonnie, aducând-o la viață, conștientizând teroarea. O strânse de braț pe Meredith și se uită în jur, pentru a-i descoperi sursa. Ceva rău... ceva cumplit venea. Era aproape acolo.

Stefan păru să simtă și el. Era agitat, încordat, ca un lup care adulmea.

— Ce s-a întâmplat? strigă Meredith. Ce-ai pățit?

— Trebuie să plecați! Stefan se ridică, strângând încă în brațe forma aceea fără vlagă. Plecați de-aici!

— Ce vrei să spui? Nu putem să te lăsăm...

— Ba da, puteți! Plecați de-aici! Bonnie, ia-o de aici!

Nimeni nu-i mai spusese lui Bonnie până atunci să aibă grijă de cineva. Toată lumea avea grijă de ea. De data aceasta, o prinse pe Meredith de braț și începu să o tragă. Stefan avea dreptate. Nu mai puteau să facă nimic pentru Elena și, dacă rămâneau, același lucru care îi venise de hac ei le-ar fi distrus și pe ele.

— Stefan! țipă Meredith în timp ce era trasă împotriva voinței ei

de-acolo.

— O s-o las sub copaci. Sub sălcii, nu sub stejari, strigă el după ele.

Într-un colț ascuns al minții ei, care încă nu-i fusese copleșit de teamă și de furtună, Bonnie se întrebă de ce le spusese asta acum.

Răspunsul era simplu, iar mintea ei i-l dădu prompt. Pentru că mai târziu nu va mai fi acolo ca să le spună.

Capitolul 16

Demult, pe străzile întunecate ale Florenței, înfometat, înspăimântat și extenuat, Stefan își făcuse un jurământ. Mai multe jurăminte, de fapt, legate de modul în care să folosească Puterile pe care le simțise în el și legate de felul în care să-i trateze pe cei slabi, ezitanți, dar încă oameni, din jurul său.

Iar acum avea să le încalce pe toate.

Îi sărutase Elenei creștetul înghețat și o așezase sub o salcie. O să se întoarcă aici, dacă va putea, ca să-i fie alături după.

Așa cum anticipase, unda de Putere trecuse, ignorându-le, de Bonnie și Meredith și îl urmase pe el, dar se retrăsese din nou, iar acum stătea în așteptare.

Nu voia s-o lase să aștepte prea mult.

Rămas fără povara trupului Elenei, înainta ca un prădător pe drumul pustiu. Lapovița și vântul înghețat nu-l deranjau prea mult.

Simțurile lui de vânător răzbăteau dincolo de ele.

Și le concentra pe toate ca să localizeze prada pe care și-o dorea. Nu trebuia să se mai gândească la Elena acum. O va face mai târziu, când toate se vor termina.

Tyler și prietenii lui erau încă în baracă. Bun. Nici n-au știut ce i-a lovit când fereastra se făcu țandări și furtuna năvăli înăuntru.

Stefan era pregătit să ucidă când îl apucă pe Tyler de gât și-și

înfipse colții. Fusese una dintre regulile lui, să nu ucidă, dar acum o încălca deliberat.

Însă un altul dintre bătăuși veni spre el chiar înainte să-l golească de sânge pe Tyler. Tipul nu încerca să-și salveze conducătorul prăbușit acum, ci voia doar să scape. Ghinionul lui că drumul trecea exact prin dreptul lui Stefan. Stefan îl puse la pământ și își infipse nerăbdător colții în noua venă.

Gustul cald ca de cupru îl învioră, îl încâlzi, îl inundă ca un râu de foc. Îl făcu să-și dorească mai mult.

Putere. Viață. Ei o aveau; el avea nevoie de ea. Cu valul devastator de putere care-l cuprinsese odată cu ceea ce băuse deja, îi năuci cu ușurință. Apoi trecu de la unul la altul, sugând profund și apoi aruncându-i. Era ca și când ar fi dat pe gât o duzină de energizante.

Ajunsese deja la ultimul când o zări pe Caroline chircită într-un colt.

Din colțul gurii îi curgeau picături de sânge când își înălță capul s-o privească. Ochii aceia verzi, de obicei mijiți, își arătau acum albul de jur împrejur, ca ochii unui cal îngrozit. Buzele ei erau două pete palide care îngăimau rugăminți mute.

O ridică în picioare, apucând-o de eșarfele verzi din talie. Gemea, iar ochii i se roteau în orbite. Își infipse mâna în părul ei roșcat, așezându-i capul în poziția perfectă care să-i dezgolească gâtul așa cum își dorea el. Își lăsă capul pe spate, gata să atace... iar Caroline țipă și leșină.

O lăsă să cadă. Băuse destul, oricum. Era plin de sânge, ca o căpușă hrănită în exces. Nu se simțise niciodată atât de puternic, atât de încărcat de putere fundamentală.

Acum era vremea lui Damon.

Ieși din baracă la fel cum intrase. Dar nu sub formă umană. Un șoim de vânătoare țâșni pe fereastră și se avântă spre cer.

Noua formă era minunată. Puternic... și crud. Iar vederea îi era

ascuțită. Îl purta oriunde își dorea, plutind peste stejarii din pădure. Căuta un luminiș anume.

Îl găsi. Vântul îl izbi, dar el coborî în cercuri, cu un țipăt ascuțit de provocare. Damon, care stătea jos în formă umană, își ridică mâinile ca să-și apere fața în timp ce șoimul spinteca aerul spre el.

Stefan îi smulse bucăți însângerate din braț și auzi răspunsul lui Damon: un țipăt de durere și furie.

Nu mai sunt frățiorul tău mai mic și mai slab. Îi transmise gândul lui Damon într-o uluitoare explozie de Putere. De data asta, am venit pentru sângele tău.

Simți ura clocotitoare a lui Damon, dar răspunsul lui era batjocoritor. Deci asta e mulțumirea după ce v-am salvat pe tine și pe logodnica ta?

Stefan își strânse aripile și coborî iar în picaj, toată lumea lui concentrându-se asupra unui singur țel. Săucidă. Ținti ochii lui Damon, iar bățul pe care acesta îl ridicase de pe jos vâjâi în aer pe lângă noul lui corp. Ghearele se înfipseră în obrazul lui Damon, iar sângele țâșni. Foarte bine.

Nu trebuia să mă lași în viață, îi spuse el lui Damon. Trebuia să ne fi ucis pe amândoi odată.

Voi corecta bucuros această eroare! Până acum, Damon fusese luat prin surprindere, dar acum Stefan îi putea simți Puterea adunându-se, întărindu-l, ridicându-l în așteptare. Dar mai întâi va trebui să-mi spui pe cine se presupune că am ucis de data asta.

Creierul șoimului nu putea să facă față valului de emoții stârnite de această întrebare. Țipând fără cuvinte, se avântă din nou asupra lui Damon, dar de data aceasta ciomagul greu lovi în plin. Rănit, cu o aripă atârându-i, șoimul căzu în spatele lui Damon.

Stefan se schimbă imediat în propria-i formă, simțind cumplit durerea în brațul rupt. Înainte ca Damon să se poată întoarce, își înfipse degetele de la mâna sănătoasă în gâtul fratelui și îl răsuci.

Când vorbi, era aproape amabil.

— Pe Elena, șopti el și se întinse spre gâtul lui Damon.

Era întuneric și foarte frig și cineva era rănit. Cineva avea nevoie de ajutor.

Dar ea era îngrozitor de obosită.

Genele Elenei se zbătură și se deschiseră, iar întunericul dispăru. Cât privește frigul... era înghețată până la oase, împietrită de ger, pătrunsă până la măduvă. Și nici nu era de mirare, căci era acoperită cu gheață din cap până în picioare.

Ce se întâmplase? Era acasă, dormea... Nu, azi era Ziua Orașului. Fusesse în sală, pe scenă.

Fața cuiva arătase ciudat. Era peste puterea ei de înțelegere; nu putea să gândească. Fețe fără chip pluteau prin fața ochilor ei, fragmente sparte de propoziții îi răsunau în urechi. Era extrem de confuză. Și era atât de obosită.

Mai bine să adoarmă la loc. Gheața nu era chiar atât de rea. Începu să se întindă, dar chiar atunci țipetele ajunseră din nou la ea.

Le auzea, dar nu cu urechile, ci cu mintea. Erau țipete de furie și de durere. Cineva era foarte nefericit.

Rămase perfect nemișcată, încercând să înțeleagă.

Fusesse un freamăt, o mișcare undeva, la marginea câmpului ei vizual. O veveriță. O simțea cu mirosul, ceea ce era ciudat, pentru că nu mai mirosise niciodată o veveriță. Aceasta se uită la ea cu niște ochi negri și strălucitori, apoi se cățără pe salcie. Elena își dădu seama că întinsese mâna să o prindă numai după ce se trezi cu mâna goală, dar cu degetele înfipite în noroi.

Era chiar caraghioasă. Pentru ce Dumnezeu și-ar fi dorit o veveriță? Își bătu capul cu asta preț de vreun minut, după care se întinse din nou, epuizată.

Țipetele încă se mai auzeau.

Încercă să-și acopere urechile, dar nu-i era de nici un folos ca să țină sunetele departe. Cineva era rănit și nefericit și se lupta. Asta

era. Undeva se dădea o luptă.

Bun. Deci înțelesese. Acum putea să doarmă.

Și totuși, nu putea. Țipetele o zgâriau pe creier, o atrăgeau spre ele. Simți nevoia irezistibilă să le găsească sursa.

Și abia apoi o să poată să doarmă. După ce-o să-l vadă... pe el.

Oh, da, acum își aducea aminte. Își amintea de el. El era cel care o înțelegea, care o iubea. El era cel cu care ea-și dorea să fie împreună toată viața.

Chipul lui îi apăru din ceață în fața ochilor, îl cercetă cu dragoste. Bine, deci. Pentru el o să se ridice și o să meargă prin lapovița asta nesuferită până o să ajungă în luminișul care trebuie. Până când va putea fi alături de el. Și atunci or să fie împreună.

Doar gândul la el păru să o încălzească. În interiorul lui era un foc pe care puțini puteau să-l vadă. Și totuși, ea îl văzuse. Era la fel ca focul din ea.

El părea să fie în dificultate acum. Cel puțin, se auzeau o groază de strigăte, de durere și de luptă. Ajunsesse destul de aproape ca să le poată auzi la fel de bine cu urechile ca și cu mintea.

Acolo, în spatele stejarului ăluia secular. De acolo venea zarva. El era acolo, cu ochii lui insondabili, și cu zâmbetul lui tainic. Și avea nevoie de ajutorul ei. Iar ea o să-l ajute.

Scuturându-și cristalele de gheață din păr, Elena pătrunse în luminișul din pădure.

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 3

FURIA

Capitolul 1

Elena pătrunse în luminiș. Sub picioarele ei, bucățele de frunze tomnatice înghețau în zloată. Se lăsase întunericul și, deși furtuna începuse să se domolească, aerul din pădure devenea tot mai rece. Dar Elena nu simțea frigul. Nici de întuneric nu-i păsa. Pupilele ei se deschiseră mari, adunând particule minuscule de lumină care pentru ochiul omenesc ar fi rămas invizibile. Vedea foarte clar cele două siluete care se luptau sub stejarul cel mare. Una avea păr negru des, pe care vântul îl învârtejise ca pe talazurile unei mări involburate. Era puțin mai înaltă decât cealaltă și, deși Elena nu-i putea desluși chipul, știa cumva că are ochii verzi.

Și cealaltă avea părul întunecat și des, dar firul era subțire și drept, aproape ca blana unui animal. Dinții îi erau dezgoliți de furie, iar trupul său grațios era ghemuit în poziția unui prădător la pândă. Și-avea ochii negri.

Elena privi câteva minute fără să se miște. Uitase de ce venise aici, de ce fusese atrasă aici de ecourile pe care lupta lor le stârnise în mintea ei. De aproape, zgomotul furiei și urii și durerii lor era aproape asurzitor, ca niște strigăte mute care veneau de la cei doi luptători. Erau încleștați într-o înfruntare pe viață și pe moarte.

Oare cine va învinge? se întrebă ea. Erau amândoi răniți și sângerau, iar brațul stâng al celui mai înalt atârna într-o poziție nefirească. Și totuși, tocmai reușise să-l împingă pe celălalt, lovindu-l violent de trunchiul noduros al unui stejar. Furia lui era atât de puternică încât Elena o putea percepe, și-i simțea gustul în gură, și o auzea, și știa că îi dădea luptătorului o forță incredibilă.

Și atunci Elena își aduse aminte de ce venise. Cum putuse să uite? El era rănit. Mintea lui o chemase aici, izbind-o cu unde de șoc de furie și durere. Venise să-l ajute pentru că ea îi aparținea lui.

Cei doi luptători erau acum pe pământul acoperit de gheață, bătându-se asemenea unor lupi, mârâind unul la celălalt. Cu mișcări

iuți și tăcute, Elena se apropie de ei. Cel cu păr ondulat și ochi verzi – Stefan, șopti o voce în mintea ei – era deasupra, cu degetele înfipite în gâtul celuilalt. Un val de mânie o străbătu pe Elena, mânie și dorința de a proteja. Se întinse între cei doi pentru a apuca mâna care sugruma, pentru a descleșta degetele.

Nici nu se gândise că n-ar putea fi suficient de puternică pentru a face asta. Era puternică, și gata. Se aruncă cu toată greutatea, dându-l la o parte pe bărbatul de deasupra de pe captivul lui, cel pentru care venise ea acolo. Pentru a fi sigură că nu ripostează, se lăsă cu toată forța pe brațul lui rănit, trântindu-l cu fața în jos în zloata plină de frunze. Apoi începu să-l sugrume din spate.

Atacul ei îl luase pe neașteptate, dar nu era nicidecum înfrânt. Reacționă fulgerător, și mâna lui zdravănă îi căută gâtul. Degetul lui mare i se înfipse în trahee.

Elena se trezi că se repede la mâna lui, căutând-o cu dinții. Mintea ei nu putea înțelege, dar trupul ei știa exact ce să facă. Dinții săi erau o armă și ei sfâșiară carnea, făcând sângele să țâșnească.

Dar el era mai puternic decât ea. Cu o mișcare bruscă a umerilor, se desprinse din strânsoare și se răsuci, aruncând-o la pământ. Apoi fu deasupra ei, cu chipul contorsionat de o furie animalică. Ea șuieră la el și își repezi unghiile către ochii lui, dar el o lovi peste mână.

Era gata să o ucidă. Chiar și rănit, era cu mult mai puternic. Buzele i se trăsese înapoi, dezgolindu-i dinții deja stacojii. Asemenea unei cobre, era pregătit să lovească.

Apoi se opri, rămânând nemișcat deasupra ei, în vreme ce expresia i se schimba.

Elena văzu ochii verzi făcându-se mari. Pupilele, care fuseseră contractate ca niște puncte pline de răutate, se deschiseră brusc. Se uita la ea ca și cum o vedea cu adevărat pentru prima oară.

De ce o privea așa? De ce nu termina pur și simplu ce voia să facă? Dar acum mâna de fier se descleșta de pe umărul ei. Mârâitul de animal dispăruse, înlocuit de o privire uimită, nedumerită. Se

așeză pe jos și o ajută și pe ea să se ridice în capul oaselor, cu privirea ațintită asupra chipului ei.

— Elena, șopti el cu o voce răgușită. Elena, ești tu.

Asta sunt eu? se întrebă ea. Elena?

De fapt, nici nu conta. Aruncă o privire către bătrânul stejar. El era tot acolo, între rădăcinile noduroase care ieșeau din pământ, găfâind, sprijinindu-se de una dintre ele cu o mână. Se uita la ea cu ochii lui infinit de negri, cu sprâncenele unite într-o încruntare adâncă.

N-ai grijă, îi spuse ea în gând. Pot să mă ocup de asta. E prost. Apoi se aruncă din nou asupra celui cu ochi verzi.

— Elena! strigă el când îl trânti pe spate.

Mâna lui zdravănă o împinse de umăr, ținând-o departe de el.

— Elena, sunt eu, Stefan! Elena, uită-te la mine!

Ea se uita. Tot ce vedea era pielea dezgolită a gâtului lui. Mârâi din nou, buza ei superioară se ridică, și își arătă colții.

El încremeni.

Ea simți cum șocul reverberează prin trupul lui, îi văzu cutremurarea în privire. Fața lui se albi ca și cum cineva îi trăsese un pumn în stomac. Clătină ușor din cap pe pământul plin de noroi.

— Nu, șopti el. Oh, nu...

Părea să vorbească cu sine, ca și cum nu se aștepta ca ea să-l audă. Întinse o mână către obrazul ei și ea îl plesni peste degete.

— Oh, Elena..., șopti el.

Ultimele urme de furie, de dorință animalică de sânge dispăruseră de pe fața lui. Ochii îi erau plini de uimire, de șoc și de suferință.

Și vulnerabili. Elena profită de acea clipă pentru a se repezi la pielea dezgolită a gâtului lui. El ridică brațul pentru a se feri de ea, pentru a o împinge departe, dar apoi și-l lăsă în jos.

O privi lung, iar durerea din ochii lui ajunse de nesuportat; apoi pur și simplu cedă. Renunță cu totul să mai lupte.

Ea simți asta, simți cum rezistența dispare din trupul lui. El zăcea

pe pământul acoperit de gheață, cu bucăți de frunză în păr, uitându-se dincolo de ea la cerul întunecat, involburat de nori.

Termină ce-ai început, spuse vocea lui obosită în mintea ei.

Pentru o clipă, Elena ezită. În ochii aceia era ceva care stârnea în ea amintiri. Sub lumina Lunii, sau stând într-o mansardă... Dar amintirile erau prea vagi. Nu putea să le deslușească, iar efortul o amețea și îi dădea o stare de greață.

Iar tipul ăsta trebuia să moară, tipul ăsta cu ochi verzi numit Stefan. Pentru că îi făcuse rău lui, celuilalt, cel cu care îi era menit Elenei să fie. Nimeni nu putea să-i facă rău lui și să rămână în viață.

Își înfipse colții în gâtul lui și mușcă adânc. Își dădu seama imediat că n-o făcea așa cum trebuie. Nu găsisese nici o arteră sau venă. Frământă carnea cu dinții, furioasă pe propria ei lipsă de experiență. Era plăcut să muști ceva, dar nu ieșea prea mult sânge.

Frustrată, își înalță capul, apoi mușcă din nou, simțind cum trupul lui zvâcnește de durere.

Mult mai bine acum. De data asta găsisese o venă, dar nu o sfâșiasse suficient de adânc. O zgârietură atât de mică nu era îndeajuns. Avea nevoie să o sfârtece, să lase sângele fierbinte să țâșnească bogat afară.

Victima ei se cutremură în timp ce ea încerca să facă asta, cu dinții scormonind și rozând. Tocmai simțea cum carnea cedează, când niște mâini o traseră, ridicând-o din spate.

Elena mârâi, fără să dea drumul gâtului. Dar mâinile erau insistente. Un braț îi cuprinse mijlocul, niște degete i se înfipseră în păr. Ea se zbatu, agățându-se cu dinții și unghiile de prada sa.

Dă-i drumul! Lasă-l!

Vocea era tăioasă, autoritară, ca o șfichiuire de vânt rece. Elena o recunoscuse și încetă să se mai zbată în mâinile care o trăgeau în spate. Când mâinile o așezară pe pământul înghețat, ea ridică privirile și îl văzu pe el, și un nume i se ivi în minte. Damon. Numele lui era Damon. Îl privi îmbufnată, nemulțumită că fusese smulsă de lângă

prada ei, dar supusă.

Stefan se ridicase în capul oaselor, cu gâtul plin de sânge. Sângele i se scurgea pe cămașă. Elena se linse pe buze, simțind o zvâcnire în adâncul ei, ca o durere de foame, care părea să vină din fiecare fibră a ființei sale. Era din nou amețită.

— Credeam, rosti Damon cu glas tare, că ai spus că a murit.

Se uita la Stefan, care era și mai palid decât înainte, dacă așa ceva era posibil. Pe chipul acela alb era întipărită o infinită deznădejde.

— Uită-te la ea. Atâta spuse.

O mână cuprinse bărbia Elenei, ridicându-i fața. Privirea ei întâlni ochii îngustați ai lui Damon. Apoi degete lungi, subțiri, îi atinseră buzele, pipăind între ele. Instinctiv, Elena încercă să muște, dar nu prea tare. Degetul lui Damon găsi vârful ascuțit al unui canin, și Elena mușcă de data asta, o mușcătură mică, asemenea unui piscoi.

Chipul lui Damon era lipsit de orice expresie, privirea nemiloasă.

— Știi unde ești? întrebă el. Elena se uită în jur. Copaci.

— În pădure, spuse viclean, îndreptându-și din nou ochii spre el.

— Și el cine e?

Ea urmări direcția în care se îndrepta degetul lui.

— Stefan, răspunse pe un ton indiferent. Fratele tău.

— Și eu cine sunt? Știi cine sunt eu?

Ea își întoarse privirea spre el și zâmbi, arătându-și colții ascuțiți.

— Sigur că știu. Ești Damon, și te iubesc.

Capitolul 2

Vocea lui Stefan era sălbatică, dar joasă.

— Asta e ceea ce voiai, nu-i așa, Damon? Și acum ai obținut-o. Trebuia să o faci și pe ea la fel ca noi, la fel ca tine. N-a fost de-ajuns doar s-o omori.

Damon nu îi dădu nici o atenție. O privea intens pe Elena, cu

ochii mijiți, tot în genunchi, ținându-i în mână bărbia.

— Ea treia oară când spui asta și m-am cam plictisit s-o tot aud, comentă el încet. Deși ciufulit și încă respirând greu, era calm, în deplin control. Elena, eu te-am omorât?

— Sigur că nu, spuse Elena, împletindu-și degetele cu degetele mâinii lui libere.

Devenea nerăbdătoare. Oricum, despre ce vorbeau ei? Nimeni nu fusese omorât.

— Nu te-am crezut niciodată un mincinos, îi spuse Stefan lui Damon, cu aceeași amărăciune în glas. Orice altceva, dar nu asta. Nu te-am mai auzit niciodată până acum încercând să îți ascunzi faptele.

— Încă un minut, spuse Damon, și o să-mi pierd cumpătul.

Mai mult de-atât ce-mi poți face? replică Stefan. Să mă omori ar fi o faptă miloasă.

— Nu mai am milă pentru tine de secole, spuse Damon cu glas tare. Dădu în sfârșit drumul bărbiei Elenei. Ce-ți mai aduci aminte din ziua de azi? o întrebă.

Elena vorbi cu un glas obosit, ca un copil care spunea pe de rost o lecție nesuferită.

— Azi a fost festivitatea de Ziua Orașului.

Își mișcă degetele într-ale lui Damon și ridică privirea către el. Asta era tot ce-și amintea, dar nu era de-ajuns. Iritată, încercă să-și mai aducă aminte și altceva.

— Era cineva în sala de mese... Caroline. Îi oferi numele, mulțumită. Voia să-mi citească jurnalul în fața tuturor, și asta era foarte rău, pentru că... Elena bâjbâi în minte, dar amintirea se pierdu. Nu mai știu de ce. Dar am păcălit-o noi.

Și îi zâmbi cald, cu un aer conspirator.

— Oh, „noi” am păcălit-o, nu-i așa?

— Da. Tu l-ai luat de la ea. Ai făcut-o pentru mine. Degetele mâinii ei libere se strecurară sub jacheta lui, căutând coperta cu colțuri tari a jurnalului.

— Pentru că mă iubești, spuse ea, găsim cartea și zgâriind-o ușor. Mă iubești, nu?

Din mijlocul luminișului se auzi un sunet înăbușit. Elena se uită într-acolo și văzu că Stefan își întorsese privirea.

— Elena. Pe urmă ce s-a întâmplat? Vocea lui Damon îi atrase atenția către el.

— Pe urmă? Pe urmă mătușa Judith a început să se certe cu mine. Elena se gândi puțin la asta, apoi ridică din umeri. Pentru... ceva. Eu m-am înfuriat. Nu e mama mea. Nu poate să-mi spună ce să fac.

Vocea lui Damon era seacă.

— Nu cred că asta va mai fi o problemă. Și pe urmă?

Elena oftă adânc.

— Pe urmă m-am dus și am luat mașina lui Matt. Matt. Elena rosti numele gânditoare, trecându-și limba peste canini. În mintea ei văzu un chip plăcut, păr blond, umeri solizi. Matt.

— Și unde te-ai dus cu mașina lui Matt?

— La Podul Wickery, spuse Stefan, întorcându-se iar către ei, cu ochii plini de deznădejde.

— Nu, la pensiune, îl corectă Elena, iritată. Ca să aștept pe... ăăă... am uitat. Oricum, am așteptat acolo. Pe urmă... pe urmă s-a pornit furtuna. Vânt, ploaie, toate. Nu mi-a plăcut. Am intrat în mașină. Dar ceva a venit după mine.

— Cineva a venit după tine, spuse Stefan, uitându-se la Damon.

— Ceva, un lucru, insistă Elena. Se săturase de întreruperile lui. Hai să mergem undeva, doar noi doi, îi spuse lui Damon, ridicându-se în genunchi astfel încât fața ei era aproape de a lui.

— Într-un minut, spuse el. Ce fel de lucru a venit după tine?

Ea se lăsă la loc în spate, exasperată.

— Nu știu ce fel de lucru! Era ceva cum n-am mai văzut până acum. Nu ca tine și Stefan. Era...

Imaginile i se succedară prin minte. Negura care plutea deasupra pământului. Vântul care urla. O formă, albă, enormă, arătând ca și

cum era plămădită ea însăși din negură. Gonind după ea ca un nor alungat de vânt.

— Poate că era doar furtuna, spuse ea. Dar am crezut că vrea să-mi facă rău. Până la urmă am scăpat.

Jucându-se cu fermoarul jachetei de piele a lui Damon, Elena zâmbi tainic și îl privi printre gene.

Pentru prima oară pe chipul lui Damon apărură o emoție. Buzele i se strâmbară într-o grimasă.

— Ai scăpat.

— Da. Mi-am adus aminte ce mi-a spus... cineva... despre apa curgătoare. Lucrurile rele nu o pot traversa. Așa că am luat-o înspre Drowning Creek, către pod. Și pe urmă...

Ezită, încruntată, încercând să găsească o amintire clară în noua confuzie din mintea ei. Apă. Își amintea de apă. Și de cineva care țipa. Dar nimic altceva.

— Și pe urmă am traversat-o, încheie ea, veselă. Așa trebuie să fi făcut, de vreme ce sunt aici. Și asta-i tot. Acum putem pleca?

Damon nu îi răspunse.

— Mașina e încă în râu, spuse Stefan.

El și Damon se uitau unul la celălalt ca doi adulți ce poartă o discuție în prezența unui copil care nu înțelege nimic, cu ostilitățile întrerupte pentru moment. Elena simți cum o cuprinde iritarea. Deschise gura să vorbească, dar Stefan continua:

— Bonnie și Meredith și cu mine am găsit-o. Eu am intrat în apă și am scos-o, dar atunci deja...

Atunci deja, ce? se întrebă încruntată Elena.

Buzele lui Damon se arcuiră batjocoritoare.

— Și atunci ți-ai pierdut speranța? Tu, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să bănuiești ce s-ar putea întâmpla. Sau ideea ți se părea atât de respingătoare încât nici măcar nu ai luat-o în considerare? Ai fi vrut mai degrabă să fie cu adevărat moartă?

— Nu avea puls, nu mai respira! strigă înfuriat Stefan. Și

niciodată nu a primit suficient sânge cât să o schimbe!

Privirea lui deveni dură, și el adăugă:

— Oricum, nu de la mine!

Elena deschise iar gura, dar Damon îi puse două degete pe buze ca să o facă să tacă. Spuse calm, cu o voce insinuantă:

— Și asta-i problema acum – sau și tu ești prea orb ca să vezi asta? Mi-ai spus să mă uit la ea; uită-te și tu. E în șoc, irațională. Oh, da, până și eu recunosc asta. Făcu o pauză și zâmbi fermecător înainte de a continua. E ceva mai mult decât obișnuita confuzie după schimbare. O să aibă nevoie de sânge, sânge omenesc, altfel trupul ei nu va avea forța de a încheia transformarea, și va muri.

Cum adică irațională? își spuse indignată Elena.

— Mă simt bine, murmură ea, sub degetele lui Damon. Sunt obosită, asta-i tot. Voiam să mă culc când v-am auzit bătându-vă, și am venit să te ajut. Și pe urmă nici nu m-ai lăsat să-l omor, încheie ea, scârbită.

— Da, de ce n-ai lăsat-o? întrebă Ștefan.

Se uita la Damon ca și cum ar fi putut să sfredelească niște găuri prin el cu privirea. Dispăruse orice urmă de cooperare din partea lui.

— Ar fi fost cel mai ușor lucru de făcut, zise. Damon se holbă la el, brusc furios, răspunzându-i ostilității lui Ștefan cu propria-i ostilitate. Respira rapid, abia auzit.

— Poate că nu-mi plac lucrurile ușoare, șuieră el. Apoi păru să-și recapete din nou controlul. Buzele i se arcuiră batjocoritor și adăugă: Hai s-o luăm așa, dragă frate: dacă o să aibă cineva satisfacția de a te omorî, acela o să fiu eu. Nimeni altcineva. Am de gând să mă ocup personal de treaba asta. Și e ceva la care mă pricep foarte bine, crede-mă.

— Ne-ai arătat asta, spuse încet Ștefan, ca și cum fiecare cuvânt îi făcea rău.

— Dar pe ea, spuse Damon întorcându-se către Elena cu ochi scânteietori, nu am omorât-o. De ce aș face-o? Puteam să o schimb

oricând aş fi vrut.

— Poate pentru că tocmai s-a logodit cu altcineva.

Damon ridică mâna Elenei, cu degetele încă împletite cu ale lui. Pe degetul mijlociu strălucea un inel de aur, în care era montată o piatră de un albastru adânc. Elena se încruntă, amintindu-şi vag că îl mai văzuse şi înainte. Apoi înălţă din umeri şi se rezemă, obosită, de Damon.

— Ei bine, spuse Damon, coborându-şi privirea către ea, asta nu pare să fie o problemă prea mare, nu? Mă gândesc că poate s-a bucurat să uite de tine. Îl privi pe Stefan, aruncându-i un zâmbet răutăcios. Dar o să aflăm exact când o să-şi revină. O putem întreba pe care dintre noi îl alege. De acord?

Stefan clătină din cap.

— Chiar şi să sugerezi aşa ceva e... Cum poţi, după tot ce s-a întâmplat...

Vocea i se stinse.

— Cu Katherine? Pot s-o spun eu, dacă tu nu poţi. Katherine a făcut o alegere prostească şi a plătit un preţ pentru ea. Elena e altfel; ştie foarte bine ce vrea. Dar nu contează dacă eşti tu sau nu de acord, adăugă el, fără să ia în seamă alte proteste ale lui Stefan. Problema e că acum este foarte slăbită şi are nevoie de sânge. O să am eu grijă să îl primească, şi pe urmă am de gând să aflu cine i-a făcut asta. Poţi să vii şi tu, sau nu. Cum vrei. Damon se ridică în picioare şi o trase şi pe Elena după el. Hai să mergem.

Elena se bucură să meargă cu el, mulţumită că se mişca. Pădurea era interesantă noaptea; nu mai observase niciodată asta până atunci. Bufniţele îşi trimiteau strigătele jalnice, apăsătoare, printre copaci, iar şoarecii-cerb se furişau pe lângă picioarele ei care alunecau. Aerul era mai rece în luminişuri, căci îngheţa mai întâi în adânciturile şi vâlcelele din pădure. Descoperi că era uşor să se mişte în tăcere alături de Damon prin covorul de frunze; nu trebuia decât să fie atentă unde punea piciorul. Nici nu se uită în urmă să vadă

dacă Stefan îi urma.

Recunoscu locul unde ieșiră din pădure. Fusesse acolo mai devreme, tot azi. Dar acum în locul acela era un fel de activitate febrilă: lumini roșii și albastre pâlpâiau pe mașini, iar în lumina farurilor se vedeau siluete întunecate de oameni adunați laolaltă. Elena se uită curioasă la ele. Câteva i se păreau cunoscute. Femeia aceea, de pildă, cu fața îngustă și trasă, cu ochii neliniștiți – mătușa Judith? Și bărbatul înalt de lângă ea – logodnicul mătușii Judith, Robert?

Ar mai trebui să fie cineva cu ei, își spuse Elena. Un copil cu părul la fel de blond ca al Elenei. Dar oricât se strădui, nu reuși să-și amintească un nume.

Cele două fete care se strângeau în brațe, în mijlocul unor polițiști, de astea două își amintea. Cea mărunță, cu părul roșcat, care plângea era Bonnie. Cea înaltă, cu părul negru, Meredith.

— Dar nu e în apă, îi spunea Bonnie, cu o voce tremurată, în pragul isteriei, unui bărbat în uniformă. L-am văzut pe Stefan scoțând-o din apă. V-am spus deja de nenumărate ori.

— Și l-ați lăsat acolo cu ea?

— Trebuia să-l lăsăm. Furtuna se întetea și venea ceva...

— Lasă asta, interveni Meredith. Părea doar puțin mai calmă decât Bonnie. Stefan a zis că dacă... trebuia să o lase, o s-o lase sub sălcii.

— Și unde e Stefan acum? întrebă un alt polițist.

— Nu știm, spuse Bonnie. Noi ne-am dus după ajutoare. Probabil că el a venit după noi. Dar ce s-a întâmplat cu... cu Elena...

Bonnie se întoarse și își îngropă fața în umărul lui Meredith.

Sunt necăjite pentru mine, își dădu seama Elena. Ce prostuțe. Oricum, pot să lămuresc asta. Porni către lumină, dar Damon o trase înapoi. Ea îl privi, supărată.

— Nu așa. Alege pe cine vrei și o să-l aducem noi la tine, spuse el.

— Pentru ce să-l vreau?

— Ca să te hrănești, Elena. Ești vânător acum. Acolo e prada ta.

Elena își trecu limba peste un canin, cu îndoială. Nimic de acolo nu i se părea a fi hrană. Și totuși, pentru că Damon spusese asta, era înclinată să îl creadă.

— Cine crezi tu, spuse ea îndatoritoare. Damon își dădu capul pe spate, cu ochii mișiți, cercetând grupul de persoane din fața lor asemenea unui expert care evalua un tablou faimos.

— Ei, ce-ai zice de vreo doi paramedici drăguți?

— Nu, spuse o voce în spatele lor. Damon abia dacă aruncă o privire peste umăr la Stefan.

— De ce nu?

— Pentru că au fost suficiente atacuri. Poate că Elena are nevoie de sânge omenesc, dar nu trebuie să vâneze pentru el.

Fața lui Stefan era înnegurată și ostilă, dar părea hotărât, într-un fel necruțător.

— Mai există și altă cale? întrebă Damon ironic.

— Știi bine că există. Să găsim pe cineva care vrea – sau care poate fi determinat să vrea. Cineva care ar face-o pentru Elena și care este suficient de puternic din punct de vedere mental pentru a accepta asta.

— Și bănuiesc că tu știi unde am putea găsi un asemenea model de virtute?

— Ad-o la școală. Ne întâlnim acolo, spuse Stefan și dispăru.

Plecară, lăsând în urmă același freamăt, luminile continuând să licărească, oamenii agitându-se încă.

În vreme ce se îndepărtau, Elena observă ceva ciudat: în mijlocul râului, luminată de faruri, se afla o mașină. Era complet sub apă, cu excepția barei din față, care ieșea la suprafață.

Ce loc stupid de a parca o mașină, își spuse ea și îl urmă pe Damon înapoi în pădure.

Stefan începea din nou să simtă.

Durea. Crezuse că terminase cu durerea, că nu avea să mai simtă niciodată nimic. Când scosese din apa întunecată trupul lipsit de viață al Elenei, își spusese că nimic nu avea să-i mai aducă suferință vreodată, pentru că nimic nu putea egala acel moment al suferinței.

Se înșelase.

Se opri și rămase sprijinit cu mâna zdravănă de trunchiul unui copac, cu capul aplecat, răsuflând adânc. Când cețurile roșii se limpeziră și putu să vadă din nou, porni mai departe, dar durerea arzătoare din piept rămase la fel de intensă. Nu te mai gândi la ea, își spuse, știind că era inutil.

Dar ea nu era moartă cu adevărat. Nu conta asta cumva? Crezuse că nu avea să-i mai audă niciodată vocea, nu avea să-i mai simtă atingerea...

Iar acum, când îl atingea, voia să îl omoare.

Se opri din nou, aplecându-se în față, temându-se că o să i se facă rău.

Să o vadă așa e un chin mai mare decât să o vadă zăcând rece și moartă. Poate că de aceea îl lăsase Damon în viață. Poate că asta era răzbunarea lui Damon.

Și poate că Stefan ar trebui pur și simplu să facă ceea ce avusese de gând să facă după ce îl omora pe Damon. Să aștepte până în zori și atunci să-și scoată inelul de argint care îl apăra de lumina soarelui. Să stea scaldat în îmbrățișarea fierbinte a acelor raze până când îi ardeau cu totul carnea de pe oase și stingeau pentru totdeauna această durere.

Dar știa că nu o va face. Atâta timp cât Elena mai pășea pe acest pământ, n-o va părăsi niciodată. Chiar dacă ea îl ura, chiar dacă îl vâna. Avea să facă tot posibilul să o protejeze, să fie în siguranță.

Stefan se îndreptă către pensiune. Trebuia să se curețe înainte să fie văzut de oameni. În camera lui, își spală sângele de pe față și gât și își cercetă brațul. Procesul de vindecare începuse deja și, dacă se

concentra, îl putea accelera. Își consuma repede Puterile; lupta cu fratele lui deja îl slăbise. Iar refacerea era importantă acum. Nu din cauza durerii – abia o băga în seamă – ci pentru că trebuia să fie în formă.

Damon și Elena așteptau în fața școlii. Stefan simțea nerăbdarea fratelui său și noua prezență sălbatică a Elenei acolo în întuneric.

— Ar fi bine să funcționeze chestia asta, spuse Damon.

Stefan nu răspunse nimic. Sala de spectacole a școlii era un alt loc plin de agitație. Oamenii ar fi trebuit să se bucure de balul de Ziua Orașului; dar, de fapt, cei care rămăseseră acolo în timpul furtunii umblau de colo-colo, adunându-se în grupuri mici și discutând. Stefan se uită prin ușa deschisă, căutând cu mintea o anumită prezență.

O găsi. Un cap blond stătea aplecat deasupra unei mese dintr-un colț.

Matt.

Matt se îndreptă de spate și se uită în jur, nedumerit. Stefan, cu puterea minții, îi ceru să iasă afară. Ai nevoie de niște aer proaspăt, gândi, insinuând sugestia în subconștientul lui Matt. Ai vrea să ieși afară pentru o clipă.

Lui Damon, care stătea invizibil în afara cercului de lumină, îi spuse: Du-o în școală, în laboratorul foto. Știe ea unde e. Nu vă arătați până nu vă spun eu. Apoi se îndepărtă și așteptă să-și facă Matt apariția.

Matt ieși afară, cu fața lui trasă ridicată spre cerul acoperit de nori. Tresări violent când Stefan îi vorbi.

— Stefan! Ești aici!

Disperarea, speranța și groaza i se succedară pe chip. Se apropie repede de Stefan.

— Au... au adus-o deja înapoi? Ai vreo veste?

— Ce ai auzit tu?

Matt se holbă la el o clipă înainte de a răspunde.

— Bonnie și Meredith au venit și-au spus că Elena a căzut de pe Podul Wickery, cu mașina mea. Au spus că ea a... Matt se opri și înghiți cu greu. Stefan, nu e adevărat, nu-i așa?

Se uita la el cu ochi rugători. Stefan își întoarse privirea.

— Oh, Doamne, spuse Matt răgușit. Se răsuci cu spatele la Stefan, apăsându-și podul palmelor pe ochi. Nu pot să cred; nu cred. Nu poate fi adevărat.

— Matt...

Stefan îi puse ușor o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, spuse Matt cu o voce aspră, sacadată. Tu treci mai mult ca sigur prin chinurile iadului, iar eu înrăutățesc totul.

Mai mult decât crezi, își spuse Stefan, și mâna îi căzu de pe umărul lui Matt. Venise cu intenția de a-și folosi Puterile pentru a-l convinge pe Matt. Acum asta părea imposibil. N-o putea face, nu primului – și singurului – prieten om pe care îl avusese în acest loc.

Alternativa rămasă era să-i spună lui Matt adevărul. Să-l lase pe Matt să aleagă, în momentul în care știa totul.

— Dacă în clipa asta ar exista ceva ce ai putea face pentru Elena, spuse el, ai face-o?

Matt era prea tulburat pentru a mai întreba ce întrebare idioată era asta.

— Orice, spuse el aproape furios, frecându-și ochii cu mâneca hainei. Aș face orice pentru ea.

Se uită la Stefan cu un aer oarecum sfidător, respirând tremurat.

Felicitări, gândi Stefan, simțind brusc cum i se cască un abis în stomac. Tocmai ai câștigat o excursie în Zona Crepusculară.

— Vino cu mine, îi spuse lui Matt. Vreau să-ți arăt ceva.

Capitolul 3

Elena și Damon așteptau în camera obscură, Stefan le simți

prezența în mica anexă când deschise ușa laboratorului foto și îl conduse pe Matt înăuntru.

— Ușa asta ar fi trebuit să fie încuiată, spuse Matt când Stefan aprinse lumina.

— Era, spuse Stefan.

Nu știa ce altceva să mai spună ca să-l pregătească pe Matt pentru ceea ce urma. El nu își mai dezvăluise niciodată până atunci natura, în mod deliberat, unui om.

Rămase nemișcat și tăcut, până când Matt se întoarse ca să-l privească. Încăperea era rece și cufundată în liniște, iar aerul părea să atârne greu peste ei. Tăcerea se prelungea, și văzu cum expresia lui Matt se schimbă încet de la uluirea amorțită de durere la o stare de tulburare.

— Nu înțeleg, spuse Matt.

— Știu că nu înțelegi.

Continuă să îl privească pe Matt, îndepărtând voit barierele care îi ascundeau Puterile de percepția umană. Văzu reacția de pe chipul lui Matt – tulburarea transformându-se în teamă. Matt clipi și clătină din cap, iar respirația i se accelerează.

— Ce...? Începu, cu vocea scrâșnită.

— Există probabil o mulțime de lucruri care te-au nedumerit la mine, spuse Stefan. De ce port ochelari de soare în lumină puternică. De ce nu mănânc. De ce am reflexe atât de rapide.

Acum, Matt stătea cu spatele la camera obscură. Mărul lui Adam i se mișca rapid, ca și cum încerca să înghită. Stefan, cu simțurile lui de prădător, auzea inima lui Matt zvâcnind înfundat.

— Nu, spuse Matt.

— Trebuie să fi fost nedumerit, trebuie să te fi întrebat de ce sunt atât de diferit de toți ceilalți.

— Nu. Adică... nu-mi pasă. Nu mă bag în treburi care nu mă privesc.

Matt se mișcă încet către ușă, iar ochii i se îndreptau spre ea într-o

mișcare aproape imperceptibilă.

— Stai pe loc, Matt. Nu vreau să-ți fac rău, dar acum nu te pot lăsa să pleci.

Simțea nevoia, cu greu ținută în frâu, care emana dinspre Elena, din camera obscură. Așteaptă, îi spuse.

Matt rămase nemișcat, renunțând la orice încercare de a se apropia de ușă.

— Dacă ai vrut să mă sperii, ai reușit, îi spuse lui Stefan cu o voce joasă. Ce mai vrei?

Acum, îi spuse Stefan Elenei. Iar către Matt:

— Întoarce-te.

Matt se întoarce. Și își înăbuși un strigăt.

Elena stătea acolo, dar nu Elena din acea după amiază, când o văzuse ultima oară Matt. Acum era desculță sub rochia ei lungă. Cutele muselinei albe subțiri care stătea lipită de trupul ei erau acoperite cu cristale de gheață care străluceau în lumina de sus. Pielea ei, întotdeauna palidă, avea un luciu iernatic ciudat, iar părul auriu părea acoperit de un lustru argintiu. Dar diferența adevărată se vedea pe chipul ei. Peste ochii aceia de un albastru adânc erau lăsate pleoapele grele, dându-i un aspect somnoros, și totuși părea nefiresc de trează. Iar buzele îi erau arcuite cu o anticipare senzuală și în același timp cu o foame lacomă. Era mai frumoasă decât fusese în viață, dar era o frumusețe înspăimântătoare.

În vreme ce Matt se holba la ea, paralizat, limba roz a Elenei trecu încet peste buzele ei.

— Matt, spuse ea, prelungind prima consoană a numelui, apoi zâmbi.

Stefan auzi cum lui Matt i se taie răsufarea de uimire neîncrezătoare, apoi suspinul pe care îl scoase când în cele din urmă se trase în spate din fața Elenei.

E în regulă, spuse el, trimițând gândul către Matt cu ajutorul Puterii. Când Matt tresări zvâcnind către el și privindu-l cu ochi

măriți de șoc, Stefan adăugă:

— Deci acum știi.

Expresia lui Matt îi spunea că nu voia să știe, iar Stefan vedea pe chipul lui refuzul de a accepta. Dar Damon apăru lângă Elena și pași puțin spre dreapta, adăugându-și prezența la atmosfera încărcată din încăpere.

Matt era înconjurat. Cei trei îl încercuiau, inuman de frumoși și de amenințători.

Stefan putea adulmeca frica lui Matt. Era frica neputincioasă a iepurelui în fața vulpii, a șoarecelui în fața bufniței. Iar Matt avea dreptate să se teamă. Ei erau prădătorii; el era cel vânat. Scopul lor în viață era să îl omoare.

Iar acum instinctele nu mai puteau fi stăpânite. Instinctul lui Matt era de a intra în panică și de a o lua la fugă, ceea ce declanșa reflexe în mintea lui Stefan. Când prada fugea, prădătorul o urmărea; lucrurile erau simple. Toți cei trei prădători de aici erau tensionați și nerăbdători, iar Stefan simțea că nu putea fi responsabil pentru consecințe dacă Matt încerca să fugă.

Nu vrem să-ți facem rău, îi spuse lui Matt. Elena are nevoie de tine și ceea ce își dorește nu îți va face rău permanent. Nici măcar nu trebuie să te doară, Matt.

Dar mușchii lui Matt erau încă încordați pentru fugă, iar Stefan își dădu seama că toți trei îl pândeau, se strângeau tot mai aproape de el, gata să-i taie orice posibilitate de scăpare.

Ai spus că ai face orice pentru Elena, îi aminti disperat lui Matt, și atunci îl văzu făcându-și alegerea.

Matt expiră adânc și tensiunea i se scurse din trup.

— Ai dreptate, așa am spus, șopti. Își adună puterile în mod vizibil înainte de a continua. De ce are nevoie?

Elena se aplecă în față și-și puse un deget pe gâtul lui Matt, trasând conturul unei artere proeminente.

— Nu aia, spuse repede Stefan. L-ai omorî. Arată-i, Damon.

Insistă, atunci când Damon nu se obosi să o facă: Arată-i.

— Încearcă aici, sau aici.

Damon arată cu o eficiență cinică, ținând în sus bărbia lui Matt. Era suficient de puternic pentru ca Matt să nu poată să se smulgă din strânsoarea lui și Stefan simți cum pe Matt îl cuprinde din nou panica.

Ai încredere în mine, Matt. Trecu în spatele băiatului. Dar trebuie să fie alegerea ta, încheie el, brusc cuprins de compasiune. Te poți răzgândi.

Matt ezită și apoi vorbe printre dinții încleștați.

— Nu. Vreau să ajut. Vreau să te ajut, Elena.

— Matt, șopti ea, cu ochii ei albaștri ca nestematele, tivii de gene dese, ațintiți asupra lui.

Apoi privirea ei coborî spre gâtul lui și buzele i se deschiseră înfometate. Nu se mai vedea acea nesiguranță pe care o arătase când Damon îi sugerase să se folosească de paramedici.

— Matt.

Zâmbi din nou și apoi se repezi fulgerător, ca o pasăre care atacă.

Stefan își așează palma pe spatele lui Matt pentru a-l sprijini. Pentru o clipă, când dinții Elenei îi sfâșiară pielea, Matt încercă să se tragă înapoi, dar Stefan gândi repede: Nu te împotrivi; asta face să te doară.

Pe când Matt încerca să se relaxeze, un ajutor neașteptat veni de la Elena, care radia gândurile calde și pline de bucurie ale unui pui de lup care era hrănit. De data aceasta nimerise din prima încercare tehnica mușcatului și era plină de mândrie inocentă și satisfacție crescândă pe când durerile ascuțite ale foamei începeau să se domolească. Și de recunoștință pentru Matt, își dădu Stefan seama, cu o strângere de inimă bruscă de gelozie. Elena nu îl ura pe Matt și nici nu voia să îl omoare, pentru că nu reprezenta o amenințare pentru Damon. Elena ținea la Matt.

Stefan o lăasă să ia atât cât nu era periculos, apoi interveni.

Ajunge, Elena. Nu cred că vrei să-i faci rău. Dar fu nevoie de eforturile combinate ale lui, ale lui Damon și ale unui Matt amețit pentru a o desprinde.

— Acum trebuie să se odihnească, spuse Damon. O duc undeva unde poate să o facă în siguranță.

Nu îi cerea voie lui Stefan; îi comunica doar.

În vreme ce plecau, vocea lui mentală adăugă, doar pentru urechile lui Stefan: N-am uitat cum m-ai atacat, frate. O să vorbim despre asta mai târziu.

Stefan se uită lung după ei. Văzuse cum ochii Elenei rămân ațintiți asupra lui Damon, cum îl urmează fără să pună întrebări. Dar acum ea nu mai era în pericol; sângele lui Matt îi dăduse forța de care avea nevoie. Numai la asta trebuia să se gândească Stefan, și își spuse că asta era tot ce conta.

Se întoarse și văzu expresia uluită a lui Matt. Băiatul uman se prăbușise într-un scaun de plastic și se holba drept înainte.

Apoi privirea lui se ridică și se aținti în ochii lui Stefan, iar cei doi se uitară lung unul la celălalt, încruntați.

— Așa deci, spuse Matt. Acum știu. Clătină din cap, întorcând privirea într-o parte. Dar tot nu pot să cred, murmură. Se apăsă ușor cu degetele pe gât și se strâmbă. Cu excepția ăsteia. Apoi se încruntă. Tipul ăla, Damon, cine e?

— Fratele meu mai mare, spuse Stefan pe un ton detașat. De unde știi cum îl cheamă?

— Era acasă la Elena săptămâna trecută. PISOIUL l-a scuipat. Matt tăcu pentru o clipă, amintindu-și altceva. Iar Bonnie a avut un fel de criză mediumnică.

— A avut o premoniție? Ce a spus?

— A spus... a spus că Moartea era în casă.

Stefan își întoarse privirea către ușa pe care ieșiseră Damon și Elena.

— A avut dreptate, spuse.

— Stefan, ce se întâmplă?

Vocea lui Matt avea o notă vag rugătoare.

— Tot nu înțeleg, zise el. Ce s-a întâmplat cu Elena? Așa o să rămână întotdeauna? Nu putem face nimic?

— Să rămână cum? întrebă Stefan cu brutalitate. Dezorientată? Un vampir?

Matt își întoarse privirea.

— Amândouă, spuse.

— În privința primei, e posibil să devină mai rațională acum, după ce s-a hrănit. Oricum, asta crede Damon. Cât despre cea de-a doua, nu e decât un singur lucru pe care-l poți face pentru a-i schimba starea. Ochii lui Matt se luminară de speranță și Stefan continuă: Poți să iei un țaruș de lemn și să i-l înfigi în inimă. Atunci n-o să mai fie un vampir. O să fie doar moartă.

Matt se ridică și se duse la fereastră.

— Dar tu n-o vei omorî, pentru că asta s-a întâmplat deja. S-a înecat în râu, Matt. Dar pentru că avea suficient sânge de la mine – aici Stefan făcu o pauză pentru a-și calma vocea – și, se pare, de la fratele meu, ea s-a schimbat în loc să moară pur și simplu. S-a trezit un prădător, la fel ca și noi. Și asta va fi de acum înainte.

Continuând să stea cu spatele la Stefan, Matt răspunse:

— Am știut dintotdeauna că era ceva ciudat cu tine. Mi-am spus că era doar faptul că vii dintr-o altă țară. Clătină din nou din cap, dezamăgit de sine însuși. Dar în adâncul sufletului am știut că era mai mult de-atât. Și totuși, ceva tot îmi spunea că pot să am încredere în tine, și am avut.

— Ca atunci când ai mers cu mine să iau verbina.

— Mda. Ca atunci. Apoi întrebă: Acum poți să-mi spui pentru ce dracu' era aia?

— Pentru protecția Elenei. Voiam să-l țin pe Damon departe de ea. Dar se pare că nu asta era ceea ce voia și ea.

Nu putu să-și ascundă amărăciunea, sentimentul coplesitor de

trădare din voce. Matt se întoarse către el.

— N-o judeca înainte să cunoști toate datele, Stefan. Țsta e un lucru pe care l-am învățat.

Stefan fu surprins, apoi îi zâmbi lui Matt, un zâmbet lipsit de amuzament. Acum, el și Matt erau în aceeași situație – foștii prieteni ai Elenei. Se întrebă dacă se va purta la fel de decent ca și Matt. Dacă își va accepta înfrângerea ca un gentleman.

Nu credea asta.

Afară se stârnise o rumoare. Era imperceptibilă pentru urechea omenească și Ștefan aproape o ignoră – până deveni conștient de cuvinte.

Apoi își aminti ceea ce făcuse în această școală cu doar câteva ore înainte. Până în acel moment, uitase cu totul de Tyler Smallwood și de prietenii lui.

Acum amintirea îi reveni în minte; rușinea și oroarea îl sufocară. Își pierduse mințile de durerea morții Elenei, și rațiunea lui cedase sub presiune. Dar asta nu era o scuză pentru ceea ce făcuse. Oare erau cu toții morți? El, care jurase cu atâta vreme în urmă să nu omoare, omorâse astăzi șase oameni?

— Ștefan, așteaptă. Unde te duci?

Când Ștefan nu răspunse, Matt îl urmă, aproape alergând pentru a ține pasul cu el, afară din clădirea principală a școlii, către zona asfaltată. În marginea îndepărtată a terenului de fotbal, domnul Shelby stătea lângă baraca semicirculară.

Chipul administratorului era cenușiu, brăzdat de cute săpate acolo de groază. Părea să încerce să strige, dar din gura lui ieșeau doar icnete răgușite. Împingându-l într-o parte, Ștefan se uită în încăpere și avu o senzație curioasă de deja-vu.

Părea Camera Spintecătorului Nebun din Casa Bântuită. Doar că asta nu era o scenă aranjată pentru vizitatori. Totul era real.

Peste tot erau aruncate trupuri, printre bucăți rupte de lemn și cioburi de sticlă de la ferestrele sparte. Fiecare centimetru pătrat din

încăperea era împrôșcat cu sânge, roșu-marونیu și cu un aspect sinistru pe măsură ce se încheaga. Iar o privire aruncată trupurilor arăta de ce: fiecare avea două răni purpurii pe gât. Cu excepția lui Caroline: gâtul ei era neatins, dar ochii îi erau larg deschiși, cu o privire goală.

În spatele lui Stefan, Matt nu mai putea să respire.

— Stefan, Elena n-a... n-a...

— Taci, îi răspunse încordat Stefan.

Se uită în spate la domnul Shelby, dar el se împiedicase de căruciorul cu mături și mopuri și zăcea prăbușit peste el. Sticla scrâșni sub picioarele lui Stefan când traversă încăperea și îngenunche lângă Tyler.

Nu era mort. Când își dădu seama de asta, ușurarea îl străbătu pe Stefan asemenea unui talaz. Pieptul lui Tyler se mișca aproape imperceptibil și când Stefan ridică puțin capul băiatului, ochii lui se între-deschiseră, cu o privire sticloasă, neclară.

Nu-ți amintești nimic, îi spuse Stefan în gând. Și în timp ce făcea asta, se întrebă de ce se mai obosea. Ar trebui pur și simplu să plece din Fell's Church, să dispară acum din aceste locuri și să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar n-o va face. Nu atâta timp cât Elena era aici.

Adună mințile inconștiente ale celorlalți în Puterea lui mentală și le spuse același lucru, întipărindu-le ideea adânc în creiere. Nu-ți vei aduce aminte cine te-a atacat. Toată după-amiaza e o pagină goală în mintea ta.

Simți cum Puterile lui mentale tremură, asemenea unor mușchi foarte obosiți. Erau aproape de epuizare completă.

Afară, domnul Shelby își recăpătase vocea în cele din urmă și striga. Epuizat, Stefan lăsă capul lui Tyler să cadă la loc pe jos, printre degetele lui, și se răsuci.

Matt stătea cu dinții dezgoliți, cu nările umflate, ca și cum tocmai mirosise ceva dezgustător. Ochii lui erau ochii unui străin.

— Nu Elena, șopti el. Tu ai făcut asta.

Taci! Stefan trecu pe lângă el, împingându-l deoparte, și se cufundă în răceala binefăcătoare a nopții, punând o distanță între el și acea încăpere, simțind aerul înghețat pe pielea fierbinte. Un zgomot de pași alergând dinspre sala de mese îi spuse că strigătele domnului Shelby fuseseră în sfârșit auzite de niște oameni.

— Tu ai făcut-o, nu-i așa? Matt îl urmase pe Stefan afară pe terenul de fotbal. Vocea lui arăta că se străduia să înțeleagă. Stefan se întoarse către el.

— Da, eu am făcut-o, mârâi el. Îl privi fix pe Matt, fără să ascundă amenințarea furioasă de pe chipul lui. Ți-am spus, Matt, noi suntem vânători. Omorâm. Voi sunteți oile, noi suntem lupii. Iar Tyler și-a cerut-o în fiecare zi de când am venit aici.

— Și-a cerut un pumn în nas, sigur. Așa cum i-ai dat înainte. Dar... asta?

Matt se apropie de el, privindu-l în ochi, netemător. Avea curaj, Stefan trebuia să recunoască.

— Și nici măcar nu-ți pare rău? Nici măcar n-o regreti? întrebă Matt.

— De ce-aș face-o? răspunse Stefan rece, pe un ton sec. Tu regreti după ce ai mâncat prea multă friptură? Îți pare rău pentru vacă?

Văzu privirea lui Matt, neîncrezătoare, șocată, scârbită, și durerea din piept i se mări. Era mai bine ca Matt să stea departe de el de acum încolo, foarte departe. Altfel Matt ar putea sfârși ca trupurile acelea din baracă. Confirmă, pe un ton rece:

— Eu sunt ceea ce sunt, Matt. Și dacă nu poți accepta asta, atunci mai bine să stai departe de mine.

Matt îl mai privi lung o clipă, iar expresia lui de șoc scârbit se transformă în deziluzie scârbită. Mușchii maxilarului îi erau încordați. Apoi, fără nici un cuvânt, se întoarse pe călcâie și plecă.

Elena era în cimitir.

Damon o lăsase acolo, cerându-i să rămână în acel loc până când se întorcea el. Dar ea nu voia să stea acolo. Se simțea obosită, fără să-i fie cu adevărat somn, iar noul sânge avea efectul unei doze puternice de cafeină. Voia să plece să exploreze.

Cimitirul era plin de o activitate febrilă, deși nu se vedea nici un om. O vulpe se furișă prin umbre către poteca ce ducea la râu. Rozătoare mici își săpau tuneluri pe sub iarba rară înaltă din jurul pietrelor de mormânt, umblând de colo-colo și chițâind. O bufniță zbură aproape în tăcere către biserica în ruine, unde se lăsă pe clopotniță cu un strigăt straniu.

Elena se ridică și o urmă. Așa era mult mai bine decât să se ascundă în iarbă ca un șoarece. Privi cu interes în jurul bisericii în ruine, folosindu-și simțurile ascuțite pentru a o cerceta. Cea mai mare parte a acoperișului se prăbușise și numai trei pereți mai stăteau în picioare, dar clopotnița se înălța asemenea unui monument singuratic în mijlocul molozului.

Pe o latură se vedea mormântul lui Thomas și al Honoriei Fell's, ca o cutie sau un sicriu mare din piatră. Elena se uită cu o expresie gravă la fețele albe de marmură ale efigiilor lor de pe capacul cutiei. Zăceau acolo odihnindu-se în pace, cu ochii închiși, cu mâinile încrucișate pe piept. Thomas Fell's arăta serios și puțin cam sever, dar Honoria părea doar tristă. Elena se gândi absentă la propriii ei părinți, care zăceau unul lângă altul în cimitirul nou.

O să mă duc acasă; acolo o să mă duc, își spuse. Tocmai își amintise de casă. Acum o putea vedea în gând: camera ei drăguță cu draperii albastre și mobilă de cireș și micul șemineu. Și ceva important sub o scândură din garderobă.

Găsi drumul către Maple Street purtată de un instinct mai adânc decât amintirea, care îi conducea pașii într-acolo. Era o casă veche, foarte veche, cu o verandă mare în față și ferestre înalte, din podea până în tavan. Mașina lui Robert era parcată pe alee.

Elena porni către ușa de la intrare și apoi se opri. Exista un motiv

pentru care oamenii nu trebuiau să o vadă, deși acum nu-și putea aduce aminte care anume. Ezită, și apoi se cațără agil pe gutui către camera ei.

Dar nu avea să reușească să intre acolo fără să fie văzută. Pe pat stătea o femeie, ținând în poală chimonoul roșu al Elenei și uitându-se lung la el. Mătușa Judith. Robert stătea lângă masa de toaletă, vorbindu-i. Elena descoperi că putea desluși ceea ce murmură el chiar și prin fereastra închisă.

— ...din nou mâine, spunea el. Asta dacă nu e furtună. Or să cerceteze fiecare centimetru din pădurile alea, și or s-o găsească, Judith. O să vezi.

Mătușa Judith spuse ceva și el continuă, cu o voce mai disperată:

— Nu putem renunța să mai sperăm, indiferent ce spun fetele...

— Degeaba, Robert. Mătușa Judith își ridicase în sfârșit privirea și ochii ei erau roșii, dar uscați. E inutil.

— Ce e inutil? Căutările? Nu vreau să te aud vorbind așa, spuse Robert și veni lângă ea.

— Nu, nu e vorba numai de asta... deși eu știu, în adâncul inimii mele, că n-o s-o găsim în viață. Ceea ce vreau să spun e... totul. Noi. Ce s-a întâmplat azi e vina noastră...

— Nu-i adevărat. A fost un accident absolut aiurea.

— Da, dar noi l-am provocat. Dacă n-am fi fost atât de aspri cu ea, n-ar fi plecat niciodată singură cu mașina și n-ar fi fost prinsă de furtună. Nu, Bob, nu încerca să mă oprești. Vreau să mă ascuți. Mătușa Judith respiră adânc și continuă. Și nu e vorba numai de ziua de azi. Elena are probleme de multă vreme, încă de când a început școala, și într-un fel sau altul am ignorat toate semnele. Pentru că am fost atât de concentrată asupra mea – asupra noastră – încât nu le-am mai dat atenție. Acum înțeleg foarte bine. Iar acum că Elena... nu mai e... nu vreau să se întâmple același lucru și cu Margaret.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu pot să mă mărit cu tine, nu atât de repede

cum aveam de gând. Poate că niciodată. Fără să se uite la el, spuse încet: Margaret a pierdut deja prea mult. Nu vreau să simtă că mă pierde și pe mine.

— N-o să te piardă. De fapt, o să câștige pe cineva, pentru că eu o să fiu aici mult mai mult decât până acum. Știi cât țin la ea.

— Îmi pare rău, Bob, dar eu nu văd lucrurile așa.

— Nu cred că vorbești serios. După atâta vreme de când vin aici... după câte am făcut...

Vocea mătușii Judith era sleită și implacabilă.

— Vorbesc foarte serios.

Din gutuiul de lângă fereastră, Elena îl privea curioasă pe Robert. O venă îi pulsa pe frunte și fața i se înroșise.

— Măine o să gândești altfel, spuse el.

— Nu, am să gândesc la fel.

— Nu vorbești serios...

— Ba da, vorbesc. Nu-mi spune că o să mă răzgândesc, pentru că n-am de gând s-o fac.

Pentru o clipă, Robert se uită în jur frustrat, cu o expresie neajutorată; apoi chipul i se înnegură. Vorbi, și vocea îi era tară vlagă și rece.

— Înțeleg. Ei, dacă ăsta e răspunsul tău final, atunci ar fi mai bine să plec acum.

— Bob.

Mătușa Judith se întoarse, surprinsă, dar el ieșise deja pe ușă. Ea se ridică în picioare, clătinându-se, ca și cum nu era sigură dacă să se ducă sau nu după el. Degetele ei frământară materialul roșu pe care-l ținea în mână.

— Bob! strigă din nou, mai insistent, și se întoarse să lase chimonoul Elenei pe pat înainte de a coborî după Robert.

Dar când se răsuci, icni, cu răsufierea tăiată, și își duse o mână la gură. Încremeni. Ochii ei îi întâlneau pe ai Elenei prin geamul argintiu. Rămaseră mult timp uitându-se una la alta, nemișcate. Apoi

mătușa Judith își luă mâna de la gură și începu să țipe.

Capitolul 4

Ceva o smulse pe Elena din copac și, protestând zgomotos, ea căzu și ateriza în picioare, ca o pisică. O clipă mai târziu genunchii ei loviră pământul și se juliră.

Se dădu înapoi, cu degetele îndoite ca niște gheare pentru a-l ataca pe cel care făcuse asta. Damon o plesni peste mână.

— De ce m-ai tras de-acolo? îl întrebă supărată.

— De ce n-ai rămas unde ti-am zis să stai? se răsti el.

Se uitară unul la celălalt, furioși. Apoi atenția Elenei fu acaparată de altceva. Țipătul din camera de sus continua să se audă, însoțit acum de zgâlțâieli și bătăi în fereastră. Damon o împinse lângă zidul casei, unde nu puteau fi văzuți de la etaj.

— Hai să plecăm din hărmălaia asta, spuse el nemulțumit, privind în sus.

Fără să mai aștepte un răspuns, o apucă pe Elena de braț. Ea se împotrivi.

— Trebuie să intru în casă!

— Nu poți. Îi aruncă un rânjet feroce, ca de lup. Și nu e o figură de stil. Nu poți să intri în casa aia. N-ai fost invitată.

Nedumerită pentru o clipă, Elena îl lăsă să o tragă după el câțiva pași. Apoi se împotrivi din nou.

— Dar am nevoie de jurnalul meu!

— Ce?

— E în garderoba mea, sub o scândură. Și am nevoie de el. Nu pot să dorm fără jurnalul meu.

Elena nu știa de ce se agita atâta pentru jurnal, dar era convinsă că era foarte important.

Damon păru exasperat; apoi se lumină la față.

— Poftim, spuse el calm, cu ochi strălucitori. Scoase ceva de sub jachetă. Ia-l. Elena se uită cu îndoială la ceea ce îi oferea el.

— E jurnalul tău, nu? întrebă el.

— Da, dar e jurnalul vechi. Eu îl vreau pe cel nou.

— Deocamdată va trebui să te mulțumești cu ăsta. Hai să mergem, înainte să se trezească toată strada.

Vocea lui devenise din nou rece și poruncitoare.

Elena se uită la caietul pe care îl ținea el în mână. Era mic, cu coperte de catifea albastră și o încuietore de alamă. Poate că nu ultimul strigăt în materie de jurnale, dar avea un aspect familiar. Hotărî că era acceptabil.

Îl lăasă pe Damon să o conducă în noapte.

Nu întrebă unde mergeau. Nu-i păsa prea mult. Dar recunosc casa de pe Magnolia Avenue; era cea în care locuia Alaric Saltzman.

Și Alaric fu cel care le deschise ușa, făcându-le semn să intre. Profesorul de istorie arăta ciudat însă și nu părea să-i vadă cu adevărat. Ochii lui aveau o privire sticloasă și se mișca precum un robot.

Elena își linse buzele.

— Nu, spuse Damon tăios. Pe ăsta nu-l muști. E ceva ciudat cu el, dar o să fii în siguranță în casa lui. Și eu am mai dormit aici. Aici sus.

O conduse pe un șir de trepte către un pod luminat de o singură fereastră mică. Era ticsit cu tot felul de lucruri: sănii, schiuri, un hamac. În capătul îndepărtat, se vedea o saltea veche așezată pe jos.

— Nici n-o să știe mâine-dimineață că ești aici. Întinde-te.

Elena se supuse, așezându-se într-o poziție care i se părea normală. Se întinse pe spate, cu mâinile încrucișate peste jurnalul pe care îl ținea pe piept.

Damon trase peste ea o bucată de mușama, acoperindu-i picioarele goale.

— Culcă-te, Elena, spuse.

Se aplecă deasupra ei și pentru o clipă ea crezu că avea de gând să... să facă ceva. Gândurile ei erau atât de confuze. Dar ochii lui negri ca noaptea îi umplură privirea. Apoi el se dădu înapoi și ea putu să respire din nou. Umbrele din mansardă o învăluiră. Ochii i se închiseră și se cufundă în somn.

Se trezi încet, adunând treptat informații despre locul în care se afla. Părea să fie podul casei cuiva. Ce căuta aici?

Printre grămezile de lucruri acoperite cu mușama păreau să mișune șoareci sau șobolani, dar sunetul nu o deranja. Pe la marginea ferestrei oblonite se vedea o dungă vagă de lumină palidă. Elena dădu deoparte pătura improvizată și se ridică să cerceteze.

Cu siguranță era podul cuiva, dar nu al unei persoane cunoscute. Se simțea ca și cum fusese bolnavă mult timp și acum tocmai își revenise din lunga boală. Oare ce zi era? se întrebă.

Sub ea auzea voci. La parter. Ceva îi spuse să rămână tăcută și prudentă. Se temea să nu facă vreun zgomot. Deschise ușor ușa podului și coborî cu grijă pe palier. Se uită în jos și văzu un living. Îl recunoscuse; stătuse pe otomanul acela când Alaric Saltzman dăduse o petrecere. Era în casa familiei Ramsey.

Iar Alaric Saltzman era acolo jos; îi vedea creștetul de culoarea nisipului. Vocea lui o nedumerea. După o clipă își dădu seama că nu vorbea plin de sine sau prostește așa cum o făcuse în clasă. Nici nu bălmăjea aiureli psihologice, ci discuta calm și hotărât cu doi bărbați.

— Ar putea fi oriunde, chiar sub nasul nostru. Dar mai probabil afară din oraș. Poate în pădure.

— De ce în pădure? întrebă unul dintre bărbați. Elena recunoscuse vocea, ca și capul chel. Era domnul Newcastle, directorul liceului.

— Adu-ți aminte, primele două victime au fost găsite lângă pădure, spuse celălalt bărbat.

Să fie oare doctorul Feinberg? se întrebă Elena. Ce caută aici? Ce

caut eu aici?

— Nu, e mai mult de-atât, spuse Alaric. Ceilalți bărbați îl ascultau cu respect, chiar cu deferență.

— Pădurea are o legătură cu toate astea. E posibil ca ei să aibă o ascunzătoare acolo, un bârlog unde se pot face nevăzuți dacă sunt descoperiți. Dacă există o asemenea ascunzătoare, o s-o descopăr.

— Ești sigur? întrebă doctorul Feinberg.

— Sunt sigur, spuse Alaric concis.

— Și acolo crezi tu că e Elena, spuse directorul. Dar o să rămână acolo? Sau o să se întoarcă în oraș?

— Nu știu. Alaric făcu câțiva pași prin cameră și luă o carte de pe măsuta joasă de lângă canapea, trecându-și absent degetele peste ea. O cale de a afla asta ar fi să le urmărim pe prietenele ei, Bonnie McCullough și fata aia cu părul negru, Meredith. E posibil ca ele să fie primele care o văd. Așa se întâmplă de obicei.

— Și odată ce o găsim...? întrebă doctorul Feinberg.

— Lăsați asta pe seama mea, spuse Alaric calm, încruntat.

Închise cartea și o lăsă să cadă pe masă cu un sunet tulburător de hotărât. Directorul se uită la ceas.

— Ar trebui să plec; slujba începe la ora zece. Presupun că veniți amândoi, nu? Se opri o clipă în drum spre ușă pentru a se uita înapoi, nehotărât. Alaric, sper că te poți ocupa de treaba asta. Când te-am chemat, lucrurile nu ajunseseră atât de departe. Acum încep să mă întreb...

— Pot să mă ocup de asta, Brian. Ți-am spus, lasă totul în grija mea. Ai prefera să vezi liceul „Robert E. Lee” în toate ziarele, nu doar ca scena unei tragedii, ci și ca „Liceul bântuit din districtul Boone”? Un loc de adunare pentru vampiri? Școala unde umblă morții vii? Asta e publicitatea pe care ți-o dorești?

Domnul Newcastle ezită, mușcându-și buza, apoi încuviință din cap, păstrându-și aerul nefericit.

— În regulă, Alaric. Dar acționează repede și definitiv. Ne vedem

la biserică.

Plecă, urmat de doctorul Feinberg.

Alaric rămase acolo un timp, părând să privească în gol. În cele din urmă încuviință din cap o dată și ieși și el din casă pe ușa din față.

Elena urcă înapoi scările către pod.

Despre ce vorbiseră ei? Se simțea confuză, ca și cum ar fi plutit liber în spațiu și timp. Trebuia să știe ce zi era, de ce se afla aici, și de ce îi era atât de frică. De ce simțea cu atâta convingere că nimeni nu trebuia să o vadă, sau să o audă, sau să știe de existența ei?

Se uită în jurul ei prin pod, dar nu văzu nimic care ar fi putut-o ajuta. Acolo unde dormise nu se aflau decât salteaua și bucata de mușama – și un caiet mic cu coperti albastre.

Jurnalul ei! Îl luă grăbită și îl deschise, frunzărindu-l. Însemnările se opreau la 17 octombrie; n-aveau cum s-o ajute să descopere data de astăzi. Dar pe măsură ce se uita la propriul ei scris, în mintea ei prindeau contur imagini care se succedau asemenea unor perle într-un șirag, pentru a alcătui amintiri. Fascinată, se așeză încet pe saltea. Dădu înapoi foile până la început și începu să citească despre viața Elenei Gilbert.

Când termină, se simți vlăguită de teamă și oroare. Puncte luminoase dansau pâlپătoare în fața ochilor ei. Era atâta durere în aceste pagini. Atâtea intrigi, atâtea taine, atâtea nevoie. Era povestea unei fete care se simțise pierdută în propriul ei oraș, în propria ei familie. Care căutase... ceva, ceva ce nu putuse niciodată atinge. Dar nu asta îi stârnise în piept acea panică violentă care o sleia de toată energia din trup. Nu asta o făcea să se simtă ca și cum cădea chiar dacă stătea așezată, nemișcată. Ceea ce născuse acea panică era faptul că își amintea.

Acum își amintea totul.

Podul, râul învolburat. Groaza care o cuprinsese când plămâni ei rămăseseră fără aer și când nu mai putea respira decât apă. Durerea

pe care o simțise. Și momentul final când durerea încetase, când totul încetase. Când totul... încetase.

Oh, Stefan, mi-a fost atât de frică, își spuse. Și aceeași frică se afla acum în inima ei. În pădure, cum putuse să se poarte așa cu Stefan? Cum putuse să uite de el, cum putuse să uite tot ceea ce însemna el pentru ea? Ce o făcuse să acționeze în acel fel?

Dar știa prea bine. În miezul conștiinței ei, știa. Nimeni nu se ridica și pleca după ce se îneca astfel. Nimeni nu se ridica și pleca viu.

Încet, se sculă și se duse să se uite la fereastra oblonită. Ochiul întunecat de geam îi fu oglindă, arătându-i imaginea ei.

Nu era reflecția pe care o văzuse în vis, când alergase de-a lungul unui coridor cu oglinzi care păreau să aibă o viață a lor proprie. Nu era nimic viclean sau crud pe acest chip. Și totuși, era ușor diferit de ceea ce era ea obișnuită să vadă până acum. Pielea ei avea o lucire palidă, iar ochii o goliciune izbitoare. Elena își duse degetele la gât, pe ambele părți. De aici îi luaseră sângele Stefan și Damon. Oare fusese într-adevăr de prea multe ori, și luase și ea prea mult de la ei?

Probabil că așa se întâmplase. Iar acum, tot restul vieții ei, tot restul existenței ei, va trebui să se hrănească la fel ca Stefan. Va trebui să...

Căzu în genunchi, lipindu-și fruntea de una dintre grinzile podului. Nu pot, își spuse. Oh, Doamne, Te rog, nu pot. Nu pot.

Nu fusese niciodată un om foarte credincios. Dar din adâncul ei, groaza se revărsa și fiecare fibră din trupul său țipa după ajutor. Oh, Doamne, Te rog. Oh, Te rog, Te rog, ajută-mă. Nu cerea ceva în mod special; nu-și putea aduna într-atât de mult gândurile.

Nu spunea decât: Oh, te rog, ajută-mă, o, te rog, te rog.

După un timp, se ridică din nou.

Fața ei era tot palidă, dar frumoasă într-un fel straniu, ca un porțelan fin luminat dinăuntru. În ochii ei se vedeau încă umbre. Dar era ceva hotărât în privirea lor.

Trebuia să îl găsească pe Stefan. Dacă exista vreun ajutor pentru ea, el trebuia să știe. Iar dacă nu era... ei bine, cu atât mai mult avea nevoie de el. Nu exista un alt loc unde voia să fie – decât alături de el.

Închise cu grijă în urma ei ușa de la pod. Alaric Saltzman nu trebuia să-i descopere ascunzătoarea. Pe perete, văzu un calendar cu zilele până la 4 decembrie tăiate. Patru zile de la noaptea de sâmbătă. Dormise patru zile.

Când ajunse la ușa de la intrare, se crispă în fața luminii de afară. O durea. Deși cerul era atât de întunecat încât părea că stă să plouă sau să ningă, o dureau ochii. Trebui să facă un efort pentru a părăsi siguranța casei, apoi avu un sentiment paranoic atunci când se trezi în plină stradă. Se furișă pe lângă garduri, rămânând în apropierea copacilor, gata să se ascundă în umbra lor. Ea însăși se simțea asemenea unei umbre – sau ca o fantomă, în rochia albă lungă a Honoriei Fell's. Oricine ar fi văzut-o s-ar fi speriat de moarte.

Dar toată prudența ei se dovede inutilă. Nu era nimeni pe străzi ca să o vadă; orașul arăta părăsit. Trecu pe lângă case care păreau pustii, curți goale, magazine închise. Văzu curând șiruri de mașini parcate pe stradă, dar și ele erau goale.

Și apoi văzu profilându-se pe cer o formă care o făcu să se oprească în drum. O clopotniță, albă pe fundalul norilor deși și întunecați. Picioarele Elenei tremurau pe când se furișă mai aproape de clădire. Știa biserica asta de când se născuse; văzuse crucea de pe acel zid de o mie de ori. Dar acum se apropia de ea ca și când crucea era un animal într-o cușcă ce ar putea să scape și să o muște. Își lipi palma de zidul de piatră și o apropie încet, puțin câte puțin, de simbolul sculptat.

Când degetele ei desfăcute atinseră brațul crucii, ochii i se umplură de lacrimi și i se puse un nod în gât. Își lăsă palma să alunece de-a lungul lui până când acoperi ușor crucea. Apoi se rezemă de zid și lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraji.

Nu sunt rea, își spuse. Am făcut lucruri pe care nu trebuia să le fac. M-am gândit la mine prea mult; nu le-am mulțumit niciodată lui Matt, lui Bonnie și lui Meredith pentru tot ce-au făcut pentru mine. Ar fi trebuit să mă joc mai mult cu Margaret și să fiu mai drăguță cu mătușa Judith. Dar nu sunt rea. Nu sunt blestemată.

Când lacrimile îi secară și putu să vadă din nou, ridică privirea către clădire. Domnul Newcastle spusese ceva despre biserică. Despre asta vorbise?

Evită fațada și intrarea principală. Exista o ușă laterală care ducea la galeria corului, și Elena se furișă tăcută în sus pe scări și privi în jos de la galerie.

Văzu imediat de ce fuseseră străzile pustii. Se părea că toată lumea din Fell's Church era acolo. Fiecare loc de pe bănci era ocupat, iar toată partea din spate a navei era plină de oameni care stăteau în picioare. Uitându-se la primele rânduri, Elena își dădu seama că recunoștea fiecare chip; erau colegi de clasă de-ai ei, vecini, și prieteni de-ai mătușii Judith. Mătușa Judith era și ea acolo, îmbrăcată în rochia neagră pe care o purtase la înmormântarea părinților Elenei.

Oh, Doamne. Degetele Elenei se încleștară de balustradă. Până acum fusese ocupată să privească doar, însă vocea monotonă a părintelui Bethea se transformă brusc în cuvinte.

— ... ne împărtășim amintirile despre această copilă atât de deosebită, spuse el și se dădu într-o parte.

Elena urmări ceea ce se întâmplă în continuare cu sentimentul straniu că stătea într-o lojă și asista la o piesă de teatru. Nu era deloc implicată în evenimentele care se desfășurau jos pe scenă; era doar un spectator, dar ceea ce privea era viața ei.

Domnul Carson, tatăl lui Sue Carson, veni în față și vorbi despre ea. Soții Carson o cunoșteau de când se născuse, și le povesti despre zilele când ea și Sue se jucaseră vara în curtea lor. Vorbi despre fetița care ajunsese o tânără frumoasă și talentată. Vocea îi deveni răgușită

și trebui să se oprească și să-și scoată ochelarii.

Apoi vorbi și Sue Carson. Ea și Elena nu mai fuseseră foarte apropiate din școala elementară, dar rămăseseră prietene. Sue se numărase printre puținele fete care continuaseră să o sprijine pe Elena atunci când Stefan fusese bănuț de omorârea domnului Tanner. Dar acum Sue plângea ca și cum își pierduse propria soră.

— Multă lume s-a purtat urât cu Elena după Halloween, spuse ea, ștergându-și ochii. Și știu că asta a durut-o. Dar Elena era puternică. Niciodată nu s-a schimbat doar ca să fie așa cum alți oameni credeau că ar trebui să fie. Și am respectat-o foarte mult pentru asta...

Vocea lui Sue tremură. Se opri puțin, apoi continuă:

— La balul din toamnă, când am candidat pentru Regină, voiam să fiu aleasă, dar știam că n-o să fiu, și nu m-am supărat. Pentru că dacă liceul „Robert E. Lee” a avut vreodată o regină, ea a fost Elena. Și cred că de-acum ea va fi mereu regină, pentru că așa va rămâne în amintirea noastră. Și mai cred că în anii care vor veni fetele din școala noastră își vor aminti probabil de ea și se vor gândi cum a făcut ea întotdeauna ceea ce a crezut că e bine...

De data asta, Sue nu-și mai putu stăpâni vocea și preotul o conduse la locul ei.

Fetele din clasa terminală, chiar și cele care fuseseră mai răutăcioase și mai dușmănoase, plângeau și se țineau de mână. Fete despre care Elena știa cu siguranță că o uraseră aveau lacrimi în ochi. Brusc, era cea mai bună prietenă a tuturor.

Și unii băieți plângeau. Șocată, Elena se ghemui mai aproape de balustradă. Nu putea să nu se uite, deși era cel mai oribil lucru pe care îl văzuse vreodată.

Frances Decatur se ridică, și fața ei urâtă era și mai mult urâțită de durere.

— S-a străduit așa de tare să se poarte drăguț cu mine, spuse ea, cu o voce îngroșată de lacrimi. M-a lăsat să mănânc cu ea.

Prostii, își spuse Elena. Am vorbit cu tine doar pentru că mi-erai

de folos ca să aflu informații despre Stefan. Dar la fel se întâmpla cu fiecare persoană care urca în amvon; nici una nu precupețea cuvintele de laudă pentru Elena.

— Întotdeauna am admirat-o...

— A fost un adevărat model pentru mine...

— Una dintre elevele mele preferate...

Când Meredith se ridică, Elena încremeni. Nu știa dacă putea rezista la asta. Dar fata cu părul întunecat era una dintre puținele persoane din biserică în ochii cărora nu se vedeau lacrimi, deși chipul ei era grav și trist, amintindu-i Elenei de efigia de pe mormântul Honoriei Fell.

— Când mă gândesc la Elena, mă gândesc la momentele bune de care ne-am bucurat împreună, spuse ea, vorbind calm și cu obișnuita ei stăpânire de sine. Elena avea întotdeauna idei și putea să transforme cea mai plictisitoare treabă în ceva amuzant. Nu i-am spus niciodată asta, și acum îmi pare rău că nu am făcut-o. Aș vrea să mai pot vorbi cu ea o singură dată, doar ca să știe lucrurile astea. Iar dacă Elena m-ar putea auzi acum – și Meredith își roti privirea prin biserică și trase adânc aer în piept, părând că vrea să se calmeze – dacă m-ar putea auzi acum, i-aș spune cât de mult au însemnat pentru mine acele momente bune, și cât de mult aș vrea să le mai putem împărți. La fel ca serile de joi când stăteam în camera ei, pregătindu-ne pentru orele de dezbateri. Îmi doresc să mai putem face asta măcar o dată, așa cum făceam pe vremuri. Meredith trase din nou adânc aer în piept și clătină din cap. Dar știu că nu putem, și asta mă doare.

Ce tot spui? se întrebă Elena, și tristețea îi fu înlocuită de surprindere. Noi ne pregăteam pentru orele de dezbateri în serile de miercuri, nu joia. Și nu era în camera mea, ci în a ta. Și nu era deloc amuzant; de fapt, renunțam repede, pentru că nici tu, nici eu nu puteam să le suferim...

Dintr-odată, privind cu atenție chipul voit calm al lui Meredith,

atât de liniștit în aparență pentru a ascunde tensiunea interioară, Elena simți cum inima ei o ia razna.

Meredith transmitea un mesaj secret, un mesaj pe care numai Elena îl putea înțelege. Ceea ce însemna că Meredith se aștepta ca Elena să îl poată auzi.

Meredith știa.

Oare îi spusese Stefan? Elena cercetă șirurile de oameni îndoliați de jos, realizând pentru prima oară că Stefan nu se număra printre ei. Și nici Matt. Nu, nu părea posibil ca Stefan să-i fi spus lui Meredith, sau ca Meredith să fi ales această modalitate de a-i trimite ei un mesaj dacă ar fi știut. Apoi Elena își aminti de felul în care Meredith se uitase la ea în seara în care îl salvaseră pe Stefan din fântână, atunci când Elena ceruse să rămână singură cu Stefan. Își aduse aminte cum ochii aceia întunecați îi cercetaseră chipul mai des în ultimele luni, și cum Meredith păruse să devină mai tăcută și mai gânditoare de fiecare dată când Elena le cerea ceva ciudat.

Așadar, Meredith ghicise. Elena se întrebă cât din adevăr înțelesese.

Acum veni în față Bonnie, hohotind de plâns. Asta era surprinzător: dacă Meredith știa, de ce nu-i spusese și lui Bonnie? Dar poate că Meredith avea doar o bănuială, ceva ce nu voia să-i împărtășească lui Bonnie ca nu cumva să se dovedească o falsă speranță.

Discursul lui Bonnie fu pe atât de pătimaș pe cât de calm fusese cel al lui Meredith. Vocea ei se tot îneca de plâns și își ștergea întruna lacrimile de pe obraji. În cele din urmă, părintele Bethea se apropie de ea și îi întinse ceva alb, o batistă sau un șervețel.

— Mulțumesc, spuse Bonnie, ștergându-și ochii înlăcrimați.

Își dădu capul pe spate pentru a privi în tavan, fie ca să-și revină, fie ca să caute inspirație pentru ceea ce urma să spună. În aceeași clipă, Elena văzu ceva ce nimeni altcineva nu mai putea vedea: chipul lui Bonnie se albi și își pierdu orice expresie, nu ca o

persoană pe punctul de a leșina, ci într-un fel care Elenei îi era foarte cunoscut.

Elena simți un fior rece pe șira spinării. Nu aici. Oh, Doamne, dintre toate locurile și momentele, nu aici.

Dar deja se întâmpla. Bărbia lui Bonnie coborî; se uita din nou la oamenii din jur, doar că de data asta nu părea să vadă pe nimeni, iar vocea care ieși din gura ei nu era vocea lui Bonnie.

— Nimeni nu este ceea ce pare. Nu uitați asta. Nimeni nu este ceea ce pare.

Apoi rămase acolo nemișcată, uitându-se fix înaintea ei, cu privirea goală.

Oamenii începură să se foiască și să-și întoarcă ochii de la unul la altul. Se auziră murmure îngrijorate.

— Nu uitați asta... nu uitați... nimeni nu este ceea ce pare...

Brusc, Bonnie se clătină și părintele Bethea alergă spre ea în vreme ce un alt bărbat se repezi din cealaltă parte. Cel de-al doilea bărbat avea o chelie care acum strălucea de sudoare – domnul Newcastle, realiză Elena. Iar din spatele navei bisericii venea cu pași mari în față Alaric Saltzman. Ajunse lângă Bonnie chiar în clipa în care ea leșina, iar în același moment Elena auzi pași în spatele ei pe scări.

Capitolul 5

Doctorul Feinberg, își spuse Elena disperată, încercând să se întoarcă să se uite și în același timp să se adâncească și mai mult în penumbră. Dar ochii ei nu poposiră pe chipul micuț, cu nas vulturesc, al doctorului, ci pe o față cu trăsături fine desprinse parcă de pe o monedă antică romană sau de pe un medalion, și ochi verzi plini de suferință. Timpul se opri pentru o clipă, apoi Elena se aruncă în brațele lui.

— Oh, Stefan. Stefan...

Simți cum trupul lui încremenește de șoc. O ținea în brațe mecanic, cu grijă, ca și cum era o străină care îl confundase cu altcineva.

— Stefan, spuse ea disperată, îngropându-și fața în umărul lui, încercând să obțină o reacție din partea lui.

Nu putea îndura ca el să o respingă; dacă o ura acum, simțea că o să moară...

Cu un geamăt, încercă să se apropie și mai mult de el, vrând să se contopească total cu el, să dispară înăuntrul lui. Oh, te rog, își spuse, oh, te rog, oh, te rog...

— Elena, totul e bine acum, ești cu mine.

Continuă să-i vorbească, repetându-i cuvinte prostești, doar pentru a o liniști, mângâind-o pe păr. Iar ea simți schimbarea când brațele lui se strânsură mai mult în jurul ei. Acum el știa pe cine ține în brațe. Pentru prima dată de când se trezise în acea dimineață, Elena se simțea în siguranță. Dar dură destul de mult până când ea slăbi puțin strânsoarea cu care se agăța de el. Nu plângea; găfâia, cu răsuflarea tăiată de panică.

În cele din urmă, Elena simți cum lumea începe să revină la normal în jurul ei. Dar tot nu-i dădu drumul, nu încă. Rămase pur și simplu minute nesfârșite cu capul pe umărul lui, bucurându-se de sentimentul de bine și de siguranță oferit de apropierea lui.

Apoi înălță capul și îl privi în ochi.

Când se gândise la Stefan mai devreme în acea zi, se întrebase cum o putea el ajuta. Voise să-l roage, să-l implore să o salveze din acest coșmar, să o facă la fel cum fusese înainte. Dar acum, în vreme ce îl privea, simți cum o copleșește o ciudată resemnare deznădăjduită.

— Nu se mai poate face nimic, nu-i așa? spuse ea foarte încet.

El nu se prefăcu a nu înțelege.

— Nu, răspunse, la fel de încet.

Elena se simți ca și cum făcuse pasul final peste o linie invizibilă și înțelesese că nu mai exista nici o posibilitate de întoarcere. Când putu să vorbească din nou, spuse:

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat cu tine în pădure. Nu știu de ce am făcut toate lucrurile alea. Îmi aduc aminte că le-am făcut, dar nu și de ce.

— Ție îți pare rău? exclamă el, cu vocea tremurândă. Elena, după tot ce ți-am făcut, după tot ce ți s-a întâmplat din cauza mea...

Nu reuși să încheie ce avea de spus, și se strânsură mai tare în brațe.

— Foarte emoționant, spuse o voce de pe scări. Vreți să imit o vioară?

Liniștea Elenei se sparse în mii de cioburi și simți cum teama îi pulsează în sânge. Uitase de forța hipnotică a lui Damon și de ochii lui negri arzători.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Stefan.

— La fel ca și tine, bănuiesc. Atras de strălucirea de far a tristeții frumoasei Elena.

Elena își dădea seama că Damon era cu adevărat supărat. Nu doar iritat sau deranjat de ceva, ci furibund, plin de mânie și ostilitate.

Dar se purtase frumos cu ea când fusese confuză și irațională. O dusesse la adăpost, în siguranță. Și nu o sărutase cât fusese în starea aceea îngrozitor de vulnerabilă. Fusese... bun cu ea.

— Întâmplător, acolo jos se petrece ceva, spuse Damon.

— Știu. E din nou Bonnie, spuse Elena, dându-i drumul lui Stefan și pășind în spate.

— Nu despre asta vorbesc. E ceva afară.

Mirată, Elena coborî în urma lui către primul cot al scării, unde se afla o fereastră care dădea spre parcare. Îl simți pe Stefan în spatele ei în vreme ce se uita la scena de afară.

O mulțime de oameni ieșiseră din biserică, dar stăteau adunați, ca într-o falangă compactă, la marginea parcii, fără a merge mai

departe. În fața lor, în parcare, era o haită la fel de mare de câini.

Arătau ca două armate gata să se înfrunte. Ceea ce era cu adevărat straniu era că ambele grupuri stăteau nemișcate. Oamenii păreau paralizați de neliniște, în vreme ce câinii păreau să aștepte ceva.

La început, Elena remarcă faptul că toți câinii păreau de rase diferite. Erau acolo câini mici, ca de pildă Corgi cu fețele ascuțite și terieri cu părul mătăsos, maro cu negru, și un Lhasa Apso cu blana lungă și aurie. Erau câini de talie medie, spanieli și Airedale și un Samoyed frumos cu blana albă ca neaua. Și apoi câinii mari: un Rottweiler cu pieptul lat și coada tăiată, un câine-lup cenușiu care respira greu și un Schnautzer uriaș, negru. Apoi Elena începu să-i recunoască.

— Aia e boxerul domnului Grumbaum și uite și ciobănescul german al familiei Sullivan. Dar ce se întâmplă cu ei?

Oamenii, la început neliniștiți, acum păreau speriați. Stăteau umăr lângă umăr, nici unul dornic să iasă din rând și să se apropie de animale.

Și totuși câinii nu făceau nimic, doar stăteau așezați sau în picioare, unii cu limbile afară. Straniu însă cât de nemișcați erau, își spuse Elena. Fiecare mișcare abia perceptibilă, ca o tresărire a unei urechi sau a unei cozi, era percepută mult mai puternic. Și nici unul nu dădea din coadă, nu se vedea nici un semn prietenos. Doar... așteptau.

Robert se afla către spatele mulțimii. Elena fu surprinsă să-l vadă, dar pentru o clipă nu-și dădu seama de ce. Apoi realizează că nu-l văzuse în biserică. În vreme ce-l privea, el se îndepărtă de grup, dispărând dedesubtul streșinii de sub fereastra Elenei.

Cineva ieșise în sfârșit din linia frontului. Elena văzu că era Douglas Carson, fratele mai mare, căsătorit, al lui Sue Carson. Pășise în acel spațiu al nimănui aflat între câini și oameni, cu o mână întinsă ușor în față.

Un Spaniel cu urechi lungi și mătăsoase, maro, întoarse capul.

Ciotul alb de coadă tremură ușor, și botul maro cu alb se ridică. Dar cățeaua nu veni la tânăr.

Doug Carson mai făcu un pas.

— Chelsea... fetiță cuminte. Vino aici, Chelsea. Aici! și pocni din degete.

— Ce simți la câinii ăia de jos? murmură Damon.

Stefan clătină din cap, fără să-și ia privirea de la fereastră.

— Nimic, spuse scurt.

— Nici eu.

Ochii lui Damon erau îngustați, capul dat ușor pe spate, cercetător, dar dinții lui, ușor dezgoliți, îi aminteau Elenei de câinele-lup.

— Dar ar trebui să simțim, știi. Ar trebui să aibă niște emoții pe care să le detectăm. Și totuși, de câte ori încerc să-i cercetez, e ca și cum mă izbesc de un perete alb, gol.

Elena ar fi vrut să înțeleagă despre ce vorbeau ei doi.

— Cum adică „să-i cercetezi”? întrebă. Sunt animale.

— Aparențele pot fi înșelătoare, spuse Damon pe un ton ironic, și Elena se gândi la strălucirile de curcubeu de pe penele ciorii care o urmărise din prima zi de școală.

Dacă se uita cu atenție, vedea aceleași luciri de curcubeu și în părul mătăsos al lui Damon.

— Dar animalele oricum au emoții, continuă Damon. Dacă Puterile tale sunt suficient de mari, poți să le cercetezi mințile.

Iar Puterile mele nu sunt, își spuse Elena. Fu surprinsă să simtă o strângere de inimă de invidie. Doar cu câteva minute în urmă se agăța de Stefan, înnebunită să scape de Puterile pe care le avea, să se schimbe înapoi, așa cum fusese. Iar acum își dorea să fie mai puternică. Damon avea întotdeauna un efect ciudat asupra ei.

— Poate că eu nu sunt în stare să o cercetez pe Chelsea, spuse ea tare, dar nu cred că Doug ar trebui să se apropie mai mult.

Stefan privise fix pe fereastră, cu sprâncenele încruntate. Acum

încuviință scurt din cap, brusc în alertă.

— Nici eu nu cred, spuse.

— Haide, Chelsea, ești o fetiță cuminte. Vino aici.

Doug Carson ajunsese aproape de primul rând de câini. Toți ochii, umani și canini, erau ațintiți asupra lui, și chiar și mișcările aproape imperceptibile încetaseră. Dacă Elena n-ar fi văzut flancurile câtorva câini mișcându-se în respirație, ar fi zis că toată haita era un grup statuar uriaș într-un muzeu.

Doug se oprise. Chelsea îl urmărea din spatele Gorgiului și Samoyedului. Doug cloncăni din limbă, întinse puțin mâna, ezită, și apoi o întinse și mai mult.

— Nu, spuse Elena. Se uita fix la flancurile lucioase ale Rottweilerului – se scobeau și apoi se umflau în respirație. Stefan, fă-l să plece de acolo.

— Da.

Elena văzu cum privirea lui se concentrează, apoi Stefan clătină din cap, răsuflând ca o persoană care încearcă să ridice ceva prea greu.

— Degeaba, spuse el. Sunt terminat. Nu pot s-o fac de aici.

Jos, Chelsea își dezgoli dinții. Airedale-ul auriu-roșcat se ridică în picioare, dintr-o singură mișcare, ca și cum ar fi fost tras de niște sfori. Crupele Rottweilerului se încordară.

Și apoi țâșniră cu toții. Elena nu reuși să vadă care dintre câini fu primul; păreau să se miște împreună, într-un mare val. Vreo șase dintre ei îl loviră pe Doug Carson cu atâta forță încât îl răsturnară pe spate, și el dispăru sub trupurile lor îngrămădite.

Aerul era plin de un zgomot infernal, de la un lătrat prelung, metalic, care făcu să vibreze căpriorii bisericii și îi dădu Elenei o durere de cap instantanee, la un mârâit continuu, din adâncul gâtlejului, pe care ea mai degrabă îl simți decât îl auzi. Câinii sfâșiau haine, mârâiau, se repezeau, în vreme ce mulțimea se împrăștia, țipând.

Elena îl zări pe Alaric Saltzman la marginea parcurii, singurul care nu fugea. Stătea țepăn, și ei i se păru că buzele lui se mișcau, la fel ca și brațele.

Peste tot se dezlănțuise iadul. Cineva găsisse un furtun și îl îndreptase către grosul haitei, dar nu avea nici un efect. Căinii păreau să fi înnebunit. Când Chelsea își ridică botul maro cu alb de pe trupul stăpânului ei, era pătat de roșu.

Inima Elenei bătea atât de tare încât de-abia mai putea să respire.

— Au nevoie de ajutor! spuse, și în aceeași clipă Stefan plecă de lângă fereastră și coborî în fugă scările, sărind câte două sau trei trepte odată. Elena porni și ea în jos, dar când ajunse la jumătatea scării își dădu seama de două lucruri: Damon nu o urma, iar ea nu putea să fie văzută.

Nu putea. Isteria pe care ar provoca-o, întrebările, teama și ura, odată ce ar răspunde la întrebări. Ceva mai adânc decât compasiunea sau mila sau nevoia de a ajuta o făcu să urce înapoi, să se lipească de perete.

În biserica întunecată, răcoroasă, era mare agitație. Oamenii umblau de colo-colo, strigând. Doctorul Feinberg, domnul McCullough, părintele Bethea. În centrul cercului, nemișcată, se afla Bonnie, întinsă pe o bancă, iar peste ea se aplecau Meredith, mătușa Judith și doamna McCullough. „Ceva malefic”, murmură ea, și apoi mătușa Judith înălță capul și își întoarse privirea în direcția Elenei.

Elena se furișă în sus pe scări cât de repede putu, rugându-se ca mătușa Judith să n-o fi văzut. Damon era tot la fereastră.

— Nu pot să cobor acolo. Toți mă cred moartă.

— Oh, ți-ai adus aminte. Bravo.

— Dacă doctorul Feinberg mă examinează, o să știe că ceva nu e în regulă. Nu-i așa? întrebă ea cu o voce disperată.

— Sigur, o să creadă că ești un specimen foarte interesant.

— Atunci nu pot să mă duc. Dar tu poți. De ce nu faci ceva?

Damon nu își întoarse privirea de la fereastră, dar ridică din

sprâncene și întrebă:

— De ce?

— De ce?

Panica și agitația Elenei ajunseră la paroxism și ea fu gata să-i tragă o palmă.

— Pentru că au nevoie de ajutor! Pentru că tu îi poți ajuta! Chiar nu-ți pasă de nimic în afară de tine?

Damon avea pe chip cea mai impenetrabilă mască a sa, acea expresie politicoasă și ușor întrebătoare pe care o avusese atunci când se invitase la ea acasă la masă. Dar Elena știa că sub masca aceea el era furios, furios că o găsisese împreună cu Stefan. O enerva dinadins și cu o plăcere sălbatică.

Iar ea nu-și putea stăpâni reacția, furia plină de frustrare și neputință. Se repezi la el, dar Damon o prinse de încheieturile mâinilor și o ținu departe de el, cu privirea ațintită în ochii ei. Elena fu șocată să audă sunetul care îi ieși ei însăși de pe buze atunci: era un șuierat care suna mai degrabă felin decât omenesc. Își dădu seama că degetele i se strânseseră ca niște gheare.

Ce fac? Îl atac pentru că nu vrea să apere oamenii de câinii care îi atacă pe ei? Nu are nici o noimă asta. Respirând gâfâit, își relaxă mâinile și își umezi buzele. Făcu un pas în spate și el îi dădu drumul. Rămaseră uitându-se unul la altul, în tăcere.

— Mă duc jos, spuse Elena încet și se întoarse.

— Nu.

— Au nevoie de ajutor.

— Bine, atunci, naiba să te ia. Elena nu-l mai auzise niciodată pe Damon vorbind atât de încet, atât de furios.

— O să... Damon se întrerupse și Elena, întorcându-se repede spre el, îl văzu lovind cu pumnul în pervaz, făcând geamul să zăngănească. Dar atenția lui se îndreptă afară și vocea lui era din nou perfect calmă atunci când spuse sec:

— A sosit ajutorul.

Erau pompierii. Furtunurile lor erau mult mai puternice decât cel de grădină și jeturile de apă îi alungară cu o forță uriașă pe câinii care se năpusteau. Elena văzu un șerif cu un pistol și-și mușcă obrazul pe dinăuntru când el îl ridică și ținti. Se auzi un pocnet și Schnautzerul uriaș căzu la pământ. Șeriful ridică din nou arma.

După aceea, totul se termină repede. Câțiva câini fugeau deja de rafalele de apă, iar la a doua împușcătură și alții se desprinseră de haită și se îndreptară către marginea parcării. Era ca și cum scopul care îi adunase și îi împinsese în acțiunile lor dispăruse dintr-odată. Elena simți un val de ușurare când îl văzu pe Stefan stând teafăr în mijlocul debandadei, îndepărtând de pe trupul lui Doug Carson un labrador auriu ce părea năucit. Chelsea făcu un pas furișat către stăpânul ei și se uită la fața lui, cu capul și coada în jos.

— S-a terminat totul, spuse Damon. Părea doar vag interesat, dar Elena îl privi cu atenție.

Bine, atunci, naiba să te ia, o să ce? se întrebă. Ce voise Damon să zică? N-avea deloc chef să-i spună, dar ea avea chef să afle.

— Damon..., zise și îi puse o mână pe braț. El se crispa, apoi se întoarse.

— Ce-i?

Rămaseră o clipă uitându-se unul la altul, apoi auziră pași pe scări. Stefan se întorsese.

— Stefan... ești rănit, spuse ea, clipind, brusc dezorientată.

— N-am nimic.

Stefan își șterse sângele de pe obraz cu o mânecă zdrențuită.

— Ce-i cu Doug? întrebă Elena, cu un nod în gât.

— Nu știu. E rănit. O mulțime de oameni sunt răniți. Țsta a fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Elena se îndepărtă de Damon și urcă scările înapoi în galerie. Simțea nevoia să se gândească, dar capul îi zvâcnea. Cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse vreodată Stefan... asta spunea multe. Ceva straniu în Fell's Church.

Ajunse la peretele din spatele ultimului șir de scaune și-și puse palma pe el, apoi se lăsă să alunece în jos și se așeză pe podea. Lucrurile păreau în același timp confuze dar și înspăimântător de limpezi. Ceva straniu în Fell's Church. În Ziua Orașului ar fi putut să jure că nu-i pasă câtuși de puțin de Fell's Church sau de locuitorii lui. Dar acum știa că nu e așa. Privind la slujba din biserică de acolo de sus, începuse să realizeze că poate totuși îi păsa. Iar mai târziu, când câinii atacaseră afară, știuse cu siguranță. Se simțea într-un fel responsabilă pentru oraș, într-un fel în care nu se mai simțise niciodată până atunci.

Pentru moment, îndepărtase din suflet sentimentul de disperare și singurătate. Acum exista ceva mai important decât propriile ei probleme. Și ea se agăță de acel ceva, pentru că adevărul era că nu putea să se gândească la situația ei, nu, chiar nu putea...

Auzi suspinul pe care-l scoase și ridică privirea, pentru a-i vedea pe Stefan și Damon în galerie, privind-o. Ea clătină ușor din cap, și-și duse o mână la tâmplă, simțindu-se ca și cum se trezea dintr-un vis.

— Elena...?

Stefan era cel care vorbise, dar Elena i se adresă celuiilalt.

— Damon, spuse ea cu o voce tremurată, dacă te întreb ceva, o să-mi spui adevărul? Știu că nu tu m-ai urmărit și m-ai făcut să cad de pe Podul Wickery. Simțeam ceea ce era, și era altfel. Dar vreau să te întreb asta: tu ești cel care l-ai aruncat pe Stefan în fântâna Francher acum o lună?

— Într-o fântână?

Damon se rezemă de peretele de vizavi, cu brațele încrucișate peste piept. Avea un aer politicos și surprins.

— În noaptea de Halloween, noaptea în care a fost omorât domnul Tanner. După ce te-ai arătat pentru prima dată lui Stefan în pădure. Mi-a spus că te-a lăsat în luminiș și a pornit către mașina lui, dar că înainte să ajungă la ea ceva l-a atacat. Când și-a revenit, era

închis în fântână, și ar fi murit dacă Bonnie nu ne-ar fi condus la el. Întotdeauna am crezut că tu ai fost cel care l-a atacat. El a presupus întotdeauna că tu ai fost acela. Dar chiar ai fost?

Buzele lui Damon se arcuiră, ca și cum nu i-ar fi plăcut felul imperios în care îi cerea un răspuns. Se uită de la ea la Stefan, cu ochii ascunși sub pleoapele lăsate, cu o privire batjocoritoare. Tăcerea se prelungi, plină de tensiune, până când Elena trebui să-și înfigă unghiile în palmă ca să nu țipe. Apoi Damon ridică ușor din umeri și își îndreptă privirea undeva între ei.

— Adevărul e că nu, spuse în cele din urmă. Elena răsuflă adânc.

— Nu poți să crezi așa ceva! explodă Stefan. Nu poți să crezi tot ce zice.

— De ce aș minți? replică Damon, în mod clar plăcându-i felul în care Stefan își pierduse stăpânirea de sine. Recunosc de bunăvoie că l-am omorât pe Tanner. I-am băut sângele până când s-a stafidit ca o prună uscată. Și nu m-ar deranja să fac același lucru și cu tine, frate. Dar o fântână? Nu e deloc stilul meu.

— Eu te cred, spuse Elena, în vreme ce gândurile ei mergeau mai departe. Se întoarse către Stefan. Nu simți? Mai e ceva aici în Fell's Church, ceva care poate nici nu e uman – vreau să spun că poate nu a fost niciodată uman. Ceva care m-a urmărit, care mi-a împins mașina de pe pod. Ceva care a făcut câinii ăia să-i atace pe oameni. O forță cumplită care e aici, ceva malefic...

Vocea i se stinse, și ea întoarse privirea către interiorul bisericii, spre banca unde o văzuse pe Bonnie întinsă.

— Ceva malefic, repetă încet.

Un vânt rece păru să o străbată, și ea își strânse brațele în jurul trupului, simțindu-se singură și vulnerabilă.

— Dacă ești în căutarea a ceva malefic, nici nu trebuie să cauți prea departe, spuse Stefan pe un ton aspru.

— Nu fi mai prost decât ești, spuse Damon. Ți-am spus acum patru zile că altcineva a omorât-o pe Elena. Și am spus că aveam de

gând să-l descopăr pe acel cineva și să mă ocup de el. Și chiar am de gând să o fac. Își desfăcu brațele de la piept și își îndreptă spatele. Voi doi n-aveți decât să vă continuați discuția aceea personală pe care o aveți când v-am întrerupt eu.

— Damon, așteaptă.

Elena nu-și putuse stăpâni fiorul care o străbătu când el rostise cuvântul omorât. E imposibil să fi fost omorâtă. Sunt încă aici, își spuse ea disperată, simțind cum crește din nou panica în ea. Dar acum și-o stăpâni, pentru a-i vorbi lui Damon.

— Orice ar fi lucrul ăsta, e puternic, spuse ea. Am simțit asta când mă urmărea, și părea să umple tot cerul. Nu cred că vreunul dintre noi are vreo șansă dacă luptă singur cu el.

— Deci?

— Deci...

Elena nu avusese timp să ajungă cu gândurile până aici. Înainta în raționament doar pe baza instinctului, a intuiției. Iar intuiția îi spunea să nu-l lase pe Damon să plece.

— Deci... Cred că ar trebui să rămânem împreună toți trei. Cred că avem o șansă mai mare să găsim acel lucru și să luptăm cu el împreună și nu separat. Și poate reușim să-l oprim înainte să facă rău sau să... sau să omoare... pe altcineva.

— Ca să fiu sincer, draga mea, puțin îmi pasă de altcineva, spuse Damon. Apoi îi aruncă unul dintre zâmbetele lui fulgerătoare, rece ca gheața. Dar vrei să spui că asta e alegerea ta? Adu-ți aminte, am stabilit că atunci când vei fi mai rațională vei face o alegere.

Elena îl privi lung. Sigur că asta nu era alegerea ei, dacă se referea la ea din punct de vedere romantic. Ea purta inelul pe care i-l dăduse Stefan; ea îi aparținea lui Stefan.

Dar apoi o altă amintire o străfulgeră: cum se uitase la fața lui Damon în pădure și simțise o... o tulburare atât de mare, o afinitate atât de mare cu el. Ca și cum el ar fi înțeles flacăra care ardea înlăuntrul ei, ar fi înțeles-o așa cum nimeni altcineva n-ar fi putut.

Ca și cum împreună ei doi ar fi fost în stare să facă orice ar fi vrut, să cucerească lumea sau să o distrugă, ca și cum ei ar fi fost mai buni decât orice altă ființă care a existat vreodată pe pământ.

Îmi pierdusem mințile, nu judecam, își spuse ea acum, dar acea străfulgerare de amintire nu voia să piară.

Și apoi își aduse aminte de altceva: cum se purtase Damon mai târziu în cursul acelei nopți, cum avusese grijă să fie în siguranță, cum fusese chiar blând cu ea.

Stefan o privea, și expresia lui agresivă se transformase acum în furie amară și teamă. O parte din ea voia să îl liniștească și să-l asigure că totul e bine, să-l cuprindă cu brațele și să-i spună că e a lui și că va fi întotdeauna și că nimic altceva nu mai contează, nici orașul, nici Damon, nici altceva.

Dar n-o făcea. Pentru că o altă parte din ea spunea că orașul conta. Și pentru că o altă parte era îngrozitor de confuză. Atât de confuză...

Simți cum în adâncul ei se naște un tremur, și apoi descoperi că nu-l mai putea opri. Prea multă încărcătură emoțională, îi trecu prin minte, și își cuprinse capul în mâini.

Capitolul 6

— Ea și-a făcut deja alegerea. Ai văzut chiar tu atunci când ne-ai „întrerupt”. Ai ales deja, nu-i așa, Elena?

Stefan nu o spuse plin de el, sau ca pe o cerere imperioasă, ci cu un soi de bravură disperată.

— Eu... Elena ridică privirea. Stefan, te iubesc. Dar nu înțelegi, dacă trebuie să aleg acum, alegerea mea e să rămânem cu toții împreună. Doar acum. Înțelegi? Văzând expresia rigidă de pe chipul lui Stefan, se întoarse către Damon. Tu înțelegi?

— Cred că da. Îi aruncă un zâmbet tainic, posesiv. Încă de la început i-am spus lui Stefan că era foarte egoist să nu vrea să te

împartă. Frații trebuie să împartă între ei lucrurile, nu?

— Nu asta voiam să spun.

— Nu?

Damon zâmbi din nou.

— Nu, spuse Stefan, eu nu înțeleg, și nu pricep cum de-mi ceri să colaborez cu el. Damon e rău, Elena. Omoară din plăcere; nu are deloc conștiință. Nu-i pasă de Fell's Church, a spus-o chiar el. E un monstru...

— În momentul ăsta e mult mai cooperant decât tine, spuse Elena. Îl prinse pe Stefan de mână, căutând o modalitate de a-l face să înțeleagă. Stefan, am nevoie de tine. Iar noi doi avem nevoie de el. Poți să încerci să accepți asta? Când el nu răspunse, adăugă: Stefan, tu vrei cu-adevărat ca tu și fratele tău să rămâneți dușmani de moarte pentru totdeauna?

— Tu chiar crezi că el vrea altceva?

Elena își lăsă privirea în jos, către mâinile lor împletite, privind umbrele și planurile și arcurile lor. Nu răspunse timp de un minut, apoi vorbi foarte liniștită.

— El m-a împiedicat să te omor.

Elena simți cum se aprinde văpaia furiei de apărare a lui Stefan, apoi se stinge încet.

Ceva asemănător cu un sentiment de înfrângere îl cuprinse, și el înclină capul.

— E adevărat, spuse. Și, oricum, cine sunt eu să spun că e rău? Ce lucru abominabil a făcut el pe care să nu-l fi făcut și eu?

Noi doi trebuie neapărat să vorbim, își spuse Elena, urând această ură de sine a lui. Dar nu aici și acum.

— Atunci ești de acord? întrebă ea, ezitând. Stefan, spune-mi ce gândești.

— În momentul ăsta gândesc că tu întotdeauna obții ceea ce vrei. Pentru că obții întotdeauna, așa-i, Elena?

Elena îl privi în ochi, și văzu că pupilele îi erau atât de dilatate,

încât în jurul lor se mai vedea doar un cerc îngust de iris verde. În ochii lui nu se mai citea furie, doar oboseala și amărăciunea rămăseseră.

Dar nu o fac doar pentru mine, își spuse ea, alungând din minte brusca îndoială ce o cuprinsese. O să-ți demonstrez asta, Stefan, ai să vezi. De data asta nu fac ceva doar ca să-mi fie mie bine.

— Atunci ești de acord? spuse încet.

— Da. Sunt... de acord.

— Și eu sunt de acord, spuse Damon, întinzând mâna cu o politețe exagerată. De fapt, părem cu toții să fim într-o frenezie de acord total.

Nu, își spuse Elena, dar în acea clipă, stând în semiobscuritatea rece a galeriei, simți că era adevărat, că toți trei erau legați, într-un acord deplin, și puternici.

Apoi Stefan își trase mâna. În tăcerea care urmă, Elena auzea sunetele de afară și de jos din biserică. Încă se mai plângea, când și când se mai auzea un strigăt, dar acea agitație generală dispăruse. Se uită pe fereastră și văzu oameni care traversau parcarea udă, printre micile grupuri aplecate peste victimele rănite. Doctorul Feinberg trecea de la un grup la altul, părând să le ofere sfaturi medicale. Victimele arătau ca niște supraviețuitori după un uragan sau un cutremur de pământ.

— Nimeni nu este ceea ce pare, murmură Elena.

— Ce?

— Asta a spus Bonnie în timpul slujbei. A avut o altă criză de-a ei. Cred că s-ar putea să fie important. Elena încercă să își pună gândurile în ordine. Cred că există în orașul ăsta oameni de care ar trebui să ne ferim. Ca Alaric Saltzman. Le spuse pe scurt ceea ce auzise mai devreme în casa lui Alaric. El nu este ceea ce pare, dar nu știu exact ce este. Cred că ar trebui să îl urmărim. Și pentru că e clar că eu nu pot să apar în public, va trebui să o faceți voi doi. Dar nu puteți să-l lăsați că bănuiască ce știți...

Elena se întrerupse când Damon ridică repede o mână.

Jos, la baza scărilor, cineva striga:

— Stefan? Ești acolo sus? Apoi către altcineva: Mi s-a părut că-l văd urcând acolo.

Era vocea domnului Carson.

— Du-te, șopti aproape neauzit Elena către Stefan. Trebuie să pari cât mai normal posibil ca să poți rămâne aici în Fell's Church. O să fiu bine.

— Dar tu unde te duci?

— La Meredith. O să-ți explic mai târziu. Du-te.

Stefan ezită, apoi o porni în jos pe scări, strigând:

— Vin! Apoi se întoarse. Nu te las cu el, spuse hotărât.

Elena își ridică mâinile într-un gest de exasperare.

— Atunci plecați amândoi. Tocmai ați fost de acord să cooperați; acum vrei să te răzgândești? spuse ea către Damon, care părea și el de neînduplecat.

Damon ridică ușor din umeri, în gestul lui obișnuit.

— Bine. Încă ceva... ti-e foame?

— Eu... nu. Cu o senzație de gol în stomac, Elena înțelese ce o întreba. Nu, deloc.

— Asta-i bine. Dar mai târziu o să-ți fie. Nu uita asta.

Îl împinse în jos pe scări pe Stefan, care îi aruncă o privire ucigătoare. Dar pe când dispăreau, Elena auzi în mintea ei vocea lui Stefan.

O să vin după tine mai târziu. Așteaptă-mă.

Ar fi vrut să-i poată răspunde și ea cu propriile ei gânduri. Mai remarcă ceva. Vocea mentală a lui Stefan era mult mai slabă decât fusese cu patru zile în urmă, când se luptase cu fratele lui. Dacă se gândea mai bine, el nu fusese deloc în stare să comunice mental înainte de Ziua Orașului. Fusese atât de confuză când se trezise lângă râu încât nu se gândise la asta, dar acum era nedumerită. Ce se întâmplase de ajunsese atât de puternic? Și de ce i se stingea acum

puterea?

Elena avu timp să se gândească la asta pe când stătea acolo în galeria pustie, în vreme ce jos oamenii părăseau biserica, iar afară cerul înnorat începea să se întunece. Se gândi la Stefan și la Damon, și se întrebă dacă făcuse alegerea cea mai bună. Jurase să nu-i mai lase niciodată să se lupte pentru ea, dar acel jurământ era deja încălcat. Oare era nebună că încerca să-i facă să accepte un armistițiu, chiar și temporar?

Când cerul de afară ajunsese complet negru, îndrăzni să coboare scările. Biserica era goală și doar pașii ei se auzeau răsunând. Nu se gândise cum avea să iasă, dar, din fericire, ușa laterală avea zăvorul tras pe dinăuntru. Se furișă afară în noapte, mulțumită.

Nu-și dăduse seama până acum ce bine era să fii afară, în întuneric. Când se afla în interiorul unei clădiri se simțea prinsă într-o capcană, iar lumina zilei îi supăra ochii. Așa era cel mai bine, liberă și descătușată – și nevăzută. Simțurile ei erau încântate de lumea atât de plăcută din jurul ei. Nu se simțea nici o adiere de vânt și, în nemișcarea aerului, mirosurile dăinuiau mai mult, iar ea putea să adulmece o mulțime de creaturi nocturne. O vulpe scormonea în gunoiul unei familii. Șobolanii rodeau ceva într-un tufiș. Fluturii de noapte se ademeneau între ei cu aromele lor.

Își dădu seama că nu era greu să ajungă acasă la Meredith fără să fie văzută. Oamenii păreau să stea în casele lor. Dar odată ajunsă acolo, rămase privind temătoare casa frumoasă cu aspect rural, cu veranda închisă. Nu putea pur și simplu să meargă până la intrare și să bată la ușă. Oare Meredith chiar o aștepta? Și dacă într-adevăr o aștepta, nu trebuia să fie afară?

Dacă nu o aștepta, Meredith avea să aibă parte de un șoc îngrozitor, își spuse Elena, cercetând distanța până la acoperișul verandei. Fereastra camerei lui Meredith era deasupra ei, chiar după colț. Era cam greu de ajuns acolo, dar Elena își spuse că s-ar putea descurca.

Urcatul pe acoperiș se dovedi ușor; degetele ei și tălpile goale găsiră puncte de sprijin între cărămizi și o făcură să înainteze repede. Dar să se aplece pe după colț ca să se uite pe fereastra lui Meredith fu o adevărată încercare. Când lumina care se revărsa din încăpere ajunse la ochii ei, clipi mărunț.

Meredith stătea pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, privind în gol. Când și când își trecea o mână prin părul negru. Un ceas de pe noptieră arăta ora, 6:43.

Elena bătu cu unghiile în geamul ferestrei.

Meredith tresări și privi în direcția opusă, către ușă. Se ridică, aplecată într-o poziție defensivă, strângând o pernă în mână. Când ușa nu se deschise, făcu doi pași către ea, în aceeași poziție.

— Cine e? întrebă. Elena bătu din nou în fereastră. Meredith se întoarse cu fața către fereastră, respirând greu.

— Dă-mi drumul, spuse Elena. Nu știa dacă Meredith o putea auzi, așa că rosti răspicat: Deschide fereastra.

Meredith, gâfâind, se uită prin cameră de parcă aștepta să apară cineva să o ajute. Cum nu veni nimeni, se apropie cu grijă de fereastră, ca de un animal periculos. Dar nu o deschise.

— Dă-mi drumul, spuse din nou Elena. Apoi adăugă nerăbdătoare: Dacă nu voiai să vin, de ce m-ai chemat?

Văzu schimbarea în Meredith când umerii ei se relaxară puțin. Încet, cu degete neobișnuit de stângace, Meredith deschise fereastra și se dădu înapoi.

— Acum invită-mă să intru. Altfel nu pot.

— Vino...

Vocea lui Meredith se stinse și trebui să încerce din nou.

— Vino înăuntru, spuse. Când Elena, strâmbându-se de efort, reuși să treacă peste pervaz și acum își flexa degetele amorțite, Meredith adăugă, aproape buimăcită: Tu trebuie să fii. Nimeni nu mai dă ordine așa.

— Eu sunt, spuse Elena. Încetă să-și mai miște degetele și o privi

în ochi pe prietena ei. Chiar eu sunt, Meredith, spuse.

Meredith încuviință din cap și înghiți nodul din gât. Ceea ce și-ar fi dorit cel mai mult Elena în acea clipă era ca prietena ei să o ia în brațe. Dar Meredith nu era genul de fată care îmbrățișa prea des, iar acum se îndepărta încet ca să se așeze la loc pe pat.

— Stai jos, spuse cu o voce prefăcut calmă. Elena trase scaunul de la birou și, fără să-și dea seama, se așeză în aceeași poziție în care stătuse mai devreme Meredith, cu coatele pe genunchi, cu capul în jos. Apoi ridică privirea.

— Cum de-ai știut?

— Eu... Meredith se uită lung la ea pentru o clipă, apoi se adună. Ei bine. Tu... trupul tău n-a fost găsit, evident. Asta era ciudat. Și apoi atacurile alea asupra bătrânului și asupra lui Vickie și Tanner... și Stefan, și lucruri mărunte legate de el pe care le-am pus cap la cap... dar nu știam. Nu cu siguranță. Nu până acum.

Încheie aproape în șoaptă.

— Ei bine, ai ghicit corect, spuse Elena. Încerca să fie cât mai normală cu putință, dar ce era normal în această situație? Meredith se purta ca și cum cu greu se putea uita la ea. Asta o făcea pe Elena să se simtă mai singură și mai părăsită decât se simțise vreodată în viața ei.

La parter răsună o sonerie. Elena o auzi, dar nu și Meredith, își dădu ea seama.

— Cine vine? întrebă. E cineva la ușă.

— Am rugat-o pe Bonnie să vină aici pe la șapte, dacă o lasă mama ei. Probabil că ea e. Mă duc să văd.

Meredith părea aproape indecent de nerăbdătoare să plece din cameră.

— Stai. Ea știe?

— Nu... Ah, vrei să spui că trebuie s-o iau cu binișorul, să-i zic cu grijă.

Meredith se uită din nou prin cameră, nesigură, iar Elena aprinse

veioza de lângă pat.

— Stinge lumina din tavan. Oricum mă dor ochii, spuse ea încet.

Când Meredith răsuci comutatorul, camera deveni suficient de întunecată pentru ca Elena să se poată ascunde în umbră.

Așteptând-o pe Meredith să revină cu Bonnie, rămase într-un colț, strângându-și coatele în palme. Poate că era o idee proastă să le implice și pe Meredith și Bonnie. Dacă Meredith cea imperturbabilă nu părea să se descurce prea bine, ce avea să facă Bonnie?

Meredith își anunță sosirea murmurându-i întruna lui Bonnie: „Să nu țipi; să nu țipi”, pe când o împingea peste prag în cameră.

— Ce-i cu tine? Ce faci? replică Bonnie, gâfâind. Dă-mi drumul. Știi ce a trebuit să fac ca s-o conving pe mama să mă lase să ies în seara asta din casă? Vrea să mă ducă la spital în Roanoke.

Meredith închise ușa cu piciorul.

— Bun, îi spuse lui Bonnie. Acum, o să vezi ceva care o să... ei, o să fie un șoc. Dar nu trebuie să țipi, înțelegi? Îți dau drumul dacă îmi promiți.

— E prea întuneric ca să văd ceva, și mă sperii. Ce-i cu tine, Meredith? Of, bine, îți promit, dar despre ce vor...

— Elena, spuse Meredith.

Elena luă asta ca pe o invitație și făcu un pas către ele.

Bonnie avu o reacție total neașteptată. Se încruntă și se aplecă înainte, mijind ochii în lumina difuză. Când văzu silueta Elenei, icni, cu răsuflarea tăiată. Dar apoi, când se uită la fața Elenei, bătu din palme cu un țipăt ascuțit de bucurie.

— Știam eu! Știam că s-au înșelat cu toții! Vezi, Meredith... și tu și Stefan credeți că știți atâtea despre înec și toate alea. Dar eu știam că vă înșelați! Oh, Elena, mi-a fost așa de dor de tine! Toată lumea o să...

— Taci, Bonnie! Taci! spuse repede Meredith. Ți-am zis să nu țipi. Ascultă, proasto, crezi că dacă Elena ar fi cu adevărat bine s-ar afla aici, noaptea, fără ca cineva să știe despre asta?

— Dar e foarte bine; uită-te la ea. Stă acolo. Tu ești, nu-i așa, Elena?

Bonnie porni către ea, dar Meredith o trase înapoi.

— Da, sunt eu.

Elena avea o senzație stranie, că ajunsese într-o tragicomedie suprarealistă, poate una scrisă de Kafka, doar că nu-și cunoștea replicile. Nu știa ce să-i spună lui Bonnie, care arăta extaziată.

— Sunt eu, dar... Nu sunt chiar bine, spuse ea cu stângăcie, așezându-se din nou.

Meredith o înghionti pe Bonnie să stea pe pat.

— De ce sunteți amândouă așa de serioase? E aici, dar nu e bine. Asta ce vrea să însemne?

Elena nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Ascultă, Bonnie... of, nu știu cum să-ți spun asta. Bonnie, bunica ta care e medium ți-a vorbit vreodată despre vampiri?

Tăcerea căzu peste încăpere, la fel de fulgerător ca securea unui călău. Minutele se scurseră. Deși nu părea posibil, ochii lui Bonnie se făcură și mai mari; apoi se întoarseră încet către Meredith. Mai trecură câteva minute de tăcere, apoi Bonnie păru că își mută greutatea înspre ușă.

— Aăă... știți, fetelor, spuse ea încet, chestia asta devine chiar stranie. Vreau să spun, chiar, chiar, chiar...

Elena căută în minte un argument.

— Puteți să vă uitați la dinții mei, spuse.

Își ridică buza de sus și-și atinse cu degetul un canin. Simți cum se lungește și devine mai ascuțit, la fel ca o gheară de pisică ce se întinde leneș.

Meredith se apropie și se uită, apoi întoarse repede capul.

— M-am prins, zise, cu o voce plată. Bonnie, uită-te și tu, spuse.

Toată încântarea, toată bucuria dispăruseră de pe chipul lui Bonnie. Părea că în curând avea să i se facă rău.

— Nu, nu vreau.

— Trebuie să te uiți. Trebuie să o crezi, altfel nu mai ajungem nicăieri. Meredith o împinse în față pe Bonnie, țeapănă și opunând rezistență. Deschide ochii, prostuțo. Tu ești aia care se dă în vânt după chestiile astea supranaturale.

— M-am răzgândit, spuse Bonnie, aproape plângând, iar vocea îi era cu adevărat isterică. Lasă-mă în pace, Meredith; nu vreau să mă uit.

Și se smulse din mâinile ei.

— Nu trebuie s-o faci, șopti Elena, uluită. Deznădejdea o copleși, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— A fost o idee proastă, Meredith. O să plec.

— Nu. Oh, nu. Bonnie se întoarse la fel de repede pe cât se îndepărtase și se aruncă în brațele Elenei. Îmi pare rău, Elena; îmi pare rău. Nu-mi pasă ce ești; doar mă bucur să te-ai întors. A fost groaznic fără tine.

Acum plângea, sincer.

Lacrimile care nu voiseră să se ivească atunci când fusese cu Stefan îi umplură acum ochii Elenei. Plânse, strângând-o pe Bonnie, simțind cum brațele lui Meredith le cuprind încet pe amândouă. Plângeau cu toatele – Meredith în tăcere, Bonnie zgomotos, iar Elena cu o intensitate pătimasă. Simțea că plânge pentru tot ce i se întâmplase, pentru tot ce pierduse, pentru toată singurătatea și teama și suferința.

În cele din urmă, sfârșiră așezate pe podea, cu genunchii strânși unii lângă alții, așa cum făceau pe vremea când erau mici și-și petreceau noaptea în casa uneia dintre ele, și când, în loc să doarmă, stăteau treze și-și croiau planuri secrete.

— Ești atât de curajoasă, îi spuse Bonnie Elenei, trăgându-și nasul. Nu înțeleg cum poți să fii așa de curajoasă în situația asta.

— Voi nu știți cum mă simt eu în sufletul meu. Nu sunt deloc curajoasă. Dar trebuie să mă descurc într-un fel, pentru că nu știu ce altceva am de făcut.

— Mâinile tale nu sunt reci ca gheața, spuse Meredith, strângând degetele Elenei. Doar puțin mai reci; credeam că or să fie înghețate.

— Nici mâinile lui Stefan nu sunt reci, spuse Elena și se pregătea să continue, dar Bonnie spuse cu un glas subțire și ascuțit:

— Stefan?

Meredith și Elena se uitară la ea.

— Gândește-te, Bonnie. Nu ajungi singur să fii vampir. Cineva trebuie să te transforme într-unui.

— Dar vrei să spui că Stefan...? Vrei să spui că e...?

Vocea lui Bonnie se stinse, înăbușită.

— Cred, spuse Meredith, că poate ar fi timpul să ne spui întreaga poveste, Elena. Ca de pildă toate acele detalii minore pe care le-ai omis atunci când ti-am cerut ultima dată să ne spui toată povestea.

Elena încuviință din cap.

— Ai dreptate. E greu de explicat, dar o să încerc. Trase aer adânc în piept. Bonnie, îți mai aduci aminte de prima zi de școală? A fost prima dată când te-am auzit făcând o profeție. Te-ai uitat în palma mea și ai zis că o să cunosc un băiat, un băiat cu părul negru, un străin. Și că nu era înalt, dar că fusese odată. Ei bine, spuse Elena, privind-o pe Bonnie, apoi pe Meredith, Stefan nu este foarte înalt acum. Dar odată a fost, în comparație cu oamenii din secolul al cincisprezecelea.

Meredith încuviință din cap, dar Bonnie scoase un chițait abia auzit și se dădu înapoi, clătinându-se, părând total șocată.

— Vrei să spui...?

— Vreau să spun că s-a născut și a trăit în Italia renascentistă, mă rog, la început..., și oamenii obișnuiți erau mai scunzi pe vremea aceea. Așa că, față de ei, Stefan părea mai înalt. Și, așteaptă, înainte să leșini, trebuie să mai știți ceva. Damon e fratele lui.

Meredith încuviință iarăși din cap.

— Mi-am închipuit eu ceva în genul ăsta. Dar atunci de ce a zis Damon că e student la universitate?

— Nu se înțeleg prea bine. Mult timp, Stefan nici n-a știut că Damon e în Fell's Church. Elena șovăi. Aceasta era povestea personală a lui Stefan și întotdeauna considerase că el era cel care trebuia să-și dezvăluie secretul. Dar Meredith avea dreptate; era timpul ca Elena să le spună întreaga poveste.

— Ascultați cum a fost, spuse ea. Stefan și Damon s-au îndrăgostit amândoi de aceeași fată în Italia renascentistă. Ea era din Germania și numele ei era Katherine. Motivul pentru care Stefan mă evita la începutul școlii era că îi aduceam aminte de ea; și ea avea părul blond și ochii albaștri. Oh, și ăsta era inelul ei.

Elena dădu drumul mâinii lui Meredith și le arătă cercul aurit încrustat cu desene complicate, în care era montată o singură piatră de lapislazuli.

— Iar Katherine era vampiriță. Un tip numit Klaus o transformase în vampir în satul ei natal din Germania, ca s-o salveze de la moarte când era grav bolnavă. Stefan și Damon știau asta, dar nu le păsa. I-au cerut să aleagă dintre ei doi pe cel cu care voia să se mărite. Elena se opri și zâmbi strâmb, gândindu-se că domnul Tanner avusese dreptate: istoria se repetă întotdeauna. Spera doar ca istoria ei să nu se încheie precum cea a lui Katherine. Dar ea i-a ales pe amândoi, continuă Elena. A schimbat sânge cu amândoi, și le-a spus că vor putea toți trei să fie împreună pentru o eternitate.

— Sună pervers, murmură Bonnie.

— Sună prostesc, spuse Meredith.

— Ai dreptate, îi spuse Elena lui Meredith. Katherine era dulce, dar nu prea deșteaptă. Stefan și Damon deja nu se plăceau prea mult. I-au spus că trebuia să aleagă, că nici nu se gândeau să o împartă. Și ea a fugit plângând. A doua zi... ei bine, i-au găsit trupul, sau ce mai rămăsese din el. Vedeți voi, un vampir are nevoie de un talisman ca inelul ăsta ca să poată să iasă în lumina soarelui fără să fie omorât. Iar Katherine s-a expus razelor de soare și și-a scos inelul. S-a gândit că dacă ea dispăre, Damon și Stefan or să se împace.

— Oh, Doamne, ce roma...

— Nu, nu e, o întrerupse violent Elena pe Bonnie. Nu e deloc romantic. De atunci Stefan a trăit cu această vină în suflet, și cred că și Damon, deși n-o s-o recunoască niciodată. Iar urmarea imediată a fost că și-au luat săbiile și s-au omorât unul pe altul. Da, s-au omorât. De aceea sunt acum vampiri, și de aceea se urăsc atât de mult. Și de aceea sunt eu probabil nebună că încerc să-i fac să coopereze.

Capitolul 7

— Să coopereze la ce? întrebă Meredith.

— O să vă explic mai târziu. Dar mai întâi vreau să știu ce s-a mai întâmplat în oraș de când... am plecat.

— Ei, în general isterie, spuse Meredith, ridicând o sprânceană. Mătușa ta Judith e cam rău. A avut halucinații cum că te-ar fi văzut — numai că n-au fost halucinații, nu? Iar ea și Robert, într-un fel, s-au despărțit.

— Știu, spuse Elena încruntată. Continuă.

— Toată lumea la școală e necăjită. Am vrut să vorbesc cu Stefan, mai ales când am început să bănuiesc că nu ești cu adevărat moartă, dar n-a fost la școală. Matt a fost, dar e ceva în neregulă cu el. Arată ca un zombi și nu vrea să stea de vorbă cu nimeni. Am vrut să-i spun că există o șansă ca tu să nu fi dispărut pentru totdeauna; credeam că asta o să-l înveselească. Dar n-a vrut să asculte. Se purta total aiurea, și la un moment dat am crezut că vrea să mă lovească. N-a vrut să asculte nici un cuvânt.

— Oh, Doamne... Matt.

Ceva groaznic se ivea într-un colț al minții Elenei, o amintire prea tulburătoare pentru a o lăsa să iasă la suprafață. Elena nu mai putea face față la încă ceva acum, pur și simplu nu putea, și o împinse cu

violență înapoi în adâncul minții.

Meredith continua să povestească.

— Dar este limpede că există câțiva oameni care privesc cu suspiciune „moartea” ta. De aceea am spus ce-am spus la slujba de azi. Mi-era teamă că dacă rostesc ziua exactă și locul anume, Alaric Saltzman avea să te pândească și să te prindă. A pus tot soiul de întrebări, și e bine că Bonnie n-a știut nimic, fiindcă altfel nu-și ținea gura.

— Nu e corect, protestă Bonnie. Alaric e doar interesat de lucrurile astea și vrea să ne ajute să depășim trauma, la fel ca și înainte. E un vărsător...

— E un spion, spuse Elena, și poate chiar mai mult. Dar o să vorbim despre asta mai târziu. Și Tyler Smallwood? Nu l-am văzut în biserică.

Meredith păru uimită.

— Vrei să spui că nu știi?

— Nu știu nimic; am dormit patru zile în podul unei case.

— Păi... Meredith ezită, stânjenită. Tyler tocmai s-a întors acasă de la spital. La fel ca Dick Carter și tipii ăia trei care făceau pe durii și care au fost cu ei de Ziua Orașului. Au fost atacați în baraca metalică în seara aia și au pierdut o mulțime de sânge.

— Ah.

Misterul Puterilor sporite ale lui Stefan în acea noapte se explica acum. Și de ce Puterile-i deveneau tot mai slabe. Probabil că nu se mai hrănise de-atunci.

— Meredith, e Stefan un suspect?

— Ei bine, tatăl lui Tyler a încercat să-l învinuiască, dar poliția nu a reușit să coroboreze timprii. Se știe cu aproximație când a fost atacat Tyler pentru că trebuia să se vadă cu domnul Smallwood și nu a venit la întâlnire. Iar Bonnie și cu mine putem să-i oferim un alibi lui Stefan pentru acel interval de timp pentru că tocmai l-am lăsat lângă râu cu trupul tău. Deci nu putea să se întoarcă la baracă și să-l

atace pe Tyler... cel puțin nici un om normal n-ar fi putut. Iar până acum poliția nu se gândește la nimic supranatural.

— Înțeleg.

Cel puțin din acest punct de vedere Elena se putea simți ușurată.

— Tyler și ceilalți băieți nu l-au putut identifica pe atacator pentru că nu-și mai aduc aminte absolut nimic din acea după-amiază, adăugă Meredith.

— Și nici Caroline, spuse Bonnie.

— Caroline era acolo?

— Da, dar ea n-a fost mușcată. A fost doar în șoc. În ciuda a tot ce a făcut, aproape că-mi pare rău pentru ea. Meredith ridică din umeri și adăugă: Arată tare jalnic acum.

— Și nu cred că cineva îl va suspecta vreodată pe Stefan după tot ce s-a întâmplat cu câinii ăia azi la biserică, interveni Bonnie. Tata zice că un câine mare ar fi putut să spargă fereastra barăcii, iar rănilor din gâtul lui Tyler arată ca și cum ar fi fost făcute de un animal. Cred că mulți oameni sunt convinși că un câine sau o haită de câini a făcut-o.

— E o explicație la îndemână, remarcă Meredith sec. Înseamnă că nu trebuie să se mai gândească la asta.

— Dar e ridicol, spuse Elena. Câinii normali nu se comportă așa. Nu se întreabă oamenii de ce câinii lor au înnebunit dintr-odată și s-au repezit să-i atace?

— O mulțime de oameni doar renunță la câinii lor. O, și am auzit pe cineva vorbind despre analize obligatorii pentru turbare, spuse Meredith. Dar nu e vorba de turbare aici, nu-i așa, Elena?

— Nu, nu cred că e. Și nici Stefan și Damon n-o cred. Despre asta am venit să vorbesc cu voi.

Elena le explică, pe cât de clar putea, ce credea despre Cealaltă Putere existentă în Fell's Church. Le spuse despre forța care o făcuse să cadă de pe pod și despre senzația pe care o avusese în incidentul cu câinii și despre tot ceea ce discutaseră ea și Stefan și Damon. Și

încheie cu:

— Și Bonnie a spus-o chiar ea azi în biserică: „Ceva malefic”. Cred că asta se află aici în Fell’s Church, ceva despre care nimeni nu știe, ceva cu totul malefic. Nu cred că tu știi ce ai vrut să spui cu asta, Bonnie.

Dar mintea lui Bonnie mergea acum pe o altă direcție.

— Așadar, Damon nu a făcut neapărat toate lucrurile alea groaznice de care l-ai învinuit tu, spuse ea pe un ton viclean. Ca de pildă să-l omoare pe Yangtze, și să-i facă rău lui Vickie, și să-l omoare pe domnul Tanner, și restul. Ți-am spus eu că cineva atât de superb nu poate să fie un criminal psihopat.

— Eu cred, spuse Meredith aruncându-i o privire Elenei, că ai face mai bine să nu te mai gândești la Damon cu interes erotic.

— Da, spuse apăsător Elena. El l-a omorât pe domnul Tanner, Bonnie. Și e logic ca el să fi comis și celelalte atacuri; o să-l întreb. Și-așa am eu însămi destule probleme ca să mă înțeleg cu el. Nu e bine să ai de-a face cu Damon, Bonnie, crede-mă.

— Trebuie să-l las în pace pe Damon, trebuie să-l las în pace pe Alaric... Există vreun băiat pe care nu trebuie să-l las în pace? Și între timp Elena are parte de toți. Nu e drept.

— Viața nu e dreaptă, îi spuse Meredith cu asprime. Dar ascultă, Elena, chiar dacă această Cealaltă Putere există, ce fel de putere crezi că e? Cum arată?

— Nu știu. Ceva cu o forță extraordinară – dar e posibil să se ascundă ca să n-o putem simți. Ar putea arăta ca orice persoană obișnuită. Și de aceea am venit să vă cer ajutorul, pentru că ar putea fi oricine din Fell’s Church. E așa cum a spus Bonnie azi, în timpul slujbei: „Nimeni nu este ceea ce pare.”

Bonnie avu o expresie nedumerită.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus asta.

— Dar ai spus-o. „Nimeni nu este ceea ce pare”, repetă Elena, cu voce apăsătoare. „Nimeni.”

Se uită la Meredith, dar ochii întunecați de sub sprâncenele delicat arcuite erau calmi și distanți.

— Păi, asta pare să facă din oricine un suspect, spuse Meredith cu cea mai placidă voce posibilă. Nu?

— Așa-i, răspuse Elena. Dar mai bine am lua o foaie de hârtie și un creion și am face o listă cu cele mai importante nume. Damon și Stefan au acceptat deja să ajute în investigație și, dacă mă ajutați și voi, o să avem mai multe șanse să o găsim.

Acum revenea la eficiența ei dintotdeauna; fusese mereu o bună organizatoare, de la schemele de a pune mâna pe un băiat până la evenimentele sociale de adunare de fonduri. Asta era doar o versiune mai serioasă a vechiului „plan A + plan B”.

Meredith întinse hârtia și creionul lui Bonnie, care se uită întâi la ele, apoi la Meredith și în final la Elena.

— Grozav, zise ea, dar cine intră pe listă?

— Păi, oricine am avea vreun motiv să credem că ar putea fi Cealaltă Putere. Oricine care ar fi putut face lucrurile pe care știm că le-a făcut: l-a închis pe Stefan în fântână, m-a urmărit pe mine, a asmuțit câinii ăia asupra oamenilor. Orice persoană pe care am văzut-o că se comportă ciudat.

— Matt, spuse Bonnie, scriind repede. Și Vickie. Și Robert.

— Bonnie! exclamă într-un glas Elena și Meredith.

Bonnie ridică privirea.

— Ei, dar Matt chiar s-a purtat ciudat, și la fel și Vickie, de câteva luni. Iar Robert se tot învârtea pe lângă biserică înainte de slujbă, dar n-a venit înăuntru...

— Oh, Bonnie, zău așa, spuse Meredith. Vickie e o victimă, nu un suspect. Iar dacă Matt e o Putere malefică, atunci eu sunt cocoșatul de la Notre Dame. Cât despre Robert...

— Bun. I-am tăiat pe toți, spuse Bonnie pe un ton rece. Acum hai să auzim propunerile tale.

— Nu, așteptați, spuse Elena. Bonnie, așteaptă puțin. Se gândea la

ceva, ceva care o sâcâise un timp, încă din... încă din biserică, spuse ea cu glas tare, aducându-și aminte. Știți, l-am văzut pe Robert afară din biserică, atunci când stăteam ascunsă în galeria corului. A fost chiar înainte să atace câinii, și el se îndepărta într-un fel, ca și cum ar fi știut ce urma să se întâmple.

— Oh, dar, Elena...

— Nu, ascultă, Meredith. Și l-am văzut înainte, sâmbătă seara, cu mătușa Judith. Când ea i-a spus că n-o să se mărite cu el, am văzut ceva pe fața lui... nu știu. Dar cred că ar fi mai bine să-l pui la loc pe listă, Bonnie.

Cu un aer grav, după o clipă de ezitare, Bonnie o făcu.

— Și pe mai cine? întrebă ea.

— Ei bine, mă tem că pe Alaric, spuse Elena. Îmi pare rău, Bonnie, dar el e practic numărul unu. Elena le relatează discuția auzită în acea dimineață între Alaric și directorul școlii. Alaric nu e un profesor de istorie obișnuit; l-au chemat aici pentru un motiv anume, spuse ea. El știe că sunt vampir, și mă caută. Iar astăzi, în timp ce câinii atacau, el stătea acolo la marginea parcurii, făcând niște gesturi ciudate. Cu siguranță el nu este ceea ce pare, și singura întrebare e: ce este el? Mă ascuți, Meredith?

— Da. Știi, cred că poți s-o pui și pe doamna Flowers pe lista aia. Îți aduci aminte cum stătea la fereastra de la pensiune când l-am adus pe Stefan după ce l-am scos din fântână? Și cum nu a vrut să coboare ca să ne deschisă ușa? Aia a fost o purtare ciudată.

Elena încuviință din cap.

— Da, spuse ea, și cum îmi închidea telefonul când îl sunam. Și stă ascunsă în casa aia veche. E posibil să fie doar o bătrânică puțin scrântită, dar totuși pune-o pe listă, Bonnie.

Își trecu o mână prin păr, ridicându-și-l de pe ceafă. Îi era cald. Sau... nu chiar cald, dar avea o senzație neplăcută, ca atunci când ți-e prea cald. Se simțea uscată de sete.

— Bun, o să trecem pe la pensiune mâine, înainte de școală, spuse

Meredith. Până atunci, ce mai putem face? Hai să ne uităm la lista aia, Bonnie.

Bonnie întinse lista pentru ca ele să o poată vedea, iar Elena și Meredith se aplecară în față și citiră:

Matt

Honeycutt

Vickie

Bennett

Robert Maxwell – Ce căuta la biserică atunci când au atacat câinii? Și ce s-a petrecut în acea seară cu mătușa Elenei?

Alaric Saltzman – De ce pune așa de multe întrebări? În ce scop a fost chemat în Fell's Church?

Doamna Flowers – De ce se poartă atât de ciudat? De ce nu ne-a deschis ușa în seara când Stefan a fost rănit?

— Bun, spuse Elena. Cred că putem să aflăm și ai cui erau câinii de azi de la biserică. Iar voi îl puteți urmări mâine pe Alaric la școală.

— Eu o să-l urmăresc pe Alaric, spuse hotărâtă Bonnie. Și o să-l absolv de toate bănuielile; o să vedeți voi.

— Grozav, așa să faci. Ți-l repartizez ție. Iar Meredith o poate cerceta pe doamna Flowers, și eu mă pot ocupa de Robert. Cât despre Stefan și Damon... ei bine, ei se vor ocupa de toată lumea, pentru că își pot folosi Puterile pentru a cerceta mințile celorlalți. Și pe urmă, lista asta nu e oricum completă. O să le spun să umble prin oraș căutând orice semn al Puterii, sau orice lucru ciudat care se petrece. Lor le e mai ușor decât îmi este mie să îl recunoască.

Îndreptându-se de spate, Elena își umezi buzele cu un aer absent. Se simțea total uscată. Observă ceva ce nu mai remarcase niciodată până atunci: rețeaua fină de vene de la încheietura mâinii lui Bonnie. Bonnie continua să țină în mână hârtia pe care scrisese lista, cu palma în sus, și pielea de la încheietura ei era atât de transparentă încât venele de un albastru-verzui palid se vedeau foarte bine. Elena

își dori să fi fost mai atentă la ora de anatomie; oare cum se numea vena asta, cea mare care se ramifica la fel ca și crengile unui copac...

— Elena. Elena!

Elena tresări și ridică privirea, pentru a vedea ochii întunecați ai lui Meredith care se uitau la ea cu prudență, și expresia speriată a lui Bonnie. Abia atunci își dădu seama că se aplecase peste mâna lui Bonnie și freca ușor cu un deget vena aceea mare.

— Scuze, murmură ea, îndreptându-se.

Dar își simțea caninii mai lungi și mai ascuțiți. Era ca și cum ar fi purtat un aparat dentar; simțea clar că se îngreunaseră. Realiză că zâmbetul de liniștire pe care i-l adresase lui Bonnie nu avea efectul dorit. Bonnie părea speriată, ceea ce era o prostie. Bonnie ar trebui să știe că Elena nu i-ar face niciodată rău. Iar în seara asta Elena nu era foarte înfometată; Elena întotdeauna mâncase puțin. Putea obține toată cantitatea necesară din vena asta mică de la încheietura...

Elena sări în picioare și se răsuci către fereastră, rezemându-se de tocul ei, simțind pe piele aerul rece al nopții. Avea o senzație de amețală și i se tăia se răsuflarea.

Ce făcuse? Se întoarse către cameră și o văzu pe Bonnie lipindu-se de Meredith, ambele părând îngrozite. O duru felul în care se uitau la ea.

— Îmi pare rău, spuse. Nu voiam, Bonnie. Uite, nici nu mă mai apropii. Trebuia să mă hrănesc înainte de-a veni aici. Damon a spus că o să mi se facă foame mai târziu.

Bonnie înghiți greu, părând că i se face și mai rău.

— Să te hrănești?

— Da, sigur, spuse Elena tăios.

Venele o ardeau; asta era senzația pe care o avea. Stefan o descrisese înainte, dar ea nu înțelesese niciodată cu adevărat, nu realizase prin ce trecea el atunci când era copleșit de această nevoie de sânge. Era teribilă, irezistibilă.

— Ce crezi tu că mănânc eu acum, aer? adăugă ea pe un ton sfidător. Acum sunt un vânător, și ar trebui să plec deja la vânătoare.

Meredith și Bonnie încercau să accepte situația; Elena își dădea seama că încercau, dar le vedea și repulsia în ochi. Se concentrează să își folosească noile simțuri, deschizându-se către noapte în căutarea prezenței lui Stefan sau a lui Damon. Era greu, pentru că nici unul dintre ei nu își trimitea gândurile în eter așa cum o făcuse în noaptea în care se luptaseră în pădure, dar Elenei i se păru că simte o pâlpare de Putere în oraș.

Nu avea însă nici o posibilitate să comunice cu ea, iar frustrarea mări și mai mult uscăciunea pe care o simțea în vene. Tocmai hotărâse că s-ar putea să fie nevoită să se descurce fără ei când perdeaua, umflată de o adiere de vânt, o lovi peste față. Bonnie țâșni în sus, cu un icnet, răsturnând veioza de pe noptieră și cufundând camera în întuneric, înjurând, Meredith se chinui să o ridice. Perdeaua flutură nebunește în lumina pâlpare, în vreme ce Bonnie părea că se pregătește să țipe.

Când becul fu în cele din urmă fixat bine, lumina lui căzu pe Damon, așezat nonșalant dar destul de incomod pe pervazul ferestrei deschise, cu un genunchi ridicat. Zâmbea, cu unul dintre cele mai largi zâmbete ale lui.

— Dacă nu vă supărați..., spuse. Aici nu e deloc comod.

Elena se uită la Bonnie și Meredith, care erau lipite de dulap, părând îngrozite și totodată hipnotizate. Scutură din cap, exasperată.

— Și eu, care credeam că mie îmi plac aparițiile dramatice! spuse ea. Foarte nostim, Damon. Acum hai să mergem.

— Cu două prietene ale tale atât de frumoase aici? Damon zâmbi din nou către Bonnie și Meredith. Și pe urmă, abia am ajuns. Nu vrea cineva să fie politicoasă și să mă invite să intru?

Ochii căprui ai lui Bonnie, ațintiți cu o privire neajutorată asupra feței lui, se împlânzără puțin. Buzele ei, întredeschise de groază, se desfăcură mai mult. Elena recunoscuse semnele clare ale unei

înduioșări iminente.

— Nu, n-o să te invite, spuse ea. Se așeză între Damon și fete. Nimeni de aici nu e pentru tine, Damon – nici acum, nici altă dată. Văzând sclipirea de sfidare în ochii lui, adăugă vicleană: Și oricum, eu plec. Nu știu ce faci tu, dar eu mă duc să vânez.

Se liniști când simți prezența lui Stefan în apropiere, pe acoperiș probabil, și îl auzi corectând-o imediat: Noi mergem să vânăm, Damon. Tu poți să stai acolo toată noaptea, dacă vrei.

Damon cedă cu grație, aruncând o ultimă privire amuzată către Bonnie înainte de a dispărea de la fereastră; moment în care Bonnie și Meredith se repeziră amândouă înainte speriate, în mod clar îngrijorate de căderea lui.

— N-o să pățească nimic, spuse Elena, clătinând iarăși din cap. Și nu vă faceți griji, n-o să-l las să se întoarcă. Ne vedem la aceeași oră mâine. Pa.

— Dar... Elena... Meredith se opri. Voiam să te întreb dacă nu vrei să-ți schimbi hainele.

Elena se privi. Rochia din secolul nouăsprezece era distrusă – ruptă și murdară, cu muselina subțire sfâșiată în mai multe locuri. Dar nu avea timp să o schimbe; trebuia să se hrănească acum.

— Asta va trebui să mai aștepte, spuse. Ne vedem mâine.

Și se aruncă pe fereastră la fel cum făcuse și Damon. Ultima imagine pe care o avu era cum Meredith și Bonnie se holbau în urma ei, năucite.

Începea să-și îmbunătățească aterizările; de data asta nu-și mai juli genunchii. Stefan era acolo, și o înfășură în ceva întunecat și călduros.

— Pelerina ta, spuse ea, mulțumită.

Pentru o clipă își zâmbiră, amintindu-și de prima dată când îi dăduse el pelerina, după ce o salvase din mâinile lui Tyler în cimitir și o dusese în camera lui de la pensiune ca să se curețe. Atunci se temuse să o atingă. Dar, își spuse Elena, uitându-se în ochii lui cu un

zâmbet, se ocupase ea destul de repede de teama aceea.

— Credeam că mergem să vânăm, spuse Damon. Elena se întoarse zâmbind către el, fără să-și desprindă mâna din a lui Stefan.

— Mergem, spuse. Unde mergem?

— Orice casă de pe strada asta, sugerează Damon.

— Pădurea, spuse Stefan.

— Pădurea, hotărî Elena. Nu ne atingem de oameni și nu omorâm. Nu așa trebuie, Stefan?

Îl strânse de mână și el îi răspunse la fel.

— Așa trebuie, spuse calm. Buzele lui Damon se arcuiră disprețuitor.

— Și ce căutăm în pădure, sau nu trebuie să întreb? Șobolani de apă? Sconși? Termite? Ochii i se îndreptară către Elena și vocea îi coborî.

— Vino cu mine și o să-ți arăt eu ce înseamnă vânătoare adevărată.

— Putem să o luăm prin cimitir, spuse Elena, ignorându-l.

— Căprioarele pasc toată noaptea în zonele deschise, îi spuse Stefan, dar va trebui să avem grijă cum le pândim; auzul lor e aproape la fel de bun ca și al nostru.

Atunci altă dată, spuse vocea lui Damon în mintea Elenei.

Capitolul 8

— Cine...? Ah, tu ești, spuse Bonnie, tresărind când cineva îi atinse cotul. M-ai speriat. Nu te-am auzit când ai venit. Va trebui să fie mai atent, își dădu seama Stefan. În cele câteva zile când n-a mai venit la școală pierduse obișnuința de a umbla și de a se mișca asemenea unei ființe umane și revenise la pasul lui tăcut, perfect controlat, de vânător.

— Iartă-mă, spuse, mergând alături de ea de-a lungul coridorului.

— E-n regulă, spuse Bonnie, încercând curajoasă să pară nonșalantă.

Dar ochii ei căprui erau larg deschiși și aveau o privire oarecum fixă.

— Și ce cauți azi aici? Meredith și cu mine am trecut azi-dimineață pe la pensiune să vedem ce e cu doamna Flowers, dar n-a răspuns nimeni la ușă. Și nu te-am văzut la ora de biologie.

— Am venit în după-masa asta. M-am întors la școală. Cel puțin, pentru atâta timp cât ne trebuie ca să descoperim ceea ce căutăm.

— Adică să-l spionezi pe Alaric, murmură Bonnie. I-am spus ieri Elenei să mi-l lase mie pe Alaric. Ups... adăugă, când doi boboci care treceau pe lângă ei holbară ochii la ea.

Printr-o înțelegere tacită, cotiră într-un coridor lateral și se îndreptară către o casă a scării goală. Bonnie se rezemă de perete cu un geamăt de ușurare.

— Trebuie să am grijă să nu-i mai rostesc numele, spuse ea pe un ton jalnic, dar e atât de greu. Mama m-a întrebat cum mă simt în dimineața asta și eram cât pe ce să-i spun „grozav”, pentru că am văzut-o pe Elena aseară. Nu știu cum ați reușit voi să țineți... știți voi... un secret atâta vreme.

Fără să vrea, Ștefan simți cum un zâmbet îi înflorește pe buze. Bonnie era la fel ca un pisoi de șase săptămâni, drăgălașă și lipsită de inhibiții. Întotdeauna spunea exact ce gândea în acea clipă, chiar dacă era exact opusul a ceea ce spusese cu o clipă înainte, dar tot ce făcea venea direct din inimă.

— În clipa asta stai într-un hol pustiu cu un știi tu ce, îi aduse aminte zâmbind diabolic.

— Oooo! Ochii ei se făcură din nou mari. Dar tu n-ai face-o, nu-i așa? adăugă ea, ușurată. Pentru că Elena te-ar omorî... Adică... înghiți nodul din gât și, schimbând repede subiectul, spuse: Deci... deci cum au mers lucrurile aseară?

Buna dispoziție a lui Ștefan dispăru imediat.

— Nu atât de grozav. Oh, Elena e bine; doarme undeva în siguranță.

Înainte să poată continua, urechea lui prinse zgomotul unor pași la capătul coridorului. Trei fete din ultimul an trecură și, văzându-i pe Stefan și Bonnie, o fată se desprinse din grupul lor. Sue Carson era palidă la față și avea ochii roșii, dar le zâmbi.

Bonnie se arată îngrijorată.

— Sue, ce faci? Cum se simte Doug?

— Eu sunt bine. Și el e bine, sau cel puțin o să fie. Stefan, voiam să vorbesc cu tine, adăugă ea repede. Știu că tata ți-a mulțumit ieri pentru că l-ai ajutat pe Doug așa cum ai făcut-o, dar voiam să-ți mulțumesc și eu. Știu că oamenii din oraș s-au purtat îngrozitor cu tine și... ei bine, am fost surprinsă să văd că îți păsa atât de mult încât să ajuți. Dar mă bucur. Mama spune că i-ai salvat viața lui Doug. Și de aceea, voiam să-ți mulțumesc și să-ți spun că-mi pare rău... pentru tot.

Spre sfârșit, vocea începuse să-i tremure. Bonnie își trase nasul și se căută în rucsac după pachetul cu șervețele, și pentru o clipă Stefan se văzu în pericol de a fi prins în casa scării cu două fete care plâneau. Panicat, își sparse capul să găsească repede un alt subiect.

— E-n regulă, spuse. Și Chelsea cum se simte azi?

— E la adăpostul de câini. Țin câinii acolo în carantină, toți cei pe care i-au putut aduna.

Sue își șterse ochii și se îndreptă de spate, iar Stefan, văzând că pericolul trecuse, se relaxă. O tăcere stânjenitoare se lăsă.

— Ei, îi spuse în cele din urmă Bonnie lui Sue, ai auzit cumva ce a hotărât consiliul școlii cu privire la Balul Zăpezii?

— Am auzit că s-au adunat azi-dimineață și sunt aproape hotărâți să ne lase să-l ținem. Cineva zicea că au vorbit totuși de o pază a poliției. Ah, i-auzi clopoțelul. Ar fi bine să ajungem la ora de istorie mai repede, înainte ca Alaric să ne dea la toți note proaste.

— Mergem imediat, spuse Stefan. Apoi adăugă, pe un ton

nonșalant: Când e Balul ăsta al Zăpezii?

— E pe treisprezece; în seara de vineri, știi, spuse Sue, apoi tresări. Vai de mine, vineri treisprezece. Nici nu mi-am dat seama. Dar asta îmi aduce aminte că voiam să-ți mai spun ceva. În dimineața asta mi-am retras candidatura de pe lista pentru Regina Zăpezii. Așa... așa părea corect, într-un fel. Asta-i tot.

Și plecă spre clasă, aproape alergând.

Mintea lui Stefan se învârtea cu repeziciune.

— Bonnie, ce e Balul ăsta al Zăpezii?

— Ei, de fapt e balul de Crăciun, doar că avem o Regină a Zăpezii în loc de o Regină de Crăciun. După tot ce s-a întâmplat la Ziua Orașului, se gândeau să-l anuleze, și pe urmă cu povestea de ieri cu câinii... dar se pare că până la urmă o să se țină.

— Vineri treisprezece, spuse Stefan încruntat.

— Da. Bonnie părea din nou înspăimântată, și se făcu mai mică. Stefan, ce-i cu figura asta? Mă sperii. Ce s-a întâmplat? Ce crezi că o să se întâmple la bal?

— Nu știu, răspunse el.

Dar ceva avea să se întâmple, își spuse Stefan. Nu a existat eveniment public în Fell's Church în care să nu-și facă apariția și Cealaltă Putere, iar Balul Zăpezii va fi probabil ultima festivitate din acest an. Dar nu avea nici un rost să discute despre asta acum.

— Haide, spuse. Chiar am întârziat.

Și nu se înșelase. Când intrară în clasă, Alaric Saltzman era la tablă, așa cum fusese în prima zi când venise la ora de istorie. Dacă fu surprins să-i vadă întârziind, sau pur și simplu să-i vadă, își ascunse perfect surprinderea, aruncându-le unul din zâmbetele lui cele mai călduroase.

Așadar, tu ești cel care vânează vânătorul, spuse Stefan în sinea lui, în vreme ce se așeza la locul lui și îl studia pe bărbatul din fața sa. Dar oare ești mai mult de atât? Poate Cealaltă Putere, de care vorbește Elena?

La prima vedere, nimic nu părea mai puțin probabil. Părul nisipiu al lui Alaric, purtat o idee mai lung decât s-ar conveni pentru un profesor, zâmbetul lui de băiețandru, veselia lui încăpățânată, toate contribuiau la impresia generală de inocență. Dar încă de la început Stefan bănuise că sub exteriorul inofensiv se ascundea ceva. Și totuși, nu părea prea probabil ca Alaric să se afle în spatele atacului asupra Elenei sau al incidentului cu câinii.

Nici o deghizare nu putea să fie atât de perfectă.

Elena. Mâna lui Stefan se încleștă sub bancă și o durere surdă i se trezi în piept. Nu voise să se gândească la ea. Singurul fel în care reușise să treacă prin ultimele cinci zile fusese să o împingă la marginea gândurilor sale, să nu lase imaginea ei să vină mai aproape. Dar, desigur, efortul de-a o ține la o distanță sigură în mintea lui îi consumase cea mai mare parte a timpului și energiei. Iar acesta era cel mai nepotrivit loc în care se putea afla, într-o clasă unde puțin îi păsa ce i se preda. Aici nu avea nimic de făcut, în afară de a se gândi.

Se forță să respire încet, calm. Ea era bine; asta era cel mai important lucru. Nimic altceva nu conta cu adevărat. Dar chiar pe când își spunea asta, gelozia mușcă din el, asemenea șfichiului unui bici. Pentru că acum, de câte ori se gândea la Elena, trebuia să se gândească și la el.

La Damon, care era liber să vină și să plece când voia. Care putea foarte bine să fie chiar în clipa asta cu Elena.

Furia ardea în mintea lui Stefan, strălucitoare și rece, amestecându-se cu durerea arzătoare din pieptul lui. Tot nu era convins că nu Damon fusese cel care, cu nepăsare, îl aruncase, sângerând și inconștient, într-o fântână părăsită, lăsându-l să moară. Și ar lua mult mai în serios ideea Elenei despre Cealaltă Putere dacă ar fi absolut sigur că nu Damon o urmărise pe Elena și o aruncase de pe pod către moarte. Damon era malefic; nu avea milă și nici scrupule...

Dar ce a făcut el din ce nu am făcut și eu? se întrebă Stefan cu

amărăciune, pentru a o suta oară. Nimic.

În afară de a omorî.

Stefan încercase să omoare. Voise să îl omoare pe Tyler. Odată cu această amintire, văpaia rece a furiei sale împotriva lui Damon se domoli și el își întoarse privirea către o bancă aflată în spatele clasei.

Era goală. Deși Tyler ieșise din spital cu o zi în urmă, nu se întorsese încă la școală. Oricum, nu exista nici un pericol să-și aducă aminte ceva din acea după-amiază înspăimântătoare de la școală. Sugestia subliminală de a uita va dura destul, atâta vreme cât nimeni nu pătrunde în mintea lui Tyler.

Brusc, își dădu seama că se uita la banca goală a lui Tyler cu ochi îngustați, gânditori, întoarse capul și în același timp prinse privirea cuiva care îl urmărea.

Matt se răsuci repede și se aplecă deasupra cărții de istorie, dar nu înainte ca Stefan să-i vadă expresia de pe chip.

Nu te gândi la asta. Nu te gândi la nimic, își spuse Stefan, și încercă să se concentreze pe ceea ce le spunea Alaric Saltzman despre Războiul celor Două Roze.

5 decembrie – nu știu cât e ceasul, probabil după-masă devreme.

Dragă Jurnalule,

Damon mi te-a adus înapoi în dimineața asta. Stefan a zis că nu voia să mă întorc în podul lui Alaric. Stiloul pe care îl folosesc e al lui Stefan. Nu mai am nimic, sau cel puțin nu pot ajunge la nici unul din lucrurile mele, și aproape orice aș lua, mătușa Judith și-ar da seama. Acum stau într-un hambar în spatele pensiunii. Știi, nu pot să mă duc în locurile unde dorm oamenii dacă nu sunt invitată. Cred că animalele nu contează, pentru că aici există niște șobolani care dorm pe sub fân și o bufniță sus pe căpriori. Deocamdată ne ignorăm reciproc.

Încerc din răputeri să nu devin isterică.

M-am gândit că scrisul m-ar putea ajuta. Ceva normal, ceva

familiar. Doar că nimic nu e mai e normal în viața mea.

Damon zice că o să mă obișnuiesc cu asta mai repede dacă renunț la vechea mea viață și o adopt pe cea nouă. Pare să creadă că în mod inevitabil o să devin ca el. Spune că am fost născută să devin vânător și nu are nici un rost să fac lucrurile doar pe jumătate.

Azi-noapte am vânat o căprioară. Un cerb, de fapt, care făcea mare tărahoi lovindu-și coarnele de ramurile copacilor, provocându-i pe alți masculi. I-am băut sângele.

Când mă uit în urmă la ce am scris în acest jurnal, tot ce văd e că eu căutam ceva, un loc de care să simt că aparțin. Dar nu asta e, nu e viața asta nouă. Mă tem de ceea ce o să devin dacă încep să simt că aparțin acestei vieți. O, Doamne, îmi e atât de frică.

Bufnița e de un alb aproape imaculat, mai ales când își întinde aripile și li se vede partea de dedesubt. Din spate pare mai degrabă aurie. Are puțin auriu în jurul feței. Chiar acum se uită la mine pentru că scot tot felul de sunete, încercând din răspuțeri să nu plâng.

E ciudat că încă mai pot plânge. Cred că vrăjitoarele sunt cele care nu pot.

Afară a început să ningă. Îmi strâng mai bine pelerina în jurul meu.

Elena închise jurnalul și îl vârî lângă ea, apoi trase mai strâns pelerina moale de catifea întunecată în jurul ei, până la bărbie. În hambar era o tăcere deplină, cu excepția respirației abia auzite a animalelor care dormeau acolo. Afară, zăpada se cernea la fel de neauzit, acoperind întreaga lume cu o pătură nemișcată care înăbușea orice sunet. Elena privea ninsoarea fără să o vadă, abia dându-și seama de lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Și le rog pe Bonnie McCullough și Caroline Forbes să mai rămână puțin, spuse Alaric când clopoțelul sună de încheiere a orelor.

Stefan se încruntă, iar încruntarea i se adânci când o văzu pe Vickie Bennett șovăind pe culoar în fața ușii deschise a clasei, cu o privire timidă și speriată.

— Te aștept afară, îi spuse cu înțeles lui Bonnie, care încuviință din cap.

Apoi ridică din sprâncene, avertizând-o din ochi, și ea răspunse cu o privire inocentă.

N-ai să m-auzi pe mine spunând ceva ce nu trebuie să spun, zicea privirea ei.

Ieșind din clasă, Stefan spera doar că Bonnie se va ține de cuvânt.

Când el ieșea, Vickie intră, și Stefan trebui să se dea deoparte din drumul ei. Dar făcând asta ajunse în fața lui Matt, care ieșise pe cealaltă ușă și încerca să se îndepărteze pe coridor cât de repede putea.

Stefan îl apucă de braț fără să se gândească.

— Matt, stai.

— Dă-mi drumul.

Pumnul lui Matt se ridică, și el îl privi aparent surprins, ca și cum nu era foarte sigur de ce ar trebui să fie atât de furios. Dar fiecare mușchi din trupul lui se împotriva strânsorii lui Stefan.

— Vreau să vorbesc cu tine. Doar un minut, da?

— Nu am un minut, spuse Matt și în cele din urmă ochii lui, de un albastru mai deschis și mai puțin profund decât ai Elenei, îi întâlniră pe ai lui Stefan.

Dar în adâncul lor exista un gol care îi aducea aminte lui Stefan de privirea cuiva care fusese hipnotizat, sau care era sub influența unei Puteri.

Doar că nu era vorba de vreo Putere, ci de propria minte a lui Matt, își dădu brusc seama Stefan. Asta făcea creierul omenesc atunci când se confrunta cu ceva căruia pur și simplu nu putea să-i facă față. Matt își blocase mintea, îndepărtase orice amintire.

Încercându-l, Stefan spuse:

— În legătură cu ce s-a întâmplat sâmbătă noapte...

— Nu știu despre ce vorbești. Fir-ar să fie, am spus că trebuie să plec.

Negarea era asemenea unei fortărețe în adâncul ochilor lui Matt. Dar Stefan trebuia să mai încerce o dată.

— Nu te acuz că ești furios. Dacă aș fi în locul tău, și eu aș fi. Și știu cum e când nu vrei să te gândești, mai ales dacă asta te poate aduce în pragul nebuniei.

Matt clătină din cap, iar Stefan se uită în jurul lui pe coridor. Era aproape gol, iar disperarea îl făcu să vrea să riște. Își coborî vocea.

— Dar poate ai vrea măcar să știi că Elena și-a revenit și e mult mai...

— Elena e moartă! strigă Matt, atrăgând atenția celor de pe coridor. Și ți-am spus să-mi dai drumul, adăugă, fără să vadă că nu erau singuri, și îl împinse cu putere pe Stefan.

Fu atât de neașteptat, încât Stefan se împiedică și se lovi în spate de dulapuri, cât pe ce să cadă pe jos. Se uită lung la Matt, dar acesta se îndepărtă, fără să arunce nici o privire înapoi.

Până când Bonnie ieși din clasă, Stefan rămase privind țintă la perete. Era acolo un afiș pentru Balul Zăpezii, și când fetele apărură în cele din urmă, el îl știa deja pe de rost.

În ciuda a tot ceea ce Caroline încercase să le facă lui și Elenei, Stefan își dădu seama că nu putea să o urască deloc. Părul ei roșcat își pierduse strălucirea, fața îi era trasă. În loc să pară mlădioasă, trupul ei arată pur și simplu veștejit, își spuse el, urmărind-o cum pleacă.

— E totul în regulă? o întrebă pe Bonnie, când porniră în același pas pe coridor.

— Da, sigur. Alaric știe că noi trei – Vickie, Caroline și cu mine – am trecut prin multe, și vrea ca noi să știm că ne sprijină, spuse Bonnie, dar chiar și optimismul ei încăpățânat în privința profesorului de istorie părea puțin forțat. Dar nici una dintre noi nu i-

am spus nimic. Face o altă reuniune acasă la el săptămâna viitoare, adăugă ea veselă.

Minunat, își spuse Stefan. În mod normal ar fi comentat ceva, dar în acel moment atenția lui fu distrasă.

— Uite-o pe Meredith, spuse.

— Cred că ne așteaptă – nu, se duce către cabinetul de istorie, spuse Bonnie. Ciudat, i-am spus că ne întâlnim aici.

Era mai mult decât ciudat, gândi Stefan. O văzuse fugitiv, când dădea colțul, dar imaginea aceea îi rămăsese în minte. Expresia de pe chipul lui Meredith fusese calculată, prudentă, iar pasul furișat. Ca și cum încerca să facă ceva fără să fie zărită.

— O să se întoarcă într-un minut când o să vadă că nu suntem acolo, spuse Bonnie, dar Meredith nu se întoarse într-un minut, nici în două sau trei.

De fapt, trecură aproape zece minute până când ea își făcu apariția, și păru surprinsă să-i vadă pe Bonnie și Stefan așteptând-o.

— Scuze, am fost reținută, spuse ea calmă și Stefan trebui să îi admire stăpânirea de sine.

Dar se întrebă ce se ascundea în spatele ei, și numai Bonnie era destul de binedispusă ca să pălăvrăgească în vreme ce toți trei părăseau școala.

— Dar ultima dată ai folosit focul, spuse Elena.

— Asta pentru că îl căutam pe Stefan, o anumită persoană, răspunse Bonnie. De data asta încercăm să vedem viitorul. Dacă era doar viitorul tău personal pe care încercăm să-l văd, m-aș uita în palma ta, dar noi încercăm să aflăm ceva general.

Meredith intră în cameră, ținând cu grijă într-o mână un castron de porțelan plin ochi cu apă. În mâna cealaltă avea o lumânare.

— Am adus ce-ai vrut, spuse.

— Apa era sacră pentru druizi, explică Bonnie, în vreme ce Meredith pune vasul pe podea și cele trei fete se așezau în jurul lui.

— Se pare că totul era sacru pentru druizi, spuse Meredith.

— Şşş. Acum, pune lumânarea în sfeşnic și aprinde-o. Pe urmă, o să torn ceară topită în apă, și formele pe care le va lua or să-mi dea răspunsul la întrebările tale. Bunica folosea plumb topit, și spunea că bunica ei folosea argint topit, dar a zis că merge și ceara.

După ce Meredith aprinse lumânarea, Bonnie se uită la ea pieziș, apoi respiră adânc.

— Mi-e din ce în ce mai frică să fac asta.

— Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei, spuse încet Elena.

— Ştiu. Dar vreau – măcar de data asta. Și pe urmă, nu genul ăsta de ritualuri mă sperie; ci faptul că o altă forță mă acaparează, asta e îngrozitor. Nu pot să sufăr asta. E ca și cum altcineva intră în trupul meu.

Elena se încruntă și vru să spună ceva, dar Bonnie continuă.

— Oricum, gata, am început. Stinge lumina, Meredith. Lăsați-mă un minut să mă pregătesc și pe urmă puteți să întrebați.

În tăcerea din camera aproape cufundată în întuneric, Elena privi cum flacăra lumânării pâlpaie pe pleoapele lăsate ale lui Bonnie și pe chipul serios al lui Meredith. Se uită la propriile ei mâini, așezate în poală, albe pe culoarea întunecată a puloverului și a egărilor pe care i-i împrumutase Meredith. Apoi ridică privirea către flacăra ce dansa.

— În regulă, spuse încet Bonnie și luă lumânarea. Degetele Elenei se împletiră strâns, dar ea vorbi cu o voce joasă pentru a nu destrăma atmosfera.

— Cine este Cealaltă Putere din Fell's Church? Bonnie aplecă lumânarea pentru ca flacăra să-i atingă marginea. Ceara fierbinte se scurse asemenea unui lichid în vas și formă globule rotunde în apă.

— Mă temeam de asta, murmură Bonnie. ăsta nu e un răspuns, nu e nimic. Încearcă o altă întrebare.

Dezamăgită, Elena se trase în spate, cu unghiile înfipite în palmă. Atunci vorbi Meredith.

— Putem să descoperim noi Cealaltă Putere dacă o căutăm? Și o

putem învinge?

— Păi, sunt două întrebări, o mustră încet Bonnie pe când apleca din nou lumânarea.

De data asta ceara formă un cerc, un cerc alb vălurit.

— Asta e unitate! Simbolul pentru oameni care își dau mâinile. Înseamnă că o putem face dacă rămânem împreună.

Elena își ridică brusc capul. Erau aproape aceleași cuvinte pe care le spusese și ea lui Stefan și Damon. Ochiul lui Bonnie străluceau încântați și cele două fete își zâmbiră.

— Atenție! Încă mai torni ceară, spuse Meredith. Bonnie îndreptă repede lumânarea și se uită din nou în vas. Ultimele picături de ceară formaseră o linie dreaptă, subțire.

— Aia e o sabie, spuse ea încet. Înseamnă sacrificiu. Putem să o facem dacă rămânem împreună, dar nu fără un sacrificiu.

— Ce fel de sacrificiu? întrebă Elena.

— Nu știu, răspunse Bonnie, cu chipul tulburat. Asta-i tot ce pot să vă spun de data asta.

Puse lumânarea la loc în sfeșnic.

— Pff, făcu Meredith, ridicându-se ca să aprindă lumina.

Elena se ridică și ea.

— Ei, cel puțin știm că putem să o înfrângem, spuse ea, trăgându-și în sus egării, care erau prea lungi pentru ea.

Se zări în oglinda lui Meredith. Cu siguranță nu arăta ca Elena Gilbert, standardul modei feminine din liceu. Îmbrăcată din cap până-n picioare în negru, părea palidă și periculoasă, ca o sabie în teacă. Părul îi cădea răvășit pe umeri.

— Nici nu m-ar recunoaște cei de la școală, murmură cu o strângere de inimă.

Era ciudat că se gândea să se ducă la școală, dar chiar voia s-o facă. Asta probabil pentru că nu putea să se ducă, își dădu seama. Și pentru că fusese regina școlii atât de multă vreme, dictase totul în școală atâta vreme, încât era aproape incredibil că n-o să mai pună

niciodată piciorul acolo.

— Ai putea să te duci în altă parte, sugeră Bonnie. Vreau să spun, după ce se termină toată povestea asta, ai putea termina anul școlar în altă parte, unde nimeni nu te cunoaște. La fel cum a făcut Stefan.

— Nu, nu cred. Elena avea o stare ciudată în seara aceasta, după ce își petrecuse ziua singură în hambar, privind cum ninge. Bonnie, spuse ea dintr-odată, vrei să te uiți din nou în palma mea? Vreau să-mi vezi viitorul, viitorul meu personal.

— Nici nu mai știu tot ce m-a învățat bunica... dar, bine, o să încerc, se înduplecă Bonnie. Doar că ar fi bine să nu mai existe și alți străini întunecați. Deja ai avut parte de suficienți. Chicoti în vreme ce lua mâna întinsă a Elenei. Vă aduceți aminte când Caroline a întrebat ce poți face cu doi? Cred că acum descoperi asta, nu?

— Uită-te doar în palma mea, da?

— Bine, bine, asta e linia vieții tale... Bonnie se întrerupse înainte de a-și începe sporovăială. Se holba la palma Elenei, și pe față i se citeau teama și neliniștea. Ar trebui să coboare până aici, spuse. Dar e atât de scurtă...

Ea și Elena se priviră în tăcere pentru o clipă, în vreme ce Elena simțea cum aceeași teamă prindea contur în inima ei. Apoi Meredith interveni.

— Păi, normal că e scurtă, spuse. Arată ceea ce deja s-a întâmplat, când Elena s-a înecat.

— Da, sigur, asta trebuie să fie, murmură Bonnie. Dădu drumul mâinii și Elena se trase încet în spate. Asta e, sigur, spuse Bonnie puțin mai tare.

Elena se uită din nou în oglindă. Fata care o privea de acolo era frumoasă, dar în ochii ei se vedea o înțelepciune tristă pe care vechea Elena Gilbert nu o avusese niciodată. Își dădu seama că Meredith și Bonnie o priveau.

— Asta trebuie să fie, spuse ea pe un ton vesel, dar zâmbetul nu i se reflecta și în ochi.

Capitolul 9

— Ei, cel puțin nu am fost acaparată, spuse Bonnie. Dar, oricum, m-am săturat de toată chestia asta spiritistă. M-am săturat de tot. Asta a fost ultima oară, absolut ultima oară.

— În regulă, spuse Elena, întorcându-se cu spatele la oglindă, hai să vorbim despre altceva. Ați aflat ceva azi?

— Am vorbit cu Alaric, și organizează o altă reuniune săptămâna viitoare, răspunse Bonnie. Ne-a întrebat pe Caroline, Vickie și pe mine dacă vrem să fim hipnotizate pentru a putea să facem mai bine față la tot ce s-a întâmplat. Dar sunt sigur că nu el e Cealaltă Putere, Elena. E prea de treabă.

Elena încuviință din cap. Ea însăși se gândise mai bine la suspiciunile ei legate de Alaric. Nu pentru că era de treabă, ci pentru că dormise timp de patru zile în podul lui. Chiar ar fi lăsat-o Cealaltă Putere să stea acolo fără să-i facă rău? Sigur, Damon spusese că acționase asupra minții lui Alaric ca să uite că ea era acolo sus, dar ar fi cedat Cealaltă Putere în fața influenței lui Damon? Nu e ea mult mai puternică?

Doar dacă Puterile ei nu s-ar fi epuizat temporar, își spuse dintr-odată. În felul în care se întâmpla acum cu Puterile lui Stefan. Sau poate doar se prefăcuse că fusese influențată.

— Ei bine, deocamdată n-o să-l tăiem de pe listă, spuse ea. Trebuie să avem grijă. Și doamna Flowers? Ați aflat ceva despre ea?

— N-am avut noroc, spuse Meredith. Ne-am dus azi-dimineață la pensiune, dar nu ne-a deschis nimeni. Stefan a zis că o să încerce să dea de ea în după-masa asta.

— Dacă cineva m-ar invita să intru acolo, aș putea să o urmăresc și eu, spuse Elena. Mă simt ca și cum aș fi singura care nu face nimic. Cred... Tăcu o clipă, meditând, apoi spuse: Cred că o să trec

pe acasă... adică pe la casa mătușii Judith. Poate o să-l găsesc pe Robert pândind prin tufișuri.

— Mergem cu tine, spuse Meredith.

— Nu, e mai bine să o fac singură. Zău, e mai bine. Pot să mă fac total nevăzută.

— Atunci urmează-ți propriul sfat. Ai grijă. Tot mai ninge tare.

Elena încuviință din cap și se lăsă să cadă peste pervaz.

Pe când se apropia de casa ei, văzu că o mașină tocmai ieșea de pe aleea din fața casei. Elena se topi în umbră și privi. Farurile luminau un peisaj straniu de iarnă: salcâmul întunecat al vecinilor, ca o siluetă aruncându-și spre cer ramurile sale goale, cu o bufniță albă așezată pe una dintre ele.

Când mașina trecu cu zgomot de ea, Elena o recunoscuse. Oldsmobile-ul albastru al lui Robert.

Ei, asta era interesant. Avu un impuls să îl urmărească, dar dorința de a se uita în casa ei, de a se asigura că totul e în regulă fu mai puternică. Înconjură casa pe furiș, privind ferestrele.

Perdelele de creton galbene de la bucătărie erau trase într-o parte, dezvăluind o porțiune din bucătăria luminată. Mătușa Judith închidea mașina de spălat vase. Oare Robert venise la cină? se întrebă Elena.

Mătușa Judith se îndreptă către holul de la intrare și Elena se mișcă odată cu ea, înconjurând din nou casa. Găsi o despărțitură în draperiile din living și își apropie cu grijă ochii de sticla groasă, vălurită a ferestrei. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, apoi o cheie răsucită în broască, și pe urmă mătușa Judith veni în living și se așeză pe canapea. Aprinse televizorul și începu să treacă alene de la un canal la altul.

Elena își dorea să vadă mai mult decât doar profilul mătușii sale în lumina pâlpâitoare a televizorului. Avea o senzație stranie când privea camera, știind că putea doar să privească, fără să intre în casă. Cât timp trecuse de când realizase ce cameră frumoasă era? Rafturile din mahon ticsite cu porțelanuri și sticlărie, lampa Tiffany de pe

masa de lângă mătușa Judith, pernele brodate de pe canapea, toate i se păreau acum neprețuite. Stând afară, simțind mângâierea moale a zăpezii pe ceafă, își dori să intre doar și pentru o clipă, doar pentru puțin.

Mătușa Judith își rezemă capul pe spate și închise ochii. Elena își lăsă fruntea pe geam, apoi se întoarse încet.

Se cațără în gutuiul din fața dormitorului ei, dar, spre marea-i dezamăgire, de data asta draperiile erau trase complet. Arțarul din fața camerei lui Margaret era subțire și mai greu de urcat. Dar odată ajunsă în el vedea foarte bine, căci draperiile erau deschise aici. Margaret dormea cu pilota trasă până la bărbie, cu gura deschisă și părul blond răsfirat pe pernă asemenea unui evantai.

Bună, iubito, își spuse în gând Elena și își stăpâni cu greu lacrimile. Era o scenă atât de nevinovată și de înduioșătoare: lumina nopții, fetița din pat, cu animalele de pluș de pe etajeră veghindu-i somnul. Iar pe ușa deschisă își făcu apariția încet un pisoi alb – pentru a completa scena, își spuse Elena.

Snowball sări pe patul lui Margaret. PISOIUL căscă, arătându-și limbuță trandafirie, și se întinse, scoțând la iveală niște gheare în miniatură. Apoi o porni alene și se opri pe pieptul lui Margaret. Elena simți cum pielea capului începe să o furnice.

Nu-și dădea seama dacă era vorba de un instinct de vânător sau de pură intuiție, dar brusc i se făcu frică. În acea cameră exista un pericol. Margaret era în pericol.

PISOIUL continua să stea acolo, mișcându-și alene coada. Și brusc Elena își dădu seama cu ce semăna. Cu câinii. Avea aceeași privire ca și Chelsea atunci când se uitase la Doug Carson înainte de a se repezi la el. Oh, Doamne, orașul pusese câinii în carantină, dar nimeni nu se gândise la pisici.

Mintea Elenei funcționa acum în viteză, dar nu o ajuta cu nimic. Prin cap îi treceau doar imagini a ceea ce putea face un pisoi cu gheare curbate și dinți ascuțiți ca niște ace. Iar Margaret stătea acolo

dormind, respirând ușor, fără să știe de pericolul care o pândea.

Blana de pe spatele lui Snowball se ridica, iar coada i se zbârlea ca o perie de curățat sticlele. Urechile i se dădură pe spate și deschise botul într-un șuierat tăcut. Ochii pisoiiului erau ațintiți asupra feței lui Margaret la fel cum Chelsea își ațintise ochii asupra chipului lui Doug.

— Nu!

Elena se uită în jur disperată, căutând ceva cu care să arunce în fereastră, ceva cu care să facă zgomot. Nu se putea apropia mai mult; creanga care se afla lângă geam nu o putea ține.

— Margaret, trezește-te!

Dar zăpada care se lăsa asemenea unei pături în jurul ei părea să înăbușe cuvintele, stingându-le. Snowball își aruncă privirea către fereastră și apoi și-o întoarse către fața lui Margaret, și în gâtul lui se porni un vaiet jos, discordant.

— Margaret, trezește-te! țipă Elena.

Apoi, în clipa în care pisoiiul își trase înapoi o labă îndoită, se aruncă spre fereastră. Nu știa, și nu știu nici mai târziu, cum reușise să se agațe. Nu avea loc să îngenuncheze pe pervaz, dar unghiile ei se înfipseră în lemnul vechi și moale al tocului, iar vârful unei ghete își găsi un punct de sprijin în perete. Lovi în geam cu toată greutatea trupului, strigând:

— Pleacă de lângă ea! Trezește-te, Margaret!

Ochii lui Margaret se deschiseră și ea se ridică în capul oaselor, aruncându-l pe Snowball în spate. Ghearele pisoiiului se prinseră de cuvertură când încercă să se îndrepte. Elena strigă din nou.

— Margaret, dă-te jos din pat! Deschide fereastra, repede!

Fețișoara lui Margaret era plină de uimire somnoroasă, dar nu și de teamă. Se ridică din pat și se apropie împiedicat de fereastră, în vreme ce Elena scrâșnea din dinți.

— Așa. Bravo... acum spune „Intră”. Repede, spune-o.

— Intră, repetă ascultătoare Margaret, clipind și dându-se înapoi.

Elena căzu în cameră și pisoiful țâșni afară. Ea încercă să-l prindă, dar el se dovedi prea iute. Odată afară, se lăsă pe ramurile arțarului cu o ușurință sfidătoare, apoi sări în zăpadă și dispăru.

O mână micuță trăgea de tricoul Elenei.

— Te-ai întors! spuse Margaret, punându-și brațele în jurul șoldurilor Elenei. Mi-a fost dor de tine.

— Oh, Margaret, și mie mi-a fost dor de..., începu Elena, apoi încremeni.

Vocea mătușii Judith se auzea din capătul scărilor.

— Margaret, te-ai trezit? Ce se întâmplă acolo?

Elena trebuia să ia o hotărâre într-o clipă.

— Nu-i spune că sunt aici, șopti, lăsându-se în genunchi. E un secret; înțelegi? Spune că i-ai dat drumul pisoifului afară, dar nu-i spune că sunt aici.

Nu avu timp pentru mai mult; Elena se strecură repede sub pat și se rugă să fie bine.

De sub stinghiile patului, văzu picioarele încălțate în ciorapi ale mătușii Judith intrând în cameră. Elena își lipi obrazul de podea, fără să respire.

— Margaret! De ce te-ai ridicat din pat? Haide, treci la loc sub pilotă, spuse vocea mătușii Judith și apoi patul scârțâi sub greutatea lui Margaret, iar Elena auzi zgomotele pe care le făcea mătușa Judith aranjând așternutul. Ai mâinile reci ca gheața. De ce Dumnezeu e fereastra deschisă?

— Am deschis-o să iasă Snowball, spuse Margaret.

Și Elena putu în sfârșit să răsuflă.

— Iar acum e zăpadă peste tot pe podea. Nu-mi vine să cred... N-o mai deschide din nou, ai auzit?

Din nou mișcări agitate și foieli, apoi picioarele în ciorapi ieșiră din cameră. Ușa se închise. Elena se strecură afară.

— Bravo, fetiță, șopti ea când Margaret se ridică repede în pat. Sunt mândră de tine. Acum, mâine o să-i spui mătușii Judith că

trebuie să dai pisoii. Îi spui că te-a speriat. Știu că nu vrei... – ridică mâna pentru a opri urletul care se aduna pe buzele lui Margaret – ... dar trebuie s-o faci. Pentru că eu îți spun că pisoii ăla o să-ți facă rău dacă îl mai ții. Tu nu vrei să ti se facă rău, nu?

— Nu, spuse Margaret, și ochii ei albaștri se umplură de lacrimi. Dar...

— Și nici mătușii Judith nu vrei să-i facă rău, nu-i așa? Îi spui mătușii Judith că nu vrei să ai un pisoii sau un câțel, și nici măcar o pasăre până... ei, un timp. Nu-i spune că eu am spus așa, pentru că ăsta rămâne secretul nostru. Spune-i că ți-e frică din cauza a ce s-a întâmplat cu câinii de la biserică.

Era mai bine, se gândi Elena înverșunată, ca fetița să aibă coșmaruri decât să se petreacă un coșmar în camera asta.

Colțurile gurii lui Margaret se lăsară în jos, cu tristețe.

— Bine, spuse ea.

— Îmi pare rău, scumpo, murmură Elena, așezându-se pe pat și luând-o în brațe. Dar așa trebuie să fie.

— Ești rece, spuse Margaret. Apoi ridică privirea către chipul Elenei. Ești un înger? întrebă.

— Aăă... nu chiar.

Exact opusul, își spuse Elena cu ironie amară.

— Mătușa Judith a zis că te-ai dus la mami și tati. I-ai văzut?

— Eu... e cam greu să-ți explic, Margaret. Nu, nu i-am văzut încă. Și nu sunt un înger, dar oricum o să fiu ca un înger păzitor pentru tine, da? O să am grijă de tine, chiar și când tu n-ai să mă vezi. Bine?

— Bine. Margaret își răsucea degetele. Asta înseamnă că nu poți să mai locuiești aici?

Elena se uită în jur, la camera în alb și roz, la animalele de pluș de pe etajere și la micul birou și la calul de lemn care se legăna, așezat într-un colț, și care fusese al ei mai întâi.

— Asta înseamnă, răspunse încet.

— Când au spus că te-ai dus la mami și tati, am spus că vreau să merg și eu. Elena clipi repede, pentru a-și opri lacrimile.

— Oh, scumpo. Nu e timpul să pleci, așa că nu poți. Iar mătușa Judith te iubește foarte mult, și o să fie foarte singură fără tine.

Margaret încuviință din cap, cu pleoapele grele. Dar când Elena o întinse în pat și trase pilota peste ea, Margaret mai întrebă ceva:

— Dar tu nu mă iubești?

— Oh, sigur că te iubesc. Te iubesc atât de mult – nici n-am știut cât, până acum. Dar o să fii bine, și mătușa Judith are mai multă nevoie de tine. Și...

Elena trebui să respire adânc pentru a se calma, și când lăsă privirea în jos văzu că Margaret avea ochii închiși și respira liniștit. Adormise.

Oh, ce proastă, ce proastă, își spuse Elena, croindu-și drum prin zăpada de pe Maple Street. Ratase ocazia de a o întreba pe Margaret dacă Robert fusese la cină. Iar acum era prea târziu.

Robert. Ochii ei se îngustară dintr-odată. La biserică, Robert fusese afară și apoi câinii înnebuniseră. Iar în seara asta pisoiful lui Margaret devenise o adevărată fiară – la scurt timp după ce mașina lui Robert plecase din fața casei.

Robert trebuie să răspundă la o mulțime de întrebări, își spuse.

Dar tristețea puna stăpânire pe ea, îndepărtându-i gândurile. Se tot întorcea în minte la casa puternic luminată pe care tocmai o părăsise, la lucrurile pe care nu avea să le mai vadă niciodată. Toate hainele ei și flecușetele ei și bijuteriile – ce-o să facă mătușa Judith cu ele? Nu mai am absolut nimic, își spuse. Sunt o săracă.

Elena?

Ușurată, Elena recunoscu vocea mentală și umbra bine conturată de la capătul străzii. Se grăbi către Stefan, care își scoase mâinile din buzunarele jachetei și le luă pe ale ei pentru a le încălzi.

— Meredith mi-a spus unde te-ai dus.

— M-am dus acasă, spuse Elena.

Atâta putu să spună, dar când se rezemă de el pentru alinare, știa că o înțelegea.

— Hai să găsim un loc unde să ne putem așeza, spuse el, apoi se opri, cu un sentiment de frustrare.

Toate locurile în care obișnuiau să se ducă erau prea periculoase sau închise pentru Elena. Mașina lui Stefan era tot la poliție.

În cele din urmă se duseră la liceu, unde puteau să stea sub streășină unui acoperiș și să se uite cum zăpada se cernea alene. Elena îi povesti ce se întâmplase în camera lui Margaret.

— O să le spun lui Meredith și Bonnie să răspândească prin oraș vestea că și pisicile pot ataca. Oamenii ar trebui să știe asta. Și cred că cineva ar trebui să îl urmărească pe Robert, încheie ea.

— O să-l filăm pas cu pas, spuse Stefan și Elena nu se putu abține să nu zâmbească.

— E ciudat cât de american ai devenit, spuse ea. Nu m-am mai gândit de mult la asta, dar când ai venit prima oară arătai mult mai străin. Acum nimeni n-ar ști că nu ai trăit aici toată viața.

— Ne adaptăm repede. Suntem obligați s-o facem, spuse Stefan. Întotdeauna sunt țări noi, decenii noi, situații noi. Și tu ai să te adaptezi.

— Oare?

Ochii Elenei priveau strălucirea fulgilor de zăpadă care cădeau din cer.

— Nu știu...

— Ai să înveți, în timp. Dacă există ceva... bun... în ceea ce suntem, e timpul. Avem o mulțime de timp, atâta cât vrem. Pentru totdeauna.

— „Tovarăși plini de bucurie, pentru totdeauna.” Nu asta v-a spus Katherine ție și lui Damon? murmură Elena.

Îl simți pe Stefan încremenind, apoi retrăgându-se.

— Ea vorbea despre noi trei, spuse el. Eu nu.

— Oh, Stefan, te rog, nu începe cu asta, nu acum. Nici măcar nu mă gândeam la Damon, ci doar la „pentru totdeauna”. Mă sperie. Tot ce e legat de asta mă sperie, și uneori cred că nu vreau decât să mă culc și să nu mă mai trezesc niciodată...

La adăpostul brațelor lui se simțea în siguranță, și descoperi că noile ei simțuri erau la fel de uluitoare și când era vorba de senzații apropiate, nu doar de ceva din depărtare. Auzea fiecare zvâcnire a inimii lui Stefan și cum îi pulsa sângele prin vene. Și îi simțea mirosul distinct amestecat cu mirosul jachetei, și al zăpezii, și al lânii hainelor lui.

— Te rog, ai încredere în mine, șopti ea. Știu că ești furios pe Damon, dar încearcă să-i dai o șansă. Cred că e mai de treabă decât pare. Și vreau ajutorul lui ca să găsim Cealaltă Putere, asta-i tot ce vreau de la el.

În acea clipă era purul adevăr. În noaptea aceasta Elena nu voia să aibă nimic de-a face cu viața de vânător; întunericul nu o atrăgea, își dorea să poată fi acasă, stând în fața unui foc.

Dar era atât de plăcut să fie ținută așa, chiar dacă ea și Stefan trebuiau să stea așezați în zăpadă. Răsuflarea lui Stefan era caldă atunci când o sărută pe ceafă, și ea nu mai simți în trupul lui dorința de a pune distanță între ei.

Și nici foame nu simțea, sau cel puțin nu felul acela de foame pe care obișnuia să-l simtă când erau atât de aproape. Acum, că era un vânător la fel ca și el, nevoia era diferită, era o nevoie mai degrabă de apropiere și afecțiune decât de hrană. Nu conta. Pierduseră ceva, dar și câștigaseră ceva. Acum îl înțelegea pe Stefan într-un fel cum nu o mai făcuse până atunci. Iar înțelegerea ei îi apropia mai mult, până când mințile lor se atingeau, aproape se întrepătrundeau. Nu era sporovăiala zgomotoasă a vocilor mentale; era o comuniune profundă, fără cuvinte. Ca și cum spiritele lor ar fi fost îngemănate.

— Te iubesc, șopti Stefan cu buzele lipite de gâtul ei, și ea se cuibări mai strâns la pieptul lui.

Înțelegea acum de ce el se temuse atâta timp să o spună. Când gândul pentru ziua de mâine te sperie de moarte, e greu să te implicii cu totul. Pentru că nu vrei să târăști în jos cu tine și pe altcineva.

Mai ales pe acela pe care îl iubești.

— Și eu te iubesc, se forță să spună și se desprinse de el, căci starea ei de liniște era acum tulburată. Și vrei să încerci să-i acorzi o șansă lui Damon, de dragul meu? Să încerci să colaborezi cu el?

— O să colaborez cu el, dar n-o să mă încred în el. Nu pot. Îl cunosc prea bine.

— Uneori mă întreb dacă îl cunoaște cineva cu adevărat. Bine atunci, fă ceea ce poți. Poate îl rugăm să-l urmărească pe Robert mâine.

— Eu am urmărit-o pe doamna Flowers azi, spuse Stefan și buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Toată după-amiaza și seara. Și știi ce-a făcut?

— Ce?

— A spălat trei mașini de rufe – într-o mașină de spălat veche care părea gata să explodeze dintr-o clipă într-alta. Fără uscător, doar un storcător. Totul e jos la subsol. Pe urmă a ieșit afară și a umplut cu semințe vreo două duzini de căsuțe pentru păsări. Pe urmă a coborât în subsol să șteargă de praf borcanele de conserve. Acolo își petrece cea mai mare parte a timpului. Și vorbește singură.

— Ca o bătrânică țicnită, spuse Elena. Bine; pesemne că Meredith se înșală și asta e tot ce e ea de fapt. Văzu cum expresia lui Stefan se schimbă la auzul numelui lui Meredith și întrebă: Ce-i?

— Ei, s-ar putea ca Meredith să aibă și ea niște explicații de dat. Eu n-am întrebat-o nimic; m-am gândit că poate e mai bine să vină de la tine. Dar azi după ore s-a dus să stea de vorbă cu Alaric Saltzman. Și n-a vrut să știe nimeni unde se duce.

Neliniștea se răsuci în Elena asemenea unui șarpe.

— Și ce-i cu asta?

— Și pe urmă a mințit... sau cel puțin a evitat să spună ceva. Am

încercat să-i cercetez mintea, dar Puterile mele sunt sfârșite. Iar ea are o voință puternică.

— Și n-aveai nici un drept s-o faci! Stefan, ascultă-mă. Meredith n-ar acționa niciodată în așa fel încât să ne facă rău sau să ne trădeze. Indiferent ce ne ascunde...

— Deci recunoști că ascunde ceva.

— Da, spuse Elena, fără tragere de inimă. Dar sunt convinsă că nu e nimic care să ne facă rău. Meredith e prietena mea din clasa întâi...

Fără să-și dea seama, Elena nu încheie propoziția. Se gândea la o altă prietenă, una care îi fusese apropiată încă din grădiniță.

Caroline. Care săptămâna trecută încercase să îl distrugă pe Stefan și să o umilească pe ea în fața întregului oraș.

Și ce scria în jurnalul lui Caroline despre Meredith? „Meredith nu face nimic; doar se uită. E ca și când n-ar putea să acționeze; doar reacționează la ce se întâmplă. În plus, i-am auzit pe ai mei vorbind despre familia ei. Nici nu e de mirare că nu vorbește niciodată despre ai ei.”

Ochii Elenei se întoarseră de la peisajul hibernal către chipul lui Stefan, care aștepta.

— Nu contează, spuse ea încet. O cunosc pe Meredith și am încredere în ea. O să am întotdeauna încredere.

— Sper să merite încrederea ta, Elena, spuse el. Sper sincer.

Capitolul 10

12 decembrie, joi dimineața

Dragă Jurnalule,

Așadar, după o săptămână de muncă, ce am obținut?

Ei bine, împreună am reușit să-i urmărim pe cei trei suspecți aproape încontinuu, în ultimele șase sau șapte zile. Rezultate: rapoarte despre mișcările lui Robert în ultima săptămână, pe care a

petrecut-o comportându-se ca orice om de afaceri obișnuit. Rapoarte despre Alaric, care nu a făcut nimic neobișnuit pentru un profesor de istorie. Rapoarte despre doamna Flowers, care se pare că petrece aproape tot timpul în subsolul casei. Dar nu am aflat de fapt nimic.

Stefan zice că Alaric s-a întâlnit cu directorul liceului de vreo două ori, dar nu s-a putut apropia suficient de mult ca să audă despre ce vorbeau.

Meredith și Bonnie au răspândit vestea că și alte animale în afară de câini sunt periculoase. Nici n-au trebuit să se străduiască prea mult; se pare că toată lumea din oraș e deja în pragul isteriei. De atunci s-a mai auzit și despre alte câteva atacuri ale animalelor, dar e greu de știut pe care să le iei în serios. Niște copii au necăjit o veveriță și ea i-a mușcat. Iepurele familiei Massase l-a zgâriat pe băiețelul lor cel mai mic. Bătrâna doamnă Coomber a văzut în curtea ei niște șerpi cap de aramă, asta când toți șerpilor ar trebui să hiberneze.

Singurul atac de care sunt sigură este cel asupra veterinarului care ținea câinii în carantină. Mai mulți câini l-au mușcat și majoritatea lor au fugit din țarc. După aceea pur și simplu au dispărut. Oamenii se bucură că au scăpat de ei și speră să moară de foame în pădure, dar eu am îndoieli.

Și tot timpul ninge. Nu viscolește, dar nici nu se oprește ninsoarea. N-am mai văzut niciodată atâta zăpadă.

Stefan e foarte îngrijorat pentru balul de mâine seară.

Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea: ce am aflat până acum? Ce știm? Nici unul dintre suspectii noștri nu s-a apropiat de casa familiei Massase, sau de cea a doamnei Coomber, sau de cea a veterinarului atunci când au avut loc atacurile. Nu suntem mai aproape să aflăm cine e Cealaltă Putere decât am fost atunci când am început cercetările.

Mica reuniune a lui Alaric e în seara asta. Meredith crede că ar trebui să mergem și noi. Nu știu ce altceva mai avem de făcut.

Damon își întinse picioarele lungi și vorbi pe un ton lenevos, privind în jurul lui în hambar.

— Nu, nu cred că e periculos, în mod deosebit. Dar nu înțeleg ce vrei să obții cu asta.

— Nici eu nu știu prea bine, recunosc Elena. Dar n-am alte idei mai bune. Tu ai?

— Adică, te referi la alte modalități de a petrece timpul? Da, am. Vrei să ți le spun?

Elena îi făcu semn să tacă și el se supuse.

— Mă refer la lucruri utile pe care le putem face în acest moment. Robert nu e în oraș, doamna Flowers e jos...

— În subsol, spuseră mai multe voci în cor.

— Iar noi pur și simplu stăm aici. Are cineva o idee mai bună?

Meredith rupse tăcerea.

— Dacă sunteți îngrijorați că ar putea fi periculos pentru mine și Bonnie, de ce nu veniți cu toții? Vreau să spun că nu trebuie să vă arătați. Puteți să veniți și să vă ascundeți în pod. Pe urmă, dacă se întâmplă ceva, noi o să țipăm după ajutor și voi ne auziți.

— Nu înțeleg de ce să țipe cineva, spuse Bonnie. N-o să se întâmple nimic acolo.

— Ei, poate că nu, dar nu strică să ne asigurăm, spuse Meredith. Ce ziceți? Elena încuviință încet din cap.

— Are logică.

Se uită în jur să vadă dacă existau obiecții, dar Ștefan doar dădu din umeri, iar Damon murmură ceva care o făcu pe Bonnie să râdă.

— În regulă atunci, rămâne stabilit. Să mergem.

Ieșiră din hambar, întâmpinați de inevitabila zăpadă.

— Bonnie și cu mine putem merge cu mașina mea, spuse Meredith. Iar voi trei...

— Oh, ne descurcăm noi, spuse Damon cu zâmbetul lui de fiară.

Meredith încuviință din cap, fără a fi impresionată. Ciudat, își

spuse Elena, pe când cele două fete se îndepărtau; Meredith nu era niciodată impresionată de Damon. Farmecul lui nu părea să aibă vreun efect asupra ei.

Tocmai voia să remarce că îi era foame, când Stefan se întoarse către Damon.

— Ai de gând să stai cu Elena tot timpul cât sunteți acolo? Fiecare minut? întrebă.

— Încearcă să mă împiedici, spuse vesel Damon. Apoi zâmbetul îi pieri. De ce?

— Pentru că dacă asta ai de gând, voi doi vă puteți duce acolo singuri, și ne întâlnim mai târziu. Am ceva de făcut, nu durează prea mult.

Elena simți un val de căldură. Stefan încerca să aibă încredere în fratele lui. Îi zâmbi aprobator când el o luă deoparte.

— Ce e? îl întrebă.

— Am primit un bilet de la Caroline azi. Mă întreba dacă pot să mă întâlnesc cu ea la școală înainte de petrecerea lui Alaric. A spus că vrea să-și ceară scuze.

Elena vru să facă o remarcă ironică, apoi renunță. Din câte auzise, Caroline arăta jalnic. Și poate că Stefan o să se simtă mai bine dacă stă de vorbă cu ea.

— Ei bine, tu nu ai de ce să-ți ceri scuze, îi spuse. Tot ce i s-a întâmplat a fost numai din vina ei. Crezi că nu e deloc periculoasă?

— Nu, nu e; oricum mi-a mai rămas măcar atâta Putere. E în regulă. O să mă întâlnesc cu ea, și pe urmă putem veni la Alaric împreună.

— Ai grijă, spuse Elena pe când el o pornea prin ninsoare.

Podul era la fel cum și-l amintea, întunecat și prăfuit, plin de forme misterioase acoperite cu mușama. Damon, care intrase într-un fel mult mai convențional, pe ușa din față, trebuise să deschidă obloanele ca să-i dea drumul înăuntru. Pe urmă se așezară împreună pe salteaua cea veche și ascultară vocile care urcau la ei pe țevi.

— M-aș putea gândi la locuri mai romantice decât ăsta, murmură Damon, înlăturând cu un gest afectat o pânză de păianjen de pe mânecă. Ești sigură că n-ai prefera...

— Da, spuse Elena. Acum taci.

Era ca un joc, să asculte fragmente de conversație și să încerce să le pună cap la cap, să încerce să dea un chip fiecărei voci.

— Și pe urmă am spus că nu-mi pasă de când ai papagalul: scapă de el, sau mă duc la Balul Zăpezii cu Mike Feldman. Și el a zis...

— ... se zice că mormântul domnului Tanner a fost deschis noaptea trecută...

— ... ați auzit că toată lumea, cu excepția lui Caroline, a renunțat la competiția pentru Regina Zăpezii? Nu credeți...

— ... moartă, dar vă zic că eu am văzut-o. Și nu, nu visam; purta un fel de rochie argintie și părul ei era blond și flutura...

Elena ridică din sprâncene către Damon, apoi se uită în jos la îmbrăcămintea ei neagră comodă. El rânji.

— Chestii romantice, spuse. Mie personal, îmi placi în negru.

— Păi da, așa ar trebui, nu? murmură ea.

Era ciudat că acum se simțea mult mai bine cu Damon. Stătu tăcută, lăsând fragmentele de conversație să plutească în jurul ei, aproape pierzând noțiunea timpului. Apoi prinse o voce familiară, supărată, aflată mult mai aproape decât restul.

— Bine, bine, mă duc. Bine.

Elena și Damon schimbă o privire și se ridicară în picioare când clanța ușii de la pod se mișcă. Bonnie băgă capul înăuntru.

— Meredith mi-a spus că urc aici. Nu știu de ce. Stă grămadă peste Alaric și petrecerea e o porcărie. Hapciu!

Se așază pe saltea și după câteva minute Elena se lăsă jos lângă ea. Începea să-și dorească să-l vadă pe Stefan venind acolo. Când ușa se deschise din nou și Meredith intră, Elena era sigură că-l voia pe Stefan acolo.

— Meredith, ce se petrece?

— Nimic, sau cel puțin nimic pentru care să-ți faci griji. Unde e Stefan?

Obrajii lui Meredith erau neobișnuit de roșii și avea o privire ciudată, ca și cum se străduia din răputeri să țină ceva sub control.

— Vine mai târziu..., începu Elena, dar Damon o întrerupse.

— Nu contează unde e. Cine urcă pe scări?

— Cum adică, cine urcă pe scări? spuse Bonnie, ridicându-se.

— Toată lumea să stea liniștită, spuse Meredith, așezându-se în fața ferestrei, ca și cum ar fi păzit-o.

Ea însăși nu părea deloc liniștită, își spuse Elena.

— În regulă, strigă Meredith, și Alaric Saltzman intră.

Mișcarea lui Damon fu atât de rapidă încât nici măcar ochii Elenei nu o putură urmări; într-o singură mișcare o apucă pe Elena de încheietura mâinii și o trase în spatele lui, în același timp trecând în fața lui Alaric. Sfârși aplecat în poziția unui prădător, cu fiecare mușchi încordat și gata de atac.

— Oh, nu, strigă disperată Bonnie, repezindu-se la Alaric, care deja începuse să se tragă în spate din fața lui Damon.

Alaric aproape își pierdu echilibrul și pipăi în spatele lui după ușă. Cealaltă mână se duse spre curea.

— Oprește-te! Oprește-te! spuse Meredith. Elena văzu umflătura de sub jacheta lui Alaric și își dădu seama că era un pistol.

Apoi din nou nu mai fu în stare să urmărească prea bine ce se întâmplă. Damon îi dădu drumul ei și îl apucă pe Alaric de mână. În clipa următoare Alaric stătea pe podea, cu o expresie năucită, iar Damon golea pistolul de cartușe, unul câte unul.

— Ți-am spus că era o prostie și n-o să ai nevoie de el, spuse Meredith.

Elena își dădu seama că o apucase de brațe pe fata cu părul negru. O făcuse probabil ca să o oprească pe Meredith să se repeadă la Damon, dar nu-și aducea aminte.

— Chestiile astea cu vârful de lemn sunt primejdioase; ar putea să

facă rău cuiva, spuse Damon, pe un ton muștrător, dar blând.

Băgă la loc un cartuș și închise cu un zgomot sec încărcătorul, apoi ținti gânditor către Alaric.

— Oprește-te, spuse Meredith agitată. Se întoarse către Elena. Spune-i să înceteze, Elena; nu face decât să înrăutățească lucrurile. Alaric n-o să vă facă rău, vă promit. Mi-am petrecut toată săptămâna încercând să-l conving că tu n-o să-i faci lui rău.

— Iar acum cred că am încheietura mâinii ruptă, spuse Alaric, destul de calm.

Părul nisipiu îi cădea în ochi.

— Și numai tu singur ești de vină, îi replică pe un ton plin de amărăciune Meredith.

Bonnie, care îl strângea cu afecțiune și îngrijorare de umeri pe Alaric, ridică privirea auzind tonul familiar al lui Meredith, apoi se îndepărtă câțiva pași și se așeză pe jos.

— Abia aștept să aud o explicație pentru asta, spuse ea.

— Te rog, ai încredere în mine, îi spuse Meredith Elenei.

Elena se uită în ochii întunecați. Avea încredere în Meredith; o spusese deja. Iar cuvintele îi treziră o altă amintire, propria ei voce cerând încrederea lui Stefan, încuviință din cap.

— Damon? spuse Elena.

El îndepărtă pistolul nonșalant, apoi le zâmbi tuturor, dând de înțeles în mod clar că nu avea nevoie de asemenea arme artificiale.

— Acum, dacă vreți să ascultați cu toții, o să înțelegeți totul, spuse Meredith.

— Oh, sunt sigură, murmură Bonnie.

Elena se apropie de Alaric Saltzman. Nu se temea de el, dar din felul în care el o privea, pornind încet de la picioare și urcând către cap, se vedea că lui îi era teamă de ea.

Elena se opri la un metru de locul unde Alaric stătea așezat pe jos și îngenunche acolo, privindu-l în față.

— Bună, îi spuse.

El continua să se țină de încheietura mâinii.

— Bună, spuse, și înghiți cu zgomot.

Elena se uită în spate la Meredith, apoi își întoarse din nou privirea către Alaric. Da, era speriat. Iar cu părul în ochi, cum era acum, părea tânăr. Poate cu patru ani mai mare ca Elena, poate cinci. Nu mai mult.

— N-o să-ți facem rău, spuse ea.

— Asta i-am tot spus, zise calmă Meredith. I-am explicat că indiferent ce-a mai văzut până acum, indiferent ce povești a auzit, voi sunteți altfel. I-am spus ce mi-ai povestit despre Stefan, cum s-a luptat în toți acei ani cu propria lui fire. I-am spus despre toate lucrurile prin care ai trecut, Elena, și că niciodată nu ai vrut așa ceva.

Dar de ce i-ai spus atâtea lucruri? se întrebă Elena. Apoi îi spuse lui Alaric:

— Bun, deci știi despre noi. Dar tot ce știm noi despre tine e că nu ești profesor de istorie.

— E un vânător, spuse Damon încet, pe un ton amenințător. Un vânător de vampiri.

— Nu, spuse Alaric. Sau cel puțin, nu în sensul în care vă gândiți voi. Păru să ia o hotărâre. Bun. Din câte știu despre voi trei... Se întrerupse, uitându-se în jur ca și cum brusc își dăduse seama de ceva. Unde e Stefan?

— Vine. De fapt, ar fi trebuit să ajungă deja. Voia să se oprească pe la școală ca să vină cu Caroline, spuse Elena, dar reacția lui Alaric o luă prin surprindere.

— Caroline Forbes? spuse el pe un ton ascuțit, îndreptându-și spatele.

Vocea lui sună la fel cum fusese atunci când Elena îl auzise vorbind cu doctorul Feinberg și cu directorul liceului – tăioasă și hotărâtă.

— Da. I-a trimis un bilet azi, spunea că vrea să-și ceară scuze pentru ceva. Voia să se întâlnească cu el la școală înainte de

petrecere.

— Nu poate să se ducă. Trebuie să-l oprești. Alaric se chină să se ridice în picioare și repetă, agitat: Trebuie să-l oprești.

— A plecat deja într-acolo. De ce? De ce n-ar trebui să se ducă? Întrebă Elena.

— Pentru că am hipnotizat-o pe Caroline acum două zile. Am încercat-o înainte cu Tyler, dar fără noroc. Dar Caroline e un medium bun, și și-a amintit ceva din ceea ce s-a întâmplat în baracă. Și l-a identificat pe Stefan Salvatore ca atacatorul lor.

Tăcerea uluită dură doar o fracțiune de secundă. Apoi Bonnie spuse:

— Dar ce poate Caroline să facă? Nu poate să-i facă rău...

— Nu înțelegeți? Acum nu mai aveți de-a face doar cu o mână de elevi de liceu, spuse Alaric. Totul a ajuns prea departe. Tatăl lui Caroline știe despre asta, și tatăl lui Tyler. Sunt îngrijorați pentru siguranța orașului.

— Șșș! Tăceți!

Elena trimitea un gând cercetător, încercând să deslușească prezența lui Stefan. S-a lăsat să devină vulnerabil, își spuse, cu acea parte din ea care era de un calm înghețat în vârtejul de teamă și panică. În cele din urmă percepuse ceva, o urmă, dar i se păru că e Stefan. Și era în primejdie.

— Ceva e în neregulă, confirmă și Damon, și ea își dădu seama că și el cercetase, cu o minte mult mai puternică decât a ei. Să mergem.

— Stați, să discutăm mai întâi. Nu vă aruncați așa înainte, spuse Alaric.

Dar era ca și cum i-ar fi vorbit vântului, încercând să-i oprească forța distructivă doar cu cuvinte. Damon era deja la fereastră, iar în clipa următoare își dădu drumul în jos și Elena, aterizând ușor lângă Damon în zăpadă. Vocea lui Alaric se auzi de deasupra lor.

— Venim și noi. Așteptați-ne acolo. Lăsați-mă să vorbesc eu mai întâi cu ei. Pot să mă ocup eu...

Elena abia îl auzi. În mintea ei ardea un singur gând: să le facă rău celor care voiau să-i facă rău lui Stefan. Așa e, s-a ajuns prea departe, își spuse. Iar acum eu am de gând să merg cât de departe trebuie. Dacă îndrăznesc să se atingă de el... Prin mintea ei se succedară fulgerător imagini, prea rapide pentru a le putea număra, cu ceea ce avea să le facă. Altă dată, ar fi fost șocată de valul de adrenalină, de nerăbdare, care o copleși odată cu gândul.

Simțea mintea lui Damon lângă ea în vreme ce alergau prin zăpadă; era ca o văpaie de lumină roșie și furie. Înverșunarea dinăuntrul Elenei o întâmpină cu bucurie, mulțumită că o simțea atât de aproape. Apoi un alt gând i se ivi în minte.

— Din cauza mea mergi prea încet, spuse.

Nu își pierduse deloc răsuflarea, deși alergau prin zăpadă neatinsă, și mergeau cu o viteză uluitoare.

Dar nimic cu două picioare, sau chiar patru, nu se putea măsura cu iuțeala aripilor unei păsări.

— Du-te, îi spuse lui Damon. Du-te cât de repede poți. Ne vedem acolo.

Nu zăbovi să vadă învolburarea și tremurul aerului, sau întunecimea ce se roti pentru a se înălța într-o bătaie de aripi. Dar ridică privirea către cioara care se năpusti în sus și auzi vocea mentală a lui Damon.

Succes la vânătoare, spuse, și forma cu aripi negre se arcui în zbor către școală.

Succes la vânătoare, rosti Elena în urma lui, și dorind-o din tot sufletul.

Își dublă viteza, cu mintea fixată în tot acest timp pe acea pâlpâire slabă a prezenței lui Stefan.

Stefan stătea întins pe spate, dorindu-și ca privirea să nu-i fie atât de încețoșată sau să poată fi mai conștient decât era. Ceața din ochii lui era o parte durere și o parte zăpadă, dar era și un firisor de sânge

care îi curgea din rana de aproape zece centimetri din scalp.

Fusese prost, bineînțeles, să nu se uite în jurul lui în școală; dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut mașinile întunecate parcate pe cealaltă parte. În primul rând fusese prost să vină aici. Iar acum avea să plătească pentru acea prostie.

Dacă și-ar putea aduna suficient de mult gândurile pentru a chema ajutor... dar aceeași slăbiciune care le îngăduise acestor oameni să îl înfrângă atât de ușor îl împiedica să facă asta. Nu se mai hrănise din noaptea în care îl atacase pe Tyler. Într-un fel, era o ironie. Propria lui vinovăție era responsabilă pentru situația grea în care se afla acum.

N-ar fi trebuit niciodată să încerc să-mi schimb natura, își spuse. Până la urmă, Damon avea dreptate. Toată lumea e la fel... Alaric, Caroline, toți. Toată lumea te va trăda. Ar fi trebuit să-i vânez pe toți și să-mi facă plăcere.

Spera că Damon va avea grijă de Elena. Cu el va fi în siguranță; Damon era puternic și nemilos. Damon o s-o învețe să supraviețuiască. Stefan se bucura de asta.

Dar înăuntrul lui ceva plângea.

Privirea pătrunzătoare a ciorii zări luminile farurilor de jos și coborî. Dar Damon nu avea nevoie de confirmarea ochilor; se îndrepta către pulsația slabă care era forța vitală a lui Stefan. Slabă pentru că Stefan era lipsit de putere și pentru că aproape renunțase.

Nu înveți niciodată, frate? îi trimise Damon gândul său. Ar trebui pur și simplu să te las acolo unde ești. Dar chiar în clipa în care atingea pământul își schimba înfățișarea, luând o formă care avea să facă mult mai mult rău decât o cioară.

Lupul întunecat sări în grupul de oameni care îl înconjura pe Stefan, țintind exact pe cel care ținea țărușul de lemn ascuțit chiar deasupra pieptului lui Stefan. Forța loviturii îl trânti pe bărbat pe spate, la trei metri înapoi, și țărușul se rostogoli mai departe. Damon își stăpâni impulsul – cu atât mai puternic cu cât se potrivea

instinctelor forme pe care o luase – de a-și înfige colții în gâtul omului. Se răsuci și se repezi înapoi la ceilalți oameni care stăteau încă în picioare.

A doua lui mișcare îi împrăstie, dar unul dintre ei ajunse la marginea conului de lumină, se întoarse și ridică ceva pe umăr. Pușcă, își spuse Damon. Și încărcată probabil cu aceleași gloanțe speciale ca și arma lui Alaric. Nu mai avea cum să ajungă la om înainte ca acesta să poată trage. Lupul mârâi și totuși se ghemui pentru o săritură. Fața cărnosă a omului se destinse într-un zâmbet.

Cu o mișcare rapidă ca a unui șarpe, o mână albă se întinse din întuneric și smulse arma omului. El se uită în jur disperat, uluit, și lupul își deschise fălcile într-un rânjet larg. Venise Elena.

Capitolul 11

Elena urmări cum pușca domnului Smallwood cade în iarbă. Îi plăcu expresia de pe chipul lui când se răsuci, căutând cu privirea ce îi smulsese pușca. Iar dincolo de fascicolul de lumină, simți aprobarea lui Damon, aprigă și arzătoare ca mândria unui lup pentru prima pradă a puiului său. Dar când îl zări pe Stefan zăcând pe pământ, Elena uită de orice altceva. O furie albă îi tăie răsufierea, și porni către el.

— Stați pe loc! Toată lumea să stea pe loc, acolo unde sunteți!

Strigătul ajunse la ei în scârțâitul unor roți care se opreau. Mașina lui Alaric Saltzman aproape că se roti când intră în parcare pentru cadrele didactice și se opri cu un zgomot asurzitor, iar Alaric sări din mașină aproape înainte ca aceasta să se oprească.

— Ce se întâmplă aici? întrebă cu un glas autoritar, apropiindu-se cu pași mari de bărbați.

Când auzise strigătul lui, Elena se retrăsese aproape automat în umbră. Acum, se uita la chipurile bărbaților care se întorceau către

Alaric. Lângă domnul Smallwood îi recunosc pe domnul Forbes și pe domnul Bennett, tatăl lui Vickie Bennett. Restul trebuie să fi fost tații celorlalți băieți care fuseseră cu Tyler în baracă, își spuse ea.

Unul dintre acești necunoscuți fu cel care răspunse la întrebare, pe un ton aparent nonșalant, care însă nu-i putea ascunde agitația de care era cuprins.

— Ei bine, ne-am cam plictisit să mai așteptăm. Ne-am hotărât să grăbim puțin lucrurile.

Lupul mârâi, un zgomot jos, profund, care deveni treptat mai puternic, asemenea sunetului unui joagăr. Toți bărbații se crispară, iar ochii lui Alaric se făcură mari când observă fiara.

Se mai auzea un sunet, mai încet și continuu, care venea de la o siluetă îngrămădită pe jos lângă una dintre mașini. Caroline Forbes scâncea întruna.

— Au zis că doar voiau să stea de vorbă cu el. Nu mi-au zis ce voiau să facă.

Alaric, cu un ochi la lup, făcu un gest către ea.

— Oh, sigur, și în vreme ce noi așteptăm, orice se poate întâmpla, începu domnul Smallwood. Oricând, oriunde...

— Așa că aveți de gând să luați pur și simplu legea în mâinile voastre, nu? spuse Alaric.

Vocea îi deveni mai tăioasă.

— Fie că aveți sau nu suspectul bun. Unde vă sunt dovezile că băiatul ăsta are puteri supranaturale? Ce dovadă aveți? Cât de mult s-a luptat cu voi?

— Există un lup pe aici pe undeva care s-a luptat mult, spuse domnul Smallwood, roșu la față. Poate că sunt împreună în asta.

— Eu nu văd nici un lup. Am văzut un câine. Poate unul dintre câinii care au scăpat din carantină. Dar ce legătură are asta cu totul? Eu vă spun că opinia mea profesională e că n-ați ales omul care trebuie.

Bărbații șovăiau, dar pe fețele lor încă se mai citea îndoiala.

Meredith vorbi.

— Cred că ar trebui să știți că au existat atacuri ale vampirilor în acest district și înainte, spuse ea. Cu mult înainte ca Stefan să vină aici. Bunicul meu le-a fost victimă. Poate că unii dintre voi ați auzit de asta.

Se uită la Caroline.

Și acum totul se termină. Elena văzu cum bărbații schimbau priviri nervoase și se întorceau la mașinile lor. Dintr-odată toți păreau nerăbdători să se afle în alt loc.

Domnul Smallwood rămase în urma lor, pentru a spune:

— Ai zis că o să vorbim despre asta mâine, Saltzman. Vreau să aud ce spune fiul meu data viitoare când e el hipnotizat.

Tatăl lui Caroline își luă fiica și urcă repede în mașină, murmurând cum că toată treaba asta fusese o greșeală și că nimeni nu o luase foarte în serios.

Când ultima mașină demară, Elena alergă la Stefan.

— Ești bine? Te-au rănit?

El se îndepărtă de brațul lui Alaric, care îl sprijinea.

— Cineva m-a lovit din spate în timp ce vorbeam cu Caroline. O să fiu bine... acum. Aruncă o privire către Alaric. Mulțumesc. De ce?

— E de partea noastră, spuse Bonnie, alăturându-li-se. V-am spus. Oh, Stefan, chiar ești bine? Pentru o clipă am crezut că o să leșin acolo. Nu vorbeau serios. Vreau să spun că e imposibil să fi vorbit serios...

— Serios sau nu, nu cred că ar trebui să rămânem aici, spuse Meredith. Chiar are nevoie Stefan de spital?

— Nu, spuse Stefan, în vreme ce Elena îi examina neliniștită tăietura de la cap. Am nevoie doar de odihnă. Un loc unde să mă așez.

— Am la mine cheile de la școală. Haideți să mergem în cabinetul de istorie, spuse Alaric.

Bonnie se uita în întunericul din jur, temătoare.

— Și lupul? spuse ea, apoi tresări când o umbră prinse contur și deveni Damon.

— Ce lup? întrebă el.

Stefan se întoarse puțin, strâmbându-se.

— Mulțumesc și ție, spuse el, pe un ton lipsit de emoție.

Dar ochii lui Stefan întârziară pe fratele său cu o oarecare uimire, pe când se îndreptau către clădirea școlii.

În hol, Elena îl trase deoparte.

— Stefan, de ce nu i-ai observat că vin în spatele tău? De ce ai fost atât de vulnerabil?

Stefan clătină din cap cu un aer evaziv, și ea adăugă:

— Când te-ai hrănit ultima oară? Stefan, când? Întotdeauna găsești scuze când sunt cu tine. Ce încerci să-ți faci?

— Sunt bine, spuse el. Zău, Elena, o să mă duc să vânez mai târziu.

— Promiți?

— Promit.

În acel moment Elena nu se gândi că nu stabiliseră ce însemna „mai târziu”. Îl lăsă să o conducă de-a lungul coridorului.

Văzându-l acum, noaptea, cabinetul de istorie îi păru Elenei diferit. Avea o atmosferă stranie, ca și cum luminile erau prea strălucitoare. Dădură băncile la o parte și traseră cinci scaune lângă catedra lui Alaric. Acesta termină de aranjat mobila și îl îndemnă pe Stefan să se așeze în scaunul lui tapițat.

— Bun, ce-ar fi ca și voi ceilalți să luați loc?

Îl priviră lung. După o clipă, Bonnie se lăsă pe un scaun, dar Elena rămase în picioare lângă Stefan. Damon continuă să stea rezemat între grup și ușă, iar Meredith împinse niște hârtii spre mijlocul catedrei lui Alaric și se cațără pe colțul ei.

Privirea de profesor dispăru din ochii lui Alaric.

— Bun, spuse el și se așeză într-unul dintre scaunele trase pentru

ei. Ei bine.

— Ei bine... spuse Elena.

Fiecare se uita la ceilalți. Elena luă o bucată de vată dintr-o trusă de prim-ajutor pe care o înșfăcase repede de lângă ușă și începu să-l tamponeze pe Stefan cu ea.

— Cred că a sosit vremea pentru acea explicație, spuse ea.

— Corect. Da. Ei bine, se pare că ați ghicit cu toții că nu sunt profesor de istorie...

— În primele cinci minute, spuse Stefan.

Vocea lui era calmă și avea un ton periculos, și cu o tresărire Elena își dădu seama că îi aduce aminte de vocea lui Damon.

— Deci ce ești? întrebă Stefan.

Alaric făcu un gest de scuză și spuse aproape sfidător:

— Psiholog. Nu genul care te întinde pe o canapea, adăugă repede, văzându-i pe ceilalți cum schimbă între ei priviri. Sunt cercetător, un psiholog experimental. De la Duke University. Știți voi, unde au început experimentele extrasenzoriale.

— Alea în care te pun să ghicești ce e pe cartonaș fără să te uiți la el? întrebă Bonnie.

— Da, ei, acum s-a ajuns mai departe, normal. Nu că nu mi-ar plăcea să te testez cu cartonașele Rhine mai ales când ești într-una din transele alea ale tale.

Fata lui Alaric se animă de interes științific. Apoi își drese vocea și continuă.

— Dar... ăăă... cum spuneam. A început acum vrei doi ani când am scris o lucrare despre parapsihologie. Nu încercam să demonstrez că există puteri supranaturale, voiam doar să studiez care este efectul lor psihologic asupra persoanelor care le au. Bonnie este un asemenea caz. Alaric își luă un ton de conferențiar. Cum acționează asupra ei, mental, emoțional, confruntarea cu asemenea puteri?

— E groaznic, îl întrerupse vehement Bonnie. Nu le mai vreau. Le urăsc.

— Ei, vezi, spuse Alaric. Ai fi reprezentat un studiu de caz extraordinar de interesant. Problema mea era că nu puteam găsi pe nimeni cu reale puteri paranormale pe care să îl studiez. Au existat o mulțime de falși subiecți – vindecători cu cristale, găsitori de apă cu ajutorul unei baghete, mediumuri, tot soiul. Dar nu am reușit să gădesc nimic adevărat până când am primit o informație de la un prieten din poliție. Era o femeie în Carolina de Sud care susținea că fusese mușcată de un vampir, și de atunci avea coșmaruri paranormale. Pe vremea aceea eram atât de obișnuit cu impostorii încât mă așteptam să se dovedească și ea unul. Dar nu mințea, cel puțin în privința mușcăturilor. Nu am putut niciodată să dovedesc că avea cu adevărat însușiri paranormale.

— Cum ai fost sigur că fusese mușcată? întrebă Elena.

— Existau dovezi medicale. Urme de salivă din rănilor ei care erau similare cu saliva umană – dar nu chiar la fel. Saliva aceea conținea un agent anti-coagulant similar cu cel găsit în saliva lipitorilor... Alaric se opri, apoi continuă grăbit: Oricum, eram sigur. Și așa a început. Din momentul în care am fost convins că ceva i s-a întâmplat cu adevărat femeii, am început să caut și alte cazuri ca ale ei. Nu erau multe, dar existau totuși. Oameni care întâlneau vampiri... Am renunțat la toate celelalte studii ale mele și m-am concentrat pe găsirea victimelor unor vampiri și pe cercetarea lor. Și pot să o spun chiar eu, am devenit cel mai bun expert în acest domeniu, încheie Alaric cu modestie. Am scris un număr de lucrări...

— Dar nu ai văzut niciodată cu adevărat un vampir, îl întrerupse Elena. Până acum, vreau să spun. Am dreptate?

— Ei bine, n-am văzut. Nu în carne și oase. Dar am scris monografii... și altele.

Vocea i se stinse. Elena își mușcă buza.

— Ce făceai cu câinii? întrebă ea. La biserică, atunci când îți fluturai brațele către ei.

— Oh... Alaric păru stânjenit. Am cules tot felul de lucruri de ici, de colo. Țăla era un descântec pe care un bătrân muntean mi l-a arătat, ca să țin departe răul. M-am gândit că poate funcționează.

— Mai ai multe de învățat, spuse Damon.

— Asta e limpede, spuse Alaric, cam țeapăn. Apoi făcu o strâmbătură. De fapt, mi-am dat seama de asta de cum am ajuns aici. Directorul vostru, Brian Newcastle, auzise de mine. Știa de studiile pe care le fac. Când Tanner a fost omorât și doctorul Feinberg nu a găsit nici un strop de sânge în corp... și gâtul sfâșiat și cu urme de dinți... hm, mi-au dat un telefon. M-am gândit că pentru mine asta putea fi o mare descoperire – un caz cu un vampir încă activ în zonă. Singura problemă era că odată ajuns aici, ei se așteptau ca eu să mă ocup de vampir. Nu știau că eu avusesem de-a face până acum doar cu victimele lor. Și... hm, poate că eram depășit. Dar m-am străduit din răputeri să le justific încrederea...

— I-ai mințit, îl acuză Elena. Asta făceai când te-am auzit vorbind cu ei acasă la tine, când le spuneai cum ai găsit așa-zisul nostru bârlog și restul. Pur și simplu improvizai.

— Ei, nu total, spuse Alaric. Teoretic, sunt un expert. Apoi brusc realizează ce spusese ea. Cum adică, atunci când m-ai auzit vorbind cu ei?

— În timp ce tu căutai un bârlog, ea dormea în podul tău, îl informă Damon pe un ton sec.

Alaric deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ceea ce aș vrea eu să știu e ce caută Meredith în toată povestea asta, spuse Stefan, fără să zâmbească.

Meredith, care în tot acest timp privise gânditoare grămada de hârtii de pe biroul lui Alaric, ridică ochii. Vorbi pe un ton egal, calmă.

— Vedeți voi, eu l-am recunoscut. Nu puteam să-mi aduc aminte unde îl mai văzusem, pentru că asta se întâmplase cu aproape trei ani în urmă. Apoi mi-am dat seama că fusese la spital, la bunicul meu.

Ceea ce le-am spus oamenilor aceia era adevărat, Stefan. Bunicul meu a fost atacat de un vampir.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Meredith continuă.

— S-a întâmplat acum mult timp, înainte să mă nasc eu. Nu a fost rănit prea rău, dar niciodată nu și-a mai revenit cu adevărat. A devenit... ei, cam ca Vickie, doar că mai violent. S-a ajuns ca lumea să se teamă că o să-și facă singur rău, sau o să facă rău cuiva. Așa că l-au dus la un spital, un loc unde să fie în siguranță.

— Un ospiciu, spuse Elena. Simți o strângere de inimă din simpatie pentru fata cu părul negru. Oh, Meredith. Dar de ce nu ne-ai spus nimic? Puteai să ne spui.

— Știu. Puteam... dar n-am fost în stare. Familia a păstrat secretul atâta vreme... sau cel puțin a încercat să-l păstreze. Din ceea ce a scris Caroline în jurnalul ei, e limpede că ea a auzit ceva. Problema e că nimeni n-a crezut vreodată poveștile bunicului despre vampir. Credeau că e doar o altă închipuire a lui, și avea foarte multe. Nici măcar eu nu le-am crezut... până a apărut Stefan. Și apoi... nu știu, mintea mea a început să pună lucrurile cap la cap. Dar nu am crezut cu adevărat ceea ce gândeam până când nu te-ai întors tu, Elena.

— Mă mir că nu m-ai urât, spuse Elena încet.

— Cum aș fi putut? Eu te cunosc, și îl cunosc și pe Stefan. Știu că nu ești malefică.

Meredith nu se uită înspre Damon; putea foarte bine nici să nu fie acolo, după câtă atenție acorda ea prezenței lui.

— Dar când mi-am amintit că îl văzusem pe Alaric vorbind cu bunicul la spital, am știu că nici el nu era. Nu știam însă exact cum să vă adun pe toți ca să v-o demonstrez.

— Nici eu nu te-am recunoscut, spuse Alaric. Bătrânul avea un nume diferit – e tatăl mamei tale, nu? Și e posibil să te fi văzut prin sala de așteptare, dar pe atunci erai o puștoaică doar, cu picioare slăbănoage. Te-ai schimbat, spuse el pe un ton admirativ.

Bonnie tuși, un sunet plin de subînțeleș. Elena încerca să pună lucrurile în ordine în mintea ei.

— Și atunci ce căutau oamenii ăia acolo cu un țăruș dacă nu tu le-ai spus să vină?

— A trebuit să le cer permisiunea părinților lui Caroline să o hipnotizez, bineînțeleș. Și le-am spus ce am aflat. Dar dacă tu crezi că am avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat în seara asta, te înșeli. Nici măcar n-am știut despre întâlnire.

— I-am spus despre ce facem, cum am căutat Cealaltă Putere, spuse Meredith. Și vrea să ne ajute.

— Am spus că aș putea să ajut, zise pe un ton prudent Alaric.

— Greșit, spuse Stefan. Ești ori cu noi, ori împotriva noastră. Îți sunt recunoscător pentru ceea ce ai făcut acolo afară, când ai vorbit cu oamenii aceia, dar adevărul e că o mare parte din toate astea chiar tu le-ai stârnit. Acum trebuie să iei o hotărâre: ești de partea noastră... sau a lor?

Alaric își roti privirea și se uită pe rând la fiecare dintre ei, la căutătura netulburată a lui Meredith și la sprâncenele ridicate ale lui Bonnie, la Elena, îngenuncheată pe podea, și la scalpul lui Stefan, care deja începuse să se vindece. Apoi își întoarse privirea către Damon, care se rezema de perete, înalt și întunecat, cu un aer ușor sardonic.

— O să vă ajut, spuse el în cele din urmă. La naiba, e studiul de caz suprem.

— Bun atunci, spuse Elena. Ești alături de noi în treaba asta. Acum, ce se întâmplă mâine cu domnul Smallwood? Și dacă vrea să-l hipnotizezi din nou pe Tyler?

— O să-l amân, răspuse Alaric. N-o să mergă la nesfârșit, dar o să mai câștigăm ceva timp. O să le spun că trebuie să mă ocup de bal...

— Stai, îl întrerupse Stefan. N-ar trebui să fie un bal, nu și dacă există vreo modalitate de a împiedica asta. Te înțelegi bine cu

directorul; poți să vorbești cu cei din consiliul școlii. Convinge-i să-l anuleze.

Alaric păru surprins.

— Crezi că o să se întâmple ceva?

— Da, spuse Stefan. Nu doar pentru ceea ce s-a întâmplat la celelalte evenimente sociale, dar pentru că se pregătește ceva. Toată săptămâna a fost ceva în aer, o simt.

— Și eu, spuse Elena.

Nu își dăduse seama de asta până în acea clipă, dar tensiunea pe care o simțea, acel sentiment de primejdie iminentă nu venea doar dinlăuntrul ei. Era afară, în jurul lor. Făcea aerul să se îndesească.

— Ceva o să se întâmple, Alaric. Alaric răsuflă prelung, într-un fluierat ușor.

— Ei, aș putea încerca să-i conving, dar... nu știu. Directorul vostru ține morțiș ca totul să pară normal. Și nici nu aș putea să le dau o explicație rațională pentru ce vreau să îl anuleze.

— Străduiește-te, spuse Elena.

— O să încerc. Iar între timp, poate că ar trebui să te gândești cum să te protejezi. Dacă ceea ce spune Meredith e adevărat, atunci cea mai mare parte a atacurilor au fost asupra ta și a persoanelor care îți sunt ție apropiate. Prietenul tău a fost aruncat într-o fântână; mașina ta a fost împinsă în râu; slujba ținută la biserică pentru tine a fost întreruptă. Meredith spune că până și surioara ta a fost amenințată. Dacă ceva are să se întâmple mâine, poate că ar fi bine să pleci din oraș.

Era rândul Elenei să fie surprinsă acum. Nu se gândise niciodată la atacuri în acest fel, dar ce spunea Alaric era adevărat. Îl auzi pe Stefan icnind, cu răsuflarea tăiată, și îi simți degetele strângându-i-le mai tare pe ale ei.

— Are dreptate, spuse Stefan. Ar trebui să pleci, Elena. Pot să rămân eu aici până...

— Nu. Nu plec fără tine. Și, continuă Elena încet, gândind cu

voce tare, nu plec nicăieri până nu găsesc Cealaltă Putere și n-o oprim. Ridică ochii spre el și îl privi cu gravitate, vorbind acum repede. Oh, Stefan, nu înțelegi, nimeni altcineva nu are vreo șansă să o înfrângă. Domnul Smallwood și prietenii lui habar nu au despre ce e vorba. Alaric crede că te poți lupta cu ea fluturându-ți brațele. Nici unul dintre ei nu știe cu ce se confruntă. Noi suntem singurii care putem fi de ajutor.

Văzu împotrivirea din ochii lui Stefan și o simți în încordarea mușchilor lui. Dar continuă să îl privească în față, și văzu cum obiectiile lui dispar una câte una. Din simplul motiv că ceea ce spunea ea era purul adevăr, iar Stefan ura minciuna.

— Bine, spuse el în cele din urmă, cedând împotriva voinței sale. Dar, imediat ce se termină toată povestea asta, plecăm. Nu vreau să rămâi într-un oraș unde grupurile de „vigilante” umblă de colo-colo cu țărugi de lemn.

— Da. Elena îl strânse și ea de mână. Odată ce se termină totul, o să plecăm.

Stefan se întoarse către Alaric.

— Iar dacă nu există nici o modalitate de a-i convinge să renunțe la balul de mâine, cred că ar trebui să ținem totul sub observație. Dacă ceva chiar se întâmplă, am putea să îl oprim înainte ca totul să scape de sub control.

— E o idee bună, spuse Alaric, înviorându-se. Am putea să ne întâlnim mâine după ce se întunecă, aici în cabinetul de istorie. Nimeni nu vine aici. Am putea sta de pază toată noaptea.

Elena aruncă o privire nesigură către Bonnie și spuse:

— Ei... asta ar însemna să nu mergem la bal – vorbesc de aceia dintre noi care ar fi putut să o facă.

Bonnie se îndreptă de spate.

— Oh, cui îi pasă că nu ajunge la un bal? spuse ea pe un ton indignat. Ce naiba contează un bal?

— Bun, spuse grav Stefan. Atunci așa rămâne. Un spasm de

durere păru să îl străbată și el se crispă, lăsându-și privirea în jos. Elena se îngrijoră imediat.

— Trebuie să te duci acasă și să te odihnești, spuse ea. Alaric, poți să ne duci tu cu mașina? Nu e așa de departe.

Stefan protestă că putea foarte bine să meargă pe jos, dar în cele din urmă cedă. La pensiune, după ce Stefan și Damon coborâră din mașină, Elena se aplecă pe fereastră către Alaric pentru o ultimă întrebare. O frământase încă de când Alaric le spusese povestea lui.

— Oamenii ăia care au întâlnit vampiri, spuse ea. Care au fost efectele psihologice? Vreau să spun, au înnebunit, sau au început să aibă coșmaruri? A fost vreunul din ei bine după aceea?

— Depinde de individ, răspunse Alaric. Și de câte contacte a avut, și ce fel de contacte au fost. Dar în primul rând depinde de personalitatea victimei, de felul în care poate face față mintea individului.

Elena încuviință din cap și nu mai spuse nimic până când luminile farurilor de la mașina lui Alaric dispărură în ninsoare. Apoi se întoarse către Stefan.

— Matt, spuse ea.

Capitolul 12

Stefan se uită la Elena, și cristale de gheață îi pudrau părul întunecat.

— Ce-i cu Matt?

— Mi-aduc aminte... de ceva. Nu e foarte limpede. Dar în acea noapte, când nu eram eu însămi... chiar l-am văzut atunci pe Matt?

Chiar am...

Teama și un sentiment de groază îi puse un nod în gât și îi reteză cuvintele. Dar nici nu mai era nevoie să termine propoziția, iar Stefan nu mai trebuia să răspundă. Ea văzu răspunsul în ochii lui.

— Era singura modalitate, Elena, spuse el în cele din urmă. Ai fi murit fără sânge omenesc. Preferai să fi atacat pe cineva împotriva voinței lui, să-l rănești, poate chiar să-l omori? Nevoia te poate duce la așa ceva. Asta ai fi vrut?

— Nu, răspunse cu vehemență Elena. Dar trebuia să fie Matt? Oh, nu-mi răspunde; nici mie nu mi-ar fi venit în minte altcineva. Trase adânc aer în piept, tremurat. Dar acum sunt îngrijorată pentru el, Stefan. Nu l-am mai văzut din noaptea aia. E bine? Ce ți-a spus?

— Nu prea multe, spuse Stefan, întorcându-și privirea. În esență, a fost „lasă-mă în pace”. Și a negat că s-ar fi întâmplat ceva în acea noapte... și a spus că ai murit.

— Se pare că e unul dintre acei indivizi care nu pot face față, comentă Damon.

— Oh, mai taci! se răsti la el Elena. Nu te băga în asta, și dacă tot suntem aici, ai putea să te gândești la biata Vickie Bennett. Cum crezi că face ea față?

— Ar putea ajuta dacă aș ști cine e Vickie Bennett. Tot vorbești despre ea, dar n-am cunoscut-o niciodată pe fata asta.

— Ba da, ai cunoscut-o. Nu te juca cu mine, Damon... Cimitirul, ți-aduci aminte? Biserica în ruine? Fata pe care ai lăsat-o să rățăcească pe-acolo doar în furou?

— Îmi pare rău, dar sincer nu știu. Și de obicei chiar îmi aduc aminte de fetele pe care le las să rățăcească în furou.

— Atunci bănuiesc că Stefan a făcut-o, spuse Elena pe un ton sarcastic.

În ochii lui Damon se văzu o sclipire de furie, ascunsă repede de un zâmbet tulburător.

— Poate că el a făcut-o. Sau poate tu. Mie mi-e totuna, doar că m-

am cam săturat de acuzații. Iar acum...

— Așteaptă, spuse Stefan, cu o blândețe surprinzătoare. Nu pleca încă. Ar trebui să vorbim...

— Mă tem că am o întâlnire programată. Se văzu o învolburare de aripi, iar Stefan și Elena rămaseră singuri.

Elena își duse la gură încheietura unui deget.

— Fir-ar să fie. N-am vrut să-l înfurii. Asta după ce chiar a fost aproape civilizată toată seara.

— Nu contează, spuse Stefan. Îi place să fie furios. Ce spuneai despre Matt?

Elena văzu oboseala de pe chipul lui Stefan și îl cuprinse cu un braț.

— N-o să mai vorbim despre asta acum, dar cred că mâine am putea să mergem să vorbim cu el. Să-i spunem...

Elena ridică cealaltă mână într-un gest de neajutorare. Nu știa ce voia să-i spună lui Matt; știa doar că simțea nevoia să facă ceva.

— Cred, spuse încet Stefan, că tu ar trebui să te duci să vorbești cu el. Eu am încercat s-o fac, dar nu vrea să mă asculte. Pot să-l înțeleg, dar e posibil ca tu să te descurci mai bine ca mine. Și mai cred – făcu o pauză și apoi continuă pe un ton hotărât – cred că ar fi mai bine să vorbești singură cu el. Ai putea să te duci acum.

Elena se uită lung la el.

— Ești sigur?

— Da.

— Dar... o să te descurci? Ar trebui să rămân cu tine...

— O să fiu bine, Elena, spuse Stefan cu blândețe. Du-te.

Elena ezită, apoi încuviință din cap.

— Mă întorc repede, îi promise.

Elena se furișă, nevăzută, pe lângă colțul casei simple, cu bârne din lemn, cu tencuiala scorojită și cutia de scrisori strâmbă pe care scria Honeycutt. Fereastra lui Matt nu era zăvorâtă. Ce băiat imprudent, își spuse. Nu știi că s-ar putea strecura ceva înăuntru? O

împinse ușor, deschizând-o, dar bineînțeles că asta era tot ce putea face. O barieră invizibilă, pe care o simțea ca un perete moale de aer dens, îi bloca drumul.

— Matt, șopti ea.

Camera era întunecată, dar Elena putea distinge o siluetă întinsă pe pat. Un ceas electronic cu cifre de un verde pal arăta că era 12:15.

— Matt, șopti din nou Elena.

Silueta se mișcă.

— Matt, nu vreau să te sperii. Își făcu vocea alinătoare, încercând să-l trezească mai degrabă cu blândețe decât să-l sperie de moarte. Dar sunt eu, Elena, și vreau să vorbesc cu tine. Doar că mai întâi trebuie să mă inviți să intru. Poți să mă inviți să intru?

— Aăă... Intră.

Elena fu surprinsă de lipsa surprinderii în vocea lui. Abia după ce trecu peste pervaz își dădu seama că el încă mai dormea.

— Matt. Matt, șopti ea, temându-se să se apropie prea mult.

Aerul din cameră era închis și foarte încins, radiatorul mergea la maximum. Văzu un picior gol ieșind de sub grămada de pături de pe pat și un ciuf de păr blond în celălalt capăt.

— Matt?

Cu grijă, se aplecă peste pat și îl atinse.

Asta stârni o reacție. Cu un mormăit exploziv, Matt sări în capul oaselor și se răsuci. Când ochii lui întâlneau privirea Elenei, erau larg deschiși și holbați.

Elena își dădu seama că încerca să pară cât mai mică și mai inofensivă, mai neamenințătoare. Se dădu în spate și se lipi de perete.

— N-am vrut să te sperii. Știu că e un șoc. Dar vrei să vorbești cu mine?

El continuă doar să se holbeze la ea. Părul lui blond era umed de transpirație și ciufulit ca penele unui pui ud. Elena îi vedea pulsul zvâcnindu-i în vena de pe gâtul dezgolit. Se temu că Matt are să se

ridice din pat și să se năpustească afară din cameră.

Apoi umerii lui se relaxară, i se lăsară în față, și el închise încet ochii. Respira adânc, dar întretăiat.

— Elena.

— Da, șopti ea.

— Ești moartă.

— Nu. Sunt aici.

— Oamenii morți nu se mai întorc. Tatăl meu nu s-a mai întors.

— Nu am murit cu adevărat. Doar m-am transformat.

Ochii lui Matt rămâneau închiși, negând evidența, și Elena simți cum o străbate un val de deznădejde rece.

— Dar ai vrea să fii moartă, nu-i așa? O să plec acum, șopti ea.

Îndârjirea de pe chipul lui Matt se destramă și el începu să plângă.

— Nu. Oh, nu. Oh, nu plânge, Matt, te rog.

Se trezi că îl tine în brațe, străduindu-se să nu izbucnească și ea în lacrimi.

— Matt, îmi pare rău; n-ar fi trebuit să vin aici.

— Rămâi, suspină el. Nu pleca.

— Nu plec. Elena pierdu lupta cu lacrimile și ele începură să cadă pe părul umed al lui Matt. N-am vrut niciodată să-ți fac rău, spuse ea. Niciodată, Matt. De fiecare dată, toate lucrurile alea pe care le-am făcut... n-am vrut niciodată să-ți fac rău. Sincer...

Apoi tăcu și doar îl ținu în brațe.

După un timp, respirația lui deveni mai liniștită, iar el se desprinse din brațele ei, trăgându-se în spate, și-și șterse fața cu un colț de cearșaf. Își ferea privirea de a ei. Expresia de pe chipul lui nu era doar de stânjeneală, ci și de neîncredere, ca și cum își făcea curaj pentru ceva de care îi era groază.

— Bun, deci ești aici. Ești vie, spuse el pe un ton aspru. Și ce vrei? Elena rămase năucă.

— Haide, stărui Matt, trebuie să vrei ceva. Ce e? Ochii Elenei se umplură din nou de lacrimi, dar reuși să își stăpânească plânsul.

— Cred că merit asta. Știu că o merit. Dar de data asta, Matt, nu vreau absolut nimic. Am venit să-ți cer iertare, să-ți spun că îmi pare rău că m-am folosit de tine – nu doar în noaptea aceea, ci întotdeauna. Țin mult la tine și mă doare dacă tu suferi. M-am gândit că poate aș reuși să îndrept cât de cât lucrurile. După o clipă de tăcere grea, adăugă: Cred că acum chiar o să plec.

— Nu, stai. Stai puțin. Matt își frecă din nou fața cu cearșaful. Ascultă. A fost o prostie și eu sunt un ticălos...

— A fost adevărul și tu ești un gentleman. Altfel m-ai fi dat afară de mult.

— Nu, sunt un ticălos prost. Ar fi trebuit să mă dau cu capul de pereți de bucurie că n-ai murit. O s-o fac peste un minut. Ascultă. Matt o apucă de încheietura mâinii și Elena îl privi surprinsă. Nu-mi pasă dacă ești Creatura din Laguna Neagră, It, Godzilla și Frankenstein, toate într-o singură persoană. Eu doar...

— Matt.

Panicată, Elena îi puse peste gură mâna care era liberă.

— Știu. Ești logodită cu tipul cu pelerină neagră. Nu-ți face griji; n-am uitat de el. Chiar îmi place, deși Dumnezeu știe de ce. Matt respiră adânc și încercă să se calmeze. Ascultă, nu știu dacă Stefan ți-a spus. Mi-a zis o mulțime de lucruri – că e un tip malefic, că nu regretă nimic din ceea ce i-a făcut lui Tyler. Știi despre ce vorbesc?

Elena închise ochii.

— N-a mai mâncat aproape nimic din noaptea aia. Cred că a vânat doar o dată. În seara asta era cât pe ce să fie omorât, doar pentru că e atât de slăbit. Matt încuviință din cap.

— Deci aia era porcăria pe care o înghițiți de obicei. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ei, este și nu este. Nevoia e puternică, mai puternică decât îți poți închipui. Elena își dădu acum seama că azi nu se hrănise nici ea și că îi fusese foame înainte să ajungă acasă la Alaric. De fapt... Matt, ar fi mai bine să plec. Un singur lucru mai vreau să-ți spun –

dacă se ține balul mâine, nu te duce. O să se întâmple ceva atunci, ceva rău. Noi o să încercăm să stăm de pază, dar nu știu ce putem face.

— Cine e „noi”? întrebă Matt pe un ton tăios.

— Stefan și Damon – cred că Damon – și cu mine. Și Meredith și Bonnie... și Alaric Saltzman. Nu mă întreba de Alaric. E o poveste lungă.

— Dar împotriva a ce stați de pază?

— Am uitat; tu nu știi. Și asta e o poveste lungă, dar... ei, răspunsul pe scurt ar fi: ceea ce m-a omorât. Ceea ce i-a făcut pe câini să-i atace pe Oameni la slujba ținută pentru mine. E ceva rău, Matt, ceva care se află de oarecare timp în Fell's Church. Și noi o să încercăm să-l împiedicăm să facă ceva mâine-seară. Se strădui să-și stăpânească agitația. Uite, îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Ochii ei se îndreptară, împotriva voinței ei, la vena mare, albastră, care pulsa în gâtul lui Matt.

Când reuși să-și smulgă privirea de acolo și să îl privească, văzu cum șocul este înlocuit brusc de înțelegere. Apoi de ceva incredibil: acceptare.

— E-n regulă, spuse Matt.

Elena nu era sigură că auzise bine.

— Matt?

— Am spus: e-n regulă. Nu m-a durut data trecută.

— Nu. Nu, Matt, în nici un caz. Nu am venit aici pentru asta...

— Știu. De aceea și vreau s-o faci. Vreau să-ți dau ceva ce nu ai cerut. După o clipă adăugă: De dragul vechii noastre prietenii.

Stefan, se gândi Elena. Dar Stefan îi spusese să vină, și să vină singură. Stefan știuse, își dădu ea seama. Și era în regulă. Era darul lui pentru Matt... și pentru ea.

Dar mă întorc la tine, Stefan, îi spuse în gând.

Pe când se apleca spre el, Matt zise:

— Știi, o să vin să vă ajut mâine. Chiar dacă nu sunt invitat.

Apoi buzele ei îi atinseră gâtul.

Vinerii 13 decembrie

Dragă Jurnalule,

Seara asta e seara cea mare.

Știu că am mai scris asta, sau cel puțin am gândit-o. Dar seara asta e seara cea mare, când urmează să se întâmple totul. Asta e seara.

Și Stefan crede la fel. Când s-a întors azi de la școală, mi-a spus că balul tot va avea loc – domnul Newcastle nu voia să creeze panică anulându-l. Ce au de gând să facă e să pună forțe de securitate afară, ceea ce probabil înseamnă poliția. Și poate că domnul Smallwood și unii dintre prietenii lui cu puști. Indiferent ce-o să se întâmple, eu nu cred că ei pot să o împiedice.

Și nu știu nici dacă noi putem.

A nins toată ziua. Trecătoarea e închisă – nimic cu roți nu poate ieși sau intra în oraș. Asta până când vor ajunge aici plugurile, ceea ce nu se va întâmpla decât mâine dimineață, când va fi prea târziu.

Și în aer e ceva ciudat. Nu doar zăpadă. E ca și cum ceva încă și mai înghețat stă în așteptare. S-a retras, așa cum se retrage oceanul înaintea valului de flux. Iar când se revarsă...

Astăzi m-am gândit la celălalt jurnal al meu, cel de sub podeaua garderobei din camera mea. Dacă mai am ceva pe lumea asta, atunci e jurnalul acela. M-am gândit să îl iau de acolo, dar nu vreau să mă duc din nou acasă. Nu cred că aș putea să fac față. Și știu că nici mătușa Judith, dacă m-ar vedea.

Mă mir că cineva chiar a putut să facă față. Meredith, Bonnie – mai ales Bonnie. Ei, și Meredith, ținând seama prin ce a trecut familia ei. Și Matt.

Sunt toți prieteni buni și loiali. Ce ciudat, înainte credeam că fără o întreagă galaxie de prieteni și admiratori nici n-aș putea supraviețui. Acum sunt pe deplin fericită cu trei, și mi-e de ajuns. Pentru că ei sunt prieteni adevărați.

Nu știu cât de mult țineam înainte la ei. Sau la Margaret, sau chiar la mătușa Judith. Și toată lume de la școală... Știu că acum câteva săptămâni spuneam că nu-mi pasă dacă toată lumea de la „Robert E. Lee” ar muri, dar nu e adevărat. În seara asta am să fac tot posibilul să-i apăr.

Știu că sar de la una la alta, dar vorbesc doar despre lucruri care sunt importante pentru mine. Într-un fel, le adun în mintea mea. Pentru orice eventualitate.

Ei bine, a sosit momentul. Stefan așteaptă. O să termin aici și pe urmă o să plec.

Cred că o să învingem. Sper să fie așa. O să încercăm.

În cabinetul de istorie, puternic luminat, era cald. În cealaltă parte a școlii, sala de mese era și mai luminată, strălucind de decorații de Crăciun și ghirlande de becuri. Când ajunse la școală, Elena cercetase totul de la o distanță prudentă, privind cum soseau cuplurile la bal și treceau pe lângă polițiștii de la ușă. Simțind prezența tăcută a lui Damon în spatele ei, arătase către o fată cu păr lung, castaniu-deschis.

— Vickie Bennett, spuse.

— O să te cred pe cuvânt, replicase el.

Acum Elena se uită în jur, la cartierul general pe care și-l improvizaseră pentru acea noapte. Catedra lui Alaric fusese golită și el stătea aplecat deasupra unui plan schematic al școlii. Meredith era și ea aplecată lângă el, și părul ei negru îi atingea mâneca. Matt și Bonnie erau afară în parcare, amestecându-se printre cei care veniseră la bal, iar Stefan și Damon pândeau pe terenul de fotbal al școlii. Aveau să facă toți cu schimbul.

— Ar fi mai bine ca tu să rămâi înăuntru, îi spusese Alaric Elenei. Asta ne-ar mai lipsi acum, să te vadă cineva și să înceapă să te fugărească cu un țărăș în mână.

— Am umblat prin oraș toată săptămâna, răspunse Elena amuzată.

Dacă nu vreau să fiu văzută, nu mă vede nimeni.

Dar acceptă să rămână în cabinetul de istorie și să coordoneze mișcările tuturor.

E ca un castel, își spuse, urmărindu-l pe Alaric cum stabilește pe hartă pozițiile polițiștilor și ale celorlalți oameni. Și noi îl apărăm. Eu și cavalerii mei loiali.

Ceasul rotund, cu cadran plat, de pe perete marca scurgerea minutelor. Elena îl privea în vreme ce deschidea ușa ca să intre sau să iasă cineva. Turna cafea fierbinte dintr-un termos pentru cine voia. Asculta rapoartele celorlalți.

— Totul e liniștit pe latura de nord a școlii.

— Caroline tocmai a fost încoronată Regina Zăpezii. Ce să-ți spun, ce surpriză!

— Câțiva scandalagii în parcare – șeriful tocmai i-a săltat...

Miezul nopții veni și se duse.

— Poate că ne-am înșelat, spuse Stefan o oră mai târziu.

Era prima dată în acea seară când se aflau cu toții la un loc.

— Poate că se întâmplă în altă parte, spuse Bonnie, scoțându-și o gheată și uitându-se în ea.

— Nu avem cum să știm unde o să se întâmple, spuse hotărâtă Elena. Dar nu ne-am înșelat când am spus că o să se întâmple.

— Poate, murmură Alaric gânditor, că există o modalitate. Vreau să spun, să aflăm unde se va întâmpla. Când toate capetele se ridicară întrebătoare, el adăugă: Avem nevoie de clarviziune.

Toate privirile se întoarseră către Bonnie.

— Oh, nu, spuse Bonnie. Am terminat cu chestiile astea. Urăsc asta.

— E un dar extraordinar..., începu Alaric.

— E un chin groaznic. Ascultă, nu înțelegi. Predicțiile obișnuite sunt destul de rele. Se pare că de cele mai multe ori aflui lucruri pe care nu vreau să le știu. Dar să mă acapareze cineva – asta e îngrozitor. Iar pe urmă nici măcar nu-mi mai aduc aminte ce am

spus. E oribil.

— Să te acapareze? repetă Alaric. Ce-i asta?

Bonnie oftă.

— E ceea ce mi s-a întâmplat în biserică, spuse ea răbdătoare. Pot să fac alte feluri de predicții, de pildă să ghicesc în apă sau să citesc în palmă – se uită la Elena, apoi își întoarse privirea – și alte chestii de genul ăsta. Dar există momente când... cineva... mă acaparează și mă folosește doar pentru a le vorbi lor. E ca și cum în trupul meu ar fi altcineva.

— Ca în cimitir, când ai zis că mă așteaptă cineva, spuse Elena. Sau când m-ai avertizat să nu mă apropii de pod. Sau când ai venit la cină și ai spus că moartea, moartea mea, era în casă.

Se uită automat către Damon, care îi întoarse privirea impasibil. Și totuși, aici greșise, își spuse Elena. Damon nu fusese moartea ei. Și atunci, ce însemnase profeția? Pentru o fracțiune de secundă ceva se ivi în mintea ei, dar înainte ca imaginea să se definească, Meredith interveni.

— E ca o altă voce care vorbește prin Bonnie, îi explică ea lui Alaric. Chiar și arată altfel. Poate că n-ai fost suficient de aproape în biserică să o vezi.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic despre asta? Alaric era incitat. Ar putea fi important. Entitatea asta... orice ar fi ea... ar putea să ne dea niște informații vitale. Ar putea să clarifice misterul Celeilalte Puteri, sau cel puțin să ne dea un indiciu cum să luptăm împotriva ei.

Bonnie clătină din cap.

— Nu. Nu e ceva care să apară când îl fluieri, și nu răspunde la întrebări. Pur și simplu mi se întâmplă. Și nu pot să sufăr asta.

— Vrei să spui că nu ai idee ce poate declanșa asta? Nu-ți aduci aminte de nimic care să-ți fi putut produce starea asta?

Elena și Meredith, care știau foarte bine ce o putea declanșa, se priviră. Elena își mușcă obrazul pe interior. Era alegerea lui Bonnie. Trebuia să fie alegerea lui Bonnie.

Bonnie, care își ținea capul în mâini, aruncă o privire cu coada ochiului, printre buclele ei roșcate, către Elena. Apoi închise ochii și scoase un geamăt.

— Lumânări, spuse.

— Ce?

— Lumânări. O flacăra de lumânare ar putea-o declanșa. Nu sunt prea sigură, înțelegeți; nu promit nimic...

— Să se ducă cineva să caute în laboratorul de științe, spuse Alaric.

Scena amintea de ziua în care Alaric venise la școală, când le ceruse să-și așeze băncile în cerc. Elena se uită la cercul de chipuri pe care flacăra le lumina de jos, dându-le un aspect straniu. Îl vedea pe Matt, cu fălcile încleștate. Lângă el, Meredith, ale cărei gene întunecate aruncau umbre în sus. Și Alaric, aplecat înainte, nerăbdător. Apoi Damon, pe fața căruia luminile și umbrele dansau. Și Stefan, ai cărui pomeți i se păreau Elenei mult prea reliefați. Și, în cele din urmă, Bonnie, părând fragilă și palidă chiar și în strălucirea aurie a lumânării.

Există o legătură între noi, își spuse Elena, copleșită de același sentiment pe care îl avusese în biserică, atunci când prinsese mâinile lui Stefan și Damon. Își aminti de un cerc alb, îngust, care plutea la suprafața apei dintr-un vas. Putem să o facem dacă rămânem împreună.

— Eu o să mă uit doar în lumânare, spuse Bonnie, și vocea îi tremura ușor. Și n-o să mă gândesc la nimic. O să încerc să... mă deschid.

Începu să respire adânc, privind fix flacăra lumânării.

Și apoi se întâmplă, la fel cum se întâmplase și înainte. Chipul lui Bonnie își pierdu orice expresie. Privirea îi deveni goală, la fel ca a îngerului din cimitir.

Nu spuse nimic.

În acea clipă, Elena își dădu seama că nu stabiliseră ce să întrebe.

Căută în minte o întrebare, înainte ca Bonnie să piardă contactul.

— Unde putem găsi Cealaltă Putere? spuse ea, chiar în clipa în care Alaric izbucni:

— Cine ești?

Vocile lor se suprapuseră, întrebările se amestecară.

Chipul lui Bonnie se întoarse, și privi cercul cu ochi care nu vedeau nimic. Apoi vocea care nu era vocea ei rosti:

— Veniți să vedeți.

— Stai puțin, spuse Matt, când Bonnie se ridică, tot în transă, și se îndreptă către ușă. Unde se duce?

Meredith își luă repede haina.

— Mergem cu ea? întrebă.

— N-o atingeți! strigă Alaric, sărind în picioare când Bonnie ieși pe ușă.

Elena se uită la Stefan, apoi la Damon. Într-un gând, o urmărită pe Bonnie de-a lungul coridorului pustiu, unde doar pașii lor se auzeau răsunând.

— Unde mergem? La care dintre întrebări răspunde? întrebă Matt.

Elena nu putu decât să clatine din cap. Alaric fugea ca să țină pasul cu mersul plutitor al lui Bonnie.

Bonnie încetini pasul când ieșiră în ninsoare și, spre surprinderea Elenei, se îndreptă către mașina lui Alaric, aflată în parcare profesorilor, și așteaptă lângă ea.

— Nu încăpem toți; vin după voi cu Matt, spuse Meredith repede.

Elena, simțindu-se înghețată de teamă și de frig, urcă în spatele mașinii lui Alaric când el deschise portiera, avându-i pe Damon și Stefan de-o parte și de alta. Bonnie urcă în față. Privea drept înainte și nu vorbea. Dar când Alaric ieși din parcare, ea ridică în aer o mână albă și arată direcția. Înainte pe Lee Street și apoi la stânga, pe Arbor Green. Drept înainte către casa Elenei și apoi la dreapta pe Thunderbird. Înspre Old Creek Road.

Atunci își dădu seama Elena încotro mergeau.

O luară pe celălalt pod către cimitir, cel pe care toată lumea îl numea „podul nou” pentru a-l deosebi de Podul Wickery, care acum era distrus. Se apropiau dinspre latura cu poarta, cea pe unde mersese Tyler când o dusesse pe Elena la biserica în ruine.

Mașina lui Alaric opri în același loc în care oprise și mașina lui Tyler. Meredith parcă în spatele lor.

Cu un sentiment îngrozitor de deja-vu, Elena urcă pe potecă și pătrunse pe poartă, urmând-o pe Bonnie către biserica în ruine, cu clopotnița îndreptată asemenea unui deget către cerul întunecat de furtună. În fața găurii întunecate care fusese odinioară ușa, se opri.

— Unde ne duci? spuse. Ascultă-mă. Vrei să ne spui doar la ce întrebare ne răspunzi?

— Veniți să vedeți.

Elena se uită la ceilalți deznădăjduită. Apoi pași peste prag. Bonnie se apropie încet de mormântul din marmură albă și se opri.

Elena se uită la el, apoi la fața fantomatică a lui Bonnie. Simțea cum i se zbârlește părul de pe brațe și ceafa.

— Oh, nu..., șopti. Nu asta.

— Elena, despre ce vorbești? spuse Meredith.

Amețită, Elena se uită în jos la chipurile de marmură ale lui Thomas și Honoria Fell, care zăceau pe capacul de piatră al mormântului lor.

— Chestia asta se deschide, șopti.

Capitolul 13

— Crezi că trebuie să... ne uităm înăuntru? întrebă Matt.

— Nu știu, spuse Elena pe un ton înfiorat. Nu voia să vadă ce era înăuntrul aceluși mormânt, la fel cum nu voise atunci când Tyler sugerase să-l deschidă pentru a-l vandaliza. Poate că n-o să putem să-l deschidem, adăugă ea. Tyler și Dick n-au putut. A început să

alunece doar când m-am sprijinit eu de el.

— Sprijină-te acum de el; poate că există vreun soi de mecanism cu arc, ascuns, sugerează Alaric și când Elena făcu întocmai, dar fără nici un rezultat, spuse: Bun, hai să apucăm cu toții de el și să ne forțăm... așa. Haideți, acum...

Cum stătea ghemuit, ridică privirea către Damon, care rămăsese în picioare, nemișcat, lângă mormânt, părând ușor amuzat.

— Scuză-mă, spuse Damon și Alaric se dădu înapoi, încruntându-se.

Damon și Stefan apucară fiecare de un capăt al capacului și traseră în sus.

Capacul se ridică, scoțând un scrâșnet când Damon și Stefan îl lăsară pe pământ, pe o latură a mormântului.

Elena nu fu în stare să se apropie.

În schimb, luptându-se cu greața care o cuprinsese, se concentra asupra expresiei de pe chipul lui Stefan. Se gândi că ea avea să-i spună ce se găsea acolo. Prin minte îi trecură fulgerător imagini de trupuri mumificate de culoarea pergamentului, craniile rânjind. Dacă Stefan va arăta îngrozit sau scârbit... Dar când Stefan se uită în mormântul deschis, pe fața lui nu se văzu decât o uimire deconcertată.

Elena nu mai suportă.

— Cee?

El îi aruncă un zâmbet strâmb și spuse, cu o privire către Bonnie:

— Vino să vezi!

Elena se apropie de mormânt și se uită în jos. Apoi înălță capul și îl privi uimită pe Stefan.

— Cee?

— Nu știu, răspunse el. Se întoarse către Meredith și Alaric. Are vreunul din voi o lanternă? Sau o bucată de frânghie?

După ce aruncară o privire în interiorul mormântului de piatră, cei doi se duseră la mașinile lor. Elena rămase pe loc, uitându-se lung în

jos, folosindu-și vederea de noapte. Tot nu-i venea să creadă. Mormântul nu era un mormânt, ci o intrare.

Acum înțelegea de ce simțise un vânt rece ieșind din el atunci când capacul se mișcase sub mâna ei în acea noapte. Acum privea în jos într-un fel de criptă sau pivniță în pământ. Nu vedea decât un singur perete, cel care cobora sub ea drept, și care avea prinși în piatră fuscei de fier, la fel ca o scară.

— Poftim, îi spuse Meredith lui Stefan când reveni. Alaric are o lanternă și ia-o tu pe a mea. Și uite și frânghia pe care Elena a pus-o în mașina mea când am plecat să te căutăm.

Fascicolul îngust de lumină al lanternei lui Meredith se îndreptă către încăperea întunecată de sub ei.

— Nu văd prea departe, dar pare goală, spuse Stefan. Cobor eu primul.

— Cobori? exclamă Matt. Ascultă, ești sigur că trebuie să ne ducem acolo jos? Bonnie, tu ce zici?

Bonnie nu se mișcase. Continua să stea acolo cu acea expresie total goală pe chip, ca și cum nu vedea nimic în jurul ei. Fără nici un cuvânt, puse un picior peste marginea deschizăturii, se răsuci și începu să coboare.

— Hei, stai, spuse Stefan.

Băgă repede lanterna în buzunarul jachetei, puse o mână pe baza mormântului și sări.

Elena nu avu timp să se amuze de expresia de pe fața lui Alaric; se aplecă peste deschizătură și strigă:

— Ești bine?

— Sigur.

Lanterna pâlpâi către ea de jos.

— Și Bonnie o să fie bine. Treptele merg până jos. Dar ar trebui să aduceți totuși frânghia.

Elena se uită la Matt, care era cel mai aproape de ea. Când ochii lui albaștri îi întâlneau privirea, văzu în ei neajutorare și o anumită

resemnare; apoi Matt încuviință din cap. Elena respiră adânc și puse mâna pe partea de jos a mormântului, așa cum făcuse și Stefan. Brusc, o altă mână o apucă strâns de încheietură.

— Tocmai m-am gândit la ceva, spuse Meredith pe un ton sumbru. Și dacă Bonnie este Cealaltă Putere?

— M-am gândit și eu la asta de mult, spuse Elena.

O bătu ușor pe Meredith pe mână, apoi o îndepărtă și sări.

Ateriza în picioare, susținută de brațul lui Stefan, și se uită în jur.

— Oh, Doamne..., exclamă.

Era un loc straniu. Pereții erau placați cu piatră. Erau netezi și păreau aproape lustruiți. Din loc în loc erau prinse în ei sfeșnice de fier, iar în unele încă se mai vedeau mucuri de lumânări. Elena nu distingea celălalt capăt al încăperii, dar lumina lanternei îi arată o poartă de fier forjat aflată destul de aproape de ei, asemănătoare cu cea care despărțea altarul de restul navei în unele biserici.

Bonnie tocmai ajungea la picioarele scării prinse în perete. Așteptă în tăcere să coboare și ceilalți, mai întâi Matt, apoi Meredith și în cele din urmă Alaric, cu cealaltă lanternă.

Elena se uită în sus.

— Damon?

Îi vedea silueta profilată pe dreptunghiul ceva mai puțin întunecat care reprezenta deschiderea către cer a mormântului.

— Ce-i?

— Ești cu noi? întrebă ea.

Nu „Vii cu noi?”. Știa că el va înțelege diferența.

În tăcerea care urmă, Elena așteptă cât cinci bătăi de inimă. Șase, șapte, opt...

Se simți o involburare în aer și Damon ateriza ușor lângă ei. Dar nu se uită la Elena. Privirea lui era ciudat de distantă, și ea nu putea citi nimic pe chipul lui.

— E o criptă, spuse Alaric cu o voce uimită, pe când lumina lanternei lui străpungea întunericul. O încăpere subterană sub o

biserică, folosită ca loc de înmormântare. De obicei, asemenea cripte se fac sub bisericile mai mari.

Bonnie se duse direct către poarta de fier forjat, împodobită cu arabescuri, puse o mână mică și albă pe ea și o împinse. Poarta se răsuci, deschizându-se larg.

Inima Elenei bătea prea repede acum pentru a-i mai putea număra bătăile. Nu știu cum, dar își forță picioarele să meargă înainte, să o urmeze pe Bonnie. Simțurile ei ascuțite erau într-o alertă aproape dureroasă, dar nu îi spuneau nimic despre locul în care pătrundea acum. Fascicolul lanternei lui Ștefan era foarte îngust și nu dezvăluia decât pardoseala de piatră din fața lor și silueta enigmatică a lui Bonnie.

Bonnie se opri.

Asta e, își spuse Elena, și răsufierea i se opri în piept. Oh, Doamne, asta e; cu adevărat asta e. Avu dintr-odată senzația puternică de a se afla în mijlocul unui vis lucid, în care știa că visează, dar din care nu putea schimba nimic și nici nu se putea trezi. Mușchii i se blocau.

Simțea în nări frica celorlalți, și îi simțea vârful tăios în Ștefan, aflat lângă ea. Lanterna lui se plimbă peste obiectele de dincolo de Bonnie, dar la început Elena nu reuși să-și dea seama ce erau. Văzu unghiuri, planuri diferite, contururi, și apoi privirea ei desluși ceva. O față cu albeața morții, atârând grotesc într-o parte...

Țipătul nu îi ieși din gât. Nu era decât o statuie, și trăsăturile îi erau cunoscute. Erau aceleași ca și în efigia de pe mormântul de sus. Mormântul acesta era identic cu cel prin care coborâseră. Doar că acesta fusese distrus, capacul de piatră spart în două și aruncat lângă peretele criptei. Ceva era împrăștiat pe pardoseală, asemenea unor bețișoare fragile de ivoriu. Bucățele de marmură, își spuse Elena disperată; e doar marmură, bucățele de marmură.

Erau oase de om, rupte și strivite.

Bonnie se întoarse.

Fețișoara ei în formă de inimă se răsuci, ca și cum ochii aceia cu privire fixă, goală, s-ar fi plimbat în jurul grupului. Se opri exact în fața Elenei.

Apoi, cutremurându-se, Bonnie se împiedică și se prăbuși în față cu o mișcare violentă, ca o marionetă ale cărei ațe au fost brusc tăiate.

Elena reuși cu greu să o prindă, cât pe-aci să cadă și ea.

— Bonnie? Bonnie?

Ochii căprui care se ridicară spre ea, cu pupilele dilatate și dezorientați, erau chiar ochii înspăimântați ai lui Bonnie.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Elena. Unde a dispărut?

— Sunt aici.

Deasupra mormântului distrus se vedea o lumină cețoasă. Nu, nu o lumină, își spuse Elena. O percepea cu ochii, dar nu era o lumină din spectrul normal. Aceasta era într-un fel mai ciudată decât cea cu infraroșii sau ultraviolete, ceva ce simțurile omenești nu aveau capacitatea să vadă. Îi era revelată ei, îi era impusă creierului ei de către o Putere exterioară.

— Cealaltă Putere, șopti ea, și sângele îi îngheță în vene.

— Nu, Elena.

Vocea nu se auzea ca un sunet, în același fel în care ceea ce vedea nu era lumină. Era stinsă, la fel ca licărul unei stele, și tristă. Îi amintea de ceva.

Mamă? spuse în gând, disperată. Dar nu era vocea mamei ei. Strălucirea de deasupra mormântului păru să se rotească și să se învâlbureze, și pentru o clipă Elena desluși în ea un chip, un chip blând și trist. Și atunci știu.

— Te-am așteptat, spuse încet vocea Honoriei Fell. Aici pot să îți vorbesc în sfârșit sub propria mea formă și nu prin buzele lui Bonnie. Ascultă-mă. Nu ai prea mult timp și primejdia e foarte mare.

Elena își regăsi vocea.

— Dar ce e încăperea asta? De ce ne-ai adus aici?

— Tu mi-ai cerut-o. Nu îți puteam arăta până când nu voiai să știi. Acesta este câmpul tău de bătălie.

— Nu înțeleg.

— Cripta aceasta a fost construită pentru mine de către oamenii din Fell's Church. Un loc de odihnă pentru trupul meu. Un loc secret pentru cineva care a avut în viață puteri secrete. La fel ca și Bonnie, știam lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea ști. Vedeam lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea.

— Erai medium, șopti Elena cu o voce răgușită.

— În acele vremuri, oamenii numeau asta vrăjitorie. Dar nu mi-am folosit niciodată puterile pentru a face rău, și când am murit mi-au construit acest monument pentru ca eu și soțul meu să ne putem odihni în pace. Dar apoi, după mulți ani, pacea ne-a fost tulburată.

Lumina stranie pâlپâia, forma Honoriei tremura, schimbându-și întruna consistența.

— O altă Putere a venit în Fell's Church, plină de ură și de dorință de distrugere. Mi-a pângărit locul de odihnă și mi-a împrăștiat oasele. Și-a făcut aici bârlogul. Și-a pornit lucrarea nemernică asupra orașului meu. Iar eu m-am trezit. Am încercat să te avertizez încă de la început, Elena. Ea trăiește aici, sub cimitir. Pe tine te așteaptă, te pânдеște. Uneori sub forma unei bufnițe...

O bufniță. Gândurile se în vârtejeau în mintea Elenei. O bufniță, ca bufnița pe care o văzuse cuibărind în clopotnița bisericii. Ca bufnița care fusese în hambar, ca bufnița din salcâmul de lângă casa ei...

Bufniță albă... pasăre de pradă... mâncător de stârvuri..., își spuse. Și apoi își aminti de niște aripi albe uriașe care păreau să se întindă de-o parte și de alta a ei până la linia orizontului. O pasăre mare, făcută din ceață sau zăpadă, venind după ea, concentrată asupra ei, plină de sete de sânge și ură animalică...

— Nu! strigă ea, copleșită de amintiri.

Simți mâinile lui Stefan pe umerii ei, cu degetele înfipite aproape

dureros în carne. Asta o aduse înapoi în realitate. Honoria Fell continua să vorbească.

— Și pe tine, Ștefan, te-a urmărit. Te ura înainte să o urască pe Elena. Te-a chinuit și s-a jucat cu tine la fel cum se joacă o pisică cu un șoarece. Îi urăște pe toți cei pe care tu îi iubești. E plină ea însăși de dragoste otrăvită.

Involuntar, Elena întoarse privirea în spate. Îi văzu pe Meredith, Alaric și Matt încrămeniți. Bonnie și Ștefan erau lângă ea. Dar Damon... unde era Damon?

— Ura ei a ajuns atât de mare încât orice moarte ar satisface-o, orice sânge vărsat i-ar aduce plăcere. Chiar în clipa asta, animalele pe care le ține sub control se strecoară afară din pădure. Se îndreaptă către oraș, către lumini.

— Balul Zăpezii! spuse Meredith tăios.

— Da. Și de data asta or să omoare până când ultimul dintre ele va fi omorât.

— Trebuie să-i avertizăm pe oameni, spuse Matt. Toți cei de la bal...

— Nu veți fi niciodată în siguranță până când mintea care le controlează nu va fi distrusă. Omorurile vor continua. Trebuie să distrugeți Puterea care urăște; de aceea v-am adus aici.

Lumina pâlpâi din nou; părea să se stingă.

— Aveți curajul s-o înfrunțați, dacă o veți găsi. Fiți puternici. Acesta este singurul ajutor pe care vi-l pot da.

— Așteaptă... te rog..., începu Elena.

Vocea continuă neabătută, fără să-i dea atenție.

— Bonnie, ai o alegere de făcut. Puterile tale secrete reprezintă o responsabilitate. Ele sunt și un dar, unul care îți poate fi luat. Alegi să renunți la ele?

— Eu... Bonnie clătină din cap, speriată. Nu știu. Am nevoie de timp...

— Nu e timp. Alege. Lumina se micșora, stingându-se în sine.

Ochii lui Bonnie erau tulburați și nesiguri când se îndreptară către fața Elenei pentru ajutor.

— E alegerea ta, șopti Elena. Trebuie să hotărăști singură.

Încet, nesiguranța păli de pe chipul lui Bonnie și ea încuviință din cap. Se desprinsese de Elena, care o sprijinea, și rămase dreaptă, întorcându-se înapoi către lumină.

— O să le păstrez, spuse ea pe un ton jos, răgușit, într-un fel sau altul o să mă descurc cu ele. Bunica a făcut-o.

Lumina pâlpâi ușor, de parcă ar fi fost amuzată.

— Ai ales cu înțelepciune. Fie să le folosești la fel de înțelept. Aceasta este ultima oară când vorbesc cu voi.

— Dar...

— Mi-am câștigat odihna. Lupta este a voastră. Și strălucirea se stinse, la fel ca ultimii tăciuni ai unui foc.

În clipa când dispăru, Elena simți tensiunea din jurul ei. Ceva avea să se întâmple. O forță nimicitoare venea către ei, sau plutea deasupra lor.

— Stefan...

Și Stefan o simțea, Elena își dădea seama de asta.

— Haideți, spuse Bonnie, cu panică în glas. Trebuie să ieșim de aici.

— Trebuie să ajungem la bal, spuse Matt, gâfâind. Era alb la față. Trebuie să-i ajutăm...

— Foc, strigă Bonnie, părând mirată, ca și cum gândul tocmai i se ivise în minte. Focul n-o să-i omoare, dar o să-i țină deoparte...

— N-ai auzit? Trebuie să înfruntăm Cealaltă Putere. Și e aici, chiar aici, chiar acum. Nu putem pleca! strigă Elena.

În mintea ei, totul se învârtea haotic. Imagini, amintiri, și o presimțire înspăimântătoare. Sete de sânge... o simțea...

— Alaric. Stefan vorbi pe un ton de comandă. Tu du-te înapoi. Ia-i pe ceilalți; faceți tot ce puteți. Eu o să rămân...

— Cred că ar trebui să plecăm cu toții! strigă Alaric.

Trebuie să strige ca să acopere zgomotul asurzitor care îi înconjură.

Lumina tremurătoare a lanternei lui Alaric îi dezvăluie Elenei ceva ce nu văzuse până atunci. În peretele de lângă ea se căsca o gaură, ca și cum piatra care îl plasa fusese smulsă. Iar din acea gaură se deschidea un tunel care pătrundea în pământ, întunecat și fără capăt.

Unde duce? se întrebă Elena, dar gândul se pierdu în tumultul fricii ei. Bufniță albă... pasăre de pradă... mâncător de stârvuri... cioară, își spuse, și brusc știu cu o limpezime orbitoare de ce se temea.

— Unde e Damon? țipă, trăgându-l pe Stefan după ea când se răsuci, căutând cu privirea. Unde e Damon?

— Ieșiți de aici strigă Bonnie, cu o voce ascutită de groază.

Se aruncă spre poartă în clipa în care sunetul despică întunericul.

Era un mârâit, dar nu un mârâit de câine. În nici un caz nu putea fi confundat cu așa ceva. Era mult mai adânc, mai greu, mai plin, mai sonor. Era un sunet uriaș, și mirosea a junglă, a setea de sânge a vânătorului. Reverberă în pieptul Elenei, se lovi strident de oasele ei. O paraliză.

Sunetul se auzi din nou, înfometat și sălbatic, dar într-un fel aproape lenevos. Foarte încrezător. Și odată cu el răsunară și niște pași grei în tunel.

Bonnie încercă să țipe, dar tot ce se auzea era un fluierat subțire. Ceva venea din întunericul tunelului. O formă care se mișca legănat, cu pași agili de felină. Acum Elena recunoscuse mârâitul. Era sunetul celei mai mari dintre felinele prădătoare, mai mare ca un leu. Ochii tigrului luciră galbeni când ajunse la capătul tunelului.

Și apoi totul se întâmplă odată.

Elena simți cum Stefan încearcă să o tragă în spate, să o ferească din drumul tigrului.

Dar mușchii ei înțepeniți îl împiedică și ea știu că era prea târziu.

Săritura tigrului fu plină de grație, mușchii puternici aruncându-l

în aer. În acea clipă, Elena îl văzu ca și cum ar fi fost prins în lumina unui bliț, și mintea ei înregistra flancurile zvelte și strălucitoare și arcuirea suplă a spinării. Dar vocea ei țipă singură:

— Damon, nu!

Doar în momentul în care lupul cel negru țâșni din întuneric pentru a se întâlni în aer cu tigru, Elena realizează că tigrul era alb.

Mișcarea felinei mari fu oprită de lup și Elena simți cum Stefan o smulge din drum, și o trage într-o parte, în siguranță. Mușchii ei se topiseră asemenea fulgilor de zăpadă, și ea cedă amorțită când el o lipi de perete. Acum capacul mormântului era între ea și silueta albă care mârâia, dar poarta era de cealaltă parte a luptei.

Slăbiciunea pe care o simțea Elena era în parte teroare și în parte uluire. Nu înțelegea nimic; haosul îi urla în urechi. Cu o clipă în urmă fusese convinsă că Damon se jucase cu ei în tot acest timp, că el fusese dintotdeauna Cealaltă Putere. Dar răutatea și setea de sânge care emanau dinspre tigrul erau atât de evidente. Asta o urmărise pe ea în cimitir, și de la pensiune la râu și către moartea ei. Această Putere albă cu care lupul se lupta pe viață și pe moarte.

Era o luptă inegală. Lupul negru, oricât de sălbatic și de agresiv ar fi fost, nu avea nici o șansă. O singură mișcare a labelor uriașe ale tigrului sfâșiară până la os carnea de pe umărul lupului. Fălcile lui se deschiseră, încercând să-și înfigă colții în gâtul lupului, pentru a-i rupe oasele.

Dar în clipa următoare Stefan interveni, îndreptând lumina puternică a lanternei în ochii felinei și trăgându-l într-o parte pe lupul rănit. Elena își dori să poată țipa, își dori să poată face ceva pentru a elibera durerea care o copleșea. Nu înțelegea; nu înțelegea nimic. Stefan era în primejdie. Dar ea nu se putea mișca.

— Plecați! le strigă Stefan celorlalți.

— Acum, plecați!

Mai rapid decât o putea face orice om, țâșni din calea labei albe, continuând să îndrepte lumina către ochii tigrului. Acum Meredith

era de cealaltă parte a porții. Bonnie era pe jumătate dusă în brațe și pe jumătate târâtă de Matt. Alaric ieșea pe poartă.

Tigrul făcu o săritură și poarta se trânti cu un zgomot puternic. Stefan căzu pe o parte, alunecând când încercă să se ridice.

— Nu vă lăsăm..., strigă Alaric.

— Plecați, țipă Stefan. Duceți-vă la bal, faceți tot ce puteți! Plecați!

Lupul atacă din nou, în ciuda rănilor sângerânde de la cap și din umărul unde se vedeau mușchii și tendoanele, strălucind de sânge. Tigrul ripostă. Sunetele pe care le scotea animalul crescuseră, ajungând la o intensitate pe care Elena nu o mai putea suporta. Meredith și ceilalți plecaseră; lanterna lui Alaric dispăruse.

— Stefan! țipă Elena, văzându-l pregătit să sară din nou în luptă.

Dacă el murea, și ea o să moară. Iar dacă avea să moară, voia ca asta să se întâmple împreună cu el.

Senzația de paralizie dispăru și Elena se îndreptă, împiedicat, către el, întinzând mâinile pentru a se agăța de el strâns. Simți cum o cuprinde cu brațul, cum o ține, punându-și trupul între ea și zgomotul și violența de acolo. Dar ea era încăpățânată, la fel de încăpățânată ca și el. Se răsuci, și apoi, împreună, se confruntară cu forța năucitoare.

Lupul căzuse. Stătea întins pe spate și, deși blana lui era prea închisă la culoare ca să se vadă sângele, sub el se aduna încet o baltă roșie. Felina albă stătea deasupra lui, cu fălcile larg deschise la câțiva centimetri de gâtulejul negru vulnerabil.

Dar mușcătura aducătoare de moarte nu veni. În schimb, tigrul înălță capul și se uită la Stefan și Elena.

Cu un calm straniu, Elena se trezi studiind detaliile mărunte ale înfățișării lui.

Mustățile erau drepte și subțiri, ca niște fire de argint. Blana lui era de un alb imaculat, vârstată cu dungi abia vizibile, ca aurul mat. Alb și auriu, își spuse, amintindu-și de bufnița din hambar. Apoi asta

trezi o altă amintire... despre ceva ce văzuse... sau ceva despre care auzise...

Cu o lovitură puternică și grea de labă, felina smulse lanterna din mâna lui Stefan. Elena îl auzi șuierând de durere, dar nu mai vedea nimic în întuneric. Când nu mai exista nici o urmă de lumină, chiar și un vânător era orb. Agățându-se de Stefan, așteptă durerea loviturii ucigătoare.

Dar dintr-odată simți cum i se învârte capul; se umplu cu o ceață cenușie, care se învârtejea, și ea nu mai putu să se țină de Stefan. Nu mai era în stare să gândească; nu putea vorbi. Pardoseala păru să fugă de sub picioarele ei. Vag, realizează că împotriva ei era folosită o Putere, că această Putere îi copleșea mintea.

Simți cum trupul lui Stefan cedează, cum alunecă și cade departe de ea, și nu se mai putu împotrivi ceții. Căzu, căzu neîntrerupt, și nu știu când atinse pământul.

Capitolul 14

Bufniță albă... pasăre de pradă... vânător... tigrul. Care se joacă cu tine la fel ca o pisică cu un șoarece. Ca o pisică... o pisică mare... un pisoi. Un pisoi alb.

Moartea e în casă.

Iar pisoiul fugise de Damon. Nu de frică, ci de teama de a fi descoperit. Ca atunci când stătuse pe pieptul lui Margaret și mieunase când o văzuse pe Elena afară la fereastră.

Elena gemu și aproape ieși din starea de inconștiență, dar ceața cenușie o târî înapoi înainte să poată deschide ochii. Gândurile începură din nou să se involbureze în jurul ei.

Dragoste otrăvită... Stefan, te ura înainte să o urască pe Elena... Alb și auriu... ceva alb... ceva alb sub un copac...

De data asta, când se luptă să deschidă ochii, reuși. Și chiar

înainte de a-și putea concentra privirea în lumina slabă și mișcătoare, știa. În sfârșit știa.

Silueta în rochia albă care mătura podeaua se întoarse de la lumânarea pe care o aprindea și Elena văzu pe umerii ei ceea ce ar fi putut să fie propriul ei chip. Dar era o față ușor descompusă, palidă și frumoasă ca o sculptură în gheață, dar falsă. Era la fel ca nesfârșitele reflexii ale propriului ei chip pe care Elena le văzuse în visul ei cu sala oglinzilor. Strâmbe și înfometate și batjocoritoare.

— Bună, Katherine, șopti.

Katherine zâmbi, un zâmbet viclean, de prădător.

— Nu ești chiar așa de naivă pe cât te-am crezut, spuse ea.

Vocea ei era ușoară și dulce – ca de argint, își spuse Elena. Ca și genele ei. Chiar și rochia ei făcea ape argintii când se mișca. Dar părul îi era auriu, de un auriu aproape la fel de palid ca al Elenei. Ochii erau la fel ca ochii pisoifului: rotunzi și de un albastru de gemă. La gât purta un colier cu o piatră de aceeași culoare vie.

Elena simțea că o doare gâtul, ca și când țipase prea mult. Îl simțea uscat. Când își întoarse încet capul într-o parte, chiar și acea mișcare ușoară o duru.

Stefan era lângă ea, prăbușit în față, legat de brațe de stâlpii din fier forjat ai porții. Capul îi căzuse în piept, dar cât putea Elena să-i vadă fața, era livid. Avea gâtul sfâșiat și sângele care i se scursese pe guler se uscaser deja.

Elena se întoarse atât de repede către Katherine încât simți cum i se învâртеște capul.

— De ce? De ce-ai făcut asta? Katherine zâmbi, arătându-și colții albi ascuțiți.

— Pentru că îl iubesc, spuse ea cu o voce cântată, de copil. Nu-l iubești și tu?

Abia atunci Elena își dădu seama de ce nu se putea mișca și de ce o dureau brațele. Și ea era legată la fel ca Stefan, prinsă strâns de poarta închisă. Întoarse capul în cealaltă parte – o altă mișcare

dureroasă – și îl văzu pe Damon.

Era într-o stare mai proastă decât fratele lui. Jacheta și brațul îi erau sfâșiate, și Elena simți că i se face rău când îi văzu rănille. Cămașa era făcută fâșii și Elena vedea mișcările abia perceptibile ale coastelor atunci când respira. Dacă nu ar fi văzut asta, l-ar fi crezut mort. Părul era năclăit de sânge, care se scurgea peste ochii închiși.

— Care îți place mai mult? întrebă Katherine, pe un ton intim, de confidență. Poți să-mi spui. Care dintre ei crezi că e mai bun?

Elena o privi, îngreșată.

— Katherine, șopti. Te rog. Te rog, ascultă-mi...

— Spune-mi. Haide, spune-mi.

Ochii albaștri de gemă umplură privirea Elenei când Katherine se aplecă spre ea, buzele ei aproape atingându-le pe ale Elenei.

— Eu cred că amândoi sunt amuzanți. Îți place să te amuzi, Elena?

Scârbită, Elena închise ochii și-și întoarse fața. Ah, dacă nu i s-ar mai învârti capul...

Katherine făcu un pas înapoi și râse, un răs limpede.

— Știu, e așa de greu de ales.

Făcu o mică piruetă și Elena văzu că ceea ce crezuse că era trena rochiei era de fapt părul lui Katherine. Îi curgea pe spate la fel ca aurul topit, pentru a se revărsa peste podea, târându-se pe jos în urma ei.

— Totul depinde de gustul tău, continuă Katherine, făcând câțiva pași grațioși de dans și oprindu-se în fața lui Damon. Întoarse capul către Elena cu o privire poznașă. Dar știi că eu mă dau în vânt după lucrurile dulci.

Îl înșfacă pe Damon de păr și, ridicându-i capul, își înfipse dinții în gâtul lui.

— Nu! Nu face asta, nu-l mai răni...

Elena încercă să se repeadă înainte, dar era legată prea strâns. Poarta era din fier masiv, prinsă în stâncă, iar frânghiile erau groase.

Katherine scotea niște sunete ca de animal, mușcând și rozând din carne, iar Damon gemu, chiar și în acea stare de inconștiență. Elena văzu cum trupul lui tresaltă din reflex de durere.

— Te rog, oprește-te; oh, te rog, oprește-te...

Katherine înalță capul. Sângele i se scurgea pe bărbie.

— Dar mi-e foame și el e atât de bun, spuse.

Se dădu înapoi, apoi se repezi iar, și trupul lui Damon se cutremură într-un spasm. Elena țipă.

La fel am fost și eu, își spuse. La început, în acea primă noapte în pădure, la fel am fost și eu. Așa l-am rănit și eu pe Stefan. Voiam să îl omor...

Întunericul o cuprinse, și ea se lăsă în voia lui, recunoscătoare.

Când ajunseră la școală, mașina lui Alaric derapă pe o pojghiță de gheață și Meredith fu cât pe-acți să intre în ea. Sări împreună cu Matt din mașina ei, lăsând ușile deschise. În fața lor, Alaric și Bonnie făceau același lucru.

— Și restul orașului? strigă Meredith, alergând către ei.

Vântul se întetea, și își simțea fața arzând de ger.

— Doar familia Elenei... mătușa Judith și Margaret, strigă Bonnie.

Vocea ei suna ascuțită și speriată, dar privirea ei era concentrată. Își dădu capul pe spate ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte de ceva, apoi spuse:

— Da, asta e. Ele sunt „ceilalți” pe care or să-i atace câinii. Spuneți-le să se ducă undeva... în subsol poate. Țineți-le acolo!

— Mă duc eu, spuse Meredith. Voi trei ocupați-vă de bal.

Bonnie se întoarse și o luă la fugă după Alaric. Meredith fugi la mașina ei.

Balul se apropia de sfârșit. Înăuntru erau tot atâtea cupluri ca și cele de afară, care se îndreptau către parcare. Alaric țipă spre ele, în vreme ce se apropia în fugă, împreună cu Bonnie și Matt.

— Intrați înăuntru! Băgați pe toată lumea înăuntru și închideți ușa! țipă el către polițiști.

Dar nu mai era timp. Ajunse la sala de mese în același timp cu prima umbră furișată prin întuneric. Un polițist căzu la pământ fără să scoată nici un sunet sau să poată trage cu arma.

Un altul se dovedi mai rapid și se auzi o împușcătură, amplificată de curtea asfaltată.

Elevii țipară și o luară la fugă, către parcare. Alaric se luă după ei, strigând, încercând să-i mâne înapoi.

Alte umbre ieșiră din întuneric, dintre mașinile parcate, din toate părțile. Se instala panica. Alaric continuă să strige, continuă să încerce să-i împingă pe elevii îngroziți înapoi către clădirea școlii. Aici, afară, erau cu toții o pradă ușoară.

În curte, Bonnie se întoarse către Matt.

— Avem nevoie de foc! îi spuse.

Matt se năpusti în sala de mese și ieși afară cu o cutie plină pe jumătate cu programe de bal. Le aruncă pe jos și se căută în buzunar după chibriturile pe care le folosiseră mai devreme pentru a aprinde lumânarea.

Hârtia luă foc și începu să ardă cu o flacără puternică, formând o insulă de siguranță. Matt continuă să le facă semn copiilor să intre pe ușile sălii de mese, aflate chiar în spatele focului. Bonnie se repezi în sală, unde găsi o scenă la fel de zgomotoasă ca și afară.

Căută cu privirea o persoană cu autoritate, dar nu văzu nici un adult, doar copii panicați. Apoi decorațiile din hârtie creponată roșie și verde îi atraseră atenția.

Zgomotul era asurzitor; nici măcar un țipăt nu putea fi auzit acolo. Croindu-și cu greu drum printre cei care încercau să iasă, reuși să ajungă în capătul îndepărtat al sălii. Acolo era Caroline, arătând palidă fără bronzul ei de vară, pe cap cu coronița de Regină a Zăpezii. Bonnie o trase până la microfon.

— Tu ai putere de convingere. Spune-le să intre în sală și să

rămână înăuntrul Avem nevoie de orice poate arde – scaune de lemn, tot ce e în coșurile de gunoi, orice. Spune-le că e singura noastră șansă! Și, pe când Caroline se holba la ea speriată, fără să înțeleagă nimic, adăugă: Acum ai coroana – așa că fă ceva cu ea!

Nu așteptă să vadă cum o asculta Caroline. Năvăli din nou în nebunia din încăpere. O clipă mai târziu auzi în difuzoare vocea lui Caroline, mai întâi șovăitoare, apoi puternică și imperioasă.

Când Elena deschise din nou ochii, tăcerea era mormântală.

— Elena?

Auzind șoapta răgușită, încercă să se concentreze și se trezi privind în niște ochi verzi plini de suferință.

— Stefan, spuse.

Se aplecă spre el plină de dragoste, dorindu-și să se poată mișca. Deși nu avea nici o noimă, era convinsă că dacă se puteau strânge în brațe, lucrurile nu ar sta atât de rău.

Se auzi un râs de copil. Elena nu se întoarse către el, dar Stefan o făcu. Elena îi văzu reacția, văzu cum pe chipul lui se succed expresii atât de rapide încât aproape că nu reuși să le identifice. Șoc absolut, neîncredere, început de bucurie – și apoi oroare. O oroare care în cele din urmă îi goli privirea de orice expresie, îi făcu ochii opaci.

— Katherine, spuse. Dar e imposibil. Nu se poate. Ești moartă...

— Stefan, zise Elena, dar el nu răspunse. Katherine își duse mâna la gură și chicoti.

— Trezește-te și tu, spuse, uitându-se în partea cealaltă a Elenei.

Elena simți o intensificare a Puterii. O clipă mai târziu, Damon ridică încet capul și clipi.

Pe fața lui nu se vedea mirare. Își rezemă capul pe spate, cu ochii îngustați de epuizare, și o privi timp de vreun minut pe cea care îl ținea prizonier. Apoi zâmbi, un zâmbet slab, chinuit, dar un zâmbet totuși.

— Scumpul nostru pisoi alb, șopti el. Trebuia să-mi dau seama.

— Dar nu ți-ai dat, nu-i așa? spuse Katherine, la fel de însuflețită ca un copil care joacă un joc. Nici măcar tu n-ai ghicit. Am păcălit pe toată lumea. Râse din nou. A fost atât de distractiv să te urmăresc pe tine cum îl urmăreai pe Stefan, și nici unul din voi să nu știe că sunt aici. Chiar te-am și zgâriat o dată!

Strângându-și degetele ca niște gheare, imită lovitura de labă a unei pisici.

— Acasă la Elena. Da, mi-aduc aminte, spuse încet Damon. Nu părea atât de furios cât vag amuzat, într-un mod ciudat. Ei, cu siguranță ești un vânător. Doamna și tigrul, ca să zicem așa.

— Și tot eu l-am băgat pe Stefan în puțul ăla, se laudă Katherine. V-am văzut luptându-vă; mi-a plăcut asta. L-am urmărit pe Stefan până la marginea pădurii și pe urmă... Katherine își pocni palmele una de alta, ca și cum ar fi prins o molie. Le desfăcu încet și se uită la ele de parcă ar fi avut într-adevăr ceva acolo, apoi chicoti, ca la un gând ascuns. Voiam să-l țin acolo ca să mă joc cu el, mărturisi. Apoi buza de jos i se răsfrânse într-un gest îmbufnat și se uită cu ură la Elena. Dar l-ai luat tu. Asta a fost urât, Elena. Nu trebuia s-o faci.

Expresia aceea îngrozitoare de copil viclean dispăru de pe chipul ei și pentru o clipă Elena văzu ura arzătoare a unei femei.

— Fetele lacome trebuie pedepsite, spuse Katherine, apropiindu-se de ea, și tu ești o fată lacomă.

— Katherine! Stefan se trezise din năuceala uluită și acum vorbea repede. Nu vrei să ne spui ce-ai mai făcut?

Distrasă, Katherine se dădu în spate. Păru surprinsă, apoi flatată.

— Ei... dacă vreți cu-adevărat să vă spun. Își prinse coatele în palme și făcu din nou o piruetă, iar părul ei auriu i se răsuci pe podea. Nu, spuse ea pe un ton vesel, întorcându-se și arătând cu degetul spre ei. Ghiciți. Voi ghiciți și eu vă spun „corect” sau „greșit”. Haideți!

Elena înghiți cu greu, aruncând pe furiș o privire către Stefan. Nu vedea ce rost avea să mai lungească totul; oricum sfârșitul era

același. Dar instinctul îi spunea să se agate de viață cât putea mai mult.

— Ai atacat-o pe Vickie, spuse ea cu grijă. I se păru că vocea îi suna găfăită, dar era sigură de ceea ce spunea. Fata din biserica în ruine, în noaptea aceea.

— Bun! Da, strigă Katherine. Făcu din nou gestul de lovire cu laba al unei pisici, cu degetele strânse ca niște gheare. Păi, în fond era în biserica mea, adăugă ea pe un ton rezonabil. Iar ceea ce ea și băiatul ăla făceau – ei! Nu faci așa ceva într-o biserică. Așa că am zgâriat-o Katherine rosti cuvântul încet, demonstrativ, ca cineva care spune o poveste unui copil mic. Și... i-am lins sângele! Își trecu limba peste buzele roz pal. Apoi arătă către Stefan. E rândul tău să ghicești!

— Ai chinuit-o mereu de-atunci, spuse Stefan. Nu juca jocul lui Katherine; făcea doar o remarcă plină de dezgust.

— Da, am terminat cu asta! Treci la altceva, spuse tăios Katherine.

Dar apoi se jucă cu nasturii de la gâtul rochiei sale, și degetele ei palide luciră într-o mișcare iute. Și Elena se gândi la Vickie, cu ochii ei de căprioară speriată, dezbrăcându-se în sala de mese, în fața tuturor.

— Am făcut-o să facă chestii prostești, râse Katherine. A fost distractiv să mă joc cu ea.

Brațele Elenei erau amorțite și o dureau. Își dădu seama că trăgea cu gesturi automate de frânghii, atât de supărată de cuvintele lui Katherine încât nu putea sta nemișcată. Se forță să se oprească, încercând în schimb să se rezeme pe spate și să aducă puțină viață în mâinile țepene. Nu știa ce avea să facă în caz că se va elibera, dar trebuia să încerce.

— Ghiciți din nou! spunea Katherine, pe un ton amenințător.

— De ce spui că e biserica ta? întrebă Damon.

Vocea lui suna tot vag amuzată, ca și cum nimic din ceea ce se

petrecea nu îl afecta deloc.

— Și Honoria Fell? continuă el.

— Oh, fantoma aia bătrână! spuse Katherine cu răutate.

Își întoarse privirea și se uită în spatele Elenei, cu buzele strânse, cu ochii arzând de furie. Elena își dădu seama pentru prima oară că acum stăteau cu fața către intrarea în criptă, iar în spatele lor se afla mormântul devastat. Poate că Honoria o să-i ajute...

Dar apoi își aduse aminte de acea voce calmă, care se stingea. Acesta este singurul ajutor pe care vi-l pot da. Și conștientiză că nu aveau să mai primească nici un sprijin.

Ca și cum ar fi citit gândurile Elenei, Katherine spunea:

— Nu poate să facă nimic. Nu e decât o grămadă de oase vechi.

Mâinile ei grațioase se mișcară, ca și cum Katherine rupea acele oase.

— Tot ce poate să facă e să vorbească, și de foarte multe ori v-am împiedicat să o auziți.

Expresia lui Katherine era din nou întunecată, și Elena simți o fulgerare violentă de teamă.

— L-ai omorât pe câinele lui Bonnie, Yangtze, spuse.

Era o încercare la întâmplare, menită să îi distragă atenția lui Katherine, dar funcționa.

— Da! Asta a fost distractiv. Ați ieșit cu toatele în fugă din casă și ați început să vă jeliți și să plângeți... Katherine evocă scena într-o pantomimă: micul câine întins pe jos în fața casei lui Bonnie, fetele ieșind în grabă și descoperindu-i trupul. A avut un gust oribil, dar a meritat. L-am urmărit pe Damon până acolo, când era cioară. Îl urmăream foarte des. Dacă voiam, puteam să înșfac cioara aia și...

Făcu o mișcare rapidă de gătuire.

Visul lui Bonnie, se gândi Elena, și revelația fu asemenea unui sloi de gheață în sufletul ei. Nici nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare, până nu îi văzu pe Stefan și Katherine uitându-se la ea.

— Bonnie te-a visat, șopti ea. Dar a crezut că sunt eu. Mi-a spus

că m-a văzut stând sub un copac, și vântul bătea. Și îi era frică de mine. Spunea că arătam cu totul altfel, palidă dar aproape lucind. Și o cioară a zburat pe lângă mine și eu am prins-o și i-am sucit gâtul. Elena simți fierea urcându-i în gât, și o înghiți cu greu. Dar erai tu, spuse.

Katherine păru încântată, ca și cum Elena îi întărise într-un fel vorbele.

— Oamenii mă visează mult, spuse ea, plină de sine. Mătușa ta... mă tot visează. Eu îi spun că a fost vina ei că ai murit. Ea crede că tu îi spui asta.

— Oh, Doamne...

— Aș vrea să fi murit cu adevărat, continuă Katherine, și chipul i se umplu de ură. Ar fi trebuit să mori. Te-am ținut suficient de mult în râu. Dar ai fost așa o târfă, luând sânge de la amândoi, încât te-ai întors. Ei, bine. Katherine zâmbi ca la un gând ascuns. Acum pot să mă joc mai mult cu tine. În acea zi mi-am pierdut cumpătul pentru că am văzut că Stefan îți dăduse inelul meu. Inelul meu!

Vocea îi crescuse în intensitate.

— Al meu, pe care l-am lăsat pentru ca ei, privindu-l, să-și aducă aminte de mine. Și el ți l-a dat ție în acea clipă am știut că nu aveam să mă joc doar cu el. Trebuia să-l omor.

Privirea lui Stefan era răvășită și deconcertată.

— Dar am crezut că ai murit, murmură el. Ai murit, acum cinci sute de ani. Katherine...

— Oh, aia a fost prima dată când v-am păcălit, spuse Katherine, dar acum nu mai era nici o bucurie în vocea ei, tonul îi era plin de resentiment. Am aranjat totul cu Gudren, servitoarea mea. Voi doi n-ați vrut să acceptați alegerea mea, izbucni ea, uitându-se furioasă de la Stefan la Damon. Voiam să fim cu toții fericiți; vă iubeam. Vă iubeam pe amândoi. Dar asta nu a fost de-ajuns pentru voi.

Chipul lui Katherine se schimbase din nou, și Elena văzu pe el copila rănită din urmă cu cinci secole. Probabil că așa arătase atunci

Katherine, își spuse Elena, mirată. Ochii mari albaștri chiar se umpleau de lacrimi.

— Voiam să vă iubiți, continuă Katherine, părând nedumerită. Dar voi nu voiăți. Și m-am simțit îngrozitor. M-am gândit că dacă ați fi convinși că am murit, atunci vă veți iubi. Și știam că oricum trebuia să plec, înainte ca papă să bănuiască ce eram. Și așa, Gudren și cu mine am aranjat totul, spuse ea încet, pierdută în amintiri. Mi-am făcut un alt talisman care să mă apere de lumina soarelui, și i-am dat ei inelul meu. Iar ea a luat rochia mea albă – cea mai bună rochie albă a mea – și cenușă din cămin. Am ars acolo niște grăsime pentru ca cenușa să miroasă așa cum trebuia. Și ea le-a pus la soare, unde să le găsiți voi, împreună cu biletul meu. Nu eram sigură că o să pot să vă păcălesc, dar am reușit... însă pe urmă – chipul lui Katherine se contorsionă de durere – ați făcut totul pe dos. Trebuia să vă pară rău, și să plângeți, și să vă mângâiați unul pe celălalt. Am făcut-o pentru voi. Dar în schimb voi v-ați repezit să puneți mâna pe săbii. De ce ați făcut asta? strigă ea, și strigătul veni din adâncul inimii ei. De ce nu mi-ați primit darul? L-ați tratat ca pe un gunoi. V-am spus în bilet că voiam să vă împăcați. Dar nu m-ați ascultat și v-ați duelat. V-ați omorât unul pe celălalt. De ce ați făcut asta?

Lacrimile se scurgeau pe obrajii lui Katherine, și fața lui Stefan era și ea udă.

— Am fost niște proști, spuse el, la fel de prins în amintirea trecutului ca și ea. Ne-am învinuit reciproc pentru moartea ta, și am fost atât de proști... Katherine, ascultă-mă. A fost vina mea; eu am fost cel care a atacat primul. Și am regretat – nici nu știi cât am regretat de atunci. Nu știi de câte ori m-am gândit la asta și cât mi-am dorit să existe ceva ce pot face pentru a schimba totul. Aș fi dat orice ca lucrurile să fie din nou ca înainte – orice. Mi-am omorât fratele...

Vocea i se stinse, răgușită, și lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji. Elena, cu inima sfâșiată de durere, se întoarse neajutorată

către Damon și văzu că el nici nu mai era conștient de prezența ei. Privirea amuzată dispăruse din ochii lui, care acum erau ațintiți asupra lui Stefan cu o concentrare totală.

— Katherine, ascultă-mă, te rog, spuse Stefan, regăsindu-și vocea, deși tremurată. Ne-am rănit suficient unul pe altul. Te rog, lasă-ne să plecăm acum. Sau ține-mă pe mine, dacă vrei, dar lasă-i pe ei să plece. Eu sunt cel care trebuie învinovățit. Ține-mă pe mine, și o să fac orice vrei...

Ochii de nestemată ai lui Katherine erau umezi și uluitor de albaștri, plini de o tristețe nețărmurită. Elena nici nu îndrăznea să răsufle, temându-se să nu rupă vraja, pe când Katherine se apropia de Stefan, cu chipul îmblânzit și plin de dragoste.

Dar apoi răceala din sufletul lui Katherine se arată din nou, înghețându-i lacrimile de pe obraji.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta cu mult timp în urmă, spuse. Poate că atunci te-aș fi ascultat. La început mi-a părut rău că v-ați omorât. Am fugit acasă la mine, lăsând-o chiar și pe Gudren în urmă. Dar atunci nu aveam nimic, nici măcar o rochie nouă, și eram flămândă și mi-era frig. Aș fi murit de foame dacă nu m-ar fi găsit Klaus.

Klaus. Cu toată groaza ei, Elena își aminti de ceva ce îi povestise Stefan. Klaus era bărbatul care o transformase pe Katherine în vampir, bărbatul despre care oamenii din sat spuneau că e malefic.

— Klaus mi-a arătat care e adevărul, spuse Katherine. El mi-a arătat cum e în realitate lumea. Trebuie să fii puternic și să iei lucrurile pe care ți le dorești. Trebuie să te gândești doar la tine. Și acum eu sunt cea mai puternică dintre toți. Chiar sunt. Și știți cum am ajuns așa? Vorbi în continuare fără să mai aștepte răspunsul lor. Vieți. Atât de multe vieți. Oameni și vampiri, și acum toți sunt în mine. După un secol sau două, l-am omorât pe Klaus. A fost surprins. Nu știa cât de multe am învățat... am fost atât de fericită, luând vieți, umplându-mă cu ele. Dar apoi mi-am adus aminte de

voi, de voi doi, și de ceea ce ați făcut. Cum v-ați purtat cu darul meu. Și am știut că trebuia să vă pedepsesc. Până la urmă, mi-am dat seama cum s-o fac. V-am adus aici, pe amândoi. Ți-am pus gândul în minte, Stefan, așa cum pui tu gândurile într-o minte omenească. Te-am adus până în locul ăsta. Și pe urmă m-am asigurat că Damon te urmează. Elena era aici. Cred că trebuie să fim în vreun fel înrudite; seamănă atât de bine cu mine. Știam că o s-o vezi și o să te simți vinovat. Dar nu trebuia să te îndrăgostești de ea!

Resentimentul din vocea lui Katherine lăsă locul furiei.

— Nu trebuia să uiți de mine! Nu trebuia să-i dai inelul meu!

— Katherine...

Katherine continuă fără să-l bage în seamă.

— Oh, m-ai înfuriat atât de tare! Și acum o să te fac să-ți pară rău, foarte rău. Știu pe cine urăsc acum cel mai mult, și tu ești ăla, Stefan. Pentru că te-am iubit cel mai mult. Păru să își regăsească stăpânirea de sine, ștergându-și ultimele urme de lacrimi de pe față și îndreptându-și spatele cu o demnitate exagerată. Pe Damon nu-l urăsc chiar atât de mult, spuse. S-ar putea chiar să-l las în viață.

Ochii i se îngustară și apoi se deschiseră larg, căci o fulgerase o idee.

— Ascultă, Damon, spuse ea într-un fel tainic, tu nu ești la fel de prost ca și Stefan. Tu știi cum stau de fapt lucrurile. Te-am auzit spunând-o. Am văzut lucrurile pe care le-ai făcut. Katherine se aplecă în față. Am fost singură de când a murit Klaus. Tu ai putea să-mi ții companie. Tot ce ai de făcut e să-mi spui că pe mine mă iubești cel mai mult. Pe urmă, după ce-i omor, putem să plecăm de aici. Dacă vrei, poți chiar să o omori tu pe fată. Te las. Ce zici?

Oh, Doamne, își spuse Elena, din nou îngreșoșată. Privirea lui Damon era ațintită în ochii mari și albaștri ai lui Katherine; părea să-i cerceteze chipul. Apoi expresia lui deveni din nou ciudat de amuzată. Oh, Doamne, nu, își spuse Elena. Te rog, nu...

Încet, Damon zâmbi.

Capitolul 15

Elena îl privea pe Damon amuțită de groază. Cunoștea prea bine acel zâmbet tulburător. Dar în vreme ce inima ei se strângea de deznădejde, în mintea ei se întrebă, batjocoritoare: Ce mai conta? Oricum ea și Stefan aveau să moară. Era doar logic pentru Damon să se salveze. Și nu avea nici un rost să se aștepte ca el să se poarte împotriva firii sale.

Privea acel zâmbet frumos, capricios, cu un sentiment de părere de rău pentru ceea ce ar fi putut să fie Damon.

Katherine îi zâmbi și ea lui Damon, încântată.

— O să fim atât de fericiți împreună. Odată ce ei sunt morți, o să-ți dau drumul. De fapt, ție nu voiam să-ți fac rău. Dar m-am înfuriat, întinse o mână subțire și îl mângâie pe obraz, îmi pare rău.

— Katherine, spuse el. Continua să zâmbească.

— Da.

Ea se aplecă spre el.

— Katherine...

— Da, Damon?

— Du-te dracului!

Elena tresări și se crispă în fața a ceea ce se întâmplă apoi, simțind izbucnirea violentă a Puterii, a Puterii cumplite, dezlănțuite. Țipă când văzu schimbarea în Katherine. Fata aceea frumoasă se contorsionă, devenind un chip ce nu era nici omenesc și nici de fiară. O lumină roșie fulgeră în ochii lui Katherine și ea se năpusti asupra lui Damon, înfigându-și colții adânc în gâtul lui.

În vârful degetelor ei se iviră gheare, cu care ea zgârie pieptul deja însângerat al lui Damon, sfâșiind carnea din care sângele țâșnea bogat. Elena continuă să țipe, dându-și seama doar vag că durerea din brațele ei era de la disperarea cu care se lupta să rupă frânghiile

care o țineau. Îl auzi și pe Stefan strigând, dar totul era acoperit de urlatul asurzitor al vocii mentale a lui Katherine.

— Acum o să-ți pară rău! Acum o să te fac să-ți pară rău! O să te omor! O să te omor! O să te omor! O să te omor!

Cuvintele înseși dureau, ca niște pumnale care se împlântau în mintea Elenei. Puterea copleșitoare a vocii o năucea, o făcea să se izbească de zăbrelele de fier din spatele ei. Dar nu avea cum să scape de ea. Părea să răsune de jur împrejurul ei, lovindu-i țeasta cu lovituri de ciocan.

Te omor! Te omor! Te omor!

Elena leșină.

Meredith, ghemuită lângă mătușa Judith în spălătorie, își mută greutatea, chinându-se să-și dea seama ce însemnau sunetele de dincolo de ușă. Câinii ajunseseră în subsol; nu știa cum, dar, după boturile însângerate ale unora dintre ei, se gândi că pătrunseseră prin ferestrele de la parter. Acum erau în fața spălătoriei, dar Meredith nu înțelegea ce făceau. Era prea mare liniștea de dincolo de ușă.

Margaret, strânsă în poala lui Robert, scânci o dată.

— Șșș, șopti repede Robert. E-n regulă, iubito. Totul o să fie în regulă.

Meredith întâlnește privirea lui speriată dar hotărâtă peste creștetul capului cânepiu al fetei. Aproape că te-am crezut Cealaltă Putere, își spuse ea. Dar nu era timp de regrete acum.

— Unde e Elena? Elena a spus că o să fie îngerul meu păzitor, zise Margaret, cu o privire solemnă în ochii ei mari. A zis că o să aibă grijă de mine.

Mătușa Judith își duse o mână la gură.

— Elena are grijă de tine, șopti Meredith. Doar că m-a trimis pe mine să fac asta. Țasta e adevărul, adăugă ea cu înverșunare, și văzu privirea plină a reproș a lui Robert transformându-se în nedumerire. Afară, tăcerea fusese înlocuită de zgârieturi și zgomot de rosături pe

lemn. Câinii se luptau cu ușa. Robert lipi capul lui Margaret de pieptul lui.

Bonnie nu știa de cât timp luptau cu câinii. De multe ore, cu siguranță. Dintotdeauna, așa i se părea ei. Câinii intraseră prin bucătărie și prin ușile laterale vechi, de lemn. Până acum însă, doar vreo duzină trecuseră de focurile aprinse ca niște baricade în fața acestor intrări. Iar oamenii cu arme se ocupaseră de cei mai mulți dintre ei.

Dar puștile domnului Smallwood și ale prietenilor lui erau deja goale. Și nu mai aveau nici ce arde.

Cu puțin timp în urmă, Vickie devenise isterică, țipând și ținându-și capul cu mâinile, ca și cum ceva îi făcea rău. Încercaseră diverse metode să o liniștească, până când în cele din urmă ea leșinase.

Bonnie se apropie de Matt, care se uita afară pe deasupra focului, prin ușa laterală spartă. Știa că el nu se uita după câini, ci după altceva, mult mai departe. Ceva ce nu se putea vedea de acolo.

— Trebuia să pleci, Matt, îi spuse. Nu aveai ce altceva să faci.

El nu răspunse și nici nu se întoarse către ea.

— Curând se va lumina de ziuă, spuse Bonnie. Poate că la ivirea zorilor câinii or să plece.

Dar în aceeași clipă în care rosti cuvintele, știu că nu era adevărat.

Matt nu răspunse. Ea îl atinse ușor pe umăr.

— Stefan e cu ea. Stefan e acolo.

În cele din urmă, Matt încuviință din cap.

— Stefan e acolo, spuse.

Din întuneric, o altă umbră brună țâșni, mârâind.

Se scurse mult timp până când Elena își veni, încetul cu încetul, în fire. Știu asta nu doar după numeroasele lumânări pe care le aprinsese Katherine, ci și după geana de lumină cenușie și rece care pătrundea înăuntru prin deschiderea criptei.

Îl vedea și pe Damon. Zăcea întins pe podea, cu legăturile tăiate, cu hainele sfâșiate. Acum era destulă lumină pentru ca Elena să-i vadă bine rănila și se întrebă dacă mai trăia. Era la fel de nemișcat ca și cum ar fi fost mort.

Damon? spuse în gând. Abia după ce făcu asta își dădu seama că nu rostise cuvântul. Într-un fel anume, țipătul lui Katherine închisese un circuit în mintea ei, sau poate trezise ceva care dormea în adâncul ei. Iar sângele lui Matt fără îndoială fusese de ajutor, dându-i forța de a-și găsi în cele din urmă vocea mentală.

Întoarse capul în cealaltă parte.

Stefan?

Chipul lui era chinat de durere, dar conștient. Prea conștient. Elena aproape că își dori ca el să fie la fel de insensibil ca Damon la ceea ce se întâmpla cu ei.

Elena, replică el.

Unde e ea? spuse Elena, și ochii i se mișcară încet prin încăperea.

Stefan se uită către deschiderea din criptă. A urcat acolo de ceva timp. Poate ca să vadă ce fac câinii.

Elena crezuse că atinsese limita fricii și a groazei, dar nu era adevărat. Încă nu se gândise la ceilalți.

Elena, îmi pare rău.

Pe chipul lui Stefan se citea ceea ce vorbele nu puteau exprima.

Nu e vina ta, Stefan. Nu tu i-ai făcut asta. Singură și-a făcut-o. Sau... pur și simplu i s-a întâmplat, din cauza a ceea ce e. Ceea ce suntem.

Dincolo de gândurile Elenei se afla amintirea forței cu care ea îl atacase pe Stefan în pădure, și cum se simțise atunci când alerga către domnul Smallwood, plănuiindu-și răzbunarea.

Puteam să fiu eu, spuse.

Nu! Tu n-ai putea niciodată deveni așa.

Elena nu răspunse. Dacă ar avea acum Puterea, ce i-ar face lui Katherine? Ce nu i-ar face? Dar știa că doar l-ar supăra și mai mult

pe Stefan să vorbească despre asta.

Am crezut că Damon o să ne trădeze, spuse.

Și eu am crezut asta, replică Stefan pe un ton bizar.

Se uita la fratele lui cu o expresie ciudată. Tot îl mai urăști?

Privirea lui Stefan se întunecă.

Nu, spuse el încet. Nu, nu-l mai urăsc.

Elena încuviință din cap. Era important, deși nu știa exact de ce. Apoi tresări, cu toate simțurile în alertă, când în intrarea în criptă se ivi o umbră. Stefan se încorda și el.

Vine, Elena...

Te iubesc, Stefan, spuse Elena cu disperare, pe când un vârtej alb de ceață se năpustea în jos.

Katherine prinse formă în fața lor.

— Nu știu ce se întâmplă, spuse ea, părând nemulțumită. Îmi blocați tunelul. Se uită din nou cu atenție în spatele Elenei, către mormântul spart și gaura din perete. Asta e drumul pe care îl folosesc pentru a umbla prin oraș, continuă ea, părând să nu vadă trupul lui Damon la picioarele ei. Merge pe sub râu. Așa că nu trebuie să trec peste o apă curgătoare, înțelegeți? În schimb trec pe sub ea.

Îi privi ca și cum aștepta aprecierea lor pentru gluma ei.

Bineînțeles, își spuse Elena. Cum am putut fi atât de proastă? Damon a traversat râul împreună cu noi în mașina lui Alaric. Atunci a trecut peste o apă curgătoare, și probabil că a mai făcut-o de multe ori. Nu putea fi el Cealaltă Putere.

Era ciudat cum putea gândi rațional chiar dacă era atât de înspăimântată. Era ca și cum o parte a minții ei privea totul de la distanță.

— Acum o să vă omor, spuse Katherine pe un ton detașat, de conversație. Pe urmă o să trec pe sub râu ca să-i omor pe prietenii voștri. Câinii nu cred c-au reușit. Dar o să mă ocup chiar eu de asta.

— Las-o pe Elena să plece, spuse Stefan.

Vocea lui era stinsă, dar în același timp plină de forță.

— Încă nu m-am hotărât cum s-o fac, continuă Katherine, ignorându-l. Aș putea să vă ard. Deja e aproape suficientă lumină pentru asta. Și am astea, întinse mâna în partea din față a rochiei ei și apoi ridică pumnul strâns. Unu... doi... trei! spuse, desfăcându-l și lăsând să cadă pe jos trei inele – două de argint și unul de aur.

Pietrele lor străluciră, albastre ca și ochii lui Katherine, albastre ca și piatra din colierul de la gâtul lui Katherine.

Mâinile Elenei se răsuciră desperate și ea își pipăi inelarul, acum gol. Era adevărat. N-ar fi crezut niciodată cât de goală se putea simți fără acel cerculeț de metal. Avea nevoie de el, pentru viața ei, pentru supraviețuire. Fără el...

— Fără astea o să muriți, spuse Katherine, împingând nepăsătoare inelele cu vârful unui picior. Dar nu știu dacă o să fie îndeajuns de încet.

Începu să umble de colo-colo, ajungând până aproape de peretele îndepărtat al criptei, și rochia ei argintie lucea tremurat în lumina palidă.

Și în acel moment Elena știu ce avea de făcut.

Își putea mișca mâinile. Suficient de mult cât să și le unească, suficient cât să-și dea seama că nu mai erau amorțite. Frânghiile se slăbiseră.

Dar Katherine era puternică. Incredibil de puternică. Și se mișca mult mai repede decât Elena. Chiar dacă Elena se elibera, nu ar fi avut timp decât pentru o singură acțiune rapidă.

Își roti încheietura unei mâini, simțind cum frânghiile cedează.

— Sunt și alte căi, spuse Katherine. Aș putea să vă tai și să stau să mă uit cum sângeați. Îmi place să stau și să mă uit.

Scrâșnind din dinți, Elena forță frânghia. Mâna ei era îndoită într-un unghi cumplit de dureros, dar continuă să forțeze. Simți cum frânghia care îi ardea carnea alunecă și se desface.

— Sau șobolani, spunea gânditoare Katherine. Șobolanii ar putea

fi distractivi. Le-aș putea spune când să înceapă și când să se oprească.

Eliberarea celeilalte mâini se dovedi mult mai ușoară. Elena încercă să mascheze ceea ce făcea la spate. Ar fi vrut să-l strige cu gândul pe Stefan, dar nu îndrăznea. Nu și dacă exista cea mai mică posibilitate să fie auzită de Katherine.

Katherine ajunse în fața lui Stefan.

— Cred că o să încep cu tine, spuse, apropiindu-și fața de a lui. Mi-e din nou foame. Și tu ești atât de dulce, Stefan. Uitasem cât de dulce ești.

Pe podea se vedea un dreptunghi de lumină cenușie. Lumina zorilor. Venea de sus, din deschizătura criptei. Katherine fusese deja afară, în acea lumină. Dar...

Brusc, Katherine zâmbi și ochii ei albaștri sclipiră de încântare.

— Știu! O să-ți beau aproape tot sângele și pe urmă o să te pun să te uiți cum o omor pe ea! O să-ți las doar atâta putere cât să o vezi cum moare înainte să mori și tu. Nu sună asta ca un plan grozav?

Veselă, bătu din palme și făcu din nou o piruetă, îndepărtându-se dansând.

Încă un pas, își spuse Elena. O văzu pe Katherine apropiindu-se de dreptunghiul de lumină. Încă un pas doar...

Katherine făcu pasul.

— Deci asta e! Vru să se întoarcă. Ce grozav... Acum!

Smulgându-și brațele amorțite din ultimele încolăciri de frânghie, Elena o atacă. Era la fel ca atacul unei pisici ce vânează. O țâșnire disperată pentru a înșfăca prada. O singură șansă. O singură speranță.

O lovi pe Katherine cu toată forța. Impactul le trânti pe amândouă în dreptunghiul de lumină. Simți cum capul lui Katherine se izbește cu putere de podeaua de piatră.

Și simți o durere arzătoare, ca și cum propriul ei trup fusese cufundat în otravă. Era o senzație asemănătoare cu acea uscăciune

dogoritoare a foamei, doar că era mai puternică. De o mie de ori mai puternică. Era de nesuportat.

— Elena! țipă Stefan, cu mintea și vocea.

Stefan, se gândi ea. Sub ea, Puterea crescuse brusc când privirea uluită a lui Katherine se concentra. Gura ei se strâmbă de furie, colții îi țâșniră afară. Erau atât de lungi încât se înfipseră în buza ei de jos. Acea gură schimonosită se deschise într-un urlat.

Mâna amorțită a Elenei pipăi gâtul lui Katherine. Degetele ei se încleștară pe metalul rece al colierului albastru. Cu toată puterea pe care și-o putu aduna, trase, și simți cum colierul cedează. Se chină să-l țină în pumn, dar degetele ei păreau butucănoase și lipsite de coordonare, iar mâna cu gheare a lui Katherine încerca disperată să i-l smulgă. Și colierul se rostogoli în întuneric.

— Elena! strigă din nou Stefan cu acea voce cumplită.

Elena se simțea ca și cum trupul ei se umplea de lumină. Ca și cum era transparentă. Doar că lumina o durea. Sub ea, fața deformată a lui Katherine era întoarsă către cerul iernatic. În loc de urlat, se auzi un țipăt ascuțit care urcă, și urcă...

Elena încercă să se ridice, dar nu avea puterea. Fața lui Katherine se umplea de fisuri, se descompunea. Linii de foc apăreau pe ea. Țipătul ajunsese la un crescendo. Părul lui Katherine ardea, pielea ei se înnegrea. Elena se simțea pârjolită de deasupra și de dedesubtul ei.

Apoi simți cum ceva o înșfacă, o apucă de umeri și o trage de acolo. Răceala umbrelor veni peste ea ca o apă înghețată. Ceva o răsucea, o cuprindea strâns.

Văzu brațele lui Stefan, roșii acolo unde fuseseră expuse la soare și sângerând acolo unde își smulsese frânghiile. Îi văzu chipul, văzu groaza și durerea de pe el. Apoi privirea ei se încețoșă și nu mai văzu nimic.

Meredith și Robert, care loveau boturile pline de sânge ce pătrundeau prin gaura din ușă, se opriră nedumeriți. Dinții nu mai

rânjeau și nu mai mușcau din lemn. Un bot se smuci și dispăru. Meredith se dădu într-o parte și se uită la celălalt bot și văzu că ochii câinelui erau încețoșați și lăptoși. Nu se mișcau. Meredith îl privi pe Robert, care rămăsese pe loc, gâfâind.

Nu se mai auzea nici un zgomot din subsol. Era o tăcere deplină.

Dar ei nu îndrăzneau să spere. Țipătul nebun al lui Vickie se opri ca și cum fusese tăiat cu cuțitul. Câinele care își înfipsese dinții în coapsa lui Matt rămase deodată țeapăn, străbătut de un tremur convulsiv; apoi fălcile i se descleștară și-i dădu drumul. Gâfâind și încercând să respire, Bonnie se răsuci și se uită dincolo de focul care se stingea. Era suficientă lumină pentru a vedea trupurile altor câini care zăceau acolo unde căzuseră ca secerați.

Ea și Matt se sprijiniră unul de celălalt, uitându-se în jur, uluiți.

În cele din urmă, ninsoarea se oprise.

Încet, Elena deschise ochii.

Totul era foarte limpede și calm.

Se bucura că țipătul se oprise. Fusese foarte rău; duruse. Acum nu mai durea nimic. Se simțea de parcă trupul îi era din nou plin de lumină, dar de data asta nu mai exista durere. Era ca și cum ar fi plutit, undeva foarte sus și foarte ușor, pe vălătuci de aer. Aproape că simțea că nu are deloc un trup.

Zâmbi.

Întoarse capul și nu o duru, deși mișcarea mări senzația de eliberare, de plutire. Văzu, în dreptunghiul de lumină palidă de pe podea, rămășițele fumegânde ale unei rochii argintii. Minciuna de acum cinci sute de ani a lui Katherine devenise adevăr.

Deci asta a fost. Elena își întoarse privirea. Acum nu mai dorea răul nimănui și nu voia să piardă vremea gândindu-se la Katherine. Erau atât de multe lucruri mult mai importante de făcut.

— Stefan, spuse și oftă, apoi zâmbi.

Oh, era așa de plăcut. Probabil că așa se simțeau păsările.

— N-am vrut ca lucrurile să iasă așa, spuse ea, ușor mâhnită.

Ochii lui verzi erau umezi. Se umplură din nou de lacrimi, dar el îi întoarse zâmbetul.

— Știu, spuse. Știu, Elena.

Stefan înțelegea. Asta era bine; asta era important. Era ușor să-ți dai seama care erau lucrurile cu adevărat importante acum. Și înțelegerea lui Stefan însemna pentru ea mai mult decât întreaga lume.

Elenei i se părea că trecuse foarte mult timp de când nu îl mai privise cu adevărat. De când se uitase pe îndelete la el, ca să vadă cât de frumos era, cu părul lui întunecat și ochii la fel de verzi ca frunzele de stejar. Dar vedea acum, și îi vedea și sufletul cum strălucea prin ochii aceia verzi. A meritat, își spuse. N-am vrut să mor; nu vreau nici acum. Dar așa face-o din nou dacă ar trebui.

— Te iubesc, șopti.

— Te iubesc, spuse el, strângându-i mâinile într-ale lui.

Senzația aceea ciudată de plutire moale o cuprinse din nou, legănând-o ușor. Abia îl mai putea simți pe Stefan ținând-o în brațe.

Crezuse că va fi îngrozită. Dar nu era, nu câtă vreme Stefan se afla acolo.

— Cei de la bal... or să fie bine acum, nu? spuse.

— Or să fie bine acum, șopti Stefan. I-ai salvat tu.

— N-am mai ajuns să-mi iau rămas-bun de la Bonnie și Meredith. Sau de la mătușa Judith. Trebuie să le spui că le iubesc.

— O să le spun, răspunse Stefan.

— Poți să le spui chiar tu, se auzi o voce găfăită și răgușită, care nu părea obișnuită să vorbească prea mult.

Damon se târâse pe podea în spatele lui Stefan. Fața lui era descompusă, vârstată de sânge, dar ochii lui negri o priveau arzători.

— Folosește-ți voința, Elena. Rezistă. Ai forță...

Ea îi zâmbi tremurat. Știa bine adevărul. Ce se întâmpla acum era doar încheierea a ceea ce începuse cu două săptămâni în urmă.

Avusese treisprezece zile ca să îndrepte lucrurile, să se revanșeze față de Matt și să-și ia la revedere de la Margaret. Să-i spună lui Stefan că îl iubea. Dar acum perioada de grație luase sfârșit.

Dar nu avea nici un rost să îl supere pe Damon. Și pe Damon îl iubea.

— O să încerc, promise.

— O să te ducem acasă, spuse el.

— Dar încă nu, îi spuse ea cu blândețe. Hai să mai așteptăm puțin.

Ceva se petrecu în acei ochi negri impenetrabili, și sclipirea arzătoare se stinse. Apoi Elena văzu că și Damon știa adevărul.

— Nu mi-e frică, spuse ea. Ei... doar puțin, încep să o cuprindă un soi de moleșeală, și se simțea foarte bine, dar ca și cum era pe cale de a adormi. Lucrurile începeau să plutească departe de ea.

O durere se stârni în pieptul ei. Nu îi era foarte frică, dar îi părea rău. Erau atâtea lucruri pe care n-o să le mai vadă, atâtea lucruri pe care își dorea să le fi făcut.

— Oh, spuse ea încet. Ce ciudat.

Pereții criptei păreau să se fi topit. Erau cenușii și cețoși, și era acolo ceva ce părea o intrare, ca ușa care se deschidea către încăperea de sub pământ. Doar că asta era o intrare într-o lumină diferită.

— Ce frumos, murmură ea. Stefan? Sunt atât de obosită.

— Acum poți să te odihnești, șopti el.

— O să mă ții în brațe?

— Da.

— Atunci n-o să-mi fie frică.

Ceva lucea pe fața lui Damon. Elena întinse mâna către el, îi atinse fața și apoi își întoarse palma cu o expresie surprinsă.

— Nu fi trist, îi spuse ea, simțind umezeala rece de pe degetele ei.

Dar un gând îngrijorător o tulbură. Cine-l va mai înțelege acum pe Damon? Cine-i va sta alături ca să-l îmboldească, să încerce să vadă ce se afla cu adevărat înăuntrul lui?

— Trebuie să aveți grijă unul de celălalt, spuse ea, dându-și seama de adevărul acestui fapt. Simți cum îi revine un strop de putere, asemenea unei lumânări a cărei flacără crește stârnită de vânt. Stefan, îmi promiți? Promiți să aveți grijă unul de celălalt?

— Îți promit, spuse el. Oh, Elena...

Valurile de somn o copleșeau.

— Asta e bine, spuse. Asta e bine, Stefan.

Ușa era mai aproape acum, atât de aproape că putea să o atingă. Se întrebă dacă părinții ei erau undeva în spatele acelei uși.

— E timpul să mă duc acasă, șopti.

Și apoi întunericul și umbrele pieriră și nu mai rămase decât lumina.

Stefan o ținu în brațe în vreme ce ochii ei se închideau. Și apoi continuă să o țină, în vreme ce lacrimile pe care și le oprise atâta vreme cădeau necontrolate. Era o durere diferită de cea simțită atunci când o scosese din râu. Acum nu mai era furie în suferința lui și nici ură, ci doar o dragoste care părea să dureze pentru eternitate.

Și asta durea chiar și mai mult.

Se uită la dreptunghiul de lumină, aflat doar la câțiva pași de el. Elena plecase în lumină. Îl lăsase aici singur.

Nu pentru mult timp, își spuse.

Inelul lui era pe podea. Nu-i aruncă nici o privire când se ridică în picioare, cu ochii ațintiți asupra deschizăturii prin care soarele pătrundea în criptă.

O mână îl înșfacă de braț și îl trase înapoi.

Stefan privi chipul fratelui său.

Ochii lui Damon erau întunecați ca miezul nopții, și ținea în mână inelul lui Stefan. În vreme ce Stefan îl privea, fără să fie în stare să se miște, Damon îi vârî cu forța inelul pe deget, apoi îi dădu drumul.

— Acum, spuse el, lăsându-se iarăși jos, cu o grimasă de durere, poți să pleci unde vrei. Luă de jos inelul pe care Stefan i-l dăduse Elenei și i-l întinse. Și asta e tot al tău. Ia-l. Ia-l și pleacă.

Și își întoarse fața. Stefan rămase mult timp cu ochii la cercul de aur din palma sa.

Apoi degetele i se închiseră peste el și se uită din nou la Damon. Ochii fratelui său erau închiși și respira greu. Părea epuizat, chinuit de durere.

Iar Stefan îi făcuse o promisiune Elenei.

— Haide, îi spuse calm, punând inelul în buzunar. Hai să te duc undeva unde să te poți odihni.

Îl cuprinse pe fratele său cu un braț pentru a-l ajuta să se ridice. Apoi, pentru o clipă, îl strânse lângă inima lui.

Capitolul 16

Luni, 16 decembrie

Stefan mi-a dăruit mie jurnalul ăsta. Și a dat altora cea mai mare parte din lucrurile din camera lui. La început am zis că nu îl vreau, pentru că nu știu ce să fac cu el. Dar acum cred că am o idee.

Oamenii deja au început să uite. Au înțeles greșit toate detaliile și adaugă lucruri pe care doar și le-au închipuit. Și, în primul rând, inventează explicații. De ce nu a fost cu adevărat ceva supranatural, de ce există o explicație rațională pentru cutare sau cutare lucru. E o prostie, dar n-ai cum să-i oprești, mai ales pe adulți.

Cu ei e cel mai rău. Spun că toți câinii ăia erau turbați sau ceva în genul ăsta. Veterinarul a venit cu un nume nou pentru asta, un fel de rabie răspândită de lilieci. Meredith zice că e o ironie. Eu zic că e doar o prostie.

Copiii sunt ceva mai bine, mai ales cei care au fost la bal. Sunt câțiva pe care cred că ne putem baza, ca Sue Carson și Vickie. Vickie s-a schimbat atât de mult în ultimele două zile încât pare un adevărat miracol. Nu mai e așa cum a fost în ultimele două luni și jumătate, dar nici cum era înainte. Pe atunci era un soi de fițoasă care umbla

cu gașca cea mai violentă. Dar acum cred că e în regulă.

Nici Caroline n-a fost chiar atât de rea astăzi. La cealaltă slujbă nu a luat cuvântul, dar la asta da. A spus că Elena a fost adevărata Regină a Zăpezii, ceea ce a fost un fel de plagiere a discursului lui Sue de la cealaltă slujbă, dar probabil că atât a putut face Caroline. A fost totuși un gest frumos.

Elena părea atât de liniștită. Nu ca o păpușă de ceară, ci ca și cum ar fi dormit. Știu că toată lumea spune asta, dar e adevărat. De data asta, chiar e adevărat.

Dar după slujbă oamenii au început să vorbească despre „miraculoasa scăpare de la înec” și alte chestii de genul ăsta. Și spuneau că a murit de embolie sau cam așa ceva. Ceea ce e absolut ridicol. Dar asta mi-a dat ideea.

Am de gând să scot celălalt jurnal al ei din garderobă. Și pe urmă o s-o rog pe doamna Grimesby să le pună în bibliotecă, nu într-o vitrină cum erau cele ale Honoriei Fell, ci undeva de unde oamenii să le poată lua și citi. Pentru că adevărul e în ele. Aici se află adevărata poveste. Și vreau ca nimeni să nu o uite.

Cred că totuși copiii or să țină minte.

Poate că ar trebui să scriu ce s-a întâmplat cu ceilalți de aici; Elena ar vrea asta. Mătușa Judith e bine, deși ea e unul dintre adulții care nu pot accepta adevărul. Are nevoie de o explicație rațională. Ea și Robert se vor căsători de Crăciun. Asta ar trebui să fie bine pentru Margaret.

Margaret a înțeles totul așa cum trebuie. La slujbă mi-a spus că într-o zi o să-i vadă pe Elena și pe părinții ei, dar nu acum, pentru că mai are multe lucruri de făcut aici. Nu știu cine i-a băgat ideea asta în cap. E foarte isteată pentru un copil de patru ani.

Alaric și Meredith sunt și ei foarte bine, evident. Când s-au văzut în acea dimineață oribilă, după ce totul s-a liniștit și noi am încercat să revenim la normal, practic au căzut unul în brațele celuilalt. Cred că se petrece ceva acolo. Meredith zice că o să discute despre asta

după ce împlinește optsprezece ani și termină liceul.

Tipic, absolut tipic. Celelalte fete pun mâna pe băieți. Mă gândesc să încerc unul din ritualurile bunicii, doar ca să văd dacă o să mă mărit vreodată. Nici măcar nu există pe aici cineva cu care aș vrea să mă mărit.

Ei, există Matt. Matt e drăguț. Dar acum în mintea lui e o singură fată. Nu știu dacă asta se va schimba vreodată.

Astăzi, după slujbă, i-a tras una lui Tyler în nas pentru că Tyler a zis ceva jignitor despre Elena. Tyler este un tip despre care știu că n-o să se schimbe niciodată, indiferent ce se întâmplă. O să fie întotdeauna ticălosul răutăcios și nesuferit care e acum.

Dar Matt – ei, ochii lui Matt sunt grozav de albaștri. Și pasa lui pe dreapta e fantastică.

Stefan nu l-a putut lovi pe Tyler pentru că nu a fost acolo. Mai sunt încă mulți oameni în oraș care cred că el a omorât-o pe Elena. Trebuie să o fi făcut, spun ei, pentru că nu mai era nimeni acolo. Când salvatorii au ajuns la criptă, cenușa lui Katherine era împrăștiată peste tot. Stefan spune că a ars așa pentru că era foarte bătrână. Spune că ar fi trebuit să-și dea seama prima dată, când Katherine s-a prefăcut arsă, că un vampir tânăr nu se transformă așa în cenușă. Ci pur și simplu trebuia să moară, așa cum s-a întâmplat cu Elena. Numai cei bătrâni se fărâmițează în felul ăsta.

Unii oameni – mai ales domnul Smallwood și prietenii lui – l-ar condamna probabil pe Damon, dacă ar putea pune mâna pe el. Dar nu au cum. Când au ajuns la mormânt el nu era acolo, pentru că Stefan l-a ajutat să plece. Stefan nu vrea să spună unde, dar cred că undeva în pădure.

Vampirii se vindecă probabil foarte repede, pentru că astăzi, când m-am întâlnit cu Stefan după slujbă, mi-a spus că Damon a plecat din Fell's Church. Nu părea să se bucure; cred că Damon nu i-a spus că pleacă. Acum întrebarea e: Ce face Damon? Mușcă fete nevinovate? Sau s-a îndreptat? N-aș pune rămășag nici pe una, nici

pe alta. Damon e un tip foarte ciudat.

Dar superb. Absolut superb.

Nici Stefan nu vrea să spună unde pleacă. Dar am o ușoară bănuială că Damon s-ar putea să aibă o surpriză dacă se uită peste umăr. Se pare că Elena l-a pus pe Stefan să-i promită că o să aibă grijă de Damon, sau ceva în genul ăsta. Iar Stefan ia promisiunile foarte în serios.

Îi doresc mult noroc. Dar el o să facă ceea ce Elena i-a cerut să facă, și cred că așa o să fie fericit. Atât de fericit cât poate să fie fără ea. Acum poartă inelul ei pe un lanț la gât.

Dacă voi credeți că toate astea sună frivol sau că nu-mi pasă deloc de Elena, asta arată doar cât vă înșelați. ~~Desfid pe toată lumea să mi spună asta.~~

Meredith și cu mine am plâns toată ziua sâmbătă, și aproape întreaga duminică. Și am fost atât de furioasă că am vrut să rup și să sparg totul. Mă tot gândeam: de ce Elena? De ce? Când erau atâția oameni care puteau să moară în noaptea aia. Din tot orașul, tocmai ea a fost singura.

Bineînțeles, a făcut-o ca să-i salveze, dar de ce a trebuit să-și dea viața pentru asta? Nu e corect.

Oh, iar încep să plâng. Asta se întâmplă atunci când te gândești cât de corectă e viața. Și nu pot să explic de ce nu e. Aș vrea să mă duc direct la mormântul Honoriei Fell și să o întreb dacă ea poate să explice, dar n-o să vrea să vorbească cu mine. Nu cred că cineva știe asta.

Am iubit-o pe Elena. Și o să-mi fie îngrozitor de dor de ea. Întreaga școală o să-i simtă lipsa. E ca o lumină care s-a stins. Robert spune că asta înseamnă numele ei în latină, „lumină”.

De acum va exista întotdeauna o parte din mine în care lumina s-a stins pentru totdeauna.

Îmi pare atât de rău că nu am putut să-mi iau rămas bun de la ea, dar Stefan zice că mi-a trimis toată dragostea ei. O să încerc să mă

gândesc la asta ca la o lumină pe care să o port cu mine.

Acum ar trebui să mă opresc. Stefan pleacă, iar Matt, Meredith, Alaric și cu mine o să-l conducem. Nu am vrut să scriu atât de mult; eu n-am ținut niciodată un jurnal. Dar vreau ca oamenii să cunoască adevărul despre Elena. Nu a fost o sfântă. Nu a fost întotdeauna dulce și bună și corectă și plăcută. Dar a fost puternică și iubitoare și loială prietenilor ei, iar în final a făcut gestul cel mai lipsit de egoism pe care l-ar putea face cineva. Asta înseamnă, spune Meredith, că a ales lumina în fața întunericului. Vreau ca oamenii să știe asta, ca să nu uite niciodată.

Eu n-am să uit.

Bonnie McCullough

16 decembrie 1991

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 4

REUNIUNEA

Capitolul 1

— Totul poate fi exact la fel ca înainte, spuse Caroline cu o voce plină de căldură, întinzându-se pentru a strânge mâna lui Bonnie.

Dar nu era adevărat. Nimic nu mai putea fi așa cum fusese înainte ca Elena să moară. Nimic. Iar Bonnie avea îndoieli serioase privind petrecerea asta pe care încerca să o organizeze Caroline. O senzație supărătoare în adâncul sufletului ei îi spunea că dintr-un motiv oarecare asta era o idee foarte, foarte proastă.

— Ziua lui Meredith a trecut deja, sublinie ea. A fost sâmbăta trecută.

— Dar nu a avut o petrecere, nu o petrecere adevărată ca asta. Putem sta toată noaptea. Părinții mei se întorc de-abia duminică dimineață. Haide, Bonnie... gândește-te doar ce surprinsă o să fie.

Oh, sigur că o să fie surprinsă, își spuse Bonnie. Atât de surprinsă că s-ar putea să mă omoare după aceea.

— Ascultă, Caroline, motivul pentru care Meredith nu a avut o petrecere mare a fost că nu are chef să sărbătorească. Pare... lipsit de respect, într-un fel...

— Dar greșește. Elena ar fi vrut să ne distrăm, știi bine că asta ar fi vrut. Îi plăceau grozav petrecerile. Și s-ar supăra să ne vadă stând și plângând-o la șase luni după ce s-a dus.

Caroline se aplecă în față, iar ochii ei verzi de felină erau sinceri și rugători. De data asta, nu trădau nici o notă de prefăcătorie. Obișnuita dorință de manipulare, pe care Caroline abia de-o putea ascunde, dispăruse acum ca prin farmec. Bonnie era sigură că vorbea sincer.

— Vreau să fim din nou prietene așa cum eram pe vremuri, spuse Caroline. Întotdeauna ne sărbătoream zilele de naștere împreună,

doar noi patru, ți-aduci aminte? Și-ți mai aduci aminte cum încercau întotdeauna băieții să dea buzna la petrecerile noastre? Mă întreb dacă or să încerce și anul ăsta.

Bonnie simțea cum pierde controlul asupra situației. Asta e o idee proastă, e o idee foarte proastă, își spuse. Dar Caroline vorbea mai departe, cu un aer visător, aproape romantic, pe când își amintea de zilele frumoase de odinioară. Bonnie nu avu inima să-i spună că zilele frumoase de odinioară erau la fel de apuse ca și muzica disco.

— Dar nici nu mai suntem patru. Trei nu înseamnă o petrecere, protestă fără convingere când putu să spună și ea ceva.

— O s-o invit și pe Sue Carson. Meredith se înțelege bine cu ea, nu?

Bonnie trebui să recunoască: da, Meredith se înțelegea cu ea; de fapt, toată lumea se înțelegea bine cu Sue. Dar chiar și așa, Caroline trebuia să priceapă că lucrurile nu mai puteau fi așa cum fuseseră înainte. Nu puteai pur și simplu să o înlocuiești pe Elena cu Sue și să zici: Gata, totul e în regulă acum.

Dar cum să îi explic asta lui Caroline? se întrebă Bonnie. Brusc, știu.

— Hai s-o invităm pe Vickie Bennett, spuse. Caroline se holbă la ea.

— Vickie Bennett? Cred că glumești. S-o invităm pe ciudata aia care s-a dezbrăcat în fața a jumătate din școală? După tot ce s-a întâmplat?

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat, spuse Bonnie fermă. Ascultă, știu că nu a fost niciodată în gașca noastră. Dar nu mai e cu gașca aia fițoasă; ei n-o mai vor și ea e speriată de moarte de ei. Vickie are nevoie de prieteni. Noi avem nevoie de fete la petrecere. Hai s-o invităm.

Pentru o clipă, Caroline păru teribil de frustrată. Bonnie își împinse bărbia înainte, își puse mâinile în șolduri și așteptă. În cele din urmă, Caroline oftă.

— Bine, ai câștigat. O s-o invit. Dar tu trebuie să o aduci pe Meredith la mine acasă sâmbătă seară. Și, Bonnie... ai grijă să nu-și dea seama despre ce e vorba. Chiar vreau să fie o surpriză.

— Oh, va fi, spuse Bonnie încruntată.

Fu luată prin surprindere de felul în care Caroline se luminează la față și de căldura impulsivă a îmbrățișării ei.

— Mă bucur așa de mult că vezi lucrurile ca și mine, spuse Caroline. Și o să fie atât de grozav să fim din nou împreună.

Nu înțelege nimic, își dădu seama Bonnie, uluită, în timp ce Caroline se îndepărta. Cum pot să îi explic? Trebuie să-i dau una zdravănă ca s-o trezesc la realitate?

Și apoi: Oh, Doamne, acum trebuie să îi spun lui Meredith.

Dar spre sfârșitul zilei ajunse la concluzia că poate nu e nevoie ca Meredith să afle. Caroline voia ca Meredith să fie surprinsă; ei bine, va fi de-a dreptul surprinsă. Cel puțin în felul acesta Meredith nu va trebui să-și facă probleme dinainte. Da, concluzionă Bonnie, era probabil un act caritabil să nu îi spună nimic lui Meredith. Și, cine știe, scrise în jurnalul ei vineri seară. Poate că sunt prea aspră cu Caroline. Poate că într-adevăr îi pare rău pentru toate lucrurile pe care ni le-a făcut, ca de pildă cum a încercat să o umilească pe Elena în fața întregului oraș și cum a încercat să-l facă pe Ștefan să pară vinovat de crimă. Poate că de atunci Caroline s-a maturizat și a învățat să se mai gândească și la altcineva în afară de propria ei persoană. Poate că totuși chiar o să ne distrăm la petrecerea ei.

Și poate că extraterestrii mă vor răpi până mâine după-amiază, își spuse în timp ce închidea jurnalul. Nu putea decât să sper.

Jurnalul era un caiet ieftin luat de la drogherie, cu un desen cu flori pe copertă. Începuse să scrie într-un jurnal doar de când Elena murise, dar deja devenise destul de dependentă de el. Era singurul loc în care putea spune orice voia fără ca oamenii să pară șocați și să exclame: „Bonnie McCullough!” sau „Oh, Bonnie!”. Încă se mai gândea la Elena când stinse lumina și se strecură în

așternuturi.

Stătea pe iarba bogată, tunsă frumos, care se întindea în toate direcțiile cât vedea cu ochii. Cerul era de un albastru fără cusur. Aerul era călduț și parfumat. Păsările cântau. „Mă bucur atât de mult că ai putut veni”, spuse Elena.

„Oh... da”, spuse Bonnie. „Ei, normal, și eu mă bucur. Sigur.”

Se uită din nou în jur, apoi își întoarse repede privirea către Elena. „Mai vrei ceai?”

Bonnie ținea în mână o ceașcă, subțire și delicată ca o coajă de ou. „Oh... sigur. Mersi.”

Elena purta o rochie din secolul al optsprezecelea dintr-o muselină albă transparentă, care i se lipea de trup, arătând cât de subțire era. Turnă ceaiul cu mișcări sigure, fără să verse nici un strop.

„Vrei un șoarece?”

„Un ce?”

„Am spus: vrei un sandvici la ceai?”

„Ah! Un sandvici. Da. Grozav.”

Erau felii subțiri de castravete cu maioneză pe un pătrat micuț de pâine albă. Fără coajă.

Întreaga scenă era la fel de strălucitoare și de frumoasă ca un tablou de Seurat. Warm Springs, aici suntem. Vechiul loc de picnic, își spuse Bonnie. Dar cu siguranță avem lucruri mai importante de discutat decât ceaiul.

„Cine îți aranjează acum părul?” întrebă. Elena nu fusese niciodată în stare să se descurce singură. „Îți place?”

Elena duse o mână la masa de păr auriu și moale adunat la ceafă.

„E perfect”, spuse Bonnie, sunând exact ca vocea mamei ei la un dîneu al Asociației Fiicelor Revoluției Americane.

„Ei, părul e important, știi bine”, spuse Elena.

Ochii ei luceau cu un albastru mai adânc decât cerul, albastru de

lapislazuli. Bonnie își duse mâna la buclele ei roșcate, ușor stânjenită.

„Bineînțeles, sângele este și el important”, spuse Elena.

„Sângele? Oh... da, sigur”, spuse Bonnie, zăpăcită.

Habar n-avea despre ce vorbea Elena și se simțea ca și cum ar fi pășit pe o sârmă întinsă deasupra unui bazin plin cu crocodili.

„Da, sângele este important, normal”, aprobă ea cu un glas slab.

„Mai vrei un sandvici?”

„Mersi.”

Era brânză cu roșii. Elena alege unul și pentru ea și mușcă din el delicat. Bonnie o privi, simțind cum devine din ce în ce mai stingherită, iar apoi...

Iar apoi văzu cum noroiul se scurge pe marginile sandviciului.

„Ce... ce e aia?”

Groaza îi ascuți vocea. Pentru prima oară, visul părea un vis, și își dădu seama că nu se poate mișca, putea doar să gâfâie, cu răsuflarea tăiată, și să se holbeze. O picătură densă de substanță cafenie căzu din sandviciul Elenei pe fața de masă în carouri. Da, era noroi.

„Elena... Elena, ce...”

„Oh, aici mâncăm cu toții așa ceva.”

Elena îi zâmbi cu dinți pătați de cafeniu. Doar că vocea nu era a Elenei; era urâtă și distorsionată și era o voce de bărbat.

„Și tu o să mănânci.”

Aerul nu mai era cald și parfumat; era fierbinte și mirosea grețos de dulceag, a gunoi putrezit. În iarba verde apăruseră gropi, iar iarba nu mai era deloc tunsă frumos, ci sălbatică și năpădită de bălării. Nu era Warm Springs. Era vechiul cimitir; cum de nu-și dăduse seama Bonnie? Doar că mormintele astea erau proaspete.

„Mai vrei un șoarece?” spuse Elena și chicoti obscen.

Bonnie se uită în jos la sandviciul pe jumătate mâncat pe care îl ținea în mână și țipă. La un capăt al lui se legăna o coadă lungă, maronie. Îl azvârli cu toată puterea într-o lespede de mormânt, de

care se lovi cu un plesnet ud. Apoi se ridică în picioare, îngreșată, frecându-și disperată degetele de jeanși.

„Nu poți să pleci încă. Tocmai sosesc ceilalți invitați.”

Fața Elenei se schimba: deja nu mai avea păr, iar obrații îi deveneau cenușii, ca pielea tăbăcită. Pe platoul cu sandviciuri și în gropile proaspăt săpate se mișcau tot felul de lucruri. Bonnie nu voia să vadă nici unul dintre ele; își spuse că o să-și piardă mințile dacă vede ceva.

„Tu nu ești Elena!” țipă ea și o luă la fugă.

Vântul îi zbură părul în ochi și nu mai putea vedea. Urmăritorul ei era în spate, îl simțea chiar în spatele ei. Să ajungi la pod, își spuse, și apoi se ciocni de ceva.

„Te-am așteptat”, spuse arătarea în rochia Elenei, arătarea scheletică, cenușie, cu dinți lungi și strâmbi. „Ascultă-mă, Bonnie.”

O ținea cu o forță inimaginabilă.

„Tu nu ești Elena! Tu nu ești Elena!”

„Ascultă-mă, Bonnie!”

Era vocea Elenei, adevărata voce a Elenei, nu amuzată într-un mod obscen, nici groasă și urâtă, ci imperioasă. Venea de undeva din spatele lui Bonnie și străbătu visul asemenea unei adieri de vânt proaspete și răcoroase.

„Bonnie, ascultă-mă cu atenție...”

Lucrurile se topeau. Mâinile osoase de pe brațele lui Bonnie, cimitirul prin care se târau tot felul de lucruri, aerul fierbinte și împutit. Pentru o clipă, vocea Elenei răsună limpede, dar întretăiat, ca o legătură interurbană proastă.

„... El deformează lucrurile, le schimbă. Eu nu am atâta putere ca el...”

Urmără câteva cuvinte pe care Bonnie nu le înțelese.

„... dar asta e important. Trebuie să găsești... chiar acum.”

Vocea ei se stingea.

„Elena, nu te mai aud! Elena!”

„... o vrajă ușoară, doar două ingrediente, cele despre care ți-am spus deja...”

„Elena!”

Bonnie încă mai țipa când țâșni în capul oaselor în pat.

Capitolul 2

— Și asta-i tot ce mi-amintesc, încheie Bonnie, pe când ea și Meredith mergeau pe Sunflower Street, între cele două șiruri de case înalte victoriene.

— Dar era precis Elena?

— Da, și la sfârșit încerca să-mi spună ceva. Dar asta e partea care nu era foarte clară, doar că era importantă, teribil de importantă. Tu ce crezi?

— Sandviciuri cu șoareci și morminte deschise? Meredith ridică o sprânceană frumos arcuită. Cred că l-ai amestecat pe Stephen King cu Lewis Carroll.

Bonnie își spuse că Meredith are probabil dreptate. Dar visul continua să o sâcâie, o sâcâise toată ziua, suficient cât să-i scoată din minte grijile de mai înainte. Acum, pe când se apropia împreună cu Meredith de casa lui Caroline, vechile griji reveniră și mai intense.

Ar fi trebuit totuși să-i spună lui Meredith despre petrecere, se gândi, aruncând o privire cu coada ochiului către fata mai înaltă. N-ar trebui să o lase pe Meredith să intre acolo fără să știe nimic...

Meredith ridică privirea către ferestrele luminate ale casei Queen Anne cu un oftat.

— Chiar ai nevoie de cerceii ăia astă-seară?

— Da, am; da, absolut.

Era prea târziu acum. Nu avea încotro, trebuia să se descurce cum putea mai bine.

— Or să-ți placă la nebunie când o să-i vezi, adăugă ea, auzindu-

și nota de disperare plină de speranță din propria voce.

Meredith se opri și ochii ei negri pătrunzători cercetară cu o privire ciudată fața lui Bonnie. Apoi bătu la ușă.

— Sper doar că nu e și Caroline acasă. Am putea sfârși petrecându-ne seara împreună cu ea.

— Caroline să stea acasă într-o seară de sâmbătă? Nu fi caraghioasă.

Bonnie își ținuse răsuflarea prea mult timp; începea să se simtă amețită. Râsul ei cristalin sună spart și fals.

— Ce idee, continuă ea într-un fel aproape isteric, în vreme ce Meredith spunea „Nu cred că e nimeni acasă” și răsucea clanța.

Împinsă de un impuls aproape nebunesc, Bonnie adăugă: Ie-te na, tralala!

Cu degetele pe mânerul ușii, Meredith rămase nemișcată, apoi se întoarse să se uite la ea.

— Bonnie, spuse ea calmă, ai înnebunit?

— Nu.

Dezumflată, Bonnie o apucă pe Meredith de braț și îi căută disperată privirea. Ușa se deschidea singură.

— Oh, Doamne, Meredith, te rog să nu mă omori...

— Surpriză! se auziră strigând trei voci.

— Zâmbește, șuieră Bonnie, împingându-și prietena, care brusc se opunea, prin ușa deschisă în camera puternic luminată, plină de zgomote și de-o revărsare de confeti sclipitoare. Ea însăși zâmbi larg și spuse printre dinții încleștați: Omoară-mă mai târziu... o merit... dar acum doar zâmbește.

Erau baloane, baloane Mylar scumpe, și o grămadă de cadouri pe măsuța joasă. Exista chiar și un aranjament floral, deși Bonnie observă că orhideele din el aveau exact culoarea verde pal a eșarfei lui Caroline. Era o eșarfă de mătase Hermes cu un model de frunze și lăstari de viță. Pun pariu că o să ajungă să poarte în păr una din orhideele alea, își spuse Bonnie.

Ochii albaștri ai lui Sue Carson păreau ușor îngrijați, iar zâmbetul tremurător.

— Sper că nu aveai vreun plan serios pentru seara asta, Meredith, spuse.

— Nimic la care să nu pot renunța cu pistolul la tâmplă, replică Meredith.

Dar zâmbi și ea, un zâmbet cald și ușor ironic, și Bonnie se relaxă.

La balul din toamnă, Sue fusese o prințesă în curtea Elenei, alături de Bonnie, Meredith și Caroline. Era singura fată din toată școala, în afară de Bonnie și Meredith, care rămăsese alături de Elena când toată lumea se întorsese împotriva ei. La înmormântarea Elenei spusese că Elena o să fie întotdeauna adevărata regină de la „Robert E. Lee” și că renunțase să candideze la titlul de Regina Zăpezii în amintirea Elenei. Nimeni nu o putea urî pe Sue.

Ce-a fost mai rău a trecut acum, își spuse Bonnie.

— Vreau să fac o poză cu noi toate pe canapea, spuse Caroline, așezându-le în spatele aranjamentului floral. Vickie, fă-o tu, da?

Vickie Bennett stătuse lângă ele, tăcută, neobservată. Acum spuse: „Oh, sigur” și, cu un gest nervos, își dădu deoparte din ochi părul lung, castaniu-deschis, în vreme ce lua aparatul de fotografiat.

Exact ca și cum ar fi un soi de servitoare, își spuse Bonnie, apoi blițul o orbi.

Pe când fotografia Polaroid ieșea și Sue și Caroline râdeau și vorbeau, iar Meredith răspundea politicos și sec, Bonnie mai observă ceva. Era o fotografie bună; Caroline arăta uluitor ca întotdeauna, cu părul roșcat strălucitor și orhideele de un verde pal în fața ei. Apoi era Meredith, părând resemnată și ironică și frumoasă în felul ei oacheș, fără să se străduiască defel, și pe urmă era ea însăși, cu un cap mai scundă decât celelalte, cu buclele ei ciufulite și o expresie timidă pe față. Dar ceea ce era ciudat era silueta de lângă ea de pe canapea. Era Sue, sigur că era Sue, dar pentru o clipă ochii albaștri și

părul blond părură să aparțină altcuiva. Cineva care se uita la ea cu atenție, pe punctul de a-i spune ceva important. Bonnie se încruntă la fotografie, clipind repede. Imaginea se dizolvă în fața ei și un fior rece, de teamă nedeslușită, îi trecu pe șira spinării.

Nu, în fotografie era doar Sue. Probabil că pentru o clipă își pierduse mințile, sau poate că de vină era doar dorința lui Caroline ca să fie „cu toatele din nou împreună”.

— O fac eu pe următoarea, spuse ea, sărind în picioare. Stai jos, Vickie, și apropie-te. Nu, mai mult, mai mult... așa!

Toate mișcările lui Vickie erau rapide și ușoare și nervoase. Când blițul fulgeră, ea tresări ca un animal speriat, gata să o ia la fugă.

Caroline abia se uită la fotografia asta, în schimb se ridică și se îndreptă către bucătărie.

— Ia ghiciți ce avem în loc de tort? spuse. Fac propria mea versiune de Ciocolată Mortală. Haideți, trebuie să mă ajutați să topesc caramelul.

Sue o urmă, apoi, după o clipă de șovăire, și Vickie. Ultimele urme din expresia plăcută de pe chipul lui Meredith dispărură și ea se întoarse către Bonnie.

— Trebuia să-mi spui.

— Știu. Bonnie lăsa capul în jos, rușinată, pentru un minut, apoi îl înălță și rânji. Dar atunci n-ai fi venit și n-am fi mâncat Ciocolată Mortală.

— Și asta face să merite?

— Ei, ajută, spuse Bonnie, pe un ton rezonabil. Și zău, probabil că nici n-o să fie așa de rău. De fapt, Caroline chiar încearcă să fie drăguță, și lui Vickie îi face bine să iasă și ea o dată din casă...

— Nu mi se pare că e așa de bine pentru ea, spuse Meredith tăios. Pare că e pe punctul de a face o criză de inimă.

— Ei, probabil că e doar agitată.

În opinia lui Bonnie, Vickie avea un motiv foarte serios să fie agitată. Toată toamna trecută o petrecuse într-un soi de transă, scoasă

încet din minți de către o putere pe care nu o înțelegea. Nimeni nu se așteptase să își revină atât de bine cum o făcuse.

Meredith continua să fie încruntată.

— Cel puțin, spuse Bonnie ca o consolare, nu e ziua ta de naștere adevărată.

Meredith luă de pe măsută aparatul de fotografiat și îl răsuci încet în mâini. Cu privirea ațintită tot în jos, către mâinile ei, spuse:

— Ba este.

— Ce? Bonnie tresări și apoi întrebă mai tare: Ce ai spus?

— Am spus că este ziua mea adevărată de naștere. Probabil că mama lui Caroline i-a spus; pe vremuri, ea și mama mea erau prietene bune.

— Meredith, despre ce vorbești tu aici? Ziua ta de naștere a fost săptămâna trecută, pe 30 mai.

— Nu, n-a fost. E astăzi, 6 iunie. E adevărat; e pe permisul meu de conducere și pe toate actele. Părinții mei au început să o sărbătorească cu o săptămână mai devreme pentru că data de 6 iunie era pentru ei nefericită. E ziua în care bunicul meu a fost atacat și a înnebunit. Când Bonnie icni surprinsă, ea continuă calmă: Știi, a încercat să o omoare pe bunica mea. A încercat să mă omoare și pe mine. Meredith puse cu grijă aparatul de fotografiat exact în centrul măsuței. Chiar ar trebui să mergem în bucătărie, spuse ea încet. Miroase a ciocolată.

Bonnie era încă încremenită, dar mintea ei începea să funcționeze din nou. Își amintea vag că Meredith vorbise despre asta înainte, dar atunci nu îi spusese tot adevărul. Și nu-i spusese când se întâmplase.

— Atacat... vrei să spui așa cum a fost Vickie atacată, spuse Bonnie.

Nu putea rosti cuvântul vampir, dar știa că Meredith înțelegea.

— Așa cum a fost Vickie atacată, confirmă Meredith. Haide, adăugă, și mai încet. Ne așteaptă. N-am vrut să te supăr.

Meredith nu vrea să fiu supărată, așa că n-o să fiu supărată, își

spuse Bonnie, turnând ciocolata caramel fierbinte peste tortul de ciocolată și înghețata de ciocolată. Deși suntem prietene din clasa întâi și nu mi-a spus niciodată secretul ăsta.

Pentru o clipă, simți cum pielea i se răcește și din ungherele întunecate ale minții i se iviră niște cuvinte. Nimeni nu este ce pare. Fusese avertizată astfel de către vocea Honoriei Fell care vorbise prin ea, iar profetia se dovedise îngrozitor de adevărată. Și dacă nu se încheiase încă totul?

Apoi Bonnie scutură hotărâtă din cap. Nu se putea gândi la asta acum; trebuia să se gândească la petrecere. Și o să am grijă să fie o petrecere reușită, și o să ne înțelegem toate într-un fel, își spuse.

Ciudat, dar nici nu se dovedi așa de greu. Meredith și Vickie nu vorbiră prea mult la început, dar Bonnie se strădui mult să fie drăguță cu Vickie, și nici măcar Meredith nu putu să reziste în fața grămezii de cadouri, înfășurate în hârtie strălucitoare, de pe măsută. Pe când îl desfăcea pe ultimul, râdeau și vorbeau cu toatele. Atmosfera de armistițiu și îngăduință continuă și când se mutară la etaj în camera lui Caroline ca să se uite la hainele ei și la CD-uri și la albumele de poze. Când se apropie miezul nopții, se trântiră pe saci de dormit, continuând să sporovăiască.

— Ce mai face Alaric? o întrebă Sue pe Meredith.

Alaric Saltzman era prietenul lui Meredith – sau ceva în genul ăsta. Terminase Universitatea Duke, cu licența în parapsihologie, și fusese chemat în Fell's Church cu un an în urmă, când începuseră atacurile vampirului. Deși la început păruse dușmanul lor, până la urmă se dovedise un aliat – și un prieten.

— E în Rusia, spuse Meredith. Știți voi, perestroika... E acolo ca să afle ce au făcut cu toți cei cu însușiri paranormale în timpul Războiului Rece.

— Ce-o să-i spui când se întoarce? întrebă Caroline. Era o întrebare pe care și Bonnie ar fi vrut să i-o pună lui Meredith. Pentru că Alaric era cu aproape patru ani mai mare decât ea, Meredith îi

spusese să aștepte până când termină liceul și abia apoi să discute despre viitorul lor împreună. Dar acum Meredith împlinise optsprezece ani – azi, își reaminti Bonnie – și liceul se termina peste două săptămâni. Ce avea să se întâmple după aceea?

— Nu m-am hotărât încă, spuse Meredith. Alaric vrea să mă duc la Duke, și am fost acceptată acolo, dar nu sunt sigură. Trebuie să mă mai gândesc.

Bonnie se bucură. Voia ca Meredith să meargă la Boone Junior College cu ea, nu să plece din oraș și să se mărite, nici măcar să se logodească. Era o prostie să te hotărăști să rămâi cu un singur tip când ești așa de tânără. Bonnie însăși era bine-cunoscută pentru nestatornicia ei, trecând mereu de la un băiat la altul. Se îndrăgostea foarte ușor, și îi trecea chiar și mai ușor.

— N-am văzut până acum vreun tip pentru care merită să rămâi fidelă, spuse ea.

Toată lumea se uită repede la ea. Cu bărbia sprijinită în pumni, Sue întrebă:

— Nici măcar Stefan?

Bonnie ar fi trebuit să-și dea seama. Cu camera luminată doar de veioza de pe noptieră și tăcerea spartă numai de foșnetul frunzelor din sălciile de afară, era inevitabil ca discuția să ajungă la Stefan – și la Elena.

Stefan Salvatore și Elena Gilbert erau deja un soi de legendă în oraș, ca Romeo și Julieta. Când Stefan venise prima oară în Fell's Church, fiecare fată îl dorise. Și Elena, cea mai frumoasă, cea mai populară, cea mai inabordabilă fată din școală, îl dorise. Abia după ce a fost al ei și-a dat ea seama de primejdie. Stefan nu era ce părea – avea un secret mult mai întunecat decât ar fi putut bănuși cineva. Și avea un frate, Damon, chiar și mai misterios și mai periculos decât el. Elena fusese prinsă între cei doi frați, iubindu-l pe Stefan, dar fiind atrasă în mod irezistibil de firea sălbatică a lui Damon. În cele din urmă murise ca să-i salveze pe amândoi, și pentru a-i elibera de

dragostea ei.

— Poate Stefan... dacă ești Elena, murmură Bonnie, cedând.

Atmosfera se schimbase. Era tăcută acum, puțin tristă, și foarte potrivită pentru confidențe făcute în toiul nopții.

— Mie tot nu-mi vine să cred că nu mai e, spuse încet Sue, clătinând din cap și închizând ochii. Era atât de plină de viață, mult mai mult ca alții.

— Flacăra ei ardea mai puternic, spuse Meredith, uitându-se la desenele pe care lampa cu roz și auriu le făcea pe tavan.

Vocea ei era șoptită dar intensă, și lui Bonnie i se păru că aceste cuvinte o descriau pe Elena mai bine decât tot ce auzise ea până acum.

— Au fost momente când am urât-o, dar n-am putut niciodată s-o ignor, recunosc Caroline, și ochii ei verzi se îngustară, pierduți în amintiri. Nu era o persoană pe care să o poți ignora.

— Un singur lucru am învățat din moartea ei, spuse Sue, că asta se poate întâmpla oricărui dintre noi. Nu trebuie să-ți irosești nici o clipă din viață pentru că nu știi cât ai de trăit.

— Ar putea fi șaiszeci de ani, sau șaiszeci de minute, adăugă Vickie, cu o voce abia auzită. Oricare dintre noi ar putea muri în noaptea asta.

Bonnie se foi, tulburată. Dar înainte să poată spune ceva, Sue repetă:

— Tot nu-mi vine să cred că într-adevăr nu mai e. Uneori mă simt ca și cum ar fi undeva lângă mine.

— Oh, așa mă simt și eu, spuse Bonnie, gânditoare. O imagine din Warm Springs îi apăru fulgerător prin minte, și pentru o clipă păru mai vie decât camera lui Caroline, cufundată în obscuritate.

— Azi-noapte am visat-o, continuă Bonnie, și am avut senzația că era cu adevărat ea și că încerca să-mi spună ceva. Tot mai am senzația asta, îi spuse lui Meredith.

Celelalte o priviră în tăcere. Odinioară, ar fi râs toate dacă Bonnie

ar fi pomenit de ceva supranatural, dar nu și acum. Puterile ei de medium erau de necontestat, privite cu respect dar și puțină teamă.

— Chiar o ai? șopti Vickie.

— Ce crezi că încerca să-ți spună? întrebă Sue.

— Nu știu. La sfârșit se chinuia atât de tare să nu piardă contactul cu mine, dar nu reușea.

Urmă o altă tăcere. În cele din urmă, Sue spuse șovăitoare, cu o voce ușor întretăiată:

— Crezi... crezi că tu ai putea lua legătura cu ea? Dăduse glas întrebării pe care o aveau toate pe buze. Bonnie se uită spre Meredith. Mai devreme, Meredith râsese de visul ei, dar acum îi întâlnește privirea cu o expresie serioasă.

— Nu știu, spuse Bonnie încet.

Prin minte continuau să i se învâртеască imagini din coșmarul ei.

— Nu vreau să intru în transă și să mă deschid către orice forță care ar putea exista acolo, asta cu siguranță nu vreau.

— Asta e singura modalitate de a lua legătura cu persoanele moarte? Și placa Ouija, sau cam așa ceva? întrebă Sue.

— Părinții mei au o placă Ouija, spuse Caroline, puțin cam prea tare.

Brusc, atmosfera liniștită, tăcută fu destrămată și o tensiune nedeslușită umplu aerul. Toate fetele își îndreptară spatele și se priviră gânditoare. Chiar și Vickie părea intrigată, în ciuda atitudinii ei temătoare.

— Crezi că ar funcționa? spuse Meredith către Bonnie.

— Oare ar trebui să o facem? se întrebă Sue cu voce tare.

— Să îndrăznim? De fapt, aceasta e întrebarea, spuse Meredith.

Din nou, Bonnie văzu că toată lumea o privea pe ea. Ezită pentru o ultimă clipă, apoi ridică din umeri. Simțea nerăbdarea strângându-i stomacul.

— De ce nu? spuse. Ce avem de pierdut?

Caroline se întoarse către Vickie.

— Vickie, la capătul scărilor e o debara. Acolo ar trebui să fie placa Ouija, pe raftul de sus, alături de alte jocuri.

Nici măcar nu spuse „Te rog, vrei să o aduci tu?”. Bonnie se încruntă și deschise gura să spună ceva, dar Vickie deja ieșea pe ușă.

— Ai putea fi puțin mai drăguță, îi spuse Bonnie lui Caroline. Pe cine vrei să imiți, pe mama vitregă și reia a Cenușăresei?

— Ei, haide, Bonnie, spuse iritată Caroline. Să zică mersi că a fost invitată. Ea e conștientă de asta.

— Și eu, care credeam că era pur și simplu copleșită de splendoarea noastră colectivă, spuse Meredith pe un ton sec.

— Și pe urmă... începu Bonnie, dar fu întreruptă. Zgomotul era subțire și ascuțit și deveni abia auzit la sfârșit, dar nu era nici o îndoială în privința lui. Era un strigăt. Fu urmat de o tăcere adâncă și apoi izbucni o cascadă de țipete pătrunzătoare.

O clipă, fetele din dormitor rămaseră încremenite. În clipa următoare alergau afară pe coridor și coborau scările.

— Vickie!

Meredith, cu picioarele ei lungi, ajunse prima la parter. Vickie stătea în fața debaralei, cu brațele întinse înainte ca și cum voia să își apere fața. Se agăță de Meredith, continuând să țipe.

— Vickie, ce e? întrebă Caroline, părând mai degrabă furioasă decât speriată.

Pe podea se vedeau răsturnate cutii cu jocuri și piese de Monopoly și cartonase de Trivial Pursuit răspândite peste tot.

— De ce țipi?

— M-a înșfăcat! Mă întindeam către raftul de sus și ceva m-a apucat de mijloc!

— Din spate?

— Nu! Din debara.

Mirată, Bonnie se uită în debaraua deschisă. Haine de iarnă atârnav pe un șir compact, unele din ele atingând podeaua. Desfăcându-se ușor din strânsoarea lui Vickie, Meredith luă o

umbrelă și începu să împungă hainele cu ea.

— Oh, nu..., începu să spună fără voce Bonnie, dar umbrela nu întâlnește decât rezistența stofei.

Meredith o folosi pentru a trage hainele într-o parte, dezvăluind peretele gol, din lemn de cedru, al debaralei.

— Vezi? Nu e nimeni acolo, spuse ea pe un ton vesel. Dar știi, aici sunt mânecile astea de haine. Dacă te apleci mai mult între ele, pun pariu că poți să simți ca și cum cineva te cuprinde în brațe.

Vickie făcu un pas înainte, atinse cu mâna o mânecă, apoi ridică privirea către etajeră, își cuprinse fața cu mâinile, și părul ei lung și mătășos îi acoperi chipul. Timp de o clipă îngrozitoare, Bonnie crezu că plângea, apoi auzi chicotele.

— Oh, Doamne! Am crezut... oh, sunt atât de proastă! O să strâng totul, spuse Vickie.

— Mai târziu, spuse Meredith pe un ton ferm. Hai să mergem în living.

Pe când plecau, Bonnie aruncă o ultimă privire către debara.

Când se adunară toate în jurul măsuței din living, cu doar câteva lumini aprinse, pentru atmosferă, Bonnie atinse ușor cu degetele indicatorul mic de plastic. Nu mai folosise niciodată o placă Ouija până atunci, dar știa cum se procedează. Indicatorul se mișcă pentru a arăta litere și pentru a alcătui un mesaj – asta dacă spiritele doreau să vorbească.

— Trebuie să îl atingem cu toatele, spuse ea, și apoi le privi mâinile așezate pe indicator.

Degetele lui Meredith erau lungi și subțiri, ale lui Sue înguste, terminate cu unghii ovale. Unghiile lui Caroline erau date cu oja arămie. Ale lui Vickie erau roase.

— Acum închidem ochii și ne concentrăm, spuse Bonnie încet.

Se auziră ușoare șuier de nerăbdare, pe când fetele făceau cum li se spusese; atmosfera le copleșea pe toate.

— Gândiți-vă la Elena. Imaginați-vă chipul ei. Dacă e undeva

acolo afară, vrem să o aducem aici.

Camera cea mare se cufundă în tăcere. În întunericul din spatele pleoapelor închise, Bonnie văzu un păr auriu și niște ochi de lapislazuli.

— Haide, Elena, șopti ea. Vorbește-mi.

Indicatorul începu să se miște.

Nici una dintre ele nu avea cum să îl conducă; toate apăsau placa din direcții diferite. Și totuși, micul triunghi de plastic aluneca ușor, plin de încredere. Bonnie își ținu ochii închiși până când indicatorul se opri, și apoi se uită. Indicatorul arăta către cuvântul DA.

Vickie scoase un sunet înăbușit, ca un suspin.

Bonnie se uită la celelalte fete. Caroline respira repede, cu ochii ei verzi îngustați. Sue era singura dintre ele care încă mai stătea cu ochii strâns închiși. Meredith părea albă la față.

Toate se așteptau ca Bonnie să știe ce trebuiau să facă.

— Nu pierdeți concentrarea, le spuse Bonnie. Se simțea nepregătită și puțin caraghioasă adresându-se direct aerului. Dar ea era experta; trebuia să o facă. Tu ești, Elena? întrebă.

Indicatorul descrie un mic cerc și se întoarse la DA.

Brusc, inima lui Bonnie bătea atât de tare încât se temu să nu îi tremure și degetele. Plasticul de sub ele se simțea acum altfel, aproape electrizat, ca și cum o energie supranaturală curgea prin el. Nu se mai simți caraghioasă. Ochii i se umplură de lacrimi și văzu că și ochii lui Meredith erau umezi. Meredith dădu din cap către ea, în semn de încuviințare.

— Cum putem fi sigure? spunea Caroline cu voce tare, suspicioasă.

Caroline nu o simte, își dădu seama Bonnie; nu simte nimic din ce simt eu. Din punct de vedere mediumnic, e o bucată de lemn.

Indicatorul se mișca din nou, atingând literele atât de repede încât Meredith de-abia avea timp să noteze mesajul.

CAROLINE NU FI PROASTĂ, spunea. ZI MERSI CĂ

VORBESC CU TINE

— Asta e într-adevăr Elena, spuse sec Meredith.

— Sună ca ea, dar...

— Oh, mai taci, Caroline, spuse Bonnie. Elena, mă bucur atât...

I se puse un nod în gât, și vru să încerce din nou să vorbească.

**BONNIE NU E TIMP NU TE MAI SMIORCĂI ȘI TRECI LA
SUBIECT**

Și asta suna ca Elena. Bonnie își trase nasul și continuă.

— Te-am visat azi-noapte.

CEAI

— Da.

Inima lui Bonnie bătea mai repede ca niciodată.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar totul a devenit ciudat și pe urmă am pierdut legătura...

BONNIE NU ÎN TRANSĂ NU TRANSĂ NU TRANSĂ

— Bine.

Asta răspundea la întrebarea ei, și se simți ușurată să o audă.

**INFLUENȚE VICIATE DISTORSIONAU COMUNICAREA
NOASTRĂ EXISTĂ LUCRURI RELE LUCRURI FOARTE RELE
ACOLO**

— Ce lucruri? Bonnie se aplecă mai mult către placă. Ce lucruri?

NU E TIMP!

Indicatorul păru să adauge semnul de exclamare. Se smucea violent de la o literă la alta, ca și cum Elena își stăpânea cu greu nerăbdarea.

**E OCUPAT AȘA CĂ POT VORBI ACUM DAR NU AM MULT
TIMP ASCULTĂ CÂND NE OPRIM AICI IEȘIȚI REPEDE DIN
CASĂ SUNTEȚI ÎN PERICOL**

— Pericol? repetă Vickie, părând gata să sară de pe scaun și să o ia la fugă.

**AȘTEPTAȚI ASCULTAȚI ÎNTÂI TOT ORAȘUL E ÎN
PERICOL**

— Ce să facem? întrebă imediat Meredith.

AVEȚI NEVOIE DE AJUTOR NU VĂ PUTEȚI PUNE CU EL INCREDIBIL DE PUTERNIC ACUM ASCULTAȚI ȘI URMAȚI INSTRUCȚIUNILE TREBUIE SĂ FACEȚI UN DESCÂNTEC DE CONVOCARE ȘI PRIMUL INGREDIENT EP...

Pe neașteptate, indicatorul se smuci de pe litere și se învârti nebunește pe placă. Arată către desenul stilizat al Lunii, apoi către soare, apoi către cuvintele Parker Brothers, Inc.

— Elena!

Indicatorul sări din nou către litere. ALT ȘOARECE ALT ȘOARECE ALT ȘOARECE

— Ce se întâmplă? strigă Sue, cu ochii larg deschiși acum.

Bonnie era speriată. Indicatorul pulsa cu energie, o energie urâtă și întunecată ca niște smoală neagră care clocotea și îi ardea degetele. Dar simțea și firul tremurător de argint care era prezența Elenei luptându-se cu ea.

— Nu-i dați drumul! strigă disperată. Nu vă luați mâinile de pe placă!

ȘOARECENOROITEOMOR Indicatorul se mișca nebunește.

SÂNGESÂNGESÂNGE. Și apoi... BONNIE IEȘIȚI AFARĂ FUGIȚI E AICI FUGIȚI FUGIȚI FU...

Indicatorul se smuci furios, smulgându-se de sub degetele lui Bonnie, zburând peste placă și apoi prin aer, ca și cum cineva îl aruncase. Vickie țipă. Meredith sări în picioare.

Și apoi toate luminile se stinseră, cufundând casa în întuneric.

Capitolul 3

Țipetele lui Vickie păreau scăpate de sub control. Bonnie simți un val de panică crescând în ea.

— Vickie, încetează! Haideți, trebuie să ieșim de aici! Meredith

striga pentru a fi auzită. E casa ta, Caroline. Ne luăm cu toatele de mână și tu ne conduci la ușa din față.

— Bine, spuse Caroline.

Nu părea atât de speriată ca celelalte. Țsta era avantajul de a nu avea nici un pic de imaginație, își spuse Bonnie. Nu puteai să-ți închipui lucrurile îngrozitoare care aveau să ți se întâmple.

Se simți mai bine cu degetele subțiri și reci ale lui Meredith strângând-o de mână. Pipăi în cealaltă parte și prinse mâna lui Caroline, simțind unghiile lungi și tari.

Nu vedea nimic. Ochii ei ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu întunericul, dar nu putea desluși nici măcar o geană de lumină sau o umbră când Caroline începu să le conducă. Nu se vedea nici un fir de lumină venind prin ferestre de afară din stradă; curentul electric părea să fi căzut peste tot. Caroline înjură când se lovi de o mobilă, și Bonnie se împiedică de ea.

Vickie scâncea încetșor, ultima în șir.

— Rezistă, șopti Sue. Rezistă, Vickie, o să reușim.

Înaintau încet prin întuneric. Apoi Bonnie simți gresia sub talpă.

— Țsta e holul de la intrare, spuse Caroline. Stați aici un minut până găsesc ușa. Degetele ei se desfăcură din mâna lui Bonnie.

— Caroline! Nu-mi da drumul... Unde ești? Caroline, dă-mi mâna! strigă Bonnie, bâjbâind disperată, ca un orb. Din întuneric, ceva mare și umed se strânse în jurul degetelor ei. Era o mână. Nu era a lui Caroline. Bonnie țipă.

Vickie i se alătură imediat într-un urlet sălbatic. Mâna fierbinte, umedă, o târa pe Bonnie prin întuneric. Dădu din picioare, se luptă, dar în zadar. Apoi simți brațele lui Meredith în jurul mijlocului ei, amândouă brațele, trăgând-o înapoi. Mâna ei se eliberă din strânsoarea mâinii celei mari.

Și apoi se întorcea și alerga, doar alerga, doar vag conștientă că Meredith era lângă ea. Nu-și dădea deloc seama că țipa, până când se lovi de un fotoliu mare care o opri din fugă, și atunci își auzi

strigătele.

— Șșșș! Taci, Bonnie, șșșș!

Meredith o scutura. Alunecaseră pe podea, în spatele fotoliului.

— Ceva m-a apucat de mână! Ceva m-a înșfăcat, Meredith!

— Știu. Taci! E tot aici, spuse Meredith. Bonnie își împinse fața în umărul lui Meredith ca să nu țipe din nou.

Și dacă era aici în cameră cu ele?

Secundele se scurseră, iar tăcerea se strânse în jurul lor. Bonnie își ciuli urechile, dar nu auzi nici un alt sunet în afară de propria lor respirație și de bătaia înfundată a inimii ei.

— Ascultă! Trebuie să găsim ușa din spate. Acum suntem probabil în living. Asta înseamnă că bucătăria e exact în spatele nostru. Trebuie să ajungem acolo, spuse Meredith, în șoaptă.

Bonnie începu să aprobe din cap cu un aer jalnic, apoi deodată înălță capul.

— Unde e Vickie? șopti ea răgușit.

— Nu știu. A trebuit să-i dau drumul la mână ca să te trag pe tine din strânsoarea lucrului ăluia. Hai să mergem.

Bonnie o trase înapoi.

— Dar de ce nu țipă Vickie? Un fior o străbătu pe Meredith.

— Nu știu, spuse.

— Oh, Doamne. Oh, Doamne. Nu putem s-o lăsăm, Meredith.

— Trebuie.

— Nu putem. Meredith, eu am pus-o pe Caroline să o invite. Dacă nu eram eu, nici n-ar fi aici. Trebuie să o scoatem din casă.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Meredith șopti:

— Bine! Dar îți alegi cele mai nepotrivite momente pentru gesturi nobile, Bonnie.

O ușă se trânti și amândouă tresăriră. Apoi se auziră mai multe trosnituri, ca niște picioare care alergau pe o scară, își spuse Bonnie. Și apoi o voce răsună.

— Vickie, unde ești? Nu... Vickie, nu! Nu!

— Asta a fost Sue, spuse cu răsuflarea tăiată Bonnie, sărind în sus. De la etaj!

— De ce nu avem o lanternă? exclamă furioasă Meredith.

Bonnie știa ce voia să spună Meredith. Era prea întuneric ca să alerge orbește prin casă; era prea înspăimântător. În mintea ei exista o panică primitivă care zvâcnea cu putere. Avea nevoie de lumină, orice fel de lumină.

Nu putea să mai bâjbâie iar prin întuneric, expusă din toate părțile. Nu putea să o facă.

Dar cu toate acestea, se îndepărtă de fotoliu cu un pas, un singur pas șovăitor.

— Haide, șopti întretăiat, și Meredith merse alături de ea, pas cu pas, în întuneric.

Bonnie tot aștepta ca acea mână mare, umedă și fierbinte să se întindă din beznă și să o înșface din nou. Fiecare centimetru de piele o furnica, așteptând acea atingere, și mai ales mâna ei, pe care o întinsese înainte pentru a pipăi drumul.

Apoi făcu greșeala de a-și aminti de vis.

În clipa următoare, mirosul grețos de dulceag al gunoiului o copleși. Își închipui lucruri care se târau în jurul ei și apoi își aduse aminte de chipul Elenei, cenușiu și fără păr, cu buzele veștejite dezgolind dinții rânjiți. Dacă lucrul ăla o înșfacă...

Nu pot să merg mai departe; nu pot, nu pot, își spuse. Îmi pare rău pentru Vickie, dar nu pot să merg mai departe. Te rog, lasă-mă să mă opresc aici.

Se agăță de Meredith, aproape plângând. Apoi de sus răsună cel mai oribil zgomot pe care îl auzise vreodată.

Erau mai multe sunete de fapt, dar veniră toate atât de apropiate unul de altul încât se amestecară într-un teribil crescendo. Mai întâi se auziră țipete, vocea lui Sue strigând „Vickie! Vickie! Nu!”, apoi o bubuitură răsunătoare, zgomot de sticlă spartă, ca și cum o sută de ferestre se sfărâmau în același timp. Și peste toate un țipăt

neîntrerupt, într-o notă de pură și perfectă teroare.

Apoi totul se opri.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat, Meredith?

— Ceva rău.

Vocea lui Meredith era încordată și gâtuită.

— Ceva foarte rău. Bonnie, dă-mi drumul. Mă duc să văd.

— Nu singură, nu, nu te duci, spuse Bonnie cu violență.

Găsiră scara și urcară pe ea. Când ajunseră pe palier, Bonnie auzi un sunet straniu, care-i făcea rău într-un fel ciudat: clinchetul unor cioburi de sticlă căzând.

În clipa următoare lumina se aprinse.

Fu atât de brusc, încât Bonnie țipă fără să vrea. Se întoarse spre Meredith și aproape că țipă din nou. Părul negru al lui Meredith era răvășit și pomeții ei păreau prea ascuțiți; era lividă și trasă la față de spaimă.

Cling, cling.

Era mai rău cu lumina aprinsă. Meredith se îndreptă către ultima ușă de pe coridor, de unde venea zgomotul. Bonnie o urmă, dar deodată știu cu siguranță, în sufletul ei, că nu voia să vadă ce se afla în acea cameră.

Meredith deschise ușa. Încremeni pentru o clipă în prag, apoi se năpusti înăuntru. Bonnie se apropie de ușă.

— Oh, Doamne, nu intra!

Bonnie nici măcar nu se opri. Se repezi spre prag și apoi se opri brusc. La prima vedere părea că toată acea latură a casei dispăruse. Ușile de sticlă care legau dormitorul principal de balcon păreau să fi explodat în afară, cu lemnul rupt, geamul spart. Bucăți mici de sticlă rămăseseră prinse ici și colo în resturile ramei de lemn. Cloncăneau atunci când cădeau.

Perdele albe diafane fluturau în gaura ce se căsca în peretele casei. În fața lor, se profila silueta lui Vickie. Stătea cu mâinile căzute de-o parte și de alta a trupului, la fel de nemișcată ca un bloc de piatră.

— Vickie, ești bine? Bonnie simți o ușurare atât de mare să o vadă în viață încât o duru. Vickie?

Vickie nu se întoarse, nu răspunse. Bonnie o ocoli cu grijă pentru a-i vedea chipul. Vickie privea drept înainte, cu pupilele atât de micșorate încât erau doar niște puncte. Respira scurt, șuierat, și pieptul îi sălta în spasme.

— Eu urmez. A spus că eu urmez, șoptea ea într-una, dar nu părea să i se adreseze lui Bonnie.

Nici nu părea să o vadă pe Bonnie.

Înfiorându-se, Bonnie se trase înapoi. Meredith era pe balcon. Se întoarse când Bonnie ajunsese lângă perdele și încercă să-i blocheze drumul.

— Nu te uita. Nu te uita acolo jos, îi spuse.

Jos unde? Brusc, Bonnie înțelese. Trecu pe lângă Meredith, care o prinse de braț și o opri pe marginea balconului, ca să nu cadă. Balustrada balconului explodase la fel ca și ușile de sticlă și Bonnie vedea direct jos, în curtea luminată. Pe pământ zăcea o siluetă strâmbă, ca o păpușă ruptă, cu membrele răsucite, cu gâtul îndoit într-un unghi grotesc, cu părul blond răsfirat asemenea unui evantai pe pământul întunecat al grădinii. Era Sue Carson.

Și în toată nebunia care urmă, două gânduri rămaseră în mintea lui Bonnie. Unul era că acum Caroline n-o să mai aibă niciodată o petrecere în patru. Iar celălalt, că nu era drept ca asta să se întâmple de ziua de naștere a lui Meredith. Pur și simplu nu era drept.

— Îmi pare rău, Meredith, nu cred că e în stare să vorbească acum cu tine.

Bonnie auzi vocea tatălui ei la ușa de la intrare în vreme ce amesteca apatică îndulcitorul într-o ceașcă de ceai de mușețel. Puse imediat lingurița jos. Ceea ce nu era în stare să facă era să mai stea încă un minut în bucătăria asta. Avea nevoie să iasă afară la aer.

— Vin imediat, tati.

Meredith arăta aproape la fel de rău ca și noaptea trecută, cu fața trasă, cu ochii încercănați. Gura îi era strânsă într-o linie fermă.

— O să ieșim să ne învârtim puțin cu mașina, îi spuse Bonnie tatălui ei. Poate să ne vedem cu niște colegi. În definitiv, tu ești cel care ai zis că nu e periculos, nu?

Ce mai putea spune domnul McCullough? Se uită în jos către fetița lui minionă, care își împinse înainte acea bărbie încăpățânată pe care o moștenise de la el și îi întâlni privirea hotărâtă. Ridică mâinile, resemnat.

— E aproape patru acum. Să te întorci înainte să se întunece, spuse.

— Nici ei nu știu ce vor, îi spuse Bonnie lui Meredith pe când se îndreptau către mașina acesteia.

Odată urcate în mașină, fetele își blocază imediat ușile.

În vreme ce Meredith pornea motorul, îi aruncă lui Bonnie o privire plină de înțelegere, dar furioasă.

— Nici părinții tăi nu te-au crezut, spuse.

— Oh, au crezut tot ce le-am spus... cu excepția a tot ce era important. Cum pot să fie atât de proști?

Meredith râse scurt.

— Trebuie să privești problema din punctul lor de vedere. Găsesc un cadavru fără nici o urmă pe el, cu excepția celor provocate de cădere. Află că luminile s-au stins în cartier pentru că a fost o avarie la Virginia Electric. Ne găsim pe noi, isterice, răspunzând la întrebările lor într-un fel care a părut probabil foarte ciudat. Cine a făcut-o? Un monstru cu mâini umede. De unde știm? Prietena noastră moartă Elena ne-a spus-o printr-o placă Ouija. E oare de mirare că au îndoieli?

— Dacă n-ar fi văzut nimic asemănător înainte, spuse Bonnie, lovind cu pumnul în portieră. Dar au văzut. Chiar cred că noi am inventat câinii ăia care au atacat la Balul Zăpezii de anul trecut? Chiar cred că Elena a fost omorâtă de o închipuire?

— Au uitat deja, răspuse încet Meredith. Chiar tu ai prezis asta. Viața s-a întors la normal, și toată lumea din Fell's Church se simte mai în siguranță așa. Simt cu toții că s-au trezit dintr-un vis urât, și ultimul lucru pe care îl doresc e să se cufunde din nou într-unul.

Bonnie doar clătină din cap.

— Și e atât de ușor să crezi că un grup de adolescente au devenit agitate când s-au jucat cu o placă Ouija, și pe urmă, când luminile s-au stins, s-au speriat pur și simplu și au fugit. Și una dintre ele era atât de înspăimântată și de confuză încât s-a năpustit direct într-un geam.

Urmă o tăcere, și apoi Meredith adăugă:

— Tare aș vrea ca Alaric să fie aici.

În mod normal, Bonnie i-ar fi tras un ghiont și ar fi răspuns „Și eu”, pe un ton lasciv. Alaric era unul dintre cei mai arătoși tipi pe care îi văzuse vreodată, chiar dacă avea venerabila vârstă de douăzeci și doi de ani. Acum, o strânse doar de braț pe Meredith, cu un aer trist.

— N-ai cum să-l chemi?

— Din Rusia? Nici măcar nu știu în ce loc din Rusia se află acum.

Bonnie își mușcă buza.

Apoi se îndreptă de spate. Meredith mergea acum pe Lee Street, iar în parcare școlii se vedeau o mulțime de copii strânși.

Schimbă o privire cu Meredith, care încuviință din cap.

— Am putea încerca, spuse ea. Hai să vedem dacă ei sunt mai isteți decât părinții lor.

Când mașina intră încet în parcare, Bonnie văzu fețe surprinse întorcându-se către ele. Coborî împreună cu Meredith și grupul se desfăcu, lăsându-le o cărare ca să ajungă în mijlocul lui.

Acolo era Caroline, stând cu brațele încrucișate și scuturându-și pe spate părul roșcat cu un aer tulburat.

— N-o să mai dormim în casa aia până nu e reparată, spunea ea, înfiorându-se în sveterul ei alb. Tati spune că o să închiriem un

apartament în Heron până se termină reparațiile.

— Ce contează? Poate să vină după tine în Heron, sunt sigură, spuse Meredith.

Caroline se întoarse, dar ochii ei verzi de pisică nu se uitară în ochii lui Meredith.

— Cine? spuse ea pe un ton vag.

— Oh, Caroline, nu și tu! explodă Bonnie.

— Nu vreau decât să plec de aici, spuse Caroline. Ochii ei se ridicară și pentru o clipă Bonnie văzu cât de înspăimântată era.

— Nu mai suport, adăugă Caroline.

Și ca și cum trebuia să-și susțină cuvintele chiar în acea clipă, își croi drum prin mulțime.

— Las-o să plece, Bonnie, spuse Meredith. E inutil.

— Ea e inutilă, spuse Bonnie furioasă.

Dacă ea, Caroline, care știa, se purta așa, ce să mai zică de ceilalți?

Văzu răspunsul pe fețele din jurul ei. Toată lumea părea speriată, ca și cum ea și Meredith aduseseră cu ele o boală îngrozitoare. Ca și cum ea și Meredith erau problema.

— Nu pot să cred, murmură Bonnie.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spuse Deanna Kennedy, o prietenă a lui Sue. Era în fața mulțimii și nu părea la fel de stânjenită ca și ceilalți. Am vorbit cu Sue ieri după-amiază și era așa de veselă, de fericită. E imposibil să fie moartă.

Deanna începu să plângă. Prietenul ei o cuprinse cu un braț și alte câteva fete începură și ele să plângă. Băieții din mulțime se foiră, cu fețele rigide.

Bonnie simți cum o cuprinde o umbră de speranță.

— Și n-o să fie singura care o să moară, adăugă. Elena ne-a spus că tot orașul e în pericol. Elena a spus...

Fără să vrea, vocea lui Bonnie se stinse. Văzu felul în care ochii lor deveneau opaci atunci când pomeni numele Elenei. Meredith

avea dreptate; dăduseră deja uitării tot ceea ce se întâmplase iarna trecută. Nu mai credeau nimic.

— Ce s-a întâmplat cu voi? spuse ea neajutorată, vrând să dea cu pumnul în ceva. Doar nu credeți că Sue s-a aruncat singură de la balconul ăla?

— Oamenii spun..., începu prietenul Deannei, apoi ridică din umeri într-un gest prudent. Ei... le-ați spus polițiștilor că Vickie Bennett era în cameră, nu? Și acum iar și-a pierdut mințile. Și chiar înainte ați auzit-o pe Sue strigând: „Nu, Vickie, nu!”, așa-i?

Bonnie simți că i se taie răsuflarea, ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac.

— Crezi că Vickie... oh, Doamne, ați înnebunit! Ascultați-mă bine. Cineva m-a apucat de mână în casa aia, și nu era Vickie. Iar Vickie n-are nici o legătură cu aruncarea lui Sue de pe balcon.

— Oricum, nici nu are forța necesară, sublinie Meredith. Cântărește vreo 43 de kilograme, și asta cu haine cu tot.

Cineva din spatele grupului murmură ceva despre nebunii care au puteri supraomenești.

— Vickie are o fișă la psihiatrie...

— Elena ne-a spus că era un tip! aproape strigă Bonnie, pierzând bătălia cu autocontrolul.

Fețele care se îndreptară către ea erau întunecate, inflexibile. Apoi văzu un chip care o făcu să respire ușurată.

— Matt! Spune-le că ne crezi!

Matt Honeycutt stătea în margine, cu mâinile în buzunare și capul plecat. Acum ridică privirea și ceea ce Bonnie văzu în ochii lui albaștri îi tăie răsuflarea. Nu erau duri și opaci ca ai celorlalți, dar erau plini de o disperare surdă care era la fel de rea. Ridică din umeri, fără să-și scoată mâinile din buzunare.

— Ei, eu vă cred, spuse. Dar ce mai contează? Oricum o să iasă totul la fel.

Aceasta fu una dintre puținele dați în viața ei când Bonnie rămase

fără cuvinte. Matt fusese supărat de când murise Elena, dar asta...

— Și totuși, el crede, spuse repede Meredith, pentru a profita de moment. Acum ce trebuie să facem ca să vă convingem și pe voi ceilalți?

— Cheamă-l pe Elvis pentru noi, de pildă, spuse o voce care imediat făcu sângele lui Bonnie să clocotească.

Tyler. Tyler Smallwood. Rânjind ca o maimuță în sveterul său Perry Ellis ultra scump, etalându-și dinții albi și puternici.

— Nu e la fel de eficient ca un e-mail paranormal de la o Regină a Balului moartă, dar e un început, adăugă Tyler.

Matt spunea întotdeauna că rânjetul ăla cerea un pumn în nas. Dar Matt, singurul tip din grup apropiat ca fizic de Tyler, se uita posomorât în pământ.

— Taci din gură, Tyler! Tu nu știi ce s-a întâmplat în casa aia, spuse Bonnie.

— Ei, se pare că nici tu nu știi. Poate că dacă nu te ascundeai în living, ai fi văzut ce se întâmpla. Atunci cineva te-ar putea crede.

Replica lui Bonnie se stinse înainte de a fi rostită. Se uită lung la Tyler, deschise gura, apoi o închise. Tyler așteptă. Când ea nu spuse nimic, el își arătă din nou dinții.

— Pun banii jos că Vickie a făcut-o, spuse, făcându-i cu ochiul lui Dick Carter, fostul prieten al lui Vickie. E o bebelușă puternică, nu, Dick? Ar fi putut să o facă. Se întoarse și adăugă în mod deliberat, peste umăr: Sau poate tipul ăla Salvatore s-a întors în oraș.

— Ticălosule! țipă Bonnie.

Chiar și Meredith scoase un strigăt de frustrare. Pentru că, desigur, în clipa în care numele lui Stefan fu rostit, se dezlănțui haosul, așa cum Tyler știuse probabil că se va întâmpla. Fiecare se întorcea către cel de lângă el, cu exclamații de panică, groază, emoție. În primul rând fetele erau cele emoționate.

Iar asta puse capăt întâlnirii. Unii dintre tineri se retrăseseră pe furiș, iar acum se despărțiră cu toții, îndepărtându-se, câte doi sau

câte trei, discutând în contradictoriu.

Bonnie se uită în urma lor furioasă.

— Să presupunem că te-au crezut. De fapt, ce voiai să faci? spuse Matt.

Bonnie nu-l observase venind lângă ea.

— Nu știu. Altceva decât să stea doar și să aștepte să li se întâmple ceva rău. Încercă să-l privească în ochi. Matt, ești bine?

— Nu știu. Tu ești?

Bonnie se gândi puțin, apoi răspunse:

— Nu. Adică, într-un fel sunt surprinsă că totuși mă simt cât de cât bine, ca acum, pentru că atunci când Elena a murit, pur și simplu n-am putut să fac față. Deloc. Dar oricum, de Sue nu eram atât de apropiată, și pe urmă... Nu știu! Din nou simți nevoia să dea cu pumnul în ceva. E mult prea mult!

— Ești nebună.

— Da, sunt nebună. Brusc, Bonnie înțelese sentimentul pe care îl avusese întreaga zi. Omorârea lui Sue nu a fost ceva nedrept, a fost malefic. Cu adevărat malefic. Și cine a făcut-o nu are să scape basma curată. Asta ar însemna... dacă asta e lumea, un loc unde se poate întâmpla așa ceva și să rămână nepedepsit... dacă ăsta-i adevărul...

Își dădu seama că nu știa cum să încheie.

— Și atunci? Nu vrei să mai trăiești aici? Și dacă lumea chiar este așa?

Privirea lui era atât de pierdută, atât de amară. Bonnie fu șocată. Dar spuse pe un ton ferm:

— Nu o s-o las să fie așa. Și nici tu.

El doar o privi, la fel cum te uiți la un copil care insistă că există Moș Crăciun. Meredith vorbi.

— Dacă le cerem celorlalți oameni să ne ia în serios, ar fi mai bine să ne luăm noi înșine în serios. Elena chiar a intrat în contact cu noi. Voia să facem ceva. Dacă într-adevăr credem asta, ar fi mai bine să ne gândim ce.

Chipul lui Matt tresărise când numele Elenei fusese rostit. Bietul de tine, încă o mai iubești la fel de mult, își spuse Bonnie. Oare există ceva ce te-ar putea face să o uiți? Spuse:

— Ai de gând să ne ajuți, Matt?

— O să vă ajut, spuse Matt calm. Dar tot nu știu ce anume vreți să faceți.

— Intenționăm să-l oprim pe ticălosul ăla criminal înainte să mai omoare pe altcineva, spuse Bonnie.

Era pentru prima oară că își dădea seama pe deplin că asta voia să facă.

— Singură? Pentru că, știi, ești singură.

— Suntem singure, îl corectă Meredith. Dar exact asta încerca Elena să ne spună. A spus că trebuia să facem un descântec de convocare ca să cerem ajutor.

— Un descântec ușor, cu doar două ingrediente, își aminti Bonnie din visul ei. Și mi-a zis că îmi spusese deja ingredientele – dar nu-mi spusese nimic.

— Azi-noapte zicea că existau influențe viciate care distorsionau comunicarea noastră, spuse Meredith. Asta mie mi se pare că seamănă cu ce se întâmpla în vis. Crezi că era cu adevărat Elena cea cu care luai ceaiul?

— Da, spuse Bonnie hotărât. Adică, știu că de fapt nu luam cu adevărat ceaiul la Warm Springs, dar cred că Elena îmi trimitea mesajul ăsta în creier. Și apoi, la un moment dat, altceva a pus stăpânire pe tot și a scos-o din visul meu. Dar ea a luptat, și pentru un minut la sfârșit a recăpătat din nou controlul.

— Bun. Atunci asta înseamnă că trebuie să ne concentrăm pe începutul visului, când încă mai era Elena cea care vorbea cu tine. Dar dacă ceea ce spunea era deja distorsionat de alte influențe, atunci poate ieșea ceva ciudat. Poate că nu era ceva ce a spus, poate era ceva ce a făcut...

Mâna lui Bonnie se ridică instinctiv către buclele ei.

— Păr! strigă.

— Ce?

— Păr! Am întrebat-o cine îi aranjează acum părul și am vorbit despre asta, și ea a spus: „Părul e foarte important.” Și, Meredith, când încerca să ne spună ingredientele aseară, prima literă a unuia dintre ele era „P”!

— Asta e! exclamă Meredith și ochii ei negri fulgerară. Acum trebuie doar să ne gândim la celălalt.

— Dar îl știu și pe ăsta! Bonnie râse, exuberantă. Mi-a spus ea, chiar după ce am vorbit despre păr, și m-am gândit că e foarte ciudată. A spus: „Sângele este și el important.”

Meredith închise ochii, înțelegând totul.

— Iar aseară, placa Ouija a spus „Sânge sânge-sânge”. M-am gândit că era celălalt lucru care ne amenința, dar nu era, zise ea. Deschise ochii. Bonnie, crezi că asta e cu adevărat? Astea sunt ingredientele, sau trebuie să ne gândim la noroi și sandviciuri, sau șoareci și ceai?

— Astea sunt ingredientele, spuse hotărâtă Bonnie. Sunt genul de ingrediente de care e de obicei nevoie pentru un descântec de convocare. Sunt convinsă că pot să găsesc un ritual legat de ele într-una din cărțile mele de magie celtă. Trebuie doar să știm cine este persoana pe care trebuie să o convocăm...

Brusc, realiză ceva și vocea ei se stinse, consternată.

— Mă întrebam când o să vă dați seama, spuse Matt, vorbind pentru prima oară după mult timp. Nu știți cine e, nu-i așa?

Capitolul 4

Meredith îi aruncă o privire ironică lui Matt.

— Hm, făcu ea. Acum, pe cine crezi tu că ar chema Elena într-un moment de cumpănă?

Zâmbetul larg al lui Bonnie dispăru, înlocuit de un sentiment de vinovăție când văzu expresia lui Matt. Nu era corect să-l necăjească așa.

— Elena a spus că asasinul e prea puternic pentru noi și de aceea avem nevoie de ajutor, îi spuse ea lui Matt. Și eu pot să mă gândesc doar la o singură persoană pe care o cunoaște Elena și care ar putea să înfrângă un asasin cu puteri supranaturale.

Matt încuviință încet din cap. Bonnie nu-și dădea seama ce simțea el. Matt și Stefan fuseseră cândva prieteni buni, chiar dacă Elena îl alesese pe Stefan în detrimentul lui Matt. Dar asta se întâmplase înainte ca Matt să descopere ce era cu adevărat Stefan și de ce fel de violență era capabil. În furia și durerea lui pentru moartea Elenei, Stefan aproape că îi omorâse pe Tyler și pe alți patru băieți. Putea oare Matt să uite asta? Putea accepta vreodată întoarcerea lui Stefan în Fell's Church?

Pe chipul cu maxilare puternice al lui Matt nu se citea nimic acum, iar Meredith vorbea din nou.

— Deci tot ce trebuie să facem e să obținem niște sânge și să tăiem niște păr. N-o să suferi prea mult dacă-ți pierzi câteva bucle, nu, Bonnie?

Bonnie era atât de cufundată în gânduri încât fu cât pe-acum să nu o audă. Apoi clătină din cap.

— Nu, nu, nu. Nu avem nevoie de sângele și părul nostru. Trebuie să fie ale persoanei pe care vrem să o convocăm.

— Ce? Dar asta e ridicol. Dacă am avea sângele și părul lui Stefan atunci n-am mai avea nevoie să-l convocăm, nu?

— Nu m-am gândit la asta, recunosc Bonnie. De obicei, la un descântec de convocare faci rost de ingrediente înainte și le folosești atunci când vrei să chemi înapoi o persoană. Ce facem, Meredith? E imposibil.

Meredith se încruntă.

— De ce ar cere-o Elena dacă ar fi imposibil?

— Elena a cerut o mulțime de lucruri imposibile, spuse mohorâtă Bonnie. Nu face figura asta, Matt; știi că a făcut-o. Nu era o sfântă.

— Poate, dar de data asta nu e imposibil, spuse Matt. Mă gândesc la un loc în care trebuie să se afle sângele lui Stefan și, dacă avem noroc, și niște păr de-al lui. În criptă.

Bonnie tresări, dar Meredith încuviință doar din cap.

— Sigur că da, spuse ea. Când Stefan se afla acolo legat, probabil că a sângerat mult. Iar în acel gen de luptă cu siguranță a pierdut și niște păr. Măcar dacă totul de acolo a rămas neatins...

— Nu cred că a mai coborât cineva în criptă de când a murit Elena, spuse Matt. Poliția a cercetat și pe urmă a plecat. Dar nu e decât o singură cale de a afla asta.

M-am înșelat, își spuse Bonnie. Eram îngrijorată că Matt nu ar putea face față întoarcerii lui Stefan, și iată-l deschis și străduindu-se să ne ajute la convocarea lui.

— Matt, îmi vine să te sărut! spuse ea.

Pentru o clipă, ceva ce nu putu identifica sclipi în ochii lui Matt. Surprindere, sigur, dar era mai mult de-atât. Brusc, Bonnie se întrebă ce-ar face el dacă ea chiar l-ar săruta.

— Toate fetele spun asta, răspunse el în cele din urmă calm, ridicând din umeri cu o falsă resemnare.

Era singurul moment al zilei în care se arătă aproape vesel.

Dar Meredith era serioasă.

— Haideți să mergem. Avem multe de făcut, și ultimul lucru pe care-l vrem e să ne prindă întunericul în criptă.

Cripta se afla sub biserica în ruine care se înălța pe o colină în cimitir. Era spre sfârșitul după-amiezii, și încă mai era multă lumină, își spunea întruna Bonnie în vreme ce urcau dealul, dar tot își simțea pe brațe pielea ca de găină. Cimitirul cel nou, aflat pe o latură, era și-așa destul de deprimant, dar vechiul cimitir aflat în cealaltă parte era de-a dreptul înspăimântător chiar și în plină zi. Erau atât de multe lespezi de mormânt măcinate de timp și prăbușite în unghiuri ciudate

în cimitirul năpădit de buruieni, care reprezentau tot atâția bărbați tineri omorâți în Războiul Civil. Nici nu trebuia să ai însușiri paranormale ca să le simți prezența.

— Spirite neliniștite, murmură ea.

— Hmmm? făcu Meredith, pășind peste o grămadă de moloz care cândva fusese un zid al bisericii în ruine. Uitați, capacul mormântului n-a fost încă pus la loc. Asta e o veste bună; nu cred că am fi reușit să-l ridicăm.

Privirea lui Bonnie rătăci plină de melancolie pe efigiile albe de marmură sculptate pe capacul așezat într-o parte. Honoria Fell zăcea acolo alături de soțul ei, cu brațele încrucișate pe piept, arătând la fel de blândă și de tristă ca întotdeauna. Dar Bonnie știa că nu vor mai primi nici un ajutor de la ea. Datoria Honoriei ca protectoare a orașului pe care îl întemeiase se încheiase.

Lăsând-o pe Elena să-și asume întreaga responsabilitate, își spuse Bonnie încruntată, privind în jos în deschizătura dreptunghiulară care cobora în criptă. Fuscei de metal, prinși pe peretele de stâncă, dispăreau în întuneric.

Chiar și cu ajutorul lanternei lui Meredith, coborârea în acea încăpere subterană se dovedi dificilă. Înăuntru, între pereții placați cu piatră lustruită, era întuneric și tăcere. Bonnie încercă să-și stăpânească tremurul.

— Uitați, spuse încet Meredith.

Matt îndreptase lanterna către poarta de fier care separa antecamera criptei de principala ei încăpere. Pardoseala de piatră era pătată în mai multe locuri cu negru, sânge închegat. Uitându-se la bălțile și pârliașele de sânge uscat, Bonnie se simți cuprinsă de amețeală.

— Știm că cel mai rău a fost rănit Damon, spuse Meredith, apropiindu-se. Părea calmă, dar Bonnie simțea încordarea cu care încerca să-și stăpânească vocea. Așa că trebuie să fi stat pe partea asta, unde e cel mai mult sânge, continuă ea. Ștefan a zis că Elena se

afla în mijloc. Asta înseamnă că Stefan trebuie să fi fost... aici.

Se aplecă.

— O fac eu, spuse Matt cu o voce brusc răgușită. Tu ține lanterna.

Cu un cuțit de plastic luat din mașina lui Meredith, Matt răzui sângele închegat pe piatră. Bonnie înghiți nodul din gât, bucuroasă că la prânz nu băuse decât niște ceai. Putea accepta cu ușurință sângele ca o noțiune abstractă, dar atunci când se confrunta cu o cantitate atât de mare... mai ales când era sângele unui prieten care fusese torturat...

Bonnie își întoarse privirea și se uită la pereții de piatră, gândindu-se la Katherine. Atât Stefan cât și fratele lui mai mare, Damon, se îndrăgostiseră de Katherine, în Florența secolului al cincisprezecelea. Dar ceea ce nu știuseră era că fata pe care o iubeau nu era o ființă omenească. Un vampir din satul ei natal din Germania o transformase pentru a-i salva viața atunci când fusese bolnavă. La rândul ei, Katherine îi transformase pe cei doi băieți în vampiri.

Și apoi, își spuse Bonnie, își înscenase propria moarte pentru a-i opri pe Stefan și Damon să se mai lupte pentru ea. Dar fusese inutil. Ura lor devenise mai puternică decât înainte, și pentru asta, ea îi urî pe amândoi. Se întorsese la vampirul care o transformase și, în decursul anilor, deveni la fel de malefică precum el. Până când singura ei dorință ajunsese să fie distrugerea fraților pe care cândva îi iubise. Îi atrăsese pe amândoi în Fell's Church ca să-i omoare, și această încăpere era locul în care aproape că reușise. Elena murise împiedicând-o să-și atingă scopul.

— Uite, spuse Matt, și Bonnie clipi și se întoarse în prezent. Matt avea în mână un șervețel de hârtie pe care se aflau bucățele din sângele uscat al lui Stefan. Și acum părul, adăugă el.

Trecură cu degetele pe pardoseală, găsind praf și bucăți de frunze și fragmente de alte lucruri pe care Bonnie nu voi să le identifice. Printre ele se găseau și câteva șuvițe lungi de păr auriu. Al Elenei – sau poate al lui Katherine. Părul lor fusese atât de asemănător. Mai

erau și niște șuvițe mai scurte de păr negru, ușor ondulat. Al lui Stefan.

A fost o muncă grea și migăloasă să sorteze tot și să pună părul potrivit într-un alt șervețel. Matt făcu aproape toată treaba.

Când terminară, erau cu toții oboșiți și lumina care pătrundea prin deschiderea dreptunghiulară din tavan devenise pală și albăstrie. Dar Meredith zâmbi – un zâmbet de fiară.

— Gata, avem tot, spuse. Tyler îl vrea pe Stefan înapoi în oraș; ei bine, o să i-l aducem pe Stefan.

Iar Bonnie, care, pierdută încă în gândurile ei, nu dăduse decât pe jumătate atenție la ceea ce făceau, încremeni.

Meditase la cu totul alte lucruri, nimic legat de Tyler, dar când îi auzi numele un gând i se ivi în minte. Era ceva ce realizase în parcare, și de care uitase apoi cu totul, în febra certurilor. Cuvintele lui Meredith îl declanșaseră și acum gândul era din nou limpede în mintea ei. De unde știuse el? se întrebă și inima începu să-i bată mai tare.

— Bonnie! Ce s-a întâmplat?

— Meredith, zise ea încet, le-ai spus tu polițiștilor că noi eram în living când totul se petrecea sus cu Sue?

— Nu, cred că am spus doar că eram la parter. De ce?

— Pentru că nici eu nu le-am spus. Iar Vickie nu putea să le fi spus pentru că din nou a devenit catatonică, iar Sue e moartă și Caroline era afară atunci. Dar Tyler știa. Adu-ți aminte, a spus: „Poate că dacă nu te ascundeai în living, ai fi văzut ce se întâmpla.” De unde putea să știe?

— Bonnie, dacă încerci să sugerezi că Tyler a fost criminalul, pur și simplu nu ține. În primul rând, nu e atât de deștept încât să organizeze o asemenea crimă, spuse Meredith.

— Dar mai e ceva, Meredith. Anul trecut, la Balul celor dintr-a XI-a, Tyler a pus o mână pe umărul meu gol. N-o să uit niciodată senzația. Mâna lui era mare, cărnoasă, fierbinte și umedă. Bonnie se

înfioră la amintire. Exact ca mâna care m-a apucat aseară.

Dar Meredith clătină din cap și nici Matt nu părea prea convins.

— Atunci cu siguranță Elena își pierde timpul cerându-ne să-l aducem înapoi pe Stefan, spuse Matt. Aș putea să mă ocup eu de Tyler cu câteva croșee bune.

— Gândește-te, Bonnie, adăugă Meredith. Are Tyler puterea psihică să mute o tablă Ouija sau să pătrundă în visele tale? Are?

Nu avea. Din punct de vedere paranormal, Tyler era cam la fel de inert ca și Caroline. Bonnie nu putea nega asta. Dar nici intuiția nu și-o putea nega. Nu avea nici o logică, dar continua să creadă că Tyler fusese în casă în noaptea trecută.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse Meredith. S-a întunecat, și tatăl tău o să fie furios.

Tăcură tot drumul către casă. Bonnie se gândea tot la Tyler. Odată ajunși la ea acasă, merseră sus în camera ei cu șervețelele și începură să caute prin cărțile lui Bonnie despre druizi și magie celtă. Încă de când descoperise că era descendenta unui vechi neam de magicieni, Bonnie fusese interesată de druizi. Iar într-una din cărți găsi un ritual pentru un descântec de convocare.

— Trebuie să cumpărăm lumânări, spuse. Și apă pură – ar fi mai bine să luăm la sticlă, îi spuse lui Meredith. Și cretă ca să desenăm un cerc pe podea, și ceva să facem un mic foc. Astea le pot găsi în casă. Nu e nici o grabă; descântecul trebuie făcut la miezul nopții.

Mai era mult până la miezul nopții. Meredith se duse și cumpără tot ce era necesar de la un magazin de băcănie. Luară cina împreună cu familia lui Bonnie, deși nici unuia dintre ei nu prea îi era foame. La unsprezece, Bonnie desenase deja cercul pe podeaua camerei sale și toate celelalte ingrediente erau așezate pe o băncuță joasă în interiorul cercului. Când bătu ora douăsprezece, începu.

Sub privirile lui Matt și Meredith, făcu un mic foc într-un vas de lut. În spatele vasului ardeau trei lumânări; Bonnie înfipse un ac cu gămălie la jumătatea celei din mijloc. Apoi despături un șervețel de

hârtie, vărsă cu grijă bucățelele de sânge uscat într-un pahar cu apă și amestecă. Apa deveni roz-ruginie.

Desfăcu celălalt șervețel. Luă de trei ori cu vârful degetelor păr și îl aruncă în foc, unde se aprinse și arse cu un miros groaznic. Apoi picură trei stropi din apa roșiatică peste flăcări, care sfârâiră.

Ochii ei se îndreptară către cuvintele din cartea deschisă.

În grabă mare purcede acum,
De trei ori chemat de descântecul meu,
De trei ori tulburat de focul meu.
Vino la mine fără să pregeți pe drum.

Citi cuvintele cu voce tare, rar, de trei ori. Apoi se lăsă pe vine, sprijinindu-se pe călcâie. Focul continua să ardă, cu fum. Flăcările lumânărilor dansau.

— Și acum? întrebă Matt.

— Nu știu. Spune doar să așteptăm ca lumânarea din mijloc să ardă până la ac.

— Și pe urmă?

— Bănuiesc că o să aflăm când se întâmplă.

În Florența, se lumina de ziuă.

Stefan o urmărea pe fată cum cobora scările, cu o mână așezată ușor pe balustradă pentru echilibru. Mișcările ei erau încete și ca într-un vis, de parcă plutea.

Deodată, se clătină și se apucă mai strâns de balustradă. Stefan ajunse repede în spatele ei și o sprijini de cot.

— Te simți bine?

Ea ridică privirea către el cu aceeași expresie de reverie. Era foarte drăguță. Hainele ei erau scumpe și după ultima modă, iar părul fetei, ciufulit într-un fel foarte șic, era blond. O turistă. Știu că era americană înainte să deschidă gura.

— Da... cred...

Ochii ei căprui aveau o privire încețoșată.

— Ai cum să ajungi acasă? Unde stai?

— Pe Via dei Conti, lângă capela Medici. Sunt venită cu programul Gonzaga în Florența.

Fir-ar să fie! Deci nu turistă, ci studentă. Și asta însemna că o să le povestească și colegilor ei despre frumosul italian pe care l-a cunoscut aseară. Cel cu ochi verzi, întunecați. Cel care a dus-o acasă la el în locuința lui exclusivistă de pe Via Tornabuoni și a hrănit-o și i-a dat să bea și apoi, în lumina Lunii, poate, în camera lui sau afară în curtea interioară, s-a aplecat să se uite în ochii ei și...

Privirea lui Stefan se întoarse de la gâtul fetei, cu cele două răni roșii, ca două înțepături. Văzuse atât de des asemenea urme – cum de mai aveau puterea de a-l tulbura? Dar îl tulburau; îl îngrețoșau și stârneau în adâncul lui un foc mocnit.

— Cum te cheamă?

— Rachael. Cu doi de a. Îi spuse pe litere.

— Bine, Rachael. Uită-te la mine. O să te duci înapoi la pensie și n-o să-ți mai amintești nimic din ce s-a întâmplat noaptea trecută. Nu știi unde ai fost și cu cine ai fost. Și nici pe mine nu m-ai văzut vreodată. Repetă.

— Nu-mi amintesc nimic de azi-noapte, spuse ea ascultătoare, cu privirea ațintită în ochii lui.

Puterile lui Stefan nu erau atât de mari pe cât ar fi fost dacă ar fi băut sânge omenesc, dar pentru ce voia el acum erau suficiente.

— Nu știu unde am fost și cu cine. Nu te-am văzut pe tine.

— Bun. Ai bani să ajungi acasă? Uite.

Stefan scoase din buzunar un pumn de bancnote mototolite – în majoritate de 50 000 și 100 000 de lire – și o conduse afară.

După ce o văzu urcată în siguranță într-un taxi, se întoarse înăuntru și se îndreptă direct către camera lui Damon.

Damon stătea tolănit lângă fereastră, curățând de coajă o

portocală, încă dezbrăcat. Ridică privirea, sâcâit, când Stefan intră.

— De obicei se bate la ușă, spuse.

— Unde ai cunoscut-o? Întrebă Stefan. Și apoi, când Damon îi aruncă o privire goală, adăugă: Pe fata aia, Rachael.

— Așa o chema? Nu cred că m-am obosit să întreb. La Bar Gilli. Sau poate era Bar Mario. De ce?

Stefan făcu un efort să-și stăpânească furia.

— Țsta nu e singurul lucru pe care nu te-ai obosit să-l faci. Nu te-ai obosit nici să o influențezi să te uite. Chiar vrei să fii prins, Damon?

Buzele lui Damon se arcuiră într-un zâmbet și el desprinse o fâșie răsucită de coajă de portocală.

— Eu nu sunt niciodată prins, frățiore, spuse el.

— Și ce ai de gând să faci când or să vină după tine? Când cineva își dă seama că „Dumnezeule, pe Via Tornabuoni e un monstru care sugă sângele”? O să-i omori pe toți? O să aștepți până când sparg ușa și pe urmă o să te topești în întuneric?

Damon îl privi în ochi, sfidător, și zâmbetul acela ușor îi rămase pe buze.

— De ce nu? spuse.

— Fir-ai tu să fii! exclamă Stefan. Ascultă-mă, Damon. Asta trebuie să înceteze.

— Grija ta pentru siguranța mea mă emoționează.

— Nu e corect, Damon. Să iei împotriva voinței ei o fată...

— Oh, dar a fost voința ei, frate. Era foarte, foarte dornică.

— I-ai spus ce aveai de gând să faci? Ai avertizat-o ce se poate întâmpla dacă schimbă sânge cu un vampir? Coșmarurile, viziunile paranormale? Era dornică de asta? Dându-și seama că Damon nu avea de gând să-i răspundă, Stefan continuă. Știi că e rău ce faci.

— Adevărul e că știu.

Spunând asta, Damon îi aruncă lui Stefan unul din zâmbetele lui neașteptate și enervante, care durau doar o fracțiune de secundă.

— Și nu-ți pasă, spuse Stefan deprimat, întorcându-și privirea.

Damon aruncă portocala departe de el. Tonul lui era insinuant, persuasiv.

— Frățioare, lumea este plină de ceea ce tu numești „rău”, spuse. Ce-ar fi să te relaxezi și să te alături taberei celor învingători? E mult mai distractiv, te asigur.

Stefan simți cum îl cuprinde furia.

— Cum poți să spui asta? îi replică pe un ton arzător. N-ai învățat nimic de la Katherine? Ea a ales „tabăra celor învingători”.

— Katherine a murit prea repede, spuse Damon. Zâmbea din nou, dar privirea îi era de gheață.

— Și acum nu te poți gândi decât la răzbunare. Uitându-se la fratele său, Stefan simți o greutate apăsătoare pe piept. La asta și la propria ta plăcere, spuse.

— Ce altceva mai există? Plăcerea e singura realitate, frățioare – plăcere și putere. Și tu ești un vânător prin natura ta, în aceeași măsură ca și mine, spuse Damon. Apoi adăugă: Oricum, nu-mi aduc aminte să te fi invitat să vii la Florența cu mine. Dacă tot nu te distrezi, de ce nu pleci?

Brusc, greutatea de pe pieptul lui Stefan deveni și mai strivitoare, dar privirea lui, ațintită în ochii lui Damon, rămase neclintită.

— Știi de ce, spuse el calm.

Și în cele din urmă avu satisfacția să-l vadă pe Damon lăsându-și ochii în jos.

În mintea lui Stefan răsunau cuvintele Elenei. Era pe moarte atunci, și vocea ei abia se deslușea, dar el o auzise limpede. Trebuie să aveți grijă unul de celălalt. Stefan, îmi promiți? Promiți să aveți grijă unul de celălalt? Iar el promisese, și avea de gând să se țină de cuvânt. Indiferent cum.

— Știi de ce nu plec, îi spuse din nou lui Damon, care nu voia să se uite la el. Tu poți să pretinzi că nu-ți pasă. Poți să păcălești pe toată lumea. Dar eu știu că adevărul e altul.

Ar fi fost un gest plin de bunătate ca acum să îl lase singur pe Damon, dar Stefan nu avea chef să fie bun.

— Știi, fata aia pe care ai agățat-o, Rachael..., adăugă el. Părul era în regulă, dar ochii ei nu aveau culoarea potrivită. Ochii Elenei erau albaștri.

Spunând acestea, se întoarse, vrând să-l lase pe Damon să se gândească la asta – evident, dacă Damon voia să facă ceva atât de constructiv. Dar nu mai ajunse până la ușă.

— Acum! spuse Meredith cu o voce ascuțită, privind țintă flacăra lumânării și acul.

Lui Bonnie i se tăie răsuflarea. În fața ei se deschidea ceva ca un fir argintiu, un tunel argintiu de comunicare. Ea se repezea de-a lungul lui, fără să se poată opri sau să-și regleze ritmul pașilor. Oh, Doamne, își spuse, când ajung la capăt și mă lovesc de...

Fulgerul din capul lui Stefan era lipsit de sunet și lumină, și la fel de puternic ca un bubuit de tunet. În același timp simți o smucire violentă. Un imbold de a urma... ceva. Țsta nu era ca îndemnul subliminal viclean al lui Katherine de a se duce undeva; ăsta era un strigăt paranormal. Un ordin căruia nu putea să nu i se supună.

În interiorul fulgerului simți o prezență, dar cu greu îi veni să creadă cine era.

Bonnie?

Stefan! Ești tu! A mers!

Bonnie, ce-ai făcut?

Elena mi-a spus s-o fac. Zău, Stefan, ea mi-a spus. Avem probleme și avem nevoie...

Și asta a fost tot. Comunicarea se întrerupse, prăbușindu-se în sine, ajungând cât o gămălie de ac. Dispăruse, și în urma ei camera vibra de Putere.

Stefan și fratele lui rămaseră uitându-se lung unul la altul.

Bonnie expiră profund, și abia acum își dădu seama că își ținuse răsuflarea, și deschise ochii, deși nu-și aducea aminte să-i fi închis. Stătea întinsă pe spate. Matt și Meredith erau ghemuiți lângă ea și o priveau speriați.

— Ce s-a întâmplat? A mers? întrebă Meredith.

— A mers. Îi lăsa să o ajute să se ridice. Am intrat în contact cu Stefan. Am vorbit cu el. Acum tot ce putem face e să așteptăm să vedem dacă vine sau nu.

— Ai pomenit de Elena? întrebă Matt.

— Da.

— Atunci vine.

Capitolul 5

Luni, 8 iunie, 11:15 p.m.

Dragă Jurnalule,

În noaptea asta se pare că nu prea pot să dorm, așa că aș putea foarte bine să-ți scriu. Toată ziua de azi am așteptat să se întâmple ceva. Nu faci un descântec ca ăla și-l vezi că funcționează și pe urmă nu se mai întâmplă nimic.

Dar nimic nu s-a întâmplat. Nu m-am dus la școală pentru că mama s-a gândit că e mai bine așa. S-a supărat că Matt și Meredith au stat atât de târziu sâmbătă seară și a spus că am nevoie de odihnă. Dar de fiecare dată când mă întind în pat văd fața lui Sue.

Tatăl lui Sue a vorbit la înmormântarea Elenei. Mă întreb cine o să vorbească pentru Sue miercuri.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la astfel de lucruri.

Poate că o să încerc să adorm din nou. Poate că dacă stau întinsă în pat cu căștile la urechi n-o s-o mai văd pe Sue.

Bonnie puse jurnalul la loc în sertarul noptierei și își scoase

Walkman-ul. Luă toate posturile la rând pe când se uita la tavan cu ochi somnoroși. Printre pârâiturile undelor statice auzi în urechi vocea unui D.J.

— Și iată un hit clasic pentru toți fanii fantasticilor ani '50. Noapte bună, iubito de la Vee-Jay Records, cu The Spaniels...

Pe ritmurile muzicii, Bonnie se cufundă în somn.

Siropul cu înghețată era de căpșuni, preferatul lui Bonnie. Tonomatul cânta Noapte bună, iubito, iar teigheaua era uluitor de curată. Dar Elena, își spuse hotărâtă Bonnie, n-ar fi trebuit să poarte o fustă cloș cu un cățel pe ea. „Fără fuste cloș”, spuse, arătând către ea. Elena ridică privirea din înghețata de vanilie cu sos de ciocolată. Părul blond îi era strâns la spate într-o coadă de cal.

„Cine se mai gândește la lucrurile astea acum?” întrebă Bonnie.

„Tu, prostuțo. Eu sunt doar în vizită.”

„Oh.”

Bonnie sorbi din siropul ei. Vise. Exista un motiv pentru care trebuia să se teamă de vise, dar acum nu și-l putea aminti.

„Nu pot să stau mult”, spuse Elena. „Cred că el deja știe că sunt aici. Am venit doar să-ți spun...”

Se încruntă.

Bonnie se uită la ea plină de înțelegere.

„Nici tu nu poți să-ți aduci aminte?” spuse.

Mai bău din sirop. Avea un gust ciudat.

„Am murit prea tânără, Bonnie. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le fac, să le realizez. Iar acum trebuie să te ajut pe tine.”

„Mulțumesc”, spuse Bonnie.

„Știi, asta nu e ușor. Nu am atâta putere. E greu să ajung la tine și e greu să fac ca lucrurile să nu se deterioreze.”

„Tre' să menții totul așa cum e”, fu de acord Bonnie, încuviințând din cap.

Se simțea ciudat de amețită. Ce era în siropul ăsta?

„Nu am prea mult control, și lucrurile devin ciudate uneori. Cred că el face asta. Întotdeauna se luptă cu mine. Te pândește pe tine. Și de fiecare dată când încercăm să comunicăm, apare.”

„Bine.”

Camera plutea. „Bonnie, mă asculți? El poate să-ți folosească frica împotriva ta. Așa pătrunde în orice minte.”

„Bine...”

„Dar nu-l lăsa să-ți pătrundă în minte. Spune asta tuturor. Și spune-i lui Stefan...”

Elena se opri și își duse o mână la gură. Ceva căzu pe înghețata ei de vanilie. Era un dinte.

„El e aici.”

Vocea Elenei era ciudat de neclară. Bonnie se holbă la dinte cu groază și fascinație. Zăcea în mijlocul ornamentului de frișca, printre bucățile de migdale.

„Bonnie, spune-i lui Stefan...”

Încă un dinte căzu, și un altul. Elena începu să plângă, cu amândouă mâinile la gură acum. Ochii ei erau îngroziți, cu o privire disperată.

„Bonnie, nu pleca...”

Dar Bonnie se dădea înapoi, cu pași împiedicați. Totul se învârtea în jur. Siropul se revărsă cu bulbuci din paharul ei, dar nu era sirop; era sânge. Roșu strălucitor și plin de spumă, asemenea sputei pe care o scuipi în pragul morții. Bonnie simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

„Spune-i lui Stefan că îl iubesc!”

Era vocea unei femei bătrâne și fără dinți, și se stinse în suspine isterice. Bonnie se bucură să se cufunde în întuneric și să uite totul.

Bonnie ronțăia capătul cariocii, cu ochii la ceas, cu gândul la calendar. Încă opt zile și jumătate de școală în care trebuia să supraviețuiască. Și avea senzația că fiecare minut urma să fie un

adevărat chin.

Un tip o spusese de-a dreptul, ferindu-se de ea pe scări: „Nu te supăra, dar toți prietenii tăi sfârșesc morți.” Bonnie se duse la toaletă și plânsese.

Dar acum tot ceea ce voia să facă era să plece din școală, să fie departe de fețele grave și privirile acuzatoare – sau, și mai rău, privirile compătimitoare. Directorul ținuse un discurs la stația de amplificare, vorbind despre „această nouă nenorocire” și „această îngrozitoare pierdere”, iar Bonnie simțise ochii tuturor în spatele ei, ca și cum ar fi săpat niște găuri acolo.

Când sună clopoțelul, fu prima persoană care ieși pe ușă. Dar în loc să se ducă spre sala unde avea următoarea oră, se duse din nou la toaletă, unde așteptă să sune iar clopoțelul. Apoi, când holurile deveniră pustii, se îndreptă grăbită către aripa cabinetelor de limbi străine. Trecu pe lângă programe și bannere cu evenimentele sfârșitului de an fără să le arunce nici o privire. Ce mai conta SAT, ce mai conta absolvirea, ce mai conta toate celelalte lucruri? Până la sfârșitul Lunii puteau fi cu toții morți.

Bonnie fu cât pe-aci să se ciocnească de persoana care stătea în hol. Ridică brusc privirea de la picioarele ei pentru a vedea pantofii de pânză ușor tociți, așa cum se purta, un model străin. Deasupra lor erau jeanșii, mulați, destul de purtați cât să pară moi peste mușchii tari. Șolduri înguste. Un piept interesant. Un chip care l-ar înnebuni pe un sculptor: gură senzuală, pomeți înalți. Ochelari negri de soare. Un păr negru ușor ciufulit.

Bonnie rămase câteva clipe holbându-se.

Oh, Doamne, uitasem cât de superb arată, își spuse. Elena, iartă-mă, dar o să pun eu mâna pe el.

— Stefan! exclamă ea.

Apoi mintea ei o aduse din nou în realitate și aruncă o privire temătoare în jur. Nu se vedea nimeni. Îl apucă de braț.

— Ești nebun, să apari aici? Te-ai țicnit?

— Trebuia să te gădesc. Am crezut că e urgent.

— Este, dar...

Părea atât de nelalocul lui, stând acolo în holul liceului. Atât de exotic. Ca o zebra într-o turmă de oi. Începu să îl împingă către un dulap în care se țineau măturile.

El nu voia. Și era mai puternic decât ea.

— Bonnie, ai spus că ai vorbit cu...

— Trebuie să te ascunzi! O să mă duc după Matt și Meredith și o să-i aduc aici și o să vorbim. Dar dacă te vede cineva, o să fii probabil linșat. A mai fost o crimă.

Stefan se schimbă la față și o lăsă să îl împingă către dulap. Vru să spună ceva, apoi se hotărî să tacă.

— O să aștept, spuse el simplu.

Lui Bonnie îi luă doar câteva minute ca să-l găsească pe Matt la cursul de mecanică auto și pe Meredith la ora de economie. Se grăbiră toți trei către dulapul cu mături și îl scoaseră rapid pe Stefan din școală, cât mai discret cu putință, ceea ce era aproape imposibil.

Cineva cu siguranță ne-a văzut, își spuse Bonnie. Totul depinde de cine, și cât de gură-spartă e.

— Trebuie să-l ducem într-un loc sigur – nu acasă la noi, spunea Meredith.

Mergeau cât puteau de repede prin parcare școlii.

— Da, dar unde? Stați puțin, ce ziceți de pensiune?...

Vocea lui Bonnie se stinse. Chiar în fața ei, în parcare, era o mașină mică și neagră. O mașină italienească, zveltă și cu un aspect foarte sexy. Toate ferestrele erau negre, ceea ce încălca legea; nu se vedea nimic înăuntru. Apoi Bonnie desluși emblema cu căluțul cabrat din spate.

— Oh, Doamne!

Stefan se uită la Ferrari distrat.

— E a lui Damon. Trei perechi de ochi se întoarseră către el șocate.

— A lui Damon? spuse Bonnie, auzind chițăitul din vocea ei.

Spera că ceea ce voia să spună Stefan era că Damon doar i-o împrumutase.

Dar fereastra mașinii cobora, dând la iveală un păr negru la fel de lucios ca și mașina, ochelari de soare reflectorizanți și un zâmbet foarte alb.

— Buon giorno, spuse pe un ton agreabil Damon. Vrea cineva să se plimbe cu mașina?

— Oh, Doamne, spuse din nou Bonnie, abia auzit.

Dar nu se dădu înapoi. Stefan era vizibil nerăbdător.

— Mergem către pensiune, spuse. Veniți după noi. Parcați în spatele hambarului ca să nu vă vadă nimeni mașina.

Meredith trebui să o tragă pe Bonnie de lângă Ferrari. Nu că Bonnie îl plăcea pe Damon sau că avea de gând să-l mai lase să o sărute, așa cum făcuse la petrecerea lui Alaric. Știa că e periculos; poate că nu așa de rău cum fusese Katherine, dar rău. Omorâse la întâmplare, doar de distracție. Îl omorâse pe domnul Tanner, profesorul de istorie, în Casa Bântuită pe care o organizaseră ca să strângă fonduri, de Halloweenul trecut. Ar putea să omoare din nou, oricând. Poate că de aceea, atunci când se uita la el, Bonnie se simțea ca un șoricel care se holba la un șarpe negru lucios.

În siguranța mașinii lui Meredith, Bonnie și Meredith schimbă o privire.

— Stefan n-ar fi trebuit să-l aducă cu el, spuse Meredith.

— Poate că a venit singur, sugeră Bonnie.

Nu credea că Damon era genul de persoană pe care să-l aduci undeva.

— De ce s-o facă? Nu ca să ne ajute, asta e sigur.

Matt nu spuse nimic. Nici măcar nu părea să remarce tensiunea din mașină. Doar se uita prin parbriz, pierdut în gânduri.

Cerul se întuneca.

— Matt?

— Lasă-l în pace, Bonnie, spuse Meredith.

Minunat, își spuse Bonnie, deprimarea așternându-se ca o pătură întunecată peste ea. Matt și Stefan și Damon, toți împreună, toți gândindu-se la Elena.

Parcară în spatele vechiului hambar, lângă mașina neagră joasă. Când intrară, Stefan era acolo singur, în picioare. Se întoarse și Bonnie văzu că își scosese ochelarii de soare. O străbătu un fior ușor, o senzație abia simțită de piele de găină pe brațe și gât. Stefan nu semăna cu nici un alt băiat pe care îl văzuse ea vreodată. Ochii lui erau atât de verzi, verzi ca frunzele de stejar primăvara. Dar acum ochii îi erau încercănați.

Urmă un moment de stânjeneală; ei trei stând într-o parte și uitându-se în tăcere la Stefan. Nimeni nu părea să știe ce trebuia să spună.

Apoi Meredith se apropie de el și îl luă de mână.

— Pari obosit, spuse.

— Am venit cât am putut de repede.

O cuprinse cu un braț, într-o îmbrățișare scurtă, aproape șovăitoare. N-ar fi făcut niciodată asta pe vremuri, își spuse Bonnie. Pe atunci era foarte rezervat.

Veni și ea spre el, pentru a-l îmbrățișa. Pielea lui Stefan era rece sub tricou, și ea se abținu cu greu să nu tremure. Când se trase înapoi, avea ochii umezi. Ce simțea acum, că Stefan Salvatore se întorsese în Fell's Church? Ușurare? Tristețe pentru amintirile pe care le aducea cu el? Teamă? Tot ce știa era că voia să plângă.

Stefan și Matt se priveau. Iar începem, își spuse Bonnie. Era aproape caraghios; pe fețele lor se citea aceeași expresie. Îndurerată și obosită, și încercând să nu o arate. Indiferent ce se întâmplă, Elena va fi întotdeauna între ei.

În cele din urmă, Matt întinse mâna și Stefan o strânse. Se dădură amândoi în spate, părând bucuroși că încheiaseră cu salutul.

— Unde e Damon? întrebă Meredith.

— Se învârte pe aici. M-am gândit că am putea sta câteva minute fără el.

— Am putea sta câteva decenii fără el, izbucni Bonnie înainte să se poată abține, iar Meredith spuse:

— Nu putem avea încredere în el, Stefan.

— Eu cred că te înșeli, spuse calm Stefan. Poate fi de mare ajutor dacă se concentrează.

— Asta în vreme ce din două în două nopți omoară câțiva dintre locuitorii orașului? spuse Meredith, ridicând din sprâncene. N-ar fi trebuit să-l aduci cu tine, Stefan.

— Dar nu el m-a adus.

Vocea veni din spatele lui Bonnie, chiar din spatele ei și înspăimântător de aproape. Bonnie tresări și se repezi instinctiv spre Matt, care o strânse de umăr.

Damon zâmbi scurt, cu un singur colț al gurii ridicându-se ușor. Își scosese ochelarii, dar ochii lui nu erau verzi. Erau negri ca adâncul dintre stele. Arată aproape mai bine ca Stefan, își spuse într-o izbucnire pasională necontrolată Bonnie, găsim degetele lui Matt și apucându-le strâns.

— Deci acum e a ta, nu? îi spuse Damon lui Matt pe un ton nonșalant.

— Nu, răspunse Matt, dar continuă să-i strângă mâna lui Bonnie.

— Nu Stefan te-a adus? întrebă Meredith din cealaltă parte.

Dintre ei toți, ea părea cea mai puțin afectată de Damon, cea mai puțin temătoare de el, cea mai puțin influențată de prezența lui.

— Nu, spuse Damon, continuând să se uite la Bonnie. El nu se întoarce ca alți oameni, își spuse ea. Urmărește ceea ce vrea, indiferent ce se întâmplă.

— Tu m-ai adus, spuse.

— Eu?

Bonnie ezită pentru o clipă, neștiind ce vrea el să spună.

— Tu. Tu ai făcut vraja, nu?

— Vraja...

Of, la naiba. În mintea lui Bonnie se ivi o imagine, păr negru pe un șervețel alb. Ochii ei se îndreptară către părul lui Damon, mai subțire și mai drept decât al lui Stefan, dar la fel de întunecat. E clar că Matt greșise când sortase firele de păr.

Vocea lui Stefan era nerăbdătoare.

— Tu ne-ai chemat, Bonnie. Am venit. Ce se întâmplă?

Se așezară cu toții pe baloturile de fân putrezite, cu excepția lui Damon, care rămase în picioare. Stefan era aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, cu privirea ațintită asupra lui Bonnie.

— Mi-ai spus... ai spus că Elena a vorbit cu tine. Se simți o pauză ușoară înainte să rostească numele. Chipul îi era încordat de forța autocontrolului.

— Da. Bonnie reuși să-i zâmbească. Am avut un vis, Stefan, un vis foarte ciudat...

Îi povesti visul și apoi ce se întâmplase după aceea. Dură mult. Stefan asculta concentrat, și ochii lui verzi scânteiau ori de câte ori Bonnie pomenea numele Elenei. Când îi spuse cum se încheiase petrecerea lui Caroline, și cum găsiseră trupul lui Sue în curtea din spate, fața lui se albi, dar nu rosti nimic.

— Poliția a venit și a spus că e moartă, dar noi știam asta deja, încheie Bonnie. Și au luat-o pe Vickie... biata Vickie bătea câmpii. N-au vrut să ne lase să vorbim cu ea, iar mama ei închide telefonul dacă o sunăm. Sunt oameni care chiar spun că Vickie a făcut-o, ceea ce e absolut aiurea. Dar nu vor să creadă că Elena a vorbit cu noi, așa că n-or să creadă nimic din ceea ce a spus ea.

— Și ceea ce a spus a fost „el”, o întrerupse Meredith. De câteva ori. E un bărbat; cineva cu foarte multă putere supranaturală.

— Și un bărbat a fost cel care m-a apucat de mână în hol, spuse Bonnie.

Îi spuse lui Stefan despre suspiciunile ei legate de Tyler, dar, așa cum remarcă Meredith, Tyler nu se potrivea cu restul descrierii. Nu

avea nici mintea și nici puterea paranormală pentru a fi cel despre care îi avertizase Elena.

— Dar Caroline? întrebă Stefan. Ar fi putut să vadă ceva?

— Era afară în fața casei, spuse Meredith. A găsit ușa și a ieșit în vreme ce noi orbecăiam prin casa cufundată în beznă. A auzit țipetele, dar era prea speriată ca să se întoarcă în casă. Și, ca să fiu sinceră, nici nu o condamnm.

— Așadar, nimeni n-a văzut de fapt ce s-a întâmplat, cu excepția lui Vickie.

— Nimeni altcineva. Iar Vickie nu vrea să spună nimic. Bonnie reluă povestea de unde rămăsese. Când ne-am dat seama că nimeni nu ne crede, ne-am adus aminte de mesajul Elenei despre vraja de convocare. Ne-am închipuit că tu erai cel pe care voia să-l convocam, pentru că se gândea că ai putea face ceva să ajuți. Așadar... poți?

— Aș putea să încerc, spuse Stefan.

Se ridică și se îndepărtă puțin de ei, întorcându-le spatele. Rămase acolo un timp, în tăcere, fără să se miște. În cele din urmă se răsuci și o privi pe Bonnie în ochi.

— Bonnie, spuse calm dar cu o privire intensă, în visele tale tu chiar ai vorbit cu Elena față în față. Crezi că dacă ai intra într-o transă ai putea să o faci din nou?

Bonnie se sperie puțin de ceea ce văzu în ochii lui. Ardeau ca niște smaralde strălucitoare pe fața lui palidă. Dintr-odată fu ca și cum ea ar fi putut vedea dincolo de masca de autocontrol pe care o purta. Sub ea se afla atâta durere, atâta dor... așa de intense încât Bonnie abia se putea uita.

— Aș putea, sigur... dar, Stefan...

— Atunci o s-o facem. Chiar aici, chiar acum. Și o să vedem dacă mă poți lua cu tine.

Ochii aceia o hipnotizau, nu cu vreo Putere ascunsă, ci cu forța pură a voinței lui. Bonnie voia să facă asta pentru el – el o făcea să

vrea să facă orice pentru el. Dar amintirea aceluia ultim vis era copleșitoare. Nu putea înfrunta din nou acea oroare; nu putea.

— Stefan, e prea periculos. Aș putea să mă deschid către orice – și mi-e teamă. Dacă lucrul ăla pune stăpânire pe mintea mea, nu știu ce s-ar întâmpla. Nu pot, Stefan. Te rog. Chiar și cu o placă Ouija, e ca și cum l-aș invita să vină.

Pentru o clipă, Bonnie crezu că el avea să încerce să o convingă. Gura lui se strânse într-o linie îngustă, încăpățanată, și ochii îi scânteiară și mai puternic. Dar apoi, încet, focul din ei se stinse.

Bonnie simți că i se frânge inima.

— Stefan, îmi pare rău, șopti ea.

— Asta e, va trebui să ne descurcăm singuri, spuse Stefan.

Masca era din nou la locul ei, dar zâmbetul lui părea forțat, ca și cum l-ar fi durut. Apoi vorbi pe un ton mai alert:

— Mai întâi trebuie să aflăm cine e acest criminal, ce caută aici. Tot ce știm acum e că, din nou, o entitate malefică a venit în Fell's Church.

— Dar de ce? spuse Bonnie. De ce ar alege acest loc ceva malefic? N-am avut deja parte de suficient rău?

— Într-adevăr, chiar pare o coincidență ciudată, spuse Meredith pe un ton ușor amuzat. De ce-am fi noi binecuvântați într-un mod atât de special?

— Nu e o coincidență, spuse Stefan. Se sculă în picioare și își ridică mâinile într-un gest care arăta că nu știa exact cum să înceapă. Există pe acest pământ câteva locuri care sunt... diferite, spuse el. Care sunt pline de energie paranormală, fie ea pozitivă sau negativă, bună sau rea. Unele dintre ele au fost dintotdeauna așa, ca Triunghiul Bermudelor și Câmpia Salisbury, locul unde a fost înălțat Stonehenge. Altele au devenit în timp așa, mai ales locurile unde a fost vărsat mult sânge.

Se uită la Bonnie.

— Spirite neliniștite, șopti ea.

— Da. A fost o bătălie aici, nu-i așa?

— În Războiul Civil, spuse Matt. Așa a ajuns în ruine biserica din cimitir. A fost măcel de ambele părți. Nu a câștigat nimeni lupta, dar aproape toți cei de pe câmpul de bătălie au fost omorâți. Pădurea e plină de mormintele lor.

— Iar pământul a fost îmbibat de sângele lor. Un astfel de loc atrage supranaturalul. Atrage maleficul. De aceea a fost ademenită de la început Katherine de Fell's Church. Și eu am simțit asta, de când am venit aici.

— Și acum a venit altceva, spuse Meredith, de data asta foarte serioasă. Dar cum ar trebui să luptăm împotriva lui?

— Mai întâi trebuie să aflăm cu cine avem de-a face. Cred că...

Dar înainte să poată continua, se auzi un scârțâit și o fâșie de lumină palidă, prăfoasă, căzu peste baloturile de paie. Ușa hambarului se deschisese.

Toți se încordată, într-o reacție de apărare, gata să sară în picioare și să o ia la fugă sau să lupte. Dar silueta care deschidea cu cotul ușa imensă era orice în afară de amenințătoare.

Doamna Flowers, proprietara pensiunii, le zâmbea, iar ochii ei negri și mici erau adânciți în rețeaua de riduri. Avea în mână o tavă.

— M-am gândit că poate ați vrea să beți ceva în timp ce vorbiți, copii, le spuse ea pe un ton liniștitor.

Cei din hambar schimbară priviri deconcertate. Cum de știuse că erau acolo? Și cum putea să fie atât de calmă?

— Haideți, luați de-aici, continuă doamna Flowers. E suc de struguri, făcut din strugurii mei Concord. Puse câte un pahar de carton lângă Meredith, Matt și Bonnie. Și v-am adus și niște prăjiturele cu ghimbir. Abia scoase din cuptor.

Întinse fiecăruia pe rând farfuria. Bonnie observă că nu le oferi prăjituri lui Stefan sau Damon.

— Voi doi puteți veni în pivniță dacă vreți, să gustați din vinul meu de coacăze negre, le spuse celor doi, și Bonnie ar fi putut jura

că le făcuse chiar cu ochiul.

Stefan trase aer adânc în piept.

— Aăă, știți, doamnă Flowers...

— Iar fosta ta cameră e exact la fel cum ai lăsat-o. Nimeni n-a mai fost acolo de când ai plecat. Poți s-o folosești când vrei; n-o să mă deranjeze absolut deloc.

Stefan păru să nu-și găsească cuvintele.

— Păi... mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Dar...

— Dacă îți faci griji că o să spun ceva cuiva, poți să fii liniștit. N-am obiceiul să merg cu vorba. N-am făcut-o și nici n-am s-o fac vreodată. Cum e sucul ăla de struguri? întrebă, întorcându-se brusc către Bonnie.

Bonnie luă repede o gură.

— Bun, spuse ea sincer.

— Când terminați, aruncați paharele la gunoi. Îmi place ca lucrurile să fie în ordine. Doamna Flowers își roti privirea prin hambar, clătinând din cap și oftând. Ce păcat, spuse. Așa o fată drăguță. Se uită cu atenție la Stefan, cu ochii ca niște mărgele de onix. De data asta te-așteaptă o sarcină grea, băiete, spuse și ieși, continuând să clatine din cap.

— Ce chestie! exclamă Bonnie, uitându-se lung după ea, uluită.

Toți se priviră în tăcere, nedumeriți.

— „Așa o fată drăguță” – dar care dintre ele? spuse în cele din urmă Meredith. Sue sau Elena?

Iarna trecută, Elena petrecuse mai bine de o săptămână chiar în hambarul ăsta – dar doamna Flowers nu avea cum să știe asta.

— I-ai spus tu ceva despre noi? îl întrebă Meredith pe Damon.

— Nici un cuvânt. Damon părea amuzat. E o femeie bătrână. E sărită de pe fix.

— E mai isteată decât a crezut-o oricare dintre noi, spuse Matt. Când mă gândesc la zilele în care am stat și am urmărit cum își pierdea vremea prin subsol – credeți că știa că o urmăream?

— Nu știu ce să cred, spuse încet Stefan. Nu pot decât să mă bucur că pare să fie de partea noastră. Și ne-a oferit un loc sigur în care să stăm.

— Și suc de struguri, nu uita. Matt îi zâmbi larg lui Stefan. Vrei și tu?

Îi întinse paharul de carton deja înmuiat.

— Mda, n-ai decât să-ți iei sucul de struguri și...

Dar și Stefan aproape că zâmbea. Pentru o clipă, Bonnie îi văzu pe cei doi așa cum fuseseră pe vremuri, înainte ca Elena să moară. Prietenoși, plini de afecțiune, simțindu-se la fel de bine unul cu celălalt așa cum se simțea ea cu Meredith. I se strânse inima.

Dar Elena nu e moartă, își spuse. E aici mai mult ca niciodată. Regizează tot ceea ce spunem sau facem.

Stefan era din nou serios.

— Când a intrat doamna Flowers, mă pregăteam să spun că ar fi bine să ne apucăm de treabă. Și cred că ar trebui să începem cu Vickie.

— N-o să vrea să stea de vorbă cu noi, replică imediat Meredith. Părinții ei nu lasă pe nimeni să se apropie de ea.

— Atunci va trebui pur și simplu să îi evităm pe părinți, spuse Stefan. Vii cu noi, Damon?

— O vizită la o fată drăguță? N-aș rata asta pentru nimic în lume.

Bonnie se întoarse alarmată către Stefan, dar el o liniști, în timp ce o conducea spre ieșirea din hambar.

— O să fie în regulă. Am de gând să stau cu ochii pe el.

Ceea ce Bonnie spera din toată inima.

Capitolul 6

Casa lui Vickie se înălța la un colț de stradă și ei se apropiară de pe strada laterală. Cerul se umpluse deja cu nori gri, purpurii.

Lumina părea lichidă, ca și cum era văzută pe sub apă.

— Cred că se apropie furtuna, spuse Matt. Bonnie se uită la Damon. Nici lui și nici lui Stefan nu le plăcea lumina puternică. Și putea simți Puterea care emana din el, ca un zumzet stins sub epidermă. El zâmbi fără să se uite la ea și spuse:

— Ce-ai zice de niște zăpadă în iunie? Bonnie își stăpâni un fior.

Se uitase la Damon de câteva ori în hambar și îl văzuse ascultând povestea cu un aer de indiferență detașată. Spre deosebire de Stefan, expresia lui nu se schimbase absolut deloc atunci când ea rostise numele Elenei – sau când le vorbise de moartea lui Sue. Oare ce simțea el cu adevărat pentru Elena? Stârnise odată o furtună de zăpadă și o lăsase să înghețe. Ce simțea acum? Oare chiar îl interesa prinderea criminalului?

— Aia e camera lui Vickie, spuse Meredith. Cu bovindoul care dă în spate.

Stefan se uită la Damon.

— Câți oameni sunt în casă?

— Doi. Bărbat și femeie. Femeia e beată.

Biata doamnă Bennett, își spuse Bonnie.

— Am nevoie să doarmă amândoi, spuse Stefan.

Fără voie, Bonnie fu fascinată de izbucnirea de Putere pe care o simți în Damon. Capacitățile ei paranormale nu fusese niciodată suficient de mari pentru a percepe esența pură a Puterii, dar acum erau. Acum o putea simți la fel de limpede cum vedea lumina violet care pălea sau cum mirosea caprifoiul de lângă fereastra lui Vickie.

Damon ridică din umeri.

— Au adormit. Stefan bătu ușor în fereastră. Nu veni nici un răspuns, sau cel puțin nici unul vizibil pentru Bonnie. Dar Stefan și Damon se priviră.

— E deja pe jumătate în transă, spuse Damon.

— E speriată. Încerc eu; pe mine mă știe, spuse Stefan, își puse vârful degetelor pe geam. Vickie, sunt Stefan Salvatore, rosti. Sunt

aici să te ajut. Vino și dă-mi drumul înăuntru.

Vocea lui era joasă, nu părea să fie auzită de cealaltă parte a sticlei. Dar o clipă mai târziu draperiile se mișcară și la fereastră apărură un chip.

Bonnie scoase un icnet găuit.

Părul lung și castaniu al lui Vickie era răvășit, iar pielea albă precum creta. Sub ochi avea cearcăne mari, întunecate. Privirea îi era fixă și sticloasă, iar gura cu buze aspre și crăpate.

— Arată de parcă s-ar fi machiat pentru scena cu nebunia Ofeliei, șopti Meredith. Cămașă de noapte și restul.

— Arată posedată, răspunse Bonnie tot în șoaptă, speriată.

Stefan spuse doar:

— Vickie, deschide fereastra.

Cu mișcări mecanice, ca o păpușă cu arc, Vickie răsuci mânerul uneia dintre ferestrele laterale ale bovindoului și Stefan spuse:

— Pot să intru?

Privirea sticloasă a lui Vickie trecu peste grupul de afară. Pentru o clipă, Bonnie crezu că Vickie nu recunoștea pe nici unul dintre ei. Apoi însă Vickie clipi și spuse încet:

— Meredith... Bonnie... Stefan? Te-ai întors. Ce căutați aici?

— Invită-mă înăuntru, Vickie. Vocea lui Stefan era hipnotică.

— Stefan... Apoi, după o pauză lungă: Vino înăuntru.

Ea se dădu înapoi, iar el puse o mână pe pervaz și sări în cameră. Matt îl urmă, apoi Meredith. Bonnie, care purta o fustă mini, rămase afară cu Damon. Îi părea rău că nu-și pusese azi jeanșii, dar nu știuse că o să meargă într-o expediție.

— N-ar trebui să fii aici, îi spuse Vickie lui Stefan, pe un ton aproape calm. El o să vină să mă ia. O să te ia și pe tine.

Meredith o cuprinse cu brațul pe după umeri. Stefan doar întrebă:

— Cine?

— El. Vine la mine în vis. El a omorât-o pe Sue. Tonul detașat al lui Vickie era mai înspăimântător decât ar fi fost o criză de isterie.

— Vickie, am venit să te ajutăm, îi spuse cu blândețe Meredith. Totul o să fie bine acum. N-o să-l lăsăm să-ți facă rău, îți promit.

Vickie se întoarse către ea. O privi lung, măsurând-o de sus în jos, ca și cum Meredith se schimbase dintr-odată în ceva incredibil. Apoi începu să râdă.

Era îngrozitor, o izbucnire răgușită de veselie ca o tuse scrâșnită. Și continuă întruna, până când Bonnie simți nevoia să-și astupe urechile. În cele din urmă, Stefan spuse:

— Vickie, termină.

Râsul se stinse în ceva ce semăna cu suspine, iar când Vickie ridică din nou capul, ochii ei nu mai erau atât de sticloși, ci mai degrabă sincer întristați.

— O să muriți cu toții, Stefan, spuse ea, clătinând din cap. Nimeni nu poate să i se pună împotriva și să rămână în viață.

— Trebuie să știm mai multe despre el ca să putem să luptăm cu el. Avem nevoie de ajutorul tău, replică Stefan. Spune-mi cum arată.

— Nu pot să-l văd în visele mele. E doar o umbră fără chip, șopti Vickie, cu umerii căzuți în față.

— Dar l-ai văzut în casa lui Caroline, insistă Stefan. Vickie, ascultă-mă, adăugă el când fata își întoarse repede ochii în altă parte. Știu că ești speriată, dar asta e important, mult mai important decât îți dai tu seama. Nu putem lupta împotriva lui dacă nu știm cu ce ne confruntăm, și tu ești singura, singura care are acum informațiile de care avem nevoie.

— Nu-mi aduc aminte...

Vocea lui Stefan era neînduplecată.

— Eu pot să te ajut să-ți aduci aminte, spuse. Vrei să mă lași să încerc?

Clipele se scurseră încet, apoi Vickie scoase un oftat prelung, bolborosit, și trupul îi deveni moale, lipsit de putere.

— Fă ce vrei, spuse ea indiferentă. Nu-mi pasă. N-o să schimb nimic.

— Ești o fată curajoasă. Acum uită-te la mine, Vickie. Vreau să te relaxezi. Doar uită-te la mine și relaxează-te.

Vocea lui Stefan coborî, devenind un murmur adormitor. Continuă așa câteva minute, și apoi ochii lui Vickie se închiseră.

— Stai jos. Stefan o conduse către pat. Se așeză lângă ea, privind-o. Vickie, acum te simți calmă și relaxată. Nimic din ce îți vei aminti nu îți va face rău, spuse el cu o voce alinătoare. Acum, vreau să te întorci la noaptea de sâmbătă. Ești sus, în dormitorul mare din casa lui Caroline. Sue Carson e cu tine, și mai e cineva. Vreau să vezi...

— Nu! Vickie se răsucea în toate părțile, ca și cum încerca să scape de ceva. Nu! Nu pot...

— Vickie, liniștește-te. El n-o să-ți facă rău. El nu te poate vedea acum, dar tu poți să-l vezi. Ascultă-mă.

În timp ce Stefan vorbea, scâncetele lui Vickie se potoliră. Dar ea tot se mai zbătea și se răsucea.

— Trebuie să-l vezi, Vickie. Ajută-ne să îl înfrângem. Cum arată?

— Arată ca diavolul!

Era aproape un țipăt. Meredith se așeză de cealaltă parte a lui Vickie și îi luă mâna. Se uită afară pe fereastră la Bonnie, care o privi cu ochi mari și ridică din umeri. Bonnie habar n-avea despre ce vorbea Vickie.

— Spune-mi mai mult, îi ceru Stefan cu o voce calmă.

Gura lui Vickie se crispă. Nările îi erau dilatate, ca și cum ar fi mirosit ceva oribil. Când vorbi, rosti fiecare cuvânt separat, ca și cum ceea ce spunea o îngrețoșa.

— Poartă... un impermeabil vechi. Îi flutură în jurul picioarelor în vânt. El stârnește vântul. Are părul blond. Aproape alb. Îi stă ridicat în cap. Ochii lui sunt atât de albaștri – un albastru electric. Vickie își linse buzele și înghiți cu greu, părând gata să verse. Albastrul e culoarea morții.

Un tunet bubui și pocni în înaltul cerului. Damon ridică repede privirea, apoi se încruntă, cu ochii îngustați.

— E înalt. Și râde. Întinde mâna să mă apuce și râde. Dar Sue țipă „Nu, nu” și încearcă să mă tragă înapoi. Așa că atunci o ia pe ea. Fereastra e spartă, și balconul e acolo. Sue strigă: „Nu, te rog.” Și pe urmă îl văd... îl văd cum o aruncă...

Răsuflarea lui Vickie e sacadată, vocea ei crește, isterică.

— Vickie, e în regulă. Nu ești acolo. Ești în siguranță.

— Oh, te rog, nu... Sue! Sue! Sue!

— Vickie, concentrează-te. Ascultă-mă. Mai vreau un singur lucru. Uită-te la el. Spune-mi dacă poartă o piatră albastră...

Dar Vickie își scutura violent capul în toate părțile, plângând, tot mai isterică.

— Nu! Nu! Urmez eu! Urmez eu!

Dintr-odată, ochii ei se deschiseră larg și ieși singură din transă, înecându-se, cu respirația tăiată. Apoi își întoarse capul cu o mișcare bruscă.

Pe perete, un tablou zăngănea.

Fu urmat de o oglindă în ramă de bambus, apoi de sticlutele cu parfum și rujurile de pe măsuța de toaletă. Cu un pocnet de floricele de porumb, cerceii începură să sară de pe un suport de cercei. Zăngănitul deveni tot mai puternic. O pălărie de paie căzu dintr-un cuier. Fotografiiile prinse la oglindă zburau pe jos. Casete și CD-uri se răspândeau de pe poliță și cădeau pe podea ca niște cărți de joc care erau împărțite.

Meredith sări în picioare, la fel ca și Matt, cu pumnii strânși.

— Fă-l să se oprească! Fă-l să se oprească! strigă disperată Vickie.

Dar nu se opri. Matt și Meredith se uitară în jur și văzură cum și alte obiecte se prindeau în dans. Tot ce se putea mișca se scutura, vibra, se legăna. Era ca și cum camera ar fi fost prinsă într-un cutremur.

— Gata! Gata! țipa ascutit Vickie, cu mâinile peste urechi.

Un tunet bubui chiar deasupra casei.

Bonnie tresări violent când văzu zigzagul fulgerului izbucnind pe cer. Instinctiv, se apucă de ceva. Când fulgerul despică cerul, un afiș de pe peretele lui Vickie se sfâșie pe diagonală, ca și cum fusese tăiat de un cuțit fantomatic. Bonnie își înăbuși un țipăt și strânse mai tare.

Apoi, la fel de repede ca și cum cineva răsucise un comutator, zgomotul se opri.

Camera lui Vickie era nemișcată. Ciucurii abajurului de la veioza de pe noptieră se legănau ușor. Afișul se răsucise în două bucăți zdrențuite, una sus și cealaltă jos. Încet, Vickie își luă mâinile de la urechi.

Matt și Meredith se uitară în jurul lor, aproape clătinându-se.

Bonnie închise ochii și murmură ceva ca o rugăciune. Abia când îi deschise din nou își dădu seama de ce se agățase. Era atingerea suplă și răcoroasă a unei jachete de piele. Era brațul lui Damon.

El însă nu se îndepărtase de ea. Nici acum nu se îndepărtă. Stătea aplecat ușor înainte, cu ochii îngustați, privind cu atenție camera.

— Uitați-vă la oglindă, spuse el.

Toată lumea se uită, iar lui Bonnie i se tăie răsuflarea, și-și încleștă din nou degetele pe brațul lui Damon. Nu o văzuse, dar trebuie să se fi întâmplat când totul din cameră înnebunise.

Pe suprafața oglinzii cu ramă de bambus se vedeau trei cuvinte, scrise cu rujul corai intens al lui Vickie.

Noapte bună, iubito.

— Oh, Doamne, șopti Bonnie.

Stefan își întoarse privirea de la oglindă la Vickie. Era ceva diferit în el acum, își spuse Bonnie – părea relaxat dar hotărât, ca un soldat care tocmai a primit confirmarea pornirii la război. Era ca și cum acceptase un soi de provocare personală.

Scoase un pachetel din buzunarul de la spate și îl desfăcu, dând la iveală câteva rămurele dintr-o plantă cu frunze verzi prelungi și flori mici, liliachii.

— Asta e verbină, verbină proaspătă, spuse el calm, cu o voce

calmă dar intensă. Am cules-o de lângă Florența; e vremea ei acum acolo. Luă mâna lui Vickie și îi puse în palmă pachețelul. Vreau să iei și să păstrezi asta. Pune câte puțin în fiecare încăpere a casei și ascunde câte o bucățică și în hainele părinților tăi dacă poți, ca să o aibă lângă ei. Atâta timp cât ai asta cu tine, n-o să poată pune stăpânire pe mintea ta. Te poate speria, Vickie, dar nu te poate forța să faci nimic, ca de pildă să-i deschizi fereastra sau ușa. Și, ascultă-mă bine, Vickie, pentru că asta e foarte important.

Vickie tremura, cu fața schimonosită. Stefan îi luă amândouă mâinile într-ale lui, și o forță să se uite la el, în vreme ce vorbea încet și clar.

— Dacă am dreptate, Vickie, nu poate să intre în casă dacă tu nu îl lași. Așa că vorbește cu părinții tăi. Spune-le că e important să nu invite nici un străin în casa voastră. De fapt, aș putea să-i spun lui Damon să le pună în gând ideea asta chiar acum.

Se uită la Damon, care dădu ușor din umeri și încuviință din cap, părând că atenția îi era îndreptată în altă parte. Stânjenită acum, Bonnie își luă mâna de pe jacheta lui.

Capul lui Vickie era aplecat peste verbină.

— O să găsească el o cale de a intra, spuse ea încet, cu o siguranță cumplită.

— Nu. Vickie, ascultă-mă. De acum înainte, o să-ți păzim casa; o să-l așteptăm.

— Nu contează, spuse Vickie. Nu-l puteți opri. Începu să râdă și să plângă în același timp.

— O să încercăm, spuse Stefan. Se uită la Meredith și Matt, care încuviințară din cap. Bun. Din acest moment nu vei mai fi niciodată singură. Întotdeauna o să fie cel puțin unul dintre noi afară care te va păzi.

Vickie doar clătină din capul aplecat. Meredith o strânse de braț și se ridică atunci când Stefan îi făcu un semn cu capul către fereastră.

Când ea și Matt veniră acolo lângă el, Stefan le spuse încet:

— Nu vreau să o las nepăzită, dar în clipa asta nu pot să rămân eu cu ea. Am ceva de făcut și trebuie să iau una dintre fete cu mine. Pe de altă parte, nu vreau să o las pe Bonnie sau pe Meredith singură cu ea. Se întoarse către Matt. Matt, vrei tu...

— O să rămân eu, spuse Damon. Toată lumea se uită la el surprinsă.

— Păi, e soluția logică, nu? Damon părea amuzat. În definitiv, ce-ai vrea să faci unul dintre ei împotriva lui?

— Pot să mă cheme pe mine. Pot să le monitorizez gândurile, spuse Stefan, nevrând să cedeze deloc.

— Ei, spuse Damon pe un ton ciudat, și eu te pot chema, frățioare, dacă am probleme. Oricum, m-am cam plictisit de investigația asta a ta. Aș putea la fel de bine să stau aici ca în orice altă parte.

— Vickie trebuie protejată, nu abuzată, spuse Stefan. Zâmbetul lui Damon era fermecător.

— Ea? Dădu din cap către fata care stătea pe pat, legănându-se cu capul aplecat peste verbină; de la părul răvășit până la picioarele desculțe, nu alcătuia un tablou prea atrăgător.

Crede-mă pe cuvânt, frate, pot să mă descurc mai bine de-atât.

Pentru o fracțiune de secundă, lui Bonnie i se păru că ochii aceia întunecați fulgeră într-o parte, către ea.

— Și oricum, întotdeauna spui că ai vrea să ai încredere în mine, adăugă Damon. Ai șansa acum să o dovedești.

Stefan părea că voia să aibă încredere, că era tentat să o facă. În același timp, părea și suspicios. Damon nu mai spuse nimic, doar zâmbi în felul acela al lui, sarcastic și enigmatic. Practic cerând să fie privit cu neîncredere, gândi Bonnie.

Cei doi frați rămaseră uitându-se unul la celălalt, în timp ce tăcerea și tensiunea umpleau aerul dintre ei. În acea clipă, Bonnie putu să vadă cât de asemănătoare erau fețele lor, una serioasă și concentrată, cealaltă afabilă și ușor batjocoritoare, dar amândouă inuman de frumoase.

Stefan expiră încet.

— Bine, spuse el în cele din urmă, calm. Bonnie, Meredith și Matt se uitau lung la el, dar el nu păru să-i vadă. Îi vorbi lui Damon ca și cum erau doar ei doi acolo.

— Rămâi aici, afară, undeva unde nu poți fi văzut. O să mă întorc și o să te schimb când o să termin ceea ce am de făcut.

Meredith ridică din sprâncene, dar nu comentă nimic. Și nici Matt. Bonnie încercă să-și îndepărteze senzația de neliniște. Probabil că Stefan știe ce face, își spuse ea. Oricum, ar trebui să știe.

— Nu sta prea mult, spuse Damon, ca încheiere.

Și așa au plecat, cu Damon cufundându-se în întuneric în umbra nucilor din curtea din spate a lui Vickie, și Vickie în camera ei, continuând să se legene.

În mașină, Meredith întrebă:

— Și acum?

— Trebuie să verific o teorie, spuse scurt Stefan.

— Că ucigașul e un vampir? întrebă Matt din spate, unde stătea alături de Bonnie. Stefan îi aruncă o privire rapidă.

— Da, spuse.

— De aceea i-ai spus lui Vickie să nu invite pe nimeni în casă, adăugă Meredith, participând și ea la raționament.

Vampirii, își aduse Bonnie aminte, nu puteau intra fără să fie invitați într-un loc unde trăiau și dormeau oamenii.

— Și de aceea, spuse ea acum, ai întrebat dacă individul purta o piatră albastră.

— O amuletă care să îl ferească de lumina zilei, spuse Stefan, întinzându-și mâna dreaptă: pe degetul său mijlociu se vedea un inel de argint cu lapislazuli. Fără așa ceva, expunerea directă la soare ne omoară. Dacă asasinul este vampir, are o piatră ca asta undeva asupra lui.

Instinctiv, Stefan ridică mâna și atinse pentru o fracțiune de secundă ceva ascuns sub tricoul lui. După o clipă, Bonnie își dădu

seama ce trebuia să se afle acolo.

Inelul Elenei. Stefan i-l dăduse mai întâi, și după ce ea murise începuse să-l poarte el, pe un lanț la gât. Pentru ca o parte din ea să fie întotdeauna alături de el, spusese.

Când Bonnie își întoarse privirea către Matt, așezat lângă ea, văzu că avea ochii închiși.

— Și cum ne putem da seama dacă e vampir? întrebă Meredith.

— Nu mă pot gândi decât la o singură modalitate, și nu e prea plăcută. Dar trebuie să o facem.

Inima lui Bonnie se strânse. Dacă Stefan credea că nu avea să fie plăcut pentru el, atunci era sigură că pentru ea avea să fie și mai puțin plăcut.

— Ce e? întrebă ea, fără nici un pic de entuziasm.

— Trebuie să mă uit la trupul lui Sue.

Se lăsă o tăcere de moarte. Chiar și Meredith, de obicei atât de greu de tulburat, părea șocată. Matt își întoarse privirea și-și rezemă fruntea de sticla rece a ferestrei.

— Cred că glumești, spuse în cele din urmă Bonnie.

— Din păcate, nu.

— Dar... pentru numele lui Dumnezeu, Stefan, nu putem! N-or să ne lase. Păi ce-o să spunem? „Scuzați-ne, am vrea să căutăm niște urme de dinți pe acest cadavru”?

— Bonnie, termină, spuse Meredith.

— N-am cum, îi răspunse Bonnie tăios, cu o voce tremurată. E o idee groaznică. Și apoi, poliția deja i-a cercetat corpul. Nu exista nici o urmă pe el, cu excepția rănilor căpătate în urma căderii.

— Poliția nu știe ce să caute, spuse Stefan, și vocea lui era ca de oțel.

Auzind aceste cuvinte, Bonnie își aduse aminte de ceva, ceva ce avea tendința să uite. Stefan era unul dintre ei. Unul dintre vânători. Mai văzuse oameni morți înainte. Poate că și omorâse câțiva.

El se hrănește cu sânge, își spuse și se înfioră.

— Ei? spuse Stefan. Mai sunteți alături de mine?

Bonnie încercă să se facă cât mai mică pe bancheta din spate. Mâinile lui Meredith erau încleștate pe volan. Matt fu cel care vorbi, întorcându-și privirea de la fereastră.

— N-avem de ales, nu-i așa? spuse cu o voce obosită.

— De la șapte la zece corpul este expus în salonul de la pompele funebre, adăugă Meredith cu o voce joasă.

— Atunci va trebui să așteptăm după zece. După ce închid sala mortuară, când putem fi singuri cu ea, spuse Stefan.

— Asta e cea mai groaznică chestie pe care am făcut-o vreodată, șopti Bonnie cu o voce jalnică.

În capela funerară era întuneric și frig. Stefan descuie ușa cu o tijă subțire de metal flexibil.

Sala mortuară era așternută cu covoare groase, iar pereții erau lambrisați cu lemn de stejar întunecat. Ar fi fost un loc deprimant chiar și cu luminile aprinse. În întuneric părea înghesuit și sufocant și plin de umbre grotești. Dădea senzația că în spatele fiecăruia dintre aranjamentele florale așezate pe postamente putea fi cineva ghemuit.

— Nu vreau să fiu aici, gemu Bonnie.

— Hai să terminăm cât mai repede ce avem de făcut, da? spuse Matt printre dinți.

Când el aprinse lanterna, Bonnie se uită în orice parte cu excepția locului către care era îndreptată lumina. Nu voia să vadă sicriul, nu voia. Se uită la flori, la aranjamentul ca o inimă făcut din trandafiri roz. Afară, tunetul bubuia înfundat, aducând cu mârâitul unui animal adormit.

— Stați să-l deschid... așa, spunea Stefan.

În ciuda hotărârii ei de a nu privi, Bonnie se uită.

Sicriul era alb, căptușit cu satin roz pal. Părul blond al lui Sue strălucea pe satin la fel ca părul unei prințese adormite dintr-un basm. Dar Sue nu arăta ca și cum ar fi dormit. Era prea palidă, prea

nemișcată. Ca o statuie de ceară.

Bonnie se furișă mai aproape, cu ochii ațintiți pe chipul lui Sue.

De aceea e așa de frig aici, își spuse ea cu hotărâre. Ca să nu se topească ceara. Gândul o mai liniști.

Stefan întinse mâna către bluza roz cu guler înalt a lui Sue. Desfăcu nasturele de sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, șopti Bonnie, scandalizată.

— De ce crezi că suntem aici? îi replică șoptit Stefan.

Dar degetele lui se opriră pe cel de-al doilea nasture.

Bonnie privi un minut și apoi luă o hotărâre.

— Dă-te la o parte, spuse și când Stefan nu se mișcă imediat, îl împinse.

Meredith se apropie de ea și împreună formară o barieră compactă între Sue și băieți. Se înțeleseră din priviri. Dacă trebuiau într-adevăr să scoată bluza, băieții ieșeau de acolo.

În timp ce Meredith ținea lumina, Bonnie desfăcu nasturii mici. Sub degetele ei, pielea lui Sue se simțea la fel cum și arăta, rece. Cu stângăcie, Bonnie trase deoparte piepții bluzei pentru a da la iveală un furou alb de dantelă. Apoi se forță să îndepărteze de pe gâtul palid părul auriu strălucitor al lui Sue. Părul era țeapăn de la prea mult fixativ.

— Nu sunt urme, spuse ea, uitându-se la gâtul lui Sue.

Fu mândră că tremurul din voce abia i se auzea.

— Nu, spuse Stefan pe un ton ciudat. Dar e altceva. Uitați-vă la asta.

Cu un gest blând, întinse mâna pe lângă Bonnie și le arătă o tăietură, palidă și lipsită de sânge ca și pielea din jurul ei, dar vizibilă ca o linie subțire care se întindea de la claviculă la piept. Peste inimă. Degetul prelung al lui Stefan îi urmări traiectoria prin aer, pe deasupra, și Bonnie se crispă, gata să-i dea una peste mână dacă o atingea.

— Ce e asta? întrebă Meredith, nedumerită.

— Un mister, spuse Stefan, pe același ton ciudat. Dacă aș vedea un semn ca ăsta pe un vampir, ar însemna că vampirul îi dădea sânge unui om. Așa se face. Dinții de om nu pot pătrunde prin pielea noastră, așa că ne tăiem dacă vrem să dăruim sânge. Dar Sue nu era vampir.

— Cu siguranță nu era! spuse Bonnie. Încercă să îndepărteze din minte imaginea care stăruia acolo, Elena aplecându-se peste o tăietură asemănătoare de pe pieptul lui Stefan și bând... Se înfioră și își dădu seama că stătea cu ochii închiși. Mai vrei să mai vezi ceva?

— Nu. Asta-i tot.

Bonnie încheie la loc nasturii. Aranjă din nou părul lui Sue. Apoi, în timp ce Meredith și Stefan lăsau la loc capacul sicriului, ieși repede din sala mortuară și pe ușa care dădea afară. Rămase acolo, cu brațele strânse în jurul ei.

O mână îi atinse ușor cotul. Era Matt.

— Ești mai puternică decât pari, spuse el.

— Ei, da...

Bonnie încercă să ridice din umeri. Și apoi dintr-odată se trezi că plânge, că plânge din toată inima. Matt o cuprinse în brațe.

— Știu, spuse el.

Atâta doar. Nu „Nu plânge”, sau „Nu te necăji”, sau „Totul o să fie bine”. Doar „Știu”. Vocea lui era la fel de îndurerată cum se simțea și ea.

— I-au dat cu fixativ pe păr, spuse ea printre lacrimi. Sue nu folosea niciodată fixativ. E oribil.

Cumva, în acea clipă, asta i se părea cel mai groaznic lucru.

El doar o ținu în brațe.

După o vreme, Bonnie își reveni. Descoperi că se agăța de Matt aproape dureros de strâns și își desfăcu brațele.

— Ți-am udat toată cămașa, spuse ea scuzându-se, trăgându-și nasul.

— Nu contează.

Ceva în vocea lui o făcu să se dea înapoi și să-l privească. Arăta la fel ca în parcare școlii. Atât de pierdut, atât de... deznădăjduit.

— Matt, ce e? șopti. Te rog.

— Ți-am spus deja, îi răspunse. Stătea cu privirea ațintită în întuneric, către ceva nemărginit de departe. Sue zace acolo moartă, și nu ar trebui să fie acolo. Ai spus-o chiar tu, Bonnie. Ce fel de lume e asta care îngăduie să se petreacă astfel de lucruri? Care lasă o fată ca Sue să fie omorâtă doar dintr-o toană, sau copiii din Afganistan să moară de foame, sau puii de focă să fie jupuiți de vii? Dacă așa arată lumea, atunci nimic nu mai contează. Oricum s-a terminat totul. Tăcu o clipă, apoi păru să redevină el însuși. Înțelegi despre ce vorbesc?

— Nu sunt foarte sigură.

Bonnie nici măcar nu era convinsă că voia să înțeleagă. Era prea înfricoșător. Dar era copleșită de o dorință puternică de a-l consola, de a-i alunga din ochi privirea aceea pierdută.

— Matt, eu...

— Am terminat, se auzi vocea lui Stefan din spatele lor.

Când Matt întoarse capul către voce, privirea aceea pierdută păru să devină mai intensă.

— Uneori am impresia că suntem cu toții terminați, spuse Matt, îndepărtându-se de Bonnie, dar nu explică ce voia să spună. Hai să mergem.

Capitolul 7

Stefan se apropie de casa din colțul străzii fără tragere de inimă, aproape temându-se de ce ar putea să găsească. Se aștepta oarecum ca Damon să-și fi părăsit deja postul. Probabil că fusese un idiot să se bazeze pe fratele său.

Dar când ajunse în curtea din spate, se văzu o mișcare abia

perceptibilă între nuci. Privirea lui, mai ascuțită decât cea a unui om pentru că era privirea unui prădător, desluși umbra mai întunecată rezemată de trunchiul unui copac.

— Nu prea te-ai grăbit să te întorci.

— A trebuit să-i duc cu bine pe ceilalți acasă. Și a trebuit să mă hrănesc.

— Sânge de animal, spuse Damon pe un ton disprețuitor, cu ochii ațintiți asupra unei pete mici și rotunde de pe tricoul lui Stefan. Iepure, după miros. Asta pare într-un fel foarte potrivit, nu crezi?

— Damon... le-am dat și lui Bonnie și Meredith verbină.

— O precauție înțeleaptă, spuse Damon limpede, și-și arată dinții.

O senzație familiară de iritare urcă în Stefan. De ce trebuia Damon să fie întotdeauna atât de dificil? Să vorbești cu el era ca și cum ai umbla pe un teren minat.

— Acum o să plec, continuă Damon, aruncându-și jacheta pe umăr. Am treburi personale de care trebuie să mă ocup. Aruncă un zâmbet fermecător peste umăr. Nu sta să mă aștepți.

— Damon.

Damon se întoarse pe jumătate, fără să-l privească, dar ascultându-l.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e ca o fată din orașul ăsta să înceapă să țipe „Vampirul!”, spuse Stefan. Sau să umble cu semne pe gât. Oamenii de aici au mai trecut prin asta; nu sunt atât de neștiutori.

— O să țin minte asta.

Cuvintele erau rostite pe un ton ironic, dar era cel mai apropiat lucru de o promisiune pe care îl primise vreodată Stefan de la fratele lui.

— Și, Damon...

— Ce mai e?

— Mulțumesc.

Era prea mult. Damon se răsuci fulgerător, cu ochii reci și

neprietenoși, ochii unui străin.

— Nu aștepta nimic de la mine, frățiore, spuse el pe un ton amenințător. Pentru că de fiecare dată ai să te înșeli. Și nici să nu crezi că mă poți manipula. Ființele alea trei umane poate că te vor urma, dar eu nu. Sunt aici pentru propriile mele motive.

Dispăru înainte ca Stefan să-și găsească cuvintele pentru a-i da o replică. Oricum n-ar fi avut nici o importanță. Damon niciodată nu asculta ce-i spunea el. Damon nici măcar nu-i spunea vreodată pe nume. Întotdeauna era doar acel „frățiore” disprețuitor.

Iar acum Damon plecase, pentru a demonstra cât de puțin se putea cineva baza pe el, își spuse Stefan. Minunat. Ar face ceva deosebit de rău doar ca să-i dovedească lui Stefan că era capabil de așa ceva.

Obosit, Stefan găsi un copac de care să se rezeme și se lăsă să alunece în jos de-a lungul lui, pentru a privi la cerul întunecat al nopții. Încercă să se gândească la problema cu care se confruntau, la ceea ce aflase în această seară. Felul în care îl descrisese Vickie pe criminal, înalt, cu păr blond și ochi albaștri, își spuse – asta părea să-i aducă aminte de cineva. Nu cineva pe care îl cunoscuse, dar cineva de care auzise...

Era inutil. Nu se putea concentra. Era obosit și se simțea singur și avea o nevoie disperată de alinare. Iar adevărul adevărat era că nu exista nici o alinare posibilă pentru el.

Elena, își spuse, m-ai mințit.

Era singurul lucru pe care ea îl repetase întruna, singurul lucru pe care îl promisesese mereu: „Indiferent ce se va întâmpla, Stefan, o să fiu aici cu tine. Spune-mi că mă crezi.” Iar el răspunsese, pierdut fără speranță în vraja ei: „Oh, Elena. Cred. Indiferent ce se va întâmpla, vom fi împreună.”

Dar ea îl părăsise. Poate că nu fusese alegerea ei, dar în final ce mai conta asta? Îl părăsise și plecase.

Existau momente când tot ce voia el era să o urmeze.

Gândește-te la altceva, orice altceva, își spuse, dar era prea târziu.

Odată scăpate de sub control, imaginile cu Elena se învârtiră în jurul lui, prea dureroase pentru a le putea suporta, prea frumoase pentru a le alunga din minte.

Prima dată când o sărutase. Șocul dulceței aceleia amețitoare când buzele li se întâlniseră. Și apoi șoc după șoc, dar la un nivel mai profund. Ca și cum ea ar fi atins miezul ființei lui, un miez pe care el aproape că îl uitase.

Speriat, simțise cum toate barierele de apărare pe care le înălțase se năruiau. Toate secretele lui, orice rezistență, toate metodele pe care le folosisese pentru a-i ține pe ceilalți oameni departe de el. Elena dărâmasese toate zidurile, lăsându-l vulnerabil.

Dezgolindu-i sufletul.

Iar în cele din urmă, Ștefan descoperise că asta voia. Voia ca Elena să-l vadă fără ziduri de apărare. Voia ca ea să-l cunoască așa cum era înspăimântător? Da. Când în cele din urmă ea îi descoperise secretul, când îl găsisese hrănindu-se cu acea pasăre, Ștefan voise să se despice pământul sub el de rușine. Era convins că, văzând sângele pe buzele lui, o să-i întoarcă spatele cu groază. Cu scârbă.

Dar când o privise în ochi în acea noapte văzuse înțelegere. Iertare. Dragoste.

Dragostea ei îl vindecase.

Și atunci știuse el că nu se vor putea niciodată despărți.

Alte amintiri se iviră și Ștefan le primi cu drag, deși durerea îl sfâșia, ascuțită ca niște gheare. Senzații. Senzația de a o simți pe Elena lipită de el, mlădioasă în brațele lui. Atingerea părului auriu pe obrazul lui, ușoară ca aripa unui fluture de noapte. Arcuirea buzelor ei, gustul lor. Albastrul adânc de noapte, nemaivăzut, al ochilor ei.

Toate erau pierdute acum. Toate erau acum de-a pururi inaccesibile pentru el.

Dar Bonnie ajunsese până la Elena. Spiritul Elenei, sufletul ei încă mai era undeva prin preajmă.

Dintre toți, el ar trebui să fie capabil să îl cheme. Avea Putere în

stăpânirea lui. Și era mai îndreptățit ca oricine să o caute.

Știa cum se făcea asta. Închide ochii. Imaginează-ți persoana pe care vrei să o chemi. Asta era ușor. O putea vedea pe Elena, îi putea simți prezența, mirosul. Apoi cheam-o, lasă-ți dorința să pătrundă în neant. Deschide-te și lasă-ți nevoia să fie simțită.

Și mai ușor chiar. Puțin îi păsa de pericole, își adună tot dorul, toată durerea, și le trimise în eter, să caute asemenea unei rugăciuni.

Și... nu simți nimic.

Doar vidul și propria lui singurătate. Doar tăcere.

Puterile lui nu erau la fel ca ale lui Bonnie. Nu putea ajunge la unicul lucru pe care îl iubise atât de mult, unicul lucru care conta pentru el.

Niciodată nu se mai simțise atât de singur.

— Ce anume vrei? întrebă Bonnie.

— Niște documente legate de istoria orașului Fell's Church. În special date despre cei care l-au întemeiat, spuse Stefan.

Stăteau cu toții în mașina lui Meredith, care era parcată la o distanță prudentă în spatele casei lui Vickie. Era către apus în ziua următoare și tocmai se întorseseră de la înmormântarea lui Sue – toți, cu excepția lui Stefan.

— Asta are o legătură cu Sue, nu-i așa? spuse Meredith, și ochii ei întunecați, întotdeauna atât de sinceri și de inteligenți, îl cercetară cu atenție pe Stefan. Crezi că ai rezolvat misterul.

— E posibil, recunosc el.

Petrecuse toată ziua chibzuind. Dăduse deoparte durerea nopții trecute și era din nou stăpân pe sine. Deși nu putea ajunge la Elena, putea să confirme încrederea ei în el – putea să facă ceea ce dorea ea să fie făcut. Iar activitatea, concentrarea de care avea nevoie urmau să-i aducă alinare. Ca și îndepărtarea tuturor emoțiilor. Adăugă:

— Am o idee despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dar e doar o bănuială și nu vreau să discut despre asta până când nu sunt sigur.

— De ce? întrebă imperios Bonnie.

Ce contrast cu Meredith, își spuse Stefan. Păr roșcat ca focul și un spirit pe potrivă. Acea față delicată, de forma unei inimi, și pielea albă, aproape translucidă, erau totuși înșelătoare. Bonnie era isteată și ingenioasă, chiar dacă de-abia începea să descopere asta.

— Pentru că, dacă mă înșel, o persoană nevinovată ar putea fi rănită. Uitați ce e, în acest moment e doar o idee. Dar vă promit că dacă găsesc în seara asta vreo dovadă care să o sprijine, o să vă spun totul.

— Ai putea să vorbești cu doamna Grimesby, îi sugeră Meredith. Ea este bibliotecara orașului și știe o mulțime de lucruri despre întemeierea lui.

— Și pe urmă, e Honoria, spuse Bonnie. Vreau să spun că ea a fost unul dintre întemeietori.

Stefan se uită repede la ea.

— Credeam că Honoria Fell nu mai comunică cu tine, spuse el cu grijă.

— Nu vreau să spun să vorbești cu ea. Ea s-a dus, pffft, kaput, spuse Bonnie, cu o nerăbdare iritată. Mă refer la jurnalul ei. E chiar acolo în bibliotecă, alături de cel al Elenei. Doamna Grimesby le ține expuse lângă ghișeul de împrumuturi.

Stefan fu surprins. Nu-i plăcea prea mult ideea ca jurnalul Elenei să fie expus în bibliotecă. Dar însemnările Honoriei ar putea fi exact ceea ce căuta el. Honoria nu fusese doar o femeie înțeleaptă; fusese și pricepută la lucrurile supranaturale. O vrăjitoare.

— Dar biblioteca s-a închis deja, remarcă Meredith.

— Asta e și mai bine, spuse Stefan. Nimeni n-o să știe ce informații ne interesează. Doi dintre noi putem să mergem acolo și ceilalți doi să rămână aici. Meredith, dacă vrei să vii cu mine...

— Aș prefera să rămân aici, dacă nu te superi, spuse ea. Sunt obosită, explică ea, văzându-i expresia. Și așa pot să-mi termin schimbul și să ajung acasă mai devreme. De ce nu te duci cu Matt, și

rămân eu cu Bonnie aici?

Stefan continua să o privească.

— Bine, spuse el încet. În regulă. Dacă vrea și Matt. Matt ridică din umeri.

— Atunci așa rămâne, adăugă Stefan. S-ar putea să ne ia vreo două ore, sau chiar mai mult. Voi două rămâneți în mașină cu portierele încuiate. Așa ar trebui să fiți în siguranță.

Dacă bănuielile lui se confirmau, n-ar trebui să mai existe atacuri o vreme – cel puțin vreo câteva zile. Bonnie și Meredith ar trebui să fie în siguranță. Dar nu putea să nu se întrebe ce se afla în spatele refuzului lui Meredith. Era convins că nu era vorba doar de oboseală.

— Apropo, unde e Damon? întrebă Bonnie când el și Matt se pregăteau să plece.

Stefan simți cum i se încordează mușchii stomacului.

— Nu știu, răspunse.

Așteptase ca cineva să-i pună această întrebare. Nu-l mai văzuse pe fratele lui din seara trecută, și nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea face Damon.

— Până la urmă o să apară el, spuse, și închise ușa când Meredith tocmai replica:

— De asta mă tem.

El și Matt se îndreptară în tăcere către bibliotecă, rămânând în umbră, ocolind zonele luminate. Nu-și putea permite să fie văzut. Stefan se întorsese ca să ajute orașul, dar era convins că orașul nu voia să fie ajutat. Era din nou un străin, un intrus în Fell's Church. Dacă l-ar prinde, i-ar face rău.

Broasca bibliotecii fu simplu de deschis, era doar un mecanism cu arc. Iar jurnalele se aflau exact acolo unde spusese Bonnie că sunt.

Stefan se forță să-și îndepărteze mâna de jurnalul Elenei. În el erau povestite ultimele zile ale Elenei, în propriul ei scris. Dacă începea să se gândească acum la asta...

Stefan se concentrează asupra caietului cu coperti de piele de alături.

Cerneala decolorată de pe paginile îngălbenite era greu de citit, dar după câteva minute ochii lui se obișnuiră cu scrisul înghesuit și încâlcit, cu înfloriturile lui complicate.

Era povestea Honoriei Fell și a soțului ei, care, alături de familia Smallwood și alte câteva, veniseră în locul acesta când era încă o pustietate sălbatică. Se confruntaseră nu numai cu pericolele izolării și ale foametei, dar și cu viața sălbatică a acestor locuri. Honoria spunea povestea luptei lor pentru supraviețuire într-un fel simplu și limpede, fără sentimentalism.

Și în acele pagini Stefan găsi ceea ce căuta.

Simțind o furnicătură pe ceafă, reciti atent paragraful. În cele din urmă se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii.

Avusese dreptate. Nu mai exista nici o îndoială în mintea lui. Și asta însemna că avea dreptate și în legătură cu ceea ce se petrecea acum în Fell's Church. Pentru o clipă, o senzație de greață îl străbătu, și se simți copleșit de o furie care îl făcu să vrea să rupă și să sfâșie și să facă rău. Sue. Sue cea drăguță, care fusese prietena Elenei, murise pentru... asta. Un ritual de sânge, o inițiere obscenă. Îl făcu să dorească să omoare.

Dar apoi furia se stinse, înlocuită de o hotărâre aprigă de a pune capăt la ceea ce se întâmpla și de a îndrepta lucrurile.

Îți promit, îi șopti Elenei în mintea lui. O să opresc asta cumva. Indiferent ce va trebui să fac.

Ridică privirea și îl văzu pe Matt uitându-se la el.

Jurnalul Elenei era în mâna lui Matt, închis, cu degetul lui rămas undeva între pagini. În acea clipă ochii lui Matt aveau același albastru întunecat ca și ai Elenei. Erau prea înnegurați, plini de tumult și durere și ceva asemănător cu amărăciunea.

— Ai găsit, spuse Matt. Și e rău.

— Da.

— Știam.

Matt puse la loc jurnalul Elenei în vitrină și se ridică. În vocea lui

se auzea o notă de satisfacție. Tocmai demonstrase ceva.

— Aș fi putut să te scutesc să mai vii aici.

Matt își roti privirea prin biblioteca întunecoasă, jucându-se cu niște monede din buzunar. Un observator oarecare ar fi crezut că era relaxat, dar vocea îl trăda. Era aspră, încordată de o tensiune pură.

— Te gândești la cel mai rău lucru pe care ți-l poți închipui și acela este întotdeauna adevărul, spuse el.

— Matt...

Brusc, Ștefan simți cum grija pentru Matt îi strânge inima. De când revenise în Fell's Church fusese prea preocupat pentru a-l privi cu atenție pe Matt. Acum își dădea seama că fusese prost, într-un fel de neiertat. Exista o problemă, o problemă teribilă. Tot trupul lui Matt era rigid, stăpânit de o tensiune care stătea să izbucnească. Iar Ștefan simțea chinul, disperarea din mintea lui.

— Matt, ce e? spuse el calm. Se ridică și se apropie de celălalt băiat. Am făcut eu ceva?

— Sunt bine.

— Tremuri.

Era adevărat. Mușchii lui încordați erau străbătuți de fiori ușori.

— Am spus că sunt bine! Matt se răsuci cu spatele, încordând-și umerii într-un gest de apărare. Oricum, ce puteai face tu ca să mă superi? Sigur, în afară de a-mi fura prietena și de a contribui la moartea ei?

De data asta, strângerea de inimă fu mai puternică, și durerea cumplită. Asemănătoare celei provocate de tăișul care îl omorâse odinioară, cu veacuri în urmă. Încercă să respire, incapabil să vorbească, nesigur pe propria-i voce.

— Îmi pare rău.

Vocea lui Matt era ca de plumb și când Ștefan ridică privirea către el văzu că umerii lui își pierduseră încordarea, erau căzuți.

— A fost un lucru urât ce-am spus.

— A fost adevărul, replică Ștefan. Așteptă o clipă, apoi adăugă, cu

o voce egală: Dar nu-i numai asta, nu-i așa?

Matt nu răspunse. Stătea cu privirea ațintită în jos, împingând ceva invizibil de pe podea cu partea laterală a pantofului. Chiar în clipa în care Stefan era gata să renunțe, răspunse cu o întrebare.

— Cum e de fapt lumea?

— Cum e... ce?

— Lumea. Tu ai văzut mare parte din ea, Stefan. Ai avantajul a patru sau cinci secole în plus față de noi, nu? Așadar, cum stă treaba? Ceea ce vreau să spun e, este ea esențialmente genul de loc care merită să fie salvat, sau este de fapt o grămadă de rahat? Stefan închise ochii.

— Oh, făcu el.

— Și oamenii, Stefan? Rasa umană. Suntem noi boala, sau doar un simptom? Ceea ce vreau să spun e: ia pe cineva ca... ca Elena.

Vocea lui Matt tremură scurt, dar el continuă:

— Elena a murit pentru ca orașul să fie sigur pentru fete ca Sue. Și acum Sue e și ea moartă. Și totul se întâmplă din nou. Nu se mai termină niciodată. Nu putem învinge. Și atunci, ce-ți spune ție asta?

— Matt.

— Ceea ce te întreb eu de fapt e: la ce bun? Există cumva vreo glumă cosmică pe care n-o pricep? Sau toată povestea asta e doar o greșală mare și afurisită? Înțelegi ce încerc eu să spun aici?

— Înțeleg, Matt. Stefan se așeză și își trecu o mână prin păr. Dacă vrei să taci un minut, o să încerc să-ți răspund.

Matt își trase un scaun și se așeză călare pe el.

— Grozav. Străduiește-te.

Privirea lui era aspră și provocatoare, dar dincolo de ea Stefan văzu durerea confuză care îl măcina.

— Am văzut mult rău, Matt, mai mult decât îți poți tu imagina, spuse Stefan. Chiar l-am trăit. Întotdeauna va fi o parte din mine, indiferent cât aș lupta împotriva lui. Uneori cred că întreaga rasă umană e rea, iar cei de felul meu, mult mai puțin. Iar uneori cred că

o atât de mare parte din ambele noastre rase e rea încât nu mai contează ce se întâmplă cu restul. Dar, când mă gândesc mai bine, nu știu mai mult decât tine. Nu pot să-ți spun dacă există vreo noimă sau dacă lucrurile vor ajunge vreodată să fie așa cum trebuie. Stefan se uită direct în ochii lui Matt și spuse în mod deliberat: Dar am o altă întrebare pentru tine. Și ce dacă? Matt se holbă la el.

— Si ce dacă?

— Mda. Și ce dacă.

— Și ce dacă universul e rău, și ce dacă nimic din ce facem pentru a încerca să îl schimbăm nu contează de fapt?

Vocea lui Matt creștea în intensitate, datorită neîncrederii.

— Da, și ce dacă? Stefan se aplecă în față. Deci ce ai de gând să faci, Matt Honeycutt, dacă fiecare lucru rău despre care ai vorbit e adevărat? Ce ai de gând să faci tu însuși? Ai de gând să renunți să mai lupti și să înoți alături de rechini?

Matt strângea cu putere spătarul scaunului.

— Despre ce vorbești?

— Știi, poți foarte bine să faci așa. Damon spune asta mereu. Poți să te alături taberei rele, taberei învingătoare. Și nimeni nu te poate condamna cu adevărat, pentru că dacă așa e universul, de ce n-ai fi și tu la fel?

— Pe dracu'! explodă Matt, cu ochii lui albaștri arzând și pe jumătate ridicat din scaun. Poate că asta e calea lui Damon! Chiar dacă lupta e inutilă, nu înseamnă că e bine să renunți la ea. Chiar dacă aș ști că e inutil, tot ar trebui să încerc. Trebuie să încerc, fir-ar să fie!

— Știu.

Stefan se rezemă de spătar și zâmbi ușor. Era un zâmbet obosit, dar arăta că în acea clipă se simțea atât de aproape de Matt. Și apoi văzu pe fața lui Matt că acesta înțelegea.

— Știu pentru că și eu cred același lucru, continuă Stefan. Nu avem nici o scuză să renunțăm doar pentru că avem impresia că o să

pierdem. Trebuie să încercăm – pentru că cealaltă alternativă este să cedăm.

— Eu nu sunt pregătit să cedez nimic, spuse Matt printre dinți.

Arăta ca și cum regăsise drumul către un foc din adâncul ființei lui care arsese acolo tot timpul.

— Niciodată, adăugă.

— Ei, sigur, „niciodată” e un timp foarte lung, spuse Stefan. Dar, fie că merită sau nu, o să încerc și eu să fac la fel. Nu știu dacă e posibil, dar am de gând să încerc.

— Asta e tot ce poate face cineva, spuse Matt. Încet, se ridică de pe scaun și rămase în picioare, drept. Tensiunea îi dispăruse din mușchi, iar ochii lui aveau din nou acea culoare albastră limpede, aproape sfredelitoare, pe care și-o amintea Stefan.

— Bine, spuse el calm. Dacă ai găsit ceea ce căutai, ar fi mai bine să ne întoarcem la fete.

Stefan se gândi, mintea lui funcționând din nou în viteză:

— Matt, dacă am dreptate în legătură cu ceea ce se întâmplă, fetele ar trebui să fie în siguranță o perioadă de vreme. Dar tu du-te și schimbă-le. Dacă tot sunt aici, aș vrea să citesc ceva – scris de un tip numit Gervase din Tilbury, care a trăit la începutul secolului al treisprezecelea.

— Chiar înainte și de vremea ta, ei? spuse Matt și Stefan îi aruncă umbra unui surâs.

Stătură o clipă privindu-se.

— Bine. Păi, ne vedem acasă la Vickie. Matt se întoarse către ușă, apoi ezită. Brusc, se răsuci din nou spre Stefan și îi întinse mâna. Stefan... mă bucur că te-ai întors.

Stefan i-o strânse.

— Mă bucur să aud asta – atâta spuse doar, dar în sufletul lui simți o căldură care îndepărtă durerea ascuțită.

Și o parte din copleșitoarea singurătate.

Capitolul 8

De unde stăteau în mașină, Bonnie și Meredith nu puteau vedea decât fereastra lui Vickie. Ar fi fost mai bine să fie mai aproape, dar atunci exista posibilitatea să le vadă cineva.

Meredith își turnă restul de cafea din termos și o bău. Apoi căscă. Își dădu seama, cu un sentiment de vinovăție, și se uită la Bonnie.

— Și tu dormi prost noaptea? spuse Bonnie.

— Da. Nu pot să-mi imaginez de ce, răspunse Meredith.

— Crezi că băieții au o mică discuție?

Meredith se uită repede la ea, în mod clar surprinsă, apoi zâmbi. Bonnie își dădu seama că Meredith nu se așteptase ca ea să se prindă.

— Sper, spuse Meredith. I-ar face bine lui Matt.

Bonnie încuviință din cap și se relaxă pe scaunul ei. Mașina lui Meredith nu păruse niciodată mai confortabilă.

Când se uită din nou la Meredith, văzu că fata cu părul negru adormise.

Oh, grozav. Nemaipomenit. Bonnie se uită lung la zațul de cafea din ceașca ei și se strâmbă. Nu îndrăznea să se relaxeze din nou; ar putea fi un dezastru dacă adormeau amândouă. Își înfipse unghiile în palme și se uită lung la fereastra luminată de la camera lui Vickie.

Când își dădu seama că imaginea începea să se încețoșeze și să pară dublă, știu că trebuia să facă ceva.

Aer proaspăt. Asta ar putea să o ajute. Fără să se străduiască să nu facă prea mult zgomot, deblocă ușa și ridică mânerul. Ușa se deschise, dar Meredith continuă să respire profund.

Cred că e într-adevăr foarte obosită, își spuse Bonnie, ieșind din mașină. Închise ușa mai ușor, încuind-o pe Meredith înăuntru. Doar în acel moment realizează că ea nu avea cheie.

Ei, asta e, o s-o trezească pe Meredith ca să-i dea drumul înăuntru.

Între timp o să se ducă să vadă ce face Vickie. Probabil că era încă trează.

Cerul era mohorât și înnorat, dar noaptea era caldă. În spatele casei lui Vickie nucii se mișcau ușor. Greierii cântau, dar țârâitul lor monoton părea doar că face parte dintr-o tăcere mai mare.

Parfumul caprifoiului umplu nările lui Bonnie. Bătu ușor cu unghiile la fereastra lui Vickie, furișând o privire prin despicătura dintre draperii.

Nici un răspuns. Zări pe pat un morman de pături cu niște păr castaniu ciufulit în capătul lui. Vickie dormea și ea.

Pe când Bonnie stătea acolo, tăcerea păru să se îndesească în jurul ei. Greierii nu mai cântau, iar copacii erau nemișcați. Și totuși, era ca și cum ea se chinuia să audă ceva ce știa că e acolo.

Nu sunt singură, realiză.

Asta nu i-o spusese unul dintre simțurile ei obișnuite. Dar cel de-al șaselea simț, cel care îi trimitea fiori de-a lungul brațelor și o senzație de gheață pe șira spinării, cel care în ultimul timp se trezea în prezența Puterii, era sigur de asta. Exista... ceva... în apropiere. Ceva... care o privea.

Se întoarse încet, temându-se să scoată vreun sunet. Dacă nu făcea nici un zgomot, poate că acel ceva nu o va prinde. Poate că nu o va observa.

Tăcerea devenise mormântală, amenințătoare. Răsuna în urechile ei, îngânându-i zvâcnirile sângelui. Și nu putea să nu-și imagineze ce ar putea ieși din acea tăcere, urlând înfiorător, în orice clipă.

Ceva cu mâini fierbinți, umede, își spusese, uitându-se cu atenție în întunericul din curte. Negru profilat pe gri, negru profilat pe negru, asta era tot ce vedea. Fiecare umbră putea fi orice, și toate umbrele păreau să se miște. Ceva cu mâini fierbinți și umede și brațe suficient de puternice să o strivească...

Pocnetul unei crenguțe explodează prin ea asemenea unei împușcături.

Se răsuci în direcția din care venise sunetul, cu ochii mari și urechile ciulite. Dar nu era decât întuneric, întuneric și tăcere.

Niște degete o atinseră pe ceafa.

Bonnie se răsuci din nou, gata să cadă, gata să leșine. Era prea speriată ca să țipe. Când văzu cine era, șocul îi copleși toate simțurile și mușchii i se înmuiară. S-ar fi prăvălit la pământ dacă el n-ar fi prins-o și n-ar fi sprijinit-o.

— Pari speriată, spuse încet Damon.

Bonnie clătină din cap. Încă nu-și recăpătase vocea. Se gândi că ar putea leșina. Dar încercă să-și revină totuși.

El nu mări strânsoarea, dar nu-i dădu drumul. Iar zbaterea ei avu același rezultat ca o încercare de a dărâma un zid de cărămidă cu mâinile goale. Renunță și se strădui să respire mai calm.

— Ți-e frică de mine? spuse Damon. Zâmbi cu reproș, ca și cum ar fi avut un secret numai al lor. Nu trebuie să-ți fie.

Cum reușise Elena să se descurce cu așa ceva? Dar, sigur, Elena nu reușise, își dădu seama Bonnie. Elena îi cedase lui Damon în cele din urmă. Damon câștigase și făcuse exact ceea ce voise.

El îi dădu drumul unui braț pentru a-i trasa cu un deget, abia simțit, arcuirea buzei.

— Bănuiesc că ar trebui să plec, spuse, și să nu te mai sperii. Asta vrei?

Ca un iepure cu un șarpe, se gândi Bonnie. Așa se simte și iepurele. Doar că nu cred că o să mă omoare. Dar aș putea pur și simplu să mor singură. Se simțea ca și cum picioarele ei s-ar putea topi în clipa următoare, ca și cum s-ar putea prăbuși. Simțea o căldură și un tremur în ea.

Gândește-te la ceva... repede. Ochii aceia negri insondabili umpleau acum universul. Își spuse că vedea în ei stele. Gândește-te. Repede.

Elenei nu i-ar plăcea asta, își spuse, chiar în clipa în care buzele lui i le atingeau pe ale ei. Da, asta era. Problema era însă că nu avea

puterea să o și rostească. Iar căldura creștea, răspândindu-i-se în tot trupul, din vârful degetelor la tălpi. Buzele lui erau răcoroase, ca mătasea, dar tot restul era atât de fierbinte. Nu avea de ce să-i fie frică; putea pur și simplu să se relaxeze și să se lase să plutească. Dulceața o copleși...

— Ce dracu se petrece aici?

Vocea sparse tăcerea, rupse vraja. Bonnie tresări și descoperi că era capabilă să întoarcă iar capul. Matt stătea la marginea curții, cu pumnii strânși, cu ochii ca niște așchii de gheață albastruie. O gheață atât de rece încât ardea.

— Pleacă de lângă ea, spuse Matt.

Spre surprinderea lui Bonnie, strânsoarea de pe brațul ei slăbi. Făcu un pas în spate, își aranjă bluza, răsufând greu. Minteia îi funcționa din nou.

— E-n regulă, îi spuse lui Matt, cu o voce aproape normală. Eu doar...

— Du-te la mașină și rămâi acolo.

Ei, stai puțin, își spuse Bonnie. Se bucura că venise Matt; întreruperea venise exact la țanc, și foarte convenabil. Dar exagera puțin cu atitudinea de frate mai mare super-protector.

— Ascultă, Matt...

— Du-te, spuse el, continuând să-l privească fix pe Damon.

Meredith nu i-ar fi permis să-i comande așa. Iar Elena cu siguranță nu l-ar fi lăsat. Bonnie deschise gura să-i spună lui Matt să se ducă el însuși să stea în mașină, când brusc își dădu seama de ceva.

Asta era prima oară, după multe luni, când îl vedea pe Matt că-i pasă cu adevărat de ceva. Lumina revenise în ochii aceia albaștri – acea fulgerare rece de furie dreaptă care îl făcea până și pe Tyler Smallwood să se dea înapoi. În clipa asta Matt era viu și plin de energie. Era din nou el însuși.

Bonnie își mușcă buza. Pentru o clipă se luptă cu propria-i

mândrie. Apoi o învinse și își lăsă în jos privirea.

— Mulțumesc pentru că m-ai salvat, murmură și ieși din curte.

Matt era atât de furios încât nu îndrăzni să se apropie mai mult de Damon de teamă că l-ar putea lovi. Iar întunecimea înghețată din ochii lui Damon îi spunea că asta n-ar fi o idee foarte bună.

Dar vocea lui Damon era calmă, aproape imperturbabilă.

— Pofta mea pentru sânge nu e doar o toană, știi. E o necesitate în care tu te amesteci. Eu nu fac decât ceea ce trebuie să fac.

Această indiferență crudă era prea mult pentru Matt. Ei ne consideră o hrană, își aminti el. Ei sunt vânătorii, noi suntem prada. Și își pusese ghearele pe Bonnie. Bonnie, care nu putea să-i facă rău nici unui pisoi. Cu dispreț, spuse:

— Atunci, de ce nu alegi pe cineva de statura ta? Damon zâmbi, și aerul deveni mai rece.

— Pe tine, de pildă? întrebă el.

Matt doar îl privi lung. Simțea cum mușchii maxilarelor i se încordează. După o clipă, spuse crispat:

— Poți să încerci.

— Pot să fac mai mult decât să încerc doar, Matt.

Damon înainta cu un singur pas către el, ca o panteră care se furișează către pradă. Fără să vrea, Matt se gândi la felinele din junglă, la săritura lor puternică și la dinții lor ascuțiți, care sfâșie. Se gândi cum arătase Tyler în baraca metalică anul trecut după ce Stefan terminase cu el. Carne roșie. Doar carne roșie crudă și sânge.

— Cum îl chema pe profesorul ăla de istorie? spuse Damon pe un ton dulce. Acum părea amuzat, discuția îi făcea plăcere. Domnul Tanner, nu? Cu el am făcut mai mult decât să încerc doar.

— Ești un criminal.

Damon dădu din cap aprobator, ca și cum tocmai fusese prezentat.

— Evident, a băgat cuțitul în mine. Nu avusesem de gând să-i sug tot sângele, dar m-a iritat și m-am răzgândit. Și tu mă iriți acum, Matt.

Matt își lipise genunchii unul de celălalt ca să nu o ia la fugă. Nu era numai aceea grație de felină care pândește, nu erau doar ochii aceia negri inumani ațintiți în ochii lui. Există ceva înăuntrul lui Damon care stârnea groaza în mintea omenească. O amenințare care vorbea direct sângelui lui Matt, spunându-i să facă orice pentru a pleca de acolo.

Dar nu voia să fugă. Conversația lui cu Stefan era acum încețoșată în mintea lui, dar din ea știa un lucru. Chiar dacă murea aici, nu avea să fugă.

— Nu fi prost, spuse Damon, ca și cum auzise fiecare cuvânt din gândurile lui Matt. Nu ți s-a luat niciodată sânge cu forța, nu-i așa? Doare, Matt. Doare foarte tare.

Elena, își aminti Matt. Prima dată când îi luase ea sânge fusese speriat, iar teama fusese destul de mare. Dar atunci o făcuse din proprie voință. Cum ar fi atunci când nu ar vrea?

N-am să fug. N-am să întorc privirea. Iar cu voce tare spuse, continuând să-l privească în ochi pe Damon:

— Dacă ai de gând să mă omori, mai bine ai tăcea din gură și ai trece la treabă. Pentru că e posibil să mă faci să mor, dar asta e tot ce mă poți sili să fac.

— Ești mai prost chiar decât fratele meu, spuse Damon. Din doi pași acoperi distanța dintre el și Matt. Îl înșfacă pe Matt de tricou și îi prinse gâtul cu mâinile. Cred că va trebui să te învăț în același fel.

Totul încremeni. Matt își putea mirosi propria frică, dar nu se mișcă. Acum nu se putea mișca.

Nu conta. Nu cedase. Dacă murea în această clipă, murea știind lucrul asta.

Dinții lui Damon erau o sclipire albă în întuneric. Ascuțiți ca niște cuțite de tăiat carnea. Matt aproape că le simțea mușcătura de lamă înainte să-l atingă.

N-am să cedez nimic, își spuse, și închise ochii.

Îmbrâncitura îl luă total pe neașteptate. Se împiedică și căzu în

spate. Deschise larg ochii. Damon îi dăduse drumul și îl împinsese departe de el.

Fără nici o expresie, ochii aceia negri coborâră spre el, unde stătea pe jos.

— O să încerc să ți-o spun în așa fel ca să înțelegi, zise Damon. Nu cred că vrei să te pui cu mine, Matt. Sunt mult mai periculos decât îți poți închipui. Acum pleacă de aici. E rândul meu să stau de pază.

Matt se ridică în tăcere. Își netezi tricoul acolo unde mâinile lui Damon îl boțiseră. Și apoi plecă, dar nu alergă și nici nu se feri de ochii lui Damon.

Am câștigat, își spuse. Sunt încă în viață, deci am câștigat.

Iar în cele din urmă în ochii aceia negri fusese un soi de respect feroce. Îl făcea pe Matt să-și pună unele întrebări. Multe întrebări.

Bonnie și Meredith stăteau în mașină când Matt se întoarse. Amândouă păreau îngrijorate.

— Ai stat mult, spuse Bonnie. Ești bine?

Matt își dori ca oamenii să nu-i mai pună întrebarea asta.

— Sunt bine, răspunse și apoi adăugă: Serios. După o clipă de gândire hotărî că mai trebuia să spună ceva. Îmi pare rău că am țipat la tine acolo, Bonnie.

— E-n regulă, spuse Bonnie pe un ton rece. Apoi, îmblânzindu-se puțin, spuse: Știi, chiar arăți mai bine. Semeni mai mult cu vechiul Matt.

— Zău? Își netezi din nou tricoul mototolit, privind în jur. Ei, o ceartă cu vampirii e fără îndoială un exercițiu grozav de încălzire.

— Ce-ați făcut voi, băieți? V-ați lăsat capul în jos ca doi berbeci și v-ați repezit unul la altul din colțuri opuse ale curții? întrebă Meredith.

— Ceva în genul ăsta. Zice că acum o s-o păzească el pe Vickie.

— Crezi că putem să avem încredere în el? spuse pe un ton serios Meredith.

Matt se gândi puțin.

— Adevărul e că da, o cred. E ciudat, dar sunt convins că n-o să-i facă rău. Iar dacă apare asasinul, cred că o să aibă parte de o surpriză. Damon de-abia așteaptă să se lupte. Am putea să mergem înapoi la bibliotecă după Stefan.

Stefan nu se vedea în fața bibliotecii, dar când mașina trecu de câteva ori în susul și-n josul străzii, își făcu apariția din întuneric. Avea cu el o carte groasă.

— Să spargi ușa și să intri și să dai o lovitură serioasă – o carte de la bibliotecă, remarcă Meredith. Mă întreb cât poți să primești pentru așa ceva acum.

— Am împrumutat-o, spuse Stefan, părând jignit. Pentru asta sunt bibliotecile, nu? Și am copiat și ce voiam din jurnal.

— Vrei să zici că ai descoperit? Ți-ai dat seama? Atunci poți să ne spui tuturor, așa cum ai promis, spuse Bonnie. Hai să mergem la pensiune.

Stefan păru ușor surprins când află că Damon apăruse și se postase lângă casa lui Vickie, dar nu făcu nici un comentariu. Matt nu îi spuse exact cum apăruse Damon, și observă că nici Bonnie nu spuse nimic.

— Sunt aproape sigur de ceea ce se întâmplă în Fell's Church. Și, oricum, am rezolvat deja jumătate din mister, spuse Stefan odată ce toată lumea se instalează în camera lui din mansarda pensiunii. Dar există doar o singură cale de a o dovedi, și numai o singură cale de a rezolva cealaltă jumătate. Am nevoie de ajutor, dar nu e ceva ce am de gând să cer în mod nechibzuit.

Se uită la Bonnie și Meredith când spuse asta.

Ele se priviră, apoi își întoarseră ochii către el.

— Tipul ăsta ne-a omorât una dintre prietene, spuse Meredith. Și o înnebunește pe alta. Dacă ai nevoie de ajutorul nostru, îl ai.

— Indiferent ce se întâmplă, adăugă Bonnie.

— E ceva periculos, nu? întrebă Matt. Nu se putu abține. De parcă

Bonnie nu trecuse prin atâtea...

— Da, e periculos. Dar știi, e și lupta lor.

— Fir-ar să fie, chiar e, spuse Bonnie. Meredith în mod clar încerca să-și ascundă un zâmbet. În cele din urmă se răsuci cu spatele la ei ca să poată râde.

— Matt s-a întors, spuse ea când Stefan o întrebă care era gluma.

— Ne-a fost dor de tine, adăugă Bonnie.

Matt nu înțelegea de ce îi zâmbeau cu toții, și asta îl făcu să simtă o căldură plăcută în piept, dar și stânjeneală. Se duse din nou lângă fereastră.

— Chiar este periculos, le spuse Stefan fetelor. N-o să încerc să vă păcălesc. Dar este singura șansă. Toată treaba asta e puțin cam complicată, și ar fi mai bine să încep cu începutul. Trebuie să ne întoarcem la întemeierea orașului Fell's Church...

Și vorbi mult, târziu în noapte.

Joi, 11 iunie, 7 dimineața

Dragă Jurnalule,

Nu am putut scrie aseară, pentru că m-am întors acasă foarte târziu. Mama s-a supărat din nou. Ar fi fost isterică dacă ar fi știut ce am făcut de fapt. Stând cu vampiri și plănuiind ceva care ar putea să mă omoare. Care ar putea să ne omoare pe toți.

Stefan are un plan ca să-l prindă pe tipul care a omorât-o pe Sue. Asta îmi aduce aminte de unele din planurile Elenei – și asta mă îngrijorează. Întotdeauna sunau minunat, dar de multe ori nu erau bune.

Am discutat despre cine primește cea mai periculoasă sarcină și am decis să fie Meredith. Ceea ce pentru mine e în regulă – vreau să spun că ea e mai puternică și mai athletică, și întotdeauna rămâne calmă în situații desperate. Dar mă irită puțin că toată lumea a ales-o pe ea atât de repede, mai ales Matt. Adică, nu e ca și cum aș fi total incompetentă. Știi că nu sunt la fel de isteță ca și ceilalți, și cu

siguranță nu sunt la fel de bună la sport sau la fel de calmă într-o situație tensionată, dar nu sunt complet toantă. Sunt și eu bună la ceva.

Oricum, o s-o facem după absolvire. Suntem cu toții implicați în asta, cu excepția lui Damon, care o va păzi pe Vickie. E ciudat, dar acum toți avem încredere în el. Chiar și eu. În ciuda a ce s-a întâmplat aseară, nu cred că o să lase să i se întâmple ceva lui Vickie.

N-am mai visat-o pe Elena. Cred că dacă o s-o visez, o să m-apuc să țip înnebunită. Sau n-o să mă mai culc niciodată. Pur și simplu n-aș mai putea suporta așa ceva.

Bun, acum ar fi mai bine să plec. Să sperăm că până duminică vom dezlega misterul și criminalul va fi prins. Am încredere în Stefan.

Sper doar să-mi pot aminti ce am eu de făcut.

Capitolul 9

— Și iată, doamnelor și domnilor, vă prezint promoția '92!

Bonnie își aruncă toca în aer împreună cu toți ceilalți. Am reușit, își spuse. Indiferent ce se întâmplă diseară, Matt și Meredith și cu mine am reușit să absolvim liceul. În acest ultim an școlar, au fost momente când se îndoise cât se poate de serios de asta.

Ținând seama de moartea lui Sue, Bonnie se așteptase ca ceremonia de absolvire să fie apatică sau tristă. În schimb, era un soi de agitație frenetică. Ca și cum toată lumea sărbătorea faptul că era în viață – înainte să fie prea târziu.

Agitația se transformă în larmă când părinții veniră în față și ultimul an de la liceul „Robert E. Lee” se răspândi în toate direcțiile, strigând veseli și făcându-și de cap. Bonnie își scoase toca și apoi se uită în obiectivul aparatului de fotografiat al mamei ei.

Poartă-te normal, asta e important, își spuse. O zări pe mătușa

Elenei, Judith, alături de Robert Maxwell, bărbatul cu care mătușa Judith se căsătorise de curând, stând pe margine. Robert o ținea de mână pe surioara Elenei, Margaret. Când o zăriră pe Bonnie, îi zâmbiră cu curaj, dar ea se simți stânjenită când îi văzu apropiindu-se.

— Oh, domnișoară Gilbert... adică doamnă Maxwell... nu trebuia... spuse ea când mătușa Judith îi întinse un buchet mic de trandafiri roz.

Mătușa Judith zâmbi cu lacrimi în ochi.

— Asta ar fi fost o zi foarte specială pentru Elena, spuse ea. Vreau să fie specială și pentru tine și Meredith.

— Oh, mătușă Judith! Într-un gest impulsiv, Bonnie o îmbrățișa pe femeie. Îmi pare atât de rău, șopti. Cumplit de rău.

— Cu toții îi ducem dorul, spuse mătușa Judith. Apoi se trase înapoi și zâmbi iar, și cei trei se îndepărtară. Bonnie se întoarse cu spatele, cu un nod în gât, pentru a se uita la mulțimea care sărbătorea zgomotos.

Îl văzu pe Ray Hernandez, băiatul cu care fusese la balul din toamnă, invitând pe toată lumea la el în acea seară, la o petrecere. Apoi îl văzu pe prietenul lui Tyler, Dick Carter, dându-se în spectacol ca de obicei. Tyler zâmbea neobrăzat pe când tatăl lui făcea poză după poză. Matt asculta, cu o expresie total neimpresionată, ce îi spunea un impresar de fotbal de la Universitatea James Madison. Meredith stătea în apropiere, ținând în mână un buchet de trandafiri roșii și părând gânditoare.

Vickie nu era acolo. Părinți ei nu o lăsaseră să vină, susținând că nu era în stare să iasă din casă. Nici Caroline nu era acolo. Stătea în apartamentul din Heron al familiei. Mama ei îi spusese mamei lui Bonnie că avea gripă, dar Bonnie știa adevărul. Caroline era speriată.

Și poate că are dreptate să fie, își spuse Bonnie, îndreptându-se către Meredith. Poate că ea va fi singura dintre noi care va trece cu bine de săptămâna viitoare.

Trebuie să pari normală, să te porți normal. Ajunse lângă grupul lui Meredith. Meredith înfășură ciucurele roșu cu negru al tocii în jurul buchetului, răsucindu-l cu degete subțiri și nervoase.

Bonnie aruncă repede o privire în jur. Bun. Țasta era locul. Și acum era momentul.

— Ai grijă cu ăla, o să-l rupi, spuse ea cu voce tare. Privirea melancolică a lui Meredith nu se schimbă. Continuă să se uite la ciucure, răsucindu-l.

— Nu e corect, spuse ea, ca noi să primim asta și Elena nu. E nedrept.

— Știu, e groaznic, spuse Bonnie. Dar își păstră tonul detașat. Aș vrea să putem face ceva, dar nu putem.

— Totul e nedrept, continuă Meredith, ca și cum nu o auzise. Noi stăm aici, în soare, la ceremonia de absolvire, și ea e sub... sub piatra aia.

— Știu, știu, spuse Bonnie pe un ton ce se voia liniștitor. Meredith, nu te mai amărî singură. Gândește-te la altceva. Uite, după ce te duci să iei prânzul cu părinții tăi, nu vrei să mergi la petrecerea lui Raymond? Chiar dacă nu suntem invitate, putem să ne ducem.

— Nu! spuse Meredith cu o vehemență surprinzătoare. Nu vreau să mă duc la nici o petrecere. Cum poți să te gândești doar la așa ceva? Cum poți să fii așa de superficială?

— Păi, trebuie să facem ceva...

— O să-ți spun ce-o să fac eu. O să mă duc la cimitir după-masă. O să pun asta pe mormântul Elenei. Ea e cea care îl merită.

— Meredith, nu fi proastă. Nu poți să te duci acolo, mai ales seara. E o nebunie. Și Matt ar spune la fel.

— Ei bine, nu-l invit pe Matt. Nu invit pe nimeni cu mine, mă duc singură.

— Nu se poate. Dumnezeuule, Meredith, întotdeauna am crezut că ai ceva creier...

— Iar eu întotdeauna am crezut că ești cât de cât sensibilă. Dar e

clar că nici măcar nu vrei să te gândești la Elena. Sau asta e pentru că îl vrei pentru tine pe fostul ei prieten?

Bonnie îi trase o palmă.

Palma fu zdravănă, dată cu toată forța. Lui Meredith i se tăie răsufierea și își duse o mână la obrazul care deja începea să se înroșească. Toată lumea din jur le privea.

— Gata, am terminat cu tine, Bonnie McCullough, spuse Meredith după o clipă, cu o voce de un calm implacabil. Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

— Niciodată e prea curând pentru mine! strigă Bonnie în urma ei.

Când Bonnie își roti privirea în jurul ei, toată lumea își feri ochii. Dar nu încăpea nici o îndoială că ea și Meredith fuseseră centrul atenției în ultimele câteva minute. Bonnie își mușcă interiorul obrazilor pentru a-și păstra o expresie serioasă și se duse la Matt, care scăpase de impresar.

— Cum a fost? murmură ea către Matt.

— Bine.

— Crezi că am exagerat cu palma? De fapt, nici nu era în plan; m-a luat valul. Poate că a fost prea evident...

— A fost bine, foarte bine.

Matt părea preocupat. Nu avea expresia aceea posomorâtă, apatică, interiorizată din ultimele luni, dar era clar absent.

— Ce-i? E ceva în neregulă cu planul? întrebă Bonnie.

— Nu, nu. Ascultă, Bonnie. M-am gândit. Tu ai fost cea care ai descoperit trupul domnului Tanner în Casa Bântuită de Halloween, nu?

Bonnie fu luată prin surprindere. Se înfioră involuntar de dezgust.

— Ei, eu am fost prima care mi-am dat seama că e mort, mort de-adevăratelea, în loc să se prefacă doar. De ce naiba ți-ai adus aminte de asta acum?

— Pentru că poate tu reușești să răspunzi la o întrebare. Ar fi

putut domnul Tanner să bage un cuțit în Damon?

— Ce?

— Ei, ar fi putut?

— Eu... Bonnie clipi și se încruntă. Apoi ridică din umeri. Cred că da. Sigur. Era o scenă de sacrificiu druid, iar cuțitul pe care-l foloseam noi era unul adevărat. Discutasem să fie unul de jucărie, dar pentru că domnul Tanner urma să fie întins chiar lângă el, ne-am gândit că era destul de sigur. De fapt... Bonnie se încruntă mai tare. Cred că atunci când am găsit trupul, cuțitul era în alt loc decât cel în care îl pusesem la început. Dar, sigur, e posibil ca vreun copil să-l fi mutat. Matt, de ce mă întrebi?

— Ei, e doar ceva ce mi-a spus Damon, răspuse Matt, privind din nou fix în depărtare. Mă întrebam dacă putea fi adevărat.

— Oh. Bonnie așteptă ca Matt să continue, dar el nu mai spuse nimic. Bun, spuse ea în cele din urmă, dacă s-au lămurit toate, poți să te întorci pe pământ, te rog? Și nu crezi că poate ar trebui să mă iei în brațe? Doar ca să-mi arăți că ești de partea mea și nu există nici o șansă ca tu să apari la mormântul Elenei în seara asta împreună cu Meredith?

Matt pufni, dar privirea aceea pierdută dispăru din ochii lui. O cuprinse cu un braț pe după umeri și o strânse lângă el pentru o clipă.

Deja-vu, își spuse Meredith, stând lângă poarta cimitirului. Problema era că nu-și putea da seama cu exactitate de care dintre experiențele ei anterioare în cimitir îi amintea seara aceasta. Fuseseră prea multe.

Într-un fel, aici începuse totul. Aici jurase Elena să nu aibă liniște până când Stefan nu era al ei. Le făcuse și pe Bonnie și Meredith să jure că or s-o ajute – un jurământ pecetluit cu sânge. Ce potrivit, își spuse acum Meredith.

Și tot aici o atacase Tyler pe Elena în seara balului din toamnă. Stefan venise în ajutorul ei, și acela fusese începutul pentru ei.

Cimitirul ăsta văzuse o mulțime de lucruri.

Văzuse chiar și tot grupul lor îndreptându-se către biserica în ruine în decembrie, căutând bârlogul lui Katherine. Șapte dintre ei coborâseră în criptă: Meredith însăși, Bonnie, Matt și Elena, cu Stefan, Damon și Alaric. Dar numai șase mai ieșiseră de acolo. Când o scosese pe Elena din criptă, fusese ca s-o îngroape.

Cimitirul acesta reprezentase începutul, dar și sfârșitul. Și poate va fi un alt sfârșit și în această seară.

Meredith porni pe cărare.

Aș vrea să fii aici, Alaric, își spuse ea. Am nevoie de optimismul tău și de cunoștințele tale despre supranatural – și, sigur, nu mi-ar strica nici mușchii tăi.

Mormântul Elenei era, evident, în cimitirul nou, unde iarba era tunsă și mormintele acoperite cu coroane de flori. Lespedea era foarte simplă, aproape banală, cu o scurtă inscripție. Meredith se aplecă și așeză buchetul în fața ei. Apoi, încet, puse lângă el și ciucurele roșu cu negru al tocii sale. În lumina palidă, cele două culori păreau una singură, nuanța sângelui uscat. Meredith îngenunche și își încrucișă mâinile încet. Și așteptă.

În jurul ei, cimitirul era tăcut. Părea să aștepte și el împreună cu ea, ținându-și răsuflarea. Șirurile de pietre albe se ridicau de-o parte și de alta a ei, lucind slab. Meredith ascultă, încercând să deslușească un sunet.

Și apoi îl auzi. Pași grei.

Cu capul aplecat, rămase liniștită, prefăcându-se că nu observă nimic.

Pașii răsunară mai aproape, fără să se obosească să se furișeze.

— Bună, Meredith.

Meredith întoarse repede capul.

— Oh, Tyler, făcu ea. M-ai speriat. Credeam că era... nu contează.

— Daaa? făcu Tyler și buzele lui se desfăcură într-un rânjet

neliniștitor. Ei, îmi pare rău că ești dezamăgită. Dar sunt eu, doar eu și nimeni altcineva.

— Ce cauți aici, Tyler? Nici o petrecere grozavă în seara asta?

— Aș putea să te întreb același lucru.

Ochii lui Tyler coborâra către piatra de mormânt și ciucure și fața i se înnegură.

— Dar cred că știu deja răspunsul. Ești aici pentru ea. „Elena Gilbert, o lumină în întuneric”, citi el sarcastic.

— Așa e, spuse calmă Meredith. Știi, „Elena” înseamnă lumină. Și cu siguranță a fost înconjurată de întuneric. Aproape că a înfrânt-o, dar în final ea a câștigat.

— Poate, spuse Tyler, și își mișcă maxilarul meditativ, cu ochii mijiiți. Dar știi, Meredith, e o chestie ciudată cu întunericul ăsta. Întotdeauna în culise așteaptă mai mult decât crezi.

— Ca în seara asta, spuse Meredith, ridicând privirea către cer. Era senin și spuzit cu stele palide.

— E foarte întuneric în seara asta, Tyler. Dar mai devreme sau mai târziu o să răsară soarele.

— Mda, dar mai întâi apare Luna. Tyler chicoti dintr-odată, ca la o glumă pe care doar el o înțelegea. Hei, Meredith, ai văzut vreodată mormintele familiei Smallwood? Hai, vino să ți le arăt. Nu sunt departe de aici.

Exact așa cum i le arătase Elenei, se gândi Meredith. Într-un fel o distra acest duel verbal, dar nu uitase pentru ce venise aici. Degetele ei reci căutară în buzunar și găsiră crenguța de verbină.

— E-n regulă, Tyler. Cred că prefer să rămân aici.

— Ești convinsă? Un cimitir e un loc prea periculos ca să stai singură.

Spirite neliniștite, își spuse Meredith. Îl privi în ochi.

— Știu, răspunse.

El rânjea din nou, arătându-și dinții mari ca niște pietre de mormânt.

— Oricum, poți să le vezi de aici dacă ai ochi buni. Uită-te într-acolo, către cimitirul cel vechi. Așa, vezi ceva care lucește roșu în mijlocul lui?

— Nu.

Peste copaci, către est, se vedea o geană de lumină palidă. Meredith rămase cu privirea la ea.

— Ei, haide, Meredith. Nici nu vrei să încerci. Când o să se ridice Luna o să vezi mai bine.

— Tyler, nu pot să mai pierd vremea pe aici. Am plecat.

— Nu, nu pleci. Și apoi, în vreme ce degetele ei se încleștau pe crenguța de verbină, strângând-o în pumn, el adăugă cu o voce mieroasă: Vreau să spun că nu pleci până nu-ți spun povestea pietrei ăleia de mormânt, da? E o poveste grozavă. Vezi tu, lespedeaua e făcută din marmură roșie, și e singura de felul ăsta în tot cimitirul. Iar sfera aia din vârf – o vezi? – trebuie să cântărească o tonă. Dar se mișcă. Se mișcă ori de câte ori un Smallwood urmează să moară. Bunicul meu nu a crezut; a făcut o zgârietură pe piatră, chiar în față. Venea și o verifica aproape în fiecare lună. Pe urmă a venit odată și a găsit zgârietura în spate. Sfera se rotise cu totul. S-a străduit din răspuțeri să o întoarcă la loc, dar n-a reușit. Era prea grea. Și în noaptea aia a murit, în patul lui. L-au îngropat sub sferă.

— Probabil că a făcut un atac de cord din cauza efortului, spuse sarcastic Meredith, dar palmele o furnicau.

— Ești cam ciudată, știi? Întotdeauna atât de calmă. Nu-ți pierzi niciodată capul. Îți trebuie mult ca să țipi, nu?

— Am plecat, Tyler. Mi-ajunge.

O lăsă să se îndepărteze câțiva pași, apoi spuse:

— Dar în seara aia la Caroline ai țipat, nu?

Meredith se întoarse.

— De unde știi?

Tyler își dădu ochii peste cap.

— Ai puțină încredere în inteligența mea, da? Știu o mulțime de

lucruri, Meredith. De pildă, știu ce ai în buzunar.

Degetele lui Meredith rămaseră nemișcate.

— Ce vrei să spui?

— Verbină, Meredith. *Verbena officinalis*. Am un prieten care se pricepe la genul ăsta de lucruri.

Acum, Tyler era concentrat, zâmbind tot mai larg, privindu-i fața cu atenție, ca și cum urmărea emisiunea lui preferată la televizor. Ca o pisică plictisită să se mai joace cu un șoarece, începea să acționeze.

— Și știu și pentru ce e. Își roti privirea în jur cu o grijă exagerată și-și duse un degete la buze. Șșșt. Vampiri, șopti el. Apoi își dădu capul pe spate și râse zgomotos.

Meredith făcu un pas înapoi.

— Crezi că asta are să te ajute, nu? Dar o să-ți spun un secret.

Meredith măsură din ochi distanța dintre ea și alee. Își păstră expresia calmă, dar înăuntrul ei începu să urce un tremur violent. Nu știa dacă o să fie în stare să ducă asta până la capăt.

— Nu pleci nicăieri, iubito, spuse Tyler, și o mână mare se încleștă pe încheietura lui Meredith.

Meredith o simțea fierbinte și umedă pe piele, dincolo de manșeta jachetei.

— O să stai chiar aici, să-ți primești surpriza. Trupul îi era acum cocoșat, capul împins înainte, și pe buzele lui se vedea un rânjet triumfător.

— Dă-mi drumul, Tyler. Mă doare!

Panica o fulgeră pe Meredith când simți carnea lui Tyler lipită de carnea ei. Dar mâna nu făcu decât să strângă mai tare, un tendon strivind osul fin al încheieturii ei.

— Asta e un secret, iubito, pe care nimeni nu-l mai știe, spuse Tyler, trăgând-o mai aproape, cu răsuflarea lui fierbinte pe fața ei. Ai venit aici pregătită împotriva vampirilor. Dar eu nu sunt vampir.

Inima lui Meredith bătea nebunește.

— Dă-mi drumul!

— Mai întâi vreau să te uiți acolo. Acum poți să vezi piatra de mormânt, spuse el, răsucind-o, și ea nu avu încotro și se uită.

Avea dreptate Tyler; o putea vedea, ca un monument roșu cu un glob strălucitor deasupra. Sau... nu un glob. Sfera aceea de marmură arăta ca... arăta ca...

— Acum uită-te spre est. Ce vezi acolo, Meredith? continuă Tyler, cu vocea răgușită de exaltare.

Era Luna plină. Se ridicase în timp ce el îi vorbise și acum atârna deasupra dealurilor, perfect rotundă și dilatată, o minge roșie uriașă, umflată.

Și cu asta semăna piatra de mormânt. Cu o Lună plină din care picura sânge.

— Ai venit aici apărută împotriva vampirilor, Meredith, spuse Tyler din spatele ei, și mai răgușit. Dar cei din neamul Smallwood nu sunt deloc vampiri. Noi suntem altceva.

Și apoi urlă.

Nici un gâtlej omenesc n-ar fi putut scoate un asemenea sunet. Nu era o imitație a unui animal; era real. Un mârâit gutural plin de răutate care creștea în intensitate, și creștea, făcând-o pe Meredith să întoarcă brusc capul spre el și să-l privească uluită, fără să-i vină să creadă. Ceea ce vedea era atât de oribil încât mintea ei nu putea să accepte...

Meredith țipă.

— Ți-am spus că e o surpriză. Îți place? spuse Tyler.

Vocea lui era joasă, îngroșată de salivă, iar limba roșie se bălăngănea între șirurile de canini prelungi. Fața lui nu mai semăna cu a unui om. Se prelungea înainte în mod grotesc într-un bot, iar ochii deveniseră galbeni, cu pupile ca niște fante. Părul lui blond-roșcat îi acoperise obraji și ceafa. Blană.

— Poți să țipi cât vrei aici, nimeni n-o să te audă, adăugă el.

Fiecare mușchi din trupul lui Meredith era încordat, încercând să se îndepărteze de el. Era o reacție viscerală, o reacție pe care nu și-ar

fi putut-o stăpâni și dacă ar fi vrut. Răsuflarea lui era atât de fierbinte și mirosea a fiară. Unghiile pe care și le înfipsese în încheietura ei erau gheare negre, tocite. Meredith nu avea puterea să țipe din nou.

— Mai sunt și alte lucruri în afară de vampiri cărora le place sângele, spuse Tyler cu noua lui voce năclăită de bale. Iar eu vreau să-l gust pe-al tău. Dar mai întâi o să ne distrăm puțin.

Deși stătea tot în două picioare, trupul lui era adus de spate și ciudat de deformat. Meredith se zbătu, dar fără putere, în vreme ce el o împingea în jos. Ea era o fată puternică, dar forța lui era mult mai mare, iar mușchii i se încordau sub cămașă pe când o țintuia la pământ.

— Întotdeauna te-ai crezut prea bună pentru mine, nu-i așa? Ei, acum o să descoperi ce-ai pierdut.

N-am aer, își spuse Meredith disperată. Brațul lui o apăsa pe gât, împiedicând-o să respire. Valuri de ceață cenușie se rostogoliră prin creierul ei. Dacă leșina acum...

— O să-ți dorești să mori la fel de repede ca Sue. Fața lui Tyler plutea deasupra ei, la fel de roșie ca Luna, cu limba aceea lungă bălăngănindu-se. Cu cealaltă mână îi ținea brațele deasupra capului.

— Știi povestea Scufiței Roșii?

Cenușiul devenea negru, spuzit cu luminițe minuscule. Ca niște stele, își spuse Meredith. Cad în stele...

— Tyler, ia mâinile de pe ea! Dă-i drumul, acum! Mârâitul bălos al lui Tyler se transformă brusc într-un schelălăit uimit. Brațul care apăsa pe gâtul lui Meredith slăbi presiunea și aerul năvăli în plămâni ei. În jurul său răsunau pași.

— Aștept de mult să fac asta, Tyler, spuse Matt, înșfăcând capul blond-roșcat de păr și trăgându-l în spate.

Apoi pumnul lui Matt se repezi în botul nou apărut al lui Tyler. Din nasul umed de animal țâșni sângele.

Sunetul pe care îl scoase Tyler făcu inima lui Meredith să i se oprească în piept. Se năpusti asupra lui Matt, răsucindu-se în aer, cu

ghearele scoase. Matt căzu pe spate sub forța atacului și Meredith, amețită, încercă să se scoale de jos. Dar nu putea: toți mușchii îi tremurau incontrollabil. Dar altcineva îl ridică pe Tyler de pe Matt ca și cum Tyler nu era mai greu decât o păpușă.

— Exact ca pe vremuri, Tyler, spuse Stefan, dându-i drumul lui Tyler pe picioare și privindu-l.

Tyler se holbă la el o clipă, apoi încercă să fugă.

Era rapid, strecurându-se cu o agilitate de fiară printre șirurile de morminte. Dar Stefan se dovedi mai rapid și îi tăie drumul.

— Meredith, ești rănită? Meredith?

Bonnie îngenunchease lângă ea. Meredith dădu din cap – încă nu putea să vorbească – și o lăsă pe Bonnie să-i sprijine capul.

— Știam eu că trebuia să-l oprim mai repede, știam eu, repetă Bonnie îngrijorată.

Stefan îl târa pe Tyler înapoi.

— Am știut întotdeauna că ești un ticălos, spuse, lipindu-l pe Tyler de o piatră de mormânt, dar n-am știut că ești așa de prost. Credeam că te-ai învățat minte să nu mai sari pe fete în cimitir, dar se pare că nu. Și trebuia să te mai și lauzi cu ce i-ai făcut lui Sue. Asta n-a fost o chestie prea deșteaptă, Tyler.

Meredith îi privi cum stăteau față în față, înfruntându-se. Atât de diferiți, se gândi ea. Deși, într-un fel, amândoi erau niște creaturi ale întunericului. Stefan era palid, iar ochii lui verzi scânteiau de furie, amenințatori, dar exista o demnitate, aproape o puritate în el. Era ca un înger sever sculptat în marmură dură. Tyler arăta doar ca un animal prins în capcană. Stătea ghemuit, respirând greu, cu pieptul pătat de sânge amestecat cu salivă. Ochii aceia galbeni scânteiau de ură și teamă, și degetele lui se mișcau întruna, ca și cum ar fi vrut să-și înfigă ghearele în ceva. Un sunet grav îi ieșea din gât.

— Nu-ți face griji, de data asta n-am să te bat, spuse Stefan. Asta dacă nu încerci să fugi. Mergem cu toții în biserică să stăm puțin de vorbă. Văd că-ți place să spui povești, Tyler; ei bine, acum o să-mi

spui mie una.

Tyler se repezi la el, sărind direct de pe pământ la gâtul lui Stefan. Dar Stefan îl aștepta. Meredith bănuia că atât Stefan cât și Matt savurară următoarele minute, consumându-și toată furia adunată, dar ei nu-i făcea plăcere, așa că întoarse privirea.

În cele din urmă, Tyler fu legat cu o coardă de nailon. Putea să meargă, sau cel puțin să-și târâie picioarele, așa ca Stefan îl apucă din spate de cămașă și îl împinse fără milă pe cărarea care ducea la biserică.

Înăuntru, Stefan îl forță pe Tyler să se așeze pe jos, lângă mormântul deschis.

Acum, spuse, o să stăm de vorbă. Iar tu, Tyler, o să cooperezi, altfel o să-ți pară foarte, foarte rău.

Capitolul 10

Meredith se așeză pe ce mai rămăsese din peretele bisericii în ruine, un zid înalt până la genunchii ei.

— Ai spus că o să fie periculos, Stefan, dar n-ai spus că aveai de gând să-l lași să mă strângă de gât.

— Îmi pare rău, speram că o să dezvăluie mai multe informații, mai ales după ce a recunoscut că a fost acolo când a murit Sue. Dar n-ar fi trebuit să aștept atâta.

— N-am recunoscut nimic! Nu poți să dovedești nimic, spuse Tyler.

Schelălăitul de animal îi rămăsese în voce, dar pe drumul către biserică fața și corpul îi reveniseră la normal. Sau mai degrabă reveniseră la forma lor umană, își spuse Meredith. Căci umflăturile și vânătăile și sângele uscat nu erau ceva normal.

— Asta nu e un tribunal, Tyler, spuse ea. Tatăl tău nu te poate ajuta acum.

— Dar dacă ar fi, am avea un caz foarte solid, adăugă Stefan. Cred că suficient cât să te condamne pentru conspirație la crimă.

— Asta dacă nu topește cineva lingurițele moștenite de la bunica, să facă din ele un glonț de argint, interveni Matt.

Tyler se uită de la unul la celălalt.

— N-o să vă spun nimic.

— Tyler, știi ce ești tu? Ești un bătauș lăudăros, spuse Bonnie. Iar bătaușii lăudăroși întotdeauna vorbesc.

— Nu te deranjează să trănestești o fată la pământ și să o ameninți, spuse Matt, dar când apar prietenii ei ești înnebunit de frică.

Tyler doar îi privi furios.

— Ei, dacă nu vrei să vorbești, atunci probabil că va trebui să o fac eu, spuse Stefan.

Se aplecă în față și ridică de jos cartea cea groasă pe care o luase de la bibliotecă. Sprijinindu-și un picior pe baza cripei, așeză cartea pe genunchi și o deschise. În clipa, aceea, se gândi Meredith, semăna înspăimântător de mult cu Damon.

— Asta e o carte scrisă de Gervase din Tilbury, Tyler, spuse el. A fost scrisă în jurul anului 1210. Unul dintre lucrurile despre care vorbește sunt vârcolacii.

— Nu poți dovedi nimic! N-ai nici o dovadă...

— Taci din gură, Tyler! Stefan se uită la el. Nu am nevoie să o dovedesc. Pot s-o văd, chiar și acum. Ai uitat ce sunt? Urmă o tăcere lungă, apoi Stefan continuă. Când am venit aici acum câteva zile, exista un mister. O fată murise. Dar cine a omorât-o? Și de ce? Toate indiciile pe care le vedeam mi se păreau contradictorii. Nu era o crimă obișnuită, nu era un tip psihopat oarecare, venit de pe stradă. Asta mi-o spunea cineva în care aveam încredere – ca și dovezi independente. Un asasin obișnuit nu poate acționa asupra unei plăci Ouija prin telechinezie. Un asasin obișnuit nu poate face siguranțele să sară într-o centrală electrică aflată la mile depărtare. Nu, era vorba de cineva cu o forță fizică și psihică uluitoare. Din tot ce mi-a spus

Vickie, părea să fie un vampir. Doar că Sue Carson avea tot sângele în trup. Un vampir i-ar fi supt cel puțin o parte din el. Nici un vampir nu ar fi rezistat la asta, cu atât mai mult un asasin. De aici vine euforia, și euforia este motivul pentru a omorî. Dar legistul nu a găsit găuri în venele ei, și sângerase foarte puțin. Nu avea nici o noimă. Și a mai fost ceva. Tu ai fost în casa aia, Tyler. Ai făcut greșeala să o apuci de mână pe Bonnie în acea seară, și apoi ai făcut greșeala să-ți dai drumul la gură a doua zi, spunând lucruri pe care nu aveai cum să le știi decât dacă fuseseși acolo. Așadar, cu ce aveam de-a face? Cu un vampir experimentat, un asasin malefic, dotat cu o Putere deosebită? Sau un bătauș de liceu care nu se poate duce până la toaletă fără să se împiedice în propriile lui picioare? Care dintre ei? Dovezile arătau în ambele direcții, iar eu nu mă puteam hotărî. Apoi m-am dus să văd cu ochii mei trupul lui Sue. Și acolo am dat peste cel mai mare mister dintre toate. O tăietură aici.

Degetul lui Stefan desenă o linie dreaptă care cobora din clavicula lui.

— O tăietură tipică, tradițională, pe care vampirii o fac pentru a-și da sângele. Dar Sue nu era vampir, și nu ea a făcut acea tăietură. Cineva i-a făcut-o atunci când zăcea pe pământ, în pragul morții.

Meredith închise ochii și o auzi pe Bonnie înghițind cu zgomot lângă ea. Întinse mâna și o găsi pe a lui Bonnie și o strânse, dar continuă să asculte. Când le explicase lor totul, Stefan nu intrase în astfel de detalii.

— Vampirii nu au nevoie să-și taie astfel victimele; ei își folosesc dinții, spuse Stefan, și buza lui superioară se ridică puțin, pentru a-și arăta propriii săi dinți. Dar dacă un vampir ar vrea să scoată sânge pentru ca altcineva să-l bea, ar putea face o tăietură în loc să muște. Dacă un vampir ar vrea ca altcineva să soarbă prima și singura înghițitură de sânge, ar putea face asta. Și asta m-a făcut să mă gândesc mai serios la sânge. Vezi tu, sângele este important. Pentru vampiri, el înseamnă viață, Putere. Este tot ce ne trebuie pentru

supraviețuire, și sunt momente când nevoia ne înnebunește. Dar sângele este bun și pentru alte lucruri. De pildă... pentru inițiere. Inițiere și Putere. M-am gândit la lucrurile astea două, și le-am legat de ceea ce văzusem la tine, Tyler, când am fost în Fell's Church. Lucruri mărunte, pe care nu le băgasem prea mult în seamă. Dar mi-am amintit de ceva ce îmi spusese Elena despre istoria familiei tale, și m-am hotărât să verific în jurnalul Honoriei Fell. Stefan ridică o bucată de hârtie băgată între paginile cărții pe care o ținea în mână și spuse: Și l-am găsit, scris acolo de mâna Honoriei. Am xeroxat pagina, așa că ți-o pot citi. Micul secret al familiei Smallwood – dacă poți citi printre rânduri. Uitându-se la hârtie, Stefan rosti:

12 noiembrie. Am făcut lumânări, am tors cânepa. Am rămas fără mălai și sare, dar o să reușim să ieșim din iarnă. Panică noaptea trecută; lupii l-au atacat pe Jacob Smallwood pe când se întorcea din pădure. I-am îngrijit rana cu afine și coajă de salcie, dar este adâncă și eu mă tem. După ce am venit acasă am aruncat runele. Nu am spus nimănui în afară de Thomas ce am văzut acolo.

— Aruncarea runelor înseamnă divinație, adăugă Stefan, ridicând privirea. Honoria era ceea ce noi am numi vrăjitoare. Continuă să vorbească despre „necazuri cu lupii” în diferite alte părți ale satului – se pare că dintr-odată avuseseră loc atacuri frecvente, mai ales asupra fetițelor. Honoria scrie că ea și soțul ei au devenit din ce în ce mai îngrijorați. Și, în cele din urmă, asta:

20 decembrie. Din nou necazuri cu lupii la neamul Smallwood. Am auzit țipetele acum câteva minute, și Thomas a spus că a venit vremea. El a făcut gloanțele ieri. Pușca e deja încărcată și o să ne ducem acolo. Dacă scăpăm cu viață, o să scriu din nou.

21 decembrie. Ne-am dus acasă la Smallwood seara trecută. Jacob rănit grav. Lupul omorât.

O să-l îngropăm pe Jacob în cimitirul mic de la poalele dealului. Fie ca sufletul lui să-și găsească odihna în moarte.

— În istoria oficială a orașului Fell's Church, spuse Stefan,

episodul a fost interpretat astfel: Thomas Fell și soția lui s-au dus acasă la familia Smallwood, unde l-au găsit pe Jacob Smallwood atacat din nou de un lup, iar lupul acela l-a omorât. Dar nu e așa. Ceea ce spune de fapt textul nu e că lupul l-a omorât pe Jacob Smallwood, ci că Jacob Smallwood, lupul, a fost omorât. Stefan închise cartea. Stră-stră-stră-străbunul tău a fost un vârcolac, Tyler. A ajuns așa pentru că a fost atacat el însuși de către un vârcolac. Și și-a transmis virusul de vârcolac fiului său, care s-a născut la opt luni și jumătate după ce el a murit. La fel cum tatăl tău ți l-a transmis ție.

— Am știut întotdeauna că era ceva în neregulă cu tine, Tyler, spuse Bonnie, și Meredith deschise ochii. Nu-mi puteam da seama ce, dar într-un colțișor al minții ceva îmi spunea că era o chestie scârboasă.

— Chiar glumeam cu asta, spuse Meredith, și vocea ei era încă răgușită. Vorbeam despre „magnetismul animalic” și dinții tăi mari și albi. N-am știut niciodată cât de aproape de adevăr eram.

— Câteodată mediumurile pot simți astfel de lucruri, admise Stefan. Uneori, chiar oamenii obișnuiți pot. Eu ar fi trebuit să-mi dau seama, dar eram preocupat de altele. Oricum, asta nu e o scuză. Și e clar că altcineva – un asasin paranormal – a înțeles-o imediat. Nu-i așa, Tyler? Un bărbat într-un impermeabil vechi a venit la tine. Era înalt, cu părul blond și ochi albaștri, și a făcut un soi de înțelegere cu tine. În schimbul a... ceva... avea să-ți arate cum să-ți revendici moștenirea. Cum să devii un vârcolac adevărat. Pentru că, așa cum spune Gervase din Tilbury – Stefan lovi ușor cu palma cartea pe care o ținea pe genunchi – un vârcolac care nu a fost și el mușcat trebuie să fie inițiat. Asta înseamnă că poți purta toată viața virusul de vârcolac, dar să nu o știi pentru că nu a fost activat. Generații de Smallwood au trăit și au murit, dar virusul a fost latent în ele, pentru că nu au știut secretul prin care îl puteau trezi. Dar bărbatul în impermeabil știa. Știa că trebuia să omori și să guști sânge proaspăt. După aceea, la prima Lună nouă te vei putea transforma.

Stefan ridică ochii și Meredith îi urmărește privirea îndreptată spre discul alb al Lunii din înaltul cerului. Părea limpede și bidimensională acum, nu mai era un glob roșu posac.

O expresie bănuitoare trecu peste trăsăturile lui Tyler și apoi privirea îi deveni din nou furioasă.

— M-ați păcălit! Ați plănuit totul!

— Foarte deștept, spuse Meredith.

— Nu zău! adăugă Matt.

Bonnie își udă degetul și înscrise un **1** imaginar pe o tabelă de marcaj invizibilă.

— Știam că n-o să poți rezista să nu o urmărești pe una dintre fete aici dacă erai convins că e singură, spuse Stefan. O să crezi că cimitirul era locul perfect pentru a omori; n-o să te vadă absolut nimeni. Și știam că n-o să rezisti să nu te lauzi cu ce ai făcut. Speram să-i spui lui Meredith mai multe despre celălalt asasin, cel care a aruncat-o pe Sue pe fereastră, cel care a tăiat-o pentru ca tu să poți bea sânge proaspăt. Vampirul, Tyler. Cine e el? Unde se ascunde?

Ura înveninată de pe chipul lui Tyler se transformă într-o expresie batjocoritoare.

— Credeți că o să vă spun asta? E prietenul meu.

— Nu e prietenul tău. Te folosește. Și e un criminal.

— Nu-ți îngreuna și mai mult situația, Tyler, adăugă Matt.

— Deja ești complice la crimă. În seara asta ai încercat să o omori pe Meredith. Curând n-o să mai poți să dai înapoi chiar dacă ai vrea. Fii deștept și pune punct acum. Spune-ne ceea ce știi.

Tyler își dezgoli dinții.

— Nu vă spun nimic. Cum o să mă faceți să spun?

Ceilalți se priviră. Atmosfera se schimbă, deveni încărcată cu tensiune în clipa în care se întoarseră cu toții către Tyler.

— Tu chiar nu înțelegi, așa-i? spuse calmă Meredith. Tyler, ai ajutat la omorârea lui Sue. Ea a murit pentru un ritual dezgustător, pentru ca tu să te poți schimba în lucrul ăla pe care l-am văzut eu.

Aveai de gând să mă omori, și să le omori apoi și pe Vickie și Bonnie, sunt convinsă. Crezi că avem vreo urmă de milă pentru tine? Crezi că te-am adus aici ca să fim drăguți cu tine?

Se lasă tăcerea. Rânjetul pierea de pe buzele lui Tyler. Se uită la ceilalți, pe rând.

Erau cu toții neîndurători. Chiar și fețișoara lui Bonnie era neiertătoare.

— Gervase din Tilbury mai spune un lucru interesant, adăugă Stefan, pe un ton aproape prietenos. Există un leac pentru vârcolaci, pe lângă tradiționalul glonț de argint. Ascultă.

Sub lumina Lunii, Stefan citi din cartea de pe genunchi.

Se cunoaște îndeobște și a fost susținut de doctori de seamă și respectabili că dacă unui vârcolac i se retează unul din membre, își va redobândi negreșit trupul original.

— Gervase continuă cu povestea lui Rimbaud din Auvergne, un vârcolac ce a fost vindecat atunci când un dulgher i-a tăiat una din labele din spate. Desigur, asta a fost probabil îngrozitor de dureros, dar povestea spune că Rimbaud i-a mulțumit dulgherului pentru că „l-a scăpat pentru totdeauna de forma aceea ticăloasă și blestemată”. Stefan ridică privirea. Acum, mă gândesc că, dacă Tyler nu vrea să ne ajute și să ne spună ce îi cerem, măcar atât putem face, să ne asigurăm că nu omoară din nou. Voi ce spuneți? Matt vorbi:

— Cred că e de datoria noastră să îl vindecăm.

— Tot ce avem de făcut e să îi tăiem un membru, încuviință și Bonnie.

— Cred că știu exact și care, murmură Meredith. Ochii lui Tyler începură să-i iasă din orbite. Sub noroi și sânge, fața lui de obicei roșie devenise palidă.

— E o cacealma!

— Adu toporul, Matt, spuse Stefan. Meredith, scoate-i un pantof.

Tyler dădu din picioare, încercând să o lovească în față. Matt se apropie de el și îi răsuci brațul la spate, immobilizându-i capul.

— Nu-ți înrăutăți și mai mult situația, Tyler, spuse el.

Laba piciorului dezgolită de Meredith era mare, cu talpa la fel de umedă ca și palmele lui Tyler. Pe degete creșteau fire de păr aspru. La vederea lor, Meredith se cutremură de scârbă.

— Hai să terminăm odată, spuse ea.

— Glumiți! urlă Tyler, zbatându-se cu putere, încât Bonnie trebui să îl apuce de celălalt picior și să îngenuncheze pe el. Nu puteți să faceți asta! Nu puteți!

— Țineți-l nemișcat, spuse Stefan.

Împreună, îl întinseră pe Tyler, cu capul strâns ca într-o menghină în brațele lui Matt, cu picioarele desfăcute și ținute de fete. Asigurându-se că Tyler vede ceea ce face el, Stefan așeză o creangă de copac, de vreo cinci centimetri grosime, peste gura cavoului.

Ridică toporul și apoi îl coborî cu forță, despicând creanga dintr-o singură lovitură.

— E suficient de ascuțit, spuse Meredith, suflecă-i cracul. Apoi leagă o bucată din frânghia aia deasupra gleznei, cât de strâns poți, ca un garou. Altfel o să piardă tot sângele.

— Nu puteți să faceți asta! țipa Tyler. Nu puteți să faceți astaaaaa!

— Țipă cât vrei, Tyler. Aici n-o să te audă nimeni, nu-i așa?

— Nu ești cu nimic mai bun decât mine! urlă Tyler, împrôșcând cu salivă. Și tu ești un criminal!

— Eu știu exact ceea ce sunt, răspuse Stefan. Crede-mă, Tyler. Știu bine. E gata toată lumea? Bun. Acum țineți-l bine, o să zvâcnească de durere când o fac.

Țipetele lui Tyler erau acum cuvinte nedeslușite. Matt îl ținea în așa fel încât Tyler să-l vadă pe Stefan îngenunchind și pregătindu-se să lovească, ridicând lama toporului deasupra gleznei lui Tyler pentru a aprecia forța și distanța.

— Acum, spuse Stefan, înălțând și mai sus toporul.

— Nu! Nu! Vă spun ce vreți! Vă spun! urlă Tyler. Stefan se uită la el.

— Prea târziu, spuse și lăsă toporul să cadă. Se lovi de pardoseala de piatră cu un zăngănit și o ploaie de scânteii, dar zgomotul fu acoperit de țipătul lui Tyler. Lui Tyler îi trebuiră câteva minute bune de urlat ca să-și dea seama că tăișul nu-i atinsese piciorul. Se opri să respire doar când simți că se sufocă și întoarse o privire sălbatică, cu ochii holbați, către Stefan.

— Începe să vorbești, spuse Stefan, cu o voce rece ca gheața, neîndurătoare.

Din gâtulejul lui Tyler se auzeau scâncete și pe buze avea spumă.

— Nu știu cum îl cheamă, spuse el găfâit. Dar arată așa cum ai spus tu. Și ai dreptate, e un vampir, omule! L-am văzut cum golea de sânge un cerb imens în timp ce animalul tot mai dădea din picioare. M-a mințit, adăugă Tyler, și scâncetul îi reveni în glas. Mi-a zis că o să fiu mai puternic decât toți, la fel de puternic ca și el. A zis că puteam avea orice fată voiam, în orice fel voiam. Ticălosul a mințit.

— Ți-a spus că puteai să omori și să scapi nepedepsit, spuse Stefan.

— A zis că puteam să o omor pe Caroline în seara aia. Și-o cerea, după cum mi-a dat papucii. Voiam s-o fac să mă imploră – dar a reușit într-un fel sau altul să iasă din casă. Puteam s-o iau pe Caroline sau Vickie, mi-a zis el. El nu le voia decât pe Bonnie și Meredith.

— Dar tu tocmai ai încercat să o omori pe Meredith.

— Asta a fost acum. Lucrurile stau altfel, prostule. A zis că e în regulă.

— De ce? îl întrebă Meredith pe Stefan încet.

— Poate pentru că ți-ai îndeplinit sarcina, spuse el. M-ai adus aici. Apoi continuă. Tyler, arată-ne cum cooperezi. Spune-ne cum putem pune mâna pe tipul ăsta.

— Să puneți mâna? Sunteți nebuni! Tyler izbucni într-un râs urât, și Matt își înteeți strânsoarea în jurul gâtului lui. Hei, n-ai decât să mă sufoci dacă vrei, dar ăsta e adevărul. Mi-a zis că e unul dintre Cei

Vechi, unul din Originari, ce-o fi însemnând și asta. A zis că tot face vampiri încă dinainte să apară piramidele. A zis că a făcut un târg cu diavolul. Poți să-i bagi un țăruiș în inimă și n-o să aibă nimic. Nu puteți să-l omorâți. Râsul deveni necontrolat.

— Unde se ascunde, Tyler? întrebă sacadat Stefan. Orice vampir are nevoie de un loc unde să doarmă. Unde e locul ăsta?

— M-ar omorî dacă v-aș spune asta. M-ar mânca, omule. Dumnezeu, dacă v-aș spune ce i-a făcut cerbului ăluia înainte să moară...

Râsul lui Tyler se transforma în suspine.

— Atunci ar fi mai bine să ne ajuți să-l nimicim înainte să te poată găsi, nu crezi? Care e punctul lui slab? În ce fel e vulnerabil?

— Doamne, bietul cerb..., bălmăjea Tyler.

— Și Sue? Pentru ea ai plâns vreodată? spuse Stefan tăios. Ridică toporul. Cred, spuse, că ne pierdem vremea cu tine.

Tăișul toporului se înălță în aer.

— Nu! Nu! O să vă spun; o să vă spun ceva. Există un soi de lemn care poate să îi facă rău – nu să-l omoare, dar să-i facă rău. A recunoscut asta, dar nu mi-a spus care e lemnul! Vă jur că ăsta e adevărul!

— Nu-i suficient, Tyler, spuse Stefan.

— Pentru numele lui Dumnezeu... o să vă spun unde se duce în noaptea asta. Dacă ajungeți acolo suficient de repede, poate reușiți să îl opriți.

— Ce vrei să spui cu unde se duce în noaptea asta? Zi repede, Tyler!

— Se duce la Vickie, bine? A zis că în noaptea asta o să avem câte una fiecare. Asta vă ajută, nu? Dacă vă grăbiți, poate ajungeți acolo!

Stefan încremenise, iar Meredith simți cum inima îi bate nebunește. Vickie. Nici măcar nu se gândiseră că Vickie ar putea fi atacată.

— Damon o păzește, spuse Matt. Așa-i, Stefan? Așa-i?

— Așa ar trebui, spuse Stefan. L-am lăsat acolo la apusul soarelui. Dacă se întâmpla ceva, ar fi trebuit să mă cheme...

— Băieți, șopti Bonnie, cu ochii mari și buzele tremurând. Cred că ar fi mai bine să mergem acolo acum.

Se uitară la ea lung pentru o clipă, apoi toată lumea se puse în mișcare. Toporul căzu cu zgomot pe podea când Stefan îi dădu drumul din mână.

— Hei, nu mă puteți lăsa așa! Nu pot să conduc! O să se întoarcă după mine! Veniți înapoi și dezlegați-mi mâinile! țipă Tyler.

Nu primi nici un răspuns.

Alergară tot drumul până la poalele dealului și se înghesuiră în mașina lui Meredith. Meredith demară în viteză, luă curbele periculos de repede și trecu fără să mai tină seama de indicatoare, dar era ceva în ea care nu voia să ajungă acasă la Vickie, care voia să întoarcă mașina și să se îndrepte în direcția opusă.

Sunt calmă; eu sunt cea care este întotdeauna calmă, își spunea. Dar asta era doar pe dinafară. Meredith știa foarte bine cât de calmă putea să arate pe dinafară atunci când în interior totul se năruia.

Dădură ultimul colț și intrară pe Birch Street și Meredith apăsă pe frână.

— Oh, Doamne! strigă Bonnie de pe bancheta din spate. Nu! Nu!

— Repede, spuse Stefan. Poate mai avem o șansă.

Deschise ușa cu o smucitură și sări afară înainte chiar ca mașina să se oprească. Dar în spate, Bonnie plângea.

Capitolul 11

Mașina opri cu un scurt derapaj în spatele uneia din mașinile de poliție care erau parcate strâmb pe stradă. Erau lumini peste tot, lumini care fulgerau roșii și albastre și chihlimbarii, lumini care se revărsau din casa Bennett.

— Stați aici! spuse scurt Matt, și se repezi afară în urma lui Stefan.

— Nu!

Bonnie își ridică brusc capul; voia să-l apuce și să-l tragă înapoi. Greața pe care o simțise de când Tyler pomenise numele lui Vickie devenise acum copleșitoare. Era prea târziu; știuse din prima clipă că era prea târziu. Matt avea să moară și el.

— Stai aici, Bonnie... ține ușile încuiate. Mă duc după ei, spuse Meredith.

— Nu! M-am săturat să aud pe toată lumea că îmi spune să stau! strigă Bonnie, luptându-se cu centura de siguranță, reușind în cele din urmă să și-o desfacă.

Tot mai plângea, dar vedea suficient de bine printre lacrimi ca să iasă din mașină și să o pornească spre casa lui Vickie. O auzi pe Meredith chiar în spatele ei.

Toată activitatea părea concentrată în partea din față a casei: oameni care strigau, o femeie care țipa, vocile întrerupte de pârâituri din stațiile poliției. Bonnie și Meredith se îndreptară direct către spatele casei, către fereastra lui Vickie. Ce e în neregulă cu imaginea asta? se întrebă Bonnie disperată pe când se apropiau. Era de netăgăduit că ceva era în neregulă, dar acel ceva era neclar. Fereastra lui Vickie era deschisă – dar nu putea să fie deschisă; partea din mijloc a unui bovindow nu se deschide niciodată, își spuse Bonnie. Dar atunci cum puteau draperiile să fluture afară ca niște poale de cămăși?

Nu era deschisă, ci spartă. Cioburi de sticlă se vedeau peste tot pe aleea acoperită cu pietriș și scârțâiau sub tălpi. În rama goală rămăseseră câteva bucăți ascuțite de sticlă, ca niște dinți rânjiți. Casa lui Vickie fusese spartă.

— L-a invitat să intre, strigă Bonnie cu o furie agonizantă. De ce a făcut asta? De ce?

— Stai aici, spuse Meredith, încercând să-și umezească buzele

uscate.

— Nu-mi mai tot spune asta. Pot să suport, Meredith. Sunt furioasă, asta-i tot. Îl urăsc.

O apucă pe Meredith de braț și înaintă.

Gaura din fereastră se apropie tot mai mult. Draperiile se umflau și se încrețeau în vânt. Era suficient spațiu între ele pentru a se vedea înăuntru.

În ultimul moment, Meredith o împinse pe Bonnie deoparte și se uită ea prima în cameră. Nu conta. Puterile paranormale ale lui Bonnie se treziseră și îi spuneau deja totul despre acest loc. Era ca un crater lăsat în pământ după ce un meteorit îl lovise și explodase, sau ca scheletul înnegrit al unei păduri după un foc devastator. Puterea și violența încă mai vibrau în aer, dar principalul eveniment se încheiase. Locul acesta fusese pângărit.

Meredith se răsuci de la fereastră, se îndoi de mijloc și vomă. Strângându-și pumnii atât de tare încât unghiile îi intrară în carne, Bonnie se aplecă în față și privi pe fereastră.

Mirosul fu cel care o lovi primul. Un miros umed, de carne și aramă. Aproape că îi simțea gustul, și gustul lui era acela de limbă mușcată din greșeală. Combina cânta ceva ce nu putea desluși, acoperit de țipătul din fața casei și bubuitul din propriile ei urechi. Ochii ei, obișnuindu-se cu lumina după întunericul de afară, nu vedeau decât roșu. Doar roșu.

Pentru că aceasta era noua culoare a camerei lui Vickie. Albastrul pal dispăruse.

Tapet roșu, pilotă roșie. Roșu în pete mari, țipătoare, pe podea. Ca și cum un copil făcuse rost de o găleată cu vopsea roșie și stropise totul cu ea, într-o frenezie nebună. Se auzi un clicăit și acul pick-upului reveni la începutul cântecului. Șocată, Bonnie îl recunoscu. Era Noapte bună, iubito.

— Monstrule, icni Bonnie. Simți durerea săgetând-o prin stomac. Își încleștă mâna pe rama ferestrei și strânse, strânse tot mai tare.

Monstrule, te urăsc! Te urăsc!

Meredith o auzi și, îndreptându-se de spate, se întoarse, își dădu la o parte părul, cu o mână tremurândă, și reuși să respire de câteva ori adânc, încercând să pară că putea face față.

— Vezi că te tai, spuse. Dă-mi mâna să mă uit. Bonnie nici nu-și dăduse seama că strângea în pumn cioburi de geam. O lăsă pe Meredith să-i ia mâna, dar în loc să o lase să o cerceteze, o întoarse și apucă strâns degetele reci ale lui Meredith. Meredith arăta îngrozitor: ochii ei negri erau sticloși, buzele albe-albăstrui tremurau. Dar Meredith tot mai încerca să aibă grijă de ea, tot mai încerca să reziste.

— Haide, Meredith, spuse ea, cu privirea ațintită asupra prietenei sale. Plângi, Meredith. Țipă, dacă vrei. Dar eliberează-te într-un fel. Nu trebuie să fii calmă acum și să ții totul în tine. Ai tot dreptul să cedezi azi.

Pentru o clipă, Meredith rămase nemișcată, tremurând, apoi scutură din cap într-o încercare chinuită de a zâmbi.

— Nu pot. Pur și simplu nu sunt făcută pentru așa ceva. Haide, lasă-mă să mă uit la mâna ta.

Bonnie ar fi vrut să protesteze, dar în acea clipă apăru Matt de după colț. Tresări violent când le văzu pe fete stând acolo.

— Ce faceți...? începu el. Apoi văzu fereastra.

— E moartă, spuse Meredith cu o voce ternă.

— Știu. Matt arăta ca o fotografie proastă a lui însuși, una expusă prea mult. Am aflat, în față. O scot... tăcu.

— Am dat greș! Chiar și după ce i-am promis... Și Meredith se opri. Nu mai era nimic de spus.

— Dar poliția va trebui să ne creadă acum, spuse Bonnie, uitându-se la Matt, apoi la Meredith, descoperind că exista totuși un lucru bun în asta. Vor trebui să ne creadă.

— Nu, răspunse Matt, n-or să ne creadă, Bonnie. Pentru că ei zic că e vorba de o sinucidere.

— Sinucidere? Au văzut camera aia? Numesc aia sinucidere? strigă Bonnie, din ce în ce mai tare.

— Ei spun că Vickie era dezechilibrată mintal. Spun că... a găsit o foarfecă...

— Oh, Doamne, murmură Meredith, întorcându-și privirea.

— Ei cred că poate se simțea vinovată pentru că a omorât-o pe Sue.

— Cineva a intrat în casa asta, spuse Bonnie pe un ton sălbatic. Trebuie să accepte asta!

— Nu, spuse Meredith cu o voce moale, ca și cum ar fi fost foarte obosită. Uită-te la fereastra asta. Toate cioburile sunt în afară. A fost spartă de cineva din casă.

Și asta e un alt lucru care pare nelalocul lui, se gândi Bonnie.

— Probabil că el a făcut-o, când a plecat, spuse Matt.

Se priviră în tăcere, cu un aer învins.

— Unde e Stefan? îl întrebă încet Meredith pe Matt. E în față, unde toată lumea îl poate vedea?

— Nu, când am aflat că e moartă a pornit-o către curtea din spate. Eu venisem să îl caut. Trebuie să fie pe aici pe undeva...

— Șșșt! făcu Bonnie.

Strigătele din fața casei se opriseră. La fel și țipetele femeii. În tăcerea relativă auziră o voce slabă de dincolo de nucii din fundul curții.

— ... În timp ce tu trebuia să o păzești! La auzul tonului, Bonnie își simți pielea ca de găină.

— Asta e el! spuse Matt. Și e cu Damon. Haideți!

Odată ajunși între copaci, Bonnie auzi limpede vocea lui Stefan. Cei doi frați se confruntau în lumina Lunii.

— Am avut încredere în tine, Damon. Am avut încredere în tine! spunea Stefan.

Bonnie nu îl mai văzuse niciodată atât de furios, nici măcar cu Tyler în cimitir. Dar era mai mult decât furie.

— Și ai lăsat să se întâmple asta, continuă Stefan, fără să arunce nici o privire către Bonnie și ceilalți atunci când apărură și ei, fără să-i dea o șansă lui Damon să-i răspundă. De ce nu ai făcut ceva? Dacă ai fost atât de laș încât să nu te lupți cu el, puteai cel puțin să mă chemi. Dar tu doar ai stat aici, fără să faci nimic!

Chipul lui Damon era încrâncenat, încruntat. Ochii negri îi scânteiau și în postura lui nu mai era nimic leneș, nimic nonșalant. Arăta la fel de inflexibil și fragil ca o sticlă de geam. Vru să spună ceva, dar Stefan îl întrerupse.

— E doar vina mea. Nu trebuia să fiu atât de prost și să am încredere în tine. Ei știau cu toții, m-au avertizat, dar eu n-am vrut să-i ascult.

— Aha, știau cu toții?

Damon îi aruncă o privire scurtă lui Bonnie, din colțul ochilor.

Un fior rece o străbătu.

— Stefan, stai puțin, spuse Matt. Eu cred...

— Ar fi trebuit să-i ascult, continuă furios Stefan. Nici măcar nu păru să îl audă pe Matt. Trebuia să rămân chiar eu cu ea. I-am promis că o să fie în siguranță... și am mințit! A murit convinsă că am trădat-o.

Acum Bonnie vedea pe chipul lui vinovăția, care îl ardea asemenea unui acid.

— Dacă aș fi stat aici...

— Ai fi fost și tu mort! șuieră Damon. Nu avem de-a face cu un vampir obișnuit. Te-ar fi frânt în două, ca pe o crenguță uscată...

— Și ar fi fost mai bine așa! strigă Stefan, respirând greu. Aș fi preferat să mor împreună cu ea decât să stau fără să fac nimic, și doar să privesc! Ce s-a întâmplat, Damon? Acum reușise să se stăpânească și era calm, mult prea calm; ochii lui verzi ardeau fierbinți pe fața palidă, vocea îi era rea, otrăvită, când vorbi: Erai prea ocupat să fugărești vreo fată prin tufișuri? Sau îți păsa mult prea puțin ca să intervii?

Damon nu spuse nimic. Era la fel de palid ca și fratele lui, cu fiecare mușchi din trup încordat și rigid. Valuri de furie întunecată se revărsau din el în vreme ce îl privea pe Stefan.

— Sau poate ți-a plăcut, continuă Stefan, făcând încă un pas mic înainte pentru a ajunge chiar în fața lui Damon. Da, probabil că asta a fost; ți-a plăcut să fii împreună cu un alt asasin. A fost bine, Damon? Te-a lăsat să privești?

Pumnul lui Damon zvâcni în spate și apoi îl lovi pe Stefan.

Totul se întâmplă prea repede pentru ca ochii lui Bonnie să urmărească mișcarea. Stefan căzu pe spate, pe pământul moale, cu picioarele lui lungi desfăcute. Meredith strigă ceva și Matt sări în fața lui Damon.

Curajos, își spuse Bonnie năucită, dar prost. Aerul era atât de încărcat de tensiune încât pocnea. Stefan își duse o mână la gură și apoi o văzu pătată de sânge, negru în lumina Lunii. Bonnie se apropie împleticit de el și îl apucă de braț.

Damon se repezea din nou. Matt se dădu în spate dinaintea lui și căzu în genunchi lângă Stefan, sprijinit pe călcâie, cu o mână ridicată.

— Gata, băieți! Gata, da? strigă el.

Stefan încerca să se ridice, Bonnie îl ținu de braț, mai fermă acum.

— Nu! Stefan, nu! Nu! îl rugă ea.

Meredith îl apucă de celălalt braț.

— Damon, termină! Termină! spunea Matt tăios. Suntem nebuni cu toții dacă ne băgăm, își spuse Bonnie. Dacă încercăm să oprim o luptă între doi vampiri furioși. Or să ne omoare doar ca să ne astupe gura. Damon o să-l strivească pe Matt ca pe o muscă.

Dar Damon se oprise, în vreme ce Matt îi bloca drumul. Pentru un lung moment, totul rămase încrămenit, nimeni nu se mișcă, toată lumea stătu neclintită, încordată de tensiune. Apoi, încet, trupul lui Damon se relaxă.

Își lăsă mâinile în jos, își desfăcu pumnii. Trase aer adânc în piept. Bonnie își dădu seama că și ea își ținuse respirația, așa că expiră profund.

Fata lui Damon era rece ca a unei statui sculptate în gheață.

— Bine, fie ca voi, spuse, și vocea lui era la fel de rece. Dar eu am terminat cu locul ăsta. Plec. Și de data asta, frate, dacă vii după mine, o să te omor. Dacă vrei, poți s-o iei ca pe o promisiune.

— N-o să vin după tine, spuse Stefan de jos, de unde rămăsese.

Vocea lui suna ca și cum ar fi înghițit sticlă pisată.

Damon își ridică de jos jacheta, o scutură, aruncând o privire către Bonnie dar părând nici să nu o vadă, și se întoarse să plece. Apoi se răsuci la loc și rosti clar și răspicat, fiecare cuvânt fiind o săgeată îndreptată către Stefan.

— Te-am avertizat, spuse. Despre ceea ce sunt și despre care tabără va învinge. Ar fi trebuit să mă ascuți pe mine, frățiore. Poate că o să înveți ceva din noaptea asta.

— Am învățat ce valoare are încrederea în tine, spuse Stefan. Pleacă de aici, Damon. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Fără să mai spună nimic, Damon le întoarse spatele și dispăru în întuneric.

Bonnie îi dădu drumul brațului lui Stefan și își lăsă capul în mâini.

Stefan se ridică, scuturându-se ca o pisică ce fusese ținută împotriva voinței sale. Se îndepărtă puțin de ceilalți, ferindu-și privirea de ei. Apoi rămase pur și simplu acolo, nemișcat. Furia părea să-l fi părăsit la fel de repede pe cât îl cuprinsese.

Și acum ce să spunem? se întrebă Bonnie, ridicând privirea. Ce putem spune? Stefan avea dreptate cu ceva: ei îl avertizaseră în privința lui Damon și el nu voise să-i asculte. Păruse cu adevărat să creadă că puteau avea încredere în fratele lui. Și apoi toți deveniseră neglijenți, bazându-se pe Damon pentru că așa era mai ușor și pentru că aveau nevoie de ajutorul lui. Nimeni nu protestase când Damon

rămăsese să o păzească pe Vickie în seara asta.

Cu toții erau responsabili. Dar Stefan era cel care se simțea sfâșiat de vină pentru ce se întâmplase. Bonnie știa că asta se afla dincolo de furia lui necontrolată în fața lui Damon: propria lui rușine și remușcările sale. Se întrebă dacă Damon știa asta, și dacă îi păsa. Apoi se întrebă ce se întâmplase de fapt în seara asta. Acum că Damon plecase, probabil că n-or să afle niciodată.

Indiferent ce se întâmpla, se gândi ea, era mai bine că plecase.

Zgomotele începeau din nou să se audă: mașini care porneau în stradă, izbucnirea scurtă a unei sirene, uși trântite. Pentru moment, erau în siguranță printre copacii din curte, dar nu puteau rămâne acolo.

Meredith stătea cu o mână la frunte, cu ochii închiși. Bonnie își întoarse privirea de la ea la Stefan, apoi la luminile din casa tăcută a lui Vickie, de dincolo de copaci. Un val de epuizare o străbătu. Toată adrenalina care o făcuse să reziste de-a lungul întregii seri părea să se fi scurs din ea. Nici măcar nu se mai simțea furioasă pentru moartea lui Vickie; doar deprimată și îngreșată și foarte, foarte obosită. Își dorea să se poată târî până acasă în patul ei și să-și tragă pătura peste cap.

— Tyler, spuse ea cu voce tare. Și când ceilalți se întoarseră să o privească, adăugă: L-am lăsat în biserică în ruine. Și acum el e ultima noastră speranță. Trebuie să-l convingem să ne ajute.

Asta îi puse pe toți în mișcare. Stefan se întoarse încet, fără să vorbească și fără să privească pe nimeni în ochi pe când îi urma înapoi în stradă. Polițiștii și ambulanța plecaseră și ei se urcară în mașina lui Meredith și se îndreptară către cimitir fără nici un incident.

Dar când ajunseră la biserică în ruine, Tyler nu mai era acolo.

— L-am lăsat cu picioarele libere, spuse încet și rar Matt, strâmbându-se scârbit de propria-i prostie. Probabil că a plecat pe jos, căci mașina lui e încă aici.

Sau poate că a fost luat, își spuse Bonnie. Pe podeaua de piatră nu era nici un indiciu care să le spună cum plecase Tyler.

Meredith se duse la peretele dărâmat și se așeză pe el, cu o mână apăsându-și rădăcina nasului.

Bonnie se rezemă moale de zidul clopotniței.

Dăduseră cu totul greș. Într-un cuvânt, asta se întâmplase în această seară. Ei pierduseră și el câștigase. Tot ceea ce făcuseră ei astăzi se terminase cu o înfrângere.

Iar Stefan, își dădea seama Bonnie, lua pe umerii lui întreaga responsabilitate pentru tot.

Se uită la capul întunecat, aplecat, de pe scaunul din față, în vreme ce se întorceau către pensiune. Un alt gând îi trecu prin minte, unul care stârni în ea un val de panică. Acum că Damon plecase, nu-l mai aveau decât pe Stefan care să-i protejeze. Iar dacă Stefan însuși era epuizat și vulnerabil...

Bonnie își mușcă buzele când Meredith opri mașina în fața hambarului. În mintea ei prindea contur o idee. O făcea să se simtă stânjenită, chiar speriată, dar încă o privire către Stefan îi întări decizia.

Ferrariul era parcat tot în spatele hambarului – se părea că Damon îl abandonase. Bonnie se întrebă cum avea de gând să străbată distanțele, apoi se gândi la aripi. Aripi negre de cioară, puternice, dar moi ca o catifea, reflectând culorile curcubeului în penele lor. Damon nu avea nevoie de o mașină.

Intrară în pensiune doar cât să dea Bonnie un telefon acasă să le spună părinților ei că rămânea peste noapte la Meredith. Asta fusese inițial ideea ei. Dar după ce Stefan urcase scările către camera lui de la mansardă, Bonnie îl opri pe Matt în veranda din față.

— Matt? Pot să-ți cer o favoare?

El se întoarse și ochii lui albaștri se făcură mari.

— Asta e o întrebare de la care nu știu la ce să mă aștept, Bonnie. De fiecare dată când Elena spunea cuvintele astea...

— Nu, nu, nu e nimic îngrozitor. Vreau doar să te ocupi tu de Meredith, să ai grijă să ajungă cu bine acasă și restul.

Arată către cealaltă față, care deja se îndrepta către mașina ei.

— Dar tu vii cu noi, spuse Matt. Bonnie aruncă o privire către scări prin ușa deschisă.

— Nu, cred că mai rămân câteva minute. Stefan mă poate duce acasă. Vreau să vorbesc ceva cu el.

Matt păru uimit.

— Să vorbești despre ce?

— Ei, ceva. Nu pot să-ți explic acum. Vrei, Matt?

— Dar... ei, bine. Sunt prea obosit ca să-mi mai pese. Fă ce vrei. Ne vedem mâine.

O porni către mașina lui Meredith, părând nedumerit și puțin supărat.

Bonnie era ea însăși nedumerită de atitudinea lui. De ce ar trebui să-i pese lui, obosit sau nu, că vorbea cu Stefan? Dar nu avea vreme să se mai gândească la asta. Se întoarse către trepte și, îndreptându-și umerii, începu să urce.

Becul de la plafoniera din mansardă era ars și Stefan aprinsese o lumânare. Stătea întins de-a curmezișul patului, cu un picior atârând în afară, cu ochii închiși. Poate adormise, își spuse Bonnie. Bonnie se apropie în vârful picioarelor și trase aer adânc în piept, pentru a-și face curaj.

— Stefan?

El deschise ochii.

— Credeam că ai plecat, spuse.

— Ei au plecat, eu nu.

Dumnezeule, ce palid e, își spuse Bonnie. Fără să mai aștepte, intră direct în subiect.

— Stefan, m-am gândit la ceva. Acum, că Damon a plecat, tu ai rămas singura barieră între noi și asasin. Asta înseamnă că trebuie să fii puternic, pe cât de puternic posibil. Și, știi, m-am gândit că

poate... știi tu... poate ai nevoie...

Vocea i se stinse. Fără să-și dea seama, începuse să se joace cu bandajul improvizat din șervețele din palma ei. Încă mai sângera puțin acolo unde se tăiase în cioburile de sticlă.

Privirea lui o urmă pe a ei, coborâtă spre palmă. Apoi ochii i se ridicară repede către fața ei, citind acolo confirmarea. Urmă un lung moment de tăcere.

Apoi Stefan clătină din cap.

— Dar de ce nu? Stefan, nu vreau să te sâcâi, dar sincer, nu arăți deloc bine. N-o să ne fii de prea mare ajutor dacă te prăbușești. Și... nu mă deranjează, asta dacă iei doar puțin. Vreau să spun, n-o să-i simt lipsa, nu? Și nu poate să doară chiar așa de rău. Și...

Din nou vocea i se stinse. El continua doar să o privească fix, ceea ce era foarte deconcertant.

— Ei, de ce nu? întrebă ea pe un ton răstit, simțindu-se într-un fel dezamăgită.

— Pentru că, spuse el încet, am făcut o promisiune. Poate că nu cu cuvintele astea, dar... tot o promisiune. N-o să mă mai hrănesc cu sânge omenesc, pentru că asta înseamnă să mă folosesc de o persoană, ca de o vită. Și n-o să schimb sânge cu nimeni, pentru că asta înseamnă iubire, și...

De data asta el fu cel care nu putu să încheie. Dar Bonnie înțelese.

— N-o să mai fie nimeni altcineva, nu-i așa? spuse ea.

— Nu. Nu pentru mine.

Stefan era atât de obosit încât își pierde controlul și Bonnie putea să vadă ce se afla dincolo de mască. Și din nou văzu acea durere și nevoie puternică, atât de puternică încât trebui să întoarcă privirea.

Un fior rece și ciudat de premoniție și teamă îi săgetă inima. Înainte, se întrebuse dacă Matt avea să își revină vreodată după Elena, și se pare că își revenise. Dar Stefan...

Stefan, își dădu ea seama, și fiorul deveni și mai rece, era altfel. Indiferent cât timp trecea, indiferent ce făcea el, nu avea niciodată să

se vindece cu adevărat. Fără Elena el va fi întotdeauna doar pe jumătate el însuși, doar pe jumătate viu.

Bonnie trebuia să se gândească la ceva, să facă ceva, să împingă deoparte această senzație oribilă de spaimă. Stefan avea nevoie de Elena; nu putea fi întreg fără ea. În seara asta începuse să cedeze, oscilând între un control periculos de strâns și o furie violentă. Dacă ar putea să o vadă pe Elena măcar pentru un minut și să vorbească cu ea...

Venise aici ca să-i dea lui Stefan un dar pe care el nu-l dorea. Dar exista ceva ce își dorea Stefan, își dădu ea seama, și doar ea avea puterea de a-i oferi acel ceva.

Fără să îl privească, spuse cu o voce răgușită:

— Ai vrea să o vezi pe Elena?

O tăcere de moarte dinspre pat. Bonnie se așeză, privind cum umbrele din cameră se legănau și pâlpâiau. În cele din urmă aruncă o privire spre el, din colțul ochilor.

Stefan respira greu, cu ochii închiși, cu trupul încordat ca un arc. Încercând, își dădu seama Bonnie, să-și adune puterea de a rezista tentației.

Și pierzând. Bonnie o văzu limpede.

Niciodată nu putuse să-i spună „nu” Elenei.

Când ochii li se întâlneau din nou, privirea lui era sălbatică, iar buzele erau strânse într-o linie subțire. Pielea lui nu mai era palidă și culoarea îi urcase în obraji. Trupul lui tot mai tremura de încordare și tensiunea nerăbdării.

— Ți-ar putea face rău, Bonnie.

— Știu.

— Ar însemna să te deschizi în fața unor forțe pe care nu le poți controla. Nu-ți pot garanta că sunt în stare să te protejez în fața lor.

— Știu. Vrei să o fac?

Stefan o luă de mână, cu ardoare.

— Mulțumesc, Bonnie, șopti. Ea simți cum obrajii i se înroșesc.

— E-n regulă, spuse.

Dumnezeule, e superb. Ochii ăia... în clipa următoare ori avea să sară pe el, ori să se topească pe patul lui. Cu un sentiment agonizant dar plăcut al virtuții, își trase mâna și se întoarse către lumânare.

— Ce-ar fi să intru în transă și să încerc să iau legătura cu ea, și apoi, după ce o fac, să încerc să ajung în mintea ta și să te includ în legătura noastră? Crezi că ar merge așa?

— S-ar putea să meargă, dacă te ajut și eu, spuse el, mutându-și intensitatea privirii de pe ea pe lumânare. Pot să-ți ating mintea... când ești gata, o s-o simt.

— Bun.

Lumânarea era albă, cu suprafața ei de ceară netedă și lucioasă. Flacăra se ridică și apoi se micșoră. Bonnie își aținti privirea în ea, și rămase așa până când se pierdu în văpaie, până când restul încăperii dispăru din jurul ei. Nu mai era decât flacăra, ea însăși și flacăra. Iar ea pătrundea în flăcără.

O strălucire insuportabilă o înconjură. Apoi trecu prin ea în întuneric.

Morga era rece. Bonnie se uită în jur tulburată, întrebându-se cum ajunsese aici, încercând să-și adune gândurile. Era singură, și dintr-un oarecare motiv asta o deranja. Nu trebuia să mai fie cineva aici? Ea venise să caute pe cineva.

În camera alăturată se vedea lumină. Bonnie se îndreptă într-acolo și inima începu să-i bată mai puternic. Era un salon mortuar, plin cu sfeșnice înalte în care scliffeau și tremurau lumânări albe. În mijlocul lor se afla un sicriu alb, cu capacul ridicat.

Încet, pas cu pas, ca și cum cineva o trăgea, Bonnie se apropie de sicriu. Nu voia să se uite în el. Dar trebuia să o facă. În sicriul acela era ceva care o aștepta.

Camera era scăldată în lumina albă, blândă, a lumânărilor. Se simțea ca și cum plutea într-o insulă de strălucire. Dar nu voia să se uite...

Mișcându-se parcă cu încetinitorul, ajunse lângă sicriu, privi căptușeala albă de satin. Era gol.

Bonnie îl închise și se rezemă de el, oftând.

Apoi percepu o mișcare cu coada ochiului și se răsuci. Era Elena.

„Oh, Doamne, m-ai speriat”, spuse Bonnie.

„Parcă ți-am spus să nu vii aici”, răspunse Elena.

De data asta avea părul despletit, căzându-i pe umeri și apoi pe spate, ca auriul pal și strălucitor al unei flăcări. Purta o rochie albă subțire care lucea ușor în lumina lumânărilor. Ea însăși arăta ca o lumânare, luminoasă, scânteietoare. Era desculță.

„Am venit aici ca să...” Bonnie vorbea șovăitor, o idee pâlpâindu-i la marginea minții. Țasta era visul ei, transa ei. Trebuia să-și amintească.

„Am venit aici ca să te las să-l vezi pe Stefan”, spuse.

Ochii Elenei se făcură mari, buzele i se desfăcură. Bonnie recunoscuse privirea tânjitoare, plină de o ardoare aproape irezistibilă. Cu mai puțin de un sfert de oră în urmă o văzuse în ochii lui Stefan.

„Oh”, șopti Elena. Înghiți greu, ochii i se înceteșară. „Oh, Bonnie... dar nu pot.”

„De ce nu?”

În ochii Elenei străluceau acum lacrimi, iar buzele îi tremurau.

„Și dacă lucrurile încep să se schimbe? Dacă vine el, și...”

Își duse o mână la gură și Bonnie își aduse aminte de ultimul ei vis, cel în care dinții cădeau asemeni stropilor de ploaie. Privirea ei o întâlnește pe a Elenei cu o groază plină de înțelegere.

„Nu pricepi? N-aș putea suporta dacă s-ar întâmpla așa ceva”, șopti Elena. „Dacă m-ar vedea așa... Și eu nu pot controla lucrurile aici; nu sunt suficient de puternică. Bonnie, te rog, nu-l lăsa să ajungă aici. Spune-i că-mi pare atât de rău. Spune-i...”

Închise ochii și lacrimile îi alunecară pe obraji.

„Bine.”

Bonnie simțea că o să izbucnească și ea în plâns, dar Elena avea

dreptate. Încercă să ajungă în mintea lui Stefan pentru a-i explica asta, pentru a-l ajuta să suporte mai bine dezamăgirea. Dar în clipa în care o atinse știu că făcuse o greșeală.

„Stefan, nu! Elena spune...”

Nu mai conta. Mintea lui era mai puternică decât a ei și în clipa în care făcuse contactul el preluase conducerea. Percepuse esența discuției ei cu Elena, dar nu avea de gând să accepte refuzul. Neajutorată, Bonnie se simți invadată, simți cum mintea lui vine tot mai aproape de cercul de lumină format de sfeșnice. Îi simți acolo prezența, o simți prinzând contur. Se întoarse și îl văzu, cu părul lui întunecat, cu chipul încordat, cu ochii verzi aprigi ca ai unui șoim. Și apoi, știind că nu mai putea face nimic, se dădu înapoi pentru a-i lăsa singuri.

Capitolul 12

Stefan auzi o voce șoptind, cu blândețe și durere.

O voce pe care nu crezuse că avea să o mai audă vreodată, o voce pe care nu avea să o uite niciodată. Fiori reci îl străbătură și simți cum un tremur se adună în el. Se întoarse către voce, cu atenția concentrată imediat, cu mintea aproape blocată pentru că nu putea face față la atâtea emoții intense dintr-odată.

Ochii lui erau înceteșoși și nu puteau distinge decât un val de strălucire, ca o mie de lumânări aprinse. Dar nu avea nici o importanță. O putea simți acolo. Aceeași prezență pe care o simțise chiar în prima zi când ajunsese în Fell's Church, o lumină alb-aurie care strălucea în conștiința lui. Plină de o frumusețe calmă și o pasiune arzătoare și viață vibrantă. Cerând ca el să vină către ea, să uite de orice altceva.

Elena. Era cu adevărat Elena.

Prezența ei îl copleși, umplându-l până în vârful degetelor. Toate

simțurile lui flămânde erau fixate asupra acelei străluciri luminoase, căutând-o pe Elena. Având nevoie de Elena.

Apoi ea păși afară. Se mișca încet, șovăitor. Ca și cum cu greu se putea forța să o facă. Stefan se simțea la fel de paralizat. Elena.

Îi vedea fiecare trăsătură ca și cum era pentru prima oară. Părul auriu care îi flutura în jurul feței și pe umeri ca un halou. Pielea albă, perfectă. Trupul subțire, suplu, acum înclinat puțin și îndepărtat de el, cu o mână ridicată în semn de protest.

„Stefan”, veni șoapta, și era vocea ei.

Vocea ei rostindu-i numele. Dar era atâta durere în vocea aceea încât Stefan voi să fugă la ea, să o cuprindă în brațe, să-i promită că totul va bine.

„Stefan, te rog... Nu pot...”

Acum îi vedea ochii. Albastrul-închis de lapislazuli, spuzit cu auriu în lumina aceasta. Mari de durere și umezi de lacrimi nevărsate. Își simți sufletul sfâșiat.

„Nu vrei să mă vezi?”

Vocea lui era uscată precum praful.

„Nu vreau să mă vezi tu pe mine. Oh, Stefan, el poate să facă să se întâmple orice. Și o să ne găsească. O să vină aici...”

Un val de ușurare și de bucurie dureroasă îl străbătu pe Stefan. Cu greu se putea concentra la ceea ce spunea ea, dar nu conta. Felul în care îi rostise ea numele era suficient. Acel „Oh, Stefan” îl spunea tot ceea ce îl interesa.

Se apropie de ea încet, întinzând mâna pentru a i-o prinde pe a ei. O văzu cum scutură din cap, protestând, văzu că buzele îi erau desfăcute de respirația ei grea. De aici de aproape, pielea ei avea o strălucire interioară, ca o flacără care scânteia prin ceara transparentă a unei lumânări. Pe genele ei, picăturile de lacrimi atârnavu asemenea unor diamante.

Deși continua să scuture din cap, deși continua să protesteze, ea nu își trase mâna. Nici măcar atunci când degetele lui desfăcute o

atinseră, lipindu-se de vârfulurile reci ale degetelor ei ca și cum erau de-o parte și de alta a unui geam.

Iar la distanța asta ochii ei nu-i puteau evita privirea. Se uitau unul la altul, se uitau fără să mai vadă altceva. Până când în cele din urmă ea nu mai șopti „Stefan, nu” și-i murmură doar numele.

El nu mai putea gândi. Inima stătea să-i iasă din piept. Nu mai conta nimic, doar că ea era aici, că erau aici împreună. Nu vedea decorul ciudat, nu-i păsa cine ar putea să-i privească.

Încet, atât de încet, îi strânse mâna, împletindu-și degetele cu ale ei, așa cum erau menite să fie. Cealaltă mână o ridică spre chipul ei.

Ochii ei se închiseră când simți atingerea, obrazul i se culcă în palma lui. El simți umezeala pe degete și un hohot de râs i se stinse în gât. Lacrimi de vis. Dar erau adevărate, ea era adevărată. Elena.

Dulceața clipei îl străpunse. O plăcere atât de puternică încât părea durere, doar să îi șteargă cu un deget, ca o mângâiere, lacrimile de pe obraz.

Toată tandrețea zădărnicită din ultimele șase luni, toate emoțiile pe care le ținuse închise în inimă atâta vreme se revărsară afară, înecându-l. Înecându-i pe amândoi. Nu fu nevoie decât de acel gest mărunț, și în clipa următoare o strângea în brațe.

Un înger în brațele lui, rece și palpitând de viață și frumusețe. O ființă de văpaie și aer. Ea se înfioră în îmbrățișare; apoi, cu ochii tot închiși, își ridică gura spre el.

În acel sărut nimic nu era rece, căci aprinse scânteii în nervii lui Stefan, topind și dizolvând totul în jurul lui. Stefan simți cum stăpânirea lui dispare, acel autocontrol pe care se străduise atâta să-l mențină de când o pierduse. Totul în adâncul lui se elibera, toate nodurile se desfăceau, toate barajele se dărâmau. Își simțea propriile lacrimi în timp ce o ținea strâns lângă el, încercând să unească cele două trupuri într-unul singur.

Pentru ca nimic să nu-i mai poată despărți vreodată.

Plângeau amândoi, fără să se desprindă din sărut. Brațele subțiri

ale Elenei erau acum în jurul gâtului lui, fiecare centimetru din ea lipit de el, ca și cum acela fusese locul lui dintotdeauna. El simțea gustul sărat al lacrimilor ei pe buzele sale, și îl umplea de dulceață.

Știa, vag, că mai era cineva la care trebuia să se gândească. Dar șocul electric inițial al pielii ei reci făcuse să dispară rațiunea din mintea lui. Ei doi se aflau în centrul unui vârtej de foc; universul putea exploda, putea să se dezintegreze sau să se transforme în cenușă, puțin îi păsa lui Stefan, atâta vreme cât putea să o țină în siguranță în brațele lui.

Dar Elena tremura.

Nu doar din cauza emoției, a acelei intensități a emoției care îl făcea pe el să se simtă amețit și beat de plăcere. Ci și de frică. El simțea frica în mintea ei și voia să o protejeze, să o apere ca un scut și să aibă grijă de ea și să omoare pe oricine îndrăznește să o sperie. Cu un mârâit, își ridică fața pentru a privi în jur.

„Ce e?” spuse, auzind tonul aspru de prădător din propria sa voce. „Orice încearcă să-ți facă rău...”

„Nimic nu-mi poate face mie rău. Rămase lipită de el, dar dădu capul pe spate pentru a-l privi. Mă tem pentru tine, Stefan, pentru ceea ce ar putea să-ți facă el. Și pentru ceea ce te-ar putea face să vezi...” Vocea îi tremură.

„Oh, Stefan, pleacă acum, înainte să vină el. Te poate găsi prin mine. Te rog, te rog, pleacă...”

„Cere-mi orice altceva și o s-o fac”, răspunse Stefan.

Asasinul trebuia să-l sfâșie nerv cu nerv, mușchi cu mușchi, celulă cu celulă, pentru a-l face să o părăsească.

„Stefan, e doar un vis”, spuse disperată Elena, și alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji. „Nu ne putem atinge în realitate, nu putem fi împreună. Nu ne este îngăduit.”

Lui Stefan nu îi păsa. Lui nu i se părea un vis. Simțea totul ca și cum ar fi fost real. Și chiar de-ar fi fost un vis, nu era dispus să renunțe la Elena, pentru nimeni. Nici o forță din ceruri sau din iad

nu-l putea face...

„Te înșeli, amice! Surpriză!” spuse o altă voce, o voce pe care Stefan nu o mai auzise niciodată.

Cu toate acestea, o recunoscuse instinctiv, ca vocea unui asasin. Un vânător printre vânători. Și când se întoarse, își aminti ceea ce spusese Vickie, biata Vickie.

Arată ca diavolul.

Asta dacă diavolul era frumos și blond.

Purta un impermeabil zdrențuit, așa cum îl descriesese Vickie. Murdar și ponosit. Arăta ca orice om de pe străzi din orice oraș mare, doar că era foarte înalt și ochii lui erau atât de limpezi și de pătrunzători. Un albastru electric, de cer curățat de nori. Avea părul aproape alb, și îi stătea ridicat ca și cum fusese suflat de un vânt înghețat. Zâmbetul lui larg îl îngrețoșă pe Stefan.

„Salvatore, bănuiesc, spuse el, schițând o plecăciune. Și, evident, Elena cea frumoasă. Elena cea frumoasă și moartă. Ai venit să fii cu ea, Stefan? Voi doi erați meniți să fiți împreună.”

Părea tânăr, mai mare decât Stefan, și totuși tânăr. Dar nu era.

„Stefan, pleacă acum, șopti Elena. Mie nu-mi poate face rău, dar cu tine e altfel. Poate să facă să se întâmple ceva care să te urmărească afară din vis.”

Brațul lui Stefan rămase nemișcat, ținând-o strâns lângă el.

„Bravo!” aplaudă bărbatul în impermeabil, privind în jur ca și cum încuraja o audiență invizibilă.

Se clătină ușor și, dacă ar fi fost om, Stefan s-ar fi gândit că e beat.

„Stefan, te rog”, șopti Elena.

„Ar fi nepolitic să plece înainte să fim prezentați cum trebuie”, spuse bărbatul blond. Cu mâinile în buzunarele impermeabilului, făcu doi pași înainte. „Nu vrei să știi cine sunt?”

Elena clătină din cap, nu în semn de refuz, ci de înfrângere, și îl lăsă pe umărul lui Stefan. El își făcu mâna căuș în jurul părului ei,

vrând să protejeze fiecare bucătică din ea în fața acestui nebun.

„Vreau să știu”, spuse el, uitându-se la bărbatul blond peste capul ei.

„Nu înțeleg de ce nu m-ai întrebat pe mine de la bun început”, replică bărbatul, scărpinându-se pe obraz cu degetul mijlociu, „în loc să te duci la toți ceilalți. Eu sunt singurul care pot să-ți spun. Sunt pe-aici de multă vreme.”

„Cât de multă?” întrebă Stefan, fără să pară impresionat. „Multă.”

Ochii bărbatului blond deveniră visători, ca și cum privea înapoi în timp.

„Eu sfâșiam gâturi albe și drăgălașe pe când strămoșii tăi construiau Colosseumul. Am omorât alături de armata lui Alexandru. Am luptat în Războiul Troian. Sunt bătrân, Salvatore. Sunt unul dintre Cei Originari. În cele mai vechi amintiri ale mele aveam un topor de bronz.”

Încet, Stefan încuviință din cap.

Auzise de Cei Vechi. Se vorbea despre ei în șoaptă printre vampiri, dar nici unul dintre cei pe care îi cunoștea Stefan nu văzuse vreodată unul. Fiecare vampir era făcut de către un alt vampir, transformat prin schimbul de sânge. Dar undeva, înapoi în timp, existaseră Cei Originari, cei care nu fuseseră făcuți. Ei se aflau acolo unde se oprea hotarul continuității. Nimeni nu știa cum de ajunseseră ei să fie vampiri. Dar Puterile lor erau legendare.

„Am ajutat la distrugerea Imperiului Roman”, continuă visător bărbatul blond. „Ne numeau barbari – pur și simplu nu înțelegeau! Războiul, Salvatore! Nimic nu e ca războiul. Europa era incitantă pe atunci. Am hotărât să rămân în zona rurală și să mă distrez. Știi, e ciudat, dar oamenii nu se simțeau niciodată în largul lor în preajma mea. Obișnuiau să o ia la fugă, sau să ridice înaintea mea cruci. Blondul clătină din cap. Dar o femeie a venit să-mi ceară ajutorul. Era servitoare în casa unui baron, și tânăra ei stăpână era bolnavă. Pe moarte, zicea. Voia să fac ceva să o ajut. Și așa...”

Zâmbetul reveni și se lăți, devenind imposibil de larg.

„Am ajutat-o. Era o ființă mică și drăgălașă.”

Stefan își răsucise trupul pentru a o ține în brațe pe Elena și acum, pentru o clipă, își întoarse și capul. Ar fi trebuit să-și dea seama, ar fi trebuit să ghicească. Și astfel înțelese totul. Moartea lui Vickie, moartea lui Sue, în final el trebuia să pară vinovat pentru toate. Căci el declanșase șirul de evenimente care se încheiau aici.

„Katherine”, spuse, ridicând capul pentru a-l privi pe bărbat. „Tu ești vampirul care a transformat-o pe Katherine.”

„Pentru a-i salva viața”, replică bărbatul blond, ca și cum Stefan nu reușea să învețe o lecție. „Pe care iubițica ta de aici i-a luat-o.”

Un nume. Stefan căuta în minte un nume, știind că odată Katherine i-l spusese, la fel cum i-l descrisese pe acest bărbat. Auzea în minte cuvintele lui Katherine: M-am trezit în crucea nopții și am văzut-o pe Gudren, servitoarea mea, lângă pat. Și apoi se dădu deoparte și am văzut bărbatul pe care îl adusese. Mi s-a făcut frică. Numele lui era Klaus, și auzisem oamenii din sat spunând că era rău...

„Klaus”, spuse bărbatul blond pe un ton politicos, ca și cum aproba ceva. „Sau cel puțin așa îmi spunea ea. S-a întors la mine după ce doi puștani italieni o părăsiseră. Făcuse totul pentru ei, îi schimbase în vampiri, le dăruise viață eternă, dar ei s-au arătat nerecunoscători și au alungat-o. Foarte ciudat.”

„Nu așa s-au petrecut lucrurile”, spuse Stefan printre dinți.

„Ceea ce a fost și mai ciudat e că niciodată nu v-a uitat, Salvatore. Mai ales pe tine. Întotdeauna mă compara într-un mod defavorabil cu tine. Am încercat să-i bag mințile în cap cu bătaia, dar nu a mers deloc.

Poate că ar fi trebuit pur și simplu să o omor eu, nu știu. Dar atunci mă obișnuisem deja să o am lângă mine. N-a fost niciodată prea deșteaptă. Dar îți făcea plăcere să o privești, și știa cum să se distreze. Eu am învățat-o asta, cum să se bucure de vânătoare. Până

la urmă mintea i s-a deranjat puțin, dar ce contează? N-o țineam pentru creierul ei.”

Nu mai exista nici o urmă de dragoste pentru Katherine în inima lui Stefan, dar tot îl putea urî pe omul care o transformase în ceea ce ajunsese ea în cele din urmă.

„Eu? Eu, amice?” Klaus arată cu degetul către propriul său piept, cu o privire neîncrezătoare. „Tu ai transformat-o pe Katherine în ceea ce e acum, sau mai degrabă iubițica ta a făcut-o. În clipa asta, e țărăniță. Hrană pentru viermi. Dar acum iubițica ta e doar cu puțin dincolo de atingerea mea. Vibrând pe un plan superior, nu așa spun misticii, Elena? De ce nu vibrezi aici jos, împreună cu noi ceilalți?”

„Dacă aș putea...”, șopti Elena, ridicându-și capul și privindu-l cu ură.

„Ei, asta e. Între timp, îi am pe prietenii tăi. Sue era o fată atât de dulce, așa am auzit. Își linse buzele. Iar Vickie a fost delicioasă. Delicată, dar cu carne pe ea, cu o aromă foarte plăcută. Mai degrabă ca o fată de nouăsprezece ani decât de șaptesprezece.”

Stefan vru să se repeadă înainte, dar Elena îl ținu.

„Stefan, nu! Țăra e teritoriul lui, iar puterile lui mintale sunt mai tari decât ale noastre. Are totul sub control.”

„Exact. Acesta e teritoriul meu. Irealitatea.” Klaus rânji, din nou acel rânjet holbat de psihopat. „Unde cele mai cumplite coșmaruri devin realitate, pe gratis. De pildă”, spuse uitându-se la Stefan, „n-ai vrea să vezi cum arată cu adevărat iubițica ta acum? Fără machiaj?”

Elena scoase un sunet ușor, aproape un geamăt. Stefan o lipi mai tare de el.

„Cât a trecut de când a murit? Aproape șase luni? Știi ce se întâmplă cu un trup după ce a stat în pământ șase luni?”

Klaus se linse din nou pe buze, ca un câine.

Acum Stefan înțelese. Elena tremură, cu capul aplecat, și încercă să se îndepărteze de el, dar el își strânse brațele în jurul ei.

„E-n regulă”, îi spuse încet. Apoi către Klaus: „Uiți cu cine

vorbești. Nu sunt un muritor care se sperie de umbre și la vederea sângelui. Eu cunosc moartea, Klaus. Nu mă sperie.” „Nu, dar te ațâță?”

Vocea lui Klaus coborî, deveni amețitoare.

„Nu sunt excitante duhoarea, putreziciunea, fluidele cărnii în descompunere? Nu te exaltă?”

„Stefan, dă-mi drumul. Te rog.”

Elena tremura, îl împingea cu palmele, ținându-și tot timpul fața întoarsă pentru ca el să nu i-o vadă. Vocea ei părea în pragul lacrimilor.

„Te rog.”

„Singura Putere pe care o ai aici e puterea iluziei”, îi spuse Stefan lui Klaus.

O ținu strâns pe Elena lângă el, cu obrazul lipit de părul ei. Simțea schimbarea în trupul pe care îl îmbrățișa. Părul de sub obrazul lui părea să devină mai aspru, iar corpul Elenei să se strângă.

„În unele tipuri de sol pielea poate să se tăbăcească precum cea argăsită”, îl asigură Klaus, cu ochii strălucitori, rânjind.

„Stefan, nu vreau să te uiți la mine...”

Cu ochii la Klaus, Stefan împinse deoparte cu blândețe părul alb și aspru și mângâie obrazul Elenei, ignorând asprimea pe care o simțea sub degete.

„Dar, sigur, de cele mai multe ori pur și simplu se descompune. Ce mod de a pieri. Pierzi totul, pielea, carnea, mușchii, organele interne... totul se duce înapoi în pământ...”

Trupul din brațele lui Stefan se micșora. El închise ochii și îl ținu mai strâns, ura pentru Klaus arzând înăuntrul lui. O iluzie, totul era doar o iluzie...

„Stefan...”

Era o șoaptă uscată, la fel de slabă ca și atingerea unei hârtii suflata de vânt de-a lungul unui trotuar. Pluti în aer pentru un minut, apoi dispăru, iar Stefan se trezi strângând în brațe o grămadă de oase.

„Dar în final se termină așa, în mai bine de două sute de piese separate, ușor de asamblat. Livrate în propria lor husă.”

În marginea cercului de lumină se auzi un scârțâit. Sicriul alb de acolo se deschidea singur, capacul se ridica.

„De ce nu faci onorurile, Salvatore? Du-te și pune-o pe Elena la locul ei.”

Stefan căzuse în genunchi, tremurând, privind oasele albe subțiri din mâinile lui. Totul era doar o iluzie – Klaus doar controla transa lui Bonnie și îi arăta lui Stefan ceea ce voia el să vadă Stefan. Nu îi făcuse de fapt nici un rău Elenei, dar furia arzătoare, protectoare, dinăuntru lui Stefan nu voia să accepte asta. Cu grijă, Stefan puse jos oasele fragile și-și trecu o dată mâinile peste ele, ușor. Apoi ridică privirea către Klaus, cu buzele arcuite disprețuitor.

„Asta nu e Elena”, spuse.

„Sigur că e. Aș recunoaște-o oriunde.” Klaus își desfăcu larg mâinile și declamă: „Am cunoscut o femeie, cu oase delicate...”

„Nu.”

Fruntea lui Stefan se îmbrobonea de sudoare. Îndepărtă din urechi vocea lui Klaus și se concentrează, cu pumnii strânși, cu mușchii pocnind de efort. Lupta cu influența lui Klaus era ca și cum ar fi împins un bolovan în susul unui deal. Dar acolo unde zăceau, oasele delicate începură să tremure, și o lumină aurie palidă prinse a luci în jurul lor.

„O zdreanță și-un os și o mână de păr... nebunul le numea preafrumoasa lui doamnă.”

Lumina tremura, dansa pe oase, prinzându-le laolaltă. Se strângea în jurul lor, caldă și aurie, înveșmântându-le pe când se înălțau în aer. Ceea ce stătea acum acolo era o formă de strălucire pală, lipsită de trăsături. Sudoarea îi intra lui Stefan în ochi și el simți că plămânii aveau să-i explodeze.

„Lutul zace nemișcat, dar sângele e un hoinar...”

Părul Elenei, lung și auriu și mătăsos, se așază peste umerii

lucitori. Trăsăturile Elenei, încețoșate la început și apoi deslușite, prinseră contur pe chip. Cu dragoste, Stefan reconstruia fiecare detaliu. Genele dese, nasul mic, buzele întredeschise ca niște petale de trandafir. O lumină albă se învârteji în jurul siluetei, creând un veșmânt gros.

„Iar crăpătura din ceașca de ceai deschide o cărare spre tărâmul celor morți... Nu.”

Amețeala îl cuprinse pe Stefan când simți ultima zvâcnire a Puterii părăsindu-l. Pieptul ființei de dinaintea lui se ridică într-o răsuflare și ochii de lapislazuli se deschiseră.

Elena zâmbi, și el simți văpaia dragostei ei arcuindu-se în aer pentru a întâlni iubirea lui.

„Stefan.”

Capul ei era drept, mândru ca al unei regine.

Stefan se întoarse către Klaus, care nu mai spunea nimic și privea furios, în tăcere.

„Aceasta, spuse limpede Stefan, este Elena. Nu învelișul acela gol pe care l-a lăsat în urma ei în pământ. Aceasta este Elena, și nimic din ce faci n-o va putea atinge vreodată.”

Întinse mâna, și Elena o luă și veni către el. Când se atinseră, simți cum se cutremură, și apoi cum toate Puterile ei se scurg în el, dându-i forță. Rămaseră împreună, unul lângă celălalt, privindu-l pe bărbatul blond. Stefan nu mai avusese niciodată acea senzație de victorie desăvârșită, de putere deplină.

Klaus se holbă la ei vreo douăzeci de secunde, apoi brusc își pierdu mințile de furie.

Fața i se contorsionă de ură. Stefan simți valuri de Putere malefică lovindu-se de el și de Elena, și își folosi toată forța pentru a le rezista. O vârtoare de furie întunecată încerca să-i despartă, urlând prin încăpere, distrugând totul în calea ei. Lumânările se stinseră și zburară prin aer ca răsucite de o tornadă. Visul se destrăma în jurul lor, dispărea.

Stefan o prinse pe Elena de cealaltă mână. Vântul îi răvășea părul, biciuindu-i fața. „Stefan!”

Elena striga, încercând să se facă auzită. Apoi el îi auzi vocea în mintea lui: Stefan, ascultă-mă! Există un singur lucru pe care îl poți face pentru a-l opri. Ai nevoie de o victimă, Stefan... găsește pe una din victimele lui. Doar o victimă va ști...

Zgomotul era de nesuportat, ca și cum însăși țesătura spațiului și timpului era sfâșiată. Stefan simți cum mâinile Elenei se smulg din mâinile lui. Cu un strigăt disperat, se întinse din nou după ea, dar degetele lui nu atinseră decât aerul gol. Era deja istovit de efortul de a lupta împotriva lui Klaus, și își pierdea cunoștința. Întunericul îl cuprinse și îl purtă în jos, într-un vârtej amețitor.

Bonnie văzuse totul.

Era ciudat, dar în clipa în care se dăduse deoparte pentru a-l lăsa pe Stefan să se ducă la Elena, păru să-și piardă prezența fizică în vis. Ca și cum nu mai era un actor, ci însăși scena pe care avea loc acțiunea. Putea privi, dar altceva nu putea face.

La sfârșit, îi fusese frică. Nu era suficient de puternică pentru a menține visul, și totul explodează în cele din urmă, aruncând-o afară din transă, înapoi în camera lui Stefan.

El zăcea întins pe podea și părea mort. Atât de alb, atât de nemișcat. Dar când Bonnie trase de el, încercând să-l salte pe pat, pieptul i se ridică și ea îl auzi inspirând adânc, icnind cu răsufierea tăiată.

— Stefan! Ești bine?

El se uită cu o privire disperată prin cameră, ca și cum căuta ceva.

— Elena! spuse, apoi tăcu, căci amintirea îi reveni.

Chipul i se crispă. Pentru o clipă îngrozitoare, Bonnie crezu că avea să plângă, dar el doar închise ochii și își lăsă capul în mâini.

— Am pierdut-o. N-am putut să rezist.

— Știu. Bonnie îl privi un moment, apoi, adunându-și curajul,

îngenunche în fața lui, atingându-i umerii, îmi pare rău.

El ridică brusc capul și ochii lui verzi erau uscați, dar cu pupilele atât de dilatate încât păreau negri. Nările îi erau umflate, buzele îi dezgoleau dinții.

— Klaus! Scuipă numele ca și cum ar fi fost un blestem. L-ai văzut?

— Da, spuse Bonnie, trăgându-se înapoi, înghiți cu zgomot, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. E nebun, nu-i așa, Stefan?

— Da. Stefan se ridică. Și trebuie să fie oprit, adăugă.

— Dar cum? De când îl văzuse pe Klaus, Bonnie era mai speriată ca niciodată, mai speriată și mai puțin încrezătoare. Ce l-ar putea opri, Stefan? N-am mai simțit niciodată nimic asemănător cu acea Putere.

— Dar tu n-ai...? Stefan se întoarse repede către ea. Bonnie, n-ai auzit ce a spus Elena la sfârșit?

— Nu. Ce vrei să spui? N-am auzit nimic: eram în mijlocul unui uragan.

— Bonnie...

Ochii lui Stefan priveau în zare, gânditori, și el vorbi ca pentru sine.

— Asta înseamnă că probabil nici el n-a auzit. Așadar nu știe, și n-o să încerce să ne oprească.

— Să ne oprească să ce? Stefan, despre ce vorbești tu?

— Să găsim o victimă. Ascultă, Bonnie, Elena mi-a spus că dacă dăm de urma unei victime care i-a supraviețuit lui Klaus, putem găsi o cale de a-l opri.

Bonnie era la fel de nedumerită.

— Dar... de ce?

— Pentru că vampirii și donatorii lor... prada lor... au acces unul la mintea celuilalt în scurta perioadă în care fac schimbul de sânge. Uneori, în felul acesta donatorul poate să afle unele lucruri despre vampir. Nu întotdeauna, dar de multe ori. Asta trebuie să se fi

întâmpat, și Elena o știe.

— Toate bune și frumoase – cu o mică excepție, spuse Bonnie sarcastic. Vrei, te rog, să-mi spui și mie cine naiba ar fi putut supraviețui unui atac al lui Klaus?

Se aștepta ca Stefan să se dezumfle, dar nu se întâmplă așa.

— Un vampir, spuse el simplu. Un om pe care Klaus l-a transformat într-un vampir ar putea fi o victimă. Atâta timp cât au schimbat sânge, mințile lor au intrat în comuniune.

— Oh. Oh. Așadar... dacă putem găsi un vampir pe care l-a făcut el... dar unde?

— Poate că în Europa. Stefan începu să măsoare camera cu pași mari, cu ochii îngustați, gândindu-se. Klaus are o istorie lungă în spate, și unii dintre vampirii lui trebuie să fie acolo. Poate că ar trebui să mă duc să caut unul.

Bonnie se panică brusc.

— Dar, Stefan, nu poți să ne lași. Nu poți!

Stefan se opri acolo unde se afla, în cealaltă parte a camerei, și rămase nemișcat. În cele din urmă, se întoarse către ea.

— Nu vreau s-o fac, spuse el încet. Și va trebui să ne gândim mai întâi la o altă soluție... poate reușim să punem din nou mâna pe Tyler. O să aștept o săptămână, până sâmbăta viitoare. Dar s-ar putea să fiu nevoit să plec, Bonnie. O știi la fel de bine ca și mine.

Urmă o tăcere lungă. Bonnie se luptă cu fierbințeala din ochi, hotărâtă să se poarte ca o persoană matură. Nu era un copil și avea să o dovedească acum, o dată pentru totdeauna. Se uită în ochii lui Stefan și încuviință încet din cap.

Capitolul 13

Vineri, 19 iunie, 11.45 p.m.

Dragă Jurnalule,

Oh, Doamne, ce ne facem? Asta a fost cea mai lungă săptămână din viața mea. Astăzi a fost ultima zi de școală și mâine pleacă Stefan. Se duce în Europa ca să caute un vampir transformat de către Klaus. Stefan spune că nu vrea să ne lase lipsiți de apărare. Dar o să plece.

N-am reușit să-l găsim pe Tyler. Mașina lui a dispărut de la cimitir, dar el n-a venit la școală. A lipsit la toate examenele finale de săptămâna asta. Nu că noi ceilalți ne-am descurca mult mai bine. Tare aș vrea ca „Robert E. Lee” să fie ca școlile care au examenele finale înainte de absolvire. Nici nu mai știu dacă zilele astea scriu în engleză sau în swahili.

Îl urăsc pe Klaus. Din ce am văzut, e la fel de nebun ca și Katherine – și încă și mai crud. Ceea ce i-a făcut lui Vickie – dar nici nu pot vorbi despre asta, fiindcă o să încep să plâng din nou. La petrecerea lui Caroline doar s-a jucat cu noi, ca o pisică cu un șoarece. Și să o facă de ziua de naștere a lui Meredith – deși bănuiesc că n-avea cum să știe asta. Deși pare să știe o mulțime de lucruri. Nu vorbește ca un străin, nu așa cum vorbea Stefan la început când a venit în America, și știe totul despre tot ce e american, chiar și cântece din anii '50. Poate că e aici de ceva vreme.

Bonnie se opri din scris. Gândurile i se succedau într-un ritm nebun. În toată această vreme ei se gândiseră la victime din Europa, la vampiri. Dar din felul în care vorbea Klaus, era clar că se afla în America de multă vreme. Nu părea deloc străin. Și alesese să atace de ziua lui Meredith...

Bonnie se ridică, întinse mâna spre telefon și formă numărul lui Meredith. O voce somnoroasă de bărbat răspunse.

— Domnule Sulez, sunt Bonnie. Pot să vorbesc cu Meredith?

— Bonnie! Tu știi cât e ceasul?

— Da, spuse Bonnie și se gândi repede. Dar e vorba de... e vorba de examenul pe care l-am avut azi. Vă rog, trebuie să vorbesc cu ea.

Urmă un moment prelung de tăcere, apoi un oftat adânc.

— Stai puțin.

Bonnie așteaptă pianotând nerăbdătoare. În cele din urmă se auzi un clic când un alt receptor fu ridicat.

— Bonnie? se auzi vocea lui Meredith. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Adică... Bonnie era chinuitor de conștientă de linia deschisă, de faptul că tatăl lui Bonnie nu pusese receptorul jos și ar putea să asculte. E despre... problema aia germană la care lucram. Știi tu. Cea la care n-am găsit rezolvare pentru examenul final. Știi cum am căutat acea singură persoană care ar putea să ne ajute să o rezolvăm? Ei bine, cred că știu cine e.

— Chiar știi?

Bonnie simțea că Meredith se chinuiește să găsească cuvintele potrivite.

— Ei, cine e? Asta implică niște convorbiri interurbane?

— Nu, spuse Bonnie, nu implică. E ceva mult mai aproape de noi, Meredith. Foarte aproape. De fapt, ai putea zice că e chiar în curtea ta din spate, agățat de arborele familiei tale.

Urmă o tăcere atât de lungă încât Bonnie se întrebă dacă Meredith mai era la capătul firului.

— Meredith?

— Mă gândeam. Oare soluția asta are legătură cu coincidența?

— Deloc.

Bonnie se relaxă și zâmbi ușor, amar. Meredith se prinsese.

— Nu are deloc de-a face cu coincidența, continuă ea. E mai degrabă un caz de istorie care se repetă. Repetându-se în mod deliberat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, răspunse Meredith. Părea să-și revină dintr-un șoc, și nici nu era de mirare. Știi, spuse ea, cred că s-ar putea să ai dreptate. Dar

a mai rămas să o convingem pe... persoana asta... să ne ajute.

— Crezi că ar putea fi o problemă?

— Cred că ar putea. Uneori oamenii devin foarte zăpăciți... când e vorba de un examen. Uneori chiar își pierd într-un fel mințile.

Inima lui Bonnie se strânse. Asta era ceva la care nu se gândise. Și dacă el nu putea să le spună nimic? Și dacă își pierduse într-atât mințile?

— Tot ce putem face e să încercăm, spuse, străduindu-se să sune foarte optimistă. Mâine va trebui să încercăm.

— S-a făcut. Trec să te iau la prânz. Noapte bună, Bonnie.

— Noapte bună, Meredith. Bonnie adăugă: Îmi pare rău.

— Nu, cred s-ar putea să fie foarte bine așa. Pentru ca istoria să nu continue să se repete la nesfârșit. Pa.

Bonnie apăsă pe butonul de închidere al receptorului. Apoi rămase nemișcată câteva minute, cu degetul pe buton, privind țintă peretele. În cele din urmă așeză telefonul în suportul lui și își deschise din nou jurnalul. Puse punct la ultima propoziție și mai adăugă una. Mâine ne ducem să stăm de vorbă cu bunicul lui Meredith.

— Sunt un idiot, spuse Stefan a doua zi, în mașina lui Meredith.

Se îndreptau către West Virginia, către ospiciul unde era internat bunicul lui Meredith. Urma să fie un drum destul de lung.

— Suntem cu toții niște idioți. Cu excepția lui Bonnie, spuse Matt.

Cu toată neliniștea ei, Bonnie simți o căldură plăcută la auzul acestor cuvinte. Dar Meredith clătină din cap, cu ochii la drum.

— Stefan, n-aveai cum să-ți dai seama, așa că nu te mai învinovăți. Nu știai că de fapt Klaus atacase petrecerea lui Caroline chiar în ziua atacului asupra bunicului meu. Și nici eu și nici Matt nu ne-am gândit că el ar fi putut fi în America de atâta timp pentru că nu l-am văzut niciodată pe Klaus și nici nu l-am auzit vorbind. Noi ne

gândeam la oameni pe care îi putuse ataca în Europa. De fapt, Bonnie este singura care ar fi putut pune lucrurile cap la cap, pentru că ea avea toate informațiile.

Bonnie scoase limba la ea. Meredith o văzu în oglinda retrovizoare și ridică o sprânceană.

— Asta pentru că nu vreau să te umfli prea mult în pene, spuse.

— N-o s-o fac; modestia este una dintre cele mai fermecătoare calități ale mele, replică Bonnie.

Matt pufni, dar apoi spuse:

— Eu tot cred că a fost o chestie foarte deșteaptă. Și căldura plăcută reveni.

Ospiciul era un loc îngrozitor. Bonnie se strădui din răputeri să-și ascundă groaza și scârba, dar știa că Meredith își dădea seama. Meredith avea umerii încordați într-o atitudine mândră, de apărare, pe când pășea de-a lungul coridoarelor înaintea lor. Bonnie, care o cunoștea de mulți ani, vedea umilința sub acea mândrie. Părinții lui Meredith considerau situația bunicului ei un asemenea stigmat încât nu îngăduiau să-i fie pomenit numele în fața străinilor. Fusese o pată peste întreaga familie.

Iar acum, pentru prima oară, Meredith dezvăluia acel secret unor străini. Bonnie simți dragoste și admirație pentru prietena ei. Era atât de tipic pentru Meredith să facă asta în liniște, cu demnitate, nelăsând pe nimeni să vadă cât o afecta. Dar ospiciul tot era groaznic.

Nu era împruțit sau plin cu nebuni care delirau sau lucruri de genul ăsta. Pacienții arătau curați și bine îngrijiți. Dar era ceva în mirosul steril de spital și în holurile pline de scaune cu rotile nemișcate și ochi cu priviri goale care o făcea pe Bonnie să vrea să o ia la fugă.

Era ca o clădire plină de zombi. Bonnie văzu o bătrână, al cărei scalp roz se întrezărea prin părul alb rar, prăbușită cu capul pe masă lângă o păpușă de plastic goală. Când Bonnie întinse mâna disperată, găsi mâna lui Matt așteptând-o deja. O urmară pe Meredith așa,

ținându-se atât de strâns de mână încât îi durea.

— Asta e camera lui.

Înăuntru era un alt zombi, de data asta cu părul alb în care se mai vedea câte un fir la fel de negru ca părul lui Meredith. Fața era o rețea de riduri și încrêțituri, ochii, cu contur roșiat, erau urduroși și priveau în gol.

— Bunicule, spuse Meredith, îngenunchind în fața scaunului lui cu roțile. Bunicule, sunt eu, Meredith. Am venit să te văd. Vreau să te întreb ceva important.

Nici o sclipire în ochii aceia bătrâni.

— Uneori ne recunoaște, spuse Meredith calm, pe un ton lipsit de emoție. Dar în ultimul timp nu prea o mai face.

Bătrânul continua să privească în gol. Stefan se lăsă pe vine.

— Lasă-mă să încerc eu, spuse încet Stefan. Uitându-se la chipul ridat, începu să vorbească blând, pe un ton liniștitor, așa cum îi vorbise lui Vickie.

Dar ochii negri încețoșați nici măcar nu clipiră. Continuară să privească fără țintă. Singura mișcare era un ușor tremur, neîntrerupt, în mâinile noduroase care se sprijineau pe brațele scaunului.

Și indiferent ce făcură Meredith și Stefan, acesta fu singurul răspuns pe care îl primiră. În cele din urmă încercă și Bonnie, folosindu-se de puterile ei paranormale. Simțea ceva în bătrân, o scânteie de viață închisă în carnea ca o temniță. Dar nu putea ajunge la ea.

— Îmi pare rău, spuse, așezându-se din nou și dându-și părul din ochi. E inutil. Nu pot să fac nimic.

— Poate venim altă dată, spuse Matt, dar Bonnie știa că nu va mai fi o altă dată: Stefan pleca mâine.

Și păruse o idee atât de bună... căldura plăcută care o încălzise mai devreme devenise acum cenușă, și-și simțea inima ca o bucată de plumb. Se întoarse și-l văzu pe Stefan îndreptându-se deja spre ușă.

Matt îi puse o mână sub cot pentru a o ajuta să se ridice și să o conducă afară. Și după ce rămase în picioare un minut, cu capul lăsat în jos într-un gest de descurajare, Bonnie îl urmă. Era greu să găsească atâta energie să pună un picior în fața celuilalt. Întoarse capul înapoi să vadă dacă Meredith venea după ei...

Și țipă. Meredith stătea în mijlocul camerei, cu fața către ușă, și pe chipul ei se citea deprimarea. Dar în spatele ei, silueta din cărucior se clintise în sfârșit. Într-o explozie tăcută de mișcare, se înălțase deasupra ei, cu bătrânii ochi urduroși larg deschiși și gura deschisă și mai larg. Bunicul lui Meredith arăta ca și cum încremenise în plin salt – cu brațele desfăcute, cu gura căscată într-un urlat tăcut. Țipetele lui Bonnie reverberară îndelung.

Apoi totul păru să se întâmple deodată. Stefan se năpusti înapoi, Meredith se răsuci, Matt o apucă pe Bonnie. Dar bătrânul nu sări. Rămase nemișcat deasupra tuturor, holbându-se peste capetele lor, părând să vadă ceva ce nimeni nu reușea să zărească. În cele din urmă, din gura lui ieșiră sunete, sunete care formară un singur cuvânt, ca un bocet:

— Vampir! Vampir!

Infirmierii umplură camera, împingându-i deoparte pe Bonnie și pe ceilalți, immobilizându-l pe bătrân. Strigătele lor se adăugară hărmălaiei.

— Vampir! Vampir! țipa ascutit bunicul lui Meredith, ca și cum ar fi avertizat orașul.

Bonnie se simți cuprinsă de panică – oare bătrânul se uita la Stefan? Era o acuzație?

— Vă rog, trebuie să plecați acum, îmi pare rău, dar trebuie să plecați, le spunea o soră.

Erau scoși din cameră. Meredith se împotrivi pe când era împinsă către coridor.

— Bunicule...

— Vampir! continuă să urle vocea stranie. Și apoi: Lemn de

frasin! Vampir! Lemn de frasin...

Ușa se trânti în urma lor.

Meredith icni, luptându-se cu lacrimile. Bonnie își înfipse unghiile în brațul lui Matt. Stefan se întoarse către ei, cu ochii lui verzi dilatați de șoc.

— Am spus că acum trebuie să plecați, repeta nerăbdătoare sora iritată.

Cei patru o ignorară. Se uitau unul la altul, nedumerirea uluită lăsând locul înțelegerii pe chipurile lor.

— Tyler a spus că există un singur fel de lemn care poate să-i facă rău..., începu Matt.

— Lemn de frasin, spuse Stefan.

— Va trebui să aflăm unde se ascunde, spuse Stefan pe drumul de întoarcere spre casă. Conducea el, pentru că Meredith nu mai era în stare. Țsta e primul lucru pe care îl avem de făcut. Dacă acționăm în pripă, s-ar putea să se prindă și să se țină deoparte.

Ochii lui verzi străluceau cu un amestec ciudat de triumf și hotărâre încrâncenată, și vorbea repede, cu o voce întretăiată.

Toți erau tensionați, își spuse Bonnie, ca și cum înghițiseră droguri toată noaptea. Nervii lor erau atât de întinși că se putea întâmpla orice.

Și mai avea și sentimentul unui cataclism iminent. Ca și cum se apropia un moment crucial, ca și cum toate evenimentele petrecute de la petrecerea lui Caroline trebuiau să ajungă la un deznodământ.

În noaptea asta, își spuse. În noaptea asta se întâmplă totul. Părea ciudat de potrivit ca să fie în ajun de solstițiu.

— În ajun de ce? spuse Matt.

Bonnie nici nu-și dăduse seama că vorbise cu glas tare.

— Ajunul solstițiului, spuse. Asta e azi. Ziua de dinaintea solstițiului de vară.

— Nu-mi spune. Druizii, da?

— Ei îl sărbătoreau, confirmă Bonnie. E o zi potrivită pentru magie, pentru marcarea schimbării anotimpurilor. Și... Ezită. Ei, e la fel ca orice altă sărbătoare, la fel ca Halloweenul în solstițiul de iarnă. O zi când granița dintre lumea vizibilă și cea invizibilă e foarte subțire. Când poți să vezi stafii, se spune. Când se întâmplă multe lucruri.

— Lucruri, spuse Stefan, intrând pe autostrada care ducea către Fell's Church, se vor întâmpla.

Dar nici unul dintre ei nu-și dădea seama cât de curând.

Doamna Flowers era în grădina din spate. Veniseră direct la pensiune ca s-o caute. Tundea tufișurile de trandafiri, înconjurată de mirosurile verii.

Se încruntă și clipi mărunț când se repeziră cu toții către ea și o întrebară repede unde puteau găsi un frasin.

— Mai încet, mai încet, spuse ea, uitându-se cu atenție la ei de sub borul pălăriei sale de paie. Ce vreți voi? Un frasin? E unul chiar dincolo de stejarii ăia de-acolo din spate. Ei, stați puțin..., adăugă când toți se năpustiră într-acolo.

Stefan tăie o fâșie circulară de coajă de pe o creangă cu briceagul pe care Matt îl scoase din buzunar. Oare de când a început să poarte la el așa ceva? se întrebă Bonnie. Se mai întrebă și ce credea doamna Flowers despre ei atunci când se întoarseră, cei doi băieți cărând pe umeri creanga de aproape doi metri, plină de frunze.

Dar doamna Flowers doar se uită la ei, fără să spună nimic. Apoi, când se apropiară de casă, strigă după ei:

— A venit un pachet pentru tine, băiete.

Stefan întoarse capul, ținând nemișcată creanga pe umăr:

— Pentru mine?

— Avea numele tău pe el. Un pachet și o scrisoare. Le-am găsit pe veranda din față, în după-masa asta. Le-am dus sus, în camera ta.

Bonnie se uită la Meredith, apoi la Matt și la Stefan, și le văzu privirea uimită și suspicioasă, la fel ca a ei. Tensiunea din aer crescuse

brusc, într-un fel aproape insuportabil.

— Dar de la cine ar putea să fie? Cine ar putea să știe că ești aici..., începu ea în vreme ce urcau scările către mansardă.

Și apoi se opri, simțind groaza ca un junghi în coaste. Premoniția bâzâia în ea ca o muscă supărătoare, dar o împinse deoparte. Nu acum, își spuse, nu acum.

Dar nu avea cum să nu vadă pachetul de pe masa lui Stefan. Băieții rezemară creanga de frasin de perete și se duseră să se uite la el, un pachet lunguiet, destul de plat, înfășurat în hârtie maro, cu un plic crem deasupra.

Pe plic, cu un scris ciudat și familiar, era mâzgălit Stefan.

Scrisul de pe oglindă. Rămaseră toți privind lung pachetul, ca și cum era un scorpion.

— Ai grijă, spuse Meredith când Stefan întinse încet mâna către el.

Bonnie știa ce voia să spună Meredith. Avea senzația că obiectul acela ar putea să explodeze, sau să împrăștie un gaz otrăvitor, sau să se transforme în ceva cu colți și gheare.

Plicul pe care îl luă în mână Stefan era pătrat și gros, făcut dintr-o hârtie bună cu o textură delicată. La fel ca invitația unui prinț la un bal, își spuse Bonnie. Dar, total nepotrivit, pe suprafața lui se vedeau șapte urme de degete murdare, iar marginile erau soioase. Ei, nici în vis Klaus nu arătase prea curat.

Stefan întoarse plicul și pe spate, apoi îl deschise. Scoase o singură foaie de hârtie groasă. Ceilalți trei se înghesuiră în jur, uitându-se peste umărul lui în vreme ce el o desfăcea. Apoi Matt exclamă:

— Ce naiba... e goală!

Așa și era. Pe ambele părți. Stefan o răsuci și o cercetă cu grijă. Fața lui era încordată, și pe ea nu se putea citi nimic. Dar ceilalți se relaxară, și scoaseră sunete de nemulțumire. O farsă tâmpită. Meredith întinsese mâna către pachet, care părea suficient de plat

pentru a fi și el gol, când Stefan încremeni brusc și respirația i se tăie cu un șuierat. Bonnie se uită repede peste umărul lui și tresări. Mâna lui Meredith rămase nemișcată pe pachet, iar Matt înjură.

Pe hârtia albă, ținută de mâinile încordate ale lui Stefan, începeau să apară litere. Erau negre, cu linii trasate prelung, ca și cum fiecare dintre ele era crestată de către un cuțit invizibil în vreme ce Bonnie privea. Le citi, și teama din adâncul ei crescuse.

Stefan,

Nu vrei să încercăm să rezolvăm asta ca niște gentlemen? Fata e la mine. Vino la vechea fermă din pădure după ce se întunecă și o să stăm de vorbă, doar noi doi. Vino singur și o să-i dau drumul. Vino cu altcineva și o să moară.

Nu exista nici o semnătură, dar în partea de jos apăruă cuvintele: Asta e între noi doi.

— Care fată? întrebă Matt, uitându-se de la Bonnie la Meredith ca și cum voia să se asigure că mai erau acolo. Care fată?

Cu o mișcare scurtă, degetele subțiri ale lui Meredith rupseră pachetul și scoaseră ce se afla înăuntru. O eșarfa de un verde pal, cu un desen de frunze și lujeri de viță. Bonnie și-o amintea foarte bine, și o imagine îi apăru brusc în fața ochilor. Confetti și cadouri, orhidee și ciocolată.

— Caroline, șopti, și închise ochii.

Ultimele două săptămâni fuseseră atât de ciudate, atât de diferite de viața obișnuită de licean încât aproape că uitase că mai exista și Caroline. Caroline plecase să locuiască într-un apartament în alt oraș ca să scape, ca să fie în siguranță – dar Meredith îi spusese încă de la început: Poate să vină după tine în Heron, sunt sigură.

— Doar se juca din nou cu noi, murmură Bonnie. Ne-a lăsat să ajungem până aici, chiar și să mergem să încercăm să vorbim cu bunicul tău, Meredith, și pe urmă...

— Probabil că a știut, încuviință Meredith. Trebuie să fi știut tot timpul că eram în căutarea unei victime. Și acum ne-a dat șah mat. Asta dacă nu cumva...

În ochii ei negri se aprinse brusc o luminiță de speranță.

— Bonnie, nu crezi că e posibil ca eșarfa să fi fost scăpată de Caroline în seara petrecerii? Iar el doar să o fi găsit și luat?

— Nu.

Premoniția bâzâia tot mai aproape și Bonnie încercă din nou să o alunge. Nu o voia, nu voia să știe. Dar era sigură de un lucru: asta nu era un bluf. Klaus pusese mâna pe Caroline.

— Ce putem face? întrebă ea încet.

— Știu ce nu o să facem, și asta e să ascultăm ce zice el, spuse Matt. „Să încercăm să rezolvăm asta ca niște gentlemeni” – e un gunoi, nu un gentleman. Asta e o capcană.

— Sigur că e o capcană, replică Meredith, nerăbdătoare. A așteptat până când am aflat cum putem să-i facem rău și acum încearcă să ne despartă. Dar n-o să-i meargă!

Bonnie îl urmărise pe Stefan cu o teamă tot mai mare. Pentru că, în vreme ce Matt și Meredith vorbeau indignați, el îndoise calm scrisoarea și o pusese la loc în plicul ei. Acum stătea și privea plicul, cu fața încremenită, fără să dea atenție la ceea ce se petrecea în jurul lui. Iar privirea din ochii lui verzi o speria pe Bonnie.

— Am putea să facem să se întoarcă totul asupra lui, spunea Matt. Nu-i așa, Stefan? Ce crezi?

— Cred, spuse Stefan cu grijă, concentrându-se asupra fiecărui cuvânt, că o să mă duc în pădure după ce se întunecă.

Matt încuviință din cap și, la fel cum făcea înaintea meciurilor, începu să schițeze un plan.

— În regulă, tu te duci să-i distragi atenția. Și, între timp, noi trei...

— Voi trei, continuă Stefan pe același ton, privindu-l în ochi, vă duceți acasă. În pat.

Urmă o tăcere care lui Bonnie, cu nervii ei încordați, i se păru fără sfârșit. Ceilalți pur și simplu se holbau la Stefan.

În cele din urmă, Meredith spuse pe un ton aproape vesel:

— Ei, o să fie greu să-l prindem dacă stăm în pat, asta dacă nu e el suficient de amabil ca să vină în vizită.

Gluma ei destrămă tensiunea și Matt adăugă, expirând profund:

— Bun, Stefan, înțeleg ce crezi despre asta... Dar Stefan îl întrerupse:

— Vorbesc foarte serios, Matt. Klaus are dreptate: asta e între el și mine. Și spune că trebuie să vin singur, altfel o să-i facă rău lui Caroline. Așa că o să mă duc singur. Asta e hotărârea mea.

— E sfârșitul tău, izbucni Bonnie, aproape isterică. Stefan, ai înnebunit. Nu poți să faci asta.

— O să vezi.

— N-o să te lăsăm...

— Tu crezi, spuse Stefan, uitându-se la ea, că m-ați putea opri dacă ați încerca?

Tăcerea care urmă fu deosebit de stânjenitoare. Bonnie avu senzația că într-un fel Stefan se schimbase chiar în fața ochilor ei. Fața lui deveni mai ascuțită, ținuta diferită, ca și cum ar fi vrut să-i amintească de mușchii lui de prădător, supli și tari, de sub cămașă. Dintr-odată păru distant, un străin. Însăpăimântător.

Bonnie își întoarse privirea.

— Hai să fim raționali, spuse Matt, schimbând tactica. Hai să rămânem calmi și să discutăm asta...

— Nu avem ce discuta. Eu mă duc. Voi nu.

— Ne datorezi mai mult de-atât, Stefan, spuse Meredith, și Bonnie se simți recunoscătoare pentru vocea ei calmă. În regulă, deci ne poți sfâșia pe toți bucătică de bucătică; bun, nu negăm. Am înțeles ce vrei să spui. Dar după toate cele prin care am fost împreună, merităm totuși o discuție serioasă înainte să fugi de-aici.

— Ai spus că era și lupta fetelor, adăugă Matt. Când ai hotărât că

nu mai era?

— Când am aflat cine e asasinul! spuse Stefan. Din cauza mea e aici Klaus!

— Nu, nu e! strigă Bonnie. Tu ai pus-o pe Elena să o omoare pe Katherine?

— Eu am făcut-o pe Katherine să se întoarcă la Klaus! Asta a declanșat totul. Și eu am implicat-o pe Caroline; dacă nu eram eu, ea n-ar fi urât-o niciodată pe Elena, n-ar fi complotat niciodată cu Tyler. Am o obligație față de ea.

— Tu doar vrei să crezi asta, aproape că țipă Bonnie. Klaus ne urăște pe toți! Chiar crezi că o să te lase să pleci de aici? Chiar crezi că are de gând să ne lase pe toți în pace?

— Nu, spuse Stefan, și luă creanga rezemată de perete.

Scoase briceagul lui Matt din buzunar și începu să curețe rămurelele, transformând creanga într-o suliță dreaptă, albă.

— Oh, grozav, pornești într-un duel! spuse Matt, furios. Nu-ți dai seama ce prostie e asta? Intri direct în cursa pe care ți-a întins-o! Făcu un pas către Stefan. Poate că nu crezi că noi trei am fi în stare să te oprim...

— Nu, Matt, se auzi vocea joasă, egală, a lui Meredith venind din cealaltă parte a camerei. E inutil.

Stefan se uită spre ea, și mușchii din jurul ochilor i se încordară. Dar ea doar îl privi, cu chipul calm și senin.

— Așadar, Stefan, ești hotărât să te întâlnești față în față cu Klaus. În regulă. Dar înainte să pleci, cel puțin asigură-te că ai o șansă de a învinge.

Calmă, începu să-și desfacă nasturii de la gulerul bluzei sale elegante.

Bonnie se simți șocată, chiar dacă și ea oferise același lucru cu o săptămână în urmă. Dar asta se întâmplase când era singură cu el, pentru numele lui Dumnezeu, își spuse. Apoi ridică din umeri. În public sau între patru ochi, ce mai conta?

Se uită la Matt, pe chipul căruia se citea consternarea. Apoi văzu cum fruntea i se încruntă și apare acea expresie încăpățânată, de hotărâre irațională, care îi îngrozea pe antrenorii echipelor de fotbal adverse. Ochii lui albaștri se întoarseră către ai ei și ea încuviință din cap, împingându-și înainte bărbia. Fără nici un cuvânt, trase în jos fermoarul gecii subțiri pe care o purta, în vreme ce Matt își scoase tricoul.

Stefan se uită lung, pe rând, la cei trei prieteni care se dezbrăcau cu un aer încrâncenat în camera lui și încercă să-și ascundă șocul. Dar clătină din cap, ținând în fața lui sulița albă ca pe o armă.

— Nu, rosti.

— Nu fi prost, Stefan, se răsti Matt.

Chiar și în tulburarea aceluia moment teribil ceva din interiorul lui Bonnie se opri pentru o clipă ca să-i admire pieptul gol.

— Suntem trei. Ar trebui să te poți hrăni îndeajuns fără să faci rău nici unuia dintre noi.

— Am spus nu! Nu vreau să mă răzbun, și nu vreau să lupt cu rău împotriva răului! Nu, în nici un caz. Credeam că tu o să înțelegi asta, spuse Stefan, și privirea pe care i-o aruncă lui Matt era amară.

— Înțeleg că o să mori acolo! strigă Matt.

— Are dreptate!

Bonnie își apăsă încheieturile degetelor pe buze. Presimțirea era mai puternică decât mecanismul ei de apărare. Nu voia să cedeze, dar nu mai avea puterea să reziste. Înfiorându-se, o simți cum devine victorioasă și auzi cuvintele în mintea ei.

— Nimeni nu poate să i se pună împotriva și să rămână în viață, spuse ea cu durere. Asta a spus Vickie, și e adevărat. O simt, Stefan. Nimeni nu poate să i se pună împotriva și să rămână în viață!

Pentru o clipă, doar o clipă, i se păru că el ar putea să o asculte. Apoi chipul lui deveni din nou de cremene și el vorbi pe un ton rece:

— Asta nu e problema voastră. Lăsați-mă să-mi fac eu griji.

— Dar dacă nu ai cum să învingi... începu Matt.

— Nu asta a spus Bonnie! replică Stefan încordat.

— Ba da, asta a spus! Ce dracu' vrei să zici? strigă Matt.

Era greu să-l faci pe Matt să-și piardă cumpătul, dar odată ce și-l pierdea, nu se calma prea ușor.

— Stefan, m-am săturat...

— Și eu m-am săturat! replică Stefan, aproape urlând, pe un ton pe care Bonnie nu-l mai auzise niciodată folosindu-l. M-am săturat de voi, m-am săturat de discuțiile voastre și de lipsa voastră de curaj... ca și de premonițiile voastre! Asta e problema mea!

— Credeam că suntem o echipă..., strigă Matt.

— Nu suntem o echipă. Voi sunteți o mână de oameni proști. Deși vi s-au întâmplat atâtea, în adâncul sufletului vostru nu vreți decât să vă duceți mai departe viețile voastre mărunte și sigure în casele voastre mărunte și sigure până când o să ajungeți în mormintele voastre mărunte și sigure! Eu nu sunt deloc ca voi și nici nu vreau să fiu! V-am suportat atâta vreme pentru că a trebuit să o fac, dar gata, s-a terminat. Se uită pe rând la fiecare, și continuă, apăsând pe fiecare cuvânt: Nu am nevoie de nici unul dintre voi. Nu vă vreau cu mine, și nu vreau să veniți după mine. N-o să faceți decât să-mi distrugeți strategia. Iar pe cel care totuși vine după mine, am să-l omor.

Și cu o ultimă privire ucigătoare, se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Capitolul 14

— A înnebunit, spuse Matt, rămânând cu ochii la ușa pe care dispăruse Stefan.

— Nu, n-a înnebunit, spuse Meredith. Vocea ei era tristă și liniștită, dar în ea se simțea și un soi de amuzament.

— Nu înțelegi ce face Stefan? spuse Meredith când Matt se

întoarce către ea. Țipă la noi, ne face să-l urâm ca să încerce să ne îndepărteze. Se poartă cât mai urât cu putință pentru ca să fim furioși pe el și să-l lăsăm să facă asta singur. Meredith se uită către ușă și ridică din sprâncene, adăugând: Deși „pe cel care totuși vine după mine am să-l omor” a fost puțin cam exagerat.

Deodată, Bonnie chicoti fără să vrea, un chicot sălbatic.

— Cred că chestia asta a luat-o de la Damon. „Să vă fie clar, nu am nevoie de nici unul dintre voi!”

— „O mână de oameni proști”, adăugă Matt. Dar tot nu înțeleg. Tocmai ai avut o premoniție, Bonnie, și de obicei Stefan nu-ți ignoră premonițiile. Dacă nu există nici o șansă de a lupta și de a învinge, ce rost are să se mai ducă?

— Bonnie nu a spus că nu există nici o șansă de a lupta și de a învinge. A spus că nu există nici o șansă de a lupta și de a rămâne în viață. Nu, Bonnie? spuse Meredith și se uită la ea.

Chicotelile se stinseră. Mirată ea însăși, Bonnie încercă să-și cerceteze premoniția, dar nu știa decât cuvintele care i se iviseră în minte. Nimeni nu poate să i se pună împotriva și să rămână în viață.

— Vrei să spui că Stefan crede... în ochii lui Matt ardea o indignare prevestitoare de furtună. Crede că o să se ducă și o să-l oprească pe Klaus chiar dacă el însuși o să moară? Ca un miel sacrificat?

— Mai degrabă ca Elena, spuse Meredith gravă. Și poate... ca să fie cu ea.

— Nu, nu. Bonnie clătină din cap. Poate că nu știa prea multe despre premoniție, dar asta știa. Nu crede așa ceva, sunt convinsă. Elena e specială. Ea este ceea ce este pentru că a murit prea tânără: a lăsat atât de multe lucruri neterminate în propria ei viață, și... ei, ea e un caz special. Dar Stefan e vampir de cinci sute de ani și cu siguranță nu ar muri tânăr. Nu există nici o garanție că ar putea ajunge alături de Elena. Ar putea să se ducă într-un alt loc, sau... sau pur și simplu să dispară. Și el știe asta. Sunt sigură că știe asta. Cred

că doar își ține promisiunea pe care i-a făcut-o, să îl oprească pe Klaus, indiferent cu ce preț.

— Sau cel puțin să încerce, spuse încet Matt, și sună ca și cum repeta cuvintele cuiva. Chiar dacă știe că o să piardă. Ridică dintr-odată privirea către fete. Mă duc după el.

— Bineînțeles, spuse Meredith, calmă. Matt ezită.

— Ăăă... probabil că n-am nici o șansă să vă conving să rămâneți aici, nu?

— După toată discuția aceea înălțătoare despre munca în echipă? Nici gând.

— Mă temeam de chestia asta. Așadar...

— Așadar, spuse Bonnie, plecăm de aici.

Adunară toate armele pe care le putură găsi. Briceagul lui Matt pe care Stefan îl lăsase acolo. Pumnalul cu mâner de ivoriu de pe comoda lui Stefan, un cuțit mare de tăiat carnea din bucătărie.

Afară, nu se zărea nici urmă de doamna Flowers. Cerul era de un purpuriu pal, cu nuanțe de caisii către apus. Amurgul ajunului de solstițiu, își spuse Bonnie, și simți cum părul de pe brațe i se ridică ușor.

— Klaus vorbea de vechea fermă din pădure – asta trebuie să fie casa Francher, spuse Matt. Unde l-a aruncat Katherine pe Stefan în fântâna părăsită.

— E logic. Probabil că se folosește de tunelul lui Katherine ca să treacă pe sub râu, spuse Meredith. Asta dacă Cei Vechi nu sunt atât de puternici încât pot să traverseze apele curgătoare în siguranță.

Așa e, își aduse aminte Bonnie, creaturile malefice nu pot traversa apele curgătoare, și cu cât erau mai malefice, cu atât era mai greu pentru ele.

— Dar noi nu știm nimic despre Cei Originari, spuse ea cu voce tare.

— Nu, și asta înseamnă că trebuie să avem grijă, spuse Matt. Eu cunosc destul de bine pădurea asta, și știu poteca pe care o va folosi

probabil Stefan. Cred că ar trebui ca noi să o luăm pe un alt drum.

— Pentru ca Stefan să nu ne vadă și să ne omoare?

— Pentru ca să nu ne vadă Klaus, sau măcar nu pe toți. Așa poate am avea o șansă să ajungem la Caroline. Într-un fel sau altul, trebuie să o scoatem pe Caroline din ecuație; atâta timp cât Klaus are posibilitatea de a amenința că îi va face rău, poate să îl forțeze pe Stefan să facă tot ce vrea el. Și întotdeauna e mai bine să-ți croiești dinainte planul, ca să ai un avantaj în fața dușmanului. Klaus i-a cerut lui Stefan să se întâlnească după ce se întunecă; ei bine, noi vom fi acolo înainte să se întunece și poate că reușim să-l luăm prin surprindere.

Bonnie era profund impresionată de această strategie. Nu e de mirare că e căpitanul echipei de fotbal, își spuse. Eu m-aș fi năpustit pur și simplu într-acolo, țipând.

Matt o luă pe o potecă aproape invizibilă printre stejari. Vegetația pădurii era foarte bogată în această perioadă a anului, cu mușchi, ierburi, plante cu flori și ferigi. Bonnie trebui să aibă încredere că Matt știa pe unde merge, pentru că ea habar n-avea. Deasupra capetelor lor, păsările își încheiau ultimele triluri înainte de a-și căuta culcușul de noapte.

Lumina zilei scăzu, fluturi de noapte și insecte cu aripi diafane trecură pe lângă fața lui Bonnie. După ce străbătu cu pași împiedicați o porțiune cu hulubițe acoperite cu melci fără cochilie care se ospătau din pălăriile lor, se simți foarte fericită că de data asta își pusese blugii.

În cele din urmă, Matt se opri.

— Ne apropiem, spuse el încet. Există un soi de stâncă de unde putem privi în jos și s-ar putea să nu fim văzuți de Klaus. Pășiiți în liniște și cu grijă.

Bonnie nu mai pășise niciodată cu atâta grijă. Din fericire, covorul de frunze era umed și nu trosnea. Câteva minute mai târziu, Matt se lăsă pe burtă și le făcu semn să-l imite. Bonnie continua să-și

repete, cu hotărâre, că nu-i păsa de miriapodele și râmele pe care le găseau mâinile ei care alunecau pe pământul moale, și nici de pânzele de păianjen care i se lipeau pe față. Acum era o problemă de viață și de moarte, și ea era capabilă să facă asta. Nu era o prostuță, nu era un copilaș, ci o persoană competentă.

— Uite, șopti Matt, și vocea abia i se auzea. Bonnie se târî pe burtă până lângă el și se uită.

Sub ei se întindea casa fermei Frencher – sau ceea ce mai rămăsese din ea. Se năruise la pământ cu mult timp în urmă și pădurea își revendicase încet-încet terenul. Acum era doar o fundație, pietre acoperite de buruieni înflorite și scaieți înțepători, și un horn înalt, ca un monument stingher.

— Uite-o acolo. Caroline, șopti abia auzit Meredith în urechea lui Bonnie.

Caroline era o siluetă întunecată rezemată de horn. Rochia ei verde pal se distingea în lumina care se stingea, dar părul ei roșcat părea negru. Ceva alb strălucea pe fața ei și după o clipă Bonnie își dădu seama că era un căluș. Scotch sau un bandaj. Din poziția ei ciudată – cu mâinile la spate, cu picioarele întinse în față, drepte – Bonnie bănuia că era legată.

Biata Caroline, își spuse, iertându-i toate lucrurile urâte, meschine și egoiste pe care le făcuse de-a lungul timpului și care, dacă stăteai să te gândești, erau foarte multe. Dar Bonnie nu-și putea închipui ceva mai rău decât să fii răpită de un vampir psihopat care deja ți-a omorât câțiva colegi de clasă, și apoi să trebuiască să aștepti, iar viața să-ți depindă de un alt vampir care avea destule motive să te urască. În fond, la început Caroline îl dorise pentru ea pe Stefan, și o urâse și încercase să o umilească pe Elena pentru că îl cucerise pe Stefan. Stefan Salvatore era ultima persoană care ar trebui să își arate bunăvoința față de Caroline.

— Uite! spuse Matt. Ala nu e Klaus?

Bonnie văzuse și ea acea mișcare de partea cealaltă a hornului. Își

încordă privirea și îl văzu apărând, cu impermeabilul lui cafeniu-deschis fluturându-i fantomatic în jurul picioarelor. Se uită în jos către Caroline și ea se strânse, încercând să se tragă cât mai departe. Râsul lui răsună atât de limpede în aerul tăcut încât Bonnie tresări.

— El e, șopti ea, lăsându-se în jos în spatele ferigilor care o ascundeau. Dar unde e Stefan? E aproape întuneric acum.

— Poate că s-a deșteptat și a hotărât să nu vină, spuse Matt.

— N-avem noi norocul ăsta, remarcă Meredith. Se uita printre ferigi către sud.

Bonnie își îndreptă și ea privirea în acea direcție și tresări.

Stefan stătea la marginea luminișului, unde apăruse ca din senin. Nici măcar Klaus nu-l văzuse venind, își spuse Bonnie. Stătea tăcut, fără să încerce să se ferească sau să ascundă țepușa albă de frasin pe care o avea în mână. În ținuta lui și în felul în care privea scena de dinaintea sa era ceva care o făcu pe Bonnie să-și aducă aminte că în secolul al cincisprezecelea fusese un aristocrat, un membru al nobilimii. Nu spunea nimic, aștepta doar să fie observat de Klaus, fără să se grăbească.

Și când, în cele din urmă, Klaus se întoarse către sud, rămase nemișcat, iar Bonnie avu impresia că era surprins de felul în care Stefan se furișase nevăzut până la el. Dar apoi Klaus râse și-și desfăcu larg brațele.

— Salvatore! Ce coincidență; tocmai mă gândeam la tine!

Stefan îl privi calm pe Klaus din cap până în picioare, apoi de la cozile impermeabilului său ponosit până la capul cu părul ciufulit de vânt. Dar tot ce spuse fu:

— Mi-ai cerut să vin. Am venit. Dă-i drumul fetei să plece.

— Am spus eu asta? Părând sincer surprins, Klaus își duse mâinile la piept. Apoi clătină din cap, chicotind. Nu cred. Hai să stăm mai întâi de vorbă.

Stefan încuviință din cap, ca și cum Klaus confirmase ceva neplăcut la care el se așteptase. Își luă țepușa de pe umăr și o ținu în

fața lui, mânuind ușor, cu îndemânare, bucata lungă de lemn.

— Ascult, spuse.

— Nu-i atât de prost pe cât pare, murmură Matt din spatele ferigii, cu o notă de respect în voce. Și nu e atât de nerăbdător să fie omorât pe cât îl credeam, adăugă. Acționează cu grijă.

Klaus arată către Caroline, iar vârfurile degetelor lui îi atinseră părul roșcat.

— De ce nu vii aici, ca să nu trebuiască să mai strigăm? spuse.

Dar nu amenință să-i facă rău prizonierei sale, observă Bonnie.

— Te aud foarte bine, replică Stefan.

— Bun, șopti Matt. Bravo, Stefan!

Dar Bonnie o studia pe Caroline. Fata se zbătea, răsucindu-și capul înainte și înapoi, ca și cum era disperată sau o durea ceva. Dar Bonnie avea o senzație ciudată în legătură cu mișcările lui Caroline, mai ales acele smucituri violente ale capului, ca și cum fata se chinuia să ajungă la cer. La cer... Privirea lui Bonnie urcă mai sus, unde întunericul era deplin și o Lună în descreștere strălucea deasupra copacilor. De aceea putea să vadă că acum culoarea părului lui Caroline era roșcată: e lumina Lunii, își spuse. Apoi, cu un șoc, privirea ei se opri pe copacul de deasupra lui Stefan, ale cărui ramuri foșneau ușor, deși nu era nici o urmă de vânt.

— Matt? șopti ea, alarmată.

Stefan era concentrat asupra lui Klaus, cu fiecare simț, fiecare mușchi, fiecare atom al Puterii sale încordat și îndreptat către Cel Vechi din fața lui. Dar în acel copac de deasupra lui...

Toate gândurile legate de strategie, de a-l întreba pe Matt ce să facă, dispărură din mintea lui Bonnie. Țâșni din ascunzătoarea ei și tipă:

— Stefan! Deasupra ta! E o capcană! Stefan sări într-o parte, agil ca o pisică, în aceeași clipă în care ceva plonja pe pământ, exact în locul în care fusese el cu un moment în urmă. Luna lumina perfect scena, suficient pentru ca Bonnie să vadă sclipirea albă a dinților

dezgoliți ai lui Tyler.

Și să vadă fulgerarea albă a ochilor lui Klaus când se răsuci către ea. Pentru o clipă, timpul încremeni, Bonnie se uită nemișcată la Klaus, apoi un fulger spintecă cerul cu un bubuit. Într-un cer perfect senin.

Abia mai târziu Bonnie realizează ciudățenia – oroarea – acelei clipe. În acel moment nici nu observă că cerul era senin și spuzit de stele și că zigzagul care fulgeră albastru coborî și lovi palma întinsă a lui Klaus. Următorul lucru pe care îl văzu era atât de înspăimântător încât tot restul fu uitat: Klaus își strânse degetele peste acel fulger, adunându-l cumva în pumn, și îl aruncă spre ea.

Stefan urla, spunându-i să plece Pleacă! Bonnie îl auzi, în vreme ce se holba, paralizată, și apoi ceva o apucă și o trase într-o parte. Fulgerul pocni pe deasupra capului ei, cu un sunet ca de bici uriaș care plesnește, și se simți un miros de ozon. Bonnie se aruncă pe burtă în mușchi și se rostogoli ca să-i strângă mâna lui Meredith și să-i mulțumească pentru că o salvase, dar descoperi că era Matt.

— Stai aici! Aici! strigă el și o luă la fugă.

Cuvintele astea blestemate. Ele o catapultară pe Bonnie în picioare, și în clipa următoare, înainte să știe ce face, alerga după el.

Și apoi toată lumea se transformă într-un haos.

Klaus se răsucise înapoi către Stefan, care se încleștase în luptă cu Tyler, bătându-l. Tyler, în forma lui de lup, scoase niște sunete îngrozitoare când Stefan îl aruncă la pământ.

Meredith alerga spre Caroline, încercând să se apropie de ea din spatele hornului, ca să nu fie zărită de Klaus. Bonnie o văzu cum ajunge lângă Caroline și văzu fulgerarea pumnalului de argint al lui Stefan când Meredith tăie frânghiile din jurul încheieturilor lui Caroline. Apoi Meredith o trase pe Caroline, pe jumătate târând-o, pe jumătate ducând-o în brațe, în spatele hornului ca să-i dezlege și picioarele.

Un sunet ca de coarne de cerb care se lovesc o făcu pe Bonnie să

se răsucescă. Klaus se repezise la Stefan cu o altă creangă mare, a lui – probabil că până atunci zăcuse pe pământ. Părea la fel de ascuțită ca și a lui Stefan, o lance folositoare. Dar Klaus și Stefan nu încercau doar să se străpungă cu lăncile lor; foloseau bețele ca pe niște bâte de scrimă. Robin Hood, își spuse Bonnie uluită. Micul John și Robin. Așa arătau cei doi, căci Klaus era mult mai înalt decât Stefan și cu oase mai mari.

Apoi Bonnie văzu altceva și strigă, dar fără ca sunetul să răsunе în aer. În spatele lui Stefan, Tyler se ridicase de jos și se ghemuise, la fel cum făcuse în cimitir înainte să se repeadă la gâtul lui Stefan. Stefan era cu spatele la el. Iar Bonnie nu avea cum să-l avertizeze la timp.

Dar uitase de Matt. Cu capul în jos, ignorând ghearele și colții, se năpustea asupra lui Tyler, placându-l ca un fundaș dintre cei mai buni, înainte ca Tyler să poată sări. Acesta se prăbuși într-o parte, cu Matt deasupra lui.

Bonnie se simțea copleșită. Atâtea lucruri se întâmplau în același timp. Meredith tăia frânghia legată în jurul picioarelor lui Caroline, Matt revărsa asupra lui Tyler o ploaie de pumni care cu siguranță l-ar fi descalificat pe terenul de fotbal; Stefan răsucea bâta aceea de frasin ca și cum se antrenase îndelung pentru asta. Klaus râdea extaziat, părând fericit de confruntare, în vreme ce schimbau lovituri cu o viteză și o acuratețe letale.

Dar acum Matt părea să aibă probleme. Tyler îl strângea cu putere și mârâia, încercând să ajungă la gâtul lui. Disperată, Bonnie se uită în jur după ceva ce putea fi folosit drept armă, uitând cu totul de cuțitul pe care îl avea în buzunar. Ochii ei căzură pe o creangă uscată de stejar. O ridică de jos și o luă la fugă către locul în care se luptau Tyler și Matt.

Dar ajunsă acolo, ezită. Nu îndrăznea să se folosească de creangă de teamă să nu-l lovească pe Matt cu ea. El și cu Tyler se rostogoleau pe pământ, într-un vârtej de mișcări haotice.

Apoi Matt ajunse din nou deasupra lui Tyler, apăsându-i în jos capul, împingând de la distanță. Bonnie vru să profite de acest moment și se pregăti să lovească. Dar Tyler o văzu pe ea. Într-o izbucnire de forță supranaturală, își strânse picioarele și îl aruncă pe Matt de pe el, în spate. Capul lui Matt se lovi de un copac cu un sunet pe care Bonnie nu avea să-l uite niciodată. Sunetul înfundat al unui pepene stricat care pocnește.

Matt alunecă de-a lungul trunchiului copacului și rămase nemișcat.

Bonnie găfâia, uluită. Ar fi vrut să se ducă la Matt, dar Tyler era în fața ei, răsufând greu, cu salivă amestecată cu sânge scurgându-i-se din gură pe bărbie. Semăna și mai mult cu un animal decât păruse în cimitir. Ca într-un vis, Bonnie ridică bățul, dar îl simțea tremurându-i în mână. Matt zăcea nemișcat – oare mai respira? Bonnie auzi suspinul din propria-i respirație în vreme ce îl înfrunta pe Tyler. Totul era ridicol; asta era un băiat de la școala ei. Un băiat cu care dansase anul trecut la balul celor dintr-a XI-a. Cum putea să o țină el departe de Matt, cum putea el să încerce să le facă rău tuturor? Cum putea să facă asta?

— Tyler, te rog..., începu ea, vrând să îl convingă, să îl implore...

— Singurică în pădure, fetiță? spuse el, și vocea lui era un mârâit gros și gutural, care prindea în cele din urmă forma cuvintelor.

În acea clipă Bonnie știu că el nu era băiatul cu care fusese ea colegă. Asta era un animal. Oh, Doamne, ce urât e, își spuse ea. Șiroaie de bale amestecate cu sânge i se prelingeau din gură. Și ochii aceia galbeni cu pupilele ca o fantă îngustă – în ele văzu cruzimea rechinului, și a crocodilului, și a viespii care își depune ouăle în trupul viu al unei omizi. Toată cruzimea regnului animal se oglindea în acei doi ochi galbeni.

— Cineva ar fi trebuit să te prevină, spuse Tyler, lăsându-și în jos falca pentru a râde așa cum râd câinii. Că dacă te duci singură în pădure, te-ai putea întâlni cu cel mai mare și mai rău...

— Ticălos! încheie o altă voce propoziția pentru el și, cu un sentiment de gratitudine care se apropia de venerație, Bonnie o văzu pe Meredith lângă ea.

Meredith, ținând în mână pumnalul lui Stefan, care strălucea cu ape în lumina Lunii.

— Argint, Tyler, spuse Meredith, fluturându-l amenințător. Oare ce face argintul membrelor unui vârcolac? Vrei să vezi?

Toată eleganța și răceala lui Meredith, toată nepăsarea unui observator detașat dispăruseră. Aceasta era adevărata Meredith, o Meredith războinică, și, deși zâmbea, era furioasă.

— Da! strigă Bonnie plină de bucurie, simțind un val de forță străbătând-o.

Dintr-odată se putea mișca. Ea și Meredith, împreună, erau puternice. Meredith îl pândea pe Tyler dintr-o parte, Bonnie stătea pregătită de atac cu bâta în partea cealaltă. Brusc, avu o dorință copleșitoare, așa cum nu mai avusese niciodată, să îl lovească atât de tare pe Tyler încât să-i zboare capul de pe umeri.

Simți cum brațul i se umplea de puterea de a acționa.

Iar Tyler, cu instinctul lui de animal, percepse forța aflată dinaintea lui, o percepea dinspre amândouă, strângându-l între ele. Se dădu în spate, apoi se opri și începu să se rotească precaut pentru a încerca să scape. Fetele îi dădeau ocol, fără a-l scăpa din priviri. În clipa următoare alcătuiau un minisistem orbital: Tyler se răsucea în mijloc, Bonnie și Meredith se învârteau în jurul lui în cerc, așteptând momentul potrivit pentru a ataca.

Unu, doi, trei. Un semnal tăcut trecu de la Meredith la Bonnie. În clipa în care Tyler sări la Meredith, încercând să-i zboare din mână pumnalul, Bonnie lovi. Amintindu-și de sfatul unui prieten care încercase să o învețe să joace baseball, își închipui că nu lovește capul lui Tyler, ci prin capul lui, lovind ceva aflat de cealaltă parte a capului. Își puse în acea lovitură toată greutatea trupului ei mărunț și șocul impactului aproape că îi dezrădăcină dinții. Îi smulse brațul din

umăr cu o durere agonizantă și făcu bățul să ricoșeze. Dar Tyler căzu la fel ca o pasăre împușcată în înaltul cerului.

— Am reușit! Da! Grozav! Da! strigă Bonnie, aruncând cât colo bățul.

Triumful țâșni din ea într-un strigăt primitiv.

— Noi am reușit! Apucă trupul greu de coama de păr de pe ceafa și îl trase de pe Meredith, unde căzuse. Noi... Apoi se întrerupse, căci cuvintele îi încremeniseră în gât. Meredith! strigă.

— E-n regulă, rosti, gâfâind, Meredith, cu vocea crispată de durere.

Și de sfârșeală, își spuse Bonnie, simțindu-se ca și cum primise în cap un duș rece ca gheața. Tyler îi sfâșiasse cu ghearele piciorul până la os. Pe coapsa lui Meredith, în jeanși, se căscau găuri uriașe, ca și în pielea albă care se vedea bine prin țesătura ruptă. Și, spre deplina groază a lui Bonnie, putea să vadă și sub piele, vedea carnea și mușchii sfâșiați și sângele roșu curgând.

— Meredith, strigă ea disperată.

Trebuiau să o ducă pe Meredith la un doctor. Trebuiau să se oprească acum cu toții; trebuiau să înțeleagă cu toții. Cineva era rănit aici; trebuiau să cheme o ambulanță, să sune la 911.

— Meredith, spuse, abia putând să mai respire, gata să izbucnească în plâns.

— Leag-o cu ceva, spuse Meredith, albă la față. Șoc. Intra în șoc. Și atât de mult sânge; atât de mult sânge curgea. Oh, Doamne, își spuse Bonnie, Te rog, ajută-mă. Se uită în jur după ceva cu care să lege rana, dar nu exista nimic.

Ceva căzu pe pământ lângă ea. O bucată de coardă de nailon, cea pe care o folosiseră pentru a-l lega pe Tyler, cu capetele zdrențuite. Bonnie ridică privirea.

— Asta ti-e de folos? întrebă Caroline nesigură, și dinții îi clănțăneau.

Era în rochia ei verde, cu părul roșcat răvășit și lipit de față cu

sânge și sudoare. Chiar în vreme ce vorbea, se clătină și căzu în genunchi lângă Meredith.

— Și tu ești rănită? icni Bonnie.

Caroline clătină din cap, dar apoi se aplecă înainte, chinuită de greață, și Bonnie văzu semnele de pe gâtul ei. Dar acum nu avea vreme să-și facă griji pentru Caroline. Meredith era mai importantă.

Bonnie legă coarda deasupra rănilor lui Meredith, încercând disperată să-și aducă aminte ce învățase de la sora ei Mary. Mary era infirmieră. Mary spunea că un garou nu trebuie strâns prea tare și nici lăsat prea mult timp, altfel apare cangrena. Dar trebuia să oprească sângele care curgea din rană. Oh, Meredith.

— Bonnie... ajută-l pe Stefan, murmură cu răsuflarea tăiată Meredith, cu o voce abia auzită. O să aibă nevoie...

Se lăsă moale pe spate, respirând greu, cu ochii întredeschiși privind către cer.

Ud. Totul era ud. Mâinile lui Bonnie, hainele ei, pământul. Ud de sângele lui Meredith. Iar Matt continua să zacă sub copac, fără cunoștință. Nu putea s-o părăsească, mai ales cu Tyler acolo. Ar putea să se trezească.

Amețită, se întoarse către Caroline, care tremura și vomă, cu fața îmbrobonată de sudoare. Nu-i putea fi de folos, își spuse Bonnie. Dar nu avea de ales.

— Caroline, ascultă-mă, spuse. Luă de jos bucata cea mai mare din bățul pe care îl folosisese împotriva lui Tyler și o puse în mâna lui Caroline. Rămâi aici cu Meredith și Matt. Slăbește garoul ăla cam la fiecare douăzeci de minute. Iar dacă Tyler începe să își revină, chiar și dacă vezi doar un spasm al mușchilor, lovește-l cât poți de tare cu asta. Înțelegi? Caroline, adăugă, asta e marea ta șansă de a dovedi că ești bună la ceva. Că nu ești total inutilă. Ai priceput? Prinse privirea furișată a ochilor verzi și repetă: Ai priceput?

— Dar ce faci tu?

Bonnie se uită înspre luminiș.

— Nu, Bonnie. Caroline o prinse de mână, și, cu o parte a minții sale, Bonnie observă unghiile rupte, urmele de arsură pe încheieturi de la frânghie. Stai aici, unde ești în siguranță. Nu te duce la ei. Nu poți să faci nimic...

Bonnie își trase mâna și o porni către luminiș înainte să-i dispară hotărârea. În inima ei știa foarte bine câtă dreptate avea Caroline. Nu putea face nimic. Dar în minte îi răsuna ceva ce spusese Matt înainte să plece cu toții înspre locul acesta. Cel puțin să încerce. Bonnie trebuia să încerce.

Și totuși, în următoarele câteva minute, niște minute îngrozitoare, nu putu decât să privească.

Până acum, Ștefan și Klaus schimbaseră lovituri cu o asemenea violență și precizie încât lupta lor fusese ca un dans frumos și letal. Dar fusese o confruntare egală, sau aproape egală. Ștefan rezistase.

Acum, Bonnie îl văzu pe Ștefan apăsându-l în jos pe Klaus cu lancea lui de frasin, forțându-l să se așeze în genunchi, să se dea pe spate, mai mult și mai mult, ca un dansator de limbo care vrea să vadă cât se poate apleca. Și Bonnie vedea acum fața lui Klaus, cu gura ușor deschisă, privindu-l pe Ștefan cu ceea ce părea uimire și teamă.

Apoi totul se schimbă.

Când Klaus se aplecase pe spate cât de mult putea, când se părea că avea să se prăbușească sau să se frângă, ceva se întâmplă.

Klaus zâmbi.

Și apoi începu să împingă înapoi.

Bonnie văzu cum mușchii lui Ștefan se încordează, îi văzu brațele devenind rigide, încercând să reziste. Dar Klaus, rânjind nebunește, cu ochii larg deschiși, continua să se ridice. Se destindea ca un omuleț pe arcuri, ca un hopa-mitică înspăimântător, dar încet.

Foarte încet. Inexorabil. Rânjetul îi devenea din ce în ce mai larg, până când păru că avea să-i despice fața. Ca pisica de Cheshire.

O pisică, se gândi Bonnie.

O pisică și un șoarece.

Acum Stefan era cel care găfâia și se încorda, cu dinții încleștați, încercând să-l țină jos pe Klaus. Dar Klaus și bățul lui coborau, forțându-l pe Stefan să se lase la pământ.

Și rânjind întruna.

Până când Stefan ajunsese întins pe spate, cu propriul lui băț apăsându-l pe gât sub greutatea lăncii lui Klaus, așezată de-a curmezișul lui. Klaus se uită la Stefan și zâmbi.

— M-am săturat de joacă, băiețaș, spuse el și se îndreptă de spate și își aruncă bățul într-o parte. A sosit vremea să mori.

Îi luă din mână bățul la fel de ușor ca și cum l-ar fi luat de la un copil. Îl smulse cu o mișcare din încheietură și îl frânse în două pe genunchi, arătând cât de puternic era, cât de puternic fusese întotdeauna. Cu câtă cruzime se jucase cu Stefan.

Una dintre jumătăți o aruncă peste umăr, în cealaltă margine a luminișului. Cu cealaltă îl împunse pe Stefan. Nu cu vârful ascuțit, ci cu celălalt, cel sfărâmat, cu nenumărate așchii înțepătoare. Îl înfipse în pieptul lui cu o mișcare ce părea aproape lipsită de forță, dar Stefan țipă. O făcu iară și iară, și de fiecare dată se auzi un țipăt.

Bonnie strigă, dar fără sunet.

Nu îl mai auzise niciodată pe Stefan țipând. Nici nu trebuia să i se spună ce fel de durere provocase acele țipete. Nu trebuia să i se spună că lemnul de frasin era probabil singurul lemn letal pentru Klaus, dar că orice fel de lemn era letal pentru Stefan. Că Stefan, dacă nu murise încă, atunci era pe moarte. Iar Klaus, cu mâna acum ridicată, se pregătea să-i încheie viața cu o ultimă lovitură pătrunzătoare. Fața lui Klaus era ridicată înspre Lună cu un rânjet de încântare dezgustătoare, arătând că asta era plăcerea lui, asta era ceea ce îl înfiora până la extaz. Să omoare.

Iar Bonnie nu se putea mișca, nu putea să strige. Lumea întreagă părea că plutește în jurul ei. Totul fusese o greșeală, ea nu era în stare de nimic; până la urmă, nu era decât un copilaș. Nu voia să vadă

acea lovitură finală, dar nu-și putea întoarce privirea. Și toate astea nu se puteau întâmpla; și totuși se întâmplau. Da, se întâmplau.

Klaus flutură în aer, într-un arabesc complicat, țepușa frântă și, cu un zâmbet extaziat, începu să o coboare către pieptul lui Stefan.

Din cealaltă parte a luminișului, o lance străpunse aerul și îl lovi în mijlocul spatelui, înfigându-se și tremurând în carnea lui ca o săgeată uriașă, ca o jumătate de săgeată uriașă. Brațele lui Klaus se desfăcură largi, și scăpă țepușa din mână; rânjetul extaziat de pe fața lui dispăru. Rămase în picioare, cu brațele depărtate, pentru o secundă, apoi se răsuci, iar bățul de frasin din spatele lui se clătină ușor.

În fața ochilor lui Bonnie jucau prea multe valuri de puncte cenușii pentru a mai distinge ceva, dar auzi limpede vocea răsunând rece și arogantă și plină de o hotărâre nestrămutată. Doar cinci cuvinte, dar ele schimbară totul.

— Pleacă de lângă fratele meu.

Capitolul 15

Klaus țipă, un țipăt care îi aminti lui Bonnie de prădătorii de mult dispăruți, de tigru cu colți-sabie și de mamut. Odată cu țipătul, din gură îi ieși o spumă de sânge, transformând acea față frumoasă într-o mască schimonosită de furie.

Mâinile lui pipăiră înfrigurate la spate, încercând să apuce țepușa albă de frasin și să o smulgă. Dar era înfiptă mult prea adânc. Fusesse o aruncare excelentă.

— Damon, șopti Bonnie.

Damon stătea la marginea luminișului, încadrat de stejari. Bonnie îl văzu făcând un pas către Klaus, apoi altul; pași mărunți, amenințători, în care se ghicea o intenție mortală.

Și era furios. Dacă mușchii ei n-ar fi fost încremeniți, Bonnie ar fi

fugit văzându-i privirea. Nu mai văzuse niciodată atâta amenințare abia stăpânită.

— Pleacă... de lângă... fratele meu, spuse el, aproape șoptit, cu privirea ațintită asupra lui Klaus, pe când mai făcea un pas.

Klaus țipă din nou, dar mâinile lui își opriră căutarea frenetică.

— Idiotule! Noi nu trebuie să ne luptăm! Ți-am spus asta la casă! Putem să ne ignorăm!

Vocea lui Damon nu era mai tare decât înainte.

— Pleacă de lângă fratele meu.

Bonnie o simțea în adâncul ei, această creștere a Puterii asemenea unui tsunami. Damon continuă, atât de încet încât Bonnie se chinui să îl audă:

— Înainte să-ți smulg inima.

Și acum Bonnie se putu mișca. Făcu un pas înapoi.

— Ți-am spus! țipă Klaus, cu spume la gură. Damon nu dădu nici un semn că îl auzise. Întreaga lui ființă părea concentrată asupra gâtului lui Klaus, a pieptului său, asupra inimii care bătea înăuntru și pe care avea de gând să i-o smulgă.

Klaus ridică de jos lancea întreagă și îl atacă.

În ciuda sângelui pierdut, bărbatul cel blond părea să mai aibă încă multă forță. Atacul fu brusc, violent și aproape inevitabil. Bonnie îl văzu pe Klaus năpustindu-se cu lancea la Damon și ea își închise ochii aproape fără să vrea, apoi îi deschise o clipă mai târziu când auzi un freamăt de aripi.

Klaus își repezise lancea direct prin locul unde stătuse Damon, iar o cioară neagră se înălța către cer, și doar o singură pană neagră pluti în jos. Pe când Bonnie privea uluită, mișcarea lui Klaus îl duse în întunericul de dincolo de luminiș, și dispăru.

O tăcere de mormânt se așternu în pădure.

Încet, Bonnie se dezmetici din paralizia ei și mai întâi făcu un pas, apoi o luă la fugă către locul unde zăcea Stefan. Nu deschise ochii când ea se apropie; părea inconștient. Bonnie îngenunche lângă el. Și

apoi simți cum o cuprinde un calm desăvârșit, ca cineva care înotase în apă înghețată și în cele din urmă simte primele semne de necontestat ale hipotermiei. Dacă nu ar fi avut atât de multe șocuri, unul după altul, poate că ar fi luat-o la fugă țipând sau ar fi fost cuprinsă de istericale. Dar așa, acesta era pur și simplu ultimul pas, ultima alunecare în irealitate, într-o lume care nu avea cum să existe, și totuși exista.

Pentru că era grav, foarte grav. Mai grav de-atât nici nu se putea.

Nu mai văzuse pe nimeni rănit în așa un hal. Nici măcar pe domnul Tanner, și el murise din cauza rănilor sale. Nimic din ceea ce îi spusese vreodată Mary nu ar putea să ajute asta. Chiar și dacă acum Stefan s-ar fi găsit pe o brancardă în fața unei săli de operație, tot n-ar fi fost suficient. În acea stare de calm oribil ridică privirea și văzu un vârtej de aripi sclipind în lumina Lunii. Damon stătea lângă ea, și Bonnie vorbi îndeajuns de calm și de rațional.

— O să-l ajuți dându-i sânge?

El nu păru să o audă. Ochii lui erau de un negru intens, erau doar pupilă. Acea violență abia ținută în frâu, acea energie feroce cu greu stăpânită, totul dispăruse. Îngenunche și atinse capul cu păr întunecat de pe pământ.

— Stefan? Bonnie închise ochii.

Damon e speriat, își spuse ea. Damon e speriat – Damon! – și oh, Doamne, nu știu ce să fac. Nu e nimic de făcut – totul s-a terminat și suntem cu toții pierduți și Damon se teme pentru Stefan. N-o să se ocupe de nimic și nu are nici o soluție și cineva trebuie să rezolve asta. Și, oh, Doamne, Te rog, ajută-mă pentru că mi-e atât de frică și Stefan e pe moarte și Meredith și Matt sunt răniți și Klaus o să se întoarcă.

Deschise ochii și se uită la Damon. Era alb, și fața lui arăta îngrozitor de tânără în acel moment, cu ochii aceia negri uriași.

— Klaus o să vină înapoi, spuse încet Bonnie. Nu se mai teme de Damon. Acum, la marginea luminișului nu mai erau un prădător cu o

vârstă seculară și o fată umană de șaptesprezece ani. Erau doar două ființe, Damon și Bonnie, care trebuiau să se descurce cum puteau mai bine.

— Știu, răspunse Damon.

Ținea în brațe capul lui Stefan, fără să pară deloc stânjenit de asta, și gestul părea foarte logic și inteligent. Bonnie îl simțea trimițând Putere în Stefan, și mai simțea că asta nu era suficient.

— L-ar ajuta sângele?

— Nu foarte mult. Puțin poate.

— Trebuie să încercăm orice ajută cât de puțin. Stefan murmură:

— Nu.

Bonnie fu surprinsă. Credea că zace inconștient. Dar acum ochii lui erau deschiși, deschiși și concentrați și de un verde arzător. Erau singurul lucru care părea viu în el.

— Nu fi prost, spuse Damon și vocea lui deveni aspră. Îl strânse de mână pe Stefan până când încheieturile degetelor i se albiră. Ești grav rănit.

— N-o să-mi calc promisiunea, încăpățânarea aceea de neînfrânt se simțea în vocea lui Stefan, se citea pe chipul lui palid. Și când Damon deschise din nou gura, fără îndoială ca să spună că Stefan avea să o calce bucuros, altfel Damon o să-i rupă gâtul, Stefan adăugă:

— Mai ales dacă n-o să servească la nimic.

Urmă o tăcere, în vreme ce Bonnie încerca să accepte adevărul crud al acestor cuvinte. Unde ajunseseră acum, în acest loc cumplit de dincolo de lucrurile obișnuite, să se prefacă sau să rostească asigurări false părea greșit. Doar adevărul putea fi acceptat. Iar Stefan spunea adevărul.

Continua să-și privească fratele, care se uita în ochii lui, cu toată acea atenție îndârjită, furioasă concentrată asupra lui Stefan la fel cum mai devreme fusese concentrată asupra lui Klaus. Ca și cum asta ar fi putut în vreun fel să ajute.

— Nu sunt grav rănit, sunt mort, spuse Stefan cu brutalitate, cu privirea ațintită în ochii lui Damon.

Ultima și cea mai mare bătălie a voințelor, se gândi Bonnie.

— Și trebuie să-i iei de aici pe Bonnie și pe ceilalți, adăugă Stefan.

— N-o să te lăsăm, interveni Bonnie. Țsta era adevărul; putea să spună asta.

— Trebuie! Stefan nu întoarse capul spre ea, rămase cu privirea la fratele lui. Damon, știi că am dreptate. Klaus o să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Nu-ți irosi viața. Nu irosi viețile lor.

— Puțin îmi pasă de viețile lor, șuieră Damon.

Țsta era adevărul, se gândi Bonnie și, în mod ciudat, nu se simți jignită. Exista o singură viață aici de care îi păsa lui Damon, și nu era propria lui viață.

— Ba da, îți pasă! replică furios Stefan. Se încleștase de mâna lui Damon atât de tare, cu o strângere atât de puternică, de parcă asta era o întrecere și așa îl putea forța pe Damon să cedeze. Elena a avut o ultimă dorință; ei bine, acum asta e a mea. Tu ai Putere, Damon. Vreau să o folosești ca să-i ajuți pe ei.

— Stefan..., șopti Bonnie neajutorată.

— Promite-mi, îi spuse Stefan lui Damon, și apoi un spasm de durere îi contorsionă chipul.

Timp de multe secunde, prea greu de numărat, Damon îl privi pur și simplu. În cele din urmă rosti, repede și tăios ca lovitura unui pumnal:

— Promit. Dădu drumul mâinii lui Stefan și, ridicându-se, se întoarse către Bonnie. Haide, îi spuse.

— Nu putem să-l lăsăm...

— Ba da, putem.

Acum nu mai era nimic tânăr pe chipul lui Damon. Nimic vulnerabil.

— Tu și prietenii tăi umani plecați de aici, de tot. Eu o să mă

întorc.

Bonnie clătină din cap. Își dădea seama, într-un mod vag, că Damon nu îl trăda pe Stefan, că acum Damon pune idealurile lui Stefan deasupra vieții lui Stefan. Dar totul era prea încurcat și de neînțeles pentru ea. Nu pricepea și nici nu voia să priceapă. Tot ce știa era că Stefan nu putea fi lăsat să zacă acolo.

— Vii acum, spuse Damon, întinzând mâna către ea, și din glasul lui răzbătea din nou acea notă metalică.

Bonnie se pregăti pentru o luptă, și apoi se întâmplă ceva care făcu toată discuția lor lipsită de sens. Se auzi o plesnitură ca un bici uriaș și o fulgerare la fel de puternică precum lumina zilei, și Bonnie fu orbită. Când putu să vadă prin imaginea rămasă pe retină, ochii ei se îndreptară către flăcările care mușcau dintr-o scorbură recent înnegrită la baza unui copac.

Klaus se întorsese. Cu fulgerul.

Ochii lui Bonnie fugiră apoi spre el, căci era singurul lucru care se mai mișca în luminiș. Flutura țepușa de frasin plină de sânge pe care reușise să și-o smulgă din spate, ca pe un trofeu macabru.

Paratrăsnet, își spuse Bonnie ilogic, și apoi se auzi o altă bubuitură.

Fulgerul coborî din cerul limpede străpungând aerul, în ramificații uriașe alb-albăstrui care luminau totul asemenea soarelui la amiază. Bonnie urmări cum lovește un copac, și apoi altul, fiecare mai aproape decât cel din urmă. Flăcările se înălțau ca niște spiriduși roșii printre frunze.

Doi copaci de-o parte și de alta a lui Bonnie explodară, cu pocnituri atât de puternice încât mai degrabă le simți decât le auzi, o străpungere a timpanelor. Damon, ai cărui ochi erau mai sensibili, ridică o mână pentru a-i feri.

Apoi strigă: „Klaus!” și se năpusti către bărbatul blond. Nu mai avea pașii de vânător; aceasta era goana mortală a atacului. Izbucnirea de viteză ucigătoare a tigrlui sau a lupului vânător.

Fulgerul îl prinse în plin avânt.

Bonnie țipă când îl văzu și sări în picioare. Văzu o lucire albastră de gaze supraîncălzite și un miros de ars, și apoi Damon era prăbușit la pământ, zăcând nemișcat, cu fața în jos. Bonnie vedea fuioare mici de fum ridicându-se din el, la fel ca din copaci.

Mută de groază, se uită la Klaus.

Se clătina prin luminiș, ținând țepușa însângerată ca pe o crosă de golf. Când ajunse lângă Damon, se aplecă deasupra lui și zâmbi. Bonnie vru să țipe din nou, dar nu mai putea să respire. Părea că nu mai exista aer.

— De tine mă ocup mai târziu, îi spuse Klaus lui Damon, care zăcea inconștient. Apoi ridică fața către Bonnie. Tu, spuse. De tine am să mă ocup chiar acum.

Trecu o clipă până când Bonnie să-și dea seama că el se uita la Stefan și nu la ea. Ochii aceia de un albastru electric erau ațintiți asupra chipului lui Stefan. Apoi alunecară către mijlocul însângerat al lui Stefan.

— O să te mănânc acum, Salvatore. Bonnie era singură. Singura care mai rămăsese în picioare. Și era speriată. Dar știa ce avea de făcut.

Își lăsă genunchii din nou moi și se prăbuși pe pământ lângă Stefan.

Și așa se termină totul, își spuse, îngenunchezi lângă cavalerul tău și apoi îți înfrunți dușmanul.

Se uită la Klaus și se așeză în așa fel încât să-i fie scut lui Stefan. Klaus păru să o observe acum pentru prima oară și se încruntă, ca și cum ar fi găsit un păianjen în salată. Pe fața lui pâlپairă fulgere roșii-portocalii.

— Pleacă din drumul meu.

— Nu.

Și așa începe sfârșitul. Doar așa, atât de simplu, cu un singur cuvânt, și în curând o să mori într-o noapte de vară. O noapte de vară

în care Luna și stelele strălucesc pe cer și focurile ard la fel ca flăcările de care se foloseau druzii ca să-i invoce pe cei morți.

— Bonnie, pleacă, spuse Stefan cu greutate. Pleacă atâta vreme cât mai poți.

— Nu, răspunse Bonnie.

Îmi pare rău, Elena, își spuse. Nu-l pot salva. Asta e tot ce pot face.

— Pleacă din drumul meu, mârâi Klaus printre dinți.

— Nu.

Putea să aștepte și să-l lase pe Stefan să se stingă în acest fel, în loc să moară cu dinții lui Klaus în gâtul lui. S-ar putea să nu fie o diferență prea mare, dar era tot ce putea oferi.

— Bonnie..., șopti Stefan.

— Nu știi cine sunt eu, fată? Am pășit alături de diavol. Dacă te miști de-acolo, o să te las să mori repede.

Bonnie nu mai avea voce. Clătină doar din cap. Klaus își dădu capul pe spate și râse. Încă un firisor de sânge i se scurse din gură.

— Bine, spuse. Cum vrei. O să muriți împreună.

Noapte de vară, gândi Bonnie.

Ajunul solstițiului. Când hotarul dintre lumi este atât de subțire.

— Spune noapte bună, iubito.

Nu era vreme pentru transă, nu era vreme pentru nimic. Nimic, în afară de un singur apel disperat.

— Elena! țipă Bonnie. Elena! Elena! Klaus se dădu înapoi.

Pentru o clipă, păru că doar numele avea puterea de a-l speria. Sau că se aștepta ca ceva să răspundă la strigătul lui Bonnie. Rămase nemișcat, ascultând.

Bonnie își adună puterile, punându-și toată forța și dorința și disperarea în strigătul ei, aruncându-și chemarea în neant.

Și nu simți nimic.

Nimic nu tulbură noaptea de vară, în afară de pocnetul flăcărilor. Klaus se întoarse din nou către Stefan și Bonnie și rânji.

Apoi Bonnie văzu ceața alunecând pe pământ.

Nu... nu putea fi ceață. Trebuie să fie fum de la foc. Dar nu făcea ce face de obicei fumul. Se rotea, ridicându-se în aer ca un vârtej micuț sau ca măcăciunii purtați de vânt în deșert. Se aduna într-o formă care semăna cu un om.

Puțin mai departe se încheaga încă una. Apoi Bonnie o văzu pe a treia. Același lucru se întâmpla peste tot în jurul lor.

Ceața se ridica din pământ și plutea printre copaci. Rotocoale de ceață, fiecare separat și distinct. Bonnie privea mută și vedea prin fiecare vălătuc de ceață, vedea flăcările, stejarii, cărămizile hornului. Klaus nu mai rânjea, nu se mișca, stătea și el încremenit și privea.

Bonnie se întoarse către Stefan, fără să fie în stare nici măcar să pună întrebarea.

— Spirite neliniștite, șopti el răgușit, cu ochii verzi arzând intens. Solstițiul.

Și apoi Bonnie înțelese.

Veneau. De peste râu, unde se afla cimitirul cel vechi. Din pădure, unde fuseseră săpate nenumărate morminte improvizate în care să fie așezate trupurile înainte să putrezească. Spiritele neliniștite, soldații care luptaseră și muriseră aici în timpul Războiului Civil. O gazdă supranaturală care răspundea strigătului de ajutor.

Prindeau cu toții formă în jur. Erau cu sutele.

Bonnie putea chiar să le distingă chipurile acum. Contururile cețoase se umpleau cu culori palide, asemenea unor acuarele spălăcite. Văzu o sclipire albastră, o scânteiere de gri. Trupe confederate și unioniste deopotrivă. Bonnie zări un pistol înfipt într-un centiron, luciul unei săbii ornamentate. Șevroni pe o mânecă. O barbă neagră stufoasă; o barbă albă, îngrijită. O siluetă mărunță, cât un copil, cu găuri întunecate în locul ochilor și o tobă agățată acolo unde trebuiau să fie coapsele.

— Oh, Doamne, șopti ea. Oh, Doamne.

Nu era o simplă exclamație, ci mai degrabă un soi de rugăciune.

Nu că nu se temea de ei, pentru că se temea. Toate coșmarurile pe care le avusese ea vreodată despre cimitir deveneau acum realitate. La fel ca primul ei vis despre Elena, când diverse lucruri ieșeau târându-se din găurile negre ale pământului; doar că aceste lucruri nu se târau, ci zburau, abia atingând pământul și plutind, până ce se învârtejeau într-o formă umană. Toate simțămintele rele pe care le avusese vreodată Bonnie despre vechiul cimitir – că era viu și plin de ochi care urmăreau, că exista o Putere care pândea dincolo de tăcerea și nemișcarea ce așteptau – se dovedeau adevărate. Pământul din Fell's Church își elibera amintirile sângeroase. Spiritele celor care muriseră aici pășeau din nou.

Și Bonnie le putea simți furia. O speria, dar o altă emoție se năștea în adâncul ei, tăindu-i răsuflarea și făcând-o să strângă mai tare mâna lui Stefan. Căci armata de ceață avea un conducător.

În fața celorlalți plutea o siluetă, foarte aproape de locul în care stătea Klaus. Nu avea încă o formă definită, dar strălucea și scânteia ca lumina aurie palidă a unei flăcări de lumânare. Apoi, înaintea ochilor lui Bonnie, păru să capete substanță din aer, sclipind din ce în ce mai puternic cu fiecare minut, cu o lumină nepământească. Era mai strălucitoare decât cercul de foc. Era atât de strălucitoare încât Klaus își dădu capul în spate în fața ei și Bonnie clipi, dar apoi auzi un sunet înăbușit și când se întoarse îl văzu pe Stefan uitându-se drept către ea, netemător, cu ochii larg deschiși. Și zâmbind foarte ușor, ca și cum se bucura că acesta era ultimul lucru pe care avea să îl vadă.

Atunci Bonnie fu sigură.

Klaus scăpă din mână țepușa. Se întorsese cu spatele la Bonnie și Stefan pentru a înfrunța ființa de lumină care plutea în poiană asemeni unui înger al răzbunării. Cu părul auriu fluturat pe spate de un vânt invizibil, Elena se uită în jos către el.

— A venit, șopti Bonnie.

— Tu ai chemat-o, murmură Stefan.

Vocea lui se stinse într-o răsuflare grea, chinuită, dar continua să zâmbească. Ochii lui erau senini.

— Pleacă de lângă ei, spuse Elena, și vocea ei ajunse în același timp în urechile și mintea lui Bonnie.

Era precum clinchetul unei duzini de clopoței, îndepărtați și în același timp foarte aproape.

— S-a terminat, Klaus, spuse ea.

Dar Klaus își reveni repede. Bonnie văzu cum umerii i se îndreaptă dintr-o răsuflare, observă pentru prima oară gaura din spatele impermeabilului cafeniu unde îl străpunsese țepușa albă de frasin. Era pătată cu roșu stins, și un nou val de sânge curse acum, când Klaus își flutură brațele.

— Crezi că mi-e frică de tine? strigă el. Se răsuci și râse de toate siluetele palide. Credeți că mi-e frică de vreunul din voi? Sunteți morți! Praf în vânt! Nu mă puteți atinge!

— Te înșeli, spuse Elena cu vocea ei de clopoței de vânt.

— Eu sunt unul dintre Cei Vechi! Un Originar! Știți ce înseamnă asta? Klaus se răsuci din nou, adresându-se tuturor, iar ochii lui de un albastru nefiresc păreau să reflecte ceva din strălucirea roșie a focului. Eu nu am murit niciodată. Fiecare din voi a murit, adunătură de stafii! Dar eu nu. Moartea nu mă poate atinge. Sunt invincibil!

Ultimul cuvânt fu rostit într-un strigăt atât de puternic, încât ecoul lui răsună printre copaci. Invincibil... invincibil... invincibil. Bonnie îl auzi pierind în pocnetul lacom al focului.

Elena așteaptă până ce ultimul ecou se stinse. Apoi spuse, simplu:

— Nu chiar. Se întoarse să se uite la formele cețoase din jurul ei: El vrea să mai verse niște sânge aici.

O nouă voce se auzi, o voce cavernoasă pe care Bonnie o simți ca pe o picătură de apă rece ca gheața care îi alunecă pe spate.

— Eu spun că au murit destui oameni.

Era un soldat unionist într-o tunică la două rânduri.

— Mai mult decât destui, spuse o altă voce, asemănătoare cu

bubuitul unei tobe îndepărtate – un soldat confederat cu o baionetă în mână.

— E timpul ca cineva să oprească omorurile – un bătrân într-un postav cafeniu, vopsit în casă.

— Nu putem să mai îngăduim asta – băiatul toboșar cu găuri negre în loc de ochi.

— Nu mai vrem sânge vărsat! se auziră mai multe voci odată. Nu mai vrem să moară oameni!

Strigătul trecu de la unul la altul, până când sunetul creșcu și deveni mai puternic ca mugetul focului.

— Nu mai vrem sânge!

— Nu mă puteți atinge! Nu mă puteți ucide!

— Puneți mâna pe el, băieți!

Bonnie nu știa cine dăduse ultima comandă. Dar ceilalți îl ascultară cu toții, soldați confederați și unioniști deopotrivă. Se ridicau, pluteau, se dizolvau din nou în ceață, o negură întunecată acum, cu o sută de mâini. Se prăbuși asupra lui Klaus asemenea unui val de ocean, repezindu-se către el și înghițindu-l. Fiecare mână îl înșfacă și, deși Klaus se lupta și dădea din brațe și din picioare, erau prea mulți pentru el. În doar câteva clipe fu acoperit, înconjurat, devorat de negura întunecoasă. Negura se ridică, rotindu-se asemeni unei tornade din care se auzeau abia deslușit niște țipete.

— Nu mă puteți omorî! Sunt nemuritor! Tornada se îndepărtă în întuneric și Bonnie nu o mai văzu. În urma ei se duse un șir de fantome asemenea cozii unei comete, risipindu-se pe cerul noptatic.

— Unde îl duc?

Bonnie nu voise să întrebe cu glas tare, dar rosti cuvintele înainte să-și dea seama. Elena însă o auzi.

— Acolo unde nu va mai face nici un rău, spuse, și expresia de pe chipul ei o opri pe Bonnie să mai întrebe ceva.

Din partea cealaltă a luminișului se auzi un sunet, ca un țipăt strident, un muget. Bonnie se întoarse și îl văzu pe Tyler în picioare,

în forma lui îngrozitoare pe jumătate om, pe jumătate animal. Nu mai era nevoie de bâta lui Caroline. Tyler se holba la Elena și la cele câteva siluete fantomatice rămase și îndruga nedeslușit:

— Nu-i lăsa să mă ia! Nu-i lăsa să mă ia și pe mine! Înainte ca Elena să poată spune ceva, el se răsuci.

Se uită pentru o clipă la foc, mai înalt decât capul lui, apoi se năpusti direct prin el către pădurea de dincolo. Prin flăcările care dansau, Bonnie îl văzu prăbușindu-se la pământ, încercând să stingă focul care îl atinsese, apoi ridicându-se și alergând din nou. Pe urmă văpăile se înălțară mai sus și ea nu mai văzu nimic.

Dar își amintise ceva: Meredith... și Matt. Meredith stătea în capul oaselor, cu capul în poala lui Caroline, privind. Matt continua să zacă întins pe spate. Rănit, dar nu la fel de grav ca Stefan.

— Elena, spuse Bonnie, atrăgând atenția siluetei strălucitoare, apoi doar își întoarse privirea către Stefan.

Strălucirea se apropie. Stefan nici nu clipi. Se uită în inima luminii și zâmbi, apoi rosti:

— A fost oprit acum. Datorită ție.

— Bonnie a fost cea care ne-a chemat. Și n-ar fi putut s-o facă la locul și momentul potrivit fără tine și ceilalți.

— Am încercat să-mi țin promisiunea.

— Știu, Stefan.

Lui Bonnie nu-i plăcea deloc cum suna discuția asta. Prea suna a rămas-bun – unul pentru totdeauna. Propriile ei cuvinte îi reveniră în minte: Ar putea să se ducă într-un alt loc, sau... sau pur și simplu să dispară. Și nu voia ca Stefan să se ducă nicăieri. Cu siguranță, cineva care semăna atât de mult cu un înger...

— Elena, spuse ea, nu poți să... să faci ceva? Nu poți să-l ajuți? Vocea îi tremura.

Iar expresia Elenei când se întoarse să o privească pe Bonnie era și mai dureroasă. Îi amintea de cineva, și apoi își dădu seama de cine. De Honoria Fell. Așa arătaseră și ochii Honoriei Fell, ca și cum

se uita la toate nedreptățile inevitabile din lume. La toată strâmbătatea, la toate lucrurile care n-ar fi trebuit să fie și totuși erau.

— Pot să fac ceva, spuse Elena. Dar nu știu dacă acesta e ajutorul pe care îl vrea el. Se întoarse din nou către Stefan. Stefan, eu pot să vindec răul pe care l-a făcut Klaus. În noaptea asta eu am Puterea necesară. Dar nu pot vindeca ceea ce ți-a făcut Katherine.

Creierul amorțit al lui Bonnie încercă un timp să deslușească asta. Ceea ce a făcut Katherine – dar Stefan își revenise cu multe luni în urmă după ce fusese torturat de Katherine în criptă. Apoi înțelese. Ceea ce făcuse Katherine fusese să îl transforme pe Stefan într-un vampir.

— A trecut prea mult timp, îi spunea Stefan Elenei. Dacă ai putea să mă vindeci, aș fi o mână de țărână.

— Da. Elena nu zâmbi, doar continuă să îl privească fix. Vrei ajutorul meu, Stefan?

— Să continui să trăiesc într-o lume de umbre...

Vocea lui Stefan era acum doar o șoaptă, ochii lui verzi priveau în depărtare. Bonnie voia să-l scuture. Trăiește, îi spuse în gând, dar nu îndrăzni să o rostească cu voce tare de teamă să nu-l facă să hotărască exact opusul. Apoi se gândi la altceva.

— Să continui să încerci, spuse ea, și cei doi își întoarseră privirile.

Ea îi privi, cu bărbia împinsă înainte, și văzu cum pe buzele Elenei înflorește ușor un zâmbet. Elena se întoarse către Stefan și acea umbră de zâmbet apăru și pe chipul lui.

— Da, spuse el calm, și apoi, către Elena: Vreau ajutorul tău.

Ea se aplecă și îl sărută.

Bonnie văzu cum strălucirea plutește de la ea la el, asemeni unui râu de lumină scânteietoare care îl înghite. Îl copleși la fel cum negura întunecată îl înconjura pe Klaus, la fel ca o cascadă de diamante, până când tot trupul lui lucea asemeni celui al Elenei. Pentru o clipă, Bonnie își imagină că putea vedea cum sângele din el

se topește, curgând prin fiecare venă, fiecare vas capilar, vindecând orice atingea. Apoi strălucirea se stinse într-o pâlpâire aurie, absorbită de pielea lui Stefan. Cămașa lui era tot sfâșiată, dar sub ea carnea lui era netedă și tare. Bonnie, cu ochii mari de uimire, nu se putu stăpâni să nu întindă mâna să atingă, să simtă.

Era la fel ca orice altă piele. Groaznicele răni dispăruseră.

Bonnie râse tare, cu bucurie și încântare, și apoi ridică privirea, din nou serioasă.

— Elena... e și Meredith...

Ființa strălucitoare care era Elena deja traversa luminișul. Meredith înălță privirea către ea din poala lui Caroline.

— Bună, Elena, spuse ea, pe un ton aproape normal, doar că vocea îi era foarte slabă.

Elena se aplecă și o sărută. Strălucirea se revărsă iarăși din ea, cuprinzând-o pe Meredith. Și când se stinse, Meredith se ridică pe picioarele ei.

Apoi Elena făcu același lucru cu Matt, care se trezi cu o privire confuză, dar alertă. O sărută și pe Caroline, și Caroline se opri din tremurat și își îndreptă spatele.

Apoi Elena se duse la Damon.

Zăcea în același loc în care căzuse. Stafiiile trecuseră peste el, fără să-l bage în seamă. Strălucirea Elenei pluti pe deasupra lui, o mână strălucitoare se întinse pentru a-i atinge părul. Apoi se aplecă și sărută capul întunecat de pe pământ.

În vreme ce lumina scânteietoare se stinge, Damon se ridică în capul oaselor și scutură din cap. O văzu pe Elena și încremeni, apoi, atent la fiecare mișcare și fără nici o expresie pe chip, se ridică. Nu spuse nimic, doar privi cum Elena se întoarce la Stefan.

El era profilat pe foc. Bonnie nu observase că strălucirea roșiatică devenise mai intensă, aproape eclipsând auriul Elenei. Dar acum văzu și simți panică.

— Ultimul meu dar pentru voi, spuse Elena, și atunci începu să

plouă.

Nu era o furtună cu fulgere și tunete, ci o ploaie mărunță și deasă care înmuie totul – chiar și pe Bonnie – și stinse focul. Era proaspătă și răcoroasă, și părea să spele toată oroarea ultimelor ceasuri, curățând luminișul de tot ce se întâmplase acolo. Bonnie își ridică fața către picuri de apă, cu ochii închiși, vrând să deschidă larg brațele și să-i îmbrățișeze. În cele din urmă ploaia se mai domoli și Bonnie se uită din nou către Elena.

Elena îl privea pe Stefan, și acum nu mai exista zâmbet pe buzele ei. Pe chip i se vedea din nou durerea tăcută.

— E miezul nopții, spuse ea. Și eu trebuie să plec. Bonnie știu imediat, din felul în care rostise aceste cuvinte, că „să plec” nu însemna pentru moment, ci pentru totdeauna. Elena se ducea într-un loc unde nici o transă și nici un vis nu puteau ajunge. Iar Stefan o știa și el.

— Doar câteva minute, spuse el, întinzând mâinile către ea.

— Îmi pare rău...

— Elena, așteaptă... trebuie să-ți spun...

— Nu pot!

Pentru prima oară seninătatea acelei fețe luminoase se destrămă, și în locul ei se vedeau acum nu doar o tristețe blândă, ci și o durere sfâșietoare.

— Stefan, nu mai pot aștepta. Îmi pare atât de rău.

Părea ca și cum ea era trasă înapoi, retrăgându-se dinaintea lor într-o altă dimensiune pe care Bonnie nu o putea vedea. Poate că în același loc în care plecase Honoria odată ce sarcina ei se încheiase, se gândi Bonnie. Să-și găsească pacea.

Dar ochii Elenei nu arătau ca și cum ea își găsisese pacea. Se agățau de Stefan, și ea întinse mâna spre el, neajutorată. Nu se atinseră. Locul acela către care era trasă Elena se afla mult prea departe.

— Elena... te rog!

Era vocea cu care Stefan o strigase în camera lui. Ca și cum i se

frângea inima.

— Stefan, strigă și ea, cu ambele mâini întinse acum către el.

Dar devenea din ce în ce mai mică, dispărea. Bonnie simți cum plânsul îi urcă în piept, cum îi pune un nod în gât. Nu era drept. Tot ce voiseră ei vreodată fusese să fie împreună. Iar acum răsplata Elenei pentru că ajutase orașul și își îndeplinise sarcina era să fie despărțită în mod irevocabil de Stefan. Pur și simplu nu era drept.

— Stefan, strigă din nou Elena, dar vocea ei păru să vină de la mare depărtare.

Strălucirea dispăruse aproape cu totul. Apoi, în vreme ce Bonnie privea, printre lacrimile pe care nu și le mai putea stăpâni, se stinse definitiv.

Lăsând din nou luminișul cufundat în tăcere. Dispăruseră toate fantomele din Fell's Church care se ridicaseră și pășiseră pe pământ pentru o noapte, ca să împiedice să se verse și mai mult sânge. Spiritul luminos care le condusesese dispăruse și el fără urmă, și chiar și Luna și stelele erau acoperite de nori.

Bonnie știi că fața lui Stefan nu era udă de la ploaia care încă mai cădea mărunț.

Stefan stătea în picioare, respirând greu, privind către ultimul loc în care se mai zărise strălucirea Elenei. Iar tot dorul și toată durerea pe care Bonnie le văzuse pe chipul lui înainte nu erau nimic față de ceea ce vedea acum.

— Nu e drept, șopti ea. Apoi strigă spre cer, fără să se adreseze cuiva anume: Nu e drept!

Stefan respira din ce în ce mai greu. Acum își ridică și el fața, nu cu furie, ci cu o durere insuportabilă. Ochii lui cercetau norii, ca și cum ar fi putut găsi acolo o ultimă urmă de lumină aurie, o scânteiere de strălucire. Dar nu putea. Bonnie văzu cum un spasm îl străbate, asemănător cu agonia de la țepușa lui Klaus. Iar strigătul care țâșni din el fu cel mai cumplit lucru pe care îl auzise ea vreodată.

— Elena!

Capitolul 16

Bonnie nu avea să-și amintească niciodată ce i se întâmplă exact în următoarele secunde. Auzi strigătul lui Stefan care păru aproape să cutremure pământul de sub picioarele ei. Îl văzu pe Damon pornind către el. Și apoi văzu străfulgerarea.

O explozie de lumină asemănătoare cu fulgerul lui Klaus, doar că nu era alb-albăstruie. Era aurie.

Și atât de puternică, încât Bonnie simți că soarele explodase în fața ochilor ei. Timp de câteva secunde, tot ce putu distinge fu o învârtjire de culori. Apoi văzu ceva în mijlocul luminișului, lângă horn. Ceva alb, asemănător ca formă cu stafiele, doar că părând să aibă mai multă substanță. Ceva mic și ghemuit care trebuia să fie orice altceva decât îi spuneau ochii că ar putea fi.

Căci arăta ca o fată subțirică și goală, tremurând pe pământul ierbos al luminișului. O fată cu păr de aur.

Arăta ca Elena.

Nu acea Elenă strălucitoare, asemenea flăcării unei lumânări, din lumea spiritelor, și nici fața palidă, nepământesc de frumoasă, care fusese Elena vampirul. Aceasta era o Elenă a cărei piele albă se înroșea și se făcea ca de găină sub ploaia ce se revărsa din cer. O Elenă care părea uimită în vreme ce ridica încet capul și se uita în jurul ei, ca și cum toate lucrurile cunoscute din luminiș i se păreau străine.

E o iluzie. Sau poate i s-au mai dat câteva minute să-și ia rămas-bun. Bonnie continua să-și repete asta, dar nu reușea nici ea să creadă.

— Bonnie? rosti o voce nesigură.

O voce care nu semăna deloc cu niște clopoței de vânt. Vocea unei fete speriate.

Genunchii lui Bonnie cedară. O senzație stranie creștea în ea.

Încercă să o îndepărteze, încă neîndrăznind nici măcar să o cerceteze. Doar stătea și o privea pe Elena.

Elena pipăi iarba din fața ei. Ezitând la început, apoi din ce în ce mai hotărâtă, tot mai repede. Ridică o frunză cu degete care păreau stângace, o puse jos, mângâie pământul. O luă apoi repede din nou. Înșfăcă o întreagă mână de frunze ude, le apropie de față, le mirosi, înalță privirea către Bonnie, și frunzele se risipiră.

Pentru o clipă rămaseră amândouă în genunchi, uitându-se una la alta de la un metru depărtare. Apoi, tremurând, Bonnie întinse mâna. Nu mai putea respira. Senzația creștea în ea, și creștea.

Mâna Elenei se ridică și ea. Se întinse către mâna lui Bonnie. Degetele li se atinseră.

Degete adevărate. În lumea adevărată. Unde se aflau amândouă.

Bonnie scoase un fel de țipăt și se aruncă spre Elena.

În clipa următoare o atinge peste tot înnebunită, cu o încântare neîncrezătoare, sălbatică. Iar trupul Elenei avea substanță, era consistent. Ud de la ploaie și tremurând, dar mâinile lui Bonnie nu treceau prin el. În părul Elenei erau bucățele de frunze ude și fărâme de pământ.

— Ești aici, spuse printre suspine Bonnie. Pot să te ating, Elena!

Elena spuse și ea, cu răsufierea întretăiată:

— Pot să te ating! Sunt aici! Adună din nou frunzele în mâini. Pot să ating pământul!

— Pot să te văd atingându-l!

Asta ar fi putut continua la nesfârșit, dar Meredith le întrerupse. Stătea câțiva pași mai departe, holbându-se la ele, cu ochii ei întunecați enormi, cu fața albă. Scoase un sunet înăbușit.

— Meredith!

Elena se întorsese către ea, întinzând pumnii plini de frunze. Își deschise larg brațele.

Meredith, care reușise să se țină tare atunci când corpul Elenei fusese găsit în râu, când Elena apăruse la fereastra ei ca vampir, când

Elena se materializase în luminiș ca înger, acum nu putea decât să stea acolo, tremurând. Părea gata să leșine.

— Meredith! E solidă! Poți s-o atingi! Vezi?

Bonnie o lovi din nou ușor pe Elena, veselă. Meredith nu se mișcă. Șopti:

— E imposibil...

— E adevărat! Vezi? E adevărat!

Bonnie devenea isterică. Știa că e isterică, dar nu-i păsa. Dacă avea cineva dreptul de a fi isterică, atunci era ea.

— E adevărat, e adevărat, cântă ea veselă. Meredith, vino să vezi!

Meredith, care o privise fix pe Elena în tot acest timp, scoase un alt sunet înăbușit. Apoi, dintr-o singură mișcare, se aruncă spre Elena. O atinse, și descoperi că mâna ei întâlnea consistența cărnii. Se uită la chipul Elenei. Și apoi izbucni în lacrimi de nestăpânit.

Plânse, și plânse, cu capul pe umărul gol al Elenei.

Bonnie le mângâie bucuroasă pe amândouă.

— Nu credeți că ar fi bine să-și pună ceva pe ea? spuse o voce, și Bonnie întoarse capul și o văzu pe Caroline scoțându-și rochia.

Caroline făcu asta destul de calm, și rămase apoi în furoul ei bej de poliester ca și cum făcea mereu genul acesta de lucruri. Lipsită total de imaginație, își spuse Bonnie, dar fără răutate. Era clar că existau momente când lipsa de imaginație era un real avantaj.

Meredith și Bonnie traseră rochia peste capul Elenei. Părea mică în rochie, udă și într-un fel nefirească, de parcă pierduse obișnuința de a mai purta haine. Dar oricum, era o protecție în fața elementelor naturii.

Apoi Elena șopti:

— Stefan.

Se întoarse. El stătea acolo, cu Damon și Matt, puțin mai departe de fete. Doar o privea. Ca și cum nu numai răsuflarea, ci și viața i se oprise, în așteptare.

Elena se ridică și făcu un pas șovăitor către el, apoi altul și altul.

Subțire și cu o nouă fragilitate în rochia de împrumut, se clătina, tremurând, în vreme ce se apropia de el.

La fel ca mica sirenă care învăța cum să-și folosească picioarele, se gândi Bonnie.

El o lăsă să vină aproape până la el, stând nemișcat și privind-o, apoi se repezi împiedicat către ea. Se ciocniră și se prăbușiră la pământ, cu brațele încleștate unul în jurul celuilalt, ținându-se cât de strâns puteau. Nici unul nu spuse nimic.

În cele din urmă, Elena se desprinse din îmbrățișare și se uită la Stefan, iar el îi cuprinse fața în palme, privind-o lung. Elena râse tare, cu o bucurie pură, strângându-și și desfăcându-și degetele și uitându-se încântată la ele înainte de a le cufunda în părul lui Stefan. Apoi se sărutară.

Bonnie privi fără jenă, simțind cum o parte din bucuria amețitoare se revarsă în lacrimi. O ustura gâtul, dar erau lacrimi dulci, nu lacrimile sărate ale suferinței, și continua să zâmbească. Era murdară, era udă learcă, și nu mai fusese niciodată atât de fericită. Se simțea ca și cum ar fi vrut să danseze și să cânte și să facă tot soiul de lucruri nebunești.

Ceva mai târziu, Elena se uită de la Stefan la ceilalți, și fața ei era aproape la fel de strălucitoare ca atunci când plutise în luminiș ca înger. Strălucind asemenea unei stele. Nimeni n-o să-i mai spună de acum înainte Prințesa de Gheață, se gândi Bonnie.

— Prietenii mei, spuse Elena.

Asta a fost tot, dar era suficient, cele două cuvinte și suspinul ciudat pe care îl scoase când întinse o mână către ei. În clipa următoare erau cu toții lângă ea, înconjurând-o, încercând cu toții să o îmbrățișeze în același timp. Chiar și Caroline.

— Elena, spuse Caroline, îmi pare rău...

— Am uitat totul, spuse Elena și o strânse în brațe cu tot atâta bucurie ca și pe ceilalți. Apoi apucă o mână cafenie puternică și o ținu pentru o clipă lipită de obrazul ei. Matt, spuse, și el îi zâmbi, cu

ochii lui albaștri înotând în lacrimi.

Dar nu de durere că o vede în brațele lui Stefan, se gândi Bonnie. În acest moment chipul lui Matt exprima doar fericire.

O umbră căzu peste micul grup, așezându-se între el și lumina Lunii. Elena ridică privirea și întinse din nou mâna.

— Damon, spuse.

Lumina limpede și iubirea curată de pe chipul ei erau irezistibile. Sau ar fi trebuit să fie irezistibile, își spuse Bonnie. Dar Damon păși înainte fără să zâmbească, cu ochii lui negri la fel de adânci și insondabili ca întotdeauna. Nimic din lumina de stea care strălucea pe chipul Elenei nu se reflecta în ei.

Stefan se uită la el netemător, la fel cum se uitase în strălucirea dureroasă a luminii aurii a Elenei. Apoi, fără să-și ia privirea de la el, întinse și el mâna.

Damon rămase uitându-se lung la ei, la cele două fețe deschise, netemătoare, la oferta mută a mâinilor lor. Oferta de afecțiune, de căldură, de bunătate. De legătură. Pe chipul lui nu se citea nimic, și stătea complet nemișcat.

— Haide, Damon, spuse încet Matt.

Bonnie se uită repede la el și văzu că ochii îi erau atenți acum, în vreme ce chipul lui, de vânător, era plin de umbre.

Fără să se miște, Damon vorbi:

— Eu nu sunt ca voi.

— Ești mai puțin diferit de noi decât crezi, spuse Matt. Ascultă, continuă el, cu o notă ciudată de provocare în vocea lui, știu că l-ai omorât pe domnul Tanner ca să te aperi, pentru că așa mi-ai spus. Și știu că nu ai venit în Fell's Church pentru că vraja lui Bonnie te-a târât aici, fiindcă am ales cu grijă firele de păr și nu am făcut nici o greșală. Semeni cu noi mai mult decât vrei să recunoști, Damon. Singurul lucru pe care nu îl știu este de ce nu ai intrat în casa lui Vickie ca să o ajuți.

Damon răspunse tăios, aproape automat:

— Pentru că nu am fost invitat înăuntru! Bonnie își aminti. Ea, stând afară, în fața ferestrei lui Vickie, cu Damon lângă ea. Vocea lui Stefan: Invită-mă înăuntru, Vickie. Dar nimeni nu îl invitase pe Damon.

— Dar atunci, cum a intrat Klaus?... începu ea, urmându-și gândurile.

— Asta a fost sarcina lui Tyler, sunt sigur, spuse Damon concis. Ceea ce a făcut Tyler în schimbul aflării felului prin care putea să-și revendice moștenirea. Și mai mult ca sigur că l-a invitat pe Klaus în casă înainte chiar ca noi să începem să facem de pază – probabil înainte ca Stefan și cu mine să venim în Fell's Church. Klaus era bine pregătit. În noaptea aceea era în casă și fata a murit înainte ca eu să știu ce se întâmplă.

— De ce nu l-ai chemat pe Stefan? întrebă Matt. În vocea lui nu era nici o acuzație. Era o simplă întrebare.

— Pentru că n-ar fi putut face absolut nimic! Eu am știut cu ce vă confrunțați de îndată ce l-am văzut. Unul dintre Cei Vechi. Stefan ar fi fost doar ucis, și, oricum, nu se mai putea face nimic pentru fată.

Bonnie auzi nota de răceală din vocea lui, și, când se întoarse din nou către Stefan și Elena, chipul lui se înăsprise. Era ca și cum luase o hotărâre.

— Vedeți, eu nu sunt ca voi, spuse din nou.

— Nu contează, răspunse Stefan.

Continua să stea cu mâna întinsă către el. La fel și Elena.

— Iar uneori băieții buni chiar înving, spuse încet Matt, ca o încurajare.

— Damon..., începu Bonnie.

Încet, aproape fără să vrea, se întoarse către ea. Ea se gândea la acel moment în care ei doi îngenuncheaseră deasupra lui Stefan și Damon păru-se atât de tânăr. Când fuseseră doar Damon și Bonnie, la marginea lumii.

Pentru o singură clipă, lui Bonnie i se păru că vede stele în acei

ochi negri. Și simți în el ceva, un soi de frământare, un tumult de sentimente – jinduire și confuzie și teamă și mânie, toate amestecate. Dar apoi totul deveni din nou de nepătruns și pereții se ridicară din nou în jurul lui și simțurile paranormale ale lui Bonnie nu-i mai spuseră nimic. Iar acei ochi negri erau pur și simplu opaci.

Se întoarse la cuplul care stătea pe jos. Apoi își scoase jacheta și trecu în spatele Elenei. I-o puse pe umeri fără să îi atingă.

— E o noapte rece, spuse.

Ochii lui se ațintiră asupra ochilor lui Stefan în vreme ce o înfășură pe Elena în jacheta neagră.

Apoi se întoarse și se îndreptă către întunericul dintre stejari. În clipa următoare Bonnie auzi un foșnet de aripi.

Stefan și Elena își uniră din nou mâinile fără nici un cuvânt și capul auriu al Elenei se lăsă pe umărul lui Stefan. Peste părul ei, ochii verzi ai lui Stefan erau întorși către peticul de noapte în care dispăruse fratele lui.

Bonnie clătină din cap, simțind un nod în gât. Nodul se duse atunci când cineva îi atinse brațul și ea ridică privirea către Matt. Deși ud până la piele, deși cu bucățele de mușchi și ferigă lipite de el, era o imagine minunată. Ea îi zâmbi, simțindu-se din nou copleșită de bucurie și uimire. Simțind acea emoție amețitoare, năucitoare, când se gândea la ceea ce se întâmplase în noaptea aceasta. Meredith și Caroline zâmbeau și ele, și un impuls brusc o făcu pe Bonnie să-l prindă pe Matt de mâini și să-l învârtă într-un dans. În mijlocul luminișului, ridicară în aer cu picioarele frunzele ude și se răsuciră răsând. Erau vii, și erau tineri, și era solstițiul de vară.

— Voiai să fim cu toții din nou împreună! strigă Bonnie către Caroline, și o trase pe fata scandalizată în dansul lor.

Iar Meredith, uitând de ținuta ei demnă, li se alătură.

Și pentru multă vreme, în luminiș nu răsună decât bucuria.

21 iunie, 7:30 a.m.

Solstițiul de vară

Dragă Jurnalule,

Sunt atât de multe de explicat, și oricum nu ai crede nimic. Așa că
mă duc să mă culc.

Bonnie

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 5

INTOARCEREA

CADRETA

NOPTII

PROLOG

Ste...fan?

Elena se simțea frustrată. Nu reușea să facă acel cuvânt-gând să iasă așa cum voia.

— Stefan, o ajută el, sprijinit într-un cot și privind-o cu ochii aceia care aproape că o făceau să uite ce încerca să spună.

Străluceau ca frunzele verzi de primăvară în lumina soarelui.

— Stefan, repetă el. Poți s-o spui și tu, iubita mea iubită?

Elena îl privi cu un aer solemn. Era atât de frumos, încât îi sfâșia inima, cu trăsăturile lui palide, fin cizelate, și cu părul întunecat căzut neglijent pe frunte. Voia să pună în cuvinte toate sentimentele care se adunau în spatele limbii ei stângace și a minții ei încăpățănate. Erau atâtea lucruri despre care simțea nevoia să-l întrebe... și despre care să-i vorbească. Dar sunetele nu voiau încă să iasă. Stăteau încurcate pe limba ei. Nici măcar nu putea să i le trimită telepatic — totul apărea ca niște imagini fragmentate.

În definitiv, era doar cea de-a șaptea zi a noii ei vieți.

Stefan îi spusese că atunci când se trezise prima oară, revenită din Cealaltă Lume după moartea ei ca vampir, putuse să meargă și să vorbească și să facă tot soiul de lucruri pe care acum părea să le fi uitat. El nu știa de ce le uitase — nu cunoscuse pe nimeni care se întorsese din moarte, cu excepția vampirilor — ceea ce Elena fusese, dar cu siguranță nu mai era.

Stefan îi mai spusese, încântat, că învăța o mulțime de lucruri în fiecare zi. Imagini noi, cuvinte-gând noi. Chiar dacă uneori le era mai ușor să comunice decât altele, Stefan era sigur că într-o bună zi, și foarte curând, ea își va reveni. Atunci se va purta ca o adolescentă, așa cum și era. Nu va mai fi o tânără cu minte de copil, așa cum voiseră spiritele să fie ea: să crească, să vadă lumea cu ochi noi, cu ochii unui copil.

Elena își spuse că spiritele fuseseră puțin cam nedrepte. Și dacă Stefan își găsea între timp pe cineva care putea merge și vorbi — și chiar să scrie? Elena își făcea griji pentru asta.

De aceea, cu câteva nopți în urmă, Stefan se trezise și nu o mai văzuse în pat. O găsisese în baie, uitându-se încordată la un ziar, încercând să înțeleagă ceva din liniuțele și rotocoalele despre care știa că sunt cuvinte pe care cândva le recunoștea. Ziarul era pătat de lacrimile ei. Rotocoalele nu aveau nici o noimă pentru ea.

— Dar de ce, iubire? O să înveți din nou să citești. De ce atâta

grabă?

Asta fusese înainte să vadă bucățelele de creion, rupte de cât apăsase pe ele, și șervețelele adunate cu grijă. Le folosise pentru a încerca să deseneze cuvinte. Poate că dacă ar reuși să scrie la fel ca alți oameni, Stefan nu va mai dormi în fotoliu și ar ține-o în brațe în patul cel mare. Nu s-ar duce să caute pe altcineva mai mare și mai deștept. Ar ști că și ea era adultă.

Îl văzu pe Stefan înțelegând toate acestea în mintea lui și văzu cum ochii i se umplu de lacrimi. El ajunsese să creadă că nu avea niciodată voie să plângă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dar acum se întorsese cu spatele la ea și râsufla încet și adânc, un timp care ei i se păru foarte lung.

Și apoi o luase în brațe, o duse în patul din camera lui, o privise în ochi și spusese:

— Elena, spune-mi ce vrei să fac. Și chiar de va fi imposibil, o s-o fac. Îți jur. Spune-mi.

Toate cuvintele pe care voia să i le trimită cu gândul erau încă blocate în mintea ei. Lacrimile îi încețoșară ochii, și Stefan i le șterse cu degetele, ușor, ca și cum ar fi putut distruge un tablou neprețuit doar atingându-l prea tare.

Apoi Elena își ridică fața spre el și închise ochii și își strânse ușor buzele. Voia un sărut. Dar...

— Acum ai doar mintea unui copil, spuse Stefan, în agonie. Cum aş putea să profit de tine?

În vechea lor viață avuseseră un limbaj al semnelor, pe care Elena nu îl uitase încă. Se bătea ușor sub bărbie, în locul acela atât de moale: odată, de două ori, de trei ori.

Însemna că nu se simțea în largul ei. Ca și cum era prea plină. Însemna că voia...

Stefan gemu.

— Nu pot...

Cioc, cioc, cioc...

— Nu ți-ai revenit încă...

Cioc, cioc, cioc...

— Ascultă-mă, iubire... CIOC! CIOC! CIOC!

Îl privi lung, cu ochi rugători. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi spus: Te rog, crede-mă — nu sunt chiar atât de proastă. Te rog, ascultă ceea ce nu-ți pot spune.

— Tu suferi. Tu chiar suferi, înțelesese Stefan, cu o resemnare oarecum uluită. Eu... dacă eu... dacă iau doar puțin...

Și apoi dintr-odată degetele lui Stefan deveniră reci și sigure, mișcându-i capul, ridicându-l, întorcându-l într-un unghi anume, și

apoi ea simțise cele două mușcături, care o convinseseră mai mult decât orice altceva că era vie, că nu mai era un spirit.

Și atunci fusese foarte sigură că Stefan o iubea pe ea și nu pe altcineva, și îi putu spune lui Stefan unele dintre lucrurile pe care voia să i le spună. Dar trebui să i le spună în mici exclamații — nu de durere — cu stele și comete și panglici de lumină căzând în jurul ei. Iar Stefan fusese cel care nu reușise să gândească nici măcar un singur cuvânt către ea. Stefan fusese cel care amuțise.

Elena considera că așa se și cuvenea. După aceea, el o ținuse în brațe în fiecare noapte și ea fusese întotdeauna fericită.

1

Damon Salvatore stătea întins în aer, sprijinindu-se pe o creangă a unui... oricum, cine știa numele copacilor? Și cui îi păsa? Era un copac înalt, care îi îngăduia să privească în camera lui Caroline, de la etajul al doilea, și constituia o rezemătoare confortabilă. Stătea întins, în acel loc comod unde trunchiul se bifurca în două crengi groase, cu mâinile strânse sub ceafa, cu un picior încălțat într-o gheată elegantă atârând la nouă metri deasupra pământului. Se simțea în largul lui, la fel ca o pisică, privind cu ochii închiși pe jumătate.

Aștepta să sosească ora magică 4:44 dimineața, când Caroline avea să își îndeplinească ritualul ei bizar. Il văzuse deja de două ori până acum și era fascinat.

Apoi simți o pișcătură de țânțar.

Ceea ce era ridicol, căci țânțarii nu atacă vampirii. Sângele lor nu e atât de hrănitor ca acela de om. Dar în mod clar simțise o pișcătură mică de țânțar în ceafa.

Se răsuci să se uite în spatele lui, cercetând aerul înmiresmat al nopții care îl înconjura — și nu văzu nimic.

Niște ace de conifer. Nu zbură nimic prin preajmă. Nimic nu se târa pe ele.

Bun atunci. Trebuie să fi fost un ac de conifer.

Dar duruse. Iar durerea nu trecu în timp, ci deveni mai supărătoare.

O albină sinucigașă? Damon își pipăi cu grijă ceafa. Nici un sac de venin, nici un ac. Doar o umflătură minusculă, care durea.

O clipă mai târziu, atenția îi fu atrasă din nou către fereastră.

Nu își dădea prea bine seama ce se petrecea, dar simțea vibrația bruscă a Puterii în jurul lui Caroline, care dormea, asemenea unui fir de înaltă tensiune. Il atrăsese în acest loc cu câteva zile în urmă, dar

odată ajuns aici nu reușise să descopere sursa.

Limbile ceasului ajunseră la 4:40 și soneria începu să bipăie. Caroline se trezi și aruncă ceasul în partea cealaltă a camerei.

O față norocoasă, își spuse Damon, cu admirație răutăcioasă. Dacă aș fi fost un derbedeu uman în loc de vampir, atunci virtutea ta — presupunând că ar mai fi rămas ceva din ea — ar putea fi amenințată. Din fericire pentru tine, a trebuit să renunț la genul ăsta de lucruri cu aproape jumătate de mileniu în urmă.

Pe buzele lui Damon se ivi un zâmbet, fără nici un motiv deosebit, rămase acolo o fracțiune de se-cundă, apoi dispăru și ochii lui deveniră reci. Se uită din nou pe fereastra deschisă.

Da, întotdeauna fusese de părere că idiotul de frate-său nu o apreciasse pe Caroline la justa ei va-loare. Nu era nici o îndoială că fata avea ce să arate privirii: picioare lungi, aurii-ciocolatii, un corp bine făcut, și păr de culoarea bronzului care îi încadra vălurit fața. Și apoi era mintea ei. Perversă în mod natural, răzbunătoare, invidioasă. Delicioasă. De pildă, dacă nu se înșela, acum ea se juca cu niște păpușele voodoo pe biroul ei.

Grozav.

Lui Damon îi plăcea să vadă artele creative în plină desfășurare. Puterea străină încă mai vibra, și el tot nu putea să o repereze. Oare era înăuntru — în fată? Cu siguranță că nu.

Caroline tocmai lua în mână ceea ce părea un pumn de pânze de păianjen verzi, mătăsoase. Își scoase tricoul și — aproape prea repede chiar și pentru un ochi de vampir — se îmbracă în desuuri care o făceau să arate ca o prințesă a junglei. Își privi intens propria reflexie în oglinda înaltă și îngustă.

Hei, oare ce aștepți, fetiță? se întrebă Damon.

Ei bine, poate că ar trebui să rămână în umbră. Se văzu o fâlfăire întunecată de aripi, o pană de abanos pluti către pământ, și apoi în copac nu mai stătea decât o cioară foarte mare.

Damon urmări cu atenție, cu un ochi strălucitor de pasăre, cum Caroline zvâcnește înainte, ca și cum fusese străbătută de un șoc electric, cu buzele întredeschise, cu ochii ațintiți asupra a ceea ce părea propria ei reflexie.

Apoi zâmbi, în semn de bun venit.

Damon putea desluși acum sursa de Putere. Se afla în interiorul oglinzii. Nu în aceeași dimensiune cu oglinda, desigur, dar înăuntru ei.

Caroline se purta... ciudat. Își aruncă pe spate părul lung, de culoarea bronzului, lăsându-l să cadă într-o dezordine încântătoare; își umezi buzele și zâmbi, ca unui iubit. Când vorbi, Damon o putu auzi foarte clar.

— Mulțumesc. Dar azi ai întârziat.

În dormitorul ei tot nu mai era nimeni în afară de ea, și Damon nu auzi nici un răspuns. Dar buzele lui Caroline cea din oglindă nu se mișcau în același timp cu buzele fetei reale.

Bravo! își spuse el, întotdeauna gata să aprecieze o nouă șmecherie din domeniu. Reușită mișcare, oricine ai fi!

Citind pe buzele fetei din oglindă, prinse un "scuze". Și "frumoasă".

Damon își înclină capul într-o parte.

Reflexia lui Caroline spunea: "nu trebuie s-o mai faci... după ziua de azi."

Caroline cea adevărată răspunse cu o voce răgușită:

— Și dacă nu pot să-i păcălesc?

Iar reflexia răspunse: "...ai ajutor. Nu-ți face griji, stai liniștită..."

— În regulă. Și nimeni n-o să pățească nimic... ăăă.. .fatal, nu? Vreau să spun, nu vorbim aici despre moarte — pentru oameni.

Reflexia: "De ce să...?"

Damon zâmbi în sinea lui. De câte ori auzise el până atunci un dialog ca ăsta? El însuși un prădător, știa prea bine: mai întâi îți atragi prada, o liniștești, și, înainte să-și dea seama, poți obține orice de la ea, până când nu mai ai nevoie de ea.

Și apoi — ochii lui negri scânteiară — era momentul pentru o nouă pradă.

Acum, Caroline își frângea mâinile în poală.

— Atâta timp cât tu chiar... știi tu. Ce mi-ai promis. Vorbești serios când spui că mă iubești?

"...ai încredere în mine. O să am grijă de tine — ca și de dușmanii tăi. Am început deja..."

Deodată, Caroline se întinse, și era o mișcare pentru care băieții de la liceul "Robert E. Lee" ar fi plătit ca s-o vadă.

— Asta e ceea ce vreau să văd, spuse ea. Așa m-am săturat să tot aud că Elena a făcut asta, Stefan a făcut aia... și acum or s-o ia de la capăt.

Caroline se întrerupse brusc, ca și cum cineva i-ar fi închis telefonul și ea de-abia acum și-ar fi dat seama. Pentru o clipă, ochii i se îngustară și buzele i se strânsură. Apoi, încet, se relaxă. Rămase cu ochii la oglindă, și ridică o mână și și-o așeză ușor pe stomac. O privi lung, și trăsăturile ei părură să se îmblânzească încet, să i se aștearnă pe chip o expresie de teamă și neliniște.

Dar Damon nu își luase nici o clipă ochii de la oglindă. Oglindă normală, oglindă normală, oglindă normală — la erai Chiar în ultimul moment, când Caroline se întorcea cu spatele la ea, se văzu o fulgerare roșie.

Flăcări?

Ei, oare ce se petrece? se întrebă el alene, dând din aripi și transformându-se dintr-o cioară lucioasă într-un tânăr amețitor de frumos, întins pe o creangă a copacului. Cu siguranță creatura din oglindă nu era din Fell's Church. Dar se părea că avea de gând să-i creeze probleme fratelui său, și un zâmbet delicat și frumos apăru pentru o clipă pe buzele lui Damon.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-l vadă la ananghie pe moralistul și fărnarul de Stefan, domnul. Sunt-mai-bun-decât-tine-pentru-că-eu-nu-beau-sânge-omenesc.

Adolescenții din Fell's Church — și chiar și unii adulți —

considerau povestea dintre Stefan Salvatore și frumusețea locală Elena Gilbert ca un fel de Romeo și Julieta modernă. Ea își dăduse viața pentru a-l salva pe el atunci când fuseseră amândoi capturați de o nebună, iar apoi el murise de durere. Pe ici, pe colo, se șoptea că Stefan nu fusese chiar om... ci altceva. Un amant-demon pentru a cărui mântuire murise Elena.

Damon știa care era adevărul. Sigur că Stefan era mort — dar fusese mort de mai multe sute de ani. Și era adevărat că era vampir, dar să-i spui demon era ca și cum ai fi spus despre zâna Tinkerbelle că era înarmată și periculoasă.

Între timp, Caroline nu părea să se mai poată opri din vorbit — către o încăpere goală.

— Ai să vezi tu, șopti ea, apropiindu-se de grămezile de hârtii și cărți care umpleau de-a valma biroul.

Școtoci printre hârtii până când găsi un aparat de fotografiat miniatural, care avea o luminiță verde care strălucea asemenea unui ochi ce nu clipea. Cu gesturi delicate, conectă camera la computer și începu să scrie o parolă.

Vederea lui Damon era mult mai bună decât cea omenească, și văzu limpede degetele bronzate cu unghii lungi, acoperite cu un bronz strălucitor: REGULI CF. Regulile lui Caroline Forbes, își spuse el. Jalnic.

Apoi ea se întoarse, și Damon îi văzu ochii plini de lacrimi. În clipa următoare, pe neașteptate, Caroline izbucni în plâns.

Se lăsă greu pe pat, plângând și legănându-se înainte și înapoi, lovind din când în când salteaua cu pumnul încleștat. Dar cel mai mult plânse.

Damon era uimit. Dar apoi cedă obișnuinței și murmură:

— Caroline? Caroline, pot să intru?

— Ce? Cine?

Se uită înnebunită înjur.

— Sunt Damon. Pot să intru? întrebă el, și vocea i se îndulci cu o

compasiune prefăcută, în timp ce exercita controlul minții asupra ei.

Toți vampirii aveau asemenea puteri de control asupra muritorilor. Cât de mare era Puterea depindea de multe: dieta vampirului (sângele omenesc dădea de departe cea mai mare forță), tăria voinței victimei, relația dintre vampir și victimă, fluctuația de zi și noapte — și multe alte lucruri pe care nici măcar Damon nu le înțelegea. Știa doar când își simțea propria Putere devenind mai intensă, așa cum se întâmpla acum.

Iar Caroline aștepta.

— Pot să intru? spuse el cu vocea lui cea mai muzicală, cea mai ademenitoare, în același timp strivind voința puternică a lui Caroline cu o voință mult mai puternică.

— Da, răspunse ea, ștergându-și repede ochii, părând să nu vadă nimic neobișnuit în intrarea lui pe o fereastră de la etajul al doilea.

Ochii li se întâlniră.

— Intră, Damon.

Rostise invitația de care avea nevoie un vampir. Dintr-o singură mișcare grațioasă, Damon sări peste pervaz. În camera ei mirosea a parfum, și nu unul foarte discret. Acum simțurile îi erau dezlănțuite — era surprinzător felul în care dorința de sânge îl copleșise atât de brusc, atât de irezistibil. Caninii superiori i se lungiseră cu aproape o jumătate din dimensiunea lor, iar vârful lor era tăios asemenea unei lame.

Acum nu mai era timp pentru conversație, pentru a zăbovi așa cum făcea de obicei. Sigur, pentru un cunoscător rafinat, jumătate din plăcere o reprezenta așteptarea nerăbdătoare, dar acum tot ce simțea el era nevoia. Își folosi pe deplin Puterea pentru a controla creierul omenesc și îi aruncă lui Caroline un zâmbet amețitor.

Fu de ajuns.

Caroline pornise către el; acum se opri. Buzele ei, desfăcute pentru a întreba ceva, rămaseră deschise; iar pupilele i se măriră brusc, ca și cum se afla într-o cameră întunecată, apoi se contractară și rămaseră așa.

— Eu... eu..., reuși să spună. Ohhh... Așa. Era a lui. Și atât de ușor.

Caninii lui zvâcneau cu un fel de durere plăcută, îndemnându-l să atace la fel de rapid precum o cobră, să-și înfigă dinții până la gingie într-o arteră. Era flămând — nu, leșinat de foame — și tot trupul îi ardea de dorința de a bea după pofta inimii. În definitiv, mai erau și alții pe care îi putea alege dacă seca acest vas.

Cu grijă, fără să-și ia ochii de la ea, înălță capul lui Caroline pentru a-i expune gâtul, cu pulsul delicat zvâcnind în adâncitura lui. Totul îi umplea simțurile: bătăile inimii ei, mirosul sângelui exotic

pulsând sub piele, dens, bogat și dulce. Damon se simțea amețit. Nu mai fusese niciodată atât de excitat, atât de nerăbdător...

Atât de nerăbdător încât asta îl făcu să se oprească brusc. În definitiv, orice fată era la fel de bună, nu? Ce era diferit de data asta? Ce era în neregulă cu el?

Și apoi își dădu seama.

Îmi vreau mintea înapoi, mulțumesc.

Brusc, mintea lui Damon deveni de o luciditate rece; aura senzuală în care fusese atras îngheță instantaneu. Dădu drumul bărbiei lui Caroline și rămase perfect nemișcat.

El fusese cât pe-aci să cadă sub influența creaturii care o folosea pe Caroline. încercase să îl păcălească, pentru a-l face să-și calce cuvântul dat Elenei.

Și din nou percepu, abia simțită, o fulgerare de roșu în oglindă.

Era una dintre creaturile acelea atrase către nova de Putere ce devenise Fell's Church — știa asta. îl folosise, îmboldindu-l, încercând să-l facă să o secce pe Caroline de sânge. Să-i ia tot sângele, să omoare o ființă omenească, ceva ce Damon nu mai făcuse de când o cunoscuse pe Elena.

De ce?

Cuprins de o furie rece, își adună Puterea în miezul ființei sale, apoi cercetă în toate direcțiile cu mintea pentru a descoperi parazitul. Ar trebui să se mai afle acolo; oglinda era doar un portal prin care el putea călători pe distanțe scurte. Și îl controlase pe el — pe el, Damon Salvatore așa ca trebuie să se afle într-adevăr foarte aproape.

Și totuși, nu găsea nimic. Asta îl înfurie și mai mult. Pipăindu-și absent ceafa, trimise un mesaj întunecat:

O să te avertizez o dată, și numai o singură dată.

Stai departe de MINE!

Trimise gândul în eter cu o izbucnire de Putere care scăpără asemenea fulgerului în propriile lui simțuri. Ar fi trebuit să trântescă la pământ fără suflare pe cineva aflat în preajmă — pe acoperiș, în aer, pe o creangă... poate chiar în casa de alături. De undeva, ar fi trebuit ca o creatură să cadă către pământ, iar el ar fi trebuit să o perceapă.

Dar, deși Damon simțea norii întunecându-se

deasupra sa drept răspuns la starea lui de spirit, și vântul făcând crengile să se lovească zgomotos una de alta afară, nu exista nici un corp care cădea, și nici o încercare de răzbunare mortală.

Nu reușea să descopere nimic suficient de aproape pentru a-i fi intrat în gânduri, și nimic aflat la distanță care să fie într-atât de puternic. Poate că uneori Damon se amuza prefăcându-se orgolios, dar de fapt avea o abilitate rece și logică de a se analiza. Era

puternic. O știa. Atâta timp cât se hrănea bine și se ținea departe de sentimentele care înmuiau sufletul, erau prea puține creaturile care îl puteau înfrunța — cel puțin pe acest plan.

Două au fost chiar aici, în Fell's Church, răsună în mintea lui o voce mică și batjocoritoare, dar Damon ridică din umeri, disprețuitor. Cu siguranță nu mai puteau exista alți vampiri din Cei Vechi, căci i-ar fi simțit. Vampiri obișnuiți, da, deja se adunau în număr mare. Dar erau cu toții prea slabi pentru a intra în mintea lui.

La fel, era sigur că în zona pe care o putea el acoperi nu existau creaturi care să-l înfrunte. Ar fi simțit-o, așa cum simțea liniile de forță arzătoare ale unei puteri magice supranaturale care formau un nod sub Fell's Church.

Se uită din nou la Caroline, încă nemișcată în transa în care el o cufundase. Avea să iasă din ea treptat, fără să știe prin ce trecuse — sau, cel puțin, ceea ce îi făcuse el.

Se răsuci și, la fel de grațios ca o panteră, sări pe fereastră în copac — și apoi căzu lin zece metri până la pământ.

2

Damon trebuia să mai aștepte câteva ore până să găsească o altă ocazie să se hrănească — acum erau prea multe fete cufundate într-un somn adânc — și asta îl făcea furios. Foamea pe care acea creatură manipuloare o stârnise în el era reală, chiar dacă nu reușise să-l facă marioneta ei. Avea nevoie de sânge; și avea nevoie de el acum.

Doar după aceea se va putea gândi la implicațiile prezentei ciudatului oaspete din oglindă al lui Caroline, acel iubit demonic cu adevărat demonic care i-o dăduse pe Caroline pentru a fi omorâtă, chiar în vreme ce se prefăcea că încheie o înțelegere cu ea.

La ora 9 dimineața, Damon trecea cu mașina pe strada principală a orașului, pe lângă un magazin de antichități, braserii, și un magazin cu felicitări. Stai. Uite-l, noul magazin unde se vindeau ochelari de soare. Damon parcă și ieși din mașină cu o eleganță a mișcărilor născută din secole de gesturi nepăsătoare care nu iroseau nici măcar un erg de energie. Din nou, pe buzele lui Damon apăru acel zâmbet instantaneu, și apoi dispăru, pe când se admira în sticla întunecată a vitrinei. Da, indiferent cum privești problema, sunt superb, își spuse el distrat.

Deasupra ușii se afla un clopoțel, care scoase un clinchet când Damon intră în magazin. Înăuntru era o fată durdulie și foarte drăguță, cu păr castaniu prins la spate și ochi albaștri mari.

Îl văzuse pe Damon și acum zâmbea timid.

— Bună, spuse, și, deși el nu întrebase, adăugă cu o voce tremurătoare: eu sunt Page.

Damon îi aruncă o privire lungă, fără grabă, urmată de un zâmbet, încet, strălucitor și complice.

— Bună, Page, spuse, lungind cuvintele. Page înghiți nodul din gât.

— Pot să te ajut?

— Oh, da, spuse Damon, țintuind-o cu privirea. Cred că da. Își luă un aer serios. Știi, îi spuse, că de fapt ar trebui să fii o domniță într-un castel din Evul Mediu?

Page se albi și apoi se înroși puternic — și acum arăta și mai bine.

— Eu... eu întotdeauna mi-am dorit să mă fi născut atunci. Dar cum de știi asta?

Damon doar zâmbi.

Elena se uită la Stefan cu ochi mari care aveau culoarea albastru-închis de lapislazuli, cu firișoare aurii. Tocmai îi spusese el că o să aibă Oaspeți! În nici una din cele șapte zile ale vieții ei, de când se întorsese din Cealaltă Lume, nu avusese Oaspeți.

Niciodată.

Acum, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să afle ce era un Oaspete.

La cincisprezece minute după ce intrase în magazinul de ochelari de soare, Damon mergea pe trotuar, purtând o pereche nou-nouță de ochelari Ray-Ban și fluierând.

Page trăgea un pui de somn pe podea. Mai târziu, șeful ei o s-o pună să plătească ea pentru perechea de Ray-Ban. Dar acum Page simțea o căldură plăcută și era delirant de fericită — și avea o amintire plină de extaz pe care n-o s-o uite niciodată cu totul.

Damon se uită la vitrine, deși nu în felul în care ar face-o o ființă omenească. O bătrânică drăguță în spatele tejghelei la magazinul cu felicitări... nu. Un tip la magazinul de electronice... nu.

Dar... ceva îl atrase înapoi la magazinul de electronice. Zilele astea se inventau o mulțime de chestii deștepte. Simțea o dorință puternică de a avea o cameră video cât palma. Damon era obișnuit să-și urmeze dorințele și nu era mofturos în privința donatorilor la nevoie. Sângele era sânge, indiferent în ce recipient era servit. La câteva minute după ce i se arătase cum funcționa mica jucărie, pășea pe trotuar cu ea în buzunar.

Plimbarea îi făcea plăcere, deși caninii îl dureau din nou. Ciudat, ar fi trebuit să se simtă sătul — dar de fapt ieri nu se hrănise aproape deloc. Asta trebuie să fie motivul pentru care tot îi mai era foame; asta și Puterea pe care o folosisese asupra blestematului de parazit din

camera lui Caroline. Dar între timp se bucura de felul în care mușchii lui funcționau împreună, lin și fără efort, ca un mecanism bine uns, făcând din fiecare mișcare o încântare.

Se întinse o dată, pentru pură plăcere animalică a gestului, apoi se opri din nou pentru a se privi în vitrina magazinului de antichități. Puțin mai ciufulit, dar în rest la fel de frumos ca întotdeauna. Și avusese dreptate: ochelarii Ray-Ban îi veneau de minune. Magazinul de antichități aparținea, știa el bine, unei văduve cu o nepoată foarte tânără și foarte drăguță.

Înăuntru era întuneric și răcoare de la aerul condiționat.

— Știi, îi spuse el nepoatei când aceasta veni să îl servească, îmi pari a fi genul de persoană care ar vrea să vadă o mulțime de țări străine.

La ceva timp după ce Stefan îi explică Elenei că

Oaspeții erau prietenii ei, prietenii ei buni, îi ceru să se îmbrace. Elena nu înțelese de ce. Era foarte cald. Acceptase să poarte o Cămașă de Noapte (cel puțin cea mai mare parte a nopții), dar în timpul zilei era și mai cald și ea nu avea o Cămașă de Zi.

Și pe urmă, hainele pe care i le oferea el — o pereche de jeanși de-ai lui, suflecați, și un tricou care i-ar fi prea mare — erau... nepotrivite într-un fel. Când atinse tricoul, avu imaginea a sute de femei în niște camere mici, toate așezate la mașini de cusut într-o lumină slabă, toate lucrând frenetic.

— Dintr-un atelier cu femei exploatare? spuse Stefan, mirat, când ea îi arătă imaginea din mintea ei. Astea?

Dădu repede drumul hainelor pe podea.

— De asta ce zici? întrebă Stefan, întinzându-i o altă cămașă.

Elena o studie cu un aer serios, o lipi la obraz. Nu mai erau femei asudate, muncind frenetic.

— E-n regulă? spuse Stefan.

Dar Elena încremenise. Se duse la fereastră și se uită afară.

— Ce s-a întâmplat?

De data asta, ea îi trimise o singură imagine. El o recunoscuse imediat.

Damon.

Stefan simți o strângere de inimă.

De aproape jumătate de mileniu, fratele lui mai mare îi făcuse existența cât se putea de chinută. De fiecare dată când Stefan reușise să scape de el, Damon îi luase urma, căutând... ce? Răzbunare? O satisfacție finală? Se omorâseră unul pe altul în același timp, demult, în Italia renascentistă. Sabia fiecăruia străpunsese inima celuilalt aproape simultan, într-un duel pentru o fată vampir. De atunci, lucrurile merseseră din ce în ce mai prost.

Dar ți-a și salvat viața de câteva ori, își spuse Stefan, dintr-odată stânjenit. Și ați promis că veți avea grijă unul de altul, că vă veți proteja reciproc...

Stefan se uită imediat la Elena. Ea fusese cea care îi făcuse pe amândoi să jure asta — atunci când fusese pe moarte. Elena îi răspunse privirii cu ochi limpezi, două tăuri albastre și adânci de inocență.

În orice caz, trebuia să se ocupe de Damon, care acum își parca Ferrariul lângă Porschele lui Stefan, în fața pensiunii.

— Rămâi aici și... și stai departe de fereastră. Te rog, îi spuse repede Elenei.

Se năpusti afară din cameră, închise ușa și aproape o luă la fugă în jos pe scări.

Îl găsi pe Damon lângă Ferrari, examinând exteriorul dărăpănat al pensiunii — mai întâi cu ochelarii de soare pe nas, apoi fără ei. Expresia lui Damon spunea că nu conta prea mult cum te uitai la clădire.

Dar nu asta era acum grija lui Stefan. Era aura lui

Damon și varietatea de mirosuri pe care le răspândea — pe care nici un nas omenesc nu ar fi fost vreodată în stare să le perceapă, cu atât mai puțin să le deslușească pe rând.

— Ce-ai făcut? spuse Stefan, prea șocat chiar și pentru un salut grăbit.

Damon îi aruncă un zâmbet de 250 de wați.

— M-am uitat la antichități, spuse și oftă. Oh, și am făcut ceva cumpărături. Își duse mâna la cureaua de piele nouă, atinse ușor buzunarul în care se afla camera video și își ridică ochelarii Ray-Ban. Nu-mi vine să cred, dar orașelul ăsta prăfuit are câteva magazine decente. Îmi place să merg la cumpărături.

— Ți place să furi, vrei să zici. Și asta nu explică nici jumătate din ce miros la tine. Ești pe moarte, sau pur și simplu ai înnebunit?

Uneori, când un vampir era otrăvit sau afectat de unul dintre misterioasele blesteme sau boli care îi vatămă pe cei de soiul lui, se hrănea cu frenezie, incontrollabil, cu orice — oricine — era la îndemână.

— Pur și simplu mi-e foame, replică Damon pe un ton politicos și elegant, continuând să privească pensiunea. Și, apropo, ce s-a întâmplat cu politețea elementară? Bat tot drumul până aici, și aud oare un

"Bună, Damon" sau "Mă bucur să te văd, Damon"?

Nu. În schimb aud: "Ce-ai făcut, Damon?" Îl imită pe Stefan pe un ton plângăcios, batjocoritor. Mă întreb ce-ar zice de asta Signore Marino, frățioare.

— Signore Marino, spuse Stefan printre dinți, întremându-se cum de reușea Damon să-l enerveze de fiecare dată — astăzi pomenind de bătrânul lor preceptor de etichetă și dans — este țărână de sute de ani, așa cum ar trebui să fim și noi. Ceea ce nu are nici o legătură cu conversația asta, frate. Te-am întrebat ce faci, și tu știi ce am vrut să spun — cred că ai luat sânge de la jumătate din fetele acestui oraș.

— Fete și femei, îl corectă Damon, ridicând un deget, cu un aer amuzat. În fond, trebuie să fim corecți din punct de vedere politic. Și cred că ar trebui să ai mai multă grijă la dieta ta. Poate că dacă ai bea mai mult, ai începe să te mai împlinești și tu. Cine știe?

— Dacă aș bea mai mult...?

Existau mai multe feluri de a sfârși această propoziție, dar nici unul nu era bun.

— Ce păcat, spuse el în schimb către Damon cel scund și zvelt, că tu n-ai să crești nici măcar cu un milimetru mai înalt, oricât de mult ai trăi. Și acum, ce-ar fi să-mi spui ce cauți aici, după ce ai lăsat atâtea probleme în oraș pe care să le rezolv eu — dacă te cunosc bine.

— Sunt aici pentru că îmi vreau înapoi jacheta de piele, spuse Damon hotărât.

— De ce nu furi al...?

Stefan se întrerupse când se trezi brusc zburând scurt în spate, pentru că în clipa următoare să se afle lipit de peretele de lemn al pensiunii, cu Damon chiar în fața lui.

— Eu n-am furat lucrurile astea, băiete. Am plătit pentru ele — cu propria mea monedă. Visuri, fantezii, și plăceri de dincolo de lumea asta.

Damon rosti ultimele cuvinte apăsător, fiindcă știa că ele îl vor înfuria cel mai mult pe Stefan.

Stefan era furios — și în fața unei dileme. Știa că

Damon era curios în legătură cu Elena. Asta era destul de rău. Dar în momentul acesta vedea în ochii lui Damon o lucire ciudată. Ca și cum pupilele lui ar fi reflectat pentru o clipă o flacără. Și orice ar fi făcut Damon azi, era ceva anormal. Stefan nu știa ce se petrecea, dar știa cum avea să termine Damon cu povestea asta.

— Dar un vampir adevărat nu ar trebui să plătească, spunea Damon cu vocea lui cea mai sarcastică. În definitiv, suntem atât de răi, încât ar trebui să fim țărână. Nu-i așa, frățioare?

Ridică mâna pe care purta inelul cu lapislazuli care îl împiedica să se prefacă în praf în lumina aurie a soarelui de după-amiază. Și apoi, când Stefan făcu o mișcare, Damon își folosi acea mână pentru a țintui încheietura lui Stefan de perete.

Stefan se prefăcu a se da spre stânga, și apoi se repezi la dreapta

pentru a se smulge din strânsoarea lui Damon. Dar Damon se dovedi la fel de iute ca un șarpe — nu, chiar mai iute. Mult mai iute decât de obicei. Iute și puternic, cu toată energia forței vitale pe care o absorbise.

— Damon, tu...

Stefan era atât de furios, încât pentru o clipă își pierdu gândirea rațională și încercă să-l lovească peste picioare, pentru a-l face să-și piardă echilibrul.

— Da, eu sunt, Damon, spuse Damon plin de venin, jubilând. Și nu plătesc dacă n-am chef; pur și simplu iau doar. Iau ceea ce vreau, și nu dau nimic în schimb.

Stefan privi lung în ochii de un negru profund, arzător, și din nou văzu acea flăcăruie minusculă. Încercă să gândească. Damon întotdeauna trecea rapid la atac, și la fel de repede se simțea insultat. Dar nu ca acum. Stefan îl cunoștea de suficient timp pentru a ști că ceva era în neregulă. Damon părea aproape febril. Stefan trimise un mic val de Putere către fratele lui, ca unda unui radar, încercând să-și dea seama ce era diferit.

— Da, văd că ai prins ideea, dar n-o să ajungi nicăieri în felul ăsta, spuse Damon sec, pe un ton ironic, și apoi brusc Stefan își simți măruntaiele arzând, în agonie, când Damon își eliberă Puterea asupra lui, asemenea unui bici violent.

Și acum, oricât de cumplită ar fi durerea, Stefan trebuia să-și păstreze judecata rece, trebuia să continue să gândească, nu doar să reacționeze. Făcu o mișcare scurtă, răsucindu-și gâtul într-o parte, uitându-se către ușa de intrare a pensiunii. Măcar de-ar rămâne înăuntru Elena...

Dar era greu să gândească atunci când Damon îl biciuia cu Puterea lui. Respira repede și adânc.

— Așa e, spuse Damon. Noi, vampirii, luăm — o lecție pe care trebuie să o înveți.

— Damon, ar trebui să avem grijă unul de celălalt... am promis...

— Da, iar eu am de gând să am grijă de tine chiar acum.

Și Damon îl mușcă.

Și Damon îi bău sângele.

Era mai dureros încă decât acele șfichiuri de Putere. Și Stefan se strădui să rămână nemișcat, refuzând să se împotrivească. Dinții ascuțiți ca niște tășuri n-ar fi trebuit să doară când se înfipseră în carotida lui, dar Damon îl ținea cu capul înclinat — cu mâna încleștată în părul lui —, în mod deliberat într-un unghi imposibil.

Apoi veni adevărata durere. Agonia de a ți se lua sânge împotriva voinței tale, împotriva rezistenței tale. Asta era o tortură pe care

oamenii o comparau cu smulgerea sufletului din trupul încă viu, și făceau orice să o evite. Tot ce știa Stefan era că acum simțea una dintre cele mai mari suferințe fizice pe care trebuise să le îndure vreodată, și că ochii i se umpleau de lacrimi, care i se prelingeau pe tâmpile și apoi pe părul negru ondulat.

Și mai rău, pentru un vampir, era umilința de a fi tratat ca un om de către un alt vampir, ca o halcă de carne. Inima lui Stefan îi bătea cu putere în piept pe când suferea cumplit sub tășurile duble ale caninilor lui Damon, încercând să suporte umilința de a fi folosit astfel. Cel puțin — slavă Domnului!

— Elena îl ascultase și rămăsese în camera lui. Începea să se întrebe dacă Damon chiar înnebunise și voia să îl omoare când — în sfârșit —, cu un brânci care îl dezechilibra, Damon îi dădu drumul. Stefan se împiedică și căzu, se rostogoli, apoi ridică privirea și îl văzu pe Damon stând din nou în picioare lângă el. Își apăsă degetele peste carnea sfâșiată a gâtului.

— Și acum, spuse rece Damon, o să te duci sus să-mi aduci jacheta.

Stefan se ridică încet. Știa că Damon savura probabil momentul: umilirea lui Stefan, hainele curate ale lui Stefan mototolite și pline de iarbă și noroi de la stratul de flori al doamnei Flowers. Se strădui cât putu să se scuture cu o mână, în vreme ce cu cealaltă continua să se țină de gât.

— Văd că taci, remarcă Damon, stând lângă Ferrariul lui și trecându-și limba peste dinți și gingii, cu ochii îngustați de plăcere. Nici o replică tăioasă? Nici măcar un cuvânt? Cred că asta e o lecție pe care ar trebui să ți-o dau mai des.

Stefan cu greu putea să-și facă picioarele să se miște. Ei, lucrurile merseseră pe cât de bine fusese de așteptat, își spuse pe când se întorcea către pensiune. Apoi se opri.

Elena stătea aplecată peste fereastra din camera lui, ținând în mână jacheta lui Damon. Avea o expresie gravă, care sugera că văzuse totul.

Fu un șoc pentru Stefan, dar el bănuia că pentru Damon era un șoc și mai mare.

Și apoi Elena învârti jacheta o dată și o aruncă astfel încât să aterizeze direct la picioarele lui Damon, înfășurându-se în jurul lor.

Spre uimirea lui Stefan, Damon păli. Ridică de jos jacheta ca și cum n-ar fi vrut de fapt s-o atingă. În tot acest timp privirea îi era ațintită asupra Elenei. Apoi urcă în mașină.

— La revedere, Damon. Nu pot să spun că mi-a făcut plăcere...

Fără nici un cuvânt, arătând ca un copil neas-tâmpărat care încasase o bătaie zdravănă, Damon porni motorul.

— Lasă-mă în pace, spuse cu o voce joasă, fără expresie.

Se îndepărtă într-un nor de praf și pietriș.

Când Stefan închise ușa camerei în urma lui, ochii Elenei nu mai erau senini. Străluceau cu o lumină care aproape îl făcu să se oprească în prag.

El te-a rănit.

— El rănește pe toată lumea. Nu pare să poată să se abțină. Dar azi era ceva ciudat cu el. Nu știu ce. Dar acum nu-mi pasă. Dar uită-te la tine, alcătuiești propoziții!

El e... Elena tăcu, și pentru prima dată de când deschisese ochii în poiana în care fusese reînviată, fruntea i se încruntă. Nu putea crea o imagine. Nu cunoștea cuvintele potrivite. Ceva înăuntrul lui. Ceva crește înăuntrul lui. Ca... un foc rece, o lumină întunecată, spuse ea în cele din urmă. Dar ascuns. Un foc care arde dinăuntru în afară.

Stefan încercă să se gândească la ceva de care auzise și care să se potrivească cu asta, dar nu găsi nimic. Încă se mai simțea umilit că Elena văzuse ce se întâmplase.

— Tot ce știu eu e că înăuntrul lui e sângele meu împreună cu sângele a jumătate din fetele din oraș.

Elena închise ochii și clătină încet din cap. Apoi, ca și cum ar fi hotărât să nu mai continue cu asta, bătu ușor cu palma patul, lângă ea.

Vino, porunci ea cu încredere, ridicând privirea. Auriul din ochii ei părea foarte strălucitor. Lasă-mă... să-ți iau... durerea.

Când Stefan nu veni imediat, ea își întinse brațele. Stefan știa că nu trebuia să se ducă spre ele, dar era rănit — mai ales în mândria sa.

Se apropie de ea și se aplecă să o sărute pe păr.

3

Mai târziu, în acea zi, Caroline era cu Matt Honeycutt, Meredith Sulez și Bonnie McCullough, ascultându-l pe Stefan pe telefonul lui Bonnie.

— Spre seară ar fi mai bine, îi spunea Stefan lui Bonnie. După prânz doarme puțin — și, oricum, peste câteva ore o să fie mai răcoare. I-am spus Elenei că o să veniți, și de-abia așteaptă să vă vadă. Dar nu uitați două lucruri. Mai întâi, au trecut doar șapte zile de când s-a întors, și încă nu e chiar... ea însăși. Cred că o să scape de... simptomele ei... în doar câteva zile, dar între timp să nu fiți surprinși de nimic. Iar în al doilea rând, să nu spuneți nimic din ceea ce o să vedeți aici. Nimănui.

— Stefan Salvatore! Exclamă Bonnie, scandalizată și jignită.

După ce am trecut împreună prin atâtea, tu crezi că o să trăncănim?

— Nu-i vorba de trăncănit, se auzi vocea blândă a lui Stefan din telefonul mobil.

Dar Bonnie continuă:

— Am avut împreună de-a face cu vampiri sălbatici și fantomele orașului și vârcolaci și Cei Originari, și cripte secrete, și crime în serie și... și...

Damon, și am spus noi ceva cuiva vreodată?

— Îmi pare rău, spuse Stefan, voiam doar să spun că Elena nu ar fi în siguranță dacă vreunul din voi vorbește chiar și cu o singură persoană. Ar umple toate ziarele imediat: O FATA SE INTOARCE DIN MORȚI. Și atunci ce-am face?

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse scurt Meredith, aplecându-se către ecran pentru ca Stefan să o poată vedea. Nu trebuie să-ți faci griji. Fiecare dintre noi va jura să nu spună nimănui.

Ochii ei întunecați sclipiră pentru o clipă înspre Caroline, și apoi reveniră la Stefan.

— Trebuie să vă întreb — Stefan își folosea toată educația lui renescentistă în politețe și cavalerism, mai ales ținând seama că trei dintre cele patru persoane care îl priveau pe ecranul telefonului erau fete — chiar aveți o modalitate de a impune un jurământ?

— Oh, cred că da, spuse Meredith pe un ton prietenos, de data asta privind-o pe Caroline drept în ochi.

Caroline se înroși, iar obrajii și gâtul ei se făcură stacojii.

— O să rezolvăm noi asta într-un fel, și venim spre seară, adăugă Meredith.

Matt nu spusese aproape nimic în timpul conversației. Acum clătină din cap, și coama lui de păr blond zbură în toate părțile. Apoi, ca și cum nu se mai putea abține, izbucni:

— Putem să vorbim cu Elena? Doar să-i spunem "bună". Fiindcă... a trecut o săptămână întreagă.

Pielea lui bronzată avea o strălucire roșiatică aproape la fel de intensă ca și a lui Caroline.

— Cred că cel mai bine ar fi să veniți doar. O să înțelegeți de ce când ajungeți aici.

Și Stefan închise.

Erau acasă la Meredith, stând în jurul unei mese vechi de grădină în curtea din spate.

— Ei, putem măcar să le ducem niște mâncare, sugeră Bonnie, tâșnind de pe scaunul ei. Dumnezeu știe ce le gătește doamna Flowers — sau dacă o face.

Începu să le facă celorlalți semne, ca și cum voia să-i ridice de pe scaunele lor prin levitație.

Matt dădu să sară în picioare, dar Meredith rămase așezată și spuse calmă:

— Tocmai i-am promis ceva lui Stefan. Mai întâi e problema jurământului. Și a consecințelor.

— Știu că te gândești la mine, spuse Caroline.

De ce n-o zici pur și simplu?

— Bun, răspunse Meredith, mă gândesc la tine. De ce te interesează dintr-odată din nou Elena? Cum putem fi noi siguri să n-o să începi să răspândești vestea asta în tot Fell's Church?

— De ce-aș face asta?

— Pentru atenție. Ți-ar plăcea să te afli în mijlocul unei mulțimi, povestind fiecare detaliu incitant.

— Sau din răzbunare, adăugă Bonnie, așezându-se brusc la loc. Sau gelozie. Sau plictiseală. Sau...

— Bun, o întrerupse Matt. Cred că sunt suficiente motive.

— încă ceva, spuse Meredith pe același ton calm. De ce ții atât de mult să o vezi, Caroline? Voi două nu vă mai înțelegeți de aproape un an, de când Stefan a venit în Fell's Church. Te-am lăsat să stai când am vorbit cu Stefan, dar după tot ce a spus...

— Dacă aveți într-adevăr nevoie de un motiv pentru dorința mea, după tot ce s-a întâmplat acum o săptămână, păi... păi, credeam că o să înțelegeți fără să vă mai spun!

Caroline își aținti ochii verzi de pisică asupra lui

Meredith. Meredith îi întoarse privirea cu figura ei cea mai neexpresivă.

— Bine, spuse Caroline. Ea l-a omorât pentru mine. Sau a făcut să fie chemat la Judecata de Apoi, sau mă rog, ce-o fi făcut. Vampirul ăla, Klaus. Și după ce-am fost răpită și... și... și ...folosită... ca o jucărie... de câte ori Klaus voia sânge... sau...

Chipul i se contorsionă și respirația i se tăie. Bonnie simțea compasiune pentru ea, dar era prudentă. Intuiția ei reacționa, avertizând-o. Și remarcă ceva: deși Caroline vorbea despre Klaus, vampirul, nu pomenea nimic de celălalt răpitor al ei, Tyler Smallwood, vârcolacul. Poate pentru că Tyler fusese prietenul ei până când el și Klaus o luaseră ostatică.

— Imi pare rău, spuse Meredith cu o voce liniștită care chiar suna plină de regret. Deci vrei să-i mulțumești Elenei.

— Da. Vreau să-i mulțumesc. Caroline respira greu acum. Și vreau să fiu sigură că e bine.

— În regulă, dar jurământul acesta acoperă un timp destul de lung, continuă Meredith. E posibil să te răzgândești mâine, săptămâna viitoare, peste o lună... nici măcar nu ne-am gândit la

consecințe.

— Ascultă, Meredith, nu putem s-o amenințăm pe Caroline, spuse Matt. Nu fizic.

— Sau să punem pe alții să o amenințe, spuse Bonnie gânditoare.

— Nu, nu putem, spuse Meredith. Dar pe termen scurt — ai fost acceptată în clubul de fete pentru la toamnă, nu-i așa, Caroline? Aș putea foarte bine să le spun viitoarelor tale colege de club că ți-ai călcat jurământul solemn în privința cuiva care nu poate să-ți facă nici un rău — care sunt sigură că nu vrea să-ți facă rău. Nu știu cum, dar nu cred că după asta colegele tale te vor mai vrea acolo.

Fața lui Caroline se înroși din nou puternic.

— Nu poți să faci asta. Nu poți să te amesteci în...

Meredith o întrerupse cu un:

— Încearcă-mă.

Caroline păru să cedeze.

— N-am spus că n-o să jur, și n-am spus că n-o să-mi respect jurământul. Pune-mă la încercare, de ce n-o faci? Eu... am învățat unele lucruri în vara asta.

Așa sper. Cuvintele acestea, deși nimeni nu le rosti cu voce tare, părură să plutească deasupra lor. În tot anul trecut, hobby-ul lui Caroline fusese să găsească modalități de a le face rău lui Stefan și Elenei.

Bonnie se foi pe scaun. Era ceva — ceva ascuns — în spatele cuvintelor lui Caroline. Nu știa de unde știe; era cel de-al șaselea simț cu care se născuse. Dar poate că era vorba doar de cât se schimbase Caroline, de ceea ce învățase, își spuse Bonnie.

De câte ori o întrebase Caroline pe Bonnie în ultima săptămână despre Elena? Dacă se simțea cu adevărat bine? Putea Caroline să-i trimită flori? Putea Elena să primească vizite? Când o să fie bine? Caroline fusese o adevărată pacoste, deși Bonnie nu avusese inima să i-o spună. Toți ceilalți așteptau la fel de nerăbdători să vadă cum se simțea Elena... după ce se întorsese din Cealaltă Lume.

Meredith, care avea întotdeauna la ea un pix și hârtie, mângălise niște cuvinte. Acum spuse: „Ce ziceți de asta?” și se aplecă cu toții ca să se uite la foaia de hârtie.

Jur să nu spun nimănui despre orice întâmplare supranaturală legată de Stefan sau Elena, cu excepția cazului în care mi se permite în mod specific să o fac, de către Stefan sau Elena. Voi participa la pedepsirea oricărei persoane care încalcă acest jurământ, în felul hotărât de restul grupului. Acest jurământ este făcut în perpetuitate, cu sângele-mi drept mărturie.

Matt încuviință din cap.

— In perpetuitate — perfect, spuse. Sună exact așa cum ar scrie un avocat.

Ceea ce urmă nu seamănă deloc cu acțiunea unui avocat. Fiecare dintre cei din jurul mesei luă bucata de hârtie, o citi cu voce tare și apoi o semnă în mod solemn. Apoi fiecare își înțepă degetul cu un ac de siguranță pe care îl avea Meredith în geanta ei și adaugă un strop de sânge lângă semnătură; Bonnie închise ochii când se înțepă.

— Acum suntem cu adevărat legați prin jură- mânt, spuse ea sumbru, ca una în cunoștință de cauză. Eu n-aș încerca să-l încalc.

— Am văzut suficient sânge pentru o bună bucată de vreme de acum încolo, spuse Matt, strângându-și degetul și privindu-l mohorât.

Și atunci se întâmplă. Contractul lui Meredith se afla în mijlocul mesei, pentru ca toți să-l poată vedea, când, dintr-un stejar înalt aflat acolo unde se termina curtea din spate și începea pădurea, o cioară se năpusti în jos. Ateriză pe masă cu un țipăt răgușit, făcând-o și pe Bonnie să țipe. Cioara se uită cu un ochi la cele patru ființe omenești, care își trăgeau repede scaunele în spate, pentru a se feri de ea. Apoi își lăsă capul într-o parte. Era cea mai mare cioară pe care o văzuseră vreodată, și soarele alcătuia curcubeie iridescente pe penele ei întunecate.

Cioara părea să studieze contractul. Și apoi se mișcă atât de repede, încât Bonnie țâșni în spatele lui Meredith, împiedicându-se de propriul ei scaun. Cioara își deschise larg aripile, se aplecă în față și ciuguli violent din hârtie, părând să se concentreze pe două locuri anume.

Și apoi plecă, mai întâi bătând din aripi, apoi înălțându-se sus în văzduh, până ce deveni un punct întunecat în soare.

— Ne-a distrus toată munca, strigă Bonnie, încă în spatele lui Meredith pentru siguranță.

— Nu cred, spuse Matt, care era mai aproape de masă.

Când îndrăzniră să se apropie și să se uite la hârtie, Bonnie se simți ca și cum cineva îi aruncase niște gheață pe spinare. Inima începu să-i bată nebunește.

Deși părea imposibil, urma lăsată de ciugulirea violentă era roșie, ca și cum cioara vomase roșu pentru a o colora. Iar semnele stacojii, surprinzător de delicate, alcătuiau o literă bogat ornamentată:

Și sub ea:

(Elena e a mea.)

Cu contractul semnat pus bine în geanta lui Bonnie, se îndreptară către pensiunea în care locuia din nou Stefan. O căutară pe doamna Flowers, dar, ca de obicei, nu o găsiră. Așa că urcară treptele înguste, cu covorul tocit și balustrada crăpată, strigând pe măsură ce înaintau:

— Stefan! Elena! Noi suntem!

Ușa de sus se deschise și se ivi capul lui Stefan.

Părea... oarecum diferit.

— Mai fericit, îi șopti Bonnie, plină de înțelepciune, lui Meredith.

— Oare?

— Bineînțeles. Bonnie era șocată. O are din nou pe Elena.

— Da, o are. La fel cum era ea când s-au cunoscut, pun pariu. Ai văzut-o în pădure.

Vocea lui Meredith era plină de înțeles.

— Dar... asta-i... oh, nu! E din nou om exclamă Bonnie.

Matt, aflat înaintea lor, își întoarse privirea către ele și șopti:

— Ce-ar fi să terminați voi două? Or să ne audă. Bonnie era nedumerită. Bineînțeles că Stefan putea să le audă, dar dacă începeai să-ți faci probleme pentru ce auzea Stefan trebuia să-ți faci probleme și pentru caz gândeai — Stefan putea întotdeauna să perceapă în mare la ce te gândești, dacă nu chiar cuvintele clare.

— Băieții aștia! șuieră Bonnie. Știu că e nevoie absolută de ei, dar uneori ei pur și simplu nu pricep nimic.

— Stai puțin să vezi cum e cu bărbatii! șopti Meredith, și Bonnie se gândi la Alaric Saltzman, studentul cu care era Meredith mai mult sau mai puțin logodită.

— Aș putea să vă spun și eu câteva lucruri, adăugă Caroline, examinându-și cu o privire plictisită de viață unghiile lungi, cu manichiură îngrijită.

— Dar Bonnie nu are nevoie să știe încă nici unul, spuse Meredith, clar într-o dispoziție mămoasă. Haideți să intrăm.

— Stați jos, stați jos, îi invită Stefan când intrară, ca o gazdă perfectă.

Dar nimeni nu putea să se așeze. Toate privirile erau ațintite asupra Elenei.

Stătea în poziție de lotus în fața singurei ferestre deschise din cameră, și vântul răcoros făcea cămașa ei albă de noapte să se umfle și să fluture. Părul îi era din aur pur, nu acel auriu-alburiu cum devenise atunci când fără să vrea Stefan o transformase în vampir. Arăta exact așa cum și-o amintea Bonnie.

Doar că plutea în aer, la un metru de podea. Stefan îi văzu pe toți holbându-se prosteste.

— E doar ceva ce face uneori, spuse el, pe un ton de scuză. S-a

trezit a doua zi după lupta noastră cu Klaus și a început să plutească. Cred că gravitația încă nu are efect asupra ei. Se întoarse către Elena. Uite cine a venit să te vadă, îi spuse cu o voce ademenitoare.

Elena se uită. Ochii ei albaștri stropiți cu auriu erau curioși și ea zâmbea, dar în ei nu se vedea că-i recunoștea pe când se plimbau de la un vizitator la altul. Bonnie își desfăcuse larg brațele.

— Elena? Spuse. Sunt eu, Bonnie, ți-aduci aminte? Eram acolo când te-ai întors. Eu mă bucur să te văd.

Stefan încercă din nou.

— Elena, ți-aduci aminte? Ei sunt prietenii tăi, prietenii tăi cei buni. Fata asta înaltă, cu părul negru, e Meredith, iar spiridușul ăsta aprig e Bonnie, iar tipul ăsta cu o mutră atât de americană e Matt.

O tresărire trecu peste chipul Elenei și Stefan repetă:

— Matt.

— Și eu? Sau sunt invizibilă? spuse Caroline din prag.

Părea destul de binedispusă, dar Bonnie știa că lui Caroline îi venea să scrâșnească din dinți doar când îi vedea pe Stefan și Elena împreună, scăpați de pericol.

— Ai dreptate. îmi pare rău, spuse Stefan, și făcu ceva ce nici un băiat de optsprezece ani nu ar fi făcut-o fără să pară caraghios.

Luă mâna lui Caroline și o sărută cu grație și detașare, ca și cum ar fi fost un conte de acum aproape o jumătate de mileniu. Ceea ce, desigur, cam și era, își spuse Bonnie.

Caroline părea ușor îngâmfată — Stefan nu se grăbise deloc cu sărutatul mâinii. Acum el spuse:

— Iar ultima, dar nu cea din urmă, această frumusețe superb bronzată e Caroline. Apoi, cu blân-dețe, cu o voce pe care Bonnie îl auzise folosind-o doar de câteva ori de când îl știa ea, spuse: Nu-ți mai aduci aminte de ei, iubire? Aproape că au murit pentru tine — și pentru mine.

Elena plutea ușor, în picioare acum, săltând asemenea unui înotător care calcă apa.

— Am făcut-o pentru că te iubim, spuse Bonnie, și din nou își întinse brațele pentru o îmbrățișare. Dar nu ne-am gândit niciodată că o să vii înapoi, Elena.

Ochii ei se umplură de lacrimi, și adăugă:

— Te-ai întors la noi. Nu ne recunoști?

Elena pluti în jos până ajunsese în fața lui Bonnie. Pe chipul ei tot nu se citea recunoașterea, ci altceva. Era un soi de fericire și liniște nețarmurită. Elena radia o pace alinătoare și o dragoste necondiționată care o făcu pe Bonnie să respire adânc și să închidă ochii. O simțea asemeni căldurii soarelui pe față, asemeni oceanului în urechi. După o clipă, Bonnie își dădu seama că era în pericol să

plângă la simpla percepere a bunătății — un cuvânt care nu mai era aproape niciodată folosit în prezent. Unele lucruri pot încă să fie bune, într-un fel simplu, de neatins.

Elena era bună.

Și apoi, atingând-o cu blândețe pe Bonnie pe umăr, Elena pluti către Caroline. Își deschise brațele.

Caroline păru tulburată. Un val de roșeață îi cuprinse gâtul. Bonnie o văzu, dar nu o înțelese. Toți avuseseră o șansă de a simți emoțiile Elenei. Iar Caroline și Elena fuseseră prietene apropiate — până la Stefan, rivalitatea lor fusese prietenească. Era un lucru bun din partea Elenei să o aleagă pe Caroline pentru prima îmbrățișare.

Și apoi Elena intră în cercul brațelor ridicate în grabă de Caroline și când Caroline începu să zică "Eu am...", o sărută pe gură. Și nu fu doar un sărut ușor. Elena își înfășură mâinile în jurul gâtului lui Caroline și rămase așa. Câteva clipe lungi, Caroline rămase complet încremenită, ca și cum era în șoc.

Apoi se trase înapoi și se luptă să se smulgă din mâinile Elenei, la început încet, apoi atât de violent, încât Elena fu catapultată înapoi în aer, cu ochii mari.

Stefan o prinse, la fel ca un jucător care prinde o minge scurtă și înaltă.

— Ce dracu..?

Caroline își ștergea apăsat gura.

— Caroline!

Vocea lui Stefan era protectoare și hotărâtă.

— Nu înseamnă nimic din ce crezi tu, spuse el. Nu are nimic de-a face cu sexul. Ea doar te identifice, te învață. Poate să facă asta acum, când s-a întors la noi.

— Câinii de prerie, spuse Meredith cu acea voce rece, ușor distantă, pe care o folosea când voia să reducă tensiunea dintr-o cameră. Câinii de prerie se sărută atunci când se întâlnesc. E exact așa cum spui tu, Stefan, îi ajută să identifice anumiți indivizi...

Dar Caroline nu avea abilitatea lui Meredith de a se calma. Fusesse o idee foarte proastă să-și frece gura; își întinsese rujul stacojiu de jur împrejurul ei și acum arăta ca ieșită din filmul Logodnica lui Dracula.

— Ești nebună? Ce crezi că sunt eu? Și pentru că niște hamsteri fac asta, înseamnă că e-n regulă?

Era roșie ca racul la față, de la gât până la rădăcinile părului.

— Câinii de prerie. Nu hamsterii.

— Oh, cui îi pasă...

Caroline se întrerupse, căutând disperată în geanta ei până când Stefan îi întinse o cutie cu șervețele. El ștersese deja urmele stacojii

de ruj de pe gura Elenei. Caroline se năpusti în mica baie de lângă dormitorul de la mansardă și trânti cu putere ușa.

Bonnie și Meredith se priviră și răsuflară în același timp, zguduindu-se de răs. Bonnie imită scurt expresia lui Caroline și felul disperat în care își ștersese gura, mimând pe cineva care folosea șervețel după șervețel. Meredith clătină din cap muștrătoare. Dar ea și Stefan și Matt chicotiră înăbușit — știind că nu trebuiau să râdă. În mare parte, chicotitul reprezenta o eliberare a tensiunii — o văzuseră din nou vie pe Elena, după șase luni lungi fără ea — dar nu se puteau opri din răs.

Sau cel puțin nu putură până când o cutie de șervețele zbură afară din baie, aproape lovind-o în cap pe Bonnie — și toți își dădură seama că ușa trântită nu rămăsese închisă și că în baie era o oglindă. Bonnie zări în oglindă expresia lui Caroline și apoi îi întâlni privirea furioasă.

Mda, îi văzuse râzând de ea.

Ușa se închise din nou — și de data asta ca și cum ar fi fost lovită cu piciorul. Bonnie își băgă capul între umeri și își trecu degetele prin buclele scurte roșcate, dorindu-și ca podeaua să se desfacă și să o înghită.

— O să-mi cer iertare, spuse ea după ce înghiți nodul din gât, încercând să abordeze situația cu maturitate.

Apoi ridică privirea și își dădu seama că toți ceilalți erau mai preocupați de Elena, care în mod limpede era supărată pentru această respingere. E foarte bine că am pus-o pe Caroline să semneze jurământul ăla cu sânge, își spuse Bonnie. Și e bine că l-a semnat și știi-tu-cine. Dacă exista ceva ce Damon știa foarte bine, acestea erau consecințele.

Pe când se gândea la lucruri astea, se alătură celor strânși în jurul Elenei. Stefan încerca să o ia în brațe pe Elena; Elena încerca să se ducă după Caroline; iar Matt și Meredith îl ajutau pe Stefan și îi spuneau Elenei că totul era în regulă.

Când Bonnie veni lângă ei, Elena renunță să mai încerce să ajungă la baie. Chipul îi era trist, ochii albaștri înotau în lacrimi. Seninătatea Elenei fusese distrusă de durere și regret — iar dincolo de ele, o neliniște surprinzător de profundă. Intuiția lui Bonnie avu o tresărare.

Dar ea o mângâie pe Elena pe cot, singura parte din ea la care putea ajunge, și își alătură vocea corului:

— Nu știi că o s-o deranjeze. Nu i-ai făcut nici un rău.

Lacrimi ca niște boabe de cristal alunecau pe obrazii Elenei, și Stefan le prinse cu un șervețel, ca și cum fiecare era neprețuită.

— Crede că Caroline e rănită, spuse Stefan, și e îngrijorată pentru

ea — dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg.

Bonnie își dădu seama că de fapt Elena putea comunica — prin legătura minții.

— Și eu am simțit asta, spuse ea. Durerea. Dar spune-i... adică, Elena, promit să-mi cer iertare. O să mă umilesc.

— S-ar putea să fie nevoie să ne umilim cu toții, spuse Meredith. Dar între timp vreau să mă asigur că acest „înger inconștient” mă recunoaște pe mine.

Cu o expresie calmă și sofisticată, o luă pe Elena din brațele lui Stefan într-ale sale și apoi o sărută.

Din nefericire, momentul acesta coincise cu ieșirea lui Caroline din baie. Jumătatea de jos a feței sale era mai palidă decât cea de sus, după ce își ștersese orice urmă de machiaj: ruj, cremă de bronzat, fard de obraji, toată opera de artă. Se opri brusc și rămase holbându-se.

— Nu pot să cred! spuse pe un ton profund indignat. Încă mai faceți asta! E dez...

— Caroline!

Vocea lui Stefan suna a avertisment.

— Am venit aici ca s-o văd pe Elena. Caroline — frumoasa, mlădioasa Caroline, cu picioarele bronzate — își frământa mâinile, ca într-un teribil conflict interior. Pe vechea Elena. Și ce văd? E ca un bebeluș — nu poate vorbi. E ca un soi de guru care zâmbește încântat și plutește în aer. Iar acum e ca un soi de pervers...

— Oprește-te aici, spuse Stefan calm, dar hotărât. V-am spus, ar trebui să depășească primele simptome în doar câteva zile, considerând progresul făcut până acum.

Și el era diferit, într-un fel, își spuse Bonnie. Nu doar fericit că o are din nou pe Elena. E... oarecum mai puternic în miezul lui.

Stefan fusese întotdeauna calm înlăuntrul său; puterile ei îl simțeau asemenea unui ochi de apă limpede. Acum vedea că aceeași apă limpede se aduna și creștea ca un tsunami.

Ce-ar fi putut să-l schimbe atât de mult pe Stefan?

Răspunsul îl primi imediat, deși sub forma unei întrebări. Elena era încă în parte spirit — asta îi spunea intuiția lui Bonnie. Ce se întâmpla dacă beai sângele unei persoane aflate în acea stare?

— Caroline, hai s-o lăsăm baltă, spuse Bonnie. Îmi pare rău, îmi pare foarte, foarte rău pentru... știi tu. Am greșit, și îmi pare rău.

— Oh, îți pare rău. Oh, acum totul e în regulă, da?

Vocea lui Caroline era plină de venin, și îi întoarse hotărâtă spatele lui Bonnie. Bonnie fu surprinsă să simtă în ochi înțepătura lacrimilor.

Elena și Meredith continuau să stea îmbrățișate, fiecare cu obraji

uzi de lacrimile celeilalte. Se uitau una la alta și Elena zâmbea.

— Acum o să te recunoască oriunde, îi spuse Stefan lui Meredith. Nu doar chipul tău, dar și... ei, interiorul, sau cel puțin forma lui. Ar fi trebuit să vă spun despre asta înainte, dar eu sunt singurul pe care l-a "cunoscut" și nu mi-am dat seama...

— Ar fi trebuit să-ți dai seama! strigă Caroline, învârtindu-se prin cameră ca un leu în cușcă.

— Ei, deci ai sărutat o fată pe gură, și ce dacă? explodează Bonnie. Ce crezi, acum o să-ți crească barba?

Ca și cum conflictul din jurul ei i-ar fi dat forță, Elena se înalță brusc. În clipa următoare, zbură șuierând prin cameră, ca și cum ar fi ieșit dintr-un tun; părul îi pocnea încărcat cu electricitate când se oprea brusc sau se întorcea dintr-odată. Zbură de două ori în jurul camerei și când se profilă pe fereastra veche și plină de praf, Bonnie își spuse: Vai de mine! Trebuie să-i luăm niște haine! Se uită la Meredith și văzu că și Meredith se gândea la același lucru. Da, trebuiau să-i ia Elenei niște haine — și mai ales lenjerie.

Când Bonnie se apropie de Elena, timidă, de parcă nu mai fusese niciodată sărutată, Caroline explodează.

— Faceți chestia asta întruna!

Practic, acum țipa, își spuse Bonnie.

— Ce-ați pățit? Nu mai aveți nici un pic de morală?

Asta, din păcate, dădu naștere unei alte serii de chicoteli înăbușite de tipul nu-trebuie-să-râd din partea lui Bonnie și Meredith. Chiar și Stefan se întoarse brusc cu spatele. Galanteria lui față de un oaspete pierdea în mod limpede bătălia.

Nu doar un oaspete, se gândi Bonnie, ci o fată cu care el ajunsese destul de departe, căci Caroline nu se rușinase să anunțe toată lumea atunci când pusese mâna pe el. Cam atât de departe cât pot merge vampirii, își aminti Bonnie, ceea ce nu însemna până la capăt. Ceva despre schimbul de sânge în loc de... ei, în loc să O Faci. Dar el nu era singurul despre care se lăudase Caroline. Caroline era dezgustătoare.

Bonnie aruncă o privire către Elena și văzu că Elena se uita la Caroline cu o expresie ciudată. Nu ca și cum Elena se temea de ea, ci mai degrabă de parcă Elena era îngrijorată profund pentru ea.

— Te simți bine? șopti Bonnie.

Spre surprinderea ei, Elena încuviință tăcut, apoi se uită la Caroline și clătină din cap. O privi cu atenție din cap până-n picioare, cu expresia unui doctor nedumerit care examinează un pacient foarte grav bolnav.

Apoi pluti până la Caroline, cu o mână întinsă spre ea.

Caroline se feri, ca și cum ideea că Elena o putea atinge o

scârbea. Nu, nu o scârbea, își spuse Bonnie, ci o speria.

— De unde să știu eu ce-o să facă acum? spuse răstit Caroline, dar Bonnie știa că nu acesta era motivul adevărat pentru spaima ei.

Ce se întâmplă aici? se întrebă. Elena se temea pentru Caroline, iar Caroline se temea de Elena. Ce înseamnă asta?

Simțurile paranormale ale lui Bonnie îi făceau pielea ca de găină. Era ceva în neregulă cu Caroline, simțea Bonnie, ceva ce nu mai întâlnise până acum. Și aerul... Parcă se îngroșa, ca și cum se pregătea o furtună.

Caroline se întoarse brusc pentru a-și feri fața de privirea Elenei. Trecu în spatele unui scaun.

— Ține-ți-o naibii departe de mine, da? N-o s-o mai las să pună mâna pe mine..., începu, când Meredith schimbă întreaga situație cu două cuvinte rostite calm.

— Ce-ai spus? zise Caroline, tresărind.

—

5

Damon mergea cu mașina fără nici o țintă când o văzu pe fată. Era singură și pășea pe trotuar, cu părul ei roșu Tițian fluturând în vânt, cu brațele încărcate de pachete.

Imediat, Damon făcu pe cavalerul. Opri mașina, așteptă ca fata să mai facă doi-trei pași mari pentru a ajunge lângă el — che gambe! — și apoi sări jos și se grăbi să deschidă portiera pentru ea.

După cum se dovede, numele ei era Damaris.

Câteva clipe mai târziu, Ferrariul gonia din nou pe drum, atât de repede, încât părul roșu al lui Damaris flutura în urma ei ca un banner. Era o tânără care merita pe deplin genul de complimente menite a cufunda în transă pe care Damon le împărțise cu generozitate toată ziua — ceea ce era un lucru bun, își spuse el laconic, căci imaginația lui era aproape secată.

Dar ca să o flateze pe această creatură minunată, cu aura ei de păr roșu-auriu și pielea albă ca laptele, nu avea nevoie deloc de imaginație. Nu se aștepta la probleme din partea ei, și plănuia să rămână cu ea și peste noapte.

Veni, vidi, viei, se gândi Damon și aruncă un zâmbet parșiv în aer. Și apoi rectifică: Ei, poate că nu am cucerit încă, dar pun rămășag pe Ferrariul meu că o fac în curând.

Se opriră la o intersecție cu sens giratoriu și când Damaris își scăpă geanta și se aplecă să o ridice, el îi văzu ceafa, unde acele fire

roșcate fine arătau uluitor de delicat pe albeața pielii ei.

O sărută imediat pe ceafa, dintr-un impuls, și descoperi că e la fel de moale ca pielea unui bebe-luș — și caldă sub buzele lui. Ii îngăduise o totală libertate de acțiune, curios să vadă dacă îi trage o palmă, dar ea doar își îndreptase spatele și trăsese de câteva ori aer în piept, tremurat, înainte să-i dea voie să o ia în brațe și să o sărute — o ființă tremurătoare, fierbinte, nesigură, cu ochii ei albastru-închis rugători și în același timp încercând să reziste.

— Eu... n-ar fi trebuit să te las să faci asta. N-o să te mai las. Acum vreau să merg acasă.

Damon zâmbi. Ferrariul lui era în siguranță. Cedarea ei finală avea să fie deosebit de plăcută, se gândi el pe când își continuau drumul în mașină.

Dacă se va dovedi atât de maleabilă pe cât părea să fie, ar putea chiar să o păstreze câteva zile, ar putea chiar să o Schimbe.

Acum însă simțea o neliniște interioară, și asta îl deranja. Era vorba de Elena, desigur. Era atât de aproape de ea, la pensiune, și nu îndrăznea să ceară să o vadă, din cauza a ceea ce ar putea el să facă. Oh, fir-ar să fie, ceea ce ar fi trebuit să fac deja, își spuse brusc, cu vehemență. Stefan avusese dreptate — azi era ceva în neregulă cu el.

Se simțea frustrat, într-o măsură pe care nu ar fi crezut-o posibilă. Ceea ce ar fi trebuit să facă era să-i fi strivit fața fratelui său în pământ, să-i sucească gâtul ca unei păsări, și apoi să urce scările alea înguste și dărăpănate și să o aibă pe Elena, fie că ea voia sau nu. N-o făcuse până acum din cauza unui sentimentalism stupid, gândindu-se la țipetele ei disperate atunci când el i-ar ridica acea bărbie minunată și și-ar înfige caninii umflați, dureroși, în gâtul ei alb ca zăpada.

În mașină se auzea un zgomot de fond.

— ...nu crezi? spunea Damaris.

Plictisit și prea ocupat cu fantezia lui ca să încerce să descopere ce-i înregistrase mintea din tot ce rostise ea, îi spuse să tacă și ea închise imediat gura. Damaris era foarte frumoasă dar una stomata — o prostuță zăpăcită. Acum stătea cu părul ei roșu Tițian fluturând în vânt, dar cu o privire goală, cu pupilele contractate, perfect nemișcată.

Și totul de pomană. Damon scoase un șuierat de exasperare. Nu se putea întoarce în reveria lui; chiar și în tăcere, plânsetul imaginar al Elenei îl împiedica.

Dar nu va mai exista plâns odată ce o va transforma în vampir, îi sugeră o voce mică în mintea lui. Damon își plecă ușor capul într-o parte și se lăsă pe spate, ținând trei degete pe volan. Se gândise cândva să și-o facă Prințesa întunericului — de ce nu s-ar mai gândi din nou la asta? I-ar aparține lui pe de-a-ntregul, și dacă el ar trebui

să renunțe la sângele ei muritor... ei, de fapt nu căpăta nimic din el acum, nu? șopti vocea insinuantă. Elena, palidă și strălucind cu o aură vampirească de Putere, cu părul ei de un blond aproape alb, cu o rochie neagră mângâindu-i pielea de satin. Ei da, iată o imagine care ar face să bată mai puternic inima oricărui vampir

O dorea mai mult ca niciodată acum, după ce fusese spirit. Chiar și ca vampir și-ar păstra cea mai mare parte din natura ei, și el și-o putea imagina: lumina ei alături de întunecimea lui, pielea ei albă și moale în brațele lui puternice, în jacheta de piele neagră. Ar acoperi acea gură perfectă cu sărutări, i-ar tăia răsuflarea cu ele...

La ce se gândea acum? Vampirii nu sărută așa de plăcere — în special alți vampiri. Sângele, vânatoarea era totul. Să săruți mai mult decât era necesar pentru a-ți cuceri victima era ceva inutil; nu putea duce nicăieri. Doar idioții sentimentali ca fratele lui își băteau capul cu asemenea prostii. Un cuplu de vampiri putea să împartă sângele unei victime muritoare, lovind amândoi odată, controlând amândoi mintea victimei — uniți prin legătura minții. Așa își găseau ei plăcerea.

Și totuși, Damon se simțea incitat de ideea de a o săruta pe Elena, de a o săruta cu forța, de a simți cum șovăie brusc în disperarea de a se îndepărta de el — acea mică ezitare care vine chiar înainte de a-i răspunde, de a i se dărui lui cu totul.

Poate că îmi pierd mințile, se gândi Damon, intrigat. Din câte își amintea, nu își mai pierduse niciodată mințile, și într-un fel era tentat de idee. De multe secole nu mai simțise genul acesta de exaltare.

Cu atât mai bine pentru tine, Damaris, își spuse el. Ajunsesse în locul unde Sycamore Street pătrundea pentru scurt timp în Pădurea Veche și drumul era șerpuit și periculos. Nepăsător, se întoarse către Damaris să o trezească din nou, observând cu satisfacție că buzele ei aveau culoarea naturală a cireșelor, fără ruj. O sărută ușor, apoi așteptă să-i simtă răspunsul.

Plăcere. Îi văzu mintea îmblânzindu-i-se și devenind rozalie de plăcere.

Aruncă o privire înainte la drum și apoi încercă din nou, de data asta prelungind sărutul. Fu încântat de răspunsul ei, de răspunsurile amândurora. Era uluitor. Trebuie să aibă legătură cu cantitatea de sânge pe care o băuse, mai multă decât până acum într-o singură zi, sau cu combinația...

Brusc se văzu nevoit să-și îndrepte atenția de la Damaris către drum. Un animal mic, roșcat, apăruse ca prin minune pe drum, înaintea mașinii. În mod normal, Damon nu făcea în mod special în așa fel încât să calce iepuri, porci-spinoși sau alte animale, dar acesta îl deranjase într-un moment esențial. Apucă volanul cu ambele mâini

și, cu ochii negri și reci precum gheața din adâncurile unei peșteri glaciale, se îndreptă direct către creatura aceea roșcată.

Nu era foarte mică — or să se hurduce puțin.

— Țin-te bine, murmură el către Damaris.

În ultimul moment, chestia roșcată se feri.

Damon răsuci cu o smucitură volanul ca să o urmeze și apoi se trezi în fața unui șanț. Doar niște reflexe supraomenești de vampir — și răspunsul prompt al unui vehicul foarte scump — i-ar fi putut împiedica să nu aterizeze în șanț. Din fericire, Damon le avu pe amândouă, și mașina se răsuci într-o curbă strânsă, cu cauciucurile scârțâind și scoțând fum în semn de protest.

Și nici o hurducătură.

Damon sări peste portieră dintr-o singură mișcare și se uită în jur. Dar orice ar fi fost, dispăruse complet, la fel de misterios pe cât apăruse.

Sconosciuto. Straniu.

Și-ar fi dorit să nu meargă prin soare; lumina strălucitoare a după-amiezii îi micșora considerabil acuitatea vizuală. Dar zărise fugăr acea creatură pe când se apropiase, și i se păruse deformată. Ascuțită la un capăt și ca un soi de evantai la celălalt.

Mă rog.

Se întoarse la mașină, unde Damaris avea o criză de isterie. Damon nu era dispus să răsfețe pe nimeni, așa că pur și simplu o făcu să doarmă. Ea se lăsă din nou moale în scaun, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji, nebăgate în seamă de nimeni. Damon urcă la loc în mașină cu un sentiment de frustrare. Dar acum știa ce voia să facă azi. Voia să găsească un bar — fie prăpădit și ieftin sau imaculat și scump — și voia să găsească un alt vampir. Pentru că Fell's Church era un punct atât de fierbinte pe harta liniilor de forță magică, asta nu ar trebui să fie greu de găsit în împrejurimi. Vampirii și alte creaturi ale întunericului erau atrase către locurile fierbinți la fel ca bondarii spre caprifoi.

Și pe urmă voia o luptă. Va fi cu totul nedreaptă

— din câte știa Damon, el era cel mai puternic vampir rămas prin acele locuri, plus că era plin ochi de un cocktail de sânge de la cele mai grozave fecioare din Fell's Church. Nu-i păsa. Simțea nevoia să-și verse frustrarea pe ceva și — își fulgeră zâmbetul acela incandescent, inimitabil, al lui, aruncat în eter — un vârcolac sau un vampir sau vreo altă creatură întunecată avea să-și găsească sfârșitul. Poate nu doar una, dacă era suficient de norocos să găsească mai multe. După care — delicioasa Damaris drept desert.

În definitiv, viața era frumoasă. Iar ne-viața, își spuse Damon, cu ochii strălucindu-i periculos în spatele ochelarilor de soare, era chiar

și mai frumoasă. Nu avea de gând să stea bosumflat pentru că nu putea să o aibă imediat pe Elena. Avea să iasă în lume, să se distreze și să devină mai puternic — și apoi, curând, avea să se ducă la fratele lui mai mic, la papă-lapte acela jalnic, și să o ia.

La un moment dat, își aruncă privirea întâmplător în oglinda retrovizoare a mașinii. Printr-o ciudățenie a luminii sau din cauza unui fenomen atmosferic bizar, păru să-și vadă ochii prin ochelarii de soare — și erau de un roșu arzător.

6

Am spus: ieși afară, repetă Meredith către Caroline, la fel de calmă. Ai spus lucruri "care n-ar trebui să fie niciodată spuse într-un loc civilizat. Întâmplător, asta e camera lui Stefan — și da, el ar trebui să te dea afară de aici. O fac eu în locul lui, însă, pentru că el nu ar cere niciodată unei fete — și unei foste prietene, aș putea să adaug — să iasă dracului din camera lui.

Matt își dresese glasul. Se retrăsese într-un colț și toată lumea uitase de el. Acum spuse:

— Caroline, te știu de prea multă vreme ca să fiu formal, și Meredith are dreptate. Dacă vrei să spui genul de lucruri pe care le-ai spus despre Elena, fa-o undeva departe de Elena. Dar, ascultă, un lucru știu. Indiferent ce a făcut Elena când a fost... când a fost aici jos înainte — vocea lui coborî puțin mirată, și Bonnie știu că voia să spună când Elena era pe Pământ — acum e pe cât de aproape e posibil de un înger. Acum ea e... e... complet...

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

— Pură, spuse calmă Meredith, completând pentru el propoziția.

— Da, aprobă Matt. Da, pură. Tot ceea ce face e pur. Și, oricum, nu că vreunul din cuvintele tale urâte ar putea să o murdărească, dar nouă, celorlalți, nu ne place să te auzim.

Se auzi un "mulțumesc" șoptit dinspre Stefan.

— Oricum plecam, spuse Caroline, printre dinți acum. Și să nu îndrăznești să-mi ții mie predici despre puritate. Aici, cu tot ce se petrece! Probabil că doar vrei să te uiți la două fete care se sărută. Probabil că...

— Ajunge, spuse Stefan aproape lipsit de expresie, și Caroline se trezi ridicată, scoasă pe ușă și lăsată acolo de niște mâini invizibile.

Geanta ei o urmă. Apoi ușa se închise încet. Bonnie simți cum i se ridică părul de pe ceafa.

Asta era Putere, într-o cantitate atât de mare, încât simțurile ei

paranormale fură uluite și temporar paralizate. Să o muți pe Caroline — și nu era o fată micuță — asta chiar cerea Putere.

Poate că Stefan se schimbase la fel de mult ca și Elena. Bonnie aruncă o privire către Elena, a cărei seninătate era tulburată din cauza lui Caroline.

Aș putea să-i îndepărtez gândurile de la ea și poate să merit un mulțumesc de la Stefan, își spuse Bonnie. O bătău ușor pe Elena pe genunchi și când ea se întoarse, Bonnie o sărută.

Elena puse capăt sărutului foarte repede, ca și cum s-ar fi temut să nu pornească din nou vreun holocaust. Dar Bonnie înțelese imediat de ce Meredith spusese că nu e nimic sexual în sărutul ei. Era... mai degrabă ca și cum ar fi fost examinată de cineva care își folosea toate simțurile la capacitatea maximă. Când Elena se desprinsese de Bonnie, îi zâmbi larg la fel cum făcuse și cu Meredith, cu toată tristețea ștearsă de... da, de puritatea sărutului. Iar Bonnie simți ca și cum o parte din pacea Elenei pătrunsese și în ea.

— ...ar fi trebuit să ne dăm seama că nu e bine s-o aducem pe Caroline, îi spunea Matt lui Stefan, îmi pare rău că am intervenit. Dar eu o știu pe Caroline, și ar fi putut să mai bată câmpii încă vreo jumătate de oră, fără să plece de fapt.

— Stefan s-a ocupat de asta, spuse Meredith, sau a fost și Elena?

— Eu am făcut-o, răspuse Stefan. Matt a nimerit-o: putea să vorbească întruna fără să plece de fapt. Și pur și simplu nu sunt dispus să las pe nimeni să vorbească atât de urât despre Elena în prezența mea.

De ce discută despre asemenea lucruri? se întrebă Bonnie. Dintre toți cei pe care îi cunoștea ea, Meredith și Stefan erau cel mai puțin înclinați să pălăvrăgească, dar iată-i acum, spunând lucruri care nici nu trebuiau spuse. Apoi își dădu seama că era pentru Matt, care se mișca încet dar hotărât către Elena.

Bonnie se ridică repede, la fel de sprintenă de parcă ar fi putut zbura, și reuși să treacă de Matt fără să-l privească. Apoi rămase lângă Meredith și Stefan pălăvrăgind — mă rog, oarecum pălăvrăgind — despre ce se întâmplase. Caroline reprezenta un dușman de temut, toată lumea era de acord, și nimic nu părea să o învețe că tot ce uneltea împotriva Elenei se întorcea de fiecare dată împotriva ei. Bonnie ar fi putut pune rămașag că exact în acest moment urzea un nou plan împotriva lor.

— Se simte mereu singură, spuse Stefan, ca și cum ar fi vrut să îi găsească scuze. Vrea să fie acceptată, de către oricine, în orice condiții... dar se simte... izolată. De parcă nimeni care a ajuns cu adevărat să o cunoască nu are încredere în ea.

— E tot timpul în defensivă, fu de acord Meredith. Dar ar putea

să arate măcar puțină recunoștință. În definitiv, doar acum o săptămână am eliberat-o și i-am salvat viața.

Era mai mult de-atât, se gândi Bonnie. Intuiția ei încerca să-i spună ceva — ceva despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla înainte să fi reușit ei să o salveze pe Caroline — dar o ignoră, pentru că era atât de furioasă pentru Elena.

— De ce ar trebui să aibă cineva încredere în ea? îl întrebă pe Stefan.

Bonnie furișă o privire în spatele ei. Elena în mod clar avea să îl recunoască de acum înainte pe Matt oriunde, iar Matt părea gata să leșine.

— Sigur, continuă Bonnie, Caroline e frumoasă, dar asta-i tot. Niciodată nu a avut un cuvânt bun pentru cineva. Tot timpul inventează micile ei jocuri... și... și știu că și noi făceam așa ceva... dar jocurile ei urmăresc întotdeauna ca toți ceilalți să pice prost. Sigur, poate să înșele cea mai mare parte a băieților — o bruscă neliniște o cuprinsese și vorbe mai tare pentru a o îndepărta — dar dacă ești fată, ea nu e decât o pereche de picioare lungi și...

Bonnie se opri, pentru că Meredith și Stefan încremeniseră, cu expresii identice de Oh-Doamne-nu-din-nou pe față.

— Și are și un auz foarte bun, spuse o voce tremurândă și amenințătoare de undeva din spatele lui Bonnie.

Bonnie simți cum inima îi bate în gât. Așa pățești dacă îți ignori premonițiile.

— Caroline...

Meredith și Stefan încercau să pună în funcțiune controlul de avarie, dar era prea târziu. Caroline intră în cameră pe picioarele ei lungi ca și cum nici nu voia să atingă podeaua lui Stefan. Dar, în mod ciudat, avea în mână pantofii ei cu toc înalt.

— M-am întors să-mi iau ochelarii de soare, spuse ea, cu aceeași voce tremurătoare. Și am auzit suficient ca să știu acum ce gândesc despre mine așa-zisii mei "prieteni".

— Nu, nu ai auzit, spuse Meredith, brusc pe atât de vorbăreată, pe cât de mută rămăsese Bonnie. Ai auzit niște oameni foarte furioși răbufnind după ce tocmai i-ai insultat.

— Și pe urmă, spuse Bonnie, recăpătându-și dintr-odată glasul, ai sperat să auzi ceva. De-asta ți-ai scos pantofii. Ai stat chiar lângă ușă și ai tras cu urechea. Nu-i așa?

Stefan închise ochii.

— E vina mea, spuse. Ar fi trebuit să...

— Nu, n-ar fi trebuit, îi spuse Meredith, apoi, către Caroline: Și dacă poți să-mi spui un singur cuvânt rostit de noi care să nu fie adevărat, sau care să fie exagerat — poate doar cu excepția a ceea ce

a zis Bonnie, iar Bonnie e... doar Bonnie. Oricum, dacă poți să-mi spui un singur cuvânt rostit de noi ceilalți care să nu fie adevărat, eu o să-ți cer iertare.

Caroline nu o asculta. Caroline avea un tic nervos și fața ei frumoasă, acum purpurie, se strâmba în convulsii, plină de furie.

— Oh, sigur că o să-mi ceri iertare, spuse ea, răsucindu-se pentru a-și îndrepta arătătorul cu unghie lungă către fiecare dintre ei. O să regretați cu toții. Și dacă mai încerci o dată pe mine chestia aia... vampirească-vrăjitoarească, îi spuse lui Stefan, am prieteni... prieteni adevărați... care ar vrea să afle despre ea.

— Caroline, în după-masa asta ai semnat un contract...

— Oh, cui îi pasă?

Stefan se ridică în picioare. Acum era întuneric în încăperea cea mică, cu ferestre prăfuite, și veioza de pe noptieră proiecta umbra lui Stefan înaintea sa. Bonnie o privi și apoi o înghionti pe Meredith, simțind cum i se ridică firișoarele de păr pe ceafa și brațe. Umbra era surprinzător de întunecată și surprinzător de înaltă. Umbra lui Caroline era palidă, transparentă și scurtă — o imitație de umbră pe lângă cea foarte reală a lui Stefan.

Senzația de furtună revenise. Acum Bonnie tremura; încerca, dar nu reușea să-și oprească tremurul care o cuprinsese, ca și cum fusese aruncată brusc într-o apă rece ca gheața. Era o răceală care îi pătrunsese direct în oase și mușca lacom din ele, ca un uriaș feroce, sfâșiind unul câte unul straturile de căldură, și acum Bonnie începea să tremure foarte tare...

Ceva se întâmpla cu Caroline în întuneric... Ceva venea din ea... sau venea pentru ea... sau poate amândouă. În orice caz, acum era în jurul ei, și o înconjura și pe Bonnie, iar tensiunea era atât de densă încât Bonnie se simțea sufocată, iar inima îi bătea nebunește. Lângă ea, Meredith — Meredith cea realistă, cu capul pe umeri — se foi stingheră.

— Ce...? începu Meredith în șoaptă.

Deodată, ca într-o coreografie perfectă realizată de lucrurile din întuneric, ușa camerei lui Stefan se închise cu zgomot... Lampa, o lampă electrică obișnuită, se stinse... jaluzelele vechi de la fereastră coborâră cu un zdrăngănit puternic, cufundând încăperea într-un întuneric brusc și desăvârșit.

Și atunci Caroline țipă. Era un sunet îngrozitor — crud, ca și cum fusese jupuit asemenea cărnii vii de pe șira spinării lui Caroline și tras afară din gâtulejul ei.

Bonnie țipă și ea. Nu se putu abține, deși țipătul ei sună prea slab și prea lipsit de vlagă, ca un ecou, nu ca acel sunet de coloratură al lui Caroline. Slavă Domnului că cel puțin Caroline nu mai țipa.

Bonnie reuși să oprească noul țipăt care i se aduna în gât, deși acum tremura mai tare. Meredith o cuprinsese strâns cu un braț, dar când întunericul și tăcerea se prelungiră și Bonnie continuă să tremure, Meredith se ridică și o împinse violent către Matt, care păru uimit și stânjenit, dar încercă stângaci să o ia în brațe.

— Nu e atât de întuneric odată ce ți se obișnuiesc ochii, spuse el.

Vocea îi era răgușită, ca și cum i se uscaseră gâtul și avea nevoie de apă. Dar erau cele mai potrivite cuvinte, pentru că dintre toate lucrurile îngrozitoare din lume, cel mai mult se temea Bonnie de întuneric. În întuneric erau lucruri, lucruri pe care doar ea le vedea, în ciuda tremurului cumplit, reuși să stea în picioare sprijinindu-se de el — și apoi icni, cu răsufierea tăiată, și îl auzi și pe Matt icnind.

Elena strălucea. Nu doar atât, dar strălucirea se întindea în spatele ei și de-o parte și de alta, într-o pereche de... minunat conturate și fără nici o îndoială vizibile... aripi.

— A-are aripi, șopti Bonnie, și bâlbâiala ei se datora mai degrabă tremuratului decât temerii sau uimirii pline de venerație.

Acum Matt se agăța de ea, ca un copil; în mod clar nu putea răspunde.

Aripile se mișcau odată cu răsufierea Elenei. Stătea așezată pe aer, fără să se miște acum, cu o mână întinsă înainte cu degetele desfăcute, într-un gest de negare.

Elena vorbea. Nu era o limbă pe care Bonnie o mai auzise până atunci; se îndoia că era o limbă folosită de oamenii de pe Pământ. Cuvintele erau tăioase, ascuțite, asemenea unei ploi de cioburi de cristal care căzuse de undeva de foarte sus și de foarte departe.

Forma cuvintelor aproape căpăta un sens în mintea lui Bonnie, căci abilitățile ei paranormale erau intensificate de imensa Putere a Elenei. Era o Putere care se înălța mândră și curajoasă în fața întunericului și acum îl mătura din calea sa... făcea ca lucrurile din beznă să fugă din fața ei, cu ghearele zgâriind în toate direcțiile. Cuvinte tăioase precum gheața le urmau, alungându-le acum...

Iar Elena... Elena era la fel de sfâșietor de frumoasă ca atunci când fusese vampir, și părea aproape la fel de palidă ca aceștia.

Dar și Caroline striga. Folosea cuvinte puternice de Magie Neagră, iar lui Bonnie i se părea că din gură îi ieșeau umbrele a tot felul de lucruri întunecate și oribile: șopârle și șerpi și păianjeni cu multe picioare.

Era un duel, o înfruntare de magii. Dar cum învățase Caroline atâta magie întunecată? Nici măcar nu era o vrăjitoare prin descendență, ca Bonnie.

Afară, înconjurând camera lui Stefan, se auzea un sunet ciudat, aproape ca un elicopter. Vâjvâjvâjvâjvâj... O îngrozea pe Bonnie.

Dar trebuia să facă ceva. Era celtă prin strămoșii ei și medium pentru că nu avea încotro, și trebuia să o ajute pe Elena. Încet, ca și cum încerca să înainteze împotriva unor vânturi sălbatice, Bonnie se apropie împiedicat pentru a-și așeza mâna pe mâna Elenei, pentru a-i oferi Elenei puterea ei.

Când Elena îi strânse mâna, Bonnie își dădu seama că Meredith se afla de cealaltă parte. Lumina creșu. Lucrurile târâtoare ca niște șopârle, cu gheare zgârietoare, fugiră de lumină, țipând și luptându-se unul cu altul pentru a scăpa.

În clipa următoare, Elena se prăbușise. Aripile dispăruseră.

Lucrurile întunecate cu gheare dispăruseră și ele. Elena le alungase, folosind cantități uriașe de energie pentru a le copleși cu Putere Albă.

— O să cadă, șopti Bonnie, uitându-se la Stefan. A folosit o magie atât de puternică...

Și atunci, în clipa în care Stefan dădu să se întoarcă spre Elena, se întâmplară mai multe lucruri deodată, ca și cum camera era prinsă în fulgerări de lumină stroboscopică.

O fulgerare. Jaluzele de la fereastră se ridicară, cu un zăngănit furios.

O altă fulgerare. Lampa se aprinse din nou, în mâinile lui Stefan. Probabil că încercase să vadă ce e cu ea.

O altă fulgerare. Ușa camerei se deschise încet, scârțâind, parcă încercând să compenseze zgomotul pe care îl făcuse când se trântise.

Încă o fulgerare. Caroline era acum pe podea, târându-se în patru labe, gâfâind. Elena învinsese...

Elena se prăbuși.

Doar cineva cu reflexe inuman de rapide ar fi putut s-o prindă, mai ales din cealaltă parte a camerei. Dar Stefan aruncase lampa către Meredith și străbătuse distanța mai repede decât îl putuseră urmări ochii lui Bonnie. În clipa următoare o ținea în brațe pe Elena, strângând-o protector.

— Oh, la dracu spuse Caroline.

Dâre negre de rimei îi brăzdau fața, dându-i o înfățișare nu foarte omenească. Îl privi pe Stefan cu o ură fâțișă. El îi întoarse privirea grav — nu, sever.

— Nu-l invoca pe Diavol, spuse el foarte încet. Nu aici. Nu acum. Diavolul s-ar putea să audă și să răspundă.

— De parcă n-a făcut-o deja, spuse Caroline, și în acel moment era vrednică de milă — arăta distrusă, jalnică.

Ca și cum ar fi început ceva pe care nu mai știa cum să-l oprească.

— Caroline, ce vrei să spui? Stefan îngenunche lângă ea. Vrei să

spui că deja... ai făcut un soi de târg...?

— Au, spuse Bonnie, brusc și fără să vrea, destrămând atmosfera prevestitoare de rău din camera lui Stefan.

Una dintre unghiile lui Caroline se rupsesse și lăsase o dâră de sânge pe podea. Caroline îngenunchease în pata de sânge, întinzând totul. Bonnie simți o zvâcnire de durere, prin simpatie, în buricele degetelor ei, asta până când Caroline începu să-și fluture mâna însângărată către Stefan. Atunci simpatia lui Bonnie se transformă în greață.

Vrei să lingi puțin? spuse Caroline.

Vocea și fața i se schimbaseră cu totul, și nici măcar nu se mai străduia să ascundă asta.

— Oh, hai, Stefan, continuă ea pe un ton batjo- coritor, tu acum chiar bei sânge omenesc, nu-i așa? Omenesc sau... ce-o fi ea, ce-o fi devenit. Mai nou, voi doi zburăți ca niște lilieci împreună, nu?

— Caroline, șopti Bonnie, nu le-ai văzut? Aripile ei...

— Exact ca un liliac — sau deja un alt vampir.

Stefan a făcut-o...

— Și eu le-am văzut, spuse Matt pe un ton categoric, din spatele lui Bonnie. Nu erau aripi de liliac.

— Nu are nimeni ochi? spuse Meredith de unde stătea, lângă lampă. Uitați-vă.

Se aplecă și când se ridică din nou avea în mână o pană albă, lungă, care strălucea în lumină.

— Atunci poate e o cioară albă, spuse Caroline.

Asta ar fi foarte potrivit. Și nici nu pot să cred cum toți... toți... vă gudurați pe lângă ea ca și cum ar fi un soi de prințesă. întotdeauna favorită tuturor, asta ești, nu, Elena?

— Termină, spuse Ștefan.

— A tuturor, asta e cuvântul-cheie, scuipe Caroline.

— Termină.

— Felul în care îi sărutai pe toți, unul după altul. Caroline se cutremură într-un gest dramatic.

Toată lumea pare să fi uitat, dar asta semăna mai degrabă cu...

— Termină, Caroline.

— Adevărata Elena.

Vocea lui Caroline devenise prefăcut afectată, dar nu-și putea ascunde veninul, își spuse Bonnie.

— Pentru că oricine te cunoaște știe ce erai de fapt înainte ca Stefan să ne ferească cu prezența lui irezistibilă. Erai...

— Caroline, oprește-te imediat...

— O târfa! Asta e! Doar o târfa ieftină, a tuturor!

Se auzi un soi de icnet colectiv, ca și cum tuturor li se tăiasă răsuflarea. Stefan se albi, iar buzele lui se strânseseră într-o linie crispată. Bonnie simți că se înăbușă, gătită de cuvinte, de explicații, de reproșuri pentru purtarea lui Caroline. Poate că Elena a avut atâția prieteni câte stele pe cer, dar până la urmă renunțase la tot — pentru că se îndrăgostise — nu că ar ști ceva despre asta Caroline.

— Acum nu mai aveți nimic de spus? Caroline era sfidătoare. Nu puteți găsi nici un răspuns șmecher? V-a păpat liliacul limba?

Incepu să râdă, dar era un râs forțat, sticlos, și apoi cuvintele se revărsară din ea aproape ca scăpate de sub control, toate acele cuvinte care nu trebuiau rostite în public. Bonnie le spusese poate și ea la un moment dat, dar aici, și acum, ele formau un torent de o forță înveninată. Cuvintele lui Caroline se adunau și urcau într-un soi de crescendo — ceva avea să se întâmple — acel gen de forță care nu poate fi stăpânită...

Reverberații, își spuse Bonnie când valurile de sunete începură să se adune.

Sticlă, îi spuse intuiția. Îndepărtează-te de sticlă.

Stefan abia avu timp să se răsucească spre

Meredith și să strige:

— Aruncă lampa.

Și Meredith, care nu avea doar reacții rapide, ci era și o aruncătoare de baseball de o mare precizie, o înșfacă și o lănsă spre... nu, prin...

...o explozie când lampa de porțelan se făcu fă- râme...

...fereastra deschisă.

Același zgomot se auzi și în baie. Oglinda explodase în spatele ușii închise.

Apoi Caroline o pălmui pe Elena peste față.

Lovitura lăsa o pată sângerie, pe care Elena o pipăi cu grijă. Lăsa și o urmă albă de palmă, care deveni roșie. Expresia de pe chipul Elenei putea să stoarcă lacrimi și unei stânci.

Și apoi Stefan făcu ceea ce Bonnie consideră cel mai ciudat lucru cu putință. O puse foarte încet pe Elena pe podea, o sărută pe fețișoara ridicată spre el și se întoarse către Caroline.

Își puse mâinile pe umerii ei, fără să o scuture, doar ținând-o nemișcată, forțând-o să se uite la el.

— Caroline, spuse, încetează. întoarce-te. De dragul vechilor tăi prieteni care țin la tine, întoarce-te. De dragul familiei care te iubește, întoarce-te. De dragul sufletului tău nemuritor, întoarce-te.

întoarce-te la noi!

Caroline doar îl privi beligerantă.

Stefan se întoarce pe jumătate către Meredith, cu o grimasă.

— Chiar nu sunt făcut pentru așa ceva, spuse el strâmbându-se. Nu e punctul meu forte ca vampir. Apoi se întoarce către Elena, cu o voce blândă: Iu- bito, poți să ajuți? Poți să o ajuți din nou pe vechea ta prietenă?

Elena deja încerca să ajute, încerca să ajungă la

Stefan. Se ridicase tremurând, nesigură pe picioare, ținându-se întâi de balansoar, apoi de Bonnie, care încerca să o ajute să facă față gravitației. Elena se clătina la fel de rău ca o girafa nou-născută cocoțată pe niște patine cu rotile, iar Bonnie — aproape cu un cap mai mică decât ea — abia putea să o țină.

Stefan dădu să vină în ajutor, dar Matt era deja acolo, sprijinind-o pe Elena din cealaltă parte.

Apoi Stefan o răsuci pe Caroline, ținând-o cu putere, nelăsând-o să se smulgă de lângă el, forțând-o să o privească pe Elena în față.

Elena, ținută de mijloc pentru ca mâinile ei să fie libere, făcu niște mișcări ciudate, părând să deseneze prin aer, din ce în ce mai repede, niște semne în dreptul feței lui Caroline, în același timp încleștându-și și descleștându-și mâinile cu degetele în poziții diferite. Părea să știe foarte bine ce face. Ochii lui Caroline urmăreau mișcările mâinilor Elenei ca și cum ar fi fost forțați, dar era limpede din mârâitul ei că nu-i plăcea deloc.

Magie, își spuse Bonnie, fascinată. Magie Albă. Invocă îngerii, exact la fel cum Caroline invoca demonii. Dar este ea suficient de puternică pentru a o smulge pe Caroline afară din întuneric?

Și în cele din urmă, ca pentru a încheia ceremo- nia, Elena se aplecă în față și o sărută cast pe buze pe Caroline.

Și atunci se dezlănțui iadul. Caroline reuși să se smulgă din strânsoarea lui Stefan și încercă să o zgârie pe Elena cu unghiile pe față. Diferite obiecte din încăpere începură să zboare prin aer, fără a fi aruncate de o forță omenească. Matt încercă să apuce brațul lui Caroline și primi în stomac un pumn care îl făcu să se îndoiaie de durere, urmat de o lovitură ca de secure la baza gâtului.

Stefan îi dădu drumul lui Caroline pentru a o ri- dica în brațe pe Elena și a le îndepărta pe ea și pe Bonnie din calea răului. Părea să fie convins că

Meredith putea avea grijă de sine — și nu se înșela. Caroline se repezi la Meredith, dar Meredith era pregătită. Apucă pumnul lui Caroline și o împinse în direcția în care se năpustise. Caroline ateriză pe pat, se răsuci și apoi se aruncă din nou către Meredith, de data asta reușind să o apuce de păr. Meredith se smulse, eliberându-se,

lăsând în degetele lui Caroline un smoc de păr. Apoi Meredith o prinse pe Caroline cu garda lăsată și o lovi direct în falcă. Și Caroline se prăbuși.

Bonnie ovaționează și refuză să simtă vreo urmă de vinovăție. Apoi, pentru prima dată, pe când Caroline zăcea nemișcată, Bonnie observă că unghiile lui Caroline erau din nou întregi — lungi, tari, bombate și perfecte, cu nici una dintre ele crăpată sau ruptă.

Puterea Elenei? Asta trebuie să fie. Ce altceva ar fi făcut asta? Cu doar câteva mișcări ale mâinii și un sărut, Elena vindecase mâna lui Caroline.

Meredith își freca propria mână.

— Nu mi-am dat niciodată seama că doare atât de tare să pui oamenii la pământ, spuse. Asta nu arată niciodată în filme. E la fel și la băieți?

Matt se înroși.

— Eu... aaa... de fapt, niciodată n-am...

— E la fel pentru toată lumea, chiar și pentru vampiri, spuse Stefan scurt. Ești bine, Meredith? Vreau să spun, Elena ar putea...

— Nu, sunt bine. Și Bonnie și cu mine avem ceva de făcut. Dădu din cap către Bonnie, care îi răspunse la fel, deși mai neconvingător. Caroline e propria noastră responsabilitate și ar fi trebuit să ne dăm seama de ce chiar trebuie să se întoarcă acum. Nu are mașină. Pun pariu că a folosit telefonul de la parter și a încercat să găsească pe cineva care să vină să o ia, dar nu a reușit, și apoi a urcat din nou aici. Așa că acum trebuie să o ducem acasă. Stefan, îmi pare rău. Asta n-a prea fost cine știe ce vizită.

Stefan avea un aer trist.

— Oricum, cred că e tot ce poate suporta Elena, spuse el. Ca să fiu sincer, mai mult decât am crezut că poate suporta.

— Ei bine, spuse Matt, eu sunt cel cu mașina, iar Caroline este și responsabilitatea mea. E adevărat că nu sunt fată, dar sunt o ființă omenască.

— Poate încercăm să revenim mâine, spuse

Bonnie.

— Da, cred că asta ar fi cel mai bine, răspunse

Stefan. Aproape că nici nu vreau să o las să plece, adăugă el, privind lung, cu chipul umbrat de îngrijorare, către trupul lipsit de viață al lui Caroline. Mi-e teamă pentru ea. Foarte teamă.

La aceste cuvinte, Bonnie întreabă repede:

— De ce?

— Cred... ei, poate că e prea devreme să o spun cu siguranță, dar pare să fie aproape posedată de ceva... dar habar n-am ce e. Cred că trebuie să fac niște cercetări serioase.

Și din nou senzația aceea de apă rece ca gheața picurând pe spatele lui Bonnie. Senzația că oceanul înghețat al fricii este atât de aproape, gata să se prăvălească peste ea și să o poarte cu repeziciune către adâncuri.

Stefan adăugă:

— Dar ceea ce e sigur e că se comporta ciudat — chiar și pentru Caroline. Și nu știu ce ați auzit voi atunci când blestema, dar eu am auzit o altă voce în spatele vocii ei, șoptindu-i cuvintele. Se întoarse către Bonnie: Tu ai auzit?

Bonnie încercă să-și aducă aminte. Oare fusese ceva — doar o șoptă — și cu doar o pulsație a inimii înainte să se audă vocea lui Caroline? Mai puțin de o pulsație, și doar cea mai ușoară dintre șoptele șuierătoare?

— Iar ceea ce s-a întâmplat aici e posibil să fi înrăutățit totul. Ea a invocat Iadul într-un moment când camera asta era plină până la refuz de Putere. Iar Fell's Church însuși se află așezat pe un nod al liniilor de forță magică, așa că nu e de glumă. Cu tot ce se petrece... ei, tare aș vrea să avem pe-aici un bun para-psiholog.

Bonnie știa că se gândeau cu toții la Alaric.

— O să încerc să-l conving să vină, spuse Meredith. Dar acum trebuie să fie în Tibet sau Timbuktu, făcând cercetări. O să dureze ceva vreme chiar și până ajunge la el un mesaj.

— Mulțumesc, spuse Stefan, ușurat.

— Cum am spus, ea e responsabilitatea noastră, spuse încet Meredith.

— Ne pare rău că am adus-o cu noi, spuse

Bonnie cu glas tare, sperând că ceva aflat în interiorul lui Caroline o putea auzi.

Își luară la revedere pe rând de la Elena, fără să știe prea bine ce s-ar putea întâmpla. Dar ea doar îi zâmbi fiecăruia dintre ei și le atinse mâinile.

Printr-un noroc sau prin bunăvoința a ceva aflat dincolo de înțelegerea lor, Caroline se trezi. Chiar părea destul de rațională, deși puțin cam amețită, când mașina ajunse în fața casei ei. Matt o ajută să iasă din mașină și o conduse, sprijinind-o cu brațul, până la ușă, care fu deschisă de către mama lui Caroline. Era o femeie tăcută și timidă, cu un aer obosit, care nu păru surprinsă să o vadă pe fiica ei în această stare într-o după-amiază târzie de vară.

Matt le lăsa pe fete acasă la Bonnie, unde ele își petrecură împreună noaptea făcând tot felul de speculații pline de îngrijorare.

Dragă Jurnalule,

Ceva o să se întâmple la noapte.

Nu pot să vorbesc sau să scriu, și nu-mi aduc aminte cum să folosesc o tastatură, dar pot să trimit gânduri către Stefan și el poate să le scrie. Nu avem nici un secret unul față de celălalt.

Așadar, acesta e jurnalul meu acum. Și...

În dimineața asta m-am trezit din nou. M-am trezit din nou! Afară era tot vară, și totul era verde. Narcisele din grădină sunt toate înflorite. Și am avut oaspeți.

Nu știu prea bine cine erau, dar trei dintre ei sunt niște culori tari și limpezi. I-am sărutat ca să nu-i mai uit.

Al patrulea era diferit. N-am putut vedea decât o culoare destrămată, striată cu negru. A trebuit să folosesc cuvinte intense de Putere Albă pentru a o împiedica să aducă lucruri negre în camera lui Stefan.

Mi se face somn. Vreau să fiu cu Stefan și să-l simt cum mă ține în brațe. Îl iubesc pe Stefan. Aș renunța la orice ca să stau cu el. Mă întreabă: chiar și la zbor? Chiar și la zbor, ca să fiu cu el și să-l apăr. Chiar la orice, ca să-l apăr. Chiar și la viața mea.

Acum vreau să mă duc la el.

Elena

Și lui Stefan îi pare rău că scrie în noul jurnal al

Elenei, dar trebuie să spună unele lucruri, pentru că într-o bună zi poate că ea o să vrea să le citească, să-ți aducă aminte. Am scris gândurile ei în propoziții, dar ele nu vin așa. Ele vin ca fragmente-de-gânduri, ca să zic așa. Vampirii sunt obișnuiți să traducă gândurile de fiecare zi ale oamenilor în propoziții coerente, dar gândurile Elenei au nevoie de o altfel de traducere decât restul. De obicei ea gândește în imagini strălucitoare, cu un cuvânt sau două dispartate.

"Cel de-al patrulea" despre care vorbește este Caroline Forbes. Cred că Elena o știe pe Caroline aproape de când era bebeluș. Ceea ce mă uimește e că astăzi Caroline a atacat-o în aproape orice fel imaginabil, și totuși când cercetez mintea Elenei nu găsesc acolo nici o urmă de furie și nici măcar durere. E aproape înfricoșător să scanezi o astfel de minte.

Întrebarea la care chiar aș vrea un răspuns este: Ce s-a întâmplat cu Caroline în scurtul timp cât a fost răpită de Klaus și Tyler? Și ceea ce a făcut azi, a făcut-o din propria ei voință? Oare a mai rămas vreo urmă din ura lui Klaus, plutind ca o miasmă, infectând aerul? Sau avem alt dușman în Fell's Church?

Și, cel mai important, cum rezolvăm asta? Stefan, care este tras de la compu...

Limbile demodate ale ceasului arătau ora trei dimineața când Meredith se trezi brusc dintr-un somn chinuit.

Și apoi își mușcă buzele, înăbușindu-și un țipăt. Deasupra ei se apleca un chip, așezat de-a-ndoaselea. Ultimul lucru de care își aducea aminte era că stătea întinsă pe spate într-un sac de dormit, vorbind cu Bonnie despre Alaric.

Acum Bonnie se apleca deasupra ei, dar cu fața întoarsă invers și cu ochii închiși. Îngenunchease la capătul pernei lui Meredith și nasul ei aproape că îl atinge pe cel al lui Meredith. La asta se adăuga o paloare ciudată în obrajii lui Bonnie și o răsuflare fierbinte și rapidă care o gădila pe Meredith pe frunte — oricine — chiar oricine, își spuse insistent Meredith — ar fi îndreptățit să țipe.

Așteptă ca Bonnie să vorbească, holbându-se în întuneric la ochii aceia închiși, stranii.

În schimb, Bonnie se ridică în picioare, merse cu spatele, dar fără să se împiedice sau să șovăie, către biroul lui Meredith, unde se afla telefonul mobil al lui Meredith, pus la încărcat, și îl luă. Probabil că îl deschisese pentru o înregistrare video, căci deschise gura și începu să gesticuleze și să vorbească.

Era îngrozitor. Sunetele care ieșeau din gura lui Bonnie puteau fi foarte clar identificate: totul era rostit în sens invers, de la coadă la cap. Zgomotele amestecate, guturale sau ascuțite, aveau toate cadența pe care filmele horror o făcuse atât de populară. Dar să fii în stare să vorbești dinadins în felul acela... nu era posibil pentru un om normal sau o minte omenească normală. Meredith avea un sentiment straniu că ceva încerca să-și întindă filamentele minții către ele, încerca să ajungă la ele prin niște dimensiuni inimaginabile.

Poate că lucrul acela trăiește înapoi, își spuse Meredith, încercând să se gândească la altceva pe când sunetele înfricoșătoare continuau. Poate el crede că așa trăim noi. Poate că pur și simplu nu... ne intersectăm...

Meredith nu era sigură că mai putea suporta. Începea să-și închipuie că aude cuvinte, chiar fraze în acele sunete inversate, și nimic din ce auzea nu era plăcut. Te rog, fa să se oprească... acum.

O tânguire și un mormăit...

Gura lui Bonnie se închise cu un pocnet de dinți. Sunetele se opriră în aceeași clipă. Și apoi, ca un cadru de film dat înapoi cu încetinitorul, ea se întoarse, pășind cu spatele, către sacul ei de dormit, îngenunche și se băgă la loc în el, rămânând întinsă cu capul pe pernă — totul fără să deschidă ochii ca să se uite pe unde merge.

Era unul dintre cele mai înfricoșătoare lucruri pe care le văzuse

sau auzise vreodată Meredith, și Meredith văzuse și auzise multe lucruri înfricoșătoare.

Și Meredith nu ar fi putut lăsa acea înregistrare până dimineață, la fel cum n-ar fi putut zbura vreodată fără ajutor.

Se ridică, se apropie în vârful picioarelor de birou, luă telefonul mobil și plecă cu el în cealaltă cameră. Acolo îl conectă la computer, unde putea să facă mesajul invers să curgă normal.

După ce ascultă mesajul de câteva ori, hotărî că Bonnie nu trebuie să-l audă niciodată. Ar speria-o de moarte, și pentru prietenii Elenei nu vor mai fi alte contacte paranormale.

Erau sunete de animale acolo, amestecate cu vocea aceea schimonosită, care rostea totul invers... asta nu era în nici un caz vocea lui Bonnie. Nu era vocea nici unei persoane normale. Aproape că suna mai rău dacă o asculta înainte decât înapoi — ceea ce probabil însemna că ființa aceea care rostise cuvintele vorbea în mod normal invers.

Meredith putea desluși niște voci omenеști prin- tre gemetele și râsetele distorsionate și zgomotele de animale venite direct din junglă. Deși simțea cum i se ridică părul de spaimă, încercă să dea un sens cuvintelor care se deslușeau vag din toate acele sunete.

"Trrrr... zzzz... irrr... fffi... brrr... ssss... cașșșș... grrrr... oaaa... znic... TUUUU... șșșș... cumi... neee... trrreee...ssss... ffifmmm... acolo... pen... trrr... zzzz... ireai... nossss... fffFmmm... pen... (aici se auzi un "iaaa", sau era doar un țipăt?) maaa... târrrr... zzz... .assta... pen... trrruuu... haaaalt... mmmâin..

Meredith luă un bloc cu foi de scris și un pix și așternu în cele din urmă următoarele cuvinte:

Trezirea va fi bruscă și groaznică.

Tu și cu mine trebuie să fim acolo pentru Trezirea ei. N-o să fim acolo pentru (ea?) mai târziu. Asta e pentru alte mâini.

Meredith puse cu grijă pixul lângă mesajul descifrat de pe hârtie.

Și apoi Meredith se întoarse în sacul ei de dormit și rămase pândind-o pe Bonnie, care zăcea nemișcată, la fel cum pândește o pisică o gaură de șoarece, până când, în cele din urmă, binecuvântata oboseală o cufundă în întuneric.

— Am spus ce?

Bonnie era sincer uimită a doua zi de dimineață, în timp ce storcea grape-fructuri și turna în boluri cereale, ca o gazdă model, chiar dacă Meredith era cea care făcea omleta la aragaz.

— Ți-am spus deja de trei ori până acum.

Cuvintele n-au cum să se schimbe, crede-mă.

— Ei bine, spuse Bonnie, schimbând brusc abordarea, e clar că Trezirea are să i se întâmple Elenei. Asta fiindcă, pe de o parte, tu și

cu mine trebuie să fim acolo când se întâmplă, și pe de alta, ea e cea care trebuie să se trezească.

— Exact, spuse Meredith.

— Trebuie să-și aducă aminte cine a fost cu adevărat.

— Întocmai, spuse Meredith.

— Iar noi o s-o ajutăm să-și aducă aminte!

— Nu! spuse Meredith, revărsându-și furia asupra ouălor cu o spatulă de plastic. Nu, Bonnie, nu așa ai spus, și oricum nu cred că am putea s-o facem. Putem s-o învățăm lucruri mărunte, poate, așa cum a făcut-o Stefan. Cum să-și lege șireturile la pantofi. Cum să-și perie părul. Dar din ceea ce ai spus tu, Trezirea are să fie șocantă și bruscă — și nu ai spus nimic despre ceea ce am face noi. Ai spus doar că trebuie să fim acolo pentru ea, pentru că după aceea, într-un fel oarecare, n-o să fim acolo.

Bonnie medită la asta într-o tăcere mohorâtă.

— N-o să fim acolo? spuse ea în cele din urmă. Adică, n-o să fim cu Elena? Sau n-o să fim acolo, ca în... n-o să fim nicăieri?

Meredith privi micul dejun pe care brusc nu mai voia să-l mănânce.

— Nu știu.

— Stefan a spus că putem să ne ducem din nou acolo și azi, spuse Bonnie.

— Stefan ar rămâne politicoș și în timp ce-ar fi tras în țeapă.

— Știu, spuse brusc Bonnie. Hai să-l sunăm pe Matt. Putem să ne ducem s-o vedem pe Caroline... vreau să spun, dacă o să vrea să ne primească. Putem să vedem dacă azi e schimbată. Pe urmă putem aștepta să se facă după-amiază și atunci putem să-l sunăm pe Stefan și să-l întrebăm dacă putem veni din nou să o vedem pe Elena.

Acasă la Caroline, mama ei le spuse că ea era bolnavă astăzi și că o să stea în pat toată ziua. Cei trei — Matt, Meredith și Bonnie — se întoarseră acasă la Meredith fără ea, dar Bonnie continuă să-și muște buza, întorcând din când în când capul către strada lui Caroline. Mama lui Caroline păruse ea însăși bolnavă, cu cearcăne sub ochi. Și senzația de furtună, senzația de presiune, aproape că strivea casa lui Caroline.

La Meredith, Matt se ocupă de mașina lui, care avea nevoie tot timpul de reparații, în timp ce Bonnie și Meredith începură să scoțoacească în dulapul lui Meredith după haine pe care le-ar putea purta Elena. Aveau să-i fie mari, dar oricum era mai bine așa decât hainele lui Bonnie, care i-ar fi mult prea mici.

La ora patru după-amiază îl sunară pe Stefan.

Da, erau bine-veniți. Coborâră și-l luară pe Matt.

La pensiune, Elena nu repetă ritualul de sărutare din ziua

precedentă — spre vizibila dezamăgire a lui Matt. Dar se arată încântată de noile haine, deși nu pentru motivele din care ar fi fost vechea Elenă. Plutind la un metru de podea, le lipi de obraz și le mirosi adânc, fericită, și apoi zâmbindu-i larg lui Meredith, deși când Bonnie luă și ea un tricou nu simți decât mirosul balsamului de rufe folosit. Nici măcar parfumul Beach al lui Meredith.

— Îmi pare rău, spuse Stefan neputincios când Elena izbucni brusc într-o rafală de strănuturi, strângând în brațe un tricou bleu ca și cum ar fi fost un pisoai.

Dar fața lui era plină de tandrețe și Meredith, deși părea ușor stânjenită, îl asigură că era plăcut să fie atât de apreciată.

— Iși poate da seama de unde vin, explică Stefan. Nu vrea să poarte nimic din ce vine de la un atelier unde se lucrează în condiții grele, explică Stefan.

— Eu cumpăr doar din magazine cu haine a căror proveniență figurează pe site-uri specializate, răspunse Meredith. Bonnie și cu mine avem ceva să-ți spunem, adăugă ea.

În timp ce ea îi povestea lui Stefan despre profețiile lui Bonnie din noaptea trecută, Bonnie o duse pe Elena în baie și o ajută să-și pună șortul, care îi venea bine, și tricoul bleu, care îi venea aproape bine, căci era puțin cam lung.

Culoarea îi scotea perfect în evidență părul ciufulit dar încă minunat, dar când Bonnie încercă să o convingă să se uite într-o oglinjoară pe care o adusese — cioburile fostei oglinzi din baie fuseseră adunate — Elena păru la fel de confuză ca un cățeluș ridicat în brațe pentru a i se arăta propria imagine. Bonnie tot împingea oglindă în fața Elenei, iar Elena se tot uita când pe o parte, când pe alta a oglinzii, ca un bebeluș care se joacă de-a cucu-bau. Bonnie trebui să se mulțumească să perie bine bucelele din masa aceea aurie de păr, cu care era clar că Stefan nu știa cum să se descurce. Când în cele din urmă părul Elenei deveni fluid și mătăsos, Bonnie o scoase mândră din baie, pentru a o arăta celorlalți.

Și imediat îi păru rău. Ceilalți trei erau cufundați într-o discuție serioasă și aparent sinistă. Fără tragere de inimă, Bonnie îi dădu drumul Elenei, care imediat zbură — literalmente — în poala lui Stefan, și li se alătură și ea.

— Sigur că înțelegem, spunea Meredith. Chiar înainte să-și piardă mințile Caroline, ce altă alternativă exista, de fapt? Dar...

— Cum adică "ce altă alternativă exista"? întrebă Bonnie, așezându-se pe pat lângă Stefan. Despre ce vorbiți voi?

Urmă o pauză lungă, și apoi Meredith se ridică și o cuprinse cu un braț pe Bonnie.

— Vorbeam despre motivul pentru care Stefan și Elena trebuie să

plece din Fell's Church... să se ducă departe de aici.

La început, Bonnie nu avu nici o reacție — știa că ar trebui să simtă ceva, dar era prea șocată ca să-și dea seama ce. Când își găsi cuvintele, singurul lucru pe care se auzi spunându-l, într-un fel prostesc, era:

— Să plece? De ce?

— Ai văzut de ce — aici, ieri, răspunse Meredith, și ochii ei negri erau plini de durere, iar fața ei arăta pentru prima oară suferința incontrollabilă pe care probabil că o simțea.

Dar în acea clipă, nici o suferință nu însemna nimic pentru Bonnie, cu excepția propriei ei suferințe.

Și acum venea, copleșind-o, ca o avalanșă care o îngropa în zăpada fierbinte ca văpaia, într-o gheață care ardea. Cumva, reuși să se elibereze din ea suficient de mult cât să spună:

— Caroline n-o să facă nimic. A semnat un jurământ. Știe că dacă îl încalcă... mai ales când... când l-a semnat și știți-voi-cine...

Meredith îi spusese probabil lui Stefan despre cioară, pentru că el oftă și clătină din cap, ferindu-se ușor de Elena, care încerca să-l privească în ochi. Era clar că simțea suferința întregului grup, dar la fel de clar era că nu înțelegea prea bine ce o stârnise.

— Ultima persoană pe care o vreau în preajma lui Caroline e fratele meu. Stefan își dădu părul din ochi cu un gest iritat, ca și cum și-ar fi amintit cât de mult semănau ei doi. Și nici nu cred că amenințarea lui Meredith privitoare la fetele din club o să funcționeze. E mult prea cufundată în întuneric.

Bonnie se înfioră. Nu-i plăceau gândurile pe care le trezeau aceste cuvinte: în întuneric.

— Dar..., începu Matt, și Bonnie își dădu seama că și el se simțea la fel ca ea — năucit și amețit, ca și cum se aflau într-o paradă grotescă de carnaval.

— Ascultați, spuse Stefan, mai există un motiv pentru care nu putem rămâne aici.

— Ce motiv? întrebă încet Matt.

Bonnie era prea supărată pentru a mai spune ceva. Se gândise la asta, undeva în adâncul sub- conștientului ei. Dar de fiecare dată împinsese gândurile departe.

— Cred că Bonnie înțelege deja, spuse Stefan și se uită la ea.

Bonnie îi întoarse privirea cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Fell's Church, explică Stefan pe un ton blând, plin de tristețe, a fost construit la întretărirea liniilor de forță magică. Liniile de Putere supranaturală din pământ, vă aduceți aminte, nu? Nu știu dacă asta a fost făcut în mod deliberat. Știe cineva dacă familia Smallwood a avut vreo legătură cu locația?

Nu știau. Nu scria nimic în vechiul jurnal al Honoriei Fell despre alegerea de către familia de vârcolaci a locului de întemeiere a orașului.

— Ei bine, dacă alegerea a fost întâmplătoare, a fost una destul de nefericită. Orașul — de fapt, ar trebui să spun cimitirul orașului — a fost construit exact deasupra unui loc unde se întretaie o mulțime de linii de forță magică. Asta îl face un punct de atracție puternică pentru creaturile supranaturale, rele sau... sau nu chiar atât de rele. Stefan păru stânjenit, și Bonnie își dădu seama că se referea la el însuși. Eu am fost atras aici. La fel s-a întâmplat și cu alți vampiri, după cum știți. Și cu fiecare ființă care deținea Puterea și venea aici, atracția devenea tot mai mare. Ca un far a cărui lumină se face tot mai strălucitoare. Mai tentantă pentru alte creaturi care dețin Puterea. E un cerc vicios.

— În cele din urmă, unele dintre ele or s-o vadă pe Elena, spuse Meredith. Nu uita, Bonnie, că acestea sunt ființe asemănătoare cu Stefan, dar fără să aibă moralitatea lui. Când o vor vedea...

Bonnie aproape că izbucni în lacrimi la acest gând. Păru să vadă o învântejire de pene albe, fiecare plutind încet către pământ.

— Dar... nu era așa când s-a trezit prima dată, spuse Matt cu încăpățănare. Vorbea. Era rațională. Nu plutea.

— Fie că vorbește sau nu, fie că pășește sau plutește, ea are Puterea, spuse Stefan. Suficient cât să-i înnebunească pe vampirii obișnuiți. Să-i înnebunească atât de tare, încât să-i facă rău pentru a obține această Putere. Iar ea nu omoară... și nici nu rănește. Cel puțin, nu mi-o pot imagina făcând asta. Ceea ce sper, spuse el și fața i se înnegură, e să pot să o duc undeva unde va fi... protejată.

— Dar nu poți s-o iei de aici, spuse Bonnie și-și auzi vocea jalnică fără a putea să și-o stăpânească. Nu ți-a spus Meredith ce-am zis? O să se trezească. Iar Meredith și cu mine trebuie să fim cu ea atunci.

Pentru că n-o să fim cu ea mai târziu. Brusc, totul avea sens. Și deși nu era la fel de rău ca și a crede că nu vor fi nicăieri deloc, oricum era suficient de rău.

— Nu mă gândeam să o iau de aici înainte ca măcar să poată să meargă ca lumea, spuse Stefan, și o surprinse pe Bonnie cuprinzând-o repede cu brațul pe după umeri.

Era la fel ca îmbrățișarea lui Meredith, o îmbrățișare de frate, dar mai puternică și mai scurtă decât a ei.

— Și nici nu știți cât mă bucur că o să se trezească, adăugă Stefan. Și că veți fi aici ca să o ajutați.

— Dar...

Dar demonii tot or să vină în Fell's Church, nu? se gândi Bonnie.

Și n-o să te avem pe tine să ne aperi.

Ridică privirea și văzu că Meredith știa exact ce era în mintea ei.

— Eu aș spune, zise Meredith pe un ton foarte atent și măsurat, că Stefan și Elena au trecut prin suficient de multe pentru acest oraș.

Sigur, nu puteau să nege asta. Și, după cum se părea, nici nu aveau ce argumente să-i mai aducă lui Stefan. Era deja hotărât.

Continuară să discute mult după ce se întunecă, evaluând diferite opțiuni și scenarii, chibzuind asupra predicției lui Bonnie. Nu hotărâră nimic precis, dar cel puțin croiră câteva planuri posibile.

Bonnie insistă să existe niște metode de a lua legătura cu Stefan, și se pregătea să-i ceară niște sânge și câteva fire de păr pentru vraja de invocare, când el îi aduse aminte cu blândețe că acum avea un telefon mobil.

În cele din urmă, veni timpul să plece. Erau morți de foame, și Bonnie bănuia că și Stefan trebuia să se hrănească. Părea neobișnuit de palid, așa cum stătea cu Elena pe genunchi.

Când își luară rămas-bun în capul scării, Bonnie își spuse, iar și iar, că Stefan promisese că Elena o să fie aici, iar Bonnie și Meredith or s-o ajute. Stefan n-o s-o ia niciodată de aici fără să le spună. Nu era un rămas-bun adevărat. Și atunci, de ce părea așa?

9

După ce Matt, Meredith și Bonnie plecară, Stefan rămase cu Elena, acum îmbrăcată decent de Bonnie în "Cămașa de Noapte", întunericul de afară era plăcut pentru ochii lui sensibili — nu îl dureau de la lumina zilei, ci din cauza faptului că trebuise să le dea unor prieteni buni o veste tristă. Mai supărătoare decât ochii care îl dureau era senzația ușor sufocantă pe care o are un vampir care nu s-a hrănit. Dar va remedia asta curând, își spuse. Cum va adormi Elena, o să se furișeze în pădure și o să găsească o căprioară. Nimeni nu putea pândi mai bine decât un vampir prada; nimeni nu se putea întrece cu Stefan la vânatoare. Și chiar dacă era nevoie de mai multe căprioare pentru a potoli foamea din el, nici una dintre ele nu va păți nimic.

Dar Elena avea alte planuri. Nu-i era somn, și nu se plictisea niciodată când era doar cu el. Imediat ce nu se mai auzi mașina vizitatorilor ei, ea făcu ceea ce făcea întotdeauna când era în această dispoziție.

Plutî până la el și își ridică fața, cu ochii închiși, cu buzele ușor întredeschise. Apoi așteptă.

Stefan se apropie repede de fereastra fără obloane, trase jaluzelele pentru ca nu cumva vreo cioară nedorită să tragă cu ochiul, apoi se întoarce lângă ea. Elena rămăsese în exact aceeași poziție, cu o roșeață ușoară în obraji, cu ochii tot închiși. Uneori, Ștefan își spunea că ea ar aștepta la nesfârșit așa dacă voia un sărut.

— Chiar profit de tine, iubire, spuse el și oftă. Se plecă și o sărută ușor, cast, pe buze.

Elena își arată dezamăgirea scoțând un sunet care părea exact un tors de pisică, încheiat pe o notă întrebătoare. Îl lovi ușor cu nasul în bărbie.

— Iubire dragă, spuse Ștefan, mângâind-o pe păr. Bonnie ți l-a descurcat fără să te tragă prea tare?

Dar acum îl învăluia căldura ei, și se simțea neajutorat. O durere surdă începea deja să pulseze în maxilarul superior.

Elena îl lovi iar, nemulțumită. O sărută din nou, puțin mai lung. Gândind logic, știa că ea era o persoană adultă. Era mai în vârstă și avea mult mai multă experiență decât cu nouă luni în urmă, când se pierdeau în sărutări pline de adorație. Dar întotdeauna în mintea lui exista sentimentul de vinovăție, și nu putea să nu își dorească acordul ei pe deplin conștient.

De data asta torsul ei ca de pisică era unul exasperat. Elena se săturase. Dintr-odată, își lăasă toată greutatea pe el, forțându-l să țină brusc în brațe un trup cald și tare de femeie, și în același timp rosti un Te rog care sună limpede ca un deget care se rotește pe buza unui pahar de cristal.

Erau unele dintre primele cuvinte pe care învățase să le gândească înspre el atunci când se trezise mută și imponderabilă. Și, inger sau nu, știa exact ce stârneau ele în adâncul lui.

Te rog...

— Oh, iubirea mea, gemu el. Iubirea mea dragă...

Te rog...

O sărută.

Urmă o lungă tăcere, pe când el își simțea inima bătându-i tot mai tare. Elena, Elena lui, care cândva își dăduse viața pentru el, era caldă și somnoros de grea în brațele lui. Era numai a lui, și își aparțineau unul altuia, și el nu voia nimic să se schimbe față de această clipă. Chiar și durerea crescândă din falcă îl bucura. Durerea se schimba în plăcere cu gura caldă a Elenei sub a lui, cu buzele ei care îi dădeau sărutări ușoare ca niște fluturi, abia atingându-l, ațâțându-l. Uneori, Ștefan își spunea că Elena era de fapt foarte trează atunci când părea pe jumătate ador-mită, ca acum. Ea era întotdeauna provocatoarea, dar el o urma neputincios oriunde voia ea să-l ducă. Singura dată când el refuzase, când se oprise în mijlocul

unui sărut, ea nu mai vorbise cu el în minte și plutise către un colț al camerei, unde rămăsese în praf și printre pânzele de păianjeni... și plânsese.

Nimic din ce făcuse el nu o putuse consola, deși îngenunchease pe scândurile tari ale podelei și o implorase și încercase să o convingă cu vorbe bune și aproape că plânsese și el — până când o luase din nou în brațe.

Își jurase să nu mai facă niciodată greșeala aceea. Și totuși, sentimentul de vinovăție îl rodea, deși era din ce în ce mai slab — și mai confuz când Elena schimbă brusc apăsarea pe buzele lui și lumea începu să se învârtă cu el și el trebui să se dea înapoi până când se așezară pe pat. Gândurile lui erau fragmentate. Nu putea decât să își spună că Elena era din nou cu el, că stătea pe genunchii lui, atât de incitantă, tremurând de atâtea emoții, până când ceva moale, ca de mătase, explodă în el și nu mai trebui să fie convins.

Știa că și Elena simțea durerea plăcută din falca lui și se bucura de ea la fel ca și el.

Nu mai era timp și nici motiv pentru a gândi. Elena se topea în brațele lui, și părul ei devenea sub degetele lui o moliciune lichidă. Mental, ei deja se topiseră unul într-altul. Durerea din caninii lui se materializa în cele din urmă — dinții i se lungiră, se ascuțiră; când atinse cu ei buza de jos a Elenei, fulgerarea de plăcere-durere îi tăie aproape cu totul răsufarea.

Și apoi Elena făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Cu o mișcare atentă și delicată, prinse între buzele ei unul din caninii lui Stefan. Și, cu delicatețe și în mod deliberat, rămase așa.

Stefan simți cum totul se învârtă în jurul lui. Doar datorită dragostei lui pentru ea și a minților lor aflate în comuniune nu o mușcă, străpungându-i buza. Un instinct străvechi de vampir pe care nu-l putuse înlătura din adâncul ființei lui îl îndemna să o facă.

Dar el o iubea și ei erau o singură ființă — și apoi, nu se putea mișca. Era încremenit de plăcere. Caninii lui nu se lungiseră niciodată atât de mult și nu fuseseră niciodată atât de ascuțiți și, fără ca el să facă nimic, tăișul ca de lamă al dintelui pătrunsesse în buza plină a Elenei. Sângele picura foarte încet pe gâtul lui. Sângele Elenei, care se schimbase de când ea se întorsese din lumea spiritelor. Înainte fusese minunat, plin de vitalitatea tinereții și de esența ființei Elenei.

Acum... era pur și simplu ceva unic. De nedescris. Stefan nu gustase niciodată sângele unui spirit întors pe această lume. Era încărcat cu o Putere la fel de diferită de sângele uman ca și sângele uman de cel animal.

Pentru un vampir, sângele care aluneca pe gât era o plăcere atât de

copleșitoare pe cât își putea închipui o ființă omenească.

Inima lui Stefan bătea așa de puternic, încât avea impresia că o să-i sară din piept.

Elena se jucă gingaș cu caninul pe care îl capturase.

Stefan îi putea simți satisfacția când mica durere de sacrificiu se transformă în plăcere, pentru că era unită de el într-o singură ființă și pentru că ea făcea parte dintr-o specie foarte rară de ființe omenești: una căreia chiar îi făcea plăcere să hrănească un vampir, îi plăcea senzația pe care i-o dădea hrănirea lui, nevoia lui de ea. Făcea parte din elită.

Fiori fierbinți îi alunecară pe șira spinării; sângele Elenei continua să facă totul să se învârtă în jurul lui.

Elena dădu drumul caninului, sugându-și buza. Apoi își lăsă capul pe spate, arătându-și gâtul.

Capul pe spate era prea mult ca să-i poată rezista, chiar și el. Cunoștea toate venele Elenei, la fel de bine cum îi cunoștea chipul. Și totuși...

Totul e în regulă. Totul e bine..., rosti telepatic

Elena, și cuvintele sunară asemenea clinchetului unui clopoțel.

El își înfipse doi canini dureroși într-o venă mică. Caninii lui erau tăioși asemenea unei lame, încât Elena nu simți aproape deloc durerea, și apoi era obișnuită cu senzația de mușcătură de șarpe. Iar pentru el, pentru ei doi, venise în sfârșit clipa hrănirii, iar dulceața de nedescris a noului sânge al Elenei umplu gura lui Stefan, în vreme ce bucuria de a dăru-i o cufundă pe Elena în incoerența gândului.

Exista întotdeauna pericolul de a lua prea mult, sau de a nu-i da și ei suficient din sângele lui pentru a o împiedica... ei, sincer, pentru a o împiedica să moară. Nu că el avea nevoie de prea mult, dar întotdeauna exista acel pericol când schimbai sânge cu un vampir. În cele din urmă însă, gândurile negre plutiră departe, alungate de senzația absolută de fericire care îi copleșise pe amândoi.

Matt își căută în buzunar cheile, în vreme ce el și

Bonnie și Meredith se înghesuiau pe scaunul mare din față al rablei lui de mașini. Ce jenant să trebu- iască să parcheze lângă Porschele lui Stefan! Tapițeria din spate era ruptă și avea tendința de a se lipi de fundul oricui se așeza acolo, iar Bonnie încăpea ușor pe strapontină, care avea o centură improvizată, între Matt și Meredith. Matt o urmări cu atenție, pentru că, atunci când era agitată, Bonnie avea tendința de a nu-și pune centura. Drumul înapoi prin Pădurea Veche avea prea multe serpentine, chiar dacă aveau să fie singurii care îl străbăteau.

Fără alte morți, își spuse Matt pe când se înde- părta de pensiune. Și fără alte învieri miraculoase. Matt văzuse suficient supranatural

cât să-i ajungă pentru toată viața. Era exact ca și Bonnie; voia ca lucrurile să se întoarcă la normal pentru ca el să poată continua să trăiască în vechiul și obișnuitul lui mod de viață.

Fără Elena, șopti ceva batjocoritor în mintea lui. Renunți fără luptă?

Hei, n-aș putea să-l înving pe Stefan în nici un fel de luptă, chiar dacă el ar avea brațele legate la spate și un sac pe cap. Trebuie să uit de asta. S-a terminat, oricum m-ar fi sărutat. Acum e doar o prietenă.

Dar încă mai simțea buzele calde ale Elenei pe gura lui în sărutul de ieri, acele atingeri ușoare despre care ea încă nu știa că nu erau acceptate între "doar prieteni". Și mai simțea căldura și grația cu care trupul ei se legăna și dansa.

Fir-ar să fie, s-a întors perfectă — cel puțin din punct de vedere fizic, își spuse el.

Vocea jalnică a lui Bonnie îi întrerupse amintirile plăcute.

— Și exact când credeam că totul o să fie bine, se jelea ea, gata să izbucnească în plâns. Exact când credeam că până la urmă totul are să fie în regulă. Că o să fie așa cum trebuia să fie.

Meredith spuse cu blândețe:

— E greu, știu. Se pare că o tot pierdem. Dar nu putem fi egoiști.

— Eu pot, spuse Bonnie hotărât.

Și eu pot, șopti vocea interioară a lui Matt. Cel puțin în adâncul meu, unde nimeni nu poate să-mi vadă egoismul. Matt cel de treabă; Matt n-o să se supere — ce băiat bun e Matt. Ei bine, de data asta Matt cel de treabă chiar e supărat. Dar ea l-a ales pe celălalt, și ce pot face eu? Să o răpesc? Să o țin undeva încuiată? Să încerc să fie a mea cu forța?

Gândul acesta acționează întocmai ca o găleată cu apă rece, și Matt se dezmetici și acordă mai multă atenție condusului. Străbătuse deja automat, fără să-și dea seama, câteva dintre curbele drumului îngust care trecea prin Pădurea Veche.

— Trebuia să mergem împreună la colegiu, insistă Bonnie. Și pe urmă trebuia să ne întoarcem aici în Fell's Church. Să ne întoarcem acasă. Am plănuit totul de mult — practic, din grădiniță — și acum Elena e din nou o ființă omenească, și eu credeam că asta însemna că totul avea să fie din nou așa cum trebuia să fie. Dar n-o să mai fie niciodată nimic la fel, niciodată, nu-i așa? Încheie mai calmă și oftă, înghițind greu: Nu-i așa?

De fapt, nici nu era o întrebare.

Matt și Meredith se uitară unul la altul, surprinși de senzația ascuțită de compătimire pe care o simțeau, și fără să poată să o aline pe Bonnie, care acum își cuprinsese trupul cu brațele și se ferea de atingerea lui Meredith.

Asta e Bonnie — e doar Bonnie care se poartă dramatic, își spuse Matt, dar sinceritatea lui înnăscută îl contrazise.

— Cred, zise el încet, că de fapt cam asta gândeam cu toții la început, când s-a întors. (Când dansam în jurul ei în pădure ca niște nebuni, își spuse.) Cred că, într-un fel, eram convins că ei puteau trăi liniștiți undeva în apropiere de Fell's Church, și că lucrurile vor reveni la ceea ce au fost înainte. Înainte ca Stefan...

Meredith clătină din cap și privi înainte, în depărtare, prin parbriz.

— Nu Stefan, spuse.

Matt înțelese ce voia ea să spună. Stefan venise în Fell's Church să se alăture din nou oamenilor, nu ca să ducă o fată umană departe de ei, în necunoscut.

— Ai dreptate, spuse Matt. Mă gândeam doar la ceva în genul ăsta. Ea și Stefan ar fi putut probabil să găsească o modalitate de a trăi aici liniștiți. Sau cel puțin să rămână aproape de noi. Dar a apărut Damon. A venit să o ia pe Elena împotriva voinței ei, și asta a schimbat totul.

— Iar acum Stefan și Elena pleacă. Și odată plecați, n-or să se mai întoarcă niciodată, spuse pe un ton jalnic Bonnie. De ce? De ce a făcut așa Damon?

— Îi place să schimbe lucrurile din pură plictiseală, așa mi-a spus odată Stefan. De data asta totul a început probabil din ură față de Stefan, spuse Meredith. Dar tare aș vrea ca măcar acum să ne lase în pace.

— Ce mai contează? întrebă Bonnie, care chiar plângea. Deci a fost vina lui Damon. Nici măcar nu-mi mai pasă de asta. Ce nu înțeleg eu e de ce lucrurile trebuie să se schimbe!

— "Nu poți să traversezi același râu de două ori."

Sau chiar și o dată dacă ești un vampir suficient de puternic, spuse Meredith ușor ironic, dar nimeni nu râse. Apoi adăugă, pe un ton mai blând: Poate că nu întrebi pe cine trebuie. Poate că Elena e cea care ți-ar putea spune de ce lucrurile trebuie să se schimbe, asta dacă își aduce aminte ce i s-a întâmplat — în Celălalt Loc.

— N-am vrut să spun că trebuie să se schimbe...

— Dar trebuie, spuse Meredith, pe un ton și mai blând și mai meditativ. Nu înțelegi? Nu e ceva su-pranatural — e... viața. Toată lumea trebuie să se maturizeze...

— Știu! Matt are o bursă sportivă și tu pleci la colegiu și pe urmă o să te măriții și probabil o să faci copii! Bonnie rosti aceste cuvinte pe un ton care sugera ceva indecent. Iar eu o să rămân în colegiul de doi ani pentru totdeauna. Iar voi veți fi amândoi maturi și veți uita de Elena și Stefan... și de mine, încheie Bonnie cu o voce de-abia auzită.

— Hei!

Matt fusese întotdeauna foarte protector față de cei răniți și ignorați. Iar acum, chiar și cu Elena în minte — se întreba dacă avea să scape vreodată de senzația aceluia sărut — era atras de Bonnie, care părea atât de mică și de vulnerabilă.

— Ce tot spui tu acolo? După colegiu o să mă întorc să trăiesc aici. Probabil că aici o să și mor, în Fell's Church. Eu o să mă gândesc la tine. Vreau să spun, dacă vrei și tu asta.

O mângâie pe Bonnie pe braț, și ea nu se feri de atingerea lui așa cum făcuse mai devreme cu Meredith. Se rezemă de el, cu fruntea lipită de umărul lui. Când o străbătu un fior ușor, el o cuprinse cu un braț fără să se gândească.

— Nu mi-e frig, spuse Bonnie, deși nu încercă să-i îndepărteze brațul. E cald în seara asta. Eu doar... nu-mi place când spui lucruri de genul "o să și mor"... ai grijă!

— Matt, fii atent!

— Ce...

Matt apăsă cu putere pe frâne, înjurând, luptându-se cu ambele mâini cu volanul, în vreme ce Bonnie se făcu mică și Meredith se încordă. Mașina cu care Matt înlocuise prima rablă pe care o pierduse era aproape la fel de veche și nu avea airbaguri. Era un fel de combinație de părți dispartate din mașini de la fiare vechi adunate într-una.

— Țineți-vă bine! urlă Matt în vreme ce mașina derapa, cu cauciucurile scrâșnind, și apoi fură cu toții aruncați în toate direcțiile când partea din spate a mașinii se roti pentru a se opri într-un șanț, iar bara din față lovi un copac.

Când totul se opri și nimic nu se mai mișcă, Matt răsuflă în sfârșit și slăbi strânsoarea disperată a volanului. Vru să se întoarcă spre fete și apoi încremeni. Pipăi înnebunit după lumina de plafon și ceea ce văzu îl făcu din nou să încremenească.

Bonnie se întorsese, ca întotdeauna în momentele de mare supărare, către Meredith. Stătea cu capul în poala ei, ținând-o cu amândouă mâinile pe Meredith de braț și de cămașă. Meredith stătea așezată, încordată, aplecată cât putea de mult pe spate, cu picioarele întinse pentru a se împinge în podeaua de sub bord; trupul ei era arcuit în scaun, cu capul dat pe spate, cu brațele ținând-o strâns pe Bonnie.

Pătrunzând prin geamul deschis — ca o sulită verde, plină de noduri, sau ca brațul întins al unui uriaș sălbatic al pământului — se vedea creanga groasă a unui copac. Trecea la un centimetru de baza gâtului arcuit al lui Meredith, iar rămurelele de la baza ei erau peste trupul mic al lui Bonnie. Dacă centura lui Bonnie nu i-ar fi dat voie

să se răsucească. .. dacă Bonnie nu s-ar fi aruncat în jos... dacă Meredith n-ar fi ținut-o...

Matt se trezi holbându-se direct la capătul rupt dar foarte ascuțit al lancei. Dacă propria lui centură nu l-ar fi împiedicat să se aplece într-acolo...

Matt își auzea respirația grea. Mirosul de conifer se simțea puternic în mașină. Din locurile în care crenguțe mai mici se rupseseră picura rășina.

Foarte încet, Meredith întinse mâna ca să rupă una dintre rămurelele care erau îndreptate către gâtul ei asemenea unor săgeți. Dar rămurica nu cedă. Amorțit, Matt întinse și el mâna și încercă. Deși lemnul nu era cu mult mai gros decât degetul lui, era tare și nici măcar nu voia să se îndoiaie.

Ca și cum fusese călit în foc, își spuse uluit. Dar e ridicol. E un copac viu; simt așchiile.

— Au!

— Acum pot te rog să mă ridic? spuse încet

Bonnie, cu vocea înăbușită, căci avea gura lipită de piciorul lui Meredith. Te rog. înainte să mă apuce. Asta vrea să facă.

Matt o privi surprins și își zgârie obrazul în capătul cu așchii al ramurii mari.

— N-o să te apuce.

Dar își simțea stomacul strâns ca de o gheară pe când băjbâia să-și desfacă centura. De ce același gând îi trecea și lui Bonnie prin cap, că ramura aceea era un braț uriaș, strâmb și țepos? Nici măcar nu o putea vedea.

— Știi bine că asta vrea să-mi facă, șopti Bonnie, și acum tot trupul ei părea să fie cuprins de tremurături. Întinse mâna în spate să-și desfacă centura.

— Matt, trebuie să mă strecur, spuse Meredith.

Își păstrase cu grijă poziția arcuită pe spate, care părea destul de inconfortabilă, dar Matt o auzea respirând tot mai greu.

— Trebuie să mă strecur către tine. Chestia asta încearcă să mi se încolăcească în jurul gâtului.

— Asta e imposibil...

Dar acum vedea și el. Capetele rupte ale ramurii mai mici se mișcaseră doar un milimetru, dar acum se percepea o arcuire în ele și așchiile apăsau pe gâtul lui Meredith.

— Nu e decât faptul că probabil nimeni nu poate să stea arcuit așa la nesfârșit, spuse el, deși știa că asta era o aiureală. Există o lanternă în torpedou...

— Torpedoul e complet blocat de ramuri. Bonnie, poți să ajungi să-mi desfaci centura?

— O să încerc.

Bonnie se întinse în față fără să ridice capul, bâjbâind după închizătorul centurii.

Lui Matt i se părea că ramurile vezi și parfumate de conifer o înghițeau. O trăgeau între acele lor.

— Avem aici un întreg pom afurisit de Crăciun, spuse el și întoarse capul, uitându-se pe fereastra de lângă el.

Punându-și mâinile căuș la ochi ca să vadă mai bine în întuneric, își rezemă fruntea de geamul surprinzător de rece.

Simți o atingere pe ceafa. Tresări, apoi încremeni. Nu era nici rece, nici caldă, ca o unghie de față.

— Ce naiba, Meredith...

— Matt...

Matt era furios pe sine însuși că tresărise. Dar atingerea... îl zgâria.

— Meredith?

Își luă încet mâinile de la ochi până când putu să deslușească reflecția din geamul întunecat. Meredith nu îl atîngea.

— Nu... te mișca... la stînga, Matt. E o așchie lungă și ascuțită aici.

Vocea lui Meredith, în mod normal rece și puțin distantă, îl făcea de obicei pe Matt să se gândească la imaginile acelea din calendare cu lacuri albastre înconjurată de zăpadă. Acum suna doar înăbușită și tensionată.

— Meredith! spuse Bonnie înainte ca Matt să poată rosti ceva.

Vocea lui Bonnie suna ca și cum venea de sub o pilotă groasă, umplută cu fulgi

— E-n regulă. Trebuie doar s-o... țin deoparte, spuse Meredith. Nu-ți face griji. Nu-ți dau drumul.

Matt simți o înțepătură de așchii. Ceva îi atinse ușor gâtul în partea dreaptă.

— Bonnie, termină! Tragi copacul înăuntrul. Îl tragi peste Meredith și mine!

— Matt, taci din gură!

Matt tăcu. Inima îi bătea cu putere. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să întindă mâna în spatele lui. Dar asta e o prostie, își spuse, pentru că dacă Bonnie chiar mișcă pomul, pot cel puțin să-l țin nemișcat.

Întinse mâna în spate, crispat, încercând să vadă ce face în reflecția din fereastră. Mâna i se închise peste un nod gros de coajă de copac și așchii.

Se gândi: nu-mi aduc aminte să fi văzut un nod atunci când era îndreptat către gâtul meu...

— Am reușit! spuse o voce înăbușită, și se auzi un clic de centură desfăcută din închizător. Apoi, și mai tremurată, vocea spuse: Meredith? Acele mă împung pe tot spatele.

— OK, Bonnie. Matt. Meredith vorbea cu efort, dar cu multă răbdare, în felul în care vorbiseră cu toții cu Elena. Matt, acum trebuie să deschizi ușa ta.

Bonnie spuse cu o voce îngrozită:

— Nu sunt doar ace. Sunt rămurile mici. Ca niște sârmă ghimpată. Sunt... înțepenită.

— Matt! Trebuie să deschizi ușa acum...

— Nu pot.

Tăcere.

— Matt?

Matt făcea eforturi desperate, împingând cu picioarele, acum cu ambele mâini încleștate pe coaja zgrunțuroasă. Împingea în spate cu toată puterea.

— Matt! Meredith aproape țipa. îmi taie gâtul!

— Nu pot să deschid ușa! E un copac și pe partea asta!

— Cum poate să fie un copac acolo? Acolo e drumul!

— Cum poate să crească un copac aici înăuntru?

Urmă o altă tăcere. Matt simțea așchiile — bucățile din creanga ruptă — pătrunzându-i adânc în ceafa. Dacă nu se mișca repede, n-o s-o mai poată face niciodată.

10

Elena simțea o fericire senină. Acum era rândul ei. Stefan luă de pe biroul lui un cuțit de hârtie, din lemn, dar ascuțit, și-l folosi pentru a se tăia. Elena urăse întotdeauna să-l vadă făcând asta, să folosească cel mai eficient instrument care ar străpunge pielea de vampir; așa că își închise strâns ochii și îi deschise doar atunci când dintr-o tăietură mică de pe gâtul lui picura sânge roșu.

— Nu ai nevoie să iei prea mult — și nici n-ar trebui să iei, șopti Stefan, și ea știu că el rostea aceste cuvinte cât le mai putea încă roști. Nu te țin prea strâns, nu te doare, nu?

Intotdeauna își făcea atâtea griji. De data asta, ea îl sărută pe el.

Și văzu cât de ciudat i se păru lui, că el își dorea mai mult sărutările decât voia ca ea să ia din sângele lui. Râzând, Elena îl împinse pe spate și se lăsă peste el și se apropie de zona tăieturii, știind că el credea că avea se joacă cu el. Dar în schimb ea își încleștă gură pe tăietură asemenea unei lipitori și supse tare, tare, până când îl făcu să-i spună te rog în gând. Dar nu fu mulțumită până

când nu îl făcu să spună te rog și cu glas tare.

În mașină, în întuneric, Matt și Meredith se gândiră la același lucru în același timp. Ea se dovedi mai rapidă, dar vorbiră aproape în cor.

— Sunt o proastă! Matt, unde e închizătorul centurii?

— Bonnie, trebuie să dai spătarul lui Meredith pe spate! E un mâner micuț, ar trebui să ajungi la el și să tragi în sus!

Vocea lui Bonnie era sacadată, ca și cum sughița.

— Brațele mele... parcă mă împung... în brațe...

— Bonnie, spuse Meredith cu o voce răgușită, știu că poți s-o faci. Matt... mânerul e... chiar sub... scaunul din față sau...

— Da. La margine. Chiar într-o parte sus... nu, puțin mai jos.

Matt nu mai putea vorbi. Odată ce apucase copacul, descoperise că dacă slăbește împingerea și doar pentru o clipă, lemnul apăsa mai tare pe ceafa lui.

N-am încotro, își spuse. Trase adânc aer în piept, cât de adânc putu, împinse înapoi creanga, auzi țipătul lui Meredith, și răsuci, simțind cum așchii ascuțite ca niște cuțite subțiri de lemn îi sfâșie gâtul, urechea și scalpul. Acum, eliberat de apăsarea de pe ceafa, era uimit de câte ramuri se găseau în mașină, mult mai multe decât ultima dată când se uitase la ele. Avea poala plină de crenguțe și peste tot era un covor gros de ace.

Nu-i de mirare că Meredith era atât de furioasă, își spuse el amețit, întorcându-se către ea. Era aproape îngropată în ramuri, cu o mână luptându-se cu ceva în dreptul gâtului, dar îl văzu.

— Matt... coboară-ți... spătarul! Repede! Bonnie, știu că poți s-o faci.

Matt își băgă mâna și trase de ramuri, apoi pipăi în căutarea mânerului care să-i coboare spătarul. Mânerul nu voia să se miște. În jurul lui erau înco-lăciți cârcei subțiri și tari, elastici și greu de rupt. Îi răsuci și trase de ei sălbatic.

Spătarul căzu pe spate. Matt se băgă pe sub uriașa ramură-braț — dacă o mai putea numi așa, pentru că acum mașina era plină de asemenea ramuri groase. Apoi, chiar când se întindea să o ajute pe Meredith, spătarul ei se lăsă brusc în spate.

Meredith căzu odată cu el, scăpând de ramură, gâfâind și trăgând aer în piept. O clipă rămase nemișcată. Apoi reuși să se tragă cu totul pe bancheta din spate, târând după ea o formă înfășurată în ace. Când vorbi, vocea ei era răgușită și abia auzită.

— Matt. Fii binecuvântat... pentru... combinația asta ciudată... de mașină.

Ridică la loc spătarul din față cu o lovitură de picior. Matt făcu la fel.

— Bonnie, zise Matt amorțit.

Bonnie zăcea nemișcată, înfășurată în crenguțe, prinse în țesătura cămășii ei, împletite în păr.

Meredith și Matt începură să tragă. Când crengile cedară, lăsară pe piele răni ca niște dungii sau mici înțepături.

— E aproape ca și cum încercau să îi intre pe sub piele, spuse Matt, când o creangă lungă și subțire se îndepărtă, lăsând în urmă înțepături sângerânde.

— Bonnie? spuse Meredith. Ea era cea care îi scotea din păr rămurelele. Bonnie? Haide, sus. Uită-te la mine.

Trupul lui Bonnie începu din nou să tremure, dar o lăsă pe Meredith să-i ridice fața.

— Nu credeam că o pot face, spuse.

— Mi-ai salvat viața.

— Mi-a fost atât de frică...

Bonnie începu să plângă tăcut, lipită de umărul lui Meredith.

Matt se uită la Meredith în clipa în care lumina de plafon pâlpâi și se stinse. Ultimul lucru pe care îl văzu fură ochii ei întunecați, iar expresia lor îl făcu dintr-odată să simtă și mai puternic acea gheară din stomac. Se uită pe cele trei ferestre pe care le vedea acum de pe locul lui din spate.

Ar fi trebuit să fie greu să vadă ceva. Dar la ce se uita acum era lipit cu putere de sticlă. Ace. Ramuri. Solide, pe fiecare centimetru de fereastră.

Cu toate acestea, și el și Meredith, fără să mai fie nevoie să spună ceva, întinseră mâna către mânerul ușilor din spate. Se auzi un clinchet, ușile se deschiseră câțiva milimetri, apoi se trântiră la loc cu zgomot, cu o bufnitură finală: poc.

Meredith și Matt se uitară unul la altul. Meredith își lăsă din nou privirea în jos și începu să culeagă alte ace de pe Bonnie.

— Doare?

— Nu. Puțin...

— Tremuri.

— E frig.

Acum se făcuse frig. Afară, dar nu prin fereastra cândva deschisă și care acum era astupată complet cu cetină, Matt auzea vântul. Șuiera, ca și cum ar fi trecut printre multe ramuri. Se mai auzea și un scârțâit de lemn, înfricoșător de puternic și ciudat de departe în sus, deasupra lor. Suna asemenea unei furtuni.

— De fapt, ce dracu a fost aia? explodă el, lovind cu piciorul, puternic, scaunul din față. Chestia aia din drum pe care am ocolit-o?

Capul întunecat al lui Meredith se ridică încet.

— Nu știu. Tocmai voiam să ridic fereastra. Am văzut-o doar

pentru o fracțiune de secundă.

— A apărut pur și simplu în mijlocul drumului.

— Un lup?

— Nu era nimic acolo, și în clipa următoare era acolo.

— Lupii n-au culoarea aia. Era roșu, spuse Bonnie hotărât, ridicând capul de pe umărul lui Meredith.

— Roșu? Meredith clătină din cap. Era prea mare ca să fie o vulpe.

— Da, cred că era roșu, spuse Matt.

— Lupii nu sunt roșii... dar vârcolacii? Are cumva Tyler Smallwood vreo rudă cu părul roșu?

— Nu era un lup, spuse Bonnie. Era... invers.

— Invers?

— Avea capul în partea opusă. Sau poate că avea câte un cap la fiecare capăt.

— Bonnie, tu chiar mă sperii, spuse Meredith.

Matt nu voia s-o spună, dar și pe el îl speria. Pentru că ceea ce văzuse el pentru o fracțiune de secundă din acel animal păru-se să-i arate cam aceeași formă ciudată pe care o descria acum Bonnie.

— Poate că doar am văzut-o dintr-un unghi ciudat, spuse el, iar Meredith:

— E posibil să fi fost doar un animal alungat din pădure de...

— De ce?

Meredith ridică privirea către plafonul mașinii.

Matt îi urmări ochii. Foarte încet, și cu un geamăt de metal, capota se îndoia. Tot mai mult. Ca și cum ceva foarte greu se lăsa pe ea.

Matt trase o înjurătură în gând.

— Când eram în scaunul din față, de ce n-am apăsat pe accelerație? Se uită cu nerăbdare printre ramuri, încercând să deslușească accelerația, contactul. Mai sunt cheile acolo? întrebă.

— Matt, am ajuns pe jumătate într-un șanț. Și pe urmă, dacă ar fi folosit la ceva, ți-aș fi spus să apeși repede și cu putere pe accelerație.

— Creanga aia ți-ar fi retezat capul!

— Da, spuse Meredith simplu.

— Te-ar fi omorât!

— Dacă v-ar fi ajutat să ieșiți, ți-aș fi sugerat-o. Dar tu erai prins pe o parte; eu puteam vedea în față. Erau deja acolo — copacii. În toate direcțiile.

— Așa... ceva... nu... e... posibil! spuse Matt sa-cadat, lovind cu pumnul în scaunul din față lui pentru a sublinia fiecare cuvânt.

— Dar asta e posibil?

Capota scârțâi din nou.

— Voi doi — terminați cu cearta! spuse Bonnie și izbucni în plâns.

Se auzi o pocnitură ca o împușcătură și mașina se lăsă deodată pe spate și pe stânga.

Bonnie tresări.

— Ce-a fost asta? Tăcere.

— A explodat un cauciuc, spuse în cele din urmă Matt.

Nu mai era stăpân pe propria-i voce. Se uită la Meredith.

La fel făcu și Bonnie, care zise:

— Meredith, crengile umplu scaunul din față. Abia mai văd lumina lunii. E din ce în ce mai întu- neric.

— Știu.

— Ce facem?

Matt vedea pe chipul lui Meredith imensa ten- siune și frustrare, ca și cum tot ceea ce spunea urma să se audă printre dinții scrâșniți. Dar vocea lui Meredith era calmă:

— Nu știu.

Pe când Ștefan tot mai tremura ușor, Elena se făcu covrig, asemenea unei pisici, în aer, deasupra patului. Ii zâmbi lui Ștefan, un zâmbet amestecat de plăcere și dragoste. Lui îi trecu prin cap că ar vrea să o cuprindă în brațe, să o tragă în jos, și să o ia de la început.

Atât de mult îl făcuse ea să-și piardă mințile.

Pentru că el știa — și mult prea bine, din experiență — pericolul cu care se jucau. Încă puțin din toate acestea și Elena ar fi primul spirit-vampir, așa cum fusese primul vampir-spirit pe care îl cunoscuse.

Dar uită-te la ea! Se strecură de sub ea, așa cum făcea de obicei, și rămase privind-o, simțind cum inima îi bate mai puternic doar la vederea ei. Părul ei, aur curat, cădea asemeni unei perdele de mătase pe pat și se aduna acolo. Trupul ei, în lumina singurei veioze mici din cameră, părea conturat cu aur. Cu adevărat părea să plutească și să se miște și să doarmă într-o ceață aurie. Era înspăimântător. Pentru un vampir, era ca și cum ar fi adus în patul lui un soare viu.

Se trezi înăbușindu-și un căscat. Și asta era ceva ce tot ea îi făcea uneori, ca o Dalila nevinovată care îi lua puterea lui Samson. Deși supraîncărcat de sângele ei, se simțea și somnoros, într-un fel minunat. Avea să petreacă o noapte caldă în — sau mai degrabă sub — brațele ei.

În mașina lui Matt se făcea tot mai întuneric pe măsură ce copacii continuau să acopere lumina lunii. Un timp, încercară să strige după ajutor. Nu-i ajută cu nimic și, pe urmă, așa cum remarcă Meredith, aveau nevoie să-și păstreze oxigenul din mașină. Așa că rămaseră

din nou nemișcați.

În cele din urmă, Meredith băgă mâna în buzunarul jeansilor ei și scoase un inel de chei cu o lanternă micuță. Lumina ei era albastră. O aprinse și toți se aplecară înainte. Un lucru atât de mic, și cât de mult înseamnă, își spuse Matt.

Acum se simțea o apăsare asupra scaunelor din față.

— Bonnie? spuse Meredith. Aici n-o să ne audă nimeni țipând. Dacă cineva ne-ar putea auzi, ar fi auzit cauciucul și s-ar fi gândit că era o mpușcătură.

Bonnie clătină din cap, ca și cum nici n-ar fi vrut să o asculte. Continua să-și scoată ace de piñ din piele.

Are dreptate. Suntem la mile depărtare de orice ființă omenească, își spuse Matt.

— Aici e ceva rău, spuse Bonnie.

O spuse calmă, dar ca și cum fiecare cuvânt ar fi fost împins afară separat, ca niște pietricele care erau aruncate într-un iaz.

Brusc, Matt se simți și mai îngrozit.

— Cât... de rău?

— E atât de rău, că e... N-am mai simțit niciodată așa ceva până acum. Nici când a fost omorâtă Elena, nici de la Klaus, nici de la orice altceva. N-am simțit niciodată nimic la fel de rău ca asta. E atât de rău, și e atât de puternic. Nu credeam că ceva poate fi atât de puternic. Mă împinge, și mi-e frică...

Meredith o întrerupse.

— Bonnie, eu știu că amândouă ne putem gândi doar la o singură cale de a ieși din asta...

— Nu există ieșire din asta!

— ...știu că ți-e frică...

— Pe cine putem să chemăm? Aș putea s-o fac... dacă am avea pe cine să chemăm. Pot să mă uit la lanterna ta cea mică și să încerc să-mi spun că e o flacăra și să o fac...

— Să între în transă? Matt se uită repede la Meredith. N-ar trebui să mai facă asta.

— Klaus a murit.

— Dar...

— Nu e nimeni care să mă audă! țipă Bonnie și apoi, în sfârșit, izbucni în hohote de plâns. Elena și Stefan sunt prea departe, și probabil că acum dorm! Și nu mai e nimeni altcineva!

Cei trei erau acum împinși unul într-altul, căci ramurile apăsau din nou scaunele către ei. Matt și Meredith erau suficient de aproape pentru a se privi peste capul lui Bonnie.

— Oh, făcu Matt, surprins. Aăă... suntem siguri?

— Nu, răspunse Meredith, și vocea ei suna îngrijorată, dar și

plină de speranță. Ți-aduci aminte de azi-dimineață? Nu avem nici o siguranță. De fapt, eu sunt sigură că încă mai e pe aici pe undeva.

Acum Matt simți că i se face greață, iar Meredith și Bonnie păreau că le e rău în lumina albastră deja ciudată.

— Și... chiar înainte să se întâmple asta, vorbeam despre cum o mulțime de chestii...

— ...practic tot ce s-a întâmplat și a schimbat-o pe Elena...

— ...a fost vina lui.

— În pădure.

— Cu o fereastră deschisă. Bonnie continua să plângă.

Dar Matt și Meredith făcuseră o înțelegere în tăcere, doar privindu-se în ochi. Meredith spuse, pe un ton foarte blând:

— Bonnie, ceea ce ai spus că ai face; ei bine, va trebui să o faci. Încearcă să ajungi la Stefan, sau să o trezești pe Elena, sau... sau să-i ceri iertare lui... Damon. Probabil ultima variantă, mă tem. Dar el nu a părut niciodată să ne dorească moartea, și mai mult ca sigur știe că n-o să aibă o bilă albă în ochii Elenei dacă îi omoară prietenii.

Matt mormăi, cu scepticism:

— Poate că nu ne dorește moartea, dar e posibil să aștepte până când unii dintre noi mor ca să-i salveze pe ceilalți. N-am avut niciodată încre...

— Tu niciodată nu i-ai vrut răul, îl întrerupse repede Meredith, cu o voce mai tare.

Matt clipi nedumerit către ea, apoi tăcu. Se simțea ca un idiot.

— Deci, uite, lanterna e aprinsă, spuse Meredith, și chiar și în această criză vocea ei era calmă, egală, hipnotică.

Micuța lumină jalnică era și ea atât de prețioasă. Era tot ceea ce aveau pentru a împiedica întunericul să devină total.

Dar când întunericul va deveni total, își spuse Matt, asta se va întâmpla pentru că toată lumina, tot aerul, tot ce se afla afară avea să fie îndepărtat, ținut departe de apăsarea copacilor. Iar atunci apăsarea le va fi frânt deja oasele.

— Bonnie?

Vocea lui Meredith era vocea tuturor surorilor mai mari care veniseră de-a lungul timpului în ajutorul fraților lor mai mici. Atât de blândă. Atât de stăpânită.

— Poți să încerci să pretinzi că e o flacără de lumânare... o flacără de lumânare... o flacără de lumânare... și apoi să încerci să intri în transă?

— Sunt deja în transă, se auzi vocea lui Bonnie, într-un fel distantă — venind din depărtare, aproape cu ecou.

— Atunci cere ajutor, spuse încet Meredith. Bonnie șoptea întruna, în mod clar nemaștiind nimic din ceea ce se afla în jurul ei:

— Te rog, vino să ne ajuți. Damon, dacă mă auzi, te rog primește scuzele noastre și vino. Ne-ai speriat îngrozitor, și sunt sigură că am meritat-o, dar te rog, te rog ajută-ne. Mă doare, Damon. Mă doare atât de rău, încât îmi vine să țip. Dar în schimb îmi folosesc toată energia ca să te Chem. Te rog, te rog, te rog ajută-ne...

Continuă așa timp de cinci, zece, cincisprezece minute, în vreme ce ramurile deveneau tot mai groase și mai dese, strângându-i în mirosul lor dulce de rășină. Continuă mult mai mult decât crezuse Matt că putea ea îndura.

Apoi lumina se stinse. Și nu se mai auzi nici un sunet, în afară de șoaptele pinilor.

Nu puteai să nu admiri tehnica.

Damon stătea întins din nou în aer, de data asta chiar mai sus decât atunci când intrase pe fereastra lui Caroline, la etajul al doilea. Tot nu avea idee cum se numeau copacii, dar asta nu îl oprea. Creanga asta era ca și cum ar fi stat într-o lojă privind drama care se desfășură sub el. Începea să se cam plictisească, deoarece nimic nou nu se întâmpla pe pământ. O părăsise pe Damaris ceva mai devreme în acea seară, când ea devenise plictisitoare, vorbind despre căsătorie și alte subiecte pe care dorea să le evite. Ca de pildă soțul ei actual. Plic-ti-si-tor. Plecase fără să verifice cu adevărat dacă ea devenise vampir — înclina să creadă că da, și ce surpriză o să aibă soțiorul când o să ajungă acasă, nu? Pe buze îi jucă umbra unui zâmbet.

Sub el, drama ajunsese aproape în punctul ei culminant.

Și chiar era de admirat tehnica. Vânăre în haită. Habar nu avea ce creaturi mici și răutăcioase manipulau copacii, dar, la fel ca lupii și leoaicele, păreau să facă din asta o artă. Acționând împreună pentru a captura o pradă care era prea rapidă și prea bine blindată pentru ca doar una dintre ele să se descurce, în cazul de față, o mașină.

Minunata artă a cooperării. Păcat că vampirii erau atât de solitari, își spuse el. Dacă am putea coopera, am stăpâni lumea.

Clipi somnoros și apoi zâmbi, un zâmbet strălucitor îndreptat spre nimic anume. Desigur, dacă am putea face asta — de pildă, să luăm un oraș și să împărțim între noi locuitorii — l-am distrage cu totul. Ne-am lupta cu ferocitate și ne-am folosi de Putere ca de tăișul unei spade, până când n-ar mai rămâne nimic, decât fâșii tremurătoare de carne și șanțuri pline de sânge.

Oricum, o imagine frumoasă, își spuse, și-și coborî pleoapele pentru a o aprecia. Artistică. Ochiuri de sânge purpuriu, în chip magic încă lichid pentru a picura în jos pe treptele albe de marmură de la... oh, să zicem Kallimarmaron din Atena. Un întreg oraș amuțit, curățat de ființe umane zgomotoase, haotice, ipocrite, lăsând în urmă doar rămășițele lor necesare: câteva artere care să pompeze cantități

uriașe de sânge roșu și dulce. Versiunea vampirească a ținutului de lapte și miere.

Deschise din nou ochii nemulțumit. Acum acolo jos se auzea gălăgie. Țipete omenești. De ce? La ce bun? Iepurele țipă întotdeauna între fălcile vulpii, dar când s-a repezit vreodată un alt iepure ca să-l salveze?

Iată, un nou proverb, și dovada că oamenii sunt la fel de proști ca și iepurii, își spuse, dar buna dispoziție îi dispăruse. Minte lui se îndepărtă de ceea ce se petrecea, dar nu doar zgomotul de sub el îl deranja. Lapte și miere, asta fusese... o greșeală. Nu făcuse bine că se gândise la asta. Pielea Elenei fusese ca de lapte în noaptea aceea, în urmă cu o săptămână, de un alb cald, nu rece, chiar și în lumina lunii. Părul ei strălucitor păruse în umbră asemenea unui șuvoi de miere. Elena nu s-ar bucura să vadă rezultatul vânării în haită din această noapte. Ar vărsa lacrimi ca niște picături de rouă cristaline, care ar mirosi precum sarea.

Deodată, Damon înțepeni. Furișă un gând cercetător de Putere în jurul lui, un cerc de radar.

Dar nimic nu îi răspunse, cu excepția copacilor nepăsători de la picioarele lui. Oricine ar fi orchestrat drama era invizibil.

Bun, atunci. Hai să încerc asta, își spuse. Concentrându-se asupra tot sângelui pe care îl băuse în ultimele zile, trimise un jet de Putere pură, la fel ca Vezuviul erupând într-o explozie de magmă letală, îl înconjură complet din toate părțile, o bulă de Putere cu cincizeci de mile pe oră de gaz supraîncălzit.

Pentru că se întorsese. Incredibil, parazitul încerca să o facă din nou, să pătrundă în mintea lui. Asta trebuia să fie.

Să-l amețească și să-l liniștească, presupuse el, frecându-și ceafa furios, cu un gest absent, în vreme ce restul haitei lui își încheia socotelile cu prada din mașină. Șoptindu-i lucruri mărunte în ureche pentru a-l ține pe loc, luându-i propriile sale gânduri întunecate și apoi trimițându-i-le înapoi ca niște ecouri și mai întunecate, într-un cerc care în cele din urmă l-ar fi făcut să plece în căutarea unor prăzi pe care să le omoare, și să tot omoare pentru bucuria pură, de catifea neagră, a omorului.

Acum, mintea lui Damon era rece și întunecată de furie. Se ridică, își întinse brațele și picioarele care îl dureau, și apoi căută cu atenție, nu cu un simplu cerc de radar, ci cu o izbucnire de Putere în spatele fiecărei tentative, cercetând cu mintea pentru a-l găsi pe parazit. Trebuia să fie acolo; copacii continuau să-și facă treaba. Dar nu reuși să descopere nimic, deși folosisse cea mai rapidă și mai eficientă metodă de scanare pe care o știa: o mie de sondări aleatorii pe secundă, într-un model de căutare tip "mersul bețivului". Ar fi trebuit

să găsească imediat un trup mort. Dar nu găsi nimic.

Asta îl înfurie și mai mult, dar în furia lui era și o urmă de incitare. Voise o luptă, o șansă să omoare acolo unde omorârea avea un sens. Și acum iată că exista un oponent care avea toate calitățile — și Damon nu putea să îl omoare pentru că nu reușea să-l găsească. Trimise un mesaj, scânteind de ferocitate, în toate direcțiile.

Te-am avertizat deja o dată. Acum TE

PROVOC. Arată-te — SAU STAI DEPARTE DE MINE!

Adună Putere, o adună, adună tot mai multă, gândindu-se la diferiții muritori care contribuiseră la ea. O ținu strâns, o hrăni cu și mai multă Putere, o modelă pe potriva scopului său, îi înzeci forța cu tot ceea ce mintea lui cunoștea despre luptă și abilitatea și arta războiului. Ținu Puterea până când o simți ca și cum ar fi ținut în brațe o bombă nucleară. Și atunci o eliberă dintr-odată, o explozie care pornea dinspre el și se îndrepta în direcția opusă, se îndepărta cu viteza luminii.

Acum, cu siguranță, va simți chinurile morții unei creaturi imens de puternice și viclene — o ființă care reușise să supraviețuiască atacurilor lui anterioare destinate doar creaturilor nepământene.

Damon își ascuți simțurile până la limita cea mai înaltă, așteptând să audă sal să simtă ceva sfărâmându-se, arzând — ceva căzând orbit, cu sângele picurându-i, de pe o creangă, din aer, de undeva. De undeva ar fi trebuit să se prăbușească la pământ o creatură, sau să râcăie pământul cu gheare uriașe ca de dinozaur — o creatură pe jumătate paralizată și sortită cu totul pieirii, nimicată de un foc care să o ardă pe dinăuntru. Dar deși simțea vântul care se întetea într-un vuiet sălbatic și norii negri uriași care se adunau deasupra lui drept răspuns la propria lui stare, tot nu putea percepe nici o creatură întunecată suficient de aproape de el pentru a-i fi putut pătrunde în gânduri.

Cât de puternică era această creatură? De unde venea?

Pentru o clipă doar, prin minte îi fulgeră un gând. Un cerc. Un cerc cu un punct în mijloc. Iar cercul era explozia de Putere pe care o trimisese în toate direcțiile, iar punctul era singurul loc în care explozia lui nu ajungea. Înăuntrul lui deja...

Poc! Brusc, mintea i se goli. Și apoi începu, alene, ușor mirat, să încerce să pună laolaltă fragmentele de gânduri. Se gândise la explozia de Putere pe care o trimisese, nu? Și cum se așteptase să simtă că ceva cade și moare.

Fir-ar să fie, nu putea percepe în pădure nici măcar prezența unor animale obișnuite mai mari ca o vulpe. Deși fasciculul său de Putere fusese creat cu grijă ca să afecteze doar creaturi ale întunericului asemănătoare cu el, animalele obișnuite se speriaseră atât de tare,

încât fugiseră înnebunite din zonă. Se uită cu atenție în jos. Hm. Cu excepția copacilor din jurul mașinii; dar nu lui îi voiau răul. Și pe urmă, orice ar fi fost copacii ăștia, ei nu erau decât pionii unui asasin invizibil. Fără percepții adevărate — cel puțin, nu înăuntrul hotarelor pe care el și le crease cu atâta grijă.

Oare era posibil să se fi înșelat? Jumătate din furia sa era îndreptată împotriva lui însuși, pentru că fusese atât de neglijent, atât de sătul și de încrezător încât lăsase garda jos.

Sătul... hei, poate că sunt beat, își spuse și zâmbi din nou, către nimic în mod deosebit, fără să fie conștient măcar ce face. Amețit și paranoic și țâfnos. Beat și iritat.

Damon se relaxă, rezemat de copac. Vântul urla acum, răsucindu-se și înghețând aerul, iar cerul se umpluse de n ori negri care se rostogoleau, ascunzând orice urmă de lumină a lunii sau a stelelor. Felul lui preferat de vreme.

Era tot iritat, dar nu găsea nici un motiv pentru asta. Singurul lucru care tulbura aura pădurii era strigătul firav al unei minți din interiorul mașinii, ca o pasăre închisă într-o colivie care nu scoate decât o singură notă. Asta trebuie să fie cea mică, vrăjitoarea cu părul roșu și gâtul delicat. Cea care se tot plânsese că viața se schimbă prea mult.

Damon se lasă mai mult pe copac. Urmărise mașina cu mintea, cu un interes absent. Nu era vina lui că îi surprinsese discutând despre el, dar asta le micșorase totuși puțin șansele de a fi salvați.

Clipi încet.

Ciudat că avuseseră un accident încercând să nu lovească o creatură în aproximativ același loc în care și el fusese cât pe-acți să-și facă praf Ferrariul încercând să calce una. Păcat că nu văzuse care fusese creatura lor, dar copacii erau prea deși.

Păsăruica roșcată plângea din nou.

Ei, chiar vrei o schimbare acum, sau nu, vrăjitoare mică? Hotărăște-te. Trebuie să rogi frumos.

Și pe urmă, desigur, eu trebuie să hotărâsc ce fel de schimbare primești.

11

Bonnie nu-și putea aduce aminte vreo rugăciune mai complicată, și de aceea, asemenea unui copil obosit, spunea una veche: "... mă rog Domnului sufletul să mi-l ia... își folosisse toată energia strigând după ajutor și nu primise nici un răspuns, doar niște zgomot de feedback. Acum îi era atât de somn. Durerea dispăruse și era pur și

simplicu amortită. Singurul lucru care o supăra era frigul. Dar și acesta putea fi rezolvat. Putea să-și tragă pur și simplu o pătură peste ea, o pătură groasă și pufoasă, și avea să se încălzească. Știa asta fără să știe cum de o știa.

Singurul lucru care o ținea departe de pătură era gândul la mama ei. Mama ei ar fi necăjită dacă ea ar înceta să mai lupte. Asta era un alt lucru pe care îl știa fără să știe cum de îl știa. Dacă ar fi putut doar să îi trimită un mesaj mamei ei, în care să îi explice că luptase cât de mult fusese în stare, dar că acum, amortită și înfrigurată, nu mai putea continua. Și că știuse că avea să moară, dar că în final nu duruse, așa că mami nu avea de ce să plângă. Iar data viitoare avea să învețe din greșeli, îi promise ea... data viitoare...

Intrarea în scenă a lui Damon se voia dramatică, și însoțită de un fulger în clipa în care ghetele lui aterizară pe mașină. Simultan, trimise un alt fascicul distrugător de Putere, de data asta îndreptat către copaci, marionetele controlate de păpușarul nevăzut. Era atât de puternic, încât simți un răspuns șocat din partea lui Stefan, tocmai de la pensiune. Iar copacii... dispărură, topindu-se în întuneric. Sfâșiaseră acoperișul ca și cum mașina fusese o cutie de conserve uriașă, își spuse el, stând în picioare pe capotă. Tocmai bine pentru el.

Apoi își îndreptă atenția către ființa omenească Bonnie, cea cu bucle, care acum s-ar fi convenit să-i îmbrățișeze picioarele și să-i spună "Mulțumesc" cu o voce gătuită.

Dar nu o făcea. Zăcea întinsă exact la fel cum stătuse cuprinsă în îmbrățișarea copacilor. Iritat, Damon se întinse în jos ca s-o apuce de mână, și avu un șoc. O percepu înainte să o atingă, o mirosi înainte să o simtă pe degetele sale. Sute de mici înțepături, din fiecare curgând sânge. Acele coniferelor trebuie să fi făcut asta, luând sânge de la ea sau — nu, pompând în ea o substanță rășinoasă.

Un anestezic pentru a o imobiliza în vreme ce creatura trecea la faza următoare — oricare o fi fiind aceea — din atacul asupra prăzii sale, asta judecând după acțiunile de până acum ale creaturii. Sau mai degrabă, o injecție de sucuri digestive.

Ori poate pur și simplu ceva care să o țină în viață, ca antigelul pentru o mașină, se gândi Damon, dându-și seama, cu un nou șoc, ce rece era Bonnie. Încheietura mâinii ei părea de gheață. Se uită la celelalte două ființe omenești, fata cu păr negru, cu ochi inteligenți, tulburători, și băiatul cu păr blond, care era întotdeauna pus pe hartă. Poate că totuși așteptase prea mult înainte să intervină. Era clar că situația stătea foarte rău și cu ceilalți doi. Dar el avea de gând să o salveze pe fata asta. Pentru că așa avea chef. Pentru că ea îi ceruse ajutorul atât de jalnic. Pentru că acele creaturi, acei malachi,

încercaseră să-l facă să asiste la moartea ei, cu ochii pe jumătate ațintiți asupra ei în vreme ce îi îndepărtau mintea de prezent, făcându-l să viseze cu ochii deschiși la ceva splendid. Malach — era un termen general care desemna o creatură a întunericului: o soră sau un frate al nopții. Dar Damon îl gândi acum ca și cum cuvântul însuși era ceva malefic, un sunet care trebuia scuipat sau șuiurat.

Nu avea nici o intenție să-i lase pe ei să învingă. O ridică pe Bonnie în brațe ca și cum ar fi fost un puf de pădărie și o aruncă peste un umăr. Apoi se înalță din mașină. Să zboare fără să-și schimbe mai întâi forma era o adevărată provocare. Iar lui Damon îi plăceau provocările.

Se hotărî să o ducă la cea mai apropiată sursă de apă caldă, și aceasta era pensiunea. Nici nu era nevoie să-l tulbure pe Stefan. Existau vreo șase camere în coșmelia aia dărăpănată. Dacă Stefan nu era curios, n-avea să-și bage nasul în baia altora.

După cum se dovedi, Stefan nu era doar curios, ci și rapid. Fură cât pe-acți să se ciocnească: Damon, purtându-și povara, urmă o cotitură și îl văzu pe Stefan în mașina lui pe drumul întunecat, cu Elena, plutind asemenea lui Damon, săltând în urma mașinii ca și cum ar fi fost un balon.

Primele cuvinte pe care le schimbă se dovediră nu doar lipsite de spectaculozitate, ci și prea puțin inteligente.

— Ce dracu faci? exclamă Stefan.

— Ce dracu faci tu? spuse Damon, sau începu să spună, când remarcă uluitoarea schimbare în Stefan — și uluitoarea Putere care era Elena.

În vreme ce cea mai mare parte a minții lui pur și simplu rămase năucită de șoc, o mică parte din ea începu imediat să analizeze situația, să înțeleagă cum a ajuns Stefan de la nimic la... la...

Dumnezeule! Ei, asta e, ar putea totuși să se prefacă fericit.

— Am simțit o luptă, spuse Stefan. Când ai devenit Peter Pan?

— Ar trebui să te bucuri că n-ai fost și tu în lupta aia. Și pot să zbor pentru că am Puterea, băiete.

Asta era pură bravadă. Oricum, era foarte corect, în locul unde se născuseră ei, să i te adresezi unei rude mai tinere cu ragazzo, sau "băiete".

Dar acum nu era. Și între timp, acea parte din creierul lui care nu se închisese pur și simplu continua să analizeze. Putea să vadă, să simtă, să facă orice, în afară de a atinge aura lui Stefan. Iar aura aceasta era... de neimaginat. Dacă Damon nu ar fi fost atât de aproape, dacă nu ar fi perceput-o el însuși, nu ar fi crezut că e posibil ca o singură persoană să aibă atâta Putere.

Dar el privea situația cu aceeași capacitate de evaluare logică și

rece care îi spunea că propria lui Putere — chiar și după ce se îmbătase cu varietatea de sânge de femeie pe care îl înghițise în ultimele câteva zile — Puterea lui nu era acum nimic față de cea a lui Stefan. Iar capacitatea lui logică și rece îi mai spunea că Stefan se ridicase prea repede din pat și că nu avusese timp — sau nu fusese suficient de rațional — pentru a-și ascunde aura.

— Ei, ia uită-te la tine, spuse Damon cu tot sarcasmul pe care reuși să-l adune — și care se dovede considerabil. Să fie ăla un halou? Ai fost cumva canonizat fără știința mea? Oare vorbesc acum cu Sfântul Stefan?

Răspunsul telepatic al lui Stefan nu ar putea fi reprodus.

— Unde sunt Matt și Meredith? întrebă el furios.

— Sau, continuă Damon, ca și cum Stefan nici nu ar fi vorbit, poate că ar trebui să fii felicitat pentru că ai învățat încele din urmă arta disimulării?

— Și ce faci cu Bonnie? întrebă Stefan, ignorând la rândul lui comentariul lui Damon.

— Dar se pare că tot nu înțelegi engleza polisilabică, așa că o să încerc să-ți explic cât mai simplu cu putință. Tu ai pierdut dinadins lupta.

— Eu am pierdut dinadins lupta, spuse Stefan hotărât, părând să înțeleagă că Damon nu avea de gând să răspundă la nici una dintre întrebările lui până când nu-i spunea el adevărul. Eu doar i-am mulțumit Domnului că tu părei să fii prea furios sau prea beat ca vezi prea bine ce se întâmplă. Voiam să te împiedic pe tine și pe restul lumii să înțeleagă exact ce poate să facă sângele Elenei. Așa că ai plecat fără să bănuiești că te-aș fi putut scutura de pe mine ca pe-o muscă.

— N-am crezut niciodată că ești în stare de așa ceva.

Damon revedea în minte, în detalii vii, mica lor înfruntare. Era adevărat: nu bănuise nicicum că spectacolul lui Stefan fusese doar atât — un spectacol — și că el ar fi putut să-l pună la pământ în orice moment și să facă orice voia.

— Și iat-o și pe binefăcătoarea ta. Damon făcu un semn cu capul către Elena care plutea, legată — da, era adevărat ceea ce vedea — legată de ambreiaj cu funia de rufe. Doar ceva mai jos decât îngerii, și încununată cu glorie și onoare, remarcă el, neputându-se abține când ridică privirea către ea.

De fapt, Elena era atât de strălucitoare, încât să te uiți la ea cu Puterea canalizată în ochi era ca și cum ai fi încercat să te uiți direct în soare.

— Și ea pare să fi uitat cum să se ascundă; strălucește ca o stea solară, incandescentă.

— Elena nu știe să mintă, Damon.

Era clar că furia lui Stefan creștea încet.

— Acum spune-mi ce se întâmplă și ce i-ai făcut lui Bonnie.

Impulsul de a răspunde: Nimic. De ce, crezi că ar trebui să-i fac ceva? era aproape irezistibil — aproape. Dar Damon avea acum de-a face cu un Stefan diferit, așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Asta nu e frățiorul pe care-l știi tu și pe care îți place să-l calci în picioare, îi spuse vocea logicii interioare, și el o ascultă.

— Ceilalți doi oaaa-meni, spuse Damon, lungind cuvântul supărător de mult, sunt în automobilul lor. Și — brusc, deveni inocent — o duceam pe Bonnie la tine acasă.

Stefan stătea lângă mașină, la o distanță numai bună pentru a cerceta brațul întins al lui Bonnie. Când îl atinse, din înțepături ieși sânge, și Stefan își privi îngrozit propriile degete. Repetă experimentul. Damon mai avea puțin și începea să saliveze, un comportament total nedemn pe care dorea să-l evite.

Și atunci se concentrează asupra unui fenomen astronomic ce se petrecea în apropiere.

Luna plină, înălțată la jumătatea cerului, albă și pură precum zăpada. Și Elena plutind în fața ei, purtând o cămașă de noapte demodată, închisă până la gât — și nimic altceva. Atâta timp cât se uita la ea fără Puterea de care avea nevoie pentru a-i desluși aura, o putea vedea mai degrabă ca pe o fată decât ca pe un înger în mijlocul acelei incandescențe orbitoare.

Damon își lăsă capul într-o parte pentru a privi mai bine silueta. Da, cu siguranță era veșmântul potrivit pentru ea, și ar trebui să stea mereu în fața unor lumini puternice. Dacă el... Buf.

Se trezi zburând în spate și către stânga. Se izbi de un copac, încercând să nu o lovească și pe Bonnie — s-ar fi putut frânge. Uluit pe moment, căzu — de fapt, pluti — în jos pe pământ.

Stefan era deasupra lui.

— Tu, spuse Damon destul de neclar, cu gura plină de sânge, ai fost un băiat rău, băiete.

— Ea m-a forțat. Efectiv. Am crezut că o să moară dacă nu îi iau din sânge — aura ei era foarte umflată. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu Bonnie...

— Așa că i-ai luat sângele în ciuda rezistenței tale eroice neobosite...

Buf...

Copacul ăsta mirosea a rășină. N-am vrut niciodată în mod deosebit să fac cunoștință cu ce se află într-un copac, își spuse Damon, scuipând sângele din gură. Chiar și ca cioară am folosit copacii doar când am avut nevoie.

Stefan o smulsese cumva pe Bonnie din aer pe când Damon zbura către copac. Atât de rapid era acum. Era foarte, foarte rapid. Elena era fenomenală.

— Deci acum ai o idee la mâna a doua despre cum e sângele Elenei.

Și Stefan putea auzi gândurile lui Damon. În mod normal, Damon era întotdeauna gata de luptă, dar acum aproape că o putea auzi pe Elena plângând pentru prietenii ei oameni, și simțea înlăuntrul lui cât de obosit era. Foarte bătrân — bătrân de multe secole — și foarte obosit.

Dar în privința întrebării, ei bine, da. Elena continua să salte fără noimă, uneori cu brațele deschise, planând ca un vultur cu aripile întinse, alteori strânsă ghem ca un pisoi. Sângele ei era combustibil de rachetă față de benzina fără plumb a majorității fetelor.

Iar Stefan voia să lupte. Nici măcar nu încerca să o ascundă. Am avut dreptate, își spusese Damon. Pentru vampiri, dorința de a se ciorovăi e mai puternică decât orice altă dorință, chiar și decât nevoia de a se hrăni, sau, în cazul lui Stefan, grija pentru... care era cuvântul? Oh, da. Prieteni.

Acum Damon se străduia să evite o bătaie, încercând să-și enumere avantajele, care nu erau prea multe, căci Stefan încă îl mai țintuia la pământ. Mintească ascuțită. Discursul abil. O înclinație de a lupta murdar pe care Stefan nu părea să o poată înțelege. Logică. O abilitate instinctivă de a găsi fisurile în armura dușmanului său... Hmmm...

— Meredith și — fir-ar să fie! Care era numele băiatului? — însoțitorul ei sunt morți deja, așa cred, spusese el pe un ton nevinovat. Putem să stăm aici și să ne luptăm, dacă așa vrei să-i spui, ținând seama de faptul că eu nu te-am atins nici cu un deget — sau putem încerca să-i resuscităm. Oare ce-o să alegem?

Chiar se întreba cât de mult se putea controla Stefan în momentul acesta.

Ca și cum Damon ar fi schimbat brusc planul într-un obiectiv, Stefan păru să devină mai mic. Plutise la vreun metru deasupra pământului; acum aterizase și se uita în jurul său mirat, în mod clar fără să știe că se aflase în aer.

Damon profită de momentul în care Stefan era cel mai vulnerabil și vorbește.

— Nu eu am fost cel care le-a făcut rău, adăugă el. Dacă o să te uiți la Bonnie — slavă demonilor,

știa numele ei — o să vezi că asta nu putea să-o facă un vampir. Cred — adăugă el cu iscusință, de dragul șocului — că atacatorii au fost niște copaci, controlați de malachi.

— Copaci? Stefan se uită în fugă la brațul plin de înțepături al lui Bonnie. Apoi spuse: Trebuie să-i ducem într-o casă și în apă caldă. Ia-o pe Elena...

Oh, bucuros. De fapt, aș da orice, orice...

— ...și mașina asta cu Bonnie înapoi la pensiune. Trezește-o pe doamna Flowers. Fă tot ce poți pentru Bonnie. Eu o să merg înainte și o să-i iau pe Meredith și Matt...

Asta era! Matt. Acum, dacă ar avea un truc mnemonic...

— Sunt înainte pe drum, da? De acolo părea să vină prima ta explozie de Putere.

O explozie, așadar? De ce să nu fie sincer și să-i spună un vâlnel ce abia clipea?

Și cât era proaspăt în minte... M de la Muritor, A de la Agasant, T de la Tembel. Și gata, asta era. Păcat că se aplica tuturor și totuși nu toți se numeau MAT. Of, la naiba — oare trebuia să mai fie un T la sfârșit? Muritor Agasant și Tembel? Agasant Tembel și Tâmpit?

— Am spus, e în regulă așa?

Damon se întoarse în prezent.

— Nu, nu e în regulă. Cealaltă mașină e distrusă. N-o s-o poți folosi.

— O să plutească în urma mea.

Stefan nu se lăuda, doar făcea o afirmație.

— Nu e nici măcar întreagă, e făcută bucăți.

— O să unesc bucățile. Haide, Damon. îmi pare rău că te-am atacat; am crezut că se petrecea cu totul altceva. Dar Matt și Meredith ar putea să fie într-adevăr pe moarte, și chiar și cu toată Puterea mea cea nouă, și cu a Elenei, e posibil să nu reușim să-i salvăm. Am crescut temperatura internă a lui Bonnie cu câteva grade, dar nu îndrăznesc să rămân aici să i-o ridic suficient de încet. Te rog, Damon, spuse în timp ce o așeza pe Bonnie în scaunul de lângă șofer.

Ei bine, asta suna ca vechiul Stefan, dar venind de la această sursă de putere, noul Stefan, avea niște nuanțe destul de diferite. Dar, atâta timp cât Stefan credea că el era un șoarece, era un șoarece. Și cu asta basta.

Mai devreme, Damon se simțise asemenea Vezuviului în erupție. Acum fusese brusc ca și cum stătea lângă Vezuviu, iar muntele huruia. Dumnezeu mare! Pur și simplu se simțea pârjolit doar stând atât de aproape de Stefan!

Își adună toate forțele lui considerabile, înfășurându-se mental în gheață, și speră că cel puțin o răsuflare rece se simțea în răspunsul său.

— Plec. Ne vedem mai târziu — sper că oamenii n-au murit încă.

Pe când se despărteau, Stefan îi trimise un mesaj puternic de dezaprobare — fără să-l bombardeze cu o durere absolut elementară, așa cum făcuse înainte când îl izbise de copac, dar asigurându-se că părerea pe care o avea despre fratele său era întipărită în fiecare cuvânt.

Damon îi trimise un ultim mesaj fratelui său, în vreme ce se îndepărta. Nu înțeleg, gândi el inocent către Stefan, care dispărea. Ce-i rău să spun că sper ca oamenii să nu fi murit? Știi, eu am intrat în magazine unde se vindeau felicitări — nu menționează faptul că nu o făcuse pentru felicitări ci pentru tinerele casierite — și aveau acolo rafturi cu "Sper să fii cât mai curând sănătos" și "Condoleanțe ceea ce probabil înseamnă că mesajul anterior nu a fost suficient de grăitor. Așadar, ce-i rău să spui

"Sper că n-au murit"?

Stefan nu se obosi să răspundă. Dar Damon trimise oricum un zâmbet scurt și strălucitor pe când întorcea Porschele și o pornea către pensiune.

Trase de frânghia de rufe care o ținea pe Elena săltând deasupra lui. Plutea — cu cămașa de noapte umflată în vânt — deasupra capului lui Bonnie — sau mai degrabă acolo unde ar fi trebuit să fie capul lui Bonnie. Bonnie fusese întotdeauna minionă, iar acum suferința și frigul o făcuseră să se strângă în poziție fetală. Elena putea practic să se așeze pe ea.

— Bună, prințesă. Arăți fantastic, ca de obicei. Și nici tu nu arăți rău.

Era una dintre cele mai proaste abordări din toată viața lui, își spuse plin de jale. Dar nu se simțea în apele lui. Transformarea lui Stefan îl surprinsese — asta e probabil cauza, hotărî el.

— Da... mon.

Damon tresări. Vocea Elenei era joasă și șovăitoare... și absolut minunată: melasă picurând plină de dulceață, miere curgând direct de pe fagure. Era mai joasă — Damon era sigur — decât fusese înainte de transformarea ei, și căpătase un accent curat de Sud. Pentru un vampir, ea semăna cu picuratul dulce al unei vene omenesti proaspăt deschise.

— Da, îngerașule. Ți-am mai spus "îngeraș" până acum? Dacă nu, a fost o simplă scăpare.

Și pe când rostea aceste cuvinte, își dădu seama că vocea ei mai avea o calitate, una pe care nu o remarcase până atunci: puritate.

Puritatea pătrunzătoare a unui serafim. Asta ar fi trebuit să-l deconcerteze, dar în schimb îi aminti doar că Elena era cineva pe care trebuia să-l iei foarte în serios, și niciodată în glumă.

Te-aș lua în serios sau în glumă sau în orice fel preferi, se gândi

Damon, dacă n-ai fi atât de înnebunită după idiotul de frate-meu mai mic.

Doi sorți violeți se întoarseră către el: ochii Elenei. Îl auzise.

Pentru prima dată în viața lui, Damon era înconjurat de persoane mai puternice decât el. Iar pentru un vampir, Puterea era totul: bunuri materiale, poziție în comunitate, tovarăș de viață- trofeu, confort, sex, bani, bunătați.

Era un sentiment ciudat. Nu total neplăcut în ceea ce o privea pe Elena. Lui Damon îi plăceau femeile puternice. Căutase de secole una suficient de puternică.

Dar privirea Elenei îi aduse imediat gândurile la situația prezentă. Parcă mașina pieziș în fața pensiunii, o ridică în brațe pe Bonnie, tot mai țeapănă, și pluti în sus pe scările în spirală, care se îngustau tot mai mult, către camera lui Stefan. Era singurul loc în care știa că se află o cadă.

Abia era loc pentru trei persoane în baia micuță, și Damon era cel care o ducea în brațe pe Bonnie. Dădu drumul la apă în cada veche, pe patru picioare, și5 bazându-se pe simțurile lui perfecte, o potrivea cu cinci grade peste temperatura trupului înghețat al lui Bonnie. Încercă să-i explice Elenei ce făcea, dar ea părea să-și fi pierdut interesul și plutea prin camera lui Stefan, ca un gros-plan al zânei Tinkerbell închisă într-o colivie. Se tot lovea de fereastra închisă, apoi zbura repede către ușa deschisă și se uita afară.

Ce dilemă. Să o roage pe Elena să o dezbrace și să o îmbăieze pe Bonnie, și să riște ca ea să o pună pe Bonnie în cadă cu fața în jos? Sau să o roage pe Elena să facă asta iar el să le supravegheze, dar fără să pună mâna — asta dacă nu voia să se întâmple un dezastru? Plus că cineva trebuia să o caute pe doamna Flowers și să aducă ceva fierbinte de băut. Să scrie un bilet și să o trimită pe Elena cu el? În orice clipă aici puteau apărea și mai multe victime.

Apoi Damon întâlni privirea Elenei și toate grijile mărunte și convenționale părură să dispară. În mintea lui se iviră cuvinte care nu pătrunseseră prin urechi.

Ajut-o. Te rog!

Se întoarse în baie, o așeză pe Bonnie pe covorașul gros de acolo și o coji ca pe un crevet. Jos cu sveterul, jos cu tricoul de vară de sub el. Jos cu sutienul mic — cupă A, remarcă el cu tristețe, scoțându-l, încercând să nu se uite direct la Bonnie. Dar nu putea să nu vadă că urmele de înțepături erau absolut peste tot.

Jos și cu jeanșii, și apoi un mic obstacol pentru că trebui să se așeze pe jos și să ia în poală fiecare picior pentru a scoate adidașii înalți, bine strânși în șireturi, înainte de a trage jeanșii peste glezne.

Jos și cu șosetele.

Și asta era tot. Bonnie rămase goală, cu excepția propriului ei sânge care o acoperea și a chiloților roz de mătase. O ridică în brațe și o așază în cadă, udându-se și el pe când o lăsa în apă. Vampirii asociază baia cu sângele unei virgine, dar numai cei cu adevărat nebuni o încearcă.

Apa din cadă deveni roșiatică atunci când o puse pe Bonnie înăuntru. Lăsa robinetul deschis, căci cada era atât de mare, și apoi se așază pe jos și cântări situația. Copacul pompase ceva în ea cu ajutorul acelor. Orice ar fi fost, nu era bun. Așa că ar trebui să iasă. Cea mai înțeleaptă soluție ar fi să îl sugă ca și cum ar fi o mușcătură de șarpe, dar ezita să încerce asta până nu se asigura că Elena n-o să-i spargă capul cu ceva dacă o să-l găsească stând cu gura lipită de trupul lui Bonnie.

Va trebui să se mulțumească cu a doua soluție. Apa însângerată nu ascundea trupul micuț al lui Bonnie, dar făcea ca detaliile să pară ceva mai vagi. Damon sprijini cu o mână capul lui Bonnie pe marginea căzii și cu cealaltă mână începu să strângă și să maseze un braț, pentru a scoate otrava.

Știu că face ceea ce trebuie când simți mirosul rășinii de pin. Era atât de groasă și de vâscoasă, încât nu dispăruse încă în trupul lui Bonnie. Damon scotea astfel o cantitate mică de rășină, dar era oare suficient?

Cu grijă, cu ochii la ușă și concentrându-și simțurile la maximum, Damon ridică mâna lui Bonnie și o apropie de buzele sale, ca și cum avea de gând să o sărute. În schimb, îi luă încheietura mâinii în gură și, înfrânându-și orice dorință de a mușca, începu pur și simplu să sugă.

Scuipă aproape imediat. Gura i se umpluse de rășină. Masajul nu era deloc suficient. Nici măcar suptul — asta dacă găsea vreo două duzini de vampiri și îi așază pe tot trupul micuț al lui Bonnie ca niște lipitori — nu ar fi fost suficient.

Se lăsa pe vine și o privi, această femeie-copil rănită letal pe care își dăduse cuvântul că o va salva. Pentru prima oară, deveni conștient că era ud până la talie. Ridică ochii în sus, iritat, și apoi își scoase jacheta neagră de aviator.

Ce putea face? Bonnie avea nevoie de un leac, dar el habar n-avea care era leacul acela anume, și nici nu cunoștea vreo vrăjitoare la care să apeleze. Oare doamna Flowers avea cunoștințe de magie? Și dacă avea, i-ar fi dat lui acel leac? Sau era doar o bătrână cu mințile duse? Ce era un leac a tot vindecător — pentru o ființă omenească? Putea să o încredințeze oamenilor și să-i lase pe ei să-și încerce pe ea știința lor de doi bani — să o ducă la un spital — dar urmau să aibă

de-a face cu o fată care fusese otrăvită de Cealaltă Lume, de locurile întunecate pe care ei nu vor avea voie niciodată să le vadă sau să le înțeleagă.

În timp ce-și spunea toate acestea, frecase absent un prosop de brațele și mâinile sale și cămașa neagră. Acum se uită la prosop și hotărî că Bonnie merita cel puțin o concesie făcută decenței, mai ales pentru că el nu mai știa ce se putea face cu ea. Băgă prosopul în apă și apoi îl întinse și o acoperi cu el pe Bonnie de la gât până la tălpi. În unele locuri prosopul plutea, în altele stătea sub apă, dar în general își îndeplini rolul.

Ridică din nou temperatura apei, dar asta nu schimbă nimic. Bonnie, atât de tânără, era cuprinsă de rigiditatea morții. Contemporanii săi din vechea Italie avuseseră dreptate, își spusese Damon, o ființă ca aceasta era o fecioară — nu mai era fetiță, dar nici femeie încă. Era un cuvânt foarte potrivit, căci orice vampir ar putea spune că era o fecioară în ambele sensuri.

Și totul se petrecuse sub nasul lui. Atragerea, atacul în haită, tehnica și sincronizarea minunată — omorâseră această fecioară în timp ce el stătea și privea. Și aplaudase totul.

Damon simți cum înlăuntrul lui crește încet ceva. Se ivise atunci când se gândise la îndrăzneala aceluia malach, care îi vânase oamenii chiar subnasul lui. Nu își puse întrebarea când devenise grupul din mașină oamenii lui — considera că era așa pentru că în ultimul timp fuseseră atât de apropiați, încât avea sentimentul că putea dispune de ei, el era cel care putea să spună dacă trăiau sau mureau, sau dacă deveneau ceea ce era și el. Ceea ce creștea în el apăruse când se gândise la felul în care malachul ăla îi manipulasese gândurile, atrăgându-l într-o contemplare fericită a morții în termeni generali, în vreme ce la picioarele lui se petrecea moartea în termeni foarte specifici. Iar acum acel ceva din interiorul lui atingea niveluri incendiare pentru că astăzi i se arătaseră de prea multe ori greșelile făcute. Era într-adevăr de nesuportat...

... și apoi era Bonnie...

Bonnie, care nu făcuse niciodată rău unui... unui lucru nevinovat din pură răutate. Bonnie, care era asemenea unui piscoi, lovind cu lăbuțele în aer dar către nici o pradă. Bonnie, cu părul ei numit uneori zmeuriu, dar care arăta pur și simplu ca și cum ar fi fost o văpaie. Bonnie cea cu pielea translucidă, cu delicatele fiorduri și estuare violet ale venelor de pe gâtul și brațele ei. Bonnie, care în ultimul timp îl privea pieziș, cu ochii ei mari ca de copil, căprui, sub genele ca niște stele...

Pe Damon îl dureau fălcile și caninii și își simțea gura arzând de la rășina otrăvitoare. Dar putea să ignore toate astea, pentru că în

mintea lui era un singur gând.

Bonnie îi ceruse ajutorul cu aproape o jumătate de oră înainte să cadă pradă întinericului.

Asta trebuia spus. Asta trebuia cercetat. Bonnie îl chemase pe Stefan — care fusese prea departe și prea ocupat cu îngerul lui — dar îl chemase și pe

Damon, și îl implorase să îi ajute.

Iar el îi ignorase strigătul. Cu trei dintre prietenii Elenei la picioarele sale, el ignorase agonia lor, ignorase rugămințile desperate ale lui Bonnie de a nu-i lăsa să moară.

De obicei, genul acesta de lucruri îl făcea doar să plece în alt oraș. Dar cumva el era încă aici și încă simțea consecințele amare ale purtării sale.

Damon se lăsă pe spate, cu ochii închiși, încercând să nu mai simtă gustul copleșitor al sângelui și mirosul mușegăit de... ceva.

Se încruntă și se uită înjur. Cămaruța era curată chiar și în colțuri. Nu se vedea nimic mușegăit aici. Dar mirosul nu dispărea.

Și atunci își aduse aminte.

12

Ai reveni totul în minte: culoarele înguste și ferestrele mici și mirosul de mușegăit al cărților vechi. Fusese în Belgia cu vreo cincizeci de ani în urmă, și fusese surprins să descopere că mai există o carte în engleză despre un astfel de subiect. Dar iat-o, cu coperta roasă, de culoarea ruginii, de pe care dispăruse orice scris, dacă scrisese vreodată ceva pe ea. Înăuntru lipseau mai multe pagini, așa că nimeni nu avea să știe vreodată autorul sau titlul ei, dacă fuseseră vreodată tipărite acolo. Fiecare "rețetă" — descântec, sau vrajă — din acea carte avea în ea cunoștințe interzise.

Damon își amintea foarte bine cel mai simplu descântec: "Sângele Vampirului este foarte bun ca leac obișnuit pentru toate Bolile sau lucrurile rele Făcute de cei care Dănțuiesc în Pădure de Luna-Spiră."

Acești malachi cu siguranță făcuseră niște lucruri rele în pădure, și era vremea Lunii-Spiră, luna "solstițiului de vară" în Limba Veche. Damon nu voia să o părăsească pe Bonnie și cu siguranță nu voia ca Elena să vadă ce avea el de gând să facă acum. Ținând capul lui Bonnie deasupra apei calde și rozalii, își desfăcu cămașa. La șold avea prins, într-o teacă, un cuțit din lemn de carpen. îl scoase și, cu o mișcare rapidă, se tăie la baza gâtului.

Acum era mult sânge. Problema era cum să o facă pe Bonnie să bea. Băgă la loc cuțitul în teacă și apoi o ridică pe Bonnie din apă și

încercă să-i apropie gura de tăietura sa.

Nu, asta era o prostie, își spuse, cu o neobișnuită nemulțumire față de sine. O să se răcească din nou, și nu ai cum să o faci să bea. O lăsa la loc pe Bonnie în apă și se gândi. Apoi își scoase din nou cuțitul și își mai făcu o tăietură, de data asta pe braț, aproape de încheietura mâinii. Urmă vena de acolo până când sângele nu doar picura, ci șiroia. Atunci își așeză încheietura pe gura lui Bonnie, întinsă în cadă cu fața în sus, potrivindu-i capul cu cealaltă mână. Buzele ei erau ușor întredeschise și sângele roșu-închis curgea minunat. Din când în când ea înghițea. Mai exista viață în ea.

Era ca și cum ar fi hrănit un pui de pasăre, își spuse Damon, grozav de mulțumit de memoria lui, de ingeniozitatea și... ei, pur și simplu de sine însuși. Zâmbi larg, fără nici un motiv în mod deosebit.

Măcar dacă metoda ar funcționa.

Damon își schimbă puțin poziția ca să stea mai comod și dădu drumul din nou la apa fierbinte, și toate astea în vreme ce o ținea pe Bonnie și o hrănea, lucruri pe care le făcea — știa bine — cu gesturi grațioase și fără să irosească o singură mișcare. Asta era amuzant. Îi stârnea simțul ridicolului. Aici și în acest moment, un vampir nu se ospăta dintr-o ființă omenească, ci încerca să o salveze de la moarte hrănind-o cu sânge de vampir.

Mai mult chiar. El urmase tot soiul de tradiții și obiceiuri omenești încercând să o dezbrace pe Bonnie fără să îi compromită pudicitatea de fecioară. Asta era ceva incitant. Desigur, oricum îi văzuse trupul; nu avusese cum să evite asta. Dar era într-adevăr mult mai incitant când încerca să respecte regulile. Nu mai făcuse niciodată asta.

Poate că asta îl incita pe Stefan. Nu, Stefan o avea pe Elena, care fusese ființă omenească, vampir, și spirit invizibil, iar acum părea să fie un înger muritor, dacă există așa ceva. Elena era suficient de incitantă ea însăși. Și totuși nu se gândise la ea de multe minute. Ar putea chiar să fie un record de ignorare a Elenei.

Poate că ar trebui să o strige, să o aducă aici și să-i explice ce făcea ca să nu aibă nici un motiv să-i spargă capul. Poate că așa ar da mai bine.

Brusc, Damon își dădu seama că nu mai simțea aura Elenei în camera lui Stefan. Dar înainte să poată cerceta, se auzi o bubuitură, apoi niște pași apăsați și apoi o altă bubuitură, mult mai aproape. Și apoi ușa băii se deschise brusc, lovită cu piciorul de Muritorul Agasant și Tembel...

Matt înaintă amenințător, simți cum i se încurcă picioarele în ceva și își lăsa privirea în jos ca să și le descurce. Obrajii lui bronzăți

căpătară dintr-odată culoarea aprinsă a apusului de soare. Ținea în mână sutienul micuț și roz al lui Bonnie. Ii dădu drumul ca și cum l-ar fi mușcat, îl ridică din nou de jos și se răsuci, pentru a se ciocni de Stefan, care intra și el în baie. Damon privea, amuzat.

— Cum îi omori, Stefan? E nevoie doar de un țaruș? Poți să-1 ții tu cât îl... sânge! Ii dă să bea sânge! exclamă Matt, părând că ar vrea să îl atace el însuși pe Damon.

Ceea ce ar fi o idee proastă, își spuse Damon. Matt își pironi privirea în ochii lui. Înfruntând monstrul, își spuse Damon, și mai amuzat.

— Dă-i... drumul.

Matt vorbi încet și rar, probabil vrând să sugereze o amenințare, dar sunând, își spuse Damon, ca și cum ar fi fost convins că Damon era handicapat mental.

Muritor Urâcios și Tont și Tembel, gândi Damon. Dar asta însemna... "Mutt", spuse el cu voce tare, clătinând ușor din cap. Deși poate că așa își va aminti pe viitor de el.

— Mutt? Mă faci...? Doamne, Stefan, terog ajută-mă să-1 omor! A omorât-o pe Bonnie!

Cuvintele țâșniră din Matt dintr-o singură răsuflare. Trist, Damon văzu cum ultimul său acronim dispăre.

Stefan era surprinzător de calm. Il împinse pe Matt în spatele său și-i spuse:

— Du-te și stai cu Elena și Meredith, și tonul lui arăta că nu era o sugestie, apoi se întoarse către fratele său. Nu te-ai hrănit de la ea, spuse, și asta nu era o întrebare.

— Să mă-mbuib cu otravă? Nu-i genul meu de distracție, frățioare.

Un colț al gurii lui Stefan se ridică ușor, tremurat. Nu replică nimic, ci doar se uită la Damon cu ochi care... știa. Damon se crispă.

— Ti-am spus adevărul!

— Ai de gând să transformi asta în hobby? Damon vru să-i dea drumul lui Bonnie, gândindu-se că lăsând-o la loc în apa pătată de sânge ar fi cel mai potrivit gest înainte de a ieși din dărăpănătura asta, dar...

Dar. Ea era puiul lui de pasăre. Înghițise deja suficient din sângele lui încât, dacă ar mai fi băut, ar începe să se Schimbe considerabil. Și dacă nu era de ajuns cantitatea de sânge pe care i-o dăduse deja, atunci sângele nu era un leac. Și apoi, făcătorul de minuni era aici.

Apăsă pe tăietura din braț suficient de tare pentru a opri sângerarea și dădu să spună ceva...

Și ușa se deschise din nou cu o bubuitură.

De data asta era Meredith, și avea în mână sutienul lui Bonnie. Atât Stefan cât și Damon se simțiră intimidati. Meredith era, își spuse Damon, o persoană foarte înfricoșătoare. Cel puțin nu se repezi, ci se uită la hainele mototolite de pe podeaua băii, ceea ce Mutt nu făcuse. Apoi îl întrebă pe Stefan: "Cum se simte?", un alt lucru pe care Mutt nu-l făcuse.

— O să fie bine, spuse Stefan, și Damon fu surprins de sentimentul de... nu de ușurare, desigur, ci de treabă bine făcută.

Plus că acum ar putea să evite să fie bătut măr de Stefan.

Meredith trase adânc aer în piept și-și închise pentru o clipă ochii ei înspăimântători. Când făcu asta, întreaga față îi străluci. Poate că se ruga. Trecuseră secole de când se rugase Damon ultima oară; și niciodată nu primise vreun răspuns la rugăciunile sale.

Apoi Meredith deschise ochii, se scutură, și își luă din nou înfățișarea înfricoșătoare. Împinse cu piciorul grămada de haine de pe podea și spuse, încet și apăsător:

— Dacă obiectul care se potrivește cu ăsta nu se mai află pe corpul lui Bonnie, or să fie probleme.

Și flutură deja infamantul sutien, asemenea unui steag.

Stefan părea nedumerit. Cum de nu înțelegea problema posibilei piese de lenjerie lipsă? se întrebă Damon. Cum putea cineva să fie așa un... prost lipsit de spirit de observație? Nu purta și Elena unul... vreodată? Damon rămase încremenit, prea surprins de imaginile din lumea lui interioară pentru a se mai putea mișca o clipă. Apoi vorbi. Avea răspunsul la problema lui Meredith.

— Vrei să vii să verifici? spuse el, întorcându-și pudic privirea.

— Da, vreau.

Rămase întors cu spatele pe când ea se apropie de cadă, băgă mâna în apa caldă rozalie și mișcă prosopul puțin într-o parte. O auzi răsufând ușurată.

Când se întoarse spre ea, Meredith spuse:

— Ai sânge pe gură.

Ochii ei întunecați păreau mai întunecați ca niciodată.

Damon fu surprins. Doar nu o mușcase pe roșcată din obișnuință și apoi uitase, nu? Dar apoi își dădu seama ce se întâmplase.

— Ai încercat să sugi otrava, nu? spuse Stefan, aruncându-i un prosop de față alb.

Damon își șterse colțul gurii acolo unde se uitase Meredith și văzu că prosopul se pătează de roșu. Nu era de mirare că simțise cum îi arde gura. Otrava aia era ceva tare păcătos, deși era limpede că nu afecta vampirii așa cum o făcea cu ființele omenești.

— Și ai sânge pe gât, continuă Meredith.

— Un experiment nereușit, spuse Damon și ridică din umeri.

— Și atunci ți-ai tăiat încheietura mâinii. Destul de tare.

— Pentru un om, poate. Gata, am terminat conferința de presă?

Meredith se relaxă. Damon îi văzu expresia și zâmbi în sinea lui. Super! Super! **INFRICOȘATOAREA MEREDITH INFRANTĂ.** Cunoștea privirea acelor care se vedeau obligați să renunțe să dezlege enigma numită Damon.

Meredith se ridică.

— E ceva cu care să-i opresc gura să mai sângereze? Ceva să bea, poate?

Stefan părea șocat. Problema lui Stefan — ei bine, una dintre multele probleme ale lui Stefan — era că el considera hrănirea imorală. Chiar și să vorbească despre ea era imoral.

Poate că de fapt era mai incitant așa. Oamenilor le făcea plăcere orice credeau că e imoral. Chiar și vampirii făceau la fel. Damon era iritat. Cum te puteai întoarce în timp în vremurile când totul era imoral? Pentru că din păcate pe el nu-l mai incita nimic.

Cu spatele întors spre ei, Meredith era mai puțin înfricoșătoare. Damon riscă un răspuns la întrebarea despre ce ar putea el bea.

— Pe tine, iubito... iubita de tine.

— E o iubită în plus, spuse Meredith misterios și, înainte ca Damon să-și dea seama că ea făcea pur și simplu o remarcă lingvistică și nu un comentariu legat de viața lui personală, dispăru.

Cu sutienul itinerant. Acum, Stefan și Damon rămăseseră singuri. Stefan se apropie cu un pas, ferindu-și privirea de cadă. Pierzi așa de mult, tontule, își spuse Damon. Asta era cuvântul pe care-l căutase mai devreme. Tont.

— Ai făcut mult pentru ea, spuse Stefan, părând să-i fie la fel de greu să se uite la Damon cum îi era să se uite la cadă.

Și astfel rămânea cu prea puține lucruri la care să se poată holba. Alese un perete.

— Mi-ai zis că mă bați măr dacă n-o fac. Nu mi-au plăcut niciodată bătăile.

Damon îi aruncă lui Stefan zâmbetul lui orbitor, care îi rămase pe buze până când Stefan dădu să se întoarcă să se uite la el, și atunci zâmbetul dispăru imediat.

— Ai depășit simpla datorie.

— Cu tine, frățioare, nu se știe niciodată unde se sfârșește datoria. Spune-mi, cum arată infinitul?

Stefan oftă adânc.

— Cel puțin nu ești genul de tiran care doar terorizează atunci când domină.

— Mă inviți să "poftesc afară să ne răfuim", cum se spune?

— Nu, te felicit că i-ai salvat viața lui Bonnie.

— Nu mi-am dat seama că aveam de ales.

Apropo, cum ai reușit să-i vindeci pe Meredith și... și... mă rog, cum ai reușit?

— Elena i-a sărutat. Nu ți-ai dat seama că a plecat? I-am adus pe amândoi aici și ea a coborât și a suflat în gura lor și asta i-a făcut bine. Din câte am văzut, Elena pare să se transforme încet din spirit în ființă omenească. Bănuiesc că va mai dura câteva zile, asta luând în considerare progresul ei de când s-a trezit și până acum.

— Cel puțin vorbește. Nu mult, dar nu poți să ceri chiar totul. Damon își amintea imaginea pe care o avusese din Porsche, cu capota lăsată și Elena săltând în aer ca un balon. Roșcata asta mică nu a scos un cuvânt, adăugă Damon pe un ton plângăreț, apoi ridică din umeri. Tot aia e.

— De ce, Damon? De ce să nu recunoști pur și simplu că îți pasă de ea, cel puțin suficient cât să o ții în viață — și asta chiar fără să o molestezi? Știai că nu putea să mai piardă sânge...

— A fost un experiment, explică Damon cu grijă. Iar acum totul se terminase, își spuse Damon. Bonnie se va trezi sau va dormi, va trăi sau va muri, în mâinile lui Ștefan — nu ale lui. Era ud, nu se simțea bine, era departe de cina din seara asta, ceea ce îl făcea să-i fie foame și să fie supărat. Gura îl durea.

— Ține-i tu capul acum, spuse el brusc. Eu plec. Tu și Elena și... Mutt puteți termina...

— Numele lui e Matt, Damon. Nu e greu de ținut minte.

— Ba e, dacă nu te interesează absolut deloc. Sunt prea multe doamne încântătoare în preajmă pentru ca el să fie ultima alegere drept gustare.

Ștefan lovi cu putere peretele. Pumnul lui sparse vechea tencuială.

— Fir-ar să fie, Damon, oamenii nu reprezintă doar asta.

— E tot ce le cer.

— Tu nu ceri. Asta-i problema.

— A fost un eufemism. Atunci, e tot ce am de gând să iau de la ei. Cu siguranță e tot ce mă interesează. Nu încerca să-ți închipui că există ceva mai mult. N-are rost să încerci să găsești dovezi pentru o minciună frumoasă.

Pumnul lui Ștefan țâșni. Era pumnul lui stâng, și Damon sprijinea capul lui Bonnie pe acea parte, așa că nu se putea apleca pentru a se feri în mod grațios, cum ar fi făcut-o în mod normal. Ea era inconștientă; ar putea să înghită apă și să moară imediat. Cine știa ce se întâmplă cu oamenii așa, mai ales atunci când sunt otrăviți?

În schimb, se concentră să-și trimită scutul de apărare către partea dreaptă a bărbiei. Își închipuia că putea încasa un pumn, chiar și de la acest Ștefan Nou și îmbunătățit fără să o scape pe față — chiar

dacă Stefan îi rupea maxilarul.

Pumnul lui Stefan se opri la câțiva milimetri de fața lui Damon.

Urmă un moment de tăcere; frații se priviră de la o distanță de jumătate de metru.

Stefan răsuflă adânc și se lasă pe spate.

— Acum o să recunoști?

Damon era sincer nedumerit.

— Ce să recunosc?

— Că îți pasă puțin de ei. Suficient pentru a în- casa un pumn mai degrabă decât să-i dai drumul lui Bonnie în apă.

Damon se holbă la el, apoi începu să râdă și își dădu seama că nu se mai putea opri din râs.

Stefan îl privi lung. Apoi închise ochii și se întoarse pe jumătate, cu o expresie îndurerată. Damon continua să chicotească.

— Și tu cre-credeai că îmi pă-păsa de o mică... hă-hă-hă...

— Atunci de ce-ai făcut-o? întrebă Stefan obosit.

— Hă-hă-hă, ți-am spu-us. De ce... hă-hă-hă...

Damon se prăbuși, amețit de la lipsa de hrană și de la prea multe emoții diferite. Capul lui Bonnie alunecă sub apă. Cei doi vampiri se repeziră spre ea, ciocnindu-și capetele când se loviră unul de altul la mijlocul căzii. Căzură amândoi pe spate, buimaci.

Damon nu mai râdea. În schimb, se lupta disperat să o scoată pe fată din apă. Stefan făcea la fel și, cu reflexele sale ascuțite acum, părea să învingă. Dar se întâmplă exact lucrul la care se gândise Damon cu vreo oră în urmă — nici unul dintre ei nu se gândea să coopereze ca să o ajute pe fată. Fiecare încerca să o facă singur, și fiecare îl împiedica pe celălalt.

— Dă-te din drumul meu, puștiule, mârâi Damon, aproape șuierând amenințător.

— Nu-ți pasă deloc de ea. Tu dă-te deoparte...

Ceva izbucni asemenea un gheizer și Bonnie țâșni în sus din cadă singură. Scuipă o gură de apă și strigă:

— Ce se-ntâmplă? cu o voce care putea să topească și o inimă de piatră.

Ceea ce și făcu. Privind păsăruica asta mică și udă, care strângea în jurul ei proșopul cu un gest instinctiv, cu buclele ei de văpaie lipite de cap și ochii mari și căprui clipind printre șuvițele de păr, ceva începu să crească în Damon. Stefan se repezise la ușă să le dea celorlalți vestea cea bună. Pentru o clipă, rămaseră doar ei doi: Damon și Bonnie.

— Are un gust oribil, spuse Bonnie jalnic, scui- pând din nou apă.

— Știu, spuse Damon, privind-o lung.

Noul lucru pe care îl simțea se umflase înlăuntrul lui până când

presiunea era prea greu de suportat. Când Bonnie spuse: "Dar sunt în viață!" cu o schimbare de 180 de grade în poziția ei și fețișoara în formă de inimă se umplu brusc de bucurie, mândria puternică pe care o simți Damon era amețitoare. El, și doar el, o adusese înapoi din pragul morții înghețate. El îi curățase trupul plin de otravă; sângele lui era cel care dizolvase și împrăștiase toxina, sângele lui...

Și atunci lucrul acela care tot creștea înlăuntrul lui explodă.

Pentru Damon fu un trosnet palpabil, dacă nu audibil, când piatra care îi înconjura sufletul crăpă și o bucată mare din ea căzu.

Simțind cum ceva dinăuntrul lui cânta, o strânse pe Bonnie lângă el, simțind prosopul ud prin cămașa lui de mătase și simțind trupul subțire al lui Bonnie sub prosop. În mod clar o fecioară, și nu un copil, își spuse el amețit, orice ar fi susținut bucățica aceea minusculă de nailon roz. O strânse cu putere ca și cum ar avut nevoie de ea pentru sânge — ca și cum se aflau amândoi pe niște mări despicate de uragane și dacă i-ar fi dat drumul ar fi însemnat să o piardă.

Gâtul îl dorea îngrozitor, dar alte crăpături se întindeau pe piatră; avea să explodeze cu totul, dezvăluindu-l pe acel Damon pe care îl închidea în ea — iar el era prea beat de mândrie și fericire, da, fericire, pentru a-i păsa. Crăpăturile se întindeau în toate direcțiile, bucăți de piatră săreau...

Bonnie îl împinse deoparte.

Avea o forță surprinzătoare pentru cineva atât de micuț. Se smulse cu totul din brațele lui. Expresia ei se schimbase din nou cu totul: acum pe chipul fetei se citeau doar teama și disperarea — și, da, repulsia.

— Ajutor! Cineva, vă rog, să mă ajute!

Ochii ei căprui se făcuseră mari acum și fața îi era din nou albă.

Stefan se întorsese. Tot ce văzu era ceea ce văzu și Meredith, care tâșnise pe sub brațul lui din cealaltă încăpere, sau ceea ce Matt văzu, încercând să se uite în baia micuță și plină: Bonnie strângând disperată prosopul, încercând să se acopere cu el, și Damon îngenunchat lângă cadă, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Vă rog ajutați-mă. M-a auzit strigând... l-am simțit la celălalt capăt... dar a stat doar și a privit. A stat și a privit cum murim cu toții. Vrea să moară toți oamenii, și sângele nostru să curgă pe niște trepte albe undeva. Vă rog, luați-l de lângă mine!

Așa deci. Mica vrăjitoare era mai pricepută decât își închipuise. Nu era ceva neobișnuit să recunoști că cineva îți percepe proiecțiile minții — primești un feedback — dar ca să identifici individul respectiv trebuie să ai talent. Plus că e limpede că a auzit ecourile unora dintre gândurile lui. Era înzestrată, păsăruica lui... nu, nu era

păsăruica lui, nu când îl privea cu niște ochi plini de mânie, atât cât putea Bonnie să fie furioasă.

Se lăsă tăcerea. Damon avea posibilitatea să nege acum învinuirea adusă, dar de ce să se obosească? Stefan ar putea să discearnă adevărul. Poate că și Bonnie.

Repulsia se oglindea acum pe toate fețele, ca și cum ar fi fost o boală contagioasă.

Meredith se repezi înainte, înșfăcând un alt prosop. În cealaltă mână avea o băutură caldă — cacao, după aromă. Era suficient de fierbinte pentru a fi o armă eficientă — nu avea cum să se ferească de toată cantitatea, mai ales acum când era un vampir obosit.

— Uite, îi spuse ea lui Bonnie. Ești în siguranță. Stefan e aici. Eu sunt aici. Matt e aici. Ia prosopul ăsta; stai să te înfășor cu el pe umeri.

Stefan stătuse tăcut, privind totul — nu, privindu-și fratele. Acum, cu chipul împietrit, cu un aer hotărât, rosti un singur cuvânt:

— Afară!

Alungat ca un câine. Damon pipăi în spatele lui după jachetă, o găsi și își dori să-și regăsească și simțul umorului cu tot atâta succes. Chipurile din jurul lui erau toate la fel. Păreau sculptate în piatră.

Dar o piatră nu la fel de tare ca aceea care se aduna din nou în jurul inimii lui. Piatra aceea se refăcea remarcabil de repede — și la ea se adăuga încă un strat, la fel ca sideful pe o perlă, fără să acopere însă ceva la fel de frumos.

Fețele lor rămăneau neschimbate pe când Damon încerca să iasă din mica încăpere în care se aflau prea mulți oameni. Unii dintre ei vorbeau: Meredith către Bonnie, Mutt — nu, Matt — revărsând un șuvoi de ură acidă... dar Damon nici nu auzi cuvintele. Simțea mirosul a prea mult sânge aici. Toată lumea avea răni. Mirosurile lor individuale — animale diferite în turmă — se strângeau în jurul lui. I se învârtea capul. Trebuia să iasă de aici, sau avea să se repeadă la cea mai apropiată arteră și s-o sece. Acum era mai mult decât amețit; îi era prea cald, îi era prea... sete.

Foarte, foarte sete. Stătuse mult timp fără să se hrănească și acum era înconjurat de prăzi. Ele îl înconjurau pe el. Cum se putea abține să nu o înșface pur și simplu pe una dintre ele? Oare i se va simți acesteia cu adevărat lipsa?

Apoi era cea pe care nu o văzuse încă, și nici nu voia să o vadă. Să privească trăsăturile dulci ale Elenei contorsionate în aceeași mască a repulsiei pe care o vedea pe celelalte chipuri ar fi... neplăcut, își spuse el, revenindu-i în sfârșit vechiul lui calm rece.

Dar n-o putea evita. Când Damon ieși din baie, Elena era chiar în fața lui, plutind asemenea unui fluture enorm. Ochii lui se îndreptară

exact către ceea ce nu voia să vadă: expresia ei.

Trăsăturile Elenei nu le oglindeau pe ale celorlalți. Părea îngrijorată, supărată. Dar nu exista nici o urmă din scârba sau ura care se citea pe toate celelalte fețe.

Și chiar vorbi, în acel ciudat limbaj mental care nu era, într-un fel, asemenea telepatiei, dar care îi îngăduia să ajungă în același timp la două niveluri de comunicare.

— Da... mon.

Spune-le despre malachi. Te rog.

Damon ridică doar o sprânceană către ea. Să spună unui grup de oameni despre el însuși? Chiar voia să fie caraghioasă?

Și pe urmă, acei malachi nu făcuseră de fapt nimic, îi distrăseseră atenția pentru câteva minute, atâta tot. N-avea nici un rost să dea vina pe malachi când tot ceea ce făcuseră fusese să-i amplifice pentru scurt timp propriile viziuni. Se întrebă dacă Elena știa ceva despre conținutul micului său vis cu ochii deschiși din timpul nopții.

— Da... mon.

Pot să-l văd. Tot. Și totuși, te rog...

Ei, asta e, poate că spiritele s-au obișnuit să vadă rufele murdare ale tuturor. Elena nu răspunse nimic la acest gând, așa că din acest punct de vedere rămase în beznă.

În beznă. Un loc cu care era obișnuit, locul de unde venise. Fiecare va merge pe drumul lui, oamenii în casele lor calde și uscate, iar el într-un copac din pădure. Desigur, Elena va rămâne cu Stefan.

Desigur.

— Date fiind împrejurările, n-am să spun au revoir, zise Damon, aruncându-i zâmbetul său orbitor Elenei, care îl privi cu un aer grav. O să spunem doar "la revedere" și o s-o lăsăm așa.

Oamenii nu-i răspunseră.

— Da... mon.

Elena plângea acum. Te rog. Te rog.

Damon ieși în întuneric.

Te rog...

Frecându-și gâtul, merse înainte.

13

Mult mai târziu în acea noapte, Elena nu putea să adoarmă. Nu voia să fie închisă înăuntrul Camerei înalte, spuse ea. În sinea lui,

Stefan își făcea griji că ea voia să iasă afară și dea de urma acelor malachi care atacaseră mașina. Dar nu credea că acum ea era în stare să mintă, și Elena continua să se lovească de ferestrele închise, spunându-i, cu vocea ei de clopoțel, că voia doar aer. Aer de afară.

— Ar trebui să punem niște haine pe tine.

Dar Elena era nedumerită — și încăpățânată. E Noapte... Asta e Cămașa mea de Noapte, spuse ea. Nu ți-a plăcut Cămașa mea de Apoi se lovi din nou de fereastră. "Cămașa de Zi" fusese cămașa lui albastră, care, prinsă în talie cu o curea, arăta pe ea ca o rochie-sac foarte scurtă, care îi venea până la jumătatea coapselor. Ceea ce voia ea acum se potrivea atât de bine cu propriile lui dorințe, încât el se simți... puțin vinovat pentru perspectivă. Dar își îngădui să fie convins.

Merseră alene, mână în mână, Elena ca o fantomă sau un înger în cămașa ei albă de noapte, Stefan în negru din cap până-n picioare, simțind că aproape dispare atunci când lumina lunii era ascunsă de copaci. Cumva, ajunseră în Pădurea Veche, unde scheletele copacilor uscați se amestecau cu ramurile vii, acoperite de frunze. Stefan își încordă la maximum simțurile recent ascuțite, dar nu descoperi decât locuitorii obișnuiți ai pădurii, care se întorceau încet și temători după ce fuseseră alungați de izbucnirea de Putere a lui Damon. Arici. Căprioare. Vulpoi, și o biată vulpe cu doi pui, din cauza cărora nu putuse să fugă. Păsări. Toate animalele care făceau ca pădurea să fie acel loc minunat.

Nimic care semăna cu un malach sau care părea să poată face rău.

Începu să se întrebe dacă nu cumva Damon pur și simplu inventase acea creatură care îl influențase. Damon era un minciinos teribil de convingător.

Spunea adevărul, spuse cu vocea ei dulce Elena. Dar fie că e invizibil, fie că acum aplecat. Din cauza ta. A Puterii tale.

Întoarse ochii spre ea și văzu că îl privea cu un amestec de mândrie și un alt sentiment care era ușor de identificat — dar surprinzător în afara camerei lor.

Elena își ridică fața spre el, cu trăsăturile ei pure și palide în lumina lunii.

Obrajii îi erau de un trandafiriu pal, căci roșeața urcase în ei, iar buzele erau ușor strânse.

Oh... la naiba, își spuse Stefan disperat.

— După toate prin câte ai trecut..., începu el, și făcu prima greșală.

O apucă de brațe. Și un soi de sinergie între Puterea lui și a ei începu să-i ridice, într-o spirală foarte înceată, spre cer.

Și îi simțea căldura. Moliciunea dulce a trupului ei. Iar ea

continua să aștepte, cu ochii închiși, să-și primească sărutul.

Am putea să o luăm de la capăt, sugeră ea plină de speranță.

Și asta era destul de adevărat. El voia să-i răspundă cu aceleași sentimente pe care ea i le dăruise în camera lui. Voia să o țină strâns în brațe; voia să o sărute până când ea ar fi început să tremure. Voia să o facă să se topească și să amețească de la acel sărut.

Și o putea face. Nu pentru că atunci când ești vampir afli câte ceva despre femei, ci pentru că el o cunoștea pe Elena. Erau cu adevărat o singură inimă, un singur suflet.

Te rog? cântă Elena. Dar era atât de tânără acum, atât de vulnerabilă în cămașa ei de noapte albă, pură, cu pielea ei delicată ușor îmbujorată în așteptare. N-ar fi corect să profite de cineva ca ea.

Elena deschise ochii albaștri-violet, în care luna arunca lumini argintii, și îl privi în față.

Vrei... O spuse cu gura strânsă sever, dar cu o lumină jucăușă în ochi... să vezi de câte ori poți să mă faci să spun "te rog"?

Doamne, nu. Dar asta suna atât de matur, încât Stefan, neajutorat, o luă în brațe. O sărută în creștet, pe părul ei mătășos. De acolo coborî cu săruturile, ocolind doar gura micuță, ca un boboc de trandafir, care stătea tot strânsă, într-o implorare tăcută. Te iubesc te iubesc. Își dădu seama că o strângea cu atâta putere că îi strivea aproape coastele, și încercă să-i dea drumul, dar Elena se lipi cât de tare putu de el, ținându-i strâns brațele în jurul ei.

Vrei — vocea-clopoțel era la fel, inocentă și deșteaptă — să vezi de câte ori pot să te fac eu pe tine să spui "te rog"?

Stefan o privi lung pentru o clipă. Apoi, cu un fel de pornire sălbatică în suflet, se aplecă asupra bobocului de trandafir și îl sărută până când rămase fără suflare, îl sărută până când el însuși se simți atât de amețit, încât trebui să-i dea drumul, să o țină la câțiva centimetri depărtare de el.

Apoi o privi din nou în ochi. Oricine s-ar putea pierde în asemenea ochi, s-ar putea prăbuși pentru totdeauna în adâncurile lor violete, luminoase ca niște stele. Asta voia să facă. Dar mai mult decât asta, voia altceva.

— Vreau să te sărut, șopti el în urechea ei dreaptă, pe care o luă ușor între dinți.

Da. Răspunsul ei veni foarte hotărât.

— Până leșini în brațele mele.

Simți cum o străbate un fior. Văzu cum ochii violet se înceteșează, se închid pe jumătate. Dar, spre surprinderea lui, primi un "Da" imediat, chiar dacă ușor găfâit, rostit de Elena cu voce tare.

Și o făcu.

Pierdută în brațele lui, străbătută de mici fiori și scoțând strigăte

scurte pe care el încercă să le aco- pere cu gura lui, ea îi primi sărutul. Și apoi, pentru că era Timpul, și pentru că tremurul Elenei începuse să devină ușor dureros, iar răsufierea ei era atât de sacadată și rapidă, atunci când el o lăsă să răsufle, încât Stefan se temu că ea avea să leșine, el își folosi unghia pentru a-și deschide o venă în gât pentru ea.

Și Elena, care odată fusese o ființă omenească, și s-ar fi îngrozit la gândul că ar putea bea sângele altcuiva, se lipi de el cu un geamăt scurt și înăbușit de bucurie. Și el îi simțea gura caldă, caldă pe carnea gâtului său, și o simți înfiorându-se adânc, și avu acea senzație amețitoare de a i se lua sângele de către cea pe care o iubea. Voia să-și verse întreaga ființă înaintea Elenei, să-i dăruiască tot ceea ce era el, tot ce ar putea fi vreodată. Și știa că la fel se simțise și ea atunci când îl lăsase să-i bea sângele. Aceasta era legătura sacră ce îi unea.

El făcea să simtă că se iubeau de la începuturile universului, din prima clipă în care cea dintâi stea răsărise din întuneric. Era un sentiment foarte pri- mitiv și adânc întipărit în el. Când simți primele picături de sânge curgând în gura ei, trebui să-și cufunde fața în părul auriu pentru a-și înăbuși un strigăt. Și apoi începu să-i șoptească, sălbatic, lucruri mărunte, fără șir, despre cum o iubea și cum nu vor putea fi niciodată despărțiți, și cuvinte de alint și lucruri absurde pe care le rostea în atâtea limbi diferite. Și apoi nu mai existară cuvinte, ci doar senzații.

Și așa urcară încet, rotindu-se, către lună, iar cămașa albă de noapte se înfășură uneori în jurul picioarelor lui înveșmântate în negru, până când ajunseră în vârful copacilor, vii și în picioare, dar morți.

Era o ceremonie foarte solemnă, foarte intimă și doar a lor, și erau mult prea copleșiți de fericire pentru a mai căuta un posibil pericol. Dar Stefan verificase deja, și știa că și Elena o făcuse. Nu exista nici o primejdie; nu erau decât ei doi, plutind în văzduh, cu luna revărsându-și lumina asupra lor ca o binecuvântare.

Unul dintre cele mai folositoare lucruri pe care le învățase Damon în ultimul timp — mai folositor decât să zboare, deși asta fusese o chestie incitantă — fusese să-și ascundă complet prezența.

Trebuia să renunțe la toate scuturile sale, desigur. Ar fi apărut chiar și la o scanare obișnuită. Dar asta nu conta, căci dacă nimeni nu-l putea vedea, nimeni nu-l putea găsi. Și prin urmare era în siguranță. Q.E.D.

Dar în noaptea asta, după ce ieșise din pensiune, se dusesse în Pădurea Veche în căutarea unui copac în care să stea îmbufnat.

Nu că i-ar fi păsat ce gândea despre el gunoiul uman, își spuse el

plin de venin. Asta ar fi ca și cum și-ar face probleme ce credea despre el un pui înainte să-i sucească gâtul. Și, dintre toate lucrurile de care îi păsa cel mai puțin, părerea fratelui său era pe primul loc.

Dar acolo fusese și Elena. Și chiar dacă ea înțelesese — făcuse eforturi ca să-i facă și pe ceilalți să înțeleagă — era pur și simplu prea umilitor să fie dat afară în fața ei.

Și astfel se retrăsese, își spuse el cu amărăciune, în singurul loc pe care îl putea numi acasă. Deși asta era puțin ridicol, căci ar fi putut să-și petreacă noaptea în cel mai bun (și singurul) hotel din Fell's Church sau cu indiferent câte fete tinere și drăgălașe care ar putea să invite un călător obosit să bea un pahar... de apă. O undă de Putere pentru a-i adormi pe părinți, și ar fi putut beneficia de un adăpost, ca și de o gustare caldă și binevoitoare până a doua zi de dimineață.

Dar era într-o dispoziție proastă, și nu voia decât să fie singur. Se cam temea să vâneze. Știa că în starea asta nu ar fi capabil să se controleze cu un animal panicat. Singurul lucru la care se putea gândi era să rupă și să sfâșie și să facă pe cineva foarte, foarte nefericit.

Dar animalele se întorceau, remarcă el, atent să-și folosească doar simțurile obișnuite, pentru a nu-și trăda prezența. Noaptea ororilor se încheiase pentru ele, iar animalele aveau o memorie foarte scurtă.

Apoi, chiar pe când se întindea pe o creangă, dorindu-și ca Mutt, cel puțin, să fi îndurat o suferință mare și de durată, apăruseră ei. Din senin, așa i se păru. Stefan și Elena, mână în mână, plutind ca o pereche de îndrăgostiți shakespearieni cu aripi, ca și cum pădurea era casa lor.

La început, nici nu-i veni să creadă.

Iar apoi, chiar când se pregătea să-și reverse asupra lor furia și sarcasmul, ei își începură scena de amor.

Exact în fața ochilor lui.

Chiar plutind în dreptul lui, ca și cum ar fi vrut să-i dea cu tifla. Începuseră să se sărute și să se mângâie și... chiar mai mult.

Făcuseră din el un voaieur fără voie, deși, pe măsură ce timpul trecea și mângâierile lor erau tot mai pasionale, el devenea tot mai furios și mai puțin fără voie. Trebuise să-și încleșteze dinții când Stefan îi oferise Elenei sângele său. Voise să strige că existase un moment când fata asta fusese la dispoziția lui, când ar fi putut să-i bea tot sângele și ea ar fi murit fericită în brațele lui, când ea se supusese instinctiv sunetului vocii lui și când gustul sângelui lui ar fi făcut-o să simtă extazul în brațele lui.

Așa cum era limpede că simțea în brațele lui Stefan.

Asta fusese cel mai rău. Trebuise să-și înfigă adânc unghiile în palme atunci când Elena se înfășurase în jurul lui Stefan ca un șarpe

lung și grațios și își lipise gura de gâtul lui, în vreme ce fața lui Ștefan se ridicase spre cer, cu ochii închiși.

În numele tuturor demonilor din iad de ce nu termină odată cu asta?

În acea clipă observă că nu era singur în copacul lui comod, bine ales.

Mai era cineva acolo, stând calm chiar lângă el pe creanga cea mare. Trebuie să fi apărut în vreme ce el era concentrat asupra scenei de dragoste și asupra propriei sale furii, și totuși, asta însemna că era cineva foarte, foarte bun. Nimeni nu se mai furișase așa lângă el de mai bine de două secole. Poate chiar trei.

Șocul descoperirii îl făcuse să alunece de pe creangă — fără să se folosească de abilitatea sa de vampir de a zbura.

Un braț lung și slab se întinse și-l prinse, apoi îl trase sus în siguranță, și Damon se trezi privind în doi ochi aurii plini de veselie.

Cine dracu ești? trimise el cu mintea o întrebare. Nu-și făcea probleme că ar fi putut fi auzită de îndrăgostiții care pluteau în lumina lunii. Nici măcar un dragon sau o bombă atomică nu le-ar fi atras acum atenția.

Eu sunt dracu Shinichi, răspuse băiatul. Avea cel mai ciudat păr pe care îl văzuse vreodată Damon. Era neted și strălucitor și negru, cu excepția vârfurilor roșu-închis. Șuvițele pe care și le dădea deoparte din ochi cu un gest neglijent se sfârșeau în purpuriu, și la fel și cele din jurul gulerului, căci avea părul destul de lung. Părea ca și cum niște flăcări aprinse dansau în vârfurile șuvițelor de păr, dând o confirmare bizară răspunsului său: Sunt dracu Shinichi. Dacă cineva ar fi putut să pară un diavol venit direct din Iad, atunci ar fi băiatul acesta.

Pe de altă parte, ochii lui aveau auriul pur al ochilor unui înger. Majoritatea îmi spun doar Shinichi, adăugă el pe un ton serios către Damon, și numai ochii puțin îngustați arătau că era vorba de o glumă. Acum îmi știi numele. Tu cine ești?

Damon rămase privind-l lung, în tăcere.

14

A doua zi de dimineață, Elena se trezi în patul îngust al lui Ștefan. Îl recunosc înaintea să se trezească pe deplin și speră din tot sufletul că îi dăduse un motiv rezonabil mătușii Judith seara trecută. Seara trecută — conceptul însuși era extrem de confuz. Oare ce visase pentru ca trezirea această să pară atât de extraordinară? Nu-și amintea — zău, nu putea să-și amintească nimic!

Dar în clipa următoare își aminti totul.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu o mișcare rapidă care ar fi aruncat-o din pat dacă ar fi încercat-o ieri, și caută în amintire.

Lumina soarelui. Își amintea de lumina soarelui, căzând din plin pe ea — și nu avea inelul. Se uită disperată la ambele mâini. Nu se vedea nici un inel. Iar ea stătea așezată într-un fascicul de lumină, și lumina nu o durea. Nu era posibil. Știa, își amintea cu o siguranță care îi umplea fiecare celulă a trupului, că lumina soarelui ar omorî-o. Învățase asta dintr-o singură atingere a unei raze pe mâna ei. Nu avea să uite niciodată acea durere fierbinte, mistuitoare: atingerea îi inculcase pentru totdeauna felul în care avea să se poarte. Să nu se ducă nicăieri fără inelul cu lapislazuli, care era frumos în sine, dar și mai frumos când se gândea că el era salvatorul ei. Fără el, putea, avea să... Oh. Oh.

Dar asta deja se întâmplase, nu?

Murise.

Nu era pur și simplu Schimbată, așa cum se întâmplase atunci când devenise vampir, ci murise de acea moarte adevărată din care nimeni nu se mai întoarce. În filosofia ei personală, ar fi trebuit să se dezintegreze în atomi fără nume, sau să se ducă direct în Iad.

În schimb, ea nu se dusese de fapt nicăieri. Avusese mai multe vise despre niște oameni care se purtaseră părintește cu ea și îi dăduseră sfaturi — și despre cum voise foarte mult să ajute ființele umane, care deveniseră brusc mult mai ușor de înțeles. Băiatul acela care își teroriza colegii? Privise cu tristețe cum tatăl lui bețiv își revărsa furia asupra lui noapte de noapte. Fata aceea care nu-și făcea niciodată temele? Trebuia să aibă grijă de trei frați și surori mai mici, în vreme ce mama ei zăcea în pat toată ziua. Doar să-l hrănească și să-l schimbe pe bebeluș îi lua tot timpul. Întotdeauna exista o explicație în spatele oricărei purtări, și acum înțelegea asta. Comunicase chiar cu oamenii în visele lor. Și apoi sosise în Fell's Church unul dintre Cei Vechi, și tot ce putuse ea să facă fusese să se împotrivescă amestecului acestuia în vise și să nu fugă de aici. El făcuse ca prietenii ei să-l cheme în ajutor pe Stefan — și din greșală fusese chemat și Damon. Iar Elena îi ajutase cu tot ce putuse, chiar și atunci când fusese aproape insuportabil, pentru că Cei Vechi știau totul despre dragoste și ce butoane să apese și cum să-i facă pe dușmanii tăi să fie mai puternici decât tine. Dar se luptaseră cu el — și învinseseră. Iar Elena, încercând să vindece rănilor mortale ale lui Stefan, ajunsese, într-un fel sau altul, din nou muritoare: în pielea goală, așezată pe pământul din Pădurea Veche, acoperită cu jacheta lui Damon, în vreme ce Damon însuși dispăruse fără să mai aștepte mulțumirile ei.

Și acea trezire fusese cea a lucrurilor de bază: a simțurilor: pipăit, gust, auz, vedere — și a inimii, dar nu a minții. Stefan fusese atât de bun cu ea.

— Și acum, ce sunt eu? spuse Elena cu glas tare, uitându-se lung la mâinile pe care și le tot răsucea, minunându-se de carnea tare, muritoare, care se supunea legilor gravitației.

Spusese că o să renunțe la zbor pentru el. Cineva o crezuse pe cuvânt.

— Ești frumoasă, răspuse Stefan absent, fără să se miște. Apoi brusc sări în sus: Vorbești!

— Știu că vorbesc.

— Și are logică ce spui!

— Mulțumesc frumos.

— Și în propoziții!

— Am observat.

— Continuă, atunci, și spune ceva mai lung — te rog, zise Stefan, ca și cum nu-i venea să creadă.

— Ai stat prea mult cu prietenii mei, remarcă Elena. Propoziția asta are obrăznicia lui Bonnie, politețea lui Matt și insistența lui Meredith asupra faptelor ca atare.

— Elena, ești tu!

În loc să continue dialogul prostesc cu "Stefan, sunt eu! Elena se opri să se gândească. Apoi coborî cu grijă din pat și făcu un pas. Stefan se uită repede în cealaltă parte și îi întinse un halat.

Stefan? Stefan?

Tăcere.

Când Stefan se întoarse după un interval decent, o văzu pe Elena îngenuncheată în plină lumină, ținând halatul în mână.

— Elena?

Ea știu că îi părea un înger foarte tânăr, pierdut în gânduri.

— Stefan.

— Plângi.

— Sunt din nou o ființă omenească, Stefan. Elena ridică o mână, apoi o lăsă să cadă, conform legilor gravitației. Sunt din nou o ființă omenească. Nici mai mult, nici mai puțin. Cred că mi-a luat doar câteva zile ca să-mi revin pe deplin.

Il privi în ochi. Întotdeauna fuseseră niște ochi atât de verzi. Ca un cristal verde luminat din spate. Ca o frunză de vară ridicată în dreptul soarelui.

Pot să-ți citesc gândurile.

— Dar eu nu pot să ți le citesc pe ale tale, Stefan. Pot doar să-mi fac o idee generală, și chiar și asta s-ar putea să dispară... nu ne putem baza pe nimic.

Elena, am în camera asta tot ce vreau. Mângâie ușor patul. Stai lângă mine și pot să spun: " tot ceea ce vreau se află pe acest pat."

Dar ea se ridică și se aruncă în brațele lui, luându-l de gât, lipindu-și picioarele de ale lui.

— Sunt încă foarte tânără, șopti ea, ținându-l trâns de tot. Și dacă numeri în zile, nu am avut multe zile împreună ca aceasta, dar...

— Eu sunt încă mult prea bătrân pentru tine. Dar să pot să mă uit la tine și să te văd pe tine cum mă privești...

— Spune-mi că o să mă iubești de-a pururi.

— O să te iubesc de-a pururi.

— Indiferent ce se întâmplă.

— Elena, Elena... te-am iubit ca muritoare, ca vampir, ca spirit pur, ca un spirit copil... iar acum din nou ca o ființă omenească.

— Promite-mi că o să fim împreună.

— O să fim împreună.

— Nu. Stefan, asta sunt eu. Arată spre capul ei ca pentru a sublinia că în spatele ochilor albaștri stropiți cu auriu se afla o minte activă și inteligentă în care roțițele se învârteau repede, concentrate. Eu te cunosc. Chiar dacă nu pot să-ți citesc gândurile, pot să-ți citesc fața. Toate vechile tale temeri — au revenit, nu-i așa?

El își întoarse privirea.

— N-o să te părăsesc niciodată.

— Nici o zi? Nici o oră?

El ezită și apoi o privi. Dacă asta vrei cu adevărat. N-o să te părăsesc, nici măcar o oră. Acum el îi trimitea gândurile sale. Ea o știa, căci îl putea auzi.

— Te eliberez de toate promisiunile.

— Dar, Elena, am vorbit serios.

— Știu. Dar când o să pleci totuși, nu vreau să fii urmărit de vina de a le fi încălcat.

Chiar și fără telepatie, ea își dădea seama ce gândea el, până la cea mai mică nuanță: Fă-i pe plac. în fond de-abia s-a trezit. Probabil că e puțin confuză. Și ea nu avea de gând să devină mai puțin confuză, sau să-l facă pe el mai puțin confuz. Probabil că de aceea îl mușca ușor de bărbie. Și îl săruta. Cu siguranță, își spusese Elena, unul dintre ei doi era confuz...

Timpu păru să se dilate și apoi să se oprească în jurul lor. Și apoi nimic nu mai era confuz. Elena știa că Stefan știa ce voia ea, iar el voia orice ar fi vrut ea ca el să facă. Bonnie se uita la numărul afișat pe telefonul ei, neliniștită. Stefan o suna. Apoi își trecu repede mâna prin păr, aranjându-și buclele, și deschise videofonul.

Dar nu era Stefan, ci Elena. Bonnie începu să chicotească, vru să-i spună să nu se joace cu jucăriile de adult ale lui Stefan... apoi rămase

încremenită.

— Elena?

— Așa o să mi se răspundă de fiecare dată? Sau doar sora mea vrăjitoare o s-o facă?

— Elena?

— Trează, și ca nouă, spuse Stefan, apărând în cadru. Am sunat imediat ce ne-am trezit...

— Ele... dar e prânzul! izbucni Bonnie.

— Am fost ocupați, cu una, cu alta, interveni

Elena calmă.

Și oh, ce bine era să o audă pe Elena vorbind așa!

Pe un ton pe jumătate nevinovat și pe jumătate îngâmfat, care te făcea să-ți dorești s-o scuturi și să o implori să-ți spună și cel mai nerușinat detaliu.

— Elena, spuse Bonnie cu răsuflarea tăiată, sprijinindu-se de cel mai apropiat perete și apoi alunecând în jos de-a lungul lui, și dând drumul grămezii de ciorapi, cămăși, pijamale și lenjerie pe care o ținea în brațe și care se revărsă pe covor, în vreme ce lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Elena, au spus că va trebui să pleci din Fell's Church — o să pleci?

Elena se crispă.

— Ce au spus?

— Că tu și Stefan va trebui să plecați, ca să fiți în siguranță.

— Niciodată!

— Iubita mea dra..., începu Stefan, și apoi se opri brusc, deschizând și apoi închizând la loc gura.

Bonnie făcu ochii mari. Se întâmplase în partea de jos a ecranului, și nu văzuse bine, dar ar fi putut aproape să jure că iubita lui dragă tocmai îi trăsese lui Stefan un cot în stomac.

— Punctul Zero, ora două? întreba Elena.

Bonnie se trezi la realitate. Elena nu-ți dădea niciodată timp de gândire.

— O să fiu acolo! strigă ea.

— Elena, șopti Meredith. Și apoi: Elena! ca un hohot de plâns pe jumătate înăbușit. Elena!

— Meredith! Oh, nu mă face să plâng, bluza asta e din mătase pură!

— E din mătase pură pentru că e bluza mea de sari din mătase pură, de-asta!

Brusc, Elena căpătă un aer nevinovat de înger.

— Știi, Meredith, se pare că în ultimul timp m-am înălțat foarte mult...

— Dacă sfârșitul acelei fraze este "așa că de fapt mi se potrivește

mie mult mai bine" — rosti Meredith cu o voce amenințătoare — atunci te avertizez, Elena Gilbert... Se întrerupse și ambele fete începură să râdă și apoi să plângă. Poți s-o iei! Oh, poți s-o iei!

— Stefan? Matt își flutură telefonul — mai întâi cu grijă, apoi lovindu-l de peretele garajului. Nu văd... Se opri, înghiți greu. Elena?

Cuvântul ieși din gura lui încet, cu o pauză între fiecare silabă.

— Da, Matt. M-am întors. Chiar și aici sus. Elena arată către fruntea ei. Vrei să te întâlnești cu noi?

Matt, rezemat de mașina proaspăt achiziționată, care aproape că și funcționa, murmură întruna:

"Slavă Domnului! Slavă Domnului!"

— Matt? Nu te văd. Ești bine? Se auziră niște târșăituri.

— Cred că a leșinat.

Vocea lui Stefan:

— Matt? Chiar vrea să te vadă.

— Da, da. Matt înalță capul, clipi către telefon.

Elena, Elena...

— Îmi pare atât de rău, Matt. Nu trebuie neapărat să vii...

Matt râse scurt.

— Ești sigură că ești Elena?

Elena zâmbi, cu acel zâmbet care frânsese o mie de inimi.

— În cazul ăsta... Matt Honeycutt, insistă să vii și să te întâlnești cu noi în Punctul Zero la ora două. Așa e mai bine?

— Cred că aproape ți-ai revenit. Vechea Purtare Imperială a Elenei. Tuși teatral, își trase nasul și apoi spuse: Scuze... sunt puțin răcit; sau poate am o alergie.

— Nu fi caraghios, Matt. Te smiorcăi ca un bebeluș și la fel fac și eu, spuse Elena. Și la fel au făcut și Bonnie și Meredith când le-am sunat. Și eu am plâns aproape toată ziua — așa că în ritmul ăsta va trebui să mă grăbesc ca să pregătesc un picnic și să ajung la timp. Meredith o să treacă să te ia. Adu ceva de băut sau de mâncat. Te-am pupat!

Elena puse jos receptorul, răsufând greu.

— Ei, asta a fost greu.

— Încă te mai iubește.

— Ar prefera să rămân toată viața un bebeluș?

— Poate că-i plăcea felul în care ziceai "bună" și "pa".

— Acum mă necăjești, spuse Elena și bărbia îi tremură.

— Niciodată, spuse încet Stefan. Apoi o luă brusc de mână. Haide — mergem la cumpărături pentru picnic, și să luăm o mașină, spuse el, trăgând-o ca să se ridice în picioare.

Amândoi fură surprinși când Elena zbură în sus atât de repede,

încât Stefan trebui să o apuce de încheietura mâinii pentru a o opri să tâșnească spre tavan.

— Credeam că ai gravitație!

— Asta credeam și eu! Ce fac?

— Gândește-te la lucruri grele!

— Și dacă nu merge?

— O să cumpărăm o ancoră!

La ora două, Stefan și Elena ajunseră la cimitirul din Fell s Church într-un Jaguar nou-nouț; Elena purta ochelari întunecați și o eșarfa sub care își strânsese părul, cu un fular la gât, ridicat mult peste bărbie, și mitene negre de dantelă împrumutate de la doamna Flowers, din zilele de odinioară, pe care recunoștea că nu știa de ce le purta. Arăta grozav, spuse Meredith, cu bluza violet de sari și jeanși. Bonnie și Meredith întinseseră deja o față de masă pentru picnic, iar furnicile începuseră să guste din sendvișuri și struguri și salata dietetică de paste.

Elena le povesti cum se trezise în acea dimineață, după care urmară mai multe îmbrățișări și sărutări și lacrimi decât putură suporta cei doi băieți.

— Vrei să vezi pădurea din jur? Să verifici dacă cheștiile alea numite malachi bântuie pe aici? îl întrebă Matt pe Stefan.

— Ar fi bine să n-o faci, răspuse Stefan. În cazul în care copacii de aici, atât de departe de locul în care ați avut voi accidentul, sunt infestați...

— Nu e bine?

— E foarte grav.

Se pregăteau să plece, când Elena îi chemă înapoi.

— Ați putea să încetați să mai arătați atât de masculini și de superiori, adăugă ea. Nu vă face bine să vă înăbușiți emoțiile. Exprimarea lor vă păstrează echilibrul.

— Ascultă, ești mai tare decât am crezut, spuse Stefan. Picnic într-un cimitir?

— Aici o găseam mereu pe Elena, spuse Bonnie, arătând cu un bastonaș de țelină către o piatră funerară din apropiere.

— E mormântul părinților mei, explică Elena simplu. După accident... întotdeauna asta a fost locul în care m-am simțit mai aproape de ei ca oriunde. Veneam aici când nu-mi mergea bine sau când voiam un răspuns la vreo întrebare.

— Ai primit vreodată un răspuns? întrebă Matt, luând un castraveci murat dintr-un borcan și dând borcanul mai departe.

— Nu sunt sigură, nici măcar acum, spuse Elena, își scosese ochelarii întunecați, eșarfa, fularul și mitenele. Dar întotdeauna m-a făcut să mă simt mai bine. De ce? Ai vreo întrebare?

— Păi... da, răspuse Matt în mod surprinzător. Apoi se înroși când se trezi în centrul atenției. Bonnie se rostogoli pe burtă pentru a-l privi lung, cu bucata de țelină în aer, Meredith se întoarse spre el, Elena se ridică în capul oaselor. Stefan, care stătuse rezemat, cu grația inconștientă a unui vampir, de o piatră funerară bogat ornamentată, se așeză.

— Ce, Matt?

— Chiar voiam să spun că nu arăți prea bine azi, zise îngrijorată Bonnie.

— Mulțumesc frumos! răspuse Matt răstit. Ochii căprui ai lui Bonnie se umplură de lacrimi.

— N-am vrut să spun...

Dar nu reuși să termine. Meredith și Elena se strânseseră lângă ea protector, cu ceea ce numeau ele "solidaritate feminină de velociraptor". Asta însemna că cine se punea cu una din ele se punea cu toate.

— Sarcasm în loc de cavalerism? ăsta nu e acel Matt pe care îl cunosc eu, spuse Meredith cu o sprânceană ridicată.

— Bonnie încerca doar să-și arate simpatia, sublinie Elena calmă. Și răspunsul tău a fost o ripostă nemeritată.

— Bine, bine! îmi pare rău — sincer, Bonnie! Matt se întoarse către ea, părând rușinat. Am spus un lucru urât și știu că tu doar încerci să fii drăguță. Dar eu... eu nu prea știu ce fac sau ce spun de fapt. Oricum, vreți să auziți despre ce e vorba — încheie el, cu o atitudine defensivă — sau nu?

Toți voiau.

— Bun, deci uitați care e treaba. Azi-dimineață m-am dus pe la Jim Bryce — vă aduceți aminte de el, nu?

— Sigur. Am ieșit cu el de câteva ori. Căpitanul echipei de baschet. Un tip drăguț. Puțin cam tânăr, dar..., spuse Meredith, ridicând din umeri.

— Jim e în regulă. Matt înghiți greu. Ei, doar că... nu vreau să bârfesc sau altceva de genul, dar...

— Bârfa! ordonară fetele la unison, ca un cor din tragediile grecești.

Matt se cutremură.

— Bine, bine! Deci — trebuia să mă duc la el pe la zece, dar am ajuns puțin mai târziu, și... ei bine, Caroline era acolo. Tocmai pleca.

Se auziră trei icnete șocate, urmate de o privire atentă a lui Stefan.

— Adică tu crezi că și-a petrecut noaptea cu el?

— Stefan! începu Bonnie. Nu așa se face cu o bârfa adevărată. Nu spui niciodată de-a dreptul ce crezi...

— Nu, spuse Elena pe un ton uniform. Lasă-l pe Matt să

răspundă. îmi amintesc destul din perioada de dinainte de a putea vorbi ca să fiu îngrijorată pentru Caroline.

— Mai mult decât îngrijorată, spuse Stefan. Meredith aprobă din cap.

— Asta nu e bârfa; e o informație necesară.

— Bine atunci, spuse Matt și înghiți cu greu. Păi, da, asta am crezut eu. Jim a zis că ea venise mai devreme ca să o vadă pe sora lui mai mică, dar Tamra nu are decât cincisprezece ani.

Și s-a făcut roșu ca focul când a spus asta.

Ceilalți schimbă între ei priviri grave.

— Caroline a fost întotdeauna... ei, cam desfrânată. ..., începu Bonnie.

— Dar n-am auzit niciodată să se fi uitat și a doua oară la Jim, încheie Meredith.

O privire pe Elena, așteptând un răspuns. Elena clătină încet din cap.

— Nu văd absolut nici un motiv ca ea să vină s-o vadă pe Tamra. Și pe urmă — Elena ridică repede privirea către Matt — mai e ceva ce nu ne spui. Ce altceva s-a mai întâmplat?

— S-a mai întâmplat și altceva? Și-a arătat Caroline desuurile? Bonnie începu să râdă, dar se opri când văzu fața roșie a lui Matt. Ei, haide, Matt. Vorbești cu noi. Poți să ne spui orice.

Matt trase aer adânc în piept și închise ochii.

— Bun. Păi... pe când Caroline ieșea, cred... cred că mi-a făcut o propunere indecentă.

— Ce a făcut?

— Niciodată n-ar...

— Cum, Matt? întrebă Elena.

— Păi... Jim a crezut că ea plecase, și s-a dus la garaj să ia mingea de baschet, și eu m-am întors, și dintr-odată Caroline era din nou acolo și a zis... ei, nu contează ce-a zis. Dar a fost ceva despre cum îi place ei fotbalul mai mult ca baschetul și dacă voiam să fiu un băiat de gașcă.

— Și tu ce-ai spus? șopti Bonnie, fascinată.

— N-am spus nimic. Doar m-am holbat la ea.

— Și pe urmă Jim s-a întors? întrebă Meredith.

— Nu! Și pe urmă Caroline a plecat — mi-a aruncat o privire, știți voi, care lămurea foarte bine ce voia să spună... și pe urmă a venit Tami.

Fața sinceră a lui Matt era acum în flăcări.

— Și pe urmă... nu știu cum s-o spun. Poate că i-a zis ceva Caroline despre mine ca să o convingă să facă asta, pentru că ea... ea...

— Matt. Stefan abia deschisese gura până în această clipă, dar acum se aplecă înainte și spuse calm: Nu te întrebăm doar pentru că vrem să bâr- fim. încercăm să aflăm dacă în Fell s Church se întâmplă ceva cu adevărat grav. Așa că... te rugăm... spune-ne ce s-a întâmplat!

15

Matt încuviință din cap, dar era stacojiu la față, până la rădăcina părului. — Tami... s-a lipit de mine.

Urmă o pauză lungă.

Meredith întrebă pe un ton egal:

— Matt, vrei să spui că te-a luat în brațe? Că te-a îmbrățișat strââns? Sau că...

Se opri, pentru că Matt deja scutura vehement din cap.

— Nu m-a îmbrățișat strââns, într-un fel nevi- novat. Eram singuri, în prag, și ea pur și simplu... nici nu mi-a venit să cred. Are doar cincisprezece ani, dar s-a purtat ca o femeie în toată firea. Adică... nu că mi-ar fi făcut vreodată asta o femeie în toată firea.

Părând foarte stânjenit, dar și ușurat că-și descărcase sufletul, privirea lui Matt trecu de la un chip la altul.

— Deci ce credeți? A fost doar o coincidență că era acolo și Caroline? Sau poate... i-a spus ea ceva Tamrei?

— Nici o coincidență, spuse simplu Elena. Ar fi o coincidență prea mare. Caroline făcându-ți apropouri și apoi felul în care s-a purtat Tamra. O știu... o știam pe Tamra Bryce. E o fetiță drăguță... sau așa era.

— Încă mai e, spuse Meredith. Ți-am spus, am ieșit de câteva ori cu Jim. E o fată tare de treabă și deloc matură pentru vârsta ei. Nu cred că în mod normal ar face ceva nelalocul lui, dacă nu cumva...

Se opri, privi în depărtare, apoi ridică din umeri, fără să-și încheie fraza.

Bonnie avea acum o expresie serioasă.

— Dar trebuie să oprim asta, spuse ea. Ce se întâmplă dacă face asta unui tip care nu e la fel de timid și de treabă ca Matt? O să fie violată!

— Asta e toată problema, spuse Matt, înroșindu-se din nou. Vreau să spun, e destul de greu... Dacă ar fi fost o altă fată, cu care mă întâlneam... nu că mă întâlnesc cu alte fete..., adăugă el repede, aruncând o privire către Elena.

— Dar ar trebui să te întâlnești cu fete, spuse Elena pe un ton hotărât. Matt, eu nu vreau o fidelitate eternă din partea ta — nimic

nu mi-ar plăcea mai mult decât să te văd că ieși cu o fată drăguță.

Ca din întâmplare, ochii ei alunecară spre Bonnie, care acum încerca să ronțăie niște țelină frumos și fără zgomot.

— Stefan, ești singurul care ne poate spune ce să facem, spuse Elena, întorcându-se către el.

Stefan era încruntat.

— Nu știu. Cu numai două fete, e greu să ajung la vreo concluzie.

— Și atunci, o să stăm și o să așteptăm să vedem ce face mai departe Caroline — sau Tami? întrebă Meredith.

— Nu doar să așteptăm, răspuse Stefan. Trebuie să aflăm mai multe despre povestea asta. Voi stați cu ochii pe Caroline și Tamra Bryce, iar eu o să fac niște cercetări.

— Fir-ar să fie! spuse Elena, lovind pământul cu pumnul. Îmi vine să...

Se opri brusc și se uită la prietenii ei. Bonnie scăpase cu un icnet bucata de țelină, iar Matt se înecase cu cola și acum tușea din răspuțeri. Până și Meredith și Stefan se holbau la ea.

— Ce-i? întrebă ea nedumerită. Meredith își reveni prima.

— Păi, doar ieri erai... ei, îngerii foarte tineri nu înjură.

— Doar pentru că am murit de câteva ori, trebuie să vorbesc frumos toată viața? Elena clătină din cap. Nu. Sunt eu însăși și așa o să rămân — oricine aș fi.

— Bun, spuse Stefan, aplecându-se și sărutând-o în creștetul capului.

Matt își întoarse privirea și Elena îl mângâie scurt pe Stefan, aproape indiferentă, dar gândind: Te iubesc de-a pururi, și știind că el îi va auzi gândul, chiar dacă ea nu putea să-i audă răspunsul.

De fapt, își dădu seama că putea discerne un răspuns general, căci în jurul lui părea să plutească o culoare trandafirie caldă.

Oare asta era ceea ce vedea Bonnie și o numea aură? își dădea seama că, în cea mai mare parte a zilei, îl văzuse înconjurat de un soi de umbră verde-smarald răcoroasă, luminoasă — asta dacă umbrele pot fi luminoase. Iar acum verdele revenea, pe când trandafiriul pălea.

Imediat se uită la restul prietenilor ei. Bonnie era înconjurată de o nuanță rozalie, cu umbre până la roz pal. Culoarea lui Meredith era un violet profund și intens. A lui Matt — un albastru limpede și puternic.

Asta îi aminti că până ieri — doar ieri? — văzuse atâtea lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea. Inclusiv ceva care o speriasse îngrozitor.

Oare ce fusese? Vedea fragmente fulgerătoare de imagini — mici detalii, ele însele suficient de înfricoșătoare. Putea fi la fel de mic cât

o unghie, sau mare cât un braț. O textură de coajă de copac, cel puțin pe trup. Antene ca de insectă, dar mult prea multe, și mișcându-se asemenea unor bice, mai repede decât ar putea orice insectă să le miște. Elena avea acea senzație obișnuită de repulsie ca atunci când se gândea la insecte. Prin urmare, era o gănganie. Dar o gănganie cu o alcătuire diferită de orice insectă pe care o știa. Din punctul ăsta de vedere, era mai degrabă ca o lipitoare, sau o sepie.

Avea o gură complet circulară, cu dinți ascuțiți de jur împrejur, și prea multe tentacule care arătau ca niște liane groase care biciuiau în spate.

Se putea lipi de o persoană, își spuse ea. Dar avea sentimentul cumplit că putea face mult mai mult.

Putea să devină transparentă și să se strecoare înăuntrul tău, și tu să nu simți decât o înțepătură de ac.

Și atunci ce s-ar întâmpla?

Elena se întoarse către Bonnie:

— Crezi că dacă îți spun cum arată ceva, l-ai putea recunoaște din nou? Nu cu ochii, ci cu simțurile tale paranormale?

— Cred că asta depinde de ce este acel "ceva", răspunse cu grijă Bonnie.

Elena îi aruncă o privire lui Stefan, care încuviință aproape imperceptibil din cap.

— Atunci închide ochii, spuse ea. Bonnie închise ochii și Elena își așază vârful degetelor pe tâmpilele lui Bonnie, iar degetele ei mari îi atingeau ușor genele. Să încerce să-și activeze Puterile Albe — ceva ce fusese atât de ușor până azi — era ca și cum ar fi ciocnit două pietre pentru a face focul, sperând că una dintre ele era o bucată de cremene. În cele din urmă simți o mică scânteie, și Bonnie tresări și se trase înapoi.

Ochii lui Bonnie se deschiseră brusc.

— Ce-a fost creatura aia? spuse ea cu râsuflarea tăiată, gâfâind.

— Asta am văzut... ieri.

— Unde?

Elena spuse încet:

— Înăuntrul lui Damon.

— Dar ce înseamnă? O controla? Sau... sau...

Bonnie se întrerupse și făcu ochii mari.

Elena termină propoziția în locul ei:

— Ea îl controla? Nu știu. Dar știu ceva, aproape cu siguranță. Când a ignorat Chemarea ta, Bonnie, Damon era influențat de malach.

— Întrebarea e, dacă nu Damon, cine îl controla? spuse Stefan, ridicându-se din nou, agitat. Am perceput și eu imaginea, și genul de

creatură pe care ți-a arătat-o Elena... nu e condusă de propria-i rațiune. Are nevoie de un alt creier care să o controleze.

— Ca un alt vampir? întrebă calmă Meredith. Stefan ridică din umeri.

De obicei, vampirii ignoră asemenea creaturi, pentru că vampirii pot căpăta ceea ce vor fără ajutorul lor. Ar trebui să fie o minte foarte puternică pentru a determina un malach ca acela să pună stăpânire pe un vampir. Puternică — și malefică!

— Aia, spuse Damon cu o precizie gramaticală mușcătoare, de pe creanga pe care stătea așezat, în înaltul unui copac, sunt ei. Fratele meu mai mic și... asociații lui.

— Minunat, murmură Shinichi.

Se tolănise și mai grațios și lenevos pe stejar decât Damon. Devenise un soi de competiție tacită.

Ochii aurii ai lui Shinichi fulgeraseră de câteva ori — Damon observase — la vederea Elenei și la auzul numelui lui Tami.

— Nici măcar să nu încerci să-mi spui că n-ai nici o legătură cu fetele alea zurbagii, adăugă sec Damon. De la Caroline la Tamra și mai departe, asta-i ideea, nu?

Shinichi clătină din cap. Privirea lui era ațintită asupra Elenei și începu să murmure ușor un cântecel.

Cu obrăjori ca trandafirii-n floare Și păr ca grâul auriu...

— Eu n-aș încerca-o cu fetele alea, spuse Damon, și zâmbetul lui era lipsit de amuzament, iar ochii i se îngustaseră. E adevărat, arată la fel de puternice ca și un șervețel ud — dar au mai multă forță decât crezi, și forța lor e imensă atunci când una dintre ele e în primejdie.

— Ți-am spus, nu eu o fac, spuse Shinichi.

Pentru prima oară de când îl văzuse Damon, părea stânjenit. Apoi spuse: Deși poate că-l cunosc pe autor.

— Spune-mi deci, sugeră Damon, cu ochii tot îngustați.

— Ei, ți-am vorbit de sora mea geamănă? Numele ei e Misao. Zâmbi cuceritor, înseamnă fecioară.

Damon simți o zvâcnire automată de poftă. O ignoră. Era prea relaxat ca să se gândească la vânatoare, și nu era foarte sigur că un kitsune — spirit-vulpe, ceea ce pretindea Shinichi că e — putea fi vânat.

— Nu, nu mi-ai vorbit de ea, spuse Damon, scărpinându-se absent la ceafa.

Ciupitura aceea de țânțar dispăruse, dar lăsase în urmă o mâncărime supărătoare.

— Cumva, trebuie să-ți fi ieșit din minte, adăugă.

— Ei bine, e pe aici pe undeva. A venit odată cu mine, când am văzut văpaia Puterii care a adus-o înapoi... pe Elena.

Damon era sigur că ezitarea înainte de menționarea numelui Elenei era jucată. își lăsă capul într-o parte, cu acea expresie de să nu crezi că mă poți păcăli, și așteptă.

Lui Misao îi plac jocurile, spuse Shinichi simplu.

— Ah, da? Ca damele, șahul, șeptică, genul ăsta de jocuri?

Shinichi tuși teatral, dar Damon prinse lucirea roșie din ochii lui. Ca să vezi, chiar era foarte protector cu ea, nu? Damon îi aruncă lui Shinichi unul dintre zâmbetele lui incandescente.

— O iubesc, spuse tânărul cu părul negru cu vârfuri de văpaie, și de data asta în vocea lui se auzea clar un avertisment.

— Sigur că o iubești, spuse Damon pe un ton liniștitor. îmi dau seama.

— Dar, știi, jocurile ei au de obicei ca efect distrugerea unui oraș. In cele din urmă. Nu dintr-odată.

Damon ridică din umeri.

— Orășelul ăsta minuscul n-o să lipsească nimănui. Desigur, mai întâi îmi scot fetele vii de aici.

De data asta, vocea lui era cea în care se auzea clar avertismentul.

— Cum vrei. Shinichi revenise la starea lui normală, supusă. Suntem aliați, și ne ținem înțelegerea. Oricum, ar fi păcat să se piardă... toate astea.

Privirea lui se îndreptă din nou către Elena.

— Apropo, nici n-o să discutăm despre micul fiasco legat de acei malachi ai tăi și de mine — sau ai ei, dacă insiști. Sunt foarte sigur că am nimicuit cel puțin trei dintre ei, dar dacă mai văd vreunul, relația noastră de afaceri se încheie. Pot fi un dușman foarte rău, Shinichi. Nu cred că vrei să afli cât de rău.

Shinichi încuviință din cap, părând impresionat în mod corespunzător. Dar în clipa următoare o privea din nou pe Elena și cânta:

...și păr ca grâul auriu, pe umeri albi de lapte, drăguța mea, rumena mea...

— Și vreau să o cunosc pe Misao asta a ta. Pentru protecția ei.

— Și eu știu că vrea și ea să te cunoască. în momentul ăsta e prinsă în jocul ei, dar o să încerc să o smulg din el.

Shinichi se întinse cu voluptate.

Damon se uită la el o clipă. Apoi, absent, se întinse și el.

Shinichi îl privea. Zâmbi.

Damon se întrebă ce era cu zâmbetul acela. Observase că atunci când Shinichi zâmbea, în ochii ei se vedeau două flăcărui stacojii.

Dar era mult prea obosit ca să se gândească la asta chiar acum. Pur și simplu prea relaxat. De fapt, i se făcu brusc foarte somn...

— Deci o să căutăm chestiile astea numite malachi în fete ca Tami? întrebă Bonnie.

— Exact ca Tami, spuse Elena.

— Și tu crezi, spuse Meredith, privind-o cu atenție pe Elena, că Tami a luat-o în vreun fel de la Caroline.

— Da. Știu, știu — întrebarea e de unde a luat-o Caroline? Și asta nu știu. Dar, sigur, habar n-avem ce s-a întâmplat cu ea când a fost răpită de Klaus și de Tyler Smallwood. Nu știm nimic din ce a făcut în ultima săptămână — doar că e clar că nu a încetat să ne urască.

Matt își cuprinse capul în mâini.

— Și atunci, ce putem face? Intr-un fel, mă simt responsabil.

— Nu — dacă e să fie cineva responsabil, atunci Jim e. Dacă el — știi tu, a lăsat-o pe Caroline să rămână peste noapte — și apoi a lăsat-o să vorbească despre asta cu sora lui de cincisprezece ani... Ei, asta nu îl face vinovat, dar cu siguranță ar fi putut să fie ceva mai discret, spuse Stefan.

— Aici te înșeli tu, îi spuse Meredith. Matt și Bonnie și Elena și cu mine o cunoaștem pe Caroline de secole și știm de ce e capabilă. Dacă cineva poate fi considerat un paznic bun pentru sora cuiva, atunci noi suntem. Și cred că suntem vinovați în mod serios de neîmplinirea datoriei. Propun să ne oprim la ea acasă.

— De acord, spuse Bonnie pe un ton trist, dar nu aștept asta cu nerăbdare. Și pe urmă, dacă nu are în ea una din chestiile alea numite malachit

— Aici intervine cercetarea, spuse Elena. Trebuie să aflăm cine se află în spatele poveștii ăsteia. Cineva suficient de puternic pentru a-1 influența pe Damon.

— Minunat, spuse Meredith cu o față întunecată.

Și dată fiind puterea acelor linii de forță supranaturală, avem de ales dintre toate persoanele din Fell's Church.

La cincizeci de metri spre vest și la zece metri în sus, Damon se chinuia să rămână treaz.

Shinichi întinse mâna pentru a-și da deoparte de pe frunte părul de culoarea nopții, cu vâpăile care urcau pe el dinspre vârful. Pe sub pleoapele coborâte pe jumătate îl privea cu atenție pe Damon.

Damon voia să îl privească și el cu tot atâta atenție, dar era pur și simplu prea somnoros. încet, imită mișcarea lui Shinichi, înlăturând de pe frunte câteva șuvițe de păr negru mățos. Pleoapele i se lăsară și mai mult, involuntar. Shinichi continua să-i zâmbească. "

— Așadar, ne-am înțeles, murmură el. Noi luăm orașul, Misao și cu mine, și tu nu ne stai în cale. Noi căpătăm dreptul asupra puterii

liniilor de forță magică. Tu îți scoți fetele de aici în siguranță... și îți primești răzbunarea.

— Împotriva fratelui meu care face pe sfântul, și... și Mutt ăla!

— Matt.

Shinichi avea urechi ascuțite.

— Mă rog. Doar că nu vreau ca Elena să pățească ceva, asta-i tot. Sau vrăjitoarea cea mică și roșcată.

— Ah, da, dulcea Bonnie. Mi-ar plăcea vreo două ca ea. Una pentru Samhain și una pentru Solstițiu. Damon pufni somnoros.

— Nu există două ca ea. Nu-mi pasă unde cauți. Nici ea nu vreau să pățească ceva.

— Și frumusețea aia înaltă și oacheșă... Meredith? Damon se trezi.

— Unde e?

— Stai liniștit, nu vine după tine, spuse cu o voce alinătoare Shinichi. Cu ea ce vrei să facem?

— Oh. Damon se lungi la loc ușurat, relaxându-și umerii. Las-o să-și vadă de viața ei — atâta vreme cât stă departe de mine.

Shinichi se tolăni și mai mult pe creanga lui.

— Fratele tău n-o să reprezinte o problemă. Așa că nu e vorba de fapt decât de băiatul ăla de acolo, murmură el.

Era un murmur foarte insinuant.

— Da. Dar fratele meu...

Damon era acum aproape adormit, în exact aceeași poziție în care se așezase Shinichi.

— Ți-am spus, o să ne ocupăm de el.

— Mmm. Adică, bine.

— Așadar, ne-am înțeles?

— Mmm-hmm.

— Da?

— Da.

— Ne-am înțeles.

De data asta, Damon nu mai răspunse. Visa. Visă că ochii aurii angelici ai lui Shinichi se deschiseră brusc larg, pentru a-l privi.

— Damon.

Își auzi numele, dar în visul lui era prea greu să deschidă ochii. Oriicum, vedea fără să-i mai deschidă.

În visul lui, Shinichi se aplecă peste el, și rămase exact deasupra feței lui, astfel încât auzul lor se amestecă și răsuflările lor ar fi devenit una dacă Damon ar fi răsuflat. Shinichi rămase așa multă vreme, ca și cum încerca aura lui Damon, dar Damon știa că unui privitor din afară i s-ar fi părut că era total încremenit. Și totuși, în visul lui, Shinichi stătea deasupra lui, ca și cum încerca să-și

întipărească în minte umbra genelor întunecate pe obrazul palid al lui Damon sau arcuirea ușoară a buzelor lui Damon.

În cele din urmă, Shinichi cel din vis își puse mâna pe ceafa lui Damon și mângâie locul unde îl duruse pișcătura de țânțar.

— Ei, o să devii un flăcău pe cinste, nu-i așa? vorbi el către ceva ce Damon nu putea vedea — către ceva dinăuntru lui. Aproape că i-ai putut controla pe deplin voința puternică, așa-i?

Shinichi stătu o clipă, ca și cum ar fi urmărit o floare de cireș căzând, apoi închise ochii.

— Cred, șopti el, că asta va fi ce-o să încercăm, nu peste multă vreme. Curând. Foarte curând. Dar mai întâi, trebuie să-i câștigăm încrederea; scapă de rivalul lui. Ține-l confuz, furios, trufaș, dezechilibrat. Fă-l să se gândească întruna la Ștefan, la ura lui pentru Ștefan, care i-a luat îngerul, în timp ce eu mă ocup de ceea ce trebuie să fie făcut aici. Apoi vorbi direct către Damon. Nu zău, aliați! Râse. Nu câtă vreme pot să-mi pun degetul pe sufletul tău. Uite. Simți? Ce te-aș putea sili să faci... Și apoi din nou păru să se adreseze acelei creaturi care se afla deja înăuntru lui Damon: Dar acum... o mică petrecere care să te ajute să crești mult mai repede și să devii mult mai puternic.

În vis, Shinichi făcu un gest, și se întinse pe spate, încurajând niște malachi până atunci invizibili să urce în copac. Ei se furișară în sus, către ceafa lui Damon. Și apoi, într-un fel oribil, se strecurară înăuntru lui, unul câte unul, printr-o deschizătură în piele pe care nu știa că o avea. Senzația pe care i-o dădeau trupurile lor moi, flasce, ca de meduză, era aproape insuportabilă... cum alunecau în el...

Shinichi cânta încetișor:

Oh, veniți la mine, fete frumoase,
Grăbiți-vă la pieptu-mi,
fecioare, Veniți în soare sau sub lună,
Cât rozele mai sunt în floare...

În visul lui, Damon era furios. Nu din cauza aiurelii cu acei malachi din el. Asta era grotesc. Era furios pentru că știa că Shinichi-cel-din-vis o privea pe Elena cum începe să strângă rămășițele picnicului. Urmărea fiecare mișcare pe care o făcea ea cu o atenție obsesivă.

Ele-nfloresc sub pașii tăi, Sălbatice roze sângerii.

— Extraordinară fată, Elena ta, adăugă Shinichi -cel-din-vis. Dacă va trăi, cred că va fi a mea pentru o noapte sau două. Mângâie ușor șuvițele de păr rămase pe fruntea lui Damon. O aură extraordinară, nu crezi? O să am grijă să aibă o moarte frumoasă.

Dar Damon era într-unui din acele vise în care nu poți să te miști și nici să vorbești. Nu răspunse. Intre timp, creaturile din vis ale lui Shinichi-cel-din-vis continuau să urce în copac și să curgă, asemenea unui jeleu, în Damon. Una, două, trei, o duzină, două duzini. Și mai

multe.

Iar Damon nu se putea trezi, deși simțea și mai multe venind din Pădurea Veche. Nu erau nici moarte, nici vii, nici bărbați, nici fete, ci doar capsule de Putere care aveau să-i îngăduie lui Shinichi să controleze mintea lui Damon de departe. Veneau, într-un șir infinit.

Shinichi continuă să urmărească curgerea lor, scânteierea organelor interne care străluceau înăuntru lui Damon. După o vreme, cântă din nou.

Zilele sunt prețioase, nu le irosiți în van, Florile pălesc îndată, ca și-obrazul diafan... Dulci fecioare, veniți la mine, cât de iute puteți.

Acuma doar, cât frumoase și tinere sunteți.

Damon visă că auzi cuvântul "uită șoptit de o sută de voci. Și chiar pe când încerca să-și aducă aminte ce să uite, amintirea se destrămă și dispăru.

Se trezi singur în copac, cu o durere care îi umplea tot trupul.

16

Când se întoarseră de la picnic, Stefan fu surprins să o găsească pe doamna Flowers așteptându-i. Și, la fel de neobișnuit, ceea ce voia să le spună nu avea nici o legătură cu grădina ei.

— E un mesaj pentru tine sus, spuse ea, făcând un semn cu capul către scările înguste. A venit de la un tip brunet — semăna puțin cu tine. N-a vrut să-mi transmită nimic. Doar a întrebat unde să lase un mesaj.

— Un tip brunet? Damon? a întrebat Elena.

Stefan a clătinat din cap.

— De ce să-mi lase el un mesaj?

O lăsa pe Elena cu doamna Flowers și o luă în sus în grabă pe scările întortocheate. Când ajunse în capul lor, găsi o bucată de hârtie băgată pe sub ușă.

Era o felicitare cu "Mulțumesc", fără plic. Stefan, care își cunoștea bine fratele, se îndoia că plătise pentru ea — cel puțin, cu bani. Înăuntru, scrise cu o carioca neagră groasă, erau cuvintele:

EU N-AM NEVOIE DE ASTA.

M-AM SANDU CĂ SFANȚUL Stefan AR

AVEA.

VINO LA NOAPTE LA COPACUL

UNDE AU AVUT OAMENII PROBLEME. NU MAI TÂRZIU DE 4:30 A.M.

O SA-TT DAU DETALIILE. D.

Asta era tot... cu excepția unei adrese web.

Stefan se pregătea să arunce biletul în coșul de hârtii, când curiozitatea îl făcuse să se răzgândească. Deschise computerul, căută web site-ul și privi. Un timp, nu se întâmplă nimic. Apoi pe ecranul negru apărură niște litere gri foarte întunecate. Pentru o ființă omenească, ecranul ar fi părut complet gol. Pentru vampiri, care aveau o acuitate vizuală foarte mare, griul pe negru era palid, dar foarte clar.

Te-ai plictisit de lapislazuli?

Vrei o vacanță în Hawaii?

Te-ai săturat de aceeași mâncare lichidă?

Vino în Shi no Shi.

Stefan vru să închidă pagina, dar ceva îl opri. Rămase uitându-se la mica reclamă până când o auzi pe Elena la ușă. Închise repede computerul și se duse să îi ia din mână coșul de picnic. Nu spuse nimic despre bilet sau despre ceea ce văzuse pe ecranul computerului. Dar pe când seara se scurgea, se gândi tot mai mult la el.

— Oh, Stefan! O să-mi rupi coastele! Mă strângi atât de tare că nu mai pot să respir!

— Îmi pare rău. Simt nevoia să te țin în brațe.

— Ei, și eu simt nevoia să te țin în brațe.

— Mulțumesc, îngerăș.

Totul era calm în odaia cu tavan înalt. O fereastră era deschisă, lăsând să intre lumina lunii. Pe cer, chiar și luna părea să urce pe furis, iar fâșia de lumină o urma pe podeaua de lemn.

Damon zâmbi. Avusese o zi lungă și odihnitoare, iar acum urma să aibă o noapte interesantă.

Să intre pe fereastră nu se dovedea chiar așa de ușor pe cât crezuse. Când își făcu apariția ca o cioară imensă, neagră și lucioasă, se aștepta să aterizeze pe pervaz și să se schimbe într-o formă umană pentru a deschide fereastra. Dar fereastra avea o capcană — era legată prin Putere de unul dintre cei care dormeau înăuntru. Damon își frământă creierii, în vreme ce își curăța penele cu ciocul, temându-se să acționeze asupra acelei legături, când ceva ateriză lângă el cu o fâlfâire de aripi.

Arăta ca o cioară cum nu mai fusese înregistrată vreodată în jurnalele vreunui ornitolog. Era destul de lucioasă, dar penele sale se terminau cu purpuriu, și avea ochi aurii strălucitori.

Shinichi? întrebă Damon.

Cine altcineva? veni răspunsul, în vreme ce un ochi auriu se aținti asupra lui. Văd că ai o problemă. Dar poate fi rezolvată. O să le adâncesc eu somnul pentru ca tu să poți reteza legătura.

N-o face! spuse Damon automat. Dacă te atingi doar de ei, Stefan

o să...

Răspunsul veni pe un ton liniștitor.

Stefan e doar un băiat, nu uita. Ai încredere în mine. Tu ai încredere în mine, așa-i?

Și totul se petrece exact așa cum spusese pasărea cu culori demonice. Cei dinăuntru se cufundară și mai adânc în somn, tot mai adânc.

O clipă mai târziu, fereastra se deschise, iar Damon își schimbă forma și intră. Fratele lui și... și ea... cea pe care întotdeauna trebuia doar să o pri- vească. .. ea dormea, cu părul ei auriu răsfirat pe pernă și peste trupul fratelui lui.

Damon își luă cu greu privirea de la pat. Pe biroul din colțul camerei se afla un computer de dimensiuni medii, puțin cam depășit. Se apropie de el și fără nici cea mai mică ezitare îl deschise. Cei doi din pat nici nu se mișcară.

Fișiere... aha. Jurnal. Ce nume original. Damon îl deschise și-i cercetă conținutul.

Dragă Jurnalule,

M-am trezit în dimineața asta și — minune între minuni — sunt eu din nou. Merg, vorbesc, beau, ud patul (ei, n-am făcut-o încă, dar sunt sigură că aş putea s-o fac dacă încerc).

M-am întors.

A fost o călătorie a naibii de grea.

Am murit, dragă Jurnalule, am murit cu adevărat. Și pe urmă am murit ca vampir. Și nu te aștepta să descriu ce s-a întâmplat de fiecare dată

— crede-mă, ar fi trebuit să te afli acolo.

Important este că am fost plecată, dar acum m-am întors — și, oh, dragul meu prieten răbdător, care mi-ai păstrat secretele încă din grădiniță... mă bucur atât de mult că m-am întors.

Partea proastă e că n-am să mai pot locui niciodată cu mătușa Judith sau Margaret. Ele cred că eu "odihnesc în pace" împreună cu îngerii. Partea bună e că pot locui cu Stefan.

Asta e compensația pentru toate cele prin care am trecut — nu știu cum să-i compensez pe cei care au ajuns până la porțile Iadului pentru mine. Oh, sunt obosită și — aş putea foarte bine s-o spun — abia aștept o noapte cu iubitul meu.

Sunt foarte fericită. Am avut o zi minunată, plină de veselie și iubire, am privit fețele prietenilor mei atunci când m-au văzut vie nu nebună așa cum înțeleg că m-am purtat în ultimele zile. Sincer, Marile Spirite din Căruri ar fi putut să-mi dea drumul pe pământ cu toate doagele la locul lor. Mă rog, asta e.

Te iubesc, Elena!

Privirea lui Damon trecu în grabă peste toate acestea, nerăbdătoare. Căuta altceva. Ah. Da. Asta se apropia de ceea ce voia el:

Prea iubita mea Elena,

Știu că mai curând sau mai târziu o să te uiți aici. Sper nici să nu fie nevoie să vezi aceste rânduri. Dacă le citești, atunci Damon este un trădător; sau altceva s-a petrecut, ceva îngrozitor.

Un trădător? Asta părea cam mult, își spuse Damon, rănit, dar în același timp arzând de dorința de a duce la capăt ceea ce avea de făcut.

În noaptea asta mă duc în pădure să stau de vorbă cu el — dacă nu mă întorc, o să știi de unde să începi cu întrebările.

Adevărul e că nu înțeleg prea bine ce se întâmplă. Azi, Damon mi-a trimis o felicitare cu o adresă web. Ți-am pus felicitarea sub pernă, iubito.

Of, fir-ar să fie, își spuse Damon. Avea să fie greu să ia felicitarea fără să o trezească pe Elena.

Dar trebuia s-o facă.

Elena, urmează acest link web. Va trebui să umbli la controlul luminozității, pentru că a fost creat doar pentru ochii de vampiri. Ceea ce pare să spună linkul ăsta e că există un loc numit Shi no Shi — tradus literal, scrie acolo, ca Moartea Morții — unde poate fi îndepărtat blestemul ăsta care mă chiuie de aproape jumătate de mileniu. Tipii de acolo folosesc o combinație de magie și știință pentru a transforma la loc vampirii în bărbați și femei, băieți și fete.

Dacă ei reușesc într-adevăr să facă asta, Elena, noi putem fi împreună atâta timp cât trăiesc oamenii obișnuiți. Asta e tot ce cer eu de la viață.

Asta îmi doresc. Vreau să am o șansă de a sta în fața ta ca o ființă omenească obișnuită, care respiră, care mănâncă.

Dar nu-ți face griji. Am de gând doar să vorbesc cu Damon despre asta. Nu trebuie să-mi ceri să rămân. Nu te-aș părăsi în nici un caz, cu toate lucrurile care se petrec acum în Fell's Church. E prea periculos pentru tine, mai ales cu noul tău sânge și cu noua ta aură.

Îmi dau seama că mă încred în Damon mai mult decât ar trebui probabil s-o fac. Dar de un singur lucru.

Sunt sigur: el nu ți-ar face niciodată rău.

Te iubește. Cum ar putea să nu te iubească? Oricum, trebuie

măcar să mă întâlnesc cu el, așa cum o vrea el, singur, într-un anumit loc din

pădure. Apoi o să vedem ce se mai întâmplă.

Așa cum am mai spus-o, dacă citești scrisoarea asta, înseamnă că s-a întâmplat ceva foarte grav. Apără-te, iubire. Nu te teme. Ai încredere în tine. Și ai încredere în prietenii tăi. Ei toți te pot ajuta.

Eu mă încred în dorința instinctivă a lui Matt de a te proteja, în judecata lui Meredith și în intuiția lui Bonnie. Spune-le să nu uite asta.

Sper că nu va trebui niciodată să citești aceste rânduri.

Cu toată dragostea, inima și sufletul meu, Stefan

P.S. Pentru orice eventualitate, sub a doua scândură din podea, de la peretele din fața patului, se află 20 000 \$. Acum e balansoarul așezat peste ea. Dacă-l tragi, ai să vezi ușor crăpătura.

Cu grijă, Damon șterse cuvintele din fișier. Apoi, cu un colț al gurii ușor ridicat, scrise atent, în tăcere, alte cuvinte, cu un înțeles diferit. Le reciti. Zâmbi încântat. Întotdeauna fusese convins că are vână de scriitor; fără o pregătire de specialitate, desigur, dar simțea că are un talent înăscut.

Și iată Pasul Unu îndeplinit, își spuse Damon, salvând fișierul cu cuvintele sale în loc de cele ale lui Stefan.

Apoi, tăcut, se apropie de locul unde dormea Elena, lipită arcuit de spatele lui Ștefan în patul îngust.

Iar acum, Pasul Doi.

Incet, foarte încet, Damon își strecură degetele sub perna pe care se afla capul Elenei. Atinse părul Elenei, răsfirat în lumina lunii, și durerea pe o simți era mai degrabă în piept decât în canini. Furișând încet degetele sub pernă, căută un obiect neted.

Elena murmură ceva în somn și se răsuci brusc. Damon aproape sări înapoi în beznă, dar ochii Elenei erau închiși, iar genele ei formau o semilună groasă și întunecată pe obraji.

Stătea acum cu fața la el, dar, în mod ciudat, Damon nu se trezi urmărind venele albastrii de pe pielea ei albă și moale. Se trezi privind lacom buzele ei ușor întredeschise. Era... aproape imposibil să le reziste. Chiar și în somn avea culoarea unor petale trandafirii, ușor umede, și așa cum erau desfăcute...

Aș putea s-o fac foarte ușor. Ea n-o să știe niciodată. Aș putea. Știu că aș putea. În noaptea asta mă simt invincibil.

Se aplecă spre ea și în aceeași clipă degetele lui atinseră bucata de carton.

Asta păru să-l smulgă dintr-o lume de vis.

Unde-i fusese mintea? Să riște totul, toate planurile lui, pentru un sărut? O să fie suficient timp și pentru săruturi — și alte lucruri,

mult mai importante — mai târziu.

Trase ușor de sub pernă mica felicitare și o băgă în buzunar.

Apoi redeveni cioară și-și luă zborul de pe pervaz.

Stefan își desăvârșise cu mult timp în urmă arta de a se trezi din somn la un anumit moment. Făcu asta și acum, uitându-se la ceasul de pe polița căminului pentru a-i confirma că era exact ora 4 dimineața.

Nu voia să o trezească pe Elena.

Se îmbracă fără nici un zgomot și ieși pe fereastră pe același drum folosit și de fratele său — numai că sub forma unui șoim. Pe undeva, era convins că cineva își bătea joc de Damon, folosindu-se de malachi pentru a-l transforma în marioneta lor. Și Stefan, având încă venele pline de sângele Elenei, considera că era de datoria lui să-i oprească.

Biletul pe care Damon i-l lăsase îl duse direct la copacul unde oamenii avuseseră accidentul. Damon o să vrea să vină mereu la acel copac până când avea să le ia urma acelor malachi, care să-l ducă la cel ce îi manipula.

Coborî în picaj, pluti, apoi brusc făcu un șoarece să moară aproape de frică atunci când plonjă în jos spre el, pentru ca în clipa următoare să țâșnească din nou spre cer.

Și apoi, în aer, văzu urmele unei mașini care lovise un copac, și se transformă dintr-un șoim maiestuos într-un tânăr cu păr întunecat, fața palidă și ochii de un verde intens.

Pluti, ușor ca un fulg de zăpadă, până pe pământ, și se uită în toate direcțiile, folosindu-și simțurile de vampiri pentru a scana acea porțiune de pădure. Nu simți nici o capcană; nici o animozitate, doar semnele de neconfundat ale luptei violente a copacilor. Rămase sub formă umană pentru a putea urca în copacul ce purta amprenta psihică a fratelui său.

Nu-i era frig pe când se cățara în stejarul în care stătuse lungit fratele său în vreme ce la picioarele lui avea loc accidentul. Era prea mult din sângele Elenei în venele sale pentru a simți frigul. Dar remarcase că în această parte a pădurii aerul era deosebit de rece; ceva păstra aici temperatura foarte scăzută. De ce? El deja pusese stăpânire pe râurile și pădurile din Fell's Church, așa că de ce să se instaleze aici fără să-i spună? Orice ar fi fost, va trebui să apară în fața lui până la urmă, dacă voia să rămână în Fell's Church. De ce aștepta? se întrebă el, ghemuindu-se pe o creangă.

Simți prezența lui Damon apropiindu-se cu mult înainte ca simțurile lui să o fi perceput în zilele de dinainte de transformarea Elenei, și se abținu să nu tresară. În schimb, se întoarse cu spatele la trunchiul copacului și privi în afară. Il simțea pe Damon apropiindu-

se în viteză de el, tot mai repede, tot mai puternic — și apoi Damon ar fi trebuit să se afle aici, stând în fața lui, doar că nu era.

Stefan se încruntă.

— Întotdeauna e bine să te uiți în sus, frățioare, spuse pe un ton sfătos o voce fermecătoare de deasupra lui, și apoi Damon, care stătuse agățat de copac ca o șopârlă, făcu o răsucire în față și ateriză pe creanga lui Stefan.

Stefan nu spuse nimic, doar își cercetă fratele mai mare. În cele din urmă, rosti:

— Ești binedispus.

— Am avut o zi fantastică, răspuse Damon. Să ți le număr? A fost fata de la magazinul cu felicitări... Elizabeth, și draga mea prietenă Damaris, al cărei soț lucrează în Bronston, și micuța Teresa, care lucrează ca voluntar la bibliotecă, și...

Stefan oftă.

— Uneori am senzația că ai putea să-ți aduci aminte de numele tuturor fetelor de la care ai luat sânge în toată viața ta, dar de obicei numele meu îl uiți, spuse.

— Aiurea... frățioare. Acum, pentru că Elena ți-a explicat fără îndoială ce s-a întâmplat atunci când am încercat să o salvez pe vrăjitoarea ta cea minionă — Bonnie — cred că mi se cuvin niște scuze.

— Și pentru că tu mi-ai trimis un bilet pe care îl pot doar socoti provocator, cred că mie mi se cuvin niște explicații.

— Scuzele întâi, spuse sacadat Damon. Și apoi, pe un ton răbdător: Sunt convins că e suficient de rău faptul că i-ai promis Elenei, atunci când era pe moarte, că o să ai grijă de mine — întotdeauna. Dar se pare că tu nu-ți dai seama că și eu a trebuit să promit același lucru, și nu prea e stilul meu să am grijă de cineva. Acum, că nu mai e moartă, poate că ar trebui să uităm de promisiunea asta.

Stefan oftă iar.

— Bine, bine. Scuze. M-am înșelat. N-ar fi trebuit să te dau afară. E suficient?

— Nu sunt convins că ești foarte sincer. Mai încercă o dată, mai cu senti...

— Damon, ce Dumnezeu era cu website-ul ăla?

— Oh. M-am gândit că era o chestie foarte deșteaptă: au făcut culorile atât de apropiate că numai vampirii sau vrăjitoarele sau alții de soiul ăsta ar putea citi, pe când oamenii n-ar vedea decât un ecran gol.

— Dar cum ai aflat de el?

— O să-ți spun imediat. Dar gândește-te doar, frățioare. Tu și

Elena, într-o lună de miere perfectă, doar alte două ființe umane într-o lume de oameni. Cu cât pleci mai repede, cu atât mai repede poți cânta "Ding dong ding, leșul a murit!"

— Dar tot vreau să știu cum ai dat din întâmplare peste web site-ul ăsta.

— Bine. Recunosc: în sfârșit, am fost cucerit de era tehnologiei. Am propriul meu web site. Și un tânăr foarte amabil m-a contactat doar ca să vadă dacă vorbeam serios cu toate chestiile pe care le-am spus acolo, sau eram doar un idealist frustrat. M-am gândit că descrierea aia ți se potrivește ție.

— Tu... un web site? Nu pot să cred... Damon îl ignoră.

— Ți-am transmis mesajul pentru că deja auzisem de locul ăsta, Shi no Shi.

— Moartea Morții, așa spunea.

— Așa mi s-a tradus. Damon îi aruncă lui Stefan un zâmbet incandescent, de o mie de kilowați, care păru să-l sfredelească, până dând Stefan își întoarse în cele din urmă privirea, simțindu-se ca și cum ar fi fost expus luminii soarelui fără inelul lui cu lapislazuli. De fapt, continuă pe un ton prietenos Damon, l-am invitat chiar pe tip să vină să-ți explice.

— Ce ai făcut?

— Ar trebui să fie aici la 4:44 fix. Nu mă certa pe mine pentru ora asta; e ceva special pentru el.

Și apoi, cu foarte puțin zgomot și cu siguranță nici o urmă de Putere pe care Stefan să o poată percepe, ceva ateriză în copac deasupra lor și căzu pe creanga pe care se aflau, transformându-se în zbor.

Era, într-adevăr, un tânăr, cu păr negru tivit cu foc și ochi aurii senini. Când Stefan se răsuci spre el, tânărul își ridică ambele mâini într-un gest de ne-ajutor are și capitulare.

— Cine dracu ești tu?

— Sunt dracu Shinichi, răspunse calm tânărul. Dar, așa cum i-am spus și fratelui tău, lumea îmi spune doar Shinichi. Sigur, faci cum vrei.

— Și tu știi totul despre Shi no Shi.

— Nimeni nu știe totul despre el. E un loc — și o organizație. Am o oarecare slăbiciune pentru el pentru că — Shinichi păru stânjenit — ei, cred că pur și simplu îmi place să ajut oamenii.

— Iar acum vrei să mă ajuți pe mine.

— Dacă vrei cu adevărat să devii om... știu o cale.

— O să vă las să vorbiți voi doi despre asta, da? spuse Damon. Trei sunt cam mulți, mai ales pe creanga asta.

Stefan se uită la el cu atenție.

— Dacă ai și cea mai mică intenție să te oprești la pensiune...

— Cu Damaris care mă așteaptă deja? Zău așa, frățioare!

Și Damon se transformă în cioară înaintea lui Ștefan să-l pună să-și dea cuvântul.

Elena se răsuci în pat, întinzând mâna automat către corpul cald de lângă ea. Dar ceea ce găsiră degetele ei era locul gol și rece care mai purta urma trupului lui Ștefan. Deschise ochii.

— Ștefan?

Dragul de el. Erau atât de potriviți unul cu altul că parcă erau o singură persoană — el știa întotdeauna când ea urma să se trezească. Probabil că se dusese jos ca să-i aducă micul dejun — doamna Flowers întotdeauna îl avea pregătit și fierbinte atunci când el cobora (o altă dovadă că ea era o vrăjitoare din soiul celor albe) — și Ștefan venea sus cu tava.

— Elena, spuse ea, încercându-și noua ei voce veche doar ca să se audă vorbind. Elena Gilbert, fată, ai mâncat prea multe mici dejunuri în pat.

Își mângâie stomacul. Da, era limpede că avea nevoie de gimnastică.

— Bun atunci, spuse, tot cu voce tare. Începe cu niște exerciții de încălzire și respirație. Apoi niște întinderi ușoare.

Ceea ce, își spuse, poate fi oprit atunci când apare Ștefan.

Dar Ștefan nu apăru, nici măcar după ce Elena se trânti în pat, epuizată după o oră de gimnastică.

Și nici nu urca scările, aducându-i o ceașcă de ceai.

Unde era?

Elena se uită pe fereastră și o zări afară pe doamna Flowers.

Inima Elenei începuse să bată foarte tare în timpul exercițiilor de gimnastică, și nici acum nu se liniștise de tot. Deși părea imposibil să poarte o conversație în felul acesta cu doamna Flowers, Elena strigă în jos:

— Doamnă Flowers?

Și, minunea minunilor, doamna Flowers se opri din prinsul în cârlige a unui cearșaf pe funie și ridică privirea.

— Da, Elena dragă?

— Unde e Ștefan?

Cearșaful se involbură în jurul doamnei Flowers, făcând-o să dispară. Când cearșaful reveni la loc, ea nu mai era acolo.

Dar Elena se uită la coșul de rufe. Se afla încă acolo. Strigă: "Nu pleca!" și își puse repede jeansii și noul ei tricou albastru. Apoi, sărind în jos pe scări în vreme ce își încheia nasturii, se repezi în grădina din spatele casei.

— Doamnă Flowers!

— Da, Elena dragă?

Elena abia o zărea între metrii de pânză albă umflată de vânt.

— L-ai văzut pe Stefan?

— În dimineața asta nu, dragă.

— Deloc?

— Eu mă scol de obicei în zori. Mașina lui nu mai era aici, și până acum nu s-a întors.

Acum inima Elenei bătea cu putere. întotdeauna se temuse de așa ceva. Respiră adânc și alergă înapoi pe scări în sus fără să se oprească. Un bilet, un bilet...

N-ar părăsi-o niciodată fără să-i lase un bilet. Și nu era nici un bilet pe perna lui. Apoi se gândi la perna ei.

Măinile ei scormoniră desperate sub pernă, apoi sub perna lui. La început nu ridică pernele, pentru că voia atât de tare ca biletul să fie acolo — și pentru că se temea atât de mult de ceea ce ar putea fi scris în el.

În cele din urmă, când deveni limpede că nu era nimic sub perne în afară de cearșaful de pat, le aruncă pe jos și rămase uitându-se lung la albul imaculat și gol de dedesubt. Apoi trase patul de la perete, în caz că biletul căzuse în spatele lui.

Intr-un fel, era convinsă că dacă nu se oprea din căutat, în cele din urmă trebuia să-l găsească. În final, scuturase tot așternutul și acum lua din nou cearșafurile albe, trecându-și mâna acuzator peste ele, iar și iar.

Și asta trebuie să fie un semn bun, pentru că în- semna că Stefan nu plecase undeva — doar că ea lăsase ușa dulapului deschisă și vedea, fără să vrea, un șir de umerase goale, își luase toate hainele.

Și se vedea un spațiu gol și în partea de jos a dulapului.

Își luase toți pantofii.

Nu că avusese vreodată prea multe haine. Dar toate lucrurile de care avea nevoie pentru a face o călătorie dispăruseră — și dispăruse și el.

De ce? Unde? Cum putuse să facă asta?

Chiar dacă se va dovedi că plecase pentru a căuta un nou loc în care să trăiască amândoi, cum putuse? O să aibă parte de o ceartă zdravănă când o să se întoarcă... ..dacă o să se întoarcă.

Simțindu-se înghețată până în măduva oaselor, conștientă că, fără să vrea, dar și fără să-i pese, lacrimile îi curgeau acum nestăpânite pe obraji, se pregătea să le sune pe Meredith și Bonnie, când se gândi la ceva.

Jurnalul ei.

În primele zile după ce se întorsese din Cealaltă Lume, Stefan o punea întotdeauna să se urce în pat devreme, se asigura că e bine învelită, apoi o lăsa să lucreze la computerul lui, scriind un soi de jurnal, cu gândurile ei despre ce se întâmplase în acea zi, adăugând întotdeauna și impresiile lui.

Acum ea deschise disperată folderul și cu aceeași disperare îl derulă până la capăt. Și iată.

Scumpa mea Elena,

Știam că mai devreme sau mai târziu ai să cauți aici. Sper că a fost mai devreme.

Draga mea, cred că acum ești capabilă să ai singură grijă de tine, și n-am văzut niciodată o fată mai puternică și mai independentă ca tine.

Și asta înseamnă că a venit timpul. Timpul ca eu să plec. Nu pot să mai stau fără să te transform din nou în vampir — ceva ce amândoi știm că nu se poate întâmpla.

Te rog să mă ierți. Te rog să mă uiți. Oh, iubire, nu vreau să plec, dar trebuie.

Dacă ai nevoie de ajutor, l-am convins pe Damon să-mi promită că te va apăra. N-o să-ți facă niciodată rău și, indiferent ce se întâmplă în Fell's Church, nimic n-o să îndrăznească să te atingă, cu el în preajma ta.

Iubita mea, îngerul meu, te voi iubi întotdeauna...

Stefan

P.S. Ca să te ajut să-ți continui viața normală, am lăsat bani pentru plata chiriei pe un an pentru doamna Flowers. De asemenea, ți-am lăsat 20.000 \$ sub a doua scândură din podea, de la peretele din

fața patului. Folosește-i pentru a-ți clădi un nou viitor, alături de cine vei vrea tu.

Îți spun din nou, dacă vei avea nevoie de ceva,

Damon te va ajuta. Ai încredere în judecata lui dacă ai nevoie de un sfat. Oh, iubita mea iubită, cum pot să plec? Chiar și pentru binele tău?

Elena termină de citit scrisoarea. Apoi rămase acolo, nemișcată.

După toate căutările, primise în sfârșit răspunsul.

Iar acum nu știa ce să facă, poate doar să țipe.

Dacă ai nevoie de ajutor, du-te la Damon... ai încredere în Damon... Nu putea fi o reclamă mai evidentă pentru Damon chiar și dacă ar fi scris-o Damon însuși.

Iar Stefan dispăruse. Și hainele lui dispăruseră. Și ghetetele lui dispăruseră.

O părăsise.

Fă-fi o viață nouă...

Și așa o găsiră Meredith și Bonnie, alarmate după o oră de respingere a apelurilor lor telefonice. Era prima dată când nu reușiseră să dea de Stefan de când revenise, la cererea lor, ca să omoare un monstru. Dar monstrul acela era mort acum, iar Elena...

Elena stătea așezată în fața dulapului lui Stefan.

— Și-a luat până și pantofii, spuse ea pe un ton egal, încet. A luat totul. Dar a plătit pentru cameră pe un an. Iar ieri-dimineață mi-a cumpărat un Jaguar.

— Elena...

— Nu înțelegeți? strigă Elena. Asta e Trezirea mea. Bonnie a prevestit că are să fie bruscă și dureroasă și că o să am nevoie de voi două. Și Matt?

— Numele lui nu a fost pomenit, răspunse mohorâtă Bonnie.

— Dar cred că o să avem nevoie de ajutorul lui, spuse încruntată Meredith.

— Când Stefan și cu mine am fost prima dată

împreună — înainte ca eu să devin vampir — am știut întotdeauna, șopti Elena, că va veni un moment când el va încerca să mă părăsească pentru binele meu Brusc, lovi cu pumnul în dușumea, suficient de tare pentru a simți durerea. Știam, dar credeam că o să fiu cu el și o să-l conving să renunțe! E atât de nobil — atât de gata să se sacrifice! Și acum — aplecați!

— De fapt, ție nici nu-ți pasă, spuse încet Meredith, privind-o cu atenție, dacă rămâi om sau devii vampir!

— Așa e — nu-mi pasă! Nu-mi pasă de nimic altceva, atâta vreme cât pot să fiu cu el. Când eram încă pe jumătate spirit, știam că nimic nu mă putea Schimba. Acum sunt o ființă omenească și la fel de susceptibilă ca orice altă ființă omenească de a fi Schimbată — dar nu contează.

— Poate că asta e Trezirea, spuse Meredith, la fel de încet.

— Oh, poate că faptul că el nu i-a adus micul dejun e o trezire! spuse Bonnie, exasperată. De mai bine de treizeci de minute privise fix într-o flacără, încercând să ia legătura psihică cu Stefan. Ori nu vrea — ori nu poate, spuse ea, și abia după ce rosti cuvintele o văzu pe Meredith cum scutură violent din cap.

— Cum adică "nu poate"? întrebă alarmată Elena, tâșnind în sus de pe podeaua unde se prăbușise.

— Nu știi! Elena, mă doare!

— E în pericol? Gândește-te, Bonnie! O să pățească ceva din cauza mea?

Bonnie se uită la Meredith, care îi șoptea "nu" cu fiecare centimetru din trupul ei zvelt. Apoi se uită la Elena, care cerea adevărul. Închise ochii și răspunse:

— Nu sunt sigură.

Deschise încet ochii, așteptându-se ca Elena să explodeze. Dar Elena nu făcu nimic de genul acesta. Doar închise ochii, și buzele i se strânsură într-o linie aspră.

— Cu mult timp în urmă, am jurat că o să fie al meu, chiar dacă asta avea să ne omoare pe amândoi, spuse ea încet. Dacă el crede că poate pur și simplu să plece de lângă mine, pentru binele meu, sau pentru orice alt motiv... se înșelă. O să mă duc mai întâi la Damon, căci Stefan pare să-și dorească foarte mult asta. Iar apoi o s-o pornesc pe urmele lui. Cineva o să-mi dea un punct de plecare, ceva cu care să încep. Mi-a lăsat douăzeci de mii de dolari. O să folosesc banii ăștia ca să-l găesc. Și dacă mașina se strică, o să merg mai departe pe jos; și când n-o să pot să mai merg, o să mă târăsc. Dar o să-l găesc.

— Nu singură, nu-1 vei găsi singură, spuse Meredith, cu vocea ei blândă, liniștitoare. Suntem cu tine, Elena.

— Și apoi, dacă a făcut asta din proprie voință, o să aibă parte de cea mai zdravănă palmă din viața lui.

— Cum vrei tu, Elena, spuse Meredith, la fel de liniștitor. Hai să-1 găsim mai întâi.

— Toți pentru unul și unul pentru toți! exclamă Bonnie. O să-1 aducem înapoi și o să-1 facem să-i pară rău — sau nu, spuse ea repede când Meredith începu din nou să scuture din cap. Elena, nu! Nu plânge! adăugă, cu o clipă înainte ca Elena să izbucnească în plâns.

— Așadar, Damon e cel care a spus că va avea grijă de Elena, prin urmare Damon ar trebui să fie ultimul care l-a văzut pe Stefan azi-dimineață, zise

Matt, care fusese adus de acasă și căruia i se explicase situația.

— Da, răspunse Elena cu o siguranță calmă. Dar, Matt, te înșeli dacă te gândești că Damon ar face orice ca să-1 țină pe Stefan departe de mine. Damon nu e ceea ce credeți cu toții. El chiar a încercat să o salveze pe Bonnie în noaptea aceea. Și chiar l-a durut când v-ați arătat cu toții ura față de el.

— Asta e ceea ce cred că se numește "dovada motivului", remarcă

Meredith.

— Nu. E dovada caracterului — dovada că Damon chiar are sentimente, că îi pasă de ființele omenești, o contrazise Elena. Și nu i-ar face niciodată rău lui Stefan, pentru că... ei bine, pentru că există eu. Știe cum m-aș simți.

— Și atunci, de ce nu vrea să-mi răspundă? spuse Bonnie pe un ton plângăreț.

— Poate pentru că ultima dată când ne-a văzut împreună ne uităm la el furioși, ca și cum l-am fi urât, spuse Meredith, care era ca întotdeauna corectă.

— Spune-i că îmi cer iertare, zise Elena. Spune-i că vreau să vorbesc cu el.

— Mă simt ca un satelit de comunicare, se plânse Bonnie, dar în mod limpede își puse tot sufletul și toată forța în fiecare chemare.

În cele din urmă, arăta complet stoarsă și epui- zată. Și, în cele din urmă, chiar și Elena trebui să admită că totul era în zadar.

— Poate că o să-i vină mintea la cap și o să înceapă să te strige el, spuse Bonnie. Poate mâine.

— O să rămânem cu tine la noapte, spuse Meredith. Bonnie, am sunat-o pe sora ta și i-am spus că rămâi la mine. Acum o să-l sun pe tata și o să-i spun că rămân la tine. Matt, tu nu ești invitat...

— Mersi, spuse sec Matt. Și trebuie să mă duc pe jos acasă, nu?

— Nu, poți să iei mașina mea, spuse Elena. Dar ad-o te rog înapoi mâine-dimineață devreme. Nu vreau ca lumea să înceapă să pună întrebări.

Cele trei fete se pregătiră să petreacă acea noapte confortabil, ca pe vremuri, când erau la liceu, în cearșafurile și păturile de rezervă ale doamnei Flowers (nu-i de mirare că a spălat atâtea cearșafuri azi — trebuie să fi știut cumva, își spuse Elena), cu mobila împinsă la perete și cele trei culcușuri improvizate pe podea. Stăteau cu capetele alăturate, iar trupurile lor erau așezate radial, la fel ca spițele unei roți.

Așadar, astă e Trezirea, își spuse Elena.

E realizarea că, în fond, pot fi lăsată din nousingură. Și, oh, sunt recunoscătoare că le am pe Meredith și Bonnie alături de mine. Înseamnă mai mult decât le-aș putea eu spune în cuvinte.

Se dusesse în mod automat la computer, ca să scrie puțin în jurnalul ei. Dar după primele cuvinte începuse din nou să plângă, și se bucurase în adâncul inimii când Meredith o luase de umeri și aproape că o forțase să bea niște lapte cald cu vanilie, scorțișoară și nucșoară, și când Bonnie o ajutase să se întindă pe grămada ei de pături și o ținuse de mână până când adormise.

Matt rămăsese cu fetele mult, și soarele apunea când o porni

înapoi spre acasă. Era o cursă împotriva întunericului, își spuse el dintr-odată, refuzând să fie distras de mirosul de mașină nouă și scumpă a Jaguarului. Undeva, într-un colț al minții, chibzuia. Nu voise să le spună nimic fetelor, dar era ceva care îl sâcâia în biletul de rămas-bun al lui Stefan. Singura problemă era că trebuia să fie sigur că nu era vorba doar de mândria lui rănită.

De ce nu pomenise Stefan nimic de ei? Prietenii din trecut ai Elenei, prietenii ei din prezent și din acest loc. Ar fi fost de așteptat ca să vorbească măcar de fete, chiar dacă ar fi uitat de Matt din cauza durerii de a o părăsi pe Elena pentru totdeauna.

Și altceva? Da, cu siguranță mai era ceva, dar Matt nu putea să-și dea seama. Tot ce avea în minte era o imagine vagă despre școală și... da, doamna Hilden, profesoara de engleză.

Deși Matt visa cu ochii deschiși, avea grijă și la condus. Nu avea cum să evite cu totul Pădurea Veche pe drumul lung și îngust care ducea de la pensiune în oraș. Dar stătea cu privirea ațintită înainte, atent.

Văzu copacul căzut chiar când dădu cotul și apăsă pe frâne la timp, oprind mașina cu un scrâșnet, într-un unghi de aproape nouăzeci de grade față de drum.

Și apoi se gândi.

Prima lui reacție instinctivă fu să-1 cheme pe Stefan. Stefan ar putea pur și simplu să ridice copacul de jos. Dar apoi își aminti destul de repede, cât să înlăture acel gând cu o întrebare. Să le cheme pe fete?

Nu se putea hotărî să o facă. Nu era o chestiune de demnitate masculină — era realitatea concretă a copacului din fața lui. Chiar dacă încercau cu toții, tot nu l-ar fi putut mișca. Era prea mare, prea greu.

Și căzuse din Pădurea Veche, astfel încât zăcea de-a curmezișul drumului, ca și cum ar fi vrut să separe pensiunea de restul orașului.

Cu grijă, Matt lăsă în jos fereastra din stânga lui. Se uită cu atenție în Pădurea Veche, încercând să deslușească rădăcinile copacilor, sau, recunoscă în sinea lui, vreo mișcare. Nu se vedea nimic.

Nu putea vedea rădăcinile, dar copacul ăsta părea mult prea sănătos ca să se prăbușească din senin într-o după-amiază însorită de vară. Fără vânt, fără ploaie, fără fulgere sau castori. Sau pădurari, își spuse el încruntat.

Ei bine, cel puțin șanțul din partea dreaptă nu era foarte adânc și coroana copacului nu ajungea până la el. Ar fi posibil...

Mișcare. Nu în pădure, ci chiar pe copacul de dinaintea lui. Ceva mișca ramurile de sus ale copacului, ceva care nu era doar vântul.

Când văzu ce era, nu-și putu crede ochilor. Asta era doar o parte a problemei. Cealaltă era că se afla în mașina Elenei, nu în rabla lui ponosită. Așa că în vreme ce bâjbâia, încercând din răspuțeri să închidă geamul, cu ochii ațintiți asupra creaturii care ieșea din copac, nu bâjbâia unde trebuia.

Iar în final se dovedi că acea creatură era foarte rapidă. Mult prea rapidă pentru a fi reală.

În clipa următoare, Matt se lupta cu ea la fereastră.

Matt nu știa ce îi arătase Elena lui Bonnie la picnic. Dar dacă asta nu era un malach, atunci ce dracu era? Matt trăise toată viața în preajma pădurii și nu văzuse niciodată vreo insectă care să arate chiar și pe departe ca asta.

Pentru că era o insectă. Era acoperită cu ceva care semăna cu coaja de copac, dar asta era doar un camuflaj. Pe când se lovea de fereastră pe jumătate ridicată a mașinii — în vreme ce Matt încerca să o îndepărteze cu amândouă mâinile — el auzea și simțea învelișul ei chitinos. Era la fel de lungă cât brațul lui și părea să zboare prin rotirea tentaculelor în cerc — ceea ce ar trebui să fie imposibil, dar iat-o, înțepenită pe fereastră, pe jumătate înăuntru.

Semăna mai degrabă cu o lipitoare sau o sepie decât cu o insectă. Tentaculele ei lungi, ca niște șerpi, păreau aproape niște cârcei, dar erau mai groase de un deget și aveau pe ele ventuze mari — iar în ventuze era ceva ascuțit. Dinți. Unul dintre cârcei se încolăci în jurul gâtului lui Matt, și el simți în același timp aspirația și durerea.

Tentaculul se răsucise în jurul gâtului de câteva ori, și-și întetea strânsoarea. Matt trebui să-și folosească o mână ca să încerce să-l smulgă de acolo. Asta însemna că mai avea doar o mână pentru a se lupta cu insecta aceea fără cap — care deodată dovedi că avea o gură, dar nu și ochi. La fel ca orice altceva la creatura asta, gura era radial simetrică: era rotundă, cu dinții dispuși în cerc. Dar în adâncul aceluia cerc — Matt văzu cu groază, pe când insecta îi aspira brațul — se aflau niște clești suficient de mari cât să-i reteze un deget.

Doamne — nu. își strânse pumnul, încercând disperat să o lovească dinăuntru.

Valul de adrenalină care îl copleși după ce văzuse cleștii îi îngădui să-și smulgă cârcele din jurul gâtului, eliberându-se în cele din urmă de ventuze. Dar acum brațul lui fusese înghițit până peste cot. Matt se strădui să izbească în trupul insectei, lovindu-l ca și cum ar fi fost un rechin, un alt animal de care îi amintea creatura.

Trebuia să-și scoată brațul. Pe bâjbâite, trase de partea de jos a gurii pentru a o deschide și nu reuși decât să desprindă o bucată de exoschelet, care îi căzu în poală. Între timp, tentaculele continuau să se învârtă, lovindu-se de mașină, căutând o cale de a pătrunde

înăuntru. La un moment dat, creatura avea să-și dea seama că tot ce avea de făcut era să-și strângă acei cărcei biciuitori și pe urmă se putea strecura înăuntru.

Ceva ascuțit îi zgârie încheieturile degetelor strânse în pumn. Cleștii! Brațul lui Matt era acum aproape înghițit cu totul în gura creaturii. Pe când se concentra, încercând să găsească o metodă de a și-l scoate, într-un colț al minții se întreba: unde e stomacul ei? Creatura asta e imposibilă!

Trebuia să-și elibereze brațul acum. Altfel avea să-și piardă mâna, ca și cum ar fi băgat-o în tocătorul de gunoi și l-ar fi pornit.

Își desfăcuse deja centura. Acum, cu o mișcare violentă, își aruncă tot trupul către dreapta, spre scaunul de alături. Simți cum dinții îi brăzdează pielea când își trase brațul. Vedea șanțurile lungi și însângerate lăsate în braț. Dar nu conta. Tot ce conta era să-și scoată brațul.

În acel moment, cealaltă mână a sa găsi butonul care controla fereastra. Îl apăsa cu putere, trăgându-și încheietura mâinii și palma din gura insectei chiar în clipa în care fereastra se închise, prinzându-o în partea de sus.

Se așteptă să audă un scrâșnet de chiton și să vadă cum țâșnește sânge negru, care să topească poate podeaua mașinii noi a Elenei, la fel ca și chestia aia târătoare din Alien. În schimb, insecta se vaporiză. Pur și simplu... deveni transparentă și apoi se transformă în particule minuscule de lumină care dispărură chiar sub ochii lui.

Lăsându-l pe Matt cu un braț însângerat, plin de zgârieturi lungi și adânci, umflături dureroase pe gât, și degete zdrelite la cealaltă mână. Dar nu pierdu timp cercetându-și rănilor. Trebuia să plece de aici; crengile se mișcau din nou și el nu voia să aștepte să vadă dacă era sau nu vorba de vânt.

Exista o singură cale. Șanțul.

Porni mașina și apăsa cu toată puterea pe accelerație. Se îndreptă direct spre șanț, sperând că nu era prea adânc, sperând că acel copac n-o să-i găurească în vreun fel cauciucurile.

Urmă o zvâcnire bruscă înainte, care îl făcu să strângă din dinți fără să vrea, mușcându-și limba. Și apoi auzi zgomotul frunzelor și crengilor strivite sub mașină, și pentru o clipă orice mișcare se opri, dar Matt rămase cu piciorul apăsat cât putea de tare pe accelerație, și deodată se eliberă, aruncat într-o parte când mașina derapă în șanț. Reuși să o stăpânească și reveni pe drum la timp ca să răsucească volanul spre stânga, unde drumul cotea brusc și șanțul se termina.

Matt găfâia, abia mai putând să respire. Luă curbele la aproape optzeci de kilometri pe oră, pe jumătate atent la Pădurea Veche — până când deodată, din fericire, o lumină roșie solitară apăru în fața

lui asemenea unui far în amurg.

Intersecția cu Mallory. Trebuie să se forțeze să frâneze, cu roțile scrâșnind. O curbă strânsă la dreapta și se îndepărta de pădure. Trebuia să ocolească o mulțime de străzi ca să ajungă acasă, dar cel puțin stătea departe de orice pâlci mai mare de copaci.

Era un ocol mare, iar acum, că pericolul trecuse,

Matt începea să simtă durerea în brațul brăzdat de răni. Când opri Jaguarul în fața casei lui, deja se simțea amețit. Rămase sub felinarul de pe stradă, apoi duse mașina în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Nu voia să-l vadă nimeni în halul în care era.

Să le sune pe fete acum? Să le avertizeze să nu iasă din casă la noapte, să le spună că pădurea era periculoasă? Dar ele deja știau asta. Meredith n-ar lăsa-o niciodată pe Elena să se ducă în Pădurea Veche, nu acum, când Elena era o ființă omenească. Iar Bonnie ar face un scandal cumplit dacă cineva doar ar pomeni de o ieșire în întuneric — în fond, Elena îi arătase creaturile alea care erau acolo, nu?

Malach. Un cuvânt urât pentru o creatură cu adevărat hidoasă.

Ceea ce trebuia să se întâmple era ca autoritățile să se ducă să îndepărteze de acolo copacul. Dar nu în noaptea asta. Nimeni altcineva nu avea să folosească probabil acel drum singuratic în noaptea asta, și să trimită niște oameni acolo — ei, era ca și cum i-ar fi servit pe un platou pentru acel malach. O să sune la poliție la prima oră mâine. Or să găsească ei oamenii potriviți care să ia de acolo lucrul ăla.

Era întuneric și mai târziu decât ar fi crezut. De fapt, probabil că ar trebui să le sune pe fete. Își dori să aibă capul mai limpede. Rănilile îl mâncau și îl ardeau. Ii era greu să gândească. Poate că dacă s-ar liniști puțin...

Își rezemă fruntea de volan. Și apoi întunericul îl învălui.

18

Matt se trezi, amețit, și văzu că e tot la volanul mașinii Elenei. Porni împleticit pe aleea din fața casei, aproape uitând să încuie mașina, și apoi băjbâi cu cheile pentru a descuia ușa din spate. Casa era cufundată în întuneric; părinții lui dormeau. Se îndreptă spre camera lui și se prăbuși pe pat fără să se mai descalțe.

Când se trezi din nou, fu surprins să vadă că era ora 9 și telefonul lui mobil suna în buzunarul de la jeansi.

— Meredith?

— Parcă trebuia să vii aici dimineața devreme.

— Da, dar trebuie să-mi dau seama mai întâi cum, spuse Matt — sau mai degrabă cârâi răgușit.

Își simțea capul de două ori mai mare decât era și brațul de cel puțin patru ori mai umflat. Chiar și așa, într-un colț al minții lui se gândea cum să ajungă la pensiune fără să o ia pe drumul din Pădurea Veche, în cele din urmă, câțiva neuroni se aprinseră și îi oferiră soluția.

— Matt? Mai ești acolo?

— Nu sunt sigur. Noaptea trecută... Doamne, nici măcar nu-mi amintesc cea mai mare parte din noaptea trecută. Dar pe drumul spre casă... ei, o să vă spun când ajung acolo. Mai întâi trebuie să sun la poliție.

— La poliție?

— Mda... ascultă... lăsați-mă o oră, da? Ajung acolo pe la 10.

Când în cele din urmă ajunse la pensiune, era mai degrabă 11 decât 10. Dar un duș îi limpezise mintea, chiar dacă nu îl ajutase prea mult în privința brațului care îi pulsa. Dar imediat ce apăru, fu copleșit de atenție și îngrijorare feminină.

— Matt, ce s-a-ntâmplat?

Le povesti tot ce își putu aduce aminte. Când Elena, cu buzele strânse, desfăcu bandajul cu care își înfășurase el brațul, se îngroziră. Zgârieturile lungi și adânci erau deja infectate rău.

— Prin urmare, acești malachi sunt otrăvitori.

— Da, spuse Elena încordată. Otrăvitori pentru trup și pentru minte.

— Și tu crezi că unul dintre ei poate să pătrundă înăuntrul oamenilor? întrebă Meredith.

Mâzgălea pe o hârtie, încercând să deseneze ceva asemănător cu ceea ce descriese Matt.

— Da.

Pentru o clipă, privirile Elenei și a lui Meredith se întâlniră — apoi amândouă lăsară ochii în jos. În cele din urmă, Meredith spuse:

— Și cum știm dacă e vreunul în... cineva... sau nu?

— Bonnie ar trebui să poată să-și dea seama, în transă, spuse Elena calmă. Chiar și eu aș putea să știu, dar nu vreau să folosesc Magia Albă pentru asta. Mergem să vorbim cu doamna Flowers.

Spuse asta în felul acela special pe care Matt învățase să îl recunoască de multă vreme, și însemna că orice argument era inutil. Punea piciorul în prag, și asta era.

Iar adevărul era că Matt nu prea avea chef să se împotrivească. Nu-i plăcea să se plângă — jucase multe meciuri de fotbal cu o claviculă ruptă, o rotulă sărită, o gleznă luxată — dar de data asta era altceva, își simțea brațul gata să explodeze.

Doamna Flowers era jos în bucătărie, dar pe masa din sufragerie erau patru pahare de ceai cu gheață.

— Vin imediat, strigă ea prin ușa batantă care despărțea bucătăria de încăperea în care se aflau ei. Beți ceaiul, mai ales tânărul rănit. O să-l ajute să se calmeze.

— Ceai de plante, le șopti Bonnie celorlalți, ca și cum era vreun secret al breslei lor.

Ceaiul nu era chiar foarte rău, deși Matt ar fi preferat o cola. Dar când se gândi la el ca la un medicament, și cu fetele privindu-l cu ochi de vultur, reuși să bea mai bine de jumătate de pahar înainte să apară doamna Flowers.

Avea pe cap pălăria ei de grădinărit — sau cel puțin o pălărie cu flori artificiale care arăta ca și cum fusese folosită în grădină. Dar pe o tavă de servit prăjituri aducea mai multe instrumente, toate strălucitoare de parcă tocmai le fuseseră.

— Da, draga mea, îi spuse lui Bonnie, care se așezase protectoare în fața lui Matt. Am fost infirmieră, exact la fel ca sora ta. Pe vremea aia femeile nu erau încurajate să devină doctori. Dar toată viața am fost vrăjitoare. Asta te cam face să te simți singură, nu-i așa?

— N-ar trebui să fie așa, spuse Meredith, cu un aer nedumerit, dacă ai locui mai aproape de oraș.

— Ah, dar atunci oamenii s-ar holba mereu la casa mea, și copiii s-ar îndemna să vină și să o atingă, sau să arunce cu pietre în fereastră, iar adulții m-ar privi lung ori de câte ori aș merge să cumpăr ceva. Și cum mi-aș putea păstra grădina neatinsă?

Era cel mai lung discurs pe care îl auziseră vreodată de la ea. Ii surprinse atât de tare, încât urmă un moment de tăcere înainte ca Elena să spună:

— Nu-mi dau seama cum poți să-ți ții grădina neatinsă aici. Cu toate căprioarele, și iepurii, și alte animale.

— Păi, vedeți voi, cea mai mare parte din ea e pentru animale. Doamna Flowers zâmbi plină de încântare și chipul ei păru să se lumineze dinăuntru. Cu siguranță le place. Dar nu le plac ierburile pe care le cultiv ca să le pun pe răni și tăieturi și încheieturi scrântite și altele asemenea. Și poate că știu că sunt vrăjitoare, căci întotdeauna îmi lasă un petic de grădină pentru mine și poate pentru vreun oaspete de-al meu.

— De ce îmi spui toate astea acum? Întrebă Elena. Știi, au fost atâtea dați când te-am căutat, sau l-am căutat pe Stefan, când am crezut... ei, nu contează ce-am crezut. Dar n-am fost mereu sigură că ne erai prietenă.

— Adevărul e că, de când am îmbătrânit, am devenit singuratică și nesociabilă. Dar acum ți-ai pierdut iubitul, nu-i așa? Îmi pare rău

că nu m-am trezit ceva mai de dimineață, căci așa aș fi putut să vorbesc cu el. Mi-a lăsat pe masa din bucătărie banii de chirie pe un an. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru el, asta e adevărul.

Buzele Elenei tremurau. Matt își ridică repede, cu un gest eroic, brațul.

— Poți să mă ajuți cu asta? Întrebă el, scoțându-și din nou bandajul. Vai de mine. Și ce soi de creatură ți-a făcut asta? întrebă doamna Flowers, examinând rănila, în vreme ce fetele se înfiorară din nou.

— Credem că a fost un malach, spuse calmă Elena. Știi ceva despre ei?

— Am auzit cuvântul, da, dar nu știu nimic anume. De cât timp le ai? îl întrebă pe Matt. Arată mai degrabă ca niște urme de dinți decât de clești.

— Asta și sunt, răspunse încruntat Matt, și îi descrie cât putu de bine creatura care îl atacase.

În parte, făcu asta și pentru a se concentra la altceva, căci doamna Flowers luase unul dintre instrumentele acelea strălucitoare de pe tavă și începea să se ocupe de brațul lui roșu și umflat.

— Ține-ți brațul cât poți de nemișcat pe prosopul ăsta, îi spuse. Rănila au făcut deja coajă, dar trebuie să le desfac și să le curăț ca lumea. O să doară. Ce-ar fi ca una din voi, fetelor, să-1 apuce de mână, ca să-și țină brațul nemișcat?

Elena dădu să se ridice, dar Bonnie fu mai iute, aproape sărind peste Meredith ca să cuprindă mâna lui Matt în mâinile ei.

Curățarea rănilor se dovedi dureroasă, dar Matt reuși să îndure totul fără să scoată un sunet, chiar reuși să-i arunce lui Bonnie un rânjel pierit când sângele și puroiul ieșiră din brațul lui. Deschiderea rănilor îl duru la început, dar curățarea infecției îi făcu bine, iar când rănila fură acoperite cu o compresă rece de ierburi, le simți minunat de răcoroase și gata să se vindece cum trebuie.

Încercă să-i mulțumească bătrânei și atunci observă că Bonnie se holba la el. De fapt, la gâtul lui. Brusc, ea începu să chicotească.

— Ce? Ce-i așa de caraghios?

— Insecta. Ți-a lăsat o vânătaie interesantă pe gât. Asta dacă nu cumva ai mai făcut și altceva azi-noapte de care nu ne-ai spus nimic.

Matt simți că roșește pe când își trăgea în sus gulerul.

— V-am spus despre asta, și a fost malachul ăla. Avea un soi de tentacule cu ventuze pe care și le-a încolăcit în jurul gâtului meu. Încerca să mă su- grume!

— Acum mi-am adus aminte, spuse Bonnie cu sfială. Iartă-mă.

Doamna Flowers avea o unsoare de ierburi chiar și pentru urmele lăsate de tentacule — și una pentru julturile de pe încheieturile

degetelor. După ce îl dădu cu ele, Matt se simți atât de bine, încât putu să se uite timid la Bonnie, care îl privea cu ochii ei mari, căprui.

— Știu, arată ca o vânătaie, spuse el. Am văzut azi-dimineață în oglindă. Și mai am una mai jos, dar cel puțin pe aia o acoperă gulerul

Pufni și-și băgă mâna în cămașă ca să mai dea cu unsoare. Fetele râseră — o eliberare a tensiunii pe care o simțiseră cu toții.

Meredith o pornise înapoi în sus pe scara cea îngustă, către ceea ce toată lumea încă mai considera că e camera lui Ștefan, iar Matt o urmă automat. Nu-și dădu seama că Bonnie și Elena rămăseseră în urmă decât pe la jumătatea scării, și atunci Meredith îi făcu semn să urce mai departe.

— Doar discută, spuse Meredith, cu vocea ei calmă, serioasă.

— Despre mine? Matt înghiți cu greu. Despre chestia aia pe care Elena a văzut-o în Damon, da?

Malachul ăla invizibil. Și dacă am și eu unul... în mine... acum.

Meredith, care niciodată nu îndulcea lucrurile, doar încuviință din cap. Dar își puse pentru o clipă mâna pe umărul lui când intrau în camera întune- cată, cu tavanul înalt.

La scurt timp, apărură și Elena și Bonnie, iar Matt, privindu-le fețele, își dădu seama imediat că scenariul acela cumplit din mintea lui nu era adevărat. Elena îi văzu expresia și imediat veni lângă el și îl îmbrățișă, urmată de Bonnie, mai timidă.

— Te simți bine? întrebă Elena, și Matt aprobă din cap.

— Mă simt bine, răspuse.

Ca după o luptă cu niște aligatori, își spuse în sinea lui. Nimic nu era mai plăcut decât să strângi în brațe niște fete atât de moi.

— Ei bine, concluzia e că nu ai nimic străin în tine. Aura ta pare limpede și puternică acum, că nu mai ai dureri.

— Slavă Domnului, spuse Matt, și chiar era sin- cer.

Exact în acest moment telefonul lui mobil sună.

Matt se încruntă, căci nu recunoștea numărul de pe ecran, dar răspuse.

— Matthew Honeycutt?

— Da.

— Rămâneți la telefon, vă rog. Se auzi o altă voce.

— Domnul Honeycutt?

— Aăă, da, dar...

— Sunt Rich Mossberg, de la departamentul șerifului din Fell's Church. Ați sunat azi-dimineață pentru a raporta un copac căzut de-a curmezișul drumului din Pădurea Veche?

— Da, eu...

— Domnule Honeycutt, nu ne plac farsele de genul acesta. De

fapt, ne displac total. Irosesc timpul prețios al agenților noștri, și pe urmă, un raport fals către poliție constituie o infracțiune. Aș putea foarte bine, domnule Honeycutt, să te acuz de această infracțiune și să te oblig să răspunzi în fața unui judecător. Nu înțeleg ce ți se poate părea amuzant în asta.

— Eu nu... nu găsesc nimic amuzant în asta! Ascultați, azi-noapte...

Glasul lui Matt se stinse. Ce putea să spună?

Azi-noapte am fost atras într-o cursă de un copac și o insectă monstruoasă? O voce mică înăuntrul lui adăugă că polițiștii de la biroul șerifului din Fell's Church păreau să petreacă cea mai mare parte a prețiosului lor timp în piața orașului, la Dunkin Donuts, dar ceea ce auzi imediat amuți acea voce.

— De fapt, domnule Honeycutt, conform codului Statului Virginia, secțiunea 18.2-461, un raport fals făcut poliției poate fi pedepsit ca o infracțiune clasa 1. E posibil să primești un an de închisoare sau o amendă de douăzeci și cinci de mii de dolari. Asta ți se pare amuzant, domnule Honeycutt?

— Știți, eu...

— De fapt, ai douăzeci și cinci de mii de dolari, domnule Honeycutt?

— Nu, eu... eu...

Matt așteptă să fie întrerupt și apoi își dădu seama că asta nu avea să se întâmple. Deja pătrundea într-un teritoriu necunoscut. Ce putea spune? Malachul ăla a luat de acolo copacul — sau poate că s-a mutat singur? Hilar. În cele din urmă, reuși să rostească, cu o voce scârțâită:

— Imi pare rău că nu au găsit copacul. Poate că, într-un fel sau altul a fost mutat.

— Poate că într-un fel sau altul a fost mutat, repetă șeriful pe un ton lipsit de expresie. De fapt, poate că într-un fel sau altul s-a mutat singur, la fel cum se tot mută singure din intersecții indicatoarele alea de "stop" și "cedează trecerea". Asta ți se pare cunoscut, domnule Honeycutt?

— Nu! Matt își simțea obrajii în flăcări. Eu n-aș muta niciodată vreun indicator.

Acum fetele erau strânse în jurul lui, ca și cum ar fi putut să-l ajute în vreun fel dacă păreau un singur grup. Bonnie gesticula vehement, și expresia ei de indignare arăta limpede că voia să-i spună personal șerifului ce părere avea.

— De fapt, domnule Honeycutt, spuse șeriful Mossberg, te-am căutat mai întâi la numărul de acasă, căci de la acel telefon ai sunat. Iar mama dumitale a spus că nu te-a văzut azi-noapte.

Matt ignoră vocea micuță care voia să se răstească: E asta o infracțiune? și în schimb spuse:

— Asta pentru că am fost împiedicat...

— De un copac autopropulsat, domnule Honeycutt? De fapt, noi am primit deja aseară un alt telefon legat de casa dumitale. Un membru al Pazei de Cartier ne-a anunțat prezența unei mașini suspecte în fața casei dumitale. Conform mamei dumitale, ți-ai distrus recent propria mașină, nu-i așa, domnule Honeycutt? Matt își dădea seama unde avea să se ajungă și nu-i plăcea deloc.

— Da, se auzi spunând, în timp ce mintea lui căuta disperată o explicație plauzibilă. Încercasem să ocolesc o vulpe. Și...

— Și totuși a fost raportată prezența unui Jaguar nou-nouț în fața casei dumitale, suficient de departe de felinarul din stradă pentru a nu... sări în ochi. O mașină atât de nouă, încât nici nu are plăcuțe de înmatriculare. De fapt, era mașina dumitale, domnule Honeycutt?

— Domnul Honeycutt îl cheamă pe tatăl meu! spuse Matt disperat. Eu sunt Matt. Și era mașina unei cunoștințe...

— Iar numele cunoștinței e...?

Matt se uită lung la Elena. Îi făcea semn să aștepte, în mod clar încercând să se gândească la ceva. Dacă el spunea Elena Gilbert, era o adevărată catastrofa. Poliția, în primul rând, știa că Elena Gilbert era moartă. Acum Elena arăta în jurul camerei și îi șoptea niște cuvinte.

Matt închise ochii și rosti acele cuvinte.

— Stefan Salvatore. Dar i-a dat mașina prietenei lui?

Știa că spusese propoziția ca și cum ar fi fost o întrebare, dar aproape că nu-i venea să creadă ce-i șoptea Elena.

Acum șeriful părea să fie obosit și exasperat.

— Mă întrebi pe mine, Matt? Așadar, conduceai mașina nou-nouță a prietenei prietenului tău. Și numele ei e...?

Urmă un scurt moment în care fetele părură să nu se înțeleagă, și Matt trecu prin toate chinurile iadului. Dar apoi Bonnie își ridică mâinile în sus în semn de cedare și Meredith făcu un pas înainte, arătând către sine însăși.

— Meredith Sulez, spuse încet Matt. Auzi ezitarea din propria sa voce și repetă, răgușit, dar cu mai multă convingere: Meredith Sulez.

Acum Elena șoptea repede în urechea lui Meredith.

— Și mașina a fost cumpărată unde? Domnule Honeycutt?

— Da, spuse Matt. O clipă...

Puse telefonul în mână întinsă a lui Meredith.

— Sunt Meredith Sulez, spuse Meredith cu o voce calmă, pe tonul cultivat și relaxat al unui DJ de muzică clasică.

— Domnișoară Sulez, ai auzit discuția de până acum?

— Da, domnule șerif.

— Este adevărat că i-ai împrumutat mașina dumatăle domnului Honeycutt?

— Da, i-am împrumutat-o.

— Și unde este domnul — se auzi un foșnet de hârtii — Stefan Salvatore, proprietarul original al mașinii?

Nu o întreabă de unde a cumpărat-o, își spuse Matt. Probabil că știe.

— Prietenul meu e plecat din oraș în prezent, spuse Meredith, cu aceeași voce rafinată, calmă. Nu știu când se întoarce. Când vine, să-i spun să vă dea un telefon?

— Asta ar fi un lucru înțelept, spuse pe un ton sec șeriful Mossberg. În prezent, foarte puține mașini sunt cumpărate cu banii jos, mai ales Jaguare noi-nouțe. Aș vrea și numărul permisului dumatăle de conducere, te rog. Și? de fapt, aș vrea foarte mult să vorbesc cu domnul Salvatore când se întoarce.

— Asta ar putea să fie foarte curând, răspuse Meredith, puțin cam încet, dar repetând ceea ce îi șoptea Elena.

Apoi îi spuse din memorie numărul permisului de conducere.

— Mulțumesc, spuse scurt șeriful Mossberg.

Asta e tot pentru mo...

— Pot să vă mai spun ceva? Matt Honeycutt nu ar lua niciodată din stradă, dar absolut niciodată, indicatoare cu "stop" sau "cedează trecerea". E un șofer foarte atent și a fost șef de clasă la liceu. Puteți întreba pe oricare dintre profesorii de la "Robert E. Lee", și chiar și pe directoare, dacă nu e plecată în vacanță. Oricare dintre ei vă va spune același lucru.

Șeriful nu păru impresionat.

— Puteți să-i transmiteți din partea mea că de-acum înainte o să stau cu ochii pe el. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ar trece pe la Departamentul Șerifului azi sau mâine, spuse, și apoi închise telefonul.

Matt izbucni:

— Prietena lui Stefan? Tu, Meredith? Și dacă cel care i-a vândut mașina o să spună că fata era blondă? Cum o să rezolvăm asta?

— Nu noi, spuse Elena din spatele lui Meredith. Damon o s-o rezolve. Tot ce avem noi de făcut e să-l găsim. Sunt convinsă că se poate ocupa de șeriful Mossberg cu puțin control asupra minții — dacă prețul e bun. Și nu vă faceți griji pentru mine, adăugă ea pe un ton blând. Vă încrunțați, dar o să fie totul în regulă.

— Crezi tu?

— Sunt sigură.

Elena îl mai strânse o dată în brațe și îl sărută pe obraz.

— Cu toate astea, eu trebuie să trec pe la șerif azi sau mâine, spuse Matt.

— Dar nu singur! spuse Bonnie, și ochii ei sclipeau indignați. Iar când Damon merge cu tine, șeriful Mossberg o să ajungă să fie cel mai bun prieten al tău.

— Bine, spuse Meredith. Așadar, ce facem azi?

— Problema, răspuse Elena, bătându-se ușor cu arătătorul peste buza superioară, e că avem prea multe probleme în același timp și nu vreau ca nimeni — și vorbesc serios — să umble singur. E limpede că există mulți malachi în Pădurea Veche, care încearcă să ne facă lucruri neplăcute. De pildă, să ne omoare.

Matt se simți cuprins de un val fierbinte de ușurare că era crezut. Discuția cu șeriful Mossberg îl tulburase mai mult decât era dispus să recunoască.

— Așa că o să alcătuim două grupuri operative, spuse Meredith, și o să împărțim sarcinile. Ce probleme avem?

Elena le enumeră pe degete.

— Prima problemă este Caroline. Cred că cineva chiar ar trebui să stea de vorbă cu ea, măcar să încerce să descopere dacă are una din cheștiile alea în ea. O altă problemă e Tami — și cine știe cine altcineva? În cazul în care Caroline e cumva... contagioasă, e posibil să o fi dat altei fete — sau băiat.

— Okay, spuse Meredith, și altceva?

— Cineva trebuie să ia legătura cu Damon. Să încerce să afle de la el tot ce știe despre plecarea lui Stefan, și de asemenea să încerce să-l convingă să meargă cu noi la poliție ca să-l influențeze pe șeriful Mossberg.

— Ei, ar fi mai bine să fii în ultima echipă, căci tu ești singura cu care o să vrea probabil Damon să stea de vorbă, spuse Meredith. Și Bonnie ar trebui să facă parte din ea, ca să poată să-și țină...

— Nu. Nici o Chemare azi, se rugă de ei Bonnie. Îmi pare atât de rău, Elena, dar pur și simplu nu pot, fără o zi sau două de odihnă între ele. Și pe urmă, dacă Damon vrea să vorbească cu tine, tot ce trebuie să faci e să mergi pe jos — nu în pădure ci lângă ea — și să-l chemi tu singură. El știe tot ce se petrece. O să știe că ești acolo.

— Atunci ar trebui să merg eu cu Elena, spuse Matt. Pentru că șeriful ăla e problema mea. Aș vrea să merg în locul unde am văzut copacul...

Imediat fetele protestară.

— Am spus că aș vrea, zise Matt. Nu că ar trebui să-l includem în planurile noastre. Ala e un loc despre care știm cu siguranță că e foarte periculos.

— În regulă, zise Elena. Deci Bonnie și Meredith or s-o

viziteze pe Caroline, iar tu și cu mine o să mergem în căutarea lui Damon, bine? Aș prefera să merg în căutarea lui Stefan, dar încă nu avem suficiente informații.

— Bun, dar înainte v-ați putea opri acasă la Jim Bryce. Matt are o scuză să treacă oricând pe acolo — îl cunoaște pe Jim. Iar tu o să poți să vezi ce-i cu Tami, sugeră Meredith.

— Asta sună ca planurile A, B și C, spuse Elena și apoi, în mod spontan, râseră cu toții.

Era o zi senină, cu un soare fierbinte care strălucea deasupra capetelor lor.

În lumina soarelui, în ciuda telefonului supărător al șerifului Mossberg, se simțeau cu toții puternici și capabili de orice.

Nici unul nu avea idee că se pregăteau să pătrundă în cel mai îngrozitor coșmar din viața lor.

Bonnie rămase mai în spate, în vreme ce Meredith ciocănea la ușa casei familiei Forbes.

După un moment de tăcere, când nimeni nu răspunse, Meredith ciocăni din nou.

De data asta, Bonnie auzi niște șoapte dinăuntru și pe doamna Forbes șoptind "șșșt" și pe Caroline râzând în depărtare. În cele din urmă, chiar în clipa în care Meredith se pregătea să apese pe sonerie — culmea lipsei de politețe între vecini în Fell's Church — ușa se deschise. Bonnie strecură repede un picior în deschizătură, împiedicând-o să se închidă la loc.

— Bună ziua, doamnă Forbes, noi..., se bâlbâi Meredith. Noi voiam să vedem dacă azi Caroline se simte mai bine, încheie ea cu o voce abia auzită.

Doamna Forbes arăta de parcă văzuse o fantomă — și-și petrecuse toată noaptea fugind de ea.

— Nu. Nu se simte mai bine. E încă... bolnavă. Vocea femeii era goală și distantă, iar privirea îi era ațintită asupra pământului peste umărul drept al lui Bonnie. Bonnie simți cum perișorii fini de pe braț și ceafa i se ridică.

— Bine, doamnă Forbes, spuse Meredith, și chiar și vocea ei suna goală și falsă.

Apoi cineva spuse deodată:

— Dumneavoastră vă simțiți bine? și Bonnie își dădu seama că era propria ei voce.

— Caroline... nu e bine. Ea... nu poate să vadă pe nimeni, șopti femeia.

Bonnie simți cum un aisberg îi alunecă pe spinare. Voia să se întoarcă și să fugă departe de casa asta și de aura ei malefică. Dar în acel moment doamna Forbes pur și simplu se prăbuși. Meredith de-

abia reuși să o prindă.

— A leșinat, spuse scurt Meredith.

Bonnie vru să răspundă: Păi, pune-o pe covoraș înăuntru și ia-o la fugă! Dar nu puteau face asta.

— Trebuie s-o ducem în casă, spuse sec Meredith. Bonnie, ești gata să intri?

— Nu, răspunse Bonnie la fel de sec, dar avem încotro?

Doamna Forbes, deși micuță, era grea. Bonnie o apucă de picioare și o urmă pe Meredith, pas cu pas, fără voie, în casă.

— O s-o punem pe pat, spuse Meredith.

Îi tremură vocea. Era ceva groaznic de neliniștitor în casa asta — ca și cum valuri de tensiune se prăbușeau asupra lor.

Și atunci Bonnie o văzu. O imagine fugară, în clipa în care intrau în living. Era pe hol, și ar fi putut să fie jocul de umbre și lumini de acolo, dar părea atât de asemănător cu o persoană. O persoană care se târa ca o șopârlă — dar nu pe podea. Ci sus pe tavan.

19

Matt ciocănea la ușa familiei Bryce, cu Elena lângă el. Elena se deghizase, ascunzându-și părul strâns într-o șapcă de baseball Virginia Cavaliers, iar ochii în spatele unor ochelari uriași de soare luați dintr-un sertar al lui Stefan. Purta o cămașă Pendleton XXL, maron cu bleumarin, donată de Matt, și o pereche de jeanși foarte largi de-ai lui Meredith. Era convinsă că nimeni dintre cei care o cunoscuseră pe vechea Elena Gilbert nu ar recunoaște-o acum, îmbrăcată așa.

Ușa se deschise foarte încet, și în spatele ei nu se afla domnul sau doamna Bryce, și nici Jim, ci Tamra. Purta — ei bine, aproape nimic. Avea un bikini țanga, dar părea improvizat, ca și cum ar fi tăiat cu foarfeca un bikini obișnuit — și acum începea să se destrame. În loc de sutien avea două ornamente rotunde făcute din carton, pe care lipise paiete și câteva fire de beteală colorată. Pe cap purta o coroană de hârtie, de unde era limpede că luase beteala. Încercase să lipească niște fâșii și pe bikini. Rezultatul era o încercare copilărească de a crea un costum de dansatoare de revistă sau de stripperiță la Las Vegas.

Matt se întoarse imediat și privi în altă parte, dar Tami se aruncă spre el și se lipi de spatele lui.

— Matt Honeybutt, gânguri ea. Ai venit înapoi. Știam că o să vii. Dar de ce-ai adus târfa asta urâtă cu tine? Cum putem noi să...

Elena făcu un pas înainte, căci Matt se răsucise cu mâna ridicată.

Era sigură că Matt nu lovise niciodată o fată, mai ales un copil, dar era și foarte sensibil când venea vorba de câteva subiecte. De pildă, ea.

Elena reuși să se interpună între Matt și sur-prinzător de puternica Tamra. Trebui să-și ascundă un zâmbet când privi cu atenție costumul lui Tami. În fond, doar cu câteva zile în urmă ea nu era în stare să înțeleagă absolut deloc tabuul goliciunii omenești. Acum înțelegea, dar nu părea la fel de important cum fusese cândva. Oamenii se nășteau cu pielea lor atât de frumoasă. Nu exista nici un motiv real, în mintea ei, ca să poarte piei false peste aceasta, asta dacă nu era frig sau dacă se simțeau inconfortabil fără ele. Dar societatea spunea că goliciunea este imorală. Tami încerca să fie imorală, în felul ei copilăros.

— Ia mâinile de pe mine, târfa bătrână, mârâi Tamra când Elena încercă să o țină departe de Matt, și apoi adăugă câteva obscenități ceva mai lungi.

— Tami, unde sunt părinții tăi? Unde e fratele tău?

Ignoră cuvintele vulgare — erau doar niște sunete — dar văzu că Matt se albise la față.

— Cere-i scuze imediat Elenei! Cere scuze pentru ce ai spus! îi porunci el.

— Elena e un leș împutit cu viermi în orbite, cântă Tamra volubilă. Dar prietena mea spune că a fost o târfa când era în viață. O adevărată târfa ief-tină și — urmă un șir de cuvinte care îl făcură pe Matt să icnească. Tu știi. Nimic nu e mai ieftin decât ce vine pe gratis.

— Matt, nu-i da atenție, șopti Elena, apoi repetă: Unde sunt părinții tăi și Jim?

Răspunsul fu presărat cu alte obscenități, dar rezumatul era că domnul și doamna Bryce erau plecați într-o mică vacanță de câteva zile, iar Jim era cu prietena lui, Isobel.

— Okay, atunci, cred că va trebui să te ajut să-ți pui niște haine mai decente, spuse Elena. Mai întâi, cred că ai nevoie de un duș ca să-ți scoți podoabele astea de Crăciun...

— Încearcă doa-a-ar! Încearcă doa-a-ar!

Răspunsul era ceva între nechezatul unui cal și vorbirea omenească.

— Le-am lipit cu Perma Stick! adăugă Tami și apoi începu să chicotească ascuțit, pe o notă isterică.

— Oh, Doamne... Tamra, îți dai seama că dacă nu există un solvent pentru asta, e posibil să ai nevoie de o operație?

Răspunsul Tamrei fu din nou o obscenitate. Și apoi dintr-odată se simți un miros oribil. Nu, nu un miros, își spuse Elena, ci o duhoare

înăbușitoare care îți întorcea stomacul pe dos.

— Hopa! Tami chicoti din nou ascuțit. Scuz-moi Cel puțin e gaz natural.

Matt își dresese glasul.

— Elena... nu cred că ar trebui să fim aici. Cu ai ei plecați și toate...

— Le e frică de mine, chicoti Tamra. Nu-i așa?— brusc, cu o voce care coborâse câteva octave.

Elena o privi pe Tamra în ochi.

— Nu, nu mi-e. Doar îmi pare rău pentru o fetiță care a fost în locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Dar cred că Matt are dreptate. Trebuie să plecăm.

Purțarea lui Tami păru să se schimbe brusc.

— Îmi pare atât de rău... Nu mi-am dat seama că am musafiri de un asemenea calibru. Nu pleca, te rog, Matt. Apoi adăugă într-o șoaptă confidențială: E cât de cât bun?

— Ce?

Tami dădu din cap către Matt, care imediat se întoarse cu spatele la ea. Părea că simte o fascinație teribilă, plină de repulsie, pentru înfățișarea ridicolă a lui Tami.

— El. E ceva de capul lui la pat?

— Matt, ia uită-te aici! Elena ridică în aer un tub mic de lipici. Cred că Tami chiar a folosit Perma Stick ca să-și lipească cheștiile alea pe ea. Trebuie să sunăm la Protecția Copilului, sau ceva de genul ăsta, pentru că nimeni n-a dus-o imediat la spital. Fie că părinții ei știau sau nu despre ce face ea, n-ar fi trebuit să o lase pur și simplu.

— Sper doar că ei sunt bine. Familia ei, spuse Matt încruntat, în vreme ce plecau, cu Tami urmându-i cu un aer nonșalant către mașină și strigând detalii sinistre despre "ce grozav s-au distrat", "ei trei".

Elena îi aruncă lui Matt o privire stânjenită din locul ei, al pasagerului — bineînțeles, fără card de identitate sau permis de conducere, știa că nu poate să conducă.

— Poate că ar fi mai bine să o ducem mai întâi la poliție. Doamne, biata familie!

Matt nu răspunse nimic mult timp. Stătea cu bărbia împinsă înainte, hotărât, cu buzele strânse.

— Într-un fel, mă simt de parcă eu aș fi responsabil. Vreau să spun că știam că se întâmpla ceva cu ea — ar fi trebuit să le spun atunci părinților.

— Acum vorbești exact ca Stefan. Nu ești responsabil pentru toată lumea.

Matt îi aruncă o privire recunoscătoare, și Elena continuă:

— De fapt, ca să-ți dovedesc că așa e, am de gând să le rog pe Bonnie și Meredith să mai facă ceva. Să o verifice pe Isobel Saitou, prietena lui Jim. Tu nu ai venit niciodată în contact cu ea, dar e posibil ca Tami să o fi făcut.

— Adică tu crezi că a luat-o și ea?

— Asta sper să afle Bonnie și Meredith.

Bonnie se opri brusc, cât pe ce să scape picioarele doamnei Forbes.

— Eu nu intru în camera aia.

— Trebuie să intri. Nu mă descurc singură cu ea, spuse Meredith. Apoi adăugă pe un ton ispititor: Ascultă, Bonnie, dacă intri cu mine, o să-ți spun un secret.

Bonnie își mușcă buza. Apoi închise ochii și o lăsă pe Meredith să o conducă, pas cu pas, în adâncul acestei case a groazei. Știa care era dormitorul principal — în fond, aici se jucase încă de când era mică. Până în capătul holului, apoi la stânga.

Fu surprinsă când Meredith se opri brusc după doar câțiva pași și spuse:

— Bonnie.

— Ei? Ce?

— Nu vreau să te sperii, dar...

Efectul imediat al acestor cuvinte fu spaima cumplită care o cuprinse pe Bonnie. Deschise ochii mari.

— Ce? Ce?

Înainte ca Meredith să poată răspunde, aruncă speriată o privire peste umăr și văzu ce.

Caroline era în spatele ei. Dar nu în picioare. Se târa — nu, fugea, așa cum făcuse pe podeaua camerei lui Stefan. Ca o șopârlă. Părul ei de culoarea bronzului, ciufulit, îi atârna peste față.

Coatele și genunchii erau îndoiți în niște unghiuri imposibile.

Bonnie țipă, dar aerul apăsător al casei păru să-i înăbușe strigătul în gât. Singurul efect fu să o facă pe Caroline să ridice privirea cu o mișcare rapidă de reptilă a capului.

— Oh, Doamne... Caroline, ce s-a întâmplat cu fața ta?

Caroline avea un ochi vânăt. Sau, mai degrabă, un ochi vinețiu-purpuriu care era atât de umflat, încât Bonnie știa că în curând avea să devină negru. Pe falca umflată avea o altă vânătaie urâtă.

Caroline nu răspunse, asta dacă nu puneai la so- coteală acel șuierat pe care îl scoase în vreme ce alerga furișat înainte.

— Meredith, fugi! E chiar în spatele meu! Meredith grăbi pasul, părând speriată — cu atât mai înfricoșător pentru Bonnie cu cât aproape

nimic nu putea să o tulbure pe prietena ei. Dar pe când se repezeau înainte, cu doamna Forbes săltând între ele, Caroline se furișă pe sub mama ei intră și în dormitorul părinților.

— Meredith, eu nu intru aco...

Dar deja pătrundeau împiedicat în cameră.

Bonnie aruncă priviri rapide în toate colțurile. Caroline nu se vedea nicăieri.

— Poate că e în dulap, spuse Meredith. Acum, lasă-mă pe mine întâi să-i pun capul la căpătâiul patului. O putem aranja mai bine pe urmă.

Ocoli cu spatele patul, aproape târând-o pe Bonnie după ea, și așază pe pat partea de sus a trupului doamnei Forbes, cu capul pe pernă.

— Acum trage-o și pune-i picioarele pe cealaltă parte.

— Nu pot s-o fac. Nu pot! Caroline e sub pat, știi doar.

— Nu poate să fie sub pat. E un spațiu doar de o palmă, spuse pe un ton hotărât Meredith.

— E acolo! Știu că e. Și — pe un ton aproape sălbatic — mi-ai promis că o să-mi spui un secret.

— Bine! Meredith îi aruncă o privire complice prin părul ei negru ciufulit. I-am telegrafiat ieri lui Alaric. E atât de departe pe coclauri, încât telegraful e singurul mijloc de a lua legătura cu el, și s-ar putea să dureze mult zile până primește mesajul meu. M-am gândit că o să avem nevoie de sfaturile lui. Mă simt prost să-i cer să se ocupe de lucruri care nu sunt pentru doctoratul lui, dar...

Cui îi pasă de doctoratul lui? Binecuvântată fii! strigă recunoscătoare Bonnie. Ai făcut exact ce trebuia!

— Atunci vino și lasă picioarele doamnei Forbes pe pat. Poți s-o faci dacă te apleci.

Patul era uriaș. Doamna Forbes zăcea de-a curmezișul lui, într-un unghi ascuțit, ca o păpușă aruncată pe podea. Dar Bonnie se opri lângă picioarele patului.

— Caroline o să mă apuce.

— Nu, n-o să te apuce. Haide, Bonnie. Ține doar de picioarele doamnei Forbes și saltă-le...

— Dacă mă apropii atât de mult de pat, o să mă apuce!

— De ce s-o facă?

— Pentru că știe ce mă sperie! Și acum că am spus-o, cu siguranță o s-o facă.

— Dacă te apucă, o să vin și o să-i trag un picior peste față.

— N-ai piciorul așa de lung. O să te lovești de ca- drul de metal al patului...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Bonnie! Ajută-mă aiciiiiii!

Ultimul cuvânt fu un țipăt foarte sonor.

— Meredith, începu Bonnie, apoi țipă și ea.

— Ce e?

— M-a apucat!

— Imposibil! Pe mine m-a apucat. Nimeni nu are brațe așa de lungi!

— Sau așa de puternice! Bonnie! Nu pot s-o fac să-mi dea drumul!

— Nici eu!

Și apoi toate cuvintele fură acoperite de țipete.

După ce o lăsară pe Tami la poliție, să o ducă pe Elena prin pădurea cunoscută sub numele de Parcul ațional Fell era pentru Matt... ei bine, ca o plimbare prin parc. Se opreau foarte des. Elena făcea câțiva pași printre copaci și rămânea acolo, chemând — mă rog, cum se făcea chestia asta. Apoi se întorcea la Jaguar, cu o figură descurajată.

— Nu sunt convinsă că Bonnie nu s-ar descurca mai bine cu asta, îi spuse ea lui Matt. Dacă ne putem face curaj să ieșim noaptea.

Matt se înfioră fără să vrea.

— Două nopți au fost de ajuns.

— Știi, nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat în acea primă noapte. Sau, cel puțin, nu când puteam înțelege cuvinte, cuvinte rostite.

— Ei, mergeam ca acum, doar că aproape pe cealaltă parte a Pădurii Vechi — prin zona Stejarului Despikat de Fulger...

— Știu unde e.

— Când exact în mijlocul drumului apare ceva.

— O vulpe?

— Păi, era roșie în lumina farurilor, dar nu semăna cu nici o vulpe pe care am văzut-o vreodată. Și am tot mers pe drumul ăsta de când am început să conduc.

— Un lup?

— Adică un vârcolac, vrei să zici? Nu — am văzut lupi în lumina lunii și sunt mai mari. Asta era ceva între.

— Cu alte cuvinte, spuse Elena, îngustându-și ochii frumoși de lapislazuli, era o creatură creată special.

— Poate. În mod sigur era diferită de malachul care mi-a ros brațul.

Elena încuviință din cap. Din câte își dădea ea seama, malachii puteau lua tot soiul de forme diferite. Dar într-un fel erau înrudiți: toți foloseau Puterea și toți aveau nevoie să se hrănească cu Putere pentru a trăi. Și puteau fi manipulați de o Putere mai mare decât aveau ei.

Și erau dușmani înverșunați ai oamenilor.

— Prin urmare, tot ceea ce știm cu siguranță e că nu știm nimic.

— Corect. Ala a fost locul unde am văzut-o. A apărut brusc în mijlocul... hei!

— Ia-o la dreapta! Chiar aici!

— Ca aia! A fost exact ca aia!

Jaguarul a scrâșnit asurzitor, aproape s-a oprit, a virat la dreapta, nu într-un șanț, ci într-un drumeag pe care nu-l putea vedea nimeni dacă nu se uita direct la el.

Când mașina s-a oprit, au rămas amândoi cu privirea ațintită la drumeag, respirând greu. Nici nu mai trebuiră să se întrebe unul pe altul dacă văzuseră o creatură roșcată traversând drumul, mai mare ca o vulpe, dar mai mică decât un lup.

Priviră în lungul drumeagului îngust.

— Întrebarea de un milion de dolari: ar trebui să intrăm? spuse Matt.

NU E nici un indicator ACCESUL INTER- ZIS.. . și nu sunt case pe partea asta a pădurii. Peste drum, la capătul unei alei, e casa familiei Dunstan.

— Așadar, intrăm?

— Intrăm. Dar mergem încet. E mai târziu decât am crezut.

Meredith, desigur, fu prima care se calmă.

— Gata, Bonnie, spuse. încetează! Acum! Nu te-ajută cu nimic aici!

Bonnie nu credea că putea înceta. Dar în ochii întunecați ai lui Meredith era acea privire specială, cea care spunea că vorbește foarte serios. Privirea pe care o avusese înainte să o trimită pe Caroline pe podeaua lui Stefan.

Bonnie făcu un efort supraomenesc și descoperi că într-un fel sau altul reușea să-și stăpânească următorul țipăt. Se uita în tăcere la Meredith, sim- țind cum tot trupul îi tremură.

— Bun. Bun, Bonnie. Acum. Meredith înghiți cu greu. Nici să trag nu folosește la nimic. Așa că o să încerc... să-i desprind degetele. Dacă mi se întâmplă ceva; dacă... sunt trasă sub pat sau ceva de genul ăsta, atunci fugi, Bonnie. Și dacă nu poți să fugi, atunci cheamă-i pe Elena și Matt. Cheamă-i până îți răspund.

Atunci Bonnie reuși ceva aproape eroid. Refuză să și-o închipuie pe Meredith trasă sub pat. Nu voi să și închipuie cum ar fi ca Meredith, luptându-se, să dispară, sau cum s-ar simți ea însăși după aceea, rămasă singură. își lășaseră amândouă gențile cu telefoanele mobile în holul de la intrare, ca să o poată căra pe doamna Forbes, așa ca Meredith nu îi spunea să-i cheme la telefon. Voia să spună să-i Cheme.

Brusc, un val imens de indignare o copleși pe Bonnie. De fapt, de ce purtau fetele genți? Până și Meredith cea eficientă și de încredere avea uneori o geantă. Desigur, gențile lui Meredith erau de obicei poșete elegante care îi puneau hainele în valoare și erau pline de obiecte folositoare, de pildă carnețele de notițe și lanterne-breluc, dar totuși... un băiat ar fi avut telefonul mobil în buzunar.

De acum înainte, o să port o borsetă la brâu, își spuse Bonnie, simțind că ridică un steag al răzvrătirii pentru fetele din toată lumea, și pentru o clipă nu se mai simți panicată.

Apoi o văzu pe Meredith aplecându-se, o siluetă cocârjată în lumina slabă, și în același moment simți cum strânsoarea de pe propria ei gleznă devine mai puternică. Fără să vrea, își lăsă privirea în jos și văzu degetele bronzate ale lui Caroline și unghiile lungi, de culoarea bronzului, profilate pe covorul alb.

Panica izbucni din nou în ea, cu toată forța. Scoase un sunet înăbușit care era de fapt un țipăt sugrumat și, spre propria ei mirare, intră în mod spontan în transă și își începu Chemarea.

Nu faptul că Chema o surprinse, ci ceea ce spunea.

Damon! Damon! Suntem prizoniere în casa lui Caroline și ea a înnebunit! Ajutor!

Cuvintele ieșeau din ea asemenea unui izvor subteran care fusese dintr-odată eliberat și acum țâșnea ca un gheizer.

Damon, m-a prins de gleznă — și nu vrea să-mi dea drumul! Dacă o trage pe Meredith sub pat, nu știi ce-o să fac! Ajută-mă!

Vag, pentru că transa era adâncă, o auzea pe Meredith spunând:

— A-ha! Par să fie niște degete, dar de fapt e un cârcel. Trebuie să fie unul din tentaculele alea despre care ne-a spus Matt. încerc... să... să-1 des- prind...

Deodată se auzi un fojgăit sub pat. Și nu doar dintr-un singur loc, ci plesnete și tremurături puternice care făceau salteaua să salte în sus și-n jos, cu tot cu biata doamnă Forbes.

Trebuie să fie zeci de insecte dedesubt.

Damon, sunt chestiile alea! O mulțime! Oh, Doamne, cred că o să leșin. Și dacă leșin... și dacă mă trage Caroline sub pat... Oh, te rog vino să mă ajuți!

— Fir-ar să fie! spunea Meredith. Nu știi cum a reușit Matt să facă asta. E prea strâns, și... cred că sunt mai multe tentacule aici!

S-a terminat, trimise Bonnie un gând ca o concluzie calmă, simțind cum genunchii încep să-i cedeze. O să murim.

— Fără îndoială — asta e problema cu oamenii. Dar nu încă, spuse o voce din spatele ei, și un braț puternic o cuprinse ridicând-o ușor. Caroline, distracția s-a terminat. Vorbesc serios. Dă drumul!

— Damon? icni Bonnie. Damon? Ai venit!

— Toate tânguiriile alea m-au scos din minți. Asta nu înseamnă...

Dar Bonnie nu mai asculta. Nici măcar nu mai gândea. Era încă pe jumătate în transă și nu era responsabilă (avea să-și dea seama mai târziu) pentru acțiunile sale. Nu era ea însăși. Era o cu totul altă persoană care fu cuprinsă de extaz în clipa în care strânsoarea de pe glezna ei slăbi, și care se răsuci în brațele lui Damon, îl luă de gât și îl sărută pe gură.

Și era tot o altă persoană cea care îl simți pe Damon tresărind, cu brațele încă în jurul ei, și care observă că el nu încearcă să se smulgă din sărutul ei. Acea persoană mai remarcă, atunci când se trase în spate în cele din urmă, că pielea lui Damon, palidă în lumina slabă, părea acoperită de o ușoară roșeață.

Și atunci fu momentul în care Meredith se în- dreptă încet de spate, chinuitor, de cealaltă parte a patului, care continua să salte în sus și-n jos. Nu văzuse nimic din acel sărut, și se uita la Damon ca și cum nu-i venea să creadă că el era cu-adevărat aici.

Avea un mare dezavantaj, și Bonnie știa că ea o știa. Asta era una dintre acele situații în care oricine altcineva ar fi fost prea tulburat ca să vorbească, sau măcar să bâlbâie ceva.

Dar Meredith doar respiră adânc și apoi spuse calmă:

— Damon. Mulțumesc. Crezi... ar fi prea greu pentru tine să îl faci pe malach să-mi dea și mie drumul?

Acum Damon își reluase înfațișarea obișnuită. Pe buze i se ivi un zâmbet strălucitor, îndreptat către ceva ce doar el putea vedea, și spuse pe un ton tăios:

— Iar voi, ceilalți de acolo de jos — la picior! Și pocni din degete. Patul se opri imediat. Meredith făcu un pas în spate și închise ochii pentru o clipă, ușurată.

— Mulțumesc din nou, spuse cu demnitatea unei prințese, dar cu fervoare. Și acum, crezi că ai putea face ceva cu Caro...

— Acum, o întrerupse Damon mai brutal decât de obicei, trebuie să fug. Se uită la Rolexul de la mână. E trecut de 4:44, și am o întâlnire la care deja am întârziat. Vino aici și ține-o pe fata asta amețită, încă nu e în stare să stea pe picioarele ei.

Meredith se grăbi să facă schimb de locuri cu el.

În acel moment, Bonnie descoperi că nu-i mai tremurau picioarele.

— Mai stai doar o clipă, spuse repede Meredith.

Elena trebuie să vorbească cu tine... neapărat...

Dar Damon nu mai era acolo, ca și cum ar fi stăpânit la perfecție arta de a dispărea pur și simplu, fără să mai aștepte măcar mulțumirile lui Bonnie. Meredith părea mirată, de parcă ar fi fost convinsă că menționarea numelui Elenei l-ar fi oprit, dar Bonnie se

gândea la altceva.

— Meredith, șopti Bonnie, ducându-și două degete la gură, uluită. L-am sărutat!

— Ce? Când?

— Înainte să te ridici tu. Eu... nici nu știu cum s-a întâmplat, dar am făcut-o!

Se aștepta la un soi de explozie din partea lui Meredith. În schimb, Meredith se uită la ea gânditoare și murmură:

— Ei, până la urmă, poate că n-a fost un lucru chiar așa de rău. Ceea ce nu înțeleg e de ce a apărut el.

— Aăă... asta e tot vina mea. Eu l-am Chemat.

Dar nici asta nu știu cum s-a întâmplat...

— Ei bine, n-are nici un rost să încercăm să înțelegem totul aici. Meredith se întoarse către pat. Caroline, ieși de acolo! Ai de gând să te ridici în picioare și să porți o conversație normală?

De sub pat se auzi un șuierat de reptilă, amenințător, însoțit de plesnete de tentacule și un alt zgomot pe care Bonnie nu-l mai auzise până atunci dar care o îngrozi instinctiv, ceva ca țacănitul unor clești uriași.

— Asta e un răspuns suficient pentru mine, spuse ea și o apucă pe Meredith ca s-o tragă afară din cameră.

Meredith nu avea nevoie să fie trasă. Dar pentru prima oară în acea zi auziră vocea provocatoare a lui Caroline, ascuțită și subțire ca a unui copil:

Bonnie și Damon într-un copac s-au urcat, și acolo sus s-au S-A-R-U-T-A-T.

Mai întâi iubire, apoi măritișul lor, apoi un bebe vampir în cărucior.

Meredith se opri în hol.

— Caroline, știi că asta n-o să facă lucrurile mai ușoare. Ieși afară...

Patul păru din nou să înnebunească, și începu iar să salte și să se scuture. Bonnie se întoarse și o luă la fugă, știind că Meredith era chiar în spatele ei. Dar nu reușiră să se miște atât de repede încât să nu audă cuvintele cântate:

— Nu sunteți prietenele mele, sunteți prietenele târfei! O să vedeți voi! O să vedeți voi!

Bonnie și Meredith își înșfăcă războaiele din hol și ieșiră din casă.

— Cât e ceasul? întrebă Bonnie, când se aflau în siguranță în mașina lui Meredith.

— Aproape cinci.

— Mi s-a părut că a trecut mult mai mult timp!

— Știu, dar mai avem încă niște ore bune de lumină. Și, apropo

de asta, am primit un SMS de la Elena.

— Despre Tami?

— O să-ți spun imediat. Dar mai întâi...

Era una dintre puținele dăți când Bonnie o vedea pe Meredith stânjenită. În cele din urmă, Meredith întrebă:

— Cum a fost?

— Cum a fost ce?

— Să-l săruți pe Damon, prostuțo!

20

Oooo. Bonnie se cufundă la loc în scaun. A 'fost ca... Bum! Poc! Bum! Ca... un foc de artificii.

— Ai un zâmbet încrezut.

— Nu-i adevărat, spuse Bonnie plină de demnitate. Zâmbesc cu tandrețe, amintindu-mi. Și pe urmă...

— Și pe urmă, dacă nu l-ai fi Chemat, acum am fi tot acolo, în camera aia a ororilor. Mulțumesc, Bonnie. Ne-ai salvat pe amândouă. Brusc, Meredith devenise foarte serioasă și sinceră.

— Cred că Elena avea probabil dreptate când spunea că el nu-i urăște chiar pe toți oamenii, spuse încet Bonnie. Dar, știi, tocmai am realizat ceva. Nu i-am putut zări deloc aura. Tot ce vedeam era negru: un negru dens și lucios, ca o carapace în jurul lui.

— Poate că așa se protejează. Își creează o carapace pentru ca nimeni să nu poată vedea înăuntru.

— Poate, spuse Bonnie, dar în vocea ei se simțea o notă de îngrijorare. Și ce-i cu mesajul ăla de la Elena?

— Zice că Tami Bryce se poartă într-adevăr ciudat și că ea și Matt se duc să cerceteze Pădurea Veche.

Poate că se întâlnesc cu el — cu Damon adică. La 4:44, cum zicea el. Păcat că n-o putem suna.

— Știu, spuse încruntată Meredith.

Toată lumea din Fell's Church știa că telefoanele nu mergeau în Pădurea Veche sau în zona cimitirului.

— Dar încearcă totuși, adăugă ea.

Bonnie încercă, și ca de obicei primi mesajul de semnal inexistent. Clătină din cap.

— Degeaba. Probabil că deja sunt în pădure.

— Ei bine, ce vrea ea să facem e să-i aruncăm o privire lui Isobel Saitou — știi, pentru că e prietena lui Jim Bryce. Meredith viră. Asta îmi aduce aminte de ceva, Bonnie: te-ai uitat la aura lui Caroline? Crezi că are în ea... una din cheștiile alea?

— Cred că da. I-am văzut aura și — îh! — nu vreau s-o mai văd vreodată. Înainte era de un verde-bronz intens, dar acum e un maro mocirlos, cu zigzaguri negre. Nu știu dacă asta înseamnă că are înăuntru una din chestiile alea, dar cu siguranță n-ar avea nimic împotriva dacă s-ar cuibări mai multe în ea! spuse Bonnie și se cutremură.

— Bine, spuse Meredith pe un ton liniștitor. Știu ce aș spune dacă ar trebui să-mi exprim părerea — și dacă ai de gând să vomți opresc mașina.

Bonnie înghiți greu.

— Sunt bine. Dar chiar mergem acasă la Isobel Saitou?

— Chiar mergem la ea. De fapt, aproape am și ajuns. Să ne aranjăm puțin părul, să tragem aer adânc în piept și să terminăm repede și cu asta. Cât de bine o cunoști?

— Păi, e o tipă isteasă. N-am avut ore împreună.

Dar am terminat cu orele de gimnastică în același timp — ea avea probleme cu inima, palpitații sau ceva de genul ăsta, iar eu făceam crizele alea îngrozitoare de astm...

— Ori de câte ori oboseai, cu excepția dansului, pe care-l puteai "suporta" o noapte întreagă, spuse sec Meredith. Eu n-o cunosc deloc. Cum e?

— Ei, e de treabă. Seamănă puțin cu tine, doar că are trăsături asiatice. Mai scundă decât tine — de înălțimea Elenei, dar mai slabă. Destul de drăguță. Puțin timidă — genul liniștit, știi tu. Destul de greu de cunoscut. Și... de treabă.

— Timidă și liniștită și de treabă îmi sună bine.

— Și mie, spuse Bonnie, strângându-și palmele transpirate între genunchi.

Ceea ce ar suna și mai bine, își spuse, ar fi ca Isobel să nu fie acasă.

Dar în fața casei familiei Saitou erau câteva mașini parcate. Bonnie și Meredith ciocăniră șovăitor la ușa din față, amintindu-și ce se întâmplase ultima oară când făcuseră așa ceva.

Jim Bryce fu cel care deschise ușa, un băiat înalt și slab care nu se împlinise încă și era puțin adus de spate. Ceea ce lui Bonnie i se păru uluitor fu schimbarea de pe chipul lui când o recunoscu pe Meredith.

Când apăruse în ușă arăta îngrozitor; era livid sub urmele bronzului de vară, cu trupul oarecum prăbușit. Când o văzu pe Meredith, obrajii lui își recăpătară puțin culoarea și el păru să... ei bine, să se îndrepte ca o bucată de hârtie pe care o întinzi. Stătea drept și părea mai înalt.

Meredith nu spuse nimic. Făcu doar un pas înainte și îl cuprinse în brațe. El se agăță de ea ca și cum se temea că avea să fugă, și își

îngropă fața în părul ei negru.

— Meredith.

— Respiră, Jim. Respiră.

— Nu știi cum a fost. Părinții meu au plecat pentru că străbunicul meu e foarte bolnav... cred că e pe moarte. Și pe urmă Tami... Tami...

— Spune-mi totul încet. Și respiră.

— A aruncat cu cuțite, Meredith. Cuțite mari, de tăiat carnea. M-a nimerit aici, în picior.

Jim trase de jeansi pentru a arăta o gaură în material, în partea de jos a coapsei.

— Ți-ai făcut recent vreun vaccin antitetanos? Întrebă repede Meredith, foarte eficientă.

— Nu, dar nu e o tăietură prea mare. De fapt, e doar o înțepătură.

— Astea sunt exact rănilor cele mai periculoase. Trebuie să o chemi imediat pe doctorița Alpert.

Bătrâna doamnă Alpert era o adevărată instituție în Fell's Church: un doctor care făcea chiar vizite la domiciliu, într-un district unde să umbli cu o gentuță neagră și un stetoscop după tine era ceva nemaiauzit până atunci.

— Nu pot. Nu pot s-o las...

Jim făcu un semn cu capul în spate, către interiorul casei, ca și cum nu putea să rostească un nume.

Bonnie o trase pe Meredith de mânecă.

— Am un presentiment oribil, șopti ea. Meredith se întoarse către Jim.

— Vorbești de Isobel? Unde sunt părinții ei?

— Isa-chan, adică Isobel. Știi, eu îi spun Isa-chan...

— E-n regulă, spuse Meredith. Spune-i cum vrei. Zi mai departe.

— Ei bine, Isa-chan o are doar pe bunica ei, iar

Bunica Saitou nici nu prea coboară la parter. I-am dus prânzul acum ceva vreme și ea a crezut că sunt... tatăl lui Isobel. E... confuză.

Meredith îi aruncă o privire lui Bonnie și spuse:

— Și Isobel? Și ea e confuză? Jim închise ochii, părând îngrozitor de nefericit.

— Aș vrea să intri și să... ei, doar să vorbești cu ea.

Presentimentele lui Bonnie deveneau și mai groaznice. Chiar nu mai putea suporta o altă sperietură ca cea de la casa lui Caroline — și cu siguranță nu mai avea puterea să Cheme din nou, chiar dacă Damon nu se grăbea să ajungă undeva.

Dar Meredith știa toate astea, și Meredith îi arunca genul acela de privire care nu putea fi contrazisă. Și care promitea că Meredith avea să o protejeze pe Bonnie, indiferent ce se întâmpla.

— Îi face cuiva rău? Isobel? se auzi Bonnie întrebând, în vreme ce traversau bucătăria, îndreptându-se către o cameră aflată în capătul coridorului.

Abia îl auzi pe Jim șoptind:

— Da. Și apoi, pe când Bonnie gemea în sine a ei, el adăugă: Ei însăși.

Dormitorul lui Isobel era exact așa cum te așteptai să fie camera unei fete liniștite și studioase. Sau cel puțin jumătate din ea era. Cealaltă jumătate arăta ca și cum un talaz luase cu el totul și apoi aruncase lucrurile în toate părțile, la întâmplare. Isobel stătea în mijlocul debandadei ca un păianjen în mijlocul pânzei sale.

Dar nu asta o făcu pe Bonnie să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos, ci ceea ce făcea Isobel. Așezase lângă ea ceva ce semăna mult cu trusa doamnei Flowers pentru curățarea rănilor, dar ea nu încerca să vindece nimic.

Își făcea piercinguri.

Deja o făcuse la buză, nas, o sprânceană, și urechi, în multe locuri. Din toate picura sânge, căzând pe cearșafurile mototolite ale patului ei. Bonnie văzu toate acestea când Isobel ridică privirea încruntată, doar că încruntarea era doar pe jumătate din față. Pe partea împunsă, sprânceana nu se mișcă deloc.

Aura ei era un portocaliu fragmentat, cu fulgerări negre prin el.

Bonnie știu imediat că avea să vomite. O știu cu acea siguranță adâncă ce depășea orice fel de stânjeneală și care o făcu să se repeadă către un coș de hârtii pe care nici măcar nu-și amintea să-l fi văzut. Slavă Domnului, avea în el o pungă albă de plastic, și pe urmă, timp de câteva minute, Bonnie fu foarte ocupată.

Urechile ei înregistrară o voce, chiar în clipa în care se bucura că nu mâncase nimic la prânz.

— Dumnezeule, ai înnebunit? Isobel, ce ți-ai făcut? Nu știi ce infecții poți să capeți... venele pe care le poți atinge... mușchii pe care îi poți paraliza...? Cred că deja ți-ai tăiat mușchiul din sprânceană — și n-ar trebui să mai sângerezi, asta dacă nu ți-ai atins vreo venă sau arteră.

Bonnie încercă din nou să vomite în coș, dar nu Alai avea ce să iasă.

Și în aceeași clipă auzi o lovitură înfundată.

Ridică privirea, știind oarecum ce avea să vadă. Dar tot fu un șoc. Meredith era îndoită în față, după ceea ce părea să fi fost o lovitură în stomac.

În clipa următoare, Bonnie era lângă Meredith.

— Oh, Doamne, te-a înjunghiat?

O lovitură de cuțit... suficient de adânc în abdomen...

Meredith nu-și putea recăpăta răsuflarea. Într-un colț al minții lui Bonnie se ivi un sfat pe care i-l dăduse odată sora ei Mary, infirmiera.

Bonnie lovi cu amândoi pumnii în spatele lui Meredith, și deodată Meredith trase în piept o gură mare de aer.

— Mersi, spuse ea abia auzit, dar Bonnie deja o trăgea de acolo, departe de Isobel care râdea și de o colecție de cele mai lungi cuițe posibile și alcool și alte lucruri pe care le avea pe o tavă de lângă ea.

Bonnie ajunse la ușă și aproape se ciocni de Jim, care ținea un prosop ud în mână. Pentru ea, bănuie. Sau poate pentru Isobel. Tot ce voia acum Bonnie era să o pună pe Meredith să-și ridice tricoul ca să fie sigură, absolut sigură, că nu exista nici o gaură în stomacul ei.

— I l-am luat... din mână... înainte să mă lovească, spuse Meredith, respirând tot greu, în vreme ce Bonnie cerceta zona de deasupra blugilor ei cu talie joasă. O să am o vânătăie, atâta tot.

— Te-a lovit și pe tine? spuse Jim uluit. Doar că de fapt nu o spuse, ci o șopti.

Bietul de tine, se gândi Bonnie, satisfăcută în cele din urmă că stomacul lui Meredith nu era perforat. Cu tot ce se-ntâmplă cu Caroline, și cu sora ta Tami, și cu prietena ta, habar n-ai ce se petrece. Și cum ai putea?

Și chiar dacă ți-am spune, ai crede doar că suntem și noi niște fete nebune.

— Jimmy, trebuie să o suni pe doctorița Alpert imediat, și pe urmă cred că trebuie să o ducă pe Isobel la spitalul din Ridgemont. Fata asta deja și-a făcut un rău iremediabil — Dumnezeu știe cât. Toate găurile alea cu siguranță au să se infecteze. Când a început asta?

— Aăă, păi... a început să se poarte ciudat după ce Caroline a venit s-o vadă.

— Caroline! izbucni Bonnie, nedumerită. Se târa pe jos?

Jim o privi lung.

— Ce?

— N-o băga în seamă pe Bonnie, glumește, spuse Meredith calmă. Jimmy, nu e nevoie să ne spui despre Caroline dacă nu vrei. Noi... ei bine, știm că a fost la tine acasă.

— Știe toată lumea? întrebă Jim pe un ton jalnic.

— Nu. Doar Matt, și el ne-a spus doar pentru ca cineva să se ducă să vadă ce face sora ta.

Jim păru vinovat și șocat în același timp. Cuvintele începură să se reverse din el ca și cum până atunci ar fi fost închise într-o sticlă și acum cineva scosese dopul.

— Nu știu ce se mai întâmplă. Tot ce pot să vă spun ce s-a

întâmplat. Acum câteva zile... spre seară, spuse Jim, Caroline a venit pe la noi, și... mie nu mi-a plăcut niciodată în mod special. Sigur, arată bine, și părinții mei erau plecați, dar nu m-am gândit niciodată că sunt genul de băiat...

Nu contează asta acum. Spune-ne doar despre Caroline și Isobel.

— Păi, Caroline a venit îmbrăcată în... ei bine, bluza era practic transparentă. Și ea pur și simplu... a zis dacă vreau să dansez, și era un fel de dans lent și ea... ea, știți, m-a sedus. Asta-i adevărul. Și a plecat a doua zi dimineța... cam pe la ora la care a venit Matt. Asta a fost alaltăieri. Și pe urmă am observat că Tami se purta... aiurea. N-am putut să fac nimic ca s-o opresc. Și pe urmă m-a sunat Isa-chan și... n-am mai auzit-o niciodată așa de isterică. Caroline trebuie să se fi dus direct de la mine la ea acasă. Isa-chan a zis că o să se omoare. Așa că am venit repede aici. Oricum trebuia să plec de lângă Tami, pentru că prezența mea acasă părea să înrăutățească și mai mult lucrurile.

Bonnie se uită la Meredith și știu că amândouă se gândeau la același lucru: iar la un moment dat, printre toate astea, probabil că Tami și Caroline au încercat să-l seducă și pe Matt.

— Probabil că i-a povestit totul Caroline, spuse Jim, cu un nod în gât. Isa-chan și cu mine n-am... știți voi, mai așteptam. Dar tot ce mi-a zis Isa-chan a fost că o să-mi pară rău. "O să-ți pară rău, ai să vezi tu", iar și iar și iar. Și, Doamne, chiar îmi pare rău.

— Ei bine, acum poți să încetezi să-ți mai pară rău și să o suni pe doctoriță. Acum, Jimmy. Meredith îi dădu o pălmuță peste fund. Și pe urmă trebuie să-ți suni părinții. Nu te uita la mine cu ochii aștia mari de cățeluș. Ai deja optsprezece ani; nu știu ce ar putea să-ți facă pentru că ai lăsat-o pe Tami singură atâta vreme.

— Dar...

— Nici un dar. Acum, Jimmy.

Apoi Meredith făcu ceea ce Bonnie știa că va face, dar o îngrozea. Se apropie din nou de Isobel, care stătea cu capul în jos și se čiupea de buric cu o mână. În cealaltă avea un cui lung și lucios.

Înainte ca Meredith să poată vorbi, Isobel spuse:

— Deci și tu ești băgată în asta. Te-am auzit cum i-ai spus „Jimmy”. Toate încercați să mi-l luați. Voi, toate curvele, încercați să-mi faceți rău. Yurusenai! Zettai Yurusenai!

— Isobel! Nu face asta! Nu vezi că te rănești?

— Mă rănesc doar ca să îndepărtez durerea. Știi, de fapt tu ești cea care o face. Mă înțepi cu ace pe dinăuntru.

Bonnie tresări, șocată, dar nu doar pentru că Isobel își înfipse brusc cuiul, cu răutate. Simți cum căldura îi urcă în obraji. Inima începu să-i bată și mai repede decât până atunci.

Încercând să nu o scape din ochi pe Meredith, își scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate al jeanșilor, acolo unde îl băgase după vizita acasă la

Caroline.

Tot pe jumătate atentă la Meredith, intră pe internet și introduse două cuvinte la căutare. Apoi, pe când alegea din rezultatele primite, își dădu seama că nu avea cum să absoarbă toate informațiile nici într-o săptămână, cu atât mai puțin în câteva minute. Dar cel puțin era un început.

Acum, Meredith se dădea în spate, departe de Isobel. își apropie gura de urechea lui Bonnie și șopti:

— Cred că doar o stârnim mai mult. Te-ai uitat la aura ei?

Bonnie încuviință din cap.

— Atunci probabil că ar trebui măcar să ieșim din cameră.

Bonnie încuviință din nou.

— Încearci să-i suni pe Matt și Elena? Întrebă Meredith, uitându-se la telefonul mobil al lui Bonnie.

Bonnie clătină din cap și întoarse telefonul, pentru ca Meredith să poată să vadă cele două cuvinte pe care le căutase. Meredith se uită lung la ecran, apoi își ridică ochii întunecați către Bonnie, îngrozită.

Vrăjitoare Salem!

21

De fapt, chiar are noimă, dar una oribilă, spuse Meredith.

Se aflau în livingul lui Isobel, așteptând-o pe doctorița Alpert. Meredith stătea așezată la un birou foarte frumos, făcut dintr-un lemn de culoare neagră și ornamentat cu modele aurii, și lucra pe un calculator care fusese lăsat deschis.

— Fetele din Salem acuzau oamenii că le făceau rău — vrăjitoarele, desigur. Spuneau că le ciupeau și "le înțepau cu ace".

— Așa cum ne acuză pe noi Isobel, spuse Bonnie, încuviințând din cap.

— Și făceau crize și își contorsionau corpul în "poziții imposibile".

— Caroline a părut să facă o criză în camera lui Stefan, spuse Bonnie. Și dacă să te târăști ca o șopârlă nu înseamnă să-ți contorsionezi corpul într-o poziție imposibilă... uite, o să încerc și eu.

Se întinse pe podeaua familiei Saitou și încercă să-și întoarcă în afară coatele și genunchii la fel cum făcuse Caroline. Nu reuși.

— Vezi?

— Oh, Doamne!

Era Jim, aflat în ușa bucătăriei, ținând — cât pe ce să scape din mâini — o tavă cu mâncare. În aer se simțea mirosul pătrunzător de supă miso, și Bonnie nu era prea sigură dacă asta o făcea să se simtă leșinată de foame sau îi era prea greață ca să-i mai fie vreodată foame.

— E-n regulă, îi spuse ea repede, ridicându-se.

Eu doar... încercam ceva.

Meredith se ridică și ea.

— Asta e pentru Isobel?

— Nu, e pentru Obaasan... adică bunica lui Isa-chan... Bunica Saitou...

— Ți-am spus să le zici cum îți e mai ușor.

Obaasan e foarte bine, la fel ca Isa-chan, îi spuse Meredith lui Jim pe un ton blând și hotărât.

Jim se relaxă puțin.

— Am încercat să o conving pe Isa-chan să mă- nânce, dar ea doar aruncă tava în perete. Spune că nu poate să mănânce; că cineva o strânge de gât.

Meredith se uită cu subînțeleș la Bonnie. Apoi se întoarse către Jim.

Ce-ar fi să mă duc eu să i-o duc? Ție ți-ajunge prin câte ai trecut. Unde e?

— Sus, a doua ușă pe stânga. Dacă... dacă spune ceva aiurea, pur și simplu ignor-o.

— În regulă. Rămâi lângă Bonnie.

— DA, nu, spuse repede Bonnie. Bonnie merge cu tine.

Nu știa dacă era pentru propria ei protecție sau a lui Meredith, dar avea de gând să stea lipită de ea.

La etaj, Meredith aprinse cu grijă lumina pe coridor, cu cotul. Apoi găsiră a doua ușă pe dreapta, în care descoperiră o bătrână care semăna cu o păpușă. Se afla exact în mijlocul camerei, stând întinsă în mijlocul unei sălteluțe subțiri așezată pe jos. Când fetele intrară, se ridică în capul oaselor și zâmbi. Zâmbetul aproape că transformă fața zbârcită în chipul unui copil fericit.

— Megumi-chan, Beniko-chan, ați venit să mă vedeți! exclamă ea, înclinându-se adânc.

— Da, spuse cu grijă Meredith. Așeză tava cu mâncare lângă bătrână. Am venit să vă vedem... doamnă Saitou.

— Nu vă jucați cu mine! Sunt Inari-chan! Sau sunteți supărate pe mine?

— Atâtea chan-uri! Credeam că "Chan" e un nume chinezesc. Isobel nu e japoneză? Șopti Bonnie din spatele lui Meredith.

Oricum ar fi fost, bătrâna cu aspect de păpușă nu era surdă. Izbucni în râs și-și duse amândouă mâinile la gură, într-un gest de fetiță.

— Oh, nu mă tachinați înainte să mănânc. Itada - kimasu!

Ridică bolul cu supă miso și începu să bea.

— Cred că chan e ceva pe care-l pui la sfârșitul unui nume atunci când îți e prieten, așa cum spunea Jim Isa-chan, rosti cu glas tare Meredith. Iar Ita-daki-mas-u e ceva ce spui când începi să mănânci. Și asta-i tot ce știi.

O parte din mintea lui Bonnie înregistrează faptul că "prietenele" Bunicii Saitou aveau nume care în- tâmplător începeau cu M și B. O altă parte calcula unde se afla camera asta față de cele de la parter, mai ales față de cea a lui Isobel.

Era exact deasupra ei.

Bătrâna micuță se opri din mâncat și o privea cu atenție.

— Nu, nu, voi nu sunteți Beniko-chan și Megumi-chan. Știu bine. Dar ele mă vizitează uneori, și la fel și draga mea Nobuhiro. Și alte creaturi vin, creaturi nesuferite, dar eu am fost crescută ca fecioară de altar — știu cum să mă port cu ele.

O expresie de satisfacție atotcunoscătoare trecu pentru o clipă pe chipul bătrân și nevinovat.

— Casa asta e posedată, știți. Adăugă: Kore ni wa kitsune ga karande isou da ne.

— Mă scuzați, doamnă Saitou... ce-ați spus? întrebă Meredith.

— Am spus: în asta trebuie să fie băgată o kitsune.

— O kit-su-ne? repetă Meredith nedumerită.

— O vulpe, prostuțo, spuse bătrâna pe un ton vesel. Pot să se transforme în orice vor ele, nu? Chiar și în oameni. Hei, cineva s-ar putea transforma în tine, și prietena ta cea mai bună nici nu și-ar da seama.

— Așa... deci un soi de vulpe-vârcolac, nu? în- trebă Meredith, dar acum Bunica Saitou se legăna înainte și înapoi, cu privirea ațintită pe peretele din spatele lui Bonnie.

— Pe vremuri jucam un joc în cerc, spuse ea. Stăteam cu toții roată și unul dintre noi în mijloc, legat la ochi. Și cântam un cântec. Ushiro no shounen daare? Cine e în spatele tău? I-am învățat jocul asta și pe copiii mei, dar am făcut un cântecel în engleză pentru el.

Și începu să cânte, cu o voce de femeie foarte bătrână sau de fetiță foarte mică, ținându-și tot timpul ochii ațintiți nevinovat asupra lui Bonnie.

"Vulpea și țestoasa

Se-ntrecură-n joc —

Cine e departe în spatele tău?

Cine-o să ajungă
Pe al doilea loc.
Cine e mai aproape în spatele tău?
Pentru-nvingător,
O gustare fină,
Cine e tot mai aproape în spatele tău?
Supă de țestoasă, Ce grozavă cină!
Cine e chiar în spatele tău?"

Bonnie simți o răsuflare fierbinte în ceafa. Icnind, se răsuci... și țipă. Și țipă.

Isobel era acolo, și de pe ea picura sânge care cădea pe rogojinile de pe podea. Reușise într-un fel sau altul să treacă pe lângă Jim și să se strecoare în camera de la etaj, cufundată în penumbră, fără ca cineva să o vadă sau să o audă. Acum stătea acolo ca o zeiță diformă a piercingului, sau ca hidoasa întrupare a coșmarului oricărui amator de piercing. Purta doar o pereche de bikini foarte sumari. În rest era goală, cu excepția sângelui și a diferitelor feluri de inele și biluțe și ace pe care le înfipsese în găurile de pe pielea ei. Își perforase fiecare bucațică de piele despre care Bonnie auzise că putea fi perforată, și încă vreo câteva la care Bonnie nici nu se gândise. Și din fiecare gaură curgea sânge.

Răsuflarea ei era fierbinte și fetidă și îngreșătoare — ca ouăle stricate.

Isobel își scoase printre dinți limba rozalie. Acolo nu avea nici un piercing. Era mai rău. Cu un instrument de-al ei secționase în două mușchiul cel lung, astfel că acum era bifurcat ca limba unui șarpe.

Îar limba aceea rozalie, bifurcată, o linse pe Bonnie pe frunte.

Bonnie leșină.

Matt conduse încet pe drumeagul aproape invizibil. Observă că nu exista nici un indicator cu vreun nume, care să-l identifice. Urcară o colină și apoi coborâră într-un mic luminiș.

— Ferește-te de locul unde zânele dansează-n cerc, spuse încet Elena, ca și cum cita din ceva. Și de stejarii bătrâni...

— Ce spui tu acolo?

— Oprește.

Când Matt opri mașina, Elena coborî și rămase în mijlocul luminișului.

— Nu ți se pare că aici e o atmosferă stranie?

— Nu știu. Unde s-ar duce chestia aia roșie?

— Pe aici pe undeva. Am văzut-o!

— Și eu — și ai văzut că era mai mare ca o vulpe?

— Da, dar nu la fel de mare cât un lup.

Matt respiră ușurat.

— Bonnie nu vrea să mă creadă. Și ai văzut cât de repede s-a mișcat...

— Prea repede ca să fie ceva natural.

— Vrei să spui că de fapt n-am văzut nimic? spuse Matt aproape cu violență.

— Vreau să spun că am văzut ceva supranatural.

Ca insecta aia care te-a atacat pe tine. Ca și copacii, de altfel. Ceva care nu urmează legile acestei lumi.

Dar oricât au căutat, nu au putut găsi animalul.

Tufele și arbuștii dintre copaci alcătuiau un cerc des în jurul luminișului. Dar nu era nici o urmă de vizuină, sau ascunziș sau o deschizătură în vegetația deasă.

Iar soarele aluneca încet în jos pe cer. Luminișul era frumos, dar nu exista nimic interesant pentru ei acolo.

Matt tocmai se întorsese pentru a-i spune asta Elenei, când o văzu ridicându-se repede, alarmată.

— Ce...?

Îi urmări privirea și se opri.

Un Ferrari galben le tăia calea înapoi către drum.

Când veniseră înapoi, nu trecuseră pe lângă un Ferrari galben. Pe drumeagul îngust nu era loc decât pentru o singură mașină.

Și totuși, Ferrariul era acolo.

În spatele lui Matt se auziră niște crengi rupte. Se întoarse repede.

— Damon!

— Pe cine așteptai?

Ochelarii Ray-Ban ascundeau complet ochii lui Damon.

— Nu așteptam pe nimeni, spuse Matt pe un ton agresiv. Tocmai am venit aici.

Ultima oară când îl văzuse pe Damon, când acesta fusese alungat ca un câine bătut din camera lui Ștefan, voise foarte tare să-l pocnească peste gură. Elena știa asta și simțea că Matt o voia și acum.

Dar Damon nu mai era același cu cel care părăsise atunci camera. Elena vedea cum primejdia se ridica din el asemenea unor valuri de căldură.

— Oh, înțeleg. Asta e... zona voastră privată... pentru explorări private, traduse Damon, și în vocea lui era o notă de complicitate care nu-i plăcu Elenei.

— Nu! mârâi Matt.

Elena își dădu seama că va trebui să-l țină sub control. Era periculos să îi riposteze lui Damon când era în dispoziția asta.

— Cum poți să spui așa ceva? continuă Matt. Elena îi aparține lui Ștefan.

— Ei, .. ne aparținem unul altuia, încercă să câștige timp Elena.

— Sigur că da, spuse Damon. Un singur trup, 0 singură inimă, un singur suflet.

Pentru o clipă, există ceva acolo... o privire în spatele acelor Ray-Ban, își spuse Elena, care părea criminală.

Dar în momentul următor, tonul lui Damon se schimbă într-un murmur lipsit de orice expresie:

— Dar atunci, de ce sunteți voi doi aici?

Capul lui, întors pentru a privi mișcările lui Matt, avea poziția unui prădător care își urmărește prada. În atitudinea lui era ceva mult mai neliniștitor decât de obicei.

— Am văzut ceva roșu, spuse Matt, înainte ca

Elena să-l poată opri. Ceva asemănător cu ce am văzut eu când am avut accidentul ăla.

Acum Elena simțea furnicături pe brațe. Intr-un fel, își dorea ca Matt să nu fi spus asta. În luminișul acesta tăcut, întunecos, din pădurea de conifere, simți brusc cum i se face foarte frică.

Și atunci, încordându-și la maximum noile sale simțuri — până când le percepu întinzându-se ca o plasă subțire de păianjen în jurul ei — simți și răul de acolo, îl simți trecând dincolo de hotarul și atingerea minții ei. În același timp, își dădu seama că păsările amuțeau pe toată acea lungă distanță.

Ceea ce i se păru cel mai tulburător fu să se întoarcă în acea clipă, chiar când trilarile încetară, și să vadă că Damon se întoarce în același timp pentru a o privi. Ochelarii de soare o împiedicau să afle ce gândea el. Restul feței era ca o mască.

Stefan, își spuse neajutorată, cu dor.

Cum a putut să o lase... cu asta? Fără vreo avertizare, fără să aibă vreo idee despre destinația lui, fără să existe vreo cale de a mai lua vreodată legătura cu el... Poate că pentru el avusese o logică să facă asta, în dorința lui disperată de a nu o transforma în ceva ce el ura. Dar să o lase cu Damon în starea asta, și cu toate puterile ei anterioare dispărute...

E vina ta, își spuse, renunțând să își mai plângă

de milă. Tu ai fost cea care l-a bătut la cap cu legătura dintre frați. Tu ai fost cea care l-a convins că se putea avea încredere în Damon. Acum descurcă-te cu consecințele.

— Damon, spuse Elena, te-am căutat. Voiam să te întreb... despre Stefan. Știi că m-a părăsit.

— Desigur. Pentru binele tău — parcă așa se spune. M-a lăsat pe mine să-ți fiu bodyguard.

— Deci v-ați întâlnit acum două seri?

— Desigur.

Și — desigur — n-ai încercat să-1 oprești. Lucrurile nici nu puteau ieși mai bine de-atât pentru tine, își spuse Elena. Niciodată nu-și dorise mai mult ca în clipa asta toate capacitățile pe care le avusese ca spirit — nici măcar când realizase că Stefan plecase

Cu adevărat și ea, atât de umană, nu avea cum ajungă la el.

— Ei bine, n-am de gând să-1 las pur și simplu să mă părăsească, spuse ea hotărâtă, pentru binele meu sau pentru orice alt motiv. O să mă duc după el dar mai întâi trebuie să știu unde ar fi putut să se ducă.

— Mă întrebi pe mine?

— Da. Te rog, Damon, trebuie să-1 găsec. Am nevoie de el. Eu...

Simțea cum i se pune un nod în gât și trebuia să fie neînduplecată cu ea însăși.

Dar în aceeași clipă își dădu seama că Matt îi șoptea foarte încet:

— Elena, taci. Cred că îl înfuriem foarte tare. Uită-te la cer.

Elena o simțea și ea. Copacii din jurul lor păreau să se încline spre ei, strângând cercul, mai întunecați ca înainte, amenințatori. Elena își ridică încet fața, privind în sus. Chiar deasupra lor, nori cenușii se adunau, îngrămădindu-se unul peste altul, cirus copleșit de cumulus, transformându-se în nori negri de furtună — concentrați exact deasupra locului în care se aflau ei.

Pe pământ, începeau să se formeze mici vârtejuri, care ridicau în aer grămezi de ace de pin și frunze verzi de vară din copacii tineri. Elena nu mai văzuse niciodată așa ceva, și luminișul se umplea de un miros dulce și senzual, care evoca uleiuri exotice și nopți lungi și întunecate de iarnă.

Apoi, uitându-se la Damon, pe când vârtejurile se ridicau tot mai sus iar aroma dulce o copleșea, strângându-se tot mai aproape de ea impregnându-i-se în haine și întipărindu-i-se în piele, știu că depășise limita.

Nu îl putea proteja pe Matt.

În biletul lui din jurnal, Stefan mi-a spus să am încredere în Damon. Stefan știe mai multe despre el decât știu eu, își spuse ea disperată. Dar amândoi știm ce vrea Damon, până la urmă. Ceea ce a vrut întotdeauna. Pe mine. Sângele meu...

— Damon, începu ea pe un ton blând — și se opri.

Fără să o privească, el ridică o mână, cu palma spre ea.

Așteaptă.

— Trebuie să fac ceva, murmură el.

Se aplecă, și fiecare mișcare era la fel de grațioasă, într-un fel inconștient și economic, precum cea a unei pantere, și ridică de jos o creangă ruptă din ceva ce părea un pin obișnuit de Virginia. O flutură ușor, gânditor, săltând-o în mână ca pentru a-i simți greutatea și

echilibrul. Părea mai degrabă un evantai decât o ramură.

Acum Elena se uita la Matt, încercând să-i comunice cu privirea toate lucrurile pe care le simțea ea, în primul rând că îi părea rău: pentru că îl băgase în povestea asta; pentru că avusese vreodată sentimente pentru el; pentru că îl ținuse alături de ea într-un grup de prieteni care erau atât de strâns legați de supranatural.

Acum știu cam ce trebuie să fi simțit Bonnie în acest ultim an, își spuse ea, pot să văd și să intuiesc anumite lucruri fără să am nici cea mai mică putere să le împiedic.

Matt, întorcând capul brusc, încerca să se apropie pe furiș de copaci.

Nu, Matt. Nu. Nu!

El nu înțelese. Nici ea nu înțelegea, doar simțea că acei copaci păstrau distanța numai din cauza prezenței lui Damon acolo. Dacă ea și Matt se aventurau în pădure, dacă ieșeau din luminiș sau chiar rămâneau în el prea mult... Matt vedea teama pe fața ei, și propriul lui chip reflecta o înțelegere cumplită a situației. Erau prinși în capcană.

Doar dacă nu...

Prea târziu, spuse Damon tăios. Ți-am spus, trebuie să fac ceva.

Se părea că găsisese bățul pe care îl căuta. Acum îl ridică, îl scutură ușor, și-l coborî dintr-o singură mișcare, retezând pieziș aerul.

Iar Matt fu cuprins de convulsii de agonie.

Era un soi de durere pe care nici măcar nu și-o închipuise până atunci: o durere care părea să vină din interiorul lui, dar de peste tot, fiecare organ din trupul lui, fiecare mușchi, fiecare nerv, fiecare os elibera un fel diferit de durere. Mușchi îl dureau și i se contractau ca și cum erau încordați la maximum, și totuși erau obligați să se încordeze și mai mult. În trupul lui, toate organele parcă luaseră foc. În stomac, mii de cuțite îl străpungeau. Își simțea oasele la fel cum își simțise brațul când îl rupsese odată, când avea nouă ani și o mașină a intrat în plin, din lateral, în mașina tatălui său. Iar nervii săi — dacă ar exista un comutator pe nervi care să fie răsucit de la "plăcere" la "durere" — erau acum pe "suferință". Atingerea hainelor pe piele era de nesuportat. Curenții de aer care treceau pe lângă el erau pură agonie. Rezistă cincisprezece secunde și apoi leșină.

— Matt!

În toată această vreme, Elena fusese încremenită, cu mușchii blocați, fără să fie în stare să se miște un timp care i se păru infinit. Brusc eliberată, alergă la Matt, îl trase în poala ei, se uită la fața lui.

Apoi ridică privirea.

— Damon, de ce? De ce?

Brusc, realizează că, deși Matt își pierduse cunoștința, continua

să se zvârcolească de durere. Se chinui să nu țipe cuvintele, să le rostească doar apăsător.

— De ce faci asta? Damon! încetează.

Se uită lung la bărbatul tânăr îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: jeanși negri cu curea neagră, ghete negre, jachetă neagră de piele, păr negru, și afurisiții de ochelari Ray-Ban.

— Ți-am spus, răspunse pe un ton nonșalant Damon. E ceva ce trebuia să fac. Să privesc. O moarte dureroasă.

— Moarte!

Elena îl privi uluită pe Damon. Și apoi începu să-și adune toată Puterea, într-un fel care fusese instinctiv și atât de ușor doar cu câteva zile în urmă, când ea era mută și nesupusă gravitației, și care acum i se părea atât de greu și de străin. Spuse, cu hotărâre:

— Dacă nu-i dai drumul... acum... o să te lovesc cu toată Puterea mea.

El râse. Ea nu-l mai văzuse niciodată râzând cu adevărat, nu cum o făcea acum.

— Și te aștepti să bag în seamă Puterea ta minusculă?

— Nu e chiar minusculă.

Elena o evaluează încrâncenată. Nu era mai mult decât Puterea înăscută a oricărei ființe umane — Puterea pe care vampirii o luau de la oameni împreună cu sângele pe care îl beau — dar de când fusese spirit, ea știa cum să o folosească. Și cum să atace cu ea.

— Cred că o s-o simți, Damon. Dă-i drumul — ACUM!

— Oare de ce cred oamenii întotdeauna că volumul vocii va reuși acolo unde logica nu poate? murmură Damon.

Elena își arată Puterea.

Sau cel puțin se pregăti să o facă. Trase aer în piept adânc, așa cum trebuia, își ținu miezul nemișcat și se imagină strângând în mână o minge de foc alb, și pe urmă...

Matt era în picioare. Arăta ca și cum ar fi fost tras în picioare și era ținut acolo ca o marionetă, iar ochii îi lăcrimau fără să vrea, dar era mai bine decât să-l vadă zvârcolindu-se pe jos.

— Imi rămâi datoare, îi spuse Damon Elenei, nonșalant. O să-mi iau răsplata mai târziu. Iar către Matt spuse, pe tonul unui unchi plin de afecțiune, cu unul dintre acele zâmbete fulgerătoare ale lui, de care nu erai niciodată sigur că le-ai văzut: Norocul meu că ești un specimen rezistent, nu?

— Damon.

Elena îl mai văzuse pe Damon în dispoziția lui de hai-să-ne-jucăm-cu-creaturile-mai-slabe, și era cea care îi plăcea cel mai puțin. Dar astăzi era ceva în neregulă, ceva ce nu înțelegea.

— Hai să lămurim lucrurile, spuse ea, în vreme ce simți cum

firișoarele de păr de pe ceafa și brațe i se ridică din nou. De fapt, ce vrei?

Dar el nu-i dădu răspunsul pe care-l aștepta.

— Am fost însărcinat oficial să am grijă de tine. Și am grijă de tine în mod oficial. De altfel, nici nu cred că ar trebui să fii lipsită de protecția și tovarășia mea cât timp e plecat frățiorul meu.

— Pot să mă descurc și singură, spuse sec Elena, fluturând o mână în semn că puteau trece la adevărata problemă.

— Ești o fată foarte drăguță. Elemente periculoase și — un zâmbet fulgerător — neplăcute ar putea să te urmărească. Insist să ai un bodyguard.

— Damon, în clipa asta, cel mai neplăcut element de care trebuie să fii protejată ești tu. Știi bine asta. Care e de fapt problema?

Luminișul... pulsa. Aproape ca și cum era ceva organic, care respira. Elena avea senzația că sub picioarele ei — sub ghetetele vechi și scorojite, de munte, ale lui Meredith — pământul se mișca ușor, ca un uriaș animal adormit, iar copacii erau asemenea unei inimi care bătea.

Pentru cine bătea? Pentru pădure? Erau mai mulți copaci morți decât vii aici. Și putea jura că îl cunoștea suficient de bine pe Damon pentru a ști că nu-i plăceau copacii și nici pădurile.

În momente ca acestea, Elena își dorea să mai aibă aripi. Aripi și cunoaștere — mișcările mâinii, Cuvintele Puterii Albe, focul alb dinlăuntru ei care i-ar fi îngăduit să știe adevărul fără să încerce să-l ghicească, sau care pur și simplu să alunge toate supărările până la Stonehenge.

Se părea că nu rămăsese decât cu atracția tot mai mare a vampirilor față de ea, și cu propria ei minte.

Mintea funcționase bine până acum. Poate că, dacă nu-l lăsa pe Damon să afle cât de înspăimântată era, ar putea să câștige o amânare a execuției pentru ei.

— Damon, îți mulțumesc că ești îngrijorat pentru mine. Acum vrei să mă lași cu Matt o clipă ca să văd dacă mai respiră?

Din spatele ochelarilor Ray-Ban, avu impresia că distinge o fulgerare roșie.

— Într-un fel, mă gândeam că o să spui asta, răspunse Damon. Și, bineînțeles, este dreptul tău de a avea o consolare după ce ai fost părăsită într-un mod atât de perfid. O resuscitare gură-la-gură, de pildă.

Elena simți nevoia să înjure. Răspunse cu grijă:

— Damon, dacă Stefan te-a numit bodyguardul meu, atunci nu se prea poate spune că "m-a părăsit într-un mod perfid", nu-i așa? Nu se poate și una, și...

— Atunci fa-mi un hatâr, da? spuse Damon, cu vocea cuiva care urma să spună Ai grijă sau Nu face nimic din ce n-aș face eu.

Se lăsă tăcerea. Vârtejurile se potoliseră. Mirosul de rășină încălzită de soare în acest loc întunecos o făcea să se simtă lipsită de vlagă, amețită. Pământul era și el cald, iar toate acele de pin păreau aliniată, ca și cum animalul care dormea avea ace drept blană. Elena privi firișoarele de praf răsucindu-se și scânteind ca niște opale în lumina aurie a soarelui. Știa că nu era în cea mai bună formă acum, și nici mintea ei nu era. În cele din urmă, când fu sigură că vocea avea să-i fie calmă, întrebă:

— Ce vrei?

— Un sărut.

22

Bonnie era tulburată și confuză. Era întuneric.

— Bun, se auzi o voce răstită și în același timp calmă. Există două posibile comoții, o rană prin înțepare care are nevoie de injecții antitetanos... și... ei bine, mă tem că trebuie să-ți sedez prietena, Jim. Și pentru asta o să am nevoie de ajutor, dar tu nu ai voie să te miști deloc. Stai întins pe spate, cu ochii închiși.

Bonnie deschise ochii. Își amintea vag că se prăbușise în față pe patul ei. Dar nu era acasă; era încă în casa Saitou, întinsă pe o canapea.

Că de obicei, când se simțea confuză sau îi era frică, o căută pe Meredith. Meredith tocmai venea din bucătărie cu o compresă cu gheață. O puse pe fruntea deja udă a lui Bonnie.

— Doar am leșinat, explică Bonnie, ca și cum și-ar fi dat seama singură. Asta-i tot.

— Știu că leșinat. Ai dat cu capul tău drăguț de podea, răspunse Meredith, și de data asta pe chipul ei se putea citi totul: îngrijorarea și compasiunea și ușurarea erau foarte vizibile; chiar avea lacrimi în ochi. Oh, Bonnie, n-am reușit să te prind la timp. Isobel îmi stătea în drum și rogojinile alea tata mi nu sunt prea groase — și ai fost leșinată aproape jumătate de oră! M-ai speriat.

— Îmi pare rău.

Bonnie își trase cu greu o mână afară din pătura în care părea să fie înfășurată și o strânse pe Meredith de mână. Însemna: solidaritatea feminină de velociraptor e încă în acțiune. Și mai însemna: mulțumesc că îți pasă.

Jim era întins pe o altă canapea, cu o compresă cu gheață la ceafa. Fața lui era alb-verzuie. Încercă să se ridice, dar doctorița Alpert —

fusese vocea ei, aspră și totodată blândă — îl împinse la loc pe canapea.

— Nu trebuie să te mai forțezi, spuse ea. Dar am nevoie de un asistent. Meredith, poți să mă ajuți cu Isobel? Se pare că o să ne cam dea de furcă.

— M-a lovit în ceafa cu o lampă, le avertiză Jim.

— Nu vă întoarceți cu spatele la ea.

— O să avem grijă, spuse doctorița.

— Voi doi stați aici, adăugă Meredith ferm.

Bonnie se uita în ochii lui Meredith. Voia să se ridice să le ajute cu Isobel. Dar Meredith avea acea privire hotărâtă care îți spunea că e mai bine să n-o contrazici.

Imediat ce plecară, Bonnie încercă să se ridice în picioare. Dar în clipa următoare începu să vadă acel vid cenușiu care pulsa și care însemna că avea să leșine din nou.

Se întinse la loc, scrâșnind din dinți.

Un timp destul de lung se auziră bufnituri și strigăte de sus, din camera lui Isobel. Bonnie distingevoa vocea ridicată a doamnei Alpert, și apoi pe cea a lui Isobel, apoi o a treia voce — nu a lui Meredith, care niciodată nu țipa dacă se putea și altfel — care semăna cu vocea lui Isobel, doar că era mai înceată și distorsionată.

În cele din urmă se lăsă tăcerea și Meredith și doamna Alpert apărură ducând între ele trupul moale al lui Isobel. Lui Meredith îi curgea sânge din nas, iar părul scurt și grizonant al doctoriței era ciufulit, dar reușiseră cumva să tragă un tricou pe trupul automutilat al lui Isobel, iar doctorița nu-și pierduse geanta neagră.

— Răniții capabili să umble, rămâneți unde sunteți. Ne întoarcem să vă ajutăm, spuse doctorița în felul ei lapidar.

Apoi doamna Alpert și Meredith mai făcură un drum, pentru a o lua pe bunica lui Isobel.

— Nu-mi place cum arată, spuse scurt doctorița.

Și nici cum îi bate inima. Am putea să-i facem și ei un control.

Un minut mai târziu se întoarseră ca să-i ajute pe Jim și Bonnie să ajungă la SUV-ul doctoriței. Cerul se înnorase și soarele era o minge roșie, nu departe de linia orizontului.

— Vrei să-ți dau ceva pentru durere? Întrebă doctorița, văzând-o pe Bonnie cum se uită la geanta ei neagră.

Isobel era în spate, unde scaunele fuseseră rabatate.

Meredith și Jim stăteau pe cele două scaune în fața ei, cu bunica Saitou între ei, iar Bonnie — la insistențele lui Meredith — era în față, lângă doctorița.

— Aăă, nu, e-n regulă, spuse Bonnie.

De fapt, se întreba dacă spitalul o putea vindeca pe Isobel de

infecție mai bine decât ar putea com- presele cu ierburi ale doamnei Flowers.

Dar deși capul îi zvâcnea și o dureau și simțea cum pe frunte îi crește un cucui mare cât un ou, voia să-și păstreze mintea limpede. Era ceva care o sâcâia, un fel de vis pe care îl avusese în timpul în care Meredith spusese că-și pierduse cunoștința.

Oare ce era?

— Bun atunci. V-ați pus centurile? Am plecat. SUV-ul demară din fața casei Saitou.

— Jim, continuă doctorița, ai spus că Isobel are o soră de trei ani care doarme în camera ei sus, așa că am chemat-o pe nepoata mea Jayneela să vină să stea cu ea. Cel puțin o să fie cineva în casă.

Bonnie se răsuci să se uite la Meredith. Izbucniră amândouă în același timp:

— Oh, nu! Nu poate să intre! Mai ales în camera lui Isobel! Vă rog, trebuie să..., balmăji Bonnie.

— Nu sunt deloc sigură că e o idee bună, spuse Meredith, la fel de repede dar mult mai coerent. Doar dacă stă departe de camera aia, și poate mai are pe cineva cu ea — un băiat ar fi bine.

— Un băiat? Doctorița Alpert era nedumerită, dar combinația dintre disperarea lui Bonnie și sinceritatea lui Meredith păru să o convingă. Păi, Tyrone, nepotul meu, se uita la televizor când am plecat de-acasă. O să încerc să dau de el.

— Uau! exclamă fără să vrea Bonnie. Asta e acel Tyrone care e atacant în echipa de fotbal de anul viitor, nu? Am auzit că i se spune Tyre-minator.

— Ei, hai să zicem că eu cred că o s-o poată apăra pe Jayneela, spuse doctorița Alpert după ce vorbi la telefon cu nepotul ei. Dar noi suntem cei cu fata... ăăă... supraexcitată în mașină cu noi. Din felul în care s-a împotrivit sedativului, aș zice că și ea e un "terminator" pe cinste.

Telefonul mobil al lui Meredith scoase sunetul pentru numerele pe care nu le avea în memorie, apoi anunță: "Aveți un apel de la doamna T. Flowers. Preluati..." În clipa următoare, Meredith apăsa pe butonul vorbește.

— Doamnă Flowers?

Zgomotul motorului îi împiedică pe Bonnie și ceilalți să audă ce spunea doamna Flowers, așa că Bonnie începu din nou să se concentreze pe două lucruri: ce știa ea despre "victimele" "vrăjitoarelor" din Salem, și ce fusese acel gând răzleț pe care îl avusese în vreme ce zăcea înconștientă.

Dar uită de toate în clipa în care Meredith își puse jos telefonul.

— Ce e? Ce? Ce?

Bonnie nu vedea prea bine fața lui Meredith în amurg, dar părea palidă, iar când vorbi, și vocea îi suna într-un fel palidă.

— Doamna Flowers lucra puțin în grădină și voia să intre în casă, când a observat că era ceva în tufișurile ei de begonii. A zis că era ca și cum cineva încercase să îndese ceva jos, între tufiș și un zid, dar se înțepenise o bucată de material.

Bonnie simți că i se taie respirația.

— Ce era?

— Era o geantă de pânză, plină cu haine și pantofi. Ghete. Cămăși. Pantaloni. Toate ale lui Stefan.

Bonnie scoase un țipăt care o făcu pe doctoriță să răsucească speriată volanul, apoi își reveni, și partea din spate a SUV-ului oscilă.

— Oh, Doamne, oh, Doamne — nu aplecat!

— Oh, ba cred că a plecat. Doar că nu din proprie voință, spuse Meredith încruntată.

— Damon, icni Bonnie și se prăbuși la loc în scaun, și ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i alunece pe obraz. Și eu, care am vrut să cred...

— Te doare mai rău capul? întrebă doamna Alpert, ignorând cu tact conversația care nu o indusese și pe ea.

— Nu... de fapt, da, recunosc Bonnie.

— Uite, deschide-mi geanta și lasă-mă să mă uit în era. Am tot felul de pastile... bun, asta e. A văzut cineva o sticlă de apă pe aici?

Jim întinse cu o mână moale o sticlă.

— Mersi, spuse Bonnie, luând pastila micuță cu o înghițitură mare de apă.

Trebuia să scape de durerea de cap. Dacă Damon l-a răpit pe Stefan, atunci ar trebui ca ea să-l cheme pe el, nu? Dumnezeu știe unde o să ajungă Stefan de data asta. De ce nici unul dintre ei nu s-a gândit și la posibilitatea asta?

Ei bine, mai întâi, pentru că se presupunea că noul Stefan era foarte puternic, și în al doilea, din cauza acelei note din jurnalul Elenei.

— Asta e! exclamă, surprinzându-se chiar și pe sine.

Totul îi revenea acum în minte, tot ce ea și Matt vorbiseră...

— Meredith! spuse, fără să ia în seamă privirea piezișă pe care i-o aruncă doctorița. Când eram inconștientă, am vorbit cu Matt. Și el era inconștient.

— Era rănit?

— Oh, Doamne, da. Damon trebuie să fi făcut ceva îngrozitor. Dar a spus să ignore asta, că de când văzuse biletul lăsat de Stefan Elenei îl tot sâcâise ceva. Ceva despre Stefan care l-a întrebat pe

profesorul de engleză anul trecut cum se scrie judecată. Și tot îmi spunea: Caută în fișierul de siguranță. Caută în fișierul de siguranță... înainte să o facă Damon.

Se uită lung la chipul întunecat al lui Meredith, dându-și seama că, în vreme ce mașina încetineea la o intersecție, doctorița și Jim se holbau la ea. Tactul are și el limitele lui.

Vocea lui Meredith rupsese tăcerea.

— Doamnă Alpert, spuse. O să vă rog ceva.

Dacă o luați aici la stânga și pe urmă cotiți pe Laurel Street și apoi mai mergeți cinci minute până la Pădurea Veche, n-o să ocoliți prea mult. Dar asta o să mă ducă pe mine aproape de pensiunea unde se află computerul despre care vorbește Bonnie. Poate credeți că am înnebunit, dar trebuie neapărat să ajung la computerul acela.

— Știu că nu ai înnebunit; așa fi observat-o până acum. Doctorița râse fără veselie. Și am auzit câte ceva despre tânăra Bonnie... nimic rău, credeți-mă, dar puțin cam greu de crezut. După tot ce am văzut azi, cred că încep să-mi schimb părerea despre cele auzite. Doctorița coti brusc la stânga, murmurând: Cineva a scos indicatorul cu "stop" și de pe drumul ăsta. Apoi continuă, către Meredith: Pot să fac ce vrei. Te-aș duce până la vechea pensiune...

— Nu! Asta ar fi mult prea periculos!

— ...dar trebuie să ajung cu Isobel la spital cât de repede posibil. Ca să nu mai vorbesc de Jim. Cred că are într-adevăr o comoție. Iar Bonnie...

— Bonnie, spuse Bonnie, rostind distinct fiecare cuvânt, merge și ea la pensiune.

— Nu, Bonnie! O să fug, Bonnie, înțelegi? Am de gând să fug cât de repede pot — și nu pot să te las să mă ții pe loc.

Vocea lui Meredith era aspră.

— N-o să te țin, jur. Tu o iei înainte și fugi. O să fug și eu. Acum nu mă mai doare capul. Dacă trebuie să mă lași în urmă, tu continuă să alergi. O să vin după tine.

Meredith deschise gura, apoi o închise la loc. Probabil că pe fața ei era ceva care îi spunea lui Meredith că orice argument ar fi fost inutil, își zise

Bonnie. Pentru că ăsta era adevărul.

— Am ajuns, spuse doctorița câteva minute mai târziu. Colțul lui Laurel Street cu drumul din Pădurea Veche. Scoase o lanternă mică din geanta ei neagră și o aprinse, uitându-se în ochii lui Bonnie, câte unul pe rând. Ei, tot nu pari să ai o comoție. Dar știi, Bonnie, părerea mea de doctor e că nu ar trebui să fugi nicăieri. Nu te pot forța să iei un medicament dacă nu vrei. Dar pot să te forțez să iei asta. Ii întinse lui Bonnie lanterna. Succes.

— Mulțumim pentru tot, spuse Bonnie, așezându-și pentru o clipă mâna ei palidă pe mâna cafeniu-închis, cu degete lungi, a doctoriței. Aveți și dumneavoastră grijă — la copacii căzuți, la Isobel și la ceva roșu în mijlocul drumului.

— Bonnie, eu plec.

Meredith coborâse deja din SUV.

— Și încuiați ușile! Și nu ieșiți din mașină decât după ce v-ați îndepărtat de pădure! spuse Bonnie, sărind afară lângă Meredith.

Și apoi o luară la fugă. Bineînțeles, tot ce spusese Bonnie despre Meredith care avea să fugă înaintea ei, lăsând-o în urmă, era o prostie, și o știa amândouă. Meredith o apucă de mână pe Bonnie imediat ce aceasta coborî pe pământ și începu să fugă ca un ogar, târând-o pe Bonnie după ea, uneori pârând să o salte peste gropile din drum.

Lui Bonnie nu trebuia să i se spună cât de importantă era viteza. Își dori cu disperare să fi avut o mașină. Își dori o mulțime de lucruri, în primul rând ca doamna Flowers să fi locuit în mijlocul orașului și nu aici departe, în sălbăticie.

În cele din urmă, așa cum prevăzuse Meredith, se simți epuizată și palma ei era atât de transpirată, încât alunecă din mâna lui Meredith. Se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete răsuflarea.

— Bonnie! Șterge-ți mâna! Trebuie să fugim!

— Lasă-mă... doar... un... minut...

— Nu avem un minut! Nu-1 auzii Haide!

— Trebuie... să-mi... trag... sufletul...

— Bonnie, uită-te în spatele tău. Și nu țipa! Bonnie se uită în spatele ei, țipă, și apoi descoperi

Că nu era deloc epuizată. O luă la fugă, apucând-o pe Meredith de mână.

Îl auzea acum, în ciuda răsuflării ei șuierate și a bubuiturilor din urechi. Era un sunet de insectă, nu un bâzâit, dar un sunet pe care creierul ei lipea eticheta de insectă. Suna ca zgomotul pe care îl face elicea unui elicopter, doar că mult mai ascuțit, ca și cum un elicopter ar putea avea tentacule de insectă în loc de elice. Cu aceea singură privire, văzuse o masă cenușie imensă de tentacule terminate cu capete — și toate capetele aveau gurile deschise pentru a-și arăta cercurile de dinți albi și ascuțiți.

Se chinui să aprindă lanterna. Se întuneca și habar n-avea cât mai era până răsărea luna. Tot ce știa era că totul părea mai întunecat din cauza copacilor și că ei erau pe urmele ei și ale lui Meredith.

Malachi.

Zgomotul tentaculelor care plesneau aerul era mult mai puternic

acum. Mult mai aproape. Bonnie nu voia să se întoarcă și să vadă sursa lui. Sunetul îi împingea trupul dincolo de toate limitele lui normale. În cap îi răsunau întruna cuvintele lui Matt: Ca și cum mi-aș fi băgat mâna într-un tocător de gunoarie și l-aș fi pornit. Ca și cum mi-aș fii băgat mâna într-un tocător de gunoarie și l-aș fi pornit...

Mâna ei și mâna lui Meredith erau din nou ude de transpirație. Iar masa cenușie în mod clar le ajungea din urmă. Acum era doar la jumătate din distanța la care se aflase la început, iar zgomotul bicelor devenea tot mai ascuțit.

În același timp, Bonnie își simți picioarele de cauciuc. Literal. Nu-și mai simțea genunchii. Iar acum erau ca un cauciuc care se transformă în gelatină...

Vâjvâjvâjvâjvâââââj...

Era sunetul unuia dintre ei, mai aproape decât ceilalți. Mai aproape, tot mai aproape, și apoi apărură în fața lor, cu gura deschisă într-un oval cu dinți de jur împrejur.

Exact cum spusese Matt. Bonnie nu mai avea suflu să țipe. Dar simțea nevoia să țipe. Creatura fără cap, fără ochi și fără trăsături — doar acea gură oribilă — ajunsese înaintea lor și acum venea drept spre ea. Iar răspunsul ei automat — să încerce să o îndepărteze cu mâinile — o putea costa un braț. Oh, Doamne, se repezea la fața ei...

Uite pensiunea, spuse icnit Meredith, trăgând-o atât de tare, încât o înălță în aer. Aleargă!

Bonnie se lăsă în jos chiar în clipa în care malachul încercă să se izbească în ea. Imediat simți tentaculele făcând plici plici în părul ei. Se trase brusc înapoi și se împiedică, iar mâna ei se smulse dintr-a lui Meredith. Picioarele ei voiau să se îndoie sub ea. Toată ființa ei voia să țipe.

— Oh, Doamne, Meredith, m-a prins! Fugi! Nu- i lăsa să te prindă!

În fața ei, pensiunea era luminată ca un hotel. De obicei era întunecată, poate doar cu excepția ferestrei lui Stefan și a încă uneia. Dar acum strălucea asemeni unei geme, la care nu putea ajunge.

— Bonnie, închide ochii!

Meredith nu o părăsise. Era încă acolo. Bonnie simțea tentaculele ca niște cârcei atingându-i ușor urechea, mângâindu-i ușor fruntea udă de sudoare întinzându-se către fața ei, către gât... Suspină.

Și apoi se auzi o lovitură puternică, amestecată cu un zgomot ca de pepene copt care pocnește, și Bonnie simți ceva umed pe spatele ei. Deschise ochii. Meredith tocmai lăsa să cadă o creangă groasă pe care o ținuse ca pe o bătă de baseball. Tentaculele deja alunecau în jos din părul lui Bonnie.

Bonnie nu voi să se uite la mizeria din spatele ei.

— Meredith, tu...

— Haide... fugi!

Și Bonnie fugea din nou. De-a lungul aleii cu pietriș din fața pensiunii, de-a lungul cărării până la ușă. Și acolo, în prag, stătea doamna Flowers, cu o lampă veche cu kerosen în mână.

— Intrați, intrați, spuse ea, și când Meredith și Bonnie alunecară înăuntru și se opriră, gâfâind cu respirația tăiată, trânti ușa cu putere în spatele lor.

În clipa următoare auziră sunetul. Era ca zgomotul pe care îl făcuse creanga — o lovitură puternică, plus o trosnitură, doar că mult mai tare, și repetată de multe ori, ca floricelele care pocnesc.

Bonnie tremura când își luă mâinile de la urechi și se lăsă în jos pe covorașul de lângă ușă.

— Ce Dumnezeu ați făcut, fetelor? întrebă

doamna Flowers, uitându-se la fruntea lui Bonnie, la nasul umflat al lui Meredith, și văzând starea lor generală de epuizare.

— E prea mult... de explicat, reuși să spună Meredith. Bonnie! Poți să te așezi... sus.

Intr-un fel sau altul, Bonnie reuși să urce în camera lui Stefan. Meredith se duse imediat la computer și îl deschise, prăbușindu-se pe scaunul din fața lui. Bonnie își folosi ultimul strop de energie ca să-și scoată tricoul. Spatele lui era pătat de zeama acelei insecte fără nume. Făcu tricoul ghemotoc și îl aruncă într-un colț.

Apoi se prăvăli pe patul lui Stefan.

— Ce-a spus Matt, mai exact? întrebă Meredith, care începuse să-și recapete răsufarea.

— A spus: Uitați-vă în fișierul de siguranță... sau Căutați în fișierul de siguranță, sau ceva de genul ăsta. Meredith, capul meu... nu funcționează prea bine.

— Okay. Stai liniștită. Te-ai descurcat grozav.

— M-am descurcat pentru că m-ai salvat tu.

Mulțumesc... din nou...

— Nu-ți face griji. Dar nu înțeleg, adăugă Meredith vorbind cu sine. Există un fișier de siguranță al biletului în același director, dar e la fel. Nu înțeleg ce voia Matt.

— Poate era confuz, spuse Bonnie fără tragere de inimă. Poate că doar avea dureri și nu mai gândea.

— Fișier de siguranță, fișier de siguranță... stai puțin! Nu se salvează în Word automat un fișier de siguranță într-un loc ciudat, ceva de genul directorul administratorului sau în altă parte? Meredith dădea repede clic prin directoare. Apoi spuse pe un ton dezamăgit: Nu, nu e nimic aici.

Se rezemă de spătar, răsufând scurt. Bonnie știa că Meredith se

gândea. Fuga lor lungă și disperată prin pericole nu putea fi inutilă. Nu putea.

Apoi, încet, Meredith spuse:

— Există o mulțime de fișiere temporare aici pentru un singur bilețel.

— Ce e un fișier temporar?

— E doar o stocare temporară pentru fișierul tău în timp ce lucrezi la el. Dar de obicei arată ca o aiureală.

Se auziră din nou clic-uri.

— Dar trebuie să verific tot — oh!

Se întrerupse. Se opriră și clic-urile.

Și apoi se lăsă tăcerea.

— Ce e? întrebă îngrijorată Bonnie.

Din nou tăcere.

— Meredith! Vorbește cu mine! Ai găsit un fișier de.

Meredith nu spuse nimic. Ca și cum nici nu o auzise. Citea ceva, cu ceea ce părea o fascinație îngrozită.

23

Un frison rece, un fior abia simțit, alunecă pe spatele Elenei. Damon nu cerea săruturi. Asta nu era în regulă.

— Nu, șopti ea.

— Doar unul.

— Nu vreau să te sărut, Damon.

— Nu pe mine. Pe el. Damon sublinie acel "el" cu un semn din cap către Matt. Un sărut între tine și fostul tău cavalier.

Matt deschise brusc ochii și cuvintele ieșiră exploziv, înainte ca Elena să poată spune ceva:

— Ce vrei?

— Ți-ar plăcea.

Vocea lui Damon coborâse, căpătând cele mai moi și mai insinuante tonuri.

— Ți-ar plăcea să o săruți. Și nu e nimeni care să te poată opri.

— Damon.

Matt se chinui să se ridice din brațele Elenei. Părea să-și fi revenit aproape pe deplin, sau cel puțin optzeci la sută, dar Elena îi auzea inima bătând cu greutate. Elena se întrebă cât timp se prefăcuse inconștient pentru a avea posibilitatea de a-și recăpăta puterile.

— Ultimul lucru pe care îl știu e că încercai să mă omori. Asta nu mă face să cred că îmi vrei binele. În al doilea rând, oamenii nu sărută fetele doar pentru că sunt drăguțe sau pentru că prietenul lor

își ia o zi liberă.

— Nu fac așa? Damon ridică surprins o sprânceană. Eu o fac.

Matt doar clătină din cap, amețit. Părea să încerce să se concentreze doar asupra unei singure idei.

— Nu vrei să-ți muți mașina ca să putem pleca? Elena se simțea ca și cum îl privea de Matt de undeva de foarte departe; și ca și cum el era închis într-o cușcă împreună cu un tigru, dar nu o știa. Luminișul devenise un loc foarte frumos, sălbatic și foarte periculos, și nici lucrul acesta nu-l știa Matt. Și pe urmă, își spuse ea îngrijorată, el se forțează să se ridice. Trebuie să plecăm — și repede, înainte ca

Damon să-i mai facă și altceva.

Dar care era adevăratul drum de ieșire? Care era adevărata intenție a lui Damon?

— Puteți pleca, spuse Damon. Imediat ce ea te sărută. Sau o săruți tu pe ea, adăugă, de parcă ar fi făcut o concesie.

Incet, ca și cum și-ar fi dat seama ce urma să însemne asta, Matt se uită la Elena și apoi înapoi la Damon. Elena încercă să comunice în tăcere cu el, dar Matt nu avea dispoziția necesară. Acesta îl privi pe Damon în ochi și-i spuse:

— Nici gând.

Înălțând din umeri, ca și cum ar fi spus: eu am făcut tot ce-am putut, Damon ridică ramura de pin...

Nu, strigă Elena. Damon, o s-o fac eu.

Damon zâmbi pentru o clipă, arătându-și zâmbetul lui special, până când Elena își întoarse privirea și se duse la Matt. Fața lui era încă palidă și rece. Elena își lipi obrazul de al lui și-i spuse aproape auzit în ureche:

— Matt, am mai avut de-a face cu Damon și până acum. Și nu poți să-l înfrunți. Hai să-i jucăm jocul — deocamdată. Pe urmă poate reușim să plecăm. Și apoi se forță să-i spună: Pentru mine? Te rog!

Adevărul era că ea știa prea multe despre bărbații încăpățânați. Prea multe despre cum să-i manipulezi. Era ceva ce ajunsese să urască, dar în momentul acesta era prea ocupată să se gândească la niște căi de a-i salva viața lui Matt pentru a-și mai bate capul cu etica preșării lui.

Își dori ca în locul lui Matt să se afle Meredith sau Bonnie. Nu că ar fi dorit cuiva o asemenea durere, dar Meredith ar veni cu Planurile C și D în clipa în care Elena ar fi propus Planul A sau B. Iar Bonnie ar fi ridicat deja spre Damon ochii ei căprui, înotând în lacrimi, gata să topească orice inimă...

Brusc, Elena se gândi la acea fulgerare roșie pe care o zărise în

spatele ochelarilor negri ai lui Damon și se răzgândi. Nu era convinsă că ar fi vrut ca Bonnie să se afle acum în preajma lui Damon.

Dintre toți băieții pe care îi cunoștea, Damon fusese singurul pe care Elena nu-l putea îngenunchea.

Oh, Matt era încăpățânat, iar Stefan putea fi uneori imposibil. Dar amândoi aveau niște butoane colorate undeva înăuntrul lor pe care scria APASA, și nu trebuia decât să te joci puțin cu mecanismul — ei, uneori puțin mai mult — și până la urmă chiar și cel mai încăpățânat tip putea fi stăpânit.

Cu excepția unuia singur...

— Gata, copilași, pauza s-a terminat.

Elena simți cum Matt este smuls din brațele ei și ridicat — nu știa ce-l trăsese în sus, dar acum stătea în picioare. Ceva îl susținea, și ea știa că nu erau mușchii lui.

— Deci unde eram? Damon se plimba încoace și-ncolo, cu ramura de pin în mâna dreaptă, lovind-o ușor de palma stângă. Oh, așa e — o spuse ca și cum făcuse o mare descoperire — fata și viteazul cavalier urmează să se sărute.

În camera lui Stefan, Bonnie spuse:

— Pentru ultima oară, Meredith, ai găsit sau nu un fișier de siguranță?

— Nu, răspuse Meredith cu o voce egală. Dar chiar în clipa în care Bonnie voia să se prăbușească la loc pe pat, Meredith adăugă: Am găsit un bilet cu totul diferit. De fapt, o scrisoare.

— Un bilet diferit? Ce spune?

Poți să te ridici? Știi, cred că ar fi mai bine să te uiți.

Bonnie, care de-abia își recăpătase cât de cât răsufierea, reuși să șontăcăie până la computer.

Citi documentul de pe ecran — complet, în afară de ceea ce păreau să fie ultimele cuvinte, și icni.

— Damon i-a făcut ceva lui Stefan! spuse ea, și simți cum inima i se prăbușește, grea ca plumbul, urmată de toate organele interne.

Așadar, Elena se înșelase. Damon era malefic, întru totul. În clipa asta, Stefan ar putea fi chiar...

— Mort, spuse Meredith, mintea ei urmând în mod clar firul gândurilor lui Bonnie.

Își ridică privirea întunecată către Bonnie.

Bonnie știa că și ochii ei erau plini de lacrimi.

— Cât a trecut, întrebă Meredith, de când i-ai sunat pe Elena și Matt?

— Nu știu; nu știu cât era ceasul. Dar am sunat de două ori după ce am plecat de la Caroline și o dată acasă la Isobel, și când am

încercat după aceea, am primit mesajul că e plină căsuța poștală sau că nu se poate face legătura.

— Asta-i cam ceea ce am auzit și eu. Dacă s-au apropiat de Pădurea Veche — ei, știi ce se întâmplă acolo cu recepția.

— Iar acum, chiar dacă au ieșit din pădure, nu le putem lăsa un mesaj pentru că le-am umplut căsuța vocală...

— E-mail, spuse Meredith. Būnul și bătrānul e-mail; îl putem folosi ca să-i trimitem Elenei un mesaj.

— Da! Bonnie lovi aerul cu pūnful strāns. Apoi se dezumflă. Ezită o clipă, și pe urmă șopti: Nu. În minte îi rāsūnau cuvinte din adevāratul bilet al lui Ștefan: Eu mă încred în dorința instinctivă a lui Matt de a te proteja, în judecata lui Meredith și în intuiția lui Bonnie. Spune-le să nu uite asta.

— Nu poți să-i spui ce a făcut Damon, spuse ea, chiar în clipa în care Meredith începuse să scrie repede. Probabil că deja știe — iar dacă nu știe, asta o să creeze și mai multe probleme. E cu Damon.

— Matt ți-a spus asta?

— Nu. Dar Matt era înnebunit de durere.

— Nu putea să fie din cauza... insectelor ālora? Meredith se uită la glezna ei, unde pe pielea netedă, Māslinie, încă se vedeau câteva urme roșii de tentacule.

Putea să fie, dar nu era. Nu se simțea nici ca și cum ar fi fost copacii. Era doar... pură durere. Și nu-mi dau seama prea bine cum de știu, dar știu că Damon e cel care face asta. Pur și simplu... știu.

Vāzu ochii lui Meredith privind fix într-un punct și înțelese că și ea se gāndea la cuvintele lui Ștefan.

— Ei bine, judecata mea spune să mă încred în tine, zise ea. Apropo, Ștefan scrie "judecată", adăugă ea. Damon scrie cu z, probabil sub influența limbii italiene. Asta trebuie să-l fi sēcāit pe Matt.

— Ca și cum Ștefan chiar ar fi putut să o lase singurā pe Elena cu tot ce se petrece acum, spuse indignatā Bonnie.

— Ei bine, Damon ne-a pęcālīt pe toți și ne-a făcut să o credem, sublinie Meredith.

Meredith avea obiceiul să sublinieze astfel lucrurile.

Deodată Bonnie tresări.

— Mā întreb dacă a furat banii, spuse ea.

— Mā îndoiesc, dar hai să ne uităm. Meredith trase deoparte balansoarul și spuse: Dă-mi un umeraș.

Bonnie luă unul din dulap și în același timp trase și un tricou de-al Elenei pentru a și-l pune pe ea. Era prea mare, căci era tricoul lui Meredith pe care i-l dāruise Elenei, dar cel puțin îi ținea de cald.

Meredith încerca să desprindă cu capătul de sārma îndoit al

umerașului scândura despre care vorbise Stefan. Chiar în clipa în care reuși să o salte puțin, se auzi un ciocănit la ușa deschisă. Cele două fete tresăriră.

— Sunt doar eu, spuse vocea doamnei Flowers din spatele unei genți mari de pânză și a unei tăvi pline de bandaje, câni, sendvișuri, și niște punguțe de tifon puternic mirositoare asemănătoare cu cele pe care le folosisese pe brațul lui Matt.

Bonnie și Meredith se priviră și apoi Meredith spuse:

— Intrați să vă ajutăm.

Bonnie deja lua tava de la doamna Flowers, care lăsă pe podea geanta de pânză. Meredith continuă să tragă în sus de scândură.

— Mâncare! spuse Bonnie recunoscătoare.

— Da, sendvișuri cu carne de curcan și roșii. Serviți-vă. îmi pare rău că a durat atâta, dar nu poți grăbi o cataplasma, spuse doamna Flowers. Mi-aduc aminte, cu mult timp în urmă, cum fratele meu spune mereu... oh, Dumnezeu!

Se holba la locul unde fusese scândura din podea. O gaură considerabilă era plină de bancnote de o sută de dolari, împachetate frumos și purtând încă banderolele de la bancă.

— Uău, făcu Bonnie. N-am mai văzut niciodată atâția bani!

— Da.

Doamna Flowers se întoarse și începu să împartă câni de cacao și endvișuri. Bonnie mușcă flămândă dintr-un sendviș.

— Pe vremuri, continuă doamna Flowers, oame- nii obișnuiau să pună diverse lucruri în spatele unor cărămizi desprinse din sobă. Dar îmi dau seama că tânărul nostru avea nevoie de mai mult spațiu.

— Mulțumim pentru cacao și sendvișuri, spuse Meredith după câteva minute în care înghițise în tăcere, în același timp lucrând la computer. Dar dacă vreți să ne tratați pentru vânătăi, julituri și altele asemenea... ei bine, mă tem că nu putem întârzia.

— Ei, haideți. Doamna Flowers luă o compresă micuță care lui Bonnie i se părea că miroase a ceai și o lipi pe nasul lui Meredith. Asta o să-l dezumfle în câteva minute. Iar tu, Bonnie — ia-o pe cea care e pentru cucuiul ăla din fruntea ta.

Din nou, privirile lui Meredith și Bonnie se întâlniră. Bonnie spuse:

— Ei, dacă durează doar câteva minute... oricum, nici nu știi ce urmează să facem.

Privi din nou cataplasmele și alese una rotundă care mirosea a flori și mosc pe care să și-o pună pe frunte.

— Exact cea care trebuia, spuse doamna Flowers fără să se întoarcă să se uite. Și, bineînțeles, cea lungă și îngustă e pentru glezna lui Meredith.

Meredith luă ultima gură de cacao din cana ei, apoi întinse mâna pentru a-și atinge ușor una din urmele roșii de pe gleznă.

— E-n regulă..., începu ea, dar doamna Flowers o întrerupse:

— O să ai nevoie de glezna aia la capacitatea ei deplină când o să mergem.

— Când o să mergem? Repetă Meredith, holbându-se la ea.

— În Pădurea Veche, o lămuri doamna Flowers. Să-i găsim pe prietenii voștri.

Meredith păru îngrozită.

— Dacă Elena și Matt sunt în Pădurea Veche, atunci sunt de acord: noi trebuie să mergem să-i căutăm. Dar dumneavoastră nu puteți merge, doamnă lowers! Și oricum, nu știm unde se află.

Doamna Flowers bău din ceașca de cacao din mâna ei, uitându-se gânditoare la singura fereastră care nu avea oblonul tras. Pentru o clipă, Meredith crezu că nu o auzise sau că nu voia să răspundă.

Apoi doamna Flowers spuse încet:

— Aș zice că voi toți credeți că sunt doar o bă- trână țicnită care nu e niciodată de găsit când apar necazuri.

— N-am crede niciodată așa ceva, spuse Bonnie cu sinceritate, dar gândindu-se că în ultimele două zile aflaseră mai multe lucruri despre doamna Flowers decât în cele nouă luni de când se mutase Ștefan aici.

Înainte de asta, tot ce auzise ea fuseseră niște zvonuri sau povești cu fantome despre bătrâna nebună de la pensiune. Le auzise dintotdeauna.

Doamna Flowers zâmbi.

— Nu e ușor să ai Puterea și să nu fii niciodată crezută atunci când o folosești. Și pe urmă, am trăit atât de mult — și oamenilor nu le place asta. Îi îngrijorează. Încep să inventeze zvonuri și povești cu fantome...

Bonnie simți cum ochii i se fac mari și rotunzi. Doamna Flowers doar zâmbi din nou și încuviință ușor din cap.

— A fost o adevărată plăcere să am un tânăr politicoș în casă, spuse ea, luând cataplasma lungă de pe tavă și înfășurând-o în jurul gleznei lui Meredith. Desigur, a trebuit să trec peste propriile mele prejudecăți. Scumpa mea mămuică spunea întotdeauna că dacă păstrez casa, s-ar putea să fiu nevoită să iau chiriași, și să am grijă să nu primesc străini. Și pe urmă, desigur, tânărul este și vampir...

Bonnie fu cât pe-acum să stropească toată camera cu cacao. Se îneacă și apoi nu se mai putu opri din tuse. Meredith avea chipul lipsit total de expresie.

— ...dar după o vreme am ajuns să-l cunosc mai bine și să-i înțeleg problemele, continuă doamna Flowers, ignorând criza de tuse

a lui Bonnie. Și acum, fata blondă e și ea implicată... biata de ea. De multe ori vorbesc cu mămuca — din nou accentul pe a doua silabă — despre asta.

— Câți ani are mama dumneavoastră? Întrebă Meredith.

Tonul ei exprima o curiozitate politicoasă, dar ochii cunoscători ai lui Bonnie detectau în expresia ei o fascinație ușor morbidă.

— Oh, a murit la începutul secolului.

Urmă o pauză, apoi Meredith își reveni.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. Trebuie să fi trăit atâția...

— Ar fi trebuit să spun: la începutul secolului trecut. Adică în 1901.

De data asta, Meredith fu cea care se înecă. Dar mai puțin zgomotos decât Bonnie.

Privirea blândă a doamnei Flowers se întorsese către fete.

— Am fost medium la viața mea. Știți, în spectacolele de vodevil. E atât de greu să intri în transă în fața atâtor oameni. Dar da, chiar sunt o Vrajitoare Albă. Am Puterea. Și acum, dacă v-ați terminat cacaua, cred că e timpul să mergem în Pădurea Veche ca să-i găsim pe prietenii voștri. Chiar dacă e vară, dragele mele, ar trebui să vă îmbrăcați amândouă gros, adăugă ea. Eu am făcut-o.

24

Un pupat ușor pe buze nu avea să îl mulțumească pe Damon, își spuse Elena. Pe de altă parte, Matt va avea nevoie de multă seducție pentru a ceda. Din fericire, Elena descifrase codul Matt Honeycutt cu multă vreme în urmă. Și avea de gând să folosească, fără urmă de remușcare, tot ce aflase asupra trupului lui slăbit și vulnerabil.

Dar Matt putea să fie mult prea încăpățânat pentru binele lui. Ii îngădui Eleni să-și lipească buzele moi de ale lui, îi îngădui să îl cuprindă cu brațele. Dar când Elena încercă să facă lucrurile care îi plăceau lui cel mai mult — ca de pildă să-și treacă unghiile peste spatele lui, sau să-i atingă cu vârful limbii buzele strânse — el își încleștă dinții. Nu voi să o ia în brațe.

Elena îi dădu drumul și oftă. Apoi simți o senzație supărătoare între omoplați, ca și cum era privită, doar că de o sută de ori mai puternică. Se uită înapoi și îl văzu pe Damon stând la distanță, cu ramura lui de pin de Virginia, dar Elena nu remarcă nimic deosebit. Se mai întoarse o dată — și trebui să-și bage pumnul în gură ca să nu țipe.

Damon se afla acolo, chiar în spatele ei; atât de aproape încât erau mai puțin de două degete între pieptul ei și al lui. Nu-și dădea seama

cum de brațul ei nu-l lovise. Răsucindu-se, rămase practic prinsă între cele două trupuri de bărbați.

Dar cum făcuse el asta? Nu avusese timp să acopere distanța din luminiiș între locul unde se aflase prima dată și locul unde se afla acum, la două degete în spatele ei, în secunda în care ea privise în altă parte. Și nici nu se auzise nici un sunet când el pășise peste acele de pin către ei; la fel ca Ferrariul galben, era pur și simplu acolo.

Elena își înghiți țipătul care încerca disperat să-i iasă din plămâni și se chinui să respire. Își simțea trupul înțepenit de frică. În spatele ei, Matt tremura ușor. Damon se aplecă puțin către ea, și tot ce simțea ea era mirosul dulce al rășinii de pin.

Ceva nu e în regulă cu el. Ceva nu e în regulă.

— Știi ceva? spuse Damon, aplecându-se și mai mult, încât Elena trebui să se lase pe spate către Matt, astfel încât, chiar lipită de trupul tremurător al lui Matt, privea direct în ochelarii Ray-Ban de la o distanță de cinci centimetri. Asta îți aduce nota 5 minus.

Acum Elena tremura la fel ca și Matt. Dar trebuia să se stăpânească, trebuia să înfrunte direct această agresiune. Cu cât ea și Matt erau mai pasivi, cu atât avea Damon mai mult timp de gândire.

Mintea Elenei căuta febril un plan. Poate că nu ne poate citi mințile, își spuse ea, dar cu siguranță își poate da seama dacă spunem sau nu adevărul.

Asta e ceva normal pentru un vampir care se hrănește cu sânge omenesc. Cum ne putem folosi de asta? Ce putem face?

— Ala a fost un sărut de salut, spuse ea cu îndrăzneală. Ca să identifici persoana cu care te-ai întâlnit, pentru ca pe urmă să o recunoști întotdeauna. Chiar și... chiar și hamsterii de prerie fac asta. Acum... te rog... ne putem mișca puțin, Damon? Mă simt cam înghesuită.

Și asta e o poziție mult prea provocatoare, adăugă ea în minte. Pentru toată lumea de aici.

— Încă o șansă, spuse Damon, și de data asta nu zâmbi. Vreau să văd un sărut — un sărut adevărat

— Între voi. Altfel...

Elena se răsuci în spațiul îngust. Ochii ei căutară privirea lui Matt. În definitiv, fuseseră iubiți o bună bucată de vreme anul trecut. Elena văzu privirea din ochii albaștri ai lui Matt: voia să o sărute, atât cât putea el să vrea ceva după acea durere. Și își dădea seama că ea trebuise să treacă prin toată acele manevre complicate pentru a-l salva pe el de Damon.

Intr-un fel sau altul, o să scăpăm din asta, îi transmise mental Elena. Acum, vrei să cooperezi? Unii băieți nu aveau butoane în acea zonă a senzațiilor egoiste din mintea lor. Unii, ca Matt de pildă,

aveau butoane pe care scria ONOARE sau VINOVĂȚIE.

Acum Matt rămase nemișcat când ea îi cuprinse fața în mâini, trăgând-o în jos și ridicându-se pe vârfuri ca să îl sărute, pentru că el se înălțase atât de mult. Se gândi la primul lor sărut adevărat, în mașina lui pe drumul spre casă de la o seară de dans la școală. Matt fusese îngrozit, cu mâinile ude, tremurând tot. Ea fusese calmă, experimentată, blândă.

Și la fel era și acum, încercând cu vârful cald al limbii să îi desfacă buzele reci ca gheața. Și, pentru cazul în care Damon reușea să-i citească gândurile, se concentrează asupra lui Matt, la chipul lui vesel și la prietenia caldă și la politețea și curtoazia pe care i le arătase întotdeauna, chiar și după ce se despărțise de el. Nu-și dădu seama când brațele lui îi cuprinseră umerii sau când el preluă controlul în sărut, asemenea cuiva care, sleit de sete, găsisse în sfârșit apă. Vedea clar în mintea lui: nu crezuse niciodată că o s-o mai sărute vreodată așa pe Elena Gilbert.

Elena nu știa cât dură sărutul. În cele din urmă, își desfăcu brațele din jurul gâtului lui Matt și făcu un pas înapoi.

Și atunci își dădu seama de ceva. Nu era întâmplător că Damon păruse să se comporte ca un regizor de film. Acum avea în mână un aparat video cât palma, și se uita în obiectiv. Filmase întreaga scenă.

Cu Elena clar vizibilă. Habar nu avea ea ce se întâmplase cu șapca de basbaall și ochelarii întunecați care îi serviseră drept deghizare. Părul ei era ciufulit și respira sacadat. Sângele îi pulsa cu putere și obrajii îi ardeau. Nici Matt nu arăta mai calm decât se simțea ea.

Damon ridică privirea din obiectiv.

— Pentru ce ai nevoie de asta? mârâi Matt cu o voce total diferită de cea obișnuită.

Sărutul îl afectase și pe el, își spuse Elena. Mai mult decât pe ea.

Damon își luă din nou ramura și îi flutură iar capătul, ca un evantai japonez. Aroma de pin ajunse la Elena. Părea gânditor, ca și cum ar fi vrut să ceară încă o dublă, apoi se răzgândi, le aruncă un zâmbet strălucitor și băgă camera video într-un buzunar.

— Tot ce trebuie să știți e că a fost o filmare perfectă.

— Atunci noi plecăm.

Sărutul părea să-i fi dat lui Matt puteri noi, chiar dacă numai pentru a rosti exact ce nu trebuia.

— Acum, preciză el.

— Oh, nu, dar păstrează-ți atitudinea asta dominantă, agresivă, când îi scoți bluza.

— Ce?

Damon repetă cuvintele pe tonul unui regizor care îi dă unui actor

niște indicații complicate.

— Desfă-i nasturii bluzei, te rog, și scoate-o.

— Ești nebun. Matt se întoarse să se uite la Elena, și văzu uluit expresia de pe chipul ei, lacrima ce aluneca din ochiul care nu mai era ascuns în spatele lentilelor negre. Elena...

Făcu doi pași într-o parte, dar Elena se mișcă și ea. Nu putea să o facă să-l privească în ochi. În cele din urmă, ea se opri, și rămase cu capul în jos, cu lacrimile curgându-i pe față. Matt simțea căldura care radia din obraji ei.

— Elena, hai să luptăm împotriva lui. Nu-ți aduci aminte cum te-ai luptat cu lucrurile rele din camera lui Stefan?

— Dar asta e mai rău, Matt. N-am mai simțit până acum ceva atât de rău. Atât de puternic. Mă... apasă.

— Doar nu vrei să spui că trebuie să-i cedăm... ? Asta fu ceea ce spuse Matt, și sună ca și cum avea să i se facă rău. Ceea ce spuneau ochii lui albaștri era mai simplu. Spuneau: Nu. Chiar dacă mă omoară pentru că refuz.

— Vreau să spun că... Elena se întoarse deodată către Damon. Lasă-l să plece, spuse. Asta e între tine și mine. Hai să rezolvăm totul noi doi.

Era ferm hotărâtă să îl salveze pe Matt, chiar dacă el nu voia să fie salvat.

O să fac ce vrei tu, gândi ea, trimițându-și gândul cu toată puterea către Damon, sperând că el o să-l perceapă.

În fond, îi mai luase și înainte sânge împotriva voinței ei — cel puțin inițial. Putea să mai suporte să-i facă asta încă o dată.

— Da, o să faci tot ce vreau, spuse Damon, dovădind că-i putea citi gândurile mult mai clar decât își închipuise ea. Dar întrebarea e, după cât?

Nu spuse cât ce. Nu mai era nevoie să spună.

— Acum, știu că tocmai ți-am ordonat ceva, adăugă, întorcându-se pe jumătate către Matt, dar cu privirea ațintită tot asupra Elenei, pentru că văd cum ți — l închipui încă în minte. Dar...

Atunci Elena văzu privirea din ochii lui Matt, și roșeața din obraji lui, și știu — și imediat încercă să ascundă certitudinea asta de Damon — ce avea să facă Matt.

Avea să se sinucidă.

— Dacă nu vă putem convinge să renunțați, atunci asta e, îi spuse Meredith doamnei Flowers. Dar... există acolo niște lucruri...

— Da, draga mea, știu. Și soarele asfințește. Nu e un moment potrivit ca să fii afară. Dar așa cum spunea mama mea, două vrăjitoare sunt mai bune decât una singură. Îi aruncă lui Bonnie un zâmbet absent. Și cum voi ați fost atât de drăguțe și n-ați spus-o, eu

sunt foarte bătrână. Păi, chiar îmi aduc aminte de zilele dinaintea primelor automobile și aeroplane. Dar s-ar putea să am niște cunoștințe care să vă ajute în căutarea prietenilor voștri — și, pe de altă parte, nu sunt indispensabilă.

— Cu siguranță sunteți, spuse plină de fervoare Bonnie.

Acum se foloseau de garderoba Elenei, îngrămădind unul peste altul straturile de haine. Meredith ridicase de jos geanta de pânză cu hainele lui Stefan și o trântise pe pat, dar când luă de acolo o cămașă, îi dădu drumul imediat.

— Bonnie, poate că ar trebui să iei un lucru de-al lui Stefan cu tine, spuse ea. Vezi dacă simți ceva. Aăă, poate și dumneata, doamnă Flowers, adăugă ea.

Bonnie înțelese. Una era să lași pe cineva să-și spună vrăjitoare, și altceva să-i spui că e o vrăjitoare foarte bătrână.

Ultimul strat de haine de pe Bonnie fu una din cămășile lui Stefan, iar doamna Flowers își îndesă în buzunar una din șosețele lui.

— Dar refuz să ies pe ușa din față, spuse Bonnie cu hotărâre.

Nici măcar nu voia să-și imagineze mizeria de acolo.

— Bine, ieșim prin spate, spuse Meredith, stin- gând lampa lui Stefan. Haideți.

Exact în clipa în care ieșeau pe ușa din spate, se auzi soneria la ușa din față.

Toate trei se priveră. Apoi Meredith se răsuci pe călcâie, strigă: "Poate sunt ei!" și se întoarse grăbită către partea din față a casei, întunecată. Bonnie și doamna Flowers o urmară mult mai încet.

Bonnie închise ochii când auzi ușa deschizându-se. Când nu ajunsese până la ea nici o exclamație privind mizeria de acolo, îi deschise pe jumătate.

Nu se vedea nici un semn că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit în fața ușii. Nici un corp de insectă strivit — nici o creatură moartă sau muribundă pe veranda din față.

Bonnie simți cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafa. Nu că ar fi vrut să vadă acei malachi. Dar voia să știe ce se întâmplase cu ei. Cu un gest automat, își duse o mână la păr ca să pipăie dacă nu cumva mai rămăsese vreun tentacul acolo. Nimic.

— Il caut pe Matthew Honeycutt.

Vocea întrerupse gândurile lui Bonnie la fel de tranșant ca un cuțit fierbinte care pătrunde în unt și Bonnie deschise ochii mari.

Da, era șeriful Rich Mooseburger, cum îi spuneau ei, cu ghetele lui strălucitoare și gulerul apretat. Bonnie deschise gura să spună ceva, dar Meredith vorbi prima.

— Matt nu locuiește aici, spuse ea calmă, pe un ton plat.

— De fapt, am fost deja la casa Honeycutt, și la casa Sulez și la

casa McCullough. La fiecare mi s-a sugerat că dacă Matt nu se afla acolo, ar putea să fie aici cu voi.

Lui Bonnie îi venea să-i ardă una la țurloaie.

— Matt nu a furat nici un indicator! N-ar face niciodată, niciodată, dar niciodată așa ceva. Și aș da orice să știu unde e, dar nu știu. Nici una dintre noi nu știe!

Se opri brusc, cu sentimentul că era posibil să fi spus mai mult decât trebuia.

— Și numele voastre sunt? Doamna Flowers interveni.

— Ea e Bonnie McCullough, iar ea Meredith

Sulez. Eu sunt doamna Flowers, proprietara acestei pensiuni. Și cred că pot să confirm remarca lui Bonnie privind indicatoarele...

— De fapt, aici e vorba de ceva mult mai serios decât niște indicatoare care lipsesc, doamnă, Matthew.

Honeycutt este suspectat de agresiune asupra unei tinere. Există dovezi fizice considerabile în sprijinul afirmațiilor ei. Și ea susține că se cunosc din copilărie, așa că nu se poate înșela asupra identității.

Agresorului ei.

Urmă un moment de tăcere uluită, apoi Bonnie aproape strigă:

— Ea? Ea care?

— Reclamanta este domnișoara Caroline Forbes. Și de fapt aș sugera, dacă vreuna din voi trei se întâmplă să îl vedeți pe domnul Honeycutt, să-l sfătuiți să se predea. Asta înainte să fie arestat.

Făcu un pas către ele ca și cum ar fi amenințat să intre în casă, dar doamna Flowers îi bară în tăcere calea.

— De fapt, spuse Meredith, recăpătându-și stăpânirea de sine, sunt convinsă că vă dați seama că aveți nevoie de un mandat ca să intrați. Aveți așa ceva?

Șeriful Mossberg nu răspunse. Se răsuci scurt la dreapta, o porni pe alee către mașina lui și dispăru.

25

Matt se repezi la Damon cu o mișcare ce demonstra în mod clar abilitățile care îi aduseseră o bursă de fotbal la colegiu. Trecu brusc din încremenire într-un iureș de mișcare, încercând să-l placheze pe Damon, să-l pună la pământ.

— Fugi, strigă el în aceeași clipă. Fugi!

Elena rămase nemișcată, încercând să găsească Planul A după acest dezastru. Fusese forțată să privească umilirea lui Stefan de către Damon la pensiune, dar nu credea că putea suporta să mai vadă

o dată așa ceva.

Dar când privi din nou, Matt stătea la circa zece metri de Damon, alb la față și încrâncenat, dar în viață și pe propriile sale picioare. Se pregătea să se repeadă din nou la Damon.

Iar Elena... nu putea fugi. Știa că ar fi probabil cel mai bun lucru pe care-l putea face — Damon l-ar pedepsi puțin pe Matt, dar cea mai mare parte a atenției lui ar fi îndreptată către ea, pentru a o urmări.

Dar nu putea fi sigură că așa s-ar întâmpla. Și nu putea fi sigură că pedeapsa nu l-ar omorî pe Matt, sau că el ar putea să scape înainte ca Damon să o găsească pe ea și să aibă timp suficient apoi să se gândească din nou la Matt.

Nu, nu acest Damon, atât de nemilos și lipsit de remușcări.

Trebuie să existe o cale — aproape că simțea cum i se învârtesc roțile în minte. Și apoi o văzu.

Nu, nu asta...

Dar ce altceva putea face?

Matt se repezea într-adevăr din nou la Damon, și de data asta, când se năpusti spre el, suplu și de neoprit și la fel de rapid ca un șarpe care atacă, Elena îl văzu pe Damon făcând pur și simplu un pas într-o parte în ultimul moment, exact în clipa când Matt era gata să intre în el cu un umăr, ca un berbec. În avântul lui, Matt merse mai departe, dar Damon pur și simplu se răsuci în loc și se întoarse din nou cu fața la el. Apoi luă de jos afurisita lui de creangă pin. Era ruptă la capăt, acolo unde Matt călcase pe ea.

Damon se uită încruntat la creangă, apoi înălță din umeri, o ridică — și în clipa următoare și el, și Matt încrămeniră. Ceva zbură prin aer dinspre lizieră și ateriză pe jos între ei. Rămase acolo întins pe pământ, mișcându-se ușor în adierea vântului.

Era o cămașă Pendleton în carouri, maro și bleumarin.

Cei doi băieți se întoarseră încet către Elena, care rămăsese într-un camizol alb de dantelă. Ea se înfioră ușor și își strânse brațele în jurul trupului. Părea neobișnuit de rece pentru această oră a serii.

Foarte încet, Damon lăsă în jos ramura de pin.

— Salvat de înamorata ta, îi spuse lui Matt.

— Știu ce înseamnă asta și nu e adevărat, spuse

Matt. E prietena mea, nu iubita mea.

Damon doar zâmbi distant. Elena îi simțea privirea pe brațele ei goale.

— Deci... spre pasul următor, spuse el.

Elena nu era surprinsă. Cu inima grea, dar nu surprinsă. Și nici nu fu surprinsă să vadă, când Damon se întoarse să se uite de la ea la Matt și înapoi, o fulgerare roșie. Părea să se reflecte pe partea

interioară a ochelarilor lui negri de soare.

— Acum, îi spuse el Elenei. Cred că o să te așezăm pe piatra asta, oarecum întinsă pe ea. Dar mai întâi — un alt sărut. Se uită din nou spre Matt. Continuă-ți programul, Matt; pierzi vremea. Mai întâi, ai putea să o săruți pe păr, apoi ea își dă capul pe spate și tu o săruți pe gât, în timp ce ea își pune brațele în jurul umerilor tăi...

Matt, se gândi Elena. Damon spusese Matt. Cuvântul fusese rostit atât de ușor, atât de inocent. Brusc, creierul ei și tot corpul părură să vibreze ca la o singură notă muzicală, ca inundate de un șuvoi de apă înghețată. Și ceea ce spunea acea unică notă nu era șocant, pentru că era ceva ce cumva, la un nivel subliminal, ea deja știa. Acesta nu e Damon.

Aceasta nu este persoana pe care ea o cunoștea de... oare chiar nu trecuseră decât nouă sau zece luni? îl văzuse când ea era o ființă omenească, și îl disprețuise și îl dorise în aceeași măsură — și el păruse să o iubească cel mai mult atunci când ea îl disprețuia.

Il văzuse atunci când ea fusese vampir și fusese atrasă către el cu toată ființa ei, și el avusese grijă de ea ca și cum era doar un copil.

Il văzuse atunci când fusese spirit, și din acea viață de după învățase foarte multe.

Era un donjuan, putea fi nemilos, trecea prin viețile victimelor sale asemenea unei himere, asemenea unui catalizator, schimbând alți oameni în vreme ce el însuși rămânea neschimbat. Înșela oamenii, îi zăpăcea, îi folosea — lăsându-i amețiți, pentru că avea un farmec diabolic.

Și nu-l văzuse niciodată călcându-și cuvântul.

Avea sentimentul nestrămutat că asta nu era ceva ce hotărâse el, ci era ceva intrinsec ființei lui, ceva aflat atât de adânc în subconștientul său, încât nici el însuși nu putea face nimic pentru a-l schimba. Nu-și putea călca nici măcar o dată cuvântul. Mai degrabă ar muri de foame.

Damon continua să vorbească cu Matt, dându-i ordine:

— ...și pe urmă îi scoți...

Și cum e cu promisiunea lui de a-i fi bodyguard, de a o feri de rele?

Acum i se adresa ei:

— Deci știi când să-ți lași capul pe spate? După ce el...

— Cine ești tu?

— Ce?

— M-ai auzit. Cine ești tu? Dacă într-adevăr i-ai fi promis lui Stefan că o să ai grijă de mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Da, sigur, poate că te-ai bate cu Matt, dar nu în fața mea. Tu nu ești... Damon nu e prost. El știe ce e un bodyguard. El știe că

mă doare și pe mine atunci când îl văd pe Matt că suferă. Tu nu ești Damon. Cine... ești... tu?

Forța și viteza de șarpe cu clopoței ale lui Matt nu fuseseră de nici un folos. Poate că o abordare diferită ar funcționa. În vreme ce vorbea, Elena întinsese foarte încet mâna către fața lui Damon. Acum, dintr-o singură mișcare, îi smulse ochelarii de soare.

Ochi roșii ca sângele o priveau strălucitori.

— Ce-ai făcut? șopti ea. Ce i-ai făcut lui Damon?

Matt era prea departe ca s-o poată auzi, dar se apropiase încet, încercând să-i atragă atenția. Ea se rugă disperată ca Matt să o ia pur și simplu la goană. Aici, el era doar o altă cale prin care această creatură o putea șantaja.

Fără să pară că se mișcă repede, creatura-Damon întinse mâna și smulse ochelarii din mâna ei. Mișcarea fu prea rapidă pentru ca ea să i se împotrivească.

Apoi îi apucă încheietura mâinii într-o strânsoare dureroasă.

— Ar fi mult mai ușor pentru voi amândoi dacă ați coopera, spuse el pe un ton nonșalant. Se pare că nu-ți dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă mă înfurii.

Strânsoarea lui o forța să se lase în jos, o forța să îngenuncheze. Dar, din nefericire, trupul ei nu voia să coopereze; îi trimitea creierului ei mesaje urgente de durere, de agonie — o agonie arzătoare, nimicitoare. Crezuse că o va putea ignora, că putea suporta să-l lase să-i frângă încheietura. Se înșelase. La un moment dat, în creierul ei se făcu întuneric total, și următorul lucru pe care îl știu fu că se afla în genunchi, cu o încheietură pe care o simțea de trei ori mai mare și care o ardea îngrozitor.

— Slăbiciune omenească, spuse disprețuitor

Damon. O să-ți faci rău de fiecare dată... Ar fi trebuit deja să-ți dai seama că trebuie să mi te supui.

Nu Damon, gândi Elena, cu atâta violență încât fu surprinsă că impostorul nu o auzi.

— Bun, continuă vocea lui Damon deasupra ei, la fel de veselă ca și cum i-ar fi făcut doar o sugestie. Acum du-te și așează-te pe piatra aia, aplecată pe spate, și Matt, vino te rog aici și stai cu fața la ea.

Tonul era poruncitor într-un fel politicos, dar Matt îl ignoră și deja era lângă ea, uitându-se la urmele de degete de pe încheietura Elenei ca și cum nu-i venea să creadă.

— Matt stă în picioare, Elena se așează, sau celălalt primește tratamentul complet. Hai, distrați-vă, copilași.

Damon avea din nou pregătită camera video micuță.

Matt o privi întrebător pe Elena. Ea se uită la impostor și apoi,

rostind cu grijă, spuse:

— Du-te dracului, oricine ai fi.

— Am fost pe-acolo, și m-am săturat de el, cu pucioasa lui, cârâi veselă creatura—care—nu—era—Damon.

Îi aruncă lui Matt un zâmbet luminiscent și în același timp înfricoșător. Apoi flutură creanga de pin.

Matt o ignoră. Așteaptă durerea, cu o expresie stoică pe față.

Elena se chinui să se ridice. Împreună, l-ar putea înfrunta pe Damon.

Care pentru o clipă păru nebun.

— Încercați să vă prefaceți că nu vă e frică de mine. Dar o să vă fie. Dacă ați avea ceva minte, v-ar fi acum. Cu o atitudine războinică, făcu un pas către Elena: De ce nu ți-e frică de mine?

— Oricine ai fi, nu ești decât un bătauș. Î-ai făcut rău lui Matt. Mi-ai făcut mie rău. Sunt convinsă că poți să ne omori. Dar nouă nu ne e frică de bătauși.

— O să vă fie, spuse Damon, și acum vocea lui coborâse, transformându-se într-o șoaptă amenințătoare. O să vedeți voi.

Chiar în clipa în care Elena auzea în urechi o voce mică ce îi spunea să asculte aceste ultime cuvinte, să facă o legătură — de cine îi aducea aminte asta? — durerea lovi.

O simți tăindu-i genunchii. Dar acum ea nu doar îngenunchea. Începea să se facă ghem, încerca să se strângă în jurul propriei agonii. Orice gând rațional îi dispăru din minte. Îl simți pe Matt lângă ea încercând să o țină, dar ea nu mai putea să comunice cu el, la fel cum nu mai putea să zboare. Se cutremură și se prăbuși pe o parte, ca și cum avea o convulsie. Durerea devenise acum întreg universul ei, și auzea doar niște voci care păreau să vină de undeva de foarte departe.

— Încetează! Striga Matt, părând înnebunit. Încetează! Te-ai smintit? E Elena, pentru numele lui Dumnezeu! Vrei s-o omori?

Și apoi creatura-care-nu-era-Damon îl sfătui pe un ton blajin:

— N-aș mai încerca o dată asta.

Dar singurul sunet pe care îl scoase Matt fu un țipăt de furie primitivă.

— Caroline! Bonnie se învârtea de colo-colo în camera lui Stefan, în vreme ce Meredith era tot la computer. Cum îndrăznește?

— Nu îndrăznește să-i atace pe Stefan și Elena direct — din cauza jurământului, spuse Meredith. Așa că a inventat asta ca să ne facă rău tuturor.

— Dar Matt...

— Oh, Matt a fost la îndemână, spuse Meredith îndârjită. Și, din păcate, există problema dovezilor fizice pe amândoi.

— Ce vrei să spui? Matt nu...

— Zgârieturile, scumpo, interveni doamna

Flowers, cu un aer trist, de la insecta voastră cu dinți ca lama. Cataplasma pe care i-am pus-o l-a vindecat probabil destul de mult, așa că acum mai mult ca sigur arată ca niște zgârieturi de unghii de fată. Iar semnul lăsat pe gâtul tău... Doamna Flowers tuși delicat. Seamănă cu ceea ce pe vremea mea se numea "mușcătură de amor". Poate semnul unei întâlniri terminate violent? Nu că prietenul vostru ar face vreodată așa ceva.

— Și ți-aduci aminte, Bonnie, cum arăta Caroline când am văzut-o? spuse sec Meredith. Nu cum se târa — pun pariu pe orice că acum merge foarte bine pe două picioare. Avea un ochi vânăt și o falcă umflată. Perfect pentru perioada critică.

Bonnie se simțea ca și cum toată lumea era cu doi pași înaintea ei.

— Ce perioadă critică?

— Noaptea în care insecta l-a atacat pe Matt. În dimineața de după, șeriful a sunat și a vorbit cu el. Matt a recunoscut că mama lui nu-l văzuse toată noaptea, iar tipul din Paza de Cartier l-a văzut pe Matt venind cu mașina acasă și, practic, pierzându-și cunoștința.

— Asta a fost de la otrava creaturii. Tocmai se luptase cu malachul.

— Noi știm asta. Dar ei or să spună că tocmai se întorsese acasă după ce o atacase pe Caroline. Mama lui Caroline n-o să poată depune mărturie — ai văzut în ce hal era. Deci cine să spună că Matt nu a fost acasă la Caroline? Mai ales dacă plănuia să o agrezeze.

— Noi o să spunem! Noi putem garanta pentru el... Bonnie păru dintr-odată să șovăie, apoi se opri. Nu, cred că se presupune că s-a întâmplat asta după ce a plecat de la pensiune. Dar, nu, totul e aiurea! Începu din nou să umble prin cameră. Eu am văzut de aproape una din insectele alea și era exact așa cum descriesese Matt...

— Și ce-a mai rămas din ea? Nimic! Și pe urmă, or să spună că tu ai fi în stare să zici orice pentru el.

Bonnie nu mai suporta să se învârtă doar pur și simplu fără rost. Trebuia să ajungă la Matt, trebuia să-l avertizeze — dacă reușeau cumva să-i găsească pe el și pe Elena.

— Credeam că tu erai cea care vrea cu orice preț să-i găsească, îi spuse ea acuzator lui Meredith.

— Știu; eram. Dar trebuia să caut ceva — și pe urmă voiam să mai încerc o dată să deschid pagina aia pe care doar vampirii ar trebui să o citească. Aia cu Shi no Shi. Dar am încercat tot felul de chestii cu ecranul ăsta, și dacă e ceva scris aici, cu siguranță eu nu pot să-l găsesc.

— Atunci să nu mai pierdem timpul cu asta, spuse doamna

Flowers. Hai, pune-ți jacheta, scumpo. Să luăm și Mașinăria Galbenă?

Pentru o clipă, în mintea lui Bonnie se ivi imaginea unui vehicul tras de cai, un soi de trăsură a la Cenușăreasa, dar nu în formă de dovleac. Apoi își aduse aminte că văzuse anticul Ford Model T al doamnei Flowers — vopsit galben — parcat în ceea ce trebuie să fie fost vechile grajduri ale pensiunii.

— Ne-am descurcat mai bine pe jos decât în mașină — noi sau Matt, spuse Meredith, dând un clic final plin de furie. Ne mișcăm mai ușor decât... Dumnezeu! Am reușit!

— Ce-ai reușit?

— Website-ul. Veniți să vedeți.

Bonnie și doamna Flowers se apropiară de computer. Ecranul era de un verde strălucitor, și pe el scria ceva cu un verde mai închis, subțire, abia văzut.

— Cum ai făcut-o? întrebă Bonnie, în vreme ce Meredith lua o hârtie și un pix ca să copieze ce vedeau.

— Nu știu. Doar m-am jucat încă o dată cu setările de culoare — am încercat deja cu power saver, low battery, high resolution, high contrast, și toate combinațiile la care m-am putut gândi.

Se uită lung la cuvinte.

Te-ai plictisit de lapislazuli?

Vrei o vacanță în Hawaii?

Te-ai săturat de aceeași mâncare lichidă?

Vino în Shi no Shi.

Apoi urma o reclamă pentru "Moartea Morții", un loc unde vampirii puteau fi vindecați de starea lor blestemată și deveneau din nou oameni. Și apărea și o adresă. Doar o stradă dintr-un oraș, fără a se menționa și statul sau orașul. Dar era un Indiciu Stefan nu a pomenit de nici o adresă, spuse Bonnie.

— Poate că nu voia să o sperie pe Elena, spuse încruntată Meredith. Sau poate, când s-a uitat el la pagină, adresa nu era acolo.

Bonnie se înfioră.

— Shi no Shi — nu-mi place cum sună asta. Și nu râde de mine, adăugă ea către Meredith, pe un ton defensiv. Ți-aduci aminte ce a spus Stefan despre cum se încrede el în intuiția mea?

— Nimeni nu râde, Bonnie. Trebuie să ajungem la Elena și Matt. Ce-ți spune intuiția ta despre asta?

— Spune că o să dăm de necazuri, și că Matt și Elena deja au probleme.

— Ciudat, pentru că asta e exact ce-mi spune și mie judecata mea.

— Acum suntem gata? întrebă doamna Flowers, întinzându-le câte o lanternă.

Meredith o încercă pe a ei și văzu că fasciculul de lumină era lung și puternic.

— Hai să mergem, spuse ea, stingând din nou, cu un gest automat, lampa lui Stefan.

Bonnie și doamna Flowers o urmară în jos pe scări, afară din casă și apoi pe drumul pe care nu cu mult timp în urmă veniseră alergând fetele. Bonnie simțea cum îi zvâcnește sângele în vene, iar urechile îi erau ciulite, așteptând să audă acel sunet plici plici!

Dar cu excepția fasciculelor de lumină de la lanternele lor, Pădurea Vecheera complet întunecată și straniu de tăcută.

Pătrunseră în ea și în câteva minute se rătăciră. Matt se trezi întins pe o parte și pentru o clipă nu-și dădu seama unde era. Afară. Pământ. Picnic? Excursie? Adormise?

Apoi încercă să se miște și durerea agonizantă izbucni în el ca un gheizer de văpaie și el își aminti totul.

Ticălosul ăla, care a torturat-o pe Elena, își spuse.

A torturat-o pe Elena.

Nu se potrivea, nu cu Damon. Oare ce îi spusese Elena la sfârșit, făcându-l să se înfurie atât de tare?

Gândul îl săcâia, dar era doar o altă întrebare la care nu găsea răspuns, la fel ca biletul lui Stefan în jurnalul Elenei.

Matt își dădu seama că se putea mișca, dar foarte încet. Se uită înjur, răsucindu-și capul ușor, cu grijă, până când o văzu pe Elena, zăcând lângă el ca o păpușă stricată. Îl durea tot trupul și îi era groaznic de sete. Probabil că și ea se simțea la fel. Primul lucru care trebuia făcut era să o ducă la un spital; contracțiile musculare produse de o durere atât de mare puteau să frângă un braț sau chiar un picior. Cu siguranță erau suficient de puternice ca să provoace o luxație sau o dislocare. Plus că Damon îi sucise Elenei încheie tura mâinii.

Asta gândea acea parte din Matt care era înțeleaptă și practică. Dar întrebarea care continua să i se învârtă în minte îl năucea total.

Damon i-a făcut rău Elenei? Așa cum mi-a făcut mie? Nu pot să cred. Știam că e nebun, ciudat, dar nu am auzit niciodată să-i fi făcut rău vreunei fete. Și niciodată, niciodată Elenei. Niciodată. Dar eu... dacă îmi face ceea ce îi face de obicei lui Stefan, o să mă omoare. Eu nu am rezistența unui vampir.

Trebuie s-o iau de aici pe Elena înainte ca el să mă omoare. Nu pot s-o las singură cu el.

Dar într-un fel, instinctiv, știa că Damon era încă acolo. Certitudinea îi fu confirmată când auzi un mic zgomot, întoarse capul prea repede, și se trezi uitându-se la o gheată neagră încețoșată și mișcătoare. Ceața și mișcarea se datorau răsucirii prea rapide, dar

la fel de repede cum se întorsese, își simți dintr-odată fața apăsată în pământ și în acele de pin din luminiș.

De către Gheată. Era pe gâtul lui, strivindu-i fața în țărână. Matt scoase un strigăt de pură furie și apucă piciorul de deasupra ghetei cu amândouă mâinile, încercând să-l înșface strâns și să-l arunce pe Damon pe spate. Dar deși putu să-și încleșteze mâinile pe pielea netedă a ghetei, să o clinească se dovedi imposibil. Era ca și cum vampirul încălțat cu acea gheată se putea transforma în fier. Matt își simțea tendoanele de pe gât umflate, fața i se înroșise, iar mușchii i se încordaseră sub tricou în efortul violent de a-l îndepărta pe Damon. In cele din urmă, epuizat, răsufând greu, rămase nemișcat.

În aceeași clipă, Gheată se ridică. Exact, își dădu el seama, în clipa în care el era prea obosit pentru a-și mai putea înălța capul. Făcu un efort supraomenesc și îl ridică de două degete.

Iar Gheată îl prinse sub bărbie și îi mai săltă puțin fața.

— Ce păcat, spuse Damon cu un dispreț enervant. Voi, oamenii, sunteți atât de slabi. Nu-i deloc amuzant să mă joc cu voi.

— Stefan... o să se întoarcă, reuși să spună Matt, uitându-se în sus la Damon de acolo de unde fusese obligat să se târască pe pământ. Stefan o să te omoare.

— Știi ceva? spuse Damon pe un ton de conversație amicală. Ai fața făcută praf pe o parte — știi, zgârieturi. Ești un soi de Fantomă de la Operă.

— Dacă n-o face el, atunci o s-o fac eu. Nu știu cum, dar o s-o fac. Jur.

— Ai grijă ce promiți.

Chiar în clipa în care Matt reuși să-și miște suficient de mult brațul ca să se împingă în el — exact în acea milisecundă — Damon întinse mâna și îl apucă de păr, trăgându-i dureros capul în sus.

— Stefan, spuse Damon, uitându-se în ochii lui Matt și forțându-l și pe Matt să-l privească, oricât ar fi încercat el să-și întoarcă fața, a fost puternic doar preț de câteva zile pentru că a băut sângele unui spirit foarte puternic care nu se adaptase încă pe Pământ. Dar uită-te la ea acum. Răsuci pumnul, trăgându-l și mai tare pe Matt de păr. Ce să zic, ce spirit! Uite-o cum zace acolo în țărână. Acum Puterea e înapoi acolo unde trebuia să fie. Înțelegi? Înțelegi — băiete?

Matt doar se uită lung la Elena.

— Cum ai putut să faci așa ceva? șopti el în cele din urmă.

— O lecție practică despre ce înseamnă să mă sfidezi. Și cu siguranță nu voiai să fac discriminări și să o ignor? Damon țâțâi. Trebuie să fii în pas cu vremurile.

Matt nu spusese nimic. Trebuia să o scape pe Elena din povestea asta.

— Îți faci griji pentru fată? Doar se preface că e leșinată. Sperând să n-o bag în seamă și să mă concentrez asupra ta.

— Minți.

— Așa că o să mă concentrez asupra ta. Știi, că tot vorbeam despre a fi în pas cu vremurile — cu excepția zgârieturilor și a altor chestii de genul ăsta, ești un tânăr arătos.

La început, cuvintele astea nu însemnă nimic pentru Matt. Când le înțelese, Matt simți cum îi îngheață sângele în vene.

— Ca vampir, pot să-ți ofer o părere avizată și sinceră. Și tot ca vampir, începe să mi se facă foarte sete. Te am aici pe tine. Și pe urmă o am pe fata care continuă să se prefacă adormită. Sunt convins că înțelegi unde vreau să ajung.

Cred în tine, Elena, își spuse Matt. E un mincinos, și întotdeauna o să rămână un mincinos.

— Ia sângele meu, spuse el obosit.

— Ești sigur? Acum Damon părea îngrijorat pentru el. Dacă te împotrivești, durerea e cumplită.

— Fă-o odată.

— Cum vrei.

Damon se lăsă pe un genunchi cu o mișcare fluidă, răsucindu-și în același timp pumnul încleștat în părul lui Matt și făcându-l pe acesta să se crispeze de durere. Strânsoarea lui Damon îl trase pe Matt pe genunchiul lui, cu capul dat pe spate, cu gâtul arcurit, expus. De fapt, Matt nu se mai simțise niciodată atât de neputincios, de vulnerabil.

— Poți oricând să te răzgândești, îl luă peste picior Damon.

Matt închise ochii, tăcând cu încăpățănare.

În ultimul moment însă, când Damon se aplecă asupra lui arătându-și caninii ascuțiți, degetele lui Matt, aproape involuntar, aproape ca și cum asta era ceva ce trupul său făcea separat de mintea lui, se încleștară în pumn și brusc, pe neașteptate, pumnul descrie un arc în aer pentru a lovi violent tâmpla lui Damon. Dar — cu o mișcare fulgerătoare de șarpe — Damon ridică mâna și prinse lovitura cu nonșalanță în palma deschisă, apucând degetele lui Matt într-o încleștare zdrobitoare — chiar în clipa în care colții ascuțiți ca o lamă sfâșiară o venă în gâtul lui Matt și o gură deschisă se lipi de gât, sugând și bând sângele care țâșnea în sus.

Elena, trează dar incapabilă să se miște din locul în care căzuse, incapabilă să scoată vreun sunet sau să-și miște capul — fu silită să asculte tot ce se întâmpla, silită să audă geamătul lui Matt pe când sângele îi era luat împotriva voinței lui, pe când încerca să reziste până în ultima clipă.

Și apoi se gândi la ceva care, deși era ameită și speriată, aproape că o făcu să leșine de spaimă.

Liniile de putere magică. Stefan vorbise despre ele, și, cu influența lumii spiritelor încă asupra ei, Elena le văzuse fără nici un efort. Acum, continuând să zacă pe o parte, își canaliză în ochi Puterea rămasă și se uită la pământ.

Și nu mai văzu decât cenușiu în fața ochilor, iar mintea i se umplu de groază.

Putea distinge o mulțime de linii convergente înspre acest loc din toate direcțiile. Linii groase care străluceau cu o fosforescență rece, linii de dimensiuni medii care aveau lucirea stinsă a unor ciuperci otrăvitoare într-o pivniță, și linii subțiri care păreau niște crăpături perfect drepte în învelișul exterior al lumii. Erau ca venele și arterele și nervii de sub pielea fiarei-luminiș.

Nici nu-i de mirare că păruse vie. Elena zăcea pe un punct mare de convergență a liniilor de putere. Iar dacă cimitirul era mai rău decât — Elena nici nu-și putea imagina cum ar arăta.

Dacă Damon a găsit vreo cale de a capta acea Putere... nu-i de mirare că păruse diferit, arogant, nvincibil. încă de când o lăsase pe ea în pace pentru a bea sângele lui Matt, ea tot clătinase din cap, încercând să înlătore sentimentul de umilire. Dar acum se opri în sfârșit și încercă să găsească o posibilitate de a se folosi de această Putere. Trebuia să existe o modalitate de a o face.

Privirea ei continua să vadă cenușiu. în cele din urmă, Elena își dădu seama că asta nu se datora slăbiciunii ei, ci faptului că se însera — amurg în afara luminișului, întuneric aproape deplin în el.

Încercă din nou să se ridice, și de data asta reuși. Aproape imediat o mână se întinse către ea și, cu un gest reflex, Elena o apucă și o lăsă să o tragă în picioare.

În fața ei se afla... oricine ar fost, Damon, ori acea creatură care se folosea de trăsăturile sau de corpul lui. în ciuda întunericului aproape total, încă mai purta ochelarii de soare. Din restul feței lui Elena nu mai distingea nimic.

— Acum, spuse creatura cu ochelari de soare, o ă vii cu mine.

Era aproape beznă, și ei se aflau în luminișul care era o fiară.

Locul ăsta — era malign. Elena se temea de luminiș așa cum nu se mai temuse niciodată de o persoană sau de o creatură. În el răsună răutatea, și ea nu-și putea astupa urechile pentru a nu o mai auzi.

Trebuia să continue să gândească, și să gândească lucid, își spuse.

Era îngrozitor de speriată pentru Matt; speriată că Damon îi luase prea mult sânge sau se jucase prea brutal cu jucăria lui, și o stricase.

Și era speriată de această creatură-Damon. Era de asemenea îngrijorată ce influență ar fi putut avea locul acesta asupra adevăratului Damon. Pădurile din jurul lor n-ar trebui să aibă vreun efect asupra vampirilor, poate doar să îi rănească. Era oare rănit posibilul-Damon aflat înăuntrul posesorului? Dacă putea înțelege ceva din ceea ce se întâmpla, ar putea face el distincția între acea suferință și suferința și furia pe care le simțea din cauza lui Stefan?

Elena nu știa. Tot ce știa era că în ochii lui Damon fusese o privire cumplită atunci când Stefan îl dăduse afară din pensiune. Și mai știa că în pădure existau niște creaturi, acei malachi, care puteau influența mintea cuiva. Se temea, se temea foarte tare că malachii se foloseau acum de Damon, întunecându-i și mai mult dorințele cele mai întunecate și transformându-l în ceva îngrozitor, ceva ce el nu fusese niciodată, nici măcar atunci când se arătase cu adevărat nemilos.

Dar cum putea ea să fie sigură de asta? Cum putea ea să știe cu siguranță dacă nu era altcineva în spatele malachilor, care îi manipula pe ei? În adâncul sufletului avea convingerea că exact așa ceva se întâmpla, că e posibil ca Damon să fie complet neștiutor de ceea ce făcea trupul lui — dar se putea ca asta să fie doar ceea ce își dorea ea.

Cu siguranță, tot ceea ce simțea în jurul ei erau niște creaturi mici și malefice. Le simțea înconjurând luminișul, creaturi care semănau cu niște insecte ciudate, precum cea care îl atacase pe Matt. Erau incitate, frenetice, și-și mișcau agitate tentaculele, scoțând un sunet asemănător cu bâzâitul unui elicopter.

Oare îl influențau acum pe Damon? Cu siguranță el nu mai făcuse niciodată până atunci rău vreunei ființe omenеști pe care ea o cunoștea așa cum o făcuse astăzi. Elena trebuia să facă în așa fel încât toți trei să scape din acest loc. Era bolnav, contaminat. Din nou simți un val de dor pentru Stefan, care ar ști cum să acționeze în această situație.

Se întoarse încet să-l privească pe Damon.

— Pot să chem pe cineva să vină să-l ajute pe Matt? Mă tem să-l las aici; mă tem că ele or să-l înhațe. Asta ca să afle și Damon că ea știa că acele creaturi se ascundeau în fierea-pământului și în tufișurile de rododendroni și ilice din jur.

Damon ezită; păru să chibzuiască. Apoi clătină din cap.

— Nu trebuie să le dăm prea multe indicii despre locul în care ești, spuse el vesel. O să fie un experiment interesant să vedem dacă malachii chiar îl înhață — și cum o fac.

— Pentru mine n-ar fi un experiment interesant, spuse Elena pe un ton sec. Matt este prietenul meu.

— Cu toate astea, o să-1 lăsăm deocamdată aici. N-am încredere în tine — nici măcar să-mi dai mie un mesaj pentru Bonnie sau Meredith, pe care să-1 trimit cu telefonul meu.

Elena nu spuse nimic. De fapt, avea dreptate să nu aibă încredere în ea, căci de îndată ce își dăduseră seama că Damon o urmărea pe Elena, ea, Meredith și Bonnie creaseră un cod complicat alcătuit din propoziții aparent inofensive. Asta se întâmplase cu secole în urmă — așa i se părea — dar tot și le mai amintea.

În tăcere, îl urmă pe Damon la Ferrariul lui.

Era răspunzătoare pentru Matt.

— De data asta nu te împotrivești prea mult, și mă întreb ce-ai de gând.

— Am de gând să terminăm odată cu asta. Dacă vrei să-mi spui ce e "asta", replică ea, cu mai mult curaj decât simțea.

— Ei bine, de tine depinde ce este "asta".

Damon îi trase lui Matt un șut în coaste când trecu pe lângă el. Acum se învârtea prin luminiș, care părea mai mic ca niciodată, iar cercurile pe care le făcea nu o includeau și pe ea. Elena înaintă câțiva pași spre el — și alunecă. Nu știa cum se întâmplase. Poate că uriașa fiară răsuflase. Poate că de vină fuseseră doar acele alunecoase de pin de sub gheata ei.

Dar acum se îndrepta către Matt, iar în clipa următoare picioarele îi zburau de sub ea și ea se răbușea spre pământ, fără nimic de care să se agațe.

Și apoi, încet, fără grabă, se trezi în brațele lui Damon. Cu secole de politețe virginiană în sânge, spuse automat:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Da, își spuse ea. Asta e de fapt totul. E plăcerea lui, și doar asta contează.

În acea clipă văzu că se îndreptau către Jaguarul

— Oh, nu, nu cu asta, exclamă.

— Oh, da, cu asta — dacă așa vreau eu, spuse el.

Asta dacă nu vrei să-1 vezi pe prietenul tău Matt suferind din nou. La un moment dat inima lui chiar o să cedeze.

— Damon. Se desprinse din brațele lui și rămase pe picioarele ei. Nu înțeleg. Tu nu ești așa. Ia tot ce vrei și pleacă.

El doar o privi lung.

— Exact asta făceam.

— Nu trebuie să — nu-și putea stăpâni absolut deloc tremurul din voce — să mă duci într-un loc special ca să-mi iei sângele. Iar Matt n-o să știe. E leșinat.

În luminiș se lăsă un moment prelung de tăcere. O tăcere

absolută. Păsările de noapte și greierii se opriră din cântat. Brusc, Elena se simți ca într-un veritabil *montagne - russe*, coborând în jos fulgerător, în vreme de stomacul și organele ei interne rămăseseră undeva sus. Apoi Damon spuse:

— Te vreau pe tine. Exclusiv.

Elena își adună puterile, încercând să-și păstreze mintea limpede în ciuda ceții care părea să o umple.

— Știi că asta nu e posibil.

— Știu că a fost posibil pentru Stefan. Când erai cu el nu te gândeai decât la el. Nu vedeai, nu auzai, nu simțeai altceva decât prezența lui.

Elena își simțea acum pielea ca de găină. Vorbind cu grijă, ignorând nodul din gât, întrebă:

— Damon, i-ai făcut ceva lui Stefan?

— Păi de ce aș vrea să fac așa ceva?

Foarte încet, Elena spuse:

— Și tu, și eu știm de ce.

— Vrei să spui — Damon începu detașat, dar vocea lui deveni mai intensă când o apucă strâns de umeri — pentru ca tu să nu mă vezi decât pe mine, să mă auzi doar pe mine, să nu te gândești decât la mine!

La fel de încet, încă stăpânindu-și groaza, Elena spuse:

— Scoate-ți ochelarii, Damon.

Damon se uită în sus și înjur, ca și cum voia să se asigure că nici o ultimă rază a soarelui la apus nu avea să străpungă lumea verde-cenușie care îi înconjură. Apoi își smulse cu o mână ochelarii de pe față.

Elena se trezi privind în niște ochi atât de negri încât părea să nu existe limită între iris și pupilă.

Ea... răsuci un comutator în creierul ei, făcu ceva pentru ca toate simțurile ei să fie concentrate asupra feței lui Damon, a expresiei lui, a Puterii care circula prin el.

Ochii lui erau tot de un negru profund, precum adâncimile unei peșteri neexplorate. Nu erau roșii. Dar, sigur, avusese timp, timp să se pregătească pentru ea.

Eu cred ce am văzut înainte, își spuse Elena. Cu propriii mei ochi.

— Damon, o să fac orice, orice vrei tu. Dar trebuie să-mi spui. Tai făcut ceva lui Stefan?

— Când te-a părăsit, Stefan era încă plin de Putere datorită sângelui tău, îi reaminti el, și înainte ca ea să poată vorbi pentru a nega asta, Damon continuă: ... și ca să-ți răspund exact la întrebarea ta, nu știu unde e. Pe cuvântul meu. Dar în orice caz, e adevărat ceea ce gândeai mai devreme, adăugă el, când Elena

încercă să se îndepărteze de el, să scape de mâinile lui care îi strângeau brațele. Eu sunt cel ales, Elena. Singurul pe care nu l-ai cucerit. Cel pe care nu îl poți manipula. Incitant, nu?

Brusc, în ciuda fricii, Elena izbucni furioasă:

— Atunci de ce să-1 chinui pe Matt? El e doar un prieten. Ce legătură are Matt cu asta?

— Doar un prieten, repetă Damon și începu să râdă așa cum râsese și înainte, straniu.

— Ei bine, știu că el nu a avut nimic de-a face cu plecarea lui Stefan, se răsti Elena.

Damon se întoarse către ea, dar acum luminișul era atât de întunecat încât Elena nu putea să-i vadă deloc expresia de pe chip.

— Și cine spune că eu am avut? Dar asta nu înseamnă că n-am de gând să mă folosesc de situație.

Îl trase pe Matt de jos ușor, cu o mână, și ridică în aer cu cealaltă ceva care strălucea ca argintul.

Cheile ei. Din buzunarul de la jeanși. Pe care le luase, fără îndoială, când ea zăcea inconștientă pe pământ.

Nu deslușea nimic nici în vocea lui, doar că era amară și îndârjită — cum era de obicei când vorbea despre Stefan.

— Cu sângele tău în el, n-aș fi putut să-mi omor fratele și dacă aș fi încercat, ultima dată când l-am văzut, adăugă el.

— Ai încercat?

— Adevărul e că nu. Și în privința asta ai cuvântul meu.

— Și nu știi unde e?

— Nu.

Îl ridică pe Matt.

— Ce faci?

— Îl iau cu noi. E ostatic pentru buna ta purtare.

— Oh, nu, spuse Elena hotărâtă, pășind prin luminiș. Asta e între tine și mine. I-ai făcut destul rău lui Matt. Clipi și din nou fu cât pe ce să țipe când îl văzu pe Damon mult prea aproape, mult prea iute. O să fac orice vrei. Orice vrei. Dar nu aici în luminiș, și nu cu Matt în preajmă.

Haide, Elena, își spunea ea. Unde e atitudinea ta de vampă când ai nevoie de ea? Pe vremuri puteai vrăji orice tip; acum, doar pentru că e vampir, nu mai poți s-o faci?

— Du-mă undeva, spuse ea încet, trecându-și brațul pe sub brațul lui liber, dar în Ferrari. Nu vreau să merg în mașina mea. Du-mă în Ferrari.

Damon se duse la portbagajul Ferrariului, îl deschise și se uită înăuntru. Apoi se uită la Matt. Era clar că băiatul înalt și bine clădit nu avea cum să intre în portbagaj... cel puțin, nu cu toate membrele

întregi.

— Nici să nu te gândești la asta, spuse Elena. Bagă-1 în Jaguar cu chei cu tot și o să fie în siguranță. încuie-1 înăuntru.

Elena se rugă disperată în sinea ei ca să fie adevărat ceea ce spunea.

Pentru o clipă, Damon nu răspunse nimic, apoi ridică privirea cu un zâmbet atât de strălucitor încât Elena îl văzu în întuneric.

— Bine, spuse el. îl trânti din nou pe Matt pe pământ. Dar dacă încerci să fugi cât mut mașinile, o să trec cu roțile peste el.

Damon, Damon, n-o să înțelegi niciodată? Oamenii nu fac asta prietenilor, își spuse Elena în vreme ce el scotea Ferrariul afară ca să poată aduce Jaguarul, și să-1 trântescă pe Matt în el.

— Bun, spuse ea cu o voce abia auzită. Ii era și frică să se uite la Damon. Acum... ce vrei?

Damon se înclină din mijloc într-o plecăciune foarte grațioasă și arătă spre Ferrari. Elena se întrebă ce avea să se întâmple odată ce se va urca în el. Dacă el ar fi un atacator normal... dacă nu era Matt la care să se gândească... dacă nu se temea de pădure chiar mai mult decât se temea de el...

Ezită și apoi urcă în mașina lui Damon.

Înăuntru, își scoase camizolul din jeanși pentru a ascunde faptul că nu își prinsese centura. Se îndoia că Damon purta vreodată centură sau că încuia portierele. Precauția nu era genul lui. Și se rugă ca acum el să se gândească la alte lucruri.

— Serios, Damon, unde mergem? spuse ea când Damon urcă în Ferrari.

— Mai întâi, ce-ai zice de o dușcă, înainte de plecare? sugeră Damon, pe un ton fals-amuzat.

Elena se așteptase la așa ceva. Stătu pasivă în vreme ce Damon îi prinse bărbia cu degete care tremurau ușor și i-o ridică. Când simți mușcătura ca de șarpe a colților tăioși, Elena închise ochii, și îi ținu închiși când atacatorul ei își lipi gura de carnea ce sângera și începu să bea cu sete. Ceea ce înțelega Damon printr-o "dușcă înainte de plecare" era exact ce se temea Elena că o să fie: suficient pentru a-i pune pe amândoi în pericol. Dar abia când începu să simtă cu adevărat că urmează să leșine îl împinse de umăr.

El mai bău câteva secunde dureroase, pentru a arăta cine era Șeful acolo. Apoi îi dădu drumul, lingându-și lacom buzele, iar ochii chiar îi sclipeau prin ochelarii negri de soare.

— Minunat, spuse. Incredibil. Ești o adevărată... Mda, zi-mi că sunt o adevărată sticlă de whisky vechi scoțian, își spuse ea. Așa ajungi la inima mea.

— Acum putem pleca? întrebă ea apăsător. Și apoi,

ca și cum și-ar fi adus brusc aminte de stilul în care conducea de obicei Damon, adăugă în mod deliberat: Ai grijă; drumul ăsta are multe cotituri și răsuciri.

Așa cum sperase, cuvintele ei avură efectul scontat. Damon apăsă pe accelerație și țâșniră afară din luminis cu toată viteza. În clipele următoare luau curbele strânse de pe drumul din Pădurea Veche mai repede decât condusesse vreodată Elena pe acolo, mai repede decât îndrăznise vreodată să meargă cineva având-o alături, în scaunul pasagerului.

Și totuși, astea erau drumurile ei. Încă din copilărie se jucase pe aici. Mai era doar o singură familie care locuia în zona Pădurii Vechi, dar aleea lor era pe partea dreaptă a drumului — pe partea ei — și Elena se pregăti. El o să ia curba strânsă la stânga chiar înainte de a doua cotitură care era aleea spre casa familiei Dunstan — iar la a doua cotitură ea avea să sară.

Evident, nu exista trotuar de-a lungul drumului din Pădurea Veche, dar în locul acela se afla o zonă cu tufișuri dese de rododendroni și alte plante. Tot ce putea face Elena acum era să se roage. Să se roage să nu-și frângă gâtul la impact. Să se roage să nu-și rupă vreun braț sau picior înainte să străbată schiopătând cei câțiva metri prin pădure până la șosea. Să se roage ca familia Dunstan să fie acasă atunci când avea să bată disperată la ușa lor și să se roage să o asculte când o să le spună să nu-i deschidă vampirului care era pe urmele ei.

Văzu curba. Nu știa de ce Damon nu putea să-i citească gândurile, dar aparent nu putea. El tăcea, și singura lui metodă de a o împiedica să iasă din mașină părea să fie viteza.

Avea să se lovească, Elena știa asta. Dar cea mai rea parte a oricărei dureri era teama, și Elenei nu-i era teamă.

Când el luă curba, ea trase mânerul ușii și o împinse cu mâinile cu toată puterea de care era în stare, în vreme ce o lovea și cu picioarele. Ușa se deschise larg, prinsă în mișcarea centrifugă, la fel ca și picioarele Elenei. La fel ca și Elena.

Doar lovitura cu piciorul o scoase pe jumătate din mașină. Damon întinse mâna după ea și reuși să prindă doar o mână de păr. Pentru o clipă, Elena crezu că el avea să o țină înăuntru, chiar și fără să o apuce de braț. Se răsuci în aer, plutind, rămânând la jumătate de metru deasupra pământului, întinzând mâinile pentru a se ține de ferigi, crengi de arbuști, orice putea să-i încetinească viteza. Și în acest loc unde magia și lumea materială se întâlneau, reuși să o facă, să încetinească în vreme ce continua să plutească susținută de puterea lui Damon, deși asta o duse mult mai departe de casa Dunstan decât voia.

Apoi atinse pământul, ricoșă, și se strădui să se răsucescă în aer, pentru ca impactul să fie pe fund sau pe partea din spate a unui umăr, dar ceva nu funcționează bine și călcâiul ei stâng fu primul care lovi pământul — Dumnezeule! — și îi fugi în spate, învârtind-o complet, trântind-o cu genunchiul de ciment — Dumnezeule mare! — aruncând-o în aer și lăsând-o să cadă pe brațul drept cu atâta putere, încât brațul păru că vrea să îi străpungă umărul.

Prima lovitură îi tăiase răsuflarea, iar următoarele două o forțară să tragă aer în piept șuierat.

În ciuda universului care se rotea și zbura înjurai ei, exista un semn pe care nu avea cum să nu-l vadă — un molid ciudat care creștea în drum și pe care îl observase cu trei metri în urmă când țâșnise din mașină. Lacrimile îi curgeau nestăpânit pe obraz pe când trăgea de ramurile unui tufiș care se încurcase în jurai gleznei sale — și asta era bine. Câteva lacrimi ar fi putut să-i încețoșeze privirea, să o sperie — la fel cum se întâmplase cu ultimele două explozii de durere — că ar putea să leșine. Dar era afară pe drum, ochii ei erau limpezi și viziunea era clară, vedea molidul și apusul de soare exact în fața ei, și era pe deplin conștientă. Și asta însemna că dacă se îndrepta către soarele care apunea, dar la un unghi de patruzeci și cinci de grade spre dreapta, nu avea cum să rateze gospodăria familiei Dunstan: aleea, casa, hambarul, lanul de porumb erau toate acolo pentru a o ghida după poate douăzeci și cinci de pași în pădure.

Abia se oprise din rostogolit, când începu să tragă de tufișul care îi stăvilise mișcarea și se ridică în picioare, în vreme ce își scotea din păr ultimele crenguțe încurcate în el. Calculele despre casa Dunstan avură loc instantaneu în capul ei, chiar în clipa în care se întoarse și văzu brazda pe care o croise prin verdeța strivită și sângele de pe drum.

În prima clipă se uită uimită la mâinile ei zdrelite: nu puteau să fi lăsat o asemenea dâră însângerată. Și nu o făcuseră ele. Un genunchi fusese și el julit — de fapt, jupuit de piele — chiar prin jeansi, iar la celălalt picior se lovise foarte rău, și de acolo curgea mai puțin sânge, dar durerea era mai mare, venind în valuri ca fulgere albe chiar și când nu încerca să îl miște. Pielea de pe brațe era și ea julită și zgâriată.

Nu era timp să cerceteze cât de grav și ce anume pățise la umăr. Un scrâșnet de frâne în față. Doamne, ce încet se mișcă. Nu, eu sunt rapidă, împinsă de durere și teroare. Folosește-le!

Ordonă picioarelor să o pornească la fugă în pădure. Piciorul drept se supuse, dar când îl roti pe cel stâng și îl puse în pământ, în fața ochilor ei izbucni un foc de artificii. Era într-o stare de alertă

maximă: văzu bățul în clipa în care cădea. Se rostogoli de câteva ori, ceea ce îi stârni în cap văpăi roșii de durere, și apoi reuși să-1 apuce. Părea să fi fost gândit special ca o cârjă: îi ajungea exact la subsuoară, era rotund la un capăt, dar ascuțit la celălalt, îl băgă sub brațul stâng și cumva se forță să se ridice de pe pământ, luându-și avânt cu piciorul drept și sprijinindu-se în cârjă, pentru ca să nu trebuiască să atingă decât puțin pământul cu piciorul stâng. Se răsucise în cădere și trebui să se îndrepte din nou — dar le văzu — ultimele momente ale apusului și drumul în spatele ei. Ia-o la patruzeci și cinci de grade spre stânga de la acea strălucire stinsă, își spuse. Slavă Domnului, brațul distrus era cel drept; așa se putea sprijini în cârjă cu umărul stâng. Fără să ezite o clipă, fără să-i dea lui Damon o milisecundă în plus ca s-o urmeze, se repezi în direcția aleasă, în pădure.

În Pădurea Veche.

27

Când Damon se trezi, se lupta cu volanul Ferrariului. Se afla pe un drum îngust, îndreptându-se aproape direct către un apus de soare magnific — iar portiera din dreapta era deschisă și se mișca în meș.

Încă o dată, numai combinația de reflex aproape instantaneu și automobil performant îi îngădui să se ferească de șanțurile late, pline de noroi, aflate de o parte și de alta a drumului îngust. Dar reuși, și ajunse cu spatele la soarele care apunea, uitându-se la umbrele lungi de pe drum și întrebându-se ce naiba i se întâmplase.

Acum conducea în somn? Și ușa din dreapta — de ce era deschisă?

Și apoi se întâmplă ceva. Un fir lung și subțire, mișcându-se ușor, aproape ca un funigel, se aprinse când soarele roșcat căzu pe el. Atârna de partea de sus a ferestrei din dreapta, care era închisă, iar ca-pota era lăsată.

Nu se obosi să tragă mașina într-o parte, ci opri în mijlocul drumului și ieși din mașină, ocolind-o, pentru a se uita la acel fir de păr.

Între degetele lui, ridicate înspre lumină, deveni alb. Dar întors către întunericul pădurii, își arătă adevărata culoare: auriu.

Un fir de păr auriu, lung, fluturând ușor.

Elena.

Imediat ce îl identifică, se întoarse în mașină și începu să dea înapoi. Ceva o smulse pe Elena din mașina lui fără să lase nici

măcar o zgârietură pe vopsea. Ce ar fi putut să facă asta?

Și, mai mult, cum reușise să o convingă pe Elena să meargă cu el la o plimbare? Și de ce nu-și amintea nimic? Fuseseră amândoi atacați...?

Dar când dădu înapoi, urmele rămase pe partea dreaptă a drumului îi spuseră întreaga poveste oribilă. Dintr-un anume motiv, Elena se speriasse și sărise din mașină — sau vreo forță o trăsese. Iar Damon, care acum se simțea ca și cum din piele îi ieșeau aburi, știa că în întreaga pădure nu erau decât două creaturi care puteau fi responsabile pentru asta.

Trimise un gând cercetător, un cerc simplu care ar fi trebuit să nu fie detectabil, și aproape pierdu din nou controlul mașinii.

Merde! Acea explozie pe Putere țâșnise din el ca o rafală de foc nimicitoare de forma unei sfere — păsările cădeau din cer. Străbătu Pădurea Veche, străbătu Fell's Church, care o înconjura, și pătrunse în zonele de dincolo de oraș, pentru a se stinge în cele din urmă la sute de mile depărtare.

Putere? El nu era un vampir, era Incarnarea Morții. Prin mintea lui Damon trecu un gând vag de a opri mașina, pentru a aștepta până se oprea clocotul dinlăuntrul lui. De unde venise o asemenea Putere?

Stefan s-ar fi oprit, ar fi cercetat înjur, și-ar fi pus întrebări. Damon doar rânji sălbatic, tură motorul și trimise sute de gânduri cercetătoare care cădeau din cer asemenea unei ploii, toate urmărind să prindă o creatură de forma unei vulpi care fugea sau se ascundea în Pădurea Veche.

O găsi într-o zecime de secundă.

Acolo. Sub o tufa de cimicifugă, dacă nu se înșela — oricum, sub o tufa cu un nume ciudat. Iar Shinichi știa că el venea.

Bun, Damon trimise un val de Putere direct către vulpe, prinzând-o într-un kekkai, un soi de barieră-frânghie invizibilă pe care o strânse în mod deliberat, încet, în jurul animalului care se zbătea. Shinichi se luptă să scape, cu o forță ucigătoare. Damon se folosi de kekkai pentru a-l ridica în sus, izbind apoi trupul mic al vulpii de pământ. După câteva astfel de izbituri, Shinichi hotărî să nu se mai zbată și se prefăcu în schimb mort. Asta îi convenea lui Damon. Era felul în care considera că arată cel mai bine Shinichi.

În cele din urmă trebui să ascundă Ferrariul între doi copaci și alergă repede la tufișul unde Shinichi se lupta cu bariera din jurul lui pentru a căpăta formă umană.

Stând deoparte, cu ochii îngustați, cu brațele încrucișate la piept, Damon privi un timp eforturile lui Shinichi. Apoi lăsă liberă o parte din câmpul de kekkai pentru a-i îngădui schimbarea.

Iar în clipa în care Shinichi căpătă formă omenească, mâinile lui

Damon erau în jurul gâtului lui.

— Unde e Elena kono bakayarou?

Într-o viață lungă de vampir poți să înveți o mulțime de cuvinte urâte. Damon prefera să le folosească pe cele din limba maternă a victimei sale. Ii spuse lui Shinichi în toate felurile care îi trecură prin minte, pentru că Shinichi se zbătea și o Chema telepatic pe sora lui. Damon avea câteva cuvinte alese pentru asta în italiană, în care să te ascunzi în spatele surorii tale gemene era... ei bine, propice pentru o mulțime de înjurături pline de creativitate.

Simți o altă formă de vulpe repezindu-se spre el — și își dădu seama că Misao intenționa să ucidă.

Era în forma ei adevărată de kitsune: chestia aceea roșcată pe care încercase să o calce cu mașina atunci când fusese cu Damaris. O vulpe, da, dar o vulpe cu două, trei... șase cozi. Cele în plus erau de obicei invizibile, se gândi el, prinzând-o și pe ea cu dibăcie într-un kekkai. Dar Misao era pregătită să lupte, pregătită să-și folosească toate forțele pentru a-și salva fratele.

Damon se mulțumi să o țină doar în vreme ce ea se zbătea în van în interiorul barierei, și să-i spună lui Shinichi:

— Surioara ta se luptă mai bine ca tine, bakayarou. Acum, dă-mi-o pe Elena.

Shinichi își schimbă brusc forma și se repezi la gâtul lui Damon, cu cele două șiruri de dinți albi și ascuțiți la vedere. Erau amândoi mult prea tensio- nați, cu un nivel mult prea înalt de testosteron — iar Damon, de noua lui Putere — ca să renunțe.

Damon chiar simți dinții zgâriindu-i gâtul înainte să-și încleșteze din nou mâinile în jurul grumazului vulpii. Dar de data asta Shinichi își arăta cozile, ca un evantai, pe care Damon nu se osteni să le numere.

În schimb, își așeză cu putere o gheată pe evantai și trase cu ambele mâini. Misao, privind, țipă ascuțit de furie și neliniște. Shinichi se zvârcoli și se arcui, cu ochii lui galbeni ațintiți în ochii lui Damon. Încă un minut și spinarea avea să i se frângă.

— O să-mi placă să văd asta, îi spuse Damon cu o voce dulce. Pentru că pun pariu că Misao știe tot ce știi tu. Păcat că n-o să fii aici să o vezi pe ea cum moare.

Shinichi, turbat de furie, părea gata să moară și să o lase pe Misao la mila lui Damon doar ca să nu renunțe la luptă. Dar apoi brusc privirea i se întu- necă, trupul îi deveni moale și în mintea lui Damon se iviră abia auzite câteva cuvinte.

...doare... nu pot... gândi...

Damon îl privi grav. În acest moment, Stefan ar slăbi mult strânsoarea, pentru ca biata vulpiță să poată gândi. Dar

Damon crescuse strânsoarea pentru un scurt moment, apoi o slăbi la nivelul anterior.

— Așa e mai bine? întrebă el plin de solitudine.

Vulpița cea drăguță poate gândi acum?

Ticălosule...

Deși furios, Damon își aminti dintr-odată motivul înfruntării.

— Ce s-a întâmplat cu Elena? Urma ei ajunge până la un copac. E înăuntrul lui? Mai ai doar câteva secunde de viață. Vorbește.

— Vorbește, se auzi o a doua voce, și Damon abia o privi pe Misao.

O lăsase nepăzită și ea găsisese putere și spațiu pentru a-și lua forma umană. Damon o privi pentru o clipă, nepăsător.

Era minionă, cu oase mici, și arăta exact ca o școlăriță japoneză, doar că avea părul exact ca al fratelui ei — negru cu vârfurile roșii. Singura diferență era că roșul din părul ei era mai deschis și mai intens — un stacojiu cu adevărat strălucitor. Șuvițele care îi cădeau în ochi aveau capetele ca niște vâpăi, la fel ca și părul mătăsos care îi cădea pe umeri. Era o imagine izbitoare, dar singurul neuron care se aprinsese în mintea lui Damon la vederea ei era legat de foc și pericol și înșelăciune.

S-ar putea să fi căzut într-o capcană, reuși să spună Shinichi.

O capcană? Damon se încruntă. Ce fel de capcană?

Te duc acolo, unde poți să te uiți în ele, spuse evaziv Shinichi.

— Și vulpea poate dintr-odată să gândească din nou. Dar știi ceva? Nu cred deloc că ești o vulpe drăguță, șopti Damon, apoi lăsă kitsune Aș să cadă pe pământ.

Shinichi-în-formă-omenească țâșni în sus și Damon slăbi bariera doar cât să o lase pe vulpea cu aspect uman să încerce să-i tragă un pumn în cap. Se feri ușor, și răspunse cu o lovitură care îl trimise pe Shinichi în copac, cu atâta putere încât aproape că ricoșă. Apoi, câtă vreme kitsune-le era încă amețit și cu privirea sticloasă, îl ridică, îl aruncă pe un umăr și o porni înapoi către mașină.

Și eu? Misao încerca să se răsucească furioasă și să sune patetică, dar nu prea îi ieșea.

— Nici tu nu ești drăguță, spuse Damon, nesocotit. Ar putea să ajungă să-i placă super - Puterea asta. Dar dacă vrei să întrebi, continuă el, când o să fii eliberată, răspunsul e: când o găsești pe Elena. Vie și nevătămată, fără să-i lipsească nici măcar un degețel.

O lăsă înjurând. Voia să ajungă cu Shinichi acolo unde trebuiau să meargă câtă vreme vulpea era încă amețită și avea dureri.

Elena număra. Un pas înainte, doi pași înainte — trage cârja dintre rugi, trei, patru, al cincilea pas — în mod clar se întuneca acum, al șaselea pas înainte, s-a agățat ceva în păr, gata, a ieșit,

șapte, opt, înainte — fir-ar să fie! Un copac căzut. Prea înalt ca să se cocoate peste el. Va trebui să-l ocolească. Bun, la dreapta, un, doi, trei — e un copac lung — șapte pași. Șapte pași înapoi — acum, la dreapta repede și înainte. Oricât ai vrea, nu poți număra pașii ăia. Deci ești la nouă. — Doamne, e de-a dreptul beznă deja. Să zicem unsprezece și...

...Elena zbura. Cum de îi alunecase cârja, nu știa nu-și putea da seama. Era prea întuneric ca să țopăie de colo-colo, poate să dea peste un frasin-otravă și să se umple de spuzeală. Ceea ce trebuia să facă era să se gândească la alte lucruri, să se gândească astfel încât durerea asta cumplită, copleșitoare din piciorul stâng să se domolească. Iar acea mișcare instinctivă de moară de vânt, încercând să se prindă de ceva și să se salveze, nu o ajutase deloc nici la brațul drept. Doamne, căzătura aia chiar duruse. Tot trupul o chinuia pe o parte, atât de mult...

Dar trebuia să ajungă în lumea civilizată, pentru că era convinsă că numai lumea civilizată îl putea ajuta pe Matt.

Trebuie să te ridici din nou, Elena.

O fac!

Acum... nu vedea nimic, dar avea o idee destul de clară încotro se îndrepta în clipa în care căzuse. Și dacă se înșela, o să ajungă la drum și pe urmă o să poată să o ia înapoi. Doisprezece, treisprezece - continuă să numere, continuă să vorbească cu voce tare. Când rosti "douăzeci" se simți ușurată și bucuroasă. Dintr-o clipă într-alta o să ajungă la șosea.

Dintr-o clipă într-alta o să ajungă la ea.

Era beznă adâncă acum, dar Elena avea grijă să pipăie pământul cu gheata ca să-și dea seama când ajungea la șosea.

Dintr-o... clipă... într-alta...

Când Elena ajunsese cu numărătoarea la patruzeci, își dădu seama că dăduse de necaz.

Dar încotro putuse ea să meargă atât de mult? De fiecare dată când un mic obstacol o făcuse să o ia la dreapta, cotise pe urmă cu grijă la stânga. Și apoi, în drumul ei se afla tot șirul acela de jaloane, casa, hambarul, micul câmp cu porumb. Cum se putuse rătăci? Cum? Fusesse doar o jumătate de minut în pădure... făcuse doar câțiva pași în Pădurea Veche.

Chiar și copacii se schimbau. Unde se aflase ea, lângă drum, cei mai mulți copaci fuseseră hicori sau arbori de lălea. Acum se afla într-un desiș de stejari albi și roșii... și conifere.

Stejari bătrâni... iar pe pământ, ace și frunze care îi înăbușeau pașii, făcându-i neauziți.

Neauziți... dar ea avea nevoie de ajutor!

— Doamnă Dunstan! Domnule Dunstan! Kristin! Jake!

Lansă numele într-o lume care se străduia din răspuțeri să-i înăbușe vocea. De fapt, în întuneric distingea niște vârtejuri cenușii care păreau să fie — da, era ceață.

— Doamnă Dunstaa... aan! Domnule Dunstaa... aan! Kriiisstiinnn!Jaaa-aaake!

Avea nevoie de un adăpost; avea nevoie de ajutor. Tot trupul o durea, și mai ales piciorul stâng și umărul drept. Își putea imagina cum arăta: plină de noroi și frunze de la numeroasele căzături, cu părul ciufulit, cu ace și rămurele, sânge din cap până-n picioare...

Singurul lucru bun era că nu semăna cu Elena Gilbert. Elena Gilbert avea păr lung și mătăsos care era întotdeauna perfect aranjat sau ciufulit într-un fel încântător. Elena Gilbert era cea care stabilea moda în Fell's Church și n-ar fi fost niciodată văzută purtând un camizol rupt sau jeansii plini de noroi. Nimeni nu s-ar gândi că străina asta rătăcită poate fi Elena.

Dar străina rătăcită se simțea brusc neliniștită. Umblase prin păduri toată viața ei și nu-și agățase nici măcar o dată părul în ramuri. Sigur, putuse să le vadă, dar nu-și aducea aminte să fi trebuit să iasă din drum ca să le ocolească.

Acum, era ca și cum copacii își întindeau în jos în mod deliberat crengile pentru a o apuca și a-i încurca părul. Trebuia să-și țină trupul nemișcat și să-și tragă capul în unele cazuri — nu reușea să stea dreaptă și în același timp să-și scoată din păr rămurica.

Dar oricât de tare o durea trasul de păr, nimic nu o speria mai rău ca apucatul de glezne.

Elena crescuse jucându-se în pădure, și acolo fusese întotdeauna destul spațiu să se plimbe fără să se lovească. Dar acum... erau lucruri care se întindeau către ea, cârcei fibroși care o apucau de glezne chiar în locurile unde o durea cel mai tare. Și apoi era agonia de a trage cu degetele de rădăcinile astea groase, înțepătoare, acoperite cu sevă.

Sunt speriată, gândi ea, punând în sfârșit în cu-vinte toate simțămintele ei din clipa în care pășise în întunericul din Pădurea Veche. Era udă toată de rouă și sudoare, iar părul îi era la fel de ud ca și cum stătuse în ploaie. Era atât de întuneric! Iar acum imaginația ei începu să acționeze, și, spre deosebire de imaginația celor mai mulți oameni, avea informații reale și serioase cu care să lucreze. O mână de vampir păru să se înfigă în părul ei. După un moment nesfârșit de durere agonizantă în gleznă și umăr, reușise să scoată "mâna" din părul ei — pentru a găsi o altă liană care se încolăcea.

Bun. Avea să ignore durerea și să încerce să se orienteze de aici,

din locul unde se afla un copac deosebit, un pin alb masiv care avea în mijlocul trunchiului o gaură imensă, suficient de mare pentru ca Bonnie să încapă în ea. O să se așeze cu spatele la pin și apoi o s-o ia drept către vest — nu putea vedea nici o stea din cauza norilor care acopereau cerul, dar simțea că vestul era în stânga ei. Dacă nu se înșela, asta ar duce-o la drum. Dacă se înșela și era nordul, atunci ar ajunge la casa Dunstan. Dacă era sudul, avea să o ducă în cele din urmă la o altă curbă din drum. Dacă era estul... ei, atunci ar fi un drum lung de mers, dar până la urmă ar duce-o la râu.

Dar mai întâi avea să-și adune toată Puterea, toată Puterea pe care în mod inconștient o folosi-se pentru a-și amorți durerea și pentru a căpăta forță — avea să o adune și să lumineze locul acesta în care se afla pentru a vedea dacă de aici era vizibil drumul — sau, și mai bine, o casă. Era doar puterea unei ființe omenești, dar, din nou, toată diferența stătea în cunoașterea felului în care trebuia folosită. Iși adună Puterea într-o minge albă compactă și apoi o eliberă, răsucindu-se pentru a se uita în jur înainte ca mingea să se stingă.

Copaci. Copaci. Copaci.

Stejari și hicori, pini albi și mesteceni. Nici o ridicătură pe care să urce. În toate direcțiile, nimic altceva decât copaci, ca și cum s-ar fi rătăcit într-o pădure fermecată din care nu mai putea ieși niciodată.

Dar avea să iasă. Oricare din direcțiile acestea avea să o ducă în cele din urmă la oameni — chiar și estul. Chiar și spre est, putea doar să urmeze râul până ce o ducea la oameni.

Iși dori să aibă o busolă.

Iși dori să poată vedea stelele.

Tremura toată, și nu era doar din cauza frigului. Era rănită; era îngrozită. Dar trebuia să nu se gândească la asta. Meredith nu ar plânge. Meredith nu ar fi îngrozită. Meredith ar găsi o cale înțeleaptă de a scăpa.

Trebuia să găsească ajutor pentru Matt. Scrâșnind din dinți pentru a ignora durerea,

Elena porni mai departe. Dacă nu ar fi avut decât o singură rană, oricare ar fi fost ea, Elena ar fi făcut

mare caz de ea, ar fi plâns, ar fi făcut o adevărată tragedie din asta. Dar cu atâtea dureri diferite, toată suferința se contopise într-o teribilă agonie.

Acum ai grijă. Asigură-te că mergi drept înainte și nu te abați de la drum. Alege-ți următorul reper în linie dreaptă.

Problema era că se făcuse mult prea întuneric pentru a putea vedea mare lucru. Tot ce reușea să distingă în fața ei era o coajă de copac foarte rugoasă. Un stejar roșu probabil. Bun, mergi către el. Hop — au, doare — hop — lacrimile curg pe obraz — hop — încă

puțin — hop — poți s-o faci

— hop. își puse palma pe coaja zgrunțuroasă. Bun. Acum, uită-te drept înaintea ta. Ah. Ceva cenușiu și aspru și masiv în față — poate un stejar alb. Du-te spre el — hop — agonie — hop — ajutor! — hop — cât o să-mi ia? — hop — acum nu mai e așa departe — hop. Gata. își puse palma pe coaja aspră.

Și apoi o puse din nou. Și din nou.

Și din nou. Și din nou. Și din nou.

— Ce e asta? dori să afle Damon.

După ce ieșiseră din mașină, fusese silit să îl lase pe Shinichi să o ia înainte, dar continuă să țină kekkai-ul destul de larg în jurul lui și urmări cu atenție fiecare pas pe care îl făcea vulpea. Nu avea încredere în el în privința — ei, de fapt nu avea deloc încredere în el.

— Ce e în spatele barierei? întrebă din nou, pe un ton mai aspru, strângând lațul în jurul gâtului vulpii.

— Cabana noastră — a lui Misao și a mea.

— Și n-ar putea fi o capcană, nu?

— Dacă așa crezi, bine! O să intru singur...

Shinichi se schimbase în cele din urmă într-o formă pe jumătate vulpească, pe jumătate umană: păr negru până la talie, cu vârfurile atinse de flăcări rubinii, o coadă mătăsoasă de aceeași culoare fluturând în spatele lui, și, pe cap, două urechi la fel de mătăsoase și tremurătoare, cu vârfurile stacojii.

Damon aprecie această formă din punct de vedere estetic, dar, mai important, avea acum un mâner. Il prinse pe Shinichi de coadă și o răsuci.

— Termină!

— O să termin atunci când o s-o găsesc pe Elena — asta dacă nu i-ai întins o cursă în mod deliberat.

Dacă e rănită, o să pun mâna pe cine i-a făcut rău și o să-l tai în bucăți. Viața lui nu-i mai aparține.

— Indiferent cine a făcut-o?

— Indiferent.

Shinichi tremura ușor.

— Ți-e frig?

— ...doar... îți admiram hotărârea.

Un alt tremur. Care aproape că îi scutura tot tru-pul. Râdea?

— Dacă Elena o să vrea așa, o să-l las în viață. Dar în agonie. Damon răsuci mai tare coada. Mișcă!

Shinichi mai făcu un pas, și în fața lor apărură o cabană încântătoare, la care ducea o alee de pietriș ce ajungea la veranda năpădită de iederă și merișor, cu flori care atârnavă ca niște medalioane.

Era superbă.

Deși durerea era tot mai mare, Elena începu să spere. Indiferent cât se învârtea, la un moment dat trebuia să iasă din pădure. Trebuia să reușească. Pământul era tare — nici o urmă de umezeală sau de povârniș. Nu mergea către râu, se îndrepta către drum. își dădea seama.

Își fixă privirea asupra unui copac îndepărtat, cu coaja netedă. Apoi țopâi până la el, cu durerea aproape uitată în acest nou sentiment de siguranță.

Se lăsă pe trunchiul masiv, cenușiu, cu coaja desprinsă pe alocuri. Se rezema de el când realizează ceva. Piciorul ei pe care nu-l putea pune în pământ. De ce nu se lovea dureros de trunchiul copacului? Se izbise mereu de toți ceilalți copaci de care se rezemase pentru a se odihni. Se desprinse de copac și, ca și cum ar fi știut că era ceva important, își adună toată Puterea și o eliberă într-o izbucnire de lumină albă.

În fața ei se afla copacul cu o gaură imensă în el, copacul de la care plecase.

Pentru o clipă, Elena rămase nemișcată, irosind Putere, menținând lumina. Poate că era un alt... Nu. Se afla de cealaltă parte a copacului, dar era același. Era părul ei prins în coaja cenușie desprinsă pe alocuri. Sângele acela uscat era urma palmei ei. Dedesubt era locul unde piciorul ei însângerat lăsase o dâră — proaspătă.

Plecăse direct dinspre acest copac și se întorsese direct la el.

— Nuuuuuuuuuu!

Era primul cuvânt pe care-l scotea de când căzuse din Ferrari. Indurase toată acea durere în tăcere, cu icnete scurte, cu răsuflarea tăiată, dar nu țipase și nici nu înjurase nici măcar o dată. Acum voia să le facă pe amândouă.

Poate că nu era același copac...

Nuuuuuuuu, nuuuuuuuuu, nuuuuuuuuuuu!

Poate că Puterea ei va reveni și ea va vedea că fusese doar o halucinație...

Nu, nu, nu, nu, nu, nu!

Pur și simplu nu era posibil... Nuuuuuuuu!

Cârja îi alunecă de sub braț. Ii săpase atât de adânc în carnea subsuorii, încât durerea de acolo era aproape la fel de mare ca celelalte. Totul o durea. Dar cel mai rău era ce se petrecea în mintea ei. Avea în minte imaginea unei sfere asemănătoare cu globurile acelea de Crăciun pe care le scuturi și tot lichidul dinăuntru se umple de fulgi de zăpadă sau de stelute scânteietoare. Dar sfera asta era plină în interior cu copaci. De sus până jos, dintr-o parte într-alta,

numai copaci, toți îndreptați spre centrul sferei. Și ea, învârtindu-se în această sferă singura-tică... indiferent în ce parte mergea, nu găsea decât alți copaci, pentru că numai asta se afla în lumea în care pătrunsese.

Era un coșmar, dar era real.

Copacii erau inteligenți, mai realiză ea. Lianele mici și târâtoare, vegetația; chiar și acum îi smulgea cârja dintre degete. Cârja se mișca de parcă era trecută din mână în mână de niște omuleți. Se întinse după ea și doar îi atinse capătul.

Nu-și amintea când căzuse, dar acum era întinsă pe pământ. Și simțea un miros, o aromă dulce, de pământ, rășinoasă. Iar lianele o pipăiau, o gustau. Cu atingeri mici și delicate, se încolăceau în părul ei ca să nu-și mai poată înălța capul. Apoi le simțea cum îi gustă trupul, umărul, genunchiul însângerat. Dar nu mai conta nimic.

Inchise ochii strâns și trupul i se zguduia de plâns. Acum, lianele trăgeau de piciorul ei rănit, și și-l smuci instinctiv. Pentru o clipă, durerea o trezi și ea își spuse: Trebuie să ajung la Matt, dar în clipa următoare și acest gând se stinse. Mirosul dulce de rășină o învăluia. Lianele își croiau drum peste pieptul ei care sălta, se unduiau pe sânii ei, îi încercuiau stomacul.

Și apoi începură să strângă.

Când Elena își dădu seama de pericol, deja o sufocau. Nu putea trage aer în piept. Când răsuflă, își încleștară și mai mult strânsoarea, într-o mișcare comună — toate lianele micuțe ca o uriașă anaconda.

Nu putea să le desfacă. Erau tari și flexibile și nu reușea să le rupă cu unghiile. Își strecură degetele sub câteva liane, trase cu toată forța, zgâriind cu unghiile și răsucind. În cele din urmă, o fibră pocni, cu sunetul unei corzi de harpă care se rupe, și plesnind sălbatic aerul.

Restul lianelor se strânsură mai mult.

Acum Elena trebuia să se lupte pentru aer, să se lupte să nu-i strivească pieptul. Lianele o atingeau delicat pe buze, se legănav peste fața ei ca niște cobre subțiri, pentru ca brusc să lovească și să se strângă în jurul feței, a capului.

O să mor.

Simțea un mare regret. I se dăduse șansa unei a doua vieți — a treia, dacă punea la socoteală și viața ei ca vampir — și nu făcuse nimic cu ea. Nimic în afară de a-și căuta propria plăcere. Iar acum Fell's Church era în pericol, iar Matt într-o primejdie imediată, și ea nu numai că nu avea să îi ajute, dar avea să renunțe și să moară chiar aici.

Ce-ar trebui să facă? Chestia spirituală? Să co-opereze acum cu răul și să speră că o să aibă mai târziu șansa de a-l distruge? Poate.

Poate că tot ce trebuia să facă era să ceară ajutor.

Senzația de lipsă de aer o amețea. N-ar fi crezut niciodată că Damon e în stare de așa ceva, că o s-o facă să treacă prin toate astea, că o să îngăduie să fie omorâtă. Doar cu câteva zile în urmă îi luase apărarea în fața lui Stefan.

Damon și malachii. Poate că ea era jertfa lui pentru ei. Cu siguranță ei cereau mult.

Sau poate că el doar voia ca ea să-i ceară ajutorul. Poate că așteaptă în întuneric, în apropiere, cu mintea oncentrată asupra ei, așteptând un te rog șoptit.

Încercă să aprindă și ultima rămășiță de Putere.

Era aproape sleită, dar, la fel ca și cu un chibrit, după ce încercă de mai multe ori, reuși să obțină o flăcără albă micuță.

Acum vizualiză flăcăra pătrunzând în fruntea ei. în capul ei. înăuntru. Acolo.

Acum.

Prin agonia cumplită de a nu putea răsufla, gândi: Bonnie. Bonnie. Mă auzi?

Nici un răspuns — dar nu voia să audă unul.

Bonnie, Matt e într-un luminiș pe un drumeag din Pădurea Veche. Cred că are nevoie de sânge sau de alt ajutor. Caută-l. în mașina mea.

Nu-ți face griji pentru mine. E prea târziu pentru mine. Caută-l pe Matt.

Și asta-i tot ce pot să spun, gândi Elena obosită. Avea o vagă și tristă intuiție că nu reușise s-o facă pe Bonnie să o audă. Plămâni îi explodau. Asta era o moarte cumplită. Putea să mai respire o singură dată, și pe urmă n-o să mai fie aer...

Blestemat să fii, Damon, își spuse și apoi își concentra toate gândurile, toată forța minții pe amintirile ei despre Stefan. Pe senzația de a fi ținută în brațe de Stefan, pe zâmbetul apărut brusc pe buzele lui Stefan, pe atingerea lui Stefan.

Ochi verzi, verde de frunză, culoarea frunzei ridicată în soare...

Acea bună-cuviință pe care reușise cumva să o păstreze, neîntinată... Stefan... te iubesc... Te voi iubi întotdeauna... Te-am iubit... Te iub...

28

Matt nu avea habar cât era ceasul, dar sub copaci se întunecase bine. Stătea întins pe o parte în mașina nouă a Elenei, ca și cum fusese aruncat acolo și uitat. Il durea tot trupul.

De data asta se trezi și imediat se gândi: Elena.

Dar nu vedea nicăieri albul camizolului ei, iar când strigă, mai întâi încetișor, apoi cu toată puterea, nu primi nici un răspuns.

Iar acum băjbăia prin luminiș, în patru labe. Se părea că Damon plecase și asta îi dădu o scânteie de curaj și speranță care îi aprinse mintea asemenea unui far. Găsi cămașa Pendleton aruncată — călcată în picioare. Dar când nu mai găsi un alt trup moale și cald în luminiș, simți cum i se frânge inima.

Și apoi își aduse aminte de Jaguar. Căută înnebunit în buzunare după chei, nu găsi nimic, pentru ca în cele din urmă să descopere că, în mod inexplicabil, cheile erau în contact.

Trecu printr-un moment de agonie când mașina nu vru să pornească, iar apoi fu șocat să vadă strălucirea farurilor. Se întreabă fugitiv cum să întoarcă mașina în așa fel încât să se asigure că nu trece peste o Elenă leșinată. Apoi căută în torpedou, aruncând afară manuale de instrucțiuni și mai multe perechi de ochelari. Ah, și un inel cu lapislazuli. Cineva ținea aici unul de rezervă, pentru orice eventualitate. Și-l puse pe mână; se potrivea destul de bine.

În cele din urmă, degetele lui se strânsură în jurul unei lanterne și acum putea să cerceteze atent luminișul, așa cum voia.

Nici urmă de Elena.

Și nici urmă de Ferrari.

Damon o dusesse undeva.

În regulă, atunci, o să pornească pe urmele lor.

Pentru a face asta trebuia să lase aici mașina Elenei, dar văzuse deja ce puteau face monștrii ăștia unei mașini, așa că asta nu însemna prea mult.

Va trebui să aibă grijă și cu lanterna. Cine știe cât mai durau bateriile?

Ca să nu zică totuși că n-a făcut-o, încercă să o sune pe Bonnie pe mobil, și apoi la telefonul de acasă, și pe urmă încercă la pensiune. Nu avea semnal, deși, conform telefonului, ar fi trebuit să aibă. Și nici nu trebuia să se întrebe de ce — asta era Pădurea Veche, creând probleme ca de obicei. Nici măcar nu se întreabă de ce sunase prima oară la numărul lui Bonnie, când probabil că mai înțelept ar fi fost să sune la Meredith.

Găsi ușor urmele Ferrariului. Damon ieșise de aici într-o viteză nebună, de parcă l-ar fi fugărit chiar Talpa-Iadului. Matt zâmbi crunt la acest gând.

Și apoi mersese ca și cum voise să iasă din Pădurea Veche. Asta era ușor de urmărit, era clar că ori Damon mersese prea repede pentru a mai putea controla mașina, ori că Elena se luptase cu el, pentru că în mai multe locuri, mai ales în curbe, urmele de

cauciucuri se vedeau limpede pe pământul moale de lângă drum.

Matt avu mare grijă să nu calce pe nimic care s-ar putea dovedi un indiciu. Poate că la un moment dat va trebui să se întoarcă. Avea de asemenea grijă să ignore zgomotele tăcute ale nopții din jurul lui. Știa că malachii erau acolo, dar refuza să se gândească la ei. Și nu se întrebă nici pentru o clipă de ce făcea asta, de ce se ducea în mod deliberat către primejdie în loc să se ferească de ea, în loc să încerce să iasă cu Jaguarul din Pădurea Veche. În definitiv, nu pe el îl lăsase Stefan ca bodyguard.

Dar, se gândi el, nu te puteai încrede în nimic din ce spunea Damon.

Și pe urmă — ei, el întotdeauna avusese grijă de

Elena, chiar și înainte de prima lor întâlnire. Poate că acum era greoi, încet și lipsit de putere în comparație cu dușmanii lor, dar oricum putea încerca.

Acum era o beznă adâncă. Ultimele urme ale amurgului dispăruseră de pe cer și dacă Matt se uita în sus putea vedea nori și stele — cu copacii aplecându-se amenințător către el din ambele părți.

Se apropia de capătul drumului. Curând trebuia să apară pe dreapta casa familiei Dunstan. O să-i întrebe dacă nu văzuseră...

Sânge.

La început, în mintea lui apărură alternative ridicole, ca de pildă vopsea roșie. Dar lanterna lui prinse în fasciculul ei de lumină pete roșii-maronii pe marginea drumului, chiar în locul unde era o curbă strânsă. Acolo era sânge. Și nu puțin.

Ocolind cu grijă petele roșii-maronii, îndreptându-și lanterna către capătul îndepărtat al drumului, Matt începu să pună cap la cap indiciile și să înțeleagă ce se întâmplase.

Elena sărise.

Sărise, sau Damon o împinsese afară dintr-o mașină în plină viteză — și, după cât se chinuise să pună mâna pe ea, asta nu avea nici o noimă. Sigur, e posibil s-o fi făcut să sângereze până când a fost satisfăcut — degetele lui Matt atinseră instinctiv gâtul care îl dureau — dar atunci de ce s-o mai fi luat în mașină?

Ca s-o omoare împingând-o afară din mers?

O alegere stupidă, dar poate că Damon se bazase pe micii lui prieteni ca să se ocupe de corp.

Posibil, dar puțin probabil.

Dar ce era probabil?

Ei bine, casa Dunstan trebuia să se afle pe această parte a drumului, dar de aici nu se vedea. Și ar fi ceva tipic pentru Elena să sară dintr-o mașină în viteză când lua o curbă strânsă. Pentru asta era

nevoie de creier, de curaj, și de o încredere nestrămutată într-un noroc chior că asta n-o s-o omoare.

Lanternă lui Matt urmă încet un șir de tufișuri de rododendroni distruse, aflate chiar la marginea drumului.

Dumnezeule, chiar asta a făcut. Da. A sărit din mașină și a încercat să se rostogolească. Doamne, a avut noroc să nu-și rupă gâtul. Dar a continuat să se rostogolească, apucându-se de rădăcini și liane ca să se oprească. De aceea sunt toate rupte.

Matt simțea cum exploda în el bucuria. Reușise. Era pe urmele Elenei. O putea vedea căzând, la fel de clar ca și cum ar fi fost și el acolo.

Dar apoi s-a lovit de rădăcina aia de copac, își spuse, mergând mai departe pe urmele ei. Asta tre- buie s-o fi durut. Și căzuse cu putere și se rostogolise puțin pe ciment — mai mult ca sigur o adevărată agonie; lăsase o mulțime de sânge aici, și apoi înapoi în tufișuri.

Și pe urmă? Rododendronii nu mai indicau nimic. Ce se întâmplase aici? Dăduse Damon înapoi Ferrariul suficient de rapid pentru a o recupera?

Nu, hotărî Matt, cercetând cu grijă pământul. Nu se vedea decât un rând de pași aici, și erau ai Elenei. Elena se ridicase în picioare aici — pentru a cădea din nou, probabil din cauza rănilor. Și apoi reușise din nou să se ridice, dar urmele erau ciudate, o urmă normală de picior pe o parte și o adâncitură mică dar profundă pe cealaltă.

O cârjă. își găsisse o cârjă. Da, iar urma aceea de târâre era urma lăsată de piciorul rănit. Ajunsese până la copacul acesta, și apoi îl ocolise — sau mai degrabă sărise în jurul lui, după cum se părea. Iar apoi se îndreptase către casa familiei Dunstan.

Fată isteată. Probabil că acum nici nu mai putea fi recunoscută și, oricum, cui îi păsa dacă Dunstanii observau asemănarea între ea și minunata și răpo- sata Elena Gilbert? Putea fi verișoara Elenei, din Philadelphia.

Așadar, făcuse unul, doi, trei... opt pași — și casa Dunstan. Matt vedea ferestrele luminate. Matt simțea mirosul de cai. Nerăbdător, alergă tot restul drumului — luând câteva căzături care nu-i făcură deloc bine trupului lui suferind, dar continuând să se îndrepte către veranda din spate, luminată. Familia Dunstan nu era genul de oameni care să stea pe veranda din față.

Când ajunse la ușă, bătu aproape frenetic. O găsisse. O găsisse pe Elena!

I se păru că se scurge un timp infinit până când ușa se deschise de două degete. Matt își băgă automat vârful gheții în deschizătură, în vreme ce își spunea: Da, e bine, sunteți oameni prudenți. Nu genul

care ar lăsa să intre în casă un vampir după ce tocmai ați văzut o fată plină de sânge.

— Da? Ce vrei?

— Sunt eu, Matt Honeycutt, spuse el către ochiul care îl privea prin crăpătura ușii deschise. Am venit după El... după fată.

— Despre ce fată vorbești? spuse vocea pe un ton aspru.

— Uitați ce e, nu trebuie să vă faceți griji. Sunt eu — Jake mă știe de la școală. Și Kristin mă știe. Am venit să ajut.

Nota de sinceritate din glasul lui păru să îl impresioneze pe cel din spatele ușii. Ușa se deschise și Matt văzu un bărbat solid, cu părul negru, îmbrăcat într-un maieu și nebărbierit. În spatele lui, în living, era o femeie înaltă și slabă, aproape numai piele și os. Părea să fi plâns. În spatele celor doi era Jake, care fusese cu un an mai mare la liceul "Robert E. Lee".

— Jake, spuse Matt.

Dar nu primi nici un răspuns, doar o privire fără viață, chinuită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matt, îngrozit. O fată a venit aici acum ceva timp... era rănită... dar... dar ați lăsat-o să intre, nu?

— N-a venit nici o fată aici, spuse domnul Dunstan hotărât.

— Trebuie să fi venit. Am mers după pașii ei... a lăsat urme de sânge, înțelegeți, aproape până la ușa voastră.

Matt nu își îngăduia să gândească. Intr-un fel sau altul, dacă repeta faptele cu voce tare, ei aveau să i-o aducă pe Elena.

— Alte probleme, spuse Jake, dar cu o voce stinsă care se potrivea cu expresia lui.

Doamna Dunstan păru cea mai cooperantă.

— Am auzit o voce afară în întuneric, dar când ne-am uitat, nu era nimeni acolo. Și avem noi necazurile noastre.

Exact în acel moment, Kristin năvăli în cameră. Matt se holbă la ea cu o senzație de deja-vu. Era îmbrăcată aproape la fel ca Tami Bryce. își tăiașe șortul de blugi până când devenise aproape inexistent. Deasupra purta sutienul de la un bikini dar — Matt își întoarse repede privirea — cu două găuri mari și rotunde exact acolo unde Tami își prinsese bucățile rotunde de carton. Și își lipise peste tot sclipici.

Dumnezeule! Nu are decât... doisprezece ani?

Treisprezece? Cum poate să se poarte așa?

Dar în clipa următoare, tot trupul i se cutremură de șoc. Kristin se lipise de el și gângurea:

— Matt Honey-buttt. Ai venit să mă vezi!

Matt respiră cu grijă, pentru a-și reveni din șoc.

Matt Honey-buttt. Ea nu avea cum să știe asta. Nici măcar nu mergea la aceeași școală cu Tami. De ce s-o fi sunat Tami și... să-i

spună așa ceva?

Scutură din cap, ca pentru a-și limpezi mintea. Apoi se uită la doamna Dunstan, care părea cea mai de treabă.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? întrebă. Trebuie... trebuie neapărat să dau două telefoane.

— Telefonul nu merge de ieri, spuse aspru domnul Dunstan. Nu încercă să o tragă pe Kristin de lângă Matt, ceea ce era ciudat, căci părea în mod clar furios. Probabil un copac căzut, adăugă. Și știi că telefoanele mobile nu merg aici.

— Dar...

Mintea lui Matt se învârtea nebunește.

— Vreți să spuneți că n-a venit aici o fată care să ceară ajutor? O fată cu păr blond și ochi albaștri? Vă jur, nu eu sunt cel care i-a făcut rău. Jur că vreau să o ajut.

— Matt Honey-butt? Mă tatuez, doar pentru tine.

Continuând să stea lipită de spatele lui, Kristin își întinse brațul stâng. Matt îl privi, îngrozit. În mod clar ea folosise un ac de cusut sau unul cu gămălie ca să-și facă găuri în antebrațul ei stâng, apoi deschisese rezervorul de cerneală al unui stilou pentru culoarea albastru-închis. Era genul de tatuaj primitiv de închisoare, făcut de un copil. Literele strâmbe M A T erau deja vizibile, iar lângă ele era o pată de cerneală care avea să fie probabil încă un T.

Nu-i de mirare că nu voiau să mă lase să intru, își spuse Matt, uluit. Acum Kristin își petrecuse ambele brațe în jurul mijlocului lui, împiedicându-l să respire. Stătea pe vârfuri și îi vorbea, șoptind repede unele din lucrurile obscene pe care le spusese și Tami.

Matt se uită disperat la doamna Dunstan.

— Credeți-mă, n-am mai văzut-o pe Kristin de... trebuie să fie aproape un an. Am avut un carnaval de sfârșit de an, și Kristin a ajutat la plimbările cu poneii, dar...

Doamna Dunstan dădea încet din cap, în semn de încuviințare.

— Nu e vina ta. La fel s-a purtat și cu Jake. Pro-priul ei frate. Și cu... cu tatăl ei. Dar îți spun ade-vărul; nu am văzut-o pe fata aceea. Doar tu ai venit la ușa noastră astăzi.

— Bine.

Ochii lui Matt se umpluseră de lacrimi. Creierul lui, concentrat în primul rând pe propria lui supra-viețuire, îi spunea să-și țină părerile pentru el, să nu contrazică. Ii spunea să rostească:

— Kristin... nu pot să respir...

— Dar eu te iubesc, Matt Honey-butt. Nu vreau să mă părăsești niciodată. Mai ales pentru târfa aia bătrână. Târfa aia bătrână cu viermi în orbite...

Din nou, Matt avu senzația că pământul se în-vârtește nebunește

cu el. Dar nu putea nici să ic- nească. Nu mai avea aer. Cu ochii ieșiți din orbite, se întoarse neajutorat către domnul Dunstan, care era cel mai aproape de el.

— Nu pot... să respir...

Cum putea o fată de treisprezece ani să aibă atâta forță? Domnul Dunstan și Jake își uniră eforturile pentru a o desprinde de Matt. Dar nici așa nu mergea. Matt începea să vadă o rețea cenușie pulsându-i în fața ochilor. Avea nevoie de aer.

Se auzi o pocnitură puternică, terminată cu un sunet înfundat. Și încă unul. Bruscu, putu să respire din nou.

— Nu, Jacob! Ajunge! strigă doamna Dunstan.

I-a dat drumul — n-o mai lovi!

Când viziunea lui Matt se limpezi, domnul Dunstan își prindea la loc cureaua. Kristin urla:

— O să vei tuu-uu! O să vezi tuu-uu! O să-ți pară rău-ău!

Apoi se năpusti afară din cameră.

— Nu știu dacă asta ajută sau înrăutățește situația, spuse Matt după ce își recăpătă răsuflarea, dar Kristin nu e singura fată care se poartă așa. Mai e cel puțin încă una în oraș...

— Mie nu-mi pasă decât de Kristin, spuse domnul Dunstan. Și... ființa asta nu e ea.

Matt încuviință din cap. Dar acum avea ceva de făcut. Trebuia să o găsească pe Elena.

— Dacă o fată blondă vine la ușă și vă cere ajutorul, vă rog să îi dați drumul în casă, o rugă el pe doamna Dunstan. Vă rog. Dar nu lăsați nici un bărbat să intre — nici măcar pe mine dacă nu vreți, izbucni el.

Pentru o clipă, privirea lui o întâlni pe cea a doamnei Dunstan și simți o legătură între ei. Apoi ea încuviință din cap și se grăbi să îl scoată din casă.

Bun, își spuse Matt. Elena se îndrepta încoace, dar nu a reușit să ajungă aici. Așa că uită-te la urme.

Se uită. Și ceea ce îi arătară urmele era că, la câțiva pași de casa Dunstan, ea se întorsese în mod inexplicabil către dreapta, pătrunzând în pădure.

De ce? O speriasse ceva? Sau poate — și Matt simți un gol în stomac — fusese într-un fel sau altul păcălită să șchioapete mai departe, tot mai departe, până când în cele din urmă lăsa în urmă orice ajutor omenesc?

Tot ce putea face era să o urmeze în pădure.

ELENA!

Ceva o sâcâia.

— Elena!

Te rog, nu mai vreau durere. Acum n-o mai simțea, dar își aducea aminte... oh, nu mai vreau să mă chinui să respir...

— Elena!

Nu... lasă-mă. Mental, Elena încercă să îndepărteze din urechi și din cap lucrul acela care o deranja.

— Elena, te rog...

Tot ce voia era să doarmă. Pentru totdeauna.

— Blestemat să fii, Shinichi!

Damon luase în mână globul micuț cu pădurea miniaturală, când Shinichi găsisese strălucirea palidă a Elenei radiind din el. Înăuntrul lui creșteau zeci de molizi, hickori, pini și alți copaci — toți dintr-o membrană interioară perfect transparentă. O ființă miniaturală — asta dacă cineva putea fi miniaturizat și plasat într-un astfel de glob — ar vedea copaci în față, copaci în spate, copaci în orice direcție, și ar putea merge drept înainte și ar reveni de unde a plecat, indiferent în ce parte ar lua-o.

— E o distracție, spusese Shinichi, ursuz, privindu-l cu atenție pe sub gene. O jucărie, în general pentru copii. O capcană de jucărie.

— Și tu consideri asta amuzant?

Damon aruncase globul pe măsuța din lemn în frumoasa cabană care era ascunzișul secret al lui Shinichi. Atunci descoperise de ce erau acestea jocuri pentru copii — globul nu putea fi spart.

După aceea, Damon stătu o clipă — doar o clipă — să se adune. Probabil că Elena mai avea câteva secunde de trăit. El trebuia să își aleagă exact cuvintele.

După acea singură clipă, din gura lui se revărsă un torent de cuvinte, cele mai multe în engleză, și cele mai multe fără înjurături și nici măcar insulte inutile. Nu voia să îl insulte pe Shinichi. Pur și simplu amenințase — nu, jurase — să dezlănțuie asupra lui Shinichi acel soi de violență pe care o văzuse în lunga lui viață plină de oameni și vampiri cu o imaginație bolnavă. În cele din urmă, Shinichi înțelese că vorbea serios, și Damon se trezise în interiorul globului, cu o Elena udă în fața lui. Zăcea la picioarele lui, și era într-o stare mai proastă decât îi îngăduiseră să-și imagineze cele mai cumplite temeri ale sale. Avea brațul drept dislocat, cu multe fracturi, și tibia stângă ruptă într-un mod oribil.

Fusese îngrozit să și-o imagineze clătinându-se prin pădurea din glob, cu sângele curgându-i din brațul drept de la umăr la cot,

târându-și în urmă piciorul stâng ca un animal rănit, dar asta era și mai rău. Părul ei era năclăit de sudoare și noroi, lipit de față. Și își pierduse mintea, la propriu, delirase, vorbind cu oameni care nu erau acolo.

Și căpăta o culoare vineție. Reușise să desfacă exact o singură liană, cu tot efortul ei. Damon rupse cu unghiile o mulțime, smulgându-le cu furie din pământ dacă încercau să se împotrivească sau să i se încolăcească în jurul încheieturii mâinii. Elena trase o dată aer adânc în piept, chiar în clipa în care sufocarea ar fi omorât-o, dar nu își recăpătă cunoștința.

Și nu era Elena pe care și-o amintea. Când o ridicase în brațe, nu simțise din partea ei rezistență, nici acceptare, nimic. Nu știa cine e el. Delira de febră, epuizare și durere, dar într-un moment în care devenise pe jumătate conștientă, îi sărutase mâna prin părul ei ciufulit și umed și îi șoptise:

"Matt... găsește-1... pe Matt." Nu știa cine e el — abia de știa cine e ea — dar grija ei era pentru prietenul său. Damon simțise acel sărut arzându-i mâna și brațul ca atingerea unui fier încins, și din acea clipă îi monitorizase mintea, încercând să îi alunge agonia — oriunde — în noapte — în el însuși.

Se întoarse la Shinichi și spuse, cu vocea ca un vânt înghețat:

— Ai face bine să găsești o cale de a-i vindeca rănila — acum.

Minunata cabană era înconjurată de aceleași conifere, hiori și pini, care creșteau în globul de zăpadă. Flăcări violete și verzi se înălțară din foc atunci când Shinichi îl ațâța.

— Apa asta stă să fiarbă. Dă-i să bea ceai făcut cu asta. Ii întinse lui Damon o carafa de metal înne-grită — cândva lucrată frumos în argint, acum o rămășiță strâmbă și ciocănită a ceea ce fusese odinioară — și un ceainic pe fundul căruia se aflau câteva frunze rupte și alte lucruri cu aspect neatră-gător. Ai grijă să bea trei sferturi de ceașcă, și pe urmă o să adoarmă, iar când se va trezi, o să fie ca nouă, adăugă. Apoi îl împunse cu cotul pe Damon în coaste. Sau poți s-o lași să ia doar câteva înghițituri — să se vindece doar în parte, și pe urmă să-i spui că e în puterea ta să-i dai... sau nu. Știi tu... în funcție de cât de cooperantă e...

Damon nu spuse nimic și întoarse privirea. Dacă mă uit acum la el, își zise, o să-l omor. Și s-ar putea să mai am nevoie de el.

— Și dacă vrei să grăbești vindecarea, adaugă puțin sânge de-al tău. Unora le place să o facă în felul ăsta, mai spuse Shinichi, și vocea i se ascuți de excitație. Știi, să vezi câtă durere poate îndura o ființă omenească, și pe urmă, când e în pragul morții, poți să-i dai ceai și sânge și să o iei de la capăt... dacă își mai aduc aminte de tine de ultima dată — ceea ce nu se prea întâmplă; de obicei suportă și

mai multă durere doar ca să aibă o șansă să se lupte cu tine..., chicoti el, și Damon își zise că nu părea cu totul întreg la minte.

Dar când se întoarse brusc către Shinichi, trebui să-și țină cumpătul în sinea lui. Shinichi devenise doar un contur strălucitor, arzător, al formei sale, cu limbi de lumină țâșnind din proiecția sa, asemenea unor erupții solare văzute de aproape. Damon fu aproape orbit, și știu că asta și urmărea Shinichi. Strânse în mână cu putere carafa de argint, încercând să-și păstreze mințile întregi.

Poate că asta și făcea. Avea în minte un spațiu gol — și apoi apărură acolo brusc amintiri despre cum încerca să o găsească pe Elena... și pe Shinichi. Pentru că Elena dispăruse brusc de lângă el, și asta nu putea fi decât vina acestui kitsune.

— Există aici și o baie? îl întrebă Damon pe Shinichi.

— Există oricând vrei tu să fie; doar hotărăște-te înainte să deschizi o ușă și descuie-o cu cheia asta. Și acum... Shinichi se întinse, cu ochii lui aurii pe jumătate închiși. Își trecu alene mâna prin părul lui negru strălucitor, cu vârfurile de flacără. Și acum, spuse, cred că o să mă duc să mă culc sub un tufiș.

— Asta-i tot ce faci de obicei?

Damon nu încercă să-și ascundă sarcasmul mușcător din voce.

— Și mă distrez cu Misao. Și mă lupt. Și mă duc la turniruri. Ele... ei, va trebui să vii să vezi cu ochii tăi.

— Nu vreau să mă duc nicăieri.

Damon nu voia să știe ce însemna distracție pentru vulpoiul ăsta și sora lui.

Shinichi întinse mâna și luă de pe foc vasul cu apă clocotindă. Turnă apa peste bucățile de scoarță de copac, frunze și alte rămășițe din ceainicul de metal ciocănit.

— Ce-ar fi să te duci să-ți găsești un tufiș acum? spuse Damon — și nu era doar o sugestie.

Se săturase de vulpe, care oricum își făcuse treaba, și nu-l interesa câtuși de puțin ce alte răutăți avea pregătite Shinichi pentru alți oameni. Tot ce voia era să fie singur — cu Elena.

— Nu uita: dă-i să bea tot ceaiul dacă vrei să o mai păstrezi o vreme. Nu prea mai poate fi salvată fără el. Shinichi turnă infuzia de ceai verde-închis printr-o sită deasă. Mai bine încearcă înainte să se trezească.

— Nu vrei să pleci de-aici odată?

Când Shinichi păși prin deschizătura între dimensiuni, având grijă să o ia în direcția bună pentru a ajunge în lumea reală, și nu în vreun alt glob, era furios. Voia să se ducă înapoi și să-l bată pe Damon și să-l lase aproape fără suflare. Voia să trezească la viață malachul de dinăuntru lui Damon și să-l facă să... ei, sigur, nu chiar să o omoare

pe dulcea Elena. Era o floare al cărei nectar nu îl gustase încă, iar Shinichi nu se grăbea să o vadă îngropată în pământ.

Dar în privința restului... da, hotărî el. Acum știa ce avea să facă. Va fi pur și simplu delicios să vadă cum Damon și Elena se împacă, și pe urmă, în timpul Festivalului Lunii-Spire din noaptea aceasta, să aducă înapoi monstrul. Ar putea să-l lase pe Damon să creadă în continuare că erau "aliați", și apoi, în mijlocul micului lor zaiafet, să-l lase pe posedatul Damon să se dezlanțuie. Să-i arate că el, Shinichi, fusese tot timpul cel care deținuse controlul.

Avea să o pedepsească pe Elena în feluri în care ea nici nu visase, și avea să moară într-o agonie încântătoare... de mâna lui Damon. La acest gând, cozile lui Shinichi tremurară ușor, extatic. Dar deocamdată, o să-i lase să râdă și să glumească împreună. Răzbunarea devenea mai dulce cu timpul, și Damon era foarte greu de controlat atunci când era furios.

Îl dădea să recunoască asta, la fel cum îl dădea și coada — cea fizică, din centru — din cauza oribilei cruzimi a lui Damon față de animale. Când Damon era furios, era nevoie de fiecare dră de concentrare a lui Shinichi pentru a-l ține sub control.

Dar la Festivalul Lunii-Spire Damon avea să fie calm, avea să fie pașnic. Va fi mulțumit de sine, căci, fără îndoială, el și Elena vor fi urzit un plan absurd pentru a încerca să-l oprească pe Shinichi.

Atunci va începe distracția.

Elena va fi o sclavă frumoasă, atât cât va trăi.

După ce vulpea plecă, Damon simți că se poate purta mai normal. Păstrându-și controlul strâns asupra minții Elenei, luă ceașca. Sorbi el însuși o înghițitură din amestec înainte de a-l încerca pe ea, și descoperi că gustul lui era doar cu puțin mai grețos decât mirosul. Oricum, Elena chiar nu avea de ales, nu putea face nimic din propria ei voință, și, încetul cu încetul, amestecul fu înghițit.

Urmă de o doză din sângele lui. Elena era tot inconștientă și nu putea spune nu.

Și apoi Elena se cufundase în somn.

Damon începu să se învâртеască prin cameră neliniștit. Își amintea ceva, și era mai degrabă ca un vis care îi plutea prin minte. Era Elena, încercând să se arunce dintr-un Ferrari care mergea cu o sută de kilometri pe oră, ca să scape de... de ce?

De el?

De ce?

Oricum, nu era cel mai bun început.

Dar asta era tot ce-și putea aminti! Fir-ar să fie!

Orice s-ar fi întâmplat înainte de asta, era un gol total. Ii făcuse el rău lui Stefan? Nu, Stefan plecase. Cu ea fusese celălalt băiat, Mutt.

Ce se întâmplase?

Fir-ar a dracul Trebuia să înțeleagă ce se întâmplase ca să poată să-i explice totul Elenei atunci când avea să se trezească. Voia ca Elena să-l creadă, să aibă încredere în el. Nu o voia pe Elena ca o donatoare de sânge pentru o noapte. Voia ca ea să îl aleagă pe el. Voia ca Elena să-și dea seama cât de mult se potrivea cu el, mult mai mult decât cu fratele lui cel sfios și papă-lapte.

Prințesa lui din întuneric. Asta era ea menită să fie. Cu el ca rege, consort, orice ar fi vrut ea. Când avea să vadă tot mai limpede, Elena avea să înțeleagă că nu conta. Că nimic nu conta, doar ca ei să fie împreună.

Îi privi trupul, ascuns sub cearșaf, fără nici o umbră de pasiune — nu, cu vinovăție totală. Dio mio — ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi găsit-o? Nu putea să-și scoată din minte imaginea ei când o găsisese... zăcând acolo fără suflare... apoi sărutându-i mâna...

Damon se așază și își strânse podul nasului între două degete. Cum ajunsese ea în Ferrari cu el? Fusesse supărată — nu, nu supărată. Mai degrabă furioasă, dar atât de înspăimântată... de el. Acum vedea clar momentul în care ea se aruncase din mașina în viteză, dar nu-și putea aminti nimic de dinainte.

Oare își pierdea mințile?

Ce i se făcuse Elenei? Nu... Damon își îndepărtă din minte întrebarea comodă și se forță să-și pună adevărata întrebare. Ce-i făcuse el Elenei? Ochii Elenei, albaștri stropiți cu auriu, ca lapislazuliul, erau ușor de citit chiar și fără telepatie. Ce... îi făcuse... el... care să fie atât de înspăimântător încât să o facă să sară dintr-o mașină în plină viteză doar ca să scape de el?

Îl umilise pe băiatul cu păr blond. Mutt... Matt... mă rog. Fuseseră toți trei împreună, și el și Elena fuseseră... fir-ar să fie! Din acel moment până la trezirea lui în fața volanului Ferrariului, totul era un vid tremurător. Își aducea aminte că o salvase pe Bonnie din casa lui Caroline; își amintea că întârziase la întâlnirea lui cu Stefan de la 4:44 a.m.; dar după aceea, lucrurile începeau să se fragmenteze. Shinichi, maledi - cato! Vulpea aia! Știa mai multe despre toate astea decât îi spunea lui Damon.

Întotdeauna... am fost mai puternic... decât dușmanii mei, își spuse. Întotdeauna... am... deținut... controlul.

Auzi un zgomot ușor și într-o clipă ajunsese lângă Elena. Ochii ei albaștri erau închiși, dar genele îi tremurau. Oare se trezea?

Se forță să ridice cearșaful în dreptul umărului ei. Shinichi avusese dreptate. Se vedea o mulțime de sânge uscat, dar Damon simțea acum că sângele curgea mai normal. Dar ceva era oribil de aiurea... nu, nu-i venea să creadă.

Damon cu greu se abținu să nu strige frustrat. Blestemata de vulpe o lăsase cu un umăr dislocat.

Cu siguranță, lucrurile nu mergeau bine azi pentru el.

Și acum ce să facă? Să-1 cheme pe Shinichi?

În nici un caz. Simțea că nu poate să se uite la vulpe în seara asta fără să vrea să o omoare.

Va trebui să-i pună singur la loc umărul. Era o procedură pe care o făceau de obicei două persoane, dar nu avea încotro.

Continuând să o țină pe Elena în strânsoarea de fier a minții lui, asigurându-se că nu se putea trezi, o apucă de braț și începu acțiunea chinuitoare de a-i disloca humerusul și mai mult, trăgând de os pentru ca în cele din urmă să-i dea drumul și să audă acel poc atât de plăcut care însemna că osul cel lung al brațului intrase la loc în lăcașul lui. Apoi îi dădu drumul. Capul Elenei se mișca dintr-o parte într-alta, cu buzele strânse. Mai turnă niște porțiuni magice a lui Shinichi de legare a oaselor în carafa ciocănită, apoi ridică încet capul Elenei pentru a i-o duce la buze. Ii dădu apoi puțină libertate minții ei, și ea începu să-și ridice mâna dreaptă, apoi o lăsă să cadă la loc.

Damon oftă și îi săltă capul, aplecând carafa de argint astfel încât ceaiul să i se scurgă în gură. Ea înghiți ascultătoare. Totul îi amintea de Bonnie... dar Bonnie nu fusese atât de îngrozitor de rănită. Damon știa că n-o putea duce pe Elena înapoi la prietenii ei în această stare; nu cu camizolul și jeanșii zdrențuiți și plină de sânge uscat.

Poate că asta se putea rezolva. Se duse la a doua ușă de la dormitor, gândi: baie, baie modernă, apoi descurie și deschise ușa. Era exact ceea ce-și imaginase: o încăpere imaculată, albă, cu un teanc mare de prosoape așezate pe marginea căzii, pregătite pentru oaspeți.

Damon udă un prosop cu apă caldă. Știa că nu trebuia să o dezbrace pe Elena și să o așeze în apă caldă. De așa ceva avea nevoie, dar dacă afla cineva, prietenii ei i-ar smulge inima din piept și i-ar înfige-o într-un țărș. Nici măcar nu trebuia să se gândească la asta — pur și simplu o știa.

Se întoarse la Elena și începu să-i curețe ușor sângele uscat de pe umăr. Ea murmură ceva, clătinând din cap, dar el continuă să o frece cu prosopul până când umărul cel puțin arăta normal.

Apoi luă un alt prosop și se ocupă de glezna ei. Asta era încă umflată — nu avea să poată fugi prea curând. Tibia ei, prima din cele două oase din gambă, devenise din nou întregă. Asta era o altă dovadă că Shinichi și Shi no Shi nu aveau nevoie de bani, altfel ar fi vândut ceaiul ăsta și s-ar fi îmbogățit.

"Noi vedem lucrurile... în mod diferit", spusese

Shinichi, ațintindu-și asupra lui Damon ochii lui aurii ciudați. "Banii nu ne interesează prea mult. Ce ne interesează? Agonia pe patul de moarte a unui ticălos bătrân care se teme că va ajunge în iad. Să-l privim cum se chinuiește, încercând să-și amintească de conflicte pe care le-a uitat de mult. Prima lacrimă conștientă de singurătate a unui copil. Ce simte o nevestă necredincioasă când bărbatu-său o prinde cu ibovnicul. O fecioară... ei bine, primul ei sărut și prima noapte de descoperire.

Un frate care e gata să moară pentru fratele lui. Lucruri de soiul ăsta."

Și multe alte lucruri care n-ar putea fi menționate în auzul unor urechi sensibile, își spuse Damon.

Multe dintre ele erau legate de durere. Creaturile astea erau niște lipitori emoționale, care sugeau sentimentele muritorilor pentru a compensa goliciunea din propriile lor suflete.

Avu din nou o senzație de rău când încercă să-și imagineze — să realizeze intensitatea durerii pe care trebuie să o fi simțit Elena atunci când sărise din mașină. Probabil că se așteptase la o moarte agonizantă — dar era de preferat decât să rămână cu el.

De data asta, înainte să intre pe ușa care îl dusese într-o baie placată cu faianță albă, gândi: Bucătărie, modernă, cu o mulțime de gheață în congelator.

Și nu fu dezamăgit. Se trezi într-o bucătărie austeră, cu diverse obiecte din crom și faianță alb cu negru. În congelator, șase comprese cu gheață. Luă trei și se întoarse la Elena, îi puse una pe umăr, una pe cot și una în jurul gleznei. Apoi se duse din nou în bucătăria frumoasă și imaculată după un pahar de apă rece de la gheață.

Obosită. Atât de obosită.

Elena se simțea ca și cum trupul ei era apăsător de plumb.

Fiecare membru... fiecare gând... înfășurat în plumb.

De pildă, era ceva ce ar fi trebuit să facă acum — sau să nu facă. Dar nu reușea să-și aducă gândul la suprafața minții ei. Era prea greu. Totul era prea greu. Nici măcar ochii nu-i putea deschide.

Un hârșăit. Cineva se afla lângă ea, pe un scaun. Apoi simți o răceală lichidă pe buzele ei, doar câteva picături, dar o stimulează să încerce să țină ea însăși ceașca și să bea. Oh, ce apă delicioasă. Avea un gust mai bun decât orice băuse vreodată până atunci. Umărul o durea îngrozitor, dar merita durerea ca să bea și să bea — nu! Cineva îi trase paharul de la gură. Încercă, fără forță, să îl păstreze, dar îi fu smuls din mână.

Apoi încercă să-și pipăie umărul, dar mâinile acelea blânde,

invizibile, nu o lăsară, nu înainte de a-i spăla propriile ei mâini cu apă caldă. Apoi lipiră comprese reci în jurul ei și o înfășurară într-un cearșaf, ca pe-o mumie. Răceala îi amorți imediat durerea, deși rămăseseră alte dureri, în adâncul ei...

Era prea greu să gândească. Pe când mâinile îi luară din nou compresele cu gheață — acum tremura de frig — Elena se lăsă cuprinsă de somn.

Damon o îngriji pe Elena și moțai, apoi iar o îngriji pe Elena și moțai. În baia minunat dotată, găsi o perie de baga și un pieptene. Păreau folosibile. Și un lucru îi era limpede: părul Elenei nu arătase niciodată așa în toată viața ei — sau în ne viață. Încercă să-i treacă peria încet prin păr și văzu că firele încurcate erau mult mai greu de desfăcut decât își imaginase. Când trăgea mai tare de perie, Elena se mișca și murmură în acea limbă ciudată de somn a ei.

Și în cele din urmă, periatul părului rezolvă totul. Elena, fără să deschidă ochii, ridică mâna și îi luă peria dintre degete și apoi, când dădu peste un nod încăpățânat, se încruntă, întinse mâna să prindă o șuviță și să încerce să o descurce cu peria. Damon o înțelegea. Avusese și el părul lung uneori, în secolele lui de existență — asta când moda zilei o cerea — și deși părul lui era la fel de fin ca al Elenei, cunoștea sentimentul de frustrare atunci când îți smulgi părul din rădăcină. Damon se pregătea să-i ia din mână peria din nou, când ea deschise ochii.

— Ce...? Începu și apoi clipi mărunț.

Damon se încordase, gata să îi inducă o amnezie dacă era nevoie. Dar ea nici măcar nu încercă să îl lovească cu peria.

— Ce... s-a întâmplat?

Ceea ce simțea Elena era clar: nu-i plăcea povestea asta. Nu-i plăcea deloc să se trezească din nou cu doar o idee vagă de ceea ce se petrecuse în timp ce dormise.

În vreme ce Damon, pregătit pentru luptă sau pentru fugă, îi privea cu atenție chipul, ea începu încet să pună cap la cap ce i se întâmplase.

— Damon? Îi aruncă acea privire de lapislazuli lipsită de rețineri.

Privire care spunea:

Mă torturezi, sau mă vindeci, sau ești doar un privitor interesat, care se bucură de durerea cuiva în timp ce bea un pahar de coniac?

— Se gătește cu coniac, prințesă. De băut se bea Armagnac. Și eu nu beau... nici unul, nici altul, spuse Damon. Apoi strică tot efectul adăugând repede: Asta nu e o amenințare. Îți jur, Stefan m-a lăsat să-ți fiu bodyguard.

Teoretic, asta era adevărat, dacă luai în considerare faptele: Stefan strigase: "Să faci bine să ai grijă să nu pățească nimic Elena,

ticălosule cu două fețe, sau o să găsesc eu o cale să mă întorc să-ți smulg.. Restul se pierduse în zgomotul luptei, dar Damon înțelesese ideea. Iar acum își lua în serios însărcinarea.

— Nimic nu-ți va mai face rău, dacă mă lași să am grijă de tine, adăugă el, ajungând acum în zona ficțiunii, căci oricine ar fi speriat-o sau ar fi tras-o afară din mașină fusese în mod clar acolo împreună cu el.

Dar nimic n-o va mai atinge în viitor, își jură el.

Oricât ar fi dato-n bară ultima dată, de-acum înainte nu vor mai exista atacuri asupra Elenei Gilbert — sau cineva avea să moară.

Nu încerca să-i citească gândurile, dar când ea îl privi lung pentru câteva clipe, ele proiectară în mintea lui, cu o claritate totală — și un mister deplin — cuvintele: Știam că nu mă înșel A fost tot timpul altcineva. Și Damon știu că, în ciuda durerii, Elena simțea o uriașă satisfacție.

— M-am lovit la umăr, spuse ea și încercă să-și ducă mâna dreaptă la el, dar Damon o opri.

— Ți l-ai dislocat, spuse el. O să mai doară un timp.

— Și glezna... dar cineva... Mi-aduc aminte că eram în pădure și m-am uitat în sus și erai tu. Nu puteam să respir, dar tu ai rupt lianele de pe mine și m-ai ridicat în brațe... Il privi uluită pe Damon. Tu m-ai salvat?

Afirmația suna a întrebare, dar nu era o întrebare. Ea se mira de ceva ce părea imposibil. Apoi începu să plângă.

Prima lacrimă conștientă de singurătate a unui copil. Ce simte o nevestă necredincioasă când bărbatu-său o prinde cu ibovnicul...

Și poate plânsul unei fete atunci când crede că dușmanul ei a salvat-o de la moarte.

Damon scrâșni din dinți frustrat. Gândul că

Shinichi ar putea să privească asta, să simtă emoțiile

Elenei, să le savureze... era de nesuportat. Shinichi i-ar reda Elenei amintirile, era sigur de asta. Dar într-un moment și într-un loc pe care el le-ar considera foarte amuzante.

— Era treaba mea, spuse el crispat. Promisesem să o fac.

— Mulțumesc. Elena icni printre lacrimi. Nu, te rog, nu te întoarce. Vorbesc serios. Ohhh — există vreo cutie cu șervețele — sau ceva uscat?

Trupul i se zguduia acum din nou de suspine.

În baia cea perfectă se afla o cutie cu șervețele.

Damon i-o aduse Elenei.

Își întoarse privirea când ea le folosi, suflându-și nasul, iar și iar, în vreme ce suspina. În fața lui nu se afla un spirt vrăjit și care putea vrăji, nici o luptătoare, crâncenă și versată, împotriva răului, și nici o

cochetă periculoasă. Nu era decât o fată sfâșiată de durere, gemând ca o ciută rănită, suspinând ca un copil.

Și, fără îndoială, fratele lui ar ști ce să-i spună. El, Damon, habar n-avea ce să facă — nu știa decât că avea să omoare pentru asta. Shinichi avea să învețe ce însemna să te pui cu Damon atunci când era vorba de Elena.

— Cum te simți? întrebă brusc.

Nimeni n-o să poată spune că profitase de asta — nimeni n-o să poată spune că îi făcuse rău doar că să... să se folosească de ea.

— Mi-ai dat sângele tău, spuse Elena pe un ton întrebător, și când el se uită repede la mâneca lui suflecată, ea adăugă: Nu... e doar o senzație cunoscută. Când am venit... prima dată pe Pământ, după viața de spirit. Stefan îmi dădea din sângele lui, și pe urmă mă simțeam... la fel ca acum. Mi-era foarte cald. Aveam un ușor sentiment de disconfort.

El se răsuci și o privi.

— Disconfort?

— Prea plină... aici. Își atinse gâtul. Noi credem că e o chestie de simbioză... pentru vampirii și oa-menii care trăiesc împreună.

— Pentru un vampir care Schimbă un om într-un vampir, vrei să zici, spuse el tăios.

— Doar că eu nu m-am Schimbat când mai eram încă în parte spirit. Dar pe urmă... am redevenit om. Sughită, schiță un zâmbet patetic, și se apucă din nou să-și perie părul. Ți-aș cere să te uiți la mine și să vezi că nu m-am Schimbat, dar...

Făcu un gest ușor de neajutorare.

Damon stătu și se gândi cum ar fi fost să aibă grijă de copilul-spirit Elena. Era o idee ispititoare.

Spuse direct, fără menajamente:

— Când ai zis adineauri că ai un sentiment de disconfort, ai vrut să spui că eu ar trebui să iau din sângele tău?

Ea întoarse puțin capul, apoi îl privi din nou.

— Ți-am spus că îți sunt recunoscătoare. Ți-am spus că mă simt... prea plină. Nu știu cum altfel să-ți mulțumesc.

Damon avea un antrenament de secole în auto disciplină, căci altfel ar fi aruncat cu ceva prin cameră. Era o situație de râs... sau de plâns. Elena i se oferea drept mulțumire pentru că o salvase dintr-o suferință de care el ar fi trebuit să o ferească, dar nu o făcuse.

Dar Damon nu era un erou. Nu era ca Sfântul Stefan, să refuze acest premiu suprem; indiferent în ce stare era ea.

O dorea.

Matt renunțase să mai caute indicii. Din câte își dădea seama, ceva o făcuse pe Elena să ignore complet casa și hambarul familiei Dunstan și să șchiopăteze înainte, până când ajunsese la un strat de liane subțiri, rupte și strivite. Acum ele atârnavă moi de degetele lui Matt, dar îi aduceau aminte, cu un sentiment de neliniște, de tentaculele insectei încolăcite în jurul gâtului lui.

Și de acolo nu mai era nici un semn de prezență umană. Era ca și cum un ozeneu ar fi aspirat-o în conul lui de lumină.

Acum, pentru că cercetase în toate direcțiile, până când se îndepărtase de cărarea cu liane, Matt rătăcea în adâncul Pădurii. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și închipuie că în jurul lui se auzeau tot soiul de zgomote. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și imagineze că lumina lanternei nu mai era atât de puternică precum înainte, că avea o nuanță gălbuie bolnăvicioasă...

În tot acest timp, în vreme ce căuta urme, încercase să fie cât mai tăcut cu putință, dându-și seama că era posibil să se apropie pe furiș de o făptură care nu voia ca nimic să se apropie de ea pe furiș. Dar acum, undeva în adâncul lui, se aduna și creștea un strigăt, și putința lui de a-l opri devenea tot mai slabă cu fiecare secundă.

Când izbucni din el, îl surprinse la fel de mult ca pe orice posibil ascultător.

— Eleeeeeeeeeenaaaaa!

Încă de când era mic, Matt fusese învățat să-și spună seara rugăciunile. Cam asta era singura lui legătură cu Biserica, dar în adâncul sufletului său credea sincer că undeva exista Cineva sau Ceva care avea grijă de oameni. Că, într-un fel sau altul, totul avea un sens, și că există o rațiune în orice lucru și întâmplare.

În ultimul an această credință a lui fusese pusă serios la încercare.

Dar întoarcerea Elenei din lumea morților îi înlăturase orice îndoială. Păruse să dovedească toate acele lucruri în care el voise întotdeauna să creadă.

Doar nu ne-o dai înapoi pentru câteva zile și apoi ne-o iei din nou? gândi el acum, iar gândul era de fapt un soi de rugăciune. N-ai face Tu asta, nu-i așa?

Pentru că gândul unei lumi fără Elena, fără scânteia ei, fără voința ei puternică, fără felul în care intra în tot felul de aventuri nebunești — și apoi ieșea din ele într-un mod și mai nebunesc — ei bine, asta era o pierdere mult prea mare. Fără Elena, lumea ar căpăta din nou o culoare cenușiu-maronie, anostă. Nu ar mai fi smălțuită cu roșu incandescent, cu verde crud, cu azuriu, cu galben de narcisă, cu argintiu — și auriu. N-ar mai exista firișoare aurii în ochii de un

albastru infinit de lapislazuli.

— Eleeeenaaaaa! Fir-ar să fie, răspunde-mi! Sunt Matt, Elena! Eleeee...

Se opri brusc și ascultă. Pentru o clipă, inima îi zvâcni și tot trupul i se încordă. Dar apoi desluși cuvintele pe care le auzea.

— Eleeeenaaaa? Maaaatt? Unde sunteți?

— Bonnie? Bonnie! Sunt aici! Ridică lanterna vertical și o răsuci încet într-un cerc. Mă vezi?

— Ne vedeți?

Matt se întoarse încet. Și... da... iată lumina unei lanterne, două, trei lanterne!

Inima îi bătu nebunește la vederea a trei lumini.

— Vin către voi, strigă el, și asta și făcu. Renunțase de mult la discreție. Alerga, lovindu-se de diverse obstacole, trăgând de lianele care încercau să îl apuce de glezne, dar strigând tot timpul, cât îl țineau puterile: Stați unde sunteți! Vin către voi!

Și apoi fasciculele lanternelor apărură chiar în fața lui, orbindu-l, și deodată se trezi cu Bonnie în brațele lui, și Bonnie plângea. Asta cel puțin dădu situației un aspect de normalitate. Bonnie plângea la pieptul lui, iar el se uita la Meredith, care zâmbea neliniștită, și la... doamna Flowers? Ea trebuia să fie, căci purta pălăria aia de grădină, cu flori artificiale, și ceea ce păreau să fie șapte sau opt pulovere de lână puse unul peste altul.

— Doamna Flowers? spuse el, reușind în cele din urmă să vorbească. Dar... Elena unde e?

Cele trei persoane care îl priveau își pierdură brusc vioiciunea, ca și cum se ridicaseră pe vârfuri pentru a afla o veste, iar acum se prăbușeau deza- măgite.

— N-am văzut-o, spuse încet Meredith. Tu ai fost cu ea.

— Am fost cu ea, da. Dar pe urmă a venit Damon. El i-a făcut rău, Meredith. Matt simți brațele lui Bonnie strângându-l cu putere. A trântit-o pe pământ, în convulsii. Cred că are de gând să o omoare. Și... mi-a făcut și mie rău. Cred că am leșinat. Când m-am trezit, Elena dispăruse.

— A luat-o cu el? întrebă cu violență Bonnie.

— Da, dar... Nu înțeleg ce s-a întâmplat pe urmă. Cu efort, le povesti despre cum Elena sărise din mașină și despre urmele care nu duceau nicăieri.

Bonnie se înfioră în brațele lui.

— Și apoi s-a mai întâmplat ceva straniu, spuse Matt.

Încet, șovăitor, se strădui să le explice despre Kristin și asemănările cu Tami.

— Asta e... chiar foarte straniu, spuse Bonnie. Credeam că am o

explicație, dar dacă totuși Kristin nu a intrat deloc în contact cu nici una dintre celelalte fete...

— Probabil că te gândeai la ceva în genul vrăjitoarelor din Salem, scumpo, spuse doamna Flowers.

Matt tot nu se putea obișnui să o audă pe doamna Flowers vorbind cu ei. Ea continuă:

— Dar voi nu știți de fapt cu cine a fost Kristin în ultimele zile. Sau chiar cu cine a fost Jim. În zilele noastre, copiii se bucură de foarte multă libertate, și el ar putea fi — cum i se spune? — un purtător.

— Și pe urmă, chiar dacă aici e vorba de posedare, e posibil să fie un soi total diferit de posedare, spuse Meredith. Kristin locuiește lângă Pădurea Veche. Pădurea e plină de insectele astea malachii. Cine știe dacă nu s-a întâmplat pur și simplu când a ieșit din casă? Cine știe ce o aștepta?

Acum Bonnie tremura în brațele lui Matt. Stinseseră toate lanternele cu excepția uneia singură, pentru a economisi bateriile, dar cu siguranță asta făcea ca locul să li se pară și mai înfricoșător.

— Poate că e vorba de telepatie? îi spuse Matt doamnei Flowers. Ceea ce vreau să spun e că nu cred deloc că niște vrăjitoare adevărate le-au atacat pe fetele alea din Salem. Eu cred că erau niște fete care își reprimau emoțiile și care au creat o isterie în masă când s-au adunat cu toatele, și într-un fel sau altul totul a scăpat de sub control. Dar cum putea Kristin să știe să-mi spună... să-mi spună... la fel cum mi-a spus Tamra?

— Poate că am înțeles noi totul greșit, spuse Bonnie, cu vocea oarecum înăbușită în plexul lui Matt. Poate că nu e deloc ca la Salem, unde... unde isteria s-a răspândit orizontal, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Poate că aici e cineva sus, care o împrăștie undeva el.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi doamna Flowers murmură:

— Din gura copiilor ies adeseori marile adevăruri...

— Deci credeți că așa e? Dar atunci, cine e cel ce se află în vârf? Cine face toate astea? întrebă Meredith. Nu poate fi Damon, pentru că Damon a salvat-o de două ori pe Bonnie... și pe mine o dată. Și înainte ca cineva să-și adune curajul să o întrebe despre asta, ea continuă: Elena era convinsă că Damon e posedat. Și atunci, cine a mai rămas?

— Cineva pe care nu l-am întâlnit încă, murmură Bonnie pe un ton amenințător. Cineva care nu are să ne placă deloc.

Ca o replică venită la momentul potrivit, în spatele lor se auzi pocnetul unei crengi. În același timp, ca o singură persoană, toți se întoarseră să se uite.

— Ceea ce vreau de fapt, îi spuse Damon Elenei, e să te încălzesc. Și asta înseamnă fie să-ți pregătesc ceva cald care să te încălzească pe dinăuntru, fie să te așez în cadă ca să te încălzesc pe dinafară. Și ținând seama de ce s-a întâmplat ultima dată...

— Eu... nu cred că pot să înghit nimic...

— Ei, haide, e o tradiție americană. Supă de mere? Plăcintă de pui?

Elena chicoti fără să vrea și apoi se strâmbă de durere.

— E plăcintă de mere și supă de pui. Dar pentru început nu te-ai descurcat prea rău.

— Ei, ce zici? Promit să nu amestec merele cu puiul.

— Aș putea încerca puțină supă, spuse Elena încet. Și, oh, Damon, așa aș vrea să beau niște apă. Te rog.

— Știu, dar dacă bei prea multă o să te doară. O să-ți fac supă.

— Se găsește în conserve mici, cu etichetă roșie.

Tragi de inel de sus și se desface...

Se întrerupse când el se întoarse către ușă. Damon știa că Elena avea îndoieli serioase în privința intenției lui, dar mai știa și că dacă îi aducea ceva destul de băubil, o să-l bea. Așa se întâmpla când țiera sete.

El era dovada ne-vie a acestui lucru.

În clipa în care pătrunse pe ușă se auzi deodată un zgomot înfiorător, ca două cuțite mari de bucătărie care își lovesc tășurile. După cum sunau, parcă îi retezaseră tot... spatele, de la ceafa la călcâie.

— Damon! se auzi prin ușă o voce strigând slab.

Damon, ești bine? Damon! Răspunde-mi!

El se întoarse, cercetă ușa, care părea perfect normală, și o deschise. Cine l-ar fi privit s-ar fi mirat, pentru că el băgă o cheie în ușa neîncuiată, spuse: "Camera Elenei" și apoi deschise ușa.

Când ajunsese în cameră o luă la fugă.

Elena zăcea pe podea, într-o grămadă încurcată de cearșafuri și pături. Încerca să se ridice, dar fața îi era albă-albăstruie de durere.

— Cine te-a împins din pat? o întrebă.

Avea să-l omoare foarte încet pe Shinichi.

— Nimeni. Am auzit un zgomot îngrozitor chiar în clipa în care s-a închis ușa. Am încercat să ajung la tine, dar...

Damon se holbă al ea. "Am încercat să ajung la tine, dar..." Creatura asta chinuită, rănită, epuizată încercase să-l salveze pe el? Încercase atât de tare încât căzuse din pat?

— Îmi pare rău, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mă pot obișnui cu gravitația. Ești rănit?

— Nu atât de mult ca tine, spuse el, păstrându-și înadins vocea

aspră și ferindu-și privirea. Am făcut o prostie când am ieșit din cameră, și casa... mi-a amintit.

— Ce tot spui tu acolo? spuse Elena, care arăta jalnic, înfășurată doar în cearșafuri.

— Cheia asta, spuse Damon, ridicând-o în aer ca ea s-o vadă.

Era aurie și putea fi purtată ca inel, dar avea două aripi care se desfăceau și alcătuiau o cheie frumoasă.

— Ce-i cu ea?

— Felul în care am folosit-o. Cheia asta are puterea de kitsune în ea, și va deschide orice și te va duce oriunde, dar trebuie folosită într-un anumit fel: o bagi în broască, spui unde vrei să mergi, și pe urmă răsucești cheia. Am uitat să fac asta când am ieșit din camera ta.

Elena părea nedumerită.

Dar dacă o ușă nu are broască? Cele mai multe uși de dormitor nu au broaște.

— Cheia asta intră în orice ușă. Ai putea spune că își creează propria broască. E o comoară de kitsune — pe care am smuls-o de la Shinichi când mă înfuriasem atât de tare că erai rănită. Curând o s-o vrea înapoi. Damon își îngustă ochii și zâmbi ușor. Mă întreb care dintre noi o va păstra în final. Am observat că mai e una în bucătărie — una de rezervă, evident.

— Damon, toată povestea asta cu chei magice e interesantă, sigur, dar dacă m-ai lăsa să mă ridic de pe podea...

Imediat, Damon se simți vinovat. Apoi se întrebă dacă să o pună în pat sau nu.

— Aleg baia, spuse Elena cu o voce abia auzită. Își desfăcu jeanșii și încercă să și-i scoată.

— Stai puțin! Ai putea să leșini și să te îneci. întinde-te și, dacă ești dispusă să încerci să mănânci, îți promit să te curăț.

Începea să aibă rezerve privind casa asta.

— Acum dezbracă-te pe pat și trage cearșaful peste tine. Fac niște masajе extraordinare, adăugă el, întorcându-și ochii.

— Ascultă, nu trebuie să-ți ferești privirea. Asta e ceva ce n-am înțeles de când... m-am întors, spuse Elena. Tabuurile astea de pudicitate. Nu pricep de

ce ar trebui să-ți fie rușine de propriul tău corp. (Asta ajunse la Damon destul de înăbușit.) Adică, noi spunem că Dumnezeu ne-a făcut, dar el ne-a făcut fără haine, chiar și după Adam și Eva. Dacă asta e atât de important, de ce nu ne-a făcut cu scutece pe noi?

— Mda, de fapt, ce spui tu îmi aduce aminte de ce i-am spus eu odată reginei-văduve a Franței, spuse Damon, hotărât să o lase să se dezbrace în vreme ce el privea fix o crăpătură într-unui din

lambriurile de pe perete. Am spus că dacă Dumnezeu ar fi atotputernic și atotștiutor deopotrivă, atunci cu siguranță ne-ar cunoaște dinainte destinele, și de ce cei dreți erau condamnați să se nască la fel de păcătoși de dezbrăcați ca și cei blestemați?

— Și ea ce-a zis?

— Nimic. Dar a chicotit și m-a lovit de trei ori pe dosul mâinii cu evantaiul, ceea ce am aflat mai târziu că era o invitație pentru o întâlnire. Din păcate, aveam alte obligații. Ești tot pe pat?

— Da, și sub un cearșaf, spuse Elena obosită. Dacă era regina-văduvă, probabil că te-ai bucurat, adăugă ea pe un ton pe jumătate uimit. Nu sunt ele mamele bătrâne?

— Nu, Ana de Austria, regina Franței, și-a păstrat până la sfârșitul vieții frumusețea deosebită. A fost singura roșcată care...

Damon se opri, căutându-și disperat cuvintele în timp ce se holba spre pat. Elena făcuse așa cum îi ceruse el. Doar că Damon nu-și dăduse seama cât de mult avea ea să semene cu Afrodita ieșind din ocean. Albul încrețit al cearșafului era tras în sus, până la albul mai cald, de lapte, al pielii ei. Sigur, ea avea nevoie să se spele, dar numai știind că sub acel cearșaf subțire ea era goală și atât de superbă era suficient pentru ca Damon să-și piardă răsuflarea.

Elena își strânsese hainele ghemotoc și le aruncase în cel mai îndepărtat colț al camerei. Nu o condamnă pentru asta.

Damon nu mai gândi. Nu își lăsă timp de gândire. Pur și simplu întinse mâinile și spuse:

— Consomme de pui cu cimbru, fierbinte, într-o ceașcă de porțelan Mikasa — și ulei de floare de prun, foarte cald, într-o fiolă.

Odată supă mâncată, Elena se întinse din nou pe spate în pat și el începu să o maseze ușor cu ulei. Floarea de prun era întotdeauna bună pentru început: amorțea pielea și senzația de durere, și oferea o bază pentru alte uleiuri, mai exotice, pe care avea Damon de gând să le folosească pe ea.

Intr-un fel, era mult mai bine decât să o așeze într-o baie modernă sau un jacuzzi. Știa unde era rănită; putea să încălzească uleiurile la temperatura potrivită fiecăruia dintre ele. Și în loc de o duză de jacuzzi prea puțin mobilă din care să țâșnească apă pe rănila ei, putea evita ceva mult prea sensibil — în sensul durerii.

Începu cu părul Elenei, adăugând pe el un strat foarte subțire de ulei care avea să ajute la descâlcirea și celor mai încurcate șuvițe. După masarea cu ulei, părul strălucea ca aurul pe pielea ei — miere pe lapte. Apoi începu cu mușchii feței; mișcări scurte cu degetele mari pe frunte, pentru a o întinde și a o relaxa, forțând-o și pe Elena să se relaxeze odată cu mișcările lui. Mișcări circulare încete la tâmples, abia apăsând. Vedea venele subțiri albastre desenate acolo, și

știa că o apăsare mai puternică ar fi adormit-o.

Trecu apoi la brațe, apoi la mâini, relaxând-o cu mișcările și esențele antice potrivite pentru ele, până când ea nu mai era decât o făptură destinsă și fără oase sub cearșaf: alunecoasă și moale și maleabilă. Îi aruncă pentru o clipă zâmbetul lui incandescent atunci când trase de un deget de la picior până se auzi un pocnet — și atunci zâmbetul lui deveni ironic. Putea avea ceea ce voia de la ea, acum. Da, acum ea nu mai era în stare să refuze nimic. Dar el nu se așteptase la reacția lui în fața afurisitului de cearșaf. Toată lumea știa că o bucățică de îmbrăcăminte, oricât de simplă, întotdeauna atrăgea atenția la zonele tabu mai mult decât o făcea pura goliciune. Iar masajul Elenei centimetru cu centimetru îl făcuse să se concentreze asupra a ceea ce se afla sub pânza albă ca zăpada.

După o vreme, Elena spuse somnoroasă:

— N-ai de gând să-mi spui sfârșitul poveștii? Cu Ana de Austria, singura roșcată care...

— ...care, mda, a rămas o roșcată naturală până la sfârșitul vieții, murmură Damon. Da. S-a spus că iubitul ei era cardinalul Richelieu.

— Nu e cardinalul ăla rău din Cei trei mușchetari?

— Da, dar probabil nu chiar atât de rău cum a fost înfățișat acolo, și cu siguranță un politician abil. Și, spun unii, adevăratul tată al lui Ludovic... acum întoarce-te.

— Ce nume ciudat pentru un rege.

— Hm?

— Ludovic Acum Întoarce-te, spuse Elena, răsucindu-se și arătând o fulgerare de coapsă albă ca laptele, în timp ce Damon încerca să privească în diferite alte părți ale camerei.

— Depinde de tradițiile onomastice ale țării de origine ale unui individ, spuse Damon fără să știe ce spune.

Tot ce vedea în fața ochilor era acea fulgerare de coapsă.

— Ce?

— Ce?

— Te întrebam...

— Acum ți-e cald? Am terminat, spuse Damon și lipsit de înțelepciune, bătut ușor cea mai înaltă curbă de teren de sub prosop.

— Hei!

Elena se ridică brusc și Damon — care dintr-odată avu în fața lui un trup întreg de un auriu-trandafiriu pal, parfumat și lucios, și cu mușchi de oțel sub pielea mătăsoasă — fugi repede de acolo.

Se întoarce după un timp cu o ofertă de împăcare sub forma unei alte porții de supă. Elena, respectabilă sub cearșaful în care se înfășurase ca într-o togă, o acceptă. Nici măcar nu încercă să-i ardă

una la fund când el se întoarce.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea în schimb. Nu poate fi casa Dunstan — ei sunt o familie veche, cu o casă veche. Pe vremuri au fost fermieri.

— Oh, hai să zicem că e un mic refugiu al meu în pădure.

— Ha, făcu Elena. Știam eu că nu dormi în copaci.

Damon încercă să-și stăpânească zâmbetul. Nu mai fusese niciodată cu Elena într-o situație care nu era de viață și de moarte. Acum, dacă spunea că descoperise că-i plăcea mintea ei, după ce îi făcuse masaj goală sub un cearșaf... Nu, nimeni nu avea să-l creadă vreodată.

— Te simți mai bine? întrebă el.

— La fel de caldă ca o supă de pui și mere.

— N-o să mai termini cu chestia asta, nu?

O puse să stea pe pat, în timp ce el se gândea la cămăși de noapte, de toate mărimile și formele, și halate de asemenea — și papuci, toate în vreme ce se îndrepta către ceea ce fusese o baie, și fu încântat să descopere că acum era un dressing în care se afla tot ce-și putea dori cineva în materie de veșminte de noapte. De la lenjerie de mătase la cămăși de noapte demodate și bonete de noapte, totul se găsea aici. Damon ieși de acolo cu brațele pline și o lăsă pe Elena să aleagă.

Elena alese o cămașă de noapte albă, închisă până la gât, făcută dintr-un material mat. Damon se trezi mângâind o splendidă cămașă azurie, împodobită cu ceea ce părea a fi dantelă adevărată de Valenciennes.

— Nu e stilul meu, spuse Elena, băgând-o repede sub alte cămăși.

Nu e stilul tău când ești cu mine, își zise Damon, amuzat. Și chiar ești o fătuică înțeleaptă. Nu vrei să mă tentezi să fac ceva ce mâine ai putea regreta.

— Bun... și pe urmă poți să dormi liniștită...

Se întrerupse, căci Elena se uita deodată la el mirată și tulburată.

— Matt! Damon, noi îl căutam pe Matt! Tocmai mi-am adus aminte. Il căutam, și eu... nu știu, m-am rănit. îmi amintesc că am căzut, și pe urmă m-am trezit aici.

Pentru că te-am adus eu aici, își spuse Damon.

Pentru că această casă este doar un gând în mintea lui Shinichi. Pentru că singurele lucruri durabile dinăuntrul ei suntem noi doi.

Damon trase adânc aer în piept.

Lasă-ne cel puțin demnitatea de a ieși din capcana ta pe picioarele noastre — sau ar trebui să spun: folosind propria ta cheie? gândi Damon către Shinichi. Apoi îi spuse Elenei:

— Da, îl căutăm pe... Cum-îl-cheamă. Dar tu ai căzut rău. Vreau — aș vrea să te rog — să stai aici ca să-ți revii, în timp ce eu mă duc să-l caut.

— Crezi că știi unde e Matt?

Asta era pentru ea esența propoziției lui. Asta era tot ce auzise.

— Da.

— Putem pleca acum?

— Nu mă lași să mă duc singur?

— Nu, răspunse Elena simplu. Trebuie să îl gădesc. N-aș putea să dorm deloc dacă te duci singur. Te rog, nu putem pleca acum?

Damon oftă.

— Bine. Erau — (or să fie acum) — niște haine în dressing care ți se potrivesc. Jeans și alte chestii. O să ți le aduc, spuse. Asta dacă într-adevăr, într-adevăr nu pot să te conving să rămâi în pat și să te odihnești cât timp îl caut eu.

— Mă descurc, promise Elena. Și dacă pleci fără mine, o să sar pe fereastră și o să vin după tine.

Vorbea serios. Damon se duse și aduse grămada de haine promise și apoi se întoarse cu spatele în timp ce Elena își puneă o versiune identică a jeansilor și a cămașii Pendleton pe care le purtase, întregi și fără pete de sânge. Apoi ieșiră din casă, în vreme ce Elena își peria cu putere părul și la fiecare pas întorcea capul în spate.

— Ce faci? întrebă Damon, chiar când se hotărî să o ducă în brațe până la mașină.

— Aștept să dispară casa. Și când el îi aruncă cea mai bună privire a sa despre ce vorbești?, Elena spuse: Jeans Armâni, exact măsura mea? Camizol La Perla, la fel? Cămașă Pendleton, cu două măsuri mai mare, exact la fel ca aceea pe care o purtam? Locul ăsta fie e un depozit de haine, fie un loc magic. Pun rămășag că e magic.

Damon o luă în brațe ca pentru a-i închide gura, și se îndreptă spre portiera din dreapta a Ferrariului.

Se întrebă dacă acum erau în lumea reală, sau în altul dintre globurile lui Shinichi.

— A dispărut? întrebă el.

— Mda.

Ce păcat, își spuse el. I-ar fi plăcut să o păstreze.

Ar putea să încerce să renegocieze târgul făcut cu Shinichi, dar acum erau alte lucruri, mai importante, la care să se gândească. O strânse ușor pe Elena, spunându-și: alte lucruri, mult, mult mai importante.

În mașină, se asigură de trei lucruri mărunte. Mai întâi, că acel clic pe care mintea lui îl înregistra în mod automat ca prinderea centurii pasagerului de alături însemna cu adevărat că Elena își prinsese centura în mod corect. În al doilea rând, că ușile erau încuiate — de la butonul lui de control. Iar în al treilea, că mergea foarte încet. Nu credea că cineva în starea Elenei s-ar arunca din nou din mașină prea curând, dar nu voia să riște.

Nu știa cât avea să mai funcționeze această magie. În cele din urmă amnezia Elenei trebuia să dispară. Era doar logic, de vreme ce el părea să-și amintească totul, și fusese treaz mai mult timp decât ea. Curând, ea își va aminti... ce? Că el o luase în Ferrari împotriva voinței ei (un lucru rău, dar de iertat — nu avea cum să știe că ea se va arunca afară)? Că îi umilise pe Mike — sau Mitch, sau cum îl chema — și pe ea în luminiș? El însuși își aducea doar vag aminte de asta — sau era un alt vis?

Își dori să știe care era de fapt adevărul. Când o să-și amintească el totul? Odată amintirea revenită, s-ar afla într-o poziție mai solidă de negociere.

Și era prea puțin posibil ca Mac să sufere de hipotermie într-o furtună de zăpadă în mijlocul verii, chiar dacă era încă în acel luminiș și acum. Era o noapte rece, dar cel mai rău lucru la care s-ar putea aștepta băiatul ar fi niște junghiuri reumatice pe la vreo optzeci de ani.

Lucrul cel mai important era să nu-l găsească. Căci era posibil să aibă câteva lucruri neplăcute de relatat.

Damon observă că Elena făcea din nou același gest. O mână dusă la gât, o grimasă, o răsuflare adâncă.

— Ai rău de mașină?

— Nu, eu...

În lumina lunii, Damon o văzu roșind, apoi roșeața îi dispăru; îi simți căldura pe obrazul lui. Ea se înroși din nou, puternic.

— Ți-am explicat, spuse, cum e când sunt... prea plină. Așa mă simt acum.

Ce trebuia să facă un vampir?

Să spună: îmi pare rău — am renunțat la asta până la Luna-Spiră?

Să spună: îmi pare rău — o să mă urăști mâine-dimineață?

Să spună: La naiba cu dimineața — scaunul ăsta poate fi dat puțin pe spate?

Dar dacă ajung în luminiș și descoperă că ceva chiar s-a întâmplat cu băiatul Mutt? Damon va regreta pentru cele douăzeci de secunde care îi vor mai rămâne din viață. Elena avea să năpustească asupra lui batalioane de spirite din ceruri. Chiar dacă nimeni altcineva nu credea în ea, Damon credea.

Se trezi spunând, pe același ton calm și diplomat cu care îi vorbise lui Page sau Damaris:

— Vrei să ai încredere în mine?

— Ce?

— Vrei să ai încredere în mine pentru următoarele cincisprezece sau douăzeci de minute, să mergem într-un loc unde cred că ar putea să fie Cum-îl-cheamă?

Dacă este — sunt convins că îți aduci aminte de tot și nu mai vrei să mă mai vezi niciodată — atunci o să te scutesc de o lungă căutare. Dacă nu e — și nici mașina nu e — atunci e ziua mea norocoasă și Mutt câștigă premiul vieții lui — și pe urmă o pornim să-l căutăm.

Elena îl privea cu atenție.

— Damon, tu știi unde e Matt?

— Nu.

Ei, asta era destul de adevărat. Dar ea era un odor strălucitor, o garofiță de fetiță, și, mai mult decât asta, era deșteaptă... Damon își întrerupsese considerațiile poliritmice asupra inteligenței Elenei. De ce gândea în versuri? Oare chiar înnebunise? Se mai gândise la asta și înainte — nu-i așa? Dacă îți puneai întrebarea asta, nu dovedea că nu erai nebun? Adevărații nebuni nu se îndoiau niciodată de sănătatea lor mintală, just? Just. Sau se îndoiau? Și cu siguranță, conversațiile purtate cu sine însuși nu puteau fi bune pentru nimeni.

Merda.

— Bine. O să am încredere în tine.

Damon expiră profund și îndreptă mașina către luminiș.

Era unul dintre cele mai incitante momente de risc din viața lui. Pe de o parte, era vorba de viața lui — era convins că Elena avea să găsească o cale de a-l omorî dacă el îl omorâse pe Mark. Iar pe de altă parte... avea să guste din paradis. Cu o Elena binevoitoare, o Elena dornică, o Elena deschisă... înghiți nodul din gât. Se trezi rostind ceva ce semăna a rugăciune, lucru pe care nu-l mai făcuse în aproape o jumătate de mileniu.

Când ieșiră din drum pentru a o lua pe drumea-gul ce intra în pădure, rămase într-o stare de alertă intensă, cu motorul abia auzit, captând toate infor- mațiile pe care aerul nopții le aducea către simțurile lui de vampir. Era pe deplin conștient că se putea să i se fi pregătit o ambuscadă. Dar drumeagul era pustiu. Și când apăsă brusc pe accelerație pentru a pătrunde în luminiș, îl găsi binecuvântat de gol, întunecat și pustiu, fără mașini sau tineri ale căror nume începeau cu "M".

Se lăsă relaxat pe spătarul scaunului.

Elena îl privise.

— Credeai că ar putea fi aici.

— Da.

Și acum venise momentul pentru întrebarea esențială. Dacă nu îi puneă întrebarea asta, întreaga poveste era o înșelăciune, o escrocherie.

— Tu îți aduci aminte de locul ăsta?

Ea își roti privirea prin luminiș.

— Nu. Ar trebui să-mi aduc?

Damon zâmbi.

Dar fu precaut și mai merse cu mașina vreo trei sute de metri, într-un alt luminiș, în caz că brusc ei i-ar fi revenit memoria.

— Au fost mălachi în celălalt luminiș, îi explică el calm. Asta e garantat lipsit de monștri.

Oh, ce mincinos sunt eu, ce mincinos sunt eu, își spuse el încântat. Nu mi-am ieșit deloc din mână, nu?

Fusese... tulburat încă de când Elena se întorsese înapoi din Cealaltă Lume. Dar dacă acea primă noapte îl tulburase într-atât încât îi dăduse — efectiv — cămașa de pe el, ei bine, tot nu reușea să găsească cuvinte pentru a descrie cum se simțise când ea se aflase în fața lui tocmai revenită din Lumea de Apoi, cu pielea strălucindu-i în luminișul întunecat, goală fără a-i fi rușine sau a avea noțiunea de rușine. Iar în timp ce îi făcuse masajul, când venele ei trasau traiectorii ale cometei de foc albastre pe un cer răsturnat, Damon simțise ceva ce nu mai simțise de cinci sute de ani.

Simțise dorință.

Dorință omenească. Vampirii nu aveau astfel de sentimente. Totul era sublimat în nevoia de sânge, întotdeauna sânge...

Dar acum o simțea.

Și știa și de ce. Aura Elenei. Sângele Elenei. Adusese cu ea ceva mai substanțial decât aripile. Și în vreme ce aripile dispăruseră, această nouă însușire părea să fie permanentă.

Își dădu seama că trecuse foarte mult timp de când nu mai simțise asta, și că prin urmare era posibil să se înșele. Dar nu credea că se înșelă. Se gândea că aura Elenei ar face și cel mai fosilizat vampir să tâșnească drept în sus și să se transforme din nou într-un tânăr viril.

Se aplecă într-o parte, departe de ea, atât cât îi permitea spațiul strâmt din Ferrari.

— Elena, e ceva ce ar trebui să-ți spun.

— Despre Matt?

Privirea ei era directă, inteligentă.

— Nat? Nu, nu. Ceva despre tine. Știu că ai fost surprinsă că Stefan te-a lăsat în grija cuiva ca mine.

În Ferrari nu era loc de intimitate, și el deja simțea căldura trupului ei.

— Da, am fost, răspunse ea calmă.

— Ei bine, s-ar putea să aibă o oarecare legătură cu...

— S-ar putea să aibă o oarecare legătură cu faptul că, așa cum am înțeles, de la aura mea i-ar lua cu zbânțuieli chiar și pe niște vampiri bătrâni. De acum înainte, o să am nevoie de o protecție serioasă, așa a spus Stefan.

Damon nu prea știa ce erau zbânțuielile, dar era pregătit să le binecuvânteze pentru că reușiseră să convingă o doamnă de o chestie foarte delicată.

— Cred, spuse el cu grijă, că dintre toate lucrurile, Stefan ar vrea să fii apărată de fapțurile rele atrase aici din toată lumea, și în primul rând alte lucruri pentru ca tu să nu fii forțată să... ăăă... te zbânțui... dacă tu nu vrei.

— Și acum m-a părăsit — ca un idiot egoist, prost și idealist, ținând seama de toate creaturile din lume care ar vrea să se zbânțuie cu mine.

— Sunt de acord cu tine, spuse Damon, având grijă să păstreze intactă minciuna despre plecarea de bunăvoie a lui Stefan. Și am promis deja toată protecția pe care o pot oferi. O să mă străduiesc din răspuțeri, Elena, să nu las pe nimeni să se apropie de tine.

— Da, spuse Elena, dar pe urmă apare ceva ca asta — făcu un mic gest, referindu-se probabil la Shinichi și la toate problemele cauzate de sosirea lui — și nimeni nu știe cum să acționeze.

— E adevărat, spuse Damon.

Trebuia să se scuture mereu și să nu uite care era adevăratul lui scop aici. El era aici ca să... ei bine, nu era de partea Sfântului Stefan. Și de fapt, era destul de ușor să...

Și iat-o aici, periindu-și părul... o fată preafrumoasă pletele își pieptăna... în cerul de azur, soarele auriu strălucea. .. Damon se scutură cu putere. De când îl pasionau pe el vechile cântece populare englezești? Ce se întâmpla cu el?

Ca să spună ceva, întrebă:

— Cum te simți? — întâmplător, chiar în clipa în care ea își duse mâna la gât.

Elena se strâmbă.

— Nu foarte rău.

Și asta îi făcu să se privească. Și apoi Elena zâmbi, și el trebui să-i răspundă tot cu un zâmbet, la început o tremurare a buzelor, apoi un zâmbet larg.

Ea era... fir-ar să fie, era totul. Spirituală, fermecătoare, curajoasă, isteată... și frumoasă. Iar el știa că ochii lui spuneau toate lucrurile astea și că ea nu-și întorcea privirea.

— Am putea... să ne plimbăm puțin, spuse el, și clopotele bătură,

și trompetele răsunară, și o ploaie de confetti căzu de sus, și un stol de porumbei își luă zborul...

Cu alte cuvinte, ea spuse:

— Bine.

Aleseră o potecă îngustă care pornea din luminiș și care părea ușor de străbătut pentru ochii lui de vampir, obișnuiți cu întunericul. Damon nu voia ca Elena să stea prea mult în picioare. Știa că încă mai avea dureri și că nu voia ca el să știe sau să o cocoloșească. Ceva înlăuntrul lui îi spuse: "Ei, atunci așteaptă până când spune că e obosită și ajut-o să se așeze."

Și altceva, ce nu putea fi controlat, tâșni la prima ezitare din pasul ei, și el o ridică în brațe, scuzându-se într-o duzină de limbi diferite, și în general purtându-se prosteste până când o așeză pe o bancă de lemn confortabilă, cu spătar, și cu o pătură ușoară pe genunchi. Îi repetă întruna: "O să-mi spui dacă mai e ceva... orice altceva... ce vrei?" Îi trimise accidental o frântură din gândurile lui privind posibili rivali la atenția ei, care erau un pahar de apă, el stând lângă ea, și un pui de elefant, pe care îl văzuse mai devreme în mintea ei și pe care ea îl admirase odată foarte mult.

— Îmi pare foarte rău, dar nu cred că pot să creez elefanți, spuse el, stând în genunchi, aranjându-i mai bine scăunelul pentru picioare, când prinse un gând răzleț de-al ei: că el nu era atât de diferit de Stefan pe cât părea.

Nici un alt nume nu l-ar fi determinat să facă ceea ce făcu atunci. Nici un alt cuvânt sau gând nu putea avea un asemenea efect asupra lui. Într-o clipă, pătura era dată deoparte, scăunelul pentru picioare dispăruse, iar el o ținea pe Elena aplecată pe spate, cu gâtul ei zvelt expus privirii lui.

Diferența, îi spuse el între mine și fratele meu e că el încă mai speră cumva că se va strecura printr-o ușă dosnică în rai. Eu nu sunt un asemenea imbecil plângăreț pentru soarta mea. Știu unde mă duc. Și nu — îi aruncă un zâmbet cu caninii alungiți — îmi pasă câtuși de puțin.

Ochii ei erau mari — o surprinsese. Și o făcuse să-i dea fără să vrea un răspuns pe deplin sincer. Gândurile ei erau proiectate către el, ușor de citit.

Știu — și eu sunt la fel. Vreau ceea ce vreau. Nu sunt la fel de bună ca Stefan. Și nu știu...

Damon era fermecat. Ce nu știi, iubito?

Ea doar clătină din cap, cu ochii închiși. Pentru a ieși din impas, el îi șopti în ureche:

— Atunci, ce spui de asta?

Puteți zice că sunt îndrăzneț, Puteți zice că am o fire rea, Ziceți —

voi, trufașelor — Că eu sunt și mai trufaș. Dar voi, Erinii (Furiile, zeite răzbunătoare din mitologia greacă care chinuiau criminalii și răspândeau molimele) mai ziceți Că am sărutat-o pe Elena mea.

Ea deschise ochii brusc.

— Oh, nu! Te rog, Damon. Vorbea în șoaptă. Te rog! Te rog, nu acum! Și înghiți nodul din gât, cu un aer jalnic. Și-apoi, m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva, și brusc nu mai e nimic de băut. Nu m-ar deranja să fiu eu băutura dacă vrei, dar mai întâi, mi-e atât de sete — poate că sunt la fel de însetată ca și tine...

Și se bătu ușor cu degetul sub bărbie.

Damon simți cum totul se topește înăuntrul lui. întinse mâna și degetele i se strânsură pe piciorul unui pahar delicat de cristal. Roti cu un gest expert lichidul din el, îi adulmecă buchetul — ah, desăvârșit — apoi îl plimbă ușor pe limbă. Era exact ce trebuia. Vin Black Magic, obținut din struguri Clarion Loess Black Magic. Era singurul vin pe care îl beau majoritatea vampirilor — și existau povești apocrife despre felul în care îi ajutase să reziste atunci când cealaltă sete a lor nu putea fi potolită.

Elena își bea vinul, cu ochii ei albaștri larg deschiși deasupra lichidului violet adânc din pahar, în vreme ce Damon îi povestea despre vin. Ii plăcea să o privească în momentele în care ea era așa — cercetând totul, cu simțurile pe deplin stârnite. Damon închise ochii și își aminti câteva episoade deosebite din trecut. Apoi îi deschise din nou și o văzu pe Elena, arătând întocmai ca un copil însetat, dând peste cap...

— Al doilea pahar...? Damon văzu primul poc al la picioarele ei. Elena, de unde ai mai luat unul?

— Am făcut exact ce-ai făcut și tu. Am întins mâna. Nu e ca și cum ar fi o băutură tare, nu? Are gust de suc de struguri, și muream de sete.

Chiar putea fi atât de naivă? se întrebă Damon. E adevărat, vinul Black Magic nu avea mirosul sau gustul aspru al majorității băuturilor alcoolice. Era subtil, creat pentru papilele gustative pretențioase ale vampirilor. Damon știa că strugurii erau cultivați în loessul lăsat în urmă de un ghețar care se măcina în timp. Desigur, acest proces era doar pentru vampirii cu o viață lungă, căci dura secole pentru a se aduna suficient loess. Iar când solul era pregătit, strugurii erau cultivați și apoi procesați, de la butuc la pulpa călcată cu picioarele în teascurile din lemn tare de carpen, fără să vadă vreodată soarele. Asta le dădea acel gust catifelat, delicat. Și acum...

Elena avea o mustață de "suc de struguri". Damon își dori să i-o șteargă cu un sărut.

— Ei bine, într-o bună zi o să poți să povestești că ai băut două

pahare de Black Magic în mai puțin de un minut și ai să impresionezi pe toată lumea, spuse.

Dar ea se lovea din nou ușor cu degetul sub bărbie.

— Elena, vrei să îți se ia puțin sânge?

— Da!

O spuse cu clinchetul de clopoțel al cuiva căruia i s-a pus în sfârșit întrebarea potrivită.

Era beată.

Își aruncă brațele în spate, lipindu-le de spătarul băncii, care se conformă, acceptând fiecare mișcare nouă a trupului ei. Devenise o canapea neagră de velur cu un spătar înalt: un divan, iar acum gâtul zvelt al Elenei se odihnea pe marginea spătarului, ridicat în sus. Damon își întoarse privirea cu un geamăt ușor. Voia să o ducă pe Elena înapoi în civilizație. Era îngrijorat pentru sănătatea ei, oarecum preocupat pentru... Mutt; iar acum... nu putea avea tot ce voia. Nu putea să-i ia sânge când era beată.

Elena scoase un sunet care semăna oarecum cu numele lui.

— D'm'n? mormăi ea.

Avea ochii plini de lacrimi.

Damon făcu pentru Elena aproape orice ar fi făcut o infirmieră pentru un pacient. Dar se părea că ea nu voia să scape de cele două pahare de Black Magic în fața lui.

— M' rău, reuși să spună Elena, cu un sughiț periculos la sfârșit.

Îl apucă pe Damon de încheietura mâinii.

— Da, ăsta nu e genul de vin pe care să-1 dai peste gât. Hai, stai dreaptă și lasă-mă să încerc...

Și poate pentru că rostise cuvintele fără să se gândească, fără să se gândească să fie grosolan, fără să se gândească să o manipuleze într-un fel sau altul, totul fu în regulă. Elena îl ascultă și Damon își așeză două degete pe fiecare tâmplă a ei și apăsă ușor. Pentru o fracțiune de secundă fu groaznic, dar apoi Elena începu să respire încet și calm. Simțea încă vinul în cap, dar nu mai era beată.

Și acum venise timpul. Trebuia să-i spună în sfârșit adevărul.

Dar mai întâi trebuia să fie lucid.

— Un espresso triplu, te rog, spuse el, întinzând mâna.

Apăru în clipa următoare, aromat și negru ca sufletul lui.

— Shinichi spune că espressoul e singura scuză pentru existența rasei umane.

— Oricine ar fi Shinichi, sunt de acord cu el sau cu ea. Un espresso triplu, te rog, spuse Elena către magia care era pădurea aceasta, acest glob de ză- padă, acest univers.

Nu se întâmplă nimic.

— Poate că e setată doar pentru vocea mea acum, spuse Damon,

aruncându-i un zâmbet liniștitor, și apoi îi aduse espressoul cu o mișcare a mâinii.

Spre mirarea lui, Elena îl privea încruntată.

— Ai spus "Shinichi. Cine e?"

Ultimul lucru pe care îl dorea Damon era ca Elena să aibă vreo legătură cu acel kitsune, dar dacă într-adevăr avea de gând să-i spună tot, va trebui să se întâmple și asta.

— E un kitsune, un spirit-vulpe, spuse el. Și cel care mi-a dat acea adresă web care l-a făcut pe Ștefan să plece imediat.

Expresia Elenei îngheță.

— De fapt, spuse Damon, cred că aș prefera să te duc acasă înainte să continui.

Elena ridică exasperată ochii spre cer, dar îl lăsă să o ia în brațe și să o ducă înapoi la mașină.

Damon tocmai își dăduse seama care era cel mai bun loc în care să-i spună.

Era foarte bine că nu trebuiau să ajungă chiar acum foarte repede în vreun alt loc aflat în afara Pădurii Vechi. Nu găsiră decât drumuri care se înfundau, sau duceau în poienițe, sau se opreau în câte un copac. Elena păru atât de puțin surprinsă când dădură peste poteca ce ducea la căsuța cea mică dar perfect utilată, încât Damon nu spuse nimic când intrară, și inventarie din nou ceea ce aveau la dispoziție.

Aveau un singur dormitor cu un singur pat mare, confortabil. Aveau o bucatărie. Și un living. Dar oricare dintre aceste încăperi putea deveni orice fel de cameră voiai doar dacă o numeai în gând înainte de a deschide ușa. Mai mult, existau cheile — lăsate acolo de Shinichi, serios tulburat, după cum își dădea seama Damon — care îngăduiau ușilor să facă mai mult. Dacă băgai o cheie în ușă și spuneai ce vrei, asta căpătai — chiar dacă, se părea, era vorba de ceva aflat în afara teritoriului lui Shinichi în spațiu-timp. Cu alte cuvinte, ele păreau să fie legate de lumea exterioară reală, dar Damon nu era cu totul sigur de asta. Era chiar lumea reală, sau o altă capcană în jocul lui Shinichi?

Ceea ce aveau acum era o scară lungă și în spirală către un observator în aer liber cu platformă cu balustradă în jurul lui, exact ca acoperișul de la pensiune. Exista chiar și o cameră exact ca a lui Ștefan, remarcă Damon, pe când urca scările cu Elena în brațe.

— Mergem până sus? Elena părea uluită.

— Până sus.

— Și ce facem aici? întrebă Elena, după ce el o instală pe acoperiș într-un fotoliu cu un scaunel la picioare și o pătură subțire pe genunchi.

Damon se așeză într-un balansoar, se legănă puțin, cu brațele în

jurul unui genunchi, cu fața ridi- cată către cerul înnorat.

Se mai legănă o dată, se opri, și se întoarse cu fața spre ea.

— Cred că am venit aici, spuse el pe acel ton plin de o ușoară autoironie care arăta că e foarte serios, ca să-ți pot spune adevărul, întregul adevăr, și doar adevărul adevărat.

32

Cine e? se auzi o voce din întunericul pădurii.

Cine e acolo?

Bonnie rareori se simțise mai recunoscătoare față de cineva cum era acum față de Matt pentru că o ținea de mână. Avea nevoie de contactul cu alți oameni. Dacă ar fi putut doar să se cufunde în alți oameni, s-ar fi simțit într-un fel sau altul în sigu- ranță. Cu greu se abținu să nu țipe când lumina tot mai slabă a lanternei îi dezvălui o scenă suprarealistă.

— Isobel!

Da, era chiar Isobel, și nu la spitalul Ridgemont, ci aici, în Pădurea Veche. Stătea încolțită, goală, acoperită doar cu sânge și noroi. Aici, printre copacii întunecați, arăta ca o pradă, și totodată ca o zeiță a pădurii, o zeiță a răzbunării, și a creaturilor vâdate, și a pedepsei pentru orice ființă care îi stătea în cale. Gâfâia, cu respirația tăiată, și din gură îi ieșeau bule de salivă, dar nu era înfrântă. Trebuia doar să-i vezi ochii, lucind roșiatic, pentru a înțelege asta.

În spatele ei, călcând peste crengi și lăsând să se audă când și când un mormăit sau o înjurătură, se vedeau alte două siluete, una înaltă și subțire, dar terminată cu un soi de bulb, cealaltă mai scundă și mai solidă. Arătau ca niște gnomi care încercau să urmărească o nimfa a pădurilor.

— Dr. Alpert!

Meredith părea că reușește cu greu să-și păstreze vocea calmă obișnuită.

În același timp, Bonnie văzu că piercingurile lui Isobel erau într-o stare mult mai proastă. Își pierduse cea mai mare parte a acelor și inelelor, dar din găurile în care se aflaseră se vedeau curgând sânge și, deja, puroi.

— N-o speria, veni în șoaptă vocea lui Jim din întuneric. O urmărim din clipa în care a trebuit să ne oprim.

Bonnie îl simți pe Matt, care trăsese aer în piept ca să strige, înăbușindu-și strigătul. Acum vedea și de ce Jim părea atât de mare în partea de sus a trupului. O căra pe Obaasan, în stil japonez, în

spate, cu brațele petrecute înjurai gâtului lui. Ca un rucsac, își spuse Bonnie.

— Ce-ați pățit? întrebă Meredith în șoaptă.

Credeam că v-ați dus la spital.

— Nu știu cum, un copac a căzut de-a curmezișul drumului în vreme ce voi coborâți din mașină, și n-am putut să-l ocolim ca să ajungem la spital, sau în orice alt loc. Nu numai asta, dar în copacul ăla era un cuib de viespi, sau ceva asemănător. Isabel s-a trezit uite-așa — doctorița pocni din degete — și când a auzit viespile s-a strecurat afară din mașină și a fugit de ele. Am alergat după ea. Adevărul e că aș fi făcut la fel dacă aș fi fost singură.

— A văzut cineva viespile astea? întrebă Matt, după o clipă de tăcere.

— Nu, tocmai se întunecase. Dar le-am auzit foarte bine. Cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată. Sunau ca niște viespi de juma' de metru.

Meredith o strângea acum de braț pe Bonnie din partea cealaltă. Dacă s-o facă să tacă sau să o încurajeze să vorbească, Bonnie nu-și dădea seama. Și ce putea să spună? "Copacii căzuți rămân căzuți doar până când poliția se hotărăște să-i caute"?

"Oh, și ferește-te de roiurile diabolice de insecte mari cât brațul tău"? "Și apropo, poate că una dintre ele e în Isobel chiar acum"? Asta chiar că l-ar înnebuni de spaimă pe Jim.

— Dacă aș ști drumul înapoi către pensiune, i-aș duce pe cei trei acolo, spunea doamna Flowers. Ei nu sunt băgați în asta.

Spre mirarea lui Bonnie, doctorița Alpert nu contestă afirmația că ea nu "era băgată în asta". Și nici nu o întrebă pe doamna Flowers ce căuta împreună cu doi adolescenți în Pădurea Veche la ora asta. Ceea ce spuse era cu atât mai uimitor:

— Am văzut luminile când ați început să strigați. Pensiunea e chiar acolo în spate.

Bonnie, lipită de Matt, îi simți mușchii încordându-i-se.

— Slavă Domnului, spuse el. Apoi, încet: Dar asta nu e posibil. Am plecat de la Dunstani cu aproape zece minute înainte să ne întâlnim, și casa lor e exact de cealaltă parte a Pădurii Vechi față de pensiune. E un drum de cel puțin patruzeci și cinci de minute între ele.

— Ei bine, posibil sau nu, noi am văzut pensiu-nea, Theophilia. Toate luminile erau aprinse de sus până jos. Era imposibil să n-o vezi. Ești sigur că nu te înșeli în privința timpului? adăugă ea către Matt.

Numele doamnei Flowers e Theophilia, își spuse Bonnie, și trebui să-și stăpânească impulsul de a chicoti. Tensiunea era deja prea mare

pentru ea.

Dar chiar în clipa în care își spunea asta, Mere-dith îi dădu un alt ghiont.

Uneori, Bonnie era convinsă că între ea și Elena și Meredith exista un soi de telepatie. Poate că nu era chiar telepatie, dar uneori o singură privire, o singură ocheadă, putea spune mai mult decât pagini întregi de discuții. Și uneori — nu întotdeauna, dar uneori — Matt sau Stefan păreau să între și ei în această telepatie. Nu că era ca o telepatie adevărată cu voci la fel de clare în mintea ta ca și cum ți-ar fi sunat în urechi, dar uneori băieții păreau să se afle pe aceeași lungime de undă cu fetele.

Pentru că Bonnie știa exact ce însemna acel ghiont, însemna că Meredith stinsese lampa în camera lui Stefan, la ultimul etaj al casei, și că doamna Flowers stinsese luminile de jos când plecaseră. Așa că, deși Bonnie avea în minte o imagine foarte clară cu pensiunea în care ardeau toate luminile, acea imagine nu avea cum să fie reală, nu acum.

Cineva încearcă să ne facă probleme, asta însemna ghiontul lui Meredith. Iar Matt era pe aceeași lungime de undă, chiar dacă dintr-un motiv diferit. Se aplecă foarte ușor către Meredith, peste Bonnie.

— Dar poate că ar trebui să mergem înapoi către Dunstani, spuse Bonnie cu vocea ei cea mai copilăroasă și înduioșătoare. Ei sunt oameni normali. Ne-ar putea apăra.

— Pensiunea e doar dincolo de ridicătura aia, spuse doctorița Alpert hotărâtă. Și așa aprecia sfaturile tale pentru a-i încetini infecțiile lui Isobel, adăugă ea către doamna Flowers.

Doamna Flowers trepidă de plăcere. Asta descrie cel mai bine reacția ei.

— Oh, Doamne, ce compliment. Un sfat ar fi să cureți imediat murdăria din răni.

Asta era atât de evident și de atipic pentru doamna Flowers, încât Matt o strânse pe Bonnie cu putere în aceeași clipă în care Meredith se împingea în ea. Ahaa! își spuse Bonnie. Avem sau nu telepatie aici? Așadar, doctorița Alpert e cea periculoasă, cea mincinoasă.

— Atunci, asta e, o pornim către pensiune, spuse Meredith calmă. Și, Bonnie, nu-ți face griji. O să avem grijă de tine.

— Sigur că o să avem, spuse Matt, strângând-o încă o dată tare.

Asta însemna: M-am prins. Știu cine nu e de partea noastră. Și Matt adăugă cu glas tare:

— Oricum, n-are nici un rost să mergem la Dunstani. Le-am spus deja doamnei Flowers și fetelor despre asta, au o fată care e ca Isobel.

— Își face singură piercinguri? întrebă doctorița, părând uimită și oripilată la acest gând.

— Nu. Doar că se poartă destul de ciudat. Dar nu e un loc bun.

O nouă strângere.

M-am prins de mult, își spuse Bonnie, enervată. Acum trebuie să tac din gură.

— Luați-o înainte, vă rog, spuse doamna Flowers, părând să trepideze mai mult ca niciodată.

Înapoi spre pensiune.

Și îi lăsară pe doctoriță și pe Jim să o ia înainte.

Bonnie continuă să se plângă mormăit, în caz că cineva asculta. Iar ea, Matt și Meredith rămaseră cu ochii pe doctoriță și Jim.

— Bun, îi spuse Elena lui Damon. Sunt înfoclită ca cineva aflat într-un șezlong pe puntea unui transatlantic. Sunt încordată ca o chitară cu coardele bine întinse, și m-am săturat de toată amânare asta. Deeci... Care este adevărul, întregul adevăr și doar adevărul adevărat?

Clătină din cap. Timpul se dilatase pentru ea. Damon spuse:

— Într-un fel, ne aflăm într-un mic glob de zăpadă pe care mi l-am creat eu. Asta înseamnă că timp de câteva minute n-or să ne vadă și nici n-or să ne audă. Acum este momentul să discutăm serios.

— Prin urmare, ar fi bine să vorbim repede, spuse ea și îi zâmbi încurajator.

Încearcă să îl ajute. Știa că avea nevoie de ajutor.

El voia să-i spună adevărul, dar asta era atât de nepotrivit cu firea lui, încât era ca și cum i-ai fi cerut unui cal al naibii de sălbatic să te lase să-l călărești, să-l stăpânești.

— Sunt mai multe probleme, rosti Damon cu o voce răgușită, și Elena știu că el îi citise gândurile. Ei... ei au încercat să-mi fie imposibil să vorbesc cu tine despre asta. Au făcut-o în stilul vechilor basme: inventând o mulțime de condiții. Nu pot să-ți spun înăuntru unei case, nu pot să-ți spun afară. Ei bine, o platformă pe un acoperiș nu este înăuntru, dar nici nu poți spune că e afară. Nu pot să-ți spun în lumina soarelui sau în lumina lunii. Ei bine, soarele a asfințit, și mai sunt treizeci de minute până să răsară luna, și așa zice că și condiția asta e îndeplinită. Și nu pot să-ți spun când ești îmbrăcată sau goală.

Elena se uită automat în jos la ea, alarmată, dar, din câte își dădea seama, nu se schimbă nimic.

— Și bănuiesc că și condiția asta e îndeplinită, pentru că, deși mi-a jurat că îmi dă drumul din unul din micile lui globuri de zăpadă, nu a făcut-o. Ne aflăm într-o casă care nu e casă — e un gând în mintea cuiva. Tu porți haine care nu sunt haine adevărate — sunt plăsmuri

ale imaginației.

Elena deschise din nou gura, dar el îi puse două degete pe buze și spuse:

— Stai. Lasă-mă să continui cât mai pot. Am crezut în mod serios că nu mai termina cu condițiile astea, pe care le-a cules din basmele populare. E obsedat de ele, și de poeziile englezești vechi. Nu știu de ce, pentru că e din cealaltă parte a lumii, din Japonia. Asta e Shinichi. Și are o soră geamănă... Misao.

Damon începu să râsufle mai liniștit după asta, și Elena se gândi că trebuie să mai fi fost și alte condiții, mai speciale, pentru ca el să nu-i spună adevărul.

— Îi place să-i traduci numele ca primul-în-moarte sau numărul unu în chestiuni legate de moarte. Sunt amândoi ca niște puștani, cu codurile și jocurile lor, și totuși au mii de ani.

— Mii? îl îndemnă Elena, pe un ton blând, să continue atunci când Damon se opri, părând epui- zat dar hotărât.

— Nici nu vreau să mă gândesc de câte mii de ani cei doi creează probleme. Misao e cea care a făcut toate lucrurile alea fetelor din oraș. Le stăpânește cu malachii ei, pe care îi pune apoi să le facă tot felul de lucruri. Ți-aduci aminte de orele de istorie americană de la școală? Vrajitoarele din Salem? Acolo a fost Misao, sau cineva ca ea. Și s-a întâmplat de sute de ori înainte de asta. Poți să cauți pe net, la călugărițele ursuline, când o să ieși de aici. Au fost un ordin liniștit, apoi au devenit exhibiționiste și chiar mai rău — unele au înnebunit, iar altele care au încercat să le ajute au devenit posedate.

— Exhibiționiste? Ca Tamra? Dar ea e doar un copil...

— Și Misao e doar un copil în mintea ei.

— Și ce caută Caroline în toată povestea asta?

— În orice caz ca acesta, trebuie să existe un instigator — cineva care e dornic să încheie un târg cu diavolul — sau de fapt un demon — pentru propriile lui scopuri. Și în cazul nostru e Caroline. Dar probabil că îi oferă ceva cu adevărat grozav pentru un oraș întreg.

— Un oraș întreg? Au de gând să pună stăpânire pe Fell's Church...?

Damon își întoarse privirea. Adevărul era că aveau de gând să distrugă Fell's Church, dar nu avea nici un rost să-i spună asta Elenei. Stătea cu mâinile strânse ușor în jurul genunchilor, pe scaunul vechi și șubred de lemn, pe platformă.

— Înainte să putem face ceva ca să ajutăm, trebuie să ieșim de aici. Din lumea lui Shinichi. Asta e important. Eu pot... să-l împiedic pentru perioade scurte de timp să ne urmărească — dar pe urmă obosesc și am nevoie de sânge. Am nevoie de mai mult decât poți tu să-mi dai, Elena. Ridică privirea către ea. A închis aici Frumoasa cu

Bestia și o să ne lase să vadă care dintre noi va învinge.

— Dacă vrei să spui să ne omorâm unul pe altul, va avea mult de așteptat dinspre partea mea.

— Așa gândești tu acum. Dar asta e o capcană specială. Nu există nimic aici în afară de Pădurea

Veche așa cum era când am început să mergem în jurul ei. Și nici nu există alte așezări omenești.

Singura casă e casa asta, singurele ființe vii adevărate suntem noi doi. Foarte curând o să dorești să fii mort.

— Damon, nu înțeleg. Ce cauți aici? Chiar și cu ceea ce spunea Stefan despre toate acele linii de forță magică ce se încrucișează pe sub Fell's Church, alcătuind un soi de far...

— Farul tău a fost cel care i-a atras, Elena. Sunt curioși, ca niște copii, și am sentimentul că e posibil să fi avut deja probleme acolo unde ei locuiesc de fapt. E posibil ca ei să fi urmărit sfârșitul luptei, să fi urmărit renașterea ta.

— Și atunci vor... să ne distrugă? Să se distreze?

Să ia în stăpânire orașul și să ne transforme în marionetele lor?

— Toate trei, pentru o vreme. Se pot distra în vreme ce altcineva le pledează cazul într-un tribunal mai înalt, în altă dimensiune. Și da, distracție înseamnă pentru ei să distrugă un oraș. Deși cred că Shinichi nu are de gând să-și respecte înțelegerea cu mine pentru ceva ce își dorește mai mult decât orașul, așa că s-ar putea să ajungă în final să se lupte unul cu celălalt.

— Ce înțelegere cu tine, Damon?

— Pentru tine. Stefan te-a avut. Eu te-am vrut. El te vrea.

Elena simți o răceală de gheață adunându-i-se în stomac, simți cum începe acolo un tremurat care i se răspândea în tot trupul.

— Și înțelegerea inițială care a fost?

El își întoarse privirea.

— Asta e partea cea mai rea.

— Damon, ce-ai făcut? strigă ea, aproape un țipăt. Care a fost înțelegerea?

Acum tot trupul îi tremura puternic.

— Am făcut o înțelegere cu un demon și, da, știam ce era el când am făcut-o. A fost în noaptea după ce prietenii tăi au fost atacați de copaci — după ce Stefan m-a alungat din camera lui. Asta și... ei, eram furios, dar el mi-a luat furia și a întetit-o. Mă folosea, mă controla; înțeleg asta acum. Atunci a început cu înțelegerile și condițiile.

— Damon..., începu Elena cu glas tremurat, dar el continuă, vorbind repede, ca și cum trebuia să spună tot, până la capăt, să încheie înainte să-și piardă curajul.

— Înțelegerea finală a fost că mă va ajuta să-l îndepărtez pe Stefan din calea mea pentru a te avea, în vreme ce el o căpăta pe Caroline și restul orașului, pentru a-l împărți cu sora lui.

Contracarând astfel înțelegerea lui Caroline pentru ceea ce căpăta de la Misao.

Elena îi trase o palmă. Nu știa prea bine cum reușise, așa înfășurată în pătură cum era, să-și elibereze o mână și să facă acea mișcare fulgerătoare, dar reuși. Și apoi, privind picătura de sânge care apăruse pe buza lui, așteptă ca el să treacă la represalii sau ca ea să-și adune forțele pentru a încerca să-l omoare.

33

Damon doar rămase nemișcat. Apoi își linse buza și nu spuse nimic, nu făcu nimic. — Ticălosule!

— Da.

— Tu spui acum că Stefan nu m-a părăsit de fapt?

— Da. Adică... așa-i.

— Atunci cine a scris în jurnalul meu?

Damon nu răspunse nimic, și se uită în altă parte.

— Oh, Damon! Elena nu știa dacă să îl sărute sau să îl scuture cu putere. Cum ai putut... tu știi, spuse ea cu o voce gătuită și amenințătoare, prin ce am trecut eu de când a dispărut Stefan? Cum m-am gândit în fiecare minut că s-a hotărât brusc să plece și să mă părăsească? Chiar dacă avea de gând să se întoarcă...

— Eu...

— Nu încerca să-mi spui că-ți pare rău. Nu încerca să-mi spui că știi ce simt, pentru că nu știi. Cum ai putea? Tu nu ai asemenea sentimente!

— Cred că... am avut niște experiențe similare. Dar nu voiam să încerc să mă justific. Doar să spun că avem un timp limitat în care pot să-l împiedic pe Shinichi să ne vadă.

Inima Elenei se spărgea în mii de bucăți; simțea fiecare ciob înțepând-o. Nimic nu mai conta.

— Ai mințit, ți-ai încălcat promisiunea că n-o să vă faceți niciodată rău...

— Știu... și asta ar fi trebuit să fie imposibil. Dar totul a început în noaptea când copacii i-au atacat pe Bonnie și Meredith și... Mark...

— Matt!

— În noaptea aia, când Stefan m-a pus la pământ și mi-a arătat adevărata lui Putere — a fost din cauza ta. A făcut-o ca să stau departe de tine. Înainte de asta sperase să te țină ascunsă. Și în

noaptea aia m-am simțit... trădat într-un fel. Nu mă întreba de ce ar avea asta vreo noimă, când atâția ani înainte l-am tot doborât eu la pământ și l-am făcut să se înjosească oricând am vrut.

Elena, în starea de tulburare în care se afla, încerca să înțeleagă ce spunea el. Și nu reușea. Dar nici nu putea ignora un sentiment care o cuprinsese brusc, asemenea unui înger înlănțuit care o strângea cu putere.

Încearcă să privești cu ceilalți ochi ai tăi. Privește înăuntru, nu în afară, pentru a găsi răspunsul. Tu îl cunoști pe Damon. Tu ai văzut deja ce e înăuntru lui. De cât timp se află acolo?

— Oh, Damon, îmi pare rău! Eu știu răspunsul. Damon... Damon. Oh, Doamne! Eu văd ce e în neregulă cu tine. Tu ești mai posedat decât oricare dintre fetele alea.

— Eu... am în mine una din chestiile alea?

Elena încuviință din cap, cu ochii închiși. Pe obraji îi alunecau lacrimi, și simți cum i se face rău când se strădui să adune suficientă putere omenească ca să poată vedea cu ceilalți ochi ai ei, să vadă așa cum într-un fel sau altul învățase, să vadă înăuntru oamenilor.

Malachul pe care îl văzuse înainte în Damon și el pe care îl descrisese Matt fuseseră uriași pentru niște insecte — mari cât un braț, poate. Dar acum ea percepea în Damon ceva... enorm. Monstruos. Ceva care locuia în el cu totul, cu capul său transparent înăuntru trăsăturilor frumoase ale lui Damon, cu corpul său chitinos la fel de lung ca și torsul lui; cu picioarele lui răsucite în spate, în picioarele lui Damon. Pentru o clipă crezu că avea să leșine; dar apoi se controlă. Uitându-se la imaginea spectrală, se gândi: Ce-ar face Meredith?

Meredith ar rămâne calmă. Nu ar minți, ci ar găsi o cale de a ajuta.

— Damon, e foarte rău. Dar trebuie să existe o cale de a-l scoate din tine — repede. O să găsec acea cale. Pentru că atâta vreme cât se află în tine,

Shinichi poate să te constrângă să faci orice.

— Ascultă, știi de ce cred că a crescut atât de mare? În noaptea aceea, când Ștefan m-a dat afară din camera lui, toată lumea s-a dus acasă, ca niște fete și băieți cuminți, dar tu și Ștefan ați ieșit să vă plimbați. Să zburati. Să plutiți în aer.

Un timp destul de lung, Elena nu-și dădu seama despre ce vorbea el, chiar dacă fusese ultima dată când îl văzuse pe Ștefan. De fapt, pentru ea doar asta conta — era ultima dată când ea și Ștefan...

Simți o gheară rece în stomac.

— Ați intrat în Pădurea Veche. Tu erai încă acel copil-spirit care nu știe ce e bine și ce e rău. Dar Ștefan ar fi trebuit să-și dea seama

că nu poate face asta — pe teritoriul meu. Vampirii privesc foarte serios problema teritoriului. Și exact în locul meu de odihnă — chiar în fața ochilor mei.

— Oh, Damon! Nu!

— Oh, Damon, da! Vă vedeam acolo, schimbând sânge, prea absorbiți ca să mă observați chiar și dacă m-aș fi repezit la voi și aș fi încercat să vă despart. Tu purtai o cămașă de noapte albă, închisă până la gât, și arătai ca un înger. Am vrut să-l omor pe Stefan în acea clipă.

— Damon...

— Și exact în acea clipă a apărut Shinichi. Nu avea nevoie să i se spună ce simțeam. Și avea un plan, o ofertă... o propunere.

Elena închise din nou ochii și clătină din cap.

— Te pregătise dinainte. Erai deja posedat și gata să clocotești de furie.

— Nu știu de ce, continuă Damon ca și cum n-o auzise, dar nici nu m-am gândit ce avea să însemne asta pentru Bonnie și Meredith și pentru tot restul orașului. Singurul lucru la care mă puteam gândi erai tu. Tot ce voiam erai tu, și să mă răzbun pe Stefan.

— Damon, nu vrei să mă asculți? În acel moment erai deja posedat. Eu am putut să văd malachul în tine. Recunoști — continuă repede când îl simți pregătindu-se să spună ceva — că ceva te influențase încă înainte de asta, forțându-te să îi privești în acea noapte pe Bonnie și pe ceilalți cum mureau la picioarele tale. Damon, eu cred că e mult mai greu decât ne imaginăm să scăpăm de creaturile astea. Unul dintre motive e că în mod normal tu n-ai sta să privești oamenii cum fac... lucruri intime, nu-i așa? Faptul că ai făcut-o nu dovedește că ceva era în neregulă?

— E... o teorie, recunosc în silă Damon, pe un ton mâhnit.

— Dar nu înțelegi? Asta a fost ceea ce te-a făcut să-i spui lui Stefan că ai salvat-o pe Bonnie fiindcă așa ai avut tu chef, și asta te-a făcut să refuzi să spui cuiva că malachii te siliseră să privești doar atacul copacilor, hipnotizându-te. Asta, și mândria ta prostească și încăpățânată.

— Ai grijă cu complimentele. Aș putea să mă usuc și să mă împrăști.

— Nu-ți face griji, spuse Elena hotărâtă. Indiferent ce se va întâmpla cu noi, sunt convinsă că egoul tău va supraviețui. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am făcut înțelegerea cu Shinichi. El avea să îl ademenească pe Stefan într-un loc unde eu mă puteam întâlni singur cu el, apoi avea să-l ducă de aici undeva unde Stefan nu te putea găsi...

Ceva începu să clocotească exploziv înăuntrul

Elenei. Era exaltare, comprimată într-o sferă tare.

— Nu să-l omoare? reuși ea să rostească.

— Ce?

— Stefan e în viață? E în viață? El... chiar e în viață?

— Calmează-te, răspunse Damon pe un ton rece. Calmează-te, Elena. Nu se poate să leșini acum. O apucă de umeri. Credeai că voiam să-l omor?

Elena tremura aproape prea tare ca să mai poată răspunde.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte?

— Scuze pentru omisiune.

— Trăiește... ești sigur, Damon? Ești absolut sigur?

— Absolut.

Fără să se gândească la ea, fără să se gândească la absolut nimic, Elena făcu ceea ce făcea cel mai bine — cedă primului impuls. își aruncă brațele pe după gâtul lui Damon și îl sărută.

Pentru o clipă, Damon rămase încremenit de șoc. El se înțelese cu niște criminali ca să-l răpească pe iubitul ei și să-i distrugă orașul. Dar mintea Elenei n-ar vedea niciodată lucrurile în felul acesta.

— Dacă ar fi mort... Damon se întrerupse, apoi o luă de la capăt. Toată înțelegerea cu Shinichi depinde de păstrarea în viață a lui Stefan — în viață și departe de tine. Nu puteam risca să te omori sau să mă urăști cu adevărat — din nou acea notă de răceală distantă. Cu Stefan mort, ce putere mai aveam asupra ta, prințesă?

Elena ignoră aceste cuvinte.

— Dacă e în viață, pot să-l găesc.

— Dacă își mai amintește de tine. Dar dacă toate amintirile legate de tine i-au fost șterse din minte?

— Ce? Elena simți că explodează. Dacă toate amintirile mele despre Stefan mi-ar fi mie șterse, spuse ea cu o voce de gheață, tot m-aș îndrăgosti de el în prima clipă în care l-aș vedea. Și dacă toate amintirile legate de mine i-ar fi luate lui Stefan, el ar rătăci prin toată lumea căutând ceva fără să știe ce caută.

— Foarte poetic.

— Dar, oh, Damon, mulțumesc că nu l-ai lăsat pe Shinichi să-l omoare!

El clătină din cap către ea, părând uluit de sine însuși.

— Nu păream... să pot... s-o fac. Ceva legat de cuvântul dat. M-am gândit că dacă era liber și fericit și nu-și amintea, asta putea satisface destul de bine...

— Promisiunea pe care mi-ai făcut-o? Te-ai înșelat. Dar nu mai contează acum.

— Ba contează. Ai suferit din cauza asta.

— Nu, Damon. Tot ceea ce contează cu adevărat e că Stefan trăiește — și că nu m-a părăsit. Încă mai există speranță.

— Dar, Elena — vocea lui Damon era acum în- suflețită, era nerăbdătoare și inflexibilă — nu înțelegi? Lăsând deoparte ce s-a întâmplat în trecut, trebuie să recunoști că noi doi suntem cei care trebuie să fim împreună. Tu și cu mine suntem pur și simplu mai potriviți, prin natura noastră. În adâncul sufletului tău știi asta, pentru că ne înțelegem unul pe celălalt. Suntem la același nivel intelectual...

— Așa e și Stefan!

— Ei, atunci tot ce pot să spun e că o ascunde cu măiestrie. Dar nu simți? Nu simți — strânsoarea lui începea să devină supărătoare acum — că ai putea fi prințesa mea a întinericului... că ceva în adâncul tău o vrea? Eu pot să-mi dau seama de asta, dacă tu nu poți.

— Eu nu pot să fiu nimic pentru tine, Damon.

Poate doar o cumnată bună.

El clătină din cap, râzând aspru.

— Nu, tu ești potrivită doar pentru rolul principi- pal. Ei bine, tot ce pot să spun e că dacă supraviețuim luptei cu gemenii, o să descoperi în tine lucruri care nu credeai că există acolo. Și o să știi că te potrivești mai bine cu mine.

— Și tot ce pot eu să spun e că dacă supraviețuim acestei lupte cu gemenii ăștia din Iad, se pare că după aceea o să avem nevoie de toată puterea spirituală pe care o putem căpăta. Și asta înseamnă să-l aducem înapoi pe Stefan.

— S-ar putea să nu reușim să-l aducem înapoi. Da, sunt de acord — chiar dacă îi alungăm pe Shinichi și Misao din Fell's Church, posibilitatea de a termina definitiv cu ei e practic nulă. Tu nu ești o luptătoare. Probabil că nici măcar n-o să reușim să le facem prea mult rău. Dar nici măcar eu nu știu exact unde e Stefan.

— Atunci gemenii sunt singurii care ne pot ajuta.

— Dacă ne mai pot ajuta — oh, bine, recunosc, Shi no Shi este probabil o înșelătorie totală. Tipii probabil că iau câteva amintiri de la proștii de vampiri — amintirile sunt moneda preferată în Cealaltă Lume — și apoi îi trimit înapoi cât timp încă se mai aude clinchetul casei de marcat. Sunt niște escroci.

Locul ăla e un loc jalnic și o adunătură de ciudați — ca un Vegas în paragină.

— Dar nu se tem că vampirii pe care îi înșelă or să vrea să se răzbune?

Damon râse din nou, de data asta foarte muzical.

— Un vampir care nu vrea să fie vampir este cel mai de jos în ierarhia din Cealaltă Lume. Oh, cu excepția oamenilor. Împreună cu iubiții care și-au dus la îndeplinire pactul de sinucidere, cu copii care

sar de pe acoperiș pentru că sunt convinși că pelerina lor de Superman îi poate face să zboare...

Elena încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el era surprinzător de puternic.

— Nu pare un loc prea plăcut, zise ea.

— Nu e.

— Și acolo e Stefan?

— Dacă avem noroc.

— Prin urmare, spuse ea — privind lucrurile, ca de obicei, în termenii unor Planuri A, B, C și D — în primul rând trebuie să aflăm de la gemenii ăștia unde e Ștefan. În al doilea rând, trebuie să-i convingem pe gemeni să le facă bine pe fetele pe care le-au posedat. În al treilea, trebuie să-i facem să părăsească singuri Fell's Church — pentru totdeauna. Dar înainte de orice, trebuie să-l găsim pe Ștefan. El va putea să ne ajute; știu că va putea. Și pe urmă să sperăm doar că o să fim suficient de puternici pentru restul.

— Nu ne-ar strica ajutorul lui Ștefan, așa e. Dar uiți problema esențială — deocamdată, ceea ce trebuie să facem e să-i împiedicăm pe gemeni să ne omoare.

— Ei încă mai cred că le ești prieten, nu?

Mintea Elenei trecea în revistă rapid toate opțiunile.

— Asigură-i că ești. Așteaptă până prinzi un moment strategic, și pe urmă riscă. Există vreo armă împotriva lor?

— Fierul. Le face rău fierul — doar sunt demoni. Iar dragul de Shinichi este obsedat de tine, deși nu pot să spun că sora lui se va arăta încântată când își va da seama.

— Obsedat?

— Da. De tine și de cântecele populare englezești, ți-aduci aminte? Deși nu pot să pricep de ce. Mă refer la cântece.

— Păi, nu știu la ce ne-ar servi asta...

— Dar pun pariu că obsesia pentru tine o va în- furia pe Misao. E doar o bănuială, dar timp de mii de ani l-a avut doar pentru ea.

— Atunci îi învrăjbim, pretindem că o să fiu al lui. Damon... ce-i? adăugă Elena alarmată când el o strânse mai tare, ca și cum ar fi fost brusc îngrijorat.

— N-o să fii a lui.

— Știu asta.

— Nu-mi place ideea să fii a altcuiva. Tu mi-erai menită mie, știi doar.

— Damon, termină. Ți-am spus. Te rog...

— Adică "te rog nu mă face să-ți fac rău"? Adevărul e că nu-mi poți face rău dacă nu te las eu s-o faci. Tot ce se poate întâmpla e să-ți faci singură rău împotrivindu-mi-te.

Elena putu cel puțin să-și îndepărteze pieptul de al lui.

— Damon, tocmai am făcut o înțelegere, am făcut planuri. Și acum ce, renunțăm la tot?

— Nu, dar m-am gândit la o altă modalitate de a-ți face rost de un super erou de primă mână, chiar acum. De nu știu câtă vreme îmi tot spui că ar trebui să-ți mai iau din sânge.

— Oh... da.

Era adevărat, chiar dacă asta se întâmplase înaintea ca el să recunoască lucrurile cumplite pe care le făcuse. Și...

— Damon, ce s-a întâmplat cu Matt în luminis? L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. Iar tu te-ai bucurat.

Damon nu se obosi să nege.

— În lumea reală eram furios pe el, Elena. Părea să fie doar un alt rival. O parte din motivul pentru care ne aflăm aici e ca să îmi aduc aminte exact ce s-a întâmplat.

— I-ai făcut rău lui Matt, Damon? Pentru că acum îmi faci mie rău.

— Da.

Vocea lui Damon devenise dintr-odată veselă și indiferentă, ca și cum i se părea ceva amuzant.

— Cred că într-adevăr i-am făcut rău. Am folosit durerea psihică asupra lui, și asta a oprit bătăile multor inimi. Dar Mutt al tău e rezistent. Îmi place chestia asta. L-am făcut să sufere din ce în ce mai mult, și totuși a continuat să rămână în viață pentru că se temea să te lase singură.

— Damon! Elena se smuci în spate, dar era inutil — el era puternic, mult mai puternic decât ea. Cum ai putut să-i faci asta?

— Ți-am spus; era un rival. Brusc, Damon râse. Tu chiar nu-ți aduci aminte, așa-i? L-am făcut să se umilească pentru tine. L-am făcut să mănânce pământ, literalmente, pentru tine.

— Damon... ești nebun?

— Nu. Abia acum îmi găsesc judecata sănătoasă. N-am nevoie să te conving că îmi aparții. Pot să te fac a mea.

— Nu, Damon. Nu vreau să fiu prietesa ta a în-tunericului sau... sau orice altceva a ta, împotriva voinței mele. Cel mult o să ai un leș cu care să te joci.

— Poate că mi-ar plăcea asta. Dar tu uiți că pot intra în mintea ta. Și încă mai ai prieteni — acasă, pregătindu-se de cină sau de culcare, sperii tu.

Nu-i așa? Prieteni cu trupul întreg, care nu au cunoscut niciodată adevărata durere.

Elenei îi luă mult timp ca să răspundă. Apoi spuse pe un ton calm:

— Retrag orice lucru bun pe care l-am spus vreodată despre tine.

Ești un monstru, auzi? Ești abo min...

Vocea i se stinse încet.

— Ei te fac să faci asta, nu-i așa? spuse în cele din urmă, pe un ton hotărât. Shinichi și Misao. Un mic spectacol amuzant pentru ei. Exact la fel cum te-au pus înaintea să ne faci rău mie și lui Matt.

— Nu. Eu fac numai ce vreau.

Să fie oare o fulgerare roșie ceea ce văzu Elena în ochii lui? O flacăra roșie de-o clipă...

— Știi ce frumoasă ești când plângi? Ești mai frumoasă ca niciodată. Auriul din ochii tăi pare să se ridice la suprafață și să se reverse în lacrimi de diamant. Mi-ar plăcea să pun un sculptor să te sculpteze plângând.

— Damon, eu știu că nu tu spui de fapt lucrurile astea. Știu că le spune acea creatură pe care au băgat-o în tine.

— Elena, te asigur că eu sunt. Mi-a făcut plăcere atunci când l-am silit să-ți facă rău. Mi-a plăcut să aud cum strigi. L-am silit să-ți sfășie hainele — a trebuit să-l chinui mult ca să-l conving să o facă. Dar n-ai observat că aveai camizolul rupt și că erai desculță? Asta a făcut-o Mutt.

Elena se forță să se întoarcă cu gândul la momentul în care își revenise și sărise din Ferrari. Da, atunci, și pe urmă, fusese desculță și cu brațele goale, purtând doar un camizol. O parte din țesătura jeansilor ei rămăsese apoi pe drum și în vegetația din jur. Dar nu se gândise nici o clipă să se întrebe ce se întâmplase cu ghetetele și șosetele ei, sau cum i se rupsesse camizolul în partea de jos. Pur și simplu fusese atât de recunoscătoare pentru ajutor... de la cel care îi făcuse rău.

Oh, Damon trebuie să fi considerat asta o ironie.

Brusc, Elena își dădu seama că ea însăși se gândea la Damon și nu cel care îl posedă. Nu la Shinichi sau Misao. Dar nu erau una și aceeași persoană, își spuse. Trebuie să nu uit asta!

— Da, mi-a plăcut să-l silesc să-ți facă rău, și mi-a plăcut să-ți fac rău. L-am silit să-mi aducă o nuiă de salcie, de grosimea cea mai potrivită, și pe urmă te-am biciuit cu ea. Și ție ți-a plăcut asta, crede-mă. Nu te obosi să cauți urme, pentru că au dispărut, la fel ca toate celelalte. Dar toți trei ne-am bucurat să-ți auzim strigătele. Tu... și eu... și Mutt. De fapt, dintre noi toți, cred că lui i-a făcut cel mai mult plăcere.

— Damon, taci din gură! Nu vreau să te aud vorbind așa despre Matt!

— Dar n-am vrut să-l las să te vadă dezbrăcată, o încredință Damon, ca și când n-ar fi auzit nici un cuvânt de-al ei. Asta a fost momentul când l-am... alungat. L-am pus în alt glob de zăpadă.

Voiam să te hăituiesc când încercai să scapi de mine, într-un glob gol din care n-ai putea ieși niciodată. Voiam să văd în ochii tăi privirea aceea specială pe care o ai când lupți cu toată ființa ta — și voiam să o văd înfrântă. Tu nu ești o luptătoare, Elena. Damon râse brusc, un sunet urât, și, spre șocul Elenei, brațul lui țâșni în față și pumnul lui trecu prin zidul plat- formei.

— Damon...

Elena plângea acum.

— Și pe urmă voiam să fac asta.

Pe neașteptate, pumnul lui Damon îi împinse în sus bărbia, dându-i capul în spate. Cealaltă mână a lui se încleștă în părul ei, aducându-i gâtul exact în poziția pe care o dorea. Și apoi Elena îl simți muș- când, fulgerător ca o cobră, și-și simți carnea sfâșiată pe gât, și propriul ei sânge cum țâșnește din cele două răni.

Mai târziu, după ceea ce părea a fi secole, Damon încă mai savura momentul, în mod clar copleșit de senzația de a o avea pe Elena Gilbert. Și nu era timp pentru alte planuri.

Trupul Elenei pur și simplu preluă singur controlul, surprinzând-o aproape la fel de mult pe cât îl surprinse pe Damon. În clipa în care el înalță capul, mâna ei îi smulse dintre degete cheia casei magice. Apoi Elena, ținând-o strâns, se răsuci, își ridică genunchii cât de sus putu, și lovi cu picioarele, trimitându-l pe Damon prin balustrada de lemn rupt și putrezit care înconjură platforma.

34

Elena căzuse odată de pe acel balcon și Stefan sărise și o prinsese înainte să se lovească de pământ. O ființă omenească ar fi murit la impactul cu solul dacă ar fi căzut de la acea înălțime. Un vampir aflat în deplinătatea reflexelor sale s-ar fi răsucit pur și simplu în aer ca o pisică și ar fi aterizat ușor în picioare. Dar unul aflat în starea specială a lui Damon în această seară...

Damon încercase să se răsucescă, dar sfârșise aterizând pe o parte, cu câteva oase rupte. Elena deduse asta din înjurăturile lui. Dar nu mai așteptă să se lămurească mai bine. Țâșni ca un iepure, coborî în camera lui Stefan — unde instantaneu și aproape fără să-și dea seama rosti o rugă fără cuvinte — apoi o luă în jos pe scări. Căsuța devenise într-un totu duplicat perfect al pensiunii. Elena nu știa de ce, dar instinctiv alergă către acea parte a casei pe care Damon o cunoștea cel mai puțin: fostele camere ale servitorilor. Ajunse acolo înainte să îndrăznească să șoptească ceva casei, o rugămintă mai degrabă decât o poruncă, și rugându-se să fie

ascultată de casă așa cum fusese

Damon.

— Casa mătușii Judith, șopti ea, băgând cheia într-o ușă — și cheia intră în lemn ca un cuțit fierbinte în unt și se răsuci aproape singură, și pe urmă brusc Elena era din nou acolo, în ceea ce fusese casa ei timp de șaisprezece ani, până când murise prima dată.

Era în vestibul, iar prin ușă deschisă de la camera surioarei ei Margaret, o vedea pe aceasta stând în tinsă pe podea, uitându-se cu ochi mari la ceea ce părea să fie o carte de colorat.

— E leapșa, scumpo! anunță ea, ca și cum fantomele apăreau în fiecare zi în casa Gilbert, iar Margaret trebuia să știe cum să se poarte cu ele. Fugi acasă la prietena ta Barbara și pe urmă ea trebuie să alerge mai departe. Nu te opri din alergat până nu ajungi acolo, și pe urmă du-te la mama Barbarei. Dar mai întâi dă-mi trei pupicuri.

Și o ridică în brațe pe Margaret și o strânse cu putere și pe urmă aproape o aruncă spre ușă.

— Dar, Elena... te-ai întors...

— Știu, iubito, și-ți promit că ne vedem în altă zi. Dar acum... fugi, scumpo...

— Le-am spus eu că o să te întorci. Ai mai făcut-o.

— Margaret! Fugi!

Gâtuită de lacrimi, dar înțelegând poate, în felul ei de copil, gravitatea situației, Margaret fugi. Și Elena făcu același lucru, dar către o altă scară.

Și acolo se trezi în fața lui Damon, care zâmbea superior.

— Pierzi prea multă vreme cu discuțiile, spuse el, în vreme ce Elena se gândea înnebunită ce opțiuni avea.

Să sară peste balcon în aleea din fața intrării?

Nu. Poate că pe Damon îl mai dureau puțin oasele, dar dacă Elena sărea chiar și de la primul etaj probabil că avea să-și rupă gâtul. Ce altceva? Gândește-te!

Și apoi deschidea ușa de la dulapul cu porțelanuri strigând în același timp: "Casa mătușii Tilda!, fără să fie sigură că magia avea să funcționeze. Și apoi trântea ușa în nasul lui Damon.

Și se afla în casa mătușii ei Tilda, dar în casa mătușii Tilda de demult. Nu-i de mirare că o acuzau pe biata mătușică Tilda că avea viziuni stranii, își spuse Elena când o văzu pe femeie întorcându-se, cu un vas mare de sticlă în mână plin cu ceva ce mirosea a ciuperci, și țipând, apoi scăpând din mâini vasul.

— Elena! strigă ea. Ce... nu se poate să fii tu... ai crescut atâta!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă mătușa Maggie, care era prietena mătușii Tilda, venind din cealaltă cameră.

Era mai înaltă și mai aprigă decât mătușa Tilda.

— Cineva mă urmărește, strigă Elena. Trebuie să găsesc o ușă, și dacă vedeți un băiat care fuge după mine...

Și atunci Damon ieși din dulapul de haine, iar în aceeași clipă mătușa Maggie îi puse o piedică perfectă și strigă: "Ușa de la baie lângă tine!", apoi luă o vază și îl lovi cu ea în cap pe Damon, care tocmai se ridica de jos. Și lovi cu putere.

Iar Elena țâșni pe ușă de la baie, strigând:

"Liceul «Robert E. Lee» toamna trecută, chiar după ce a sunat clopoțelul!"

Și apoi se trezi încercând să lupte împotriva valurilor de elevi care se grăbeau să ajungă la timp în clasele lor — dar unul dintre ei o recunoscuse, apoi altul, căci, deși se părea că reușise să călătorească într-un timp în care nu era moartă — deoarece nimeni nu țipa "Fantoma!" — nici un elev de la

"Robert E. Lee" n-o mai văzuse vreodată pe Elena purtând o cămașă de băiat peste un camizol și cu părul ciufulit, căzându-i aiurea pe umeri.

— E un costum pentru o piesă! strigă Elena, și creă una dintre legendele nemuritoare despre ea însăși chiar înainte de a muri, când adăugă "Casa lui Caroline!" și intră într-o debara pentru măhuri.

O clipă mai târziu, în spatele ei apărură cel mai superb băiat pe care îl văzuse vreodată cineva, care se năpusti pe aceeași ușă, rostind câteva cuvinte într-o limbă străină. Și când ușa debaralei se deschise din nou, acolo nu se mai aflau nici fata și nici băiatul.

Elena se trezi alergând de-a lungul unui coridor și fu cât pe ce să se ciocnească de domnul Forbes, care părea cam împleticit. Bea din ceva ce părea un pahar mare de suc de roșii mirosind a alcool.

— Nu știm unde s-a dus, da? strigă el înainte ca Elena să poată spune ceva. Și-a pierdut mințile, asta pot să spun. Vorbea de ceremonia de pe platformă... și cum era îmbrăcată! Părinții nu mai au nici un fel de control asupra copiilor în ziua de azi!

Se rezemă moale de perete.

— Îmi pare așa de rău, murmură Elena.

Ceremonia. Ei bine, aceste ritualuri de Magie Neagră

Se țineau de obicei când răsărea luna sau la miezul nopții. Și mai erau doar câteva minute până la miezul nopții. Dar în acele minute, Elena tocmai găsise Planul B.

— Scuzați-mă, spuse ea, smulgând paharul din mâna domnului Forbes și aruncându-i conținutul exact în fața lui Damon, care apăruse dintr-o debara. Apoi strigă: "Un loc pe care ei nu-l pot vedea!" și păși în...

Iad? Rai?

Un loc pe care ei nu-l pot vedea.

La început, Elena nu știa unde se află, pentru că nici ea nu vedea aproape nimic. Dar apoi își dădu seama unde e, în adâncul pământului, lângă mormântul gol al Honoriei Fell. Cândva, luptase aici pentru a le salva viața lui Ștefan și Damon. Iar acum, unde ar fi trebuit să nu fie nimic altceva decât întuneric și șobolani și mușegai, era o lumină micuță și strălucitoare. Ca o zână bună în miniatură, era doar un grăunte care plutea în aer — nu o conducea, nu comunica, ci... o proteja, își dădu seama Elena. Prinse în palmă lumina, pe care o simțea rece și totodată arzătoare între degetele ei, și trasă în jurul ei un cerc, suficient de mare pentru ca o persoană adultă să poată sta întins în el.

Când se răsuci, Damon stătea în mijlocul lui. Părea ciudat de palid pentru cineva care tocmai se hrănise. Dar nu spunea nimic, nici un cuvânt, doar o privea lung. Elena se apropie de el și îl atinse pe gât.

Și în clipa următoare Damon bea din nou, adânc, din cel mai extraordinar sânge din lume. În mod obișnuit, l-ar fi analizat deja: gust de

fructe de pădure, gust de fructe tropicale, catifelat, un ușor miros de fum și de lemn, lăsând în urmă o senzație mătăsoasă... Dar nu acum. Nu sângele acesta, pentru care nu putea găsi cuvinte ca să-l descrie. Sângele acesta care îl umplea cu o putere pe care n-o mai cunoscuse până acum...

Damon...

De ce nu asculta el? Cum ajunsese să bea sângele acesta extraordinar care avea cumva gustul Vieții de Apoi, și de ce nu-l asculta pe cel care i-l oferea?

Te rog, Damon. Te rog, luptă...

Ar trebui să recunoască vocea aceea. O auzise de multe ori.

Știu că te controlează. Dar nu te pot controla pe de-a-ntregul. Tu ești mai puternic decât ei. Tu ești cel mai puternic...

Ei, asta cu siguranță era adevărat. Dar era din ce în ce mai confuz. Donatorul părea să fie nefericit, iar el era un maestru desăvârșit în a face donatorii fericiți. Și nu reușea să-și amintească deloc... chiar ar trebui să-și aducă aminte cum începuse povestea asta.

Damon, sunt eu. Sunt Elena. Și îmi faci rău.

Atâta durere și atâta tulburare. Încă de la început, Elena ar fi trebuit să știe că nu avea rost să se lupte cu atâta furie împotriva deschiderii venelor ei. Asta nu-i putea provoca decât o durere cumplită, și n-o ajuta absolut deloc, doar îi oprea creierul să mai funcționeze.

Așadar, ea încerca să-l facă să lupte împotriva acelei creaturi oribile dinăuntrul lui. Ei, sigur, dar schimbarea trebuia să vină din

interior. Dacă ea îl forța, Shinichi avea să-și dea seama și va pune din nou stăpânire pe el. Și pe urmă, doar chestia asta cu Damon, fii puternic nu funcționa.

Și atunci, nu era nimic de făcut decât să moară? Cel puțin putea lupta, deși știa că forța lui Damon ar face lupta asta inutilă. Cu fiecare înghițitură din noul ei sânge, el devenea mai puternic, se preschimba în...

În ce? Era sângele ei. Poate că el ar răspunde chemării acestui sânge, care era și chemarea ei.

Poate, cumva, înăuntru, ar putea să înfrângă monstrul fără ca Shinichi să-și dea seama.

Dar ea avea nevoie de o putere nouă, un nou truc...

Și chiar în clipa în care își spunea asta, Elena simți noua Putere vibrând în ea, și știa că fusese acolo dintotdeauna, așteptând momentul potrivit pentru a fi folosită. Era o putere foarte specială, de care nu trebuia să se folosească pentru a lupta sau chiar pentru a se salva. Și totuși era a ei, era seva care îi dădea forță. Vampirii care o vâneau înghițiseră câteva sorbituri din ea, dar Elena avea o rezervă întreagă de sânge plin de imensa ei vigoare. Și să apeleze la ea era la fel de ușor ca și cum s-ar fi întins către ea cu palmele deschise și cu mîntea deschisă.

În clipa în care o făcu, pe buzele ei se iviră cuvinte noi și, lucrul cel mai ciudat, aripi noi răsăriră din trupul ei, pe care Damon îl ținea aplecat mult pe spate. Aripile acestea eterice nu erau pentru a zbura, ci pentru altceva, și când se desfăcură pe de-a-ntregul, alcătuiră un arc uriaș, în culorile curcubeului, iar vârful arcului îi înconjură din nou, cuprinzându-i în îmbrățișarea lui pe Elena și pe Damon.

Și apoi ea spuse telepatic: Aripile Izbăvirii.

Și înăuntru lui, tăcut, Damon țipă.

Apoi aripile se deschiseră ușor. Numai cineva care știa multe despre magie ar fi văzut ce se petrecea înăuntru lor. Suferința lui Damon devenea suferința Elenei, în vreme ce ea lua de la el fiecare întâmplare dureroasă, fiecare tragedie, fiecare act de cruzime care alcătuiseră acele straturi, tari ca piatra, de indiferență și răutate ce îi înveleau inima.

Straturile — la fel de dure ca piatra din miezul unei stele pitice negre — crăpau și se desprindeau. Nimic nu le putea opri. Bucăți mari și bolovani cădeau, bucățele mici se fărâmițau. Unele se dizolvau într-un fuior de fum acru.

Exista însă ceva în mijloc — un soi de nucleu care era mai negru decât iadul și mai tare decât coarnele diavolului. Elena nu reuși să vadă ce se întâmplă cu el. Se gândi — speră — că în cele din urmă chiar și el va exploda.

Acum, și doar acum, putea ea să invoce următoarea pereche de aripi. Nu fusese sigură că avea să reziste primului atac; cu siguranță nu credea că ar putea să-i reziste acestuia. Dar Damon trebuia să știe.

Damon stătea într-un genunchi pe pardoseală, cu brațele strânse cu putere în jurul lui. Așa ar trebui să fie bine. Era încă Damon, și avea să fie mult mai fericit fără apăsarea urii și prejudecăților și cruzimii. N-o să-și mai aducă aminte de tinerețe și de toți ceilalți care își bătuseră joc de tatăl lui pentru că era un bătrân prost, cu investițiile lui dezastruoase și amantele mai tinere decât propriii lui fii. Nici nu se va mai gândi întruna la copilăria lui, când același tată îl bătuse ori de câte ori era beat și furios, pentru că își neglija studiile sau avea prieteni nepotriviți.

Și, în sfârșit, nu va rememora încântat multe lucruri îngrozitoare pe care le făcuse el însuși. Fusese izbăvit, în numele cerului și în timpul celest, de către cuvintele puse în gura Elenei.

Dar acum... era ceva ce trebuia el să-și amintească. Dacă Elena nu se înșela.

Doar dacă ea nu se înșela cumva.

— Ce e locul ăsta? Ești rănită, fată?

În tulburarea lui, el n-o recunoștea. El stătuse în genunchi; acum îngenunche și ea lângă el.

Damon îi aruncă o privire atentă.

— Ne rugăm, sau facem dragoste? Și unde ne aflăm?

— Damon, spuse ea, sunt eu, Elena. Suntem în secolul douăzeci și unu, și tu ești vampir. Apoi, cuprinzându-l cu blândețe, lipindu-și obrazul de al lui, șopti: Aripile Amintirii.

Și din coloana ei vertebrală, chiar deasupra șoldurilor, răsăriră două aripi translucide, ca de fluture, colorate în violet, azuriu și un albastru întunecat și adânc. Aripile erau împodobite cu safire minuscule și ametiste transparente care alcătuiau desene complicate.

Folosind mușchi pe care nu îi folosise niciodată, ea le ridică ușor și le întinse în față, până când ele își îndoiră marginile înăuntru, iar Damon era adăpostit între ele. Era ca și cum ar fi fost înconjurat de o peșteră întunecoasă, smălțuită cu geme.

Elena citi pe chipul cu trăsături fine al lui Damon că nu voia să-și amintească nimic mai mult decât își amintea acum. Dar amintiri noi, amintiri legate de ea, se revărsau acum în el. El se uită la inelul lui cu lapislazuli și Elena văzu cum i se umplu ochii de lacrimi. Apoi, încet, privirea lui se întoarse către ea.

— Elena?

— Da.

— Cineva a pus stăpânire pe mine, și mi-a luat amintirile din

vremea în care am fost posedat, șopti el.

— Da — cel puțin, așa cred.

— Și cineva ți-a făcut ție rău.

— Da.

— Jur să-1 omor sau să-1 fac sclavul tău de o mie de ori. Te-a lovit. Ți-a luat sângele cu forța. A născocit povești grotești despre cum te-a rănit în alte feluri.

— Damon. Da, e adevărat. Dar, te rog...

— Am fost pe urmele lui. Dacă l-aș fi găsit, l-aș fi străpuns cu sabia; aș fi putut să-i smulg inima vie din piept. Sau i-aș fi dat cele mai cumplite lecții despre care am auzit povestindu-se — și am auzit o mulțime de povești — și la sfârșit, cu gura plină de sânge, ți-ar fi sărutat tălpile, sclavul tău până la moarte.

Asta îi făcea rău lui Damon, Elena își dădea bine seama. I se vedea albul ochilor ca la un mânz înspăimântat.

— Damon, te implor...

— Iar cel care ți-a făcut rău... am fost eu.

— Nu de bunăvoie. Ai spus-o tu însuși. Ai fost posedat.

— Ți-a fost atât de frică de mine încât te-ai dez-brăcat singură pentru mine.

Elena își aduse aminte de cămașa Pendleton originală.

— Nu voiam ca tu și Matt să vă bateți.

— M-ai lăsat să-ți iau sânge când de fapt nu doreai asta.

De data asta ea nu găsi nimic de spus în afară de:

— Da.

— Eu... oh, Doamne!... mi-am folosit puterile pentru a-ți provoca o suferință cumplită!

— Dacă te referi la un atac ce produce o durere groaznică și convulsii, atunci da. Și i-ai făcut încă și mai rău lui Matt.

Matt nu se afla pe ecranul radarului lui Damon.

— Și pe urmă te-am răpit.

— Ai încercat.

— Și tu ai preferat să sari dintr-o mașină în viteză decât să riști să rămâi cu mine.

— Jocul tău era foarte dur, Damon. Ei îți spuse-seră să te joci dur, poate chiar să-ți strici jucăriile.

— L-am căutat pe cel care te-a făcut să sari din mașină — nu-mi puteam aminti nimic dinainte de momentul acela. Și am jurat să-i scot ochii și să-i smulg limba înainte să moară în agonie. Nu puteai umbla. A trebuit să folosești o cârjă ca să mergi prin pădure, iar în clipa în care ar fi trebuit să vină ajutorul, Shinichi te-a atras într-o capcană. Oh, da, îl cunosc. Ai rătăcit prin globul lui de zăpadă... și ai mai rătăci încă dacă eu nu l-aș fi spart.

— Nu, spuse calmă Elena. Aș fi fost de mult moartă. M-ai găsit când eram gata să mă sufoc, ți-aduci aminte?

— Da.

Un moment de bucurie sălbatică pe chipul lui.

Dar apoi privirea hăituită, oripilată, reveni.

— Eu am fost călăul tău, cel de care erai atât de îngrozită. Eu te-am silit să faci anumite lucruri cu... cu...

— Matt.

— Oh, Doamne, spuse el, și era în mod clar o invocație către Cel de Sus, nu doar o exclamație, căci ridică privirea, înălțându-și pumnii strânși către cer. Credeam că eram un erou pentru tine. În schimb, eu sunt monstrul. Și acum? De drept, ar trebui să fiu deja mort la picioarele tale.

Damon o privi cu ochi întunecați, sălbatici, larg deschiși. În ei nu era nici o urmă de amuzament, nici sarcasm, nici reținere și șovăială. Părea foarte tânăr și foarte tulburat și disperat. Dacă ar fi fost un leopard negru, s-ar fi învârtit frenetic prin cușca lui, mușcând de zăbrele.

Apoi își lăsă capul în jos și îi sărută picioarele goale.

Elena era șocată.

— Sunt sclavul tău, să faci ce vrei cu mine, spuse el cu aceeași voce șocată. Poți să-mi poruncești să mor în această clipă. În ciuda tuturor cuvintelor mele deștepte, se pare că eu sunt monstrul.

Și apoi plânse. Probabil că nici o altă împrejurare nu ar fi putut aduce lacrimi în ochii lui Damon Salvatore. Dar se închisese în el. Damon nu-și călca niciodată cuvântul, și își dăduse cuvântul să distrugă monstrul, cel care o chinase atât de mult pe Elena. Faptul că fusese posedat — la început doar puțin, apoi tot mai mult, până când întreaga lui minte devenise pur și simplu o altă jucărie a lui Shinichi, pe care putea s-o folosească și apoi s-o arunce după cum avea chef — nu era o scuză pentru tot ce făcuse.

— Tu știi că eu... sunt blestemat, îi spuse el, ca și cum asta ar putea compensa oarecum situația.

— Nu, nu știu, spuse Elena. Pentru că nu cred că e adevărat. Și Damon, gândește-te de câte ori te-ai împotrivit lor. Sunt convinsă că voiau să o omori pe Caroline în acea primă noapte când ai spus că ai simțit ceva în oglinda ei. Ai spus că ai fost cât pe ce s-o faci. Sunt convinsă că vor să mă omori și pe mine. Ai de gând s-o faci?

El se aplecă din nou către piciorul ei, și ea îl apucă repede de umeri. Nu suporta să îl vadă suferind atât de mult.

Dar acum Damon se uita în toate părțile, ca și când ar fi avut un scop precis. Și își răsucea întruna inelul cu lapislăzuli.

— Damon... la ce te gândești? Spune-mi la ce te gândești!

— Că e posibil ca el să mă folosească din nou ca pe-o păpușă... și de data asta să fie o nuia adevărată. Shinichi... el e mai monstruos decât ai putea crede tu, cu mintea ta inocentă. Și poate pune stăpânire pe mine într-o clipă. Am văzut asta doar.

— Nu poate, dacă mă lași să te sărut.

— Ce?

O privi ca și cum ea n-ar fi fost atentă la ce discutau.

— Lasă-mă să te sărut... și să scot malachul ăla muribund din interiorul tău.

— Muribund?

— El moare câte puțin de fiecare dată când tu capeți suficientă forță pentru a-i întoarce spatele.

— E... foarte mare?

— Deja la fel de mare cât tine.

— Bun, șopti el. Dar îmi doresc să fiu în stare să mă lupt eu cu el.

— Pour le sport? întrebă Elena, arătând că vara petrecută anul trecut în Franța nu fusese cu totul inutilă.

— Nu. Nu de distracție. Pentru că-l urăsc de moarte pe ticălos și aș îndura bucuros de o sută de ori suferința dacă aș ști că suferă și el.

Elena hotărî că nu mai era timp de pierdut.

Damon era pregătit.

— Mă lași să fac acel ultim lucru?

— Ți-am spus deja — monstrul care ți-a făcut rău este acum sclavul tău.

Bun. Puteau să discute despre asta mai târziu.

Elena se aplecă în față și își înălță capul, cu buzele ușor strânse.

Câteva clipe mai târziu, Damon, donjuanul întunericului, înțelese ce voia ea.

O sărută foarte ușor, ca și cum se temea să o atingă prea mult.

— Aripile Purificării, șopti Elena sub buzele lui.

Aripile acestea erau la fel de albe ca și zăpada neîntinată, și ca o dantelă, în unele locuri abia existând. Se arcuiau înalte, deasupra Elenei, sclipind cu o iridescentă care îi amintea de lumina lunii căzând pe plase de păianjen înghețate. Ele îi cuprinseseră pe muritoare și pe vampir într-o plasă subțire făcută din diamante și perle.

— Asta o să te doară, spuse Elena, fără să știe de unde știa. Cunoașterea părea să se ivească cu fiecare clipă, pe măsură ce avea nevoie de ea. Era aproape ca și cum se afla într-un vis în care marile adevăruri sunt înțelese fără a avea nevoie să fie învățate, și sunt acceptate fără uimire.

Și așa știa ea că Aripile Purificării aveau să găsească și să distrugă orice era străin înlăuntrul lui Damon și că senzația putea fi foarte neplăcută pentru el. Când malachul nu păru să iasă din proprie

voință, ea spuse, împinsă de vocea ei interioară:

— Scoate-ți cămașa. Malachul este lipit de șira spinării și cel mai aproape de piele este la ceafa, pe unde a intrat. Va trebui să-l trag afară cu mâna.

— Lipit de șira spinării?

— Da. L-ai simțit vreodată? Cred că ar fi trebuit să-l simți ca pe o înțepătură de albină la început, când a intrat în tine, o ciupitură iute și o picătură de substanță gelatinoasă care ți s-a prins de șira spinării.

— Oh. Ciupitura de țânțar. Da, am simțit așa ceva. Și pe urmă a început să mă doară gâtul, și în cele din urmă tot corpul. Atunci... creștea în mine?

— Da, și punând tot mai mult stăpânire pe sistemul tău nervos. Shinichi te controla asemenea unei marionete.

— Dumnezeu mare, îmi pare rău.

— Hai să-l facem pe el să-i pară rău. Nu vrei să-ți scoți cămașa?

— În tăcere, ca un copil ascultător, Damon își scoase jacheta și cămașa neagră. Apoi, când Elena îi făcu semn cum să se așeze, se întinse cu fața în jos peste genunchii ei, cu spatele lui cu mușchii încordați, alb pe pământul întunecat.

— Îmi pare rău, spuse Elena. Să te scap de el în felul acesta — să-l scot prin gaura prin care a intrat — o să te doară foarte tare.

— Bun, mormăi Damon.

Și apoi își îngropă fața în brațele suple, cu mușchi netezi.

Elena își folosi buricele degetelor, pipăindu-i capătul coloanei, căutând să găsească ceea ce căuta. Un punct moale și spongios. O bășică minusculă.

Gând o găsi, o ciupi cu unghiile până când deodată țâșni sângele.

Aproape o scăpă atunci când bășica încercă să se retragă, dar o urmări cu unghiile ei ascuțite — și oricum bășica se mișca prea încet. În cele din urmă, o apucă strâns între unghia degetului mare și alte două unghii.

Malachul era încă viu și destul de conștient pentru a opune o rezistență destul de slabă. Dar era la fel ca o meduză care încerca să se împotrivească — doar că meduzele se dezintegrează când trăgeai de ele. Chestia asta alunecoasă, vâscoasă, de forma unui om, își păstra înfățișarea în vreme ce Elena o trăgea încet prin deschizătura din pielea lui Damon.

Și îl durea. Elena își dădea seama de asta. Încercă să ia o parte din durere asupra ei, dar Damon icni "Nu!" cu o asemenea violență, încât ea hotărî să facă așa cum voia el.

Malachul era mult mai mare și mai substanțial decât crezuse ea. Probabil că de mult timp creștea acolo — mica picătură de substanță vâscoasă care se mărise până când ajunsese să-l controleze până în

vârful degetelor. Elena trebui să se ridice în picioare, apoi să tragă în toate părțile, până când, în cele din urmă, lucrul acela zăcea pe pământ — o caricatură albă, cleioasă, scârboasă, a unui trup omenesc.

— S-a terminat? întrebă Damon cu răsuflarea tăiată — îl duruse cu adevărat.

— Da.

Damon se ridică și se uită în jos la lucrul acela alb și flasc — abia mai zvâcnind — care îl făcuse să chinuiască persoana la care ținea cel mai mult pe această lume. Apoi, cu grijă, călcă pe el, strivindu-l sub tocurile ghetelor lui până când rămase nemișcat, făcut bucăți, și apoi călcă bucățile în picioare. Elena bănuia că Damon nu îndrăznea să-l distrugă cu o explozie de Putere de teamă să nu-l alerteze pe Shinichi.

Și în cele din urmă, tot ce rămase fu o pată și un miros neplăcut.

Elena nu știa de ce se simțea atât de amețită. Dar întinse mâna către Damon și el întinse mâna către ea, și se lăsară amândoi în genunchi, îmbrățișați.

— Te eliberez de orice promisiune făcută — pe când te aflai în stăpânirea aceluia malach, spuse Elena.

Asta era o strategie. Nu voia să-l elibereze de promisiunea de a avea grijă de fratele lui.

— Mulțumesc, șopti Damon, cu capul aplecat greu pe umărul ei.

— Iar acum, spuse Elena, ca o educatoare la grădiniță care vrea să treacă repede la altă activitate cu copiii, trebuie să facem niște planuri. Dar să facem planuri în cel mai mare secret...

— Trebuie să schimbăm sânge. Dar, Elena, cât mi-ai dat azi? Ești foarte palidă.

— Ai spus că-mi vei fi sclav — și acum nu vrei să iei puțin din sângele meu.

— Ai spus că m-ai eliberat — în schimb o să-mi aduci mereu aminte de asta, nu-i așa? Dar există o soluție mai simplă: să iei tu sânge de la mine.

Și în cele din urmă asta au făcut, deși Elena s-a simțit ușor vinovată, ca și cum l-ar fi trădat pe Stefan. Damon se tăie fără să mai stea la discuții, și apoi se întâmplă — își împărtășeau gândurile, mințile lor topindu-se una în alta. Într-un timp mult mai scurt decât le-ar fi luat să rostească acele cuvinte cu glas tare, Elena îi spuse lui Damon ce aflaseră prietenii ei despre epidemia din rândul fetelor din Fell's Church — iar Damon îi spuse Elenei tot ce știa despre Shinichi și Misao. Elena concepu un plan pentru a speria orice alt tânăr posedat ca Tami, iar Damon promise să afle de la gemenii kitsune unde se afla Stefan.

Și, în cele din urmă, când nu mai era nimic de spus, și când sângele lui Damon adusesse din nou o culoare ușoară în obrajii Elenei, stabiliră cum să se întâlnească din nou.

La ceremonie.

Și pe urmă, în cameră rămase doar Elena, în vreme ce un corb mare se îndrepta în zbor către Pădurea Veche.

Așezată pe pardoseala rece de piatră, Elena puse cap la cap tot ce aflase până acum. Nu era de mirare că Damon păruse atât de nebun. Nu era de mirare că își amintise, apoi uitase, și apoi își amintise din nou că el era cel de care fugea ea.

Își amintea, își spuse ea, atunci când Shinichi nu îl controla, sau cel puțin îl ținea sub un control foarte lax. Dar amintirile lui erau fragmentare pentru că unele dintre lucrurile pe care le făcuse erau atât de îngrozitoare, încât propria lui minte le respingea. Ele deveniseră o parte esențială din memoria lui Damon cel posedat, pentru că atunci când era posedat, Shinichi controla fiecare cuvânt, fiecare gest. Iar între episoade, Shinichi îi spunea lui Damon că trebuia să-1 găsească pe cel care o chinuia pe Elena și să-1 omoare.

Totul era foarte amuzant, bănuia Elena, pentru acest kitsune, Shinichi. Dar pentru ea și pentru Damon fusese un adevărat iad.

Mintea ei refuza să recunoască totuși că existaseră clipe minunate amestecate cu cele de iad. Ea îi aparținea lui Stefan, doar lui. Asta nu avea să se schimbe niciodată.

Acum Elena mai avea nevoie de o singură ușă magică, și nu știa cum s-o găsească. Dar iată din nou acea minusculă lumină pâlpâitoare. Bănuia că era cea din urmă rămășiță de putere magică lăsată de Honoria Fell pentru apărarea orașului pe care ea îl întemeiasse. Elena se simți puțin vinovată că o folosea pe toată — dar dacă lumina nu era menită pentru ea, atunci de ce fusese Elena adusă aici?

Să încerce cea mai importantă destinație la care se putea gândi.

Întinzând o mână către grăuntele de lumină și strângând cu putere cheia în cealaltă, șopti cu toată forța pe care putu să și-o adune:

— Undeva unde îl pot vedea și auzi și atinge pe Stefan.

35

Închisoare, cu paie împutite pe jos și zăbrele între ea și Stefan, care dormea. Între ea și Stefan Era într-adevăr el. Elena nu știa de unde știe. Fără îndoială, aici percepțiile ți se puteau deforma și schimba. Dar în clipa aceasta, poate pentru că ni-meni nu se așteptase ca ea să-și facă apariția într-o temniță, nu era pregătit nimic

pentru ea care să o facă să se îndoiască de simțurile ei.

Era Stefan. Părea mai slab decât înainte, cu pomeții obrazilor ascuțiți. Era frumos. Iar Elena îi simțea mintea ca întotdeauna, amestecul potrivit de onoare și dragoste și întuneric și lumină și speranță și o înțelegere îndârjită a lumii în care trăia. — Stefan! Oh, strânge-mă în brațe! El se trezi și se ridică pe jumătate în capul oaselor.

— Măcar lasă-mă să dorm. Și între timp pleacă și pune-ți altă față, târfa!

— Stefan! Ce-i cu limbajul ăsta?

Văzu cum mușchii umerilor lui Stefan se încordară.

— Ce... ai spus?

— Stefan... sunt chiar eu. Nu te condamn pentru ce-ai spus. Și eu blestem locul ăsta și pe cei doi care te-au închis aici...

— Trei, spuse el cu o voce obosită și-și lăsă capul în jos. Ai ști asta dacă ai fi adevărată. Du-te și spune-le să-ți vorbească despre trădătorul de frate-meu și prietenii lui care se furișează în preajma oamenilor cu coroane kekkai...

Elena nu putea pierde vremea acum discutând despre Damon.

— Nu vrei măcar să te uiți la mine? îl întrebă.

Îl văzu întorcându-se încet, îndreptându-și încet privirea către ea, apoi îl văzu țâșnind de pe un așternut de paie murdare și holbându-se la ea ca și cum ar fi fost un înger picat din cer.

Apoi se întoarse cu spatele la ea și își puse mâinile peste urechi.

— Fără înțelegeri, spuse el hotărât. Nici măcar să nu-mi pomenești de ele. Pleacă de-aici. Arăți mai bine acum, dar ești tot un vis.

— Stefan!

— Am zis să pleci de-aici!

Timpul se scurgea. Și asta era prea dureros, după ce ea trecuse prin atâtea doar ca să vorbească cu el.

— Prima dată când m-ai văzut a fost în fața bi-roului directorului în ziua în care ți-ai adus actele la școală și ai influențat-o pe secretară. Nu a fost nevoie să te uiți la mine ca să știi cum arăt. Odată ți-am spus că mă simțeam ca o criminală pentru că spusesem: "Tati, uite" și am arătat către... ceva de afară... chiar înainte de accidentul de mașină în care părinții mei au murit. N-am reușit niciodată să-mi aduc aminte ce fusese acel lucru. Primul cuvânt pe care l-am învățat când m-am întors din Cealaltă Viață a fost Stefan. Odată, te-ai uitat la mine în oglinda retrovizoare a mașinii și ai spus că sunt sufletul tău...

— Nu poți să încetezi măcar pentru o oră să mă mai chiniești? Elena — adevărata Elena — ar fi atât de deșteaptă încât să nu-și riște

viața venind aici.

— Unde e acest "aici"? spuse Elena tăios, speriată. Trebuie să știu dacă urmează să te iau de aici.

Încet, Stefan își luă mâinile de la urechi. Încă și mai încet se întoarse din nou către ea.

— Elena? spuse el, ca un băiețel pe moarte care vede în patul lui o fantomă prietenoasă. Nu ești adevărată. Nu se poate să fii aici.

— Nu cred că sunt. Shinichi a făcut o casă magică și casa te duce oriunde vrei dacă rostești acel loc și deschizi ușa cu cheia asta. Eu am spus:

"Undeva unde îl pot vedea și auzi și atinge pe Stefan." Dar — Elena își lăsă privirile în jos — tu spui că nu pot fi aici. Poate că totul e doar o iluzie.

— Șșșt.

Acum Stefan strângea cu putere zăbrelele celulei sale.

— Asta e locul unde ai fost? Asta e Shi no Shi? întrebă Elena.

El scoase un mic hohot — dar nu era un râs adevărat.

— Nu e chiar ceea ce crezuse fiecare dintre noi, nu-i așa? Și totuși, nu au mințit cu nimic în tot ce au spus, Elena. Elena! Am spus "Elena". Elena, ești cu adevărat aici!

Elena nu mai putea îndura să irosească timpul. Făcu cei câțiva pași printre paiele ude și aspre și creaturile fojgăitoare din ele către zăbrelele care o despărțeau de Stefan.

Apoi își ridică fața, strângând cu putere în fiecare mână câte o bară, și închise ochii.

O să-1 ating. O să-1 ating, da, o să-1 ating. Eu sunt adevărată, el e adevărat — o să-1 ating!

Stefan se aplecă — pentru a-i face pe plac, își spuse ea — și apoi niște buze calde le atinseră pe ale ei.

Ea cuprinse barele cu brațele pentru că brusc amândoi își simțiră genunchii moi: Stefan de uimire că ea îl putea atinge, iar Elena de ușurare și bucurie amestecată cu suspine.

Dar nu aveau timp de pierdut.

— Stefan, ia-mi sângele acum — ia-1!

Se uită înjur disperată, căutând cu privirea ceva cu care să se taie. Stefan avea nevoie de puterea ei și indiferent cât luase Damon de la ea, oricum va avea suficient pentru Stefan. Chiar dacă asta ar omorî-o, va avea suficient. Acum se bucura că, în mormânt, Damon o conșinșese să ia și ea sânge de la el.

— Încet. încet, iubire. Dacă vrei cu adevărat, aș putea să te mușc de încheietura mâinii, dar...

— Fă-o acum! porunci Elena Gilbert, prințesa din Fell's Church.

Găsise chiar forța să se ridice din genunchi. Stefan îi aruncă o

privire pe jumătate vinovată.

— ACUM! insistă Elena.

Stefan o mușcă de încheietura mâinii.

Era o senzație ciudată. Durea puțin mai mult decât atunci când el își înfigea colții în gâtul ei, cum făcea de obicei. Dar știa că acolo erau vene bune, și avea încredere că Stefan o va găsi pe cea mai mare, pentru ca totul să dureze cât mai puțin cu puțință. Graba ei devenise și a lui.

Dar când el încercă să se retragă, ea își înfipse cealaltă mână în părul lui negru și ondulat și spuse:

— Mai bea, Stefan. Ai nevoie de el... oh, văd bine asta, și nu avem timp să ne certăm.

Vocea poruncitoare. Meredith îi spusese odată că o avea, că putea conduce armate întregi. Ei bine, poate că va trebui să conducă armate care să vină în acest loc să îl salveze pe Stefan.

O să adun o armată de undeva, își spuse ea în mod nedeslușit.

Stare aceea de lihnire febrilă în care fusese Ștefan — era clar că nu-l hrăniseră de când îl văzuse ea ultima oară — se stingea, devenind treptat luarea de sânge obișnuită pe care o știa Elena. Minteia lui se topi într-a ei. Când spui că vei aduna o armată, te cred. Dar e imposibil. Nimeni nu s-a mai întors vreodată de aici.

Ei bine, tu te vei întoarce, eu te aduc înapoi. Elena, Elena...

Bea, spuse ea, simțindu-se ca o mamă italiană.

Cât de mult poți fără să ți se facă rău.

Dar cum... nu, mi-ai spus deja cum ai ajuns aici.

A fost adevărul?

Adevărul. Eu îți spun întotdeauna adevărul.

Dar, Stefan, cum te scot pe tine de aici?

Shinichi și Misao — îi știi?

Suficient.

Fiecare dintre ei are jumătate de inel. Cele două jumătăți alcătuiesc o cheie. Fiecare jumătate are forma unei vulpi care aleargă. Dar cine știe unde și le-au ascuns? Și, cum am mai spus, doar ca să pătrunzi în locul ăsta ai nevoie de o armată...

O să găsec bucățile de inel-vulpe. O să le unesc.

O să adun o armată. O să te scot de aici.

Elena, nu mai pot să beau. O să leșini. Știu cum să nu leșin. Te rog, bea.

Nici nu-mi vine să cred că ești tu...

— Fără sărutări! Ia-mi sângele!

Da, doamnă! Dar Elena, zău, sunt plin acum.

Prea plin.

Și mâine?

— O să fiu tot prea plin. Stefan se trase deoparte, lăsându-și degetul mare pe locul unde străpunsese vena. Sincer, nu pot, iubire.

— Și ziua care vine?

— O să mă descurc.

— Da, o să te descurci — pentru că am adus asta. Ia-mă în brațe, Stefan, spuse ea cu câțiva decibeli mai încet. Ține-mă printre zăbrele.

El o făcu, cu un aer nedumerit, și ea îi șopti în ureche:

— Poartă-te ca și cum m-ai iubi. Mângâie-mă pe păr. Spune lucruri drăguțe.

— Elena, iubita mea iubită...

Era încă suficient de aproape mintal pentru a-i spune telepatic: Să mă port ca și cum te-aș iubi? Dar în vreme ce mâinile lui mângâiau și strângeau și se împleteau în părul ei, mâinile Elenei erau ocupate. Trecea de sub hainele ei sub hainele lui o sticlă plină de vin Black Magic.

— Dar de unde l-ai luat? șopti Stefan, părând uluit.

— Casa magică are de toate. Am așteptat o șansă de a ți-l da în caz că ai nevoie de el.

— Elena...

— Ce?

Stefan părea să ducă o luptă în sinea lui. În cele din urmă, cu ochii în jos, murmură:

— E inutil. Nu pot să risc să-ți pierzi viața pentru ceva imposibil. Uită de mine.

— Apropie-ți fața de zăbrele.

El o privi, dar nu întrebă nimic și se supuse. Ea îi trase o palmă peste față.

Nu era o palmă prea tare... deși pe Elena o durea mâna pentru că se lovise de fierul zăbrelelor.

— Și să-ți fie rușine spuse ea. Iar înainte ca el să poată spune ceva, adăugă: Ascultă!

Se auzea lătratul ogarilor — departe, dar apropiindu-se.

— Pe tine te urmăresc! spuse Stefan, dintr-odată disperat. Trebuie să pleci!

Ea doar îl privi neclintită.

— Te iubesc, Stefan.

— Te iubesc, Elena. De-a pururi.

— Eu... oh, îmi pare rău.

Nu putea pleca; asta era problema. La fel cum Caroline vorbea și vorbea și nu pleca din camera lui Stefan, și ea putea să stea aici și să vorbească despre plecare, dar n-o putea face.

— Elena! Trebuie să pleci. Nu vreau să vezi ce fac ei...

— O să-i omor!

— Tu nu ești o ucigașă. Nu ești o luptătoare,

Elena — și nu ar trebui să vezi asta. Te rog. Ți-aduci aminte că odată m-ai întrebat dacă vreau să văd de câte ori ai putea să mă faci să spun "te rog"? Ei bine, acum fiecare "te rog" face cât o mie. Te rog. Pentru mine. Nu vrei să pleci?

— Încă un sărut...

Inima îi bătea în piept ca o păsăruică înnebunită de spaimă.

— Te rog!

Orbită de lacrimi, Elena se întoarse și apucă ușa celulei.

— Oriunde în preajma ceremoniei unde nimeni să nu mă vadă! șopti ea și deschise cu o smucitură ușa care dădea spre coridor și pași peste prag.

Cel puțin îl văzuse pe Stefan, dar cât timp asta avea să-i împiedice inima să se frângă din nou... — oh, Doamnă, mă prăbușesc

— ...nu știa.

Elena își dădu seama că se afla undeva în afara pensiunii — la cel puțin douăzeci și cinci de metri înălțime — și cădea cu viteză. Prima ei concluzie, panicată, a fost că avea să moară, și apoi instinctul deveni mai puternic și ea întinse brațele și începu să dea din picioare, reușind să-și oprească prăbușirea după vreo șapte metri agonizanți.

Mi-am pierdut pentru totdeauna aripile de zburat, nu-i așa? își spuse, concentrându-se pe acel unic loc între omoplați. Știa exact unde ar fi trebuit să fie — dar nu se întâmplă nimic.

Apoi, cu grijă, se apropie de trunchiul copacului în care aterizase, oprindu-se doar cât să mute pe o rămurică de deasupra o omidă care împărțea cu ea aceeași creangă. Și, mișcându-se într-o parte și pe urmă trăgându-se în spate, reuși să găsească un soi de loc unde se putea așeza. Era o creangă mult prea înaltă pentru gustul ei.

În această poziție, descoperi că se putea uita în jos și vedea platforma destul de clar, și că pe măsură ce privea tot mai mult un obiect îl vedea tot mai clar. Văzul ascuțit al vampirilor, își spuse. Asta îi arăta că se Schimba. Sau poate — da, într-un fel, aici sus cerul se lumina puțin.

Ceea ce vedea era o pensiune goală și întunecată, și asta era tulburător, dat fiind ceea ce spusese tatăl lui Caroline despre "întâlnire" și ceea ce aflase ea în mod telepatic de la Damon despre planurile lui Shinichi pentru această noapte cu Lună-Spiră. Era posibil ca asta să nu fie deloc adevărata pensiune, ci doar o altă capcană?

— Am reușit! strigă Bonnie pe când se apropiau de casă.

Știa că vocea ei era ascuțită, chiar prea ascuțită, dar într-un fel, vederea acelei pensiuni puternic luminate, asemenea unui pom de

Crăciun cu o stea în vârf, o liniștea, chiar dacă știa că totul era aiurea. Simți că vrea să plângă de ușurare.

— Da, am reușit, se auzi vocea adâncă a doctoriței Alpert. Cu toții. Isobel e cea care are nevoie de cea mai multă îngrijire, și cea mai urgentă. Theophilia, pregătește-ți leacurile, și cineva să o ducă pe Isobel la baie să o spele.

— Mă duc eu cu ea, spuse Bonnie cu o voce tremurătoare, după o clipă de ezitare. O să rămână tranchilizată cum e acum, da? Așa-i?

— Mă duc eu cu Isobel, spuse Matt. Bonnie, tu mergi cu doamna Flowers și ajut-o. Și înainte să intrăm, vreau să lămuresc un lucru: nimeni nu merge nicăieri singur. Stăm câte doi sau câte trei.

În vocea lui vibra autoritatea.

— Are sens ce spui, zise Meredith concis și se apropie de doctoriță. Ai mare grijă, Matt. Isobel e cea mai periculoasă.

În aceeași clipă, de afară se auziră niște voci subțiri și ascuțite. Era ca și cum cântau două sau trei fete.

Isa-chan, Isa-chan, mititica, și-a băut ceaiul și și-a mâncat bunica.

— Tami? Tami Bryce? Întrebă Meredith, deschizând ușa când cântecele se auzi din nou.

Se repezi afară, apoi se întoarse și o apucă pe doctoriță de mână și o târî după ea când se repezi din nou înainte.

Și da, văzu Bonnie, erau trei siluete acolo, una în pijama și două în cămași de noapte, și ele erau Tami Bryce și Kristin Dunstan și Ava Zarinski. Ava nu are decât unsprezece ani, se gândi Bonnie, și nu locuiește lângă Tami sau Kristin. Toate trei chicoteau ascuțit. Apoi începură să cânte din nou și Matt o porni către Kristin.

— Ajută-mă! strigă Bonnie.

Brusc se trezi agățată de un Mustang care dădea sălbatic din picioare în toate direcțiile. Isobel părea să fi înnebunit, și era din ce în ce mai nebună de fiecare dată când era repetat cântecele.

— Am prins-o, spuse Matt, strângând-o cu putere în brațe, dar nici măcar împreună nu reușeau să o liniștească pe Isobel.

— O să-i mai fac un sedativ, spuse doctorița Alpert, și Bonnie văzu schimbul de priviri între Meredith și Matt, priviri suspicioase.

— Nu... nu, lăsați-o pe doamna Flowers să-i facă ceva, spuse Bonnie cu o voce disperată, dar acul seringii era deja aproape de brațul lui Isobel.

— Nu-i faceți nici o injecție, spuse Meredith hotărâtă, renunțând la orice menajament, și, cu o lovitură de picior de balerină, făcu seringă să zboare în aer.

— Meredith! Ce-i cu tine? strigă doctorița, răsucindu-i încheietura mâinii.

— Ce-i cu tine contează acum. Cine ești? Unde suntem? Asta nu

poate fi adevărata pensiune.

— Obaasan! Doamna Flowers! Nu ne puteți ajuta? Spuse Bonnie cu răsufierea tăiată, chinându-se încă să o țină pe Isobel.

— O să încerc, spuse doamna Flowers hotărâtă, îndreptându-se către ea.

— Nu, vorbeam de doctoriță... și poate Jim. Nu cunoașteți... vreo vrajă... să-i faceți pe oameni să-și recapete adevărata lor formă?

— Oh! spuse Obaasan. Vă pot eu ajuta cu asta. Pune-mă jos, Jim dragă. Toată lumea o să-și recăpete imediat forma adevărată.

Jayneela era în anul doi de liceu și avea ochi mari și negri, visători, care de obicei erau pierduți în vreo carte. Dar acum, pentru că era aproape miezul nopții și bunica nu sunase încă, ea își închise cartea și se uită la Ty. Tyrone părea mare și fioros și nemilos pe terenul de sport, dar în afara lui era cel mai drăguț, mai bun și mai scump frate mai mare pe care și l-ar putea dori o fată.

— Crezi că bunica e bine?

— Mm?

Și Tyrone era cu nasul într-o carte, dar era una din cărțile alea care te ajutau să ajungi la colegiul visurilor tale. Ca viitor elev în ultimul an, urma să ia niște decizii serioase.

— Sigur că e.

— Ei, atunci eu mă duc să văd ce face fetița.

— Știi ceva, Jay? O împunse în glumă cu vârful piciorului. Iți faci prea multe probleme.

În clipa următoare era din nou cufundat în Capitoul șase, "Cum să profiți la maximum de munca în serviciul comunității". Dar atunci începură să se audă țipetele de deasupra lui. Țipete puternice, prelungi, ascuțite — vocea surorii lui. Aruncă din mână cartea și o luă la fugă.

— Obaasan? spuse Bonnie.

— Stai puțin, dragă, spuse Bunica Saitou.

Jim o dăduse jos din spate și acum ea stătea cu fața la el: bătrâna se uita în sus, el în jos. Și totul arăta... foarte aiurea.

Bonnie se simți cuprinsă de groază. Oare ar fi putut Jim să-i facă ceva rău lui Obaasan în timp ce o ducea în spate? Sigur că ar fi putut. De ce nu se gândise ea la asta? Și mai era și doctorița cu seringă ei, gata să tranchilizeze pe oricine devenea prea "isteric". Bonnie se uită la Meredith, dar Meredith încerca să se ocupe de două fetițe care se zbăteau, și nu putea decât să îi răspundă cu o privire neajutorată.

Bine atunci, își spuse Bonnie. O să-i trag un picior în locul cel mai dureros și o s-o trag pe bătrâna de lângă el. Se întoarse către Obaasan și încremeni.

"Doar un lucru am de făcut...", spusese Obaasan. Și îl făcea acum. Jim era îndoit de la mijloc, aplecat către Obaasan, care era ridicată pe vârfuri. Cei doi erau uniți într-un sărut adânc, pătimaș.

Oh, Doamne!

Întâlniseră patru oameni într-o pădure — și presupuseseră că doi erau întregi la minte și doi nebuni. Cum își puteau da seama care erau cei nebuni? Ei bine, dacă doi dintre ei văd lucruri care nu sunt aici...

Dar casa era acolo; și Bonnie o vedea. Asta însemna că și ea era nebună?

— Meredith, haide! țipă Bonnie.

Pierzându-și cu totul curajul, o luă la fugă, îndepărtându-se de casă, către pădure.

Ceva din cer o înșfacă și o ridică în aer la fel de ușor ca un uliu care apucă din zbor un șoarece, ținând-o într-o strânsoare de fier.

— Te duceai undeva? întrebă vocea lui Damon de deasupra ei, pe când plana pe ultimii metri înainte de a se opri, cu ea băgată bine sub un braț de oțel.

— Damon!

Ochii lui Damon erau ușor îngustați, ca la auzul unei glume pe care doar el o putea înțelege.

— Da, chiar cel rău! Spune-mi ceva, Furie mică și înfocată.

Bonnie deja obosise de cât încercase să se smulgă din strânsoarea lui. Nici măcar nu reușise să-i rupă hainele.

— Ce? se răsti ea.

Posedat sau nu, ultima dată când o văzuse Damon ea îl Chemase pentru a o salva de nebunia lui Caroline. Dar conform spuselor lui Matt, el îi făcuse ceva îngrozitor Elenei.

— De ce le place fetelor să convertească un păcătos? De ce le poți spune aproape orice minciună dacă ele cred că te-ai reformat?

Bonnie nu înțelegea despre ce vorbea el, dar putea ghici.

— Ce-ai făcut cu Elena? spuse ea pe un tone feroce.

— I-am dat ce voia, asta-i tot, spuse Damon, și ochii lui negri sclipiră. E atât de îngrozitoare chestia asta?

Bonnie, speriată de acea sclipire, nici măcar nu încercă să o ia din nou la fugă. Știa că era inutil. El era mai rapid și mai puternic, și putea zbura. Oricum, văzuse pe chipul lui un soi de neîndurare distantă. Ei nu erau doar Bonnie și Damon împreună. Erau prădătorul și prada.

Iar acum era din nou cu Jim și Obaasan — nu, cu un băiat și o fată pe care nu îi mai văzuse niciodată.

Bonnie fu martoră la transformarea lor. Văzu cum trupul lui Jim se strânge și se micșorează, iar părul lui devine negru, dar nu asta era

lucrul cel mai uluitor. Ci faptul că, la vârfuri, părul lui nu era negru, ci purpuriu.

Era ca și cum niște flăcări jucau pe ele, pierzându-se în întuneric. Ochii erau aurii și zâmbitori.

Văzu cum trupul bătrân, ca de păpușă, al lui Obaasan devine mai tânăr și mai puternic și mai înalt. Fata asta era de-a dreptul frumoasă, Bonnie trebuia să recunoască. A avea niște ochi negri ca tăciunele, minunați, și un păr mătăsos care îi ajungea până la mijloc. Iar părul ei era întocmai ca al fratelui ei — doar că roșul era mai intens, stacojiu în loc de purpuriu. Purta un tricou negru dantelat, foarte subțire, care îi dezvăluia bustul delicat. Și, bineînțeles, pantaloni negri de piele, cu talie joasă, care îi puneau în evidență șoldurile înguste. A avea niște sandale negre cu toc înalt, care păreau foarte scumpe, iar unghiile de la picioare erau date cu oja în același roșu strălucitor ca vârfurile părului ei. Prins de cureaua ei, într-un cerc sinuos, era un bici cu un mâner negru solzos.

Doctorița Alpert spuse încet:

— Nepoții mei...?

— Ei n-au nici o legătură cu asta, spuse pe un ton fermecător, zâmbind, băiatul cu păr ciudat. Atâta timp cât își văd de treaba lor, nu trebuie să-ți faci deloc griji pentru ei.

— E sinucidere sau încercare de sinucidere... sau ceva de genul ăsta, îi spuse Tyrone dispecerului de la poliție, aproape plângând. Cred că e un tip pe nume

Jim, care a fost la liceul meu anul trecut. Nu, nu are de-a face cu drogurile... am venit aici să am grijă de sora mea mai mică Jayneela. Era babysitter la... vă rog, veniți până aici, da? Tipul ăsta și-a mâncat aproape toate degetele și când am intrat în camera lui, a zis: "O să te iubesc mereu, Elena", și a luat un creion și... nu, nu pot să vă spun dacă e viu sau mort. Dar mai e o bătrână la etaj și sunt sigur că ea e moartă. Pentru că nu respiră.

— Cine dracu ești tu? spunea Matt, privindu-l cu un aer ostil pe băiatul ciudat.

— Eu sunt...

— ...și ce dracu cauți aici?

— Eu sunt dracu Shinichi, spuse băiatul cu o voce mult mai sonoră, părând nemulțumit de întrerupere. Când Matt doar îl privi lung, adăugă pe un ton iritat: Eu sunt o kitsune — o vulpe-vârcolac, ai putea spune — care creează necazuri în orașul tău, idiotule. Am străbătut jumătate de lume ca să ajung aici și aș fi crezut că până acum ai auzit deja de mine. Iar ea e încântătoarea mea soră, Misao. Suntem gemeni.

— N-aveți decât să fiți și tripleți, puțin îmi pasă. Elena a spus că

mai era cineva în afară de Damon în spatele poveștii ăsteia. Și tot asta a zis și Stefan înainte să... hei, ce-ai făcut cu Stefan? Ce-ai făcut cu Elena?

În timp ce cei doi băieți se zburleau unul la altul

— literal în cazul lui Shinichi, căci părul aproape că-i stătea măciucă — Meredith le privea pe rând pe Bonnie, doctorița Alpert și doamna Flowers. Apoi se uită la Matt și se atinse ușor pe piept. Era singura suficient de puternică pentru a-l imobiliza, deși doctorița Alpert dădu repede din cap, în semn că avea să ajute.

Și apoi, în vreme ce băieții ajungeau la țipete, Misao chicotea cu privirea în pământ, iar Damon stătea rezemat de o ușă cu ochii închiși, acționară. Fără nici un semnal care să-i pună în mișcare, o porniră, instinctiv, toți ca unul. Meredith și doctorița Alpert îl apucară pe Matt de câte un braț și pur și simplu îl ridicară în aer, chiar în clipa în care Isobel se năpusti dintr-odată asupra lui Shinichi cu un strigăt gutural. Nimeni nu se așteptase la ceva din partea ei, dar mișcarea era bine-venită, își spuse Bonnie în vreme ce sărea peste obstacole fără ca măcar să le vadă. Matt încă mai striga și încerca să fugă înapoi și să-și verse frustrarea asupra lui Shinichi, dar nu reușea să se elibereze pentru a o putea face.

Lui Bonnie aproape că nu-i veni să creadă când ajunseră din nou în Pădure. Chiar și doamna Flowers ținuse pasul cu ei și mai aveau încă aproape toate lanternele.

Era un miracol. Scăpaseră chiar și de Damon. Acum trebuiau doar să meargă în tăcere și să încerce să străbată Pădurea Veche fără să tulbure nici o creatură.

Poate că vor reuși să găsească drumul către adevărata pensiune, hotărâra. Pe urmă or să facă un plan pentru a o salva pe Elena de Damon și cei doi prieteni ai lui. Până și Matt trebui în cele din urmă să admită că era imposibil să înfrângă cele trei creaturi supranaturale prin forță.

Bonnie regreta doar că nu reușiseră să o ia cu ei și pe Isobel.

— Ei bine, oricum trebuie să mergem la pensiunea adevărată, spuse Damon, pe când Misao reușea în cele din urmă să o supună pe Isobel, semiconștientă. Acolo o să fie Caroline.

Misao își luă privirea furioasă de la Isobel și păru ușor mirată.

— Caroline? Întrebă. De ce avem nevoie de Caroline?

— Păi, face parte din distracție, nu? Spuse Damon cu cea mai fermecătoare și frivolă voce a sa.

Aerul de martir de pe chipul lui Shinichi dispăru și el zâmbi.

— Fata asta — ea e cea pe care ai folosit-o drept purtător, nu? continuă Damon și aruncă o privire răutăcioasă către Misao, al cărei zâmbet părea ușor crispat.

— Da, dar...

— Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai vesel o să fie, spuse Damon, tot mai binedispus.

Nu păru să-l vadă pe Shinichi zâmbind afectat în spatele lui către Misao.

— Nu te bosumfla, dragă, îi spuse el, gâdilând-o sub bărbie, cu ochii lui aurii scânteind. N-am pus ochii pe fată. Dar, evident, dacă Damon spune că o să ne distrăm, așa va fi.

Zâmbetul afectat deveni un rânjēt exultant.

— Și nu există nici o șansă ca vreunul din ei să scape cu adevărat? spuse Damon, aproape absent, privind lung în întunericul din Pădurea Veche.

— Te rog, ai puțină încredere în mine, se răsti la el Shinichi. Tu ești un blește... un vampir, nu-i așa? Tu nu ar trebui să fii deloc în pădure.

— E teritoriul meu, alături de cimitir..., începu Damon calm, dar Shinichi era hotărât că de data asta să termine el primul ce avea de spus.

— Eu trăiesc în pădure, spuse. Eu controlez arbuștii, copacii — și am adus cu mine și câteva experimente de-ale mele. O să le vedeți cu toții foarte curând. Așa că, pentru a-ți răspunde la întrebare, nu, nici măcar unul dintre ei nu are să scape.

— Asta e ce-am întrebat, spuse Damon, la fel de calm, dar încrucișându-și privirea cu ochii aurii pentru un lung moment.

Apoi ridică din umeri și se întoarse cu spatele, îndreptându-și ochii către luna care se vedea la orizont, printre norii învolburați.

— Mai avem câteva ore până la ceremonie, spuse Shinichi în spatele lui. N-avem cum să întârziem.

— Ar fi bine să ajungem la timp, murmură Damon. Caroline poate să o imite grozav de bine pe fata aia isterică plină de piercinguri atunci când cineva întârzie.

De fapt, luna era sus pe cer când Caroline ajunse cu mașina mamei ei în fața pensiunii. Purta o rochie de seară care arăta că și cum fusese pictată pe ea, în culorile ei preferate — bronz și verde. Shinichi se uită la Misao, care chicoti cu o mână la gură și-și lăsă privirea în jos.

Damon o conduse pe Caroline pe scări până la intrare și spuse:

— Pe aici, către locurile cele mai bune.

Urmă o oarecare confuzie când privitorii fură împărțiți pe categorii. Damon le spuse vesel lui Kristin, Tami și Avei:

— Pentru voi, mă tem că e la cucurigu. Asta înseamnă că stați pe jos. Dar dacă sunteți cumiți, data viitoare o să vă las să veniți să stați cu noi sus.

Ceilalți îl urmară, cu comentarii mai mult sau mai puțin sonore, dar Caroline fu cea care părea nemulțumită și spuse:

— De ce să mergem înăuntru? Credeam că erau afară.

— Cele mai apropiate locuri ferite de pericol, spuse scurt Damon. De sus avem cea mai bună vedere. Loja imperială. Acum haideți.

Gemenii-vulpe și fata umană îl urmară, aprinzând luminile în casa întunecată pe tot drumul până sus pe platforma de pe acoperiș.

— Și acum ei unde sunt? întrebă Caroline, privind cu ochii mișiți în jos.

— Or să apară dintr-un minut în altul, răspunse

Shinichi, cu o privire deopotrivă nedumerită și re-probatoare, care spunea: Cine se crede fata asta?

Nu mai rosti nici o poezie.

— Și Elena? O să fie și ea aici?

Shinichi nu mai spusese nimic, iar Misao doar chicoti. Dar Damon își apropie buzele de urechea lui Caroline și îi șopti ceva.

Iar ochii lui Caroline străluciră verde intens, ca ai unei pisici. Iar zâmbetul de pe buzele ei era râznetul pisicii care tocmai înhățase în gheare un canar.

36

Elena aștepta în copacul ei.

De fapt, nu era atât de diferit față de cele șase luni petrecute de ea în lumea spiritelor, unde cea mai mare parte a timpului îi privise pe alți oameni, și așteptase, și îi privise. Lunile acelea o învățaseră o vigilență răbdătoare ce ar fi surprins pe oricine o cunoștea pe vechea Elenă, care ardea asemenea unui foc mistuitor.

Desigur, vechea Elenă, cu focul ei mistuitor, încă mai exista în adâncul ei și din când în când se revolta. Din câte vedea ea acum... nu se întâmpla nimic în pensiunea întunecată. Doar luna părea să lunece în cer, strecurându-se încet către înalturi.

Damon spunea că Shinichi asta avea un fix cu ora 4:44 dimineața sau seara, își spusese ea. Poate că Magia asta Neagră funcționa pe o schemă diferită de tot ce auzise ea până atunci.

În orice caz, era pentru Stefan. Și imediat ce gândi asta, știu că dacă trebuia, avea să aștepte aici zile în șir. Cu siguranță avea să aștepte zorii, când nici unui lucrător de Magie Neagră care se respectă

nu i-ar trece prin cap să înceapă o ceremonie.

Și apoi, în cele din urmă, ceea ce aștepta apărură chiar sub picioarele ei.

Mai întâi se iviră siluetele, ieșind încet din Pădurea Veche și îndreptându-se către aleea cu pietriș din fața pensiunii. Nu erau greu de identificat, chiar și de la depărtare. Unul dintre nou-veniți era Damon, care avea un je ne sais quoi pe care Elena nu avea cum să nu-l distingă chiar și de la un sfert de milă — și apoi era aura lui, care era o reproducere foarte bună a vechii lui auri: sfera aceea de rocă neagră, opacă, de nespart. De fapt, o imitație foarte bună. Dacă stătea și se gândea, era aproape exact la fel ca...

Acela fu momentul, avea să-și dea seama Elena mai târziu, când avu prima presimțire proastă.

Dar acum era atât de concentrată la ce se întâmpla, încât alungă gândurile neliniștite. Cel cu aura de un cenușiu intens, cu fulgerări purpurii, era probabil Shinichi, ghici ea. Iar cea cu aceeași aură ca și fetele posedate — un soi de culoare maronie-mocirloasă întretăiată de portocaliu — trebuie să fie sora geamănă Misao.

Numai cei doi, Shinichi și Misao, se țineau de mână, chiar își frecau nasurile din când în când — cum văzu Elena când ei se apropiară de pensiune. Cu siguranță nu se purtau ca nici unii dintre frații pe care îi știa Elena.

Mai mult, Damon ducea pe un umăr o fată aproape goală, iar Elena nu-și putea da seama cine era.

Răbdare, își spuse. Răbdare. Actorii principali sunt în sfârșit aici, așa cum promisese Damon că se va întâmpla. Iar în rolurile secundare...

Ei bine, mai întâi, în urma lui Damon și a grupului său veneau trei fetițe. O recunoscă imediat pe Tami Bryce după aura ei, dar celelalte două erau necunoscute. Ieșiră din Pădurea Veche sărind și țopăind și se îndreptară către pensiune, unde Damon le spuse ceva și ele se duseră să se așeze în grădina doamnei Flowers, aproape exact sub Elena. O privire către aurele fetelor necunoscute fu suficientă pentru a le identifica drept alte jucării ale lui Misao.

Apoi pe alee apărură o mașină bine cunoscută — aparținea mamei lui Caroline. Caroline ieși din ea și fu condusă în pensiune de către Damon, care făcuse ceva — Elena nu văzuse ce — cu povara de pe umăr.

Elena se bucură să vadă luminile aprinzându-se când Damon și cei trei invitați ai lui intrară în pensiune, și apoi pe măsură ce urcau. Ajunseră sus pe acoperiș, și rămaseră pe platformă, uitându-se în jos.

Damon pocni din degete și luminile din curtea din spate se

aprinseră ca un prolog la spectacolul care urma.

Dar Elena abia atunci văzu actorii — victimele ceremoniei care urma să înceapă. Erau mânați în- coace de după colțul îndepărtat al pensunii. Li vedea pe toți: Matt și Meredith și Bonnie, și doamna Flowers și — ce ciudat! — bătrâna doctoriță Alpert. Ceea ce nu înțelegea Elena era de ce nu se împotriveau mai tare — Bonnie cu siguranță făcea suficient zgomot pentru toți, dar se purtau de parcă erau împinși înaintea împotriva voinței lor.

În acea clipă văzu întunericul care plutea înalt în urma lor. Umbre negre uriașe, fără trăsături pe care să le poată distinge.

În acest moment Elena își dădu seama, cu toate țipetele lui Bonnie, că dacă rămânea nemișcată și se concentra cu putere, putea să audă ce spuneau cei de pe platformă. Iar vocea ascuțită a lui Misao le acoperea pe celelalte.

— Oh, ce noroc! Îi avem din nou pe toți, țipă ea încântată și îl sărută pe fratele ei pe obraz, în ciuda privirii lui enervate.

— Sigur că îi avem. Asta am și spus, începu el, dar Misao mai țipă o dată:

— Dar cu care începem?

Apoi îl sărută pe fratele ei, și el o mângâie pe păr, potolit.

— Alege-l tu pe primul, spuse el.

— Tu, scumpule, gânguri Misao, cu nerușinare.

— Aștia doi, își spuse Elena, sunt niște drăguți.

Gemeni, eh?

— Aia mică și zgomotoasă, spuse Shinichi hotărât, arătând către Bonnie. Urusei! plodule! Taci din gură! adăugă el în vreme ce Bonnie era împinsă sau cărată înainte de umbre.

Acum Elena putea să o vadă mai bine.

Și putea auzi rugămințile sfâșietoare ale lui Bonnie către Damon ca să nu facă asta... celorlalți.

— Nu implor pentru mine, striga ea, pe când era târâtă în lumină. Dar doctorița Alpert e o femeie cumsecade, nu are nimic de-a face cu asta. Și nici doamna Flowers. Iar Meredith și Matt au suferit deja suficient de mult. Te rog!

Se auziră niște sunete înăbușite când ceilalți părură să se lupte și să fie învinși. Dar vocea lui Matt se ridică deasupra tuturor:

— Dacă o atingi, Salvatore, să te asiguri că mă omori și pe mine!

Inima Elenei bătuse mai tare când auzi vocea lui Matt răsunând atât de puternică și de hotărâtă. Îl găsisese în sfârșit, dar nu-i venea în minte nici o cale de a-l salva.

Formă nepoliticoasă a cuvântului japonez *urusai*, care înseamnă "zgomotos" sau "insuportabil", iar în argou, "taci din gură!".

— Și pe urmă trebuie să hotărâm ce să facem cu ei, cu ce să

începem, spuse Misao, bătând din palme ca o fetiță bucuroasă la petrecerea ei de ziua de naștere.

— Alege tu, spuse Shinichi, mângâind-o pe sora lui pe păr și șoptindu-i la ureche.

Ea se întoarse și îl sărută pe gură, fără să se grăbească.

— Ce dra... ce se petrece? spuse Caroline.

Fata asta nu fusese niciodată rușinoasă, se gândi Elena. Acum făcuse un pas înainte și se agățase de mâna liberă a lui Shinichi.

Pentru o clipă doar, Elena crezu că el avea să o arunce de pe platformă și să se uite cum cădea pe pământ. Apoi se întoarse și el și Misao se uitară lung unul la celălalt.

Și pe urmă râse.

— Scuze, scuze, e atât de greu când ești sufletul petrecerii, spuse. Ei, ce crezi, Carolyn... Caroline?

Caroline se uita lung la el.

— De ce te ține ea așa?

— În Shi no Shi, surorile sunt foarte iubite, spuse Shinichi. Și... ei bine, n-am văzut-o de mult. Ne re obișnuim unul cu celălalt.

Dar sărutul pe care îl depuse în palma lui Misao cu greu putea fi numit frățesc.

— Haide, adăugă el repede către Caroline. Alege tu primul act în Festivalul Lunii-Spire! Ce să facem cu ea?

Caroline începu să o imite pe Misao, sărutându-l pe Shinichi pe obraz și ureche.

— Sunt nouă aici, spuse ea pe un ton frivol. Nu prea știu ce ai vrea tu să aleg.

— Prostuța de Caroline. Normal, cum să...

Cuvintele lui Shinichi fură deodată înăbușite într-o îmbrățișare și un sărut din partea surorii lui.

Caroline, care în mod evident dorise să se dea atenție alegerii care i se oferise, chiar dacă nu înțelegea despre ce era vorba, spuse tăfnoasă:

— Păi, dacă nu-mi spui, nu am cum să aleg. Și pe urmă, unde e Elena? N-o văd nicăieri!

Păru să mai vrea să spună ceva, dar Damon se strecură lângă ea și îi șopti ceva la ureche. Ea zâmbi din nou, și amândoi se uitară la pini care înconjurau pensiunea.

Atunci avu Elena cea de-a doua presimțire neagră. Dar Misao vorbea deja și toată atenția Elenei se îndreptă către ea.

— Norocul meu! Atunci o să aleg eu.

Misao se aplecă înainte, uitându-se peste balustrada la ființele umane de jos, cu ochii ei întunecați larg deschiși, cântărind posibilitățile pe care le oferea un luminiș aparent pustiu. Era atât de

delicată, atât de grațioasă când se ridică și începu să se plimbe, meditănd; avea pielea atât de albă, și părul atât de întunecat și de strălucitor, încât Elena nu-și putea lua ochii de la ea.

Apoi chipul lui Misao se luminează și ea spuse:

— Întinde-o pe altar. Ți-ai adus și corciturile?

Ultimele cuvinte nu erau o întrebare, ci mai degrabă o exclamație entuziastă.

— Experimentele mele? Sigur că da, iubito, doar ți-am spus, replică Shinichi și adăugă, uitându-se lung către pădure: Doi dintre... ăă... oameni și Bătrânul Credincios!

Și pocni din degete. Urmară câteva minute confuze, în care ființele umane din jurul lui Bonnie fură lovite, izbite, aruncate pe pământ, călcate în picioare și strivite pe când se luptau cu umbrele. Și apoi creaturile care se târâseră înainte în fața lor acum se târâră mai departe, ducând-o pe Bonnie cu ele, atârnată moale între ei de două brațe subțiri.

Corciturile erau o combinație de oameni și ceva asemănător cu niște copaci curățați de frunze. Dacă fuseseră creați, părea că fuseseră făcuți dinadins asimetrici și grotesci. Unul avea brațul stâng cioturos și strâmb, lung până aproape de labele picioarelor, iar brațul drept era gros, cu umflături, și îi ajungea doar până la mijloc.

Erau hidoși. Pielea lor semăna cu învelișul chitinos al insectelor, dar era mai zgrunțuros, cu noduri și găuri și cu un fel de coajă pe ramurile lor. Pe ici, pe colo aveau un aspect neîngrijit, nefinisat.

Erau înspăimântători. Felul în care le erau răsucite membrele, felul în care pășeau, târându-se înainte precum maimuțele, felul în care trupul lor se termina în vârf cu o caricatură de chip uman, asemănător cu un copac, deasupra căruia se afla o încâlcitură de rămurele subțiri care ieșeau în toate direcțiile — erau gândiți să arate ca niște creaturi de coșmar.

Și erau goi. Nu erau acoperiți cu nimic care să le ascundă diformitățile oribile ale trupurilor lor.

Iar apoi Elena știu ce însemna cu adevărat groaza, când doi malachi o cărară cu pași târșâiți pe neputincioasa Bonnie către o buturugă cioplită primitiv ca un altar, o așezară pe ea și începură să o dezghioace de multele straturi de haine de pe ea, cu stângăcie, trăgând de ele cu degete ca niște bețe care se rupeau cu pocnete scurte pe când hainele se sfâșiau. Nu părea să le pese că își frângeau degetele — atâta timp cât își îndeplineau sarcina.

Și apoi se folosiră de bucăți de haine rupte, cu și mai multă stângăcie, pentru a o lega pe Bonnie, cu brațele și picioarele desfăcute, de patru stâlpi noduroși rupți din propriile lor trupuri și înfipti în pământ în jurul buturugii cu patru lovituri puternice date de

cel cu brațe groase.

Între timp, de undeva și mai departe în umbre, un al treilea Om-Copac înainta târșându-și picioarele. Și Elena văzu că acesta era, mai presus de orice îndoială, bărbat.

Pentru o clipă, Elena se temu că Damon s-ar putea pierde cu firea, ar putea înnebuni, ar putea să se răsucească și să le atace pe cele două vulpi, trădându-și astfel înțelegerea cu ea. Dar sentimentele lui pentru Bonnie se schimbaseră în mod clar de când o salvase acasa la Caroline. Părea perfect relaxat lângă Shinichi și Misao, stând rezemat pe spate și zâmbind, chiar spunând ceva care îi făcu să râdă.

Brusc, Elena simți un gol imens în adâncul ei. Asta nu mai era o presimțire neagră. Era groază — totală și cumplită. Damon nu arătase niciodată atât de natural, atât de binedispus, atât de fericit așa cum era acum cu Shinichi și Misao. Nu era posibil ca ei să-1 fi schimbat, încercă Elena să se convingă singură. Nu puteau să-1 fi posedat din nou atât de repede, nu fără ca ea, Elena, să știe...

Dar când i-ai arătat adevărul, a fost distrus, îi șopti inima ei. Distrus și disperat — disperat de distrus. E posibil să fi căutat posedarea la fel cum un alcoolic sfidător caută sticla, tânjind după uitare. El cunoștea bine pe Damon, și era convinsă acum că invitase de bunăvoie în tunicul înapoi în el.

Nu putea să suporte să stea în lumină, își spuse ea. Așa că acum e în stare să râdă chiar și de suferința lui Bonnie.

Și asta ce însemna pentru ea? Cu Damon trecut în cealaltă tabără, încetând a mai fi aliat, ci inamic? Elena începu să tremure de furie și ură — și de frică, da, când se gândi în ce situație era ea.

Singură — să lupte singură împotriva a trei dintre cei mai puternici dușmani pe care și-i putea închipui și împotriva armatei lor de ucigași diformi, lipsiți de conștiință? Ca să nu mai vorbim de Caroline, cea care o ura cel mai tare?

Ca un ecou la temerile ei, ca pentru a-i arăta cât de slabe îi erau în realitate șansele, copacul în care era cocoțată păru deodată să o scuture din el, și pentru o clipă Elena crezu că avea să cadă, rotindu-se și țipând până jos pe pământ. Brusc, păru că mâinile și picioarele ei nu mai au de ce să se țină, dar reuși să se salveze cățărându-se disperat — și dureros — printre acele ascuțite de pin până la coaja întunecată și rugoasă.

Acum ești o fată umană, draga mea, părea să-i spună mirosul puternic de rășină. Și ești băgată cu totul în Puterile nemuritorilor și ale vrăjitoriei. De ce să mai lupti împotriva lor? Ai pierdut bătălia înainte să o începi. Renunță acum și nu o să doară așa de tare.

Dacă o persoană i-ar fi spus asta, încercând să o convingă,

cuvintele ar fi trezit un soi de reacție de sfidare din partea firii dure a Elenei. Dar acum se simți copleșită de un sentiment de fatalitate, o siguranță a cauzei sale pierdute și a armelor ei inadecvate, care o învăluiră la fel de ușor și de implacabil precum o negură.

Își rezemă de trunchiul copacului capul care-i zvâcnea. Niciodată nu se mai simțise atât de slabă, atât de neputincioasă — sau atât de singură, de când se trezise vampir. Avea nevoie de Stefan. Dar Stefan nu fusese în stare să îi înfrângă pe cei trei, și de aceea era posibil să nu-l mai vadă niciodată.

Ceva se întâmpla pe acoperiș, își dădu ea seama obosită. Damon se uita în jos la Bonnie, întinsă pe altar, și expresia lui era iritată. Fața albă a lui Bonnie privea în sus hotărâtă, către cerul nopții, ca și cum refuza să mai plângă sau să mai implore.

— Dar... toate hors d'oeuvres sunt atât de previzibile? întrebă Damon, părând sincer plictisit.

Ticălosule, i-ai face rău și celui mai bun prieten doar ca să te distrezi, își spuse Elena. Ei, ai să vezi tu! Dar ea știa adevărul — fără el, nu putea nici măcar să se gândească la un Plan A, cu atât mai puțin să lupte împotriva acestor kitsune.

— Mi-ați spus că în Shi no Shi o să văd niște chestii cu totul originale, spunea mai departe Damon. Fecioare hipnotizate să se taie singure...

Elena nu-i mai ascultă cuvintele. Își concentrează toată energia asupra durerii zvâcnitoare din centrul pieptului ei. Avea senzația că își trage sângele din cele mai subțiri capilare, din cele mai îndepărtate puncte ale trupului ei, și îl adună aici, în miezul ei.

Mintea omenească este infinită, își spuse. Este la fel de ciudată și de infinită precum universul. Iar sufletul omenesc...

Cele trei fete posedate începură să danseze în jurul lui Bonnie, întinsă pe altar, și să cânte cu voci subțirele, prefăcut dulci:

În curând o să mori aici Când o să mori aici, de acolo Or să-ți arunce noroi pe față!

Ce încântător, se gândi Elena. Apoi își îndreptă privirea către ceea ce se petrecea pe acoperiș, și tresări. Meredith era acum pe platformă, mișcându-se ca și cum era sub apă — în transă. Elena nu văzuse cum ajunsese Meredith acolo — oare printr-un soi de magie? Misao stătea în fața lui Meredith, chicotind. Damon râdea și el, dar cu o neîncredere batjocoritoare.

— Și tu vrei să cred că dacă îi dau fetei ăsteia o foarfecă, spuse el, ea chiar o să-și taie propria...

— Încearcă și-o să vezi, îl întrerupse Shinichi, cu unul din gesturile lui fără vlagă. Stătea rezemat de cupola din mijlocul platformei, încercând să se tolănească și mai mult decât Damon. N-

ai văzut-o pe premianta noastră, Isobel? Tu ai cărat-o tot drumul până aici — nu a încercat ea vreodată să vorbească?

Damon întinse o mână.

— Foarfecă, spuse, și o forfecuță elegantă de unghii apăru în palma lui.

Se părea că atâta vreme cât Damon avea cheia magică a lui Shinichi, câmpul de magie din jurul lor continua să i se supună chiar și în lumea reală. El râse.

— Nu, o foarfecă mare, pentru grădină. Limba e alcătuită din mușchi puternici, nu hârtie.

Ceea ce ținea acum în mână era o foarfecă mare pentru pomi — cu siguranță nu o jucărie pentru copii. El o cântări în mână, simțindu-i greutatea. Și apoi, spre șocul total al Elenei, înălță capul direct către ea, către adăpostul ei din copac, fără să o mai caute cu privirea — și îi făcu cu ochiul.

Elena nu putu decât să îl privească încremenită de groază.

A știut, își spuse Elena. A știut tot timpul unde eram.

Asta îi șoptise lui Caroline.

Nu funcționase — Aripile Izbăvirii nu funcționaseră, își spuse Elena, și avu o senzație de cădere, de cădere perpetuă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi inutil. Indiferent ce i se face, Damon va fi întotdeauna Damon. Iar acum îmi oferă o șansă: să privesc cum cele două prietene bune ale mele sunt torturate și omorâte, sau să fac un pas înainte și să pun capăt acestei orori acceptându-i condițiile.

Ce putea face?

Damon aranjase cu măiestrie piesele de șah, își spuse ea. Pionii pe două niveluri diferite, astfel încât, chiar dacă Elena ar fi putut în vreun fel să coboare din pin ca s-o salveze pe Bonnie, Meredith n-ar fi avut scăpare. Bonnie era legată de patru stâlpi rezistenți și păzită de Oamenii-Copaci. Meredith era mai aproape, sus pe acoperiș, dar ca să o ia de acolo, Elena ar fi trebuit să ajungă la ea și apoi să-i înfrângă pe Misao, Shinichi, Caroline și Damon însuși.

Iar Elena trebuia să facă o alegere. Dacă să-și facă apariția acum, sau să fie împinsă înainte de suferința uneia dintre cele două care făceau aproape parte din ființa ei.

Elena păru să prindă o undă vagă de telepatie pe când Damon stătea acolo zâmbind, care spunea: Asta e cea mai grozavă noapte din viața mea. Ai putea pur și simplu să sari, ajunse din nou până la ea șoapta hipnotică, cețoasă, a distrugerii. Pune capăt impasului în care te afli. Pune capăt suferinței. Pune capăt întregii dureri... atât de simplu.

— Acum e rândul meu, spunea Caroline, trecând pe lângă gemeni pentru a ajunge în fața lui Meredith. Trebuia să fie alegerea mea de

la început. Așa că e rândul meu acum.

Misao râdea isteric, dar Meredith deja pășea înainte, tot în transă.

— Oh, fa cum vrei, spuse Damon.

Dar nu se mișcă, și rămase privind plin de curiozitate, în vreme ce Caroline îi spunea lui Meredith:

— Intotdeauna ai avut o limbă de viperă. Ce-ar fi să ți-o bifurci pentru noi — chiar aici, chiar acum? înainte să o tai bucăți.

Meredith întinse mâna fără nici un cuvânt, ca un automat.

Elena respiră încet, cu ochii ațintiți tot asupra lui Damon. Pieptul părea să i se zguduie în spasme, la fel ca atunci când lianele o înconjuraseră și-i tăiaseră răsufierea. Dar nici măcar senzațiile pe care le simțea în trupul ei n-o puteau opri.

Cum aș putea să aleg? se întrebă. Bonnie și Meredith — le iubesc pe amândouă.

Și nimic altceva nu e de făcut, realizează ea amorțită, ne mai simțindu-și mâinile și buzele. Nici măcar nu sunt sigură că Damon le poate salva pe amândouă, chiar dacă accept să... să mă supun lui. Aștilalți — Shinichi, Misao, chiar Caroline — ei vor să vadă sânge. Iar Shinichi are sub control nu numai copacii, ci aproape tot ce se află în Pădurea Veche, inclusiv acei monstruoși Oameni-Copaci. Poate că de data asta Damon a exagerat, a luat mai mult decât poate duce. M-a vrut — dar a mers prea departe pentru a mă obține. Nu văd nici o ieșire.

Dar în clipa următoare o văzu. Brusc, totul prinse formă, și era uluitor de limpede.

Elena știa.

Se uită în jos la Bonnie, aproape în stare de șoc. Bonnie o privea și ea. Dar pe fețișoara ei mică, tri- unghiulară, nu se vedea așteptarea salvării. Bonnie își acceptase deja soarta: agonie și moarte.

Nu, gândi Elena, fără să știe dacă Bonnie o auzea.

Crede, gândi ea către Bonnie.

Nu orbește. Niciodată orbește. Dar crede ceea ce-ți spune mintea ta că e adevărul, și ceea ce inima ta îți spune că e drumul bun. N-o să te las niciodată să pleci — și nici pe Meredith.

Eu cred, gândi Elena, și sufletul ei fu zgduit de forța acestei credințe. Simți cum crește în ea un val, și știi că era vremea să plece. Un singur cuvânt îi răsuna în urechi pe când își îndrepta trupul și dădea drumul trunchiului de care se ținuse până atunci. Și acel singur cuvânt își avea ecoul în mintea ei în clipa în care se aruncă în jos cu capul înainte, de la cei douăzeci de metri deasupra pământului.

Crede.

37

În vreme ce cădea, totul i se derulă prin minte. Prima dată când îl văzuse pe Stefan... atunci

fusese o persoană cu totul diferită. Rece ca gheața pe dinafară, maniacă pe dinăuntru — sau era cumva invers? Încă năucită de moartea părinților cu atâta timp în urmă. Obosită de lume și de orice avea legătură cu băieții... O prințesă într-un turn de gheață... dornică doar de cuceriri, de putere... până când îl văzuse pe el.

Crede.

Apoi lumea vampirilor... și Damon. Și toată acea sălbăticie pe care o descoperise în adâncul ei, toată pasiunea. Stefan fusese ancora ei, dar Damon era răsuflarea fierbinte din spatele aripilor ei. Oricât de departe ar merge ea, Damon părea să o atragă încă puțin mai departe. Și Elena știa că într-o bună zi avea să fie prea departe... pentru amândoi.

Dar deocamdată, tot ce trebuia să facă era simplu.

Crede.

Și Meredith, și Bonnie, și Matt. își schimbaseră relațiile cu ei, oh, da, în mod sigur. La început, neștiind ce făcuse ca să merite niște prieteni ca ei trei, Elena nici măcar nu se obosise să-i trateze așa cum meritau. Și totuși ei rămăseseră alături de ea. Iar acum ea știa cum să-i aprecieze — știa că dacă trebuie, și-ar da viața pentru ei.

Jos, ochii lui Bonnie o urmăriseră cum plonjează

în gol. Spectatorii de pe platformă priviră și ei, dar Elena la fața lui Bonnie se uită: Bonnie surprinsă și îngrozită și neîncrezătoare și gata să țipe și dându-și în aceeași clipă seama că nici un țipăt nu avea să o salveze pe Elena de la săritura ei năvalnică spre moarte.

Bonnie, crede în mine. O să te salvez. Îmi amintesc cum să zbor.

38

Bonnie știa că avea să moară.

Avusese o premoniție clară a morții chiar înainte ca acele creaturi — copacii care se mișcau asemenea unor ființe omenești, cu chipurile lor hidoase și brațele lor groase, noduroase — să înconjoare micul grup de oameni în Pădurea Veche. Auzise urletul câinelui negru, se răsucise și zărise pentru o clipă unul dispărând din

lumina lanternei ei. Câinii existau de mult în istoria familiei lui Bonnie: când unul dintre ei urla, cineva avea să moară în curând.

Bănuia atunci că ea era aceea.

Dar nu spusese nimic atunci, nici măcar atunci când doctorița Alpert exclamase: "Ce Dumnezeu a fost asta?" Bonnie exersa curajul. Meredith și Matt erau curajoși. Era ceva înăscut în ei, o abilitate de a merge mai departe când orice om întreg la minte ar lua-o la fugă și s-ar ascunde. Amândoi puneau binele grupului înaintea de binele lor personal. Și, desigur, doctorița Alpert era curajoasă, ca să nu mai vorbim de puternică, iar doamna Flowers părea să fi hotărât că sarcina ei era să aibă grijă de tineri.

Bonnie voise să arate că și ea putea fi curajoasă. Exersase cum să-și țină capul sus și să asculte zgomotele care veneau din tufișuri, în același timp încercând să perceapă cu simțurile ei psihice vreun semn de la Elena. Era greu să jongleze cu cele două feluri de ascultare. Avea multe de auzit cu urechile ei materiale: tot soiul de chicoteli și șoapte care veneau dinspre tufișuri și care nu aveau ce căuta acolo. Dar de la Elena nu se auzea nimic, nici măcar atunci când Bonnie îi tot striga numele: Elena, Elena, Elena!

E din nou o ființă umană, își dădu seama în cele din urmă Bonnie, cu tristețe. Nu mă poate auzi și nici nu poate lua legătura cu mine. Dintre noi toți, ea e singura care n-a scăpat în mod miraculos.

Și atunci fu momentul în care primul dintre Oamenii-Copaci se ivi în fața grupului. La fel ca un personaj dintr-o poezie de coșmar pentru copii, era un copac și apoi — dintr-odată — era o creatură, un uriaș asemănător cu un copac care se mișcă iute înspre ei, cu ramurile de sus unite pentru a deveni niște brațe lungi, și apoi toată lumea țipa și încerca să scape de el.

Bonnie nu avea să uite niciodată cum Matt și Meredith încercaseră atunci să o ajute să fugă.

Om-Copac nu era rapid. Dar când se întoarseră și fugiră de el, apărură un altul în spatele lor. Și alții în dreapta și stânga. Erau înconjurați.

Și apoi, la fel ca niște vite, fuseseră mânați. Cei care încercaseră să se împotrivescă acelor copaci erau loviți și palmuiți cu ramuri dure și presărate cu spini ascuțiți, și apoi, cu o rămurică încolăcită în jurul gâtului, erau târați.

Fuseseră prinși — dar nu fuseseră omorâți. În schimb, fuseseră duși undeva. Nu era greu de imaginat de ce; de fapt, Bonnie putea să-și imagineze o mulțime de "de ce" - uri. Nu avea decât să-l aleagă pe cel mai înfricoșător.

În cele din urmă, după ceea ce i se părură ore întregi de mers forțat, Bonnie începu să recunoască locurile. Se întorceau din nou la

pensiune. Sau, mai degrabă, se întorceau pentru prima dată la adevărata pensiune. Mașina lui Caroline era afară. Casa era din nou luminată de sus până jos, dar ici și colo mai rămăseseră câteva ferestre întunecate.

Iar cei care îi capturaseră îi așteptau.

Și acum, după ce plânsese și implorase, Bonnie încerca să mai fie o dată curajoasă.

Când băiatul acela cu ochi ciudați zisese că ea avea să fie prima, înțelesese exact ce voia să spună, și cum urma să moară — și brusc nu mai era deloc curajoasă, nu înlăuntrul ei. Dar nu avea să mai țipe.

Vedea platforma, și siluetele sinistre de pe ea, dar Damon răsese atunci când Oamenii-Copaci începuseră să smulgă hainele de pe ea. Acum el râdea în vreme ce Meredith ținea în mână foarfeca de grădină. Ea nu avea să-l implore din nou, nu când oricum nu mai conta.

Și acum stătea pe spate, cu mâinile și picioarele legate și deci neputincioasă, îmbrăcată doar în zdrențe, ceea ce mai rămăsese din hainele ei. Voia ca ei să o omoare pe ea mai întâi, ca să nu trebuiască să o privească pe Meredith cum își taie limba în bucăți.

Și în clipa în care simți cum un ultim țipăt de furie crește în ea, asemenea unui șarpe ce urcă pe un stâlp, o văzuse pe Elena sus deasupra ei, într-un pin.

— Aripile Vântului, șopti Elena pe când pământul se apropia cu repeziciune de ea.

Aripile se desfăcură imediat de undeva din interiorul Elenei. Nu erau reale, se întindeau pe mai bine de doisprezece metri și erau făcute din funigei aurii, cu nuanțe trecând de la cel mai profund chihlimbar pe spatele ei până la un citrin pal și eteric la vârfuri. Erau aproape nemișcate, abia ridicându-se și coborând, dar o ținură în aer, cu vântul năpustindu-se pe sub ele, și o purtară exact acolo unde trebuia să ajungă.

Nu la Bonnie. La asta se așteptau cu toții. De la înălțimea la care se afla, ar fi putut să o tragă în sus pe Bonnie, dar habar nu avea cum să taie legăturile lui Bonnie sau dacă putea să se mai ridice din nou.

În schimb, Elena se răsuci în ultimul moment către platformă, înșfacă foarfeca din mâna ridicată a lui Meredith, și apoi își încleștă degetele în părul lung și mătăsos, negru cu stacojiu. Misao țipă ascuțit. Și atunci...

Atunci fu momentul în care Elena avu nevoie într-adevăr să creadă. Până acum Elena doar plutise, nu zburase. Dar acum avea nevoie să se ridice; avea nevoie ca aripile să funcționeze... și din nou, deși nu era timp pentru asta, era cu Ștefan, și simțea...

...prima dată când îl sărutase. Poate că alte fete ar fi așteptat să nu

fie ele primele, să ia băiatul inițiativa, dar nu și Elena. Și pe urmă, la început Stefan crezuse că orice sărut nu însemna decât seducerea prăzii...

...prima dată când o sărutase el, înțelegând că nu era o relație între vânător și pradă...

Și acum ea avea nevoie să zboare cu adevărat...

Știu că pot...

Dar Misao era atât de grea — iar amintirea Elenei dispărea. Marile aripi aurii tremurau și rămaseră nemișcate. Shinichi încerca să se urce pe o plantă agățătoare pentru a ajunge la ea, iar Damon o ținea pe Meredith nemișcată.

Și, mult prea târziu, Elena își dădu seama că așa nu putea face nimic.

Era singură, și nu putea lupta în acest fel. Nu împotriva atât de multor dușmani.

Era singură, și în spate o săgeta o durere ascuțită, și voia să țipe. Cumva, Misao devenea din ce în ce mai grea, și în orice clipă avea să fie prea grea pentru ca aripile tremurătoare ale Elenei să rămână în aer.

Era singură, și, la fel ca restul ființelor umane, avea să moară...

Și atunci, prin agonia care făcea ca sudoarea să-i acopere trupul, auzi vocea lui Stefan.

— Elena! Dă-ți drumul! Dă-ți drumul și eu o să te prind!

Ce ciudat, se gândi Elena, ca într-un vis. Dragostea lui și panica ei îi distorsionaseră cumva vocea... făcându-l să sune diferit. Făcându-l să sune aproape ca...

— Elena! Sunt alături de tine!

...ca Damon.

Scuturată din visul ei, Elena se uită în jos. Și acolo îl văzu pe Damon, stând protector în fața lui Meredith, cu ochii ridicați către ea, cu brațele întinse în sus.

Era alături de ea.

— Meredith, continuă el, fată, nu e momentul să fii somnambulă! Prietena ta are nevoie de tine! Elena are nevoie de tine!

Incet, fără vlagă, Meredith își ridică fața. Și Elena văzu cum chipul ei se animă și prinde viață când ochii ei se opriră pe tremurul marilor aripi aurii.

— Elena! strigă Meredith. Sunt alături de tine! Elena!

De unde știuse să spună asta? Răspunsul era... că ea era Meredith... și Meredith știa întotdeauna ce să spună.

Și acum strigătul își găsi un ecou în altă voce, a lui Matt.

— Elena! strigă el, ca o aclamație. Sunt alături de tine, Elena!

Și vocea adâncă a doctoriței Alpert:

— Elena! Sunt alături de tine, Elena!

Și vocea doamnei Flowers, surprinzător de puternică:

— Elena! Sunt alături de tine, Elena!

Și chiar și biata Bonnie:

— Elena! Suntem alături de tine, Elena!

În vreme ce în adâncul inimii ei, adevăratul Stefan șopti:

— Sunt cu tine, îngerul meu!

Nu o scăpă pe Misao. Era ca și cum marile aripi aurii prinseseră un curent de aer; de fapt, aproape că o ridicară drept în sus, necontrolat, dar într-un fel sau altul reuși să-și păstreze echilibrul. Tot se mai uita în jos, și văzu cum din ochi îi alunecă lacrimi care cad către brațele întinse ale lui Damon. Elena nu știa de ce plânge, dar o parte din lacrimi erau de regret pentru că se îndoise de el.

Pentru că Damon nu numai că era de partea ei. Dacă nu se înșela, chiar era dispus să moară pentru ea — sfida moartea pentru ea. Se aruncă în lianele și plantele încolăcite care se întindeau către Meredith și Elena.

Elena avusese nevoie doar de o singură clipă pentru a o înșfăca pe Misao, dar Shinichi deja sărea vgy către Elena, în forma lui de vulpe, cu botul rânjit, vrând să-i sfășie gâtul. Nu era o vulpe obișnuită — Shinichi era aproape la fel de mare cât un lup — oricum cât un câine de talie mare — și la fel de rău ca un jder.

Acum întreaga platformă era un labirint de liane, cârcei și rugi, iar Shinichi era ridicat de ei. Elena nu știa în ce parte să se ferească. Avea nevoie de timp, și avea nevoie să plece de aici.

Iar Caroline nu făcea decât să țipe.

Și atunci Elena văzu scăparea. O breșă în liane, în care se aruncă, știind în subconștientul ei că se arunca în același timp și peste balustradă, și reușind într-un fel să-și țină degetele încleștate în părul lui Misao. De fapt, era probabil o experiență îngrozitor de dureroasă pentru femela kitsune, care se legăna asemenea unui pendul sub ea.

Elena reuși să arunce o singură privire peste umăr și îl zări pe Damon mișcându-se mai repede decât orice văzuse ea vreodată. O ținea acum în brațe pe Meredith și o împingea printr-o deschizătură care ducea la ușa cupolei. În clipa în care Meredith păși prin ea, își făcu apariția jos, pe pământ, unde alergă spre altarul pe care zăcea întinsă Bonnie, dar se ciocni de unul dintre Oamenii-Copaci. Pentru o clipă, când Damon se uită către Elena, privirile li se întâlniră și ceva ca un curent electric trecu între ele. Privirea aceea o făcu pe Elena să se înfioare din cap până-n picioare.

Apoi se concentrează din nou: Caroline continua să țipe; Misao își folosea biciul pentru a se prinde de piciorul Elenei, și striga către Oamenii-Copaci să o ridice. Elena trebuia să zboare mai sus. Habar

nu avea cum reușea să-și controleze aripile de funigei, dar nimic nu părea să le oprească; și ele se supuneau oricărei dorințe ale ei, de parcă le avea dintotdeauna. Șmecheria era să nu se gândească în ce fel să ajungă undeva, ci doar să-și închipuie că se află acolo.

Pe de altă parte, Oamenii-Copaci creșteau. Era ca într-un coșmar cu uriași al unui copil, și la început Elena avu senzația că ea era cea care se micșora. Dar acele creaturi hidoase depășeau acum în înălțime casa, iar ramurile lor din vârf, ca niște șerpi, o șfichiuiuau peste picioare, în vreme ce Misao o lovea cu biciul ei. Jeanșii Elenei erau acum niște zdrențe. își înghiți un strigăt de durere.

Trebuie să zbor mai sus.

Pot s-o fac. O să vă salvez pe toți.

Eu cred.

Mai repede decât o pasăre colibri, țâșni din nou în sus în aerul limpede, ținând-o încă pe Misao de părul ei lung negru și stacojiu. Iar Misao țipa, țipete la care vocea lui Shinichi răspundea în ecou, în vreme ce se lupta cu Damon.

Și apoi, exact așa cum plănuseră ea cu Damon, exact așa cum ea și Damon speraseră, Misao își luă adevărata formă și Elena ținea de ceafa o vulpe mare și grea, care se zbătea în mâna ei.

Urmă un moment dificil când Elena încercă să-și recapete echilibrul. Trebuia să-și aducă aminte că era mai mare greutatea în spate, pentru că Misao avea șase cozi și atârna mai greu în locul care la o vulpe adevărată ar fi fost cel mai ușor.

Acum ajunsese din nou pe creanga pe care stătuse înainte, și rămase acolo, pentru a privi scena de sub ea, căci Oamenii-Copaci erau prea înceți pentru a ține pasul cu ea. Totul mersese perfect conform planului, numai că Damon, dintre toți, uitase ceea ce trebuia să facă. Departe de a se fi întors la starea de posedat, îi păcălise într-un mod minunat pe Shinichi și Misao — ca, de altfel, și pe Elena. Acum, conform planului lor, trebuia să se ocupe de privitorii nevinovați, lăsând-o pe Elena să îl atragă mai departe pe Shinichi.

În schimb, ceva înlăuntrul lui părea să fi cedat în fața tensiunii și el izbea în mod metodic capul lui

Shinichi de zidul casei, strigând:

— Blestemat... să fii! Unde... e... fratele... meu?

— Aș... putea să te omor... în clipa asta..., strigă la rândul lui Shinichi, dar abia mai răsufla.

Damon nu era un oponent prea comod.

— Fă-o! replică imediat Damon. Și pe urmă ea... — arătă către Elena, cocoțată în copac — o să-i taie gâtul soră-tii!

Disprețul lui Shinichi era ucigător.

— Vrei să cred că o fată cu o asemenea aură o să omoare...

Vine uneori un moment în care trebuie să pui piciorul în prag. Iar pentru Elena, strălucitoare în sfidarea și gloria ei, acela era momentul. Trase adânc aer în piept, ceru iertare Universului, și se aplecă, ținând foarfeca deschisă. Apoi strânse cât putu de tare.

Și o coadă de vulpe, neagră cu vârful stacojiu, căzu răsucindu-se către pământ, în vreme ce Misao țipa de durere și furie. Coada se zbatu în aer în vreme ce cădea, și rămase jos, în mijlocul luminișului, zvârcolindu-se ca un șarpe care nu fusese încă înfrânt. Apoi deveni transparentă și dispăru.

Acesta fu momentul în care Shinichi țipă cu adevărat:

— Știi ce-ai făcut, curvă proastă? Acum eu o să nărui totul asupra ta! O să te sfâșii în bucăți!

— Oh, da, sigur că așa o să faci. Dar mai întâi, spuse Damon, rostind fiecare cuvânt clar și hotărât, va trebui să mă înfrângi pe mine.

Elena abia înregistrează aceste cuvinte. Nu-i fusese ușor să strângă acea foarfecă. Însemnase să se gândească la Meredith, cum stătuse cu foarfeca în mâinile ei, și la Bonnie, întinsă pe altar, și la Matt, mai devreme, zbatându-se pe pământ. Și la doamna Flowers, și la cele trei fetițe rătăcite, și la Isobel, și — foarte mult — la Stefan.

Dar în vreme ce, pentru prima oară în viața ei, rănea pe cineva cu propriile ei mâini, avu brusc un sentiment ciudat de responsabilitate — o nouă răspundere. Ca și cum un vânt de gheață i-ar fi dat pe spate părul și i-ar fi spus, privind-o în fața amorțită, cu răsufierea tăiată: Nici o dată fără motiv. Nici o dată fără să fie nevoie. Niciodată dacă mai există și o altă soluție.

Elena simți cum înăuntrul ei se maturizează dintr-odată. Prea repede pentru a avea timp să spună la revedere copilăriei, devenise o luptătoare.

— Ați crezut cu toții că nu sunt în stare să lupt, strigă ea către grupul de jos. V-ați înșelat. Ați crezut că sunt lipsită de putere. Și aici v-ați înșelat. Și am de gând să-mi folosesc și ultimul strop de Putere în lupta asta, pentru că voi, gemenilor, sunteți niște adevărați monștri. Nu, sunteți... ceva odios. Și dacă mor, o să zac alături de Honoria Fell și o să am din nou grijă de Fell's Church.

Fell's Church o să putrezească și o să moară zvârcolindu-se sub viermi, rosti o voce lângă urechea ei, și era o voce adâncă, de bas, total diferită de țipătul ascuțit al lui Misao. Elena știu, în clipa în care se întoarse, că pinul era cel care vorbise. O creangă tare și solzoasă, încărcată de ace ascuțite, lipicioase de rășină, o lovi peste mijloc, dezechilibrând-o — și făcând-o să-și desfacă fără să vrea mâinile. Imediat Misao scăpă, și se ascunse printre ramurile ca de pom de

Crăciun ale pinului.

— Copacii... răi... se duc... în... Iad, strigă Elena, punându-și toată greutatea corpului în mișcarea de a înfige foarfeca la baza crengii care încercase să o strivească.

Copacul încercă să-și tragă creanga, dar Elena răsuci foarfeca în coaja întunecată, rănită, simțindu-se ușurată când văzu că o bucată mare din ea se desprinde, lăsând doar o dâră lungă de rășină în locul unde fusese.

Apoi o căută cu privirea pe Misao. Vulpii nu îi era așa de ușor pe cât crezuse Elena să coboare din copac. Elena se uită la smocul de cozi. Ciudat, nu se vedea nici un ciot, nici sânge, nici un semn că vulpea fusese rănită.

Oare din cauza asta nu se transforma în om? Din cauză că își pierduse o coadă? Chiar dacă ar fi fost goală atunci când devenea ființă umană — așa cum spuneau unele povești cu vârcolaci — ar coborî mult mai ușor din copac.

Pentru că Misao părea să se fi hotărât în cele din urmă să aleagă metoda de coborâre înceată dar sigură — să lase ca fiecare ram să îi apuce pe rând trupul de vulpe și să-1 treacă ramului de jos. Ceea ce însemna că se afla la doar trei metri sub Elena.

Și tot ce avea Elena de făcut era să-și dea drumul să alunece peste ace până la ea și apoi — cu ajutorul aripilor sau prin alte mijloace — să se oprească. Dacă Elena credea în aripile ei. Dacă pinul nu o arunca din el.

— Te miști prea încet, strigă Elena.

Apoi începu să se lase în jos pentru a acoperi distanța — nu foarte mare dacă se gândea la lungimea trupului ei omenesc — până la ținta ei.

Dar o văzu pe Bonnie.

Trupul subțire al lui Bonnie zăcea tot pe altar, alb și părând înghețat. Dar acum patru dintre hidoșii Oamenii-Copaci o apucaseră de mâini și de picioare. Deja trăgeau atât de tare că o ridicaseră în aer.

Iar Bonnie era conștientă. Dar nu țipa. Nu scotea nici un sunet pentru a atrage atenția asupra ei, și Elena își dădu seama, cu o strângere de inimă de dragoste și groază și disperare, că de aceea nu se zbatuse și nu făcuse gălăgie nici înainte. Voia ca actorii principali să-și ducă lupta până la capăt fără a avea și grija de a o salva pe ea.

Oamenii-Copaci se traseră în spate.

Fața lui Bonnie se contorsionă în agonie.

Elena trebuia să o prindă pe Misao. Avea nevoie de cheia dublă a vulpilor pentru a-1 elibera pe Stefan, și singurii care îi puteau spune unde se afla cheia erau Misao și Shinichi. Se uită la întunericul de

deasupra ei și observă că părea ceva mai puțin sumbru decât atunci când îl văzuse ultima oară, iar cerul era un gri-închis tremurător în loc de negru profund — dar de acolo nu avea cum să primească nici un ajutor. Se uită în jos. Misao se mișca puțin mai repede către salvare. Dacă Elena o lăsa să scape... Stefan era iubirea ei. Dar Bonnie. .. Bonnie era prietena ei... încă din copilărie...

Și apoi văzu Planul B.

Damon se lupta cu Shinichi — sau încerca să o facă.

Dar Shinichi era întotdeauna la un deget de locul în care ajungea pumnul lui Damon. Pe de altă parte, pumnii lui Shinichi întotdeauna făceau contact cu ținta lor, iar acum fața lui Damon era o mască însângerată.

— Folosiți lemn! îi îndemna cu un țipăt Misao, și purtarea ei copilărească dispăruse. Bărbați idioti ce sunteți, nu vă gândiți decât pumnii

Shinichi rupse un stâlp de pe platformă, cu o singură mână, arătându-și adevărata forță. Damon zâmbi plin de beatitudine. Avea să-i placă grozav asta — știa Elena — chiar dacă însemna atâtea răni mărunte pe care aveau să le provoace așchiile acelea de lemn.

Și exact acum Elena strigă:

— Damon, uită-te în jos!

Vocea ei părea lipsită de vlagă și abia auzită în cacofonia de țipete și plânsete și strigăte furioase din jurul ei.

— Damon! Uită-te în jos... la Bonnie!

Până acum nimic nu fusese în stare să-i distrugă concentrarea lui Damon — părea hotărât să afle unde era ținut Stefan, sau să-l omoare pe Shinichi în încercarea lui.

Acum, spre surprinderea Elenei, capul lui Damon zvâcni imediat. Se uită în jos.

— O cușcă, strigă Shinichi. Clădiți-mi o cușcă.

Și ramurile copacilor se aplecară din toate părțile,

Adunându-se, pentru a-i închide pe el și pe Damon în mica lor lume, ca niște zăbrele ce-i înconjurau.

Oamenii-Copaci se aplecară și mai mult în afară. Și, fără să vrea, Bonnie țipă.

— Vezi? râse Shinichi. Fiecare dintre prietenii tăi o să moară în acea agonie... sau chiar și mai rău. Unul câte unul, o să vă distrugem!

Acesta fu momentul în care Damon păru într-adevăr să înnebunească. Începu să se miște ca argintul viu, ca o flacăra mușcătoare, ca un animal cu reflexe mult mai rapide decât cele ale lui Shinichi. Acum în mâna lui apăruse o sabie, fără îndoială adusă acolo de cheia magică, și sabia reteză ramurile în clipa în care

ramurile se întinseră către el pentru a-l prinde.

Și apoi Damon era în aer, sărind peste balustradă pentru a doua oară în acea noapte.

De data asta, echilibrul lui se dovedi perfect și, departe de a-și rupe vreun os, ateriză grațios, ca o felină, chiar lângă Bonnie. Și apoi sabia lui fulgera în aer, descriind un arc, măturând totul din jurul lui Bonnie, retezând vârfuluri tari, ca niște degete, ale crengilor care o țineau.

O clipă mai târziu, Bonnie era ridicată, ținută în sus de Damon, care sărea cu ușurință de pe altarul improvizat și dispărea în umbrele din jurul casei.

Elena respiră adânc, după ce-și ținuse răsuflarea, și se întoarse la propriile ei treburi. Dar inima îi bătea acum mult mai puternic și mai repede, plină de bucurie și mândrie și gratitudine, pe când aluneca în jos, pe acele tăioase și dureroase, aproape trecând pe lângă Misao, care era trasă din calea ei — dar nu suficient de repede.

Elena reuși să apuce cu putere, strâns, ceafa vulpii. Misao scoase un urlat jalnic și ciudat de animal și își înfipse dinții în mâna Elenei, cu atâta putere încât Elena avu senzația că aveau să se unească în carnea ei. Își mușcă buza până când simți cum țâșnește sângele, încercând să nu țipe.

Să fii strivită, și să mori, și să devii lut roditor, spuse copacul în urechea Elenei. De data asta îmi poți hrăni rubedeniile.

Vocea era foarte bătrână, răutăcioasă și foarte, foarte înfricoșătoare.

Picioarele Elenei reacționară fără să se oprească pentru a cere sfatul minții. Împinseră cu putere și apoi aripile aurii de fluture se desfăcură din nou, fără să bată, ci doar vâlvurind ușor, ținând-o pe Elena nemișcată în aer deasupra altarului.

Trase în sus, către fața ei — dar nu foarte aproape — botul vulpii care mârâia.

— Unde sunt cele două bucăți ale cheii de vulpe? Întrebă ea. Spune-mi, sau o să-ți mai tai o coadă. Jur că o fac. Nu te păcăli singură — nu e vorba doar de mândria pe care o pierzi, nu-i așa? Cozile sunt Puterea ta. Cum ar fi să nu ai absolut nici una?

— Ca și cum aș fi om — cu excepția ta, ciudato. Acum Misao râdea din nou, în felul ei gâfâit de câine, cu urechile de vulpe lipite de cap.

— Răspunde-mi la întrebare!

— De parcă ai înțelege tu răspunsurile mele. Dacă ți-aș spune că una e în instrumentul de argint al privighetorii, asta te-ar lămuri în vreun fel?

— Poate că da, dacă ai explica ceva mai clar!

— Dacă ți-aș spune că una a fost îngropată în sala de bal al lui Blodwedd, ai putea să o găsești?

Din nou, vulpea rânji găfâit, în vreme ce îi dădea Elenei indicii care nu duceau nicăieri — sau oriunde.

— Astea sunt răspunsurile tale?

— Nu! țipă brusc Misao și o lovi cu picioarele, ca și cum ar fi fost niște labe de câine care râcăie frenetic în pământ.

Doar că pământul era stomacul Elenei, și ea simți picioarele râcăitoare ca și cum i-ar putea găuri mâțele. Simți cum i se rupe camizolul.

— Ți-am spus, nu mă joc! strigă Elena

Ridică vulpea cu brațul stâng, chiar dacă o durea de oboseală. Cu mâna dreaptă, potrivea foarfeca.

— Care e prima parte a cheii? întrebă Elena.

— Găsește-o singură! N-ai decât întreaga lume în care să cauți, și pe lângă asta și fiecare tufiș!

Vulpea se repezi din nou la gâtul ei, și dinții ei albi chiar îi atinseră carnea Elenei.

Elena își forță brațul să o ridice și mai mult pe Misao.

— Te-am avertizat, așa că să nu spui că n-ai știut, sau că ai vreun motiv să te plângi!

Strânse foarfeca.

Misao scoase un țipăt ascuțit care se pierdu aproape în zgomotul general. Elena, care se simțea din ce în ce mai obosită, spuse:

— Ești o mincinoasă desăvârșită, așa-i? Uită-te în jos dacă vrei. Nu ți-am tăiat nimic. Doar ai auzit clinchetul foarfecii și ai țipat.

Misao aproape că-i băgă o gheară în ochi. Așa deci. Acum, pentru Elena nu mai existau probleme de etică sau morală. Ea nu provoca durere, ci pur și simplu slăbea Puterea. Foarfeca făcu clic, clic, clic, iar Misao țipă și o blestemă, dar sub ele Oamenii-Copaci se chirceau.

— Unde e prima parte a cheii?

— Dă-mi drumul și o să-ți spun.

Dintr-odată, vocea lui Misao nu mai era atât de ascuțită.

— Pe onoarea ta... asta dacă poți s-o spui fără să râzi?

— Pe onoarea și cuvântul meu de kitsune. Te rog! Nu poți să lași o vulpe fără coada ei adevărată! De aceea cele pe care le-ai tăiat nu m-au durut. Ele sunt însemne ale onoarei. Dar adevărata mea coadă e în mijloc, are vârful alb, și dacă mi-o tai o să vezi sânge și o să rămână un ciot.

Misao părea foarte speriată, și gata să coopereze. Elena știa să judece oamenii și avea intuiție, și atât mintea cât și inima îi spuneau că nu aibă încredere în creatura asta. Dar voia atât de mult să creadă, să spere...

Coborând încet, într-un arc larg, pentru ca vulpea să se apropie de pământ — nu cedă tentației de a-i da drumul să cadă de la douăzeci de metri — Elena spuse:

— Ei? Pe onoarea ta, care sunt răspunsurile? Șase Oameni-Copaci reveniră la viață și se repeziră la ea, cu ramuri-degete lacome, apucătoare.

Dar Elena nu fusese luată total prin surprindere.

Ea nu-i dăduse drumul lui Misao complet, ci doar își slăbise strânsoarea. Acum își încleștă mai bine degetele în ceafa ei.

Un val de putere o inundă, și se înalță repede în aer, trecând rapid pe lângă platformă, cu un Shinichi furios și o Caroline care plângea. Apoi Elena întâlni privirea lui Damon. Ochii lui erau plini de o mândrie intensă, arzătoare, pentru ea. Simți cum o copleșește o emoție la fel de intensă și de arzătoare.

— Eu nu sunt înger, anunță ea celor care încă nu reușiseră să înțeleagă asta, din grupul care o privea. Eu nu sunt înger și nu sunt spirit. Sunt Elena Gilbert, și am fost în Cealaltă Lume. Iar acum sunt gata să fac orice trebuie făcut, ceea ce pare să includă și niște șuturi în fund!

Se auzi un zgomot puternic, pe care la început nu-l identifică. Apoi își dădu seama că erau ceilalți — erau prietenele ei. Doamna Flowers și doctorița

Alpert, Matt și chiar sălbatica de Isobel. O aclamau — și îi vedea bine pentru că dintr-odată curtea din spate era în plină lumină.

Eu fac asta? se întrebă Elena, și își dădu seama că, într-un fel sau altul, ea o făcea. Ea lumina poiana în care se înalța casa doamnei Flowers, în vreme ce pădurea din jur rămânea întunecată.

Poate că pot întinde lumina, își spuse. Să transform Pădurea Veche în ceva mai tânăr și mai puțin malefic.

Dacă ar fi avut mai multă experiență, n-ar fi încercat niciodată așa ceva. Dar în acel loc și acel moment Elena simți că poate face orice. Se uită repede în jurul ei, în cele patru direcții ale Pădurii Vechi, și strigă: "Aripile Purificării și privi cum aripile mari de fluture, iridescente, ca o spumă, se înalță și se deschid larg, și apoi tot mai larg, și se tot întind.

Deveni conștientă de tăcere, de faptul că era atât de extaziată de ceea ce făcea, încât nici zbaterile lui Misao nu mai contau. Era o tăcere care îi aducea aminte de ceva: de cele mai frumoase frânturi de muzică ce se uneau într-un singur sunet armonios, puternic.

Și apoi Puterea izbucni din ea — nu o Putere dis-trugătoare precum cea pe care o trimisese de atâtea ori Damon, ci o Putere a reînnoirii, a primăverii, a iubirii, tinereții și purificării. Și Elena văzu cum lumina se întinde tot mai departe, și copacii devin mai mici și

mai familiari, cu mai multe luminișuri printre arbuști și tufișuri. Spinii și lianele dispărură.

Pe pământ, întinzându-se ca un cerc ce se tot lărgește, se deschideau flori multicolore, pâlcuri de violete delicate și brazde de hațmațucă, și măceși cățarați peste tot. Era atât de frumos încât simți o durere în inimă.

Misao șuieră. Elena ieși în cele din urmă din transă și se uită în jurul ei — și văzu că hidoșii Oameni-Copaci dispăruseră în lumina puternică a soarelui, iar în locul lor era un petic lat de măcriș, unde din loc în loc se aflau copaci fosilizați cu forme ciudate. Unii păreau aproape umani. Pentru o clipă, Elena privi scena, nedumerită, și apoi își dădu seama ce altceva era schimbat. Toți oamenii adevărați dispăruseră.

— N-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici!

Și asta, spre surprinderea Elenei, era vocea lui Misao. Vorbea cu fratele ei.

— Ai stricat totul din cauza fetei ăleia. Shinichi no baka!

— Idioată ești tu! strigă Shinichi la Misao.

Onore! Te porți exact așa cum vor ei...

— Și ce altceva ar trebui să fac?

— Te-am auzit cum îi dădeai fetei indicii, mârâi Shinichi. Ai face orice de dragul cozilor tale, egoistă ce...

— Tu-mi spui asta? Când tu nu ți-ai pierdut nici măcar o singură coadă?

— Doar pentru că sunt mai iute...

Misao îi tăie vorba.

— Asta-i o minciună și tu știi bine! Ia-ți vorba înapoi!

— Ești prea slabă ca să lupți! Ar fi trebuit să fugi de mult! Nu veni să-mi plângi pe umăr!

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești mie așa!

Și Misao se smulse din strânsoarea Elenei și îl atacă pe Shinichi. Shinichi se înșelase. Misao era o luptătoare bună. Într-o clipă se încleștară, rostogolindu-se de colo-colo, pe când își schimbau întruna forma. Păr negru și stacojiu zbură în aer. Din ghemul de trupuri care se învârteau se auzeau fragmente de dialog:

— ...tot n-o să găsească cheile...

— ...oricum nu pe amândouă...

— ...chiar dacă le-ar găsi...

— ...la ce-ar ajuta...

— ...tot ar trebui să-l găsească pe băiat...

— ...eu zic că e corect să-i lăsăm să încerce...

Oribilul chicotit ascuțit al lui Misao.

— ...și să vedem ce găsec...

— ...în Shi no Shi!

Brusc, lupta se încheie și amândoi își recăpătară forma umană. Erau epuizați, dar Elena își dădea seama că ea nu mai avea ce face dacă ei hotărau să lupte din nou.

În schimb, Shinichi spuse:

— Sparg globul. Aici — se întoarse către Damon și închise ochii — e locul în care se află prețiosul tău frate. Pun globul în mintea ta — dacă poți decoda harta. Și odată ajuns acolo, o să mori. Să nu zici că nu te-am avertizat. Apoi se înclină în fața Elenei și îi spuse: îmi pare rău că o să mori și tu. Dar te-am immortalizat într-o odă.

Măceș și romaniță, Liliac și stânjenei, Zâmbetul dulce-al Elenei Alungă iarna dintre ei. Clopoței și violete, Degețel și brebenea, cum unduiește iarba Când pășește ea.

Sub picioru-i moale Flori albe răsar în vale...

— Aș prefera să aud o explicație simplă a locului în care se află cheile, îi spuse Elena lui Shinichi, știind că după acel cântec nu avea să mai afle nimic de la Misao. Sincer, m-am săturat până peste cap de toate porcăriile tale.

Observă că din nou toată lumea o privea lung și își dădu seama de ce. Simțea o diferență în vocea ei, în ținută, în felul de a vorbi. Dar în primul rând, în interiorul ei, ceea ce simțea era libertate.

— Asta e tot ce îți oferim, spuse Shinichi. O să le lăsăm acolo unde sunt. Găsește-le folosindu-te de indicii — sau prin alte mijloace, dacă poți.

Ii făcu Elenei cu ochiul și se întoarse cu spatele la ea, pentru a se confrunta cu Nemesis — palidă și tremurândă.

Caroline. Orice ar mai fi făcut în ultimele câteva minute, oricum plânse, își frecase ochii și își frânsese mâinile — sau cel puțin asta bănui Elena uitându-se la cum și pe unde se întindea machiajul ei.

— Și tu? îi spuse ea lui Shinichi. Și tu?

Shinichi îi aruncă zâmbetul lui leneș.

— Și eu ce?

— Și tu ești înnebunit după ea? Ii faci cântece... îi dai indicii cum să-1 găsească pe Stefan...

— Nu sunt niște indicii prea bune, îi spuse Shinichi consolator și zâmbi din nou.

Caroline încercă să îl lovească, dar el îi prinse pumnul.

— Și ai impresia că acum o să pleci?

Vocea ei era tare și ascuțită, aproape un urlet — nu ca țipătul lui Misao, care putea să spargă o oglindă în mii de cioburi, dar cu un vibrato la fel de înspăimântător.

— Știu că o să plec. Aruncă o privire către Misao, care stătea bosumflată. După ce mai rezolv o problemă. Dar nu cu tine.

Elena se încordă din nou, dar Caroline încerca să îl atace din nou pe Shinichi.

— După ceea ce mi-ai spus? După tot ce mi-ai spus?

Shinichi o măsură din cap până-n picioare, părând să o vadă abia acum cu adevărat pentru întâia oară. Părea și sincer uimit.

— Tot ce ți-am spus? întrebă. Am mai vorbit noi înainte de seara asta?

Se auzi un chicotit ascuțit. Toată lumea se răsuci. Misao chicotea, cu mâinile la gură.

— Ți-am folosit imaginea, îi spuse ea fratelui ei, cu ochii în jos, ca și cum mărturisea o greșeală minoră. Și vocea. În oglindă, când îi dădeam

ordine, încerca să-și revină după un tip care a părăsit-o. I-am spus că m-am îndrăgostit de ea și că voiam să mă răzbun pe dușmanii ei — dacă făcea câteva lucruri mărunte pentru mine.

— Ca de pildă să răspândească malachii printre fete, spuse mohorât Damon.

Misao chicoti din nou.

— Și câțiva băieți. Știu cum e când ai malachii ăia înăuntrul tău. Nu doare deloc. Sunt pur și simplu... acolo.

— Ți s-a întâmplat vreodată ca unul să te forțeze să faci niște lucruri pe care nu voiai să le faci? întrebă Elena hotărâtă, simțindu-și ochii albaștri arzând. Crezi că asta ar dura, Misao?

— Nu erai tu? întrebă Caroline, continuând să îl privească pe Shinichi; era clar că nu putea ține pasul cu scenariul. Nu erai tu?

El oftă, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Nu eram eu. Părul auriu mă distruge, mă tem. Auriu... sau roșu de foc pe negru, adăugă repede, aruncând o privire către sora lui.

— Așadar, totul a fost o minciună, spuse Caroline, și, pentru o clipă, disperarea care i se citea pe chip păru mai mare decât furia, și nu era depășită decât de tristețe. Ești doar un alt fan al Elenei.

— Ascultă, spuse Elena hotărâtă, eu nu-l vreau. Îl urăsc. Singurul care mă interesează e Stefan.

— Oh, el e singurul? întrebă Damon, cu o privire către Matt, care se apropiase de ei cu Bonnie în brațe, în timp ce avea loc lupta dintre vulpi.

Doamna Flowers și doctorița Alpert îl urmaseră.

— Știi ce vreau să spun, îi zise Elena lui Damon.

Damon ridică din umeri.

— Multe mândre cu plete aurii și moi ajung mirese pentru tărănoi, murmură, apoi clătină din cap. De ce spun asemenea aiureli?

Trupul lui vânos părea mai înalt decât Shinichi.

— E doar un efect rezidual... după ce ai fost posedat. .. știi tu. Shinichi flutură din mâini, cu ochii tot la Elena. Tiparele gândirii mele...

Părea să se prefigureze o altă luptă, dar apoi Damon doar zâmbi și spuse, cu ochii îngustați:

— Așadar, ai lăsat-o pe Misao să facă ce voia cu orașul ăsta în vreme ce tu umblai după mine și Elena.

Și...

— Mutt, spuse Damon repede, automat.

— Voiam să spun Stefan, îl corectă Elena. Nu, aș zice că Matt a fost victima uneia din micile scheme ale lui Misao și Caroline înainte ca eu și el să dăm de tine când erai complet posedat.

— Și acum crezi că poți să pleci pur și simplu, spuse Caroline, cu o voce tremurătoare, amenințătoare.

— Plecăm amândoi, spuse Shinichi, pe un ton crispat.

— Caroline, stai puțin, spuse Elena. Pot să te ajut — cu Aripile Purificării. Ești controlată de un malach.

— N-am nevoie de ajutorul tău! Am nevoie de un soț!

Se lăsă o tăcere profundă pe acoperiș. Nici măcar Matt nu interveni.

— Sau măcar un logodnic, murmură Caroline, cu o mână pe abdomen. Familia mea ar accepta și asta.

— O s-o rezolvăm noi, spuse încet Elena — apoi cu hotărâre în glas: Caroline, crede-mă.

— N-aș crede în tine nici dacă...

Caroline rosti o obscenitate, apoi scuipă în direcția Elenei. Și apoi tăcu, din proprie voință sau pentru că malachul din interiorul ei vru așa.

— Să ne întoarcem la treburile noastre, spuse Shinichi. Ia să vedem, prețul nostru pentru indicii și locație e o bucată de memorie. Să zicem... din momentul în care l-am întâlnit prima oară pe Damon și până acum. Luată din mintea lui Damon.

Zâmbi răutăcios.

— Nu poți să faci asta! Elena simți cum o cuprindepanica, strângându-i inima și apoi revărsându-i-se în tot trupul. Acum Damon e diferit: și-a adus aminte de multe lucruri — s-a schimbat. Dacă îi iei amintirile...

— Așa vor dispărea și drăguțele lui de schimbări, îi spuse Shinichi. Ai prefera să-ți iau ție amintirile?

— Da!

— Dar tu ai fost singura care ai auzit indiciile despre cheie. Și în orice caz, nu vreau să văd lucrurile prin ochii tăi. Vreau să te văd... prin ochii lui.

Acum, Elena era gata să se lupte din nou. Dar Damon spuse, detașându-se deja:

— Haide, ia ce vrei. Dar dacă nu pleci imediat după aceea din oraș, o să-ți iau eu capul cu foarfeca aia.

— De acord.

— Nu, Damon...

— Îl vrei înapoi pe Stefan?

— Nu cu prețul ăsta!

— Păcat, interveni Shinichi. Altă variantă nu mai există.

— Damon! Te rog... gândește-te!

— M-am gândit. În primul rând, e vina mea că malachii s-au răspândit atât de mult. Este vina mea că nu am cercetat ce se întâmpla cu Caroline. Nu mi-a pasat ce se întâmpla cu oamenii atâta vreme cât nou-sosiții stăteau departe de mine. Dar pot să mă revanșez de unele lucruri pe care le-am făcut, găsindu-l pe Stefan. Se întoarse puțin către ea, cu vechiul lui zâmbet nepăsător pe buze. În definitiv, e treaba mea să am grijă de fratele meu.

— Damon... ascultă-mă.

Dar Damon se uita la Shinichi.

— De acord, spuse. Accept înțelegerea cu tine.

39

Am câștigat bătălia, dar nu și războiul, spuse tristă Elena. Credea că era a doua zi după lupta lor cu gemenii kitsune. De fapt, nu era sigură de nimic, în afară de faptul că era vie, că Stefan era undeva departe și că Damon era din nou ca înainte.

— Poate pentru că nu l-am avut aici pe scumpul meu frate, spuse el, ca pentru a-i confirma asta.

Mergeau în Ferrariul lui, încercând să găsească Jaguarul Elenei — în lumea reală.

Elena îl ignoră. Ignoră și șuierul încet dar destul de enervant care venea dintr-un aparat pe care îl instalase Damon, care nu era radio și din care păreau să se audă doar niște voci și zgomot static.

Un nou soi de tăbliță Ouija? Audio în loc de toate literele alea obositoare?

Elena se simți străbătută de un fior.

— Ți-ai dat cuvântul că o să mergi cu mine să îl căutăm. Jur pe... pe Cealaltă Lume.

— Imi spui că am făcut-o, și tu nu minți — nu, nu pe mine. Pot să-ți citesc expresia de pe chip acum, că ești umană. Dacă mi-am dat cuvântul, atunci mi-am dat cuvântul.

Umană? se întrebă Elena. Oare chiar sunt? Ce sunt eu — cu soiul de Puteri pe care le am? Chiar și Damon poate vedea că Pădurea Veche s-a schimbat în lumea reală. Nu mai e o pădure străveche, pe jumătate moartă. E plină de flori de primăvară în plină vară. E viață peste tot.

— Și în orice caz, așa o să fiu mai mult timp singur cu tine — prietesa mea a întunericului.

Și ne-am întors din nou la asta, își spuse Elena obosită. Dar m-ar părăsi în clipa asta dacă i-aș spune că am râs și am pășit într-o poiană împreună

— iar el a îngenuncheat pentru a-mi potrivi scăunelul de picioare. Chiar și eu încep să mă întreb dacă asta chiar s-a întâmplat.

Se simți o ușoară hurducătură — atât cât se putea simți cu stilul de a conduce al lui Damon.

— L-am nimerit! strigă el încântat — iar când Elena se întoarce, gata să tragă de volan pentru a-l face să oprească — adăugă calm și detașat: Pentru informația ta, era o bucată de cauciuc. Nu există multe animale negre, arcuite și groase de câteva zeci de centimetri.

Elena nu spuse nimic. Ce era de spus la glumele ciudate ale lui Damon? Dar în adâncul inimii ei se simți ușurată că lui Damon nu-i plăcea să calce animale mici și blănoase doar de distracție.

O să fiu singură cu el multă vreme, se gândi ea — și apoi își dădu seama că mai exista un motiv pentru care nu-i putea spune pur și simplu lui Damon să tacă sau să dispară. Shinichi pusese locația celulei lui Stefan în mintea lui Damon, nu a ei. Avea nevoie disperată de el, să o ducă în acel loc și să se lupte cu cel sau cei care îl țineau captiv pe Stefan.

Dar era în regulă dacă el uitase că ea are unele Puteri. Ceva de care avea să se folosească la nevoie.

Exact în acea clipă, Damon exclamă:

— Ce nai..., și se aplecă să răsucescă butonul aceluia aparat care nu era radio.

— ...Repetăm: toate unitățile să îl caute pe numitul Matthew Honeycutt, sex masculin, alb, 1,83 m, păr blond, ochi albaștri...

— Ce e asta? întrebă pe un ton sever Elena.

— Un radio scanner de poliție. Dacă vrei să poți trăi pe acest mare pământ al libertății, e mai bine să știi când trebuie să fugi...

— Damon, nu începe cu stilul tău de viață. Te în- trebam ce e chestia asta cu Matt.

— Se pare că în cele din urmă s-au hotărât să-l aresteze. Caroline nu s-a bucurat de cine știe ce răzbunare aseară, și bănuiesc că încearcă din nou acum.

— Atunci trebuie să-l găsim noi primii — orice se poate întâmpla

dacă rămâne în Fell's Church. Dar nu poate să-și ia mașina, și în asta nu încap. Ce facem?

— Ce-ar fi să-1 lăsăm în grija poliției?

— Nu, te rog. Trebuie să..., începu Elena, când într-un luminiș în stânga lor, ca o viziune trimisă de Cel de Sus ca semn că îi aprobă planul, apăru Jaguarul.

— Aia e mașina pe care o luăm, îi spuse ea lui Damon pe un ton hotărât. Cel puțin e încăpătoare. Dacă vrei să ai gadgetul ăla al poliției în ea, atunci mai bine te-ai apuca să-1 demontezi de aici.

— Dar...

— Eu mă duc să-1 găsec pe Matt. Sunt singura pe care o s-o asculte. Pe urmă lăsăm Ferrariul în Pădure — sau îl aruncăm în râpă, dacă vrei.

— Oh, râpa, neapărat.

— De fapt, e posibil să nu avem timp pentru asta. O să-1 lăsăm pur și simplu în Pădure.

Matt se uită lung la Elena.

— Nu, nu vreau să fug.

Elena își îndreaptă ochii albaștri spre el, cu cea mai intensă privire de care era în stare.

— Matt, urcă în mașină. Acum. Trebuie s-o faci. Tatăl lui Caroline e înrudit cu judecătorul care a semnat ordinul de arestare. E un adevărat linșaj, zice Meredith. Chiar și Meredith îți spune să fugi. Nu, n-ai nevoie de haine; o să găsim noi haine.

— Dar... dar... nu e adevărat...

— Or s-o facă ei să fie adevărat. Caroline o să plângă și o să suspine. N-am crezut niciodată că o fată e în stare să facă așa ceva ca să se răzbune, dar Caroline e unică. Și e nebună.

— Dar...

— Am spus, urcă în mașină. Or să ajungă aici dintr-o clipă într-alta. Deja au fost acasă la tine și la Meredith. Și de fapt, ce cauți la Bonnie?

Bonnie și Matt se priviră.

— Aăă... arunc doar o privire la mașina mamei lui Bonnie, spuse Matt. I-a murit din nou motorul, și...

— Nu contează! Vino cu mine! Bonnie, ce faci? Iar o suni pe Meredith?

Bonnie tresări ușor și murmură "Da".

— Spune-i la revedere, și că o iubim și pa. Ai grijă de oraș... păstrăm legătura...

Pe când Jaguarul roșu se îndepărta, Bonnie spuse în telefon:

— Ai avut dreptate. Pleacă. Nu știu dacă Damon merge și el — nu era în mașină. Ascultă câteva clipe, apoi spuse: Okay, așa fac. Pe

curând, închise telefonul și intră în acțiune.

Dragă Jurnalule, Astăzi am fugit de acasă.

Cred că de fapt nu poți numi asta fugă de acasă când ai aproape optsprezece ani și pleci cu propria ta mașină — și, în primul rând, când nimeni nu știa că erai acasă. Așa că o să spun doar că în noaptea asta sunt o fugară.

Cealaltă chestie oarecum șocantă este că am fugit de acasă cu doi tipi diferiți și nici unul dintre ei nu e iubitul meu.

Spun asta, dar nu pot să nu-mi aduc aminte de unele lucruri. Privirea lui Matt în luminiș — sincer cred că era gata să moară ca să mă apere. Nu pot să nu mă gândesc la ceea ce am însemnat odată unul pentru altul Ochii aceia albaștri... oh, nu știu ce e cu mine!

Și Damon. Știu acum că există viață sub toate acele straturi nenumărate de piatră cu care și-a înconjurat sufletul. Este ascunsă foarte adânc, dar este acolo. Dacă e să fiu sinceră cu mine, trebuie să recunosc că el tulbură ceva adânc în mine, care mă face să mă în fior — o parte din însăși ființa mea pe care nu o înțeleg.

Oh, Elena! Oprește-te, în clipa asta! Nu poți să te apropii de acea parte întunecată a ta, mai ales acum

Când ai Putere. Nu îndrăzni să te apropii de ea. Totul este diferit acum. Trebuie să fii mai responsabilă (ceva la care nu te pricepi absolut deloc!).

Iar Meredith n-o să fie nici ea aici să mă ajute să

fiu responsabilă. Cum o să meargă chestia asta? Damon și Matt în aceeași mașină? Împreună, într-o călătorie cu mașina în necunoscut? Ți poți închipui așa ceva? În noaptea asta era foarte târziu și Matt era atât de năucit de toată situația încât nu a putut să înțeleagă totul. Iar Damon doar zâmbea afectat. Dar mâine o să fie furibund, știu bine.

Tot mă mai gândesc ce păcat e că Shinichi i-a luat lui Damon Aripile Izbăvirii odată cu amintirile. Dar sunt ferm convinsă că în adâncul lui există o părticică micuță din Damon care își aduce aminte cum era el atunci când am fost împreună. Și acum el trebuie să fie mai rău ca oricând pentru a dovedi că ceea ce își amintește a fost doar o minciună.

Și de vreme ce tu citești asta, Damon — știu că într-un fel sau altul o să pui mâna pe Jurnal și o să-ți bagi nasul în el — o să-ți spun că ai fost o persoană drăguță un timp, chiar DRAGUȚA, și a fost o adevărată plăcere. Am stat de vorbă. Chiar am râs — la aceleași glume. Și tu... ai fost foarte blând. Iar acum spui: "Nee, asta e o altă schemă de-a Elenei ca să mă facă să cred că pot să mă schimb cu totul, dar eu știu încotro mă îndrept și nu-mi pasă." Asta îți aduce cumva aminte de ceva, Damon? Ai rostit tu recent cuvintele astea

către cineva? Și dacă nu, cum de le știu eu? Nu s-ar putea ca de data asta să spun adevărul?

Acum o să uit că îți pătezi onoarea citind lucruri secrete care nu îți aparțin. Ce altceva?

În primul rând mi-e dor de Stefan, în al doilea, nu m-am pregătit ca lumea pentru asta. Matt și cu mine ne-am abătut pe la pensiune și el a înșfăcat banii pe care mi i-a lăsat Stefan, în vreme ce eu am înșfăcat un braț de haine din dulap — Dumnezeu știe ce am luat: tricourile lui Bonnie și pantalonii lui Meredith, și nici o cămașă de noapte decentă de-a mea.

Dar cel puțin te am pe tine, dragul meu prieten, un dar pe care Stefan îl păstra pentru mine. Oricum, adevărul e că niciodată nu mi-a plăcut de fapt să scriu într-un fișier numit, Jurnal". Paginile albe sunt mai degrabă genul meu.

În al treilea, mi-e dor de Stefan. Mi-e atât de dor de el încât plâng în vreme ce scriu despre haine. Pare că de-asta plâng ceea ce mă face îngrozitor de superficială. Oh, câteodată îmi vine pur și simplu să țip.

În al patrulea, vreau să țip acum. Doar când ne-am întors în Fell's Church am descoperit ce orori au lăsat în urma lor malachii. Mai există o a patra fetiță care cred că e posedată la fel ca Tami, Kristin și Ava — nu mi-am putut da seama prea bine, așa că n-am reușit să fac nimic. Am senzația că o să mai auzim despre chestia asta cu posedarea.

În al cincilea, cel mai rău lucru dintre toate e ce s-a întâmplat în casa Saitou. Isobel e la spital, cu niște infecții cumplite în toate locurile unde și-a făcut piercingurile. Obașan, așa cum îi spune toată lumea bunicii lui Isobel, nu era moartă, așa cum au crezut paramedicii când au ajuns prima dată la ea. Era într-o transă profundă — încercând să ia legătura cu noi. N-o să știu niciodată dacă o parte din curajul meu, din încrederea în mine, i se datorează de fapt ei.

Dar în living era Jim Bryce. El avea... oh, nici nu pot să scriu despre asta. El a fost căpitanul echipei de baschet! Dar își mâncase bucăți din trup: toată mâna stângă, degetele de la mâna dreaptă, buzele. Și își băgase un creion prin ureche în creier. Au spus (am auzit asta de la Tyrone Alpert, nepotul doctoriței) că se numește sindromul Lesch-Nyhan (E scris corect? Doar l-am auzit pronunțat.) și că e o boală rară, dar mai sunt și alții ca el. Asta e ce spun doctorii. Eu spun că a fost un malach care l-a silit să facă asta. Dar n-au vrut să mă lase să-l văd și să încerc să scot creatura din el.

Nici măcar nu-mi dau seama dacă e viu. Nu-mi dau seama dacă e mort. Or să-l ducă într-un soi de ospiciu unde țin cazurile de durată.

Aici am eşuat. Eu am eşuat. N-a fost vina lui Jim Bryce. El și-a petrecut doar o noapte cu Caroline, și pe urmă i-a dat malachul prietenei lui, Isobel, și surorii sale Tami. Pe urmă, Caroline și Tami l-au dat mai departe altora. Au încercat să i-l dea și lui Matt, dar el nu le-a lăsat.

În al șaselea, cele trei fetițe care în mod clar l-au avut în ele se aflau sub ordinele lui Misao, din ceea ce a spus Shinichi. Ele spun că nu-și aduc aminte absolut nimic despre felul în care s-au împodobit sau cum le-au făcut diverse propuneri indecente străinilor. Nu par să-și amintească nimic din perioada în care au fost posedate, și acum se poartă ca niște fetițe total diferite. Drăguțe, liniștite. Dacă aș putea să cred că Misao a renunțat atât de ușor, atunci aș fi sigură că ele or să fie bine.

Mai rău e când mă gândesc la Caroline. Cândva mi-a fost prietenă, iar acum... ei bine, acum cred că are nevoie de ajutor mai mult ca oricând. Damon a pus mâna pe jurnalele ei — și-a ținut jurnalul înregistrându-se pe video, și am văzut-o cum vorbea cu oglinda... și cum oglinda îi răspundea. De cele mai multe ori oglinda îi reflecta imaginea, dar câteodată, la începutul sau la sfârșitul întâlnirii, era chipul lui Shinichi. E frumușel, deși puțin cam nebun. Înțeleg cum a putut Caroline să se îndrăgostească de el și să accepte să fie purtătoarea malachului în oraș.

S-a terminat cu asta. Mi-am folosit cele din urmă Puteri pe care știu că le am pentru a scoate malachul din fetele alea.

Caroline, desigur a vrut să mă lase să mă apropiu de ea.

Și pe urmă, fost acele cuvinte fatale ale lui Caroline: "Am nevoie de un soț!" Orice fată știe ce înseamnă asta. Orice fată simte milă pentru cea care le rostește, chiar și dacă nu sunt prietene.

Caroline și Tyler Smallwood au fost împreună până în urmă cu două săptămâni. Caroline a fost cea care l-a părăsit, spune Meredith, iar răpirea ei pentru Klaus a fost răzbunarea lui Tyler. Dar dacă înainte de asta cei doi s-au culcat fără nici o protecție (și Caroline e suficient de proastă ca s-o facă), cu siguranță știa că e însărcinată și căuta un alt tip atunci când Shinichi și-a făcut apariția în oraș. (Ceea ce s-a întâmplat exact înainte ca eu... să revin la viață.) Acum, Caroline încearcă să îl învinuiască pentru asta pe Matt. A fost pur și simplu ghinion că ea a spus că s-a întâmplat în aceeași noapte în care malachul l-a atacat pe Matt, iar bătrânul din Paza de Cartier l-a văzut pe Matt ajungând acasă și pierzându-și cunoștința la volan, ca și cum ar fi fost beat sau drogat.

Sau poate că nu a fost deloc doar un simplu ghinion. Poate că și asta a făcut parte din jocurile lui Misao.

Acum o să mă culc. Prea multe gânduri. Prea multe griji. Și oh, ce

dor mi-e de Stefan! El m-ar ajuta să mă descurc cu toate grijile astea în felul lui blând dar înțelept.

Eu dorm în mașină, cu ușile încuiate. Băieții dorm afară. Cel puțin, așa facem acum — la insistența lor. Măcar în asta s-au pus de acord.

Nu cred că Shinichi și Misao or să stea prea mult timp departe de Fell' s Church. Nu știu dacă or să-l lase în pace câteva zile, sau săptămâni, sau câteva luni, dar Misao se va vindeca și în cele din urmă or să se întoarcă amândoi să pună mâna pe noi.

Asta înseamnă că Damon, Matt și cu mine... suntem fugari în două lumi.

Și habar n-am ce-o să se întâmple mâine.

Elena...

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 6

INTOARCEREA

SUFLETE UMBRA

Dragă Jurnalule, șopti Elena, cât de frustrant poate fi totul! Te-am lăsat în portbagajul Jaguarului și acum e ora două dimineața, își împunse cămașa de noapte cu degetul, de parcă ar fi făcut o bifa acolo. Apoi șopti și mai încet, rezemându-și fruntea de fereastră: Și mi-e frică să mă duc afară... în întuneric... și să te iau. Mi-e frică! Mai împunse o dată cu degetul și apoi, simțind cum lacrimile îi alunecă pe obraji, își deschise fără tragere de inimă mobilul pe înregistrare. Era o irosire prostească a bateriilor, dar nu putea să n-o facă. Avea nevoie de asta.

— Așadar, iată-mă, spuse ea încet, așezată în capul oaselor în mașină. Asta trebuie să fie nota mea în jurnal pentru ziua de azi. Apropo, noi am stabilit o regulă în această călătorie: eu dorm pe bancheta din spate a jaguarului, iar pentru Matt și Damon e Marele Necunoscut de Afară. Acum e atât de întuneric acolo, că nu-l văd pe Matt nicăieri... Dar am început să-mi pierd mințile... plâng și mă simt pierdută... și atât de singură fără Stefan... Trebuie să scăpăm de Jaguar — e prea mare, prea roșu, prea bătător la ochi și prea de neuitat când noi încercăm să nu își amintească nimeni de noi când ne îndreptăm către locul de unde putem să-l eliberăm pe Stefan. După ce-o să vindem mașina, pandantivul cu lapislázuli și diamante pe care mi l-a dăruit Stefan cu o zi înainte să dispară o să fie cel mai prețios lucru care mi-a rămas. Cu o zi înainte... ca Stefan să fie păcălit și convins să plece, crezând că ar putea deveni o ființă omenească obișnuită. Iar acum... Cum să nu mă gândesc la ceea ce ei i-ar putea face chiar în clipa asta — oricine ar fi acești "Ei"? Probabil kitsune-le, acele spirite-vulpi malefice din închisoarea numită Shi no Shi.

Urmă o pauză, în care Elena își șterse nasul cu mâneca de la cămașa de noapte.

— Cum am reușit să mă bag în situația asta? Clătină din cap și lovi cu pumnul încleștat în spătarul scaunului.

— Poate că dacă îmi dau seama de asta, aş reuşi să născocesc Planul A. Întotdeauna am un plan A. Iar prietenele mele au întotdeauna un Plan B și un Plan C ca să mă ajute. Elena clipi repede din ochi, gândindu-se la Bonnie și Meredith. Dar acum mă tem că n-o să le mai văd niciodată. Și mi-e frică pentru tot orașul Fell's Church.

Pentru o clipă, rămase nemișcată, cu pumnul încleștat pe genunchi. În adâncul ei, o voce mititică spunea: "Așa că termină cu văicăreala, Elena, și gândește. Gândește. Ia-o cu începutul."

Începutul? Care era începutul? Ștefan?

Nu, ea locuise în Fell's Church cu mult timp înainte să vină aici Ștefan.

Încet, aproape ca și cum ar fi vorbit în vis, spuse în mobilul ei:

— În primul rând: cine sunt eu? Sunt Elena Gilbert, de optsprezece ani. Apoi continuă, și mai încet: Eu... nu cred că e o înfumurare să spun că sunt frumoasă. Dacă n-aș ști că sunt, ar trebui să nu mă fi uitat niciodată în oglindă sau să nu fi auzit nici un compliment. Nu e ceva de care ar trebui să fiu mândră — e doar ceva pe care l-am primit de la mama și tata. Cum arăt? Am păr blond care îmi cade oarecum vălurit pe umeri și ochi albaștri despre care unii oameni spun că sunt la fel ca niște lapislázuli: albastru-închis stropiți cu auriu. Elena scoase un hohot de râs înăbușit. Poate că de-asta mă plac vampirii.

Apoi buzele ei se strânseseră și, privind lung în întunericul din jurul ei, vorbi pe un ton serios.

— O mulțime de băieți m-au numit cea mai frumoasă fată din oraș. Iar eu m-am amuzat cu ei. I-am folosit doar — pentru a câștiga popularitate, pentru distracție.

Sunt sinceră, da? I-am considerat niște jucării, sau trofee. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar lipsea ceva. Ceva ce am știut toată viața că avea să vină — dar nu știam exact ce. Aveam mereu senzația că sunt în căutarea a ceva ce nu puteam găsi niciodată cu băieții. Nimic din

toate intrigile sau joaca mea cu ei nu-mi atingea... profunzimea sufletului... până când a apărut un băiat foarte special. Elena se opri, înghiți nodul care i se pusese în gât și repetă: Un băiat foarte special. Numele lui era Stefan. Și el s-a dovedit a nu fi cine părea, un băiat în ultimul an de liceu, obișnuit — dar absolut superb, cu păr negru ciufulit și ochi verzi ca smaraldele. Stefan Salvatore s-a dovedit a fi un vampir. Un vampir adevărat. Elena trebui să se oprească pentru a trage de câteva ori, înăbușit, aer în piept înainte de a putea rosti următoarele cuvinte: La fel ca și superbul lui frate mai mare, Damon.

Își mușcă buzele și tăcu. Păru să treacă mult timp înainte să adauge:

— Oare l-aș fi iubit pe Stefan dacă aș fi știut de la bun început că e vampir? Da! Da! Da! M-aș fi îndrăgostit de el oricum! Dar asta a schimbat lucrurile... și m-a schimbat și pe mine.

Degetul Elenei desenă ușor un model pe cămașa ei de noapte.

— Vezi tu, vampirii își arată dragostea schimbând între ei sânge. Problema era... că am schimbat sânge și

cu Damon. Nu chiar de bunăvoie, ci pentru că mă urmărea întruna, zi și noapte. Oftă.

— Ceea ce spune Damon e că vrea să mă transforme în vampir și Prințesa lui a întunericului. Asta se traduce cu: mă vrea cu totul pentru el. Dar eu nu m-aș încrede în Damon decât dacă și-ar da cuvântul. Țăsta e un capriciu al lui, nu-și calcă niciodată cuvântul.

Un zâmbet ciudat se așternu pe buzele Elenei, dar acum ea vorbea calm, fluent, aproape uitând de telefon.

— O fată încurcată cu doi vampiri... ei, asta duce inevitabil la probleme, nu-i așa? Prin urmare, poate că merit ce-am căpătat. Am murit. Nu doar "murit" ca atunci când ți se oprește inima și ei te resuscitează și tu îți revii și povestești cum erai cât pe ce să ajungi în Lumină. Eu am fost în Lumină. Am murit. Și când m-am întors... ce surpriză! Eram vampir! Damon a fost... bun cu mine, cred eu, când m-am trezit prima oară vampir. Poate că ăsta e și motivul pentru care

încă mai am... sentimente pentru el. Nu a profitat de mine atunci când putea foarte ușor s-o facă... Dar în viața mea de vampir am avut timp să fac doar câteva lucruri. Am avut timp să-mi amintesc de Stefan și să-l iubesc mai mult ca oricând — căci atunci știam ce greu era totul pentru el. Am ajuns să-mi ascult propria mea slujbă de înmormântare. Ha! Toată lumea ar trebui să aibă șansa asta. Am aflat că trebuie să port întotdeauna, întotdeauna lapislázuli ca să nu devin un vampir prăjit. Am ajuns să spun la revedere surioarei mele de patru ani, Margaret, și să le văd pe Bonnie și Meredith...

Lacrimile continuau să alunece, nebăgate în seamă, pe obrajii Elenei. Dar ea vorbea calm.

— Și apoi... am murit din nou. Am murit așa cum moare un vampir când nu are un lapislázuli în lumina soarelui. Nu m-am prefăcut în pulbere; nu aveam decât șaptesprezece ani. Dar soarele mi-a făcut rău. Plecarea mea a fost aproape... în pace. Atunci l-am făcut pe Stefan să-mi promită că o să aibă mereu grijă de Damon. Și cred că Damon ajurat, în mintea lui, să aibă grijă de Stefan. Și așa am murit, Stefan ținându-mă în brațe și Damon stând lângă mine în timp ce pur și simplu m-am stins, ca și cum m-aș fi cufundat în somn. După aceea, am avut vise de care nu-mi amintesc, și apoi, dintr-odată, într-o zi, toată lumea a fost surprinsă pentru că eu le vorbeam prin Bonnie, care e un médium foarte bun, biata de ea. Cred că promisem sarcina de a fi spiritul păzitor al orașului. Fell's Church era în primejdie. Trebuiau să lupte împotriva pericolului și, într-un fel, când erau siguri că pierduseră bătălia, am fost aruncată înapoi în lumea celor vii pentru a ajuta. Și... ei bine, când războiul a fost câștigat, am rămas cu aceste puteri ciudate pe care nu le înțeleg. Dar acolo era și Stefan! Eram din nou împreună!

Elena se cuprinse cu brațele strâns și rămase așa, ca și cum l-ar fi înlănțuit pe Stefan, închipuindu-și brațele lui calde înfășurându-o. Ochii i se închiseră, respirația i se domoli.

— Cât despre puterile mele, să vedem. E telepatia, care

funcționează dacă cealaltă persoană e și ea telepatică. .. așa cum sunt toți vampirii, dar în mod diferit, asta dacă în momentul respectiv nu schimbă sânge cu tine. Și pe urmă sunt Aripile mele. Da, e adevărat — am Aripă! Iar Aripile au puteri incredibile — singura problemă e că nu am nici cea mai mică idee cum să le folosesc. E una pe care o simt uneori, ca de pildă chiar acum, când încercă să iasă din mine, încercă să le dea formă buzelor mele pentru a o numi, încercă să-mi așeze trupul în poziția potrivită. Sunt Aripile Protecției, și asta sună ca un lucru de care am avea nevoie în această călătorie. Dar nici măcar nu-mi pot aduce aminte cum am făcut vechile Aripă să funcționeze — cu atât mai puțin să-mi imaginez cum să le folosesc pe astea noi. Rostesc cuvintele întruna, până când încep să mă simt ca o tembelă — dar nu se întâmplă nimic... Așadar, sunt din nou o ființă omenească — la fel de omenească precum Bonnie. Și, oh, Doamne, măcar dacă aș putea să le văd pe ea și Meredith acum! Dar îmi repet întruna că mă apropii de Stefan cu fiecare minut. Asta, dacă ținem seama de felul în care Damon ne duce încolo și-ncoace și ne plimbă în toate părțile astfel încât cel sau cei care ar putea să ne găsească să ne piardă urma. De ce-ar vrea cineva să ne găsească? Ei bine, vezi tu, când m-am întors din Viața de Apoi, a fost o explozie uriașă de Putere pe care a văzut-o oricine din lumea asta care poate vedea Puterea... Ei, cum să explic eu Puterea? E ceva ce are toată lumea, dar pe care oamenii — cu excepția mediumurilor adevărate, cum e Bonnie — nici măcar nu-l recunosc. Vampirii în mod clar au Putere, și o folosesc pentru a-i Influența pe oameni să îi placă, sau să creadă că lucrurile sunt altfel decât în realitate — așa cum Stefan le-a Influențat pe secretarele de la liceu să creadă că actele lui sunt în regulă atunci când s-a "transferat" la liceul "Robert E. Lee". Sau se folosesc de Putere pentru a spulbera alți vampiri sau creaturi ale întunericului — sau oameni. .. Dar vorbeam de explozia de Putere atunci când eu am căzut din cer. A fost atât de mare, încât a atras atenția a două creaturi oribile din cealaltă parte a lumii. Și apoi ele s-

au hotărât să vină să vadă ce produsese explozia, și dacă exista vreo modalitate în care o puteau folosi pentru ele. Nu glumesc atunci când spun că erau din cealaltă parte a lumii. Erau kitsune, spirite-vulpi malefice din Japonia. Sunt asemănătoare cu vârcolacii noștri — dar mult mai puternice. Atât de puternice, încât folosesc malachi, care sunt de fapt plante, dar arată ca niște insecte care pot fi la fel de mici cât o gămălie de ac, sau suficient de mari ca să-ți înghită brațul. Iar malachii ți se prind de nervi și se răspândesc pe tot sistemul nervos și în cele din urmă pun stăpânire pe tine dinăuntru.

Acum, Elena tremura și vocea ei de-abia se mai auzea.

— Asta i s-a întâmplat lui Damon. Un malach minuscul a pătruns în trupul lui și a pus stăpânire pe el dinăuntru, și el a devenit marioneta lui Shinichi. Am uitat să spun, cele două kitsune se numesc Shinichi și Misao. Misao e fata. Amândoi au părul negru cu vârfurile stacojii, dar al lui Misao e mai lung. Și se presupune că sunt frate și soră — dar cu siguranță nu se poartă ca și cum ar fi frați... Și în momentul în care Damon a fost posedat pe deplin, Shinichi l-a silit să facă niște lucruri îngrozitoare. L-a silit să ne tortureze pe Mart și pe mine, și chiar și acum știu că Matt tot mai vrea uneori să-l omoare pe Damon pentru asta. Dar dacă el ar fi văzut ce-am văzut eu — un întreg al doilea trup alb, subțire și ud, pe care l-am tras cu unghiile afară din Damon, unde fusese lipit de șira spinării, în vreme ce Damon își pierdea în cele din urmă cunoștința de durere — atunci Matt ar înțelege mai bine. Eu nu pot să-l învinuiesc pe Damon pentru ce l-a silit Shinichi să facă. Nu pot. Damon era... nici nu-ți poți imagina cât de diferit. Era distrus. Plângea. Era... Oricum, nu cred că o să-l mai văd vreodată așa. Dar dacă îmi voi recăpăta vreodată puterile Aripilor mele, Shinichi o s-o încurce. Vezi tu, cred că asta a fost greșeala noastră data trecută. În cele din urmă, am reușit să-i învingem pe Shinichi și Misao — și nu i-am omorât. Am avut prea multe scrupule sau am fost prea blânzi, ori ceva de genul ăsta. Asta a fost o mare greșeală. Pentru că Damon nu a fost singurul care a fost

posedat de malachii lui Shinichi.

Au fost și câteva fete, de paisprezece și cincisprezece ani, și chiar și mai mici. Și niște băieți. Care s-au purtat... ca niște nebuni.

Făcându-și rău și făcând rău familiilor lor. Noi am aflat cât era de grav abia după ce deja făcuserăm o înțelegere cu Shinichi. Poate că am fost prea amoralii făcând o înțelegere cu diavolul. Dar ei îl răpiseră pe Stefan — iar Damon, care era deja posedat de ei, îi ajutase. Odată ce Damon a redevenit el însuși, tot ce voia era ca Shinichi și Misao să ne spună unde era Stefan, iar apoi să plece pentru totdeauna din Fell s Church. În schimbul acestor lucruri, Damon l-a lăsat pe Shinichi să pătrundă în mintea lui. Dacă vampirii sunt obsedați de Putere, spiritele-vulpi sunt obsedate de amintiri. Iar Shinichi voia amintirile lui Damon din ultimele zile — timpul în care Damon era posedat și ne chinuia pe noi... și timpul în care Aripile mele l-au făcut pe Damon să-și dea seama ce făcuse. Damon însuși nu cred că-și dorea amintirile astea — nici ceea ce făcuse, și nici cum se schimbaseră atunci când trebuise să se confrunte cu ceea ce făcuse. Așa că l-a lăsat pe Shinichi să-i ia amintirile, primind în schimb — pus de Shinichi în mintea lui — locul exact unde se afla Stefan... Problema e că noi l-am crezut pe Shinichi pe cuvânt că o să plece atunci — când de fapt cuvântul lui Shinichi nu are nici o valoare. Mai mult, de atunci el se folosește de canalul telepatic pe care l-a deschis între mintea lui și în cea a lui Damon ca să ia tot mai multe din amintirile lui Damon fără ca Damon să știe măcar. S-a întâmplat chiar aseară, când am fost trași pe dreapta de un polițist care voia să știe ce făceau la ora aceea târzie din noapte trei adolescenți într-o mașină foarte scumpă. Damon l-a Influențat să plece. Dar numai câteva ore mai târziu, Damon uitase cu totul de existența polițistului... Asta îl sperie pe Damon. Și tot ce-l sperie pe Damon — deși n-o s-o recunoască niciodată — mă îngrozește de moarte. Desigur, ai putea întreba ce făceau de fapt trei adolescenți în mijlocul necunoscutului, în Union County, Tennessee, conform

ultimului indicator pe care l-am văzut? Ne îndreptam către o Poartă a Dimensiunii întunecate... unde Shinichi și Misao l-au lăsat pe Stefan în închisoarea numită Shi no Shi. Shinichi doar a introdus această informație în mintea lui Damon, și nu pot să scot de la Damon prea multe despre locul ăsta. Dar Stefan este acolo și într-un fel sau altul o să ajung la el, chiar dacă asta o să mă omoare... Chiar dacă va trebui să învăț cum să ucid... Nu mai sunt fetița dulce de odinioară, din Virginia.

Elena se opri și își trase răsuflarea. Apoi, ghemuindu-se și cuprinzându-se cu brațele, continuă:

— Și de ce este Matt cu noi? Ei bine, din cauza lui Caroline Forbes, prietena mea din grădiniță. Anul trecut... Când Stefan a venit în Fell's Church, amândouă l-am vrut. Dar Stefan nu a ales-o pe Caroline. Și pe urmă, ea s-a transformat în cel mai mare dușman al meu. Caroline a fost și fericita câștigătoare a primei vizite a lui Shinichi la o fată din Fell's Church. Dar să fiu mai clară:

Caroline a fost o vreme prietena lui Tyler Smallwood, înainte să fie victima lui. Mă întreb cât timp au fost împreună și pe unde e acum Tyler. Tot ce știu e că în final Caroline s-a agățat de Shinichi pentru că avea "nevoie de un soț". Așa s-a exprimat. Prin urmare, bănuiesc — mă rog, ceea ce bănuiește și Damon. Că ea o să... aibă pui. Știi, niște pui de vârcolac. Pentru că Tyler e vârcolac. .. Damon spune că dacă porți în tine un bebeluș de vârcolac te transformi în vârcolac chiar mai repede decât dacă ai fi mușcat, și că la un moment dat în cursul sarcinii capeți puterea de a fi cu totul lup sau cu totul om, dar înainte de acel moment ești doar un amestec nefericit. Ce e trist e că Shinichi nici nu s-a mai uitat la Caroline după ce ea a mărturisit totul. Dar înainte de asta, Caroline fusese suficient de disperată cât să-l acuze pe Matt de... viol... la o întâlnire care s-a terminat urât. Probabil că știa ceva despre ceea ce făcea Shinichi, pentru că a susținut că "întâlnirea" ei cu Matt a fost în același timp în care unul dintre malachii care înghițeau brațe îl ataca, lăsându-i pe braț urme

care semănau cu cele lăsate de unghiile unei fete. Asta a pus poliția pe urmele lui Matt. Așa că de fapt eu l-am silit să vină cu noi. Tatăl lui Caroline este una dintre cele mai importante persoane din Fell's Church — și e prieten bun cu procurorul districtual din Ridgemont și cu conducătorul unuia din cluburile alea pentru bărbați unde au strângeri de mână și înțelegeri secrete și alte chestii care te fac, știi tu, "stâlp al comunității". Dacă nu l-aș fi convins pe Matt să fugă în loc să rămână în oraș și să răspundă acuzațiilor lui Caroline, familia Forbes l-ar fi linșat. Și simt în adâncul meu o furie arzătoare — nu doar furie și durere pentru Matt, dar și furie și sentimentul că Caroline a dezamăgit toate fetele din lume. Pentru că cele mai multe dintre fete nu sunt mincinoase patologice și n-ar născoci așa ceva despre un băiat. Caroline a făcut de rușine toate fetele prin faptele ei.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Elena își privi mâinile, apoi continuă:

— Uneori, când mă înfurii pe Caroline, ceștile se mișcă sau creioanele se rostogolesc de pe masă. Damon zice că toate astea sunt produse de aura mea, de forța mea vitală, și că de când m-am întors din Viața de Apoi totul e diferit. În primul rând, oricine îmi bea sângele devine incredibil de puternic... Stefan era suficient de puternic, încât demonii-vulpe n-ar fi putut niciodată să-l prindă în capcana lor dacă Damon nu l-ar fi păcălit de la bun început. Ei au putut să-i facă rău numai când a fost slăbit și înconjurat de fier. Fierul nu face deloc bine creaturilor întunericului, plus că vampirii au nevoie să se hrănească cel puțin o dată pe zi, altfel își pierd puterea, și pot să pun pariu... nu, sunt absolut sigură că au folosit asta împotriva lui. De aceea, nici nu vreau să mă gândesc în ce stare o fi în clipa asta Stefan. Dar n-am voie să devin prea înspăimântată sau prea furioasă, ca să nu-mi pierd controlul asupra auri mele. Damon mi-a arătat cum să-mi păstrez cea mai mare parte din aură în interior, ca orice fată umană normală. Aura mea e tot auriu pal și drăguță, dar nu mai strălucește ca un far pentru alte creaturi precum

vampirii. Pentru că mai există un lucru pe care îl poate face sângele meu — poate chiar doar aura mea. Poate să... ei bine, pot să spun orice vreau aici, nu? Acum, aura mea poate face vampirii să mă dorească... așa cum o fac tipii umani. Nu doar să mă muște, pricepi? Ci să mă sărute și tot restul. Așa că, normal, vin după mine dacă o percep. E ca și cum lumea ar fi plină de albine și eu sunt singura floare. Așa că trebuie să exersezi să-mi ții ascunsă aura. Dacă se vede doar puțin, atunci pot să par o ființă omenească obișnuită, nu cineva care a murit și apoi s-a întors de pe tărâmul celălalt. Dar e greu să ții mereu minte să o ascund — și doare foarte tare dacă o trag brusc înapoi dacă am uitat! Și atunci simt — asta e absolut personal, da? Să știi că te blestem, Damon, dacă ascuți asta. Dar atunci simt că vreau ca Stefan să mă muște. Îmi micșorează tensiunea, și asta e bine. Mușcătura unui vampir doare doar dacă te împotrivești, sau dacă vampirul vrea să fie dureroasă. Altfel, poate să fie chiar plăcută — și apoi pătrunzi în mintea vampirului care a făcut-o și... oh, mi-e atât de dor de Stefan.

Acum, tot trupul Elenei tremura. Oricât ar fi vrut ea să-și țină în frâu imaginația, nu putea să nu se gândească întruna la lucrurile pe care i le-ar putea face lui Stefan gardienii lui. Cu inima strânsă, luă din nou în mână telefonul, lăsând lacrimile să cadă pe el.

— Nu pot să-mi îngădui să mă gândesc la ce i-ar putea face, pentru că atunci chiar mi-aș pierde mințile. Aș deveni o persoană nebună, tremurând din toate încheieturile și total inutilă, care nu vrea decât să țipe și să țipe și să nu se mai oprească niciodată. Trebuie să lupt în fiecare secundă să nu mă gândesc la asta. Pentru că numai o Elenă calmă, detașată, care are un Plan A și un Plan B și un Plan C o să poată să-l ajute. Când o să fie în siguranță în brațele mele, atunci o să-mi îngădui să tremur și să plâng — și să și țip.

Elena se opri, pe jumătate râzând, cu capul rezemat de tetiera scaunului. Vocea ei era răgușită de cât vorbise.

— Acum sunt obosită. Dar cel puțin am un Plan A. Trebuie să

capăt mai multe informații de la Damon despre locul spre care ne îndreptăm, Dimensiunea întunecată, și orice știe despre cele două indicii pe care mi le-a dat Misao privind cheia care deschide celula lui Stefan. Cred... cred că n-am pomenit nimic de asta. Cheia, cheia-vulpe de care avem nevoie ca să-l scoatem pe Stefan din celula lui, este ruptă în două bucăți care sunt ascunse în două locuri diferite. Și când Misao mă lua peste picior pentru că nu știam nimic despre acele locuri, mi-a dat indicii clare despre ele. Nici prin cap nu-i trecea că eu chiar o să intru în Dimensiunea întunecată; pur și simplu făcea pe grozava. Dar eu mi-aduc bine aminte de indicii, și acestea erau: Prima jumătate este "în instrumentul privighetorii de argint". Iar cea de-a doua jumătate este "îngropată în sala de bal a lui Bloddeuwedd". Trebuie să văd dacă Damon are vreo idee despre ce e vorba. Pentru că se pare că odată ce pătrundem în Dimensiunea întunecată, va trebui să intrăm în casele unor oameni și chiar în alte locuri. Ca să cauți într-o sală de bal, cel mai bine e să faci în așa fel încât să fii invitat la balul ăla, nu? Asta pare să fie mai ușor de spus decât de îndeplinit, dar, indiferent ce va trebui să fac, o s-o fac. Asta e și gata.

Elena își înalță hotărâtă capul și rămase nemișcată, apoi spuse în șoaptă:

— Poți să crezi? Mă uit acum în sus și văd cea mai palidă geană de lumină la orizont: verde-deschis și portocaliu lăptos și un acvamarin abia zărit. Am vorbit toată noaptea. E atâta liniște în jur! Chiar acum soarele a furișat o privi... Ce naiba a fost asta? Ceva s-a lovit cu un BANG de capota Jaguarului. Tare, foarte tare.

Elena închise mobilul. Era speriată, dar un asemenea zgomot... Și acum, niște râcâieli pe acoperiș... Trebuia să iasă cât mai repede din mașină.

Elena sări afară de pe bancheta din spate a Jaguarului și o luă la fugă, îndepărtându-se puțin de mașină înainte de a se întoarce pentru a vedea ce căzuse peste ea.

Ce căzuse era Matt, care tocmai se chinuia să se ridice de pe spate.

— Matt... oh, Doamne! Ești bine? Te-ai lovit? țipă Elena, în același timp în care Matt striga îngrijorat:

— Elena... oh, Doamne! E bine Jaguarul? A pățit ceva?

— Matt, ai înnebunit! Te-ai lovit la cap?

— S-a zgâriat? Mai merge trapa?

— Nu sunt zgârieturi. Trapa e în regulă.

Elena habar n-avea dacă trapa mai funcționa, dar își dădea seama că Matt aiura. Încerca să se dea jos fără să lase vreo urmă de noroi pe Jaguar, ceea ce era aproape imposibil, căci picioarele lui erau pline de noroi. Să coboare de pe mașină fără să se folosească de picioare se dovedea foarte greu.

Între timp, Elena se uita în jur. Și ea căzuse o dată din cer, da, dar înainte de asta fusese timp de șase luni moartă și ajunsese pe pământ în pielea goală, iar Matt nu îndeplinea nici una dintre cele două condiții. Elena avea o explicație mult mai prozaică în minte.

Și iată explicația, rezemată de un arbore cu lemn gălbui și privind scena cu un zâmbet ușor, răutăcios. Damon.

Era solid; mai scund decât Stefan, dar cu o nedefinită aură amenințătoare care compensa diferența de înălțime. Era îmbrăcat la fel de impecabil ca întotdeauna: jeanși Armâni negri, cămașă neagră, jachetă neagră de piele și ghete negre, toate asortate cu părul lui negru, spulberat nepăsător de vânt, și ochii întunecați.

În clipa asta, o făcea pe Elena să fie pe deplin conștientă că ea purta o cămașă de noapte albă, lungă, pe care o luase cu gândul că, dacă era nevoie, își putea schimba hainele pe sub ea atunci când opreau pentru noapte. Problema era că de obicei făcea asta în zori, iar astăzi jurnalul ei o distrăsese. Și dintr-odată, cămașa de noapte nu era veșmântul potrivit pentru o ceartă dis-de-dimineată cu Damon.

Nu era transparentă, țesătura semănând mai degrabă cu flanela decât cu nailonul, dar avea dantelă, mai ales în jurul gâtului. Pentru un vampir — îi spusese Damon — dantela în jurul unui gât frumos era ca o pelerină roșie fluturată în fața unui taur furios.

Elena își încrucișa brațele peste piept. Încercă de asemenea să se asigure că aura ei era înăuntru, așa cum se cuvenea.

— Arăți ca Wendy, spuse Damon, și zâmbetul lui era malițios, obraznic și în mod clar apreciativ.

Își lăasă capul pe o parte, cu o expresie măgulitoare.

Elena refuză să se lase lingușită.

— Care Wendy? întrebă, și exact în aceeași clipă își aduse aminte de numele de familie al fetei din Peter Pan și se înfiora în sinea ei.

Elena fusese întotdeauna bună la genul acesta de replici prompte și spirituale. Problema era că Damon se dovedea mai bun.

— Păi, Wendy... Darling, spuse Damon, și vocea lui sună ca o mângâiere.

Elena simți cum o străbate un fior. Damon promisese să nu o Influențeze — să nu-și folosească puterile telepatice pentru a-i înțețoșa sau manipula mintea. Dar câteodată avea senzația că el se apropia îngrozitor de mult de depășirea unei limite. Da, cu siguranță era vina lui Damon, își spusese Elena. Ea nu avea pentru el decât sentimente care erau... ei, care erau doar frățești. Dar Damon nu renunța niciodată, indiferent de câte ori îl respingea.

În spatele Elenei se auzi un zgomot înfundat și un lipăit, ceea ce însemna fără nici o urmă de îndoială că Matt reușise în cele din urmă să se dea jos de pe acoperișul Jaguarului. În clipa următoare sări la luptă.

— Nu-i spune Elenei Elena dragă strigă el, apoi se întoarse către Elena și continuă: Wendy e probabil numele ultimei lui prietene. Și... și... și știi ce-a făcut ? Cum m-a trezit în dimineața asta?

Matt tremura de indignare.

— Te-a ridicat și te-a aruncat peste mașină? sugeră Elena.

Vorbi peste umăr cu Matt, pentru că în acea dimineață era o ușoară briză care avea tendința de a-i lipi cămașa de noapte de trup. Nu voia ca acum Damon să fie în spatele ei.

— Nu! Adică, da! Nu și da! Dar... când a făcut-o, nici măcar nu s-a obosit să se folosească de mâini! A făcut doar așa — Matt își flutură brațul — și mai întâi am căzut într-o groapă plină cu noroi, iar în clipa următoare cădeam peste Jaguar. Putea să se rupă trapa — sau eu să-mi rup oasele! Și-acum sunt plin de noroi, adăugă Matt, studiindu-se scârbit, ca și cum de-abia și-ar fi dat seama de asta.

Damon spuse:

— Și de ce te-am ridicat și pe urmă ți-am dat drumul? Ce făceai tu de fapt când am pus o distanță între noi doi?

Matt se înroși până la rădăcina părului. Ochii lui albaștri, de obicei senini, acum ardeau.

— Țineam în mână un băț, spuse sfidător.

— Un băț. Un băț ca acelea pe care le găsești pe drum? Genul ăla de băț?

— Chiar l-am luat de pe drum, da! Tot sfidător.

— Dar pe urmă ceva ciudat pare să i se fi întâmplat.

Brusc, și fără ca Elena să vadă de unde, Damon scoase un țăruș foarte lung și foarte solid, al cărui capăt fusese cioplit într-un vârf foarte ascuțit.

Era în mod clar un lemn de esență tare: după cum arăta, probabil stejar.

În vreme ce Damon studia "bățul" pe toate părțile cu o privire profund nedumerită, Elena se întoarse către Matt, care continua să bolborosească.

— Matt, spuse ea cu reproș.

Acesta era cu siguranță un moment foarte neplăcut în războiul rece dintre cei doi băieți.

— Pur și simplu m-am gândit, continuă Matt cu încăpățănare, că ar putea fi o idee bună. Pentru că dorm noaptea sub cerul liber, și un...

alt vampir ar putea să apară.

Elena deja se întorsese la loc către Damon și țâțâia împăciuitor către el, când Matt izbucni din nou.

— Spune-i exact cum m-ai trezit! explodă el. Apoi, fără să-i dea timp lui Damon să spună ceva, continuă: De-abia deschisesem ochii când a aruncat ăsta pe mine!

Matt lipăi până la Elena, ținând în sus un obiect. Elena, total nedumerită, îl luă din mâna lui și-l răsuci. Părea să fie un capăt de creion, dar era de un roșu-marونیu decolorat.

— A aruncat asta peste mine și a zis "notează doi", spuse Matt. A omorât doi oameni, și se lauda cu asta.

Brusc, Elena nu mai voia să țină creionul în mână.

— Damon! spuse ea într-un strigăt plin de durere, în vreme ce încerca să citească ceva pe chipul lui lipsit de expresie. Damon... tu nu... chiar n-ai...

— Nu te ruga de el, Elena. Ceea ce trebuie să facem...

— Poate mă lasă și pe mine cineva să rostesc un cuvânt, spuse Damon, acum părând sincer exasperat. Aș putea menționa că înainte să apuc să explic despre creion cineva a încercat să mă străpungă cu un țăruș chiar acolo, chiar înainte să iasă din sacul lui de dormit. Și ceea ce aveam de gând să spun pe urmă era că nu vorbeam de oameni. Erau vampiri, bătăuși, ucigași plătiți — dar posedați de malachii lui Shinichi. Și erau pe urmele noastre. Ajunseseră până în Warren, Kentucky, întrebând probabil despre mașină. E clar că trebuie neapărat să scăpăm de ea.

— Nu! strigă Matt, adoptând o atitudine de apărare. Mașina asta... mașina asta înseamnă ceva pentru Stefan și Elena.

— Mașina asta înseamnă ceva pentru tine, îl corectă Damon. Și aș putea adăuga faptul că a trebuit să-mi las Ferrari-ul într-o văioagă doar ca să te putem lua pe tine în această mică expediție.

Elena ridică mâna. Nu mai voia să audă nici un cuvânt în plus. E adevărat, ținea la mașină. Era mare și de un roșu intens, strălucitor și

optimist — și exprima felul în care se simțiseră ea și Stefan în ziua în care el i-o cumpărase, sărbătorind astfel începutul noii lor vieți împreună. Doar când se uita la ea își amintea de acea zi, și simțea brațul lui Stefan pe umărul ei și felul în care o privise când ea se uitase la el — și ochii lui verzi sclipeau poznași și plini de bucuria de a-i oferi ceva ce ea într-adevăr își dorea.

Spre jena și furia Elenei, își dădu seama că tremura ușor, și că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Vezi, spuse Matt, uitându-se furios la Damon. Acum o faci să plângă.

— Eu o fac? Nu eu sunt cel care l-a pomenit pe dragul meu frățior dispărut, răspunse Damon politico.

— Terminați! Acum! Amândoi, strigă Elena, încercând să-și vină în fire. Și n-am nevoie de creionul ăsta, dacă nu te superi, adăugă, întinzând cât mai departe creionul.

După ce Damon îl luă, Elena își șterse mâinile pe cămașa de noapte, simțindu-se vag amețită. Se înfiora, gândindu-se la vampirii aflați pe urma lor.

Și apoi deodată, pe când se clătina, simți un braț cald și puternic cuprinzând-o și auzi vocea lui Damon aproape, spunând:

— Ce-i trebuie ei e niște aer proaspăt, și eu o să i-l ofer.

Brusc, Elena simți că nu mai avea greutate și se afla în brațele lui Damon, iar ei doi se înălțau în aer.

— Damon, poți te rog să mă pui jos?

— Chiar acum, dragă? E destul de sus...

Elena continuă să se certe cu Damon, dar își dădu seama că el nu-i mai dădea nici o atenție. Iar aerul rece al dimineții îi limpezea într-adevăr mintea puțin, deși o făcea să și tremure.

Încercă să oprească tremuraturul, dar nu putu. Damon se uită la ea și, spre surprinderea ei, cu un aer total serios, dădu să-și scoată jacheta. Elena spuse repede:

— Nu, nu... mergi mai departe... adică zboară, și eu o să mă țin de

tine.

— Și ai grijă la pescărușii care zboară mai jos, spuse Damon solemn, dar colțul gurii îi tremură ușor.

Elena trebui să-și întoarcă fața pentru că îi venea să râdă.

— Și când ai învățat să ridici oamenii în aer și să le dai drumul pe mașini? întrebă ea.

— Oh, de curând. A fost la fel ca zborul: o provocare. Și tu știi că mie îmi plac provocările.

Se uita la ea cu o privire poznașă în ochi, în ochii aceia întunecați în care nu se distinge pupila, cu gene atât de lungi, încât nu aveau ce căuta la un băiat. Elena se simțea atât de ușoară, de parcă ar fi fost un puf de pădăie, dar și puțin zăpăcită, aproape amețită.

Acum îi era mult mai cald, pentru că — își dădu ea seama — Damon o înfășurase în aura lui, care era fierbinte. Și nu doar datorită aerei îi era cald, ci și de la mulțumirea amețitoare, aproape delirantă pe care o simțea pe când el îi privea ochii, și fața, și părul fluturând aproape fără greutate într-un nor auriu în jurul umerilor ei. Elena nu putu să nu roșească, și aproape că auzi gândul te, că roșeața i se potrivea foarte bine, roz pal pe tenul ei alb.

Și așa cum roșeața era o reacție fizică involuntară la căldura și admirația lui, Elena simți o reacție emoțională involuntară — de recunoștință pentru ceea ce făcuse el, de gratitudine pentru admirația lui și de admirație neintenționată pentru Damon însuși. Îi salvase viața în această noapte, căci știa cum sunt vampirii posedați de malachii lui Shinichi, vampirii care în primul rând erau niște asasini. Nici măcar nu-și putea imagina ce i-ar face ei astfel de creaturi, și nici nu voia să-și imagineze. Nu putea decât să se bucure că Damon fusese suficient de deștept și, da, suficient de nemilos ca să se ocupe de ei înainte ca ei să ajungă la ea.

Și ar trebui să fie oarbă și pur și simplu proastă ca să nu-și dea seama că Damon era superb. După ce murise de două ori, asta n-o afecta așa cum ar fi afectat majoritatea fetelor, dar era totuși o

realitate, fie că Damon avea o înfățișare gânditoare, fie că îi oferea unul dintre acele zâmbete rare și sincere pe care părea să le aibă doar pentru Elena.

Problema era însă că Damon era vampir și prin urmare putea să-i citească gândurile, mai ales că Elena era atât de aproape, cu auzul lor amestecându-se. Iar Damon puna preț pe aprecierea Elenei, și asta deveni un mic ciclu de feedback-uri. Înainte ca Elena să se poată concentra, se topea deja, trupul ei imponderabil căpătând greutate pe când se modela în brațele lui Damon.

Iar cealaltă problemă era că Damon nu o Influența — era la fel de prins în feedback-uri ca și Elena — poate chiar mai mult, pentru că el nu avea nici o barieră. Elena avea, dar ele își pierdeau conturul, se dizolvau. Elena nu mai putea gândi cum trebuie. Damon o privea cu uimire, într-un fel pe care ea era obișnuită să-l vadă — dar nu-și amintea unde.

Elena nu mai avea puterea de a analiza. Pur și simplu se topea în sentimentul plăcut de a fi apreciată, de a fi ținută în brațe și iubită și dorită cu o intensitate care o tulbura profund.

Și când Elena se dăruia, o făcea complet. Aproape fără un efort conștient, își dădu capul pe spate, arcuindu-și gâtul, și închise ochii.

Cu blândețe, Damon îi răsuci capul într-o altă poziție, i-l sprijini cu o mână, și o sărută.

3

Timpul se opri în loc. Elena își dădu seama că bâjbâia instinctiv către mintea celui care o săruta atât de dulce. Nu apreciase niciodată cu adevărat un sărut înainte să moară, să devină un spirit și apoi să revină pe pământ cu o aură care dezvăluia înțelesul ascuns al gândurilor și cuvintelor oamenilor, și chiar al minților și sufletelor lor. Era ca și cum ea căpătase un nou și minunat simț. Când două auzuri se amestecau atât de profund ca acum, două suflete se

dezgoleau unul în fața celuilalt.

Pe jumătate conștientă, Elena își lăsă aura să se dilate, și aproape imediat întâlni o minte care, spre surprinderea ei, se retrase imediat. Nu așa trebuia să fie. Reuși s-o prindă înainte să se poată retrage în spatele unei pietre mari și tari, ca un bolovan uriaș. Singurele lucruri lăsate în afara bolovanului — care îi aminteau Elenei de imaginea unui meteorit pe care o văzuse, cu o suprafață plină de găuri ca niște ciupituri de vărsat și pârjolită — erau niște funcții rudimentare ale creierului, și un băiețel cu mâinile și gleznelor legate de piatră cu lanțuri.

Elena era șocată. Știa că ceea ce vedea era doar o metaforă, și că nu trebuia să se grăbească să găsească un înțeles pentru această metaforă. Imaginile din fața ei erau de fapt simbolurile sufletului dezgolit al lui Damon, dar într-o formă pe care mintea ei putea să o înțeleagă și să o interpreteze, doar dacă o privea din perspectiva corectă.

Dar, instinctiv, știa că vede ceva important. Trecuse de încântarea care îi tăiasse răsuflarea și de dulceața amețitoare a unirii sufletului ei cu un altul. Iar acum, dragostea și grija inerente o făceau să încerce să comunice.

"Ți-e frig?" îl întrebă pe copil, ale cărui lanțuri erau suficient de lungi pentru a-i îngădui să-și înfășoare brațele în jurul picioarelor ridicate și strânse la piept.

Copilul era îmbrăcat în zdrențe negre.

El încuviință tăcut din cap. Ochii lui întunecați, imenși, păreau să-i înghită fața.

"Unde e locul tău?" spuse Elena nesigură, gândindu-se ce să facă pentru a-i fi cald copilului. "Nu acolo înăuntru?"

Făcu un gest către uriașul bolovan de piatră.

Copilul încuviință iarăși din cap.

"E mai cald acolo, dar el nu mă mai lasă înăuntru."

"El?" Elena era tot timpul în alertă, pândind semne ale prezenței

lui Shinichi, acel spirit-vulpe răutăcios. "Care el, dragule?" întrebă.

Îngenunchease deja și cuprinsese copilul în brațe, și îl simțea amorțit de frig, iar fierul era rece ca gheața.

"Damon", șopti micul zdrențăros.

Pentru prima dată, ochii băiatului se desprinseră de fața ei, pentru a privi temători înjur.

"Damon a făcut asta?"

Cuvintele Elenei se auziră mai întâi tare, apoi sfârșiră la fel de încet ca și șoapta băiatului, când el întoarse către ea niște ochi rugători și o apăsă disperat cu degetele pe buze, ca un pisoi cu gheare de catifea.

Astea nu sunt decât simboluri, își reaminti Elena. E mintea lui Damon — sufletul lui — la care te uiți.

Dar oare așa să fie? întrebă dintr-odată o parte analitică din ea. Oare nu a existat... o vreme în urmă, când făceai asta cu cineva... și vedeai o lume în el, peisaje întregi pline de dragoste și frumusețe sub strălucirea lunii, toate simbolizând lucrările normale, sănătoase, dintr-o minte obișnuită, extraordinară. Elena nu-și amintea acum numele acelei persoane, dar își aducea aminte de frumusețe. Știa că propria ei minte s-ar folosi de astfel de simboluri pentru a se înfățișa înaintea unei alte persoane.

Nu, își dădu ea seama brusc și definitiv. Nu vedea sufletul lui Damon. Sufletul lui Damon era undeva înăuntrul acelei bucăți imense și grele de piatră. El trăia înghesuit în acel lucru hidos, și așa voia el. Tot ceea ce rămăsese afară erau niște vechi amintiri din copilărie, un băiat care fusese alungat din restul sufletului său.

"Dacă Damon te-a pus aici, atunci cine ești?" întrebă încet Elena, verificându-și teoria, pe când cerceta ochii negri în care pupila nu se deosebea, și părul întunecat și trăsăturile pe care le recunoștea chiar dacă avea o vârstă fragedă.

"Eu sunt... Damon", șopti băiețelul, și buzele i se albiră.

Poate că și să recunoască asta era dureros, se gândi Elena. Nu voia

să facă acest simbol al copilăriei lui Damon să sufere. Voia ca el să simtă aceeași dulceață și senzație de confort pe care le simțea și ea. Dacă mintea lui Damon ar fi fost ca o casă, Elena ar fi vrut să facă ordine în ea și să umple fiecare încăpere cu flori și lumină de stele. Dacă ar fi fost un peisaj, ea ar fi pus un halo în jurul lunii pline albe, sau curcubeie printre nori. În schimb, ea îi apărea ca un copil înfometat, legat în lanțuri de o bucată de piatră pe care nimeni nu putea să o spargă, și voia să-l aline și să-l liniștească pe acest copil.

Îl luă în brațe pe băiețel, frecându-i cu putere brațele și picioarele și strângându-l lângă trupul ei de spirit.

La început, el rămase crispat și temător în brațele ei. Dar după puțin timp, când nimic îngrozitor nu se întâmplă ca urmare a atingerii lor, el se relaxa și Elena simți cum trupușorul lui se încălzește și devine somnoros și greu în brațele ei. Ea însăși avu un sentiment protector, copleșitor de dulce pentru micuța creatură.

În doar câteva minute, copilul din brațele ei adormise, și Elenei i se păru că pe buze îi plutea o urmă de surâs.

Îi strânse trupușorul, legănându-l ușor, zâmbind și ea. Se gândea la cineva care o ținuse în brațe atunci când plânse. Cineva care... care nu era uitat, nu era nici o clipă uitat, dar care o făcea să simtă un nod în gât de tristețe. Cineva atât de important... era disperat de important să-și aducă aminte de el acum, acum... și ea... trebuia să... să găsească...

Și apoi, dintr-odată, noaptea liniștită din mintea lui Damon fu despăcată — de sunet, de lumină și de energiile despre care chiar și Elena, încă atât de neștiutoare în privința Puterilor, știa că fuseseră stârnite de amintirea unui singur nume.

Stefan.

Oh, Doamne, îl uitase — pentru câteva minute ea chiar își îngăduise să fie atrasă în ceva care însemna uitarea lui. Chinul acelor ore târzii din noapte, în singurătate, când stătuse și își revărsase durerea și teama către jurnalul ei — și apoi pacea și tihna pe care i le

oferise Damon — o făcuseră să-l uite pe Stefan... să uite de suferința prin care trecea probabil chiar în această clipă.

"Nu, nu!" Elena se lupta singură în întuneric. "Dă-mi drumul... Trebuie să-l găsesc... Nu pot să cred că am uitat..."

— Elena.

Vocea lui Damon era calmă și blândă — sau cel puțin lipsită total de emoție.

— Dacă o să continui să te zbați așa, o să te desprinzi de mine... și e o distanță mare până la pământ.

Elena deschise ochii, toate amintirile ei despre pietre și copii zburară, împrăștiindu-se ca puful de păpădie în toate direcțiile. Se uită la Damon cu o privire acuzatoare.

— Tu... tu...

— Da, spuse Damon calm. Dă vina pe mine. De ce nu? Dar eu nu te-am Influențat, și nici nu te-am mușcat. Doar te-am sărutat. Puterile tale au făcut restul; or fi ele incontolabile, dar în același timp sunt fascinante. Sincer, eu n-am avut niciodată intenția să fiu absorbit atât de adânc — asta ca să fac și un joc de cuvinte.

Tonul lui era detașat, dar în mintea Elenei apăru brusc imaginea unui copil care plânge, și se întrebă dacă Damon era într-adevăr atât de indiferent pe cât părea.

Dar asta e specialitatea lui, nu-i așa? își spuse, cuprinsă brusc de amărăciune. El oferă visuri, fantezii, plăceri care rămân în mintea... donatorilor lui. Elena știa că fetele și femeile pe care Damon... le vâna... îl adorau, singura lor nemulțumire fiind că nu le vizita suficient de des.

— Înțeleg, îi spuse Elena pe când coborau încet către pământ. Dar asta nu se mai poate întâmpla.

Nu e decât o singură persoană pe care o pot săruta, și asta e Stefan.

Damon deschise gura, dar în aceeași clipă se auzi o voce la fel de furioasă și de acuzatoare ca și a Elenei, și care nu se temea de consecințe. Elena își aminti de cealaltă persoană pe care o uitase.

— DAMON, TICĂLOSULE, AD-0 JOS! Matt.

Elena și Damon atinseră pământul într-o răsucire elegantă, coborând chiar lângă Jaguar. Matt alergă imediat la Elena și o trase departe de Damon, cercetând-o cu privirea ca și cum avusese un accident, și stăruind cu mare atenție asupra gâtului. Din nou Elena fu conștientă, cu o senzație de stânjeneală, că era îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu dantelă și că stătea lângă doi băieți.

— Mă simt bine, zău, îi spuse lui Matt. Sunt doar puțin amețită. În câteva minute o să-mi revin.

Matt răsuflă ușurat. Poate că nu era la fel de îndrăgostit de ea ca odinioară, dar Elena știa că ținea foarte mult la ea și avea să țină întotdeauna. Ținea la ea ca la prietena prietenului său Ștefan, și de asemenea pentru calitățile ei. Știa că el nu va uita niciodată perioada în care fuseseră împreună.

Mai mult, credea în ea. Așa că acum, când ea îi spuse că se simțea bine, o crezu. Era chiar dispus să-l privească pe Damon cu mai puțină ostilitate.

Și apoi amândoi băieții se îndreptară către Jaguar, spre portiera din dreptul șoferului.

— DA, nu, spuse Matt. Tu ai condus ieri — și uite ce s-a întâmplat! Ai spus-o chiar tu — sunt niște vampiri pe urmele noastre!

— Spui că e vina mea? Vampirii sunt pe urmele hardughiei ăsteia roșii ca o mașină de pompieri, și asta e din vina mea?

Matt avea o expresie încăpățânată: cu maxilarul încordat, cu obrajii bronzăți roșii.

— Spun că ar trebui să facem cu rândul. Rândul tău a fost.

— Nu-mi aduc aminte să fi pomenit ceva de "a face cu rândul". Damon reuși să rostească aceste cuvinte cu o inflexiune care le făcea să sune ca o activitate destul de dubioasă. Și dacă merg cu o mașină, conduc mașina, adăugă.

Elena își dresese glasul. Nici unul dintre ei nu o băgă în seamă.

— Eu nu intru în mașină dacă tu conduci! spuse Matt furios.

— Eu nu intru în mașină dacă tu conduci! spuse Damon laconic.

Elena își dresese mai sonor glasul și în cele din urmă Matt își aminti de existența ei.

— Ei bine, nu putem avea pretenția ca Elena să conducă tot drumul până acolo unde mergem, spuse el, înainte chiar ca ea să poată sugera această posibilitate. Asta dacă nu ajungem acolo chiar azi, adăugă el, uitându-se cu atenție la Damon.

Damon clătină din cap.

— Nu. Prefer să mergem pe ruta cea mai pitorească. Și cu cât știu mai puțini oameni încotro mergem, cu atât vom fi mai în siguranță. Dacă nu știi nimic, nu poți spune nimic.

Elena se simți ca și cum cineva ar fi atins-o ușor pe ceafa cu un cub de gheață. Felul în care rostise Damon cuvintele astea...

— Dar ei trebuie să știe deja încotro mergem, nu-i așa? întrebă ea, devenind brusc practică. Ei știu că vrem să-l salvăm pe Stefan, și știu unde se află Stefan.

— Oh, sigur. Știu că încercăm să intrăm în Dimensiunea întunecată. Dar pe care poartă? Și când? Dacă putem să scăpăm de ei, nu trebuie să ne mai facem griji decât pentru Stefan și paznicii închisorii.

Matt se uită înjur.

— Câte porți există?

— Mii. Oriunde se întretaie trei linii de forță magică, acolo există potențial pentru o poartă. Dar de când europenii i-au alungat pe amerindieni din căminele lor, cele mai multe dintre porți nu mai sunt folosite sau păstrate ca odinioară.

Și Damon ridică din umeri.

Dar Elena fremăta de entuziasm, de neliniște.

— Atunci, de ce nu căutăm cea mai apropiată poartă, să intrăm prin ea?

— Să călătorim tot drumul până la închisoare pe sub pământ? Uite

ce e, voi nu înțelegeți deloc. În primul rând, aveți nevoie de mine ca să vă bag pe o poartă — și chiar și atunci n-o să fie prea plăcut.

— N-o să fie plăcut pentru cine? Pentru noi sau pentru tine? întrebă Matt morocănos.

Damon îi aruncă o privire lungă, fără expresie.

— Dacă ați încerca singuri, pentru voi ar fi neplăcut într-un fel scurt și definitiv. Cu mine, ar trebui să fie supărător, dar ca o rutină. Cât despre ce înseamnă să călătoriți chiar și pentru câteva zile doar pe-acolo, pe jos... ei bine, o să vedeți singuri, în cele din urmă, spuse Damon, cu un zâmbet ciudat. Și ar dura mult, mult mai mult decât dacă intrăm pe o poartă principală.

— De ce? vru să știe Matt, gata întotdeauna să pună întrebări la care Elena chiar nu dorea să știe răspunsul.

— Pentru că este fie junglă, unde lipitorile de un metru jumătate care cad din copaci ar fi cea mai neînsemnată dintre grijile voastre, fie pustietate, unde orice dușman te poate vedea — și absolut oricine e dușmanul tău.

Urmă o pauză, în care Elena chibzui cu atenție. Damon părea serios. Era clar că nu voia să o facă — și nu erau multe lucruri care îl deranjau pe Damon. Îi plăcea să se lupte. Mai mult, dacă n-ar fi decât o irosire de timp...

— Bine, spuse Elena încet. Mergem după planul tău.

Imediat, amândoi băieții întinseră din nou mâna către mânerul portierei de la șofer.

— Ascultați, spuse Elena fără să-l privească pe nici unul dintre ei. Eu o să conduc Jaguarul meu până în următorul oraș. Dar mai întâi o să intru în mașină și o să-mi pun niște haine ca lumea și poate o să și dorm câteva minute. Matt trebuie să găsească un pârau unde să se curețe. Și pe urmă o să mă îndrept către cel mai apropiat oraș ca să mâncăm ceva. După aceea...

— ...o putem lua de la capăt cu cearta, încheie Damon propoziția pentru ea. Așa să faci, dragă. Ne întâlnim în orice birt prăpădit pe

care-l alegi.

Elena încuviință din cap.

— Ești sigur că o să ne poți găsi? Eu chiar încerc să-mi țin aura cât mai puțin vizibilă.

— Ascultă, spuse Damon, într-un orășel prăpădit, un Jaguar de culoarea unei mașini de pompieri o să fie la fel de vizibil ca un ozeneu.

— De ce nu vine pur și simplu cu...

Vocea lui Matt se stinse. Într-un fel sau altul, deși asta îl supăra cel mai mult la Damon, de multe ori reușea să uite că Damon era vampir.

— Așadar, o să ajungi acolo înaintea noastră și o să găsești vreo fată care merge la școala de vară, spuse Matt, și ochii lui albaștri părură să se întunece. Și o să te repezi la ea și o s-o duci undeva unde nimeni nu o poate auzi cum țipă, și pe urmă o să-i dai capul pe spate și o să-ți înfigi dinții în gâtul ei.

Urmă o tăcere destul de lungă. Apoi Damon spuse pe un ton ușor jignit:

— N-o să fac asta.

— Asta faci tu... faceți voi. Mi-ai făcut-o și mie. Elena își dădu seama că era nevoie de o intervenție drastică: adevărul.

— Matt, Matt, nu Damon a fost cel care a făcut asta. A fost Shinichi. Tu știi asta.

Îl luă cu blândețe de brațe și îl întoarse cu fața la ea.

Un timp, Matt nu voi să se uite la ea. Tăcerea se prelungi și Elena începu să se teamă că nu putea să comunice cu el. Dar, în cele din urmă, el înălță capul și ea îl putu privi în ochi.

— Bine, spuse el încetișor. Accept ceea ce zici tu. Dar știi bine că se duce să bea sânge omenesc.

— De la cineva care mi-l oferă de bunăvoie, strigă Damon, al cărui auz era foarte ascuțit.

Matt explodează din nou.

— Pentru că-i faci tu binevoitori! îi hipnotizezi...

— Nu, nu-i hipnotizez.

— ...sau îi "Influențezi", sau cum se spune. Cum ți-ar plăcea...

În spatele lui Matt, Elena își flutura acum mâinile furioasă către Damon, făcându-i semn să plece, ca și cum ar fi alungat niște găini. La început, Damon doar ridică o sprânceană la ea, dar apoi înalță din umeri cu un gest elegant și se supuse: trupul lui își pierde consistența și el se transformă într-o cioară, care își luă zborul și deveni repede doar un punct în lumina soarelui care răsărea.

— Crezi, spuse Elena încet, că ai putea să te desparti de țărșul tău? N-o să reușești decât să-l faci pe Damon complet paranoic.

Matt se uită în toate părțile, doar la ea nu, apoi, în cele din urmă, încuviință din cap.

— O să-l arunc când mă duc în vale să mă spăl, spuse el, uitându-se încruntat la picioarele lui pline de noroi. Oricum, adăugă, tu intră în mașină și încearcă să dormi puțin. Se pare că ai nevoie de somn.

— Trezește-mă peste două ore, spuse Elena — fără să știe că peste două ore avea să regrete asta îngrozitor de tare.

4

Tremuri. Lasă-mă să fac asta singură, spuse Meredith, punând o mână pe umărul lui Bonnie pe când stăteau în fața casei lui Caroline Forbes.

Bonnie începu să opună rezistență la apăsarea mâinii lui Meredith, dar apoi își impuse să se oprească. Era umilitor să tremure atât de tare într-o dimineață de la sfârșitul lui iulie, în Virginia. Era umilitor și să fie tratată ca un copil. Dar Meredith, care nu era decât cu șase luni mai mare decât ea, astăzi părea și mai matură decât de obicei. Părul ei negru era strâns la spate, astfel că ochii ei păreau foarte mari, iar fața cu ten măsliniu și pomeți înalți îi era pusă în evidență.

Practic, ar putea să-mi fie baby-sitter, își spuse jalnic Bonnie. În plus, Meredith purta pantofi cu toc înalt în loc de obișnuții ei balerini. Bonnie se simțea mai mică și mai tânără ca niciodată în comparație cu ea. Își trecu o mână prin buclele ei roșcate, încercând să le mai umfle — chiar și un centimetru ar fi fost prețios.

— Nu mi-e frică. Mi-e f-frig, spuse Bonnie cu toată demnitatea de care era în stare.

— Știu. Simți ceva care vine de-acolo, nu? spuse Meredith, dând din cap către casa din fața lor.

Bonnie se uită cu coada ochiului la casă și apoi din nou la Meredith. Dintr-odată, maturitatea lui Meredith era mai degrabă liniștitoare decât stânjenitoare. Dar înainte să se uite din nou la casa lui Caroline, nu putu să nu întrebe:

— Ce-i cu tocurile cui?

— Oh, făcu Meredith, uitându-se în jos. Gândesc practic. Dacă cineva încearcă de data asta să mă apuce de gleznă, o să primească asta.

Lovi cu tocul în trotuar, și se auzi un pocnet mulțumitor.

Bonnie aproape că zâmbi.

— Ți-ai adus și boxurile metalice?

— N-am nevoie de ele. O pun pe Caroline jos cu mâinile goale dacă încearcă ceva. Dar nu mai schimba subiectul. Pot să fac asta și singură.

În cele din urmă, Bonnie își îngădui să-și așeze mâna ei mică pe cea a lui Meredith, subțire, cu degete lungi, și să o strângă.

— Știu că poți, spuse. Dar eu sunt cea care trebuie s-o facă. Pe mine m-a invitat.

— Da, spuse Meredith, cu o ușoară arcuire disprețuitoare a buzelor. Ea a știut întotdeauna unde să înfigă cuțitul. Ei bine, indiferent ce se întâmplă, Caroline și-a făcut-o cu mâna ei. Mai întâi încercăm s-o ajutăm, de dragul ei și pentru noi. Pe urmă încercăm să o convingem să capete ajutor. După aceea...

— După aceea, spuse Bonnie cu o voce tristă, nu știm ce se mai întâmplă.

Se uită din nou la casa lui Caroline. Părea... strâmbă... într-un fel, ca și cum ar fi văzut-o printr-o oglindă care distorsiona imaginea. În plus, avea o aură proastă: negru crestă pe diagonală de o nuanță urâtă de verde-cenușiu. Bonnie nu mai văzuse niciodată până atunci o casă cu atâta energie.

Și energia asta era rece, asemenea aerului ieșit dintr-o cameră frigorifică. Bonnie simțea că, dacă ar fi putut, casa i-ar fi absorbit propria ei forță vitală și ar fi transformat-o în gheață.

O lăsa pe Meredith să sune la ușă. Sunetul se auzi cu un mic ecou, și când doamna Forbes răspunse, și vocea ei părea să aibă ecou. Interiorul casei avea și el acel aspect de oglindă care deforma, își spuse Bonnie, dar chiar și mai ciudat era sentimentul pe care ți-l dădea. Dacă închidea ochii, își putea imagina că se află într-un loc mult mai larg, în care podeaua era înclinată abrupt.

— Ați venit să o vedeți pe Caroline, spuse doamna Forbes.

Înfățișarea ei o șocă pe Bonnie. Mama lui Caroline părea o femeie bătrână, cu păr cenușiu și o față albă și trasă.

— E sus în camera ei. Vă conduc eu, spuse mama lui Caroline.

— Dar, doamnă Forbes, știm unde...

Meredith se întrerupse când Bonnie îi puse o mână pe braț. Femeia palidă, gârbovită, o luase înainte. Aproape că nu avea nici o aură, își dădu seama Bonnie, și inima i se strânse de milă. Îi cunoștea pe Caroline și părinții ei de atâta vreme — cum de s-a degradat atât de mult relația lor?

N-o să-i vorbesc urât lui Caroline, indiferent ce face, jură în sinea ei Bonnie. Indiferent ce. Chiar... da, chiar și după tot ce i-a făcut lui Matt. O să încerc să-mi amintesc ceva bun despre ea.

Dar era greu să și gândească în această casă, cu atât mai puțin să se gândească la ceva bun. Bonnie știa că scara urca la etaj; vedea fiecare treaptă în fața ei. Dar toate celelalte simțuri îi spuneau că de

fapt cobora. Era o senzație oribilă care o amețea — panta asta abruptă în jos, pe când își privea picioarele urcând.

În aer plutea un miros ciudat și iute de ouă clocite. Era o duhoare oribilă, îngreșătoare, pe care aproape că o simțea pe limbă.

Ușa lui Caroline era închisă, iar în fața ei, pe podea, era o farfurie cu mâncare, cu un cuțit și o furculiță pe ea. Doamna Forbes se grăbi înaintea lui Meredith și Bonnie și luă repede farfuria, deschise ușa din fața camerei lui Caroline, o puse acolo și închise ușa în urma ei.

Dar chiar înainte ca farfuria să dispară, lui Bonnie i se păru că vede ceva mișcându-se în grămada de mâncare de pe porțelanul fin.

— Nu vrea să stea de vorbă cu mine, spuse doamna Forbes cu aceeași voce goală cu care vorbise și înainte. Dar a spus că vă așteaptă.

Trecu grăbită pe lângă ele, lăsându-le singure în coridor. Mirosul de ouă clocite — nu, de sulf își dădu seama Bonnie — era foarte puternic.

Sulf— recunoștea mirosul de la orele de chimie de anul trecut. Dar cum ajunsese un asemenea miros urât în casa elegantă a doamnei Forbes? Bonnie se întoarse către Meredith ca s-o întrebe, dar Meredith deja clătina din cap. Bonnie cunoștea expresia aia.

Nu spune nimic.

Bonnie înghiți cu zgomot, își șterse ochii care îi lăcrimau și o privi pe Meredith cum apasă pe clanța ușii lui Caroline.

Camera era întunecată. Lumina din coridor arăta că draperiile lui Caroline fuseseră dublate cu niște cuverturi opace prinse de ele. Patul era gol.

— Intrați! Și închideți repede ușa aia!

Era vocea lui Caroline, cu obișnuita ei iritare. Un val de ușurare o cuprinse pe Bonnie. Vocea nu era una tunătoare și groasă de bărbat, sau un urlat, era doar Caroline prost dispusă.

Păși în bezna din fața ei.

Elena trecu pe bancheta din spatele Jaguarului și trase pe ea un tricou plușat acvamarin și o pereche de jeanși, pe sub cămașa ei de noapte, asta în caz că un polițist — sau chiar cineva care voia să dea o mână de ajutor proprietarilor unei mașini oprite lângă o autostradă pustie — s-ar fi oprit acolo. Și apoi se întinse pe banchetă.

Dar deși acum îi era cald și stătea așezată confortabil, somnul nu voia să vină.

Ce vreau? Ce vreau eu cu adevărat acum? se întrebă. Și răspunsul veni imediat.

Vreau să-l văd pe Stefan. Vreau să simt brațele lui în jurul meu. Vreau să mă uit la fața lui — la ochii lui verzi cu privirea aia specială pe care o are doar pentru mine. Vreau să mă ierte și să-mi spună că știe că o să-l iubesc mereu.

Și vreau... Elena simți cum o străbate prin tot corpul un val de căldură. Vreau ca Stefan să mă sărute. Vreau sărutările lui Stefan... fierbinți și dulci și liniștitoare...

Elena își spunea asta pe când închidea ochii și își schimba pentru a doua sau a treia oară poziția, cu lacrimile din nou amenințând să-i umple ochii. Dacă ar putea să plângă, să plângă cu adevărat, pentru Stefan... Dar ceva o oprea. Îi era greu să verse lacrimi.

Doamne, ce epuizată era...

Elena încercă. Își ținu ochii închiși și se răsuci pe toate părțile, încercând să nu se mai gândească la Stefan măcar câteva minute. Trebuia să doarmă. Disperată, se ridică dintr-odată pentru a încerca să-și găsească o poziție mai bună — când totul se schimbă brusc.

Elena se simțea foarte confortabil. Mult prea confortabil. Nu simțea deloc sub ea bancheta. Se îndreptă de spate și încremeni, căci plutea în aer. Aproape că se lovea cu capul de plafonul Jaguarului.

Nu mai am din nou gravitație! își spuse, îngrozită. Dar nu — asta era diferit de ce se întâmplase imediat după ce revenise din Viața de

Apoi, și plutise prin aer ca un balon. Nu-și putea explica de ce, dar era sigură.

Se temu să se miște, indiferent de direcție. Nu-și dădea seama ce o deranja — dar nu îndrăznea să se miște.

Și apoi, văzu.

Se văzu pe sine, cu capul pe spate și ochii închiși, pe bancheta din spate a mașinii. Deslușea fiecare detaliu minuscul, de la cutele din bluza ei plușată la coada în care își împletise părul blond și care, pentru că nu o legase cu nimic, începea deja să se desfacă. Părea să doarmă liniștită.

Așadar, așa se termină totul. Asta aveau să spună, că Elena Gilbert, într-o zi de vară, a murit liniștită în somn. Nu s-a descoperit nici o cauză aparentă a morții...

Pentru că nimeni nu consideră o inimă frântă drept cauză a morții, își spuse Elena și, cu un gest și mai melodramatic decât obișnuitele ei gesturi melodramatice, încercă să se arunce peste propriul ei trup, cu un braț acoperindu-i fața.

Nu reuși. Cum întinse mâinile pentru a-și da drumul în jos, se trezi afară din Jaguar.

Trecuse prin plafon fără să simtă absolut nimic. Bănuiesc că așa se întâmplă atunci când ești fantomă, își spuse. Dar asta nu seamănă cu data trecută. Atunci am văzut tunelul, am intrat în Lumină.

Poate că nu sunt fantomă.

Dintr-odată, Elena fu cuprinsă de euforie. Știu ce-i asta, își spuse triumfătoare. Asta e o dedublare astrală! Se uită din nou la trupul ei adormit, cercetând cu atenție. Da! Da! Exista un fir care lega trupul ei adormit — trupul ei adevărat — de eul ei spiritual. Era priponită! Oriunde se ducea, putea găsi drumul către casă — către sine.

Existau doar două destinații posibile. Una era înapoi în Fell s Church. Își dădea în mare seama care era direcția, după soare, și era convinsă că cineva care avea o dedublare astrală (așa cum îi spunea Bonnie, care avusese o perioadă spiritualistă și citise o mulțime de

cărți despre acest subiect) va putea recunoaște întretăierea tuturor acelor linii de forță magică.

Cealaltă destinație era, bineînțeles, către Stefan.

Poate că Damon credea că ea nu știe unde să meargă, și era adevărat că putea doar vag să perceapă, după soarele care răsărea, că Stefan se afla în direcția opusă, către vestul ei. Dar auzise mereu spunându-se că sufletele celor care se iubesc cu adevărat erau într-un fel legate... printr-un fir de argint între cele două inimi, sau un fir roșu între degetele mici de la mână.

Spre încântarea ei, îl găsi imediat.

Un fir subțire de culoarea lunii, care părea să fie întins între inima adormitei Elena și... da. Când atinse firul, vibrația lui îi evocă atât de clar ființa lui Stefan, încât ea știa că o va duce la el.

Nici o clipă nu există în mintea ei vreo îndoială privind direcția în care avea să pornească. În Fell s Church fusese deja. Bonnie era un medium cu puteri destul de impresionante, la fel ca și bătrâna proprietăreasă a lui Stefan, doamna The ophilia Flowers. Ele erau acolo, alături de Meredith și de mintea ei scilpitoare, pentru a proteja orașul.

Și ele vor înțelege, își spuse ea, oarecum disperată. S-ar putea chiar să nu mai aibă niciodată șansa asta.

Fără nici o clipă de ezitare, Elena se răsuci în direcția lui Stefan și porni.

Imediat se trezi năpustindu-se prin aer, mult prea repede pentru a mai privi în jur. Toate lucrurile pe lângă care trecea erau în ceață, diferind doar ca textură și culoare, și Elena își dădu seama, cu un nod în gât, că trecea prin lucruri.

Și astfel, în doar câteva clipe, se trezi privind o scenă sfâșietoare: Stefan întins pe o saltea de paie tocită și ruptă, cenușiu la față și slab. Stefan într-o celulă oribilă, cu paie pe jos și mișunând de păduchi, cu blestematele de bare de fier dintre care nu putea scăpa nici un vampir.

Elena își întoarse fața pentru o clipă, pentru ca, atunci când avea să-l trezească, el să nu-i vadă durerea și lacrimile. Tocmai încerca să se adune, când vocea lui Stefan o făcu să tresară. Era deja treaz.

"Încerci întruna, da?" spuse el, cu vocea plină de sarcasm. "Cred că ar trebui să primești niște bile albe pentru asta. Dar întotdeauna faci ceva greșit. Ultima oară au fost urechile mici și ascuțite. De data asta sunt hainele. Elena n-ar purta așa un tricou mototolit și n-ar umbla în picioarele goale nici dac-ar ști că viața ei depinde de asta. Pleacă de aici!"

Mișcându-și umerii sub pătura zdrențuită, se întoarse cu spatele la ea.

Elena se holbă la el. Era mult prea necăjită ca să-și mai aleagă cuvintele, care țâșniră din ea ca un gheizer.

"Oh, Ștefan! Doar încercam să adorm îmbrăcată, în caz că un polițist s-ar fi oprit lângă mine când eram pe bancheta din spate a Jaguarului. Jaguarul pe care tu mi l-ai cumpărat. Dar nu m-am gândit că o să-ți pese! Hainele mele sunt mototolite pentru că le car după mine într-o geantă, iar picioarele mi s-au murdărit când Damon... ei, nu contează. Am o cămașă de noapte adevărată, dar nu eram îmbrăcată cu ea când am ieșit din trupul meu și cred că atunci când faci asta arăți tot ca tine în trupul tău..

Apoi își ridică mâinile speriată când Ștefan se răsuci spre ea. Dar — minune a minunilor — acum se vedea o urmă de culoare în obrajii lui. Mai mult, nu mai avea expresia aceea disprețuitoare.

"Te-ai murdărit pe picioare... când Damon a făcut ce?" întrebă el, rostind cuvintele cu grijă.

"Nu contează..."

"Ba contează al naibii de mult.. Ștefan se opri brusc. "Elena?" șopti el, uitându-se la ea ca și cum tocmai ar fi apărut în acea clipă.

"Ștefan!" Elena nu se putu abține să nu întindă brațele către el. Nu mai putea controla nimic. "Ștefan, nu știu cum, dar sunt aici. Sunt eu! Nu sunt un vis sau o fantomă. Mă gândeam la tine și am

adormit... și iată-mă!" încercă să-l atingă cu mâini fantomatice. "Mă crezi?"

"Te cred... pentru că și eu mă gândeam la tine. Cumva... cumva asta te-a adus aici. Datorită iubirii. Pentru că ne iubim! "

Și rosti cuvintele ca și cum ar fi fost o revelație.

Elena închise ochii. Dacă ar fi fost aici în trupul ei, i-ar fi arătat lui Stefan cât de mult îl iubea. Dar așa, trebuiau să se folosească de cuvinte stângace — clișee care se întâmpla totuși să fie extraordinar de adevărate.

"O să te iubesc întotdeauna, Elena", spuse Stefan, din nou în șoaptă. "Dar nu vreau să fii lângă Damon. O să găsească o modalitate de a-ți face rău..."

"N-am încotro...", îl întrerupse Elena. "Trebuie să ai!"

"...pentru că el e singura mea speranță, Stefan! N-o să-mi facă rău. Deja a omorât ca să mă protejeze. Oh, Doamne, atâtea s-au întâmplat! Acum ne îndreptăm către..."

Elena ezită și privirea i se roti înjur, prudentă.

Ochii lui Stefan se făcură mari pentru o clipă. Dar când vorbi, fața lui era lipsită de orice expresie.

"Un loc în care o să fii în siguranță."

"Da", spuse ea, la fel de serioasă, știind că acum lacrimi fantomatice alunecau pe obrajii ei imateriali. "Și... oh, Stefan, sunt atâtea lucruri pe care nu le știi. Caroline l-a acuzat pe Matt că ar fi violat-o când erau la o întâlnire, pentru că e gravidă. Dar n-a fost Matt!"

"Sigur că n-a fost el!" spuse Stefan indignat, și ar fi spus mai multe, dar Elena continua să vorbească repede.

"Și cred că... că puiul e de fapt al lui Tyler Smallwood, dacă facem un calcul, și deoarece Caroline se schimbă. Damon a spus că..."

"Un pui de vârcolac o va transforma întotdeauna pe mama lui în vârcolac..."

"Da! Dar partea de vârcolac din ea va trebui să lupte cu malachul

aflat deja înăuntrul ei. Bonnie și Meredith mi-au spus niște lucruri despre Caroline — de pildă, cum se târa pe jos ca o șopârlă — care m-au îngrozit. Dar a trebuit să le las pe ele să se ocupe de asta, pentru ca eu să pot... să pot ajunge într-un loc sigur."

"Vârcolaci și spirite-vulpi", spuse Stefan, clătinând din cap. "Sigur că vulpile, kitsune-le, au o putere magică mult mai mare, dar vârcolacii tind să omoare înainte să gândească." își lovi genunchiul cu pumnul. "Ah, de ce nu pot să fiu acolo!"

Elena izbucni, cu uimire și disperare:

"Și în schimb sunt eu aici — cu tine! Nu știam că pot să fac asta. Dar așa n-am putut să-ți aduc nimic, nici măcar pe mine însămi. Sângele meu. "

Făcu un gest de neajutorare și văzu încântarea de sine din ochii lui Stefan.

Încă mai avea vinul Clarion Loess Black Magic pe care i-l strecurase data trecută! Știa ea! Era singurul lichid care — la nevoie — putea ține în viață un vampir atunci când nu avea la dispoziție nici un strop de sânge.

"Vinul" Black Magic — fără alcool și în primul rând nedestinat oamenilor — era singura băutură care le plăcea vampirilor în afară de sânge. Damon îi spusese Elenei că era făcut în mod magic din niște struguri speciali care erau cultivați în loess, solul din marginea ghețarilor, și care erau ținuți într-un întuneric total. Asta îi dădea vinului gustul său greu, catifelat, spusese el.

"Nu contează", zise acum Stefan, fără îndoială pentru urechile unui posibil spion. "Cum s-a întâmplat exact? Chestia asta cu dedublarea? Ce-ar fi să vii aici și să-mi povestești despre ea?" Se întinse la loc pe salteaua lui, privind-o pe Elena cu ochi plini de suferință. "îmi pare rău că n-am un pat mai bun să-ți ofer."

Pentru o clipă, pe față i se văzu clar umilința. În tot acest timp reușise să o ascundă: rușinea pe care o simțea apărând în fața ei astfel — într-o celulă împuțită, cu zdrențe în chip de haine și infestat

cu Dumnezeu știe ce. El — Stefan Salvatore, care fusese odată... fusese odată...

Elena simți cum i se frânge cu adevărat inima. Știa că se frângea, pentru că o simțea spărgându-se asemenea sticlei, cu fiecare ciob ascuțit ca un ac zgâriindu-i carnea din piept. Știa că i se frângea și pentru că plângea, cu lacrimi uriașe de spirit care cădeau pe fața lui Stefan ca niște picături de sânge, transparente în aer, dar devenind de un roșu aprins când atingeau chipul lui Stefan.

Sânge? Bineînțeles că nu era sânge, își spuse. Nici nu putea să-i ofere ceva așa de folositor în forma în care era. Acum plângea cu adevărat; umerii ei se zguduiau în vreme ce lacrimile continuau să cadă pe Stefan, care ținea o mână în sus, ca și cum ar fi vrut să le prindă... "Elena..."

Se auzea uimirea din vocea lui. "Ce... ce?" se jelui ea.

"Lacrimile tale. Lacrimile tale mă fac să mă simt..."

Se uita în sus la ea cu un soi de venerație. Elena nu se putea opri din plâns, deși știa că îi alinase inima lui mândră... și mai făcuse ceva. "Nu... nu înțeleg."

El prinse în palmă una din lacrimile ei și o sărută. Apoi o privi pe Elena, cu ochi la fel de umezi ca ai ei.

"E greu să pun asta în cuvinte, iubita mea iubită..."

Atunci de ce să folosim cuvinte? gândi ea, continuând să plângă, dar lăsându-se în jos lângă el, pentru a-și putea lipi obrazul de gâtul lui.

Problema e că... nu sunt prea generoși cu gustările pe-aici, îi spuse el. Așa cum ai bănuț și tu. Dacă nu m-ai fi ajutat, aș fi fost deja mort. Ei nu pot să înțeleagă de ce nu sunt încă. Așa că, vezi tu, gustările... ei bine, uneori se termină înainte să ajungă la mine...

Elena își înalță capul și de data asta pe fața lui căzură lacrimi de mânie pură.

Unde sunt? O să-i omor. Nu-mi spune că nu pot, pentru că o să gădesc eu o cale. O să gădesc o cale de a-i omorî chiar dacă sunt în

starea asta...

El clătină din cap.

Îngerul meu, nu înțelegi? Nu trebuie să-i omori. Pentru că lacrimile tale, lacrimile-fantomă ale unei fecioare curate...

Clătină și ea din cap către el.

Stefan, dacă există cineva care să știe că eu nu sunt o fecioară curată, atunci tu ești acela...

...ale unei fecioare curate, continuă Stefan, netulburat de întreruperea ei, pot vindeca toate bolile. Iar eu eram bolnav în noaptea asta, Elena, deși am încercat să ascund asta. Dar acum sunt vindecat. Sunt ca noul N-or să înțeleagă niciodată cum s-a putut întâmpla asta.

Ești sigur?

Uită-te la mine!

Elena se uită la el. Fața lui Stefan, care înainte fusese cenușie și trasă, era diferită acum. El era de obicei palid, dar acum trăsăturile lui frumoase păreau însuflețite, ca și cum stătuse în fața unui foc și lumina încă se mai reflecta în liniile și unghiurile elegante ale chipului său.

Eu... am făcut asta?

Își aminti de primele lacrimi căzute pe chipul lui, și cum căpătau culoarea sângelui când îi atingeau chipul.

Nu a sângelui, își dădu ea seama, ci o culoare naturală, pătrunzând în el, însuflețindu-l.

Își lipi din nou obrazul de gâtul lui, gândind: Mă bucur, o, mă bucur atât de mult. Dar așa aș vrea să ne putem atinge. Vreau să-ți simt brațele în jurul meu.

"Cel puțin pot să te privesc", șopti Stefan, și Elena știu că pentru el chiar și asta era asemenea apei în deșert. "Și dacă am putea să ne atingem, mi-aș așeza brațul în jurul mijlocului tău și te-aș săruta aici, și aici..."

Și își vorbiră în acest fel un timp — schimbând prostioare de

îndrăgostiți, fiecare dintre ei întărit de prezența și vocea celuilalt. Și apoi, cu blândețe dar hotărât, Stefan îi ceru să-i spună totul despre Damon — totul de când plecaseră. Acum, Elena era deja destul de calmă ca să-i povestească despre incidentul cu Matt fără să-l facă pe Damon să pară personajul negativ.

"Și, Stefan, Damon chiar ne protejează cât poate el mai bine."

Îi spuse despre cei doi vampiri posedați care-i urmăriseră și despre ce făcuse Damon.

Stefan doar ridică din umeri și spuse ușor ironic:

"Majoritatea oamenilor scriu cu creioanele. Damon îi șterge de pe fața pământului cu ele." Apoi adăugă: "Și hainele tale de ce sunt murdare?"

"Pentru că am auzit o bubuitură puternică — ce s-a dovedit a fi căderea lui Matt pe acoperișul mașinii", spuse ea. "Dar, ca să fiu cinstită, încercase să înfigă un țăruș în Damon. L-am pus să arunce țărușul." Adăugă, cu o voce abia auzită:

"Stefan, te rog să nu te superi că acum Damon și cu mine trebuie să... să fim împreună atâta timp. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce e între noi. "Știu.

Și lucrul cel mai uimitor era că într-adevăr știa. Elena se simți fericită de încrederea lui în ea.

După aceea se "îmbrățișară, Elena ghemuindu-se în stare imaterială în îndoitura brațului lui Stefan... și asta fu o adevărată binecuvântare.

Și apoi, brusc, lumea — întregul univers — se cutremură la sunetul unei uși trântite cu o forță gigantică. Veni ca un șoc pentru Elena. Nu avea ce căuta aici, în atmosfera de dragoste și încredere și dulceața de a împărți cu Stefan fiecare particulă din ființa ei. Se auzi din nou — un bubuit monstruos care o îngrozi. Se agăță în mod inutil de Stefan, care o privea îngrijorat. Își dădu seama că el nu auzea dangătul care pe Elena o asurzea.

Și apoi se întâmplă ceva și mai rău. Elena fu smulsă din brațele lui

Stefan, și în clipa următoare se repezea înapoi, înapoi prin obiecte, înapoi mai repede, tot mai repede, până când ateriza cu o izbitură puternică în propriul ei trup.

În ciuda voinței sale, ateriza perfect pe trupul solid care până acum fusese singurul pe care îl cunoscuse. Ateriza pe el și pătrunse în el, îngemănându-se, iar în clipa următoare stătea în capul oaselor, și zgomotele erau cele făcute de Matt, care bătea în fereastră.

— Au trecut mai bine de două ore de când te-ai culcat, spuse el când ea deschise ușa. Dar m-am gândit că aveai nevoie de somn. Ești bine?

— Oh, Matt, spuse Elena.

Pentru o clipă, i se păru imposibil să se poată abține să nu plângă. Dar apoi își aduse aminte de zâmbetul lui Stefan.

Elena clipi, silindu-se să facă față noii situații în care se afla. Nu-l mai văzuse pe Stefan de destul de mult timp. Dar amintirea timpului scurt și dulce petrecut împreună era înfășurată în parfum de narcise și levănțică, și nimeni nu putea să i-o ia.

Damon era iritat. Pe când zbura mai sus cu aripile lui mari și negre de cioară, peisajul de sub el se desfășura ca un covor magnific, zorii făcând pajiștile, pășunile și dealurile vălurite să strălucească asemenea unor smaralde.

Damon îl ignoră. Îl văzuse de prea multe ori. Ceea ce căuta el era una donna splendida.

Dar gândurile lui erau departe. Mutt și țărșul lui... Damon tot nu înțelegea de ce voia Elena să ia cu ei un fugar căutat de justiție. Elena... Damon încercă să simtă și pentru ea aceeași enervare pe care o avea pentru Mutt, dar nu reușea.

Coborî, rotindu-se, către orașul de sub el, rămânând în zonele rezidențiale, căutând aure. Voia o aură puternică, dar și frumoasă. Și era de suficient de mult timp în America pentru a ști că la această oră matinală puteai găsi trei tipuri de oameni treji și afară. Primii erau elevii, dar acum era vară, așa că erau mult mai puțini din care să

aleagă. În ciuda presupunerilor lui Mutt, rareori se cobora Damon la fete de liceu. A doua categorie erau cei care făceau jogging. Iar a treia, cu mintea plină de gânduri frumoase, exact ca... aceea de acolo de jos... erau cei care lucrau în grădina casei.

Tânăra femeie cu foarfecă de grădină ridică privirea când Damon dădu colțul și se apropie de casa ei, grăbind pasul în mod deliberat și apoi încetinind. Pașii lui dovedeau în mod limpede că era încântat să admire desfășurarea florală spectaculoasă din fața fermecătoarei case victoriene. Pentru o clipă, fata păru surprinsă, aproape speriată. Era și normal. Damon purta ghete negre, jeanși negri, un tricou negru și o jachetă neagră de piele, pe lângă ochelarii lui negri Ray-Ban. Dar apoi zâmbi și în aceeași clipă începu să se infiltreze în mod delicat în mintea acelei bella donna.

Un lucru era limpede de la bun început. Fetei îi plăceau mult trandafirii.

— O revărsare de Dreamweaver, spuse el, clătind din cap cu admirație în vreme ce privea tufișurile pline de flori de un roz strălucitor. Iar acei White Aisberg de pe spalier... Oh, și trandafiri Moonstone!

Atinse ușor o floare deschisă, cu petalele de culoarea lunii tivite cu un roz pal.

Tânăra femeie — Krysta — nu putu să nu zâmbească. Damon simți cum informația trece fără nici un efort din mintea ei într-a lui. Avea doar douăzeci de ani și nu era măritată, locuind tot cu părinții. Avea exact genul de aură pe care o căuta el, iar în casă nu era decât tatăl ei, care dormea.

— Nu pari să fii genul care știe așa de multe despre trandafiri, spuse sincer Krysta, și apoi râse ușor jenată, îmi pare rău. Am cunoscut tot soiul de oameni la Expozițiile de trandafiri din Creekville.

— Mama mea e pasionată de grădinărit, minți Damon fără să clipească și fără nici o urmă de îndoială. Probabil că de la ea am

moștenit pasiunea asta. Din păcate, eu nu stau niciodată prea mult într-un singur loc pentru a-i putea cultiva, dar măcar pot să visez. Vrei să știi care e visul meu suprem?

Acum, Krysta deja se simțea ca și cum ar fi plutit pe un nor mirosind a parfum de trandafiri. Damon simțea fiecare reacție delicată a ei, o privea încântat cum roșește, se bucura de ușorul tremur care îi cuprinsese trupul.

— Da, spuse simplu Krysta. Aș vrea să-ți știu visul.

Damon se aplecă înainte și șopti:

— Vreau să cultiv un trandafir cu adevărat negru.

Krysta păru surprinsă și prin minte îi trecu un gând, mult prea repede pentru ca Damon să i-l prindă. Dar apoi spuse și ea tot în șoaptă:

— Atunci e ceva ce-aș vrea să-ți arăt. Dacă... dacă ai timp să vii cu mine.

Curtea din spate era și mai minunată decât cea din fața casei, și Damon observă aprobator că aici se afla un hamac ce se legăna ușor. În definitiv, va avea nevoie curând de un loc unde să o pună pe Krysta... casă doarmă pe urmă.

Dar în spatele tufelor de trandafiri se afla ceva ce îl făcu să grăbească pasul fără să vrea.

— Trandafiri Black Magic! exclamă el, privind florile grena închis, de culoarea vinului de Burgundia.

— Da, spuse încet Krysta. Black Magic. Cei mai aproape de trandafirii negri. Înfloresc de trei ori pe an, șopti ea tremurător, ne mai întrebându-se cine ar putea fi acest bărbat, copleșită de sentimentele ei care aproape că îl vrăjiră pe Damon.

— Sunt superbi, spuse el. Cel mai întunecat roșu pe care l-am văzut vreodată. Culoarea cea mai apropiată de negru obținută vreodată.

Krysta încă mai tremura de bucurie.

— Ești bine-venit să iei unul, dacă vrei. Eu îi duc la Expoziția din

Creekville săptămâna viitoare, dar pot să-ți dau acum unul deja înflorit. Poate că vei reuși să-l miroși.

— Mi-ar... plăcea mult, spuse Damon. —i-l poți dărui prietenei tale.

— Nu am prietenă, spuse Damon, bucuros să revină la minciuni.

Mâinile Krystei tremurară ușor pe când tăie pentru el unul dintre trandafirii cu cea mai lungă și dreaptă tulpină.

Damon întinse mâna să-l ia și degetele li se atinseră.

Damon îi zâmbi.

Când genunchii Krystei se înmuiară cu totul de plăcere, Damon o prinse cu ușurință în brațe și continuă ceea ce începuse.

Meredith era chiar în spatele lui Bonnie când intrară în camera lui Caroline.

— Am zis să închideți afurisita aia de ușă! spuse Caroline — nu, mârâi.

Era normal să se uite de unde venea vocea. Chiar înainte ca Meredith să facă să dispară singura fâșie de lumină închizând ușa, Bonnie văzu biroul de colț al lui Caroline. Scaunul care stătea de obicei în fața lui dispăruse.

Caroline era sub birou.

Locul acela ar fi putut să fie un ascunziș foarte bun pentru o fetiță de zece ani, dar Caroline, la cei optsprezece ani ai ei, se ghemuise într-o poziție imposibilă pentru a încăpea acolo. Stătea așezată pe ceva ce părea o grămadă de zdrențe. Hainele ei cele mai bune, își dădu seama deodată Bonnie, când pentru o fracțiune de secundă un lame auriu sclipi, pentru ca strălucirea să dispară odată cu închiderea ușii.

Iar acum stăteau doar ele trei, împreună, în întuneric. Nici o rază de lumină nu se strecura pe deasupra sau pe dedesubtul ușii care dădea în coridor.

Asta pentru că holul se află într-o altă lume, își spuse Bonnie în mod absurd.

— Ce-i rău în puțină lumină, Caroline? întrebă calmă Meredith; vocea ei era blândă, liniștitoare. Ne-ai rugat să venim să te vedem — dar nu te putem vedea.

— Am zis să veniți să vorbiți cu mine, o corectă imediat Caroline, așa cum făcea mereu pe vremuri.

Și asta ar fi trebuit să fie ceva liniștitor. Doar că... Doar că acum, când Bonnie îi auzea vocea reverberând oarecum de sub birou, își dădea seama că era schimbată. Nu atât răgușită, cât...

Tu chiar nu vrei să te gândești la așa ceva. Nu în bezna oribilă din camera asta, își spuse Bonnie în minte.

Nu atât răgușită cât mârâită, nu se putu împiedica Bonnie să-și spună. S-ar fi zis că răspunsurile lui Caroline erau aproape hârâite pe un ton amenințător.

Sunete ușoare îi spuseră lui Bonnie că fata de sub birou se mișca. Răsuflarea lui Bonnie se accelera.

— Dar noi vrem să te vedem pe tine, spuse liniștită Meredith. Și știi că lui Bonnie îi e frică de întuneric. Pot să aprind măcar veioza de lângă pat?

Bonnie simțea că tremură. Asta nu era bine. Nu era un lucru înțelept să-i arăți lui Caroline că ți-e frică de ea. Dar întunericul adânc o făcea să tremure. Simțea că în această cameră era ceva ciudat cu unghiurile — sau poate era doar în imaginația ei. Și auzea unele lucruri care o făceau să tresară — ca acel clic dublu și sonor care venea exact din spatele ei. Ce îl produsese?

— În regulă atunci! Aprinde veioza.

În mod clar, Caroline mârâia. Și venea către ele; Bonnie auzea un fâsâit și o răsuflare apropiindu-se.

N-o lăsa să pună mâna pe mine în întuneric!

Era un gând panicat, irațional, dar Bonnie nu se putea împiedica să-l gândească, tot atât cât nu putea să nu se ciocnească orbește de...

Ceva înalt... și cald.

Nu era Meredith. Niciodată de când o cunoștea Bonnie pe

Meredith nu mirosise a sudoare stătută și a ouă stricate. Dar acel ceva cald prinse ambele mâini ridicate ale lui Bonnie și le strânse, și se auziră niște clinchete ușoare și ciudate.

Mâinile nu erau doar calde; erau fierbinți și uscate. Iar capetele lor împungeau într-un mod ciudat în pielea lui Bonnie.

Apoi, când veioza se aprinse pe noptieră, mâinile dispărură. Lampa pe care o găsisse Meredith dădea o lumină rubinie foarte, foarte pală — și era ușor de văzut de ce. Un neglijeu rubiniu fusese legat strâns în jurul abajurului.

— Țsta poate să ia foc, spuse Meredith, dar chiar și vocea ei calmă părea șocată.

Caroline stătea în fața lor în lumina roșiatică. Lui Bonnie i se păru că e mai înaltă ca până atunci, înaltă și musculoasă, cu excepția stomacului ușor rotunjit. Era îmbrăcată normal, înjeanși și un tricou strâmt. Își ținea mâinile ascunse jucăuș la spate, iar pe buze avea vechiul ei zâmbet, viclean și insolent. Vreau să plec acasă, își spuse Bonnie.

— Ei? făcu Meredith. Caroline continua să zâmbească.

— Ei, ce? întrebă.

Meredith începu să se enerveze.

— Ce vrei? spuse.

Caroline își păstră expresia răutăcioasă.

— Ați vizitat-o azi pe prietena voastră Isobel? Ați stat puțin de vorbă cu ea?

Bonnie simți o dorință puternică de a șterge cu o palmă zâmbetul ăla îngâmfat de pe chipul lui Caroline. N-o făcu. Era doar din cauza lămpii — era convinsă că așa trebuia să fie — dar în centrul fiecărei pupile a lui Caroline părea să strălucească un punct roșu.

— Am fost s-o vedem pe Isobel la spital, da, spuse Meredith pe un ton plat. Apoi, cu o furie nedisimulată în voce, adăugă: Și tu știi foarte bine că încă nu poate vorbi. Dar — pe un ton brusc triumfător — doctorii spun că o să poată în curând. Limba o să i se vindece,

Caroline. E posibil să rămână cu cicatrice în toate locurile unde și-a făcut piercinguri, dar o să poată vorbi foarte bine.

Zâmbetul lui Caroline se stinse, lăsându-i fața descompusă și plină de o furie întunecată. Pentru ce? se întrebă Bonnie.

— Ți-ar face bine să ieși din casa asta, îi spuse Meredith fetei cu păr arămiu. Nu poți trăi în întuneric...

— N-o să trăiesc mereu așa, spuse Caroline tăios. Doar până se nasc gemenii.

Se ridică în picioare, cu mâinile tot la spate, și își trase umerii înapoi pentru a-și scoate cât mai mult burta în afară.

— Ge... gemenii? întrebă Bonnie, surprinsă.

— Matt Junior și Mattie. Așa o să le spun. Zâmbetul îngâmfat al lui Caroline și privirea ei nerușinată erau aproape prea mult pentru Bonnie.

— Nu poți să faci asta! se auzi strigând.

— Sau poate c-o s-o chem pe fetița Honey. Matthew și Honey, după tăticul lor, Matthew Honeycutt.

— Nu poți s-o faci, strigă Bonnie și mai ascuțit. Cu atât mai mult cu cât Matt nu e aici să se apere...

— Da, chiar că a fugit cu totul pe neașteptate, nu? Poliția se întreabă de ce a trebuit să fugă. Bineînțeles — Caroline își coborî vocea până la o șoaptă plină de înțeles — nu era singur. Elena era cu el. Mă întreb ce fac ei doi în timpul liber.

Chicoti, un chicotit ascuțit, prostesc.

— Elena nu e singură cu Matt, spuse Meredith și acum vocea ei era joasă și amenințătoare. Mai e cineva cu ei. Îți aduci aminte de o înțelegere pe care semnat-o? Că n-o să spui nimic despre Elena și nici n-o să atragi atenția asupra ei?

Caroline clipi încet, ca o șopârlă.

— Cu mult timp în urmă. Într-o altă viață, pentru mine.

— Caroline, n-o să mai ai nici o viață dacă încâlci jurământul ăla! Damon o să te omoare. Sau... deja l-ai...?

Meredith se opri.

Caroline continua să chicotească în felul acela copilăros, ca și cum era o fetiță căreia cineva tocmai îi spusese o glumă necuviincioasă.

Bonnie își simți tot trupul scăldat brusc într-o sudoare rece. Firișoarele de păr de pe braț i se ridicară.

— Ce auzi, Caroline? întrebă Meredith, umezindu-și buzele.

Bonnie văzu că Meredith încerca să o privească în ochi pe Caroline, dar fata cu părul arămiu își întorcea privirea.

— E... Shinichi? Meredith făcu brusc un pas înainte și o prinse pe Caroline de brațe. Înainte îl vedeai și-l auzai când te uitai în oglindă. Acum îl auzi tot timpul, Caroline?

Bonnie voia să o ajute pe Meredith. Chiar voia. Dar n-ar fi putut să se miște sau să vorbească pentru nimic în lume.

Se vedeau... fire albe... în părul lui Caroline. Fire albe, își spuse Bonnie. Aveau o strălucire mată, mult mai deschisă decât roșcatul arzător de care era atât de mândră Caroline. Și mai erau... alte fire care nu străluceau deloc. Bonnie văzuse amestecul acesta de culori la câini; vag, știa că la fel trebuie să arate și unii lupi. Dar era cu totul altceva să îl vezi în părul prietenei tale. Mai ales când păreau să stea înfoiate și să tremure, ridicându-se asemenea blăniî unui câine...

E nebună. Nu nebună de furie, ci nebună, cu mintea dusă, își dădu seama Bonnie.

Caroline ridică privirea, nu spre Meredith, ci chiar în ochii lui Bonnie. Bonnie se crispa. Caroline o privea ca și cum s-ar fi întrebat dacă Bonnie reprezenta cina sau doar un gunoi.

Meredith făcu un pas și rămase lângă Bonnie. Avea pumnii strânși.

— Nu mă privi așa, spuse brusc Caroline, și întoarse capul.

Da, acela era în mod clar un mârâit.

— Chiar voiai să ne vezi, nu-i așa? spuse încet Meredith. Tu... faci pe grozava cu noi. Dar eu cred că s-ar putea să fie felul tău de a cere ajutor...

— S-o crrrezi tu!

— Caroline, spuse brusc Bonnie, uimită de valul de compătimire care o cuprinse, încearcă te rog să gândești Ți-aduci aminte când ai spus că ai nevoie de un soț? Eu...

Se întrerupse și înghiți nodul din gât. Cine avea să se însoare cu acest monstru, care cu doar câteva săptămâni în urmă arăta ca orice adolescentă normală?

— Atunci te-am înțeles, termină Bonnie, șovăitoare, propoziția. Dar, sincer, n-o să te ajute deloc dacă o să continui să spui că Matt te-a atacat! Nimeni...

Dar nu reuși să spună ce era atât de clar. Nimeni n-o să creadă pe cineva ca tine.

— Oh, m-am scos teribil de bine, mârâi Caroline și apoi chicoti. Ai fi surprinsă.

Cu ochiul minții, Bonnie văzu vechea sclipire insolentă din ochii de smarald ai lui Caroline, expresia ei vicleană și ascunsă, și lucirea părului ei roșcat.

— De ce l-ai ales pe Matt? întrebă Meredith. De unde ai știut că în noaptea aia a fost atacat de un malacii? L-a trimis Shinichi după el pentru tine?

— Sau Misao? spuse Bonnie, amintindu-și că dintre cei doi gemeni kitsune, spiritele-vulpi, fata era cea care vorbise cel mai mult cu Caroline.

— Am ieșit cu Matt în seara aia, spuse Caroline și dintr-odată vocea ei deveni cântată, ca și cum ar fi recitat o poezie — dar nu foarte bine. Mi-a plăcut să-l sărut — e așa de drăguț! Cred că atunci s-a ales cu gângania pe gât. Cred că s-ar putea să-l fi mușcat și eu puțin de buză.

Bonnie deschise gura să spună ceva, simți mâna lui Meredith pe umăr, oprind-o, și o închise la loc.

— Dar atunci pur și simplu a înnebunit, continuă Caroline cu vocea ei cântată. M-a atacat! L-am zgâriat cu unghiile, pe tot brațul. Dar Matt era prea puternic. Mult prea puternic. Și acum...

Și acum o să ai niște pui, vru Bonnie să spună, dar Meredith o strânse de umăr și ea tăcu din nou.

Și pe urmă, își spuse Bonnie cu o strângere de inimă de panică, e posibil ca bebelușii să arate ca niște pui de om, și e posibil să fie doar doi, așa cum spusese chiar Caroline. Și atunci, ce-ar putea face ele?

Bonnie știa cum funcționează mințile adulților. Chiar dacă nu și-ar vopsi Caroline din nou părul roșu, oamenii ar spune: uite sub ce stres a stat, efectiv i-a albit părul înainte de vreme!

Și chiar dacă oamenii ar vedea înfățișarea stranie și purtarea ciudată a lui Caroline, așa cum tocmai văzuseră și Bonnie și Meredith, ar pune totul pe seama șocului. Oh, biata Caroline, s-a schimbat cu totul din acea zi. E atât de speriată de Mart, încât se ascunde sub birou.

Nu vrea să se spele — poate că ăsta e un simptom obișnuit după tot ce a suferit.

Și pe urmă, cine știe cât ar dura până când puii ăștia de vârcolac se nasc? Poate că malachul din Caroline poate să controleze asta, poate să facă sarcina să pară normală.

Și apoi, brusc, Bonnie se desprinsese de propriile gânduri pentru a asculta cuvintele lui Caroline. În momentul acesta, Caroline nu mai mârâia. Părea aproape vechea Caroline, ofensată și răutăcioasă, pe când spunea:

— Pur și simplu nu înțeleg de ce-l credeți pe el și nu pe mine.

— Pentru că, spuse Meredith pe un ton hotărât, vă cunoaștem pe amândoi. Am fi știut dacă Matt se întâlnea cu tine — și nu o făcea. Și nu e deloc genul de băiat care să-și facă pur și simplu apariția la ușa ta, mai ales dacă te gândești ce părere avea despre tine.

— Dar ai spus deja că monstrul ăsta care l-a atacat...

— Malach, Caroline. Ține minte cuvântul. Ai unul înăuntrul tău!

Caroline pufni disprețuitoare și flutură din mână, respingând ideea.

— Ai spus că toate chestiile astea pot să pună stăpânire pe tine și

să te silească să faci lucruri care nu-ți stau în fire, așa-i?

Se lăsă tăcerea. Dacă am spus-o, gândi Bonnie, n-am spus-o niciodată în fața ta.

— Ei bine, și dacă aș recunoaște că Matt și cu mine nu aveam o întâlnire? Și dacă aș spune că l-am găsit învârtindu-se cu mașina prin cartier la vreo cinci mile pe oră, cu un aer pierdut? Avea mâneca ruptă fâșii și brațul o rană. Așa că l-am luat în casa mea și am încercat să-i bandajez brațul — dar dintr-odată a înnebunit. Și chiar am încercat să-l zgârii, dar bandajele îmi stăteau în cale. I le-am smuls cu unghiile. Încă le mai am, pline de sânge. Dacă v-aș spune toate astea, ce-ați zice?

Aș zice că te folosești de noi ca să faci o repetiție înainte să-i spui șerifului Mossberg, își spuse Bonnie, simțind cum o gheară rece îi strânge inima. Și aș zice că ai dreptate, probabil că poți părea normală dacă faci un efort. Dar dacă ai înceta cu chicotitul ăla de copil și ai renunța la privirea vicleană, ai fi și mai convingătoare. Dar Meredith spunea:

— Caroline... există teste ADN pentru sânge.

— Bineînțeles că știu asta!

Caroline părea atât de indignată, încât pentru o clipă uită de expresia vicleană. Meredith se uita lung la ea.

— Asta înseamnă că-și pot da seama dacă bandajele au sau nu pe ele sângele lui Matt, spuse ea. Și dacă petele de sânge se potrivesc cu povestea ta.

— Nu e vorba aici de nici o potriveală. Bandajele sunt pur și simplu pline de sânge.

Brusc, Caroline se îndreptă spre o comodă și trase un sertar, scoțând de-acolo ceva ce părea să fi fost inițial un bandaj pentru atleți. Acum lucea roșiatic în penumbra din cameră.

Uitându-se la țesătura țepăună în lumina rubinie, Bonnie își dădu seama de două lucruri. Nu făcea parte din cataplasma pe care i-o pusese pe braț lui Matt doamna Flowers, a doua zi după ce fusese

atacat. Și era îmbibată cu sânge adevărat, până la marginile rigide ale țesăturii.

Lumea păru să se învâртеască în jurul lui Bonnie. Pentru că, deși avea încredere în Matt, povestea asta nouă o speria. Povestea asta nouă ar putea chiar să funcționeze — cu condiția ca nimeni să nu-l găsească pe Matt și să-i facă un test ADN.

Matt însuși recunoștea că exista o perioadă în acea noapte despre care nu știa nimic... o perioadă de timp despre care nu își amintea nimic.

Dar asta nu însemna că acum Caroline spunea adevărul! De ce să înceapă cu o minciună, și apoi să o schimbe atunci când faptele nu o susțineau?

Ochii lui Caroline aveau aceeași culoare cu ochii unei pisici. Pisicile se joacă cu șoriceii doar de distracție. Doar ca să-i vadă cum fug.

Matt fugise...

Bonnie clătină din cap. Brusc, nu mai suporta această casă. Într-un fel, pătrunsese în mintea ei, făcând-o să accepte toate unghiurile imposibile ale pereților deformați. Chiar începuse să se obișnuiască deja cu mirosul acela îngrozitor și cu lumina roșie. Dar acum, când Caroline ținea în mână un bandaj îmbibat cu sânge și îi spunea că era sângele lui Matt...

— Eu plec acasă, anunță dintr-odată Bonnie. Și Matt nu a făcut asta, și... și nu mai vin aici niciodată!

În chicotelile lui Caroline, se răsuci, încercând să nu se uite la culcușul pe care și-l făcuse Caroline sub biroul ei din colț. Acolo erau îngrămădite sticle goale și farfurii pe care se mai aflau încă resturi de mâncare, împreună cu haine. Sub ele se putea afla orice — chiar și un malach.

Dar când Bonnie se mișcă, și camera păru să se miște odată cu ea, accelerându-i rotirea, făcând-o să se învâртеască de două ori înainte să se poată opri.

— Așteaptă, Bonnie... așteaptă, Caroline, spuse Meredith, aproape disperată.

Caroline își plia trupul asemenea unui contorsionist pentru a reveni sub birou.

— Caroline, ce se întâmplă cu Tyler Smallwood? Nu-ți pasă că el e adevăratul tată al... al copiilor tăi? Cât timp te-ai văzut cu el înainte să treacă de partea lui Klaus? Unde e el acum?

— Din câte știu eu, e mort. Tu și prietenii tăi l-ați omorât.

Mârâitul se auzea din nou acum, dar nu era plin de răutate. Părea mai degrabă un tors triumfător.

— Dar nu-i simt lipsa, așa că sper să rămână mort, adăugă Caroline, cu un chicotit înăbușit. El nu s-ar însura cu mine.

Bonnie trebuia să plece. Pipăi după clanță, o găsi și brusc fu orbită. Stătuse atâta vreme în obscuritatea roșiatică, încât lumina din coridor i se păru asemenea soarelui de la amiază în deșert.

— Stinge lampa! spuse răstit Caroline de sub birou.

Dar când Meredith se îndreptă spre noptieră, Bonnie auzi o explozie surprinzător de zgomotoasă și văzu cum abajurul roșu se cufundă singur în întuneric.

Și încă ceva.

Lumina din coridor mătură camera lui Caroline asemenea fascicolului de raze ale unui far pe când ușa se închidea. Caroline deja trăgea de ceva cu dinții. Ceva ce avea textura cărnii, dar a cărnii crude.

Bonnie se întoarse să o ia la fugă și aproape că o trânti la pământ pe doamna Forbes.

Femeia stătea în coridor în același loc în care se aflase atunci când fetele intraseră în camera lui Caroline. Nici măcar nu părea să fi ascultat la ușă. Stătea pur și simplu, uitându-se în gol.

— Trebuie să vă conduc afară, spuse cu vocea ei abia auzită, tristă. Rămase cu capul în jos, fără să privească în ochii lui Bonnie sau Meredith. Altfel, v-ați putea rătăci. Eu mă rătăcesc uneori.

Nu aveau de parcurs decât câțiva pași până la scări, apoi să le coboare, și încă patru trepte până la ușa de la intrare. Dar pe tot drumul, Meredith nu spuse nimic, iar Bonnie nu putu nici ea rosti vreo vorbă.

Odată afară, Meredith se întoarse să o privească pe Bonnie.

— Ei? Ce domină asupra ei, malachul sau partea de vârcolac? Ți-ai putut da seama de ceva din aura ei?

Bonnie se auzi râzând, un sunet ce semăna mai degrabă cu un plâns.

— Meredith, aura ei nu e umană... și nu știu ce să înțeleg din ea. Iar mama ei pare să nu aibă deloc o aură. Ele sunt... casa aia e...

— Nu contează, Bonnie. Nu ești obligată să mai intri vreodată în ea.

— E ca și cum...

Dar Bonnie nu știa cum să explice aspectul pereților din casa bizară, sau felul în care scările coborau în loc să urce.

— Eu cred, spuse ea în cele din urmă, că ar fi bine să mai cercetezi. Lucruri ca de pildă... ca posedarea de tip american.

— Vrei să spui posedarea de către demoni? întrebă Meredith, privind-o cu atenție.

— Da, așa cred. Numai că nu știu de unde să încep lista cu tot ce nu e în regulă cu ea.

— Am și eu câteva idei, spuse calmă Meredith. Ca de pildă... ai observat că nu ne-a arătat deloc mâinile? M-am gândit că asta era foarte ciudat.

— Știi de ce, șopti Bonnie, încercând să-și stăpânească plânsul. E pentru că... nu mai are unghii.

— Ce-ai spus?

— M-a apucat de încheieturi. Le-am simțit.

— Bonnie, nu are nici o logică ce spui. Bonnie se forță să vorbească.

— Caroline are acum gheare, Meredith. Gheare adevărate. Ca un

lup.

— Sau poate, spuse Meredith în șoaptă, ca o vulpe.

Elena își folosea tot talentul de negociator pentru a-l calma pe Mart, îndemnându-l să comande o a doua și apoi a treia vafa cu sirop, și zâmbindu-i peste masă. Dar nu era de prea mare folos. Matt se mișca de parcă era pe punctul de a o lua la fugă, și în același timp nu-și putea lua ochii de la ea.

Tot și-l mai închipuie pe Damon coborând în picaj pentru a teroriza vreo tânără femeie, își spuse Elena neajutorată.

Când ieșiră din cafenea, Damon nu era acolo. Elena văzu cum între sprâncenele lui Matt se ivește o cută adâncă și avu brusc o idee salvatoare.

— Ce-ar fi să ducem Jaguarul la o firmă de mașini de ocazie? Dacă va trebui să renunțăm la Jaguar, vreau să-mi spui tu ce să luăm în schimb.

— Mda, eu mă pricep cel mai bine la grămezi de tablă ruginită care se dezmembrează, spuse Matt, cu un zâmbet strâmb care spunea că e conștient că Elena îl manipulează, dar nu-i pasă.

Singura firmă de mașini la mâna a doua din oraș nu arăta prea promițător. Dar nici măcar ea nu arăta la fel de jalnic precum proprietarul ei. Elena și Matt îl găsiră dormind într-un birou mic, cu ferestre jechoase. Mart bătu ușurel la fereastra murdară și în cele din urmă bărbatul tresări, se îndreptă în scaun și le făcu semn, supărat, să plece.

Dar Matt bătu din nou în geam când bărbatul își lăsă capul la loc pe masă, și de data asta omul își îndreptă foarte încet spatele, le aruncă o privire disperată și veni la ușă.

— Ce vreți? întrebă.

— O mașină la schimb, spuse Matt cu o voce răsunătoare înainte ca Elena să o poată spune încetșor.

— Voi, niște adolescenți, vreți să luați la schimb o mașină, spuse mărunțelul, cu o voce înnegurată. În cei douăzeci de ani de când am

locul ăsta...

— Uite, spuse Matt și făcu un pas într-o parte pentru a lăsa să se vadă Jaguarul de un roșu strălucitor lucind în soarele dimineții ca un uriaș trandafir pe roți. Un Jaguar XZR nou-nouț. Ajunge la o viteză de 90 km în 3,7 secunde! Motor AJ-V8-GEN III R de 550 cp, cu transmisie automată ZF cu șase viteze! Dinamică adaptoare și diferențial activ pentru tracțiune grea! Nu există mașină ca un XZR! încheie Matt, apropiindu-și fața de a mărunțelului, a cărui gură rămăsese deschisă, în vreme ce ochii i se mișcau de la băiat la mașină.

— Tu vrei să schimbi asta pentru ceva de-aici? făcu el, șocat și sincer neîncrezător. De parcă aş avea banii să... stai puțin!

Se întrerupse și sclipirea din ochii lui dispăru, înlocuită de privirea unui jucător de poker. Își îndreptă umerii, dar rămase cu capul aplecat, ceea ce îl făcea să semene cu un vultur.

— N-o vreau, spuse hotărât și dădu să se întoarcă în birou.

— Cum adică n-o vrei? Acum un minut salivai după ea! strigă Matt, dar expresia omului nu se schimbă.

Ar fi trebuit să vorbesc eu cu el, își spuse Elena. Nu m-aș fi arătat războinică de la primul cuvânt — dar acum e prea târziu. Încercă să își astupe urechile în fața vocilor bărbătești și își plimbă privirile asupra jafurilor de mașini din jurul ei, fiecare având în parbriz un anunț plin de praf: 10% REDUCERE DE CRĂCIUN! CREDIT LA ÎNDEMÂNĂ! AFACERE CINSTITĂ! VINTAGE SPECIAL! FĂRĂ AVANS! NU RATAȚI! Elena se temea că în clipa următoare avea să izbucnească în lacrimi.

— N-am cereri pentru o asemenea mașină aici, spunea proprietarul cu o față lipsită de expresie. Cin s-o cumpere?

— Ești nebun! Mașina asta o să adune o mulțime de clienți. E... e o adevărată reclamă! Mai bună decât hipopotamul ăla mov de-acolo.

— Nu-i hipopotam. E elefant.

— Gine-și poate da seama, pe jumătate dezumflată cum e?

Cu un aer plin de demnitate, proprietarul se apropie de Jaguar pentru a-l privi mai bine.

— Nu-i nou. Are mulți kilometri la bord.

— A fost cumpărat doar acum două săptămâni.

— Și? Peste doar câteva săptămâni, or s-apară reclamele la Jaguarele de anul viitor. Proprietarul își flutură mâna către mașina uriașă, ca un trandafir. Demodat.

— Demodat!

— Mda. O mașină mare ca asta, înghițitoare de benzină...

— E mult mai economică decât un hibrid...

— Crezi că oamenii știu asta? Ei o văd...

— Ascultă, m-aș putea duce cu mașina asta în oricare altă parte...

— Atunci, du-te. Aici și acum, în curtea mea, mașina asta nu face nici măcar cât una la schimb!

— Două!

Noua voce venea exact din spatele lui Mart și al Elenei, dar ochii negustorului se făcură mari, ca și cum tocmai ar fi văzut o stafie.

Elena se întoarse și întâlni privirea întunecată și de nepătruns a lui Damon. Avea ochelarii Ray-Ban agățați de tricou și stătea cu mâinile la spate. Îl privea cu duritate pe negustor.

Trecură câteva clipe, apoi...

— Aăă... Priusul argintiu din spate, în colțul drept. Sub... sub tendă, spuse încet negustorul, cu o expresie uluită — drept răspuns la o întrebare care nu i se pusese cu voce tare. Eu... vă duc eu acolo, adăugă cu o voce care se potrivea expresiei de pe chip.

— Ia cheile cu tine. Lasă-l pe băiat să o-încerce, îi ordonă Damon, și negustorul se pipăi la brâu pentru a da la iveală un inel de chei, și apoi se îndepărtă încet, privind fără țintă.

Elena se întoarse către Damon.

— Lasă-mă să ghicesc. L-ai întrebat care e cea mai bună mașină de-aici.

— Înlocuiește cu "cea mai puțin infectă" și o să te apropii mai

mult, spuse Damon.

Îi aruncă un zâmbet strălucitor care dură o zecime de secundă, apoi dispăru.

— Dar, Damon, de ce două mașini? Știu că e mai corect și tot restul, dar ce-o să facem cu a doua mașină?

— Coloană, spuse Damon.

— OA, nu. Dar chiar și Elena putea vedea avantajele — cel puțin după ce țineau o ședință pentru a decide un sistem de rotație între mașini pentru Elena. Oftă. Ei... dacă Mart e de acord...

— Matt o să fie de acord, spuse Damon, părând pentru o clipă — o clipă infinit de scurtă — la fel de nevinovat ca un îngerăș.

— Ce ai la spate? spuse Elena, hotărându-se să nu întrebe ce avea Damon de gând să-i facă lui Matt.

Damon zâmbi din nou, dar de data asta era un zâmbet ciudat, doar un tremur ușor în colțul gurii. Ochii lui spuneau că nu e nimic important. Dar mâna lui dreaptă se ivi de la spate, ținând cel mai frumos trandafir pe care îl văzuse vreodată Elena.

Era de un roșu foarte închis, și totuși nu era în el nici o urmă de purpuriu — era doar roșul catifelat al vinului de Burgundia, și deschis exact în momentul de maximă înflorire. Părea să fie moale și catifelat la atingere, iar tulpina lui de un verde intens, cu doar câteva frunze delicate ici și acolo, părea să aibă cel puțin cincizeci de centimetri și era dreaptă ca o riglă.

Cu un gest hotărât, Elena își duse propriile mâini la spate. Damon nu era genul sentimental — chiar și când punea placa aia a lui cu "Prințesa Noptii". Probabil că trandafirul avea vreo legătură cu călătoria lor.

— Nu-ți place? spuse Damon.

Poate că Elenei i se părea doar, dar vocea lui sună ca și când ar fi fost dezamăgit.

— Sigur că-mi place. Pentru ce e? Damon se liniști.

— E pentru tine, Prințesă, spuse, părând jignit. Nu-ți face griji, nu

l-am furat.

Nu — nu l-ar fi furat. Elena știa exact în ce fel ar fi făcut rost de trandafir... dar era atât de frumos...

Cum nu făcea nici un gest să ia trandafirul, Damon îl ridică și o mângâie pe obraz cu petalele reci, moi ca mătasea.

Gestul o făcu să se înfioare.

— Termină, Damon, murmură, dar nu părea să fie în stare să facă un pas în spate.

El nu termină. Folosi petalele reci, care foșneau ușor, pentru a trasa conturul celuilalt obraz. Elena respiră automat adânc, dar ceea ce simți în nări nu semăna deloc a floare. Era mirosul unui vin foarte întunecat, ceva vechi și aromat, care cândva o amețise imediat. Se îmbătase de Black Magic și de propria ei bucurie amețitoare... de a fi cu Damon.

Dar aceea nu eram eu cea adevărată, protestă o voce subțirică din mintea ei. Eu îl iubesc pe Stefan. Damon... eu vreau... vreau să...

— Știi de ce am luat trandafirul ăsta? spunea acum Damon încet, vocea lui amestecându-se cu amintirile ei. L-am luat datorită numelui său. E un trandafir Black Magic.

— Da, spuse Elena simplu.

Știuse asta înainte s-o spună el. Era singurul nume care i se potrivea.

Acum, Damon o mângâia, asemenea unui sărut, cu trandafirul, trasând cercuri cu floarea pe obrazul ei și apoi lipindu-i-o de el. Petalele mai tari din mijloc îi apăsau pielea, în vreme ce petalele dinspre exterior de-abia o atingeau.

Elena se simțea amețită. Ziua era deja caldă și umedă; cum de era trandafirul atât de răcoros la atingere? Acum, petalele din afară coborâseră pentru a-i trasa conturul buzelor, și ea voia să spună nu, dar într-un fel sau altul nu putea rosti cuvântul.

Era ca și cum se întorsese înapoi în timp, în zilele în care îl văzuse pentru prima oară pe Damon, când el pretinsese că era a lui. Când ea

aproape că îl lăsase să o sărute înainte să-i știe numele...

El nu-și schimbase ideile de atunci. Vag, Elena își amintea că mai gândise asta și înainte. Damon schimba alți oameni, dar el rămânea neschimbat.

Dar eu m-am schimbat, își spuse Elena, și deodată simți sub picioare nisipuri mișcătoare. Eu m-am schimbat atât de mult de atunci. Suficient cât să văd în Damon lucruri care nu mi-am închipuit niciodată că s-ar putea afla acolo. Nu doar părțile sălbatice și întunecate, ci cele blânde și delicate. Onoarea și decența care erau închise asemenea vinelor de aur în acea piatră din mintea lui.

Trebuie să-l ajut, își spuse Elena. Într-un fel sau altul, trebuie să-l ajut — pe el și pe băiețelul prins cu lanțuri de acea piatră.

Gândurile acestea îi alunecaseră încet prin minte, care părea separată de trupul ei. De fapt, era atât de cufundată în ele, încât nu-și mai percepu trupul, și doar acum realizează cât de mult se apropiase Damon de ea. Spatele ei era lipit de una din mașinile alea jalnice. Iar Damon vorbea nonșalant, dar în vorbele sale se simțea tonul serios.

— Un trandafir pentru un sărut, așadar? întrebă el. Chiar așa se numește, Black Magic, și chiar am făcut rost de el într-un mod cinstit. Numele fetei era... era...

Damon se opri, și pentru o clipă pe față îi apărură o expresie de uluire totală. Apoi zâmbi, dar era zâmbetul luptătorului, acel zâmbet strălucitor pe care și-l așternea pe buze și apoi îl făcea să dispară aproape înainte să fii sigur că l-ai văzut. Elena simți că ceva nu era în regulă. Sigur, Damon tot nu-și amintea corect numele lui Matt, dar niciodată nu îl văzuse să uite numele unei fete când încerca într-adevăr să și-l aducă aminte.

Din nou Shinichi? se întrebă Elena. Continua să-i ia amintirile lui Damon — doar cele esențiale, desigur? Emoțiile, bune sau rele? Elena știa că Damon însuși se gândea la același lucru. Ochii lui negri ardeau. Damon era furios — dar în furia lui exista o oarecare vulnerabilitate.

Fără să se gândească, Elena își puse mâinile pe brațele lui Damon. Ignoră trandafirul, chiar în clipa în care el îi trasa conturul pomelului cu floarea, încercă să vorbească calmă:

— Damon, ce-o să facem?

Asta a fost scena pe care a văzut-o Matt când a ajuns lângă ei. De fapt, când a ajuns în fugă. A apărut din labirintul de mașini și a țâșnit de după un SUV alb cu un cauciuc dezumflat, strigând:

— Hei, Priusul ăla e... Apoi se opri în loc, nemișcat.

Elena știa ce vedea Matt: Damon mângâind-o cu floarea, în timp ce ea practic îl îmbrățișa. Dădu drumul brațelor lui Damon, dar nu se putu trage înapoi din cauza mașinii din spatele ei.

— Matt..., începu Elena și apoi vocea i se stinse. Voise să spună "Nu e ceea ce pare. Nu ne îmbrățișăm. De fapt, eu nu-l mângâi Dar exact așa părea. Ținea la Damon; încercase să ajungă până la sufletul lui...

Cu un mic șoc, gândul acesta se repetă cu forța unui fascicul de lumină trecând prin trupul neprotejat al unui vampir.

Ținea la Damon.

Ținea într-adevăr. De obicei, era greu să fie cu el pentru că erau atât de asemănători în așa de multe feluri, încăpățânați, fiecare vrând ca lucrurile să fie pe voia lui, pătimași, nerăbdători...

Ea și Damon erau la fel.

Trupul Elenei era străbătut de șocuri și se simțea vlăguită. Se bucură că se poate rezema de mașina din spatele ei, chiar dacă își umplea hainele de praf.

Îl iubesc pe Stefan, își spuse aproape isteric. El e singurul pe care-l iubesc. Dar am nevoie de Damon ca să ajung la el. Iar sufletul lui Damon s-ar putea să se facă țândări în fața mea.

În tot acest timp, îl privea pe Matt, cu ochii plini de lacrimi care nu voiau să-i alunece pe obraz. Clipi, dar lacrimile îi rămaseră cu încăpățânare prinse de gene.

— Matt..., șopti.

El nu spuse nimic. Nu era nevoie. Se vedea totul în expresia lui: mirare care se transforma în ceva ce Elena nu mai văzuse niciodată, nu atunci când o privea pe ea.

Era un soi de înstrăinare care o îndepărta cu totul, care reteza toate legăturile dintre ei.

— Matt, nu...

Dar nu reuși să scoată decât o șoptă. Iar apoi, spre uimirea ei, Damon vorbi:

— Știi că e doar vina mea, nu? Nu poți condamna o fată pentru că încercă să se apere.

Elena își privi mâinile, care acum tremurau. Damon vorbea mai departe:

— Știi că e doar vina mea. Elena niciodată n-ar... În acea clipă, Elena înțelese. Damon îl Influența pe Matt.

— Nu! îl prinse pe Damon pe neașteptate, îl apucă din nou de braț, îl scutură. Nu face asta! Nu cu Matt!

Ochii negri care se întoarseră către ea în mod clar nu erau ochii unui adorator. Damon fusese întrerupt în plină folosire a Puterii sale. Dacă ar fi fost altcineva în locul Elenei, ar fi sfârșit ca o mică pată de grăsime pe pământ.

— Te salvez, spuse Damon cu o voce rece. Îmi refuzi ajutorul?

Elena își dădu seama că șovăie. Poate, dacă se întâmpla o singură dată, și doar pentru binele lui Matt...

Apoi ceva se ivi în adâncul ei. Se strădui să nu-și lase aura să apară cu totul.

— Să nu mai încerci niciodată asta cu mine, spuse Elena, și vocea ei era calmă, dar de gheață. Să nu îndrăznești niciodată să mă Influențezi! Și lasă-l în pace pe Matt!

Ceva ce semăna cu o aprobare pâlpoi în întunecimea nemărginită a ochilor lui Damon. Dispăru înainte să fie sigură că o văzuse. Dar când Damon vorbi, păru mai puțin distant.

— Bun, îi spuse lui Matt. Și acum, care e planul? Spune tu.

Matt răspunse încet, fără să se uite la nici unul dintre ei. Era roșu la față, dar de un calm desăvârșit.

— Voiam să spun că Priusul nu e deloc rău. Și tipul mai are unul. E într-o stare bună. Putem avea două mașini exact la fel.

— Și atunci putem să mergem în coloană și să ne despărțim dacă cineva ne urmărește! N-or să știe după care să se ia! exclamă Elena.

În mod normal, în acest moment și-ar fi aruncat brațele în jurul gâtului lui Matt. Dar Matt își privea pantofii, ceea ce probabil era chiar bine, căci Damon stătea cu ochii închiși și clătina din cap ușor, ca și cum nu putea crede ceva atât de prostesc.

Așa e, își spuse Elena. E aura mea — sau a lui Damon — cea pe care o urmăresc. Nu putem să-i zăpăcim cu mașini identice dacă nu avem și aure identice.

Ceea ce însemna de fapt că ea trebuia să meargă tot drumul cu Matt. Dar Damon nu avea să accepte niciodată asta. Iar ea avea nevoie de Damon ca să ajungă la iubitul ei, adevăratul ei suflet-pereche, și singurul: Stefan.

— O s-o iau eu pe cea mai jerpelită, spunea Matt, discutând cu Damon și ignorând-o pe ea. Eu sunt obișnuit cu mașini jerpelite. Am aranjat deja totul cu tipul. Ar trebui s-o pornim. Continuând să i se adreseze doar lui Damon, spuse: Dar va trebui să-mi spui unde mergem de fapt. Am putea să ne pierdem pe drum.

Damon tăcu un răstimp destul de lung. Apoi, dintr-o dată, spuse:

— Pentru început, Sedona, Arizona. Matt păru scârbit.

— Locul ăla plin de nebuni New Age? Cred că glumești.

— Am spus că pornim din Sedona. În jurul ei e o sălbăticie totală — nimic altceva decât stâncă. Te-ai putea rătăci... foarte ușor. Damon își afixă pentru o clipă zâmbetul strălucitor. O să fim la Juniper Resort, de pe North Highway 8 9A, adăugă el calm și amabil.

— Am înțeles, spuse Matt.

Elena nu văzu nici o emoție pe fața și în expresia lui, dar aura lui

era de un roșu arzător.

— Știi, Matt, începu Elena, de fapt ar trebui să ne întâlnim în fiecare seara, așa ca dacă te ții după noi...

Se opri, cu răsuflarea tăiată. Matt deja se îndepărta. Nu întoarse capul când ea vorbi. Continuă să meargă, fără nici un cuvânt. Fără să arunce o privire în spate.

Elena se trezi la zgomotul bățăilor nerăbdătoare ale lui Damon în geamul Priusului.

Era îmbrăcată și-și strângea la piept jurnalul. Era a doua zi după ce Matt îi părăsise.

— Așa ai dormit toată noaptea? întrebă Damon, cercetând-o cu privirea în timp ce Elena se freca la ochi.

Ca de obicei, el era îmbrăcat impecabil: bineînțeles, în negru din cap până-n picioare. Căldura și umiditatea nu aveau nici un efect asupra lui.

— Eu am mâncat, spuse el scurt, așezându-se pe scaunul șoferului. Și ți-am adus asta.

Asta era un pahar de plastic cu cafea aburindă, pe care Elena îl luă la fel de recunoscătoare ca și cum ar fi fost niște vin Black Magic, și o pungă de hârtie maro care se dovedi a conține gogoși. Nu era chiar cel mai hrănitor mic dejun, dar Elena simțea nevoia de cafeina și zahăr.

— Am nevoie de o parcare cu toaletă, îl anunță Elena, în vreme ce Damon pornea mașina. Ca să-mi schimb hainele și să mă spăl puțin.

Se îndreptară direct către vest, ceea ce se potrivea cu ce văzuse Elena când cercetase pe internet o hartă seara trecută. Mica imagine de pe telefonul ei mobil se potrivea cu ecranul sistemului de navigație al Priusului. Amândouă arătaseră că Sedona, Arizona, se afla pe o linie perfect orizontală de la micul drum de țară unde parcase Damon peste noapte în Arkansas. Dar curând, Damon cotea către sud, urmând o rută proprie ocolitoare care putea, sau nu, să îi zăpăcească pe urmăritori. Când reușiră în sfârșit să găsească o

parcare, vezica Elenei părea gata să explodeze. Rămase cu nerușinare o jumătate de oră în toaleta pentru femei, străduindu-se să se spele cu prosoape de hârtie și apă rece, periindu-și părul și punându-și o altă pereche de jeansi și un tricou alb curat care se prindea în șireturi în față, ca un corset. În definitiv, era posibil ca într-una din zilele astea să aibă o altă experiență extrasenzorială în timp ce dormea și să se vadă din nou cu Stefan.

Singurul lucru la care nu voia să se gândească era că, odată cu plecarea lui Matt, rămăsese singură cu Damon, un vampir neîmblânzit, cu care călătorea prin centrul Statelor Unite către o destinație care era —la propriu — de pe altă lume.

Când ieși în cele din urmă de la toaletă, Damon era rece și cu o față lipsită de expresie — deși Elena observă că o cercetă totuși din cap până-n picioare.

Oh, fir-ar să fie, își spuse Elena. Mi-am lăsat jurnalul în mașină.

Era sigură că el îl citise, la fel de sigură ca și cum l-ar fi văzut făcând-o, și se bucură că nu scrisese nimic despre părăsirea trupului și găsirea lui Stefan. Deși era convinsă că și Damon voia să-l elibereze pe Stefan — n-ar fi aici în mașină cu el dacă nu ar crede-o — simțea că era mai bine să nu știe că ea ajunsese acolo prima. Lui Damon îi plăcea să fie șeful, la fel de mult cum îi plăcea și ei. Îi mai plăcea și să Influenteze fiecare polițist care îl trăgea pe dreapta pentru că depășise limita de viteză.

Dar astăzi Damon era irascibil, chiar și după standardele lui. Elena știa din proprie experiență că Damon putea să fie un companion deosebit de plăcut când voia, spunând povești nerușinate și bancuri până când și cel mai plin de prejudecăți și taciturn dintre pasageri izbucnea în râs fără să vrea.

Dar astăzi nu avea chef nici măcar să răspundă la întrebările Elenei, cu atât mai puțin să râdă la glumele ei. Singura dată când ea încercă un contact fizic cu el, atingându-l ușor pe braț, el se smuci deoparte ca și cum atingerea ei ar putea să-i distrugă jacheta neagră

de piele.

Bine, grozav, își spuse Elena, deprimată. Își rezemă capul de fereastră și privi peisajul, care părea același. Gândurile ei rătăceau.

Unde era acum Matt? Înaintea sau în urma lor? Reușise oare să se odihnească noaptea trecută? Străbătea acum Texasul? Oare mânca așa cum trebuie? Elena clipi pentru a-și alunga lacrimile, care îi împânzeau ochii ori de câte ori își aducea aminte cum plecase de lângă ea fără să mai privească înapoi.

Elena știa cum să dețină controlul. Putea face ca aproape orice situație să devină favorabilă, atâta timp cât oamenii din jurul ei erau niște ființe normale, întregi la minte. Iar să țină băieții sub control era specialitatea ei. Îi manevrase — îi direcționase — încă din primul an de liceu. Dar acum, la aproximativ două săptămâni și jumătate după ce se întorsese din lumea morților, dintr-o lume a spiritelor de care nu își amintea, nu voia să direcționeze pe nimeni.

Asta îi plăcea la Stefan. Odată ce trecuse de instinctul lui reflex de a sta departe de tot ce iubea, nu mai avusese nevoie să-l conducă deloc — funcționa singur, cu excepția apropourilor ei delicate că devenise o expertă în vampiri. Nu să-i vâneze sau să-i omoare, ci să-i iubească în siguranță. Elena știa când era bine să muște sau să fie mușcată, și când să se oprească, și cum să rămână o ființă omenească.

Dar în afară de aceste apropouri delicate, nici măcar nu voia să îl conducă pe Stefan. Pur și simplu voia doar să fie cu el. Apoi totul venea de la sine.

Elena putea trăi fără Stefan — credea ea. Dar așa cum faptul că se afla departe de Meredith și Bonnie era ca și cum ar fi fost lipsită de cele două mâini, viața fără Stefan ar fi ca și cum încerca să trăiască

fără inimă. El era partenerul ei în Marele Dans; egalul și opusul ei; iubitul și amantul ei în cel mai pur sens imaginabil. El era pentru ea cealaltă jumătate a Misterelor Sacre ale Vieții.

Și după ce îl văzuse noaptea trecută, chiar dacă fusese un vis, ceea

ce nu voia să accepte, Elena îi ducea dorul atât de tare, încât dorul acesta era o durere care pulsa în adâncul ființei sale. O durere atât de mare, încât nu suporta doar să stea și să se gândească la ea. Dacă făcea asta, ar putea pur și simplu să-și piardă mințile și să înceapă să strige disperată la Damon să meargă mai repede — iar Elena, deși suferea în adâncul ei, nu avea tendințe suicidale.

Se opriră pentru prânz într-un orașel fără nume. Elenei nu-i era foame, dar Damon petrecu tot acel timp ca pasăre, ceea ce — dintr-un motiv oarecare — o înfurie.

Când o porniră din nou la drum, tensiunea din mașină crescuse într-atât, încât nu puteai să nu te gândești la vechiul clișeu: o puteai tăia chiar și cu un șervet împăturit, ca să nu mai vorbim de un cuțit, își spuse Elena.

În acea clipă, realiză exact ce soi de tensiune era. Singurul lucru care îl salva pe Damon era mândria lui.

Știa că Elena înțelesese ce se petrece. Încetase să-l mai atingă sau chiar să-i vorbească. Și asta era bine.

N-ar fi trebuit să se simtă așa. Vampirii doresc fetele pentru gâturile lor albe și drăgălașe, iar simțul estetic al lui Damon cerea ca și restul donatoarei de sânge să fie pe măsura standardelor lui. Dar acum până și aura umanizată a Elenei vorbea despre unica forță a vieții din sângele ei. Iar reacția lui Damon era involuntară. Nu se mai gândise la o fată în felul acesta de aproximativ cinci sute de ani. Vampirii nu erau capabili de așa ceva.

Dar Damon era — foarte capabil — acum. Și cu cât se apropia mai mult de Elena, cu atât mai puternic îl învăluia aura ei și cu atât mai slab era controlul lui.

Slavă tuturor dracilor din iad, mândria lui era mai puternică decât dorința pe care o simțea. Damon nu ceruse niciodată nimic de la nimeni în toată viața lui. Plătea pentru sângele pe care îl lua de la oameni, cu propria lui monedă specială: plăcere și fantezie și visuri. Dar Elena nu avea nevoie de fantezie; nu voia visuri.

Nu-l voia pe el.

Îl voia pe Stefan. Iar mândria lui Damon nu i-ar îngădui niciodată să-i ceară Elenei ceea ce doar el dorea, și nici nu i-ar îngădui să-l ia fără consimțământul Elenei. .. Sau cel puțin așa spera.

Cu doar câteva zile în urmă fusese o cochilie goală, trupul lui o marionetă a gemenilor kitsune. Care îl siliseră să-i facă rău Elenei în feluri care acum îl făceau să se înfioare de groază. Damon nu existase atunci ca personalitate, dar trupul lui fusese jucăria lui Shinichi. Și deși aproape că nu-i venea să creadă, felul în care pusese stăpânire pe el fusese atât de complet, încât cochilia lui se supusese fiecărui ordin al lui Shinichi: o torturase pe Elena; ar fi putut prea bine s-o și omoare.

Nu avea nici un rost să nu creadă asta; sau să spună că nu putea fi adevărat. Era adevărat. Se întâmplase. Când era vorba de controlul asupra minții, cu atât mai puternic decât el era Shinichi, iar kitsunele nu avea nepăsarea vampirilor față de fetele drăguțe — mai jos de gât. Pe lângă asta, întâmplător mai era și sadic. Îi plăcea durerea — durerea altora, desigur.

Damon nu se putea lepăda de trecut, nu se putea întreba de ce nu se "trezise" pentru a-l opri pe Shinichi să-i mai facă rău Elenei. Nimic din el nu se trezise. Și dacă o parte izolată din mintea lui încă mai plângea pentru răul pe care îl făcuse el... ei bine, Damon se pricepea să o blocheze, să nu o lase să iasă la suprafață. N-avea de gând să irosească vremea cu regrete, dar era hotărât să țină sub control viitorul. Nu avea să se mai întâmple niciodată — cel puțin nu cât să rămână apoi în viață.

Ceea ce Damon nu putea să înțeleagă cu adevărat era de ce Elena îl presa. De ce se purta de parcă avea încredere în el. Dintre toți oamenii din lumea asta, ea era cea mai îndreptățită să îl urască, să îndrepte către el un deget acuzator. Dar nu făcuse asta niciodată. Nici măcar o dată nu se uitase la el cu furie în ochii ei albastru-închis, stropiți cu punctișoare aurii. Ea era singura care părea să înțeleagă

faptul că cineva atât de total posedat de stăpânul malachilor, Shinichi, așa cum fusese Damon, pur și simplu nu avea încotro — nu era acolo pentru a putea alege — în ceea ce făcea.

Poate asta era pentru că ea scosese din el chestia aia pe care malachul o crease. Trupul acela pulsând, alburiu, al doilea trup care fusese înlăuntrul lui. Damon se chinui să-și oprească un frison. Știa asta doar pentru că Shinichi o menționase plin de jovialitate, în vreme ce lua toate amintirile lui Damon începând din momentul când ei doi, kitsune-le și vampirul, se întâlniseră în Pădurea Veche.

Damon se bucura să nu mai aibă amintiri. Din momentul în care privirea lui întâlnește ochii aurii și zâmbitori ai spiritului-vulpe, viața lui fusese otrăvită.

Iar acum... acum era singur cu Elena, în mijlocul sălbăticiiei, cu puține orășele și răspândite la mare distanță unul de altul. Erau complet și cu desăvârșire singuri, cu Damon dorind neputincios de la Elena ceea ce voise fiecare băiat uman pe care îl cunoscuse ea vreodată.

Cel mai rău era faptul că fetele fermecătoare, înșelătoare, reprezentau practic propria *raison d'être* a lui Damon. Cu siguranță era singurul motiv pentru care fusese în stare să continue să trăiască în ultima jumătate de mileniu. Și totuși știa că nu trebuia, nu trebuia nici măcar să înceapă ceva cu fata asta care, pentru el, era nestemata aflată în vârful grămezii de mizerie care reprezenta lumea oamenilor.

Aparent, Damon deținea un control perfect al situației, era rece și tăios, distant și dezinteresat.

Adevărul era că își pierde mințile.

În acea seară, după ce se asigură că Elena avea mâncare și apă și era bine încuiată în Prius, Damon stârni o ceață umedă și începu să-și țeară cele mai întunecate paveze. Acestea erau anunțuri către orice soră sau frate al nopții care s-ar putea apropia de mașină că fata dinăuntru era sub protecția lui Damon; și că Damon va vâna și va nimici pe oricine va deranja odihna fetei... iar apoi îl va pedepsi cu

adevărat pe cel vinovat. Apoi Damon zbură câteva mile către sud sub formă de cioară, găsi o crâșmă nenorocită în care beau o haită de vârcolaci serviți de câteva barmanițe fermecătoare, și se bătu cu ei și stropi din belșug cu sânge, ca să treacă mai ușor noaptea.

Dar nu era suficient pentru a-i ține mintea ocupată. Dimineața devreme, când se întoarse, văzu că protecțiile din jurul mașinii erau destrămate. Înainte să intre în panică, își dădu seama că Elena le distrusese din interior. El nu primise nici un semnal din cauza intenției ei pașnice și a inimii nevinovate.

Apoi Elena însăși își făcu apariția, venind pe malul unui pârâu, arătând curată și înviorată. Damon încremeni la vederea ei și rămase mut în fața grației, frumuseții, și apropierei de nesuportat de ea. Simțea mirosul pielii ei proaspăt spălate și nu se putea abține să nu inspire cu lăcomie parfumul ei unic.

Chiar nu-și dădea seama cum mai putea rezista încă o astfel de zi.

Și apoi Damon avu brusc o Idee.

— N-ai vrea să înveți ceva care să te ajute să ții sub control aura aia a ta? o întrebă pe când ea trecea pe lângă el, îndreptându-se către mașină.

Elena îi aruncă o privire piezișă lungă.

— Deci ai decis să vorbești din nou cu mine. Ar trebui să leșin de bucurie?

— Păi... asta e întotdeauna apreciat...

— Oare? spuse ea tăios, și Damon înțelese că subestimase furtuna pe care o stârnise înăuntrul acestei fete extraordinare.

— Nu. Acum vorbesc serios, spuse el, ațintindu-și privirea întunecată asupra ei.

— Știu. O să-mi spui să devin vampir pentru a-mi putea controla mai bine Puterea.

— Nu, nu, nu. Asta n-are nici o legătură cu vampirii.

Damon refuză să fie atras într-o discuție în contradictoriu, și asta o impresiona probabil pe Elena, pentru că în cele din urmă ea spuse:

— Ei, atunci ce e?

— Trebuie să înveți cum să-ți faci Puterea să circule. Sângele circulă, nu? Și Puterea poate fi făcută să circule. Chiar și oamenii știu asta de secole, fie că o numesc forță a vieții sau chi sau ki. Așa cum faci acum, pur și simplu îți împrăștii Puterea în aer. Asta e o aură. Dar dacă înveți să o faci să circule, o poți aduna pentru o eliberare cu adevărat uriașă, și în același timp poți trece neobservată.

Elena era în mod clar fascinată.

— De ce nu mi-ai zis asta până acum?

Pentru că sunt prost, își spusese Damon. Pentru că la vampiri asta e ceva instinctiv, la fel cum este respirația pentru tine. Minți fără să clipească.

— E nevoie de un anumit nivel de competență pentru a reuși asta.

— Și eu pot s-o fac acum?

— Cred că da.

Damon puse o ușoară notă de nesiguranță în vocea lui.

Evident, asta o făcu pe Elena și mai hotărâtă.

— Arată-mi! Îi ceru ea.

— Vrei să spui, chiar acum? Damon se uită înjur. Ar putea trece vreo mașină pe-aici...

— Suntem departe de drum. Oh, te rog, Damon! Te rog! Elena se uită la Damon cu ochii ei albaștri mari pe care mult prea mulți băieți îi găsiseră irezistibili. Îi atinse ușor pe braț, încercând din nou să stabilească un soi de contact, dar când el se trase automat în spate, ea continuă: Chiar vreau să învăț.

Tu mă poți învăța. Arată-mi doar o dată, și o să exersez.

Damon își coborî privirea către brațul lui, simți cum judecata și voința îi șovăie. Cum face ea asta?

— Bine.

Damon oftă. Existau cel puțin trei sau patru miliarde de oameni pe planeta asta prăfuită care ar da orice ca să fie cu această Elena Gilbert caldă, nerăbdătoare și plină de entuziasm. Problema era că,

întâmplător, și el era unul dintre ei — iar ea în mod limpede nu dădea doi bani pe el.

Sigur că nu. Îl avea pe dragul de Stefan. Ei bine, o să vadă el dacă prințesa lui era aceeași când — dacă — va reuși ea să-l elibereze pe Stefan și să scape cu viață din acel loc.

Între timp, Damon se concentra pentru a-și păstra vocea, chipul și aura indiferente. Avea ceva experiență la asta. Doar una de cinci secole, dar conta.

— Mai întâi, trebuie să găesc locul, îi spuse, auzind lipsa de căldură din propria-i voce, tonul care nu era doar calm și indiferent, ci chiar rece.

Expresia Elenei nu se schimbă. Și ea putea fi indiferentă. Până și ochii ei de un albastru adânc păreau să fi căpătat o strălucire rece.

— Bine. Unde e?

— Lângă inimă, dar mai spre stânga.

Damon atinse sternul Elenei și apoi își mută degetele spre stânga.

Elena își stăpâni cu greu tensiunea și un fior — și el o văzu. Damon căuta locul unde carnea devine moale peste os, locul unde majoritatea oamenilor considerau că se află inima lor pentru că acolo îi simțeau bățile. Ar trebui să fie cam pe... aici...

— Acum, o să-ți fac Puterea să circule de câteva ori, și pe urmă o s-o poți face singură — abia atunci o să fii gata să-ți ascunzi cu adevărat aura.

— Dar cum o să știu?

— O să știi, crede-mă.

Nu voia ca ea să mai pună întrebări, așa că pur și simplu ridică o mână în fața ei — fără să-i atingă pielea și nici măcar hainele — și sincroniza forța vieții ei cu a lui. Așa. Acum, începerea procesului. Știa cum o să-l perceapă Elena: un șoc electric pornind din locul unde o atinsese el și răspândindu-i rapid căldură prin tot trupul.

Apoi, un amestec rapid de senzații pe când el efectua o rotație de probă cu ea. În sus către el, către ochii și urechile Elenei, unde brusc

ea avea să descopere că putea vedea și auzi mult mai bine, apoi în jos pe șira spinării, către vârful degetelor, în vreme ce inima ei își întetea bătăile și ea simțea un soi de electricitate în palme. Înapoi în susul brațului și în jos pe o latură a trupului, moment în care se instala un tremur. În cele din urmă, energia avea să-i coboare de-a lungul superbului ei picior până în talpă, strângându-i degetele de la picioare, pentru ca apoi să se întoarcă pe cealaltă parte până în locul de unde plecase, de lângă inimă.

Damon o auzi pe Elena icnind ușor când o lovi șocul pentru prima oară, apoi simți cum inima îi bate tot mai repede și genele îi tremură când lumea devenea dintr-odată mult mai luminoasă pentru ea; pupilele i se dilată ca și cum s-ar fi îndrăgostit, trupul îi deveni rigid când auzi zgomotul abia deslușit al unui șoarece în iarbă — un sunet pe care nu l-ar fi auzit niciodată fără Puterea direcționată către urechile ei. Și așa, de jur împrejurul trupului ei, o dată, și apoi din nou, pentru ca ea să simtă procesul. Apoi o lăsă singură.

Elena găfâia, epuizată, și el fusese cel care consumase energie.

— N-o să... pot... niciodată... să fac asta singură, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Ba da, o să poți, în timp și cu exercițiu. Iar când o să reușești s-o faci, o să poți să-ți ții sub control toată Puterea.

— Dacă... spui tu.

Ochii Elenei erau închiși acum, și genele ei întunecate îi cădeau ca niște semiluni pe obraji. Era clar că fusese împinsă până la limită. Damon simți tentația de a o trage către el, dar și-o înfrâna. Elena îi dăduse foarte clar de înțeles că nu voia ca el să o îmbrățișeze.

Oare câți băieți nu a respins, se întrebă Damon brusc, cu amărăciune. Amărăciunea asta îl surprinse puțin. De ce i-ar păsa câți băieți o ținuseră în brațe pe Elena? Când o s-o facă Prințesa lui a întunericului, vor vâna amândoi prăzile omenești — uneori împreună, alteori separat. Atunci n-o să fie gelos pe ea. De ce să-i pese câte întâlniri romantice a avut până acum?

Dar descoperi că era plin de amărăciune și furios atunci când răspunse fără căldură în glas:

— Da, așa spun. Nu trebuie decât să exersezi singură în mașină, Damon reuși să rămână supărat pe Elena. Asta era greu, pentru că ea era tovarășa de drum perfectă. Nu pălăvrăgea, nu încerca să fredoneze vreo melodie sau — slavă Domnului — să cânte odată cu cel de la radio, nu mesteca gumă și nici nu fuma, și niciodată nu întreba "Am ajuns?".

De fapt, era greu pentru oricine, băiat sau fată, să rămână supărat mult timp pe Elena Gilbert. Nu puteai spune că era prea exuberantă, ca Bonnie, sau prea detașată, ca Meredith. Elena era pur și simplu suficient de agreabilă pentru a echilibra mintea ei strălucită, mereu activă și întotdeauna gata să urzească scheme. Era suficient de miloasă cât să contrabalanseze egoismul mărturisit, și doar puțin aiurită, atât cât să se asigure că nimeni n-o s-o considere vreodată normală. Era cu desăvârșire loială prietenilor și suficient de iertătoare cât să nu considere pe nimeni dușman — cu excepția spiritelor kitsune și a vampirilor de soiul Celor Vechi. Era cinstită și directă și afectuoasă, și bineînțeles că avea o latură întunecată în ea pe care prietenii o numeau sălbăticie, dar pe care Damon o recunoștea drept ceea ce era de fapt. Asta compensa acea parte naivă, blândă și generoasă a firii ei. Damon era foarte sigur că el nu avea nevoie de nici una dintre calitățile alea ale ei, mai ales în acest moment.

Oh, da... și Elena Gilbert era doar suficient de minunată pentru a face ca oricare dintre trăsăturile ei negative să pară irelevantă.

Dar Damon era hotărât să fie supărat, și voința lui era suficient de puternică pentru ca el să-și poată de obicei alege starea de spirit și să și-o păstreze, fie că era potrivită sau nu momentului. Ignoră toate încercările de conversație ale Elenei și în cele din urmă ea renunță la eforturile ei. Își concentra gândurile asupra zecilor de băieți și bărbați cu care se culcase probabil superba ființă de lângă el. Știa că

Elena, Caroline și Meredith fuseseră membrele "senioare" ale cvartetului pe vremea când erau prietene, în vreme ce mica Bonnie fusese cea mai tânără și considerată cam prea naivă pentru a fi inițiată pe deplin.

Așadar, de ce era el acum cu Elena? se trezi Damon întrebându-se cu amărăciune, punându-și chiar problema, pentru o fracțiune de secundă, că era posibil ca Shinichi să-l și manipuleze, pe lângă faptul că îi lua amintirile.

Oare Stefan și-a făcut vreodată probleme pentru trecutul ei — mai ales cu un fost prieten, Mutt, încă prin preajmă, gata să-și dea viața pentru ea? Probabil că Stefan nu-și făcuse, căci altfel ar fi pus punct... nu, cum ar putea Stefan să pună punct la orice voia Elena să facă? Damon fusese martor la încleștarea dintre voințele lor, chiar și atunci când Elena fusese mental un copil, după ce se întorsese din Viața de Apoi. Când era vorba de relația dintre Stefan și Elena, în mod clar Elena deținea controlul. Așa cum spuneau oamenii, ea purta nădragii.

Ei bine, curând Elena o să vadă cum e să porți nădragi de harem, își spuse Damon, râzând în sinea lui, deși starea lui de spirit era mai mohorâtă ca niciodată. Cerul de deasupra lor se întunecă și mai mult, ca răspuns la gândurile lui, și vântul smulse frunzele de vară de pe ramuri înainte de vreme. Picături mari stropiră parbrizul, și apoi se văzu zigzagul unui fulger și se auzi bubuitul cu ecou al unui tunet.

Elena tresări ușor, involuntar, de câte ori se dezlănțuia tunetul. Damon o privea cu o satisfacție întunecată. Știa că ea știa că el poate controla vremea. Nici unul dintre ei nu spuse nimic.

N-o să mă roage, se gândi Damon, simțind din nou în ea acea mândrie sălbatică și apoi necăjindu-se pe sine pentru că era atât de sentimental.

Trecură pe lângă un motel, și Elena urmări cu privirea firmele de neon neclare, întorcând capul peste umăr până când ele se pierdură în întuneric. Damon nu voia să oprească. De fapt, nu îndrăznea să

oprească. Intrau acum într-o furtună destul de urâtă și din când în când Priusul patina pe asfaltul ud, dar Damon reuși să-l țină sub control — deși cu greu. Îi plăcea să conducă pe o astfel de vreme.

Doar când un indicator anunță că următorul popas se afla la mai bine de o sută de mile depărtare, Damon, fără să o întrebe pe Elena, întoarse într-o alee inundată de apă și opri mașina. Norii deja se rupseseră; ploaia se revărsa în potop; iar camera pe care o luă Damon era o anexă mică, separată de clădirea principală a motelului.

Solitudinea îi convenea de minune lui Damon.

Pe când se grăbeau să ajungă de la mașină la camera izolată a motelului, Elena trebui să-și forțeze picioarele să pășească ferm și acestea să nu cedeze. Imediat ce ușa camerei se închise cu zgomot, lăsând mai mult sau mai puțin furtuna afară și trupul ei înțepenit și chinuit înăuntru, se îndreptă către baie fără măcar să aprindă o lumină. Era udă din cap până-n picioare.

Luminile fluorescente din baie păreau mult prea puternice după întunericul nopții și al furtunii. Sau poate era doar începutul procesului de învățare a felului în care să-și facă Puterea să circule.

Asta fusese cu siguranță o surpriză pentru ea. Damon nici măcar nu o atinsese, dar șocul pe care îl simțise încă mai reverbera înlăuntrul ei. Cât despre senzația pe care o avusese când Puterea ei fusese manipulată din afara trupului ei, ei bine, nu existau cuvinte să o descrie. Fusese o experiență cu adevărat copleșitoare. Chiar și acum, doar gândindu-se la ea, își simțea genunchii tremurând.

Dar era mai clar ca niciodată că Damon nu voia să aibă de-a face cu ea. Elena se privi în oglindă și se îngrozi. Da, arăta ca un șobolan înecat care fusese târât de coadă o milă printr-un canal. Părul ei era flească, iar buclele mătăsoase se transformaseră în mici smocuri crețe care-i încadrau chipul; era lividă, ca o persoană bolnavă, iar ochii ei albaștri se holbau la oglindă dintr-o față de copil înfrigorat și obosit.

Pentru o clipă, își aduse aminte că arătase chiar mai rău cu câteva

zile în urmă — da, doar câteva zile — iar Damon o tratase cu cea mai mare blândețe, ca și cum înfățișarea ei jalnică nu însemnase nimic pentru el. Dar aceste amintiri îi fuseseră luate lui Damon de către Shinichi, și era prea mult să spere că aceea fusese cu adevărat starea lui de spirit. Fusese... o toană... la fel ca toate toanele lui.

Furioasă pe Damon — și pe ea însăși pentru lacrimile pe care le simțea amenințând să-i umple ochii — Elena întoarse spatele oglinzii.

Trecutul era doar trecut. Habar nu avea de ce Damon decisese dintr-odată să se ferească de atingerea ei, sau să se uite la ea cu o privire dură și rece de prădător. Ceva îl făcuse să o urască, să suporte cu greu să stea în mașină alături de ea. Și orice ar fi fost acel ceva, Elena trebuia să învețe să-l ignore, pentru că dacă Damon pleca, ea n-ar mai fi avut nici o șansă să-l găsească pe Stefan.

Stefan. În sfârșit, inima ei tremurătoare putea să-și afle pacea în gândul la Stefan. Lui nu i-ar păsa cum arată ea: singura lui grijă ar fi să-i fie ei bine.

Elena închise ochii, pe când dădea drumul la apa fierbinte de la cadă și își scotea hainele care se lipiseră de ea, bucurându-se de gândul la dragostea și sprijinul lui Stefan.

Motelul pune la dispoziția clienților săi o sticlă de plastic cu spumant de baie, dar Elena nu

o folosi. Își adusese cu ea, în geanta de pânză, punga ei, transparent-aurie, cu cristale de baie cu vanilie, și asta era prima ocazie pe care o avea să se bucure de ele.

Cu grijă, vărsă aproape o treime din conținutul pungii în cada care se umplea rapid, și imediat din apă se ridică un abur cu parfum vanilat, pe care îl inhala adânc, plină de recunoștință.

Câteva minute mai târziu, Elena era cufundată până la umeri în apa fierbinte acoperită cu o spumă ce mirosea a vanilie. Stătea cu ochii închiși, simțind cum căldura îi pătrunde în corp. Sărurile ce se topeau încet îi alungau orice durere.

Nu erau săruri de baie obișnuite. Nu miroseau a doctorie, dar cea care i le dăduse era doamna Flowers, proprietărea lui Stefan, o bătrână vrăjitoare, practicantă a magiei albe. Leacurile din ierburi erau specialitatea doamnei Flowers, iar acum Elena putea să jure că simțea cum toată tensiunea din ultimele zile se topea ușor din trupul ei, care se relaxa încet.

Oh, asta era exact ce avea nevoie. Nici o baie nu i se păruse vreodată Elenei atât de minunată.

Și totuși, e o problemă, își spuse ea hotărâtă, inspirând aburul delicios încărcat cu parfum de vanilie. I-ai cerut doamnei Flowers săruri de baie care să te relaxeze, dar nu poți să adormi aici. O să te îneci și deja știi cum e. Ai mai trecut o dată prin așa ceva, și nici măcar n-a trebuit să faci rost de-un giulgiu.

Dar deja gândurile Elenei erau din ce în ce mai neclare și mai fragmentate, în vreme ce apa fierbinte continua să-i relaxeze mușchii tensionați, iar parfumul de vanilie o învăluia. Pierdea șirul gândurilor, mintea ei plutea, visătoare... Se lăsa în voia căldurii și a plăcerii de a nu avea absolut nimic de făcut...

Adormi.

În visul ei, se mișca alert. Lumina era foarte slabă, dar își dădea într-un fel seama că aluneca în jos printr-o negură groasă, cenușie. Ceea ce o îngrijora era că părea să fie înconjurată de voci care se certau, și cearta era despre ea.

"O a doua șansă? Am vorbit cu ea despre asta."

"N-o să-și amintească nimic."

"Nu contează dacă își amintește sau nu. Totul o să rămână înăuntrul ei, dacă nu se trezește."

"O să germineze în ea... până ce vine timpul."

Elena habar n-avea ce însemnau toate astea.

Și apoi negura se subția, iar norii se desfăceau pentru a-i face loc, și ea plutea în jos, din ce în ce mai încet, până ce ateriza ușor pe un pământ acoperit cu ace de pin.

Vocile dispăruseră. Zăcea pe pământ, într-o pădure, dar nu era dezbrăcată. Purta cea mai drăguță cămașă de noapte a ei, cea cu dantelă de Valenciennes adevărată. Asculta zgomotele mărunte ale nopții care o înconjurau, când brusc aura ei reacționa așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci.

O anunța că venea cineva. Cineva care aducea cu el o senzație de siguranță în nuanțe calde de pământ, în culori blânde trandafirii și violet-albăstrui profund, care o cuprinseseră chiar înainte ca persoana aceea să apară. Acestea erau... sentimentele... cuiva pentru ea. Și dincolo de dragostea și grija alinătoare pe care le simțea, erau tonuri de un verde adânc precum pădurea, fulgerări de un auriu cald și o nuanță translucidă misterioasă, asemenea unei cascade ce scânteia înspumată în jurul ei.

Elena, șopti o voce. Elena.

Era atât de familiară...

Elena. Elena.

Ea o cunoștea...

Elena, îngerul meu.

Vocea însemna iubire.

În clipa în care Elena se ridica în capul oaselor și se răsucea în visul ei, își întinse brațele. Această persoană își avea locul alături de ea. Era magia ei, alinarea ei, preaiubitul ei. Nu conta cum ajunsese acolo, sau ce se întâmplase înainte. El era tovarășul-pereche pe vecie al sufletului ei.

Și apoi...

Brațele puternice o cuprinseseră cu tandrețe... Un trup cald o strânse lângă el... Sărutări dulci... Multe, multe sărutări...

Această senzație familiară pe când se topea în îmbrățișarea lui...

Era atât de blând, dar aproape sălbatic în dragostea lui pentru ea. Jurase să nu omoare, dar ar omorî ca să o salveze. Pentru el, ea era cea mai prețioasă comoară din lume... Orice sacrificiu ar merita pentru ca ea să fie liberă și în siguranță. Viața lui nu însemna nimic

fără ea, așa că și-ar da-o bucuros, râzând și, cu ultima răsuflare, trimițându-i ei o bezea.

Elena inspiră parfumul minunat al frunzelor de toamnă din pulovărul lui și se simți alinată. Ca un bebeluș, își îngădui să-și găsească tihna în mirosurile simple și familiare, în senzația de pe obrazul ei lipit de umărul lui și în minunea de a respira în același ritm cu el.

Când încercă să dea un nume acestui miracol, se afla deja pe buzele ei.

Stefan...

Elena nici măcar nu avea nevoie să ridice privirea către chipul lui pentru a ști că ochii verzi ca frunza ai lui Stefan dansau precum apa unui iaz încrețită ușor de vânt și strălucind cu o mie de punctișoare diferite de lumină, își îngropa capul în gâtul lui, temându-se oarecum să-i dea drumul, deși nu-și putea aduce aminte de ce.

Nu știu cum am ajuns aici, îi spuse ea în gând. De fapt, nu-și mai amintea nimic de dinaintea acestui moment, de dinainte să se trezească la chemarea lui, ci doar imagini confuze.

Nu contează,. Sunt cu tine.

O cuprinse frica.

Asta nu e... doar un vis, nu-i așa?

Nici un vis nu e doar un vis. Și eu sunt întotdeauna cu tine.

Dar cum am ajuns noi aici?

Șșș. Ești obosită. O să te sprijin eu. Jur pe viața mea. Tu doar odihnește-te. Lasă-mă să te țin în brațe doar o dată.

Doar o dată? Dar...

Insă acum Elena se simțea îngrijorată și amețită, și trebuia să-și lase capul pe spate, trebuia să vadă chipul lui Stefan.

Își ridică bărbia, și privirea ei întâlni niște ochi zâmbitori de o întunecime nemărginită, pe o față palidă, minunat dăltuită și de o frumusețe plină de mândrie.

Elena aproape scoase un strigăt de groază.

Șșș. Șșșș îngerul meu.

Damon!

Ochii întunecați care îi întâlneau pe ai ei erau plini de dragoste și bucurie. Cine altcineva?

Cum îndrăznești... cum ai ajuns aici?

Elena era din ce în ce mai confuză.

Locul meu nu e în altă parte, spuse Damon, cu o voce brusc tristă. Știi că întotdeauna o să fiu cu tine.

Nu știi; nu știi — dă-mi-l înapoi pe Stefan. Dar era prea târziu. Elena percepea sunetul apei care picura și lichidul călduț care clipoceea în jurul ei. Se trezi la timp, înainte să-i alunece capul în apă. Un vis...

Își simțea trupul mult mai flexibil și mai destins, dar nu putea să nu se simtă întristată de vis. Nu fusese nici o experiență extrasenzorială — fusese pur și simplu un vis nebunesc, amestecat, de-al ei.

Locul meu nu e în altă parte. Știi că întotdeauna o să fiu cu tine.

Se schimbă repede — nu într-o cămașă de noapte cu dantelă de Valenciennes, ci într-un trening gri cu negru. Când ieși din baie, se simțea epuizată și iritată și gata să se ia la ceartă dacă Damon dădea vreun semn că i-ar fi intrat în gând în vreme ce dormea.

Dar Damon nu o făcuse. Elena văzu un pat, reuși să-l focalizeze, se îndreptă împiedicat către el și se prăbuși pe niște perne care se lăsară neplăcut de mult sub capul ei. Elenei îi plăceau pernele tari.

Câteva momente rămase acolo, savurând senzația de după baie, în vreme ce pielea i se răcea încet — la fel ca și mintea ei înfierbântată. Din câte își dădea seama, Damon stătea în picioare, în exact aceeași poziție în care se instalase în momentul în care intraseră în cameră.

Și era la fel de tăcut cum fusese încă de dimineață.

În cele din urmă, ca să termine odată cu povestea asta, ea i se adresă. Și pentru că era Elena, trecu direct la miezul problemei.

— Ce s-a întâmplat, Damon?

— Nimic.

Damon se uita afară pe fereastră, prefăcându-se concentrat la ceva ce se vedea dincolo de geam.

— Cum nimic?

Damon scutură din cap. Dar cumva, spatele lui întors exprima într-un mod elocvent ce părere avea el despre această cameră de motel.

Elena cercetă încăperea cu privirea mult prea intensă a cuiva care și-a forțat trupul dincolo de limitele sale. Văzu pereți bej, un covor bej, un fotoliu bej, un birou bej și, desigur, o cuvertură bej. Nici măcar Damon n-ar putea refuza o cameră pe motiv că nu se asortează cu negrul lui de bază, își spuse ea, apoi: oh, sunt obosită. Și confuză. Și speriată.

Și... incredibil de proastă. Nu e decât un singur pat aici. Și eu stau întinsă pe el.

— Damon... Cu un efort, Elena se ridică în capul oaselor. Ce vrei? Există un fotoliu. Pot să dorm eu în fotoliul ăla.

El se întoarse pe jumătate, și ea văzu în mișcarea asta că nu era supărat sau juca un joc. Era furios.

Furia lui se simțea clar în acea răsucire de asasin, o mișcare mai iute decât o puteau urmări ochii, și în controlul complet al mușchilor prin care o opri chiar înainte să înceapă.

Damon, cu mișcările lui bruște și acea tăcere înfricoșătoare a lui. Privea din nou pe fereastră, cu trupul pregătit să... să facă ceva. În momentul acesta, părea pregătit să sară prin sticlă pentru a ajunge afară.

— Vampirii nu au nevoie să doarmă, spuse el cu o voce mai rece și mai stăpânită decât auzise ea de când îi părăsise Matt.

Asta îi dădu Elenei forța de a se ridica din pat.

— Știi bine că știu că asta-i o minciună.

— Rămâi în pat, Elena. Culcă-te.

Dar vocea lui era neschimbată. Elena se aștepta la un ordin dat cu o voce plată, obosită. Dar vocea lui Damon era mai încordată, mai rece ca niciodată.

Mai tulburată ca niciodată.

Pleoapele ei coborâră.

— E vorba de Matt?

— Nu.

— De Shinichi? —Nu!

Aha.

— Despre Shinichi e vorba, da? Te temi că Shinichi o să treacă de apărările tale și o să pună din nou stăpânire pe tine. Așa e?

— Culcă-te, Elena, spuse Damon cu o voce lipsită de orice expresie.

Continua să o îndepărteze de el, să refuze orice comunicare cu ea, ca și cum ea nici n-ar fi fost acolo. Elena izbucni.

— Ce trebuie să fac să-ți dovedesc că am încredere în tine? Călătoresc singură cu tine, fără să am habar încotro ne îndreptăm de fapt. Am pus în mâinile tale viața lui Stefan.

Acum, Elena era în spatele lui Damon, pe covorul bej care mirosea a... nimic, ca apa fiartă. Nici măcar a praf.

Cuvintele ei erau precum praful. Sunau oarecum goale, aiurea. Ele spuneau adevărul — dar nu ajungeau la Damon...

Elena oftă. Să-l atingă pe Damon pe neașteptate era întotdeauna o chestie delicată, existând oricând riscul de a declanșa din greșeală acel instinct criminal, chiar și atunci când nu era posedat. Acum, Elena întinse mâna, cu mare grijă, și atinse cu vârful degetelor cotul jachetei lui de piele. Vorbi cât de răspicat și de detașat reuși.

— Tu mai știi de asemenea că acum eu am și alte simțuri în afară de cele cinci obișnuite. De câte ori trebuie s-o spun, Damon? Știu că nu tu ai fost cel care ne-a chinuit pe mine și pe Mart săptămâna trecută. Fără să vrea, Elena auzi în vocea ei o notă rugătoare. Știu că m-ai protejat în această călătorie atunci când am fost în pericol, chiar ai omorât pentru mine. Asta înseamnă... foarte mult pentru mine. Ai putea să spui că nu crezi în sentimentul omenesc al iertării, dar eu sunt sigură că nu l-ai uitat. Și când știi că de fapt nu este nimic de

iertat...

— Asta n-are absolut nici o legătură cu săptămâna trecută!

Schimbarea din vocea lui — forța din ea — o lovi pe Elena asemenea unui bici. O duru... și o sperie. Damon era foarte serios. Era de asemenea într-o tensiune îngrozitoare, într-un fel asemănătoare cu cea de a lupta împotriva controlului lui Shinichi, și totuși diferită.

— Damon...

— Lasă-mă în pace.

Ei, unde am mai auzit eu asta înainte? Confuză, cu inima bătându-i cu putere, Elena căută printre amintiri.

Oh, da, Stefan. Stefan când au fost prima oară amândoi în camera lui, când se temea să o iubească. Când era convins că va aduce blestemul asupra ei dacă îi arăta că ținea la ea.

Oare putea Damon să semene atât de mult cu fratele de care își bătea întotdeauna joc?

— Măcar întoarce-te și vorbește cu mine față în față.

— Elena.

Era o șoaptă, dar sunase ca și cum Damon nu mai putea amenința ca de obicei, cu vocea catifelată.

— Du-te în pat. Du-te dracului. Du-te oriunde, dar stai departe de mine.

— Te pricepi așa de bine la asta, nu?

Vocea Elenei era și ea rece acum. Cutezătoare, furioasă, veni și mai aproape de el.

— Să îndepărtezi oamenii de tine. Dar știu că în seara asta nu te-ai hrănit. Nu vrei nimic altceva de la mine, și tu nu ești în stare să joci jocul de-a martirul care moare de foame nici pe jumătate la fel de bine ca Stefan...

Elena rostise aceste cuvinte dinadins, știind că urmau să provoace un oarecare răspuns din partea lui Damon, dar răspunsul lui obișnuit la genul acesta de lucruri era să se rezeme de ceva și să pretindă că

nu auzise nimic.

Ceea ce se întâmplă însă era cu totul diferit de ceea ce știa ea.

Damon se răsuci, o prinse de brațe și o ținu strâns, fără să-i dea posibilitatea de a se desprinde. Apoi, coborându-și capul brusc, la fel ca un șoim ce se repede asupra unui șoarece, o sărută. Avea suficientă forță pentru a o ține nemișcată fără a-i face rău.

Sărutul fu apăsător și lung și pentru un răstimp Elena se împotrivi doar din instinct. Simțea trupul lui Damon rece, lipit de corpul ei încă fierbinte și umed după baie.

Felul în care o ținea — dacă ea se sforța să se elibereze, ar fi durut-o probabil foarte tare în locurile unde o strângea. Și apoi — știa bine — el o să-i dea drumul. Dar oare chiar știa cu siguranță lucrurile astea? Era ea gata să-și frângă oasele pentru a verifica?

Acum o mângâia pe păr, ceea ce era atât de nedrept, răsucindu-i vârful și apoi strângându-i-le între degete... doar la câteva ore după ce o învățase să simtă totul până în vârful firelor de păr. Îi cunoștea prea bine punctele sensibile. Nu doar punctele sensibile ale oricărei femei. El le știa pe ale ei; știa cum să o facă să vrea să strige de plăcere și cum să o calmeze.

N-avea ce face, să-și verifice teoria și poate să-și frângă un os. Nu avea de gând să cedeze atunci când nu ea îl invitase. Nu avea de gând!

Dar apoi își aminti de curiozitatea pe care o avea față de băiețel și de piatra aceea mare, și în mod deliberat își deschise mintea către cea a lui Damon. Iar el căzu în propria lui cursă.

În clipa în care mințile lor se uniră, izbucniră artificii. Explozii. Rachete. Stele devenite nove. Elena își forță mintea să-i ignore trupul și începu să caute bolovanul uriaș.

Era ascuns în adâncul celei mai îndepărtate părți a minții lui. În adâncul cel mai profund al întunecimii eterne ce dormea acolo. Dar Elena părea să fi adus cu ea un reflector. Oriunde se întorcea, dantele groase de pânze de păianjen cădeau și arcuri groase de piatră se

năruiau și se prăbușeau la pământ.

"Nu te teme", se auzi Elena spunând. "Lumina n-o să-ți facă asta și ție! Tu nu ești obligat să trăiești aici. O să-ți arăt frumusețea luminii."

Ce spun eu aici? se întrebă Elena chiar în momentul în care vorbele ieșeau de pe buzele ei. Cum pot să-i promit. .. și poate că îi place să trăiască aici în beznă!

Dar în clipa următoare se apropiase mai mult de băiețel, îndeajuns pentru a-i vedea fața palidă, întrebătoare.

"Ai venit din nou", spuse el, ca și cum ar fi fost un miracol. "Ai spus că o să vii, și ai venit!"

Asta făcu imediat să dispară toate reținerile Elenei, îngenunche și, trăgând de lanțuri cât putu, îl luă pe băiețel în poală. "Te bucuri că m-am întors?" întrebă ea cu blândețe. Deja îl mângâia pe păr.

"Oh, da!" Era un strigăt, și o sperie pe Elena aproape la fel de mult cât îi făcu plăcere. "Ești cea mai drăguță persoană pe care am... cel mai frumos lucru pe care l-am..."

"Șșș", îi spuse Elena, "șșș. Trebuie să fie vreo cale de a te încălzi."

"E fierul ăsta", spuse copilul cu umilință. "Fierul mă face să fiu lipsit de vlagă și să-mi fie mereu frig. Dar trebuie să fie fier; altfel el n-ar putea să mă țină sub control."

"Înțeleg", spuse Elena încruntată.

Începea să înțeleagă cam ce fel de relație avea Damon cu băiețelul. Un gând brusc o făcu să ia două bucăți de lanț în mâini și să încerce să le rupă. Elena avea aici o super-lumină; de ce să nu aibă și super-puteri? Dar tot ce se întâmplă fu să răsucescă și să tragă de lanț degeaba, și în cele din urmă se tăie între două degete cu o așchie de fier.

"Oh!" Ochii negri uriași ai băiețelului rămaseră ațintiți asupra picăturii întunecate de sânge. O privea fascinat — și speriat totodată.

"O vrei tu?"

Elena întinse nesigură mâna către el. Ce creatură jalnică, să

tânjească după sângele altora, se gândi ea. El încuviință timid din cap, ca și cum ar fi fost sigur că ea o să se înfurie. Dar Elena doar zâmbi și el îi luă degetul, plin de venerație, și înghiți dintr-o dată picătura de sânge, strângându-și buzele ca într-un sărut.

Apoi înălță capul și păru să fi căpătat o idee de culoare pe chipul palid.

"Mi-ai spus că Damon te ține aici", zise ea, strângându-l din nou în brațe și simțind cum trupușorul lui rece îi absoarbe căldura. "Poți să-mi spui de ce?"

Copilul continua să se lingă pe buze, dar își întoarse imediat fața către ea și spuse: "Eu sunt Custodele Secretelor. Dar..." — pe un ton trist — "... secretele au devenit atât de mari, încât nici măcar eu nu știu care sunt."

Elena urmări mișcarea capului lui de la propriile lui membre mici până la lanțul de fier și la bolovanul cel mare, asemănător cu un meteorit. Simți cum i se strânge inima și o cuprinse o milă profundă pentru un asemenea custode mic. Și se întrebă ce naiba se putea afla în interiorul acelei mari sfere de piatră, de o păzea Damon cu atâta grijă.

Dar nu avu ocazia, să afle.

9

Chiar în clipa în care Elena deschidea gura pentru a vorbi, se simți ridicată în sus ca de un uragan. Pentru un moment, se agăță de băiatul care era smuls din mâinile ei, apoi abia avu timp să strige "Mă întorc" și să audă răspunsul lui, înainte să fie trasă înapoi în lumea obișnuită a băilor și a manipulării și a camerelor de motel.

"O să păstrez secretul nostru!" Asta îi strigase băiețelul în ultimul moment.

Și oare ce putea însemna asta — doar că va păstra întâlnirea lor neștiută de adevăratul (sau "obișnuitul") Damon.

O clipă mai târziu, Elena se afla într-o cameră prăpădită de motel și Damon o ținea de brațe. Când îi dădu drumul, Elena simți un gust de sare. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

Asta nu părea să-l impresioneze pe atacatorul ei. Damon dădea impresia că se află cuprins de cea mai cumplită disperare. Tremura asemenea unui băiețel care își sărutase prima oară prima iubire. Asta e ceea ce alungă controlul, își spuse Elena, confuză.

Cât despre ea, simțea că e gata să leșine.

Nu! Trebuia să rămână conștientă.

Elena împinse și se răsuci, făcându-și rău în mod deliberat încercând să se smulgă din strânsoarea aparent de nedesfăcut în care era ținută.

Și nu se putu smulge.

Cine o strângea? Din nou Shinichi, furișat în mintea lui Damon și silindu-l să facă lucruri...

Elena se zbatu mai tare, trăgându-se până când chiar ar fi vrut să țipe de durere. Scânci o dată...

Strânsoarea se desfăcu.

Într-un anume fel, Elena știa că Shinichi nu era implicat în asta. Adevăratul suflet al lui Damon era un băiețel înlănțuit de cine știe câte secole, care nu cunoscuse niciodată căldura și apropierea unei alte ființe, dar care tot le aprecia, înlăcrimat. Copilul legat în lanțuri de piatra uriașă era unul dintre cele mai tainice secrete ale lui Damon.

Iar acum, Elena tremura atât de tare, încât nu era sigură dacă se mai putea ține pe picioare, și se gândea la copil. Oare îi era frig? Oare plângea și el ca Elena? De unde putea ea să știe?

Elena și Damon se priveau, răsufând greu. Părul lui Damon era ciufulit, făcându-l să arate îndrăzneț ca un pirat. Fața lui, întotdeauna atât de palidă și calmă, era îmbujorată. Ochiul lui coborâra automat pentru a o privi pe Elena cum își freacă încheieturile mâinilor. Simțea ace acum — sângele începea din nou să-i circule. El își

întoarse privirea,

și apoi nu mai păru în stare să o privească din nou în ochi.

Privitul în ochi. Da. Elena își dădu imediat seama că e o armă, în vreme ce pipăia după un scaun și găsea patul, neașteptat de aproape în spatele ei. În momentul acesta, nu avea prea multe arme; și avea nevoie să le folosească pe toate.

Se așeză, cedând oboselii pe care o simțea în trup, dar rămase cu ochii ațintiți asupra feței lui Damon. Gura lui era ușor umflată. Și asta era... nedrept. Buzele lui Damon reprezentau o parte din artileria lui de bază. Întotdeauna Elenei i se păruse că are cea mai frumoasă gură pe care o văzuse ea vreodată — la femei sau bărbați. Gura, părul, pleoapele coborâte pe jumătate, genele grele, linia delicată a maxilarului... nedrept, chiar și pentru cineva ca Elena, care de mult nu mai era interesată de o persoană doar pentru că se întâmpla să fie frumoasă.

Dar nu mai văzuse niciodată acea gură umflată, părul acela perfect, ciufulit, genele tremurând pentru că el privea în orice parte în afară de ea și încerca să nu o arate.

— Asta era... la ce te gândeai în vreme ce refuzai să vorbești cu mine? întrebă ea, și vocea ei era aproape calmă.

Brusca nemișcare a lui Damon era perfectă, la fel ca toate celelalte lucruri pe care le făcea la perfecție. Evident, nu respira. Privea fix un punct pe covorul bej care în mod normal ar fi trebuit deja să ia foc.

Apoi, în cele din urmă, ridică spre ea acei ochi mari și întunecați. Era atât de greu să vorbești despre ochii lui Damon, pentru că irisul avea aceeași culoare ca și pupila, dar Elena avea senzația că în acel moment erau atât de dilatați, încât erau numai pupilă. Cum puteau niște ochi atât de întunecați ca noaptea să prindă în ei și să rețină lumina? Ea părea să vadă acolo un univers de stele.

Damon spuse încet:

— Fugi.

Elena simți cum i se încordează picioarele.

— Shinichi?

— Nu. Tu ar trebui să fugi acum.

Elena simți cum mușchii coapselor se relaxează ușor și fu mulțumită că nu trebuia să dovedească în ce fel era ea în stare să fugă — sau măcar să se târască — în această clipă. Dar mâinile i se strânseseră în pumni.

— Vrei să spui că aici nu e vorba decât că tu ești un ticălos? spuse ea. Ai decis să mă urăști din nou? Ți-a plăcut...

Damon se răsuci din nou, cu o mișcare atât de fulgerătoare, încât ochii ei nu o putură urmări. Lovi rama ferestrei, o dată, trăgându-și aproape cu totul pumnul înapoi în ultima clipă. Se auzi o bubuitură și apoi o mie de mici ecouri ale ei pe când cioburile de sticlă se revărsau asemenea unor diamante în bezna de afară.

— Asta ar putea... să aducă niște oameni care să te ajute.

Damon nu încerca să facă vorbele să pară mai mult decât un gând ulterior. Acum, că era întors cu spatele la ea, nu părea să-i mai pese să păstreze aparențele. Trupul îi era străbătut de frisoane ușoare.

— La ora asta târzie, cu furtuna asta, așa de departe de recepție... Mă îndoiesc, răspunse Elena.

Trupul ei reacționa acum la izbucnirea de adrenalină care îi îngăduise să se desprindă din strânsoarea lui Damon. Simțea frisoane în tot corpul și trebuia să facă eforturi pentru a le împiedica să se transforme în tremurături.

Și acum erau ca la început, cu Damon privind afară în noapte și ea privindu-i spatele. Sau cel puțin asta era ceea ce voia el.

— Puteai pur și simplu să ceri, spuse Elena.

Nu știa dacă un vampir putea înțelege așa ceva. Încă nu reușise să-l învețe asta pe Stefan. El se descurca fără lucrurile pe care le dorea pentru că nu înțelegea cum e cu cerutul. Cu toată inocența și cu cele mai bune intenții,

Stefan nu făcea nimic până când ea, Elena, era obligată să-i ceară lui.

Damon, credea ea, nu avea de obicei problema asta. Lua orice dorea la fel de nonșalant ca și cum ar fi luat niște produse de pe raftul lor din băcănie.

Iar în clipa asta, el râdea tăcut, ceea ce însemna că era cu adevărat șocat.

— O să consider asta o scuză, spuse încet Elena. Acum, Damon râdea cu zgomot, și Elena simți un fior rece. Ea încerca să-l ajute, și el...

— Tu crezi, izbucni el, întrerupându-i gândurile, că asta era tot ce voiam?

Elena se simți din nou cuprinsă de un fior de gheață pe când cugeta la vorbele lui. Damon ar fi putut foarte ușor să-i ia sângele în timp ce o ținea nemișcată. Dar — desigur — asta nu era tot ce voia de la ea. Aura ei... știa ce efect avea asupra vampirilor. Damon o protejase tot timpul de alți vampiri care i-ar putea vedea aura.

Diferența, îi spuse Elenei sinceritatea sa nativă, era că ei nu-i păsa de ceilalți. Dar Damon era diferit. Când o săruta, Elena își putea da seama de diferență în ceea ce simțea. Ceva ce nu mai simțise înainte... până la Stefan.

Oh, Doamne, oare ființa asta chiar era ea, Elena Gilbert, care îl trăda pe Stefan prin simplul fapt că nu evita această situație? Damon era o persoană mai corectă decât ea, îi spunea să îndepărteze de el tentația din aura ei.

Pentru ca ea să poată începe din nou tortura mâine-dimineață.

Elena se aflase în multe situații în care considerase că era mai bine să plece înainte ca situația să devină explozivă. Problema era că acum nu exista nici un loc în care să poată pleca fără să declanșeze o explozie — și să se pună într-un pericol mai mare. Și, în același timp, fără să-și piardă șansa de a-l găsi pe Stefan.

Ar fi trebuit să meargă cu Matt? Dar Damon spusese că ei doi nu puteau intra în locul acesta numit Dimensiunea întunecată, nu două ființe omenești singure. Spusese că aveau nevoie de el alături. Și

Elena încă mai avea oarecare îndoieli că Damon s-ar obosi să meargă până în Arizona, cu atât mai puțin să-l caute pe Stefan, dacă n-ar fi ea tot timpul cu el.

Și pe urmă, cum ar fi putut Matt să o protejeze pe drumul periculos pe care mergeau ea și Damon? Elena știa că Matt și-ar da viața pentru ea — și exact asta ar face și dacă s-ar întâlni cu vampiri sau vârcolaci. Ar muri. Lăsând-o pe Elena să-și înfrunte singură dușmanii.

Oh, da, Elena știa ce făcea Damon în fiecare noapte când ea dormea în mașină. Urzea un soi de vrăji întunecate în jurul ei, semnându-le cu numele lui, punându-și pecetea pe ele, și ele țineau orice creatură a nopții departe de mașină până dimineața.

Dar cei mai mari dușmani ai lor, gemenii kitsune, Shinichi și Misao, pe aceștia îi aduseseră cu ei.

Acestea erau gândurile Elenei înainte de a înălța capul pentru a-l privi în ochi pe Damon. Ochi care, în acel moment, îi aminteau Elenei de cei ai unui copil zdrențaros legat în lanțuri de o piatră uriașă.

— N-ai de gând să pleci, nu-i așa? șopti el.

Elena clătină din cap.

— Chiar nu ți-e frică de mine?

— Oh, mi-e frică.

Din nou, Elena simți acel tremur interior. Dar acum o pornise deja pe un drum anume, stabilise traseul și nu se mai putea opri. Cu atât mai mult atunci când el o privea ca acum. Privirea lui îi aducea aminte de acea bucurie sălbatică, de mândria aproape împotriva voinței lui pe care o arăta el întotdeauna când doborau împreună un dușman.

— N-o să devin Prințesa ta a întunericului, îi spuse ea. Și știi că n-aș putea niciodată să renunț la Stefan.

O umbră a vechiului lui zâmbet batjocoritor îi apărură pe buze.

— E timp destul să te conving să vezi lucrurile în felul meu.

Nu e nevoie, își spuse Elena. Știa că Stefan ar înțelege.

Dar chiar și acum, când avea senzația că lumea se învârtește în jurul ei, ceva din adâncul Elenei se semeți pentru a-l înfrunta pe Damon.

— Spui că nu e Shinichi. Te cred. Dar toate astea sunt din cauza... a ceea ce a spus Caroline?

Auzi brusca asprime din vocea ei.

— Caroline? întrebă Damon clipind, ca și cum brusc ar fi fost deconcertat.

— A zis că înainte să-l cunosc pe Stefan eram doar o... Elena nu reuși să rostească acel ultim cuvânt. Că eram... dezvățată.

Maxilarul lui Damon se crispa și obrajii i se înroșiră imediat — ca și cum fusese lovit dintr-o direcție necunoscută.

— Fata aia, murmură el. Deja și-a croit destinul, și dacă era altcineva în locul ei aș fi fost înclinat să simt o oarecare milă. Dar ea împinge lucrurile... dincolo de... dincolo de orice cuviință...

Rostind aceste cuvinte, vocea îi tremură și o expresie nedumerită îi întunecă fața. Se uita lung la Elena și ea știa că îi vedea lacrimile care îi umpluseră ochii, căci Damon ridică mâinile pentru a i le șterge cu degetele. Dar încremeni în plină mișcare și, cu o privire brusc uluită, își duse o mână la buze și îi gustă lacrimile.

Indiferent ce gust aveau pentru el, privirea lui părea neîncrezătoare. Își duse și cealaltă mână la gură. Elena se holba acum la el; ar fi trebuit să se simtă iritat, dar nu era așa. În schimb, un întreg caleidoscop de expresii trecură peste chipul lui, mult prea rapid pentru ca ochii ei de om să le prindă pe toate. Dar desluși uimire, neîncredere, amărăciune, o uimire și mai mare, pentru ca în final să vadă un soi de șoc plin de bucurie și o privire ciudată, ca și cum și în ochii lui erau lacrimi.

Și apoi, Damon râse. Era un râs scurt, ca și cum ar fi râs de el însuși, dar era un râs adevărat, chiar euforic.

— Damon, spuse Elena, clipind din nou pentru a-și reține lacrimile

— totul se întâmplase atât de repede — ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă, spuse el, ridicând un deget într-un gest profesoral. N-ar trebui niciodată să încerci să păcălești un vampir, Elena. Vampirii au multe simțuri pe care oamenii nu le au — și unele despre care nici măcar nu știm că există până când nu avem nevoie de ele. Mi-a trebuit destul de mult ca să-mi dau seama ce știu despre tine. Pentru că, desigur, toată lumea îmi spunea ceva, iar propria mea minte îmi spunea altceva, complet diferit. Dar am înțeles, în sfârșit. Știu ce ești tu cu adevărat, Elena.

Vreme de o jumătate de minut, Elena tăcu, șocată. Apoi replică:

— Dacă știi, atunci aș putea să-ți spun chiar acum că nimeni n-o să te creadă.

— Poate că nu, spuse Damon, mai ales dacă sunt oameni. Dar vampirii sunt programați să recunoască aura unei fecioare. Iar tu ești licorna¹, Elena. Nu știu, și nici nu-mi pasă cum ți-ai căpătat reputația. Și pe mine m-a păcălit multă vreme, dar în cele din urmă am aflat adevărul.

Brusc se aplecă deasupra ei astfel încât ea nu mai vedea nimic în afară de chipul lui. Părul lui frumos îi atingea fruntea, buzele lui erau lângă ale ei, ochii lui întunecați și profunzi captându-i privirea.

— Elena, șopti el. Țasta e secretul tău. Nu știu cum ai reușit, dar... ești virgină.

Se aplecă mai mult spre ea, buzele lui abia îi atinseră buzele, și răsuflările lor se amestecară. Rămaseră așa mult, mult timp, și Damon părea să fi fost fermecat pentru a-i da Elenei ceva din propriul lui trup: oxigenul de care amândoi aveau nevoie, dar pe care fiecare îl dobândise într-un fel diferit. Pentru mulți oameni, încremenirea trupurilor lor, tăcerea și contactul vizual neîntrerupt — căci nici unul dintre ei nu închisese ochii — putea fi prea mult. Putea

¹ în iconografia creștină, inorogul sau licorna reprezintă fecioara. Se spune că doar o fecioară poate prinde și îmblânzi un inorog. Motivul *La Dame à la licorne* este dintre cele mai răspândite în vremea castelor iubiri cavalești: când întâlnește o fecioară, inorogul înspăimântător adoarme cu capul în poala ei; atunci vin vânătorii și îlucid

fi perceput ca și cum ei s-ar fi cufundat mult prea mult în ființa partenerului lor, încât își pierdeau contururile și deveneau o parte eterică a celuilalt înainte chiar ca sărutul lor să se fi încheiat.

Dar Elena plutea prin aer: pe răsufierea pe care i-o dădea Damon — și asta în sens literal. Dacă mâinile puternice, fine și prelungi ale lui Damon n-ar fi ținut-o de umeri, ea ar fi scăpat cu totul din strânsoarea lui.

Elena știa că mai exista o cale prin care el ar fi putut-o ține pe pământ. Putea să o Influențeze să lase gravitația să acționeze asupra ei. Dar până acum ea nu simțise din partea lui nici cea mai vagă urmă de încercare de a o Influența. Era ca și cum el tot mai voia să-i dea șansa de a alege. Nu avea de gând să o seducă prin nici una dintre metodele lui obișnuite, acele trucuri ale dominării învățate în nopțile a mai bine de cinci veacuri.

Doar răsufierea, care devenea din ce în ce mai rapidă, în vreme ce Elena simțea cum propriile ei simțuri încep să se învâртеjească și inima să-i bată nebunește. Era oare cu adevărat sigură că pe Stefan n-o să-l deranjeze? Dar Stefan îi acordase probabil cel mai mare privilegiu posibil când se încrezuse în dragostea și judecata ei. Și ea începea să simtă adevăratul eu al lui Damon, nevoia lui copleșitoare de ea; vulnerabilitatea lui, pentru că această nevoie devenea o obsesie pentru el.

Fără să încerce să o Influențeze, el continua să întindă aripi mari, întunecate și moi în jurul ei, astfel încât ea să nu mai poată fugi, să nu mai poată scăpa. Elena simți că o cuprinde amețeala în fața intensității pasiunii ce se țesuse între ei. Ca un gest final, nu de respingere ci ca o invitație, își dădu capul pe spate, arcuindu-și spre el gâtul descoperit, lăsându-l să-i simtă dorința.

Și ca și cum niște clopote de cristal ar fi răsunat în depărtare, simți bucuria lui la cedarea ei voluntară în fața întunecimii catifelate care o copleșea.

Nici nu simți dinții care i se înfipseră în piele și îi cerură sângele.

Înainte să se întâmple asta, ea văzu stele. Și apoi, universul fu înghițit de ochii întunecați ai lui Damon.

În dimineața următoare, Elena se ridică din pat și se îmbracă repede în camera de motel, mulțumită că era singură. Damon plecase, dar ea se așteptase la asta. De obicei, el își lua micul dejun devreme atunci când călătoreau, atacând ospătărițele de la popasurile pentru camioane, deschise toată noaptea, sau de la restaurantele ieftine care deschideau la primele ore ale dimineții.

O să discute despre asta cu el la un moment dat, își spuse în vreme ce pune pachetul de cafea măcinată în filtrul pentru două cești oferit de motel. Mirosea bine.

Dar prima urgență era să discute cu cineva despre ce se întâmplase noaptea trecută. Bineînțeles, Stefan era prima ei alegere, dar Elena descoperise că experiențele extrasenzoriale nu apăreau atunci când voiai tu. Avea nevoie să le sune pe Bonnie și Meredith. Trebuia să stea de vorbă cu ele — era dreptul ei — dar tocmai acum,... evident, nu putea. În mod instinctiv, simțea că orice contact între ea și Fell's Church era greșit.

Iar Matt încă nu-și făcuse apariția. Elena habar n-avea unde se afla el acum, dar ar face bine să fie în Sedona la timp. În mod deliberat, Matt întrerupsese orice comunicare între ei. Foarte bine. Atâta timp cât își făcea apariția atunci când promisese.

Și totuși... Elena simțea nevoia să vorbească. Să spună tot ce gândea.

Bineînțeles! Ce proastă era! Tot mai avea tovarășul ei credincios care niciodată nu spunea nimic și niciodată nu o lăsa să aștepte. Își turnă o ceașcă de cafea fierbinte, scoase jurnalul din fundul genții ei de pânză și îl deschise la o pagină nouă, albă. Nimic nu era mai incitant la scris decât să vadă o pagină albă și un stilou care aluneca ușor pe hârtie.

Cincisprezece minute mai târziu, se auzi un ciocănit la geam și în secunda următoare Damon intră în cameră. Avea cu el mai multe

pungi de hârtie și Elena se simți inexplicabil de încântată, cu un sentiment ca de Ea oferea cafeaua, care

era destul de bună, chiar dacă nu era cu frișca adevărată, ci cu un înlocuitor praf, iar Damon adusesese...

— Benzină, spuse el triumfător, ridicând din sprâncene cu subînțeles, în vreme ce așeza pungile pe masă. Asta în caz că încearcă să folosească plante împotriva noastră. Nu, mulțumesc, adăugă, văzând că ea îi întindea o ceașcă plină de cafea. Am găsit un mecanic de garaj în vreme ce cumpăram astea. Mă duc să mă spăl pe mâini.

Și, trecând pe lângă Elena, dispăru.

Trecu fără să-i arunce o privire, deși ea purta singurele haine curate care îi mai rămăseseră: jeanși și un tricou într-o culoare pală, care părea alb la prima vedere și doar într-o lumină puternică se vedea că avea culoarea eterică a curcubeului.

Fără nici o privire, își spuse Elena, având o senzație deconcertantă că într-un fel viața ei tocmai căpătase un ritm ciudat.

Vru să arunce cafeaua, dar apoi decise că avea chiar ea nevoie de ea și o bău din câteva înghițituri care îi arseră gâtlejul.

Apoi se duse lângă jurnalul ei și citi din nou ultimele două sau trei pagini.

— Ești gata de plecare? strigă Damon din baie pentru a acoperi zgomotul apei care curgea.

— Da... Într-un minut.

Elena citi paginile din jurnal pe care le scrisese cu o seară în urmă, apoi mai dădu înapoi câteva file și citi.

— Am putea să mergem direct către vest de-aici, strigă Damon. Putem să ajungem într-o zi. Ei or să creadă că e o manevră pentru o anumită poartă și or să caute la toate cele mici. Între timp, noi o să ne îndreptăm direct către Poarta Kimon și o să avem un avans de câteva zile față de oricine e pe urmele noastre. E perfect așa.

— M-hmm, spuse Elena, citind mai departe.

— Ar trebui să reușim să ne întâlnim cu Mart mâine — poate chiar în seara asta, în funcție de ce soi de probleme ne creează ei.

— M-hmm.

— Dar mai întâi am vrut să te întreb: crezi că-i o coincidență că fereastra noastră e spartă? Pentru că eu întotdeauna urzesc vrăji de protecție asupra lor pe timpul nopții și sunt sigur... Își trecu o mână peste frunte. Sunt convins că am făcut asta și azi-noapte. Dar ceva a trecut prin vrăjile mele și a spart fereastra și apoi a dispărut fără urmă. De aceea, am cumpărat toată benzina aia. Dacă încearcă ceva în privința copacilor, o să-i spulber până la Stonehenge.

Și pe jumătate din locuitorii nevinovați ai statului, își spuse Elena încruntată. Dar era într-un asemenea șoc, încât nimic nu o mai impresiona.

— Ce faci acum?

Damon era în mod clar gata de plecare.

— Scap de ceva de care nu mai am nevoie, spuse Elena, și trase apa la toaletă, urmărind cum bucățelele rupte de hârtie se învârtesc și dispar. Eu nu mi-aș face însă probleme pentru fereastră, adăugă ea, revenind în cameră și punându-și pantofii. Și mai stai un minut, Damon. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Ei, haide. Poate să mai aștepte până o pornim la drum, nu?

— Nu, nu poate, pentru că trebuie să plătim pentru fereastra aia. Tu ai spart-o azi-noapte, Damon. Dar nu-ți aduci aminte s-o fi făcut, nu-i așa?

Damon se holbă la ea. Elena văzu că primul lui impuls fu să râdă. Al doilea impuls, căruia îi și cedă, fu să creadă că Elena înnebunise.

— Vorbesc serios, spuse ea, când el se ridică și se îndreptă către fereastră cu o privire care spunea în mod clar că voia să fie o cioară și să zboare afară pe ea. Nici să nu îndrăznești să pleci undeva, pentru că n-am terminat.

— Am mai făcut ceva ce nu-mi amintesc? Damon se rezemă de perete într-una din vechile lui poze arogante. Poate am spart câteva

chitare, am ținut radioul deschis până la patru dimineața?

— Nu. Nu neapărat lucruri de... azi-noapte, spuse Elena, întorcându-și privirea. Nu-l putea privi în ochi. Alte lucruri, din alte zile...

— Ca de pildă, cum am încercat să sabotez călătoria asta tot timpul, spuse el scurt și la obiect. Se uită la tavan și oftă adânc. Poate că am făcut-o doar ca să fiu singur cu tine...

— Taci din gură, Damon!

De unde venise asta? Ei, bineînțeles că știa de unde. Din sentimentele ei legate de noaptea trecută. Problema era că trebuia să mai pună la punct și alte lucruri — în mod serios, dacă le accepta el. Dacă stătea să se gândească, poate că asta era o cale mai bună de a aborda subiectul.

— Crezi că sentimentele tale pentru Stefan... ei bine, s-au schimbat în ultimul timp? întrebă Elena.

— Ce?

— Crezi — oh, asta era atât de greu când se uita în ochii aceia negri de culoarea spațiului nemărginit, mai ales când noaptea trecută fuseseră plini de miriade de stele — crezi că ai ajuns să te gândești la el într-un mod diferit? Să-i respecti dorințele mai mult decât înainte?

Acum, Damon o cerceta deschis, la fel cum îl cerceta și ea.

— Vorbești serios? întrebă el.

— Total, spuse ea și, cu un efort deosebit, își înghiți lacrimile.

— Ceva chiar s-a întâmplat noaptea trecută, spuse el. O privea cu atenție. Nu-i așa?

— Ceva s-a întâmplat, da, spuse Elena. A fost... a fost mai degrabă o...

Elena trebui să respire, și răsufierea ei spuse aproape totul.

— Shinichi! Shinichi, che bastardo! Imbroglione! Tâlharul ăla! O să-l omor înceți

Brusc, Damon era pretutindeni. Era lângă ea, cu mâinile pe umerii ei, pentru ca în clipa următoare să strige ocări la fereastră, apoi

imediat să fie din nou lângă ea, ținându-i mâinile într-ale lui.

Dar un singur cuvânt conta pentru Elena. Shinichi. Kitsune-le cu părul lui negru tivit cu stacojiu, care îi făcuse să renunțe la atât de multe doar pentru a ști unde se afla întemnițat Stefan.

—Mascalzone! Maleducato...

Elena pierdu șirul ocărilor lui Damon. Așadar, era adevărat. Noaptea trecută îi fusese furată cu totul lui Damon, luată din mintea lui la fel de simplu și de total ca și momentul în care ea folosisese Aripile Izbăvirii și Aripile Purificării asupra lui. Ultimul moment, el acceptase să-i fie luat. Dar noaptea trecută — și ce alte lucruri îi mai luase din minte vulpea?

Să-i fie furate o întreagă seară și noapte — și mai ales această seară și această noapte — asta însemna că...

— Nu a întrerupt niciodată legătura dintre mintea mea și a lui. Poate să pătrundă în mine oricând vrea, spuse Damon, terminând în sfârșit cu ocările și oprindu-se în loc.

Se așeză pe canapeaua din fața patului, cu mâinile căzute între genunchi. Părea atât de distrus!

— Elena, trebuie să-mi spui. Ce a luat de la mine noaptea trecută? Te rog! Damon arăta ca și când era gata să cadă în genunchi în fața ei, sincer, fără melodramă. Dacă... dacă... a fost ce cred eu...

Elena zâmbi, deși lacrimile îi alunecau pe obraji.

— Nu a fost... chiar ceea ce ar crede oricine, bănuiesc, spuse ea.

— Dar...!

— Hai să zicem doar că de data asta... a fost amintirea mea, spuse Elena. Dacă ar fi luat altceva de la tine, sau dacă încearcă să o facă pe viitor, atunci merită ocara. Dar asta... va fi secretul meu.

Până când într-o bună zi poate o să pătrunzi în piatra ta uriașă cu secrete, își spuse ea.

— Până când o smulg din el, odată cu limba și coada lui! mârâi Damon, și se auzi exact ca mârâitul unui animal.

Elena se bucură că nu-i era adresat ei.

— Nu-ți face griji, adăugă Damon cu o voce atât de înghețată, încât era chiar mai înspăimântătoare decât furia animalică. O să-l gădesc, indiferent unde încearcă să se ascundă. Și o s-o iau de la el. Poate că o să-i iau și toată blana odată cu amintirea asta. O să-ți fac o pereche de mănuși din ea, ce zici?

Elena încercă să zâmbească și-i reuși destul de bine. Tocmai începea să accepte ceea ce i se întâmplase, deși nu credea nici pentru o clipă măcar că Damon avea s-o lase în pace în legătură cu acest subiect până ce avea să-l oblige pe Shinichi să-i înapoieze amintirea. Își dădea seama că, la un anumit nivel, îl pedepsea pe Damon pentru ceea ce făcuse Shinichi, iar asta nu era corect. Promit că nimeni n-o să știe ce s-a întâmplat noaptea trecută, își spusese. Nu înainte ca Damon să afle. N-o să le spun nici măcar lui Bonnie și Meredith.

Asta îngreuna lucrurile pentru ea, și prin urmare era mai echitabil.

În vreme ce curățau mizeria după ultimul atac de furie al lui Damon, el întinse brusc mâna pentru a șterge cu vârful degetelor o lacrimă răzleață de pe obrazul Elenei.

— Mulțumesc..., începu Elena.

Apoi se opri. Damon își dusesese degetele la buze. Se uită la ea, surprins și puțin dezamăgit. Apoi ridică din umeri.

— Tot licornă, spusese. Asta am zis azi-noapte? Elena ezită, apoi decise că vorbele lui nu intrau în limitele de timp ale secretului.

— Da, ai zis. Dar... n-o să mă trădezi, nu? întrebă ea, deodată îngrijorată. Am promis prietenelor mele să nu spun nimic.

Damon se holba la ea.

— De ce aș spune ceva despre cineva? Asta dacă nu vorbești despre micuța roșcată.

— Ți-am spus: eu nu spun nimic. Doar că în mod evident Caroline nu e virgină. Ei, cu toată agitația legată de sarcina ei...

— Dar adu-ți aminte, exclamă Damon. Eu am venit în Fell s Church înaintea lui Stefan; am stat în umbră mult timp. Felul în care vorbești...

— Oh, da, știu. Ne plăceau băieții și băieții ne plăceau pe noi, și deja aveam o reputație. Așa că pur și simplu vorbeam oricum aveam chef. Unele lucruri pe care le spuneau puteau fi adevărate, dar o mulțime puteau avea mai multe înțelesuri... și pe urmă, desigur, tu știi cum vorbesc băieții...

Damon știa. Încuviință din cap.

— Ei, și destul de curând toată lumea vorbea despre noi ca și cum făcuserăm de toate cu toată lumea. Chiar au scris tot felul de lucruri în ziar și în albumul anului și pe pereții din toaletă. Dar noi aveam și o poezioară, și uneori chiar o scriam, cu semnăturile noastre la sfârșit. Cum era oare?

Elena se întoarse în timp, în urmă cu câțiva ani. Apoi recită:

Doar pentru că ai auzit-o, nu înseamnă că-i real

Doar pentru că ai citit-o, nu înseamnă că-i așa.

Data viitoare s-ar putea să fie despre tine.

Să nu crezi că-i poți face să gândească altcumva,

Pentru că nu poți, știi bine!

După ce Elena termină, se uită la Damon, simțind brusc nevoia imperioasă de a fi cât mai aproape de Stefan.

— Aproape am ajuns, spuse ea. Hai mai repede.

11

Arizona era la fel de fierbinte și de pustie cum își imaginase Elena. Ea și Damon se îndreptară direct către Juniper Resort, și Elena se simți deprimată, dacă nu chiar surprinsă, să vadă că Matt nu ajunsese încă.

— Nu se poate să-i fi luat mai mult decât nouă să ajungă aici, spuse ea, după ce fuseseră conduși în camerele lor. Doar dacă... oh, Doamne, Damon! Doar dacă Shinichi n-a pus într-un fel mâna pe el!

Damon se așeză pe un pat și o privi mohorât pe Elena.

— Cred că am sperat că nu va trebui să-ți spun eu asta — că

ticălosul o să aibă cel puțin politețea de a ți-o spune personal. Dar i-am urmărit aura din momentul în care ne-am despărțit. S-a tot îndepărtat — către Fell's Church.

Uneori, ai nevoie de timp ca să digeri veștile rele.

— Vrei să spui, zise Elena, că n-o să-și facă deloc apariția aici?

— Vreau să spun că, în linie dreaptă, nu era o distanță așa de mare între locul de unde am luat mașinile și Fell's Church. El a pornit în acea direcție. Și nu s-a mai întors.

— Dar de ce? întrebă Elena, ca și cum logica ar fi putut oarecum înfrânge realitatea. De ce ar pleca și m-ar părăsi? Și mai ales, de ce s-ar duce în Fell's Church, acolo unde este căutat de poliție?

— Cât privește faptul că te-a părăsit, cred că și-a făcut o idee greșită despre tine și mine... sau poate că ideea era corectă, dar puțin cam prea devreme — Damon ridică din sprâncene către Elena și ea îi aruncă o pernă în cap — și s-a hotărât să ne lase să ne bucurăm de puțină intimitate. Cât despre Fell's Church... Damon ridică din umeri. Uite ce e, tu îl cunoști pe tipul ăsta de mai mult timp decât mine. Dar chiar și eu îmi pot da seama că e genul Galahad. Cavalerul perfect gentil, sanspeur et sans reproche. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că s-a dus să răspundă acuzațiilor lui Caroline.

— Oh, nu, spuse Elena, ducându-se la ușă pentru că bătuse cineva. Nu după ce i-am spus și i-am tot spus...

— Oh, da, spuse Damon, luând o poziție ușor ghemuită. Chiar și cu înțeleptul tău sfat răsunându-i în urechi...

Ușa se deschise. Era Bonnie. Bonnie, micuță, cu părul ei roșcat, cu ochii ei căprui mari și expresivi. Elena, gata să nu-și creadă propriilor ochi, și încă prinsă în cearta cu Damon, îi trânti ușa în nas.

— Matt o să fie linșat, aproape țipă Elena, vag conștientă că undeva cineva bătea la o ușă.

Damon se ridică. Trecu pe lângă Elena, îndreptându-se către ușă, în vreme ce-i arunca un "Cred c-ar fi mai bine să stai jos", apoi o așeză pe un scaun și o ținu acolo până când ea încetă să mai încerce

să se ridice.

Pe urmă, deschise ușa.

De data asta, Meredith era cea care ciocănea, înaltă și suplă, cu părul căzându-i învolburat pe umeri, Meredith emana intenția de a continua să bată până când ușa rămânea deschisă. Ceva se petrecu înăuntrul Elenei și ea descoperi că mintea ei se putea gândi la mai multe lucruri odată.

Era Meredith. Și Bonnie. În Sedona, Arizona!

Elena sări de pe scaunul unde o așezase Damon și-și aruncă brațele în jurul lui Meredith, murmurând incoerentă:

— Ai venit! Ai venit! Știai că nu te pot suna, așa că ai venit!

Bonnie se feri de îmbrățișare și-i spuse încet lui Damon:

— Iar a luat-o de la capăt cu sanitarul oricui îi iese în cale?

— Din păcate, răspunse Damon, nu. Dar pregătește-te să fii strânsă în brațe până-ți ies ochii din cap.

Elena se întoarse către el.

— Te-am auzit! Oh, Bonnie! Pur și simplu nu-mi vine să cred că sunteți amândouă aici. Voiam așa de mult să vorbesc cu voi!

Intre timp, o îmbrățișa pe Bonnie, și Bonnie o îmbrățișa la rândul ei, și Meredith le strângea pe amândouă în brațe. Semnale subtile de solidaritate feminină de velociraptor treceau de la una la alta în tot acest timp — o sprânceană arcuită ici, o mișcare ușoară din cap colo, o încruntare și o ridicare vagă din umeri încheiată cu un oftat. Damon habar nu avea, dar tocmai fusese acuzat, judecat, achitat și repus în drepturi — cu concluzia că pe viitor era nevoie de o supraveghere mai atentă.

Elena fu prima care se desprinse din această conversație mută.

— Probabil că v-ați întâlnit cu Matt — el trebuie că v-a spus despre locul ăsta.

— Ne-a spus, și pe urmă a vândut Priusul și noi ne-am făcut bagajele în fugă și am luat bilete de avion până aici și am așteptat — nu voiam să vă pierdem! spuse Bonnie dintr-o singură suflare.

— Să fie exact acum două zile când v-ați cumpărat biletele încoace? întrebă Damon obosit în direcția tavanului, cu un cot pe scaunul Elenei.

— Stai să mă gândesc... încep Bonnie. Dar Meredith spuse sec:

— Da, acum două zile. De ce? Vi s-a întâmplat ceva din cauza asta?

— Încercam să păstrăm toată situația oarecum ambiguă pentru dușman, spuse Damon. Dar după câte se pare, probabil că oricum nu a contat.

Nu, își spuse Elena, pentru că Shinichi poate pătrunde în creierul tău oricând vrea și poate să încerce să-ți ia amintirile, și tot ce poți face tu e să încerci să i te împotrivești.

— Dar asta înseamnă că Elena și cu mine ar trebui să pornim imediat la drum, continuă Damon. Trebuie să rezolv ceva mai întâi. Elena ar trebui să facă bagajele. Ia cât mai puține lucruri, doar ceea ce e absolut nevoie — dar pune mâncare pentru două sau trei zile.

— Ai spus... să plecați acum! șopti Bonnie și se așeză brusc pe podea.

— E logic, dacă deja am pierdut elementul-surpriză, replică Damon.

— Nu-mi vine să cred că voi două ați venit să-mi spuneți la revedere în vreme ce Matt are grijă de oraș, spuse Elena. E atât de drăguț!

Zâmbi radioasă, apoi adăugă în minte: Si așa o prostie!

— Păi...

— Păi, eu tot am o treabă de făcut, spuse Damon, făcând cu mâna fără să se întoarcă. Hai să zicem că plecăm într-o jumătate de oră.

— Ce cărpănos, se plânse Bonnie după ce ușa se închise bine în urma lui. Asta ar putea să ne ofere doar câteva minute să stăm de vorbă înainte să plecăm.

— Pot să fac bagajele în mai puțin de cinci minute, spuse Elena cu tristețe în glas, și apoi, brusc, își dădu seama ce spusese Bonnie. "

înainte să plecăm"?

— Eu n-am cum să iau doar lucrurile esențiale, spuse Meredith ușor îngrijorată. Nu pot să pun totul pe telefonul mobil și n-am idee când o să pot încărca din nou bateriile. Am un geamantan plin de materiale pe hârtie!

Elena se uita de la una la alta, agitată.

— Aăă, sunt destul de sigură că eu sunt cea care ar trebui să facă bagajul, spuse ea. Pentru că eu sunt singura care pleacă... nu?

O altă privire de la una la alta.

— De parcă te-am lăsa să intri într-alt univers fără noi! spuse Bonnie. Ai nevoie de noi!

— Nu un alt univers, doar o altă dimensiune, spuse Meredith. Dar principiul rămâne valabil.

— Dar... nu pot să vă las să veniți cu mine!

— Sigur că nu poți. Eu sunt mai mare decât tine, spuse Meredith. Nu poți să mă "lași" să fac ceva. Dar adevărul e că noi avem o misiune. Vrem să găsim globul-stea al lui Shinichi sau al lui Misao. Dacă reușim asta, credem că putem pune capăt imediat la tot ce se întâmplă în Fell's Church.

— Globul-stea? întrebă Elena nedumerită, în vreme ce undeva în adâncurile minții ei se ivi pentru o clipă o imagine neclară.

— O să-ți explic mai târziu. Elena clătina din cap.

— Dar... l-ați lăsat pe Matt să se ocupe de orice chestie supranaturală se petrece acolo? Când el e un fugar și trebuie să se ascundă de poliție?

— Elena, chiar și poliția se teme acum de Fell's Church... și, sincer, dacă-l bagă în arest în Ridgemont, poate că ăla e cel mai sigur loc pentru el. Dar n-or să facă asta. El lucrează cu doamna Flowers și fac o echipă excelentă împreună.

Meredith se opri să-și tragă răsuflarea și păru să se gândească în ce fel să spună ceva.

O spuse Bonnie pentru ea, cu o voce subțirică.

— Iar eu nu am fost de nici un folos, Elena. Am început. .. ei, am început să am crize de isterie și să văd și să aud lucruri care nu erau acolo... sau cel puțin să mi le imaginez și poate chiar să le fac să existe cu adevărat. M-am speriat îngrozitor, și cred că de fapt chiar puneam oamenii în pericol. Matt e prea realist pentru a face asta. Bonnie își șterse ochii. Știu că Dimensiunea întunecată e foarte rea, dar cel puțin n-o să am posibilitatea de a pune în pericol case pline de oameni.

Meredith încuviință din cap și adăugă:

— Totul... mergea prost cu Bonnie acolo. Chiar dacă nu am fi vrut să venim cu tine, tot trebuia să o scot din locul ăla. Nu vreau să par chiar prăpăstioasă, dar cred că demonii de-acolo îi voiau și ei răul. Și mai cred că, Stefan nefiind aici, Damon poate fi singurul care să-i țină departe. Sau e posibil să o poți ajuta chiar tu, Elena.

Meredith... prea prăpăstioasă? Dar Elena vedea cum carnea tremura ușor pe Meredith, și pelicula fină de transpirație de pe fruntea lui Bonnie, care-i umezea buclele.

Meredith o atinse încet pe Elena pe încheietura mâinii.

— Să nu crezi că pur și simplu am lăsat totul baltă și am plecat. E adevărat că Fell's Church e o zonă de război; dar nu l-am lăsat pe Matt fără aliați. Ca de pildă doctorița Alpert — e o femeie rațională — e cea mai bună doctoriță care există... și ar putea chiar să convingă unii oameni că Shinichi și malachii sunt reali. Dar pe lângă ea, părinții au luat situația în mână. Părinții și psihiatrii și reporterii. Și asta face imposibil să se acționeze pe față. Matt nu e într-o situație proastă.

— Dar... în doar o săptămână...

— Uită-te la ziarul de duminică de săptămâna asta.

Elena luă Ridgemont Times din mâna lui Meredith. Era cel mai mare ziar din zona în care se afla Fell's Church. Un titiu de-o șchioapă pe prima pagină spunea: POSEDARE ÎN SECOLUL XXI?

Sub titlu urmau multe rânduri, dar ceea ce atrăgea cu adevărat

privirea era o fotografie cu o luptă între trei fete, toate aflate în poziții contorsionate într-un fel imposibil pentru trupul omenesc. Expresiile de pe chipurile a două dintre ele erau pur și simplu de durere și groază, dar imaginea celei de-a treia fete o făcu pe Elena să simtă că-i îngheață sângele în vene. Trupul fetei era cocoșat, astfel încât fața îi era răsturnată, și ea se uita direct în cameră, cu buzele trase pentru a-i dezveli dinții. Ochii ei — nu exista un alt fel de a-și descrie — erau demonici. Nu erau dați peste cap, sau cu o formă ciudată, și nici nu luceau cu o strălucire roșie. Era vorba de expresia lor. Elena nu mai văzuse niciodată niște ochi care să o îngrețoseze atât de mult.

Bonnie spuse pe un ton calm:

— Ți se întâmplă vreodată să-ți fugă pământul de sub picioare și să ai sentimentul ăla de "Oh, ups..., unde dispare lumea"?

— Tot timpul, de când l-a cunoscut pe Stefan, spuse Meredith. Scuză-mă, Elena. Dar ideea e că toate astea s-au petrecut în doar câteva zile; din clipa în care adulții care știau că ceva chiar se întâmpla și-au unit forțele. Meredith oftă și își trecu prin păr degetele cu manichiura perfectă, înainte de a continua. Fetele alea sunt ceea ce Bonnie numește posedate în sens modern. Sau poate sunt posedate de Misao — kitsune-le femele așa fac. Dar dacă am putea găsi chestiile alea numite globuri stelare — sau măcar unul — i-am putea obliga pe ei să pună totul în ordine.

Elena lăsă jos ziarul, ca să nu mai vadă ochii aceia răsuciți care se holbau la ea.

— Și în vreme ce se întâmplă toate lucrurile astea, ce face prietenul tău în perioada crizei?

Pentru prima oară, Meredith păru cu adevărat ușurată.

— E posibil ca acum, chiar în timp ce noi vorbim, el să fie pe drum. I-am scris și i-am povestit tot ce se întâmplă și de fapt el a fost cel

care a spus să o iau de-acolo pe Bonnie. Aruncă o privire de scuză

către Bonnie, care nu facu decât să-și ridice mâinile și fața către cer. Și imediat ce-și termină treaba pe o insulă numită Shinmei no Urna, vine în Fell's Church. Genul ăsta de lucruri sunt specialitatea lui Alaric, și el nu se sperie prea ușor. Prin urmare, chiar dacă o să lipsim săptămâni la rând, Matt o să aibă sprijin.

Elena își ridică mâinile într-un gest asemănător cu cel al lui Bonnie.

— Înainte să plecăm, trebuie să știți un lucru. Eu nu o pot ajuta pe Bonnie. Dacă vă bazați pe mine să fac una dintre chestiile pe care le-am făcut când ne-am luptat cu Shinichi și Misao data trecută... ei bine, nu pot. Am încercat de mai multe ori, cât de tare am putut, să-mi repet atacurile cu aripile. Dar n-am reușit niciodată nimic.

Meredith spuse încet:

— Ei, atunci, poate că Damon știe ceva...

— Poate că știe, dar, Meredith, nu-l presa acum. Nu în clipa asta. Ceea ce știe cu siguranță e că Shinichi poate pătrunde în mintea lui să-i ia amintirile... și, cine știe, poate chiar să pună iar stăpânire pe ființa lui...

— Vulpea aia mincinoasă! exclamă plină de dispreț Bonnie, pe un ton ce părea aproape posesiv — ca și cum, își spuse Elena, Damon ar fi fost iubitul ei. Shinichi a jurat că n-o să...

— Și a mai jurat și că o să lase în pace Fell's Church. Singurul motiv pentru care am încredere în indiciile pe care mi le-a dat Misao despre cheia de vulpe este că mă provoacă. Nu s-a gândit niciodată că o să încheiem o înțelegere, așa că nu încerca să mintă sau să se arate prea deșteaptă — sau cel puțin așa cred.

— Păi, de-asta suntem aici cu tine, ca să-l eliberăm pe Stefan, spuse Bonnie. Și, dacă avem noroc, să găsim globurile-stea care ne vor ajuta să-l controlăm pe Shinichi. Corect?

— Corect! spuse Elena cu înflăcărare.

— Corect! spuse solemn Meredith. Bonnie încuviință din cap.

— Solidaritate feminină de velociraptor pe veci? Își puseră repede

mâinile drepte una peste alta,

formând o roată cu trei spițe. Elena își aminti de zilele în care roata avea patru spițe.

— Și Caroline? întrebă ea.

Bonnie și Meredith se consultară din priviri. Apoi, Meredith clătină din cap.

— Nu vrei să știi. Chiar nu vrei, spuse ea.

— Pot să suport orice. Chiar pot, spuse Elena aproape în șoaptă. Meredith, am fost moartă, îți aduci aminte? De două ori.

Meredith continua să clatine din cap.

— Dacă nu poți să te uiți la poza aia, atunci n-ar trebui să auzi nimic despre Caroline. Am fost de două ori să o vedem...

— Tu ai fost de două ori, o întrerupse Bonnie. A doua oară, eu am leșinat și m-ai lăsat lângă ușă.

— Și am realizat că te puteam pierde pentru totdeauna, și mi-am cerut iertare... Meredith se întrerupse când Bonnie puse o mână pe brațul ei și o împinse ușor. Oricum, n-a fost exact o vizită, continuă Meredith. Am intrat în fugă în camera lui Caroline înaintea mamei ei și am găsit-o în cuibul ei — nu contează ce e asta — mâncând ceva. Când m-a văzut, doar a chicotit și a continuat să mănânce.

— Și? întrebă Elena, când simți că tensiunea devine de nesuportat. Ce mânca?

— Cred, răspunse Meredith pe un ton sumbru, că erau viermi și limacși. Trăgea de ei și îi întindea, și ei se zvârcoleau înainte să muște din ei. Dar nu asta a fost cel mai rău. Știi, trebuia să fii acolo ca să înțelegi cum era, dar ea doar mi-a zâmbit afectat și mi-a zis cu o voce groasă: "Vrei să guști puțin?", și dintr-odată gura mi s-a umplut cu grămada aia zvârcolitoare... care începea să-mi alunece pe gât. Așa că am vomat, chiar acolo, pe covorul ei. Caroline doar s-a pus pe râs și eu am ieșit în fugă din cameră și am coborât scările și am înșfăcat-o pe Bonnie și am alergat afară și nu ne-am mai întors în casă. Dar... pe când fugeam pe aleea din fața casei, mi-am dat seama

că Bonnie se sufoca. Avea... viermi și toate scârboșeniile alea în gură și în nas. Eu știu procedurile de reanimare, așa că am reușit să scot cea mai mare parte din chestiile alea înainte să-și revină ea și să vomite. Dar...

— A fost o experiență pe care, sincer, n-aș vrea s-o mai am vreodată.

Tonul lipsit de orice expresie cu care rosti Bonnie aceste cuvinte spunea mai mult decât ar fi făcut-o o voce plină de groază.

Meredith continuă:

— Am auzit că părinții lui Caroline s-au mutat din casa aia, și nu pot să spun că-i condamn pentru asta. Caroline are deja optsprezece ani. Tot ce pot să mai adaug e că toată lumea se roagă într-un fel ca sângele de vârcolac să se dovedească mai puternic în ea, pentru că asta pare să fie mai puțin oribil decât cel de malach sau... cel demonic. Dar dacă nu învinge...

Elena își lăsă bărbia pe genunchi.

— Și poate doamna Flowers să se ocupe de toate astea?

— Mai bine decât Bonnie. Doamna Flowers se bucură să-l aibă pe Matt cu ea; cum am zis, fac o echipă puternică. Iar acum, că a vorbit în cele din urmă cu rasa omenească din secolul douăzeci și unu, cred că-i place. Și a tot exersat în arta ei.

— Arta? Aaa...

— Da, așa numește ea arta vrăjitoriei. Habar n-am dacă se pricepe sau nu, pentru că nu știu să o compar cu nimic... sau nimeni...

— Cataplasmele sale sunt chiar magice! spuse Bonnie hotărâtă. În aceeași clipă, Elena rosti:

— Sărurile ei de baie cu siguranță funcționează de minune.

Meredith schiță un zâmbet ușor și spuse:

— Păcat că nu e ea aici, în locul nostru.

Elena clătină din cap. Acum, că era din nou împreună cu Bonnie și Meredith, știa că n-ar putea intra în întuneric fără ele. Erau mai mult decât mâinile ei; erau mult mai mult pentru ea... și iată-le aici,

amândouă gata să-și riște viața pentru Stefan și pentru Fell's Church.

În acea clipă, ușa camerei se deschise. Damon intră, cărând într-o mână două pungi maronii de hârtie.

— Ei, deci toată lumea și-a luat la revedere frumos? întrebă el.

Părea să-i fie greu să se uite la cele două vizitatoare, așa că stătea cu privirea ațintită asupra Elenei.

— Păi... nu chiar. De fapt, nu, spuse Elena.

Se întrebă dacă Damon era în stare să o arunce pe Meredith pe fereastră de la etajul al cincilea. Mai bine să-i spună totul încet, puțin câte puțin...

— Pentru că noi mergem cu voi, spuse Meredith, iar Bonnie adăugă:

— Dar am uitat să facem bagajele.

Elena se mișcă repede, trecând între Damon și fete. Dar Damon doar rămase cu ochii la podea.

— E o idee proastă, spuse el foarte încet. O idee foarte, foarte, foarte proastă.

— Damon, nu le Influența! Te rog! Elena își flutură mâinile către el într-un gest grăbit, iar Damon ridică o mână într-un gest de negare — și

cumva mâinile lor se atinseră și degetele li se împletiră.

Șoc electric. Dar unul plăcut, gândi Elena — deși de fapt nu avu timp să se gândească asta. Ea și Damon încercau desperați să-și desprindă mâinile una de alta, dar păreau să nu reușească. Valuri mărunte de șocuri o furnicau pe Elena în palmă, răspândindu-i-se apoi în tot corpul.

În cele din urmă, reușiră să-și desfacă degetele și amândoi se întoarseră, cu același sentiment de vinovăție, să se uite la Bonnie și Meredith, care se holbau la ei cu niște ochi enormi. Ochi plini de suspiciune. Ochi în care se citea: "Aha! Ce-avem noi aici?"

Urmă un răstimp în care nimeni nu se mișcă, și nici nu vorbi.

Apoi, Damon spuse pe un ton serios:

— Asta nu e o călătorie de plăcere. Mergem acolo pentru că nu avem altă opțiune.

— Dar nu mergeți singuri, spuse Meredith pe un ton neutru. Dacă Elena merge, mergem toate trei.

— Știm că e un loc rău, spuse Bonnie, dar mergem cu voi, hotărât.

— Și pe urmă, avem propriul nostru scop, adăugă Meredith. O modalitate de a curăța Fell's Church de răul pe care Shinichi l -a făcut — și încă îl mai face.

Damon clătină din cap.

— Nu înțelegeți. N-o să vă placă, spuse el încordat. Făcu un semn cu capul către telefonul ei mobil. Nu există electricitate acolo. Chiar și să ai așa ceva e o crimă. Iar pedeapsa pentru orice fel de crimă este tortura și apoi moartea. Făcu un pas către ea.

Meredith refuză să se dea înapoi, și rămase cu privirea ațintită în ochii lui.

— Ascultă, voi nici măcar nu vă dați seama ce trebuie să faceți doar ca să intrați acolo, spuse Damon pe un ton sumbru. Mai întâi, aveți nevoie de un vampir — și aveți norocul de a avea unul. Pe urmă, va trebui să faceți tot soiul de lucruri care n-or să vă placă...

— Dacă Elena poate să o facă, și noi putem, îl întrerupse calmă Meredith.

— Nu vreau ca vreuna dintre voi să pățească ceva. Eu intru acolo pentru Stefan, spuse repede Elena, vorbind în parte pentru prietenele ei, în parte pentru profunzimea ființei ei în care ajunseseră în cele din urmă valurile de șocuri electrice.

O dulceață așa de ciudată, tulburătoare și vibrantă, pentru ceva care începuse ca un șoc. Un șoc atât de puternic pentru că doar atinsese mâna altei persoane...

Elena reuși să-și desprindă privirea de la fața lui Damon și să revină la discuția care avea loc atunci.

— Da, intri acolo pentru Stefan, îi spunea Meredith, și noi intrăm cu tine.

— Vă repet, n-o să vă placă. O să ajungeți să regretați. .. asta dacă rămâneți în viață, spuse Damon fără să ezite, cu chipul întunecat.

Bonnie doar îl privi pe Damon cu ochii ei căprui larg deschiși și rugători pe fețișoara ei în formă de inimă. Mâinile îi erau încleștate la baza gâtului. Arăta întocmai ca un desen de pe o carte poștală Hallmark, își spuse Elena. Iar ochii ăia făceau cât o mie de argumente.

În cele din urmă, Damon își întoarse privirea către Elena.

— Probabil le duci la moarte, știi? Pe tine poate că te-aș putea proteja. Dar tu și Stefan și micuțele tale prietene... Nu pot.

Să audă totul spus atât de direct fu un șoc pentru Elena. Ea nu se gândise la situație în termenii ăștia. Dar vedea încleștarea hotărâtă a maxilarului lui Meredith și felul în care Bonnie se înălțase puțin pe vârfuri pentru a părea mai înaltă.

— Eu cred că deja s-a hotărât totul, spuse ea încet, conștientă că vocea îi tremura.

Urmă un lung răstimp în care se uită în ochii întunecați ai lui Damon, și apoi brusc el le aruncă celor trei zâmbetul lui de 250 de kilowați, apoi îl făcu să dispară la fel de repede cum apăruse și spuse:

— Înțeleg. Ei bine, în cazul ăsta, mai am ceva de rezolvat. E posibil să dureze ceva până mă întorc, așa că puteți folosi camera...

— Elena ar trebui să vină în camera noastră, spuse Meredith. Am o mulțime de materiale să-i arăt. Și dacă nu putem lua prea mult cu noi, va trebui să parcurgem totul în seara asta...

— Atunci hai să zicem că ne întâlnim aici în zori, spuse Damon. O să pornim de-aici către Poarta Demonilor. Și nu uitați — nu luați bani; nu vă folosesc la nimic acolo. Și încă ceva: asta nu e o vacanță — dar o să vă dați seama de asta destul de repede.

Cu un gest grațios și ironic, îi întinse Elenei geanta ei.

— Poarta Demonilor! spuse Bonnie pe când se îndreptau către lift, cu o voce tremurătoare.

— Şşş, făcu Meredith. Nu e decât un nume.

În clipa aceea, Elena ar fi vrut să nu ştie atât de bine când minţea Meredith.

12

Elena îşi îndreptă privirea către marginea draperiilor din camera de hotel, ca să vadă dacă se iveau zorii. Bonnie era ghemuită pe un scaun lângă fereastră şi moţăia. Elena şi Meredith stătuseră treze toată noaptea, iar acum erau înconjurată de ponturi, ziare şi imagini de pe internet.

— Deja toată povestea asta s-a răspândit dincolo de Fell's Church, explică Meredith, arătând către un articol dintr-un ziar. Nu ştiu dacă urmează liniile de forţă magică ale Pământului, sau e controlată de Shinichi... Sau doar se mişcă singură, ca orice parazit.

— Ai încercat să-l contactezi pe Alaric? Meredith aruncă o privire către Bonnie, adormită.

Spuse încet:

— Asta-i vestea cea bună. Am tot încercat să dau de el şi în cele din urmă am reuşit. O să ajungă în Fell's Church curând — trebuie să se mai oprească doar într-un singur loc.

Elena îşi trase răsuflarea.

— Un loc care e mai important decât ceea ce se întâmplă în oraşul ăla?

— De aceea nici nu i-am spus lui Bonnie de venirea lui. Şi nici lui Matt. Ştiam că ei n-or să înţeleagă. Dar... o să te las să ghiceşti tu pe urmele cărei legende merge până în Orientul îndepărtat.

Meredith îşi aţinti ochii întunecaţi asupra Elenei. —Nu... despre asta e vorba, nu-i așa? Despre kitsune?

— Da, şi se duce într-un loc foarte vechi unde se spune că au distrus oraşul — la fel cum este distrus Fell's Church. Nimeni nu mai locuieşte acolo acum. Numele ăla — Unmei no Shima — înseamnă

Insula Osândeii. Poate că o să găsească ceva important acolo despre spiritele-vulpi. Alaric face un soi de studiu multicultural independent împreună cu Sabrina Dell. Sabrina e de vârsta lui Alaric, dar deja e un antropolog judiciar faimos.

— Și nu ești geloasă? întrebă Elena stânjenită. Era greu să discute lucruri personale cu

Meredith. De câte ori o întreba câte ceva, avea senzația că e indiscretă.

— Ei, spuse Meredith, dându-și capul pe spate. De fapt, nu suntem logodiți oficial.

— Dar n-ai spus nimic nimănui despre asta. Meredith își coborî la loc capul și îi aruncă o privire rapidă Elenei.

— Am spus acum.

Pentru o clipă, fetele tăcură. Apoi, Elena spuse încet:

— Shi no Shi, kitsune, Isobel Saitou, Alaric și Insula Osândeii — e posibil să nu existe nici o legătură între ele. Dar dacă există, am de gând s-o descopăr.

— Iar eu am de gând să te ajut, spuse Meredith pe un ton hotărât. Dar crezusem că după ce termin școala...

Elena nu mai putu suporta.

— Meredith, îți promit, de îndată ce-l aducem înapoi pe Stefan și totul se liniștește în oraș, o să-l ținem în loc pe Alaric cu toate planurile posibile, de la A la Z, spuse ea. Se plecă și o sărută pe Meredith pe obraz. Asta e un jurământ de solidaritate feminină de velociraptor, da?

Meredith clipi de câteva ori, înghiți o dată și șopti:

— Da. Apoi, brusc, redeveni vechea Meredith practică și eficientă. Mulțumesc, spuse. Dar curățarea orașului s-ar putea să nu se dovedească o treabă așa de ușoară. Deja acolo totul se îndreaptă către un haos deplin.

— Și Matt a vrut să fie în mijlocul lui? Singur? întrebă Elena.

— Cum am mai spus, el și doamna Flowers fac o echipă puternică, spuse calmă Meredith. Și e alegerea lui.

— Ei bine, spuse sec Elena, s-ar putea să se dovedească în final că el a făcut cea mai bună alegere.

Se întoarseră la hârtiile împrăștiate în jurul lor. Meredith luă câteva imagini cu kitsune păzind niște altare în Japonia.

— Scrie aici că de obicei sunt înfățișate cu o "gemă" sau o cheie.

Ridică o imagine a unui kitsune cu o cheie în bot, stând lângă poarta principală a Altarului Fushimi.

— Aha, făcu Elena. Cheia pare să aibă două aripi, nu-i așa?

— Exact ceea ce ne-am gândit eu și Bonnie. Iar "gemele" . . . ei, ia uită-te mai bine.

Elena se uită și simți o gheară în stomac. Da, semănau cu "globurile de zăpadă" pe care le folosise Shinichi pentru a crea capcane indestructibile în Pădurea Veche.

— Am aflat că se numesc hoshi no tama, spuse Meredith. Și asta se traduce cu globuri-stea. Fiecare kitsune pune într-un glob-stea o măsură a puterii sale, alături de alte lucruri, iar distrugerea globului este una dintre puținele modalități de a-i omori. Dacă găsești globul-stea al unui kitsune, poți să-l controlezi. Asta e ceea ce Bonnie și cu mine vrem să facem.

— Dar cum îl poți găsi? întrebă Elena, încântată de ideea de a-i ține sub control pe Shinichi și Misao.

— Sah..., spuse Meredith, rostind cuvântul ca un oftat. Apoi pe buze îi apărură unul din rarele ei zâmbete strălucitoare. În japoneză, asta înseamnă: "Mă întreb; hmm; n-aș vrea să comentez nimic; Dumnezeu mare; la naiba; chiar n-am habar." Am avea nevoie de un asemenea cuvânt și în limba noastră.

Elena chicoti fără să vrea.

— Dar alte povești, continuă Meredith, spun că un kitsune poate fi omorât de Păcatul Căinței sau de o armă binecuvântată. Nu știu ce e Păcatul Căinței, dar...

Scotoci în bagajul ei și scoase un revolver vechi dar care părea să fie în bună stare de funcționare.

— Meredith!

— A fost al bunicului — avea două la fel. Celălalt e la Matt. Sunt încărcate cu gloanțe binecuvântate de un preot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce preot ar binecuvânta niște gloanțele exclamă Elena.

Zâmbetul lui Meredith deveni amar.

— Unul care a văzut ce se întâmplă în Fell's Church. Ți-aduci aminte cum Caroline a făcut ca Isobel Saitou să devină posedată, și ce și-a făcut Isobel?

Elena încuviință din cap.

— Mi-aduc aminte, răspunse crispată.

— Ei bine, ți-aduci aminte că ți-am spus că Obaasan — Bunica Saitou — a fost pe vremuri o fecioară de altar? Asta e o preoteasă japoneză. Ea ne-a binecuvântat gloanțele, și a făcut-o anume pentru omorârea kitsune-lor. Ar fi trebuit să vezi ce ciudat și înfricoșător e ritualul. Bonnie aproape că a leșinat din nou.

— Știi cum se mai simte acum Isobel? Meredith clătină încet din cap.

— Mai bine, dar... nu cred că știe încă de Jim. Asta va fi groaznic pentru ea.

Elena încercă să-și reprime un frison. Pe Isobel o aștepta doar tragedia, chiar și atunci când avea să se facă bine. Jim Bryce, prietenul ei, petrecuse doar o noapte cu Caroline, dar acum avea sindromul Lesch-Nyhan — sau cel puțin așa spuneau doctorii, în aceeași noapte îngrozitoare în care Isobel și-a făcut singură piercinguri pe tot corpul și și-a tăiat limba pentru a deveni bifurcată, Jim, un jucător de baschet arătos, starul echipei, și-a mâncat degetele și buzele. Elena era convinsă că amândoi erau posedați, iar rănilor erau doar niște motive în plus pentru care gemenii kitsune trebuiau opriți.

— O s-o facem, spuse ea cu voce tare, abia acum dându-și seama că Meredith o ținea de mână ca și cum Elena ar fi fost Bonnie. Elena reuși să-i zâmbească lui Meredith, un zâmbet palid dar hotărât. O să-l scoatem de-acolo pe Stefan și o să-i oprim pe Shinichi și Misao. Trebuie s-o facem.

De data aceasta, Meredith fu cea care încuviință din cap.

— Mai e ceva, spuse ea în cele din urmă. Vrei să auzi și asta?

— Trebuie să știu totul.

— Ei bine, fiecare sursă pe care am verificat-o afirmă că spiritele kitsune posedă fetele și duc băieții la distrugere. Felul distrugerii depinde de încotro privești. Poate să fie ceva simplu, ca apariția unui foc rătăcitor care să te atragă în niște smârcuri sau într-o prăpastie adâncă, sau mai complicat, ca un lucru care-și schimbă întruna forma.

— Oh, da, spuse Elena crispată. Știu asta din ceea ce vi s-a întâmplat vouă — ție și lui Bonnie. Pot să ia înfățișarea cuiva.

— Da, dar întotdeauna cu un detaliu lipsă, dacă ești îndeajuns de isteț să observi. Nu pot niciodată să obțină o copie perfectă. Dar pot avea până la nouă cozi, și cu cât au mai multe cozi, cu atât sunt mai puternice.

— Nouă? Grozav. Noi nici măcar n-am văzut vreodată unul cu nouă.

— Ei, s-ar putea foarte bine să vedem. Se pare că sunt capabile să treacă foarte ușor dintr-o lume într-alta. Și sunt responsabile în mod deosebit de paza Porții "Kimon", aflată între dimensiuni. Vrei să știi cum se traduce?

Elena se uită lung la ea.

— Oh, nu.

— Oh, da.

— Dar de ce ar traversa Damon cu noi țara, ca să intre tocmai printr-o Poartă a Demonilor care e păzită de spiritele-vulpi?

— Sah... Dar când Matt ne-a spus că vă îndreptați către un loc

numit Sedona, asta a fost ceea ce ne-a făcut pe mine și pe Bonnie să ne hotărâm.

— Grozav. Elena își trecu degetele prin păr și oftă. Mai e ceva? Întrebă, simțindu-se ca un elastic care a fost întins la maximum.

— Un singur lucru, care ar trebui să-ți placă după tot ce am vorbit aici. Unele dintre ele sunt bune. Vorbesc de kitsune.

— Unele dintre ele sunt bune — bune ce? Luptătoare? Asasine? Mincinoase?

— Nu, zău, Elena. Unele dintre ele se presupune că sunt ca niște zei și zeițe care într-un fel te supun la încercări, și dacă treci cu bine testele, te recompensează.

— Crezi că ar trebui să ne bazăm pe convingerea că o să găsim unul din astea?

— Nu prea.

Elena își lăsă capul în jos către măsuța pe care erau împrăștiate printurile lui Meredith.

— Meredith, serios vorbind, cum o să ne descurcăm cu ele odată ce trecem dincolo de Poarta Demonilor? Puterea mea este la fel de folositoare ca și o baterie descărcată. Și nu e vorba doar de kitsune; sunt tot soiul de demoni și vampiri — și încă din Cei Vechi! Ce-o să facem?

Își înălță capul și se uită în ochii prietenei sale — ochii aceia întunecați a căror culoare nu reușise niciodată să o deslușească.

Spre surprinderea ei, în loc să-și ia un aer serios, Meredith dădu pe gât restul de cola dietetică și zâmbi.

— Cum, încă nu ai un Plan A?

— Ei... poate doar o idee. Nimic bine conturat. Și tu?

— Ceva care ar putea fi considerat Planurile B și C. Deci ceea ce vom face va fi exact ceea ce facem întotdeauna — o să ne străduim și o să ne dăm peste cap și o să tot greșim până când tu o să faci ceva uluitor de deștept și-o să ne salvezi pe toți.

— Merry...

Meredith clipi, și Elena știi de ce — nu mai folosise diminutivul ăsta de atâția ani... nici nu-și mai aducea aminte de când. Nici una dintre ele trei nu se dădea în vânt după numele de alint și nu le folosea. Elena continuă pe un ton serios, privind-o pe Meredith în ochi:

— Nu doresc nimic mai mult decât să salvez pe toată lumea — pe toată lumea — de ticăloșii ăștia de gemeni kitsune. Mi-aș da viața pentru Stefan și pentru voi toți. Dar... de data asta e posibil să fie altcineva care încasează glonțul.

— Sau țarușul. Știi. Și Bonnie știe. Am discutat despre asta în avion, când veneam înapoi. Dar tot suntem alături de tine, Elena. Trebuie să știi asta. Suntem alături de tine cu toată inima.

Nu exista decât un singur fel de a răspunde la aceste cuvinte. Elena strânse mâna lui Meredith în mâinile ei. Apoi răsuflă adânc și, la fel cum ar atinge ușor un dinte care zvâcnește, încercă să obțină vești despre un subiect dureros.

— Cum... ce... ei, cum era Matt când ați plecat?

Meredith o privi pieziș. Nimic nu-i scăpa lui Meredith.

— Părea în regulă, dar... absent. Avea momente în care doar se holba în gol, și nu te auzea dacă vorbeai cu el.

— Ți-a spus de ce a plecat?

— Păi... oarecum. A zis că Damon te hipnotiza și că tu nu... nu făceai tot ce puteai ca să-l oprești. Dar el e doar un băiat, și băieții devin geloși...

— Nu, a avut dreptate cu ceea ce a văzut. Doar că eu am... am ajuns să-l cunosc pe Damon ceva mai bine. Și lui Matt nu-i place asta.

— A-ha.

Meredith o privea atent pe Elena pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, abia respirând, ca și cum Elena ar fi fost o pasăre care nu trebuia tulburată, căci altfel ar fi zburat de-acolo.

Elena râse.

— Nu e nimic rău, spuse. Cel puțin nu cred că e. Doar că... într-un fel, Damon are nevoie de ajutor chiar mai mult decât a avut nevoie Stefan atunci când a venit prima oară în Fell's Church.

Sprâncenele lui Meredith se ridicară, dar ea nu spuse decât:

— A-ha.

— Și... eu cred că Damon seamănă cu Stefan mai mult decât vrea să arate.

Sprâncenele lui Meredith rămaseră ridicate. Elena o privi în cele din urmă. Deschise gura de câteva ori ca să spună ceva, apoi doar rămase privind-o pe Meredith.

— Am încurcat-o, nu? spuse ea în cele din urmă, neajutorată.

— Dacă toate astea vin după mai puțin de o săptămână de mers cu el în mașină... atunci da, ai încurcat-o. Dar trebuie să nu uităm că femeile sunt specialitatea lui Damon. Și el crede că e îndrăgostit de tine.

— Nu, de fapt el e..., începu Elena, apoi își prinse buza între dinți. Oh, Doamne, acum vorbim despre Damon. Chiar că am încurcat-o.

— Hai să vedem ce se mai întâmplă, spuse Meredith plină de înțelepciune. Și el s-a schimbat, în mod clar. Înainte, ți-ar fi spus pur și simplu că prietenele tale nu pot să vină cu voi — și asta era tot. Astăzi a stat și a ascultat.

— Da. Doar că trebuie să... să stau în gardă de-acum înainte, spuse Elena, cu o voce ușor tulburată.

Cum putea să-l ajute pe copilul dinlăuntrul lui Damon fără să se apropie mai mult de el? Și cum avea să-i explice lui Stefan tot ceea ce va trebui poate să facă? Oftă.

— Probabil că totul va fi bine, mormăi Bonnie somnoroasă.

Meredith și Elena se întoarseră să o privească și Elena simți un fior rece pe șira spinării. Bonnie stătea în capul oaselor, dar cu ochii închiși, iar vocea îi era neclară.

— Adevărata întrebare e: ce-o să spună Stefan despre noaptea aia de la motel cu Damon?

— Ce?

Vocea Elenei răsună tăios și suficient de tare pentru ca să trezească pe oricine din somn. Dar Bonnie nici nu se mișcă.

— Ce s-a întâmplat în care noapte la care motel? întrebă imperios Meredith.

Când Elena nu răspunse imediat, o prinse de braț și o răsuci ca s-o poată privi în ochi.

— Elena, despre ce vorbește Bonnie? Ce s-a întâmplat cu Damon?

Elena își păstră fața lipsită de orice expresie și folosi un cuvânt pe care tocmai îl învățase în acea noapte.

— Sah...

— Elena, ești imposibilă! Doar n-ai de gând să-i dai papucii lui Stefan după ce îl salvezi!

— Nu, sigur că nu! Elena se simțea jignită. Stefan și cu mine ne aparținem unul altuia — pe vecie!

— Și totuși ai petrecut o noapte cu Damon, în care ceva s-a întâmplat între voi doi.

— Ceva... așa cred.

— Și acel ceva a fost ce? Elena zâmbi drept scuză:

— Sah...

— O să aflu de la el! O să-l fac să se apere...

— Poți să faci un Plan A și un Plan B și multe altele, spuse Elena. Dar n-o să fie de nici un folos.

Shinichi i-a luat amintirile. Meredith, îmi pare rău — nici nu știi cât de rău. Dar am jurat că nimeni n-o să afle niciodată.

Ridică privirea către Meredith, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi. Nu poți... măcar de data asta... să mă lași să fac asta?

Meredith se lăsă la loc pe pat.

— Elena Gilbert, universul are mare noroc că nu există decât una ca tine. Tu ești... Tăcu, ca și cum încerca să hotărască dacă să spună sau nu ce voia. Apoi rosti: E timpul să ne culcăm. Zorii au să se ivească în curând, și la fel și Poarta Demonilor.

- Merry?
- Ce mai e?
- Mulțumesc.

13

Soarta Demonilor.

Elena se uită peste umăr la bancheta din spate a Priusului. Bonnie clipea adormită. Meredith, care dormise mult mai puțin dar auzise niște vești mult mai alarmante, era asemenea tăișului unei lame: cu mintea ascuțită, tăioasă precum gheața și pregătită.

Altceva nu mai era de văzut, în afară de Damon cu pungile lui de hârtie pe scaunul de lângă el, conducând Priusul. Afară, pe fereastră, unde zorii unei Arizone aride își făceau probabil loc pe linia orizontului, nu se vedea decât ceață.

Era înspăimântător și deconcertant. O luaseră pe un drum care se desprindea din autostrada 179 și, treptat, ceața se îndesise, înconjurând mașina cu vâlătuci de negură și în final învăluind-o cu totul. Elenei i se părea că erau în mod deliberat separați de vechea lume obișnuită a restaurantelor Mc Donald și a magazinelor Target, și treceau hotarul într-un loc despre care nu trebuiau să știe nimic, cu atât mai puțin în care să pătrundă.

Nu venea nici o mașină din cealaltă direcție. Absolut nimic. Și oricât de atent se uita Elena pe fereastră, era ca și cum ar fi încercat să privească prin niște nori care se fugăreau pe cer.

— Nu mergem prea repede? întrebă Bonnie, frecându-și ochii.

— Nu, răspuse Damon. Ar fi... o coincidență extraordinară. .. dacă ar mai exista cineva pe drumul ăsta în același timp cu noi.

— Seamănă mult cu Arizona, spuse ea, dezamăgită.

— Ar putea fi Arizona, din câte știu eu, răspuse Damon. Dar încă n-am trecut de Poartă. Iar asta nu e vreun loc în Arizona unde ai putea intra din pură întâmplare. Drumul are întotdeauna micile lui

obstacole și capcane. Problema e că nu știi niciodată cu ce urmează să te confrunți. Uite ce e, adăugă el, uitându-se la Elena cu o expresie pe care ea ajunsese să o cunoască bine și care însemna: îți vorbesc ca unui egal; sunt foarte serios. Ai ajuns să te pricepi foarte bine să-ți arăți aura doar la dimensiuni omenești, spuse Damon. Dar asta înseamnă că dacă mai poți învăța ceva înainte să intrăm, o să ai posibilitatea chiar să te folosești de aura ta, să te ajute atunci când vei vrea, în loc s-o ascunzi doar până când scapă de sub control și ridică mașini de o tonă jumate.

— De pildă, cum să mă ajute?

— De pildă, așa cum o să-ți arăt. Mai întâi, relaxează-te și lasă-mă pe mine s-o controlez. Apoi, încetul cu încetul, o să slăbesc controlul și o să-l preiei tu. În final, ar trebui să fii în stare să-ți trimiți

Puterile în ochi — și să vezi mult mai bine; în urechi — și să auzi mult mai bine; în membre — și să te miști mult mai repede și cu mai multă precizie, în regulă?

— Nu puteai să mă înveți asta înainte de a porni în această mică excursie?

El îi zâmbi, un zâmbet feroce și îndrăzneț care o făcu și pe ea să zâmbească, chiar dacă nu știa de ce.

— Până să îmi arăți cât de bine puteai să-ți controlezi aura de-a lungul drumului — drumul înapoi — n-am fost convins că ești pregătită, spuse el direct. Acum sunt. Există în mintea ta lucruri care așteaptă să fie deblocate. O să înțelegi asta atunci când le vom elibera.

Și le eliberăm... cu ce? Cu un sărut? se întrebă Elena cu suspiciune.

— Nu. Nu. Și asta e un alt motiv pentru care trebuie să înveți asta. Telepatia ta îți scapă din mână. Dacă nu înveți cum să-ți blochezi proiectarea gândurilor, n-o să treci niciodată de punctul de control de la Poartă ca o ființă umană.

Punctul de control. Asta suna amenințător. Elena încuviință din cap și spuse:

— Bine; ce facem?

— Ce-am făcut și înainte. Așa cum am spus, relaxează-te. Încearcă să ai încredere în mine.

Își așază mâna dreaptă în stânga sternului ei, fără să atingă materialul tricoului ei auriu. Elena se simți roșind și se întrebă ce-or fi gândind despre asta Bonnie și Meredith dacă se uită.

Și apoi, Elena mai simți ceva.

Nu era răceală; nu era căldură, dar era ceva ce semăna cu extremele amândurora. Era Putere pură. Ar fi dărâmat-o dacă Damon n-ar fi ținut-o de braț cu cealaltă mână. Își spuse: el își folosește propria Putere pentru a o pregăti pe a mea, pentru a face ceva...

...ceva care durea...

Nu! Elena încercă, vocal și telepatic, să-i spună lui Damon că Puterea era prea mare, că durea. Dar Damon îi ignoră rugămințile la fel cum ignoră lacrimile care i se scurgeau pe obraji. Puterea lui o conducea acum pe a ei, dureros, prin tot trupul. Era în sângele ei, târând în urma sa Puterea ei asemenea cozii unei comete. O forța să ducă Puterea în diferite părți ale trupului ei și să o lase să se adune acolo, tot mai multă, fără să-i îngăduie să o elibereze, fără să-i îngăduie să o miște mai departe.

O să explodez...

În tot acest timp, ochii ei erau ațintiți în ochii lui Damon, transmițându-i sentimentele ei: de la furie plină de indignare la șoc, apoi la o durere agonizantă — și acum... la...

Mintea ei explodează.

Restul Puterii ei continuă să circule, fără să mai producă durere. Fiecare răsuflare adăuga mai multă Putere, dar ea pur și simplu circula prin sângele ei, fără să-i mărească aura, dar măbind Puterea care se afla înlăuntrul ei. După câteva răsuflări rapide, Elena își dădu seama că o făcea fără nici un efort.

Dar Puterea Elenei nu aluneca doar pur și simplu lin în interiorul ei, părând din afară asemănătoare cu cea a oricărei ființe umane. Ci umplea și câteva noduri care crescuseră și apoi explodaseră înăuntrul

ei, iar unde făcea asta, schimba totul.

Își dădu seama că se uita la Damon cu ochi mari. Ar fi putut să-i spună cum avea să se simtă, în loc să o lase să facă asta fără să știe ce o așteaptă.

Chiar ești un mare ticălos, știi, nu? spuse Elena și, într-un fel uimitor, simți că Damon primise gândul ei și simți răspunsul lui automat, care era mai degrabă de aprobare încântată.

Apoi Elena uită de el când, brusc, începu să înțeleagă ceva. Își dădea seama că putea să facă în continuare Puterea să circule prin ea, și chiar să o amplifice, pregătind-o pentru o izbucnire cu adevărat explozivă, și să nu arate nimic la suprafață din ce se întâmpla.

Cât despre noduri... Elena se uită în jurul ei, la ceea ce în urmă cu câteva minute fusese o sălbăticie aridă. Era ca și cum niște gloanțe de lumină i-ar fi străpuns ochii.

Era uluită, era fermecată. Culorile păreau să prindă viață cu o strălucire dureroasă. Simțea că poate vedea mult mai departe decât reușise vreodată, în adâncurile deșertului, și în același timp putea distinge pupilele lui Damon de irisurile lui.

Sigur, sunt amândouă negre, dar în nuanțe diferite de negru, își spuse ea. Evident, se potrivesc — Damon nu ar putea avea irisuri care să nu-i pună în valoare pupilele. Dar irisurile sunt mult mai catifelate, pe când pupilele sunt mai mătăsoase și mai strălucitoare. Și totuși e o catifea care poate strânge în ea lumina — asemenea cerului nopții spuzit cu stele — la fel ca acele globuri-stea ale kitsune or despre care mi-a spus Meredith.

În clipa asta, pupilele lui erau mari și ațintite direct către chipul ei, ca și cum Damon nu ar fi vrut să rateze nici o clipă din reacția ei. Brusc, colțul gurii i se arcui într-un zâmbet ușor.

— Ai reușit. Ai învățat să-ți concentrezi Puterea în ochi.

Vorbi într-o șoaptă abia auzită, pe care înainte ea n-ar fi putut-o desluși.

— Și în urechi, îi răspunse ea tot în șoaptă, ascultând uluitoarea

simfonie a sunetelor mărunte care o înconjurau.

Sus în aer, un liliac țipă pe o frecvență mult prea înaltă pentru a fi perceput de o ureche umană. Cât despre grăunțele de nisip care cădeau împrejur, ele alcătuiau un soi de concert pe când se loveau de piatră și ricoșau cu un ping abia auzit înainte să cadă pe pământ.

E uluitor, îi spuse ea lui Damon, auzind îngâmfwarea din vocea ei telepatică. Si o să pot vorbi cu tine în felul ăsta de-acum înainte? Va trebui să aibă mare grijă la asta — telepatia tindea să dezvăluie mult mai mult decât ar fi vrut ea poate să transmită cuiva.

E mai bine să fii prudentă, încuviință Damon, confirmându-i suspiciunile. Ea trimisese mai mult decât voise.

Dar, Damon, poate și Bonnie să facă asta? Oare ar trebui să-i arăt cum s-o facă?

— Cine știe? răspunse Damon cu voce tare, făcând-o pe Elena să tresară. Să-i învăț pe oameni cum să folosească Puterea nu e chiar punctul meu forte.

Și Puterile mele de Aripă diferite? Acum o să fiu în stare să le controlez?

— Despre Aripă nu știu absolut nimic. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător cu ele. Damon rămase pe gânduri pentru o clipă, apoi clătină din cap. Cred că o să ai nevoie de cineva cu mai multă experiență decât mine pentru a învăța să le controlezi. Înainte ca Elena să poată spune ceva, adăugă: Ar fi mai bine să ne întoarcem la fete. Aproape am ajuns la Poartă.

— Și bănuiesc că n-ar trebui să folosesc telepatia atunci.

— Păi, în mod evident te-ar da de gol...

— Dar o să mă înveți mai târziu, da? Tot ce știi despre controlarea Puterii?

— Poate că asta ar trebui să o facă iubitul tău, spuse Damon pe un ton aproape brutal.

Îi e frică, își spuse Elena, încercând să-și țină gândurile ascunse sub un perete de zgomot alb, pentru ca Damon să nu le perceapă. Se

teme că o să-mi dezvăluie prea multe, la fel cum mă tem și eu de el.

Bun, zise Damon când el și Elena ajunseră | lângă Bonnie și Meredith. Acum vine partea grea. Meredith ridică privirea către el.

— Acum vine...?

— Da. Partea cu adevărat grea. Damon își deschisese în cele din urmă misterioasa lui geantă neagră de piele. Uite ce e, spuse el abia auzit, asta e adevărata Poartă prin care trebuie să trecem. Și câtă vreme suntem acolo, puteți să faceți câte crize de isterie vreți, pentru că se presupune că sunteți captive.

Scoase din geantă mai multe bucăți de frânghie.

Elena, Meredith și Bonnie se strânseseră una în alta într-o mișcare automată de solidaritate feminină de velociraptor.

— Pentru ce, spuse încet Meredith, ca și cum i-ar fi acordat lui Damon o oarecare prezumție de nevinovăție, e frânghia aia?

Damon își lăsă capul într-o parte, într-un gest de "ei, mă lași?".

— Ca să vă leg mâinile.

— Ca să ce?

Elena era uluită. Nu o văzuse niciodată pe Meredith atât de furioasă pe față. Ea însăși nu reuși să scoată nici o vorbă. Meredith se apropiase de Damon și îl privea de la o distanță de o palmă.

Iar ochii ei sunt cenușii exclamă cu uluire un colțișor din mintea Elenei. Ochi cenușii limpezi și adânci, atât de adânci. Întotdeauna am crezut că sunt căprui, dar nu-i așa.

Între timp, Damon se uita vag alarmat la expresia lui Meredith. Chiar și un tiranozaur s-ar fi uitat alarmat la expresia lui Meredith, își spuse Elena.

— Și te aștepti să umblăm cu mâinile legate? în timp ce tu faci ce?

— În timp ce eu mă port ca și cum aș fi stăpânul vostru, spuse Damon, susținându-și cuvintele cu un zâmbet glorios, care dispăru la fel de brusc precum apăruse. Voi trei sunteți sclavele mele.

Urmă o tăcere lungă, foarte lungă. Elena înlătură toată grămada de obiecte cu o fluturare a mâinii.

— N-o să facem asta, spuse ea simplu. N-o s-o facem. Trebuie să mai existe o cale...

— Vrei sau nu să îl salvezi pe Stefan? întrebă brusc Damon, pe un ton imperios.

În ochii lui, ațintiți asupra Elenei, era o căldură arzătoare.

— Sigur că vreau! replică Elena, simțind cum i se încing obrazii. Dar nu ca sclavă, târâtă în urma ta!

— Asta e singurul fel în care intră oamenii în Dimensiunea întunecată, spuse hotărât Damon. Legați sau înlănțuiți, ca proprietate a unui vampir sau kitsune sau demon.

Meredith clătina din cap.

— Nu ne-ai spus...

— V-am spus că n-o să vă placă felul în care intrați!

Chiar și când îi răspundea lui Meredith, ochii lui Damon rămăseseră ațintiți asupra Elenei. Sub aparenta lui răceală, părea să o implore să înțeleagă, își spuse ea. Pe vremuri, se gândi Elena, el s-ar fi rezemat pur și simplu de un perete, ar fi ridicat din sprâncene și ar fi spus: "Foarte bine; oricum, eu nu voiam să merg. Ce-ați zice de un picnic?"

Dar Damon voia ca ele să meargă, își dădu seama Elena. Voia cu disperare ca ele să meargă. Doar că nu știa nici un mod deschis de a le spune asta. Singurul mod pe care îl știa era să...

— Trebuie să ne promiți ceva, Damon, spuse ea, privindu-l în ochi. Și trebuie s-o faci înainte de a ne hotărî dacă mergem sau nu.

Văzu ușurarea din ochii lui, chiar dacă pentru celelalte fete chipul lui părea perfect rece și impasibil. Știa că era bucuros că ea nu spusese că hotărârea ei anterioară era finală, și asta e.

— Ce să promit? întrebă Damon.

— Trebuie să juri — să-ți dai cuvântul — că indiferent ce hotărâm acum sau în Dimensiunea întunecată, n-o să încerci să ne Influentezi. N-o să ne adormi prin controlul minții, sau n-o să ne silești să facem ce vrei tu. N-o să folosești nici o șmecherie vampirescă asupra

minților noastre. Damon n-ar fi fost Damon dacă n-ar fi protestat.

— Dar dacă vine un moment în care o să vrei să fac asta? Există acolo unele lucruri pe care ar fi mai bine să nu le vedeți, ci să dormiți...

— Atunci o să-ți spunem că ne-am răzgândit și o să te eliberăm de promisiune. Înțelegi? N-ai nimic de pierdut. Trebuie doar să juri.

— Bine, spuse Damon, continuând s-o privească în ochi. Jur că n-o să folosesc nici un fel de Putere asupra minților voastre; n-o să vă Influențez în nici un fel, înainte să-mi cereți voi s-o fac. îmi dau cuvântul.

— Bun.

În cele din urmă, Elena își luă privirea din ochii lui cu o urmă de zâmbet pe buze și un mic semn din cap a încuviințare. Iar Damon dădu și el din cap, aproape imperceptibil, drept răspuns.

Ea se întoarse și se trezi privind în ochii căprui cercetători ai lui Bonnie.

— Elena, șopti Bonnie, luând-o de braț. Vino aici o clipă, da?

Elena nu se putu împotrivi. Bonnie era la fel de puternică precum un mic ponei galez. Elena se duse, aruncând o privire neajutorată peste umăr către Damon.

— Ce? șopti ea când Bonnie încetă în cele din urmă s-o mai târască după ea.

Meredith se apropiase și ea, gândindu-se că era vorba de o problemă de solidaritate feminină.

— Ei? făcu Elena.

— Elena, izbucni Bonnie, ca și cum nu mai putea să-și rețină cuvintele, felul în care tu și Damon vă purtați... e altfel de cum era înainte. Voi nu... vreau să spun, ce s-a întâmplat cu adevărat între voi doi cât ați fost singuri?

— Nu cred că e momentul pentru asta, șuieră Elena. Noi avem o problemă serioasă aici, în cazul în care nu ți-ai dat seama.

— Dar... dacă...

Meredith continuă propoziția începută, dându-și deoparte din ochi o șuviță de păr întunecat.

— Dacă e ceva ce n-o să-i placă lui Stefan? Ca de pildă "ce s-a întâmplat cu Damon când ați fost singuri în acea noapte în motel"? Încheie ea, repetând cuvintele lui Bonnie.

Bonnie rămase cu gura căscată.

— Ce motel? Ce noapte? Ce s-a întâmplat? aproape țipă ea, făcând-o pe Meredith să încerce să o calmeze punându-i palma la gură, pentru ca aproape să fie mușcată pentru eforturile ei.

Elena se uită la cele două prietene ale ei — cele două prietene care veniseră să moară alături de ea dacă era nevoie. Își auzea respirația găfăită. Era atât de nedrept, dar...

— Nu putem discuta asta mai târziu? le propuse ea, încercând să le sugereze din priviri și cu sprâncenele înălțate că Damon nepoate auzi!

Bonnie doar șopti:

— Ce motel? Ce noapte? Ce... Elena se dădu bătută.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea pe un ton răspicat. Meredith doar te citează pe tine, Bonnie. Ai rostit cuvintele astea azi-noapte, în timp ce dormeai. Și poate că la un moment dat în viitor o să ne spui despre ce vorbeai, pentru că eu nu știu.

Încheie uitându-se la Meredith, care doar ridică din sprâncenele ei perfecte.

— Ai dreptate, spuse Meredith, fără să se lase deloc înșelată. Limba engleză ar avea nevoie de un cuvânt ca "sah". În primul rând, ar face conversațiile astea mult mai scurte.

Bonnie oftă.

— Bine. Atunci o să aflu singură, spuse ea. Poate că voi credeți că nu pot, dar o s-o fac.

— Bine, bine, dar până atunci, are cineva ceva folositor de spus despre frânghiile lui Damon?

— Ca de pildă, să-i spunem ce poate să facă cu ele? propuse

Meredith în șoaptă.

Bonnie ținea în mână o bucată de sfoară. Își trecu peste ea o mână mică și albă.

— Nu cred că a fost cumpărată cu furie, spuse ea, iar ochii ei căprui căpătară un aer neclar și vocea ei căpătă un ton ciudat, așa cum se întâmpla întotdeauna când era în transă. Văd un băiat și o fată, în fața unei tejghele într-un magazin de fierărie... și ea râde, iar băiatul spune: "Pun pariu pe ce vrei tu că anul viitor te duci la școală să te faci arhitectă", și fetei i se umezesc ochii și spune: "da", și...

— Și asta-i tot spionajul psihic pe care vreau să-l aud azi.

Damon venise lângă ele fără să scoată un zgomot. Bonnie tresări violent și aproape scăpă frânghia din mână.

— Uite ce e, continuă Damon pe un ton aspru, doar la o sută de metri de aici e trecerea finală. Ori vă legați cu astea și vă purtați ca niște sclave, ori nu intrați deloc ca să-l ajutați pe Stefan. Niciodată. Asta e.

În tăcere, fetele se sfătuiră din priviri. Elena știa că ceea ce spuneau ochii ei era că nu le cerea lui Bonnie și Meredith să meargă cu ea, dar că ea însăși se ducea, și dacă trebuia, o făcea târându-se în urma lui Damon în patru labe.

Meredith, privind-o pe Elena în ochi, își coborî încet pleoapele și dădu din cap în semn că da, răsufând încet. Bonnie încuviință și ea din cap, cu un aer resemnat.

În tăcere, Bonnie și Meredith o lăsară pe Elena să le lege mâinile în față. Apoi, Elena îl lăsă pe Damon să-i lege și ei încheieturile și să le prindă pe toate trei de o frânghie lungă, ca și cum ar fi fost un convoi de prizoniere.

Elena simțea cum din piept îi urcă o căldură care îi ardea obrazii. Nu-l putea privi în ochi pe Damon, dar știa, fără să întrebe, că Damon se gândea la momentul în care Stefan îl dăduse afară din apartamentul lui ca pe un câine, în fața celor trei fete, plus Mart.

Nemernic răzbunător, gândi Elena cu toată forța către Damon. Știa

că primul cuvânt avea să-l doară cel mai mult, căci Damon se mândrea că e un gentleman...

Dar "gentlemenii" n-au ce căuta în Dimensiunea întunecată, spuse vocea lui Damon în capul ei, pe un ton batjocoritor.

— Bun, rosti Damon cu voce tare și prinse capătul frânghiei lungi în mână.

Porni cu pas alert în întunecimea peșterii către mica deschidere din partea din spate, care se căsca asemenea unei guri. Cei trei se strecurară cu greu prin ea. De cealaltă parte, peștera se lărgea din nou, și se treziră într-o sală largă. Sau cel puțin asta îi spuneau Elenei simțurile ei ascuțite, căci eterna ceață revenise și Elena habar nu avea încotro se îndreptau.

Câteva minute mai târziu, din negura deasă se ivi o clădire.

Elena nu știa cum se așteptase să arate Poarta Demonilor. Poate că niște uși imense de abanos, sculptate cu șerpi și încrustate cu pietre prețioase. Poate un colos de piatră, cioplit grosolan și purtând urmele timpului, asemenea piramidelor egiptene.

Poate chiar un soi de câmp energetic futurist care pâlpâia și arunca lumini albastre-violet de laser.

În schimb, ceea ce văzu arăta ca un depou păraginit, un soi de depozit pentru păstrarea și expedierea mărfurilor. Exista și un țarc gol, bine îngrădit și acoperit cu sârmă ghimpată. Duhnea, și Elena se bucură că ea și Damon nu trimiseseră Putere și în nasul ei.

Se vedeau oameni, bărbați și femei în haine frumoase, fiecare cu o cheie în mână, murmurând ceva înainte de a deschise o ușă pe o latură a clădirii. Aceași ușă — dar Elena putea să pună pariu că nu se duceau cu toții în același loc, asta dacă toate acele chei erau ca aceea pe care ea o "împrumutase" pentru scurt timp din casa lui

Shinichi în urmă cu vreo săptămână. Una dintre femei arăta ca și cum se îmbrăcase pentru un bal mascat, cu urechi de vulpe care se pierdeau în părul ei lung, roșcat. Abia când Elena văzu sub rochia ei lungă până la glezne o coadă de vulpe care mătura pământul, își

dădu seama că femeia era un kitsune care folosea Poarta Demonilor.

În grabă — și cu gesturi deloc delicate — Damon le conduse către cealaltă latură a clădirii, unde o ușă cu balamalele stricate se deschidea într-o cameră dărăpănată care, în mod ciudat, părea mai mare pe dinăuntru decât văzută din afară. Aici erau vândute și schimbate la troc tot soiul de obiecte; multe dintre ele păreau să aibă legătură cu sclavii.

Elena, Meredith și Bonnie se priviră cu ochi mari. Era limpede că cei care aduceau de-afară sclavi sălbatici considerau teroarea și tortura niște lucruri obișnuite.

— Trecere pentru patru, spuse Damon scurt către bărbatul cu umerii căzuți dar masiv din spatele tejghelei.

— Trei slave odată?

Bărbatul, devorându-le din priviri pe cele trei fete, se întoarse către Damon cu un aer suspicios.

— Ce pot să spun? Meseria îmi e și hobby, răspunse Damon, privindu-l în ochi.

— Da, dar... Bărbatul râse. În ultimul timp, n-am avut decât una, poate două pe lună.

— Sunt ale mele legal. Nu le-am răpit, îngenuncheați, le spuse calm Damon celor trei fete.

Meredith fu prima care reacționa și se lăsă grațios la pământ, ca o balerină. Ochii ei de un gri întunecat erau ațintiți asupra a ceva ce numai ea putea vedea. Apoi Elena percepse acel ultim cuvânt, își concentra mintea asupra lui Ștefan și pretinse că îngenunchea pentru a-l săruta pe salteaua mizeră a închisorii lui. Și trucul funcționa: se lăsă în genunchi.

Dar Bonnie rămăsese în picioare. Cea mai dependentă, cea mai blândă, cea mai inocentă membră a triumviratului își simțea genunchii țepeni.

— Roșcatele, eh? spuse omul, privindu-l cu atenție pe Damon în vreme ce pufnea disprețuitor. Poate ar trebui să cumperi un gârbaci.

— Poate, spuse Damon crispat.

Bonnie îi aruncă o privire lipsită de expresie, se uită la fetele îngenuncheate, apoi se aruncă la pământ. Elena o auzi suspinând ușor.

— Dar am descoperit că o voce fermă și o privire dezaprobatore sunt mai eficiente, adăugă Damon.

Omul renunță, și umerii lui se lăsară din nou în față.

— Trecere pentru patru, mormăi el, întinse mâna și trase de o frânghie murdară prinsă de un clopot.

Acum, Bonnie plângea de frică și umilință, dar nimeni nu părea să observe, în afară de celelalte două fete.

Elena nu îndrăznea să o aline telepatic, căci asta nu s-ar fi potrivit deloc cu aura unei "fete umane normale", și cine știe ce capcane sau mașinării puteau fi ascunse aici pe lângă bărbatul care continua să le dezbrace din priviri? Tot ce-și dorea era să poată invoca unul dintre atacurile Aripilor sale, chiar aici, în camera asta. Așa ar putea șterge rânjetul plin de sine de pe chipul bărbatului.

O clipă mai târziu însă, altceva îl șterse la fel de definitiv cum ar fi dorit ea. Damon se aplecă peste tejghea și-i șopti ceva care transformă fața rânjitoare și pofticioasă a bărbatului într-o mască verzuie.

Ai auzit ce a spus? comunică Elena cu Meredith folosindu-se de priviri și sprâncene ridicate.

Meredith, mijindu-și ochii, își așeză mâna în fața abdomenului Elenei, apoi făcu un gest de răsucire și smulgere.

Chiar și Bonnie zâmbi.

Apoi, Damon le duse și le lăsă să aștepte în fața magaziei. Erau acolo de câteva minute doar când Elena zări, cu vederea ei mai ageră decât până atunci, o barcă ce aluneca în tăcere prin negură. Își dădu seama că acea clădire din care ieșiseră se afla probabil pe malul unui râu, dar chiar și concentrându-și Puterea doar în urechi abia reușea să audă zgomotul apei adânci și repezi.

Barca se opri — într-un anume fel. Elena nu văzu nici o ancoră lăsată sau ceva de care să se prindă. Dar barca se opri totuși, și bărbatul cu umerii căzuți așeză o pasarelă care rămase nemișcată în vreme ce ei urcau pe vas: mai întâi Damon, apoi ceata lui de "sclave".

Ajunși pe vas, Elena îl văzu pe Damon cum îi întinde fără nici un cuvânt barcagiului șase monede de aur — două pentru fiecare ființă omenească ce nu avea probabil să se mai întoarcă niciodată, se gândi ea.

Pentru o clipă, se întoarse în trecut, amintindu-și de un moment când era foarte mică — doar de vreo trei ani — și stătea pe genunchii tatălui ei în vreme ce el îi citea dintr-o carte minunat ilustrată despre miturile grecești. Se povestea acolo despre Charon, care ducea spiritele celor stinși din viață peste râul Styx către tărâmul celor morți. Iar tatăl ei îi spunea că grecii așezau monede pe ochii celor care mureau, pentru ca să-l poată plăti pe barcagiu...

Nu există întoarcere din această călătorie! își spuse ea deodată, cu disperare. Nu există scăpare! Puteau foarte bine să fie cu adevărat moarte...

În mod ciudat, groaza fu cea care o salvă de acest moment de teroare. În clipa în care înălță capul, poate pentru a țipa, silueta neclară a barcagiului se întoarse scurt ca pentru a privi peste umăr către pasagerii săi. Elena o auzi pe Bonnie țipând ascuțit. Meredith, tremurând, întindea mâna, disperată și fără să gândească, spre geanta în care avea pistolul. Până și Damon părea să nu se poată mișca.

Spectrul cel înalt din barcă nu avea chip.

Acolo unde ar fi trebuit să fie ochii, erau niște găvane adânci, o gaură în loc de gură și o scobitură triunghiulară în locul unde ar fi trebuit să i se ițească nasul. Oroarea atât de stranie a acestui chip, pe lângă duhoarea de la țarcurile din magazie, fu pur și simplu prea mult pentru Bonnie, care se lăsă moale într-o parte, către Meredith, și leșină.

Elena, în plină groază, avu un moment de revelație, în amurgul întunecat, umed, uitase să nu mai încerce să-și folosească la maximum toate simțurile. Fără îndoială, era mult mai capabilă să vadă chipul inuman al barcagiului decât, de pildă, Meredith. Putea auzi diverse lucruri, ca de pildă sunetele pe care le scoteau minerii de mult morți care băteau în stânca de deasupra lor, și zgomotul scos de lilieci sau gândaci enormi, ori ceva înăuntrul pereților de piatră din jurul lor.

Dar acum, Elena simți dintr-odată lacrimi fierbinți pe obraji reci precum gheața când își dădu seama că o subestimase total pe Bonnie, de atâta vreme de când știuse despre puterile psihice ale prietenei sale. Dacă simțurile ei erau în permanență deschise către genul de orori pe care le percepea acum Elena, nu era de mirare că Bonnie trăia într-o perpetuă spaimă. Elena își promise să fie mult mai îngăduitoare data viitoare când Bonnie șovăia speriată sau când țipa. De fapt, Bonnie merita chiar un premiu pentru că reușise să nu-și piardă încă mințile, hotărî Elena. Dar nu îndrăzni să facă mai mult decât s-o privească pe prietena ei, care își pierduse cunoștința, și să jure în sinea sa că de-acum înainte Bonnie va avea o susținătoare ferventă în Elena Gilbert.

Această promisiune și căldura ei ardeau asemenea unei lumânări în mintea Elenei, o lumânare pe care și-o imagină ținută în mână de Stefan, și a cărei lumină se reflecta în ochii lui verzi și juca pe planurile și unghiurile feței lui. Asta era suficient pentru a o ajuta să-și păstreze mintea întreagă în tot restul drumului.

Când barca acostă — într-un loc doar puțin mai umblat decât cel în care urcaseră în ea — cele trei fete erau într-o stare de epuizare, produsă de groaza prelungită și de suspansul cumplit în care stătuseră.

Dar în tot acest timp, nu se gândiseră deloc la cuvintele "Dimensiunea întunecată", și nici nu-și închipuiseră felurile în care s-ar putea manifesta această întunecime.

— Noul nostru cămin, spuse Damon pe un ton sumbru.

Privindu-l pe el în loc de peisajul din jur, Elena își dădu seama, din încordarea din gâtul și umerii lui, că Damon nu se simțea deloc bine. Ea crezuse că el avea să intre în propriul lui paradis privat, această lume de sclavi umani, unde tortura reprezenta distracția, și unde singura regulă era autoconservarea eului individual. Acum își dădea seama că se înșelase. Pentru Damon, aceasta era o lume de creaturi cu Puteri la fel de mari sau chiar mai mari decât ale lui. El va trebui să-și facă un loc aici printre ele, cu ghearele, la fel ca orice derbedeu de pe stradă — doar că el nu-și permitea să facă nici o greșală. Trebuiau să găsească o cale nu numai de a supraviețui, ci de a trăi în lux și de a pătrunde în înalta societate, asta dacă voiau să aibă o șansă de a-l salva pe Stefan.

Stefan... nu, nu-și putea îngădui luxul de a se gândi la el în acest moment. Odată ce începea să o facă, avea să se apuce să ceară lucruri ridicole, ca de pildă să se ducă la închisoare, doar ca să vadă clădirea, ca o fetiță din primul an de liceu îndrăgostită de un băiat mai mare și care doar voia să treacă "pe lângă casa lui" pentru a o privi cu adorație. Și dacă făcea asta, ce-avea să se întâmple mai târziu cu planurile lor de a pătrunde în temniță? Planul A era: nu face greșeli, și Elena se va ține de el până ce va găsi unul mai bun.

Și așa pătrunseră Damon și "sclavele" lui în Dimensiunea întunecată, prin Poarta Demonilor. Cea mai mică dintre ele trebui să fie trezită cu niște apă aruncată pe față înainte să se poată ridica și merge mai departe.

Pășind repede în spatele lui Damon, Elena încercă să nu se uite nici în stânga și nici în dreapta. Vedea prea multe din ceea ce lui Meredith și Bonnie li se părea probabil un întuneric nedefinit.

Se vedeau magazine de-o parte și de alta, locuri unde în mod clar erau aduși sclavii pentru a fi cumpărați sau vânduți sau transportați mai târziu. Elena auzea scâncete de copii în întuneric și dacă n-ar fi fost ea însăși atât de speriată, s-ar fi repezit într-acolo pentru a-i căuta pe copiii care plâneau.

Dar nu pot face asta, pentru că acum sunt o sclavă, își spuse ea, cu o senzație de șoc ce o înfiora până în vârful degetelor. Nu mai sunt o ființă omenească adevărată. Sunt doar o proprietate.

Se trezi din nou privind țintă în ceafa lui Damon și întrebându-se cum naiba se convinsese singură să facă asta. Înțelegea ce însemna să fie sclavă — de fapt, părea să aibă o înțelegere intuitivă care o surprindea — și nu era un lucru bun.

Însemna că ea putea fi... ei, că i se putea face orice și nu era treaba nimănui în afară de stăpânul ei. Iar stăpânul ei (chiar așa, cum o convinsese să facă asta?) era, nici mai mult, nici mai puțin decât Damon.

El putea să vândă toate cele trei fete — Elena, Meredith și Bonnie — și să plece de-aici într-o oră, cu tot câștigul.

Străbătură în grabă zona docurilor, fetele cu ochii în jos ca să nu se împiedice.

Și apoi ajunseră pe coama unui deal. La picioarele lor, într-un soi de crater, se afla un oraș.

La marginea lui se vedeau mahalalele, care se întindeau până aproape de locul unde stăteau ei. Dar în fața lor se afla un gard din plasă de sârmă care-i oprea, deși le îngăduia o privire panoramică asupra orașului. Dacă s-ar fi aflat tot în peștera în care intraseră, asta ar fi fost cea mai mare peșteră subterană pe care și-o puteau imagina — doar că nu se mai aflau sub pământ.

— S-a întâmplat la un moment dat în timp ce eram pe barcă, spuse Damon. Am făcut... ei, să zicem un fel de răsucire în spațiu. Încercă să explice, și Elena încercă să înțeleagă. Ați intrat prin Poarta Demonilor și când ați ieșit nu mai erați în Dimensiunea Pământului, ci în cu totul alta.

Elena nu trebui decât să ridice ochii către cer pentru a-l crede. Constelațiile erau diferite acum; nu se mai vedeau Ursa Mică și cea Mare, și nici Steaua Nordului.

Apoi, era soarele — mult mai mare, dar mult mai mat decât cel al Pământului, și nu dispărea niciodată de pe linia orizontului. În orice moment se vedea cam jumătate din el, fie că era zi sau noapte — termeni care, așa cum remarcă Meredith, își pierduseră aici înțelesul lor rațional.

Pe când se apropiau de o poartă făcută din plasă de sârmă prin care să iasă în cele din urmă din zona unde se țineau sclavii, fură opriți de ceea ce Elena avea să afle mai târziu că era un Gardian.

Urma să afle că, într-un fel, Gardienii erau cei care conduceau Dimensiunea întunecată, deși ei înșiși veneau din alt loc, foarte îndepărtat, și era ca și cum ei ocupaseră dintotdeauna această felie a Iadului, încercând să impună ordinea asupra stăpânilor mahalalelor și a lorzilor feudali care-și împărțeau orașul între ei.

Gardianul acesta era o femeie înaltă cu părul de aceeași culoare cu al Elenei — auriu — tăiat drept până la umeri, și nu îi acordă nici o atenție lui Damon, ci o întrebă imediat pe Elena, care era chiar în spatele lui:

— De ce ești aici?

Elena se bucură grozav că Damon o învățase să-și țină sub control aura. Se concentra pe asta, în vreme ce roțile creierului ei se învârteau cu o viteză supersonică, întrebându-se care era răspunsul corect la această întrebare. Răspunsul care avea să le lase libere și să nu le trimită acasă.

Damon nu ne-a pregătit pentru asta, fu primul ei gând. Iar cel de-al

doilea: nu, pentru că nici el n-a mai fost aici până acum. El nu știe tot ce se întâmplă aici, doar câteva lucruri.

Și dacă i s-ar părea că femeia asta avea de gând să încerce să-i pună bețe-n roate, el ar putea pur și simplu să-și piardă mințile și să o atace, adăugă o voce subțirică de undeva dintr-un colț al conștiinței Elenei. Elena dublă viteza roțițelor. Minciuna plină de imaginație fusese cândva specialitatea ei, și acum rosti primul lucru care-i trecu prin minte și i se păru acceptabil:

— Am pariat cu el și am pierdut.

Ei, suna bine. Oamenii pierd tot soiul de lucruri atunci când joacă la noroc: plantații, talismane, cai, castele, sticlute cu duhuri. Și dacă se dovedea că nu era un motiv suficient, putea foarte bine să spună că asta era doar începutul tristei sale povești. Și, lucrul cel mai grozav, într-un fel chiar era adevărat. Cu mult timp în urmă, ea își dăduse viața pentru Damon la fel ca pentru Stefan, iar Damon nu se schimbase întocmai așa cum ceruse ea. Doar pe jumătate. Sau pe sfert.

Gardianul se uita lung la ea, cu o privire nedumerită în ochii ei albaștri. Oamenii se uitaseră lung la Elena toată viața ei — când erai tânără și foarte frumoasă te agitai doar dacă lumea nu se uita. Dar nedumerirea o îngrijora. Oare femeia cea înaltă îi citea gândurile? Elena încercă să adauge un alt strat de zgomot alb în minte. Ceea ce se auzi de fapt erau câteva fragmente dintr-un cântec al lui Britney Spears. Dădu mai tare volumul psihic.

Femeia cea înaltă își duse două degete la cap, ca și cum ar fi simțit brusc o durere de cap. Apoi se uită la Meredith.

— Tu de ce... ești aici?

Meredith nu mințea de obicei, dar când o făcea, trata minciuna ca pe o artă intelectuală. Din fericire, nici nu încerca vreodată să repare ceva ce nu era stricat.

— La fel și cu mine, spuse ea tristă.

— Și tu?

Femeia se uita la Bonnie, care arăta ca și cum în clipa următoare avea să i se facă din nou rău.

Meredith îi dădu un ghiont ușor, apoi se uită la ea încruntată. Elena îi aruncă o privire și mai aspră, știind că tot ce avea de făcut Bonnie era să murmure "Și eu." Iar Bonnie era bună la "și eu"- uri după ce Meredith stabilea o poziție.

Problema era că Bonnie fie că era în transă, fie atât de aproape de transă, încât nici nu mai conta.

— Suflete-umbră, spuse Bonnie.

Femeia clipi, dar nu așa cum clipești atunci când cineva spune ceva cu totul indiferent. Fața ei trăda uimirea.

Oh, Doamne, își spuse Elena. Bonnie știe parola lor, sau ceva de genul ăsta. Face o previziune sau profeție, sau cum s-o fi numind.

— Suflete... umbră? spuse Gardianul, privind-o cu atenție pe Bonnie.

— Orașul e plin de ele, răspuse Bonnie pe un ton jalnic.

Degetele Gardianului dansară peste ceea ce părea un computer mic cât palma.

— Știm asta, răspuse femeia. Aici e locul în care vin.

— Atunci ar trebui să le opriți.

— Avem o jurisdicție limitată. Dimensiunea întunecată e condusă de o duzină de facțiuni de lorzi, ale căror ordine sunt îndeplinite de stăpânii mahalalelor.

Bonnie, gândi Elena, încercând să străpungă ceața mentală a lui Bonnie, chiar cu riscul de a fi auzită de Gardian. Ei sunt poliția.

În același moment, Damon prelua controlul.

— E asemenea celorlalte, spuse el. Doar că e medium.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, se răsti la el Gardianul, fără să-i arunce nici o privire. Nu-mi pasă ce fel de mahăr ești tu acolo jos — și femeia făcu un semn disprețuitor din cap către orașul de lumini — dar în spatele gardului ăstuia ești pe parcela mea. Și eu o întreb pe micuța roșcată: ce spune el e adevărul?

Elena avu un moment de panică. După toate cele prin care trecuseră, dacă Bonnie dădea acum cu bățu-n baltă...

De data asta, Bonnie clipi. Orice altceva ar fi încercat să comunice, adevărul era că se afla în exact aceeași situație ca Meredith și Elena. Și la fel de adevărat era că ea era medium. Bonnie mințea îngrozitor de prost atunci când nu avea prea mult timp pentru a gândi lucrurile cum se cuvine, dar la întrebarea asta putea răspunde fără nici o ezitare:

— Da, e adevărat.

Gardianul îl privi lung pe Damon.

Damon îi întoarse privirea, cu aerul că putea sta așa toată noaptea. Era un adevărat campion la privitul îndelung.

Apoi, Gardianul le făcu semn să plece.

— Presupun că până și un medium poate avea o zi proastă, spuse ea, apoi adăugă către Damon: Ai grijă de ele. Știi că toate mediumurile trebuie să primească autorizație?

Damon răspunse în stilul lui de grand seigneur:

— Doamnă, acestea nu sunt niște mediumuri profesionale. Ele sunt asistentele mele personale.

— Iar eu nu sunt o "Doamnă". Trebuie să mi te adresezi cu "înțelepciunea Voastră". Apropo, oamenii care riscă la jocurile de noroc sfârșesc de obicei într-un fel groaznic aici.

Ha, ha, își spuse Elena. Dacă ar ști ea ce fel de risc ne asumăm cu toții... ei, probabil că atunci am fi într-o situație mult mai proastă decât e acum Stefan.

Dincolo de gard se afla un spațiu împrejmuț, ca o curte. Erau acolo litiere, ricșe și cotigi trase de capre. Nu existau trăsură, și nici cai. Damon luă două litiere, una pentru el și Elena și una pentru Meredith și Bonnie.

Bonnie, încă părând confuză, se holba la soare.

— Vrei să spui că nu termină niciodată să răsară complet?

— Nu, răspunse cu răbdare Damon. Și apune aici, nu răsare. Un

amurg perpetuu în însuși Orașul întunericului, adăugă el, în vreme ce Meredith începu să dezlege frânghia legată în jurul încheieturilor Elenei înainte să se urce cu toții în litieră. Voi două puteți să vă scoateți frânghiile în litieră dacă trageți perdelele, dar aveți grijă să nu le pierdeți. Sunteți tot sclave, și trebuie să purtați ceva simbolic la mâini pentru a dovedi asta — chiar dacă e vorba de niște brățări asemănătoare. Altfel am eu probleme. Oh, și trebuie să purtați un văl în oraș.

— Trebuie să... ce?

Elena îi aruncă o privire neîncrezătoare.

Damon îi răspunse doar cu un zâmbet de 250 de kilowați și înainte ca Elena să mai apuce să spună ceva, scoase din geanta lui neagră niște bucăți de țesătură transparentă și le întinse fetelor. Vălurile erau mari cât să le acopere din cap până-n picioare.

— Dar nu trebuie decât să le puneți pe cap sau să vi le legați pe păr, sau ceva în genul ăsta, spuse Damon pe un ton indiferent.

— Din ce sunt făcute? întrebă Meredith, pipăind materialul mătăsos și ușor, care era transparent și atât de subțire, încât vântul amenința să i-l smulgă dintre degete.

— De unde să știu eu?

— Are o culoare diferită pe partea cealaltă, descoperi Bonnie, lăsând vântul să transforme vălul ei verde pal într-o pânză argintie sclipitoare.

Meredith scutura o mătase de un violet profund, făcând-o să devină de un albastru-închis misterios, stropit cu miriade de steluțe. Elena, care se așteptase ca vălul ei să fie albastru, se trezi uitându-se la Damon, care ținea în pumnul strâns o bucată de mătase.

— Hai să vedem cât de bună ești, murmură el, făcându-i semn din cap să vină mai aproape de el. Ghicește ce culoare e.

O altă fată ar fi văzut doar ochii negri ca tăciunele și trăsăturile ca sculptate ale chipului lui Damon, sau poate zâmbetul larg, malițios — într-un fel pârând mai sălbatic și mai dulce ca niciodată aici, ca

un curcubeu în mijlocul unui uragan. Dar Elena mai observă și rigiditatea din gâtul și umerii lui — locurile unde se acumulează tensiunea. Dimensiunea întunecată deja își cerea birul de la el, psihic, chiar dacă el își bătea joc de ea.

Se întrebă câte sondări ale Puterii făcute de cei pur și simplu curioși trebuia el să blocheze în fiecare secundă. Tocmai se pregătea să-și ofere ajutorul deschizându-se către lumea supranaturală, când el se răsti:

— Ghicește! pe un ton care suna a ordin și nu doar a sugestie.

— Auriu, spuse imediat Elena, spre propria ei mirare.

Când se întinse să ia din mâna lui pătratul de mătase auriu, o senzație plăcută de curent electric o străbătu din palmă în sus pe braț, părând să-i pătrundă direct în inimă. Damon îi strânse degetele pentru o clipă pe când ea lua peticul de material și Elena simți electricitatea pulsând încă în vârful degetelor lui.

Dosul vălului ei flutură alb și strălucitor, de parcă ar fi avut zeci de diamante prinse de el. Doamne, poate chiar erau diamante, își spuse ea. Cu Damon nu știai niciodată.

— Un văl de mireasă, poate? murmură Damon, cu gura lipită de urechea ei.

Sfoara din jurul încheieturilor Elenei se lărgise mult, și ea mângâie neajutorată țesătura diafană, simțind sub degetele ei diamantele minuscule și reci de pe partea albă a vălului.

— De unde ai știut că o să ai nevoie de chestiile astea? întrebă Elena, cu un simț practic agresiv. N-ai știut chiar totul, dar pari să știi destule.

— Oh, am făcut cercetări în baruri și alte locuri. Am găsit câțiva care au fost aici și au reușit să iasă din nou — sau au fost alungați, răspunse Damon, și rânjetul lui larg deveni chiar și mai larg. Noaptea, când tu dormeai. Astea le-am luat dintr-un magazin micuț și ascuns.

Făcu un semn din cap către vălul ei și adăugă: Nu ești obligată să

porți asta pe față. Apasă-l pe păr și o să se prindă de el.

Elena făcu întocmai, cu partea aurie în afară. Prinse vâul între degete, capabilă deja să vadă în el potențialul flirtului, ca și al respingerii. Ah, dacă ar putea să-și scoată nenorocita asta de sfoară de la mâini...

În clipa următoare, Damon redeveni stăpânul imperturbabil și spuse:

— Pentru binele nostru, al tuturor, ar trebui să fim foarte stricți cu lucrurile astea. Stăpânii mahalalelor și lorzii care conduc porcăria asta îngrozitoare pe care o numesc Dimensiunea întunecată știu că în orice clipă ar putea izbucni o revoluție, și în cazul în care contribuim și noi la această situație or să ne transforme într-un Exemplu Public.

— Bine, spuse Elena. Uite, ține-mi sfoara și o să mă urc în litieră.

Dar frânghia nu prea își mai avea rostul, de vreme ce stăteau amândoi în aceeași litieră, purtată de patru bărbați — nu erau solizi, dar erau vânoși, și toți de aceeași înălțime, ceea ce însemna o călătorie lină.

Dacă Elena ar fi fost un cetățean liber, nu și-ar fi îngăduit niciodată să fie dusă pe umeri de patru oameni care (presupunea ea) erau sclavi. De fapt, ar fi făcut mare scandal. Dar discuția pe care o purtase cu sine însăși la docuri i se întipărise bine în minte.

Era o sclavă, chiar dacă Damon nu plătise pe nimeni pentru a o cumpăra. Nu avea dreptul de a face un mare scandal pentru absolut nimic. În locul acesta stacojiu, urât mirositor, își putea imagina că scandalul ei ar putea crea probleme chiar și pentru purtătorii de litieră, să-i facă pe proprietarul lor sau pe cel care se ocupa de afacerea asta cu litierile să-i pedepsească.

Deocamdată, cel mai bun Plan A era: Ține-ți Gura!

Oricum, avea multe de văzut în jurul ei, acum, că trecuseră pe un pod care se întindea pe deasupra mahalalelor duhnitoare și ulicioarelor cu căsuțe dărăpănate, începură să apară prăvălii, la început din piatră nevăruită și cu zăbrele, apoi clădiri ceva mai

respectabile, pentru ca dintr-odată să se trezească străbătând un bazar. Dar chiar și aici sărăcia și oboseala se citeau pe prea multe chipuri. Elena se așteptase la un oraș rece, întunecat, antiseptic, pe străzile căruia treceau vampiri impasibili și demoni cu ochi de foc. În schimb, toți cei pe care îi vedea păreau oameni, care vindeau tot soiul de lucruri — de la leacuri la mâncare și băutură — de care vampirii nu aveau nevoie.

Ei, poate că demonii și kitsune-le aveau, își spuse Elena, înfiorându-se când se gândi la ce ar putea să mănânce un demon. La colțurile străzilor se vedeau băieți și fete sumar îmbrăcați, cu chipuri aspre, și adulți zdrențăroși, cu fețe supte, care țineau pancarte jalnice: O AMINTIRE PENTRU O MASĂ.

— Ce vor să spună? îl întrebă Elena pe Damon, dar el nu-i răspunse imediat.

— În felul ăsta își petrec oamenii liberi din oraș cea mai mare parte a timpului, spuse el în cele din urmă. Așa că nu uita, înainte de a porni într-una din cruciadele tale...

Dar Elena nu-l mai asculta. Se holba la unul dintre purtătorii de asemenea pancarte. Omul era îngrozitor de slab, cu o barbă încâlcită și dinți stricați, dar cea mai deprimantă era privirea lui sticloasă, disperată. Din când în când, întindea o mână tremurătoare în care se vedea o sferă mică și transparentă pe care o legăna în palmă, murmurând:

— O zi de vară din tinerețea mea. O zi de vară pentru o monedă de zece geld.

De cele mai multe ori, nu era nimeni lângă el când rostea aceste cuvinte.

Elena își scoase de pe degete un inel cu lapislázuli pe care i-l dăduse Stefan și i-l întinse omului. Nu voia să coboare din litieră și să riște să-l supere pe Damon, așa ca trebui să spună:

— Vino aici, te rog, în vreme ce întindea inelul către bărbatul cu barba încâlcită.

O auzi și se apropie destul de repede de litieră. Elena văzu ceva mișcându-se în barba lui — păduchi, probabil — și se sili să se uite la inel pe când îi spunea:

— Ia-l. Repede, te rog.

Omul se holba la inel ca și cum ar fi fost un adevărat banchet.

— N-am rest, gemu el, ștergându-se la gură cu mâneca. Părea gata să se prăbușească la pământ, fără cunoștință. Nu am rest!

— Nu vreau nici un rest, reuși Elena să spună, în ciuda uriașului nod care i se pusese în gât. Ia inelul până nu-l scap din mână.

Omul i-l smulse dintre degete în vreme ce purtătorii de litieră porneau mai departe.

— Să te binecuvânteze Gardienii, doamnă, spuse el, încercând să țină pasul cu purtătorii de litieră. Să mă audă cine trebuie! Să te binecuvânteze Ei!

— Chiar nu trebuia să faci asta, îi spuse Damon Elenei, pe când vocea omului se stingea în urma lor. Știi doar că n-o să-și ia mâncare cu inelul ăla.

— Ii era foame, spuse încetișor Elena. Nu putea să-i explice lui Damon că omul îi amintea de Stefan, nu în momentul acesta. Era inelul meu, adăugă ea cu o atitudine de apărare. Presupun că o să spui acum că o să-l arunce pe alcool sau droguri.

— Nu, dar nici n-o să capete o masă. O să primească un banchet.

— Ei, cu atât mai...

— În imaginația lui. O să capete o sferă plină de praf cu amintirea unui vampir bătrân despre un banchet roman, sau amintirea cuiva din oraș despre un ospăț modern. Apoi o să-l tot revadă în vreme ce se stinge încet de foame.

Elena era îngrozită.

— Damon! Repede! Trebuie să mă întorc și să-l găsesc...

— N-ai cum, mă tem. Damon ridică într-un gest leneș o mână. Ținea strâns de funia care îi lega ei mâinile. Și pe urmă, a dispărut de mult.

— Cum poate să facă asta? Cum poate cineva să facă asta?

— Cum poate un bolnav de cancer la plămâni să refuze să se lase de fumat? Dar sunt de acord că globurile alea sunt cele mai dependente substanțe dintre toate. Vina o poartă kitsune-le pentru că și-au adus globurile-stea aici și le-au transformat în cea mai populară formă de obsesie.

— Globurile-stea? Hoshi no tama? spuse Elena uimită, cu răsuflarea tăiată.

Damon se holbă la ea, părând la fel de surprins.

— Știi despre ele?

— Tot ce știi e ceea ce a găsit Meredith. Spunea că kitsune-le erau adesea înfățișate fie cu chei — Elena ridică din sprâncene către Damon — fie cu globuri-stea. Și că legendele spun că pot să pună într-un glob o parte din Puterea lor, sau chiar pe toată, așa ca dacă îl găsești, poți să capeți controlul asupra kitsune-hii.

— Potolește-ți bătăile, inimă a mea ce nu bați, spuse Damon dramatic, dar în secunda următoare deveni foarte serios. Ți-aduci aminte ce a zis bătrânul? O zi de vară pentru o masă? Despre asta vorbea.

Damon ridică mica bilă pe care bătrânul o lăsase să cadă în litieră și o lipi de tâmpla Elenei. Lumea dispăru.

Damon nu mai era acolo. Imaginile și sunetele — da, și mirosurile — bazarului se șterseră. Elena stătea în iarbă, o iarbă verde care fremăta într-o briză abia simțită, și privea o salcie plângătoare aplecată deasupra unui pârâu arămiu și verde adânc în același timp. În aer se simțea un parfum dulce — să fie caprifoi, sau frezie? Ceva delicios care o tulbură pe Elena pe când se rezema pe spate pentru a privi norii albi, ieșiți parcă dintr-un tablou, care se rostogoleau pe cerul siniliu.

Se simțea... nici nu știa cum să exprime în cuvinte. Se simțea tânără, dar undeva, într-un colț al minții, știa că de fapt era mai tânără decât această ființă străină care pusese stăpânire pe ea. Și

totuși, era încântată că era primăvară și fiecare frunză verde-aurie, fiecare trestie mlădioasă, fiecare nor alb și ușor păreau să se bucure alături de ea.

Apoi, brusc, inima porni să-i bată nebunește. Tocmai auzise sunetul unor pași în spatele ei. Într-o clipă plină de bucurie, fu în picioare, cu brațele întinse, copleșită de iubire și devoțiune imensă pentru...

...pentru fata aceasta? Ceva în creierul celui care folosea sfera păru să încremenească de uimire. Deși cea mai mare parte a uimirii se datora perfecțiunii fetei care se strecurase atât de neuzit în iarba mișcătoare: masa de bucle întunecate de pe gâtul ei, ochii verzi strălucitori sub sprâncenele arcuite, pielea netedă și strălucitoare a obrazilor ei pe când râdea cu iubitul ei, prefăcându-se că fuge de acolo cu pași ușori ca ai elfilor...

Urmăritor și urmărită căzură împreună pe covorul moale al ierbii înalte... Și apoi lucrurile prinseră repede să se înfierbânte atât de tare, încât Elena, mintea îndepărtată aflată în planul secund, începu să se întrebe cum naiba făceai să se oprească globurile astea. De fiecare dată când își ducea mâna la tâmplă, pipăind, era prinsă și sărutată până când i se tăia răsuflarea de... Allegra... asta era fata, Allegra. Iar Allegra era cu siguranță frumoasă, mai ales văzută prin ochii acestui privitor. Pielea ei moale și albă...

Iar apoi, cu un șoc aproape la fel de mare ca acela pe care îl avusese atunci când bazarul dispăruse, acesta își făcu din nou apariția. Ea era Elena; călătorea în litieră alături de Damon; în jurul ei era o învălmășeală de sunete și o mie de mirosuri diferite. Dar ea respira greu și o parte din ființa ei încă mai vibra de dragostea lui John — acesta fusese numele lui — pentru Allegra.

— Dar tot nu înțeleg, aproape că se jeli ea.

— E simplu, răspunse Damon. Îți lipești de tâmplă un glob-stea gol, de orice dimensiune vrei, și te gândești la momentul din trecut pe care vrei să-l înregistrezi. Globul face restul. Flutură din mână

pentru a o opri să intervină, și se aplecă înainte, cu o sclipire malițioasă în ochii lui de un negru insondabil. Poate că ai o zi de vară deosebit de caldă! spuse el, adăugând într-un fel sugestiv: Litierile astea chiar au perdele care se pot trage.

— Nu fi caraghios, Damon, spuse Elena, dar sentimentele lui John le făcuseră și pe ale ei să scapere, asemenea cremenii cu o bucată de iască.

Nu voia să-l sărute pe Damon, își spuse cu asprime. Voia să-l sărute pe Stefan. Dar cum cu un minut în urmă ea o sărutase pe Allegra, nu părea să fie un argument foarte puternic.

— Nu cred..., începu ea, încă răsufând greu, pe când Damon întindea mâna către ea, că e o idee prea...

Dintr-o singură mișcare a sforii, Damon îi dezlegă complet mâinile. Ar fi tras-o de pe amândouă încheieturile, dar Elena se întoarse imediat pe jumătate, sprijinindu-se într-o mână. Avea nevoie de un sprijin.

În situația dată însă, nu era nimic mai plin de înțeles — sau mai... excitant — decât ceea ce făcuse Damon.

Nu trăsesse perdelele, dar Bonnie și Meredith erau în propria lor litieră în spatele lor, departe. Cu siguranță departe de gândurile Elenei. Simți niște brațe calde în jurul ei și instinctiv se cuibări între ele. Simți un val de adevărată dragoste și apreciere pentru Damon, pentru faptul că înțelesese că n-ar putea niciodată să facă asta asemenea unei slave cu stăpânul ei.

Mici unul dintre noi doi nu poate fi stăpânit, auzi în mintea sa, și își aminti că atunci când își domolise cea mai mare parte a abilităților ei psihice uitase să reducă volumul la discuțiile telepatice. Ei bine, poate că s-ar putea dovedi de folos...

Dar amândurora ne place să fim venerați, răspunse ea tot în gând, și simți pe buze râsul lui când recunoscuse adevărul acestei afirmații. Nimic nu i se părea mai dulce în aceste zile decât sărutările lui Damon. S-ar putea lăsa în voia lor pentru totdeauna, uitând de lumea

din afară. Și asta era un lucru bun, pentru că avea senzația că în lumea din afară era multă tristețe și nu foarte multă fericire. Dar dacă se putea întoarce mereu la această primire plină de dragoste, această dulceață, acest extaz...

Elena se smuci brusc într-o parte, dezechilibrând litiera, încât cei care o purtau fură cât pe ce să cadă grămadă.

— Ticălosule, șopti ea plină de ciudă.

Erau încă îmbrățișați în gând, și ea se bucură să vadă că în ochii lui Damon ea apărea ca o Afrodită răzbunătoare: cu părul ei auriu ridicându-se și fluturând în spatele ei ca o furtună, cu ochii strălucind violet în furia ei primordială. Iar acum, cel mai rău, această zeiță își întorcea fața de la el.

— Nici măcar o singură zi! spuse ea. N-ai putut să-ți ții promisiunea nici măcar o singură zi!

— Nu! Nu te-am Influențat, Elena!

— Nu-mi spune așa. Acum avem o relație profesională. Eu îți spun "Stăpâne". Tu poți să-mi spui "Sclavă" sau "Câine", sau cum vrei.

— Dacă avem o relație de stăpân și sclavă, spuse Damon, cu o privire primejdioasă, atunci pot să-ți poruncesc să...

— Încearcă! Elena își arcui buzele într-un zâmbet care de fapt nu era deloc zâmbet. Fă-o, și-ai să vezi ce se întâmplă!

16

Era limpede că Damon se hotărâse să se lase în voia curții de judecată, și părea vrednic de milă și puțin dezechilibrat, ceea ce-i reușea foarte ușor atunci când voia.

Chiar nu am încercat să te Influențez, repetă el, dar apoi adăugă repede: Poate ar trebui să schimb totuși subiectul acum — să-ți spun mai multe despre globurile-stea.

— Asta, spuse Elena cu vocea ei cea mai glacială, ar putea fi o idee destul de bună.

— Ei bine, globurile înregistrează direct din neuronii tăi, înțelegi? Neuronii din creierul tău. Tot ceea ce ai trăit în viața ta există acolo undeva, în mintea ta, iar globul doar o extrage.

Prin urmare, poți să ți-o amintești mereu și să o revezi iar și iar, ca pe un film? spuse Elena, jucându-se cu vălul său pentru a-și ascunde fața de ochii lui și gândindu-se că le-ar dăruia un glob-stea lui Meredith și Alaric înainte de nunta lor.

— Nu, răspunse Damon, pe un ton destul de sinistru. Nu e așa. În primul rând, amintirea dispare din mintea ta — acum vorbim despre jucăriile kitsune-lox, sper că n-ai uitat. Odată ce globul-stea a luat-o din neuronii tăi, tu nu-ți mai amintești absolut nimic despre acel moment. Și pe urmă, "înregistrarea" din glob dispare treptat — din cauza uzurii, a scurgerii timpului sau a altor factori despre care nimeni nu știe nimic. Dar globul devine cețos, iar senzațiile mai vagi, până când în cele din urmă nu mai e decât o sferă goală de cristal.

— Dar... sărmanul ăla vindea o zi din viața lui. O zi minunată! Aș fi crezut totuși că vrea să o păstreze.

— L-ai văzut.

— Da.

Din nou, Elena revăzu chipul supt, cenușiu, cu păduchi, al bătrânului. Simți un fior înghețat pe spate la gândul că odată fusese tânărul John, vesel și râzător, pe care-l simțise iubind.

— Oh, ce trist, spuse ea, și acum nu vorbea despre amintire.

Dar, de data asta, Damon nu-i urmase firul gândurilor.

— Da, spuse el. Există aici o mulțime de bătrâni și săraci. S-au eliberat din sclavie prin muncă, sau au avut un proprietar generos care a murit... și iată în final cum ajung.

— Dar globurile-stea? Sunt ele făcute doar pentru oamenii săraci? Cei bogați pot pur și simplu să călătorească pe Pământ și să vadă cu ochii lor o zi de vară adevărată, nu?

Damon râse fără prea mare veselie.

— Oh, nu, nu pot. Cei mai mulți dintre ei sunt prinși aici.

Rosti prinși într-un fel ciudat.

— Prea ocupați ca să plece în vacanță? întrebă Elena.

— Prea ocupați, prea puternici ca să treacă de farmecele care protejează Pământul de ei, prea îngrijorați de ceea ce ar putea face dușmanii lor în timpul în care ei ar pleca de aici, prea ramoliți fizic, prea rău-famați, prea morți.

— Morți?

Oroarea tunelului și ceața care duhnea a leșuri părea gata să o învăluie pe Elena.

Damon îi aruncă unul din zâmbetele lui pline de răutate.

— Ai uitat că iubitul tău e de mortius! Ca nu mai vorbim de respectabilul tău stăpân! Cei mai mulți oameni, când mor, ajung la un alt nivel decât ăsta — mult mai înalt sau mult mai jos. ăsta e locul pentru cei răi, dar este nivelul superior. Mai jos... ei, nimeni nu vrea să ajungă acolo.

— Adică Iadul? șopti Elena. Suntem în Iad?

— Mai degrabă în Pragul Iadului, în Limb, cel puțin aici, în locul în care ne aflăm. Pe urmă, mai e și Cealaltă Parte. Dădu din cap către orizont, unde soarele continua să plutească nemișcat. Celălalt oraș, unde e posibil să fi fost tu în "vacanța" ta din Viața de Apoi. Cei de aici îl numesc doar "Cealaltă Parte". Dar pot să-ți spun două lucruri pe care le-am aflat de la informatorii mei. Acolo, e numit "Curtea

Celestă". Iar acolo, cerul este de un albastru perfect, iar soarele răsare mereu. — Curtea Celestă...

Elena uită că vorbea cu glas tare. Știu instinctiv că era vorba de acel soi de curte cu regi și regine și vrăjitoare, nu o curte de judecată. Ar putea fi la fel ca un Camelot. Doar rostind aceste cuvinte se simți cuprinsă de o nostalgie dureroasă și... nu amintiri, ci acea senzație, atât de cunoscută dar pe care nu o putea defini în această clipă, că amintirile erau încuiate în spatele unei uși. Era însă o ușă bine încuiată, și tot ce putea vedea Elena prin gaura cheii erau șiruri de

femei asemănătoare cu Gardianul, înalte, cu părul auriu, cu ochi albaștri, iar una dintre ele — de înălțimea unui copil printre femeile adulte — ridică privirea și, de la o mare distanță, și-o aținti în ochii Elenei.

Litiera ieșea din bazar și pătrundea în alte mahalale, la care Elena se uita aruncând priviri iuți de-o parte și de alta, ascunzându-se în vâlul ei. Semănau cu orice mahala de pe Pământ — sau barrios, sau favella — doar că arătau mult mai rău. Copii, cu părul înroșit de soare, se înghesuiau în jurul litierei Elenei, cu mâinile întinse într-un gest cu semnificație universală.

Elena simți cum i se sfâșie sufletul că nu avea nimic de valoare să le dea. Voia să înalțe case aici, să se asigure că acești copii au mâncare și apă curată, și educație, și un viitor frumos. Pentru că nu avea idee cum să le ofere toate aceste lucruri, îi privi cum se îndepărtau în goană cu niște comori precum guma ei de mestecat cu fructe, pieptănul, peria, luciul de buze, sticla de apă și cerceii săi.

Damon clătină din cap, dar nu o opri decât când o văzu că duce mâna la pandantivul cu lapislázuli și diamante pe care i-l dăduse Stefan. Plângea pe când încerca să-i desfacă încuietoarea, când simți cum e trasă de bucățica de sfoară rămasă în jurul încheieturilor ei.

— Oprește-te, spuse Damon. Nu înțelegi nimic. Nici măcar nu am intrat încă în orașul propriu-zis. Ce-ar fi să te uiți la arhitectură, în loc să-ți faci griji pentru niște plozi care nu sunt buni de nimic și care oricum or să moară?

— Asta e un lucru dur, spuse Elena, dar nu-și dădea seama cum ar fi putut să-l facă să înțeleagă, și era prea furioasă pe el pentru a încerca.

Cu toate acestea, lăsă pandantivul la locul lui și privi dincolo de mahalale, așa cum îi sugerase Damon. Acolo se vedea o priveliște care-i tăie răsuflarea, cu niște clădiri ce păreau durate pentru eternitate, făcute din pietre ce arătau așa cum arătaseră probabil piramidele egiptene și ziguratele mayase la vremea când de-abia

erau construite. Totul însă era colorat în roșu și negru de un soare ascuns acum în spatele unor nori stacojii, apăsători. Soarele roșu uriaș făcea ca totul să apară diferit în funcție de stări de spirit diferite. Uneori părea aproape romantic, sclipind pe suprafața unui râu mare pe lângă care trecură Elena și Damon, scoțând la iveală mii de vălurele în apa ce curgea leneș. Alteori, părea amenințător, ca aparținând unei alte lumi, profilându-se limpede la orizont ca un monstruos semn de rău augur, zugrăvind clădirile, oricât ar fi fost de magnifice, cu un roșu de sânge. Când soarele dispăru din fața lor, căci purtătorii de litieră pătrunseră în orașul unde se înălțau clădirile uriașe, Elena văzu umbrele lor întunecate, lungi și amenințătoare, în fața lor.

— Ei? Ce zici?

Damon părea că încearcă să o împace.

— Tot cred că arată ca Iadul, spuse încet Elena. Nu mi-ar plăcea să locuiesc aici.

— Ah, dar cine a spus că ar trebui să locuim aici, Prințesa mea a întunericului? O să mergem înapoi acasă, unde noaptea e de catifea neagră și luna strălucește deasupra, făcând ca totul să pară de argint.

Încet, Damon își plimbă un deget de pe mâna ei în sus pe braț, până la umăr, ceea ce o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.

Încercă să-și țină vălul în sus, ca o barieră în fața lui, dar era prea transparent. El continua să-i zâmbească, și zâmbetul lui strălucea prin albul acela punctat cu diamante — ei, de fapt rozaliu, din cauza luminii — care era pe cealaltă parte a vălului ei.

— Locul ăsta are și lună? întrebă ea, încercând să-i abată atenția.

Se temea — se temea de el — se temea de ea însăși.

— Oh, da, trei sau patru, cred. Dar sunt foarte mici și, bineînțeles, soarele nu coboară niciodată, așa că nu le poți vedea prea bine. Nu e... romantic.

Îi zâmbi din nou, de data asta încet, și Elena își întoarse privirea.

Și privind în altă parte, văzu înaintea ochilor ceva care-i atrase

întreaga atenție. Pe o stradă laterală, o cotigă se răsturnase, făcând să se verse baloturi mari de blană și piele. La cotigă era înhămată, asemenea unui animal, o femeie bătrână, slabă și părând lihnită de foame, care acum zăcea pe jos, iar un bărbat înalt și furios stătea deasupra ei, revărsând asupra trupului ei neputincios o ploaie de lovituri de bici.

Fața femeii era întoarsă către Elena. Era contorsionată într-o grimasă de durere, pe când încerca în mod inutil să se facă ghem, cu mâinile peste stomac. Era goală de la mijloc în sus, dar pe măsură ce biciul continua să muște din carnea ei, pieptul și spatele ei se acopereau cu o peliculă de sânge.

Elena simți cum cresc în ea Aripile Puterii, dar totuși Aripile nu se iviră. Își dori, cu toată forța vieții care circula prin ea, ca din umerii ei izbucnească ceva — orice — dar degeaba. Poate că asta avea o legătură cu rămășițele funiei de sclav de la mâna ei. Poate că de vină era Damon, de lângă ea, care-i spunea pe un ton hotărât să nu se amestece.

Pentru Elena, vorbele lui nu erau decât niște zgomote care doar punctau bătăile inimii ei, ce păreau să-i bubuie în urechi. Smulse cu putere funia din mâinile lui și sări din litieră. Din șase sau șapte pași era lângă bărbatul cu biciul.

Era un vampir, cu caninii deja alungiți la vederea sângelui din fața lui, dar fără să se oprească din loviturile sale frenetice. Era prea puternic pentru Elena, dar...

Elena mai făcu un pas și acum se afla peste femeie, cu ambele brațe întinse înainte în gestul universal de protecție și apărare. La încheietura unei mâini îi flutura o bucată de sfoară.

Stăpânul de sclavi nu se arată impresionat. Deja își cobora din nou biciul, și șfichiul o lovi pe Elena de-a curmezișul obrazului și în același timp îi găuri tricoul subțire, îi sfâșie camizolul și creastă carnea de dedesubt. Ea icni și în clipa următoare pleasna trecu prin jeanșii ei ca un cuțit fierbinte prin unt.

Ochii Elenei se umplură involuntar de lacrimi, dar ea le ignoră. Reușise să nu scoată un alt sunet în afară de icnetul inițial. Și rămase exact acolo unde se așezase prima oară, pentru a proteja. Elena simțea vântul care-i trecea prin bluza sfâșiată, în vreme ce vâlul, neatins, flutura în spatele ei, ca și cum ar fi vrut să o apere pe biata sclavă care se prăbușise lângă cotiga distrusă.

Elena tot mai încerca, disperată, să facă să apară orice fel de Aripă. Voia să lupte cu arme adevărate, și le avea, dar nu le putea forța să o salveze pe ea sau pe biata sclavă din spatele ei. Chiar și fără ele, Elena știa un lucru. Ticălosul ăsta din fața ei nu avea să se mai atingă de sclava lui, nu înainte de a o tăia pe Elena în bucățele.

Cineva se opri să privească, și altcineva ieși în fugă dintr-o prăvălie. Când copiii care se ținuseră după litiera ei o înconjurară, jelindu-se, se adună mulțimea.

Se pare că una era să vadă un negustor bătându-și sclavul istovit — oamenii de pe-aici aveau probabil în fiecare zi un asemenea spectacol. Dar să vezi fata asta nouă și frumoasă cu hainele sfârtecate de bici, fata asta cu părul de aur mătăsos sub un vâl alb și auriu, și cu ochi care unora dintre ei le evoca un cer albastru de care abia își mai aminteau — asta era altceva. Mai mult, fata cea nouă era probabil o nouă sclavă barbară care în mod clar își umilise stăpânul smulgându-și frânghia din mâinile lui, și stătea acum cu vâlul ei sacru fluturând batjocoritor.

Grozav spectacol de stradă.

Și în ciuda a toate acestea, stăpânul de sclavi se pregătea pentru o nouă lovitură, ridicându-și brațul și pregătindu-se să-și folosească mușchii. Câțiva oameni din mulțime icniră, cu răsufierea tăiată; alții murmurară indignați. Noul auz al Elenei, încordat la maximum, le prindea șoaptele. O fată ca asta nu avea ce căuta în mahalale; trebuie că fusese destinată inimii orașului. Doar să-i privești aura și vedeai lucrul ăsta. De fapt, cu părul ei auriu și ochii de un albastru intens, ar putea chiar să fie un Gardian din Cealaltă Parte. Cine știa...?

Biciul ridicat nu mai coborî. Înainte să se poată lăsa în jos, se văzu o fulgerare întunecată — Putere pură — care împrăstie brusc jumătate din oamenii adunați acolo. Un vampir, cu înfățișare tânără și purtând hainele lumii de sus, Pământul, își croise drum printre oameni și se așezase între fata cu păr de aur și stăpânul de sclavi — sau mai degrabă îl domina pe stăpânul de sclavi, care se chircise. Cei câțiva din mulțime care nu fuseseră impresionați de fată își simțiră inimile bătând mai tare la vederea lui. Cu siguranță era stăpânul fetei, iar acum avea să rezolve toată tărășenia.

În clipa aceea, Meredith și Bonnie sosiră și ele acolo. Stăteau întinse în litieră, înfășurate elegant în vălurile lor, Meredith în albastru ca un cer spuzit de stele noaptea, Bonnie în verde pal. Puteau fi o ilustrație din *O Mie și Una de Nopti*.

Dar în clipa în care îi văzură pe Damon și Elena, săriră într-un fel cu totul neelegant din litieră. Acum mulțimea se îndesise atât de mult, încât pentru a răzbi în față avură nevoie să-și folosească genunchii și coatele, dar în doar câteva secunde erau lângă Elena, cu mâinile dezlegate în mod sfidător, cu frânghia la fel de sfidător atârând în urma lor, cu vălurile fluturând în vânt.

Când ajunseră lângă Elena, Meredith simți că i se taie răsufierea. Bonnie făcu ochii mari. Elena înțelese ce vedeau. Sângele îi curgea din tăietura de pe obraz, iar bluza ei sfâșiată flutura în vânt, lăsând să i se vadă camizolul rupt și însângerat. Pe o parte, jeanșii ei deveniseră roșii.

Dar, protejată de umbra ei proiectată pe pământ, se afla o făptură și mai jalnică. Și pe când Meredith ridica vălul diafan al Elenei pentru a o înfășura cu el, femeia își înalță capul și se uită la cele trei fete cu ochii unui animal tâmp și hăituit.

În spatele lor, Damon spuse încet:

— Asta chiar o să-mi facă plăcere.

Și îl ridică în aer, cu o singură mână, pe omul cel greu, apoi îl lovi în gât ca o cobră. Se auzi un țipăt oribil, care dură, și dură.

Nimeni nu încercă să intervină, și nimeni nu încercă să-l încurajeze pe stăpânul de sclavi pentru a riposta.

Elena, privind fețele oamenilor din jur, înțelese de ce. Ea și prietenele ei se obișnuiseră cu Damon — sau cât se putuseră obișnui cu aerul lui feroce. Dar oamenii aceștia îl vedeau pentru prima oară pe tânărul îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, de înălțime medie și zvelt, care compensa lipsa mușchilor bombați cu suplețe și grație letală. Impresia aceasta era accentuată de felul în care domina tot spațiul din jurul lui, astfel că deveni fără nici un efort punctul central al priveliștii pe care o vedeau cu toții: la fel cum o panteră neagră ar deveni punctul focal dacă s-ar plimba agale pe o stradă aglomerată.

Chiar și aici, unde pericolul și imaginea răului absolut erau ceva obișnuit, tânărul acesta iradia prin toți porii o amenințare care-i făcea pe oameni să vrea să nu-i stea în ochi, cu atât mai puțin în cale.

Între timp, Elena, Meredith și Bonnie se uitau înjur, căutând cu privirea un ajutor medical de orice fel, sau chiar ceva curat cu care să îngrijească rănilor. După vreun minut, își dădură seama că ajutorul nu avea să apară, așa ca Elena se adresă mulțimii.

— Știe cineva vreun doctor? Vreun vraci? Strigă ea.

Gloata doar o privi, în tăcere. Oamenii nu păreau dornici să aibă nimic de-a face cu o fată care în mod clar îl sfidase pe demonul îmbrăcat în negru care acum îi sucea gâtul stăpânului de sclavi.

— Deci voi socotiți că e normal, strigă Elena, simțind cum își pierde controlul, auzind în propria-i voce dezgustul și furia, ca un ticălos ca ăsta să biciuiască o femeie însărcinată și moartă de foame?

Câțiva ochi se lăsară în jos și se auziră câteva mormăieli de genul "Era stăpânul ei, nu?". Dar un bărbat ceva mai tânăr, care stătuse rezemat de o căruță oprită, își îndreptă spatele.

— Însărcinată? repetă el. Nu pare deloc însărcinată!

— Ei bine, este!

— Păi atunci, spuse încet tânărul, dacă e așa, el nu face decât să-și

strice propria marfa.

Și aruncă o privire agitată către Damon, care stătea acum în picioare lângă stăpânul de sclavi mort, a cărui față încremenise într-o grimasă cumplită a agoniei.

Asta o lăsa pe Elena fără nici un ajutor pentru o femeie care avea să se stingă în curând.

— Nu știe nimeni unde pot găsi un doctor? întrebă ea din nou.

Acum, din mulțime se auzeau mormăieli pe diferite tonuri.

— Poate am avea mai mult succes dacă le-am oferi niște bani, spuse Meredith.

Elena imediat își duse mâinile la pandantiv, dar Meredith fu mai iute, își desfăcu un colier cu ametist de la gât și îl ridică în sus.

— Asta e pentru cine ne duce primul la un doctor priceput.

Urmă o tăcere în care fiecare părea să cântărească răsplata și riscul.

— N-ai vreun glob-stea? întrebă o voce răgușită. Dar o voce subțire și ascuțită strigă:

— Pentru mine e foarte bun!

Un copil — da, un adevărat copil al străzii — țâșni în fața mulțimii, o apucă de mână pe Elena și arătă într-o anumite direcție, zicând:

— Doctorul Meggar, chiar în josul străzii. E doar la câteva case mai încolo. Putem merge pe jos.

Copilul era înfășurat într-o rochie veche și zdrențuită, dar asta putea fi doar pentru a-i ține cald, pentru că el sau ea purta și pantaloni. Elena nici nu-și dădea seama dacă era băiat sau fată, până când copilul nu-i zâmbi pe neașteptate, într-un fel dulce, și-i șopti:

— Eu sunt Lakshmi.

— Eu sunt Elena.

— Ar trebui să ne grăbim, Elena, spuse Lakshmi. Gardienii or să ajungă aici curând.

Meredith și Bonnie o ridicaseră în picioare pe sclava uluită, dar ea părea să fie în prea mare suferință pentru a înțelege dacă voiau s-o

ajute sau s-o omoare.

Elena își aminti cum femeia se ghemuise în umbra trupului Elenei. Puse o mână pe brațul plin de sânge al femeii și spuse încet:

— O să fii bine. Omul ăla... stăpânul tău... e mort și îți promit că nimeni n-o să-ți mai facă vreodată rău. Crede-mă. Ești în siguranță acum.

Femeia se holba la ea neîncrezătoare, ca și cum ceea ce spunea Elena era imposibil. Ca și cum să trăiască fără să fie bătută întruna — cu tot sângele, Elena putea vedea cicatrice vechi, unele dintre ele asemănătoare cu niște funii, pe trupul femeii — era ceva ce nici măcar nu-și putea imagina.

— Îți promit, spuse din nou Elena, fără să zâmbească, cu o figură crâncenă.

Înțelegea că era o povară pe care și-o lua pe viață.

E în regulă, își spuse, și își dădu seama că de ceva vreme își trimitea gândurile către Damon. Știu ce fac. Sunt pregătită să-mi asum această responsabilitate.

Ești sigură? veni către ea vocea lui Damon, cu o nesiguranță pe care ea nu o mai auzise vreodată la el. Pentru că eu sunt al naibii de hotărât să n-am grijă de o băbătie atunci când tu te sature de ea. Nici măcar nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ceea ce are să mă coste omorârea ticălosului ăluia cu biciul.

Elena se întoarse să-l privească. Damon avea un aer serios. Păi atunci, de ce l-ai omorât? îl întrebă ea.

Glumești? Damon reuși să o șocheze cu vehemența și veninul din gândul lui. Ți-a făcut rău. Ar fi trebuit să-l omor mai încet, adăugă el, ignorându-l pe unul dintre purtătorii de litieră care îngenunchease lângă el, fără îndoială întrebându-l ce să facă acum. Dar ochii lui Damon erau ațintiți asupra chipului Elenei, asupra sângelui care continua să curgă din tăietura de pe obrazul ei. // figlio de cafone, își spuse Damon, dezgolindu-și dinții într-o grimasă, în vreme ce se uita în jos la leș, și, văzându-l, chiar și purtătorul de litieră se îndepărtă

repede în patru labe.

— Damon, nu-l lăsa să plece! Adu-i pe toți aici imediat. .., începu Elena, și pentru că în jurul ei toată lumea icni, cu răsuflarea tăiată, continuă în gând: Nu-i lăsa pe purtătorii de litieră să plece.

Avem nevoie de o litieră s-o ducem pe biata femeie la doctor. Și de ce se holbează toată lumea la mine?

Pentru că ești o sclavă, și tocmai ai făcut niște lucruri pe care nici un sclav n-ar trebui să le facă, iar acum îmi dai mie, stăpânului tău, ordine.

Vocea telepatică a lui Damon era feroce.

Nu e un ordin. E un... uite ce e, orice gentleman ar ajuta o doamnă la ananghie, nu? Ei bine, suntem patru doamne aici și una e atât de la ananghie, încât cu greu te poți uita la ea. Nu, sunt trei. Cred că eu o să am nevoie de niște copci, iar Bonnie e pe punctul de a leșina.

Elena înșira metodic punctele slabe, și era conștientă că Damon știa ce făcea ea. Dar el porunci unui grup de purtători de litieră să se apropie și să ia sclava, iar celuilalt grup să le ia pe fetele lui.

Elena rămase alături de femeie și ajunse într-o litieră cu perdelele trase bine în jurul lor. Simțea în gură un gust metalic de la mirosul sângelui, și îi venea să plângă. Nici măcar ea nu voia să se uite cu atenție la rănille femeii, dar sângele curgea în litieră, își scoase bluza și camizolul și apoi puse la loc doar bluza, folosind camizolul pentru a opri sângele dintr-o rană diagonală de pe pieptul femeii. De fiecare dată când femeia își ridica spre ea ochii căprui mari și înspăimântați, Elena încerca să-i zâmbească încurajator. Se aflau la acel nivel profund al comunicării când o privire și o atingere însemnau mai mult decât cuvintele.

Nu muri, își spuse Elena. Nu muri, căci ai ceva pentru care să trăiești. Trăiește pentru libertatea ta și pentru pruncul tău.

Și poate că ceva din ceea ce gândea ea ajunse până la femeie, pentru că aceasta se relaxa rezemându-se de pernele litierei, ținând-o strâns de mână pe Elena.

Numele ei e Ulma, spuse o voce, și Elena se uită în jos și o văzu pe Lakshmi, care-și băgase capul pe după perdelele litierei, pe care le ținea cu o mână. Toată lumea îi cunoaște pe Bătrânul Drohzne și pe sclavii lui. Îi bate până-și pierd cunoștința și pe urmă se așteaptă să-i ridice ricșa și să continue să-și care încărcătura. În fiecare an omoară cinci sau șase.

— Pe ea n-a omorât-o, murmură Elena. A primit ce-a meritat — și strânse mâna Uimei.

Elena se simți ușurată când litiera se opri și Damon însuși își făcu apariția, chiar în momentul în care ea se pregătea să negocieze cu unul dintre purtătorii de litieră să o care pe Ulma în brațe până la doctor. Fără să-i pese de hainele lui, Damon reuși într-un fel sau altul să dea o impresie de indiferență în vreme ce o ridica pe femeie — Ulma — și îi făcea un semn cu capul Elenei să îl urmeze. Lakshmi veni repede lângă el și apoi o luă înainte, conducându-i printr-o curte pietruită, cu o formă neregulată, apoi de-a lungul unui coridor întortocheat mărginit de niște uși solide, respectabile. În cele din urmă, ciocăni la una dintre ele și un bărbat uscat, cu un cap uriaș și o urmă abia văzută de barbă rară, deschise cu prudență ușa.

— Nu țin aici ketterris Nici hexm, nici iemeral Și nu fac vrăji de dragoste! Apoi, privirea lui de miop păru să se concentreze pe micul grup. Lakshmi? întrebă el nesigur.

— Am adus o femeie care are nevoie de ajutor, spuse Elena scurt. Și e însărcinată. Ești doctor, nu? Un vraci?

— Un vraci cu o pricepere destul de limitată. Intrați, intrați.

Doctorul porni repede către o încăpere din spate, îl urmară, cu Damon ducând-o în brațe pe Ulma. Odată ajunși, Elena văzu că omul se afla într-un colț a ceea ce părea un sanctuar de vrăjitor, ticsit cu accesorii de voodoo și leacuri de tămăduitor.

Elena, Meredith și Bonnie se priviră îngrijorate, dar apoi Elena auzi un zgomot de apă împrăscată și își dădu seama că doctorul era în colț pentru că acolo se afla un lighean cu apă, și omul își spăla mâinile cu grijă, cu mânecile suflecate până la cot și făcând o mulțime de clăbuci. Și-o fi spunând el "vraci", dar cunoștea noțiunile de bază ale igienei, își spuse ea.

Damon o așezase pe Ulma pe ceea ce părea o masă de consultație, acoperită cu un cearșaf curat. Doctorul dădu din cap către el, încuviințând. Apoi, țâțâind, scoase la iveală o tăviță cu instrumente și o puse pe Lakshmi să aducă niște cârpe cu care să curețe tăieturile și să oprească sângerarea. Se apucă apoi să deschidă diverse sertare, de unde scoase o mulțime de punguțe cu miros pătrunzător, apoi se urcă pe o scară pentru a lua niște legături de ierburi care erau agățate de tavan. În cele din urmă, deschise o cutiuță și luă niște tutun de prizat pe care îl aspiră el însuși.

— Te rog, grăbește-te, spuse Elena. A pierdut mult sânge.

— Nici tu n-ai pierdut prea puțin, zise omul. Numele meu e Kepharr Meggar — iar asta e sclava stăpânului Drohzne, nu? Se uită la ei cu ochii mijiiți, ca și cum ar fi purtat ochelari — ceea ce nu purta. Și voi sunteți sclave, nu? întrebă, uitându-se lung la frânghia pe care o mai avea Elena prinsă de mână, apoi la Bonnie și Meredith, și ele legate la fel.

— Da, dar...

Elena se opri. Grozavă acoperire mai avea! Fusese cât pe ce să spună "dar nu de-adevăratalea; e doar de dragul convențiilor". Până la urmă, decise să spună:

— Da, dar stăpânul nostru e foarte diferit de al ei.

Într-adevăr, cei doi erau foarte diferiți, își spuse ea. În primul rând, Damon nu avea gâtul frânt. Iar în al doilea, indiferent cât de rău și de nemilos ar fi, Damon nu ar lovi niciodată o femeie, cu atât mai puțin să facă așa ceva uneia. Părea să aibă un soi de blocaj interior când era vorba de asta — cu excepția cazurilor când era posedat de

Shinichi și nu-și putea controla propriii mușchi.

— Și totuși Drozhne v-a dat voie să aduceți femeia asta la un vraci?

Omulețul avea o expresie plină de îndoială.

— Nu, sunt sigură că nu ne-ar fi îngăduit, spuse hotărât Elena. Dar te rog... sângerează și e însărcinată...

Sprâncenele doctorului Meggar se ridicară și apoi coborâră. Dar, fără să ceară nimănui să plece de-acolo în vreme ce se ocupa de femeie, scoase un stetoscop demodat și ascultă cu atenție inima și plămânii Uimei. Îi mirosi răsuflarea, apoi o palpă încet pe abdomen, sub camizolul plin de sânge al Elenei, totul cu gesturi de profesionist, înainte de a duce la buzele ei o sticlă maronie din care ea bău câteva înghițituri, după care se întinse din nou pe spate și închise ochii.

— Acum, spuse doctorul, se odihnește. O să aibă nevoie de ceva cusături, bineînțeles, și nu ți-ar strica nici dumitale câteva, dar asta depinde de stăpânul dumitale. Doctorul Meggar rosti cuvântul "stăpân" pe un ton care exprima clar neplăcerea. Dar aproape că pot să-ți promit că n-o să moară. Despre pruncul ei, nu știu. Ar putea să se nască marcat după toate astea — poate să poarte niște semne vărgate — sau ar putea să nu aibă absolut nimic.

Dar cu hrană și odihnă — sprâncenele doctorului Meggar jucară din nou în sus și în jos, ca și cum doctorul ar fi vrut să-i spună asta lui Drozhne în față — ar trebui să-și revină.

— Ocupă-te întâi de Elena, atunci, spuse Damon.

— Nu, nu! exclamă Elena, împingându-l deoparte pe doctor.

Părea un om de treabă, dar era evident că în aceste locuri stăpânii erau stăpâni — iar Damon era mult mai impunător și mai intimidant decât majoritatea.

Dar nu și pentru Elena, în acest moment. Acum nu-i păsa de sine. Făcuse o promisiune — cuvintele doctorului însemnau că era posibil că reușească să și-o țină. Doar de asta îi păsa.

În sus și-n jos. În sus și-n jos. Sprâncenele doctorului Meggar semănau cu niște omizi pe un elastic. Una se mișca puțin mai încet decât cealaltă. Era clar că purtarea pe care o vedea el era anormală, chiar pasibilă de o pedeapsă serioasă. Dar Elena remarcă asta doar în trecere, fără a-i da prea multă importanță, la fel cum nu-i dădea nici lui Damon.

— Ajut-o, spuse ea cu vehemență — și văzu cum sprâncenele doctorului țâșnesc în sus ca și cum ar fi vrut să ajungă la tavan.

Își scăpase aura de sub control. Nu complet, slavă Domnului, dar o izbucnire țâșnise în mod clar, ca o fulgerare, în cameră.

Iar doctorul, care nu era vampir, ci doar un cetățean obișnuit, o observase. Și Lakshmi o văzuse; până și Ulma se mișcă tulburată pe masa de consultație.

Va trebui să fiu mult mai atentă, își spuse Elena. Aruncă o privire rapidă către Damon, care părea gata să explodeze și el, își dădu ea seama. Prea multe emoții, prea mult sânge în această încăpere, iar adrenalina omorului încă îi mai pulsa în vene.

Cum de știa ea asta?

Pentru că nici Damon nu reușea să se controleze pe deplin, își dădu ea seama. Elena percepea unele lucruri direct din mintea lui. Cel mai bine era să-l scoată repede de-aici.

— Noi o să așteptăm afară, spuse ea, apucându-l pe Damon de braț, spre șocul evident al doctorului Meggar.

Sclavele, chiar cele frumoase, nu se purtau așa.

— Mergeți atunci și așteptați în curte, spuse doctorul, controlându-și cu grijă expresia și vorbind către spațiul dintre Elena și Damon. Lakshmi, dă-le niște bandaje ca să oprească sângerarea fetei. Pe urmă, vino înapoi ca să mă ajuți... Doar o întrebare, adăugă el când văzu că Elena și ceilalți se pregăteau să iasă din cameră. De unde ai știut că femeia asta e însărcinată? Prin ce soi de vrajă poți să-ți dai seama?

— Nici o vrajă, răspunse simplu Elena. Orice femeie care ar privi-

o și-ar da seama. O văzu pe Bonnie aruncându-i o privire jignită, dar Meredith își păstră o expresie impasibilă. Negustorul ăla de sclavi — Drogie, sau cum îl cheamă — o lovea cu biciul în partea din față, spuse Elena. Și uită-te la rănille alea — se crispa ea însăși privind două urme de bici care traversau sternul Uimei. În cazul ăsta, orice femeie ar încerca să-și protejeze sânii, dar ea încerca să-și acopere pântecul. Asta însemna că era însărcinată, iar sarcina era suficient de înaintată ca să fie sigură de ea.

Sprâncenele doctorului Meggar coborâră și se uniră la rădăcina nasului, apoi el ridică privirea către Elena ca și cum s-ar fi uitat la ea pe deasupra unor ochelari. Apoi dădu încet din cap.

— Ia cu tine afară niște bandaje ca să-ți oprești sângerarea, spuse el — Elenei, nu lui Damon.

Se pare că, sclavă sau nu, își câștigase un oarecare respect din partea lui.

Pe de altă parte, Elena părea să fi pierdut ceva din respectul lui Damon pentru ea — sau cel puțin, el părea să fi întrerupt comunicarea lor telepatică, lăsând-o cu senzația că se holba la un perete alb. În camera de așteptare a doctorului, el făcu un semn urgent cu mâna către Bonnie și Meredith.

— Așteptați aici, în camera asta, spuse el — nu, le ordonă. Nu plecați până când nu vine doctorul. Nu dați drumul nimănui la ușa din față — încuiați-o acum și lăsați-o încuiată. Bun. Elena merge cu mine în bucătărie — asta e ușa din spate. Nu vreau să fiu deranjat de nimeni — doar dacă o mulțime de oameni furioși amenință să dea foc casei, ați înțeles? Voi două, ați înțeles?

Elena văzu că Bonnie voia să spună: "Dar Elena încă mai sângerează!" iar Meredith încerca să le întrebe pe amândouă, din ochi și din mișcarea sprâncenelor, dacă era nevoie de o răscoală imediată a solidarității feminine de velociraptor. Știa cu toatele care era Planul A pentru așa ceva: Bonnie s-ar fi aruncat în brațele lui Damon, plângând cu pasiune sau sărutându-l cu pasiune — ce s-ar fi

potrivit mai bine momentului —, în vreme ce Elena și Meredith l-ar fi atacat pe flancuri și ar fi făcut — mă rog, ce trebuia făcut.

Elena, dintr-o fulgerare de privire, respinsese categoric asta. Damon era furios, da, dar simțea că furia lui avea mai mult de-a face cu Drohzne decât cu ea. Sângele îl agitase, da, dar era obișnuit să se controleze în împrejurări sângeroase. Iar ea avea nevoie de ajutor pentru a-și curăța rănila, care începuseră să o doară destul de tare, încă de când auzise că femeia pe care o salvase avea să trăiască și poate chiar o să se bucure de pruncul ei. Dar dacă ceva îl supăra pe Damon, voia să știe ce era — și chiar acum.

Cu o ultimă privire liniștitoare îndreptată către Bonnie, Elena îl urmă pe Damon pe ușa bucătăriei. Avea o încuietoare; Damon se uită la ușă și deschise gura; Elena o încuie. Apoi ridică privirea către "stăpânul" ei.

Stătea în picioare lângă chiuvetă, pompând apă metodic, cu o mână încleștată pe frunte. Părul îi atârna în ochi, și se uda de la apa care împrășca. Lui Damon nu părea să-i pese.

— Damon? spuse Elena cu o voce nesigură. Ești... bine?

El nu răspunse.

Damon? încercă ea telepatic.

Am îngăduit să ți se facă rău. Aș fi putut să-l omor pe ticălosul ăla de Drohzne cu un singur suflu de Putere. Dar nu mi-am imaginat nici o clipă că o să ți se întâmple ceva. În vocea lui telepatică răsuna cea mai întunecată amenințare posibilă și totodată un calm ciudat, aproape plin de blândețe. Era ca și cum ar fi încercat să țină departe de ea toată ferocitatea și furia pe care le simțea.

Nici măcar n-am putut să-i spun — nici măcar n-am putut să-i transmit cuvinte care să-i spună ce era. Nu puteam gândi. Era telepat; m-ar fi auzit. Dar nu am găsit cuvintele. Tot ce am putut face a fost să țin — în mintea mea.

Elena se simți puțin amețită — ceva mai amețită decât se simțea deja. Damon simțea această suferință — pentru ea? Nu era furios

pentru că ea încălcase în mod flagrant orice reguli în fața mulțimii de oameni, poate chiar le dăduse de gol falsa identitate? Nu-i păsa că arăta deplorabil?

— Damon, spuse ea.

O surprinsese într-atât, încât vorbi cu voce tare.

— Nu... nu contează. Nu e vina ta. Nu m-ai fi lăsat niciodată să fac asta...

— Dar ar fi trebuit să știu că n-o să ceri voie! Am crezut că o să te repezi la el, că o să-i sari în spate și o să-l strângi de gât, și eram gata să te ajut să faci asta, să-l trântim la pământ ca doi lupi care pun jos un cerb. Dar tu nu ești o sabie, Elena. Orice ai crede, ești un scut. Ar fi trebuit să știu că următoarea lovitură tu aveai să o primești. Și din cauza mea, tu ai...

Privirea lui se îndreptă către obrazul ei și el se crispa. Apoi păru să-și vină din nou în fire.

— Apa e rece, dar curată. Trebuie să curățăm rănilile alea de bici și să oprim acum sângerarea.

— Presupun că nu există Black Magic pe-aici, spuse Elena, pe jumătate glumind.

Asta avea să doară rău.

Dar Damon începu imediat să deschidă dulapurile.

— Uite, spuse el după ce deschisese doar trei dulapuri, și ridică în sus triumfător o sticlă pe jumătate plină cu Black Magic. O mulțime de doctori îl țin ca doctorie și anestezic. Nu-ți face griji, o să-l plătesc bine pe doctor.

— Atunci cred că ar trebui să bei și tu puțin, spuse Elena cu îndrăzneală. Haide, o să ne facă bine. Și n-o să fie prima oară.

Știa că ultimele cuvinte aveau să-i rămână în minte lui Damon. Avea să fie o modalitate de a recupera ceva ce Shinichi luase de la el.

Într-un fel sau altul, o să iau înapoi de la Shinichi toate amintirile lui Damon, hotărî Elena, străduindu-se să-și ascundă gândurile

de el, cu zgomot alb. Nu știu cum o s-o fac, și nu știu când o s-o pot face, dar jur că o s-o fac. Jur.

Damon umpluse două pocale cu vinul bogat, cu parfum amețitor, și îi întindea unul Elenei.

— Începe cu sorbituri mici, spuse el, încercând să joace rolul de instructor. E dintr-o recoltă bună.

Elena sorbi, apoi îl dădu peste cap. Îi era sete și vinul Clarion Loess Black Magic nu conținea nici un strop de alcool în el. Cu siguranță, nu avea gustul obișnuit de vin. Era ca o apă efervescentă de izvor, deosebit de înviorătoare și reconfortantă, cu o aromă dulce, profundă și catifelată de struguri.

Până și Damon, observă ea, uitase să soarbă, și când îi oferă un al doilea pahar, Elena acceptă bucuroasă.

Aura lui se calmase în mare măsură, își spuse ea, pe când el lua o cârpă udă și începea, cu gesturi blânde și ușoare, să curețe tăietura care urma aproape exact linia pomelului. Fusese prima rană care se oprise din sângerare, dar acum Damon voia să facă sângele să pornească din nou, pentru a curăța rana. Cu două pahare de Black Magic în stomac și nimic de mâncare de la micul dejun,

Elena simți că se relaxează, se rezemă de spătarul scaunului, lăsându-și capul puțin pe spate, și închise ochii. Pierdu noțiunea timpului, în vreme ce el trecea încet cârpa peste rană. Și-și pierdu controlul strict asupra aurei sale.

Când deschise ochii, o făcu nu ca reacție la un sunet, la un stimul vizual. Era o strălucire a aurei lui Damon, una de o hotărâre bruscă.

— Damon?

El stătea în picioare, aplecat deasupra ei. Întunericul fapturii lui se revărsa în spatele lui, asemenea unei umbre, înalt și lat și aproape hipnotizator. Cu siguranță, aproape înfricoșător.

— Damon? făcu ea din nou, cu o voce nesigură.

— Nu facem asta așa cum trebuie, spuse el, și gândurile ei se îndreptară imediat către comportamentul ei neascultător de sclavă, și

către infracțiunile mai puțin serioase ale lui Meredith și Bonnie.

Dar vocea lui era precum o catifea întunecată, iar trupul ei reacționa mai repede decât mintea ei. Se înfiora.

— Cum... cum e așa cum trebuie? întrebă ea, și apoi făcu greșeala de a deschide ochii.

Văzu că el stătea aplecat asupra ei, așezată pe scaun, mângâind — nu, doar atingându-i — părul atât de ușor, încât nici nu simțise.

— Vampirii știu cum să se îngrijească de răni, spuse el plin de încredere, și minunații lui ochi care păreau să închidă în ei propriul lor univers de stele îi prinseră și îi țintuiră privirea. Le putem curăța. Putem să le facem să sângereze din nou — sau să oprim sângele.

M-am mai simțit așa, își spuse Elena. A mai vorbit cu mine așa și înainte, chiar dacă el nu-și aduce aminte. Și... și am fost prea speriată. Dar asta a fost înainte...

Înainte de motel. În noaptea când Damon îi spusese să fugă, și ea nu fugise. În noaptea pe care o luase Shinichi, așa cum luase și cea primă dată când băuseră împreună Black Magic.

— Arată-mi, șopti Elena.

Și știa că o altă voce din mintea ei șoptea alte cuvinte. Cuvinte pe care ea n-ar fi trebuit să le rostească niciodată dacă s-ar fi gândit pentru o clipă la sine ca la o sclavă.

Șoptea: Sunt a ta...

În acea clipă, simți cum gura lui îi atinge abia simțit buzele.

Și apoi, doar se gândi: Oh! și Oh, Damon... până când el îi atinse cu blândețe obrazul cu limba lui catifelată, folosindu-se de diverse substanțe, mai întâi pentru a face sângele să curgă și să curețe rana, apoi, când toate impuritățile erau îndepărtate, pentru a opri sângele și a vindeca rana. Elena îi simțea acum Puterea, Puterea întunecată pe care o folosise în mii de lupte, pentru a face sute de răni mortale, ținută acum strâns în frâu și concentrată asupra acestei sarcini simple, banale, să vindece urma lăsată de șfichiul unui bici pe obrazul unei fete.

Elenei i se părea că e mângâiată de corola aceluia trandafir Black Magic, cu petalele lui reci și moi alungându-i cu blândețe durerea, până când tot trupul i se înfiora de încântare.

Și apoi, se opri. Elena știa că băuse din nou prea mult vin. Dar de data aceasta nu îi era rău. Vinul înșelător i se urcase la cap, amețind-o. Totul din jurul ei devenise ireal, ca de vis.

— Acum o să se încheie cu bine vindecarea, spuse Damon, atingându-i din nou părul, atât de ușor, încât ea abia simți.

Dar de data asta, Elena îl simți, pentru că trimise în afara ei degete de Putere care primiră senzația și se bucurară de fiecare clipă. Și din nou el o sărută, buzele lui abia atingându-i-le pe ale ei. Dar când ea își dădu capul pe spate, el nu o urmă, nici măcar atunci când, dezamăgită, ea îi puse o mână pe ceafa și încercă să-l tragă către sine. El pur și simplu așteptă ca Elena să chibzuiască atent... Încet.

N-ar trebui să ne sărutăm. Meredith și Bonnie sunt în camera de-alături. Cum de ajung întotdeauna în asemenea situații? Dar Damon nici măcar nu încercă să mă sărute... Și se presupune că suntem... ah!

Celelalte răni ale ei.

Acum dureau cu adevărat. Oare ce persoană crudă a inventat un astfel de bici, cu un șfichi subțire ca tăișul unei lame care creștea atât de adânc, încât la început nici nu durea — sau cel puțin nu durea prea tare... dar devenea din ce în ce mai rău pe măsură ce trecea timpul? Și continua să sângereze... Trebuie să oprim sângerarea până când doctorul poate să mă consulte...

Dar următoarea ei rană, cea care acum ardea ca un fier înroșit, era de-a curmezișul claviculei. Iar cea de-a treia era lângă genunchi...

Damon dădu să se ridice, să ia o altă cârpă din chiuvetă și să curețe tăietura cu apă.

Elena îl opri.

— Nu, spuse.

— Nu? Ești sigură?

— Da.

— Tot ce vreau e să o curăț...

— Știu.

Da, știa. Minteia lui era deschisă către a ei, și toată acea putere tumultuoasă a minții lui se simțea calmă și liniștită. Elena nu știa de ce se deschisese astfel către ea, dar o făcuse.

— Dar lasă-mă să-ți dau un sfat: nu-ți dona sângele unui vampir pe moarte; nu lăsa pe nimeni să ți-l guste. E mai rău ca Black Magic...

— Mai rău?

Știa că el îi făcea un compliment, dar nu înțelegea.

— Cu cât bei mai mult, cu atât vrei să bei mai mult, răspunse Damon și, pentru o clipă, Elena înțelese tulburarea pe care o stârnise în acele ape liniștite. Și cu cât bei mai mult, cu atât mai multă Putere poți absorbi, adăugă el pe un ton serios.

Elena își dădu seama că nu se gândise niciodată că asta putea fi o problemă, dar era. Își aminti ce agonie fusese încercarea de a-și absorbi propria aură înainte să învețe cum să o facă să se miște în sângele ei.

— Nu-ți face griji, spuse el, la fel de serios. Știu la cine te gândești.

Dădu din nou să ia o cârpă. Dar fără să-și dea seama, spusese prea mult, presupusese prea mult.

— Știi la cine mă gândesc? spuse încet Elena și fu surprinsă cât de amenințător îi suna vocea, la fel ca lipăitul ușor al labelor grele ale unui tigru. Fără să mă întreb?

Damon încercă să se eschiveze.

— Ei, am presupus...

—Nimeni nu știe la ce mă gândesc, spuse Elena. Doar dacă îi spun eu.

Se mișcă și-l făcu să îngenuncheze, ca să o privească întrebător. Cu ochi flămânzi.

Apoi, la fel cum îl făcuse să îngenuncheze, tot ea fu cea care îl

trase către rana ei.

18

Elena reveni în lumea reală încet, chinuitor. Își înfipse unghiile în jacheta de piele a lui Damon, se întrebă pentru o clipă dacă ar fi de folos să o scoată, apoi starea ei de spirit fu din nou tulburată de acel sunet — un ciocănit puternic, imperativ.

Damon înălță capul și mârâi.

Chiar suntem o pereche de lupi, nu? își spuse Elena. Luptând pe viață și pe moarte.

Dar, rosti o voce în mintea ei, asta nu oprește ciocănitul. Damon le-a avertizat pe fetele alea...

Fetele alea! Bonnie și Meredith! Și el spusese să nu îi întrerupă decât dacă lua casa foc!

Dar doctorul — oh, Doamne, ceva s-a întâmplat cu sărmana femeie, cu amărâta aia! E pe moarte!

Damon continua să mârâie, cu o urmă de sânge pe buze. Era numai o urmă, pentru că cea de-a doua ei rană fusese de fapt vindecată la fel de bine ca prima, cea de-a curmezișul obrazului. Elena nu știa cât timp trecuse de când îl trăsese pe Damon lângă ea, ca să-i sărute această tăietură. Dar acum, cu sângele ei în venele lui și plăcerea întreruptă,

Damon era ca o panteră neagră sălbatică în brațele ei.

Elena nu știa dacă îl putea opri sau chiar să-l încetinească fără să folosească Putere brută asupra lui.

— Damon! spuse ea cu voce tare. Acolo afară... sunt prietenii noștri. Îți aduci aminte? Bonnie și Meredith și vindecătorul.

— Meredith, spuse Damon și din nou buzele sale se traseră, dezgolindu-i caninii înspăimântător de lungi.

Tot nu revenise la realitate. Dacă o vede pe Meredith acum, n-o să se sperie, se gândi Elena — și oh, da, știa cum îl făcea pe Damon să

se simtă stânjenit prietena ei rațională și profundă. Cei doi aveau viziuni total diferite asupra lumii. Meredith îl irita, la fel ca o pietricică în pantof. Dar în clipa asta, el ar putea trata acea stânjeneală într-un fel care ar face din Meredith un leș.

— Lasă-mă să mă duc eu să văd cine e, spuse Elena, când se auzi din nou ciocănitura.

Nu puteau să înceteze odată? Nu avea ea destule pe cap?

Brațele lui Damon doar se strânseseră mai tare în jurul ei. Simți un val de căldură, pentru că știa că, deși o oprea, el își stăpânea o mare parte din forță. Nu voia să o strivească, așa cum s-ar întâmpla dacă și-ar folosi doar o zecime de putere în mușchii lui tari ca piatra.

Valul de senzații care o străbătu o făcu să închidă pentru o clipă ochii, într-un gest de neajutorare, dar știa că trebuia să fie ea vocea judecății sănătoase.

— Damon! Poate că vor să ne avertizeze... sau poate că Ulma a murit.

Ultimul cuvânt ajunsese până la el. Ochii lui erau două fante înguste, iar lumina roșie ca sângele ce se strecura printre jaluzelele bucătăriei arunca dungii stacojii și negre peste fața lui, făcându-l să arate mai frumos — și mai demonic — ca niciodată.

— Tu rămâi aici.

Damon rosti cuvintele hotărât, dar nu ca un stăpân, și nici ca un gentleman. Era o fiară sălbatică ce-și proteja perechea, singura creatură din lume care nu reprezenta pentru el competiție sau hrană.

Nu i te puteai împotrivi, nu când era în această stare. Elena avea să rămână aici. Damon avea să se ducă să facă ceea ce trebuia făcut. Iar Elena avea să rămână aici atâta timp cât considera el că era nevoie.

Elena nu știa de fapt ale cui erau aceste ultime gânduri. Ea și Damon tot mai încercau să-și separe sentimentele și emoțiile. Se hotărî să stea cu ochii pe el și numai dacă Damon își pierdea cu adevărat controlul...

Nu cred că vrei să mă vezi pierzându-mi controlul

Să-l simtă cum trece dintr-odată de la instinctul pur de animal sălbatic la o dominare mentală rece ca de gheață era pentru Elena mai înfricoșător decât animalul în sine. Nu știa dacă Damon era cea mai rațională persoană pe care o cunoscuse vreodată sau doar cea mai pricepută la a-și ascunde firea sălbatică. Își strânse la piept bluza sfâșiată și îl urmări cum se îndreaptă cu o grație lipsită de efort către ușă și apoi, brusc, violent, aproape că o smulge din țâțâni.

Nu căzu nimeni; nimeni nu ascultase conversația lor personală. Dar Meredith stătea acolo, oprind-o pe Bonnie cu o mână, iar cu cealaltă, ridicată, se pregătea să ciocănească din nou.

— Da? spuse Damon cu o voce glacială. Credeam că v-am spus...

— Ai spus, și s-a întâmplat, spuse Meredith, întrerupându-l pe acest Damon într-o încercare neobișnuită de sinucidere.

— S-a întâmplat ce? mârâi Damon.

— Afară e o mulțime care amenință să dea foc clădirii. Nu știu dacă oamenii sunt supărați pentru Drozhne sau pentru că am luat-o pe Ulma, dar sunt furioși și au torțe. N-am vrut să întrerup... tratamentul Elenei... dar doctorul Meggar spune că de el n-or să asculte. El e om.

— Pe vremuri, a fost sclav, adăugă Bonnie, smulgându-se din strânsoarea ca de menghină în care o ținea Meredith. Ridică spre Damon ochii ei căprui plini de lacrimi și întinse mâinile către el. Numai tu ne poți salva, spuse, traducând cu voce tare mesajul din privirea sa — ceea ce însemna că situația era într-adevăr gravă.

— Bine, bine! O să mă duc să mă ocup de ei. Tu ai grijă de Elena.

— Sigur, dar...

— Nu.

Fie că sângele îl făcuse pe Damon nesăbuit — și poate și amintirile care încă o mai împiedicau pe Elena să formeze o propoziție coerentă — fie că într-un fel sau altul își depășise orice teamă de Meredith. Își puse mâinile pe umerii ei. Nu era decât cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, așa că nu-i era greu să o privească

direct în ochi.

— Tu, personal, să ai grijă de Elena. Aici se întâmplă în fiecare minut al zilei tragedii: tragedii neprevăzute, oribile, mortale. Nu vreau să i se întâmple una și Elenei.

Meredith îl privi lung pentru un moment, și de data asta nu îi mai ceru părerea Elenei din priviri înainte să răspundă la o întrebare care o implica. Răspunse doar:

— O s-o apăr, cu o voce joasă care răsună însă puternic.

Din postura ei, din ton, aproape că auzai completarea nerostită "cu viața mea" — și nu păru ceva melodramatic.

Damon își luă mâinile de pe umerii ei, ieși pe ușă și, fără să arunce vreo privire în spate, dispăru din ochii Elenei. Dar vocea lui mentală răsună limpede în mintea ei:

O să fii în siguranță atâta vreme cât există o cale de a te salva. Îți promit.

Atâta vreme cât există o cale de a o salva. Minunat! Elena încercă să-și pună în funcțiune creierul.

Meredith și Bonnie se holbau la ea. Elena trase aer adânc în piept, automat își dori pentru o clipă să fie din nou în trecut, când o fată care tocmai avusese o întâlnire fierbinte se putea aștepta la o rundă prelungită și serioasă de întrebări.

Dar Bonnie nu spuse decât:

— Fața ta... arată mult mai bine acum!

— Da, spuse Elena, folosind piepții bluzei pentru a improviza un top. Piciorul e problema. N-am... n-am terminat cu el încă.

Bonnie deschise gura, dar o închise imediat hotărât, ceea ce din partea ei era un gest eroic similar cu promisiunea pe care i-o făcuse Meredith lui Damon. Când o deschise din nou, spuse doar:

— Ia eșarfa mea și leagă-ți piciorul cu ea. Dacă o împăturim, putem să legăm apoi o fundă peste partea care e rănită. Asta o să mențină presiunea asupra rănii.

— Cred că doctorul Meggar a terminat cu Ulma, spuse Meredith.

Poate că acum o să se ocupe de tine.

În cealaltă încăpere, doctorul se spăla din nou pe mâini, folosind o pompă pentru a turna mai multă apă în lighean. Se vedeau cârpe pătate de sânge adunate grămadă, iar în cameră plutea un miros pe care doctorul încercase să-l mascheze cu ierburi — lucru pentru care Elena fu recunoscătoare. Într-un fotoliu mare, ce părea foarte confortabil, stătea o femeie pe care Elena nu o recunoscuse.

Suferința și teroarea pot schimba o persoană, Elena știa bine, dar nu realizase niciodată în ce măsură — și nici cât pot schimba un chip ușurarea sufletească și eliberarea de suferință. Adusesse cu ea o femeie ghemuită de spaimă, atât de ghemuită, încât în mintea Elenei ajunsese cât un copil, și a cărei față suptă, pustiită, crispată de agonie și teroare permanentă părea să semene cu un desen abstract înfățișând o vrăjitoare. Pielea ei avusese o culoare cenușie, bolnăvicioasă, părul ei păruse atât de rar, încât abia îi acoperea capul, și totuși atârna în șuvițe ca niște alge marine. Totul la ea părea să strige că e sclavă, de la cercurile de fier prinse la încheieturile mâinilor, până la trupul ei gol, purtând nenumărate cicatrice și însângerat, și la picioarele ei goale și chinuite. Elena nici măcar nu-și dăduse seama ce culoare aveau ochii femeii, căci păreau la fel de cenușii ca și restul trupului ei.

Acum, Elena avea în fața ei o femeie care probabil abia trecuse de treizeci de ani. Avea o față îngustă, plăcută, într-un fel aristocratică, cu un nas puternic, patrician, ochi pătrunzători, întunecați, și sprâncene frumoase care semănau cu aripile unei păsări în zbor. Se relaxa în fotoliu, cu picioarele ridicate pe un otoman, pieptănându-și încet părul, care era negru, presărat ici și acolo cu câte un fir alb ce îi dădea un aer de demnitate capotului simplu albastru pe care îl purta. Pe chipul ei se vedeau riduri, care-i dădeau personalitate, dar în general se simțea o tandrețe tânjitoare la ea, poate datorită ușoarei bombări a abdomenului, pe care acum așeză cu blândețe o mână. Când făcu acest gest, chipul îi înflori și deveni strălucitor.

Pentru o clipă, Elena se gândi că femeia aceasta era probabil soția doctorului sau menajera lui, și vru să întrebe dacă Ulma, acea biată epavă de sclavă, murise.

Apoi văzu ceea ce manșeta capotului albastru nu putea ascunde prea bine: o brățară de fier.

Această femeie cu păr negru și trăsături aristocratice era Ulma. Doctorul realizase un miracol.

Un vindecător, așa își spusese. Era limpede ca, asemenea lui Damon, putea vindeca rănil. Nici o ființă biciuită atât de rău ca Ulma n-ar fi putut să revină în această stare fără o magie puternică. Fusesse probabil imposibil să-i coasă acele cumplite răni însângerate, așa că doctorul Meggar o vindecase.

Elena nu mai fusese niciodată într-o asemenea situație, așa că recurse la bunele maniere din Virginia, care îi fuseseră inculcate de mică.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Eu sunt Elena, spuse ea și întinse mâna.

Peria căzu pe fotoliu. Femeie întinse ambele mâini pentru a prinde mâna Elenei între ele. Ochii aceia întunecați și pătrunzători păreau să devoreze chipul Elenei.

— Tu ești aceea, spuse ea, apoi, ridicându-și de pe otoman picioarele încălțate în papuci, se lăsă în genunchi.

— Oh, nu, doamnă! Vă rog! Sunt convinsă că doctorul v-a spus să vă odihniți. Acum trebuie să stați liniștită.

— Dar tu ești aceea.

Dintr-un motiv oarecare, femeia părea să aibă nevoie de o confirmare. Și Elena era dispusă să facă orice, numai să o știe liniștită.

— Eu sunt aceea, spuse ea. Și cred că acum ar trebui să vă așezați la loc.

Femeia se supuse imediat, și totuși în tot ceea ce făcea Ulma era o ușurință veselă. Elena înțelegea asta după doar câteva ore de sclavie.

Să te supui atunci când aveai de ales era cu totul diferit de a te supune pentru că nesupunerea putea să însemne moartea.

Dar pe când se așeza, Ulma își întinse brațele în față.

— Privește-mă! înger drag, zeiță, Gardian — orice ai fi: privește-mă! După trei ani în care am trăit ca un animal, am redevenit om — datorită ție! Ai apărut ca un înger de lumină și te-ai înălțat între mine și bici.

Ulma începu să plângă, dar lacrimile păreau să fie de bucurie. Ochi ei cercetară chipul Elenei, întârziind pe obrazul însemnat cu cicatrice.

— Dar nu ești Gardian — ei au vrăj i care îi apără, și nu se amestecă niciodată. De trei ani, nu s-au amestecat nici măcar o dată. Mi-am văzut toți prietenii, tovarășii mei de sclavie, prăbușindu-se sub biciul lui și sub furia lui.

Clătină din cap, ca și cum nu putea rosti numele lui Drohzne.

— Îmi pare atât de rău... atât de rău.

Elena se bâlbâia, tulburată. Se uită peste umăr și văzu că Bonnie și Meredith erau la fel de șocate.

— Nu contează. Am auzit că perechea ta l -a omorât în stradă.

— Eu i-am spus, zise Lakshmi cu mândrie. Intrase în încăpere fără să o observe nimeni.

— Perechea mea? se bâlbâi Elena. Păi, el nu e... adică, el și cu mine... suntem...

— E stăpânul nostru, spuse Meredith scurt, din spatele Elenei.

Ulma continua să o privească pe Elena, cu preaplinul inimii în ochi.

— O să mă rog în fiecare zi pentru ca sufletul tău să urce din acest loc.

Elena fu surprinsă.

— Sufletele pot urca de-aici? întrebă.

— Sigur că da. Căința și faptele bune pot duce la asta, și cred că rugăciunile celorlalți sunt întotdeauna luate în considerare.

Tu nu vorbești ca o sclavă, se gândi Elena, încercă să găsească o formulă prin care să o spună într-un mod delicat, dar era confuză și o dureaua piciorul, și simțea un tumult de emoții.

— Nu vorbești ca... ei, așa cum m-aș fi așteptat de la o sclavă, spuse ea în cele din urmă. Sau doar vorbesc prostii?

Văzu lacrimile apărând în ochii Uimei.

— Oh, Doamne! Te rog, uită că am întrebat. Te rog...

— Nu! Ești singura căreia aș vrea să-i spun. Dacă dorești să auzi cum am ajuns în această stare înjositoare.

Ulma așteptă, privind-o pe Elena — era limpede că cea mai mică dorință a Elenei era pentru Ulma un ordin.

Elena se uită la Meredith și Bonnie. Nu se mai auzeau țipete și zarvă de afară din stradă, iar clădirea cu siguranță nu părea să fi luat foc.

Din fericire, în acel moment, doctorul Meggar intră în cameră.

— Ați făcut cu toții cunoștință? întrebă el, iar sprâncenele i se mișcară în sens invers — una în sus, cealaltă în jos.

Ținea în mână o sticlă de Black Magic cu ceva lichid rămas.

— Da, răspunse Elena, dar chiar mă întrebam dacă ar trebui să plecăm de-aici. Se pare că afară era o mulțime...

— Perechea Elenei le-a dat un subiect de gândire, spuse Lakshmi încântată. S-au dus cu toții la Locul de întrunire să rezolve problema proprietății lui Drozhne. Pun pariu că el o să spargă câteva capete și o să se întoarcă repede, adăugă ea veselă, nelăsând nici o urmă de îndoială în privința identității acelui el Mi-ar fi plăcut să fiu băiat, ca să văd totul.

— Ai fost mai curajoasă decât un băiat; tu ai fost cea care ne-a adus aici, îi spuse Elena.

Apoi se sfătui cu Meredith și Bonnie din priviri. Se părea că tevatura se mutase în altă parte, iar Damon era un adevărat maestru în a scăpa de o tevatură. Poate că... ar mai avea nevoie și să lupte puțin, să scape de acea energie în exces căpătată din sângele Elenei.

O tevdură ar putea de fapt să fie tocmai bună pentru el, își spuse Elena.

Se întoarse către doctorul Meggar.

— Ce crezi, stăpânul meu... stăpânul nostru o să fie bine?

Sprâncenele doctorului Meggar dansară în sus și în jos.

— Va trebui probabil să plătească rudelor bătrânului Drozhne un preț de sânge, dar n-ar trebui să fie prea mare. Pe urmă, poate să facă ce vrea cu proprietatea bătrânului ticălos, spuse doctorul. Aș zice că, în momentul ăsta, cel mai sigur loc pentru voi e aici, departe de Locul de întrunire.

Își întări această părere turnându-le tuturor vin Black Magic — în păhărele de lichior, remarcă Elena.

— Face bine la nervi, spuse el și luă o înghițitură, apoi le întinse tava și celorlalți.

Ulma îi zâmbi cu zâmbetul ei frumos și cald.

— Mulțumesc... și mulțumesc... și mulțumesc! spuse ea. N-o să vă plictisesc cu povestea mea...

— Nu, spune-ne, spune-ne, te rugăm!

Acum, că nu mai exista un pericol imediat pentru prietenele ei sau pentru Damon, Elena era nerăbdătoare să audă povestea.

Toată lumea din încăpere încuviință din cap.

Ulma se înroși puțin, dar începu pe un ton liniștit.

— M-am născut în timpul domniei lui Kelemen al II-lea, spuse ea. Sunt sigură că pentru vizitatorii noștri asta nu înseamnă nimic, dar înseamnă foarte mult pentru cei care l-au cunoscut pe el și... toleranța lui. Am învățat cu mama, care a devenit designer de textile. Tata era designer de bijuterii și aproape la fel de faimos ca și mama. Aveau o proprietate la periferia orașului și își puteau permite

O casă la fel de frumoasă ca mulți dintre clienții lor cei mai bogați — deși aveau grijă să nu-și arate adevărata mărime a averii lor. Pe atunci, eu eram Lady Ulma, nu vrăjitoarea Ulma. Părinții mei se străduiau să mă țină departe de ochii lumii, pentru propria mea

siguranță. Dar...

Ulma — Lady Ulma, își spuse Elena — se opri și luă o înghițitură mare din paharul ei cu vin. Privirea i se schimbă; își revedea trecutul și încerca să nu-i tulbure pe ascultătorii ei. Dar chiar în clipa în care Elena vru să-i spună să se oprească din povestit, cel puțin până când se mai liniștea, ea continuă.

— Dar în ciuda grijii lor... cineva... m-a văzut și mi-a cerut mâna pentru a-i fi soție. Nu Drohzne — el era doar un negustor de blănuri de pe alte meleaguri, și abia acum trei ani l-am văzut pentru prima oară. Era un lord, un General, un demon cu o reputație cumplită — iar tatăl meu i-a refuzat cererea. Ne-au atacat într-o noapte. Aveam paisprezece ani când s-a întâmplat. Și așa am devenit sclavă.

Elena își dădu seama că simte suferința direct din mintea Uimei. Oh, Doamne, iar am făcut-o, își spuse, grăbindu-se să-și micșoreze intensitatea percepțiilor psihice.

— Te rog, nu trebuie să ne spui toate lucrurile astea. Poate altă dată...

— Aș vrea să le spun... să le spun. ..casă știi ce ai făcut. Și prefer să o spun doar o singură dată. Dar dacă nu dorești să auzi...

Politețea se confruntau cu politețea aici.

— Nu, nu... dacă vrei, continuă. Eu doar... doar vreau să știi cât de rău îmi pare. Elena se uită la doctor, care aștepta răbdător lângă masă, cu sticla maronie în mână. Și dacă nu te superi, aș vrea să... mi se vindece piciorul?

Își dădea seama că rostise aceste cuvinte pe un ton nesigur, întrebându-se cum putea o ființă să aibă puterea de a o vindeca astfel pe Ulma. Nu se miră când doctorul clătină din cap.

— Sau mai degrabă să mi se coasă rana în timp ce tu povestești, dacă nu te deranjează, adăugă ea.

Trecură câteva minute până când Ulma își reveni din șocul și consternarea că o lăsase pe salvatoarea ei să aștepte, dar în cele din urmă Elena era pe masa de consultație și doctorul o îndemna să bea

din sticlă, care mirosea ca un sirop de tuse cu gust de cireșe.

Ei, asta e, ar putea foarte bine să încerce și versiunea Dimensiunii întunecate a anestezicului — cu atât mai mult cu cât cusutul răni avea să doară, își spuse Elena. Luă o înghițitură din sticlă și simți că încăperea începe să se învâртеască în jurul ei. Refuză cu o fluturare de mână îndemnul de a lua și o a doua înghițitură.

Doctorul Meggar desfăcu eșarfa lui Bonnie, acum distrusă, și apoi începu să taie cracul îmbibat de sânge al jeansilor, chiar deasupra genunchiului.

— Ești atât de bună că vrei să ascuți, spuse Lady Ulma. Dar deja știam că ești bună. O să sar peste detaliile dureroase ale sclaviei mele. Poate că e suficient să spun că, de-a lungul anilor, am trecut de la un stăpân la altul, întotdeauna sclavă, întotdeauna decăzând și mai mult. În cele din urmă, ca o glumă, cineva a spus: "Dă-i-o Bătrânului Drohzne. El o să stoarcă și ultima fărâmbă de viață din ea."

— Oh! exclamă Elena, și speră că toată lumea o să atribuie exclamația ei poveștii și nu durerii provocate de soluția cu care doctorul îi curăța carnea umflată.

Damon se pricepe mult mai bine la asta, își spuse ea. Nici măcar nu mi-am dat seama până acum ce norocoasă sunt. Elena încercă să nu tresară atunci când doctorul începu să folosească acul, dar strânse mai tare mâna lui Meredith până când Elena se temu să nu-i frângă oasele, încercă să-i dea drumul la mână, dar Meredith o strânse ea tare. Mâna ei prelungă, netedă, era aproape ca mâna unui băiat, dar mai moale. Elena se bucură că poate să o strângă cât de tare vrea.

— În ultima vreme, începusem să mă simt lipsită de putere, spuse încet Lady Ulma. M-am gândit că — aici folosi o expresie foarte brutală pentru stăpânul ei — mă împingea în pragul morții. Apoi am înțeles adevărul.

Imediat, pe chip i se așternu o lumină care o schimbă cu totul, și Elena își dădu seama cum trebuie să fi arătat în adolescență, și atât de frumoasă că un demon ar fi vrut să îi fie soție.

— Am știut că o viață nouă creștea în mine... și știam că Drohzne ar fi omorât-o dacă putea...

Nu păru să vadă expresiile de uimire și groază de pe chipurile celor trei fete. Elena însă avea senzația că orbecăiește printr-un coșmar, pe marginea unei crevase întunecate, și că va trebui să continue să bâjbâie prin beznă, printre fisuri nevăzute, perfide, în gheața din Dimensiunea întunecată, până când ajungea la Stefan și îl elibera din acest loc. Această referire detașată la o oroare nu era primul dintre pașii ei în jurul unei crevase, dar era primul pe care îl recunoscuse și îl marcuse ca atare.

— Voi, fetelor, sunteți foarte de curând aici, spuse Ulma, pe când tăcerea se prelungea. N-am avut intenția să spun nimic nelalocul lui...

— Suntem sclave aici, replică Meredith, ridicând o bucată de frânghie. Cu cât aflăm mai multe, cred eu, cu atât e mai bine.

— Stăpânul vostru... n-am mai văzut pe nimeni până acum care să vrea să se lupte atât de repede cu Bătrânul

Drohzne. Multă lume țâțâia dezaprobator, dar asta era tot ce îndrăzneau cei mai mulți. Dar stăpânul vostru...

— Noi îi spunem Damon, sublinie Bonnie. Asta rămase de neînțeles pentru Lady Ulma.

— Stăpânul Damon... credeți că ar putea să mă păstreze? După ce plătește prețul de sânge... rudelor lui Drohzne, o să fie primul care alege ce vrea din toate bunurile lui Drohzne. Eu sunt una dintre puținii sclavi pe care nu i-a omorât.

Pe Elena aproape că o durea sufletul să vadă speranța de pe chipul femeii.

Dar în aceeași clipă, își dădu seama cât de mult timp trecuse de când nu-l mai văzuse pe Damon. Oare cât putea dura ce avea Damon de făcut? Se uită îngrijorată la Meredith.

Meredith înțelese exact ce era în mintea Elenei. Clătină din cap, neajutorată. Chiar dacă Lakshmi le ducea la Locul de întrunire, ce

puteau ele să facă?

Elena își reprimă o tresărire de durere și îi zâmbi Uimei.

— Povestește-ne despre copilăria ta, spuse ea.

19

Damon n-ar fi crezut că un bătrân nebun și sadic care biciuia o femeie până la sânge pentru că nu fusese în stare să tragă o cotigă făcută a fi trasă de un cal putea avea prieteni. Iar Bătrânul Drohzne, într-adevăr, probabil că nu avea nici unul. Dar nu asta era problema.

Și nici omorul, în mod ciudat, nu era problema. Uciderea era o chestiune zilnică în mahalale, iar faptul că Damon începuse și câștigase o luptă nu constituia o surpriză pentru locuitorii acestor ulicioare periculoase.

Problema era că plecase cu o sclavă. Sau poate că era ceva mai mult de-atât. Problema era felul în care Damon își trata propriile sclave.

O mulțime de oameni — bărbați doar, și nici o femeie, remarcă Damon — se adunaseră într-adevăr în fața casei unde locuia doctorul, și toți aveau torțe în mâini.

— Vampir nebun! Vampir nebun, liber și periculos!

— Alungați-l de-aici, să se facă dreptate!

— Dați foc la casă dacă nu ni-l dau!

— Conducătorii zic să-l aducem în fața lor!

Asta păru să aibă efectul pe care îl dorea mulțimea, îndepărtând de pe străzi oamenii de treabă și lăsându-i acolo doar pe cei neliniștiți și înclinați spre violență, care nu aveau nici o treabă și de-abia așteptau să se bată. Cei mai mulți dintre ei, evident, erau vampiri. Cei mai mulți erau vampiri zdraveni. Dar nici unul dintre ei, își spuse Damon, aruncând un zâmbet strălucitor către cercul care se strângea în jurul lui, nu făcea asta știind că viețile a trei fete umane depindeau de el — și că una dintre ele era cea mai de preț gemă din coroana

omenirii, Elena Gilbert.

Dacă el, Damon, era sfâșiat în bucăți în această luptă, cele trei fete aveau să ducă o viață de iad, de degradare.

Dar această logică nu părea să-l ajute să îi înfrângă pe cei care-l loveau cu picioarele, îl mușcau, îl loveau cu capul sau îi cărau pumni peste tot și îl împungeau cu pumnale de lemn — de soiul celor care sfâșiau carnea de vampir. La început se gândi că avea o șansă. Mai mulți dintre vampirii cei tineri și în putere căzură pradă loviturilor lui ca de cobră și rafalelor sale de Putere. Dar adevărul era că pur și simplu ei erau prea mulți, își spuse Damon în vreme ce frângea gâtul unui demon ai cărui colți lungi ca de elefant îi pătrunseseră deja în braț, aproape sfâșiindu-i mușchii. Și apoi apăru un vampir uriaș, în mod clar într-o condiție excelentă, cu o aură care îi umplu lui Damon gura de amăreală. Reuși să-l pună la pământ cu un picior în față, dar demonul nu rămase prea mult timp pe jos. Se ridică, agățat de piciorul lui Damon, ceea ce îngădui câtorva vampiri mai mici, cu pumnale de lemn, să se năpustească asupra lui pentru a-i tăia tendoanele de la genunchi. Damon simți o groază întunecată când picioarele îi cedară.

— Lumina soarelui să te osândească, mârâi el cu gura plină de sânge, când un alt demon cu colți prelungi și piele roșie îl lovi cu pumnul în gură. Osândiți să fiți cu toții în cele mai de jos infernuri...

Era inutil. Deși continuă să lupte, deși continuă să folosească mari rafale de Putere pentru a schilodi și a omorî cât de mulți putea, Damon înțelese asta, descurajat. Și apoi, totul deveni ca un vis, confuz — nu ca visul lui despre Elena, pe care părea să o vadă mereu în colțul ochiului, plângând. Ci un vis tulburător, coșmaresc. Nu-și mai putea folosi eficient mușchii. Trupul lui era strivit în bătaie și chiar în clipa în care încerca să-și vindece picioarele, un alt vampir îi făcu o crestătură mare de-a curmezișul spatelui. Se simțea din ce în ce mai mult într-un coșmar în care nu se putea mișca decât cu încetinitorul. În același timp, auzea în creier o voce care-i spunea

să se oprească. Să se odihnească... și totul se va termina.

Până la urmă, atacatorii, în număr mare, îl trântiră la pământ și cineva apăsă cu un țaruș.

— Călătorie sprâncenată pentru un nou gunoi! spuse cel care adusese țarușul, și răsufierea îi duhnea a sânge stricat, iar fața i se contorsiona într-un rânjet grotesc pe când îi deschidea cu degete leproase cămașa lui Damon, ca să nu găurească mătasea fină.

Damon îl scuipe și, drept răspuns, primi o talpă apăsată puternic peste față.

Își pierdu pentru o clipă cunoștința, iar apoi, încet, își reveni — simțind din nou durerea.

Și auzind zgomotul. Mulțimea veselă de vampiri și demoni, îmbătați de cruzime, improvizaseră în jurul lui Damon un dans ritmic, cu bătăi din picior, urlând și rânzând, înfigând în el țaruși imaginari, ambalându-se, înnebuniți de furie.

În acel moment, Damon înțelese că avea să moară.

Era un gând șocant, deși știuse că această lume era mult mai periculoasă decât cea pe care o părăsise de curând, și chiar și în lumea oamenilor scăpase de mai multe ori ca prin urechile acului. Dar acum nu avea nici un prieten puternic, nu exista nici o slăbiciune în această mulțime de care să se poată folosi. Simți cum secunde se prelungeau pe neașteptate în minute, fiecare de o valoare incalculabilă. Ce era important acum? Să-i spună Elenei...

— Scoateți-i ochii mai întâi! Aduceți un fier înroșit!

— Îi tai eu urechile! Cineva să-i țină capul! Să-i spună Elenei... ceva. Ceva... îmi pare rău...

Renunță. Un alt gând încerca să-i pătrundă în conștiință.

— Nu uitați să-i scoateți dinții! I-am promis iubitei mele un colier nou!

Credeam să sunt pregătit pentru asta, își spuse Damon încet, fiecare cuvânt ivindu-se separat în mintea lui. Dar... nu atât de curând.

Credeam că ajunseseam să mă împac cu toate... dar nu cu singura persoană care conta... da, care conta cel mai mult.

Nu-și mai lăsă timp să se gândească mai mult la acest subiect.

Stefan, trimise el cea mai puternică dar ascunsă izbucnire de Putere pe care o reuși în starea de amețeală în care se afla. Stefan, mă auzi? Elena a venit după tine... o să te salveze! Ea are Puteri pe care moartea mea le va dezlănțui Iar eu... eu...

În acel moment, pașii dansatorilor se poticniră. Asupra celor ce se veseleau în jurul lui se lăsă tăcerea. Câțiva dintre ei se înclinară repede sau își întoarseră privirea.

Damon încremeni, întrebându-se ce ar fi putut opri mulțimea înnebunită din veselia ei.

Cineva se îndrepta către el. Nou-venitul avea păr lung de culoarea bronzului care îi atârna în șuvițe încâlcite până la mijloc. Era și gol până la mijloc, dând la iveală un trup pe care și cel mai puternic demon i l-ar fi invidiat. Un piept care arăta ca și cum ar fi fost cioplit într-o stâncă dură de culoarea bronzului. Bicepși minunat sculptați. Mușchii abdominali — perfecți. Nu exista nici un gram de grăsime pe trupul lui înalt, leonin. Purta niște pantaloni negri simpli, iar mușchii îi jucau sub țesătură la fiecare pas.

De-a lungul unui braț gol avea un tatuaj intens, cu un dragon negru care mușca dintr-o inimă.

Și nu era singur. Nu ținea în mână o lesă, dar alături de el pășea un câine negru, frumos și cu o privire inteligentă, care încremenea într-o poziție de alertă la fiecare oprire a stăpânului său. Trebuie să fi avut aproape o sută de kilograme, dar și el era doar fibră și mușchi.

Iar pe un umăr bărbatul ducea un șoim mare.

Nu avea glugă, așa cum erau ținute cele mai multe păsări de pradă atunci când erau scoase din colivia lor. Și nu stătea pe nimic, ci strângea umărul gol al tânărului de bronz, înfigându-și cele trei gheare din față în carnea lui și făcând să i se scurgă firișoare de sânge pe piept. Tânărul nu părea să observe. Mai existau acolo dâre

de sânge uscate lângă cele proaspete, fără îndoială din plimbări anterioare. În partea din spate a umărului, singura gheară lăsase o singură dâră.

O tăcere mormântală se lăsase asupra mulțimii și ultimii câțiva demoni aflați între bărbatul cel înalt și silueta plină de sânge, întinsă pe pământ, fugiră repede dinaintea lui.

Pentru o clipă, bărbatul rămase nemișcat. Nu spuse nimic, nu făcu nimic, nu emise nici o urmă de Putere. Apoi dădu din cap către câine, care se apropie cu pași greoi și adulmecă fața și brațele însângerate ale lui Damon. Apoi îi adulmecă gura și Damon văzu cum i se zbârlește părul pe spate.

— Câine cuminte, spuse Damon ca prin vis când trufa umedă și rece îi gădilă obrazul.

Damon cunoștea acest animal și mai știa că nu se potrivea cu stereotipul obișnuit de "câine cuminte". Mai degrabă era un diavol care era dresat să apuce vampirii de gât și să-i scuture până când din arterele lor țâșnea sângele la doi metri în sus.

Chestia asta te putea ține atât de ocupat, încât un țăruș înfipt în inimă putea să-ți pară o chestie ulterioară total inutilă, își spuse Damon, rămânând perfect nemișcat.

— Arretez-le! spuse tânărul cu păr de bronz. Câinele se dădu supus înapoi, continuând să-și ațintească ochii strălucitori asupra lui Damon, care nu-și luă privirea de la el până când nu se depărta la câțiva metri.

Tânărul cu păr de bronz se uită scurt către mulțime. Apoi spuse pe un ton neutru:

— Laissez le seul.

În mod clar, vampirii nu avură nevoie de traducere, și imediat începură să se îndepărteze. Cei ghinionști fură cei care nu plecară suficient de repede și se mai aflau încă acolo când tânărul își mai roti o dată alene privirea în jurul lui. Oriunde se uita, întâlnea ochi coborâți în pământ și trupuri care se dădeau înapoi, încremenite în

mișcare și părând să se fi transformat în stane de piatră, încercând să nu atragă atenția.

Damon simți că începe să se relaxeze. Puterea îi revenea, îngăduindu-i să încerce vindecarea. Își dădu seama că uriașul câine mergea pe la fiecare dintre cei de acolo, adulmecându-l interesat.

Când Damon fu în stare să ridice din nou capul, zâmbi ușor către nou-venit.

— Sage. Chiar mă gândeam la tine. Zâmbetul scurt al bărbatului de bronz fu de-a dreptul posac.

— Mă măgulești, mon cher. Vezi? M-am înroșit.

— Trebuia să știi că e posibil să fii aici.

— Există un spațiu infinit în care pot rătăci, mon petit tyran. Chiar dacă trebuie s-o fac singur.

— Ah, compasiunea. Aud cântând viorile... Brusc, Damon nu mai putu continua așa. Pur și

simplic nu mai putu. Poate asta se întâmpla pentru că fusese cu Elena înainte. Poate era pentru că această lume hidoasă îl deprima îngrozitor. Dar când vorbi din nou, vocea lui era cu totul diferită.

— N-am știut niciodată că mă pot simți atât de recunoscător. Ai salvat cinci vieți, chiar dacă n-o știi. Deși cum ai dat de noi...

Sage se lăsă în jos lângă el și îl privi cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă cu o voce serioasă. Te-ai lovit la cap? Știi bine, veștile circulă rapid aici. Am auzit că ai sosit cu un harem...

— E-adevărat! Chiar așa a făcut.!

Urechile lui Damon prinseră o șoaptă ușoară în capătul străzii unde fusese prins în ambuscadă.

— Dacă luăm fetele ostatice... le torturăm... Sage privi scurt în ochii lui Damon. Era limpede că auzise și el șoapta.

— Saber, îi spuse câinelui. Doar cel care a vorbit.

Și făcu un semn cu capul în direcția șoaptei.

În clipa următoare, câinele țâșni înainte și, mai repede decât ar fi avut Damon timp să descrie mișcarea în minte, își înfipse dinții în gâtulejul celui ce vorbise, îl smuci o dată, făcând să se audă un pocnet surd de oase frânte, apoi se întoarse, târând leșul între picioare.

Cuvintele *Je vous ai informe au sujet de ceci!* izbucniră cu atâta Putere, încât Damon tresări. Și își zise: da, le-a spus — dar nu și care aveau să fie consecințele.

Laissez lui et ses amis dans la paix!

Între timp, Damon se ridica încet, bucuros să accepte protecția lui Sage pentru el însuși și prietenii săi.

— Ei, asta cu siguranță ar trebui să fi rezolvat problema, spuse el. Ce-ar fi să vii cu mine să bem un păhărel ca-ntr-un prieten?

Sage îl privi lung, ca și cum Damon și-ar fi pierdut mințile.

— Știi că răspunsul la asta e nu.

— De ce nu?

— Ți-am spus: nu.

— Asta nu e un motiv.

— Motivul pentru care n-o să merg cu tine să bem un păhărel ca-ntr-un prieten... *mon ange*... e că noi nu suntem prietenii.

— Am făcut ceva *escrocherii* împreună.

— *Hy a longtemps*.

Brusc, Sage îi luă o mână. Era acolo o zgârietură adâncă și însângerată, pe care Damon nu reușise încă să o vindece. Sub privirea lui Sage, tăietura se închise, carnea deveni roz și rana se vindecă.

Damon îl mai lăsă pe Sage să-i țină mâna o clipă, apoi și-o trase, dar încet.

— N-a trecut chiar atât de mult timp, spuse el.

— Departe de tine?

Un zâmbet sarcastic apăru pe buzele lui Sage.

— Noi doi, tu și cu mine, calculăm timpul în moduri foarte diferite, *mon petit tyran*.

Damon era plin de o veselie confuză.

— Ce înseamnă un pahar?

— Împreună cu haremul tău?

Damon încercă să și-o închipuie pe Meredith alături de Sage. Mentea lui se împotrivi.

— Dar, oricum, ai devenit responsabil pentru ele, spuse el hotărât. Și adevărul e că nici una dintre fete nu e a mea. Pe cuvântul meu.

Simți o strângere de inimă când se gândi la Elena, dar spunea adevărul.

— Responsabil pentru ele? Sage părea să mediteze cu voce tare. Ai jurat să le salvezi, deci.

Dar eu pot să-ți moștenesc jurământul doar dacă mori. Dar dacă mori...

Bărbatul cel înalt făcu un gest de neajutorare.

— Trebuie să trăiești, ca să-i salvezi pe Stefan, Elena și pe ceilalți.

— Aș spune nu, dar asta te-ar face nefericit. Așa că o să spun da...

— Și dacă nu te achiți de sarcină, îți jur că o să mă întorc să te bântui.

Sage îl privi o clipă.

— Nu cred că am fost vreodată până acum acuzat că nu sunt în stare să mă achit de sarcinile mele, spuse el. Dar, evident, asta s-a întâmplat înainte să devin un vampire.

Da, se gândi Damon, întâlnirea dintre Sage și "harem" avea să fie interesantă. Sau cel puțin va fi dacă fetele descopereau cine era de fapt Sage.

Dar poate că n-o să le spună nimeni.

20

Elena nu mai simțise de mult o asemenea ușurare ca atunci când îl auzi pe Damon ciocănind la ușa doctorului Meggar.

— Ce s-a întâmplat la Locul de întrunire? întrebă ea.

— N-am mai ajuns acolo.

Damon le spuse despre ambuscadă, în vreme ce ceilalți îl studiau fățiș pe Sage, cu un grad mai mare sau mai mic de aprobare, grațitudine sau dorință pură. Elena își dădu seama că băuse prea mult Black Magic când fu cât pe ce să leșine în anumite momente ale poveștii — deși era sigură că vinul îl ajutase pe Damon să supraviețuiască unui atac al gloatei care altfel l-ar fi omorât probabil.

Apoi îi spuseră și ei pe scurt povestea Uimei. Când încheiară, femeia era albă la față și tulburată.

— Sper totuși, îi spuse ea timidă lui Damon, că atunci când vei moșteni bunurile lui Drohzne — se opri și înghiți cu greu nodul din gât — vei hotărî să mă păstrezi. Știu că sclavele pe care le-ai adus cu tine sunt tinere și frumoase... dar pot să fiu de folos ca o cusătoreasă, sau orice altceva. Doar că nu mai am atâta putere în spate, iar mintea mea...

O clipă, Damon rămase perfect nemișcat. Apoi se duse la Elena, care întâmplător era cel mai aproape de el. Ridică mâna, desfăcu ultima bucată de frânghie care mai atârna de încheietura ei și o azvârli cu putere în celălalt capăt al încăperii. Frânghia șfichiui aerul și se răsuci asemenea unui șarpe.

— Dinspre partea mea, oricine mai poartă așa ceva poate să facă același lucru, spuse el.

— Dar fără să le aruncați, spuse repede Meredith, văzând cum sprâncenele doctorului se unesc la rădăcina nasului, iar ochii lui se îndreaptă către nenumăratele recipiente de sticlă înșirate de-a lungul peretelui.

Dar ea și Bonnie nu pierdură timpul și scăpară de ultimele rămășițe de frânghie pe care le mai aveau prinse de încheieturi.

— Mă tem că ale mele sunt... permanente, spuse Lady Ulma, trăgându-și mâneca în sus pentru a-și expune brățările de fier sudate.

Părea să-i fie rușine că nu putea să îndeplinească prima poruncă a noului său stăpân.

— Te supără puțină răceală? Am destulă Putere să le îngheț ca să se poată desface, spuse Damon.

Se auzi un geamăt ușor din partea Uimei, și Elena își spuse că nu mai auzise niciodată o asemenea disperare într-un sunet omenesc.

— Aș putea să stau un an în zăpadă până la gât, doar să scap de cătușele astea îngrozitoare, spuse Ulma.

Damon prinse între palme o cătușă și Elena simți cum Puterea țâșnește din el. Se auzi o pocnitură puternică. Damon își luă mâinile de pe încheietura Uimei, și în fiecare ținea o bucată de metal.

Apoi făcu același lucru și cu cealaltă cătușă.

Privirea Uimei o făcu pe Elena să se simtă mai degrabă umilă decât mândră. Salvase o femeie de la o degradare cumplită. Dar câte altele mai rămăseseră? N-o să știe niciodată, și chiar dacă află, n-o să poată să le salveze pe toate. Nu cu starea în care era acum Puterea ei.

— Cred că Lady Ulma chiar ar trebui să se odihnească puțin, spuse Bonnie, frecându-și fruntea sub masa de bucle roșcate. Și Elena. Ar fi trebuit să vezi câte copci are în picior, Damon. Dar ce facem, căutăm un hotel?

— Rămâneți în casa mea, spuse doctorul Meggar, cu o sprânceană ridicată și una coborâtă.

Era limpede că fusese prins de această poveste, cucerit de forța și frumusețea — și violența — ei.

— Tot ce vă rog e să nu distrugeți nimic, adăugă el, și dacă vedeți o broască, să n-o sărutați și să n-o omorâți. Există aici o mulțime de pături și scaune și canapele.

Nu vru să ia nici măcar o za din lanțul gros de aur pe care Damon îl adusese pentru a-l folosi drept monedă de schimb.

— Eu... de drept ar trebui să vă ajut pe toți să vă pregătiți de culcare, murmură stins Lady Ulma către Meredith.

— Dintre noi toți, tu ești în starea cea mai proastă; ar trebui să primești cel mai bun pat, răspunse calmă Meredith. Iar noi te vom ajuta să te culci.

— Cel mai confortabil pat... Asta cred că e cel din fosta cameră a fiicei mele. Doctorul Meggar scoase un inel cu chei. S-a măritat cu un portar — am suferit mult că a plecat de Iar domnișoara asta, Elena, poate dormi în vechea cameră nupțială.

Pentru o clipă, Elena își simți inima sfâșiată de emoții contradictorii. Se temea... da, era foarte sigură că ceea ce simțea era teamă — că Damon ar putea să o ridice în brațe și să se îndrepte cu ea către camera nupțială. Iar pe de altă parte...

În acea clipă, Lakshmi ridică spre ea o privire nesigură.

— Vrei să plec? întrebă ea.

— Ai unde să te duci? răspuse Elena cu o întrebare.

— Păi, pe stradă. De obicei, dorm într-un butoi.

— Rămâi aici. Vino cu mine; un pat nupțial pare suficient de mare pentru două persoane. Acum ești una dintre noi.

Privirea pe care Lakshmi o îndreptă către ea era una de recunoștință uluită. Nu pentru că i se oferise un loc în care să stea, își dădu seama Elena, ci pentru cuvintele "acum ești una dintre noi! Căci Elena înțelegea că Lakshmi nu aparținuse niciodată până atunci unui grup...

Lucrurile fură liniștite până aproape de "zorii zilei" următoare, așa cum o numeau locuitorii orașului, deși lumina nu-și schimbase intensitatea întreaga noapte.

De data aceasta, în fața casei doctorului se adună un alt fel de mulțime. Era alcătuită în mare parte din bărbați în vârstă îmbrăcați în robe zdrențuite dar curate, și printre ei se vedeau și câteva femei. Erau conduși de un bărbat cu păr argintiu care avea o atitudine ciudată, plină de demnitate.

Damon, avându-l alături drept sprijin pe Sage, ieși afară să vorbească cu ei.

Elena era îmbrăcată, dar tot în camera nupțială de la etaj.

Dragă Jumalule,

Oh, Doamne, am nevoie de ajutor! Oh, Stefan, am nevoie de tine.

Am nevoie să mă ierți. Am nevoie de tine ca să mă ajuți să rm-
mipierd mințile. Stau prea mult timp pe lângă Damon și mă simt
total tulburată, gata să-l omor sau să-l... sau să-L.. nu știu. Nu știu!!!
Suntem precum cremenea și iasca împreună — oh, Doamne! Suntem
ca benzina și un aruncător de flăcări. Te rog, auzi-mă și ajută-mă și
salvează-mă... De mine însămi. De fiecare dată când îmi rostește fie
doar și numele...

— Elena.

Vocea din spatele Elenei o făcu să tresară, închise cu un pocnet
jurnalul și se întoarse.

— Da, Damon?

— Cum te simți?

— Oh, grozav. Foarte bine. Chiar și piciorul e mai... Vreau să zic
să sunt bine cu totul. Tu cum te simți?

— Sunt... destul de bine, spuse el și zâmbi — și era un zâmbet
adevărat, nu un mârâit transformat în ultima clipă în altceva, sau o
încercare de a manipula. Era doar un zâmbet, deși unul destul de
îngrijorat și trist.

Elena nu remarcă tristețea, și abia mai târziu și-o aminti. Brusc,
simți pur și simplu că trupul ei devine ușor ca un fulg; simți că dacă-
și pierdea controlul asupra sa putea să se trezească la mile depărtare
în aer înainte ca s-o poată opri cineva, la mile depărtare de-aici,
poate chiar pe lunile acestei lumi nebune.

Reuși să-i zâmbească și ea, tremurător.

— Asta e bine.

— Am venit să vorbesc cu tine, spuse el, dar... mai întâi...

În clipa următoare, fără să știe cum, Elena era în brațele lui.

— Damon... nu putem să continuăm... încercă să se desprindă cu
blândețe de el. Chiar nu putem să continuăm să facem asta, știi bine.

Dar Damon nu-i dădu drumul. Era ceva în felul în care o ținea care
pe jumătate o îngrozea, iar pe jumătate o făcea să plângă de bucurie.
Se strădui să-și stăpânească lacrimile.

— E-n regulă, spuse încet Damon. Haide, poți să plângi. Avem o problemă de rezolvat.

Ceva în vocea lui o sperie pe Elena. Nu în felul pe jumătate vesel în care se temuse cu un minut în urmă, ci era o teamă totală.

Asta pentru că lui îi e frică, își spuse deodată, uimită, îl văzuse pe Damon furios, visător, rece, batjocoritor, seducător — chiar supus, rușinat — dar nu-l văzuse niciodată să-i fie teamă de nimic. Minte ei cu greu putea concepe așa ceva. Damon... speriat... pentru ea.

— E din cauza a ce-am făcut ieri, nu-i așa? întrebă ea. Vor să mă omoare?

Fu surprinsă de tonul calm cu care rosti aceste cuvinte. Nu simțea nimic — doar o vagă tristețe și dorința de a-l face pe Damon să nu se mai teamă.

— Nu! O îndepărtă puțin de el, pentru a o privi lung. Cel puțin nu fără să mă omoare pe mine și pe Sage — și pe toți cei din casa asta, dacă am ajuns să-i cunosc.

Se opri, părând să i se fi tăiat brusc răsuflarea — ceea ce era imposibil, își spuse Elena. Încearcă să câștige timp, își dădu seama.

— Dar asta vor să facă, spuse ea.

Nu știa de ce era atât de sigură. Poate că era o percepție telepatică.

— Au... proferat amenințări, spuse încet Damon. De fapt, nu cred că e vorba aici de Bătrânul Drozhne; sunt convins că aici există tot timpul crime, iar învingătorul ia tot. Dar se pare că peste noapte s-a răspândit povestea a ceea ce ai făcut. Sclavii de pe proprietățile din împrejurimi refuză să-și mai asculte stăpânii. Tot cartierul ăsta de mahalale fierbe — și se tem de ce se va întâmpla dacă și alte sectoare află. Ceva trebuie făcut, cât de curând posibil, altfel întreaga Dimensiune întunecată poate exploda ca o bombă.

În vreme ce Damon vorbea, Elena putea auzi ecourile cuvintelor rostite de grupul care venise la ușa doctorului Meggar. Și aceia fuseseră speriați.

Poate că asta reprezenta începutul a ceva important, își spuse

Elena, în vreme ce gândurile îi zburau departe de propriile ei probleme mărunte. Nici măcar moartea nu ar fi un preț prea mare pentru a-i elibera pe acești sărmani oameni de stăpânii lor demonici.

— Dar nu asta se va întâmpla! spuse Damon, și Elena își dădu seama că ea îi trimitea gândurile sale.

În vocea lui Damon era o reală suferință.

— Dacă am fi plănuțit unele lucruri, dacă ar exista lideri care să poată sta aici pentru a organiza o revoluție — dacă am putea găsi lideri suficient de puternici pentru a o face — atunci poate că ar fi o șansă. În schimb, toți sclavii sunt pedepsiți, peste tot unde a ajuns vestea. Sunt torturați și omorâți la cea mai mică bănuială că ar simpatiza cu tine. Stăpânii lor aplică represiuni peste tot în oraș. Și va fi tot mai rău.

Inima Elenei, care se înălțase, visând că ar putea schimba situația, se prăbuși la pământ și Elena privi îngrozită în ochii negri ai lui Damon.

— Dar trebuie să punem capăt acestor lucruri. Chiar dacă trebuie să mor...

Damon o trase înapoi la pieptul lui.

— Tu... și Bonnie și Meredith, spuse el, și vocea îi suna răgușit. O mulțime de lume v-a văzut pe toate trei împreună. O mulțime de lume vă vede acum pe toate trei ca instigatoare.

Elena simți o gheară rece ca gheața strângându-i inima. Poate că cel mai rău lucru era că putea înțelege, din punctul de vedere al unei economii sclavagiste, că dacă un singur incident marcat de insolență trecea nepedepsit și dacă se ducea vorba despre el... povestea avea să se amplifice...

— Am devenit faimoase peste noapte. Mâine vom fi legende, murmură ea, văzând cu ochii minții multe piese de domino căzând una peste alta, până când șirul cel lung alcătua cuvântul "eroină".

Dar nu voia să fie eroină. Ea venise aici doar ca să-l salveze pe Stefan. Și în vreme ce ar fi acceptat să-și dea viața pentru a opri

torturarea și omorârea sclavilor, ar fi omorât pe oricine ar fi încercat doar să le atingă pe Bonnie sau Meredith.

— Și ele gândesc la fel, spuse Damon. Au auzit ce a avut de spus adunarea. O strânse cu forță de brațe, ca și cum ar fi încercat să-i dea putere. O fată pe nume Helena a fost bătută și spânzurată în această dimineață pentru că purta același nume ca tine. Avea cincisprezece ani.

Picioarele Elenei cedară, așa cum se întâmplase de-atâtea ori în brațele lui Damon... Dar niciodată din acest motiv. Se lăsă și el în jos, odată cu ea. Urmă o discuție purtată de cei doi așezați pe scândurile goale ale podelei.

— N-a fost vina ta, Elena! Tu ești ceea ce ești! Oamenii te iubesc pentru ceea ce ești!

Pulsul Elenei zvâcnea frenetic. Totul era atât de rău... Dar ea înrăutățise și mai mult situația. Pentru că nu gândise. Pentru că-și imaginase că în joc nu era decât viața ei. Pentru că acționase înainte să evalueze consecințele.

Dar dacă ar fi din nou în aceeași situație, ar face același lucru. Sau... cu rușine, își spuse, aș face ceva asemănător. Dacă aș fi știut că o să-i pun în pericol pe toți cei pe care-i iubesc, l-aș fi implorat pe Damon să se tocmească cu viermele ăla de stăpân de sclavi. Să o cumpere la un preț scandalos... dacă aveam banii... Dacă el m-ar fi ascultat... Dacă o altă lovitură de bici n-ar fi omorât-o pe Lady Ulma...

Brusc, mintea îi împietri, devenind rece ca gheața.

Asta a fost în trecut.

Acum era în prezent.

Ocupă-te doar de prezent.

— Ce putem face? încercă să se elibereze din brațele lui Damon, să-l îndepărteze de ea; era disperată. Trebuie să putem face ceva! Nu pot să le omoare pe Bonnie și Meredith... iar Stefan o să moară dacă nu-l găsim!

Damon o strânse mai tare. Elena își dădu seama că își ascundea gândurile de ea. Asta putea să fie bine sau rău. S-ar putea să însemne că exista o soluție pe care el ezita să i-o propună. Sau putea însemna că moartea celor trei "sclave rebele" era singurul lucru pe care conducătorii orașului erau dispuși să-l accepte.

— Damon.

O ținea mult prea strâns ca să se poată elibera, pentru ca Elena să nu-l poată privi în ochi. Dar putea să-i vizualizeze chipul și putea încerca să i se adreseze direct, de la minte la minte.

Damon, dacă există ceva — orice cale prin care să le salvăm pe Bonnie și Meredith — trebuie să-mi spui Trebuie. Îți poruncesc să-mi spui!

Nici unul dintre ei nu era în dispoziția necesară pentru a se amuza și nici măcar pentru a observa cum "sclava" îi poruncește "stăpânului". Dar în cele din urmă, Elena auzi vocea telepatică a lui Damon.

Au spus că dacă te duc la Tânărul Drozhne și-ți ceri iertare, poți să scapi cu doar șase lovituri date cu asta.

De undeva, Damon scoase un baston flexibil făcut dintr-un lemn deschis la culoare. Frasin, probabil, își spuse Elena, surprinsă de cât de calmă era. E singura esență eficientă în cazul tuturor, chiar și a vampirilor — chiar și a Celor Vechi, din care fără îndoială există și pe-aici.

Dar trebuie să fie în public, pentru ca și această veste să se răspândească. Ei cred că atunci tulburările se vor stinge dacă tu — cea care a pornit toată această poveste de nesupunere — îți vei recunoaște statutul de sclavă.

Gândurile lui Damon erau grele, și la fel era și inima Elenei. Câte dintre principiile ei avea să trădeze dacă făcea asta? Câți sclavi ar condamna la o viață de servitute? Brusc, vocea mentală a lui Damon răsună aspru.

N-am venit aici să reformăm Dimensiunea întunecată, îi aminti el,

pe un ton care o făcu pe Elena să se crispeze. Am venit să-l luăm pe Stefan, sau ai uitat? Nici nu mai trebuie să spun că n-o să avem niciodată o șansă să facem asta dacă încercăm să ne jucăm de-a Spartacus. Dacă pornim un război pe care știm că nu-l putem câștiga,. Nici măcar Gardienii nu-l pot câștiga,.

O luminiță se aprinse în mintea Elenei.

— Sigur, spuse ea. De ce nu m-am gândit până acum?

— La ce să te gândești? spuse Damon cu disperare.

— Nu ducem un război... acum. Nu am încă un control deplin asupra Puterilor mele de bază, cu atât mai puțin asupra Puterilor Aripilor. Și în felul ăsta nici măcar n-or să le perceapă.

— Elena?

— Ne întoarcem, explică Elena plină de entuziasm. Când îmi pot controla toate Puterile. Și aducem cu noi aliați — aliați puternici din lumea umană. S-ar putea să ia mulți ani, dar într-o bună zi o să ne întoarcem și o să terminăm ce am început.

Damon o privea ca și cum ea își pierduse mințile, dar nu conta. Elena simțea Puterea curgând prin ea. Asta era o promisiune, își spuse, pe care avea să și-o țină chiar dacă o omora.

Damon înghiți greu.

— Acum putem să vorbim... despre prezent? întrebă el.

Nimerise în plin. Prezentul. Acum.

— Da. Da, sigur. Elena se uită disprețuitoare la bastonul de frasin. Bineînțeles că o s-o fac, Damon. Nu vreau să mai sufere nimeni din cauza mea înainte să fiu gata de luptă. Doctorul Meggar e un bun vindecător. Dacă mi se va îngădui să mă întorc la el.

— Sincer, nu știu, spuse Damon, privind-o în ochi. Dar știu un singur lucru. N-o să simți nici măcar o singură lovitură, asta îți promit, spuse el repede și plin de sinceritate, cu ochii lui întunecați larg deschiși. O să am eu grijă de asta; toată durerea va fi îndepărtată de tine. Și n-o să vezi nici măcar o singură urmă în dimineața următoare. Dar, încheie el mult mai încet, va trebui să îngenunchezi

în fața mea și să-mi ceri iertare mie, stăpânului tău, și acelui împuțit, scârbos, îngrozitor...

Furia lui Damon era atât de mare, încât începu să-și rostească imprecățiile în italiană.

— Cm?

— Conducătorului mahalalelor și poate și fratelui Bătrânului Drohzne, Tânărul Drohzne.

— Bine. Spune-le că o să cer iertare la toții Drohzne posibili. Spune-le repede, să nu se răzgândească.

Elena văzu privirea lui Damon, dar mintea ei era la altceva. Le-ar lăsa pe Meredith și Bonnie să facă asta? Nu. Ar îngădui să i se întâmple așa ceva lui Caroline dacă ar putea-o împiedica prin orice mijloace? Din nou, nu. Nu, nu, nu. Elena întotdeauna urase brutalitatea față de fete și femei. Sentimentele ei față de felul în care femeile sunt privite în toată lumea, ca mai prejos de bărbați, deveniseră deosebit de limpezi de la întoarcerea ei din Viața de Apoi. Dacă fusese trimisă înapoi pe

Pământ pentru vreun scop anume, hotărâse ea, atunci o parte din acesta era să ajute la eliberarea fetelor și femeilor din sclavia de care multe dintre ele nici măcar nu erau conștiente.

Dar aici nu era vorba doar despre un stăpân de sclavi nemilos, și bărbați și femei fără chip, oprimați. Aici era vorba de Lady Ulma și de siguranța ei și a pruncului ei... Și era vorba despre Stefan. Dacă ceda, avea să fie doar o sclavă nerușinată care provocase o mică agitație, dar fusese pusă la locul ei cu fermitate de către autorități.

Pe de altă parte, dacă grupul lor era luat la bani mărunți. .. dacă cineva își dădea seama că erau aici ca să-l elibereze pe Stefan... dacă Elena era cea care făcea să fie dat ordinul: "Mutați-l într-o zonă de mai mare securitate... scăpați de chestia aia prostească numită cheia kitsune-Xox..."

În mintea ei ardeau imagini ale felurilor în care Stefan putea fi pedepsit, putea fi luat de acolo, putea fi pierdut dacă acest incident

din mahalale căpăta proporții nedorite.

Nu. Nu avea de gând să-l abandoneze acum pe Stefan pentru a duce un război ce nu putea fi câștigat. Dar nici n-o să uite.

O să mă întorc pentru voi toți, promise ea. Și atunci, povestea va avea un sfârșit diferit.

Își dădu seama că Damon tot nu plecase. O privea cu ochi atenți, de șoim.

— M-au trimis să te iau, spuse el liniștit. Nici nu s-au gândit că ai putea spune "nu".

Elena simți pentru o clipă furia lui sălbatică față de cei de-afară și atunci îi luă mâna și i-o strânse.

— O să mă întorc cu tine aici, pentru sclavi, spuse el. Știi asta, da?

— Bineînțeles, răspuse Elena, și sărutul ei scurt se prelungi.

Nu înțelesese de fapt ce spusese Damon despre îndepărtarea durerii. Considera că i se cuvenea doar un sărut pentru ceea ce urma să îndure, și apoi Damon o mângâie pe păr și timpul încremeni, până când Meredith bătu la ușă.

Zorii sângerii căpătaseră o înfățișare bizară, aproape de vis, când Elena fu condusă către un soi de estradă acoperită aflată în aer liber, unde stăpânii mahalalelor din această zonă erau așezați pe grămezi de perne — odinioară frumoase, acum zdrențuite. Își treceau de la unul la altul sticle și ploști de piele împodobite cu pietre prețioase, în care se afla vin Black Magic, singurul pe care vampirii îl puteau bea cu plăcere, fumau narghilele și când și când scuipeau în locurile mai întunecoase. Făceau asta fără să țină seama de numărul uriaș de oameni ai străzii care se adunaseră acolo, atrași de vestea pedepsirii în public a unei frumoase și tinere ființe umane.

Elena fusese învățată ce trebuia să spună. Acum era împinsă, cu căluș la gură, cu mâinile prinse în cătușe, în fața autorităților care horcăiau și scuipeau. Tânărul Drozhne stătea pe o canapea aurită într-un soi de glorie ușor stânjenită, iar Damon rămăsese în picioare între el și autorități, cu un aer încordat. Elena nu fusese niciodată mai

tentată să improvizeze un rol de la piesa jucată în primul an de liceu, când aruncase cu un ghiveci în Petrucchio și fusese aplaudată la scenă deschisă în ultima parte din îmblânzirea scorpiei.

Dar aici era vorba de ceva extrem de serios. Libertatea lui Stefan, viețile lui Bonnie și Meredith puteau depinde de asta. Elena își trecu limba peste buze, simțindu-și gura uscată.

Și, într-un fel ciudat, simți că privirea lui Damon, omul cu bățul, o înalță. Părea să-i spună curaj și indiferență fără să folosească deloc telepatia. Elena se întrebă dacă el se aflase vreodată într-o situație similară.

În aceeași clipă, primi o lovitură de picior de la unul dintre cei care o escortau, și-și aduse aminte unde se afla. Primise cu împrumut o rochie "potrivită" din dulapul cu lucruri nefolosite ale fiicei căsătorite a doctorului Meggar. În casă avusese culoarea perlei, ceea ce însemna că părea mov în lumina soarelui de-a pururi stacojiu. Mai important, fără camizolul de mătase cu care se purta de obicei, partea din spate era decoltată mai jos de linia taliei, lăsând spatele Elenei complet gol. Acum, conform uzanței, ea îngenunche în fața autorităților și se înclină până când atinse cu fruntea covorul bogat decorat și foarte murdar aflat la picioarele celor așezați pe perne, dar câteva trepte mai jos. Unul dintre ei o scuipă.

Se auzeau o sporovăială entuziastă, apreciativă, și obscenități, și începură să fie aruncate diverse lucruri în ea, majoritatea gunoaie. Fructele erau prea prețioase aici pentru a fi risipite. Dar excrementele uscate nu erau, și Elena simți cum ochii i se umplu de lacrimi când realizează cu ce se dădea în ea.

Curaj și indiferență, își spuse, fără să îndrăznească măcar să furișeze o privire în sus către Damon.

Curând, când se consideră că mulțimea avusese parte de suficientă distracție, unul dintre cei care fumau narghilele se ridică în picioare. Desfăcu un pergament mototolit și citi niște cuvinte pe care Elena nu le înțelegea, dar care păreau să nu se mai sfârșească. Elena, în

genunchi, cu fruntea pe covorul plin de praf, simțea că se sufocă.

În cele din urmă, pergamentul fu strâns și Tânărul Drohzne sări în picioare și descrie cu o voce ascutită, aproape isterică, și într-un limbaj bombastic, povestea unei sclave care și-a atacat propriul stăpân (Damon, își spuse Elena) pentru a se elibera de sub supravegherea lui, și apoi s-a repezit la capul familie sale (Bătrânul Drohzne, gândi Elena) și la sărăcăciosul lui mijloc de subzistență, cotiga lui, și la sclava lui cea jalnică, obraznică și leneșă, și cum toate acestea au avut ca urmare moartea fratelui său. La început, Elenei i se păru că o învinuia pe Lady Ulma pentru întregul incident, pentru că ea se prăbușise sub povara sa.

— Voi știți cu toții soiul de sclavă despre care vorbesc — nu s-ar obosi nici măcar să alunge o muscă ce i-a intrat în ochi, țipă el, adresându-se mulțimii, care răspunse cu noi insulte și o nouă rafală de gunoaie asupra Elenei, de vreme ce Lady Ulma nu era acolo pentru a putea fi pedepsită.

În cele din urmă, Tânărul Drohzne încheie povestind cum obraznicătura asta cu mutră insolentă (Elena) care, purtând pantaloni ca un bărbat, o luase pe sclava asta de nimic a fratelui său (Ulma) și dusesse cu îndrăzneală această proprietate valoroasă (singură? se întrebă cu ironie Elena) ac as a la un vindecător foarte suspect (Doctorul Meggar), care acum refuza să înapoieze sclava originală.

— Am știut, când am aflat asta, că nu aveam să-mi mai văd niciodată fratele, și nici pe sclava lui, strigă el, pe același ton de jale pe care reușise cumva să și-l păstreze de-a lungul întregii istorisiri.

— Dacă sclava era atât de leneșă, ar fi trebuit să te bucuri, strigă un glumeț din mijlocul mulțimii.

— Și totuși, spuse un bărbat foarte gras a cărui voce îi amintea în mod irezistibil Elenei de Alfred Hitchcock: tonul lugubru și aceeași pauză înaintea cuvintelor importante, ceea ce făcea atmosfera mai întunecată și întreaga poveste mai serioasă decât crezuse cineva până atunci.

Acesta era un bărbat cu putere, își dădu seama Elena. Obscenitățile, bombardamentul cu gunoaie, chiar horcăielile și scuipatul încetaseră. Bărbatul cel gras era fără îndoială echivalentul local al unui "naș" pentru acești bieți locuitori ai mahalalelor. Era posibil ca un cuvânt de-al lui să hotărască soarta Elenei.

— Și de-atunci, spunea el încet, crănțanind cu zgomot, la câteva cuvinte o dată, niște bomboane cu forme neregulate, aurii, pe care le lua dintr-un bol rezervat pentru el, tânărul vampir Damien a adus despăgubiri — și încă foarte generoase — pentru toate bunurile stricate.

Urmă o pauză lungă în timpul căreia îl privi fix pe Tânărul Drohzne.

— Prin urmare, continuă el, sclava lui, Aliana, care a pornit toată această supărare, nu va fi confiscată și vândută la licitație publică, ci își va declara cu umilință supunerea, aici, și din proprie voință va primi pedeapsa pe care știe că o merită.

Elena era amețită. Nu știa dacă de la tot fumul care plutise până la ea înainte de a se îndepărta în vălătuci, dar cuvintele "vândută la licitație publică" o lovira ca un șoc care o aduse în pragul leșinului. Habar nu avusese că se putea întâmpla așa ceva — iar imaginile care-i apăruă în minte erau extrem de neplăcute. Remarcă de asemenea noul ei nume și pe-al lui Damon. Erau de fapt bine-venite, își spuse ea, căci ar fi foarte bine dacă Shinichi și Misao n-ar afla de această mică aventură a lor.

— Aduceți sclava înaintea noastră, conchise bărbatul cel gras și se așeză la loc pe o grămadă uriașă de perne.

Elena fu ridicată în picioare și trasă înainte până când văzu sandalele aurite și picioarele deosebit de curate ale bărbatului, căci își ținea ochii în jos, ca o sclavă supusă.

— Ai auzit ce s-a spus până acum?

"Nașul" continua să-și molfăie bomboanele și o adiere de vânt aduse până la nările Elenei un miros divin, și dintr-odată gura uscată

i se umplu de toată saliva pe care și-ar fi dorit-o.

— Da, domnule, spuse ea, neștiind cum să i se adreseze.

— Mi te adresezi cu "Excelența Voastră". Și mai ai ceva de adăugat întru apărarea ta? întrebă bărbatul, spre uimirea Elenei.

Răspunsul ei automat "De ce mă întrebi, de vreme ce totul s-a stabilit deja?" îi muri pe buze. Bărbatul acesta era într-un fel... mai mult... decât oricare dintre cei pe care îi întâlnise ea în Dimensiunea întunecată — de fapt în toată viața ei de până atunci. Asculta ce aveau oamenii de spus. M-ar asculta și pe mine dacă i-aș spune totul despre Stefan, se gândi deodată Elena. Dar pe urmă, se întrebă, recăpătându-și luciditatea, ce-ar putea face? Nimic, asta dacă nu făcea un bine din care să obțină și un profit — sau să câștige ceva putere, sau să-și distrugă un dușman. Și totuși, ar putea fi un bun aliat atunci când avea să se întoarcă să nimicească acest loc și să elibereze sclavii.

— Nu, Excelența Voastră, n-am nimic de adăugat, spuse.

— Și ești gata să te prosternezi și să-mi implori iertarea, mie și Stăpânului Drohzne?

Aceasta era prima replică din scenariul Elenei.

— Da, spuse ea și reuși să-și rostească scuzele cu glas limpede și doar cu un vag nod în gât la sfârșit.

De aproape vedea particule de aur pe fața bărbatului cel gras, în poala lui, în barbă.

— Foarte bine. Această sclavă va primi o pedeapsă de zece lovituri date cu bastonul de frasin, drept pildă pentru alți provocatori de răzmeriță. Pedeapsa va fi aplicată de nepotul meu Clewd.

21

Se dezlănțui iadul. Elena își înalță iute capul, neștiind dacă mai trebuia să fie sclava care se căia. Conducătorii comunității bolboroseau unii către alții, arătând cu degetul, ridicându-și brațele.

Damon îl înșfăcase de braț pe Naș, care părea să-și considere încheiat rolul în ceremonie.

Mulțimea huiduia și ovaționa. Se părea că urma o altă luptă; de data asta, între Damon și oamenii Nașului, în special cel numit Clewd.

Elena simțea că i se învârtește capul. Prindea doar fragmente dispartate de frază:

— ...doar șase lovituri și mi-a promis că le puteam eu administra..., striga Damon.

— ...chiar crezi că lingăii ăștia spun adevărul? răspuse tot strigând cineva — poate Clewd.

Dar nu asta era și Nașul? Doar un lingău mai gras, mai înfricoșător și, fără îndoială, mai eficient, care raporta cuiva aflat mai sus și nu-și încețoșa mintea cu fumatul drogurilor? își spuse Elena; și pe urmă își lăsă repede capul în jos când bărbatul cel gras se uită la ea.

Îl auzea din nou pe Damon, de data asta clar peste toată hărmălaia. Stătea în picioare lângă Naș.

— Am crezut că există onoare odată ce o înțelegere e încheiată.

Vocea lui arăta limpede că nu se mai gândea că negocierile erau posibile și se pregătea de atac.

Elena se încorda, îngrozită. Nu mai auzise niciodată în vocea lui o asemenea amenințare fățișă.

— Așteaptă!

Cuvântul fu rostit de Naș pe tonul lui nepăsător, dar în clipa următoare se lăsă tăcerea. Bărbatul cel gras, după ce îndepărtă mâna lui Damon de pe brațul lui, întoarse capul către Elena.

— Dinspre partea mea, o să renunț la participarea nepotului meu Clewd. Diarmund, sau oricine ai fi, ești liber să-ți pedepsești propria sclavă cu propriile tale instrumente.

Deodată, într-un mod surprinzător, bărbatul își îndepărtă din barbă câteva firioare de aur și i se adresă direct Elenei. Ochii lui erau foarte bătrâni, obosiți și surprinzător de pătrunzători.

— Știi, Clewd este un maestru al biciuirii. Are propria lui invenție. O numește mustățile pisicii, și o singură lovitură poate sfâșia pielea de la gât până la șold. Cei mai mulți bărbați mor după zece lovituri. Dar mă tem că astăzi o să fie dezamăgit. Apoi, dând la iveală niște dinți surprinzător de albi și de regulați, Nașul zâmbi și îi întinse Elenei bolul cu bomboane aurii din care mânca. Ai putea să guști una înainte de Corecție. Haide, ia.

Temându-se să încerce una, temându-se să n-o facă, Elena luă o bomboană cu formă ciudată și o băgă în gură. Dinții ei striviră ceva plăcut. O jumătate de alună! Asta erau misterioasele dulciuri. O jumătate delicioasă de alună înmuiată într-un soi de sirop dulce de lămâie, cu bucățele de ardei iute, sau ceva asemănător, lipite de ea, totul învelit în chestia aia aurie comestibilă. Ambrozie!

Nașul îi spunea lui Damon:

— Aplică-ți "corecția", băiete. Dar nu uita să o înveți pe fată cum să-și ascundă gândurile. E prea isteată să se irosească aici, într-un bordel de mahala. Dar oare de ce nu sunt convins deloc că dorește să devină o faimoasă curtezană?

Înainte ca Damon să poată răspunde sau Elena să-și ridice privirea, bărbatul dispăruse, purtat într-un palanchin către singura trăsură trasă de cai pe care o văzuse Elena în mahala.

Conducătorii mahalalelor, care se certaseră și gesticulară până acum, ațâțați de Tânărul Drohzne, ajunseseră la o înțelegere.

— Zece lovituri de bici, și nu e nevoie să se dezbrace, și poți să i le dai tu, spuseră ei. Dar hotărârea noastră finală este zece. Omul care a negociat cu tine nu mai poate spune nimic.

Cu un gest aproape indiferent, cineva ridică de un smoc de păr un cap fără trup. Într-un mod absurd, era încoronat cu frunze prăfuite, în așteptarea banchetului de după ceremonie.

Ochii lui Damon se aprinseră de o furie care făcu să vibreze obiectele din jur. Elena îi simți Puterea, ca o panteră care se dă înapoi în fața unui bici. Se simți ca și cum vorbea în fața unui uragan

care-i arunca înapoi în gâtlej fiecare cuvânt.

— Accept.

— Ce?

— S-a terminat, Da... Stăpâne Damon. Fără alte țipete. Accept.

Acum, în vreme ce stătea aplecată la pământ pe covor în fața lui Drohzne, se auzi brusc un vaiet de femei și copii și urmă o rafală de proiectile îndreptate — câteodată pe-alături — către stăpânul de sclavi ce rânjea plin de el.

Poala rochiei Elenei era întinsă în spatele ei asemenea trenei unei mirese, fusta perlată făcând juponul să pară de un roșu purpuriu în eterna lumină roșie. Părul i se desfăcuse din coc, alcătuiind un nor auriu în jurul umerilor, iar Damon trebui să-l despartă cu mâinile. Damon tremura. De furie. Elena nu îndrăznea să-l privească, știind că mințile lor s-ar uni în tăcere. Elena fu cea care își aminti să-și rostească discursul formal în fața lui și a Tânărului Drohzne, pentru ca întreaga farsă să nu trebuiască să fie luată de la capăt.

Spuneți-o cu trăire — întotdeauna îi critica profesoara ei de teatru, doamna Courtland. Dacă nu exista trăire în tine, nu puteai trezi nimic în spectatori.

— Stăpâne! strigă Elena cu o voce suficient de puternică pentru a se auzi peste jeliurile femeilor. Stăpâne, sunt doar o sclavă, nevrednică de a mă adresa ție. Dar am încălcat limitele și îmi accept cu bucurie pedeapsa — da, cu bucurie, dacă astfel îți vei recăpăta măcar un dram din respectul de care te bucurai înainte de greșeala mea neobișnuită. Te implor să pedepsești această sclavă nerușinată care zace ca un stârv aruncat în calea ta minunată.

Cuvântarea aceasta, pe care ea o strigase pe tonul egal, fără expresie, al cuiva care fusese învățat pe de rost fiecare vorbă, nu trebuise de fapt să aibă decât trei cuvinte: "Stăpâne, implor iertare." Dar nimeni nu părea să fie conștient de ironia pe care Elena o pusese în ea sau să o găsească amuzantă. Nașul o acceptase; Tânărul Drohzne o auzise deja o dată, iar acum era rândul lui Damon.

Dar Tânărul Drohzne nu terminase încă. Zâmbind afectat către Elena, spuse:

— Și-ai să ți-o iei imediat, fată. Apoi, apropiindu-se de Damon: Dar vreau să văd bastonul ăla de frasin înainte să-l folosești!

Câteva mișcări șuierătoare și plesnete peste pernele care îi înconjurau (care umplură aerul cu un praf rubiniu) îl satisfăcură că bastonul era exact ceea ce-și dorea.

Salivând vizibil, se instala pe canapeaua aurită, cercetând-o pe Elena din cap până-n picioare.

Și în cele din urmă, veni momentul. Damon nu mai putea amâna. Încet, ca și cum fiecare pas făcea parte dintr-un rol pe care nu-l repetase suficient, se apropie șovăitor de Elena pentru a găsi o poziție favorabilă. În cele din urmă, în vreme ce mulțimea devenea nerăbdătoare și agitată, iar femeile dădeau semne că se apucaseră de băut renunțând la jelit, își găsi poziția.

— Cer iertare, stăpâne, rosti Elena cu vocea ei lipsită de expresie.

Dacă îl lăsa singur, își spuse ea, nici măcar nu și-ar fi amintit chestiile obligatorii.

Acum era, cu adevărat, momentul. Elena știa ce-i promisese Damon. Dar mai știa că o mulțime de promisiuni fuseseră încălcate în acea zi. În primul rând, zece însemna aproape de două ori șase.

Nu se bucura deloc la gândul ăsta.

Dar când veni prima lovitură, știi că Damon nu era unul dintre cei ce-și încălcaseră cuvântul. Simți o bufnitură surdă, apoi o amorțeală, și pe urmă, în mod ciudat, o umezeală care o făcu să ridice privirea spre acoperișul de scânduri de deasupra către nori. Era deconcertant să-și dea seama că umezeala era propriul ei sânge, vărsat fără durere, care-i picura pe spate.

— Spune-i să le numere, bolborosi Tânărul Drohzne cu un mârâit, și Elena spuse automat "Unu" înainte ca Damon să se poată împotrivi.

Elena continuă să numere cu aceeași voce limpede, detașată. În

mintea ei nu se afla acolo, în această cloacă împrăștiată. Stătea întinsă, sprijinită în coate, și se uita în ochii lui Ștefan — ochii aceia verzi ca frunzele primăvara care nu aveau niciodată să arate bătrâni, indiferent câte secole treceau peste ei. Număra visătoare pentru el, și zece avea să fie semnalul pentru ei ca să se ridice dintr-o săritură și să o ia la fugă. Ploua mărunț, dar Ștefan îi dădea un avantaj și, curând, foarte curând, avea să țâșnească de lângă el și să alerge prin iarba verde și deasă. O s-o ia ca pe o cursă serioasă și o să-și pună mușchii la treabă, dar Ștefan, bineînțeles, avea s-o prindă. Pe urmă or să cadă împreună în iarbă, râzând, râzând isteric.

Cât despre sunetele vagi, îndepărtate, de mârâieli sălbaticе și pofticioase și mormăieli de bețiv, chiar și ele se schimbau treptat. Totul avea de-a face cu un vis prostesc despre Damon și un baston din lemn de frasin. În vis, Damon făcea mișcări largi, pentru a-l mulțumi și pe cel mai pretențios spectator, iar loviturile, pe care Elena le putea auzi în tăcerea din ce în ce mai adâncă, răsuna destul de tare și o făceau să se simtă puțin îngreșată la gândul că era sunetul propriei ei piei care era sfărțecată, dar nu simțea decât niște lovituri surde de palmă pe spate. Iar Ștefan îi lua mâna pentru a i-o săruta!

"Voi fi întotdeauna al tău", spuse Ștefan. "Suntem împreună de fiecare dată când visezi."

Întotdeauna voi fi a ta, jură Elena în gând, știind că el va primi mesajul. Poate că nu reușesc să te visez tot timpul, dar sunt întotdeauna alături de tine.

"Întotdeauna, îngerul meu. Te aștept", spuse Ștefan. Elena își auzi vocea rostind "Zece", și Ștefan îi sărută din nou mâna și dispăru. Clipind, uluită și zăpăcită de torentul de zgomote care îi umplură dintr-odată urechile, își îndreptă spatele cu grijă, uitându-se înjur.

Tânărul Drohzne stătea cu capul între umeri, întunecat de furie, dezamăgire și mai multă băatură decât putea suporta. Femeile care se jeleau tăcuseră de mult, privind cu teamă și uimire. Copiii erau

singurii care mai făceau gălăgie, urcând și coborând de pe scânduri și fugind dacă Elena privea întâmplător înspre ei.

Și apoi, cu o lipsă totală de ceremonial, totul se termină. Când Elena se ridică prima oară în picioare, totul se învârti în jurul ei și ea-și simți picioarele cedând.

Damon o prinse și strigă spre cei câțiva tineri încă treji și care se uitau la el:

— Dați-mi o pelerină.

Nu era o rugămintă, și cel mai bine îmbrăcat dintre ei, care părea să fie doar în trecere pe-acolo, îi aruncă o pelerină grea, neagră, căptușită cu o stofa albastru-verzuie, și spuse:

— Păstrează-o. Superb spectacolul. A fost un act de hipnoză?

— N-a fost spectacol, mârâi Damon cu o voce care îi opri pe ceilalți străini de mahala să-și întindă cărțile de vizită.

— Ia-le, șopti Elena.

Damon smulse cărțile de vizită cu o mână, cu un gest aspru. Dar Elena se strădui să-și dea părul de pe față cu o mișcare scurtă, și zâmbi încet, cu pleoape grele, către tineri. Îi zâmbiră și ei, oarecum timid.

— Când o să... aveți din nou spectacol..., începură ei.

— O să aflați, le strigă Elena.

Damon o ducea deja înapoi acasă la doctorul Meggar, înconjurat de inevitabila gloată de copii care-i trăgeau de haine. Doar atunci se întrebă Elena de ce ceruse Damon o pelerină de la niște străini, când avea și el una.

— Or să aibă niște ceremonii pe undeva, acum că sunt atât de mulți, spuse doamna Flowers cu o tristețe blândă, în vreme ce ea și Matt stăteau și beau ceai de plante în salonul pensiunii.

Era vremea cinei, dar afară încă mai era lumină.

— Ceremonii ca să facă ce? întrebă Matt.

Încă nu ajunsese acasă la părinții lui de când îi părăsise pe Damon și Elena, cu mai bine de o săptămână în urmă, ca să se întoarcă în

Fell's Church. Se opriase acasă la Meredith, care locuia la marginea orașului, și ea îl convinsese să vină întâi la doamna Flowers. După discuția pe care cei trei o avuseseră cu Bonnie, Matt hotărâse că cel mai bine era să rămână "invizibil". Familia lui ar fi mai în siguranță dacă nu știa nimeni că el se afla tot în Fell's Church. Avea să stea la pensiune, dar nici unul dintre copiii care creau atâtea probleme nu avea să știe asta. Apoi, cu Meredith și Bonnie plecate în siguranță să se întâlnească cu Elena și Damon, Matt putea fi un soi de agent secret.

Acum aproape că-i părea rău că nu se dusesese cu fetele. Să încerce să fie un agent secret într-un loc unde toți dușmanii erau în stare să audă și să vadă mai bine decât el și să se miște mai repede nu se dovedise atât de util cum i se păruse la început. Cea mai mare parte din timp și-o petrecea citind pe internet blogurile pe care i le spusese Meredith, căutând niște indicii care ar putea să-i ajute.

Dar nu citise nimic despre nevoia de vreo ceremonie. Se întoarse către doamna Flowers, care sorbea gânditoare din ceai.

— Ceremonii pentru ce? repetă el.

Cu părul ei alb și moale, cu fața blândă și ochii albaștri prietenoși, cu o privire visătoare, doamna Flowers părea cea mai nevinovată bătrânică din lume. Dar nu era. Vrăjitoare prin naștere și pricepută la grădinarit prin vocație, știa la fel de multe despre otrăvurile din ierburi ale magiei negre, ca și despre cataplasmele vindecătoare ale magiei albe.

— Oh, ca să faci lucruri în general neplăcute, replică ea cu tristețe, uitându-se lung la frunzele de ceai din ceașca sa. Știi, într-un fel, sunt un soi de adunări de instigare, pentru a-i ațâța pe toți. Probabil că mai faci și ceva magie neagră acolo. O parte din ea e prin șantaj și spălare de creier — le pot spune oricărui nou convertit că acum sunt vinovați pentru că au participat la adunare. Iar aceștia ar putea foarte bine să cedeze și să se lase inițiați pe deplin... genul ăsta de lucruri. Foarte neplăcute.

— Dar în ce fel neplăcute? insistă Matt.

— Nu știu exact, dragă. Niciodată nu am fost la vreuna din ele.

Matt se gândi. Era aproape 7 seara, ora la care toți copiii sub optsprezece ani trebuiau să fie în casă. Vârsta de optsprezece ani părea să fie limita până la care un copil putea deveni posedat.

Desigur, interdicția nu era oficială. Departamentul șerifului părea să nu știe cum să se descurce cu ciudata boală de care se molipseau fetele din Fell's Church. Să le sperie? Poliția era cea speriată. Un tânăr ajutor de șerif ieșise în fugă din casa familiei Ryan, gata să vomite, după ce văzuse cum Karen Ryan retezase cu dinții capul șoriceilor ei și ce făcuse apoi cu restul trupurilor lor.

Să le închidă? Părinții nici nu voiau să audă de așa ceva, indiferent ce lucruri cumplite făceau copiii lor și oricât de clar ar fi fost că acești copii aveau nevoie de ajutor. Copiii care erau duși în orașul vecin pentru a fi văzuți de un psihiatru stăteau sfioși, aveau un aer serios și vorbeau calm și logic... în toate cele cincizeci de minute ale ședinței. Apoi, pe drumul spre casă se răzbunau, repetând tot ceea ce părinții lor spusese, într-o imitație perfectă, scoțând sunete surprinzător de veridice de animale, vorbind singuri în limbi ce păreau a fi ceva oriental, sau chiar recurgând la obiceiul deja banal de-acum, dar tot înfiorător, de a vorbi de-a-ndoaselea.

Nici disciplina obișnuită, și nici știința medicală obișnuită nu păreau să aibă un răspuns la problemele copiilor.

Dar ceea ce îi speria cel mai mult pe părinți era când fiii și fiicele lor dispăreau. La început, s-a presupus că se duceau în cimitir, dar când adulții au încercat să-i urmărească la una dintre întâlnirile lor secrete, au găsit cimitirul gol — chiar și cripta subterană secretă a Honoriei Fell. Copiii păreau să fi dispărut pur și simplu.

Matt credea că știa răspunsul la acest mister. Acea parte deasă din Pădurea Veche încă exista lângă cimitir. Fie că puterile de purificare ale Elenei nu ajunseseră până acolo, fie că locul acela era atât de plin de răutate, încât rezistase curățării ei.

Iar acum, din câte știa Matt, Pădurea Veche era cu totul în stăpânirea kitsune-ox. Puteai să faci doi pași în pădure și apoi să-ți petreci toată viața încercând să ieși din ea.

— Dar poate că eu sunt suficient de tânăr ca să-i urmăresc, îi spuse el acum doamnei Flowers. Știu că Tom Pierler se duce cu ei, și e de vârsta mea. Și la fel erau și cei care au început toată povestea asta: Caroline i-a dat-o lui Jim Bryce, care i-a dat-o lui Isobel Saitou.

Doamna Flowers părea pierdută în gânduri.

— Ar trebui să-i mai cerem bunicii lui Isobel alte protecții șintoiste împotriva răului din cele pe care le-a binecuvântat, spuse ea. Crezi că ai putea face asta, Matt? Mă tem că va trebui curând să ne pregătim pentru o baricadă.

— Asta zic frunzele de ceai?

— Da, dragă, și sunt de acord cu ceea ce spune biata mea minte. Ar trebui să-i comunic și doctoriței Alpert, ca să-și scoată fiica și nepoții din oraș înainte să fie prea târziu.

— O să-i transmit mesajul, dar cred că o să fie destul de greu să-l smulgă pe Tyrone de lângă Deborah Koll. E înnebunit după ea — ei, poate doctorița Alpert reușește să-i convingă și pe părinții fetei să plece.

— Poate. Asta ar însemna mai puțini copii pentru care să ne facem griji, spuse doamna Flowers, luând ceașca lui Matt pentru a se uita în ea.

— O s-o fac.

Era ciudat, se gândi Matt. Avea trei aliați acum în Fell's Church, și toți erau femei de peste șaiszeci de ani. Una era doamna Flowers, încă suficient de în putere pentru ca în fiecare dimineață să facă o plimbare și să se ocupe de grădina ei; o alta era Obaasan — imobilizată la pat, mică și fragilă ca o păpușă de porțelan, cu părul ei negru ridicat într-un coc — care avea întotdeauna un sfat de dat, bazat pe anii în care fusese fecioară de altar; și apoi era doctorița Alpert, singurul doctor din Fell's Church, cu păr cărunt, pielea

ciocolatie și o atitudine absolut pragmatică despre orice, inclusiv magia. Spre deosebire de poliție, ea refuza să nege ceea ce se întâmpla în fața ochilor ei, și făcea tot ce putea pentru a ușura temerile copiilor și pentru a sfătui părinții îngroziți.

O vrăjitoare, o preteasă și o doctoriță. Matt gândea că toate posibilitățile erau acoperite, mai ales că o știa și pe Caroline, prima pacientă din acest caz — fie că era posedată de vulpi, sau de lupi, sau de amândouă, plus încă ceva.

— O să mă duc la întâlnire în seara asta, spuse el hotărât. Toată ziua, copiii au șoptit și comunicat între ei. O să mă ascund undeva unde îi pot vedea intrând în pădure. Pe urmă, o s-o iau pe urmele lor — atâta vreme cât Caroline sau, Doamne ferește, Shinichi sau Misao nu e cu ei.

Doamna Flowers îi mai turnă o ceașcă de ceai și spuse:

— Sunt foarte îngrijorată pentru tine, Matt dragă. Mi se pare a fi o zi de rău augur. Nu e genul de zi în care să riști.

— Mama dumitale are ceva de spus despre asta? întrebă Matt, sincer interesat.

Mama doamnei Flowers murise cândva în jurul anilor 1900, dar continua să comunice cu fiica sa.

— Ei bine, asta e problema. N-am auzit nici un cuvânt din partea ei toată ziua. O să mai încerc o dată să iau legătura cu ea.

Doamna Flowers închise ochii și Matt îi văzu pleoapele zbârcite mișcându-se ca și cum ea și-ar fi căutat mama sau ar fi încercat să intre în transă. Matt își bău ceaiul și pe urmă se apucă să joace un joc pe telefonul mobil.

În sfârșit, doamna Flowers deschise din nou ochii și oftă.

— Draga mea mama (întotdeauna îi spunea așa, cu accentul pe a doua silabă) e cam arțăgoasă azi. Pur și simplu nu reușesc să scot un răspuns clar de la ea. Spune că întâlnirea va fi foarte zgomotoasă, și pe urmă foarte tăcută. Și e limpede că și ea consideră că o să fie periculos. Cred că ar fi mai bine să merg cu tine, dragă.

— Nu, nu! Dacă mama dumitale crede ca e așa de periculos, nici măcar n-o să încerc, spuse Matt.

Fetele l-ar jupui de viu dacă doamna Flowers ar păți ceva, își spuse. Cel mai bine e să nu riște.

Doamna Flowers se rezemă de spătarul scaunului, părând ușurată.

— Ei, spuse ea în cele din urmă, cred că ar trebui să mă apuc de curățatul buruienilor. Și mai am de tăiat și pus la uscat și pelinul. Iar coacăzele negre ar trebui și ele să fie coapte deja. Cum trece timpul...

— Păi, îmi faci mie de mâncare și te ocupi de tot restul, spuse Matt. Tare aș vrea să mă lași să-ți plătesc pentru găzduire și hrană.

— Nu mi-aș ierta-o niciodată! Ești oaspetele meu, Matt. Și prietenul meu, sper eu.

— Absolut. Fără dumneata aș fi pierdut. Iar eu o să fac o plimbare pe la marginea orașului. Trebuie să-mi mai consum din energie. Tare aș vrea...

Se întrerupse brusc. Voia să spună că ar vrea să dea câteva coșuri cu Jim Bryant. Dar Jim n-o să mai dea niciodată la coș — niciodată. Nu cu mâinile sale mutilate.

— O să mă duc pe-afară să mă plimb puțin, spuse el.

— Te rog, Matt dragă, ai grijă. Nu uita să-ți iei o jachetă sau un hanorac.

— Da, doamna Flowers.

Era începutul lui august, suficient de cald și umed ca să umble în șort de vară, dar Matt fusese educat să trateze bătrânicile într-un anume fel — chiar dacă erau vrăjitoare și cu o minte la fel de ascuțită ca și briceagul pe care și-l strecură în buzunar pe când părăsea pensiunea.

Apoi, pe un drum lăturalnic, se îndreptă către cimitir.

Ajuns acolo, se gândi că dacă se ascundea în locul ăla, de unde terenul cobora către desiș, ar putea vedea foarte bine pe oricine intră în ultimele rămășițe ale Pădurii Vechi, în vreme ce nimeni care

mergea pe cărare nu-l putea vedea din acel unghi.

Se îndreptă fără zgomot către ascunzișul pe care și-l alesese, ghemuindu-se în spatele pietrelor de mormânt, pândind orice schimbare în cântecul păsărilor, ceea ce ar indica venirea copiilor. Dar singurele păsări care se auzeau erau ciorile care țipau răgușit în desiș, și nu văzu pe absolut nimeni...

... până când se strecură în locul ales pentru pândă.

Atunci se trezi în față cu țeava unei puști și, în spatele ei, chipul șerifului Rich Mossberg.

Primele cuvinte rostite de șerif părură să vină ca la comandă, de parcă cineva răsucise un arc la o păpușă vorbitoare din secolul XX.

— Matthew Jeffrey Honeycutt, te arestez pentru violarea lui Caroline Beula Forbes. Ai dreptul să nu spui nimic...

— Și dumneata la fel, șuieră Mat. Dar nu multă vreme! Auzi ciorile cum au pornit să cârâie cu toatele? Vin copiii în Pădurea Veche. Și sunt aproape.

Șeriful Mossberg făcea parte dintre acei oameni care nu se opresc niciodată până nu spun tot ce au de spus, așa că acum continuă:

— Îți înțelegi drepturile?

— Nu, domnule! Mi ne komprenas idioțeniile! Intre sprâncenele șerifului se ivi o cută.

— Asta-i o păsărească italiană?

— E esperanto — n-avem timp! Au ajuns... și, Doamne, Shinichi e cu ei!

Ultimele cuvinte fură rostite într-o șoaptă abia auzită, căci Matt își lăsase capul în jos și se uita printre buruienile înalte de la marginea cimitirului, fără să le miște.

Da, era Shinichi, ținând de mână o fetiță care nu avea mai mult de doisprezece ani. Mart o recunoscu vag: locuia lângă Ridgemont. Oare cum o chema? Betsy, Becca...

Dinspre șeriful Mossberg veni un geamăt ușor.

— Nepoata mea, șopti el, surprinzându-l pe Matt că poate vorbi

atât de încet. Aceea e de fapt nepoata mea Rebecca!

— Bine, șopti Matt. Rămâi aici, nemișcat.

În urma lui Shinichi se vedea un șir de copii care îl urmau ca și cum ar fi fost un soi de Fluieraș din Hamelin satanic, cu părul lui negru cu vârfuri stacojii lucind și ochii lui aurii rânzând în soarele după-amiezii târzii de vară. Copiii chicoteau și cântau, unii dintre ei cu voci subțirele și dulci de bebeluși, o versiune deosebit de stranie de la "Șapte iepurași". Matt își simți gura uscată.

Era pură agonie să-i privească intrând în inima pădurii, asemenea unor miei duși la abator.

Trebuia să-l laude pe șerif pentru că nu încercase să-l împuște pe Shinichi. Asta chiar că ar fi dezlănțuit un adevărat iad. Dar chiar în clipa aceea, ultimul dintre copii pătrunse în desiș și Matt își lăsă capul în jos ușurat, pentru a și-l înălța însă din nou, repede.

Șeriful Mossberg se pregătea să se ridice.

— Nu! șopti Matt și-l apucă de încheietura mâinii.

Șeriful și-o smulse.

— Trebuie să mă duc acolo! Mi-a luat nepoata!

— N-o s-o omoare. Ei nu omoară copiii. Nu știu de ce, dar nu o fac.

— Ai auzit ce fel de porcării îi învață. O să cânte un alt soi de cântec când o să vadă un pistol Glock semiautomat ațintit spre capul lui.

— Ascultă, spuse Mart, vrei să mă arestezi, da? Iți cer să mă arestezi. Dar nu intra în pădurea aia!

— Eu nu văd nici o pădure, spuse șeriful plin de dispreț. Abia e loc pentru copii să stea jos acolo, în pâlcul ăla de stejari. Dacă vrei să fii și tu o dată în viață de folos, poți să prinzi unul sau doi dintre copii când apar în fugă.

— Când apar în fugă?

— Când or să mă vadă, or să se împrăstie. Probabil or să se năpustească în toate direcțiile, dar unii dintre ei or s-o ia pe poteca

pe care au venit. Ei, mă ajuți sau nu?

— Nu, domnule, spuse Matt încet și hotărât. Și... și ascultați-mă, vă implor să nu vă duceți acolo! Credeți-mă, știu despre ce vorbesc!

— Eu nu știu ce soi de drog ai luat, băiete, dar acum n-am timp să mai vorbesc cu tine. Și dacă încerci să mă oprești — își răsuci pistolul și-l aținti asupra lui Matt — o să te acuz și pentru obstrucționarea unui agent de poliție în exercițiul funcțiunii. Ai priceput?

— Mda, am priceput, spuse Matt, simțindu-se obosit.

Se ghemui la loc în ascunzișul lui, în vreme ce șeriful, făcând surprinzător de puțin zgomot, se furișă afară din bălării și o luă în jos către desiș. Apoi, șeriful Rich Mossberg intră printre copaci și dispăru. Matt rămase ascuns în locul lui, transpirând, timp de o oră. Se chinuia să rămână treaz, când se auzi un zgomot în pădure și Shinci apăru dintre copaci, conducându-i pe copiii care râdeau și cântau.

Șeriful Mossberg nu era cu ei.

22

După-amiaza de după "corecția" Elenei, Damon închine o cameră în casa în care locuia doctorul Meggar. Lady Ulma rămase în cabinetul doctorului până când toți trei — doctorul, Sage și Damon — își uniră forțele pentru a o vindeca total.

Acum ea nu mai vorbea niciodată de lucruri triste. Le spuse așa de multe povești despre locul unde copilărise, încât ei erau convinși că puteau să-l cutreiere și să-i recunoască fiecare încăpere, oricât ar fi fost de mare.

— Bănuiesc că e cuib pentru șoareci și șobolani acum, spuse ea melancolică, la încheierea unei povești. Și păianjeni și molii.

— Dar de ce? întrebă Bonnie, fără să vadă semnele pe care i le făceau Meredith și Elena ca să nu întrebe.

Lady Ulma își dădu capul pe spate și se uită la tavan.

— Din cauza... generalului Verantz. Demonul de vârstă mijlocie care m-a văzut când aveam doar paisprezece ani. Când a pornit atacul armat asupra căminului meu, oamenii lui au omorât orice ființă vie găsită în casă — cu excepția mea și a canarului meu. Părinții mei, bunicii. Unchii și mătușile... Frații și surorile mele mai mici. Chiar și pisica mea, care dormea pe bancheta de sub fereastră. Generalul Verantz a cerut să fiu adusă în fața lui, așa cum eram atunci, în cămașă de noapte și cu picioarele goale, cu părul ciufulit și scăpat din coadă, iar lângă el era canarul meu, cu acoperitoarea de noapte luată de pe colivie. Canarul era încă viu și țopăia vesel prin cușcă. Și, într-un fel, asta a făcut ca tot ce se întâmpla să pară mai cumplit — și în același timp, să semene mai mult cu un vis. E greu de explicat. Doi dintre oamenii generalului mă țineau când m-au dus în fața lui. De fapt, mai degrabă mă propteau ca să nu cad decât mă împiedicau să fug. Vedeți voi, eram atât de tânără, și totul pendula între vis și realitate. Dar îmi aduc aminte exact cuvintele generalului: "I-am zis păsării ăsteia să cânte și a cântat. Le-am zis părinților tăi că vreau să-ți fac onoarea de a te lua de soție și ei au refuzat. Acum, uită-te aici. Vrei să fii asemenea canarului sau asemenea părinților tăi?" Și a arătat către un colț întunecat al încăperii — sigur că atunci lumina venea de la torțe, iar torțele fuseseră stinse pe durata nopții. Dar în încăpere era suficientă lumină ca să văd acolo o grămadă de obiecte rotunde, cu paie sau iarbă pe o parte. Cel puțin asta am crezut la început că văd — sincer. Eram atât de naivă, și cred că șocul acționase într-un fel asupra minții mele.

— Te rog, spuse Elena, mângâindu-i ușor mâna. Nu trebuie să mai continui. Înțelegem...

Dar Lady Ulma nu păru să o audă. Spuse:

— Și apoi, unul dintre oamenii generalului a ridicat un soi de nucă-de-cocos cu un smoc des de fire în partea de sus, împletite. A legănat-o cu nonșalanță și dintr-odată am văzut ce era de fapt. Era capul mamei mele.

Elena simți un nod în gât. Lady Ulma întoarse către cele trei fete ochii ei calmi, fără lacrimi.

— Probabil că mă credeți cu totul insensibilă pentru că pot să vorbesc despre asemenea lucruri fără să mi se sfâșie inima.

— Nu, nu..., începu repede Elena.

Ea însăși tremura, deși își lăsase simțurile parapsihologice la cea mai mică intensitate. Spera că Bonnie nu avea să leșine.

Lady Ulma vorbea din nou.

— Războiul, violența nepăsătoare și tirania sunt tot ceea ce am cunoscut din acea clipă, când inocența copilăriei mi-a fost zdrobită. Acum, bunătatea este cea care mă surprinde, care îmi aduce lacrimi în ochi.

— Oh, nu plânge, o rugă Bonnie pe Lady Ulma, aruncându-și impulsiv brațele în jurul gâtului ei. Te rog, nu plânge. Noi suntem aici, alături de tine.

Între timp, Elena și Meredith se priveau cu sprâncenele încruntate și ridicând repede din umeri.

— Te rog, nu plânge, spuse și Elena, simțindu-se oarecum vinovată, dar hotărâtă să încerce Planul A.

Dar spune-ne, de ce a ajuns atât de părăginită moșia familiei tale?

— Din cauza generalului. A fost trimis în ținuturi îndepărtate ca să ducă războaie prostești și inutile. De fiecare dată când pleca, își lua cu el cea mai mare parte a supușilor săi — inclusiv sclavii care erau în grațiile lui la acel moment. Când a plecat odată, la trei ani după ce ne atacase casa, eu nu eram în grațiile lui și n-am fost aleasă să-l însoțesc. Asta a fost norocul meu. Întregul lui batalion a fost nimicit; servitorii care erau cu el au fost luați prizonieri sau au fost omorâți. El nu avea nici un moștenitor și proprietatea lui a revenit Coroanei, care n-a avut ce să facă cu ea. A rămas părăsită în toți acești ani — jefuită de multe ori, fără îndoială, dar adevăratul ei secret, secretul gemelor, a rămas nedescoperit... Cel puțin din câte știu eu.

— Secretul gemelor, șopti Bonnie, rostind cuvintele ca și cum ar fi

fost titlul unui roman de aventuri, continuând să o țină pe după umeri pe Lady Ulma.

— Ce secret al gemelor? întrebă calmă Meredith. Elena nu putea vorbi, căci simțea cum o străbat niște fiori de încântare. Asta era ca și cum ar fi făcut parte dintr-o piesă magică.

— Pe vremea părinților mei, era un obicei comun să-ți ascunzi bogățiile undeva pe proprietatea ta și locul acesta să fie cunoscut doar de proprietarii averii. Desigur, tata, ca negustor și creator de bijuterii, avea mai mult de ascuns decât știau oamenii. Avea o încăpere minunată care mie mi se părea că seamănă cu peștera lui Aladdin. Era atelierul lui, unde își ținea pietrele neprelucrate, ca și bijuteriile lucrate care îi fuseseră comandate sau pe care le crease pentru mama mea, din imaginație.

— Și nimeni nu a găsit acea încăpere? întrebă Meredith, și în vocea ei se simțea o ușoară notă de scepticism.

— Dacă a făcut-o cineva, eu nu am auzit nimic. Desigur, ar fi putut să obțină informația de la mama sau tatăl meu, în timp... dar generalul nu era un vampir sau un kitsune meticulos sau răbdător, ci un demon brutal și nerăbdător. I-a omorât pe părinții mei când a năvălit în casa noastră. Nu i-a trecut niciodată prin minte că eu, o copilă de paisprezece ani, aș fi putut ști.

— Dar știai..., șopti Bonnie, fascinată, îndemnând povestea să-și urmeze cursul.

— Dar știam. Și știu și acum.

Elena înghiți cu greu. Încă mai încerca să rămână calmă, să fie la fel ca Meredith, să-și păstreze sângele-rece. Dar în clipa în care deschise gura pentru a rosti ceva cu sânge-rece, Meredith spuse:

— Ce mai așteptăm? Și sări în picioare.

Lady Ulma părea să fie cea mai calmă dintre toți. Și în același timp, părea să fie ușor uimită și aproape sfioasă.

— Vrei să spui că ar trebui să-i cerem o audiență stăpânului nostru?

— Vreau să spun că ar trebui să mergem acolo și să luăm bijuteriile alea! exclamă Elena. Deși, da, Damon ne-ar fi de mare folos dacă e nevoie de forță ca să ridicăm ceva. La fel și Sage.

Nu putea înțelege de ce nu era și Lady Ulma la fel de entuziasmată.

— Nu pricepi? spuse Elena, pe când gândurile i se învârtteau în cap. Poți să-ți recapeți casa! Putem încerca să o facem să arate la fel ca în copilăria ta. Adică, dacă asta vrei să faci cu banii. Dar aș vrea măcar să văd peștera lui Aladdin!

— Dar... sigur... Lady Ulma părea dintr-odată necăjită. Voisem să-i cer stăpânului Damon o altă favoare — deși banii de pe bijuterii ar putea ajuta.

— Ce dorești? spuse Elena pe cât de blând putu. Și nu trebuie să-i spui Stăpânul Damon. Te-a eliberat acum câteva zile, n-ai uitat, nu?

— Dar aceea a fost doar o... un fel de sărbătorire a evenimentului, nu? Lady Ulma părea la fel de nedumerită. Nu a oficializat totul la Biroul de Aservire, nu-i așa?

— Dacă nu a făcut-o e pentru că nu știa! strigă Bonnie.

În același timp, Meredith spunea:

— Noi nu prea înțelegem de fapt care e protocolul. Asta trebuie să facem?

Lady Ulma părea să fie în stare doar să încuviințeze din cap. Elena se simți copleșită. Bănuia că acestei femei, care fusese sclavă timp de mai bine de douăzeci și doi de ani, îi venea greu să creadă în adevărata libertate.

— Damon a vorbit serios când a spus că eram toate libere, spuse ea, îngenunchind lângă scaunul Uimei. Doar că nu știa toate lucrurile pe care trebuia să le facă. Dacă ne spui, noi o să-i spunem și lui, și pe urmă o să putem merge cu toții la vechea ta moșie.

Se pregătea să se ridice, când Bonnie zise:

— Ceva nu e în regulă. Nu e la fel de fericită cum a fost până acum. Trebuie să aflăm ce se întâmplă.

Deschizându-și puțin percepțiile parapsihologice, Elena își dădu seama că Bonnie avea dreptate. Rămase pe loc, îngenuncheată lângă scaunul Uimei.

— Ce e? întrebă ea, pentru că femeia părea mai dispusă să-și deschidă inima atunci când Elena îi puneă întrebări.

— Sperasem, spuse încet Lady Ulma, că Stăpânul Damon ar vrea să cumpere... Se înroși, dar se forță să continue. Că ar avea inima să mai cumpere un sclav. Pe... pe tatăl pruncului meu.

Urmă un moment de tăcere deplină, și apoi toate cele trei fete vorbiră în același timp, toate trei, bănuie Elena, încercând să facă ceea ce încerca ea însăși, adică să nu pomenească de faptul că presupusese că tatăl era Bătrânul Drohzne.

Dar bineînțeles că nu avea cum să fie el, se muștră Elena. Ulma e fericită pentru această sarcină — și cine ar putea fi fericit să aibă un copil cu un monstru dezgustător ca Bătrânul Drohzne? Și pe urmă, el habar nu avusese că ea putea fi însărcinată — și nici nu-i păsa.

— S-ar putea dovedi mai ușor de zis decât de făcut, spuse Lady Ulma, când asigurările fetelor și întrebările lor se mai potoliră. Lucen este bijutier, unul faimos care creează piese ce... ce-mi amintesc de cele create de tatăl meu. O să fie scump.

— Dar avem peștera lui Aladdin! spuse veselă Bonnie. Adică, o să ai suficient de mulți bani dacă vindem tot ce-i acolo, nu? Sau o să ai nevoie de și mai mulți bani?

— Dar acelea sunt bijuteriile Stăpânului Damon! exclamă Lady Ulma, părând oripilată. Chiar dacă nu și-a dat seama de asta când a moștenit proprietățile Bătrânului Drohzne, a devenit stăpânul meu și stăpânul tuturor bunurilor mele...

— Hai să te eliberăm întâi pe tine, și pe urmă o să ne ocupăm și de restul, pas cu pas, spuse Meredith pe cel mai hotărât și rațional ton posibil.

Dragă Jumalule,

Ei bine, îți scriu tot ca o sclavă. Astăzi am eliberat-o pe Lady

Ulma, dar am hotărât cu toții că Meredith și Bonnie și cu mine o să rămânem " asistente personale ". Asta pentru că Lady Ulma a spus că Damon o să pară ciudat și total demodat dacă nu are câteva fete frumoase drept curtezane.

În povestea asta există și o parte plăcută, căci noi, fiind curtezane, trebuie să avem tot timpul haine frumoase și bijuterii. Și pentru că am purtat aceeași pereche de jeanși de când ticălosul ăla de Bătrânul Drohzne mi-a sfâșiat perechea cu care am venit aici, îți poți închipui ce încântată sunt.

Dar, sincer, nu sunt încântată doar pentru hainele frumoase pe care le voi avea. Tot ce s-a întâmplat de când am eliberat-o pe Lady Ulma și apoi am mers la vechea ei proprietate a fost un vis minunat. Casa era în ruine, și acolo își făcuseră bârlog animalele sălbatice. Am găsit chiar urme de lupi și alte animale la etaj, ceea ce ne-a făcut să ne întrebăm dacă trăiau pe-aici și vârcolaci. Separe că da, iar unii au chiar poziții înalte alături de diverși lorzi feudali. Poate că totuși Caroline ar vrea să încerce o vacanță aici, pentru a afla mai multe despre adevărații vârcolaci — se spune că urăsc oamenii atât de tare, încât nici măcar nu au drept sclavi oameni sau vampiri (care au fost cândva oameni).

Dar să mă întorc la casa lui Lady Ulma. Fundația ei e de piatră și înăuntru e lambrisată cu lemn de esență tare, așa că structura de bază e în stare foarte bună. Draperiile și tapițeriile sunt toate zdrențuite, desigur, așa că e cam straniu și neplăcut să intri acolo cu torțe și să le vezi atârând deasupra și în jurul tău. Ca să nu mai vorbesc de păianjenii uriași Urăsc păianjenii mai mult ca orice.

Cu toate astea, am intrat în casă, cu torțele noastre care păreau o versiune mai mică a soarelui acela stacojiu uriaș care stă mereu nemișcat la orizont și face ca tot ce se află afară să capete o culoare sângerie, și am închis ușile și am aprins focul într-un cămin uriaș în ceea ce Lady Ulma numește Sala cea Mare. (Cred că e locul unde se mănâncă sau se dau petreceri — are într-o parte, pe un podium, o

masă enormă, și un loc special pentru muzicanți deasupra a ceea ce trebuie să fie ringul de dans. Lady Ulma a spus că ăsta era locul în care dormeau noaptea toți servitorii — Sala cea Mare, nu galeria menestrelilor.)

Pe urmă am urcat la etaj unde am văzut, îți jur, câteva duzini de dormitoare cu paturi foarte mari cu baldachin, care or să aibă nevoie de saltele noi și așternuturi și cuverturi și draperii, dar n-am stat prea mult să ne uităm pe-acolo. De tavan atârnav lilioci.

Ne-am îndreptat către atelierul de lucru al mamei lui Lady Ulma. Era o încăpere foarte mare unde cel puțin patruzeci de femei aveau loc să stea și să coasă hainele pe care le croia mama lui Lady Ulma. Dar aici se afla partea cea mai interesantă!

Lady Ulma s-a dus la unul dintre dulapurile din cameră și a dat deoparte toate hainele zdrențuite și mâncate de molii care se aflau acolo. Apoi a început să apese în diferite locuri pe peretele din spate al dulapului și tot acel panou a alunecat într-o parte! Înăuntru am văzut un șir de trepte foarte înguste care coborau!

M-am gândit imediat la cripta Honoriei Fell și m-am întrebat dacă era posibil ca niște vampiri fără casă să se fi oploșit în încăperea de jos, dar știam că asta era o prostie, pentru că în ușă erau pânze de păianjen. Damon a insistat să coboare el primul pentru că vedea mult mai bine în întuneric, dar cred că de fapt era doar foarte curios să descopere ce se afla acolo.

L-am urmat pe rând, încercând să avem mare grijă cu torțele, și... ei, nu pot găsi cuvintele potrivite pentru ceea ce am găsit acolo. În primele minute am fost dezamăgită, pentru că tot ce se afla pe masa mare din mijlocul încăperii era mai degrabă plin de praf decât strălucitor, dar apoi Lady Ulma a început să șteargă încet bijuteriile cu o cârpă specială și Bonnie a găsit pungi și pachete și le-a vărsat pe masă — și era ca și cum un curcubeu se revărsa în fața noastră! Damon a descoperit un bufet unde erau nenumărate sertare cu brățări pentru mâini, brațe și glezne, coliere, inele, cercei, inele pentru nas,

ace de păr și o mulțime de ornamente!

Nu-mi venea să cred ce vedeam. Am răsturnat în palmă o punguță de piele și am văzut o grămadă de diamante albe care îmi curgeau printre degete, unele dintre ele mari cât unghia policarului! Am văzut perle albe și perle negre, mai mici și potrivite între ele, sau uriașe, cu forme minunate: aproape la fel de mari cât caisele, cu luciri rozalii, sau aurii, sau gri. Am văzut safire cât niște monede mari, cu scânteieri pe care le puteai vedea din celălalt capăt al încăperii. Am ținut în pumni smaralde și peridote, opale și rubine, turmaline și ametiste — o mulțime de lapislázuli, pentru vampiri rafinați, desigur.

Iar bijuteriile deja confecționate erau atât de frumoase, încât la vederea lor am simțit un nod în gât. Știu că Lady Ulma a plâns puțin, în tăcere, dar cred că în parte era de fericire, pentru că noi o tot lăudam pentru bijuteriile ei. În doar câteva zile, trecuse de la statutul de sclavă care nu deținea nimic la cel de femeie incredibil de bogată, care avea o casă și toate mijloacele de care avea nevoie pentru a o întreține și a trăi împărătește. Am hotărât cu toții că deși avea să se căsătorească cu iubitul ei, cel mai bine era ca mai întâi Damon să-l cumpere într-un mod discret și să-l elibereze la fel de discret, și să joace rolul de "Stăpân al Domeniului" cât timp ne aflam aici. În tot acest timp, aveam să o tratăm pe Lady Ulma ca pe un membru al familiei, și să-l punem pe bijutierul Lucen din nou la treabă până când noi vom pleca, pentru ca apoi el și Lady Ulma să-i ia într-un mod discret locul lui Damon. Lorzii feudali din această regiune nu mai sunt demoni, ci vampiri, și au mai puține obiecții privind deținerea unor proprietăți de către oameni.

Ți-am vorbit despre Lucen? E un bijutier minunat! Simte în el o nevoie arzătoare de a crea — în primele lui zile ca sclav modela pământul și ierburile, imaginându-și că lucra bijuterii. Apoi a avut noroc și a devenit ucenicul unui bijutier.

Simțise atâta vreme compasiune pentru Lady Ulma și o iubise atâta vreme, încât pare un adevărat miracol că acum pot cu adevărat să fie

împreună — și, cel mai important, în calitate de cetățeni liberi

Ne-am temut că lui Lucen s-ar putea să nu-i placă ideea ca noi să-l cumpărăm ca sclav și să-l eliberăm abia când plecăm, dar el niciodată nu s-a gândit că o să fie liber — din cauza talentului său. E un om bun, și blând și molcom, cu o barbă mică și îngrijită și ochi cenușii care îmi aduc aminte de ochii lui Meredith. Și este atât de uimit că e tratat într-un mod decent și nu e pus să muncească tot timpul, încât ar fi acceptat orice, doar să i se îngăduie să fie lângă Lady Ulma. Cred că fusese ucenic la tatăl ei, bijutierul, și se îndrăgostise de ea cu mulți ani în urmă, dar fusese convins că nu va putea niciodată să fie cu ea, pentru că ea era o tânără doamnă de familie bună, iar el un sclav. Iar acum sunt atât de fericiți împreună!

În fiecare zi Lady Ulma pare mai frumoasă și mai tânără. I-a cerut voie lui Damon să-și vopsească părul negru, iar el i-a spus că putea să și-l facă și roz dacă asta voia, iar acum ea arată incredibil de frumoasă. Nu pot să cred că am putut s-o consider odată bătrână și urâtă ca o vrăjitoare, dar asta e felul în care te schimbă suferința și teama și neputința și lipsa de speranță. Fiecare fir alb de păr i-a apărut din cauză că era sclavă, care nu deținea nimic, nu-și putea hotărî viitorul, nu era în siguranță, nu avea posibilitatea nici măcar de a-și păstra copiii alături de ea, dacă avea să aibă copii

Am uitat să-ți spun și cealaltă parte bună a faptului că Meredith, Bonnie și cu mine suntem o vreme " asistente personale ". Putem să angajăm o mulțime de femei sărmene care își câștigă existența cu acul, iar Lady Ulma chiar vrea să creeze pentru noi cele mai frumoase haine și să le arate femeilor cum să le realizeze. I-am spus că poate să stea liniștită și să nu facă nimic, dar ea zice că toată viața și-a dorit să fie designer ca mama ei și acum și-ar da și sufletul să o facă — având trei modele diferite pe care să le îmbrace. Și eu mor de curiozitate să văd ce o să inventeze; deja a început să facă schițele, și mâine, omul care vinde țesături o să vină aici și ea o să aleagă materialele.

Între timp, Damon a angajat două sute de oameni (pe bune!) care să repare și să curețe casa lui Lady Ulma, să pună tapet și draperii noi, să refacă toată țevăria, să lustruiască mobila care mai e întreagă și să aducă mobilă nouă acolo unde lucrurile s-au stricat. Oh, și să planteze flori și copaci în grădină și să sape fântâni și tot felul de alte lucruri. Cu atâția oameni care muncesc aici, ar trebui să ne mutăm în casă în doar câteva zile.

Toate astea au un singur scop, în afară de a o face fericită pe Lady Ulma. Trebuie ca Damon și "asistentele lui personale" să fie acceptate de înalta societate când începe sezonul de petreceri din acest an. Pentru că am păstrat vestea cea mai bună pentru sfârșit. Atât Lady Ulma, cât și Sage au putut imediat să identifice persoanele din ghicitoarea lui Misao!

Asta dovedește ceea ce am crezut eu, că Misao nu și-a imaginat niciodată că o să ajungem cu adevărat până aici, sau că vom putea intra în locurile unde au ascuns cele două jumătăți ale cheii-vulpe.

Dar există un mod foarte ușor de a fi invitați în casele în care trebuie să pătrundem. Dacă suntem cei mai noi, cei mai senzaționali nouveaux riches de pe aici (după ultimele informații?), și dacă lansăm povestea că Lady Ulma și-a redobândit locul cuvenit, și dacă toată lumea vrea să afle despre ea — o să fim invitați la petreceri. Și așa o să putem intra în cele două case pe care trebuie să le vizităm ca să căutăm jumătățile cheii de care avem nevoie pentru a-l elibera pe Stefan! Și avem un noroc incredibil, pentru că aceasta este perioada din an când toată lumea începe să dea petreceri, și ambele case pe care vrem să le vizităm vor avea foarte curând petreceri: una este o gală, iar cealaltă o serată în cinstea primelor flori ale primăverii.

Știu că scrisul meu a început să fie tremurat. Eu însămi tremur la gândul că vom căuta cu adevărat cele două jumătăți de cheie care ne vor ajuta să-l scoatem pe Stefan din temnița lui.

Dragă Jurnalule, e târziu... și nu pot... nu pot scrie despre Stefan. Să fiu aici, în același oraș cu el să știu unde e închisoarea lui... și

totuși să nu pot să-l văd. Ochii mi s-au încețoșat și nu mai văd ce scriu. Voiam să dorm puțin, ca să fiu pregătită pentru o altă zi agitată, în care să umblu de colo-colo, să supraveghez treburile și să văd înflorind domeniul lui Lady Ulma — dar acum mă tem că o să am doar coșmaruri, visând cum mâna lui Stefan alunecă încet dintr-a mea.

În "noaptea" aceea se mutară, alegând ceasul când celelalte proprietăți pe lângă care trecură erau cufundate în întuneric și tăcere. Elena, Meredith și Bonnie își aleseră câte o cameră de la etaj, toate trei dormitoarele fiind alăturate. Lângă ele se afla o baie luxoasă, pardosită cu gresie albă și albastru pal, și având o cadă în forma unui uriaș trandafir, suficient de mare pentru a putea înota în ea, încăpere încălzită de un foc de cărbuni și unde servea o fată cu chip vesel.

Elena era încântată de ceea ce se întâmplă apoi. Damon cumpără discret un număr de sclavi, direct de la un negustor respectabil, pe care apoi îi eliberă imediat și le oferi salarii și zile libere. Aproape toți foștii sclavi fură fericiți să rămână, și doar câțiva preferară să plece sau fugiră, cei mai mulți femei care își căutau familiile.

Ceilalți aveau să rămână și să devină slujitorii lui Lady Ulma, odată ce Damon, Elena, Meredith și Bonnie plecau după ce îl eliberau pe Stefan.

Lady Ulma primi o cameră mare la parter, deși Damon trebui să folosească forța fizică pentru a o instala acolo. El însuși își alese o cameră care era birou în timpul zilei, căci oricum nu avea să petreacă prea multe nopți în casă.

În această privință, exista o ușoară stinghereală. Cei mai mulți dintre servitori știau obiceiurile stăpânilor vampiri, iar fetele și femeile care veneau să coasă sau care locuiau pe domeniu și făceau curat și găteau păreau să se aștepte să existe un fel de grafic conform căruia erau pe rând "donatoare".

Damon îi explică asta Elenei, care respinse ideea înainte de a putea fi pusă în aplicare. Își dădea seama că Damon spera la un flux

constant de fete, de la cele delicate ca o floare la unele rotunjoare și roșii în obraji, care erau bucuroase să "li se dea cep" ca la butoiașele de bere în schimbul zdrăngănelilor și zorzoanelor pe care, conform obiceiului, le primeau.

În mod similar, Elena respinse ideea de recrutare. Sage pomenise chiar de zvonurile unei posibile legături cu Lumea de Afară: un curs foarte avansat pentru Operațiuni Navale Speciale.

— Și pot deveni singurele foci-vampiri din lume, spusese pe un ton sardonice Elena, de data asta în fața unui grup de sclavi. Pot ieși în larg să muște rechini. Sigur că voi, băieți, puteți să vânați oameni așa cum vânează o pereche de bufnițe niște șoareci — doar să nu vă obosiți să vă mai întoarceți pe urmă acasă, pentru că porțile vor fi închise... pentru totdeauna.

Se uită lung în ochii lui Sage până când privirea ei deveni una de oțel, iar el plecă grăbit să se ocupe de ceva pe domeniu.

Pe Elena nu o deranja că Sage se mutase cu ei. Iar după ce află cum Sage îl salvase pe Damon de mulțimea care-l atacase în Locul de Reuniune, hotărâse în mintea ei că dacă Sage avea vreodată să vrea sângele ei, avea să i-l dea fără să ezite. După câteva zile, când el stătuse pe lângă casa doctorului Meggar și apoi se mutase cu ei pe domeniul lui Lady Ulma, se întrebese dacă aura ei ascunsă și reticența lui Damon nu îl lipseau de ceva despre care ar fi trebuit să știe. Așa că îi tot aruncase indicii din ce în ce mai clare, până când, odată, el răsese ținându-se cu mâna de burtă și apoi, cu lacrimi în ochi de-atâta râs, îi spusese că americanii aveau o vorbă, nu? — ca poți duce omul cu sila până la ușa bisericii, dar cu forța nu-l poți cununa. În cazul lui, spuse el, puteai să duci o panteră neagră care mârâia — imaginea ei mentală obișnuită a lui.

23

Damon — cu sila într-un loc, dacă aveai mănătoare electrice pentru vite și ankusha² pentru elefanți, dar pe urmă ar fi o prostie să

te întorci cu spatele la ea. Elena răsesse până când îi dăduseră și ei lacrimile, dar tot își promisese că dacă Sage îi voia sângele, avea să primească o cantitate rezonabilă.

Acum pur și simplu se bucura că Sage era cu ei. Inima ei era deja plină, cu Stefan, Damon — și chiar Mart, în ciudat aparentei lui dezertări — pentru a mai fi în pericol să se îndrăgostească de un alt vampir, indiferent cât de ucigător de bine arăta. Vedea în Sage un prieten și un protector.

Elena era surprinsă cum începuse să se bazeze tot mai mult pe Lakshmi, pe măsură ce trecea timpul. Lakshmi începuse ca un soi de om bun la toate, ocupându-se de treburi de care nimeni altcineva nu voia să se ocupe, dar devenind tot mai mult camerista lui Lady Ulma, iar pentru Elena sursa de informații despre această lume. Lady Ulma era încă oficial ținută la pat, iar Lakshmi era acolo la îndemână zi și noapte, pentru a trimite mesaje. În același timp, era singura persoană căreia Elena îi putea pune întrebări care altfel ar fi provocat priviri uimite și catalogarea ei drept nebună. Obișnuiau să cumpere farfurii, sau mâncarea era servită pe bucăți mari de pâine uscată care era folosită și drept șervet pentru degetele murdare de grăsime? (Farfuriile apăruseră de curând, împreună cu furculițele, care erau acum ultimul strigăt.) Cât de mult trebuiau să primească bărbații și femeile care lucrau în gospodărie drept salariu (care trebuise să fie calculat de la zero, căci în nici o altă gospodărie sclavii nu primeau nici un ban, doar niște haine, niște uniforme folosite de toată lumea, și li se îngăduiau una sau două "zile de sărbătoare" pe an)? Deși foarte tânără, Lakshmi era atât onestă, cât și curajoasă, și Elena o pregătea să devină mâna dreaptă a lui Lady Ulma, după ce aceasta se înzdrăvenea suficient pentru a deveni stăpâna casei.

Este noaptea de dinaintea primei noastre petreceri — sau să-i spun mai degrabă gală. Dar nu mă simt prea dornică de distracție. Mi-e mult prea dor de Stefan. M-am tot gândit și la Matt. Cum aplecat, atât de supărat pe mine, fără să arunce nici măcar o privire înapoi. N-a înțeles cum de puteam să... țin la... Damon, și totuși să-l iubesc atât de mult pe Stefan, încât să simt că mi se frânge inima.

Elena puse jos stiloul și se uită la jurnalul ei cu o privire lipsită de viață. Durerea sufletească se manifesta printr-o durere fizică în piept care ar fi speriat-o dacă n-ar fi știut cu siguranță ce anume era. Îi era dor de Stefan cu atâta disperare, încât abia mai putea mânca, abia mai putea dormi. El era ca o parte a minții ei care ardea în permanență, ca un membru amputat dar pe care îl simțea tot timpul acolo.

În seara asta, nici măcar să scrie în jurnal nu-i era de folos. Singurele lucruri despre care putea scrie erau amintirile dureros de plăcute ale vremurilor bune când ea și Stefan erau împreună. Ce bine era când își putea doar întoarce capul și știa că o să-l vadă — ce privilegiu fusese acesta! Iar acum dispăruse, și în locul lui rămăseseră o confuzie sfâșietoare, vinovăție și neliniște. Ce se întâmpla cu el, în chiar clipa aceasta, când ea nu mai avea privilegiul de a întoarce capul și de a-l vedea? Oare ei... Îi făceau rău?

Oh, Doamne, măcar dacă...

Dacă l-aș fi pus să închidă toate ferestrele și ușile la pensiune...

Dacă aș fi fost mai suspicioasă cu Damon...

Dacă aș fi ghicit că-l frământa ceva în acea ultimă noapte...

Dacă... Dacă...

Deveni un refren puternic, obsedant, repetat în același ritm cu bătăile inimii ei. Își dădu seama că respira cu suspine, cu ochii strâns închiși, marcând bătăile cu pumnii, pe care și-i încleșta și descleșta întruna.

Dacă o să continui să simt asta... dacă las simțămintele astea să mă strivească... o să devin un punct minuscul în spațiu. O să fiu

nimicită... și chiar și asta o să fie mai bine decât să-i duc atât de puternic lipsa.

Elena înălță capul... și își văzu propriul cap, așezat pe jurnal.

I se tăie răsufierea.

Din nou, prima ei reacție fu să se gândească la moarte. Dar apoi, încet, pentru că era amețită de atâtea lacrimi, își dădu seama că o făcuse iarăși.

Ieșise din propriul trup.

De data asta, nici măcar nu era conștientă de o decizie lucidă în privința direcției în care avea să se îndrepte. Zbura, atât de repede, încât nici măcar nu-și dădea seama încotro se ducea. Era ca și cum era trasă, ca și cum era coada unei comete care cădea cu repeziciune spre pământ.

La un moment dat, realizează cu o groază familiară că trecea prin obiecte, și apoi cotea brusc, ca și cum ar fi fost ultimul vagon într-un trenuleț făcut de copii, pentru ca apoi să fie catapultată în celula lui Stefan.

Când ateriza acolo, încă mai plângea, fără să știe prea bine dacă mai avea formă materială sau forță de gravitație, dar fără să-i pese prea mult în acel moment. Nu avea ochi decât pentru Stefan, foarte slab dar zâmbind în somn, și apoi ateriza pe el, continuând să plângă când ricoșa în trupul lui, ușoară ca un fulg, iar Stefan se trezi.

"Of, nu mă puteți lăsa să dorm câteva minute în pace?" se răsti Stefan, și adăugă niște cuvinte în italiană pe care Elena nu le mai auzise niciodată.

Elena avu o reacție imediată la Bonnie, plângând atât de tare, încât nu putea asculta — nici măcar nu putea auzi — vreo alinare. Îi făceau niște lucruri îngrozitoare lui Stefan, și ca să le facă foloseau imaginea ei, a Elenei. Era mult prea îngrozitor. Îl determinau pe Stefan să o urască. Ea însăși se ura. Întreaga lume o ura...

"Elena! Elena! Nu plânge, iubire!"

Deprimată, Elena se ridică, văzând pentru un moment pieptul lui

Stefan înainte să se pună din nou pe plâns, încercând să-și ștergă nasul pe uniforma de deținut a lui Stefan, care era într-un așa hal, încât părea că oricum va arăta mai bine astfel, indiferent ce i-ar fi făcut ea.

Nu putu, desigur; la fel cum nu putea simți brațul care încerca s-o cuprindă cu blândețe. Ea nu-și adusese și trupul cu ea în această călătorie.

Dar își adusese, cumva, lacrimile, și o voce rece și aspră dinăuntru ei spuse: Nu le irosi, netoato! Folosește lacrimile alea. Dacă vrei să plângi, fa-o peste fața sau mâinile lui. Și, apropo, toată lumea te urăște.

Chiar și Matt te urăște, și Matt îi place pe toți. continuă vocea subțirică și nemiloasă, și Elena vărsă un noi șuvoi de lacrimi, observând absentă efectul lor. Fiecare picătură făcea pielea palidă pe care cădea să devină trandafirie, iar culoarea se răspândea în vălurile tot mai departe, ca și cum Stefan era un bazin, iar ea stătea așezată pe el, apă pe apă.

Doar că lacrimile ei cădeau atât de repede, încât păreau o ploaie torențială revărsându-se peste Iazul Wickery. Iar asta o duse cu gândul la ziua în care Matt căzuse în iaz, încercând să salveze de la înec o fetiță care alunecase în apă după ce se spărsese gheața sub ea, și de aici... la cum Matt o ura acum.

"Nu, oh, nu, nu plânge; nu plânge, iubita mea iubită", o imploră Stefan cu atâta sinceritate în glas, încât oricine ar fi fost convins că vorbea cât se poate de serios.

Dar cum ar fi putut? Elena știa cum trebuie să fi arătat, cu fața umflată și pătată de lacrimi; asta nu putea fi o "iubită iubită"! Și ar fi trebuit ca Stefan să-și fi pierdut mințile ca să vrea ca ea să înceteze cu plânsul: lacrimile îi dădeau o viață nouă acolo unde îi atingeau pielea — și poate că furtuna dinăuntru lui acționase și mai bine, pentru că vocea lui telepatică era puternică și sigură.

Elena, iartă-mă... oh, Doamne, dăruiește-mi doar o clipă cu ea! O

singură clipă! Pe urmă pot să îndur orice, chiar și moartea! Doar o clipă ca s-o ating!

Și poate că Domnul privi în jos într-un moment de compasiune. Buzele Elenei pluteau peste buzele lui Stefan, tremurau peste ele, ca și cum ar fi putut cumva să fure un sărut, așa cum obișnuia să facă pe vremuri, când el încă mai dormea. Dar pentru o clipă doar, Elena avu senzația că simte o carne caldă sub a ei și tremurul genelor lui Stefan pe pleoapele ei când el deschise ochii surprins.

În aceeași clipă, încremeniră amândoi, cu ochii larg deschiși, nici unul îndeajuns de nesocotit pentru a face o singură mișcare. Dar Elena nu se putu abține, căci fierbințeala de pe buzele lui Stefan trimise un val de fierbințeală în tot trupul ei. Se topi în sărut și, ținându-și cu grijă trupul în aceeași poziție, simți cum privirea ei își pierde concentrarea și pleoapele îi coboară.

Când genele ei atinseră ceva material, momentul se încheie. Elena avea două posibilități: putea să țipe și să-l ocărăscă pe Signore pentru că le oferise doar ceea ce ceruse Stefan, sau își putea aduna curajul ca să zâmbească și poate să-l aline pe Stefan.

Partea cea bună a firii ei învinse și, când Stefan deschise ochii, ea era aplecată asupra lui, prefăcându-se că se sprijină în coate și pe pieptul lui și zâmbindu-i în vreme ce încerca să-și îndrepte părul.

Ușurat, Stefan îi zâmbi și el. Era ca și cum el putea să suporte orice, atâta vreme cât ea nu suferea.

"Ei bine, Damon s-ar fi dovedit mai practic", îl necăji ea. "M-ar fi lăsat să plâng, pentru că, în final, sănătatea lui ar fi cea mai importantă. Și s-ar fi rugat pentru..." Făcu o pauză și apoi începu să râdă, ceea ce-l făcu pe Stefan să zâmbească. "Habar n-am", spuse Elena în cele din urmă. "Nu cred că Damon se roagă."

"Probabil că nu", spuse Stefan. "Când eram tineri — și muritori — preotul din oraș umbla cu un baston pe care părea că-l folosește cu mai mare plăcere ca să-i croiască pe băieții delincvenți decât ca sprijin."

Elena se gândi la băiețelul fragil legat în lanțuri de stânca uriașă și grea a secretelor. Oare era religia unul dintre lucrurile ascunse acolo, în spatele ușilor încuiate în mare secret, ca un nautilus cu cochilia spiralată și multe camere, până când aproape toate lucrurile la care ține sunt ascunse înăuntru?

Nu l -a întrebat despre asta pe Stefan. În schimb, a spus, coborându-și "vocea" până la cea mai slabă șoaptă telepatică, cea mai vagă atingere a neuronilor în creierul receptiv al lui Stefan:

La ce alte lucruri practice s-ar fi putut gândi Damon? Lucruri legate de o evadare?

"Ei bine... pentru o evadare? Primul lucru care îmi vine în minte este să știi să te descurci prin oraș. Am fost adus aici legat la ochi, dar pentru că ei nu au puterea de a ridica blestemul vampirilor și de a-i face ființe omenești, mi-am păstrat toate simțurile. Aș zice că e un oraș de mărimea New Yorkului și Los Angelesu-lui laolaltă."

"Un oraș mare", remarcă Elena, luând notițe în gând.

"Dar, din fericire, singurele părți care ne interesează sunt în zona de sud-vest. Orașul ar trebui să fie condus de Gardieni — dar ei vin din Cealaltă Parte, iar demonii și vampirii de-aici și-au dat seama cu mult timp în urmă că oamenii se tem mai mult de ei decât de Gardieni. Acum există între douăsprezece și cincisprezece castele feudale sau domenii, și fiecare dintre aceste domenii deține controlul asupra unei suprafețe considerabile de pământ în afara orașului. Își cultivă propriile produse și le vând aici. De pildă, vampirii sunt cei care cultivă strugurii Clarion Loess Black Magic."

"Înțeleg", spuse Elena, care habar n-avea despre ce vorbea el, cu excepția vinului Black Magic. "Dar tot ce vrem noi de fapt să știm este cum să ajungem la Shi-no Shi... temnița ta."

"Așa e. Ei bine, cea mai ușoară cale ar fi să găsiți sectorul kitsune. Shi no Shi e un grup de clădiri, cu cea mai mare — cea fără acoperiș, deși este curbată, și de jos nu poți să-ți dai seama..."

"Cea care arată ca un amfiteatru?" îl întrerupse repede Elena. "De

câte ori vin aici am un soi de vedere panoramică asupra orașului."

"Ei bine, chestia aia care arată ca un amfiteatru e un amfiteatru", zâmbi Stefan.

Chiar zâmbi; acum se simte suficient de bine încât să zâmbească, se bucură Elena în sinea ei.

"Așadar, ca să te scoatem, nu trebuie decât să ne îndreptăm din spatele amfiteatrului către poarta spre lumea noastră", spuse Elena. "Dar ca să te eliberăm există... unele lucruri pe care trebuie să le adunăm... și astea mai mult ca sigur or să fie în părți diferite ale orașului."

Încercă să-și aducă aminte dacă îi descriesese vreodată lui Stefan cheia gemenilor kitsune. Era probabil mai bine să n-o facă acum, dacă n-o făcuse deja.

"Atunci, eu aș angaja un ghid local", spuse imediat Stefan. "De fapt, nu știu nimic despre oraș, doar ce mi-au spus paznicii... și nu sunt sigur dacă să am încredere în ei. Dar oamenii mărunți — cei obișnuiți — vor ști probabil lucrurile pe care vrei tu să le afli."

"Asta e o idee bună", spuse Elena, desenând modele invizibile pe pieptul lui cu un deget transparent. "Cred că Damon chiar are de gând să facă tot ce poate ca să ne ajute."

"Merită laude pentru că a venit", spuse Stefan, ca și cum gândea cu voce tare. "Și-a ținut promisiunea, nu-i așa?"

Elena încuviință din cap. În adâncul conștiinței sale se afla un gând: Promisiunea pe care mi-a făcut-o că o să aibă grijă de tine. Promisiunea pe care ți-a făcut-o că o să aibă grijă de mine. Damon întotdeauna își ține promisiunile.

"Stefan", spuse ea, din nou în cele mai tainice colțuri ale minții lui, unde putea să schimbe cu el în secret — spera ea — informații, "ar fi trebuit să-l vezi, serios. Când mi-am scos Aripile Izbăvirii și când toate lucrurile rele care-i împietriseră inima și-i aduseseră cruzime în suflet au dispărut. Și când mi-am scos Aripile Purificării și tot stratul de piatră care-i acoperea inima s-a spart în bucăți... Nu cred că-ți poți

închipui cum era. Era atât de perfect... și de nou. Iar mai târziu, când a plâns..

Elena putea simți în Stefan trei valuri de emoție succedându-se aproape instantaneu. Neîncredere că Damon putea plânge, în ciuda a ceea ce îi spunea Elena. Apoi, crezare și uimire pe când absorbea imaginile și amintirile ei. Și, în cele din urmă, nevoia de a o consola pe când ea vedea un Damon prins pentru totdeauna în capcana penitenței. Un Damon care nu avea să mai existe vreodată.

"El te-a salvat", șopti Elena, "dar nu a vrut să se salveze și pe el însuși. Nici măcar n-a vrut să negocieze cu Shinichi și Misao. Pur și simplu i-a lăsat să-i ia toate amintirile acelor momente."

"Poate că durea prea mult."

"Da", spuse Elena, lăsându-și în jos în mod deliberat barierele, pentru ca Stefan să simtă durerea pe care acea creatură nouă și perfectă creată de ea o simțise în momentul când aflase cum comisese niște acte de cruzime și trădare care... da, asta ar face și cel mai puternic suflet să se înfioare. "Stefan? Eu cred că el se simte foarte singur."

"Da, îngerul meu. Cred că ai dreptate."

De data asta, Elena se gândi mult înainte de a rosti următoarele cuvinte.

"Stefan? Nu sunt sigură că el înțelege cum este să fii iubit."

Și în timp ce el medita la răspunsul pe care urma să i-l dea, ea așteptă ca pe ace. Apoi, el spuse foarte încet, abia auzit:

"Da, îngerul meu, cred că ai dreptate."

Oh, cât îl iubea. El înțelegea întotdeauna. Și întotdeauna era atât de curajos și de galant și încrezător atunci când voia ea să fie așa.

"Stefan! Pot să rămân aici în noaptea asta?"

"E noapte, iubita mea iubită? Poți să stai — asta dacă nu vin Ei să mă ducă undeva." Dintr-odată, Stefan era foarte solemn și o privea în ochi serios. "Dar dacă vin Ei... promiți să pleci atunci, da?"

Elena se uită în ochii lui verzi și spuse:

"Dacă asta e ceea ce vrei, promit."

"Elena? Tu... Îți ții sau nu promisiunile?"

Dintr-odată, Stefan părea foarte somnoros. Dar era o somnolență normală, nu de epuizare, ci a cuiva care se înviorase și acum se cufunda încet într-un somn odihnitor.

"Le țin aproape de mine", șopti Elena.

Dar pe tine te țin și mai aproape, își spuse. Dacă ar veni cineva să-ți facă rău, ar putea să afle de ce e în stare un dușman fără trup. De pildă, cum ar fi dacă ar reuși să pătrundă în trupul lui și să facă pentru doar câteva momente contact cu ființa interioară? Suficient de mult timp ca să frângă o inimă între drăgălașele ei degete albe. Asta ar fi ceva.

"Te iubesc, Elena. Mă bucur atât de mult... că ne-am sărutat..."

"Nu e ultima oară când o facem! O să vezi! Îți promit!"

Vărsă din nou asupra lui lacrimi vindecătoare. Stefan doar zâmbi ușor. Și apoi se cufundă în somn.

De dimineață, Elena se trezi în dormitorul ei din casa lui Lady Ulma, singură. Dar mai avea o amintire, ca un trandafir presat, pe care să o păstreze într-un loc special, în profunzimile ființei sale.

Și undeva, în adâncul inimii, știa că era: posibil ca aceste amintiri să fie într-o bună zi singurul lucru care-i mai rămăsese de la Stefan. Își putea imagina că aceste aduceri-aminte delicate, cu parfum dulce, aveau să fie ceva de care să se agate și pe care să le iubească — dacă Stefan nu avea să se mai întoarcă niciodată

25

Oh, vreau să arunc doar o privire, se plânse Bonnie, uitându-se la caietul de schițe inaccesibil, cel în care Lady Ulma desenase veșmintele de gală pentru prima petrecere, care urmă să aibă loc în acea seară.

Lângă el, se aflau câteva eșantioane din valurile de stofa — satin

lucios, mătase cu ape, muselină transparentă și catifea moale și grea.

— Intr-o oră, o să faci ultima probă — și de data asta cu ochii deschiși! spuse râzând Elena. Dar nu trebuie să uităm că diseară nu e vreme de distracție. Va trebui să dansăm câteva dansuri, evident...

— Evident! repetă Bonnie în extaz.

— Dar scopul nostru în acest loc este să găsim cheia. Prima jumătate a cheii-vulpe duble. Tare mi-aș dori să existe un glob-stea care să ne arate interiorul casei în care mergem diseară.

— Ei, știm cu toții destule lucruri despre casa asta; putem discuta despre ea și să încercăm să ne-o imaginăm, spuse Meredith.

Elena, care se juca cu globul-stea din cealaltă casă, puse jos sfera ușor încețoșată și spuse:

— În regulă. Hai să facem un brainstorming.

— Pot să particip și eu? întrebă din pragul ușii o voce joasă, modulată.

Fetele se întoarseră și se ridicară în același timp ca să salute o Lady Ulma zâmbitoare.

Înainte să se așeze și ea, aceasta o îmbrățișă cu căldură pe Elena și o sărută pe obraz, și Elena nu putu să nu o compare pe femeia pe care o văzuseră la doctorul Meggar cu eleganta doamnă care era acum Lady Ulma. Înainte, fusese doar piele și os, cu ochii unei creaturi timide aflată sub o mare apăsare, îmbrăcată într-un halat banal, cu papuci bărbătești în picioare. Acum, îi amintea Elenei de o matroană romană, cu fața ei calmă și deja împlinită, încadrată de părul negru lucios strâns într-o coroană de cozi împletite și prinse cu piepteni împodobiți cu geme. Trupul ei se împlinea și el, mai ales pântecul, deși își păstră grația naturală pe când se așeza pe o canapea de catifea. Purta o rochie din mătase de culoarea șofranului, cu un jupon de culoarea caisei, cu ape.

— Suntem atât de nerăbdătoare pentru proba de diseară, spuse Elena, arătând cu capul către caietul de schițe.

— Și eu sunt la fel, ca un copil, recunosc Lady Ulma. Mi-aș dori

însă să pot face pentru voi măcar o zecime din tot ce-ați făcut voi pentru mine.

— Ai făcut deja, spuse Elena. Și dacă putem găsi cheile-vulpe... asta va fi pentru că ne-ai ajutat atât de mult. Și... nici nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă asta pentru mine, încheie ea aproape în șoaptă.

— Dar nu te-ai gândit niciodată că te-aș putea ajuta atunci când ai sfidat legea pentru o sclavă biciuită. N-ai vrut decât să mă salvezi... și ai suferit mult pentru asta, răspunse încet Ulma.

Elena se foi pe scaunul ei, stânjenită. Tăietura de-a curmezișul feței rămăsese doar o cicatrice albă, subțire, pe pomete. Odinioară — când se întorsese prima oară pe Pământ după Viața de Apoi — ar fi putut să-și șteargă cicatricea doar cu un flux de Putere. Dar acum, deși își putea direcționa Puterea prin corp, folosind-o pentru a-și ascuți simțurile, nu o putea face să se supună voinței ei în nici un alt fel.

Și tot odinioară, își spuse ea, amintindu-și de acea Elenă care stătuse în parcare la Liceul "Robert E. Lee" salivând după un Porsche, ar fi considerat această distrugere a feței ei drept cea mai mare nenorocire din viață. Dar cu toate laudele pe care le primise și cu Damon care o numea "rana cea albă a onoarei", și cu siguranța ei că avea să însemne la fel de puțin pentru Stefan ca și o cicatrice pe obrazul lui pentru ea, Elena își dăduse seama că pur și simplu nu putea să o ia prea în serios.

Nu sunt aceeași de odinioară, se gândi. Și mă bucur.

— Nu contează, spuse, ignorând durerea din piciorul care mai zvâcnea din când în când. Hai să vorbim despre Privighetoria de Argint și serata ei.

— Așa e, spuse Meredith. Ce știm despre ea? Cum era indiciul acela, Elena?

— Misao a spus: "Dacă ți-aș zice că una dintre jumătăți era într-un instrument al Privighetorii de Argint, asta ți-ar spune ceva?" — sau

ceva în genul ăsta, repetă Elena ascultătoare.

Știau cu toatele cuvintele pe de rost, dar făcea parte din ritual, de fiecare dată când discutau despre asta.

— Iar "Privighetoarea de Argint" este porecla lui Lady Fazina Darley și toată lumea din Dimensiunea întunecată știe asta! strigă Bonnie, bătând din palmele ei miciuțe, plină de încântare.

— Într-adevăr, așa i se spune de multă vreme, de când a venit aici și a început să cânte din gură și la harpele ei cu coarde de argint, interveni cu o voce gravă Lady Ulma.

— Iar coardele trebuie acordate, și asta se face cu chei, continuă Bonnie entuziasmată.

— Da. Spre deosebire de Bonnie, Meredith vorbea încet și era gânditoare. Dar noi nu avem nevoie de o cheie de acordaj. Pentru că ea arată așa. Și puse pe măsuta de lângă ea un obiect făcut din lemn pal de arțar care semăna cu un T foarte scurt sau, dacă era ținut lateral, cu un copac unduindu-se grațios cu o singură ramură orizontală scurtă. Am luat-o de la unul dintre menestrelii pe care i-a angajat Damon, adăugă ea.

Bonnie privi cu dispreț cheia de acordaj.

— S-ar putea totuși ca noi să căutăm de fapt o cheie de acordaj pentru harpă, insistă ea. Poate fi, cumva, folosită pentru ambele lucruri.

— Nu văd cum, spuse Meredith, încăpățânată. Doar dacă într-un fel își schimbă forma atunci când se unesc cele două jumătăți.

— Oh, sigur că da, exclamă Lady Ulma, ca și cum Meredith tocmai afirmase ceva evident. Dacă sunt jumătățile magice ale unei singure chei, cu siguranță se vor schimba atunci când se vor uni.

— Vedeți? spuse Bonnie.

— Dar dacă pot avea orice fel de formă, atunci cum naiba o să știm că le-am găsit? întrebă Elena nerăbdătoare.

Tot ce voia era să găsească ceea ce trebuia pentru a-l salva pe Stefan.

Lady Ulma tăcu, și Elena se simți prost. Nu-i plăcea să folosească un limbaj violent sau chiar să pară supărată în fața unei femei care dusesese o viață atât de umilitoare și abjectă încă din copilărie. Elena voia ca Lady Ulma să se simtă în siguranță, să fie fericită.

— Oricum, spuse ea repede, știm un singur lucru. Se află în instrumentul Privighetorii de Argint. Așa că orice s-ar afla înăuntrul harpei lui Lady Fazina, aceea trebuie să fie cheia.

— Oh, dar..., începu Lady Ulma, apoi se opri aproape înainte să rostească acele cuvinte.

— Ce e? întrebă cu blândețe Elena.

— Oh, absolut nimic, spuse iute Lady Ulma. Adică, voiam să vă întreb dacă vreți să vă vedeți acum rochiile. Această ultimă probă e de fapt doar ca să ne asigurăm că fiecare cusătură e perfectă.

— Ah, ar fi minunat! strigă Bonnie, repezindu-se în aceeași clipă către caietul de schițe, în timp ce Meredith sună dintr-un clopoțel care aduse în goană o servitoare, pe care o trimise tot în goană în camera de cusut.

— Tot ce-mi pare rău e că Stăpânul Damon și lordul Sage nu au vrut să mă lase să creez și pentru ei o ținută, spuse Lady Ulma cu tristețe către Elena.

— Oh, Sage nu merge. Și sunt convinsă că pe Damon nu l-ar fi deranjat — atâta vreme cât creai pentru el o jachetă neagră de piele, o cămașă neagră, jeanși negri și ghete negre, toate exact ca acelea în care îl vezi în fiecare zi. Atunci ar fi fost bucuros să le poarte.

Lady Ulma râse.

— Înțeleg. Ei bine, în seara asta vor fi suficient de multe stiluri extravagante pentru ca să-și schimbe părerea pe viitor. Acum haideți să tragem draperiile la toate ferestrele. Gala aceasta o să fie în interior, doar la lumină de gaz, și astfel culorile se vor vedea bine.

— M-am întrebat de ce scria "în interior" pe invitații, spuse Bonnie. M-am gândit că poate din cauza ploii.

— E din cauza soarelui, spuse pe un ton grav Lady Ulma. Lumina

aceea stacojie oribilă, care schimbă tot ce e albastru în purpuriu, și tot ce e galben în maro. Vedeți voi, nimeni nu ar purta albastru-verzui sau verde la o serată în aer liber — nu, nici măcar tu, cu părul tău roșcat care aproape că cere o asemenea culoare.

— Înțeleg. Pot să-mi dau seama cât de deprimant devine după un timp să vezi soarele ăla în fiecare zi.

— Oare chiar poți? murmură Lady Ulma, apoi adăugă repede: Cât timp așteptăm, să vă arăt ce am creat pentru prietena voastră cea înaltă care nu are prea multă încredere în mine?

— Oh, te rugăm, da! strigă Bonnie și îi întinse caietul de schițe.

Lady Ulma frunzări prin el până ajunse la o pagină care păru să o mulțumească. Luă creioane colorate ca un copil nerăbdător să se joace din nou cu jucăriile preferate.

— Iat-o, spuse, folosindu-se de creioanele colorate pentru a adăuga ici o linie dreaptă, colo una arcuită, dar ținând caietul astfel încât cele trei fete să poată vedea schița.

— Dumnezeu! exclamă Bonnie, cu o uimire sinceră, și chiar și Elena făcu ochii mari.

Fata din schiță era în mod hotărât Meredith, cu o parte din păr ridicată și o parte lăsată pe umeri, dar purtând o rochie — ce rochie! Neagră precum abanosul, fără bretele, stătea strânsă pe silueta prelungă și zveltă desenată perfect în schiță, scoțând în evidență rotunjimile, mărindu-le în partea de sus prin ceea ce Elena află că se numea decolteu-inimă: un decolteu care făcea corsajul lui Meredith să semene cu o inimă de Sfântul Valentin. Rochia cobora strâmtă pe corp până la genunchi, unde brusc se evaza foarte mult.

— O rochie de sirenă, explică Lady Ulma, mulțumită în cele din urmă de schița ei. Și iat-o, adăugă în momentul în care câteva cusătorese intrară în cameră, purtând respectuos minunata rochie.

Acum, fetele văzură că materialul era catifea neagră pan stropită cu pătrățele minuscule de un auriu metalic. Arăta asemenea cerului nopții de acasă, se gândi Elena, cu o mie de stele căzătoare.

— Și cu ea, vei purta cerceii aceștia mari de onix și aur, pieptenii ăștia tot de aur și onix, care să-ți țină părul ridicat, și niște inele și brățări asortate pe care Lucen le-a făcut special pentru ținuta asta, continuă Lady Ulma.

Elena își dădu seama că doar cu câteva clipe în urmă Lucen intrase și el în cameră. Îi zâmbi și apoi ochii îi căzură pe tava cu trei niveluri pe care o avea în mână. Pe cea de sus, pe un fond ivoriu, se aflau două brățări negre de onix cu diamante și un inel cu un diamant la a cărui vedere aproape că ameți.

Meredith se uita înjur prin cameră ca și cum, fără să vrea, intrase peste o discuție privată și nu știa cum să iasă de-acolo. Apoi se uită de la rochie la bijuterii și apoi la Lady Ulma din nou. Meredith nu-și pierdea prea ușor firea. Dar după o clipă, pur și simplu se duse la Lady Ulma și o strânse cu putere în brațe, apoi se apropie de Lucen și își puse ușor mâna pe brațul lui. Era clar că nu putea vorbi.

Bonnie studia acum schița, cu ochii cuiva care se pricepea.

— Brățările alea asortate au fost făcute exact pentru rochia asta, nu? întrebă ea cu un aer conspirativ.

Spre uimirea Elenei, Lady Ulma păru stânjenită. Apoi spuse încet:

— Adevărul e că... ei, domnișoara Meredith e... sclavă. Toate sclavele trebuie să poarte un soi de brățări simbolice atunci când ies din casa lor.

Își lăsă ochii în jos, către podeaua de lemn lustruit, cu obrazii arzând.

— Lady Ulma... oh, te rog, doar nu crezi că asta contează pentru noi?

Ochii lui Lady Ulma fulgerară când ridică privirea spre ele.

— Nu contează?

— Ei, spuse Elena semeață, de fapt nu contează... ăăă, încă, pentru că nu putem face nimic, nu acum.

Evident, servitorii nu cunoșteau adevărata natură a relației dintre Damon, Elena, Bonnie și Meredith. Nici Lady Ulma nu înțelegea de

ce Damon nu le elibera pe cele trei fete în caz că "se întâmplă ceva, fie ca Gardienii Celești să ne ferească". Dar fetele erau unite împotriva acestei idei — era ca și cum și-ar fi pus în pericol întregul plan.

— Ei, oricum, spuse repede Bonnie, eu cred că brățările sunt minunate. Adică, nici nu putea găsi ceva mai potrivit pentru rochia asta, nu?

Și cu asta măguli sensibilitatea profesională a bijutierului.

Lucen zâmbi plin de modestie și Lady Ulma îi aruncă o privire drăgăstoasă.

Meredith continua să zâmbească fericită.

— Lady Ulma, nici nu știu cum să-ți mulțumesc. O să port această rochie — iar în seara asta o să fiu o altă persoană, așa cum n-am mai fost niciodată. Sigur, mi-ai desenat părul ridicat, sau cel puțin o parte din el. Eu însă nu-l port de obicei așa, încheie Meredith cu o voce slabă.

— Îl vei purta în această seară, ridicat și dezvelindu-ți acea frunte lată și frumoasă. Rochia asta e făcută să-ți pună în evidență rotunjimile minunate ale umerilor și brațelor tale goale. E mare păcat să le acoperi, fie că e zi sau noapte. Iar pieptănătura este gândită pentru a-ți dezvălui chipul exotic, în loc să-l ascundă! spuse hotărâtă Lady Ulma.

Bun, se gândi Elena, au schimbat subiectul sclaviei simbolice.

— O să porți și un machiaj ușor — auriu pal pe pleoape și kohl pentru a scoate în evidență și a-ți lungi genele. Puțin ruj auriu, dar fără fard de obraji; nu cred că fetele tinere ar trebui să poarte așa ceva. Pielea ta măslinie va completa perfect imaginea unei tinere arzătoare.

Meredith se uită neajutorată la Elena.

— Nici machiaj nu port de obicei, spuse ea, dar amândouă știau că erau învinse — imaginea creată de Lady Ulma avea să capete viață.

— Va fi o adevărată sirenă, spuse Bonnie entuziastă. Dar mai bine

am face o vrajă pentru a ține departe toți marinarii vampiri.

Spre surprinderea Elenei, Lady Ulma încuviință solemn din cap.

— Prietena mea cusătoreasă a trimis azi o preteasă pentru a binecuvânta toate straietele și, bineînțeles, ca să vă ferească să fiți atacate de vampiri. Sper că sunteți de acord cu asta?

Se uită la Elena, care încuviință din cap.

— Atâta vreme cât asta nu-l ține departe pe Damon, spuse ea glumind, și simți cum timpul încremenește când Meredith și Bonnie își întoarseră imediat ochii spre ea, încercând să prindă ceva în expresia Elenei care s-o trădeze.

Dar Elena își păstră expresia neutră, în vreme ce Lady Ulma continua:

— Normal, restricțiile nu se aplică la Stăpânul Damon.

— Normal, spuse Elena pe un ton serios.

— Iar acum, cea mai mică frumusețe care merge la gală, îi spuse Lady Ulma lui Bonnie, care își mușcă buzele și se înroși ca focul. Pentru tine am ceva foarte special. Nici nu știu de câtă vreme îmi doresc să lucrez cu materialul ăsta. Am tot trecut pe lângă el, așezat în vitrină, an după an, tânjind să-l pot cumpăra și să creez ceva din el. Vezi?

Și următorul grup de cusătorese se apropie, ținând o rochie mai mică, mai ușoară, în vreme ce Lady Ulma ridică un desen. Elena deja privea uluită. Materialul era superb — incredibil de frumos — și fusese croit într-un fel deosebit de inteligent. Țesătura era de un verde-albastru intens, pe care fuseseră cusuți de mână, cu măiestrie, ochi de păun ce porneau din talie. Ochii căprui ai lui Bonnie se făcură din nou mari.

— Asta e pentru mine? șopti ea, aproape temându-se să atingă materialul.

— Da, și o să-ți aranjăm părul strâns la spate până când o să arăți la fel de elegantă ca prietena ta. Haide, încearc-o. Cred că o să-ți placă felul în care a ieșit.

Lucen se retrăsese, iar Meredith era deja îmbrăcată cu grijă în rochia de sirenă.

Bonnie începu să se dezbrace, fericită.

Se dovedi că Lady Ulma avusese dreptate. Lui Bonnie îi plăcea la nebunie cum arăta în acea seară.

În clipa aceasta, primea tușele finale, ca de pildă un nor de parfum delicat, cu note citrice și de apă de trandafiri; un parfum creat special pentru ea. Acum stătea în fața unei uriașe oglinzi de argint, cu doar câteva minute înainte să plece spre gala dată de Fazina, însăși Privighetoarea de Argint.

Bonnie se întoarse puțin, privind cu încântare și uimire rochia fără bretele, încrêțită din talie. Corsajul era făcut — sau cel puțin așa părea — în întregime din penele cu ochi de păun, aranjate într-un evantai strâns în talie, arătând cât de subțire era aceasta. Tot din talie porneau în jos alte pene mai mari, dispuse la fel, în față și în spate. În spate de fapt se vedea o mică trenă de pene de păun pe mătase de culoarea smaraldului. În față, sub mănunchiul mai mare, îndreptat în jos, un desen din argint și aur, de pene ondulate stilizate, toate cu susul în jos, alcătuiă poala rochiei, care era tivită cu brocard subțire cu fir de aur.

Ca și cum asta n-ar fi fost suficient, Lady Ulma ceruse să se facă un evantai din pene cu ochi de păun adevărate, montate într-un mâner de jad de culoarea smaraldului, cu un ciucure alcătuit din mici amulete de jad, citrina și smarald care clincăneau ușor.

La gâtul lui Bonnie era un colier asortat de jad, încrustat cu smaralde, safire și lapislăzuli. Iar la încheieturile mâinilor erau câteva brățări de jad de culoarea smaraldului care scoteau un sunet cristalin ori de câte ori se mișca — simbolul sclaviei sale.

Dar privirea lui Bonnie nu întârzie prea mult asupra lor, și nu putu să le urască așa cum ar fi trebuit. Căci se gândea la felul în care o coafeză specială venise să-i întindă spre spate buclele roșcate până când, devenind de un roșu-întunecat, părul îi rămase lipit de cap și

prins cu agrafe de smarald și jad. Fețișoara ei în formă de inimă nu mai arătase niciodată atât de matură, atât de elegantă. La pleoapele colorate în verde-smarald și ochii înnegriți cu kohl, Lady Ulma adăugase un ruj roșu intens și încălcase de data asta propria sa regulă, adăugând cu mâna ei câteva tușe de fard de obraz care, pe pielea translucidă a lui Bonnie, dădeau senzația că ea tocmai se înroșise de plăcere la auzul unor complimente. Cercei de jad delicat sculptați, cu clopoței de aur în interior, completau ținuta, iar Bonnie se simțea asemenea unei prințese din Orientul antic.

— E un adevărat miracol. De obicei, arăt ca un spiriduș care încearcă să se îmbrace ca o majoretă sau o florăreasă, mărturisii ea, sărutând-o întruna pe Lady Ulma și constatând încântată că rujul rămânea pe buzele ei în loc să fie transferat pe obrazul femeii. Dar în seara asta, arăt ca o femeie tânără.

Ar fi continuat să sporovăiască, neputând să se oprească, deși Lady Ulma încerca deja în mod discret să-și șteargă lacrimile din ochi, dar în acea clipă Elena intră în încăpere și lui Bonnie i se tăie răsufierea.

Rochia Elenei fusese deja terminată în acea după-amiază, așa că Bonnie nu văzuse decât schița ei. Dar într-un fel, desenul nu reușise să arate cum avea să cadă rochia aceea pe Elena.

Bonnie se întrebase în sine ea dacă Lady Ulma avea să se bazeze prea mult pe frumusețea naturală a Elenei, și spera că Elena va fi la fel de încântată de noua ei rochie cum părea să fie toată lumea de rochiile lui Bonnie și Meredith.

Dar acum, Bonnie înțelegea.

— Se numește rochie de zeiță, explică Lady Ulma în tăcerea împietrită de uluire din odaie când Elena păși înăuntru, și Bonnie își spuse amețită că dacă zeițele trăiseră vreodată pe muntele Olimp, cu siguranță și-ar fi dorit să fie îmbrăcate așa.

Punctul forte al rochiei consta în simplitatea ei. Era făcută din mătase albă ca laptele, cu o talie ușor plisată (Lady Ulma numea acele pliseuri "rujă") care susținea două dreptunghiuri simple ce se

uneau într-un decolteu în formă de V, pentru a pune în valoare pielea de piersică a Elenei. Aceste dreptunghiuri erau prinse la rândul lor pe umeri cu două fibule de aur încrustate cu sîdef și diamante. De la mijloc în jos, rochia cădea drept, în falduri mătăsoase și pline de grație până la sandalele Elenei, tot aurii, cu sîdef și diamante. În partea din spate, cele două dreptunghiuri din față care se prindeau pe umăr deveneau simple bretele care se încrucișau pentru a se întîlni în talia plisată.

O rochie atît de simplă, dar atît de magnifică pe fata potrivită.

La gâtul Elenei, un colier minunat lucrat, din aur și sîdef, reprezenta imaginea stilizată a unui fluture, încrustat cu atâtea diamante, încât părea să ardă cu un foc multicolor ori de cîte ori Elena făcea o mișcare și lumina cădea pe ele. Purta colierul peste pandantivul cu lapislăzuli și diamante pe care i-l dăruise Ștefan, căci refuzase hotărât să-l scoată. Nu conta. Fluturele acoperea complet pandantivul.

La fiecare încheietură, Elena avea o brățară lată de aur cu sîdef și diamante, creații care fuseseră găsite în camera secretă, în mod clar făcute să fie purtate cu acel colier.

Și asta era tot. Părul Elenei fusese periat și periat și periat pînă cînd devenise o cascadă de bucle care i se revărsa pe spate, și ea avea pe buze o urmă de ruj trandafiriiu. Dar fața ei, cu genele negre dese și sprîncenele mai deschise la culoare, frumos arcuite — fața pe care acum se vedeau încântarea și nerăbdarea care-i desfăcea buzele trandafirii și aducea culori strălucitoare în obrazii ei — fusese lăsată neatinsă. Cercei care păreau cascade de diamante se întrezăreau printre șuvițele blonde.

O să-i înnebunească pe toți în seara asta, își spuse Bonnie, privind cu invidie rochia îndrăzneată, dar nu cu gelozie, în loc să se bucure de senzația pe care avea s-o creeze Elena. Ea poartă cea mai simplă rochie dintre noi, dar tot ne eclipsează total pe mine și pe Meredith.

Și totuși Bonnie nu o văzuse niciodată pe Meredith arătînd mai

bine — sau mai exotic. Și nici nu știuse ce siluetă uluitoare avea Meredith, în ciuda nenumăratelor haine de firmă ale prietenei sale.

Când Bonnie îi spuse toate lucrurile astea lui Meredith, aceasta doar ridică din umeri. Și ea avea un evantai, cu email negru, care se plia. Acum îl deschise și apoi îl închise la loc, bătându-se gânditoare cu el peste bărbie.

— Suntem în mâinile unui geniu, spuse ea scurt. Dar nu trebuie să uităm de ce suntem de fapt aici.

26

Trebuie să ne gândim doar la salvarea lui Stefan, spunea Elena în camera pe care Damon și-o rezervase sieși, vechea bibliotecă din casa lui Lady Ulma.

— La ce altceva să mă gândesc? întrebă Damon, neputându-și lua ochii de la gâtul ei împodobit cu sifon și diamante.

Într-un fel, rochia albă ca laptele punea în evidență coloana zveltă și netedă care era gâtul Elenei, și ea știa.

Elena oftă.

— Dacă am putea să credem că vorbești serios, atunci ne-am relaxa cu toții.

— Vrei să spui, să fim la fel de relaxați ca tine? Elena simți cum o străbate un fior. Poate că

Damon părea complet absorbit de un anumit lucru, dar simțul lui de autoconservare îl făcea să fie întotdeauna în gardă și să vadă nu numai ce voia să vadă, ci tot ce se afla în jurul lui.

Și era adevărat că Elena se simțea insuportabil de emoționată. Ceilalți n-aveau decât să creadă că asta se datora minunatei ei rochii — într-adevăr, o rochie minunată, iar Elena îi era profund recunoscătoare lui Lady Ulma și ajutoarelor ei pentru că o terminaseră la timp. Dar ceea ce o emoționa în realitate pe Elena era șansa — nu, siguranța, își spuse ea încordată — ca în această seară

să găsească jumătate din cheia care îi va ajuta să-l elibereze pe Stefan. Gândul că avea să-i vadă fața, că avea să-l vadă în carne și oase era...

Era înspăimântător. Gândindu-se la ceea ce spusese Bonnie în somn, Elena întinse mâna pentru alinare și înțelegere, și, dintr-odată, în loc să-l țină pe Damon de mână, era în brațele lui.

Adevărata problemă e: ce-o să spună Stefan despre noaptea petrecută la motel împreună cu Damon?

Ce-ar spune Stefan? Ce se putea spune?

— Mi-e frică, auzi ea o voce și, o clipă mai târziu, își recunosc propriu voce.

— Ei, nu te gândești la asta, spuse Damon. N-o să faci decât să înrăutățească lucrurile.

Dar am mințit, își spuse Elena. Tu nici măcar nu-ți amintești, altfel ai minți și tu. Oricum, nu știi decât ce ți-am spus eu.

— Indiferent ce se întâmplă, îți promit că o să fiu alături de tine, spuse încet Damon. Ai cuvântul meu pentru asta.

Elena îi simțea răsuflarea în păr.

— Și că o să stai cu gândul mereu la cheie? Da, da, dar nu m-am hrănit prea bine azi!

Elena tresări, apoi îl strânse pe Damon mai aproape de ea. Pentru o clipă, simțise nu doar o foame devastatoare, ci o durere ascuțită care o nedumeri. Dar acum, înainte să o localizeze exact în spațiu, dispăruse, și legătura ei cu Damon fusese brusc întreruptă.

Damon,

— Ce?

Nu mă exclude.

— Nu fac asta. Dar am spus tot ce era de spus. Știi că o să caut cheia.

Mulțumesc. Elena încercă din nou. Dar nu poți pur și simplu să mori de foame...

Cine a spus că mor de foame?

Acum, legătura telepatică cu Damon se reluase, dar lipsea ceva. În mod deliberat, el îi ascundea ceva și se concentra pe asaltarea simțurilor ei cu altceva — foamea. Elena o simțea dezlănțuită în el, ca și cum Damon ar fi fost un tigru sau lup care rămăsese zile întregi — chiar săptămâni — fără să vâneze nimic.

Camera se roti încet cu ea.

— E... în regulă, șopti ea, uimită că Damon era în stare să se țină pe picioare și să o mai și strângă în brațe, cu măruntaiele sfâșiate de acea foame vorace. Orice... vrei... ia...

Și apoi simți ușor pe gât tăișul ascuțit al unor dinți.

Se lăsă în voia lor, cedând în fața senzațiilor.

Pregătindu-se pentru gala Privighetorii de Argint, unde avea să caute prima jumătate a cheii-vulpe duble pentru eliberarea lui Stefan, Meredith recitise o parte din printurile pe care și le îndesase în geantă din cantitatea uriașă de informații pe care le descărcase de pe internet. Se străduise să comunice tot ce aflase Elenei și celorlalți. Dar cum putea fi sigură că nu-i scăpase vreun indiciu vital, vreo informație extrem de importantă care avea să facă diferența între succes și eșec? între a găsi o cale de a-l salva pe Stefan și a se întoarce acasă înfrânți, în vreme ce el suferea în temniță.

Nu, își spuse ea, stând lângă o oglindă de argint, aproape temându-se să privească frumusețea exotică ce devenise. Nu, nici măcar nu trebuie să ne gândim la cuvântul eșec. De dragul vieții lui Stefan, trebuie să reușim. Și trebuie s-o facem fără să fim prinși.

27

Elena se simțea plină de încredere și doar puțin zăpăcită când în sfârșit porniră cu toții către petrecerea Privighetorii de Argint. Cu toate acestea, când cei patru ajunseră, în litiere — Damon cu Elena, Meredith cu Bonnie (lui Lady Ulma doctorul îi interzisese să participe la vreun eveniment social pe toată durata sarcinii) — la

locuința somptuoasă a distinsei Lady Fazina, Elena se simțea cu totul îngrozită.

Casa era cu adevărat un palat, exact ca acelea din basme, își spuse ea. Minarete și turnuri se ridicau spre înalțuri, vopsite probabil în albastru și bogat aurite, dar având acum culoarea levănțicii din cauza soarelui și părând aproape mai ușoare decât aerul. De-o parte și de alta a aleii în pantă pentru litiere, fuseseră aprinse torțe, adăugându-se niște substanțe chimice — sau se folosiseră magia — pentru a da luminii lor diverse nuanțe, astfel încât își schimbau culoarea de la auriu la roșu, apoi la purpuriu, albastru, verde și argintiu, și toate aceste tonuri limpezi, fără să fie deformate. La vederea lor, Elenei i se tăie răsuflarea, căci erau singurele lucruri neatinse de roșul soarelui în această lume. Damon adusesese cu el o sticlă de Black Magic și era într-adevăr aproape prea plin de viață — un joc de cuvinte fără voie, își spuse Elena.

Când litiera lor se opri în vârful dealului, Damon și Elena fură ajutați să coboare și însoțiți de-a lungul unui coridor care ascundea mult din lumina soarelui. Deasupra lor atârnavă lampioane delicate de hârtie — unele mai mari decât litierele în care se aflaseră cu doar câteva momente în urmă — viu luminate și având forme diverse care dădeau un aer festiv și vesel unui palat atât de magnific, încât intimidă puțin.

Trecură pe lângă fântâni luminate, dintre care unele aveau diverse surprize pentru invitați — ca de pildă șirul de broaște magice care săreau tot timpul de pe o frunză de nufăr pe alta, plop, plop, plop, sunând ca picăturile de ploaie pe un acoperiș, sau un uriaș șarpe aurit care se încolăcea printre copaci și deasupra capetelor invitaților, unduind de acolo către pământ și apoi urcând din nou către copaci.

Și pe urmă era pământul, care putea deveni transparent, și în care se vedeau tot soiul de bancuri magice de pești, rechini, țipari și delfini ce dansau, în vreme ce în adâncurile albastre mai profunde se întrezărea silueta unei gigantice balene. Elena și Bonnie grăbiră

pasul pe această porțiune din alee.

Era limpede că proprietara acestui palat își putea permite orice soi de extravaganta, și că mai presus de orice altceva îi plăcea muzica, deoarece peste tot, muzicieni splendid — și câteodată bizar — îmbrăcați cântau, uneori alcătuiind orchestre, alteori fiind doar un singur faimos solist, cocoțat într-o colivie aurită la șapte-opt metri deasupra pământului.

Muzică... muzică și lumini pretutindeni...

Elena însăși, deși încântată de tot ce vedea, de sunetele și minunatele miresme care veneau de la straturile imense de flori ca și de la invitați, bărbați și femei, simțea o teamă ciudată, ca o piatră în stomac. Când plecase de acasă de la Lady Ulma crezuse că rochia și diamantele ei erau atât de sofisticate! Dar acum, ajunsă în palatul lui Lady Fazina... ei bine, erau prea multe încăperi, prea multă lume, toți cei din jur la fel de extravagant și de frumos înveșmântați ca și ea și celelalte "asistente personale". Se temea că... că femeia aceea, de pildă, plină de geme de la tiara ei delicată, cu trei straturi de diamante și smaralde, până la vârfurile picioarelor găsite și ele cu diamante, făcea ca propriul ei păr lipsit de podoabe să pară neglijent sau caraghios la un asemenea eveniment fastuos.

Știi câți ani?

Elena tresări auzind în minte vocea lui Damon.

Ce? răspunse ea, încercând să nu i se simtă în vocea ei telepatică invidia — îngrijorarea. Vorbesc prea tare? adăugă ea alarmată.

Nu foarte tare, dar nu strică niciodată să micșorezi intensitatea. Și știi foarte bine "cine": girafa aia la care te uita, veni replica lui Damon. Pentru informația ta, e cam cu două sute de ani mai bătrână decât mine, și încearcă să pară de vreo treizeci ceea ce înseamnă cu vreo zece ani mai puțin decât avea când a devenit vampir. Elena clipi.

Ce încerci să-mi spui?

Trimite-ți ceva Putere în urechi, sugeră Damon. Și nu-ți mai face

griji!

Elena îl ascultă și își mări puțin acuitatea auzului, având senzația că or să-i explodeze urechile, și conversațiile din jurul ei deveniră brusc distincte.

— ...oh, zeița în alb. E doar o copilă, dar ce trup...

— ...da, cea cu părul de aur. Superbă, nu-i așa?

— ... Oh, pe Hades, uită-te la fata aia...

— ...Ai văzut prințul și prințesa de acolo? Mă întreb dacă ar fi dispuși să facă un schimb de parteneri... sau... sau... ceva în patru, dragă?

Asta semăna mai mult cu ce era Elena obișnuită să audă la petreceri, și îi dădu mai multă încredere. În plus, în vreme ce privirea ei se plimba cu mai multă îndrăzneală peste mulțimea înveșmântată cu atâta opulență, simți brusc dragoste și respect pentru Lady Ulma, care crease și supervizase realizarea a trei costume absolut minunate în doar o săptămână.

E un geniu, îl informă ea pe Damon în mod solemn, știind că prin legătura dintre mințile lor el va înțelege despre cine vorbea. Uite, deja în jurul lui Meredith s-a strâns o mulțime. Și... și...

Și ea nu se poartă deloc ca Meredith, încheie Damon, părând ușor stânjenit.

Meredith însă nu părea deloc să fie stânjenită. Chipul ei era întors în mod deliberat pentru a le arăta admiratorilor ei un profil clasic, dar nu era nicidecum profilul acelei Meredith Sulez echilibrate și senine pe care o cunoșteau ei. Era o fată fierbinte și exotică, ce arăta gata să cânte "Habanera" din Carmen. Își deschisese evantaiul și îl mișca plină de grație, cu mișcări languroase. Lumina blândă dar caldă din încăperea făcea ca umerii și brațele ei să aibă luciri de perlă deasupra rochiei de catifea neagră, ceea ce-i dădea un aer mai misterios și mai izbitor decât avusese acasă. De fapt, părea că deja cucerise inima cuiva: în fața ei îngenunchease un bărbat cu un trandafir roșu în mână, luat cu atâta grabă din unul dintre

aranjamentele florale aflate peste tot, încât se înțepase într-un spin și din policar îi picura sânge. Meredith nu părea să fi observat. Atât Elena, cât și Damon îl compătimită pe tânăr, care era blond și extraordinar de frumos. Elena simți părere de rău... iar Damon foame.

Cu siguranță pare să fi ieșit din carapacea ei, riscă Damon o remarcă.

Oh, Meredith nu iese de fapt niciodată, replică Elena. Totul e doar teatru. Dar în seara asta, cred că rochiile sunt cele care dictează. Meredith e îmbrăcată ca o sirenă, așa că stârnește dorințe. Bonnie e îmbrăcată ca un păun și... uite.

Făcu un semn cu capul de-a lungul coridorului din fața lor care ducea la o cameră uriașă. Bonnie, îmbrăcată în ceea ce păreau pene de păun adevărate, avea și ea propriul cerc de admiratori, care o urmăreau din priviri. Fiecare mișcare a lui Bonnie era delicată, ca de pasăre, brățările ei de jad clincăneau ușor pe brațele ei mici și rotunde, cerceii scoteau sunete cristaline la fiecare răsucire a capului, iar picioarele păreau să licărească în sandalele aurii în fața trenei sale de păun.

— Știi, e ciudat, murmură Elena, când ea și Damon ajunseră în sala cea mare și în cele din urmă sunetele fură înăbușite, iar ea putu auzi vocea fizică a lui Damon. Nu mi-am dat seama până acum, dar Lady Ulma ne-a creat rochii pentru niveluri diferite ale lumii animale.

— Hm?

Damon se uita din nou la gâtul ei. Dar din fericire, în acel moment, un bărbat arătos, îmbrăcat în haine de gală de pe Pământ — smoching, brâu lat și așa mai departe — apăru lângă ei cu Black Magic în pocale mari de argint. Damon dădu peste cap un pocal dintr-o singură înghițitură, apoi luă un al doilea de la chelnerul care se înclină plin de grație. Apoi el și Elena se așezară — în marginea rândului din spate, chiar dacă asta era o nepolitețe față de gazda lor.

Aveau însă nevoie de spațiu de manevră.

— Păi, Meredith e o sirenă, care reprezintă cel mai înalt ordin, și are atitudinea unei sirene. Bonnie este o pasăre, adică următorul ordin înalt, și se poartă exact ca o pasăre, privindu-i cu atenție pe toți băieții care-și dau aere pe lângă ea, și râzând întruna. Iar eu sunt un fluture — așa că bănuiesc că o să fiu un fluturaș frivol. Cu tine alături, sper.

— Ce... drăguț, spuse Damon cu efort. Dar ce te face să crezi că ar trebui să fii fluture?

— Păi, desenul, prostuțule, spuse Elena și își ridică evantaiul cu sidef, aur și diamante și-l lovi ușor cu el pe frunte. Apoi îl deschise pentru a-i arăta pe el un desen identic cu forma colierului de la gâtul ei, și decorat cu diamante minuscule, aur și sidef în locurile unde nu se plia. Vezi? Un fluture, spuse, încântată de imagine.

Damon îi trăsă conturul cu un deget lung, îngustat spre vârf, care-i aminti Elenei atât de mult de degetele lui Stefan, încât simți un nod dureros în gât, și se opri la șase linii stilizate aflate deasupra capului.

— De când au fluturii păr? întrebă el și degetul lui se mișcă spre două linii orizontale aflate între aripi. Sau brațe?

— Alea sunt picioare, îi răspunse Elena, amuzată. Ce soi de creatură cu brațe și picioare și cap are șase fire de păr și aripi?

— Un vampir cherchelit, sugeră o voce deasupra lor și Elena înălță capul, surprinsă să-l vadă pe Sage. Pot să mă așez lângă voi? întrebă el. N-am reușit să fac rost de o cămașă, dar zâna mea bună a făcut o vrajă și mi-a dat o vestă.

Elena, râzând, se mută repede pe locul de alături, pentru ca Sage să se poată așeza lângă Damon, pe scaunul de la margine. Era mult mai curat decât îl văzuse ea ultima oară când lucra pe lângă casă, deși părul lui era tot în bucle lungi și ciufulite. Remarcă totuși că zâna lui cea bună îl parfumasese cu o aromă de cedru și santal și-i făcuse rost de niște jeanși și o vestă Dolce&Gabana. Arăta... magntfique. Nu se vedea nici urmă de animalele lui.

— Credeam că nu vii, îi spuse Elena.

— Cum poți să spui asta? înveșmântată cum ești în alb și auriu celest? Ai pomenit de gală; dorința ta a fost poruncă pentru mine.

Elena chicoti. Desigur, toată lumea o trata diferit în seara asta. Era din pricina rochiei. Sage, murmurând ceva despre heterosexualitatea lui latentă, jură că modelul de pe colierul și evantaiul ei reprezenta un fenix. Demonul foarte politicos din dreapta ei, care avea pielea mov intens și o pereche de coarne mici și albe, încovoiate, afirmă foarte respectuos că el avea impresia că seamănă cu zeița Iștar, care se părea că-l trimisese în Dimensiunea întunecată cu câteva milenii în urmă pentru că-i îndemnase pe oameni să le placă leneșii. Elena își spuse să nu uite s-o întrebe pe Meredith dacă asta însemna că îi ispita să mănânce leneși, despre care știa că erau un soi de animale sălbatice care nu se mișcau prea mult, sau însemna altceva.

Apoi, Elena se gândi că Lady Ulma numise rochia ei "rochie de zeiță", nu-i așa? Cu siguranță că era o rochie pe care o puteai purta doar dacă trupul tău era foarte tânăr și aproape perfect, pentru că nu puteai pune un corset pe dedesubt și nici măcar să-i faci un drapaj pentru a-ți ascunde un defect. Singurele lucruri aflate pe sub rochie erau trupul tânăr și ferm al Elenei și o lenjerie minusculă de dantelă, în culoarea pielii. Ah, și câteva picături de parfum de iasomie.

Deci mă simt exact ca o zeiță, își spuse ea, mulțumindu-i demonului (care se ridică în picioare și se înclină). Oamenii se așezau pentru a privi spectacolul oferit de Privighetoarea de Argint. Elena trebuia să recunoască — de-abia aștepta să o vadă pe Lady Fazina; și, pe urmă, era prea devreme pentru un drum la toaletă — Elena observase deja că la toate ușile erau postate gărzi.

Pe un podium, în mijlocul unui cerc larg de scaune, se vedeau două harpe. Și apoi, deodată, toată lumea era în picioare, aplaudând, și Elena n-ar fi văzut nimic dacă Lady Fazina n-ar fi ales să coboare pe intervalul pe care se aflau Elena și Damon. Astfel, ea trecu exact pe lângă Sage pentru a primi zâmbind uralele mulțimii, și Elena o văzu

foarte bine.

Era o tânără încântătoare, care, spre surprinderea Elenei, arăta abia trecută de douăzeci de ani și era aproape la fel de mică precum Bonnie. Era limpede că această creatură mărunțică își lua foarte în serios porecla: era îmbrăcată într-o rochie dintr-o împletitură argintie. Și părul ei era de un argintiu metalic, ridicat mult în față și foarte scurt la spate. Trena îi era prinsă pe umeri cu două clame simple. Flutura orizontal în urma ei, mereu în mișcare, mai degrabă ca o rază de lună sau un nor decât un material adevărat, până când ea ajunse la podiumul central și urcă pe el, apoi ocoli o dată harpa înaltă, neacoperită, moment în care partea prinsă de umeri a trenei căzu ușor și grațios pe podea, într-un semicerc la picioarele ei.

Și apoi răsună vocea vrăjită a Privighetorii de Argint. Ea începu prin a cânta la harpa cea înaltă, care părea încă și mai înaltă în comparație cu trupul ei mic. Putea să convingă harpa să freacă sub degetele ei, să o înduplece să geamă asemenea vântului sau să facă o muzică ce părea să coboare din ceruri în glissando-uri. Elena plânse la primul cântec, deși era cântat într-o limbă necunoscută. Era atât de pătrunzător de dulce, încât îi amintea Elenei de Stefan, de vremurile în care fuseseră împreună, comunicând doar prin cele mai blânde cuvinte și atingeri...

Dar cel mai impresionant instrument al lui Lady Fazina era vocea ei. Din trupul ei micuț putea ieși un volum extraordinar atunci când voia. Și în vreme ce cânta un cântec emoționant după altul, Elena simțea cum pielea i se făcea ca de găină și picioarele începeau să-i tremure. Avea senzația că în orice clipă putea să se prăbușească în genunchi, căci melodiile îi umpleau inima.

Când cineva o atinse pe spate, Elena tresări violent, adusă înapoi prea repede la realitate din lumea fanteziei pe care muzica o țesuse în jurul ei. Dar era numai Meredith, care, deși iubea și ea muzica, avea o sugestie foarte practică pentru grupul ei.

— Voiam să spun, de ce să nu pornim acum, când toți ceilalți

ascultă? șopti ea. Chiar și paznicii sunt neatenți. Plecăm doi câte doi, da?

Elena încuviință din cap:

— Aruncăm doar o privire în jurul casei. Poate chiar găsim ceva în vreme ce toată lumea e încă aici, ascultând, încă vreo oră. Sage, poate că tu poți ține legătura între cele două grupuri, telepatic.

— O să fie o onoare pentru mine, Madame.

Și cei cinci ieșiră în palatul Privighetorii de Argint.

28

Trecură pe lângă paznicii de la uși, care plângeau. Dar foarte repede, descoperiră că în vreme ce aproape toată lumea o asculta pe Lady Fazina, în fiecare încăpere a palatului care era deschisă pentru public aștepta un majordom îmbrăcat în negru, cu mănuși albe, gata să ofere informații și să stea cu ochii pe bunurile stăpânei sale.

Prima cameră care le trezi o oarecare speranță fu Sala Harpelor, o încăpere pe care Lady Fazina o dedicase în întregime acestor instrumente, de la cele mai vechi, în formă de arc și cu o singură coardă, folosite fără îndoială de creaturi asemănătoare cu troglodiții, până la harpe înalte, aurite, de orchestră, precum cea la care cânta acum Fazina și a cărei muzică răsuna în tot palatul. Magie, își spuse din nou Elena. Păreau să o folosească aici în locul tehnologiei.

— Fiecare soi de harpă are o cheie unică pentru acordarea coardelor, șopti Meredith, uitându-se prin încăpere.

De-o parte și de alta, șirurile de harpe se întindeau până departe.

— Una dintre cheile astea ar putea fi cheia, spuse ea.

— Dar cum o să putem noi ști? Bonnie își făcea vânt ușor cu evantaiul ei din pene de păun. Care e diferența dintre o cheie de harpă și cheia de vulpe?

— Nu știu. Și nici n-am auzit vreodată de o cheie care să fie ținută într-o harpă. Ar zdrăngăni în cutia de rezonanță de fiecare dată când

e mișcată puțin harpa, recunosc Meredith.

Elena își mușcă buzele. Era o problemă atât de simplă, atât de rezonabilă. Ar trebui să se simtă îngrozită, ar trebui să se întrebe cum ar putea găsi în locul ăsta o jumătate foarte mică de cheie. Mai ales ținând seama că indiciul pe care-l aveau — că se afla în instrumentul Privighetorii de Argint — părea dintr-odată absurd.

— Nu vreau să cred, spuse Bonnie, ușor amețită, că instrumentul e vocea ei, și că dacă-i băgăm mâna în gât...

Elena se întoarse să o privească pe Meredith, care se uita spre cer — sau ce se afla deasupra acestei dimensiuni hidoase.

— Știu, spuse Meredith. Creierul ăsta de pasăre de-aici nu mai primește nimic de băut. Deși presupun că e posibil să ni se ofere fluiere sau instrumente mici de argint — știți, la toate petrecerile mari se obișnuia asta, să-ți ofere un mic dar.

— Cum, spuse Damon cu o voce atent lipsită de orice inflexiune, ar fi putut ei să facă din cheie un dar la o petrecere dată cu multe săptămâni mai târziu, și cum ar putea spera vreodată să pună mâna pe ea? Misao putea la fel de bine să-i fi spus Elenei "Am aruncat cheia."

— Știți, începu Meredith, nu sunt deloc convinsă că intenționaseră ca aceste chei să poată fi recuperate, nici măcar de către ei. Iar Misao poate că voia să spună "Va trebui să cauți prin tot gunoiul din noaptea acestei gale" — sau de la altă petrecere unde cântă Fazina. Îmi imaginez că e invitată să cânte și la multe alte petreceri.

Elena ura ciorovăiala, deși era o adevărată campioană în această artă. Dar în seara asta, era o zeiță. Nimic nu era imposibil. Ah, de-aș putea să-și aducă aminte...

Ceva ca un fulger alburiu îi trecu prin minte.

Pentru o clipă — doar o clipă — se întoarse în trecut, pe când se lupta cu Misao. Misao era în forma ei de vulpe, mușcând și zgâriind — și mârâind un răspuns la întrebarea Elenei despre locul unde se aflau cele două jumătăți ale cheii-vulpe. "De parcă ai înțelege tu

răspunsurile mele. Dacă ți-aș spune că una e în instrumentul privighetorii de argint, asta te-ar lămuri în vreun fel?"

Da. Acelea fuseseră exact cuvintele, cuvintele rostite întocmai de Misao. Elena își auzi propria voce, repetând acum foarte clar cuvintele.

Și apoi simți ceva ca un arc de lumină părăsindu-i mintea — pentru a întâlni un altul nu foarte departe.

În clipa următoare, deschise larg ochii, surprinsă, căci Bonnie începuse să spună cu acea voce plată, lipsită de expresie, cu care făcea întotdeauna o profeție:

— Fiecare jumătate de cheie are forma unei vulpi, cu două urechi, doi ochi, și un bot. Cele două jumătăți de cheie de vulpe sunt din aur și acoperite cu geme — iar ochii lor sunt verzi. Cheia pe care o cauți este încă în instrumentul Privighetorii de Argint.

— Bonnie! exclamă Elena.

Vedea că genunchii lui Bonnie tremurau, iar privirea îi era sticloasă. Apoi Bonnie deschise ochii și Elena văzu cum nedumerirea ia locul privirii goale.

— Ce e? întrebă Bonnie, uitându-se în jur și văzând ochii tuturor ațintiți asupra ei. Ce... ce s-a întâmplat?

— Ne-ai spus cum arată cheile de vulpe! exclamă Elena — și fu aproape un strigăt de bucurie.

Acum, că știau exact ce căutau, îl puteau elibera pe Stefan; vor reuși să-l elibereze pe Stefan. Nimic n-o putea opri acum pe Elena. Datorită lui Bonnie, această căutare trecea la un nivel superior.

Dar în timp ce Elena tremura în sinea ei de bucurie la această profeție, Meredith, în felul ei calm și echilibrat, se ocupa de profet. Și spuse calmă:

— Probabil că o să leșine. Vreți voi, vă rog... Meredith nu trebui să spună mai mult, căci

vampirii,

Damon și Sage, se repeziră pentru a o prinde și susține pe Bonnie

de-o parte și de alta. Damon se uita uimit la fata micuță.

— Mulțumesc, Meredith, spuse Bonnie și răsufală prelung, clipind. Nu cred că o să leșin, adăugă, și apoi aruncă în sus o privire către Damon, printre gene. Dar probabil că e mai bine să fim siguri.

Damon încuviință din cap și o apucă mai bine, cu o expresie serioasă. Sage se întoarse pe jumătate, părând să aibă un nod în gât.

— Ce-am spus? Nu-mi aduc aminte.

Și după ce Elena repetă pe un ton solemn cuvintele lui Bonnie, Meredith făcu ceva tipic pentru ea — întrebă:

— Acum ești sigură, Bonnie? Sună corect?

— Eu sunt sigură. Așa e, interveni Elena.

Da, era sigură. Zeița Iștar și Bonnie descuiaseră pentru ea trecutul și îi arătaseră cheia.

— Bine. Ce-ar fi ca Bonnie și Sage și cu mine să ne ocupăm de camera asta și doi dintre noi îi distragem atenția majordomului, în vreme ce al treilea se uită în harpe după chei? sugeră Meredith.

— Grozav. Hai s-o facem! spuse Elena.

Planul lui Meredith se dovedi a fi mai greu de pus în practică decât sunase. Deși în încăpere se aflau două fete absolut superbe și un tip absolut mortal, majordomul continuă să se învârtă în cercuri mici și să-i prindă când pe unul, când pe altul punând mâna pe o harpă și uitându-se înăuntrul ei.

Evident, era strict interzis să pui mâna pe ceva. Asta ducea la dezacordarea harpei și chiar la stricarea ei, mai ales că singura modalitate de a te asigura că în cutia de rezonanță a harpei nu se găsește o cheie mică de aur era să scuturi harpa și să asculți dacă se aude vreun clincănit.

Mai mult, fiecare harpă era așezată într-un locaș special, luminat puternic, cu un panou pictat în stil flamboiant în spatele ei (majoritatea, portrete ale Fazinei cântând la harpa respectivă) și un șnur de pluș roșu în fața lăcașului, pus de-a curmezișul, care spunea "Nu puneți mâna" mai clar decât o plăcuță indicatoare.

În cele din urmă, Meredith, Bonnie și Sagerecurseră la Influențarea de către Sage a majordomului pentru a deveni total pasiv — ceva ce a putut face doar pentru câteva minute, altfel omul ar fi remarcat pauzele în programul lui Lady Fazina. Apoi căutară frenetic în harpe în vreme ce majordomul stătea nemișcat, asemenea unei statui de ceară.

Între timp, Damon și Elena hoinăreau prin palat, cercetând restul clădirii unde vizitatorii nu aveau acces. Dacă nu găseau nimic, aveau de gând să caute prin încăperile disponibile în vreme ce gala continua.

Era o treabă periculoasă, să se furișeze în încăperile întunecate, cu un cordon la intrare pentru a-i opri pe nepoftiți, adeseori chiar încuiate: periculos și ciudat de incitant pentru Elena. Într-un fel, se părea că teama și pasiunea erau mai strâns legate decât își dăduse ea seama. Sau, cel puțin, așa părea să stea treaba cu ea și Damon.

Elena nu putea să nu observe și să admire lucruri mărunte la el. Părea să fie în stare să deschidă orice broască folosind doar un singur instrument micuț, pe care îl scotea din jacheta lui neagră în același fel în care oamenii scoteau un stilou, și avea un fel rapid și grațios de a face să apară și de a ascunde la loc șperaclul. Economie de mișcare, știa bine, câștigată de-a lungul celor cinci secole de viață.

În plus — și nimeni nu putea să nege asta — Damon părea să-și păstreze sângele-rece în orice situație, ceea ce făcea din ei doi o pereche perfectă acum, când ea pășea ca o zeiță care nu putea fi îngrădită de regulile muritorilor. Impresia asta era mărită și mai mult de spaimetele pe care le avea ea: contururi care arătau ca niște paznici sau santinele înălțându-se deasupra ei se dovedeau a fi un urs împăiat, un dulap îngust și înalt sau ceva la care Damon nu-i îngădui să arunce mai mult de o singură privire, dar care arăta ca o făptură umană mumificată. Damon nu era tulburat de nimic.

Dacă mi-aș putea canaliza mai multă Putere în ochi, își spuse

Elena, și imediat viziunea ei deveni mai clară. Puterea ei o asculta!

Dumnezeule! Va trebui să port rochia asta toată viața de-acum înainte: mă face să mă simt atât de... puternică. Atât de... Îndrăzneată. Va trebui să o port la colegiu, asta dacă o să ajung vreodată la colegiu, pentru a-i impresiona pe profesori; și la nunta mea cu Stefan — pentru ca oamenii să înțeleagă că nu sunt o târfa; și... la plajă, ca să aibă băieții la ce se holba...

Își înăbuși un chicotit și fu surprinsă să-l vadă pe Damon că o privește cu un reproș prefăcut. Desigur, el era la fel de concentrat asupra ei ca și ea asupra lui. Dar exista o ușoară diferență, desigur, pentru că, în ochii lui, ea purta o etichetă mare pe care scria GEM DE CĂPȘUNI, înfășurată în jurul gâtului ei. Iar lui i se făcea din nou foame. Foarte foame.

Data viitoare o să am grijă să te hrănești ca lumea înainte să mergem undeva, gândi ea către el.

Hai să se gândim cum să reușim de data asta înainte să ne facem planuri pentru data viitoare, replică el, cu o urmă infimă, ca sclipirea unui licurici, a strălucitorului său zâmbet de 250 de kilowați.

Dar amestecat, evident, cu ceva din triumful sardonice pe care Damon îl avea întotdeauna în el. Elena își jură că oricât ar fi răs de ea, oricât ar fi implorat-o, oricât ar fi amenințat-o sau ar fi lingușit-o, n-o să-i dea lui Damon nici măcar satisfacția unei singure ciupituri în noaptea asta. N-avea decât să deschidă capacul unui alt borcan de gem, își spuse ea.

În cele din urmă, muzica plină de dulceață a concertului nu se mai auzi, și Elena și Damon se întoarseră repede ca să se întâlnească cu Bonnie, Meredith și Sage în Sala Harpelor. Elena ar fi putut ghici răspunsul din aerul lui Bonnie, chiar dacă nu l-ar fi știut deja din tăcerea lui Sage. Dar veștile erau mai proaste decât și-ar fi închipuit Elena: nu doar că cei trei nu găsiseră nimic în Sala Harpelor, dar în cele din urmă recurseseră la chestionarea majordomului care putuse să vorbească, rămânând totuși nemișcat, sub Influența lui Sage.

— Și știi ce ne-a spus? zise Bonnie și continuă înainte ca să poată scoate cineva vreun cuvânt: Harpele alea sunt curățate și acordate în fiecare zi. Se pare că Fazina are o întreagă armată de servitori pentru ele. Și orice lucru care nu are vreo legătură cu harpele și se găsește acolo trebuie raportat imediat. Și nu a fost nimic! Pur și simplu nu e aici!

Elena simți cum revine de la condiția de zeiță atotștiutoare la cea de ființă umană confuză.

— Mă temeam că așa se va întâmpla, recunosc eu, oftând. Ar fi fost mult prea ușor așa. Bun, trecem atunci la Planul B. Amestecați-vă printre oaspeți, încercând să aruncați o privire în fiecare cameră deschisă publicului, încercați să-l zăpăciți pe consortul Fazinei și bombardați-l cu întrebări.

Vedeți dacă Misao și Shinichi au fost recent pe-aici. Damon și cu mine o să căutăm în camerele care se presupune că sunt încuiate.

— Asta e foarte periculos, spuse Meredith, încruntându-se. Mă tem de ce ați putea păți dacă sunteți prinși.

— Eu mă tem de ce ar putea păți Stefan dacă nu găsim cheia în noaptea asta, replică scurt Elena și se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se.

Damon o urmă. Scotociră prin nenumărate încăperi întunecate, acum nemaștiind nici măcar dacă erau în căutarea unei harpe sau a altui obiect. Mai întâi, Damon verifica dacă exista vreo ființă vie în cameră (putea fi, bineînțeles, un paznic vampir, dar în cazul acesta nu prea aveau ce face), apoi forța broasca. Lucrurile meraseră netulburat până când ajunseră la o încăpere aflată în capătul unui coridor lung din partea de vest — Elena de mult nu mai știa unde se afla, dar își putea da seama cu siguranță că era vestul, pentru că acolo atârna pe cer soarele cel umflat.

Damon forțase broasca acestei camere și Elena intrase nerăbdătoare. Căută prin cameră, în care se afla, într-un fel frustrant, un tablou în ramă de argint al unei harpe, dar nu suficient de mare

încât să poată conține jumătatea cheii-vulpe, chiar dacă Elena se folosi de șperaclul lui Damon pentru a-i desface tăblia din spate.

Exact în momentul în care ea așeza la loc tabloul pe perete, auziră amândoi bufnitura. Elena se crispa, rugându-se ca nici unul dintre servitorii de pază îmbrăcați în negru care cutreierau prin palat să n-o fi auzit.

Damon îi puse repede mâna pe gură și răsuci comutatorul luminii de gaz, cufundând încăperea în întuneric.

Dar acum auzeau amândoi... afară, pe coridor, se apropiau niște pași. Cineva auzise zgomotul surd. Pașii se opriră în fața ușii și un servitor își dresă discret glasul.

Elena se răsuci, simțindu-se în acel moment ca și cum ar fi avut la îndemână Aripile Izbăvirii. Nu era nevoie decât de o ușoară creștere a adrenalinei, și l-ar putea avea pe servitor în genunchi, plângând și căindu-se pentru munca de o viață în slujba răului. Elena și Damon ar fi departe înainte să...

Dar Damon avea o altă idee, și Elena fu atât de surprinsă, încât acceptă.

Când ușa se deschise încet o clipă mai târziu, majordomul găsi un cuplu încleștat într-o îmbrățișare atât de strânsă, încât nici măcar nu părură să observe că cineva îi deranja. Elena simți indignarea omului. Dorința unui cuplu de invitați de a se îmbrățișa într-un mod discret în intimitatea uneia din multele încăperi publice ale lui Lady Fazina era de înțeles, dar această încăpere făcea parte din aripa privată a casei. În vreme ce aprindea lumina, Elena se uită la el cu coada ochiului, iar simțurile ei paranormale erau în alertă pentru a-i surprinde gândurile. Omul verifica obiectele valoroase din cameră cu o privire experimentată dar plictisită. Superbul vas miniatural cu trandafiri agățători din rubine și lujeri încrustați cu smaralde; lira sumeriană din lemn, veche de 5.000 de ani, păstrată prin magie; perechea de sfeșnice din aur masiv, având forma unor dragoni ridicați pe picioarele din spate; masca funerară egipteană,

strălucitor colorată, cu deschizăturile sale alungite pentru ochi, care păreau să stea de veghe... toate erau acolo. Sigur, înălțimea Sa nu ținea aici ceva de mare valoare, și totuși...

— Camera aceasta nu face parte dintre cele unde publicul are acces, îi spuse lui Damon, care doar o strânse mai tare lângă el pe Elena.

Da, Damon părea foarte hotărât să-i ofere majordomului un spectacol desăvârșit... sau aproape. Dar nu făcuseră deja... asta? Gândurile Elenei începeau să-și piardă coerența. Ultimul lucru... chiar ultimul lucru pe care și-l puteau permite... era să... piardă șansa de... de a găsi cheia-vulpe. Elena încercă să se smulgă din brațele lui Damon, apoi își dădu seama că nu trebuia să facă asta.

Nu trebuia. Nu că nu putea. Ea era o proprietate, desigur, una scumpă, așa cum era împodobită în această seară, dar proprietatea lui Damon, care putea face cu ea ce voia. În prezența altora, nu trebuia să pară că nesocotește dorințele stăpânului ei.

Și totuși, Damon împingea lucrurile mult prea departe. .. mai departe decât își permisesese vreodată cu ea, deși, își spuse ea ușor amuzată, el nu știa asta. Damon mângâia pielea neacoperită de rochia ivorie de zeiță, brațele, spatele, chiar părul. Știa cât de mult îi plăcea ei asta, cum o putea simți când îi ținea părul în palmă și-i mângâia abia simțit vârfurile sau i le strângea ușor în pumn.

Damon! Acum Elena apela la ultima soluție: îl implora Damon, dacă ne arestează, sau ne fac orice altceva care să ne împiedice să găsim în seara asta cheia... când o să mai avem o altă șansă? II lăsa să-i simtă disperarea, sentimentul de vinovăție, chiar dorința trădătoare de a uita totul și de a lăsa fiecare minut să o poarte mai departe în acest val de pasiune pe care el îl stârnise. Damon... o să... o s-o spun dacă vrei. Eu... te implor...

Elena își simțea ochii umplându-i-se de lacrimi.

Fără lacrimi. Elena auzi cu recunoștință vocea telepatică a lui Damon. Dar era ceva ciudat în ea. Nu putea fi foame — se hrănise

cu sângele ei cu mai puțin de două ore în urmă. Și nu era pasiune, căci putea auzi — și simți — foarte clar și asta. Și totuși vocea telepatică a lui Damon era atât de crispată de încercarea de o se controla, încât aproape că o speria. Mai mult, știa că el simțea că o speria și decisese să nu facă nimic în acest sens. Fără explicații. În același timp, fără a-i oferi posibilitatea de explorare, își dădu ea seama, descoperind că dincolo de control, mintea lui era închisă în fața gândurilor ei.

Singurul lucru cu care putea asemui senzația pe care i-o dădea acest control rece ca oțelul era durerea. O durere aflată la limita suportabilității.

Dar de ce? se întrebă Elena neajutorată.

Ce i-ar putea provoca o asemenea durere?

Elena nu-și putea irosi vremea întrebându-se ce se întâmpla cu Damon. Își concentra Puterea în auz și începu să asculte la ușile încăperilor înainte să intre acolo.

În vreme ce asculta, o idee nouă prinse brusc formă în mintea Elenei, și ea îl opri pe Damon într-un coridor cufundat în beznă și încercă să-i explice ce fel de cameră căuta. Ceea ce, în vremurile moderne, s-ar fi numit "biroul administrativ".

Damon, familiarizat cu arhitectura unor astfel de palate mari, o conduse, după câteva încercări greșite, în ceea ce era în mod clar camera de lucru a unei doamne. Acum, ochii Elenei erau la fel de pătrunzători ca și ai lui Damon în vreme ce căutau la lumina unei singure lumânări.

În vreme ce Elena se uita cu atenție și cu un sentiment de frustrare la un birou deosebit de frumos, cu multe compartimente, căutând sertare secrete și negăsind nimic, Damon stătea de pază la ușa dinspre coridor.

— Aud pași afară, spuse el. Cred că e timpul să plecăm.

Dar Elena continua să caute. Și — pe când privirea ei cerceta grăbită camera — zări o măsuță de scris, cu un scaun

demodat și o mulțime de tocuri diferite, de la foarte vechi la moderne, etalate în suporturi lucrate cu grijă.

— Hai să mergem cât mai avem drum liber, murmură Damon nerăbdător.

— Da, răspuse Elena absentă. Bine... Și apoi văzu.

Fără să ezite nici măcar o clipă, traversă încăperea către masa de scris și luă un toc cu o peniță de argint strălucitor. Evident, nu era o pană de scris adevărată; era un stilou cu o formă elegantă și demodată — cu o pană. Stiloul propriu-zis era ușor arcuit pentru a lua forma mâinii, iar lemnul se simțea cald în palmă.

— Elena, nu mă simt prea...

— Damon, șșș..., spuse Elena, ignorându-l, prea absorbită de ceea ce făcea, pentru a-l auzi cu adevărat.

Mai întâi: să încerce să scrie. Degeaba. Ceva bloca rezervorul. Apoi: să desfacă stiloul cu grijă, ca și cum ar fi vrut să umple la loc rezervorul, și asta în vreme ce inima îi bubuia în urechi și mâinile îi tremurau. Mișcă-te încet... nu scăpa nimic... pentru numele lui Dumnezeu, să nu scapi nimic pe jos în întunericul ăsta. Cele două părți ale stiloului se desfăcură în mâinile ei...

... și pe postavul verde-închis al biroului căzu o bucată mică de metal, curbată, grea. Se aflase chiar înăuntrul stiloului, în partea sa cea mai lată. Elena o ținea în mână și reasambla la loc stiloul înainte să se uite la ea. Dar apoi... simți nevoia să deschidă pumnul și să se uite.

Micul obiect în formă de semilună o orbi pentru o clipă în lumină, dar era exact așa cum li-l descriesese Bonnie ei și lui Meredith. O imagine minusculă a unei vulpi, cu trup micuț și cu un cap încrustat cu geme pe care se găseau două urechi lipite de cap. Ochii erau două pietre verzi strălucitoare. Smaralde?

— Alexandrit, spuse Damon într-o șoaptă senzuală. Se spune că-și schimbă culoarea la lumina lumânării sau a focului și reflectă flacăra.

Elena, care se rezemase de el, își aminti cu un fior rece felul în care ochii lui Damon reflectaseră flacăra atunci când fusese posedat: văpaia sângerie a malachului — a cruzimii lui Shinichi.

— Așadar, vru Damon să știe, cum ai făcut-o?

— Să fie cu adevărat una dintre cele două piese ale cheii-vulpe?

— Păi, nu prea e ceea ce găsești de obicei într-un stilou. Poate că e o surpriză, ca acelea din ouă. Dar te-ai dus direct la ea din clipa în care am intrat în cameră. Chiar și vampirii au nevoie să gândească, scumpa mea prințesă.

Elena ridică din umeri.

— De fapt, e foarte ușor. Când am înțeles că toate harpele astea sunt inutile, m-am întrebat ce altceva putea fi un instrument pe care-l găsești în casa cuiva. Un stilou e un instrument de scris. Și pe urmă a trebuit doar să aflu dacă Lady Fazina are un birou sau o cameră de scris.

Damon răsuflă lung.

— Fir-ar să fie, făptură nevinovată! Știi ce am căutat eu? Trape. Intrări secrete în temnițe. Singurul alt instrument la care eu m-am putut gândi a fost "instrument de tortură", și ai fi surprinsă să afli câte astfel de instrumente poți găsi în acest minunat oraș.

— Dar nu în casa ei...!

Vocea Elenei urcă periculos de mult, și tăcură amândoi brusc, ascultând, încordați, dacă se auzea vreun sunet de afară, din coridor.

Nu auziră nimic.

Elena răsuflă adânc.

— Repede! Unde, unde ar fi în siguranță?

Își dădea seama că rochia de zeiță avea o lipsă — nu exista absolut nici un loc în care să ascundă ceva. Va trebui să vorbească cu Lady Ulma data viitoare.

— In buzunarul jeansilor mei, spuse Damon, părând să fie la fel de agitat și tremurând la fel de tare ca și ea. După ce băgă adânc cheia în buzunarul jeansilor lui negri Armâni, o apucă pe Elena cu ambele

mâini. Elena! îți dai seama? Am reușit! Am reușit cu adevărat!

— Știu!

Lacrimile curgeau din ochii Elenei și muzica lui Lady Fazina părea să se unească într-un singur sunet puternic și perfect.

— Am făcut-o împreună!

Și apoi, cumva — la fel ca toate celelalte "cumva-uri" care începuseră să devină un obicei pentru ei — Elena era în brațele lui Damon, strecurându-și mâinile pe sub jacheta lui pentru a-i simți căldura, consistența. Nu fu deloc surprinsă să simtă două înțepături ascuțite pe gâtul ei când își dădu capul pe spate: minunata ei panteră nu era de fapt prea bine dresată, și trebuia să învețe câteva elemente de bază din eticheta întâlnirilor: de pildă, că întâi sărutai și pe urmă mușcai.

Damon spusese mai devreme că-i era foame, își aduse ea aminte, și-l ignorase, prea captivată de stiloul de argint pentru a-i lua în seamă cuvintele. Dar acum le lua și înțelegea — singurul lucru pe care nu îl înțelegea era de ce părea să fie atât de neobișnuit de înfometat în această seară.

Poate chiar... excesiv de înfometat.

Damon, îi spuse ea în gând cu blândețe, iei prea mult.

Nu percepu nici un răspuns, ci doar foamea sălbatică a panterei.

Damon, asta ar putea fi periculos... pentru mine.

De data aceasta, Elena puse în cuvintele pe care i le trimise câtă Putere reuși.

Dar tot nu primi nici un răspuns de la Damon, iar acum ea plutea, cobora în întuneric. Și asta îi dădu o idee vagă.

Unde ești? Ești acolo? strigă Elena, închipuindu-și-l pe băiețel.

Și apoi îl văzu, legat în lanțuri de stânca uriașă, ghemuit, cu pumnii strânși pe ochi.

Ce s-a-ntâmplat? întrebă imediat Elena, plutind către el, îngrijorată.

Doare! Doare!

Te doare ceva? Arată-mi, spuse imediat Elena. Nu! Pe tine te doare! El îți face rău! Te-ar putea omorî!

Șșș. Șșș, îi șopti și încercă să-l ia în brațe.

Trebuie să-l facem să ne audă!

Bine, spuse Elena. Se simțea cu adevărat ciudat și lipsită de putere. Dar se întoarse, împreună cu băiețelul, și strigară în tăcere: Damon! Te rugăm! Elena spune să te oprești!

Și un miracol avu loc.

Atât ea, cât și copilul simțiră. Colții care se retrăgeau. Oprirea energiei care se scurgea din Elena către Damon.

Și apoi, într-un fel ironic, miracolul începu să o îndepărteze de copil, cu care voia într-adevăr să vorbească.

Nu! Așteaptă! încercă să-i spună lui Damon, agățându-se de mâinile copilului cât de strâns putu, dar era catapultată înapoi în luciditate, ca purtată de un uragan, întunericul se destramă. În locul lui era o încăpere, mult prea luminată, singura lumânare arzând asemenea unui proiector al poliției îndreptat direct spre ea. Închise ochii și simți căldura și soliditatea trupului lui Damon în brațele ei.

— Îmi pare rău! Elena, poți vorbi? Nu mi-am dat seama cât de mult...

Era ceva în neregulă cu vocea lui. Apoi Elena înțelese: colții lui Damon nu se retrăseseră încă.

Ce...? Totul era în neregulă. Fuseseră atât de fericiți, dar... dar acum își simțea brațul drept ud.

Elena se desprinse cu totul de Damon și își privi lung brațele, care erau roșii, acoperite de ceva ce nu era vopsea.

Elena era încă prea tulburată pentru a pune întrebări raționale. Trecu în spatele lui Damon și îi scoase jacheta neagră de piele. În lumina strălucitoare îi vedea cămașa neagră pătată de dungii paralele de sânge uscat, sau în parte uscat, sau doar sânge proaspăt.

— Damon!

Prima ei reacție fu de groază, fără să simtă vină sau să înțeleagă

ceva.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai bătut cu cineva? Damon, spune-mi!

Și apoi ceva din mintea ei murmură un număr, învățase să numere când era copil. De fapt, învățase să numere până la zece înainte să împlinească cinci ani. Prin urmare, avusese șaptesprezece ani în care știuse să numere — și acum număra tăieturile neregulate, adânci, încă sângerânde de pe spatele lui Damon. Zece.

Elena se uită în jos la brațele ei pătate de sânge și la rochia ei de zeiță, care acum era o rochie horror, pentru că albeața ei pură era mânjită de un roșu strălucitor.

Un roșu care ar fi trebuit să fie sângele ei. Un roșu care trebuie să fi fost simțit ca niște tăieturi de sabie pe spatele lui Damon când a direcționat de la ea spre el durerea și urmele Noptii de Corecție.

Și apoi m-a purtat în brațe până acasă. Gândul i se ivi în minte din neant. Fără să spună absolut nimic. N-aș fi aflat niciodată...

Și tot nu s-a vindecat. Oare se va vindeca vreodată? Și în acea clipă, Elena începu să țipe din toate puterile.

29

Cineva încerca să o convingă să bea ceva dintr-un pahar. Mirosul îi era atât de ascuțit, încât deja putea să simtă gustul a ceea ce se afla în pahar — vin Black Magic. Și ea nu voia așa ceva! Nu! Îi scuipe. Nu puteau să o oblige să bea.

— Mon enfant, e spre binele tău. Hai, bea. Elena întoarse capul. Simți întunericul și uraganul năpustindu-se spre ea pentru a o purta departe. Da, așa era mai bine. De ce nu voiau s-o lase în pace?

În cele mai adânci canale de comunicare, alături de ea, în întuneric, se afla un băiețel. Își aducea aminte de el, dar nu și de numele lui. Întinse brațele spre el și el veni în ele, și ei i se păru că lanțurile lui erau mai ușoare decât fuseseră... când? înainte. Asta era tot ce-și putea ea aminti.

Ești bine? șopti către copil.

Aici jos, în inima comuniunii lor, șoapta se auzea ca un strigăt.

Nu plânge. Fără lacrimi, o imploră el, dar cuvintele îi aduseră ei aminte de ceva la care nu suporta să se gândească, și își puse degetele pe buzele lui, făcându-l cu blândețe să tacă.

Mult prea tare, se auzi bubuind o voce din Afară.

— Așadar, mon enfant, te-ai hotărât să devii un vampire encore une fois.

Asta se întâmplă? II întrebă ea în șoaptă pe copil. Mor din nou? Ca să devin vampir?

Nu știu! strigă copilul. Nu știu nimic. El e furios. Mi-e frică.

Sage n-o să-ți faci rău, îi promise ea. El e deja vampir, și e prietenul tău. Nu Sage...

Atunci de cine ți-e frică?

Dacă mori din nou, o să fiu înfășurat tot în lanțuri.

Copilul îi arată o imagine jalnică a trupului lui înfășurat în nenumărate bucle de lanțuri grele. Lanțuri în gura lui, sufocându-l. Pironindu-i brațele de trup și picioarele de ghiulea. Mai mult, lanțurile aveau țepi, așa că acolo unde intrau în carnea moale a copilului țâșnea sângele.

Cine ar face așa ceva? strigă Elena. O să-l fac să-și dorească să nu se fi născut vreodată. Spune-mi cine o săfacă asta!

Chipul copilului era trist și nedumerit.

Eu o s-o fac, răspunse el cu tristețe în glas. El o s-o facă. El eu. Damon. Pentru că noi te vom fi omorât.

Dar dacă nu e vina lui...

Trebuie s-o facem. Trebuie s-o facem. Dar poate o să mor, spune doctorul...

În ultimele cuvinte se simțea clar speranța.

Asta o hotărî pe Elena. Dacă Damon nu gândea limpede, atunci poate că ea nu gândea limpede, raționa Elena încet. Poate... poate că ar trebui să facă ce voia Sage.

Și doctorul Meggar. Îi deslușea vocea ca și cum ajungea până la ea printr-o ceață groasă:

— ... lui Dumnezeu, ai lucrat toată noaptea. Mai lasă și pe altcineva să încerce.

Da... toată noaptea. Elena nu voise să se trezească iar, și voința ei era puternică.

— Poate să facem schimb? sugera cineva — o fată — o fată tânără.

Cu o voce subțire, dar și ea cu o voință puternică. Bonnie.

— Elena... Sunt Meredith. Simți că te țin de mână? Tăcu, apoi mai tare, încântată: Hei, m-a strâns de mână! Ați văzut? Sage, spune-i lui Damon să vină repede.

În derivă...

—... mai bea puțin, Elena! Știu, știu, ți-e lehamite de el. Dar bea un peu de dragul meu, da? în derivă...

— Tres bon, mon enfant! Maintenant" ce-ai zice de puțin lapte? Damon crede că ai putea rămâne om dacă bei niște lapte.

Elena avea două gânduri în cap. Primul era că dacă mai bea ceva, indiferent ce, e posibil să explodeze. Al doilea era că nu avea de gând să mai facă promisiuni prostești.

Încercă să vorbească, dar cuvintele ieșiră doar ca un firioșor subțire de șoapte.

— Spune-i lui Damon... că nu-mi revin decât dacă eliberează băiețelul.

— Cine? Ce băiețel?

— Elena, scumpo, toți băiețelii de pe proprietatea asta sunt liberi.

Meredith:

— Hai s-o lăsăm pe ea să-i spună. Dr. Meggar:

— Elena, Damon e chiar aici, pe canapea. Ați fost amândoi foarte bolnavi, dar o să vă faceți bine. Uite, Elena, putem să mutăm masa de consultație ca să poți vorbi cu el. Gata, am tras-o.

Elena încercă să deschidă ochii, dar totul strălucea cumplit de tare.

Respiră adânc și încercă din nou. Tot luminează mult prea puternică. Și nu mai știa cum să-și slăbească vederea. Vorbi cu ochii închiși către cel a cărui prezență o simțea în fața ei:

Nu mai pot să-l las singur. Mai ales dacă ai de gând să-l împovărezi cu nenumărate lanțuri și să-i pui căluș.

Elena, răspunse Damon tremurător, n-am dus o viață plăcută. Dar îți jur că n-am avut niciodată sclavi, întreabă pe oricine. Și n-aș face așa ceva unui copil.

Ai făcut-o, și îi știu numele. Și știu că în ființa lui nu e decât blândețe, și bunătate, și bucurie de a trăi... și teamă.

Se auzi tunetul surd al vocii lui Sage:

— ...tulburată...

Apoi, murmurul puțin mai tare al lui Damon.

— Știu că mintea ei e rătăcită, dar tot aș vrea să aflu numele băiețelului căruia se presupune că i-am făcut toate lucrurile alea. Cum o poate tulbura asta?

Din nou un tunet surd, apoi:

— Dar nu pot s-o întreb? Măcar să dovedesc că nu sunt vinovat de ce mă acuză ea. Apoi, mai tare: Elena? Poți să-mi spui ce copil se presupune că am torturat astfel?

Era atât de obosită! Dar răspunse cu voce tare, în șoaptă:

— Numele lui e Damon, bineînțeles.

Și auzi atunci vocea sfârșită a lui Meredith:

— Oh, Doamne! Voia să moară pentru o metaforă.

30

Matt o privi pe doamna Flowers cum cercetează insigna șerifului Mossberg, ținând-o ușor în palmă și trecându-și degetele celeilalte mâini peste ea.

Insigna venea de la Rebecca, nepoata șerifului Mossberg. Părase cu totul o coincidență când Matt se întâlnește cu ea mai devreme în

acea zi. Apoi Matt observase că fata purta o cămașă bărbătească în chip de rochie. Cămașa i se părea cunoscută — cămașa unui șerif din Ridgemont.

Apoi văzuse insigna prinsă încă de ea. Ai fi putut spune o mulțime de lucruri despre șeriful Mossberg, dar nu ți-l puteai închipui pierzându-și insigna. Matt uitase orice noțiune de curtoazie și smulsese bucata mică de metal înainte ca Rebecca să-l poată opri. Simțise atunci o senzație de rău în stomac, care devenise tot mai puternică. Iar expresia doamnei Flowers nu-l liniștea absolut deloc.

— N-a fost în contact direct cu pielea lui, spuse ea încet, așa că imaginile pe care le capăt sunt încețoșate. Dar vai, dragul meu Matt — și ridică spre el o privire îngrijorată — mă tem.

Se cutremură, așezată pe scaunul de lângă masa din bucătărie, pe care se găseau două căni cu lapte cald cu mirodenii, neatînse.

Matt își dresе glasul și duse la gură laptele fierbinte.

— Crezi că e nevoie să mergem să ne uităm?

— Trebuie s-o facem, spuse doamna Flowers. Clătină din buclele ei albe și moi, cu tristețe. Draga mea Mama e foarte insistentă, și asta simt și eu — o mare tulburare în artefactul ăsta.

Cu toată teama lui, Matt simți o ușoară mândrie, pentru că el adusese "artefactul" — și apoi se gândi: mda, să furi o insignă de pe cămașa unei fete de doisprezece ani e cu adevărat un motiv de mândrie!

Vocea doamnei Flowers ajunse până la el:

— Cel mai bine ar să-ți pui mai multe rânduri de cămăși și pulovere, și vreo două din astea.

Apăru intrând pe o parte pe ușa bucătăriei, ținând în brațe câteva paltoane lungi, aparent scoase din debaraua aflată de cealaltă parte a coridorului, în fața bucătăriei, și câteva perechi de mănuși pentru grădinărit.

Matt sări de pe scaun să o ajute cu brațul de haine și apoi începu să tușească, căci se trezi învăluit de mirosul de naftalină și de... altceva,

ceva condimentat.

— De ce... mă simt... ca la Crăciun? spuse el, forțat să tușească între cuvinte.

— Oh, trebuie să fie rețeta de conservare cu cuișoare a mătușii Morwen, răspuse doamna Flowers. Unele dintre hainele astea sunt de pe vremea Mamei.

Matt o credea.

— Dar afară e cald. De ce să punem pe noi paltoane?

— Pentru protecție, dragă Matt, pentru protecție. Hainele astea au descântece țesute în stofa lor, ca să ne ferească de rău.

— Chiar și mănușile pentru grădinărit? întrebă Matt cu îndoială.

— Chiar și mănușile, răspuse cu hotărâre doamna Flowers. Făcu o pauză, apoi spuse pe un ton calm: Și ar fi bine să luăm niște lanterne, Matt dragă, pentru că asta e o treabă pe care va trebui s-o facem pe întuneric.

— Glumiți!

— Nu, din păcate nu glumesc. Și ar trebui să găsim o frânghie cu care să ne legăm unul de altul. În nici un caz nu trebuie să pătrundem în desișul Pădurii Vechi în această noapte.

O oră mai târziu, Matt tot mai chibzuia. Nu avusese deloc poftă de cina copioasă a doamnei Flowers, alcătuită din vinete fierte înăbușite au Jromage, iar roțițele din mintea lui nu voiau să se oprească din învârtit.

Mă întreb dacă așa se simte și Elena, își spuse el, atunci când concepe Planurile A, B și C. Mă întreb dacă se simte la fel de proastă ca mine atunci când o face.

Simți o strângere de inimă și pentru a suta mia oară de când îi părăsise pe ea și pe Damon se întrebă dacă făcuse ceea ce era bine.

Trebuia să fie bine, își spuse. Durea atât de tare, și asta era o dovadă. Lucrurile care dureau cu adevărat sunt lucrurile care trebuie să fie făcute.

Dar voiam doar să-mi iau rămas-bun de la ea...

Dar dacă ți-ai fi luat rămas-bun, n-ai mai fi plecat niciodată. Fii conștient de asta, idiotule, când e vorba de Elena, ești cel mai mare învins din lumea asta. Din momentul în care și-a găsit un prieten pe care-l plăcea mai mult ca pe tine, ai acționat ca și cum ai fi fost Meredith sau Bonnie pentru a o ajuta să-l păstreze și să stea departe de Băiatul cel Rău. Poate că ar trebui să-ți faci rost de niște tricouri pe care să scrie: Sunt un câine. O servesc pe Prințesa Ele... PAC!

Matt sări în sus și ateriza ghemuit, ceea ce se dovedește mult mai dureros decât părea în filme.

Clang!

Era oblonul desfăcut al ferestrei din cealaltă parte a camerei. Primul zgomot fusese totuși o pocnitură. Peretele exterior al pensiunii era într-o stare foarte proastă, iar obloanele de lemn se desprindeau câteodată din cuiele în care erau prinse iarna.

Dar era oare o pură coincidență? se întrebă Matt, imediat ce inima lui își mai domoli galopul. În această pensiune în care Stefan petrecuse atât de mult timp? Poate că, în vreun fel, rămăseseră acolo urme ale spiritului său, care percepeau ce gândeau oamenii aflați între aceste ziduri. Dacă era așa, Matt tocmai primise o lovitură serioasă în plexul solar, după felul în care se simțea.

Regret, amice, gândi el, aproape rostind-o cu voce tare. N-am vrut să-ți insult iubita. E într-o tensiune cumplită.

S-o insult pe iubita lui?

S-o insult pe Elena?

La naiba, ar fi primul care l-ar pocni și l-ar pune la pământ pe cel care o insulta pe Elena. Asta cu condiția ca Stefan să nu folosească șmecherii de vampir ca să ajungă acolo primul!

Și ce spunea Elena întotdeauna? Niciodată nu ești suficient de pregătit. Nu poți avea niciodată prea multe planuri pentru că, la fel cum Dumnezeu a înfășurat aluna într-o coajă nesuferită, și planul tău principal o să-și arate hibe.

De aceea se folosea Elena de cât mai multă lume posibil. Și ce

dacă era inutil să-i implice și pe C și D? Dacă era nevoie de ei, erau acolo.

Cu aceste gânduri și simțindu-și mintea mult mai limpede decât o avea de când vânduse Priusul și le dăduse lui Bonnie și Meredith banii lui Stefan pentru drum, Matt trecu la treabă.

— Și pe urmă am făcut o plimbare prin parcul domeniului și am văzut livada de meri, și cea de portocali, și cea de cireși, îi spuse Bonnie Elenei, care stătea întinsă, părând atât de mică și lipsită de apărare în patul ei cu baldachin, înconjurat cu perdele transparente de culoarea aurului prăfos, ținute acum într-o parte de ciucuri grei în diferite nuanțe de aur.

Bonnie stătea comod pe un scaun tapițat cu o stofa aurie, care fusese tras lângă pat. Își urcase picioarele micițe și goale pe cearșafuri.

Elena nu era o pacientă supusă. Voia să se ridice din pat, insista. Voia să poată să umble prin cameră. Asta i-ar face mai bine decât fiertura de ovăz și fripturile și laptele și vizitele de cinci ori pe zi ale doctorului Meggar, care venise să stea pe domeniu.

Știa însă de ce se temuseră de fapt cu toții. Bonnie o spusese dintr-odată, într-un geamăt lung, întretăiat de plâns, într-o noapte, când mica roșcată făcuse de gardă lângă patul ei.

— T-tu ai țipat și toți v-vampirii au auzit, și Sage ne-a înșfăcat pe Meredith și pe mine ca pe doi pisoii, câte una sub fiecare braț, și a luat-o la fugă spre locul de unde se auzea țipătul. Dar a-atâta lume ajunsese acolo înaintea noastră! Tu îți pierduseși cunoștința, și la fel și Damon!, și cineva a zis: "Au-au fost atacați și c-cred că sunt morții" Și toată lumea zicea: "Chemați Gardienii!" Și eu am leșinat, puțin.

— Șșșș, spusese Elena plină de compasiune; și apoi, practică: Bea puțin Black Magic, o să te simți mai bine.

Bonnie băuse puțin. Și apoi mai băuse. Și pe urmă continuase povestirea:

— Dar Sage trebuie să fi știut ceva, pentru că a spus: "Hei, eu sunt doctor și o să-i examinez." Și chiar l-ai fi crezut, după cum a zis-o! Și pe urmă s-a uitat la voi și cred că a știut imediat ce se întâmpla, pentru că a spus: "Aduceți o trăsură! Trebuie să-i duc la doctorul Meggar, colegul meu." Și Lady Fazina însăși a venit și a spus că puteau lua o trăsură de-a ei, și pe urmă doar s-o trimită înapoi. E așa de bogată! Și pe urmă, v-am scos pe voi doi prin ieșirea din spate, pentru că erau... erau niște ticăloși care ziceau: "Lăsați-i să moară". Erau demoni adevărați, albi ca zăpada, numiți Femei de Zăpadă. Și pe urmă, pe urmă eram în trăsură și... oh, Doamne! Elena! Elena, ai muriți De două ori și s-a oprit respirația! Și Sage și Meredith și-au tot făcut respirație gură la gură. Iar eu... eu mă rugam așa de t-t-tare.

Elena, prinsă acum de poveste, o luase în brațe, dar lui Bonnie lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— Și am bătut la ușa doctorului Meggar de parcă eram gata să o dărâmam... și... cineva i-a spus... și el te-a examinat și a zis: "Are nevoie de o transfuzie." Și eu am zis: "Luați sângele meu." Pentru că, și-aduci aminte la școală, când i-am dat amândouă sânge lui Jody Wright și am fost practic singurele care am putut s-o facem pentru că sângele nostru era de același fel? Și pe urmă doctorul

Meggar a pregătit două mese uite-așa — și Bonnie pocnise din degete — și mie mi-era așa de frică că nu puteam să stau nemișcată ca să-mi bage acul, dar am făcut-o. Nu știu cum, dar am făcut-o! Și și-au dat niște sânge de la mine. Și, între timp, știi ce-a făcut Meredith? L-a lăsat pe Damon s-o muște. Chiar așa a făcut. Și doctorul Meggar a trimis trăsură înapoi acasă ca să ceară servitori care "voiau un bonus" pentru că așa se n-numește aici... și trăsură s-a întors plină. Și nu știu câți a mușcat Damon, dar au fost destui! Doctorul Meggar a zis că era cel mai bun leac. Și Meredith și Damon și noi toți l-am bătut la cap și l-am convins pe doctorul Meggar să vină aici, adică să vină să locuiască aici, și Lady Ulma

vrea să transforme toată clădirea în care locuia el într-un spital pentru oamenii săraci. Și pe urmă am tot încercat să te vindecăm. Damon se simțea bine în dimineața următoare. Și Lady Ulma și Lucen și el... vreau să zic că a fost ideea lor, dar el a făcut-o... i-a trimis perla aia lui Lady Fazina... era una pentru care tatăl ei nu reușise să găsească un client suficient de bogat ca s-o cumpere, pentru că e așa de mare, e aproape cât un pumn, dar are o formă neregulată, cu tot felul de răsuciri și adâncituri, și o lucire argintie. Au pus-o pe un lanț gros și i-au trimis-o.

Ochii lui Bonnie se umplură iar de lacrimi.

— Pentru că v-a salvat pe amândoi — pe tine și pe Damon. Trăsura ei v-a salvat viața. Bonnie se aplecase înainte ca să spună în șoaptă: Și Meredith mi-a zis... e un secret, dar nu pentru tine... nu e chiar așa de rău să fii mușcat. Asta-i! Și Bonnie, ca o pisicuță ce era, căscase și se întinsese. Eu aș fi urmat la rând să fiu mușcată, spusese ea aproape cu regret, apoi adăugă repede: dar tu aveai nevoie de sângele meu. De sânge omenesc, dar al meu în mod special. Bănuiesc că cei de-aici știu totul despre tipurile de sânge, pentru că pot gusta și mirosi și-și dau seama de diferență. Apoi sări în sus și spuse: Vrei să te uiți la jumătatea de cheie-vulpe? Eram așa de siguri că se terminase totul și n-o s-o mai găsim niciodată, dar când Meredith s-a dus în dormitor ca să fie mușcată — și îți jur că asta a fost tot ce-au făcut — Damon i-a dat-o și a rugat-o s-o păstreze ea. Așa că a păstrat-o și a avut grijă de ea și e într-un mic cufăr pe care l-a făcut Lucen din ceva care arată a plastic dar nu e.

Elena admirase mica semilună, dar altceva nu avea ce face în pat, doar să vorbească și să citească romane de autori clasici sau să frunzărească enciclopedii de pe

Pământ. Nici măcar n-o lăsau să stea în aceeași cameră cu Damon.

Elena știa de ce. Se temeau că n-ar sta doar de vorbă cu el. Se temeau că o să se apropie de el și o să-i simtă mirosul exotic atât de familiar, în care se amestecau arome de bergamotă italiană,

mandarine și cardamom, și că s-ar uita în ochii lui negri care puteau închide în pupilele lor universuri întregi, și că genunchii ei s-ar înmuia și ea s-ar trezi vampir.

Nu știau nimic! Ea și Damon schimbaseră sânge fără probleme cu multe săptămâni înainte de criză. Dacă nu era nimic care să-l facă din nou să-și piardă mințile, așa cum o făcuse durerea, s-ar purta ca un gentleman perfect.

— Hm, făcu Bonnie când îi auzi protestele, și împinse o pernuță cu degetele de la picioare, ale căror unghii erau colorate în argintiu. Eu nu cred că le-aș spune că ați schimbat sânge de atâtea ori până acum. Asta s-ar putea să-i facă să exclame "Aha!" sau ceva de genul asta. Adică, știi, să vadă ceva în asta.

— Nu e nimic de văzut în asta. Sunt aici să-l iau pe iubitul meu Stefan, și Damon doar mă ajută.

Bonnie o privi cu sprâncenele încruntate și buzele strânse, dar nu îndrăzni să spună nimic.

— Bonnie?

— Îmm?

— Am zis eu adineauri ceea ce cred că am zis?

— Î-hî.

Elena, dintr-o singură mișcare, adună un braț de perne și-și ascunse fața în ele.

— Vrei te rog să-i spui bucătarului că mai vreau o friptură și încă un pahar mare de lapte? ceru ea cu o voce înăbușită, de sub perne. Nu mă simt deloc bine.

Matt avea o altă rablă de mașină. Întotdeauna reușea să găsească una atunci când avea cu adevărat nevoie. Iar acum conducea, cu opriri și opinteli, către casa lui Obaasan.

Casa doamnei Saitou, se corectă el repede. Nu voia să se bage în obiceiuri cu care nu era familiar, nu atunci când cerea o favoare.

Ușa fu deschisă de o femeie pe care Matt nu o mai văzuse niciodată. Era o femeie atrăgătoare, îmbrăcată foarte spectaculos

într-o fustă stacojie largă — sau poate în niște pantaloni stacojii foarte largi, căci stătea cu picioarele atât de depărtate, încât era greu să-ți dai seama. Purta o bluză albă. Avea o față deosebită: două perdele de păr negru drept de-o parte și de alta a ei și o perdea mai scurtă — bretonul — care-i ajungea până la sprâncene.

Dar cel mai șocant lucru la ea era faptul că ținea în mâini o sabie lungă și încovoiată, îndreptată direct către Matt.

— B-bună, spuse Matt când ușa se deschise și femeia își făcu apariția.

— Asta e o casă bună, replică femeia. Asta nu e o casă cu spirite rele.

— N-am crezut niciodată că ar fi, spuse Matt, retrăgându-se pe când femeia înainta spre el. Sincer.

Femeia închise ochii, părând să caute ceva în minte. Apoi, brusc, lăsă în jos sabia.

— Tu spui adevărul. Tu nu ai gânduri rele. Intră, te rog.

— Mulțumesc, spuse Matt.

Niciodată nu fusese mai bucuros ca acum să fie acceptat de o femeie mai în vârstă.

— Orime, se auzi o voce subțire, lipsită de putere, de la etaj, e unul dintre copii?

— Da, Hahawe, strigă femeia pe care Matt nu putea să n-o numească în gândul lui "femeia cu sabia".

— Trimite-l sus, vrei?

— Sigur, Hahawe.

— Ha., .ha... Hahawe? spuse Matt, transformând un râs nervos într-o întrebare disperată pe când sabia se legăna din nou în dreptul mijlocului său. Nu Obaasan?

Femeia cu sabia zâmbi pentru prima dată.

— Obaasan înseamnă bunică. Hahawe este unul din multele cuvinte pentru mamă. Dar mama n-o să se supere dacă-i spui Obaasan; e un salut prietenos pentru o femeie de vârsta ei.

— Okay, spuse Matt, străduindu-se să pară un tip cât mai prietenos.

Doamna Saitou îi făcu semn să o ia în sus pe scări și el își băgă capul în câteva camere înainte să găsească una cu o saltea subțire exact în mijlocul podelei goale, iar pe ea stătea întinsă o femeie care părea atât de mică și de asemănătoare cu o păpușă, încât nici nu părea reală.

Părul ei era la fel de moale și de negru ca acela al femeii cu sabia de la parter. Era ridicat sau aranjat cumva, încât stătea în jurul ei ca un halo. Dar genele negre erau coborâte pe obrajii palizi și Matt se întrebă dacă ațipise dintr-odată, așa cum fac bătrânii.

Dar apoi, brusc, doamna ca o păpușă deschise ochii și zâmbi.

— Ia te uită, e Masato-chan! spuse ea, uitându-se la Matt.

Asta era un început prost. Dacă nu-și dădea seama că un tip blond nu putea fi prietenul ei japonez de acum șaiszeci de ani... Dar în clipa următoare ea râdea, cu mâinile ei micuțe la gură.

— Știu, știu, spuse ea. Tu nu ești Masato. El s-a făcut bancher, foarte bogat. Foarte gros. Mai ales la cap și la stomac. Îi zâmbi din nou. Stai jos, te rog. Poți să-mi spui Obaasan dacă vrei, sau Orime. Fata mea îmi poartă numele. Dar viața a fost grea pentru ea, la fel cum a fost și pentru mine. Să fii fecioară de altar... și samurai... E nevoie de disciplină și multă muncă. Iar Orime a mea s-a descurcat atât de bine... Până când am venit aici.

Căutam un oraș liniștit. În schimb, Isobel l-a găsit... pe Jim. Și Jim a fost... necredincios.

Lui Matt i se puse un nod în gât și vru să-și apere prietenul, dar ce putea spune în apărarea lui? Jim petrecuse o noapte cu Caroline — la invitația insistentă a lui Caroline. Și devenise posedat, și ceea ce-l posedea trecuse și în prietena lui, Isobel, care-și perforase tot trupul într-un mod grotesc — printre alte lucruri pe care le făcuse.

— Trebuie să-i nimicim, se auzi Matt spunând cu toată convingerea. Kitsune-le care au pornit toată povestea asta — care au

început-o cu Caroline. Shinichi și sora lui, Misao.

— Kitsune. Obaasan încuviința din cap. Da, încă de la început am zis eu că trebuie să fie una băgată aici. Stai să văd; am binecuvântat niște talismane și amulete pentru prietenii tăi...

— Și câteva gloanțe. Mi-am cam umplut buzunarele, spuse Mart, încurcat, scoțând un amestec de calibre diferite pe marginea cuverturii de pe saltea. Am găsit chiar pe web niște rugăciuni pentru a scăpa de ei.

— Ai fost foarte meticulos. Bun.

Obaasan se uită la printurile cu rugăciuni. Matt se foi stânjenit, știind că de fapt el doar îndeplinise punct cu punct lista lui Meredith cu lucrurile de făcut, și meritul îi aparținea ei.

— O să binecuvântezi gloanțele mai întâi și pe urmă o să mai scriu câteva amulete, spuse ea. Pune amuletele în locurile unde ai nevoie mai mare de protecție. Și, ei, presupun că știi ce să faci cu gloanțele.

— Da, doamnă.

Matt se căută prin buzunare după ultimele gloanțe, și le puse în palma întinsă a lui Obaasan. Apoi ea îngână o rugăciune lungă și complicată, ținându-și mâinile micuțe deasupra gloanțelor. Lui Matt incantația nu i se păru înfricoșătoare, dar știa că el nu făcea nici două parale ca medium și că Bonnie auzise și văzuse probabil lucruri pe care el nu le putea percepe.

— Ar trebui să țintesc în vreun loc anume? întrebă Mart, privind-o pe bătrână și încercând să urmărească rugăciunea pe copia lui.

— Nu, e bună orice parte a corpului, sau capul. Dacă îi smulgi o coadă, o să-i slăbești puterea, dar o s-o și înfurii.

Obaasan tăcu o clipă și tuși, o tuse scurtă și uscată, de bătrână. Înainte ca Matt să se ofere să coboare și să-i aducă ceva de băut, doamna Saitou intră în cameră cu o tavă și trei cești de ceai în trei boluri micuțe.

— Mulțumesc pentru așteptare, spuse ea politicos și îngenunche plină de grație pentru a-i servi.

Matt sorbi din ceaiul verde aburind și descoperi că era mult mai bun decât se așteptase, după cele câteva experiențe pe care le avusese la restaurante. Și pe urmă se lăsă tăcerea. Doamna Saitou stătea și se uita la ceașca de ceai, Obaasan stătea culcată, arătând palidă și zbârcită sub cuvertura saltelei, iar Matt simțea cum o furtună de cuvinte se aduna în gâtul lui.

În cele din urmă, deși bunul-simț îl sfătuia să nu spună nimic, izbucni:

— Doamne, îmi pare atât de rău pentru Isobel, doamnă Saitou! Nu merită tot chinul ăsta! Voiam doar să știți că eu... că-mi pare atât de rău! Și am de gând să-l nimicesc pe kitsune-le care e responsabil de toată povestea asta. Vă promit, o să-l nimicesc!

— Kitsune! spuse tăios doamna Saitou, uitându-se la el ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

Obaasan o privea cu milă de pe perna ei. Apoi, fără să mai stea să adune ceșcuțele goale de ceai, doamna Saitou sări în picioare și ieși în fugă din cameră.

Matt rămase fără cuvinte.

— Eu... eu..., încercă el. Obaasan rosti de pe perna ei:

— Nu fi supărat, tinere. Fiica mea, deși e preoteasă, are concepții foarte moderne. Probabil că ți-ar spune că nici nu există kitsune.

— Chiar și după... vreau să spun, cum crede că Isobel...?

— Crede că există influențe nefaste în orașul ăsta, dar din cele "obișnuite, umane". Ea crede că Isobel a făcut ce-a făcut din cauza stresului în care se afla, încercând să fie o elevă bună, o preoteasă bună, un bun samurai.

— Adică, doamna Saitou se simte vinovată?

— Ea îl învinuiește în mare parte pe tatăl lui Isobel. El e un "slujbaș" acasă, în Japonia. Obaasan tăcu puțin, după care adăugă: Nu știu de ce ți-am spus toate astea.

— Îmi pare rău, spuse repede Matt, nu încercam să-mi bag nasul unde nu e treaba mea.

— Nu, dar ție îți pasă de oameni. Mi-ar fi plăcut ca Orime să fi avut un băiat ca tine, în loc de Isobel.

Matt se gândi la ființa jalnică pe care o văzuse la spital. Cea mai mare parte a cicatricelor lui Isobel aveau să rămână ascunse sub haine — asta presupunând că învăța din nou să vorbească. Plin de curaj, spuse:

— Ei bine, tot sunt gata de luptă.

Obaasan schiță un zâmbet ușor, apoi își lăsă capul la loc pe pernă — nu, era o rezemătoare din lemn pentru cap, își dădu seama Matt. Nu părea prea confortabilă.

— E mare păcat atunci când trebuie să aibă loc o luptă între o familie omenească și kitsune, spuse ea. Pentru că există unele zvonuri că unul dintre strămoșii noștri a avut o nevastă kitsune.

— O ce?

Obaasan râse, ascunzându-și din nou râsul în spatele mâinilor strânse pumn.

— Mukashi-mikashi, sau, cum spuneți voi, a fost odată ca niciodată un mare Shogun care s-a înfuriat pe toate kitsune-le de pe proprietatea lui pentru răutățile lor. Mulți ani făcuseră tot soiul de pozne și farse, dar când le-a bănuit că distrugeau recoltele din câmpuri, îngăduința lui a luat sfârșit. Și-a adunat toți servitorii, bărbați și femei, și le-a spus să ia ciomege și arcuri cu săgeți și pietre și sape și măhuri și să alunge toate vulpile care-și făcuseră bârlog pe domeniul său, chiar și pe cele culcușite în pod. Voia ca orice vulpe care exista acolo să fie omorâtă fără milă. Dar în noaptea din ajun, o femeie frumoasă i-a apărut în vis și i-a spus că ea era răspunzătoare pentru toate vulpile care trăiau acolo. "Și", a zis ea, "deși este adevărat că facem mici răutăți, te răsplătim mâncând șoarecii și șobolanii și insectele care distrug cu adevărat recolta. Nu vrei să-ți reverși furia doar asupra mea și să mă execuți doar pe mine în loc de toate vulpile? O să vin în zori ca să-ți aflu răspunsul." Și și-a ținut cuvântul, cea mai frumoasă dintre kitsune, sosind la revărsatul

zorilor însoțită de douăsprezece frumoase fecioare, dar ea strălucea mai tare între ele, așa cum strălucește luna mai puternic decât o stea. Shogunul n-a putut să o omoare, și de fapt a cerut-o de soție, și le-a măritat pe cele douăsprezece însoțitoare ale ei cu doisprezece dintre cei mai devotați slujitori ai lui. Și se spune că ea i-a fost soție credincioasă și i-a născut mulți copii la fel de aprigi ca Amaterasu, zeița soare, și la fel de frumoși ca luna, și asta a continuat așa până într-o zi, când Shogunul era la vânătoare și s-a întâmplat să omoare din greșeală o vulpe. S-a întors grăbit acasă, ca sa-i explice soției sale că nu o făcuse intenționat, dar când a ajuns și-a găsit toți servitorii jelind, căci soția lui îl părăsise deja, luând cu ea toți fiii și fiicele lor.

— Oh, păcat, murmură Mart, încercând să fie politicoasă, când un gând îl opri. Stați puțin. Dar dacă au plecat cu toții...

— Văd că ești un tânăr atent, râse bătrâna cea fragilă. Toți fiii și toate fiicele lui plecaseră... cu excepția celei mai mici fete, de o frumusețe fără asemănare, deși era doar o copilă. Ea spuse: "Te iubesc prea mult ca să te părăsesc, tată dragă, chiar dacă trebuie să port o înfățișare omenească toată viața." Și astfel se spune că descindem din kitsune.

— Ei bine, kitsune-le astea nu fac doar pozne inocente și distrug recoltele, spuse Matt. Ele au pornit să ucidă. Iar noi trebuie să ne apărăm.

— Sigur, sigur. N-am vrut să te supăr cu povestioara mea, spuse Obaasan. Acum o să-ți scriu amuletele alea.

Când Matt pleca, doamna Saitou apăru la ușă. Îi puse ceva în palmă. Matt se uită și văzu aceeași caligrafie de pe amuletele lui Obaasan. Doar că era mult mai mărunță și scrisă pe...

— O hârtie Post-it? întrebă Matt, uluit. Doamna Saitou încuviință din cap.

— Foarte utilă pentru a o lipi pe fața demonilor sau pe crengile copacilor, sau altele de soiul ăsta, spuse. Și, în vreme ce Matt o

privea total uluit, adăugă: Mama nu știe chiar tot ce trebuie știut despre tot. Îi mai dădu și un pumnal solid, mai mic decât sabia pe care o avusese ea înainte, dar în stare bună de funcționare — imediat, Matt se tăie în el. Încrede-te în prieteni și în instinctele tale, mai spuse ea.

Ușor confuz, dar simțindu-se încurajat, Matt o porni spre casa doctoriței Alpert.

31

Mă simt mult mai bine, îmi spuse Elena doctorului Meggar. Aș vrea să mă plimb pe 'domeniu. Încercă să nu țopăie în pat. Am mâncat friptură și am băut lapte, și chiar am luat uleiul ăla de pește scârbos pe care mi l-ai trimis. Și am un simț perfect al realității: sunt aici ca să-l salvez pe Stefan, iar băiețelul din interiorul lui Damon e o metaforă pentru subconștientul lui, pe care sângele împărțit cu el mi-a dat voie să-l "văd". Săltă o dată, dar își ascunse mișcarea întinzându-se după un pahar cu apă. Mă simt ca un cățeluș fericit care trage de lesă. Își arată noile brățări de sclavă primite: argint cu inserții de lapislăzuli în desene fluide. Dacă mor brusc, sunt pregătită.

Sprâncenele doctorului Meggar săltară în sus și-n jos.

— Păi, nu prea pot găsi nimic în neregulă cu pulsul și respirația ta. Nu văd cum ți-ar putea face rău o plimbare plăcută de după-amiază. Cu siguranță, Damon s-a ridicat din pat și umblă. Dar nu-i da vreo idee lui Lady Ulma. Ea încă mai are nevoie de câteva luni de odihnă la pat.

— Lady Ulma și-a făcut un fel de birouaș de scris dintr-o tavă de servit micul dejun, explică Bonnie, arătând cu mâinile dimensiunile respectivului obiect. Desenează haine pe ea. Bonnie se aplecă înainte, cu ochii mari. Și știi ceva? Rochiile ei sunt magice.

— Nici nu m-aș aștepta la altceva, mormăi doctorul Meggar.

Dar în clipa următoare, Elena își aduse aminte de ceva neplăcut.

— Chiar și când o să avem cheile, va trebui să planificăm evadarea propriu-zisă.

— Ce e o evadare? întrebă incitată Lakshmi.

— E cam așa: avem cheile de la celula lui Stefan, dar tot trebuie să găsim o cale să intrăm în temniță, și o cale să-l scoatem de-acolo.

Lakshmi se încruntă.

— De ce să nu intrăm pur și simplu odată cu ceilalți și să-l scoatem pe poartă?

— Pentru că, spuse Elena, încercând să nu-și piardă răbdarea, n-or să ne lase să intrăm pur și simplu și să-l luăm. O văzu pe Lakshmi prinzându-și capul între mâini și miji ochii. La ce te gândești, Lakshmi?

— Păi, mai întâi zici că o să ai cheia în mână când te duci la închisoare, pe urmă e ca și când ei n-or să-i dea drumul din închisoare.

Meredith clătină din cap, nedumerită. Bonnie își duse o mână la frunte, de parcă ar fi durut-o capul. Dar Elena se aplecă încet în față.

— Lakshmi, rosti ea foarte încet, vrei să spui că dacă avem cheia de la celula lui Stefan e practic un permis de intrare și ieșire din închisoare?

Lakshmi se luminează la față.

— Bineînțeles! răspunse. Altfel, la ce ar fi bună o cheie? Ei l-ar putea pur și simplu închide într-o altă celulă.

Elenei cu greu îi venea să creadă minunăția acestor cuvinte, așa că imediat încercă să găsească vreo hibă.

— Asta ar însemna că de la petrecerea lui Bloddeuwedd putem merge direct la închisoare și să-l scoatem pe Stefan, spuse ea cu atâta sarcasm cât putu pune în vocea sa. Am putea pur și simplu să ne arătăm cheia și or să ne lase să-l scoatem de acolo.

Lakshmi încuviință din cap nerăbdătoare.

— Da! spuse ea bucuroasă, fără îndoială nepercepând sarcasmul.

Și nu te înfură pe mine, okay? Dar mă întrebam de ce nu te-ai dus niciodată să-l vizitezi.

— Putem să-l vizităm?

— Sigur, dacă te programezi.

Acum Meredith și Bonnie își reveniseră și o sprijineau pe Elena de-o parte și de alta.

— Cât de curând putem trimite pe cineva să facă o programare? întrebă Elena printre dinți, pentru că vorbitul îi solicita tot efortul de care era capabilă — își lăsase toată greutatea pe prietenele ei. Pe cine putem trimite pentru a face programarea? șopti ea.

— O să mă duc eu, spuse Damon din întunericul stacojiu din spatele lor. O să mă duc în seara asta — dați-mi cinci minute.

Matt simțea că expresia de pe fața lui era de supărare și încăpățânare deplină.

— Haide, spuse Tyrone, părând amuzat.

Se echipau amândoi pentru o excursie în Pădure. Asta însemna să-și pună fiecare două dintre paltoanele cu naftalină și cuișoare și apoi să folosească panglică scotch ca să-și prindă mânușile de paltoane. Matt era deja learcă de apă.

Dar Tyrone e un băiat bun, își spuse el. Apare el, Matt, din senin și zice:

— Hei, știi chestia aia ciudată cu Jim Bryce de săptămâna trecută? Ei bine, totul se leagă de ceva și mai ciudat — ceva cu spirite-vulpi și Pădurea Veche, și doamna Flowers zice că dacă nu pricepem ce se petrece cu adevărat, o să avem mari probleme. Și doamna Flowers nu e doar o bătrânică sărită de pe fix de la pensiune, chiar dacă toată lumea zice asta.

— Sigur că nu e, se auzise vocea răstită a doctorei Alpert din pragul ușii. Își lăsă jos geanta neagră — rămăsese o doctoreasă de țară, chiar și atunci când orașul era în criză — și i se adresă nepotului ei: O cunosc pe Theophilia Flowers de foarte multă vreme — ca și pe doamna Saitou. Întotdeauna i-au ajutat pe oameni, așa e firea lor.

— Păi... Matt văzuse aici o oportunitate și profită de ea. Doamna Flowers este cea care are nevoie acum de ajutor. Chiar are nevoie de ajutor.

— Atunci ce mai aștepți, Tyrone? Grăbește-te s-o ajuți pe doamna Flowers.

Doctorița Alpert își trecuse degetele prin părul ei cenușiu, apoi îl ciufuli pe nepotul ei într-un gest plin de tandrețe.

— Asta și fac, bunică. Tocmai plecam amândoi când ai venit tu.

Tyrone, văzând oroarea de mașină a lui Matt, se oferise politicos să meargă cu Toyota Camry a lui până la pensiune. Matt, temându-se ca mașina lui să nu-și dea duhul într-un moment crucial, acceptă încântat.

Se bucura că Tyrone avea să fie omul de bază în echipa de fotbal a liceului "Robert E. Lee" în anul următor. Ty era genul de băiat pe care te puteai bizui — ca dovadă, faptul că în acea zi se oferise imediat să ajute. Era un băiat de treabă, cinstit și fără vicii. Matt vedea cum drogurile și băutura distruseseră nu numai jocul în sine, dar și sportivitatea celorlalte echipe din campus.

Tyrone era și un băiat care știa să-și țină gura. Nici măcar nu-l bombardase pe Matt cu întrebări în drum spre pensiune, dar scoase un fluierat lung și sonor, nu la vederea doamnei Flowers, ci a Fordului T pe care ea tocmai îl băga în fostul grajd.

— Hei! spuse el, sărind din mașina lui ca s-o ajute să ducă o pungă cu alimente, în vreme ce ochii lui priveau extaziați Fordul. Asta e un Ford Sedan Model T! Asta ar fi o mașină superbă dacă...

Se opri brusc și pielea lui cafenie se aprinse ca soarele la apus.

— Oh, nu fi stânjenit de Mașinăria Galbenă! spuse doamna Flowers, îngăduindu-i lui Matt să ia o altă pungă maronie cu provizii și să o ducă în bucătăria casei, prin grădina de legume. A servit familia timp de aproape o sută de ani și a strâns ceva rugină și stricăciuni. Dar ajunge la aproape cincizeci de kilometri pe oră pe un drum asfaltat! adăugă doamna Flowers, nu numai cu mândrie, dar și

cu un respect plin de venerație pentru această viteză uluitoare.

Privirea lui Matt întâlnește privirea lui Tyrone, și Matt știe că în mintea amândurora exista un singur gând: să restaureze perfect mașina rătăcită și ruginită, dar încă frumoasă care stătea aproape tot timpul într-un grajd transformat în garaj.

— Am putea s-o facem, spuse Matt, simțind că, în calitate de reprezentant al doamnei Flowers, el ar trebui să fie cel care face primul ofertă.

— Cu siguranță am putea, spuse Tyrone visător. E deja într-un garaj cu două locuri — nu există probleme cu spațiul.

— Nici n-ar trebui s-o desfacem până la șasiu... Merge cu adevărat minunat.

— Glumești! Am putea curăța motorul, totuși: să aruncăm o privire la bujii și curele și restul. Și... — ochii întunecați ai lui Tyrone sclipiră brusc — tata are o mașină de sablat electrică. Am putea curăța vopseaua și să o revopsim în exact același galben! Doamna Flowers se luminează dintr-odată la față.

— Asta aștepta draga mea Ma ma să spui, tinere, rosti ea, și Matt își aduse aminte că trebuia să fie politicos și-l prezintă pe Tyrone.

— Știi, dacă ai fi spus "O s-o facem roșu purpuriu" sau albastru, sau orice altă culoare, sunt convinsă că ar fi obiectat, spuse doamna Flowers și se apucă să facă sandviciuri cu șuncă, salată de cartofi și un ceainic mare de iahnie de fasole.

Matt urmărește reacția lui Tyrone la acel "Mama" și fu încântat: există o clipă de surprindere, urmată de un calm desăvârșit. Bunica lui spusese că doamna Flowers nu era o bătrânică țicnită — prin urmare, nu era o bătrânică țicnită. O povară uriașă păru să se ridice de pe umerii lui Matt. Nu mai era singurul care trebuia să o protejeze pe această bătrână fragilă. Avea un prieten care era chiar mai mare decât el și pe care se putea baza.

— Acum, luați amândoi câte un sandvici cu șuncă și, cât mâncați, o să fac o salată de cartofi. Eu știu că bărbații tineri — doamna

Flowers vorbea întotdeauna de bărbați ca și cum ar fi fost un soi special de floare — au nevoie de multă carne înainte de a porni la o luptă, dar nu e nevoie să fim formali. Hai să mâncăm pe măsură ce masa e gata.

Băieții se supuseră bucuroși. Iar acum se pregăteau pentru luptă, simțindu-se gata să se bată cu tigrii, căci ideea de desert a doamnei Flowers fusese o plăcintă mare cu miere și arahide pe care cei doi o împărțiseră, însoțită de căni uriașe de cafea care le limpezi creierele la fel ca o mașină de sablat electrică.

Tyrone și Matt pleacă în rabla lui Matt către cimitir, urmați de doamna Flowers în Fordul T. Matt văzuse ce puteau face copacii mașinilor, și nu voia să riște cu Toyota Camry atât de curată a lui Tyrone. Apoi o luă pe jos, coborând dealul către ascunzătoare lui Matt și a șerifului Mossberg, și cei doi băieți o ajutară pe fragila doamnă Flowers în porțiunile mai dificile ale drumului. Odată, ea se împiedică și fu cât pe ce să cadă, dar Tyrone își înfipse călcâiele adidașilor săi DC în pământ și rămase nemișcat, asemenea unui munte, pe când ea se prăvălea peste el.

— Vai de mine, mulțumesc, Tyrone dragă, murmură doamna Flowers, și Matt știe că "Tyrone dragă" fusese acceptat în gașca lor.

Când ajunseră la ascunzătoare, cerul era întunecat, cu excepția unei fâșii stacojii. Doamna Flowers scoase insigna șerifului, cu gesturi destul de stângace din cauza mânușilor pentru grădinarit pe care le purta. O lipi mai întâi de frunte, apoi o luă încet de acolo, ținând-o în fața ei la nivelul ochilor.

— A stat aici în picioare, pe urmă s-a aplecat și s-a ghemuit aici, spuse ea, lăsându-se în jos în ceea ce era de fapt ascunzătorea propriu-zisă.

Matt încuviință din cap, neștiind prea bine ce face, și doamna Flowers spuse, fără să deschidă ochii:

— Nu-mi spune nimic, Matt dragă. A auzit ceva în spatele lui... și s-a răsucit, scoțându-și pistolul. Dar era numai Matt, și cei doi au

vorbit un timp în șoaptă. Apoi s-a ridicat brusc. Și doamna Flowers se ridică la fel de brusc și Matt auzi tot soiul de pocnete și scârțâieli alarmante în trupul ei bătrân și fragil. Apoi ea continuă: A pornit-o în jos... cu pași mari... și a intrat în desiș. În desișul ăla malefic.

O porni către desiș la fel cum făcuse șeriful Mossberg, urmărit cu privirea de Matt. Matt și Tyrone se repeziră în urma ei, gata s-o oprească dacă dădea vreun semn că ar vrea să intre în rămășița încă vie din Pădurea Veche.

În schimb, doamna Flowers îi dădu ocol, cu insigna ținută la înălțimea ochilor. Tyrone și Matt dădură din cap unul către altul și, fără nici un cuvânt, fiecare o apucă de câte un braț. Și în acest fel ocoliră liziera desișului, cu Matt înainte, urmat de doamna Flowers și apoi Tyrone. La un moment dat, Matt își dădu seama că pe obrajii ofiliți ai doamnei Flowers alunecau lacrimi.

În cele din urmă, bătrâna delicată se opri, scoase — după câteva încercări — o batistă tivită cu dantelă și își șterse ochii cu un icnet.

— L-ați găsit? întrebă Matt, nemaiputând să-și țină în frâu curiozitatea.

— Ei... va trebui să vedem. Kitsune-le par să fie foarte bune la crearea iluziilor. Tot ce am văzut ar putea fi o iluzie. Dar — și oftă adânc — unul dintre noi va trebui să pătrundă în Pădure.

Matt își înghiți nodul din gât.

— Atunci, ăsta o să fiu eu... Fu întrerupt.

— Hei, în nici un caz, frate. Tu știi cum acționează și cine sunt. Tu trebuie să o scoți pe doamna Flowers din...

— Nu, nu pot să risc să te chem aici și să pățești ceva...

— Păi, atunci ce caut aici? întrebă Tyrone.

— Stați, dragilor, spuse doamna Flowers, părând că e gata să izbucnească în plâns.

Băieții tăcură imediat și Matt se simți rușinat.

— Știu o cale prin care mă puteți ajuta amândoi, dar e foarte periculos. Periculos pentru amândoi. Dar poate că dacă trebuie să o

facem doar o dată, putem să micșorăm pericolul și să mărim șansa de a descoperi ceva.

— Ce facem? întrebă Matt și Tyrone aproape în cor.

Câteva minute mai târziu, erau gata. Stăteau întinși unul lângă celălalt, cu fața la zidul alcătuit de copacii înalți și tufișurile încâlcite. Nu numai că erau legați cu frânghii unul de altul, dar aveau și Post-it-urile doamnei Saitou lipite pe brațele lor.

— Acum, la "...trei!" vreau ca amândoi să întindeți mâinile și să vă apucați de pământ. Dacă simțiți ceva, țineți bine și trageți-vă brațul. Dacă nu simțiți nimic, mișcați-vă puțin mâna și apoi trageți-o în sus cât de repede puteți. Și încă ceva, adăugă ea pe un ton calm, dacă simțiți că ceva încearcă să vă tragă înăuntru, țipați și luptați-vă și dați din picioare și urlați, și o să vă ajutăm să ieșiți. Urmă un minut lung, foarte lung de tăcere.

— Deci, în esență, credeți că există tot soiul de lucruri pe pământ în desis, și am putea să le apucăm doar întinzând mâna orbește, spuse Matt.

— Da, încuviință doamna Flowers.

— Bine, spuse Tyrone, și din nou Matt îl privi aprobator.

Nici măcar nu întrebă " Ce fel de lucruri ne-ar putea trage în Pădure?"

Acum erau așezați pe poziție și doamna Flowers număra "Unu, doi, trei", și apoi Matt își băgă brațul drept cât de adânc putu, mișcându-l în vreme ce pipăia.

Auzi un strigăt lângă el. "L-am prins!", și imediat după: "Ceva mă trage înăuntru!"

Matt își scoase brațul din tufăriș înainte de a încerca să-l ajute pe Tyrone. Ceva ateriza pe brațul lui, dar se lovi de o notiță Post-it și Matt avu senzația că fusese atins de o bucată de polistiren.

Tyrone se zbătea nebunește și deja fusese tras înăuntru până la umeri. Matt îl apucă de mijloc și își adună toate puterile ca să-l tragă înapoi. Urmă o clipă de rezistență — și apoi Tyrone alunecă afară ca

un dop scos brusc. Avea zgârieturi pe față și pe gât, dar nici una acolo unde paltoanele îl acoperiseră sau unde avusese lipite notițe Post-it.

Matt vru să spună "Mulțumesc", dar cele două femei care-i făcuseră amuletele se aflau departe, și i se părea caraghios să o spună paltonului lui Tyrone. Oricum, doamna Flowers se agita și mulțumea suficient pentru toți trei.

— Oh, vai de mine, Matt, când creanga aia mare a căzut, am crezut că o să-ți frângă brațul — cel puțin. Slavă Domnului drag că femeile Saitou fac niște amulete atât de bune. Și, Tyrone dragă, ia te rog o înghițitură din bidonul ăsta...

— Ăăă, eu nu prea beau...

— E doar limonada fierbinte, rețeta mea personală, dragă. Dacă nu erați voi doi, băieți, n-am fi reușit. Tyrone, ai găsit ceva, da? Și pe urmă ai fost prins și nu ți s-ar mai fi dat drumul dacă nu era Matt aici să te salveze.

— Oh, sunt sigur că ar fi ieșit, spuse repede Matt, pentru că trebuia să fie stânjenitor pentru cineva ca Tyre-minator să admită că avea nevoie de ajutor.

Dar Tyrone spuse grav:

— Știu. Mulțumesc, Matt. Matt simți că roșește.

— Dar până la urmă n-am pus mâna pe nimic, spuse Tyrone scârbit. Doar un soi de bucată de țeava veche, sau ceva asemănător...

— Ei, ia să aruncăm o privire, spuse doamna Flowers foarte serioasă.

Întoarse cea mai puternică lanternă pe care o aveau către obiectul pe care Tyrone riscase atâta pentru a-l lua din desiş.

La început, Mart se gândi că era un os uriaş din piele netăbăcită pentru câini. Dar apoi se uită mai atent, căci forma îi era foarte cunoscută.

Era un femur, un femur de om. Gel mai mare os din corp, cel de la picior. Și era încă alb. Proaspăt.

— Nu arată a plastic, spuse doamna Flowers cu o voce care părea să vină de departe.

Nu era plastic. Matt putea vedea locurile în care bucățele mici desprinse din el se răsuciseră în sus. Și nu era nici piele netăbăcită. Era... ei bine, era adevărat. Un os adevărat, dintr-un picior de om.

Dar nu asta era cel mai îngrozitor lucru, ceea ce-l făcu pe Matt să se cufunde în inconștiență.

Osul fusese curățat perfect de carne și purta urmele a zeci de dinți micuți.

32

Elena radia de fericire. Se dusesese la culcare fericită, pentru a se trezi fericită, cu pacea în suflet, pentru că știa că în curând... În curând avea să-l viziteze pe Stefan, și că după aceea — cu siguranță foarte curând — o să-l poată lua pe Stefan departe de-acolo.

Bonnie și Meredith nu se mirară când ea voi să discute cu Damon două lucruri: unul era cine ar trebui să meargă împreună cu ea, iar al doilea, cu ce avea să se îmbrace. Ceea ce le surprinse totuși fură alegerile ei.

— Dacă e în regulă, spuse ea încet la început, desenând cercuri cu un deget pe masa cea mare din salonul în care se strânsese toată lumea în dimineața următoare, aș vrea ca doar câteva persoane să mă însoțească. Stefan a fost tratat rău, continuă ea, și nu-i place să apară într-o stare jalnică în fața altor oameni. Nu vreau să-l umilesc.

La cuvintele astea, toată lumea se înroși ușor. Poate că la început asta se datoră unui resentiment — apoi unui sentiment de vinovăție. Dar cu ferestrele către apus întredeschise, astfel încât toate lucrurile erau scăldate în lumina roșie a dimineții devreme, era greu de spus. Un singur lucru era sigur: toată lumea voia să meargă.

— Așa că sper, spuse Elena, întorcându-se să se uite la Meredith și Bonnie, că nici una dintre voi nu se va simți jignită dacă nu vă aleg

spre a mă însoți.

Asta le spune amândurora că au ieșit din discuție, își spuse Elena, pe când vedea înțelegerea apărând pe chipul lor. Cea mai mare parte a planurilor ei depindea de felul în care cele două prietene ale sale reacționau la asta.

Cu eleganță, Meredith dădu prima replica.

— Elena, ai îndurat chinurile iadului — la propriu — și aproape că ai murit făcând-o... ca să ajungi la Stefan. Ia-i cu tine pe cei care-ți vor fi de cel mai mare folos.

— Ne dăm seama că ăsta nu e un concurs de popularitate, adăugă Bonnie, înghițind greu, pentru că se chinuia să nu plângă.

Ea chiar vrea să meargă, își spuse Elena, dar înțelege.

— Stefan s-ar putea simți mai stânjenit în fața unei fete decât a unui băiat, spuse Bonnie.

Și nici măcar nu adăugă " deși noi n-am face niciodată ceva care să-l facă să se simtă stânjenit, se gândi Elena, ducându-se să o îmbrățișeze și simțind în brațele ei trupul lui Bonnie, subțirel și moale, ca al unei păsăruici. Apoi se întoarse și simți brațele tari și calde ale lui Meredith, și, ca-ntotdeauna, o parte din tensiune îi dispăru.

— Mulțumesc, spuse, ștergându-și apoi lacrimile de pe gene. Și aveți dreptate, cred că i-ar fi mai greu să dea ochii cu fete decât cu băieți în starea în care se află. Și îi va fi mai greu și să dea ochii cu prieteni pe care îi cunoaște și iubește. Așa că aș vrea să-i rog să meargă cu mine pe Sage, Damon și doctorul Meggar.

Lakshmi sări în sus, la fel de interesată ca și cum ar fi fost ea însăși aleasă.

— În ce închisoare e? întrebă, aproape veselă. Damon răspunse:

— In Shi no Shi.

Ochii lui Lakshmi se făcură mari și rotunzi. Se uită lung la Damon pentru câteva clipe, apoi se repezi afară pe ușă, aruncând în spatele ei:

— Am treabă de făcut, stăpâne!

Elena se întoarce pentru a-l privi pe Damon.

— Și ce-a fost cu reacția asta? Întrebă cu o voce care ar fi înghețat un șuvoi de lavă de la treizeci de metri.

— Nu știu. Sincer, chiar nu știu. Shinichi mi-a arătat niște caractere kanji și mi-a spus că se citesc „JShi no Shi” și că asta înseamnă "Moartea Morții" — ca în anularea blestemului de moarte pentru un vampir.

Sage tuși.

— Oh, micul meu credul. Mon cher idiot. Să nu mai întrebi și pe altcineva...

— Dar am făcut-o. Am întrebat o doamnă japoneză între două vârste într-o bibliotecă dacă acele romaji — astea sunt cuvinte japoneze scrise în alfabetul nostru — înseamnă Moartea Morții. Și ea a zis că da.

— Și tu te-ai răsucit pe călcâie și ai plecat, spuse Sage.

— De unde știi?

Damon începea să se înfurie.

— Pentru că, mon eher, cuvintele alea înseamnă multe lucruri. Totul depinde de caracterele japoneze folosite mai întâi — ceea ce tu nu i-ai arătat.

— Dar nu le aveam! Shinichi mi-a scris cuvântul în aer, cu fum roșiatic. Apoi, cu o neliniște furioasă: Ce altceva mai înseamnă?

— Păi, pot să însemne ce-ai spus tu. Ar putea să mai însemne și "noua moarte". Sau "adevărata moarte". Sau chiar... "Zei Morții". Și, dacă ne gândim cum a fost tratat Stefan...

Dacă privirile ar fi fost țărugi, Damon ar fi fost acum mort. Toată lumea îl privea cu ochi aspri, acuzatori. Se întoarce ca un lup încolțit și își dezgoli dinții în zâmbetul lui de 250 de kilowați.

— Oricum, nu mi-am imaginat că e ceva deosebit de plăcut, spuse. M-am gândit doar că-l va ajuta să scape de blestemul de a fi vampir.

— Oricum, repetă Elena. Apoi spuse: Sage, dacă te-ai putea duce

să te asiguri că ne vor da drumul să intrăm atunci când ajungem acolo, ți-aș fi foarte recunoscătoare.

— E ca și făcut, Madame.

— Și... aș vrea ca toată lumea să poarte ceva puțin diferit când mergem să-l vedem. Dacă sunteți de acord, mă duc să vorbesc cu Lady Ulma.

Simți privirile uimite ale lui Meredith și Bonnie în spatele ei pe când pleca.

Lady Ulma era palidă, dar cu privirea luminoasă când Elena fu condusă în camera ei. Avea în față caietul cu schițe deschis, ceea ce părea un semn bun. Fu nevoie doar de câteva cuvinte și de o privire sinceră pentru ca Lady Ulma să spună pe un ton hotărât:

— Totul se poate face într-o oră sau două. E doar o chestiune de a convoca oamenii potriviți. Promit să se rezolve.

Elena o strânse foarte ușor de încheietura mâinii.

— Mulțumesc. Mulțumesc, făcătoare de minuni.

— Așadar, trebuie să merg ca un pocăit, spuse Damon.

Era chiar în fața ușii lui Lady Ulma când Elena ieși, și ea îl bănuie că trăsesese cu urechea.

— Nu, nici nu mi-a trecut asta prin minte, răspuse Elena. Cred doar că acele haine de sclav pe tine și pe ceilalți băieți or să-l facă pe Stefan să se simtă mai puțin stânjenit. Dar de ce să te gândești că voiam să te pedepsesc?

— Nu voiai asta?

— Tu ești aici ca să mă ajuți să-l salvez pe Stefan. Ai trecut prin...

Elena trebui să se oprească și să caute în mânecă o batistă curată, și Damon îi oferi una neagră de mătase.

— Bine, spuse el, nu mai discutăm asta. Îmi pare rău. Îmi trec prin minte unele lucruri și pe urmă pur și simplu le spun, indiferent cât de improbabile mi se par, având în vedere persoana cu care vorbesc.

— Și nu mai auzi niciodată o altă voce subțirică? O voce care-ți șoptește că oamenii pot fi buni, și poate că nu încearcă să te

rănească? spuse Elena gânditoare, întrebându-se cât de încărcat cu lanțuri era acum copilul.

— Nu știu. Poate. Uneori. Dar, cum vocea aceea nu are de obicei dreptate în lumea asta rea, de ce să-i dau vreo atenție?

— Aș vrea ca uneori să încerci s-o faci, șopti Elena. Atunci aș fi într-o poziție mai bună să mă cert cu tine.

Mie-mi place poziția asta, îi spuse Damon telepatic, și Elena își dădu seama — cum se întâmpla asta mereu? — că trupurile lor se contopiseră într-o îmbrățișare. Ce era mai rău, ea purta hainele ei de dimineață — o cămașă lungă de mătase și un neglijeu din același material, amândouă de un albastru pal perlat, care devenea violet în razele soarelui aflat de-a pururi la asfințit.

Și mie... îmi place, recunosc Elena, și simți valuri de șoc străbătându-l pe Damon prin tot trupul, până în adâncul ființei lui, în acel hău fără capăt pe care-l vedeai uitându-te în ochii lui.

Încerc doar să fiu sinceră, adăugă ea, aproape speriată de reacția lui. Nu pot cere și altcuiva să fie sincer dacă eu nu sunt.

Nu fi sinceră, nu fii sinceră. Urăște-mă. Disprețuiește-mă, o imploră Damon, în același timp mângâindu-i brațele și cele două straturi de mătase care reprezentau singurele obstacole între mâinile lui și pielea ei.

— Dar de ce?

Pentru că nu poți avea încredere în mine. Sunt un lup rău, și tu ești un suflet inocent, o mieluşea abia născută, albă ca zăpada. Nu trebuie să mă lași să te rănesc.

De ce m-ai răni?

Pentru că aș putea — nu, nu vreau să te mușc — vreau doar să te sărut, doar puțin, așa. În vocea minții lui Damon se simțea uluire. Și sărutul lui era atât de dulce, și el întotdeauna știa când aveau să se înmoaie genunchii Elenei și o ridica în brațe înainte ca ea să se prăbușească pe podea.

Damon, Damon, gândea ea, simțindu-se ea însăși atât de dulce

pentru că știa că îi dăruia lui plăcere, când brusc se trezi.

Oh, Damon, dă-mi drumul te rog — trebuie să mă duc la probă chiar acum!

Roșu la față, o puse jos încet, împotriva voinței lui, o prinse înaintea să cadă și apoi o puse din nou jos.

Cred că și eu tocmai am trecut printr-o probă, îi spuse el cu sinceritate pe când ieșea împiedicat din cameră, dar găsim ușa numai la a doua încercare.

O probă de haine, strigă Elena după el, dar nu știu dacă o auzise. Era încântată totuși că el îi dăduse drumul, fără să înțeleagă de fapt nimic cu excepția faptului că ea spusese nu. Asta reprezenta un progres substanțial.

Apoi intră grăbită în camera lui Lady Ulma, în care se aflau tot soiul de oameni, printre care și două manechine bărbați care tocmai fuseseră îmbrăcați în pantaloni și cămăși lungi.

— Hainele lui Sage, spuse Lady Ulma, dând din cap către cel mai înalt, și ale lui Damon — și arată tot cu capul către cel mai scund.

— Oh, sunt perfecte!

Lady Ulma se uită la ea cu o urmă ușoară de îndoială în ochi.

— Astea sunt făcute din pânză de sac adevărată, spuse ea. Materialul cel mai prost, cel mai de jos în ierarhia sclavilor. Ești sigură că or să vrea să le poarte?

— Le poartă, sau nu mai merg deloc, spuse Elena hotărât și-i făcu un semn cu ochiul.

Lady Ulma râse.

— Grozav plan.

— Da... dar ce zici de celălalt plan al meu? întrebă Elena, sincer interesată de părerea lui Lady Ulma, și roși.

— Draga mea binefăcătoare, spuse Lady Ulma. Obişnuiam să o privesc pe mama creând astfel de haine... după ce am împlinit treisprezece ani, evident — și ea mi-a spus că întotdeauna o făceau fericită, căci ea aducea bucurie la două persoane odată, iar scopul nu

era decât bucuria. Îți promit că Lucen și cu mine o să terminăm la timp. Și acum, n-ar trebui să te pregătești?

— Oh, da — oh, te iubesc atât de mult, Lady Ulma! E așa de ciudat, dar cu cât iubești mai mulți oameni, cu atât vrei să iubești și mai mulți!

Și cu aceste cuvinte, Elena se întoarse în fugă în camera ei.

Cameristele ei erau toate acolo, toate pregătite. Elena făcu cea mai scurtă și mai rapidă baie din viața ei — era nervoasă și nerăbdătoare — și apoi se trezi așezată pe o canapea, în mijlocul unor fete zâmbitoare, cu ochi atenți, fiecare făcându-și treaba fără să le împiedice pe celelalte.

Era una care o epila, desigur — de fapt, una pentru fiecare picior, una pentru subsuori și una pentru sprâncene. În timp ce aceste fete și cele cu creme emoliente și unguente își vedeau de sarcina lor, creând pentru Elena un parfum unic, o alta se ocupa de fața și corpul ei.

Aceasta îi înnegri sprâncenele, apoi aplică un fard metalic pe pleoape înainte de a folosi ceva care mai adăugă cel puțin jumătate de centimetru genelor ei. Apoi prelungi ochii Elenei cu linii orizontale exotice de kohl. În cele din urmă, coloră buzele Elenei cu un roșu lucios care dădea senzația că erau permanent ținute într-un sărut. După aceea, femeia pudră tot trupul Elenei cu un praf iridescent, pentru ca în final să-i fixeze în buric un diamant galben foarte mare, trimis din atelierul lui Lucen.

Chiar în timp ce fetele care o pieptăneau îi aranjau ultimele bucle pe frunte, fură aduse cele două cutii și o capă stacojie din atelierul lui Lady Ulma. Elena le mulțumi din inimă cameristelor și cosmeticienelor, le oferi un bonus care le făcu să freamăte, apoi le rugă să o lase singură. Când protestară, le rugă din nou, la fel de politicoasă, dar pe un ton mai hotărât și mai sonor. Plecară.

Mâinile Elenei tremurau când scoase veșmântul creat de Lady Ulma. Era la fel de decent ca și un costum de baie, dar arăta ca niște fâșii de tul galben pe care erau așezate în mod strategic bijuterii.

Totul era în ton cu diamantul galben: de la colierul de la gât la brățările de braț și cele aurii de la încheieturile mâinilor, care arătau că, oricât de scump ar fi fost Elena îmbrăcată, ea era tot o sclavă.

Și asta era tot. Se ducea înveșmântată în tul și bijuterii, parfum și farduri, ca să-l vadă pe Stefan al ei. Elena își puse pelerina stacojie cu mare grijă ca să nu șifoneze sau să strice ceva de dedesubt, apoi își strecură picioarele în sandale galbene delicate, cu tocuri foarte înalte.

Coborî grăbită scările la parter și ajunse acolo exact la timp. Sage și Damon purtau pelerine strânse bine în jurul lor — ceea ce însemna că pe sub ele aveau hainele din pânză de sac. Sage dăduse poruncă să fie pregătită trăsura lui Lady Ulma. Elena își potrivi brățările aurii pe încheietura mâinilor, urându-le pentru că trebuia să le poarte, chiar dacă arătau atât de drăguțe pe garnitura de blană albă a pelerinei ei stacojii. Damon îi întinse o mână ca s-o ajute să urce în trăsura.

— Trebuie să merg înăuntru? Asta înseamnă că nu trebuie să port...

Dar uitându-se la Sage, își simți speranțele năruindu-se.

— Tu nu poți călători legal fără brățări de sclavă decât dacă tragem toate perdelele, spuse el.

Elena oftă și-i întinse mâna lui Damon. Stând cu spatele la soare, el părea doar o siluetă întunecată. Dar când Elena clipi în lumină, el se uită la ea mirat. Elena știu că-i văzuse pleoapele aurii. Apoi, ochii lui coborâră spre buzele ei țuguiate. Elena se înroși.

— Îți interzic să-mi poruncești să-ți arăt ce port pe sub pelerină, spuse ea repede.

Damon păru dezamăgit.

— Bucle mici pe frunte, pelerină care acoperă totul de la gât până în vârful picioarelor, ruj ca...

O privi din nou lung. Gura lui se mișcă de parcă ar fi simțit dorința să și-o lipească de-a ei.

— Și e timpul să plecăm! rosti pe un ton cântător Elena, urcând

repede în trăsură.

Se simțea fericită, deși înțelegea de ce sclavii eliberați nu voiau să mai poarte niciodată orice semăna cu o cătușă.

Era la fel de fericită și când ajunseră la Shi no Shi, acea clădire mare care părea să combine o închisoare cu un loc de antrenament pentru gladiatori.

Și tot fericită și atunci când paznicii de la punctul de control din Shi no Shi îi lăsară să intre în clădire fără să arate nici o urmă de ostilitate. Dar era greu de spus dacă pelerina avusese vreun efect asupra lor. Erau demoni: ursuzi, cu pielea violet, solizi ca niște tauri.

Elena observă ceva care la început fu un șoc, apoi se transformă într-un val de speranță în sinea ei. În holul de la intrare al clădirii, pe o latură, se afla o ușă care semăna cu ușa laterală a depoului prăvăliei de sclavi: ținută mereu închisă; cu simboluri ciudate deasupra ei; cu oameni care se apropiau de ea, îmbrăcați în diferite costume, și anunțau o destinație înainte de a răsuci cheia și de a deschide ușa.

Cu alte cuvinte: o ușă inter-dimensională. Chiar aici, în închisoarea lui Ștefan. Dumnezeu știe câți paznici ar fi pe urmele lor dacă încercau să o folosească, dar era ceva de reținut.

Paznicii de la nivelurile inferioare ale clădirii Shi no Shi, unde se afla în mod clar o temniță, reacționară în mod clar într-un fel neplăcut la prezența Elenei și a celor care o însoțeau. Erau niște specii mai mici de demoni — spiriduși, poate, se gândi Elena — și îi frecău și înnebuneau pe vizitatori pentru orice. Damon trebui să-i mituiască pentru a le da voie să intre în zona unde se afla celula lui Ștefan, ca să intre singuri, fără un paznic pentru fiecare vizitator, și ca să-i îngăduie Elenei, o sclavă, să intre pentru a vedea un vampir liber.

Și chiar și după ce Damon le dădu o mică avere ca să depășească toate aceste obstacole, ei chicotiră și scoaseră sunete guturale din gâtleurile lor. Elena nu avea încredere în ei.

Și se dovedi că nu se înșelase.

Pe un coridor unde Elena știa, din experiențele ei extrasenzoriale, că trebuiau să o ia la stânga, ei o luară în schimb drept înainte. Trecură pe lângă un alt grup de gardieni, care mureau și ei de răs.

Oh... Doamne... ne duc să vedem leșul lui Stefan? se întrebă dintr-odată Elena, simțind cum i se înmoaie picioarele. Apoi, Sage fu cel care o ajută să meargă mai departe — o cuprinse cu brațul și o susținu până când ea găsi puterea de a face următorul pas.

Își continuara drumul, pătrunzând tot mai adânc în ceea ce acum devenise o temniță mizeră și urât mirositoare. Apoi, brusc, cotiră la dreapta.

Inima Elenei gonia mai repede decât răsunau pașii lor, murmurând nu e bine, nu e bine, nu e bine, chiar înainte să ajungă la ultima din șirul de celule.

Era total diferită de vechea celulă a lui Stefan. Era înconjurată nu de zăbrele, ci de un soi de plasă de sârmă răsucită, terminată în partea de sus cu țepi ascuțiți. Nu avea cum să-i strecoare prin plasă o sticlă de Black Magic. Nu avea cum să așeze o sticlă pentru a-i turna conținutul într-o gură deschisă de cealaltă parte. Nu era loc nici măcar să strecoare un deget, sau gura unei ploști pentru ca prizonierul să bea din ea. Iar celula în sine nu era murdară, dar era goală — cu excepția lui Stefan, culcat pe spate. Nu exista mâncare, apă, sau un pat în care să ascundă ceva. Nu era nici măcar o mână de paie. Doar Stefan.

Elena țipă, fără să-și dea seama dacă din gura ei ieșiră cuvinte, sau doar un sunet fără formă, plin de suferință. Se aruncă în celulă — sau încercă să o facă. Mâinile ei se prinseră de spiralele de sârmă tăioase ca o lamă și acolo unde le atingeau, din palmele ei țâșnea sângele, iar apoi Damon, care avea cele mai rapide reacții, o trase înapoi.

Iar apoi o dădu deoparte și se apropie, privind împietrit. Îl privi cu gura căscată pe fratele său mai mic — un tânăr scheletic, cenușiu la

față, abia respirând, care arăta ca un copil, pierdut în uniforma lui de închisoare zdrențuită și pătată. Damon ridică o mână, ca și cum ar fi uitat deja de barieră, și Stefan tresări. Stefan părea să nu recunoască pe nici unul dintre ei. Se uită mai atent la picăturile de sânge lăsate pe gardul ascuțit, acolo unde Elena se apucase de el, adulmecă și pe urmă, ca și cum ceva ar fi pătruns în ceața năucelii lui, se uită în jur, cu ochi fără viață. Privirea lui Stefan se înalță către Damon, a cărui pelerină căzuse, iar apoi, la fel ca aceea a unui bebeluș, rătăci mai departe.

Damon scoase un sunet găuit și se răsuci, dând deoparte pe oricine îi stătea în cale, și o luă la fugă în cealaltă parte, după colț. Dacă spera că paznicii se vor lua după el, pentru ca aliații săi să-l poată scoate pe Stefan, se înșela. Câțiva îl urmară, ca niște maimuțe, strigând în urma lui insulte. Restul rămaseră pe loc, în spatele lui Sage.

În tot acest timp, gândurile Elenei se învârteau nebunește, încercând să croiască un plan. În cele din urmă, se întoarse către Sage.

— Folosește toți banii pe care-i avem, plus ăsta, spuse ea și băgă mâna sub pelerină pentru a scoate colierul de diamante galbene — peste două duzini de geme de mărimea degetului mare — și strigă-mă dacă ai nevoie de mai mult. Obține-mi jumătate de oră cu el. Atunci douăzeci de minute! — spuse rugător când Sage începu să clatine din cap. Trage de timp în vreun fel; obține pentru mine cel puțin douăzeci de minute. O să găsesc eu ceva, chiar dacă asta o să mă omoare.

După o clipă, Sage o privi în ochi și încuviință din cap.

— O s-o fac, spuse.

Apoi, Elena se uită rugător la doctorul Meggar. Avea el ceva... exista ceva... care ar putea ajuta?

Sprâncenele doctorului Meggar coborâră, apoi colțurile lor interioare urcară. Era o privire mâhnită, disperată. Dar pe urmă,

doctorul se încruntă și șopti:

— Există ceva nou — o injecție despre care se spune că ajută în cazurile-limită. Aș putea s-o încerc.

Elena se strădui să nu-i cadă la picioare.

— Te rog! Te rog, încearc-o! Te rog!

— O să aibă efect doar vreo două zile...

— Nici nu e nevoie de mai mult! Până atunci o să-l scoatem deja!

— Bine.

Sage deja îi îndepărtase pe toți gardienii, spunând:

— Eu sunt negustor de bijuterii și am ceva ce-ar trebui să vedeți cu toții.

Doctorul Meggar își deschise geanta și scoase o seringă.

— Ac de lemn, spuse el cu un zâmbet șters, în vreme ce umplea seringă cu un lichid roșu limpede dintr-o fiolă.

Elena luase altă seringă și o examina nerăbdătoare, în vreme ce doctorul Meggar îl îndemnă pe Stefan, prin gesturi, să-și apropie brațul de gardul de sârmă. În cele din urmă, Stefan făcu ceea ce îi cerea doctorul Meggar — dar sări în spate cu un strigăt de durere când o seringă se înfipse în brațul lui și-i fu injectat un lichid înțepător.

Elena se uită disperată la doctor.

— Cât a intrat?

— Doar vreo jumătate. E-n regulă — am umplut-o cu o doză dublă și am împins cu toată forța, pentru ca — aici urmă un termen medical pe care Elena nu-l cunoștea — să intre în el. Știam că o să-l doară mai mult dacă i-l injectam rapid, dar am obținut ceea ce voiam.

— Bun, spuse Elena fericită. Acum vreau să umpli seringă asta cu sângele meu.

— Cu sânge? exclamă doctorul Meggar, părând îngrozit.

— Da! Seringă e suficient de lungă pentru a pătrunde prin plasă. Sângele o să picure de cealaltă parte. El poate să-l bea pe măsură ce

iese. L-ar putea salva!

Elena rosti fiecare cuvânt cu grijă, ca și cum vorbea cu un copil. Voia cu disperare să-i transmită doctorului mesajul ei.

— Oh, Elena. Doctorul se așeză pe jos și scoase din tunica lui o sticlă de Black Magic, ascunsă acolo. Îmi pare atât de rău! Dar e destul de greu să scot sânge dintr-o fiolă. Ochii mei, copilă — sunt distruși.

— Dar ochelarii...?

— Nu-mi mai sunt de nici un folos. E o boală complicată. Dar oricum, trebuie să fii foarte bun pentru a găsi o venă. Cei mai mulți doctori nu se descurcă; mie mi-e imposibil. Îmi pare rău, copilă. Dar au trecut douăzeci de ani de când am reușit ultima dată.

— Atunci o să-l găesc pe Damon și o să-i cer să-mi deschidă aorta. Nu-mi pasă dacă asta o să mă omoare.

— Dar mie îmi pasă.

Vocea cea nouă care veni din celula luminată puternic din fața lor îi făcu pe Elena și doctor să înalțe capul brusc.

— Stefan! Stefan! Stefan!

Fără să-i pese de ce avea să-i facă sârma ascuțită cărnii ei, Elena se întinse pentru a-i apuca mâinile.

— Nu, șopti Stefan, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret prețios. Pune-ți degetele aici și aici, deasupra mea.

Gardul ăsta e doar oțel special tratat — îmi amortțește Puterea, dar nu-mi poate tăia pielea.

Elena își puse degetele acolo și acolo. Și, în clipa următoare, îl atinge pe Stefan. Îl atinge cu adevărat. După atâta vreme.

Nici unul nu spuse nimic. Elena îl auzi pe doctorul Meggar ridicându-se și îndepărtându-se pe furiș — către Sage, bănuia ea. Dar mintea ei era plină de Stefan. Cei doi se uitară pur și simplu unul la altul, tremurând, cu genele îngreunate de lacrimi, simțindu-se ca doi copii.

Și foarte aproape de moarte.

— Tu zici că eu întotdeauna te fac să o spui tu prima, așa că o să te zăpăcesc acum. Te iubesc, Elena!

Lacrimile prinseră a aluneca pe obrajii Elenei.

— Chiar în dimineața asta mă gândeam câți oameni pe care să-i iubesc există. Dar de fapt, asta doar pentru că există unul singur în primul rând, îi răspunse ea tot în șoaptă. Unul pentru totdeauna. Te iubesc, Stefan! Te iubesc!

Elena se trase înapoi pentru o clipă și își șterse ochii așa cum știu s-o facă fetele deștepte ca să nu-și strice machiajul: punându-și degetele mari sub genele de jos și dându-și capul pe spate, pentru a arunca în aer picuri infinitezimale de lacrimi și kohl.

Abia acum putea gândi.

— Stefan, șopti ea, îmi pare atât de rău. Am pierdut atâta vreme azi-dimineață ca să mă îmbrac frumos — de fapt, ca să mă îmbrac cât mai sumar — pentru că voiam să-ți arăt ce te așteaptă atunci când te vom scoate de-aici. Dar acum... aș vrea...

Acum nu mai erau lacrimi nici în ochii lui Stefan.

— Arată-mi, răspunse el tot în șoaptă, nerăbdător.

Elena își îndreptă spatele și, fără gesturi dramatice, își scutură pelerina de pe umeri. Închise ochii și rămase nemișcată, cu părul aranjat într-o mie de bucle mărunte, mici spirale care-i înconjurau chipul. Cu pleoapele aurii, strălucind de fardul neatins. Cu singurul veșmânt — fâșiile de tul galben cu bijuteriile prinse pe ele pentru a-i da decență. Cu tot trupul iridescent — perfecțiunea tinereții în floare, care nu ar putea fi egalată sau recreată vreodată.

Se auzi un sunet ca un suspin prelung... apoi tăcere, și Elena deschise ochii, îngrozită că Stefan ar fi putut să moară. Dar el era în picioare, cu mâinile încleștate de poarta de fier, ca și cum ar fi vrut să o smulgă pentru a ajunge la ea.

— Toate astea le primesc? șopti el.

— Toate astea sunt pentru tine. Totul e pentru tine, spuse Elena.

În acel moment, auzi în spatele ei un sunet ușor și se răsuci, pentru

a vedea doi ochi strălucind în întunericul din celula aflată în fața celei a lui Stefan.

33

Spre surprinderea ei, Elena nu simți furie, ci doar hotărârea de a-l proteja pe Stefan dacă putea.

Și apoi văzu că în celula pe care o crezuse goală se afla un kitsune.

Kitsune-le nu semăna deloc cu Shinichi sau Misao. Avea păr foarte lung, alb ca zăpada — dar fața lui era tânără. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare — tunică și nădragi făcuți dintr-un material neted și mătăsos, iar coada lui practic umplea celula cea mică, fiind foarte stufoasă. Avea urechi de vulpe, care se mișcau înainte și înapoi, iar ochii lui erau aurii, precum artificiile.

Era superb.

Kitsune-le tuși din nou. Apoi scoase — din părul lui cel lung, i se păru Elenei — o punguță de piele foarte mică și subțire.

Ca punguța perfectă, se gândi Elena, pentru o singură gemă perfectă.

Acum kitsune-le mimă că ia o sticlă de Black Magic (părea grea și în același timp delicioasă) și turnă din ea în punguță. Apoi mimă că scoate o seringă (o ținu așa cum o ținuse pe a sa doctorul Meggar) și o umplu cu ceea ce conținea punguța. În final, băgă pretinsa seringă printre barele celulei sale și-și împinse degetul mare, arătând cum o golește.

— Pot să-ți dau vin Black Magic, traduse Elena. Pot să-l pun în punguța lui și să umplu seringă. Doctorul Meggar ar putea umple și el seringă. Dar nu e timp, așa că o s-o fac eu.

— Eu..., începu Stefan.

— Tu o să bei cât de repede poți.

Elena îl iubea pe Stefan, voia să-i audă vocea, voia să-și umple ochii cu imaginea lui, dar acum trebuia salvată o viață, iar viața aceea era a lui. Luă punguța cu o plecăciune de mulțumire către

kitsune și își lăsă pelerina pe podea. Era prea concentrată asupra lui Stefan pentru a-și mai aminti cum era îmbrăcată.

Mâinile ei voiau să tremure, dar ea nu le lăsă. Avea trei sticle de Black Magic aici: a ei, ascunsă în pelerina sa, cea a doctorului Meggar, și undeva, în pelerina lui Damon, pe cea de-a treia.

Și astfel, cu eficiența delicată a unei mașinării, repetă iar și iar ceea ce kitsune-le îi arătase. În punguță, trage în seringă, strecoar-o printre zăbrele, împinge pistonul. Iar și iar și iar.

După vreo duzină de astfel de mișcări, Elena adoptă o tehnică nouă, catapulta. Umplând cu vin punguța și ținând-o de buză până când Stefan își așeza gura în locul cel mai potrivit, și apoi lovind-o cu palma pentru a proiecta o cantitate mare de lichid direct în gura lui Stefan. Barele devin lipicioase, Stefan devine lipicios; n-ar fi funcționat niciodată dacă oțelul ar fi fost tăios și pentru el dar în realitate o cantitate surprinzător de mare ajunse în gâtul lui.

Cealaltă sticlă de Black Magic o strecură în celula kitsune-hii, care avea zăbrele obișnuite. Nu știa cum să-i mulțumească, dar când reuși să facă o pauză de o clipă, se întoarse către el și îi zâmbi. El dădea pe gât Black Magic direct din sticlă și pe fața lui era întipărită o expresie de plăcere detașată, plină de gratitudine.

Sfârșitul veni prea repede. Elena auzi vocea lui Sage tunând:

— Nu e drept! Elena n-o să fie gata! Elena nu a avut suficient timp de stat cu el!

Elena nu avu nevoie de mai mult. Băgă ultima sticlă de Black Magic în celula kitsune-le, făcu o ultimă plecăciune și îi înapoie punguța — dar cu diamantul galben din buricul ei înăuntru. Era cea mai mare gemă pe care o mai avea și îl văzu răsucindu-l atent între degetele lui cu unghii lungi, apoi ridicându-se în picioare și înclinându-se ușor către ea. Urmă o clipă când își zâmbiră reciproc, apoi Elena curăța deja geanta doctorului Meggar și își trăgea pe umeri pelerina stacojie. Apoi se întoarse către Stefan, simțindu-se din nou moale și tremurând, și-i șopti.

— Îmi pare atât de rău! N-am vrut să fie o vizită medicală.

— Dar ai văzut că ai ocazia, de a-mi salva viața și pur și simplu n-ai putut s-o ignori.

Într-un fel, cei doi frați semănau atât de mult!

— Stefan, nu spune asta! Oh, te iubesc!

— Elena. Îi sărută degetele, apăsate pe plasă. Apoi, către gardieni: Nu, vă rog, vă rog, n-o luați de-aici! Pentru numele lui Dumnezeu, mai dați-ne doar un minut! Doar unul!

Dar Elena trebui să dea drumul degetelor lui pentru a-și strânge pelerina în jurul trupului. Ultima imagine a lui Stefan era cum bătea cu pumnii în plasă și striga:

— Elena, te iubesc! Elena!

Apoi Elena simți cum e târâtă în coridor și o ușă se închise în urma ei, despărțindu-i. Picioarele i se înmuiară.

Niște brațe o cuprinseseră, susținând-o. Elena se înfurie. Dacă Stefan era dus înapoi în vechea lui celulă plină de insecte — așa cum bănuia că avea să se întâmple, chiar acum — avea să fie forțat să meargă. Și demonii ăștia nu făceau nimic cu blândețe, știa prea bine. Probabil că era mânat asemenea unui animal, cu instrumente ascuțite de lemn.

Elena putea și ea merge.

Când ajunseră în holul de la intrarea în Shi no Shi, Elena privi înjur.

— Unde e Damon? întrebă.

— În trăsură, răspunse Sage cu cea mai blândă voce posibil. Avea nevoie de timp.

O parte din Elena spuse: "O să-i dau eu timp! Timp să țipe în vreme ce îi sfâșii gâtul!" Dar restul ființei ei era doar trist.

— N-am reușit să spun nimic din tot ce-aș fi vrut să spun. Voiam să-i spun cât de mult regretă Damon, și cum s-a schimbat Damon. Nici măcar nu și-a adus aminte că Damon fusese acolo...

— A vorbit cu tine? Sage părea uimit.

Cei doi, Sage și Elena, ieșiră pe ușile de marmură ale Zeilor Morții. Acesta era numele pe care îl alesese Elena în mintea ei pentru Shi no Shi. Trăsura aștepta la bordură în fața lor, dar nici unul dintre ei nu urcă. În schimb, Sage o trase încetișor pe Elena mai departe de ceilalți. Apoi își așază mâinile lui mari pe umerii ei și-i spuse, cu aceeași voce blândă:

— Mon Dieu, copila mea, eu nu vreau să-ți spun lucrul ăsta, dar trebuie. Mă tem că și dacă-l vom scoate pe Stefan al tău din închisoare în ziua petrecerii lui Lady Bloddeuwedd, o să... o să fie prea târziu. În trei zile, el o să fie deja...

— Asta e opinia ta medicală? întrebă Elena tăios, ridicând privirea către el.

Știa că fața ei era înghețată și albă, și că lui i se strângea inima de milă pentru ea, dar ceea ce voia era un răspuns.

— Eu nu sunt medic, spuse el încet. Sunt doar un alt vampir.

— Doar unul dintre Cei Vechi?

Sprâncenele lui Sage se ridicară.

— Ei, ce te face să spui asta?

— Nimic. Iartă-mă dacă mă înșel. Dar vrei te rog să-l aduci pe doctorul Meggar?

Sage o privi lung încă un minut, apoi plecă să-l aducă pe doctor. Se întoarseră amândoi. Elena era pregătită pentru ei.

— Doctore Meggar, Sage l -a văzut pe Stefan doar la început, înainte să-i faci injecția aia. Părerea lui Sage e că Stefan ar fi deja mort în trei zile. Ținând seama de efectele injecției, ești de acord cu părerea lui?

Doctorul Meggar se uită cu atenție la ea și Elena văzu pelicula de lacrimi în ochii lui miopi.

— E... posibil... doar posibil, că dacă are suficientă voință, ar putea fi în viață peste trei zile. Dar cel mai probabil. ..

— V-ați schimba părerea dacă v-aș spune că a băut poate o treime de sticlă de Black Magic în seara asta?

Cei doi bărbați se holbară la ea și rostiră aproape în același timp:

— Vrei să spui...

— Țsta e doar un plan pe care-l ai acum?

— Vă rog! Uitând de pelerină, uitând de orice altceva, Elena apucă mâinile doctorului Meggar. Am găsit o cale de a ajunge la el pentru a-l face să bea atâta. Contează lucrul ăsta?

Strânse mâinile bătrânului până când îi simți oasele fragile.

— Cu siguranță, ar trebui să conteze. Doctorul Meggar părea uluit și nu îndrăznea să spere. Dacă ai reușit să-i dai să bea atât de mult, aproape cu siguranță va trăi până în seara petrecerii lui Bloddeuwedd. Asta vrei, nu?

Elena se relaxa și nu rezistă să nu sărute mâinile bătrânului înainte de a le da drumul.

— Și acum, haideți să-i dăm și lui Damon vestea cea bună, spuse ea.

În trăsură, Damon stătea cu spatele drept, cu profilul desenat clar pe cerul sângieru. Elena urcă și închise portiera în spatele ei.

Cu chipul lipsit de expresie, el spuse:

— S-a terminat?

— Terminat?

Elena nu era chiar atât de grea de cap, dar se gândi că Damon ar trebui să aibă limpede în minte ceea ce întreba.

— A... murit? spuse obosit Damon, strângându-și între degete podul nasului.

Elena lăsă tăcerea să se mai prelungească puțin. Damon trebuie să știe că Stefan nu urma să moară în următoarea jumătate de oră. Neprimind confirmarea imediat, Damon ridică brusc capul.

— Elena, spune-mi! Ce s-a întâmplat? ceru el pe un ton imperios. Fratele meu a murit?

— Nu, răspunse calmă Elena. Dar probabil că va muri în câteva zile. De data asta era coerent, Damon. De ce n-ai vorbit cu el?

Retragerea lui Damon în sine fu aproape palpabilă.

— Ce pot să-i spun care să conteze cu adevărat? întrebă el cu asprime în glas. "Oh, îmi pare rău că aproape te-am omorât"? "Oh, sper să mai rămâi în viață câteva zile"?

— Lucruri de genul ăsta, poate, dacă mai renunți la sarcasm.

— Când o să mor eu, spuse Damon tăios, vreau să o fac pe picioarele mele și luptând.

Elena îl pocni peste gură. Nu avea prea mult spațiu ca să-și ia avânt, dar puse în mișcare câtă Putere îndrăzni fără a risca să distrugă trăsura. Urmă o lungă tăcere.

Damon își pipăia buza crăpată, accelerând vindecarea, înghițindu-și propriul sânge. În cele din urmă, spuse:

— Nici nu ți-a trecut prin cap că ești sclava mea, nu? Că sunt stăpânul tău?

— Dacă ai de gând să te cufunzi în fanteziile tale, e treaba ta, spuse Elena. În ce mă privește, eu trebuie să mă confrunt cu lumea reală. Și apropo, curând după ce ai fugit, Stefan nu numai că stătea în picioare, dar și râdea.

— Elena... — pe un ton ascendent. Ai găsit o cale de a-i da sânge? O apucă de braț și o strânse atât de tare, încât o duru.

— Nu sânge. Puțin Black Magic. Dacă am fi fost doi acolo, ar fi mers de două ori mai repede.

— Erați trei acolo.

— Sage și doctorul Meggar au trebuit să le distragă atenția gardienilor.

Damon își luă mâna de pe brațul ei.

— Înțeleg, spuse el, cu chipul lipsit de expresie. Așadar, l-am dezamăgit din nou.

Elena îl privi cu milă.

— Acum ești cu totul în interiorul ghiulelei de piatră, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ghiuleaua de piatră în care bagi tot ce te-ar putea răni. Tu chiar te tragi înăuntrul ei, deși trebuie să fie foarte mare înghesuială acolo.

Katherine e probabil și ea înăuntru, zidită în mica ei cămăruță. Elena își aminti de noaptea de la motel și adăugă: Și mama ta, desigur. Ar trebui să spun: mama lui Stefan. Ea era mama pe care o cunoșteai.

— Nu... Mama mea...

Damon nu reușea să formeze nici măcar o propoziție coerentă.

Elena știa ce voia el. Voia să fie strâns în brațe și alinat și să i se spună că totul era bine — doar ei doi, sub pelerina ei, cu brațele ei calde înjurai lui. Dar nu avea să capete nimic. De data asta, Elena spunea nu. Îi promisese lui Stefan că asta era pentru el, doar pentru el. Și, își spuse ea, își va ține întotdeauna acea promisiune, măcar ca principiu, dacă până atunci nu o făcuse chiar întocmai.

Săptămâna se scurse și Elena reuși să-și revină după durerea de a-l vedea pe Stefan. Deși nici unul dintre ei nu putea vorbi despre asta decât în exclamații scurte, înăbușite, ascultară când Elena spuse că mai aveau o treabă de făcut, și că dacă reușeau să o încheie cu bine vor putea să meargă acasă în scurt timp — iar dacă nu reușeau să o ducă la bun sfârșit, Elenei nu-i păsa dacă pleca acasă sau rămânea aici, în Dimensiunea întunecată.

Acasă! Suna la fel ca paradisul, chiar dacă Meredith și Bonnie știau din proprie experiență ce fel de iad îi aștepta în Fell s Church. Dar pe undeva, orice era de preferat în locul acestui ținut cu lumină sângerie.

Speranța le trezi interesul pentru ceea ce le înconjura și din nou se bucurară de rochiile pe care Lady Ulma ceruse să li se facă. Crearea hainelor era singurul lucru de care Lady Ulma se mai putea bucura în perioada oficială de ședere la pat, și ea își umpluse caietul de schițe. Pentru că petrecerea lui Bloddeuwedd avea să se desfășoare și în casă, și afară, toate cele trei rochii trebuiau gândite cu grijă, pentru a fi atrăgătoare atât la lumina lumânărilor, cât și sub razele stacojii ale uriașului soare sângerieu.

Rochia lui Meredith era de un albastru metalic profund, care părea violet în lumina soarelui, și în ea Meredith era cu totul diferită față

de sirena înfășurată în rochia strâmtă care fusese la gala Fazinei. Îi amintea cumva Elenei de ceea ce ar putea purta o prințesă egipteană. Din nou, lăsa goale brațele și umerii lui Meredith, dar fusta simplă și strâmtă care cădea dreaptă până la sandale, și delicatețea mărgelilor de safir care împodobeau bretelele subțiri îi confereau lui Meredith un aspect cuminte. Împresia de cumițenie era accentuată de părul lăsat pe umeri și de fața ei complet nemachiată, cu excepția kohl-ului de la ochi. La gâtul ei, un colier făcut din safire foarte mari, tăiate oval, alcătuiau un colier elaborat. La încheieturile mâinilor și pe degete avea geme albastre asortate.

Rochia lui Bonnie era o creație ingenioasă, făcută dintr-un material argintiu care căpăta o nuanță pastel în același ton cu lumina din jur. De culoarea lunii în casă, afară licărea în ape trandafirii blânde, aproape exact de culoarea părului ei roșcat. La rochia asta, Bonnie avea cordon, colier, brățări, cercei și inele, toate cu opale albe tăiate în stil cabochon. Buclele lui Bonnie urmau să fie ridicate și prinse cu grijă, într-o masă îndrăzneț ciufulită, pentru a-i lăsa chipul descoperit, în așa fel încât pielea ei iridescentă să strălucească ușor trandafiriu în lumina soarelui și de un alb eteric înăuntru.

Și de data aceasta, rochia Elenei era cea mai simplă și cea mai izbitoare. Era stacojie, aceeași culoare sub soarele sângeri și la lumina lămpilor de gaz din interior. Era destul de decoltată, dând pielii ei albe o strălucire aurie în lumina soarelui. Foarte mulată, era despătată într-o parte pentru a-i da posibilitatea să pășească sau să danseze. În după-amiaza petrecerii, părul Elenei fu periat cu grijă și transformat într-un nor care scânteia cu sclipiri de roșu-Tițian afară și auriu înăuntru. Bijuteriile ei erau un șir de diamante fixate pe linia decolteului, diamante pe degete, încheieturile mâinilor și un braț, plus un colier strâmt de diamante așezat peste pandantivul de la Stefan. Toate astea aveau să strălucească roșii ca niște rubine în lumina soarelui, dar când și când cu luciri de diverse culori, ca niște focuri de artificii. Cei care priveau aveau să fie orbiți.

— Dar nu pot purta toate astea, protestase Elena către Lady Ulma. E posibil să nu te mai văd înainte să-l scot pe Stefan — și din acel moment suntem fugari!

— Asta e valabil pentru toate trei, adăugase Meredith calmă, uitându-se la fiecare fată, în culorile lor "de interior" albastru-argintiu, stacojiu și opal. Toate purtăm cele mai multe bijuterii pe care le-am avut vreodată înăuntru sau afară — dar e posibil să le pierdeți pe toate!

— Iar voi e posibil să aveți nevoie de toate, spusese încet Lucen. Un motiv în plus să purtați fiecare bijuterii pe care să cumpărați trăsuri, siguranță, mâncare, orice. Modelul e simplu — puteți să scoateți câte o piatră și să o folosiți ca plată, iar bijuteriile nu au monturi complicate care să nu fie pe placul vreunui colecționar.

— În plus, sunt toate de cea mai bună calitate, adăugase Lady Ulma. Sunt exemplarele cele mai apropiate de perfecțiune pe care le-am putut găsi într-un timp atât de scurt.

În acel moment, cele trei fete se repeziră la cuplu — Lady Ulma așezată în patul ei enorm, cu nelipsitul caiet de schițe lângă ea, și Lucen, care stătea alături în picioare — și plânseseră și îi sărutară și reușiră să-și strice minunatul machiaj.

— Sunteți ca niște îngeri pentru noi, să știți, spusese Elena printre lacrimi. Ca niște zâne bune sau îngeri! Nu știu cum pot să-mi iau rămas-bun de la voi!

— Ca niște îngeri, spusese Lady Ulma, ștergând o lacrimă de pe obrazul Elenei.

Apoi o apucă de mâini pe Elena și spusese "Uite", arătând către sine, așezată comod în pat, având alături două fete radioase, cu ochi de căprioară, care să aibă grijă de ea. Apoi Lady Ulma făcuse un semn către fereastră, pe care se vedeau un pârâu cu ape repezi ce învârtea roata unei mori, și niște pruni, cu fructe coapte care luceau ca niște gеме pe ramuri, și apoi, cu un gest larg, arătase către grădinile, livezile, câmpurile și pădurile de pe proprietate.

Apoi luase mâna Elenei și o așezase peste abdomenul ei ușor bombat.

— Vezi? spusese ea aproape în șoaptă. Vezi toate astea — și-ți amintești cum m-ai găsit? Care dintre noi este îngerul?

La cuvintele "cum m-ai găsit", Elena își acoperi repede chipul cu mâinile — ca și cum n-ar fi fost în stare să îndure amintirea. Apoi o îmbrățișa și o sărută din nou pe Lady Ulma, și urmă o nouă rundă de gesturi afectuoase distrugătoare de machiaj.

— Stăpânul Damon a fost chiar atât de bun, încât să-l cumpere pe Lucen, spusese Lady Ulma, și poate că tu nu poți să-ți imaginezi, dar — și ridică ochii plini de lacrimi către bijutierul tăcut — dar eu simt pentru el ceea ce simți tu pentru Stefan al tău.

Și apoi roșise și își ascunsese fața în palme.

— Azi îl eliberează pe Lucen, spusese Elena, lăsându-se în genunchi pentru a-și așeza capul pe perna lui Lady Ulma. Și îți dăruiește proprietatea în mod irevocabil. A pus un avocat să lucreze toată săptămâna cu un Gardian la întocmirea documentelor. Sunt gata acum, și chiar dacă generalul ăla oribil se întoarce, nu te poate atinge. Casa este a ta pentru totdeauna.

Alte lacrimi, alte sărutări. Sage, care trecuse neștiutor pe coridor, fluierând, după o hârjoneală cu Saber, câinele său, trecuse prin fața camerei lui Lady Ulma și fusese tras înăuntru.

— Și de tine o să ne fie dor! plânsese Elena. Oh, mulțumim!

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, Damon împlinise toate promisiunile Elenei, în plus dând și fiecărui servitor un bonus considerabil. Aerul se umpluse de confetti metalice, petale de trandafir, muzică și strigăte de rămas-bun, în vreme ce Damon, Elena, Bonnie și Meredith se îndreptau către petrecerea lui Bloddeuwedd — și se despărteau pentru totdeauna.

— Apropo — de ce nu ne-a eliberat Damon și pe noi

întrebă Bonnie pe Meredith în vreme ce se îndreptau în litiere către conacul lui Bloddeuwedd. Înțeleg că trebuia să fim sclave ca să

intrăm în această lume, dar acum suntem aici. De ce să nu facă din noi niște fete respectabile?

— Bonnie, noi suntem deja niște fete respectabile, îi aminti Meredith. Și cred că esențialul e că de fapt noi n-am fost niciodată cu adevărat sclave.

— Ei, ce am vrut să spun e: De ce nu ne eliberează în așa fel încât toată lumea să știe că suntem niște fete respectabile, Meredith — și tu știi că asta am vrut să spun.

— Pentru că nu poți elibera pe cineva care e deja liber, de-asta!

— Dar putea să țină toată ceremonia aia, insistă Bonnie. Sau e într-adevăr greu să eliberezi un sclav aici?

— Nu știi, răspuse Meredith, cedând în sfârșit sub tirul acesta neîntrerupt de întrebări. Dar o să-ți spun de ce cred eu că n-o face. Cred că așa este responsabil pentru noi. Vreau să spun, nu că sclavii nu pot fi pedepsiți — am văzut ce s-a întâmplat cu Elena. Meredith tăcu pentru o clipă și amândouă se înfiorară amintindu-și. Dar, în cele din urmă, stăpânul de sclavi este cel care își poate pierde viața pentru sclavii săi. Adu-ți aminte, au vrut să înfigă un țaruș în Damon pentru ce-a făcut Elena.

— Așadar, o face pentru noi? Ca să ne protejeze?

— Nu știi. Eu... așa cred, spuse încet Meredith.

— Atunci... probabil că ne-am înșelat în privința lui în trecut.

Bonnie spuse cu generozitate "ne-am" în loc de "te-ai". Meredith fusese întotdeauna cea mai rezistentă din grupul Elenei la farmecul lui Damon.

— Eu... așa cred, spuse din nou Meredith. Deși toată lumea pare să fi uitat că până de curând Damon i-a ajutat pe gemenii kitsune să-l închidă pe Stefan aici! Și Stefan în mod clar nu a făcut nimic ca să merite așa ceva.

— Ei, sigur că da, asta e adevărat, spuse Bonnie, părând ușurată că nu se înșelase prea tare, și în același timp ciudat de nostalgică.

— Tot ce-a vrut dintotdeauna Stefan de la Damon a fost pac, și

liniște, continuă Meredith, ca și cum acum ar fi pășit pe un teren mai solid.

— Și pe Elena, adăugă automat Bonnie.

— Da — și pe Elena. Dar tot ce a vrut Elena a fost Stefan! Vreau să spun — tot ce vrea Elena...

Vocea lui Meredith se stinse. Afirmația nu mai părea să sune bine la prezent. Încercă din nou:

— Tot ce vrea acum Elena e... Bonnie o privi lung, în tăcere.

— Ei bine, indiferent ce vrea ea, concluziona Meredith, destul de tulburată, își dorește ca Stefan să facă parte din acest ceva. Și nu vrea ca vreunul din noi să trebuiască să rămână aici... În acest... loc mizerabil.

Într-o altă litieră, aflată chiar alături de ei, se lăsase tăcerea. Bonnie și Meredith erau deja atât de obișnuite să călătorească în litiere închise, încât nici nu-și dăduseră seama că un alt palanchin se afla lângă al lor și că vocile lor se auzeau limpede în aerul fierbinte și liniștit al după-amiezii.

În cea de-a doua litieră, Damon și Elena stăteau cu privirile ațintite asupra perdelelor de mătase care fluturau, date în lături.

Acum, Elena, părând disperată să facă ceva, dezlegă repede un șnur și perdelele reveniră la locul lor.

Dar era o greșeală, pentru că îi închidea pe Elena și Damon într-un dreptunghi supranatural scânteind roșu, în care doar cuvintele pe care tocmai le auziseră păreau să aibă consistență.

Elena simțea că respiră mult prea repede. Pierdea controlul asupra aerei sale. Totul îi scăpa de sub control.

Ele nu cred că tot ce vreau e să fiu cu Stefan!

— Calmează-te, spuse Damon. Asta e ultima noapte. Până mâine...

Elena ridică o mână pentru a-l împiedica să rostească acele cuvinte.

— Până mâine vom fi găsit cheia și îl vom fi scos pe Stefan și deja vom fi departe de aici, spuse totuși Damon.

Cobe, gândi Elena. Și spuse o rugăciune în minte.

Merseră în tăcere către conacul somptuos al lui Bloddeuwedd. Un timp surprinzător de lung, Elena nu-și dădu seama că Damon tremura. Respirația lui rapidă, însoțită de un fior involuntar, fu cea care o alertă.

— Damon! Doamne... vai de mine! Elena era șocată, uluită, nu-și găsea cuvintele — pe cele potrivite. Damon, uită-te la mine! De ce?

De ce? Damon răspunse cu singura voce de care era sigur că nu va tremura, sau va suna dogit, sau se va stinge. Pentru că... te gândești tu oare ce i se întâmplă lui Ștefan în vreme ce te îndrepti către o petrecere, îmbrăcată în haine superbe, purtată în lectică, pentru a bea cele mai fine vinuri și pentru a dansa... În vreme ce el... În vreme ce el...

Gândul rămase neterminat. Asta e exact ce-mi trebuia înainte de a apărea în public, își spuse Elena, pe când ajungeau la aleea cea lungă ce ducea la conacul lui Bloddeuwedd. Încercă să-și mobilizeze forțele înainte ca perdelele să fie trase și ei să fie liberi să pătrundă în locul unde se afla cea de-a doua jumătate a cheii.

34

Nu mă gândesc la lucrurile astea, răspunse Elena în același fel în care îi vorbise Damon, și din aceleași motive. Nu mă gândesc, pentru că dacă o fac aș înnebuni iar dacă înnebunesc, de ce folos îi mai pot fi lui Ștefan? Nu l-aș putea ajuta. Și atunci blochez totul cu pereți de fier și îndepărtez gândul cu orice preț.

— Și poți să faci asta? întrebă Damon, cu vocea tremurând ușor.

Pot... pentru că trebuie. Ți-aduci aminte cum la început ne certam pentru frânghiile legate la mâini? Meredith și Bonnie aveau îndoieli în privința lor. Dar ele știau că eu eram gata să port cătușe și să mă târăsc pe pământ în urma ta dacă asta trebuia. Elena se întoarse să-l privească pe Damon în întunericul stacojiu și adăugă: Și tu te-ai

trădat de atâtea ori, să știi. Își strecură brațele în jurul lui pentru a-i atinge spatele vindecat, pentru ca el să nu aibă nici o îndoială în privința a ceea ce voia să spună.

— Aia a fost pentru tine, spuse Damon cu o voce aspră.

— Nu chiar, replică Elena. Gândește-te bine. Dacă n-ai fi acceptat Corecția, poate că am fi reușit să fugim din oraș, dar n-am fi putut niciodată să-l mai ajutăm după asta pe Stefan. Dacă stai să te gândești, totul, tot ce ai făcut, ai făcut pentru Stefan.

— Dacă stai să te gândești, eu am fost cel care l-a băgat aici pe Stefan, spuse cu o voce obosită Damon. Aș zice că acum suntem chit.

— De câte ori, Damon? Erai posedat când l-ai lăsat pe Shinichi să te convingă s-o faci, spuse Elena, simțindu-se ea însăși epuizată. Poate că ar trebui să fii din nou posedat — doar puțin — ca să-ți aduci aminte cum e.

Fiecare celulă din trupul lui Damon păru să se crispeze la acest gând. Dar cu glas tare spuse doar:

— Știi, e ceva la care nimeni nu s-a gândit. Povestea aia veche de când lumea despre cei doi frați care s-au omorât reciproc și au devenit vampiri pentru că flirtau cu aceeași fată.

— Ce? zise tăios Elena, smulsă din starea ei de oboseală. Damon, ce vrei să spui?

— Exact ce-am zis. E ceva la care nu v-ați gândit nici unul. Poate nici măcar Stefan nu s-a gândit. Povestea se tot spune, dar nimeni nu se prinde.

Damon își întorsese privirea. Elena se trase mai aproape de el, doar puțin, astfel încât el să-i poată simți parfumul, care în acea seară era de trandafiri.

— Damon, spune-mi. Spune-mi, te rog! Damon dădu să se întoarcă spre ea...

Și în aceeași clipă, purtătorii litierii se opriră. Elena avu doar o secundă să-și șteargă fața, și perdelele fură trase deoparte.

Meredith le povestise mitul lui Bloddeuwedd, pe care îl afluase de la un glob purtător de povești. Totul despre cum Bloddeuwedd fusese plămădită din flori și adusă la viață de către zei, și cum își trădase soțul aducându-i moartea, și cum, drept pedeapsă, fusese condamnată să petreacă fiecare noapte, de la miezul ei până în zori, ca o bufniță.

Și se pare că mai era ceva despre care nu pomenea mitul — faptul că fusese condamnată să trăiască aici, alungată de la Curtea Celestă în amurgul adânc, sângieriu, al Dimensiunii întunecate.

Ținând seama de toate astea, era logic ca toate petrecerile ei să înceapă la ora șase seara.

Elena își dădu seama că mintea ei trece de la un gând la altul. Acceptă un pocal cu Black Magic de la un sclav, în vreme ce privirile ei rătăceau înjur.

Toate femeile și majoritatea bărbaților veniți la acea petrecere purtau veșminte care-și schimbau culoarea în lumina soarelui. Elena se simți îmbrăcată destul de modest — în fond, tot ce se afla afară părea să fie roz sau stacojiu sau de culoarea vinului. Bând din pocalul ei cu Black Magic, Elena fu ușor surprinsă să descopere că adoptase în mod automat comportamentul tipic petrecerilor — saluta oamenii pe care îi întâlneau mai devreme în cursul acelei săptămâni, sărutându-i pe obraji și îmbrățișându-i ca și cum s-ar fi cunoscut de mulți ani. În tot acest timp, ea și Damon se îndreptau către conac, uneori în șuvoiul de oameni, alteleori împotriva lui.

Urcară un rând de trepte înalte de marmură albă (roz), având de-o parte și de alta straturi superbe de nemțisor albastru (violet) și trandafiri sălbatici roz (stacojii). Elena se opri acolo, din două motive. Unul era ca să ia un nou pocal cu Black Magic. Primul deja îi dăduse o strălucire plăcută — deși, evident, totul avea aici o strălucire plăcută. Spera că cel de-al doilea pocal avea s-o ajute să uite tot ce spusese Damon în litieră, cu excepția cheii — și să o ajute să-și aducă aminte ce o tulburase la început, înainte ca gândurile ei

să fi fost întrerupte de discuția dintre Meredith și Bonnie.

— Bănuiesc că cel mai bine e să întreb pe cineva, îi spuse lui Damon, care apărură brusc și în tăcere chiar lângă ea.

— Ce să întreb?

Elena se aplecă puțin către sclavul care tocmai îi întinsese un alt pocal.

— Pot să întreb... unde e sala mare de bal a lui Lady Bloddeuwedd?

Sclavul îmbrăcat în livrea păru surprins. Apoi arătă cu capul înjur.

— Zona asta, .sub cort... a căpătat numele de Marea Sală de Bal, spuse el, înclinându-se peste tava sa.

Elena se uită lung la el. Apoi se uită de jur împrejurul ei.

Sub un cort imens — Elenei i se părea a fi aproape permanent, împodobit cu lampioane frumoase în culori care păreau și mai vii în lumina soarelui — pajiștea netedă se întindea pe mai bine de o sută de metri în toate direcțiile.

Era mai mare decât un teren de fotbal.

— Ceea ce aș vrea să știu eu, îi spunea Bonnie unei alte invitate, o femeie care în mod clar fusese la multe petreceri date de Bloddeuwedd și-i cunoștea bine casa — e următorul lucru: care este Marea Sală de Bal?

— Oh, dragă, depinde la ce te referi, răspunse pe un ton vesel invitata. E Marea Sală de Bal de afară — trebuie s-o fi văzut când urcai — marele pavilion? Și pe urmă e Sala Albă de Bal dinăuntru. E luminată de candelabre și draperiile sunt trase la toate ferestrele. Uneori e numită Sala de Vals, pentru că acolo nu se cântă decât valsuri.

Dar Bonnie rămăsese, îngrozită, cu câteva propoziții în urmă.

— E o sală de bal afară! întrebă ea cu un glas tremurat, sperând că totuși nu auzise bine.

— Așa e, dragă, poți să vezi prin peretele ăla. Femeia spunea adevărul. Puteai să vezi prin perete, pentru că pereții erau toți făcuți

din sticlă, unul dincolo de altul, îngăduindu-i lui Bonnie să vadă ceea ce părea o iluzie realizată cu ajutorul oglinzilor: șiruri de camere luminate, toate pline de lume. Doar ultima încăpere de la parter părea să fie făcută din ceva mai solid. Aceea trebuia să fie Sala Albă de Bal.

Dar prin peretele opus, în direcția în care arăta invitata. .. oh, da. Acolo era un cort. Își aminti vag trecând pe lângă el. Celălalt lucru de care își amintea era..

— Dansează pe iarbă? Pe... pajiștea aia enormă?

— Bineînțeles. E tunsă cu grijă și netezită. N-o să te împiedici de vreo buruiiană sau denivelare. Ești sigură că te simți bine? Arăți cam palidă. Ei — râse femeia — pe cât de palidă poți arăta în lumina asta.

— Mă simt bine, zise Bonnie amețită. Mă simt... bine.

Cele două perechi se întâlniră mai târziu și își povestiră lucrurile groaznice pe care le descoperiseră. Damon și Elena aflaseră că pământul din sala de bal de afară era aproape la fel de tare ca piatra — tot ce fusese îngropat acolo înainte ca solul să fi fost netezit de tăvăluguri era acum atât de bine bătătorit, încât semăna cu cimentul.

Singurul loc în care se putea săpa era în jurul perimetrului.

— Trebuia să fi adus cu noi un ghicitor, spuse Damon. Știți voi, cineva care folosește un băț bifurcat sau un pendul sau o haină de-a unei persoane care lipsește, pentru a găsi locul exact.

— Ai dreptate, spuse Meredith, și tonul ei adăuga clar: de data asta. De ce n-am adus un ghicitor?

— Pentru că nu știu nici unul, răspunse Damon, cu cel mai dulce și mai fioros zâmbet al lui de piranha.

Bonnie și Meredith descoperiseră că pardoseala sălii de bal din interior era de piatră — o marmură albă foarte frumoasă. În încăpere existau zeci de aranjamente florale, dar cele în care-și băgase Bonnie mâna ei mică (pe cât de discret cu putință) erau pur și simplu flori tăiate și așezate în vase cu apă. Nici un pic de pământ, nimic care ar

implica folosirea cuvântului "îngropată".

— Și pe urmă, de ce ar pune Shinichi și Misao cheia într-o apă care știau că va fi aruncată peste câteva zile? întrebă Bonnie, încruntată. Iar Meredith adăugă:

— Și cum poți găsi o scândură desprinsă într-o pardoseală de marmură? Deci nu se poate să fie îngropată acolo. Apropo, am verificat... Sala Albă de Bal e aici de mulți ani, deci nici o șansă ca ei doi să fi ascuns cheia sub temelie.

Elena, aflată acum la al treilea ei pocal de Black Magic, spuse:

— Bun. Prin urmare, am tăiat o încăpere de pe listă. Acum, deja avem jumătate din cheie... vedeți ce simplu a fost...

— Poate că aia a fost doar ca să ne incite, spuse Damon, ridicând o sprânceană. Să ne entuziasmăm, plini de speranță, pentru ca speranța asta să ne fie distrusă total... aici.

— Asta nu se poate, spuse Elena disperată. Am ajuns atât de departe — mai departe decât și-ar fi imaginat vreodată Misao că o să ajungem. O putem găsi. O s-o găsim.

— Bine, spuse Damon, dintr-odată foarte serios. Dacă trebuie să ne prefacem că suntem servitori și să folosim târnăcoape în pământul ăla de afară, o s-o facem. Dar mai întâi, haideți să trecem prin toată casa. Asta a părut să funcționeze data trecută.

— În regulă, spuse Meredith, privindu-l de data asta drept în față, aprobator. Bonnie și cu mine o să mergem la etaj, iar voi puteți să vă ocupați de încăperile de la parter — poate reușiți să găsiți ceva în Sala aia Albă de Bal.

— S-a făcut.

Se puseră pe treabă. Elena își dorea să se poată calma, în ciuda conținutului a trei pocale cu Black Magic care se legăna în ea la fiecare pas — sau poate tocmai din cauza lui — începea să vadă anumite lucruri într-o nouă lumină. Dar trebuia să-și țină gândurile la căutările lor — și numai la căutări. Ar face orice — orice — își spuse, ca să aibă cheia. Orice pentru Stefan.

Sala Albă de Bal mirosea a flori și era împodobită cu ghirlande cu flori mari, opulente, în mijlocul vegetației abundente. Aranjamente florale înconjurau o fântână, alcătuind un colț tainic unde puteau să stea cuplurile. Și, deși nu se vedea nici o orchestră, muzica răsuna în sala de bal, trezind o reacție în trupul încordat al Elenei.

— Bănuiesc că nu știi să dansezi vals, spuse deodată Damon, și Elena își dădu seama că începuse să se legene în ritmul muzicii, cu ochii închiși.

— Sigur că știu, răspunse ea, ușor jignită. Ne-am dus cu toatele la orele doamnei Hopewell. Asta era echivalentul școlii de dans și maniere elegante în Fell's Church, adăugă ea, văzând latura comică a situației și râzând singură. Dar doamnei Hopewell îi plăcea la nebunie să danseze, și ne-a învățat toate stilurile și mișcările pe care le considera grațioase. Asta se întâmpla pe când aveam unsprezece ani.

— Bănuiesc că ar fi absurd să te invit să dansezi cu mine, spuse Damon.

Elena se uită la el cu ceea ce știa că erau niște ochi mari și nedumeriți. În ciuda rochiei sale stacojii foarte decoltate, în această seară ea nu se simțea o sirenă irezistibilă. Era prea agitată pentru a simți magia împletită în țesătură, o magie care, își dădea ea seama acum, îi spunea că e o flacără dansând, o văpaie de foc. Bănuia că Meredith se simțea asemenea unui râu molcom, curgând repede și constant către destinația sa, dar scânteind și lucind pe drumul lui. Îar Bonnie — desigur, Bonnie era un spirit al aerului, merit să dănțuiască ușor ca un fulg în acea rochie opalescentă, fără să simtă gravitația.

Dar brusc, Elena își aminti de unele priviri admirative pe care le văzuse îndreptate către ea. Și acum, dintr-odată, Damon era vulnerabil? Și totuși nu-și putea închipui că ea avea să danseze cu el?

— Sigur că mi-ar plăcea să dansez, spuse ea, realizând ușor șocată

ceva ce nu observase până atunci — că Damon era în ținută de seară impecabilă, cu papion alb.

Desigur, în această seară, asta ar putea să-i stânjenească, dar îl făcea să arate ca un prinț de sânge regal.

Un zâmbet i se ivi în colțul gurii. De sânge... oh, da.

— Ești sigur că știi să dansezi vals? îl întrebă.

— Bună întrebare. M-am apucat să dansez vals în 1885, pentru că era considerat exaltat și indecent. Dar depinde dacă vorbim de valsul lent, valsul vienez, valsul în stil american, sau...

— Oh, haide, sau o să ratăm următorul dans. Elena îl apucă de mână, simțind mici scânteii ca și cum ar fi mângâiat blana unei pisici în sens invers creșterii firelor, și îl trase în mijlocul mulțimii ce se legăna.

Un alt vals începu. Muzica se revărsă în încăperea și aproape că o înălță pe Elena în aer, pe când simțea cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafa. Avea furnicături în tot trupul, de parcă ar fi băut un soi de elixir celest.

Era valsul ei preferat, încă din copilărie: cel cu care crescuse. Valsul Frumoasa din Pădurea

Adormită a lui Ceaikovski. Dar o parte copilăroasă din mintea ei nu putea să nu însoțească notele dulci care urmau după începutul bubuitor, electrizant, pe cuvintele din versiunea cinematografică Disney:

Eu te cunosc; am dansat cu tine odată ca niciodată, într-un vis...

Ca întotdeauna, ele îi aduceau în ochi lacrimi; îi făceau inima să cânte, iar picioarele ei voiau mai degrabă să zboare decât să danseze.

Rochia ei era fără spate. Acolo, pe pielea ei goală, se afla mâna caldă a lui Damon.

Știu, auzi ea o voce șoptindu-i în minte, de ce spuneau despre dansul acesta că e exaltat și indecent.

Iar acum, Elena cu siguranță se simțea o flacăra. Am fost sortiți să fim așa. Nu reușea să-și amintească dacă astea erau niște cuvinte

rostate mai demult de Damon sau ceva nou, ce șoptea el acum în mintea ei. Ca două flăcări ce se unesc și se contopesc într-una singură.

Dansezi bine, îi spuse Damon, și de data asta ea știe că el era cel care vorbea și că era în prezent.

Nu-i nevoie să mă tratezi de sus, sunt deja prea fericită! îi răspunse Elena râzând.

Damon era expert, și nu doar în privința preciziei pașilor. Dansa valsul ca și cum ar fi fost tot exaltat și indecent. Conducea cu o hotărâre pe care forța omenească a Elenei nu putea să o frângă. Dar în același timp putea înțelege micile ei semnale, ce voia ea, și îi făcea pe plac imediat, ca și cum patinau pe gheață, ca și cum în orice moment puteau să se rotească sau să facă o săritură.

Elena simțea cum încet, încet, tot trupul i se topea în căldura muzicii.

Și nici măcar o dată nu îi trecu prin cap ce ar fi gândit prietenii și rivalii și dușmanii ei din liceu dacă ar fi văzut-o înmuindu-se la auzul unui fragment de muzică clasică. Se simțea eliberată de răutăți mărunte, de pudori meschine în fața diferențelor. Încheiase cu etichetările. Își dorea să se poată întoarce pentru a arăta tuturor că de fapt niciodată nu gândise asta.

Valsul se termină mult prea repede și Elena simți dorința să apese pe butonul Replay pentru a o lua de la capăt. Există un moment, când muzica se opri, în care ea și Damon rămaseră privindu-se, cu aceeași exaltare și dorință și...

Și apoi Damon se înclină deasupra mâinii ei.

— Valsul înseamnă mai mult decât să-ți miști doar picioarele, spuse el, fără să-și ridice privirea către ea. E legănarea aceea grațioasă din mișcări, flacăra intensă a bucuriei și a senzației de-a fi una — cu muzica, cu partenerul. Astea nu țin de tehnică. Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai oferit această plăcere.

Elena râse, pentru că de fapt dorea să plângă. Nu mai voia să se

oprească din dans. Voia să danseze tangou cu

Damon — un tangou adevărat, genul acela după care se presupunea că erai obligată să te măriți. Dar mai exista o misiune... o misiune necesară care trebuia dusă la îndeplinire.

Și, când se întoarse, în fața ei se afla o mulțime imensă de alte lucruri. Bărbați, demoni, vampiri, creaturi asemănătoare unor fiare. Toți voiau un dans cu ea. Spatele lui Damon deja se îndepărta.

Damon!

El se opri, dar nu se întoarse. Da?

Ajută-mă! Trebuie să găsim cealaltă jumătate de cheie!

El păru să aibă nevoie de o clipă pentru a evalua situația, dar apoi înțelese. Se întoarse la ea și, luând-o de mână, spuse cu o voce limpede, răsunătoare:

— Fata aceasta este... asistenta mea personală. Nu vreau să danseze cu nimeni altcineva în afară de mine.

Cuvintele lui fură urmate de murmure agitate. Sclavele care erau luate la asemenea baluri nu erau de obicei genul cărora să li se interzică interacțiunea cu străinii. Dar în aceeași clipă se stârni o agitație pe o latură a încăperii, și toată lumea se înghesui către capătul opus locului unde se aflau Elena și Damon.

— Ce e? întrebă Elena, uitând dintr-odată de dans și de cheie.

— Cine e, aș întreba eu mai degrabă, replică Damon. Și aș răspunde: gazda noastră Lady Bloddeuwedd însăși.

Elena se trezi înghesuindu-se în spatele celorlalți pentru a o vedea pe această creatură deosebită. Dar când o zări în cele din urmă pe fată, stând singură în pragul sălii de bal, i se tăie răsuflarea.

A fost plămădită din flori..., își aminti Elena. Cum ar arăta o fată plămădită din flori?

Ar avea pielea de culoarea ușor trandafirie a florilor de măr, își spuse Elena, holbându-se fără nici o jenă. Obrajii ar fi de un trandafiriu puțin mai intens, ca o roză colorată de lumina zorilor. Ochii, enormi pe fața delicată, perfectă, ar avea culoarea florii de

nemțșor, cu gene negre grele și în același timp ușoare ca un fulg, care ar coborî pleoapele pe jumătate, făcând-o să arate ca și cum pășește mereu ca în vis. Și ar avea părul gălbui ca primulele, căzându-i pe spate până la podea aproape, împletit în cozi ele însele unite în cozi mai groase, până când tot părul ar fi unit, atingându-i gleznelor delicate.

Buzele ei ar trebui să fie roșii ca macul, întredeschise și ispititoare. Și ar răspândi înjur un parfum asemănător cu buchetul tuturor florilor care înfloresc primăvara. Și ar păși ca și cum s-ar legăna în briza vântului.

Elena își amintea doar că stătea și se uita la această apariție la fel ca zecile de oaspeți din jurul ei. Încă o secundă doar, ca să privesc această frumusețe, se rugă în minte.

— Dar ce poartă? se auzi Elena întrebând cu voce tare.

Nu-și amintea de vreo rochie uluitoare sau de vreun petic de piele de culoarea florei de măr zărit printre nenumăratele cozi împletite.

— Un soi de robă. Făcută — din ce altceva? Din flori, răspunse Damon strâmbându-se. Poartă o rochie făcută din toate soiurile de flori pe care le-am văzut vreodată. Nu înțeleg cum stau laolaltă — poate că sunt făcute din mătase și cusute unele de altele.

Damon era singurul care nu fusese orbit de această apariție.

— Mă întreb dacă o să vrea să schimbe cu noi doar câteva cuvinte, spuse Elena.

Dorea să audă vocea fetei delicate, magice.

— Mă îndoiesc, îi răspunse un bărbat din mulțime. Nu vorbește prea mult — cel puțin până la miezul nopții. Hei! Tu ești! Cum te simți?

— Foarte bine, mulțumesc, răspunse politicoasă Elena, și apoi făcu repede un pas înapoi.

Îl recunosc pe bărbat — era unul dintre tinerii care îi întinseseră cărțile lor de vizită lui Damon la sfârșitul ceremoniei Nașului, în seara Corecției ei.

Acum, tot ce voia Elena era să dispară de-acolo în mod discret. Dar prea mulți bărbați îi înconjurau, și se vedea limpede că nu erau dispuși să-i lase pe ea și Damon să plece.

— Asta e fata despre care v-am povestit. Intră în transă și indiferent cum e însemnată, nu simte nimic...

— ...cu sângele curgându-i pe spate ca un șuvoi de apă și ea nici n-a tresărit...

— Sunt profesioniste. Bat drumurile...

Elena se pregătea să spună, calmă, că Bloddeuwedd interzisese cu desăvârșire astfel de barbarii la petrecerea ei, când îl auzi pe unul dintre vampiri spunând:

— Știți, eu am fost cel care a convins-o pe Lady Bloddeuwedd să te invite la petrecere. I-am povestit despre numărul tău și a fost foarte interesată să-l vadă.

Ei, deci nu poți folosi scuza asta, își spuse Elena. Dar cel puțin fii drăguță cu tinerii ăștia. Cumva, s-ar putea dovedi de folos mai târziu.

— Mă tem că nu pot s-o fac în această seară, spuse ea, calmă, astfel ca și ei să se calmeze. O să mă scuz în fața lui Lady Bloddeuwedd, evident. Dar pur și simplu nu e posibil.

— Ba da, este, auzi uluită în spatele ei vocea lui Damon. E foarte posibil — asta dacă îmi găsește cineva amuleta.

Damon! Ce tot spui? Șșșt! Ce trebuie.

— Din păcate, acum vreo trei săptămâni jumătate am pierdut o amuletă foarte importantă. Seamănă cu asta.

Scoase jumătatea cheii-vulpe și îi lăsă să o privească bine.

— Asta ai folosit ca să faci șmecheria? întrebă cineva, dar Damon era mult prea isteț ca să se lase prins.

— Nu, multă lume m-a văzut făcând numărul doar acum vreo săptămână, fără ea. Asta e o amuletă personală, dar pentru că lipsește o parte din ea, pur și simplu n-am nici un chef să fac o magie.

— Arată ca o vulpe mică. Ești kitsune! întrebă cineva — mult prea deștept pentru binele său, își spuse Elena.

— Poate că așa vi se pare că arată. De fapt, e o săgeată. O săgeată cu două pietre verzi în vârful ei. E... o amuletă masculină pentru farmece.

De undeva din mulțime, o voce de femeie spuse:

— N-aș crede că ai nevoie de mai mult farmec masculin decât ai acum!

Și toată lumea râse.

35

Și totuși, spuse Damon, iar ochii lui căpătară o lucire de oțel, fără amuletă asistenta mea și cu mine nu vom da nici un spectacol.

— Dar... cu ea o s-o faci? Ei, adică vrei să spui că ți-ai pierdut amuleta aici?

— De fapt, da. Chiar când începeau pregătirile pentru petrecere. Damon le adresă tinerilor vampiri un zâmbet frumos și cuceritor, care dispăru imediat. Nu știam că o să vreți să mă ajutați, și încercam să găsesc o modalitate de a primi o invitație. Așa că am aruncat o privire ca să văd cum o să fie totul aranjat.

— Să nu-mi spui că asta a fost înainte să fie așezat gazonul, spuse cineva cu neliniște.

— Din păcate, da. Și am primit un mesaj parapsihic care mi-a spus că acea c... amuletă e îngropată undeva pe aici.

Din mulțime se auzi un cor de gemete.

Apoi mai multe voci vorbiră dintr-odată, remarcând dificultățile: pământul tare ca piatra, multele săli de bal cu numeroasele lor aranjamente florale, grădina de legume și grădina de flori (pe care nici măcar nu le-am văzut încă, își spuse Elena).

— Îmi dau seama de imposibilitatea reală de a o găsi, spuse Damon, luând jumătatea de cheie înapoi și făcând-o să dispară discret în mâna Elenei, care era pregătită să o primească.

Acum avea un loc special pentru ea — Lady Ulma avusese grijă de

asta.

— De aceea am spus pur și simplu "nu" la început, zicea acum Damon. Dar ați insistat și v-am dat răspunsul complet.

Se mai auziră câteva mormăieli, dar apoi mulțimea se destramă și lumea se îndepărtă, în grupuri, vorbind despre cele mai bune locuri în care să înceapă să caute.

Damon, or să distrugă domeniul lui Bloddeuwedd, **protestă Elena în tăcere.**

Bun. O să oferim, drept recompensă, toate bijuteriile pe care le aveți toate trei pe voi ca & aurul pe care-l am la mine. Dar ceea ce nu pot face patru oameni, poate că reușesc o mie.

Elena oftă.

Și totuși aș fi vrut să putem sta de vorbă cu Bloddeuwedd. Nu doar să o aud vorbind ci să-ipun câteva întrebări. Adică, ce motiv ar avea o fată frumoasă ca ea să-i protejeze pe Shinichi și Misao?

Răspunsul telepatic al lui Damon fu scurt.

Ei, atunci hai să încercăm încăperile de sus. Cel puțin într-acolo se îndrepta.

Găsiră un șir de scări de cristal — destul de greu de localizat când toți pereții erau transparenti, și înfricoșător de urcat. Odată ajunși la primul etaj, căutară un al doilea șir de scări. În cele din urmă, Elena îl găsi, împiedicându-se de prima treaptă.

— Oh, spuse ea, uitându-se de la treaptă, care acum era vizibilă datorită unei dungii roșii de-a lungul marginii sale, la gamba ei, pe care se vedea aceeași dungă. Ei, poate că ea e invizibilă, dar noi nu suntem.

— Nu e chiar invizibilă.

Elena știa că Damon își concentra Puterea în ochi. Și ea făcuse același lucru — dar în ultimele zile se gândise de mai multe ori care dintre ei doi avea mai mult sânge de-al ei în vene: el sau ea?

— Nu te forța, eu pot să văd treptele, spuse el. Închide doar ochii.

— Ochii mei...

Înainte să întrebe de ce, știu de ce și înainte să poată țipa, el o ridicase deja în brațele lui, și ea simți trupul lui cald și material, singurul lucru material din jurul ei. El o porni în sus pe scări ținând-o în așa fel încât rochia ei să nu atingă picăturile de sânge care cădeau în aer.

Pentru cineva care se temea de înălțimi era un urcuș nebunesc, înspăimântător — chiar dacă știa că Damon era într-o condiție fizică impecabilă și nu avea să-i dea drumul, și chiar dacă era sigură că el vedea unde pășește. Și totuși, lăsată singură și în voia ei, n-ar fi trecut niciodată mai sus de prima treaptă. Dar așa, nici măcar nu îndrăzni să se miște prea mult, de teamă ca Damon să nu-și piardă echilibrul. Nu putea decât să scâncească și să încerce să reziste.

Când, după ceea ce i se păru o eternitate, ajunseră în capul scărilor, Elena se întrebă cine o s-o ducă jos, sau dacă avea să rămână aici pentru tot restul vieții ei.

Se treziră în fața lui Bloddeuwedd, cea mai încântătoare creatură inumană pe care o văzuse până atunci Elena. Încântătoare... dar ciudată. Oare în părul ei nu se vedea un vag model de primură, în spate și pe părți? Nu avea de fapt fața ei forma unei petale de floare de măr, ca și nuanța pală de roz a petalei?

— Sunteți în biblioteca mea privată, spuse ea. Și, ca și cum o oglindă s-ar fi spart, Elena se scutură de strălucirea lui Bloddeuwedd.

Zei o făcuseră din flori... dar florile nu vorbesc. Vocea lui Bloddeuwedd era lipsită de expresie și fără vlagă, distrugând complet imaginea fetei plămădite din flori.

— Ne pare rău, spuse Damon — și nu era de mirare că avea răsuflarea tăiată. Dar am vrea să-ți punem câteva întrebări.

— Dacă voi credeți că o să vă ajut, să știți că n-o s-o fac, spuse fata-floare pe același ton. Urăsc oamenii.

— Dar eu sunt vampir, așa cum cu siguranță ți-ai dat seama, începu Damon, cât mai fermecător cu putință, când Bloddeuwedd îl

întrerupse:

— Cine a fost odată om, om rămâne.

— Ce-ai spus?

Pierderea controlului ar fi putut fi cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Damon, se gândi Elena, încercând să rămână în spatele lui. Era atât de sincer în disprețul lui pentru oameni, încât Bloddeuwedd se mai înmuie puțin.

— Ce-ați venit să întrebați?

— Doar dacă ai văzut în ultimul timp două kitsune: sunt frate și soră și se numesc Shinichi și Misao.

— Da.

— Sau ar putea să... poftim? Da?

— Hoții au venit în casa mea noaptea. Eu eram la o petrecere. Am zburat de la petrecere și aproape că i-am prins. Dar kitsune-le sunt greu de prins.

— Unde... Damon înghiți cu greu. Unde erau?

— Coborau în fugă treptele din față.

— Și ți-aduci aminte când a fost asta?

— A fost în noaptea în care a fost pregătit terenul pentru petrecerea asta. Tăvălugurile au trecut peste iarbă. Și a fost ridicat cortul.

Ciudate lucruri de făcut noaptea, se gândi Elena, dar apoi își aduse aminte — din nou. Lumina era întotdeauna la fel.

Dar inima ei bătea acum cu putere. Shinichi și Misao n-ar fi putut veni aici decât pentru un singur lucru: să ascundă cealaltă jumătate a cheii.

Și poate să o ascundă în Marea Sală de Bal, își spuse Elena. Privi, distrasă, cum întreaga parte exterioară a bibliotecii se roti, aproape ca un planetariu uriaș, pentru ca Bloddeuwedd să poată lua un glob și să-l așeze într-un obiect care făcea probabil muzica să se audă în diverse încăperi.

— Scuză-mă, spuse Damon.

— Asta este biblioteca mea privată, spuse pe un ton rece

Bloddeuwedd, având ca fundal pentru cuvintele ei muzica tot mai puternică a sfârșitului glorios din Pasărea de foc a lui Stravinski.

— Asta înseamnă că acum trebuie să plecăm?

— Asta înseamnă că acum o să vă omor.

36

Ce? strigă Damon încercând să acopere muzica, în același timp adăugând Fugi —pleacă! telepatic către Elena.

Dacă ar fi fost vorba doar de viața Elenei, ar fi fost mai degrabă destul de fericită să moară aici, înconjurată de frumusețea copleșitoare a Păsării de foc, decât să se confrunte din nou, și singură, cu acele trepte invizibile și abrupte.

Dar nu era vorba doar de viața ei. Era și viața lui Stefan. Și totuși, fata-floare nu părea deosebit de amenințătoare, și Elena nu reuși să-și adune suficientă adrenalină ca să încerce să coboare treptele acelea îngrozitoare.

Damon, hai să plecăm amândoi Trebuie să căutăm prin Marea Sală de Bal de afară. Doar tu ești suficient de puternic...

O ezitare. Damon ar prefera să lupte decât să facă față acelei pajiști imense, imposibile, de afară, își spuse Elena.

Dar Bloddeuwedd, în ciuda cuvintelor ei, răsucea din nou camera în jurul lor, pentru ca ea, la marginea unui coridor invizibil, să poată găsi exact sfera pe care o voia.

Damon o ridică pe Elena în brațe și spuse: închide ochii.

Elena nu numai că își închise ochii, dar îi mai și acoperi cu mâinile. Astfel, dacă Damon avea să o scape din brațe, ea nu putea să-i fie de folos strigând: "Ai grijă!"

Senzațiile pe care le avea îi făceau suficientă greață. Damon sărea de pe o treaptă pe alta ca un ibex. Abia părea să le atingă în coborârea lui și Elena se întrebă dintr-odată dacă îi urmărea cineva.

Dacă era așa, atunci ea trebuia să știe. Dădu să-și ia mâinile de la

ochi și îl auzi pe Damon spunându-i într-o șoaptă mârâită: "Ține-i închiși", cu o voce căreia prea puțini oameni i s-ar fi împotrivit.

Elena furișă o privire printre degete, întâlnește ochii furioși ai lui Damon și văzu că nu îi urmărea nimic, își lipi la loc mâinile peste ochi și spuse o rugăciune în gând.

Știi, dacă ai fi cu adevărat sclavă, n-ai rezista nici o singură zi aici, o informă Damon, făcând o ultimă săritură în aer și apoi punând-o jos, pe ceva invizibil, dar cel puțin neted.

Nici n-aș vrea, răspunse Elena cu o voce rece. Îți jur, mai degrabă aș muri.

Ai grijă ce promiți, spuse Damon, aruncându-i brusc zâmbetul lui superb. Ai putea ajunge în alte dimensiuni încercând să-ți ții cuvântul.

Elena nici măcar nu încercă să i-o ia înainte. Scăpaseră din bibliotecă, erau liberi și alergau prin casa de sticlă, în jos pe scări către parter — puțin cam dificile pentru dispoziția ei, dar suportabile — și în cele din urmă, afară, pe ușă. Pe iarba din fața Marii Săli de Bal le găsiră pe Meredith și Bonnie... și Sage.

Era și el în ținută de gală, cu papion alb la gât, deși haina îi era cam strâmtă la umeri. În plus, Talon stătea pe unul dintre ei — așa că această problemă avea să fie curând rezolvată, căci șoimul sfâșia stofa și făcea carnea să sângereze. Dar Sage nu părea să-și dea seama. Saber era lângă stăpânul lui, privind-o pe Elena cu niște ochi prea gânditori pentru a fi doar niște ochi de animal, dar fără răutate.

— Slavă Domnului că v-ați întors! strigă Bonnie, repezindu-se la ei. A venit Sage, și are o idee minunată.

Chiar și Meredith era entuziasmată.

— Vă aduceți aminte cum a spus Damon că ar fi trebuit să aducem cu noi un ghicitor? Ei bine, acum avem doi. Se întoarse către Sage. Spune-le, te rog.

— De obicei, pe așaia doi nu-i iau cu mine la petreceri. Sage întinse mâna și-l scarpină pe Saber sub bărbie. Dar o păsărică mi-a

spus că s-ar putea să aveți probleme. Ridică mâna pentru a o mângâia pe Talon, zbârlind ușor penele șoimului. Deci, dites-moi, vă rog: Cât de mult ați atins voi doi jumătatea de cheie pe care o aveți?

— Eu am atins-o în seara asta și la început, în noaptea în care am găsit-o, spuse Elena. Dar Lady Ulma a avut-o în mână și Lucen a făcut o casetă pentru ea și cu aceea am umblat mai mult.

— Dar în afara casetei?

— Eu am ținut-o în mână și m-am uitat la ea de câteva ori, spuse Damon.

— Eh bien! Mirosul de kitsune de pe ea ar trebui să fie mult mai puternic. Iar kitsune-le au un miros foarte distinct.

— Deci vrei să spui că Saber...

Vocea Elenei se stinse, căci dintr-odată se simți fără putere.

— Poate adulmece orice miroase a kitsune. În vreme ce Talon are niște ochi foarte buni. Poate zbura pe deasupra, pentru a căuta sclipirea aurului, în cazul în care se află undeva la vedere. Acum arată-le ce trebuie să caute.

Elena îi întinse imediat lui Saber jumătatea de cheie în formă de semilună, ca s-o adulmece.

— Voilâ! Și, Talon, acum uită-te tu bine. Sage se dădu înapoi până unde, presupuse Elena, era distanța optimă de vedere a lui Talon.

Apoi se întoarse și spuse "Commentçons" iar câinele cel negru țâșni și se îndepărtă, cu botul lipit de pământ, în vreme ce șoimul se ridică spre cer și prinse a se roti în cercuri largi.

— Deci tu crezi că gemenii kitsune au fost pe iarba asta? îl întrebă Elena pe Sage, în vreme ce Saber alerga de colo-colo, cu nasul prin iarbă — și apoi brusc o coti către mijlocul scărilor de marmură.

— Dar cu siguranță au fost aici. Vezi cum aleargă Saber, ca o panteră neagră, cu capul în jos și coada ridicată? Are o treabă de făcut! A prins un miros!

Mai știi eu pe cineva care pare să facă la fel, își spuse Elena uitându-se la Damon, care stătea cu brațele încrucișate, nemișcat,

încordat ca un arc, așteptând veștile aduse de animale.

În același moment, aruncă o privire și spre Sage și văzu pe fața lui o expresie care — ei bine, era probabil aceeași expresie pe care o avusese și ea cu un minut în urmă. El își întoarse ochii spre ea și ea roși.

— Pardonnez-moi, Monsieur, spuse, întorcându-și repede privirea.

— Parlez-vous français, Madame?

— Un peu, spuse umilă Elena — o atitudine total neobișnuită pentru ea. Nu pot să susțin o conversație serioasă. Dar mi-a plăcut mult când am fost în Franța.

Se pregătea să mai spună ceva, când Saber latră o dată, scurt și ascuțit, pentru a atrage atenția, și apoi se așeză și rămase nemișcat lângă bordură.

— Au venit sau au plecat cu o trăsură sau litieră, traduse Sage.

— Dar ce au făcut în casă? Am nevoie de o urmă în cealaltă parte, spuse Damon, uitându-se la Sage cu o disperare neprefăcută.

— Bravo, bravo, Saber! Contremarche! Câinele negru se întoarse imediat, băgă nasul în iarbă, ca și cum era încântat de ce găsea acolo, și începu să alerge înapoi și-ncolo pe scări și pe pajiștea care reprezenta Marea Sală de Bal — și în care acum începeau să apară gropi, făcute de oameni care săpau cu lopeți, târnăcoape și chiar linguri mari.

— Kitsune-le sunt greu deprins, murmură Elena în urechea lui Damon.

El încuviință din cap și se uită la ceas.

— Să sperăm că și noi suntem, îi răspunse el în șoaptă.

Saber latră o dată, scurt. Elenei îi sări inima din piept.

— Ce? strigă ea. Ce e?

Damon trecu pe lângă ea, o prinse de mână și o târî după el.

— Ce-a găsit? spuse Elena cu răsuflarea tăiată, când ajunseră cu toții, în același timp, lângă câine.

— Nu știu. Nu face parte din Marea Sală de Bal, răspunse

Meredith.

Saber stătea plin de mândrie în fața unui strat de hortensii înalte de culoarea pală a levănțicii (mov intens).

— Nu pare să le meargă prea bine, spuse Bonnie.

— Și nu e sub nici una dintre sălile de bal, spuse Meredith, aplecându-se pentru a ajunge la înălțimea lui Saber și apoi se uită în sus. Acolo nu e decât biblioteca.

— Ei bine, un singur lucru știu în mod clar, spuse Damon. Va trebui să săpăm în stratul ăsta de flori, și n-am chef să-i cer voie doamnei Ochi-de-nemțisor-a-cum-trebuie-să-vă-omor.

— Oh, crezi că erau de nemțisor ochii ei? Pentru că eu m-am gândit mai degrabă la clopoței, spuse un invitat din spatele lui Bonnie.

— Chiar a zis că trebuie să vă omoare? Dar de ce? întrebă, agitat, un alt invitat aflat în preajma Elenei.

Elena îi ignoră.

— Ei, hai să spunem că n-o să-i placă asta, cu siguranță. Dar e singurul indiciu pe care îl avem.

Doar dacă, mă gândesc - adăugă ea fără voce către Damon - kitsune-fe au vrut să o lase aici, dar apoi au plecat cu o trăsură.

— Deci asta înseamnă că spectacolul poate să înceapă, strigă unul dintre tinerii vampiri, apropiindu-se de Elena.

— Dar nu mi-am recăpătat amuleta, spuse hotărât Damon, trecând în fața Elenei ca un zid impenetrabil.

— Dar o s-o ai în câteva minute, precis. Ascultă, n-ar putea câțiva tipi să meargă împreună cu acest câine să descopere de unde au venit indivizii cei răi — de unde au venit aici, dacă înțelegi ce vreau să spun? Și între timp noi să ne ocupăm de spectacol?

— Poate Saber să facă asta? întrebă Damon. Să urmărească o trăsură?

— Cu o vulpe în ea? Dar desigur. De fapt, aș putea merge cu ei, spuse calm Sage. Aș putea să mă asigur că cei doi dușmani sunt

prinși, dacă se află la celălalt capăt al pistei. Arată-mi-i.

— Astea sunt singurele forme pe care le știu, spuse Damon și întinse două degete cu care atinse tâmplele lui Sage. Dar, desigur, adăugă el, ei au și alte forme, poate că infinit mai multe.

— Ei bine, presupun că nu ei sunt prioritatea noastră Ci, amuleta este.

— Da, spuse Damon. Chiar dacă nu reușești să-i bați, ia jumătatea de cheie și întoarce-te repede.

— Da? Chiar mai importantă decât răzbunarea, spuse încet Sage, clătind uimit din cap. Apoi adăugă repede: Ei bine, sper să avem mult noroc. E cineva dornic de aventură care vrea să meargă cu mine? Ah, bun, patru — foarte bine, cinci, Madame — e suficient.

Și plecă.

Elena se uită la Damon, care o privea cu ochi întunecați, lipsiți de expresie.

— Tu chiar vrei ca eu s-o fac... din nou?

— Tot ce ai de făcut e să stai acolo. O să fac în așa fel încât să pierzi cât mai puțin sânge cu putință. Iar dacă vrei să mă opresc putem avea un semnal.

— Da, dar acum înțeleg. Și nu pot să îngădui asta.

Fața lui deveni dintr-odată rece. Îndepărtând-o pe Elena, închizându-se pentru ea.

— Nu ți se cere să îngădui nimic. Și pe urmă, nu e suficient dacă spun că e un schimb cinstit pentru Stefan?

Stefan! Tot trupul Elenei trecu printr-o schimbare fundamentală.

— Lasă-mă să o împart cu tine, se rugă ea — și știu că se ruga și știu ce urma să spună Damon.

— Stefan o să aibă nevoie de tine atunci când plecăm de aici. Asigură-te că poți să faci asta.

Oprește-te. Gândește. Nu-i da în cap, îi spuse Elenei creierul său. El știe ce să-ți spună ca să faci ce vrea el. El știe cum s-o facă. Nu-l lăsa s-o facă.

— Pot să mă descurc cu amândouă, spuse ea. Te rog, Damon, nu mă trata ca și cum aș fi... una dintre fetele tale de-o noapte, sau chiar Prințesa ta a întunericului. Vorbește cu mine ca și cum aș fi Sage.

— Sage? Sage este cel mai enervant, cel mai viclean...

— Știu. Dar tu vorbești cu el. Și cu mine vorbeai înainte, dar acum n-o mai faci. Ascultă-mă. Nu suport să mai trec o dată prin scenariul ăsta. O să țip.

— Mă ameninți acum...

— Nu! îți spun ce-o să se întâmple. Dacă nu îmi pui un căluș, o să țip. Și o să țip. Așa cum aș țipa pentru Ștefan. Nu mă pot abține. Poate că cedez nervos...

— Dar nu înțelegi? Brusca el se răsucise către ea și o prinsese de mâini. Suntem aproape la sfârșit.

Tu, care ai fost cea mai puternică în tot acest timp... tu nu poți să cedezi acum.

— Cea mai puternică... Elena clătina din cap. Credeam că ajunsesem la un pas să ne înțelegem unul pe celălalt.

— Bine, rosti el, și cuvântul se rostogoli ca o bucată dură de marmură. Și dacă facem doar cinci?

— Cinci?

— Cinci lovituri în loc de zece. Le promitem să le facem și pe celelalte cinci când e găsită "amuleta", dar o să fugim când o găsim cu adevărat.

— Va trebui să-ți calci cuvântul.

— Dacă trebuie...

— Nu, spuse ea hotărâtă. Tu nu spui nimic. O să le spun eu. Eu sunt mincinoasă și amăgitoare și întotdeauna m-am jucat cu bărbații. O să vedem dacă pot să-mi folosesc cum trebuie talentele. Și n-are nici un rost să încerci cu celelalte fete, adăugă ea, ridicând privirea. Rochiile lui Bonnie și Meredith s-ar destrăma imediat dacă le-ai lovi cu biciul. Doar eu am spatele gol.

Și făcu o piruetă pe loc, pentru a arăta cum rochia ei, închisă în

față și prinsă cu o baretă pe după gât, îi dezgolea spatele într-un V adânc.

— Deci ne-am înțeles.

Damon puse un sclav să-i umple din nou pocalul și Elena își spuse: cel puțin, o să jucăm cel mai amețit spectacol din istorie.

Nu se putu abține să nu se înfioare. Ultima dată când simțise un frison fusese de la mâna caldă a lui Damon pe spatele ei gol atunci când dansaseră. Acum, simțea ceva mai degrabă ca un fior de gheață, poate un curent de aer rece. Dar o duse cu gândul la senzația că sângele îi curgea pe spinare.

Deodată, Bonnie și Meredith erau lângă ea, formând o baricadă între Elena și mulțimea din ce în ce mai agitată și mai curioasă.

— Elena, ce s-a întâmplat? Lumea spune că o fată barbară urmează să fie biciuită..., începu Meredith.

— Și voi ați știut că trebuia să fiu eu aceea, completă Elena. Ei bine, e adevărat. Nu văd cum aș putea scăpa din povestea asta.

— Dar ce ai făcut! întrebă Bonnie disperată.

— Am fost un idiot. Am lăsat niște puști vampiri dintr-un soi de frăție să creadă că era vorba de magie, interveni Damon, cu fața încă mohorâtă.

— Ești puțin cam nedrept, nu? zise Meredith. Elena ne-a spus cum a fost prima oară. Se pare că toți au ajuns singuri la concluzia că fusese un spectacol.

— Ar fi trebuit să o negăm atunci. Acum, nu mai avem încotro, spuse Damon hotărât. Apoi, ca și cum ar fi făcut un efort: ei, poate că totuși o să căpătăm ceea ce am venit să căutăm.

— Așa am aflat — un idiot a coborât în fugă pe scări strigând despre o amuletă cu două pietre verzi.

— Doar la asta ne-am putut gândi, explică Elena, cu o voce obosită. Merită să facem asta, Damon și cu mine, dacă așa putem găsi cealaltă jumătate a cheii.

— Nu trebuie să o faceți, spuse Meredith. Putem pur și simplu să

plecăm.

Bonnie se holbă la ea.

— Fără cheia-vulpe? Elena clătină din cap.

— Am discutat deja toate astea. Hotărârea unanımă a fost să o facem în acest fel. Se uită înjur. Ei, unde sunt tipii care voiau atât de tare să vadă spectacolul?

— Caută pe pajiște... cea care a fost sală de bal, replică Bonnie. Sau caută lopeți... o mulțime... În grădina lui Bloddeuwedd. Au! De ce mă ciupești, Meredith?

— Oh, vai de mine, aia a fost o ciupitură? Asta am vrut să fac...

Dar Elena deja se îndepărta cu pași mari, la fel de nerăbdătoare ca și Damon să termine cât mai repede. Să termine cât mai repede jumătate din spectacol. Sper doar să-și aducă aminte să-și pună jacheta de piele și jeanșii negri, își spuse Elena. Cu hainele lui de gală... sângele...

N-o să îngădui să fie nici un pic de sânge.

Gândul fu brusc și Elena nu știu de unde venise. Dar în adâncul ființei sale, își spuse: a fost pedepsit suficient Tremura în litieră. Se gândea la binele unei alte persoane. Ajunge acum. Ștefan n-ar vrea ca el să mai sufere.

Ridică privirea și văzu una dintre lunile mici, cu forme ciudate, ale Dimensiunii întunecate mișcându-se vizibil deasupra ei. De data asta se deschise în fața ei, un gând de un roșu aprins, o pană strălucind în lumina stacojie. Dar se dăruie fără nici un fel de reținere, cu trup și suflet, și astrul rămase pe izvorul sacru al sângelui etern care era feminitatea ei. Și apoi Elena știu ce are de făcut.

— Bonnie, Meredith, noi suntem un triumvirat. Trebuie să încercăm să împărțim asta cu Damon.

Nici una nu se arată entuziastă.

Elena, a cărei mândrie dispăruse cu desăvârșire din clipa în care-l văzuse pe Ștefan în celula lui, îngenunche în fața lor pe treptele tari de marmură.

— Vă implor...

— Elena! Nu face asta! șopti cu răsuflarea tăiată Meredith.

— Te rog, ridică-te! Oh, Elena... Bonnie era gata să izbucnească în plâns.

Și astfel, Bonnie cea mică și înțelegătoare fu cea care schimbă mersul lucrurilor.

— O să încerc s-o învăț pe Meredith cum. Dar cel puțin o s-o împărțim între noi trei.

Îmbrățișări. Sărutări. O șoaptă în părul roșcat:

— Eu știu ce vezi tu în întuneric. Ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Și apoi, lăsând în urmă o Bonnie uluită, Elena plecă să-și adune spectatorii pentru biciuirea ei

37

Elena fusese legată, ca o actriță într-un film din anii 40 care urma să fie eliberată în aplauzele spectatorilor, în picioare lângă un stâlp. Săpăturile pe pajiște continuau încă, destul de încet, în vreme ce vampirii care o puseseră să facă asta aduseră un băț din lemn de frasin și îi îngăduiră lui Damon să îl cerceteze. Damon însuși se mișca la ralanti, încercând să găsească detalii la care să cârcotească. Pândind zgomotul roților care să-i spună că trăsura se întorsese. Acționând cu mișcări precise, dar simțindu-se pe dinăuntru la fel de moale ca plumbul topit răcit doar pe jumătate.

Eu n-am fost niciodată un sadic, își spunea, întotdeauna am încercat să ofer plăcere — cu excepția luptelor. Dar ar trebui să fiu eu în acea celulă de închisoare. Nu poate Elena să înțeleagă asta? E rândul meu acum sub șfichiul biciului.

Se schimbase în "hainele de magician", zăbovind atât cât îndrăznise fără să pară că vrea să amâne totul. Iar acum erau între șase și opt sute de creaturi adunate, așteptând să vadă țâșnind

sângele Elenei, să-i vadă spatele sfârtecat și însănătoșit în mod miraculos.

Bine. Sunt pregătit să fac asta.

Reveni în prezent, în realitatea a ceea ce se întâmpla.

Elena înghiți nodul din gât. "Să împărțim durerea", spusese — fără să aibă habar cum s-o facă. Dar iat-o aici, ca o martiră legată de un stâlp, cu privirea ațintită asupra casei lui Bloddeuwedd și așteptând să se abată asupra ei loviturile.

Damon oferea mulțimii un discurs introductiv, bătând câmpii și făcând-o foarte bine. Elena descoperi o anume fereastră la care să se uite. Și apoi își dădu seama că Damon nu mai vorbea.

O atingere a bățului pe spinarea ei. O șoaptă telepatică.

Ești gata?

Da, spuse ea imediat, știind că nu era. Și apoi auzind, într-o tăcere mormântală, un șuierat prin aer.

Mintea lui Bonnie pătrunse în a ei, mintea lui Meredith se revărsă asemenea unui râu. Lovitura veni ca o palmă ușoară, deși Elena simți sângele țâșnind.

Percepui uimirea lui Damon. Ceea ce ar fi trebuit să fie o tăietură de sabie era doar o palmă. Dureroasă, dar cu siguranță suportabilă.

Și încă o dată. Triumviratul fragmentă durerea înainte ca mintea lui Damon să o poată primi.

Mențineți triumphiul. Și o a treia.

Încă două doar. Elena îngădui privirii sale să rătăcească peste casă. În sus, până la al doilea etaj, unde Bloddeuwedd era probabil furioasă pentru ceea ce se întâmpla la petrecerea ei.

Încă una. Vocea unui invitat ajungând până la ea.

— Biblioteca aia. Are mai multe globuri decât cele mai multe biblioteci publice și — aici vocea lui coborî — se spune că are tot felul de sfere acolo sus. Unele interzise. Știi tu.

Elena nu știuse și tot nu reușea să-și imagineze ce ar putea fi interzis aici.

În biblioteca ei, Bloddeuwedd, o siluetă singuratică, se mișca în sfera cea mare, puternic luminată, pentru a găsi un nou glob. În casă, muzica probabil cânta, o muzică diferită în fiecare încăpere diferită. Afară, Elena nu auzea nimic.

Ultima lovitură. Triumviratul reuși să se descurce, împărțind o durere agonizantă între patru persoane. Cel puțin, își spuse Elena, rochia mea e deja roșie, și mai mult de-atât nici nu poate fi.

Și apoi totul se termină, iar Bonnie și Meredith se certau cu câteva doamne vampir care voiau să ajute la spălarea sângelui de pe spatele Elenei, pentru a o lăsa din nou neatinsă și perfectă, strălucind aurie în lumina soarelui.

E mai bine să le ții deoparte, îi spuse Elena în gând lui Damon, destul de moleșită. Unele dintre ele ar putea să vrea să-mi roadă unghiile sau să-mi lingă degetele. Nu putem lăsa pe nimeni să-mi guste sângele și să simtă forța vieții din el; nu când m-am chinuit atât de mult ca să-mi ascund aura.

Deși în jurul lor se auzeau aplauze și urale, nimeni nu se gândise să-i dezlege mâinile Elenei. Așa că ea rămase rezemată de stâlp, uitându-se la ferestrele bibliotecii.

Și apoi, lumea încremeni.

De jur împrejurul ei era muzică și agitație. Ea era punctul fix într-un univers mișcător. Dar trebuia să se miște, și încă repede. Trase cu putere de legăturile ei, rănindu-se.

— Meredith! Dezleagă-mă! Taie frânghiile, repede!

Meredith se supuse în grabă. Când Elena se întoarse, știa ce avea să vadă. Fața — fața lui Damon, uluită, pe jumătate supărată, pe jumătate umilă. Era suficient pentru ea, în acel moment.

Damon, trebuie să ajungem la...

Dar în clipa următoare, fură înghițiți de mulțime. Binevoitori, fani, sceptici, vampiri care se rugau pentru "o picătură", gură-cască ce voiau să se asigure că spatele Elenei era adevărat și cald și neatins. Elena simțea prea multe mâini pe trupul ei.

— Plecați de lângă ea, fir-ați să fiți!

Era urletul primitiv al unei fiare care își apăra perechea. Oamenii se îndepărtară de Elena, pentru a se strânge... foarte încet și timid... în jurul lui Damon.

Bine, își spuse Elena. Pot s-o fac și singură. Pot s-o fac singură. Pot, pentru Stefan.

Își croi drum cu umerii prin mulțime, acceptând buchete de flori rupte în grabă din grădina de admiratorii ei — și simțind și mai multe mâini pe trupul ei. "Hei, chiar nu are nici un semn!" în cele din urmă, Meredith și Bonnie o ajutară să iasă — fără ele n-ar fi putut să se descurce.

Și apoi o luă la fugă, alergând în casă, fără să se obosească să intre pe ușa aflată în apropiere de locul unde lătrase Saber. Oricum știa ce se afla acolo.

La primul etaj, pierdu un minut uitându-se nedumerită înjur, până când văzu o linie roșie subțire plutind în nimic. Sângele ei! Vezi la câte lucruri era de folos? Acum îi arăta unde se afla prima dintre treptele de sticlă, cea de care se împiedicase înainte.

Iar atunci, cuibărită în brațele puternice ale lui Damon, nu fusese în stare să-și închipuie nici măcar cum s-ar târî în susul acelor scări. Acum își direcționează toată Puterea în ochi — și scara se luminează. Era tot înspăimântătoare — nu existau balustrade de-o parte și de alta, iar ea era amețită de agitație, teamă și pierderea de sânge. Dar se forță să urce, mai sus, și mai sus.

— Elena! Te iubesc! Elena!

Auzea strigătul ca și cum Stefan se afla acum lângă ea.

Sus, sus, tot mai sus...

O dureau picioarele.

Mergi înainte. Fără scuze. Dacă nu poți pași, sari. Dacă nu poți sări, târăște-te.

Se târa atunci când ajunse în sfârșit în capul scărilor, la marginea cuibului bufniței Bloddeuwedd.

Cel puțin tot o fată drăguță, deși insipidă, o întâmpină. Elena își dădu seama în sfârșit ce era în neregulă cu înfățișarea lui Bloddeuwedd. Nu avea vitalitate. În fundul sufletului era o legumă.

— O să te omor, știi.

Nu, era o legumă fără suflet.

Elena se uită în jurul ei. De aici vedea afară, deși între ea și pajiște se afla domul care era făcut din rafturi peste rafturi de globuri, așa că totul erau ciudat de distorsionat.

Aici nu existau plante agățătoare, nu se aflau flori tropicale, exotice. Dar Elena era deja în mijlocul camerei, în cuibul de bufniță al lui Bloddeuwedd. Bloddeuwedd nu se afla în apropiere; era pe soiul ăla de coridor care-i îngăduia să ajungă la globurile-stea.

Cheia trebuia să fie ascunsă în cuibul ei.

— Nu vreau să fur nimic de la tine, îi spuse Elena, răsufând greu. În vreme ce vorbea, își băgă brațele în cuib. Kitsune-le alea ne-au făcut o farsă amândurora. Au furat ceva de la mine și au ascuns cheia acelui ceva în cuibul tău. Nu vreau decât să iau înapoi ce au pus ele aici.

— Ha! Tu — o sclavă umană! O sălbatică! Ai îndrăznit să-mi violezi biblioteca privată! Oamenii de afară sapă în frumoasa mea sală de bal, în florile mele prețioase. Crezi că și de data asta o să scapi, dar n-o să fie așa! De data asta o să MORI!

Vocea care se auzea acum era cu totul diferită de tonul egal, nazal, dar totuși de fată, care o întâmpinase pe Elena înainte. Asta era o voce puternică, o voce groasă...

O voce care se potrivea cu dimensiunile cuibului.

Elena ridică privirea. Nu-și putea da seama ce vedea. O haină enormă de blană cu un model foarte exotic? Spatele unui animal împăiat imens?

Creatura din bibliotecă se întoarse către ea. Sau, mai degrabă, capul ei se roti către Elena, în vreme ce spatele îi rămase complet nemișcat. Își roti capul într-o parte și Elena își dădu seama că ceea ce

vedea era o față. Capul era încă și mai hidos și mai greu de descris decât își putuse ea imagina. Avea un soi de unică sprânceană care cobora de la o margine a frunții către nas (sau către locul unde ar fi trebuit să se găsească nasul) și apoi urca din nou. Arăta ca o sprânceană gigantică în formă de V, iar sub ea se vedeau doi ochi imenși, rotunzi și galbeni, care clipeau mărunț. Nu exista un nas sau o gură omenească, dar în locul lor se afla un cioc negru mare, încovoiat și nemilos. Restul feței era acoperit cu pene, cele mai multe albe, care păreau înspicate cu cenușiu în partea de jos, unde părea să fie gâtul, în partea de sus a capului ieșeau două proeminente ca niște coarne, tot gri cu alb — precum coarnele unui demon, își spuse Elena îngrozită.

Apoi, cu capul întors, holbându-se la ea, trupul se roti către Elena.

Era trupul unei femei solide, acoperit cu pene albe și cenușii, văzu Elena. În partea de jos, de sub pene, ieșeau gheare.

— Bună, spuse creatura cu o voce aspră, și ciocul i se deschidea și închidea pentru a mușca din cuvinte. Eu sunt Bloddeuwedd, și nu las pe nimeni să se atingă de biblioteca mea. Eu sunt moartea ta.

Cuvintele Nu putem măcar să discutăm puțin înainte? se iviră pe buzele Elenei. Nu voia să fie o eroină. Cu siguranță nu voia să se lupte cu Bloddeuwedd în vreme ce căuta cheia care trebuia să fie aici — pe undeva.

Elena continuă să încerce să explice în vreme ce scotocea cu frenezie în cuib, când Bloddeuwedd întinse niște aripi largi, care atingeau laturile camerei, și se repezi la ea.

Și în clipa următoare, ca un fulger, ceva trecu printre ele, scoțând un țipăt răgușit.

Era Talon. Probabil că Sage îi dăduse un ordin clar atunci când plecase.

Bufnița păru să bată puțin în retragere — pentru a ataca mai bine, își spuse Elena.

— Te rog, lasă-mă să-ți explic. Nu l-am găsit încă, dar există în

cuibul tău un obiect care nu-ți aparține. E al meu... și... al lui Stefan. Iar kitsune-le l-au ascuns în noaptea în care le-ai alungat de pe proprietatea ta. Ți-aduci aminte?

Bloddeuwedd nu răspunse pentru un moment. Apoi arată că are o filosofie simplă, una care se potrivea în toate situațiile.

— Ai pătruns în apartamentul meu privat. Deci mori, spuse; și de data asta, când se repezi la Elena, aceasta auzi pocnetul ciocului care se închidea.

Din nou, ceva mic și colorat coborî în picaj către Bloddeuwedd, țintind către ochi. Bufnița uriașă trebui să-și abată atenția de la Elena pentru a se ocupa de noua amenințare.

Elena cedă. Uneori chiar aveai nevoie de ajutor.

— Talon! strigă, fără să știe cât de mult înțelegea Talon cuvintele omenști. Încearcă să-i distragi atenția — doar un minut!

În vreme ce cele două păsări țâșneau și se roteau și țipau ascuțit înjurai ei, Elena încerca să caute cu mâinile în cuib, ferindu-se în același timp atunci când trebuia. Dar ciocul acela mare și negru era întotdeauna mult prea aproape. O dată îi tăie brațul, dar Elena avea prea multă adrenalină și abia simți durerea. Continuă să caute neîncetat.

În cele din urmă, își dădu seama ce ar fi trebuit să facă încă de la început. Înșfacă un glob de pe raftul lui transparent.

— Talon! strigă. Aici!

Șoimul coborî către ea și se auzi un pocnet. În clipa următoare, acel hoshi no tama nu mai era.

Acum, da, acum Elena auzi cu adevărat un țipăt de furie de la Bloddeuwedd. Bufnița uriașă se repezi la șoim, dar era la fel ca o ființă umană care încercă să prindă o muscă — o muscă inteligentă.

— Dă-mi globul înapoi! E neprețuit! Neprețuit!

— O să-l primești înapoi de îndată ce gălesc ceea ce caut.

Elena, înnebunită de groază și cu adrenalina zvâcnindu-i prin trup, se cațără în cuib și începu să pipăie cu degetele fundul de marmură.

De două ori o salvă Talon aruncând pe jos sfere, cu un-zgomot puternic, în clipa în care bufnița imensă se năpustea asupra Elenei. De fiecare dată, zgomotul sferei care se spărgea o făcu pe bufniță să uite de Elena și să încerce să atace șoimul. Apoi, Talon înșfacă o altă sferă și trecu în viteză pe sub nasul bufniței.

Elena începea să aibă senzația că trăiește un coșmar, căci își dădea seama că tot ce știuse cu o jumătate de oră în urmă era greșit.

Se rezemase de stâlpul de afară, epuizată, uitându-se în sus la bibliotecă și la fata care stătea în ea și cuvintele îi veniseră pur și simplu în minte.

Sala cu sfere a lui Bloddeuwedd...

Sala cu globuri a lui Bloddeuwedd...

Sala cu globuri-stea... a lui Bloddeuwedd...

... Sala de Bal a lui Bloddeuwedd.

Două feluri de a înțelege aceleași cuvinte³. Două încăperi total diferite.

38

Balon! Ăăă... la picior! strigă Elena și o luă la fugă cât putu de repede afară din cameră. Asta era o strategie. Avea bufnița să-și micșoreze dimensiunile ca să poată ieși pe ușă, sau avea să-și distrugă sanctuarul pentru a o ajunge pe Elena?

Era o strategie bună, dar până la urmă nu se dovedi prea folositoare. Bufnița se micșoră suficient cât să poată țâșni pe ușă, și apoi își relua dimensiunile uriașe ca să o atace pe Elena pe când cobora în goană scările.

Da, în goană. Cu toată Puterea canalizată în ochi, Elena sărea din treaptă în treaptă așa cum făcuse și Damon înainte. Acum nu mai avea timp să se teamă, nu mai avea timp să gândească. Avea timp doar să răsucescă între degete un obiect mic, tare, în forma unei semiluni.

Shinichi și Misao — au pătruns totuși în cuibul ei.

Trebuie să existe o scară sau ceva făcut din sticlă pe care nici măcar Damon nu l-a putut vedea, în stratul de flori unde se oprise Saber și lătrase. Nu — Damon l-ar fi văzut, așa că probabil și-au adus propria lor scară.

De aceea urma lor se termina aici. S-au cățărat direct în bibliotecă. Și au stricat stratul de flori, de aceea noile flori nu arătau atât de bine.

Elena știa de când era mică, de la mătușa Judith, cât de mult le lua florilor transplantate să-și revină și să arate din nou strălucitoare.

Sari... sari... sari... sunt un spirit de foc. Nu pot să ratez vreo treaptă. Sunt un element de foc. Sari... sari... sari...

Și apoi Elena avea în fața ochilor podeaua parterului, încercând să nu sară către ea, dar prizonieră în trupul ei care sărea. Căzu suficient de tare ca să nu-și mai simtă partea pe care ateriza, dar ținând încheștată în mână prețioasa semilună.

Un cioc uriaș lovi sticla, spărgând-o, acolo unde se aflase cu o clipă înainte Elena, și ghearele uriașe îi brăzdară spatele.

Bloddeuwedd continua să o urmărească.

Sage și grupul lui alcătuit din vampiri solizi și o femeie vampir, toți tineri, înaintară în ritmul unui câine care alerga. Saber îi putea conduce, dar numai atât de repede cât putea el să fugă. Din fericire, prea puțini oameni păreau să fie dispuși să înceapă o luptă cu un câine care cântărea cam cât ei — care cântărea mai mult decât majoritatea cerșetorilor și copiilor pe care îi întâlneau când ajunseră la bazar.

Copiii se strânseseră în jurul trăsurii, încetinindu-i mersul. Sage profită de asta ca să schimbe o bijuterie prețioasă pe o pungă plină de mărunțiș, și împrăștie monedele în urma trăsurii, oferindu-i astfel lui Saber loc să înainteze.

Trecură pe lângă o mulțime de chioșcuri și alei care se întretăiau, dar Saber nu era un copoi obișnuit. Avea în el suficientă Putere

pentru a înfrânge majoritatea vampirilor. Cu poate doar una sau două dintre moleculele cheii lipite de membrana lui nazală, putea să-i găsească urma. În vreme ce un alt câine ar fi fost derutat de una dintre sutele de urme similare de kitsune întâlnite în cale, Saber o examina și o respingea pe fiecare, pentru că nu avea exact forma, mărimea sau structura potrivită.

Veni însă și momentul când Saber însuși păru înfrânt. Rămase în mijlocul unei întretăieri de șase drumuri, fără să ia în seamă circulația, schiopătând ușor și învârtindu-se în cerc. Nu părea să se hotărăscă ce drum să aleagă.

Nici eu n-aș putea, prietene, își spuse Sage. Am ajuns până aici, dar e clar că ei au mers mai departe. N-avem cum să aflăm încotro... Sage ezită, uitându-se înjur la drumurile care se uneau ca spițele unei roți, colorate în stacojiu.

Și atunci, văzu ceva. Exact de cealaltă parte, dar către stânga, era o parfumerie. Probabil că vindea sute de esențe, și miliarde de molecule parfumate erau eliberate în mod deliberat în aer.

Saber era orbit. Nu-și pierduse vederea din ochii lui negri pătrunzători. Dar era amorțit și orbit în căutarea lui de miile de arome care îi ajungeau la nas.

Vampirii din trăsură strigau către Sage să meargă mai departe sau să se întoarcă. De fapt, ei nu prea aveau simțul aventurii. Nu voiau decât un spectacol frumos. Și, fără îndoială, mulți aveau sclavi care înregistrau pentru ei biciuirea, pentru ca s-o privească în liniște acasă și să se bucure de ea.

În acel moment, o fulgerare de albastru și auriu îl făcu pe Sage să se hotărăscă. Un Guardian! Eh, bien...

— La picior, Saber!

Saber își lăsă în jos capul și coada când Sage alese la întâmplare una dintre direcții și-l puse să gonească alături de vampirul care alerga pentru a părăsi răscrucea și a intra pe o altă stradă.

Dar atunci, în mod miraculos, coada se înalță din nou. Sage estimă

că acum nu mai putea exista nici măcar o moleculă din mirosul de kitsune în nările lui Saber...

... dar amintirea mirosului... ea era încă acolo.

Saber era din nou în poziție de vânătoare, cu capul lăsat în jos, cu coada dreaptă, cu toată Puterea și inteligența sa concentrate asupra unui singur țel: să găsească o altă moleculă care să se potrivească amintirii tridimensionale ale celei din mintea lui. Acum, că nu era orbit de mirosul pătrunzător al tuturor acelor parfumuri concentrate, putea să gândească mai limpede. Și gândirea îl îndemna să se strecoare pe străzi, creând în urma lui agitație.

— Și trăsura?

— Lasă trăsura! Nu-l scăpa din ochi pe tipul cu câinele!

Sage, încercând el însuși să țină pasul cu Saber, știa când o cursă urma să se încheie. *Tranquillité!* îi spuse în gând lui Saber. De asemenea, șopti cuvântul cât putu de încet. Nu știuse niciodată cu siguranță dacă prietenii lui animale erau sau nu telepatice, dar îi plăcea să creadă că erau, chiar dacă se comportau ca și cum n-ar fi. *Tranquillité!* își spuse sieși.

Și astfel, când câinele negru uriaș, cu ochi negri strălucitori, și bărbatul urcară treptele unei anumite clădiri dărăpănate, o făcură în tăcere. Apoi, ca și cum făcuse o plimbare agale, plăcută, pe un câmp, Saber se așeză și-l privi pe Sage în față, gâfâind, cu o expresie zâmbitoare. Deschise și închise botul, într-o parodie tăcută de lătrat.

Sage așteptă ca tinerii vampiri să-l ajungă din urmă, înainte să deschidă ușa. Și pentru că voia să profite de elementul-surpriză, nu bătu. În schimb, își trecu pumnul încărcat cu Putere ca un baros prin ușă și pipăi după lanțuri sau lacăte sau zăvoare. Nu simți nimic. Tot ce găsi fu o clanță.

Înainte să deschidă ușa și să se arunce în cine știe ce pericol, le spuse celor din spatele lui:

— Orice pradă luăm este proprietatea stăpânului Damon. Eu sunt administratorul lui și doar prin abilitatea câinelui meu am ajuns până

aici.

Auzi încuviințări, venite sub formă de mormăieli nemulțumite sau indiferente.

— În plus, și din aceleași motive, spuse Sage, orice pericol s-ar afla acolo, eu dau ochii primul cu el. Saber! ACUM!

Năvăliră în cameră, aproape smulgând ușa din țâțâni.

Elena strigă fără să vrea. Bloddeuwedd tocmai făcuse ceea ce Damon refuzase să-i facă și îi brăzdase spatele cu ghearele, lăsându-i urme adânci, însângerate.

Dar chiar în vreme ce Elena reușea să găsească ușa de sticlă care ducea afară, simți alte minți venind în ajutorul ei, pentru a o susține, pentru a o ridica și a-i mai lua din durere.

Bonnie și Meredith își croiau drum către ea, printre cioburile mari de sticlă. Țipau la bufniță. Iar Talon, eroinic, ataca de deasupra.

Elena nu mai suporta. Trebuia să vadă. Trebuia să afle că obiectul acesta care părea de metal, pe care îl luase din cuibul lui Bloddeuwedd, nu era doar un gunoi oarecare. Trebuia să știe acum.

Frecând bucata mică de metal de rochia ei stacojii de rău-augur, aruncă o privire scurtă în jos, pentru a vedea lumina purpurie a soarelui strălucind pe aur și diamante și două urechiușe date pe spate și doi ochi strălucitori din alexandrii.

Copia exactă a primei chei-vulpe, dar văzută în oglindă.

Elena își simți picioarele moi, gata să cedeze sub ea.

Ținea în mână cea de-a doua jumătate a cheii-vulpe.

Cu gesturi grăbite, Elena își ridică mâna liberă și își strecură degetele în buzunărașul croit cu grijă în spatele inserției de diamante. Acolo se ascundea o punguță minusculă, cusută special de Lady Ulma însăși. În ea se afla prima jumătate a cheii-vulpe, pusă la loc acolo după ce Saber și Talon o cercetaseră. Acum, când băgă în buzunar și cea de-a doua jumătate de cheie, alături de prima, Elena fu surprinsă să simtă mișcare în punguță. Cele două jumătăți de cheie... deveneau una!

Un cioc negru lovi în peretele de lângă ea.

Fără să se gândească, Elena se feri și se rostogoli pentru a scăpa. Când degetele ei se duseră din nou la buzunăraș, pentru a se asigura că pungața era legată și în siguranță, fu uimită să simtă înăuntru o formă familiară.

Nu era o cheie?

Nu era o cheie!

Lumea începu să se învâртеască nebunește în jurul Elenei. Nu mai conta nimic; nu obiectul; nu propria ei viață. Gemenii kitsune îi păcăliseră, își bătuseră joc de idioții de oameni și de vampirul care îndrăznise să li se împotrivească. Nu exista o cheie-vulpe dublă.

Și totuși, speranța refuza să moară. Cum spunea Stefan? Mai dire mai — niciodată să nu spui niciodată. Știind cât risca, știind că era o proastă că o făcea, Elena își vârî din nou degetele în pungață.

Ceva rece îi alunecă pe un deget și rămase acolo.

Elena își privi degetele și pentru o clipă rămase încremenită de ceea ce vedea. Acolo, pe inelarul ei, strălucea un inel de aur, încrustat cu diamante. Reprezenta două vulpi încolăcite, fiecare privind în direcție opusă. Fiecare vulpe avea două urechi, doi ochi verzi de alexandrit și un bot ascuțit.

Și asta era tot. Cum putea să-i fie de folos lui Stefan un astfel de fleac? Nu semăna deloc cu cheile cu două aripi din pozele cu altarele kitsune-lor.

Ca valoare, probabil că făcea de un milion de ori mai puțin decât ceea ce cheltuiseră deja ca să-l găsească.

Și apoi, Elena observă ceva.

O lumină strălucea din ochii uneia dintre vulpi. Dacă nu s-ar fi uitat la ea cu atâta atenție, poate că n-ar fi remarcat. Dar lumina strălucea drept înaintea ei când își întoarse mâna într-o parte. Strălucea din patru ochi acum.

Strălucea exact în direcția celulei lui Stefan.

Speranța renăscu în inima Elenei asemenea unei păsări fenix, și o

purtă într-o călătorie mentală afară din labirintul încăperilor de sticlă. Se auzea o muzică, era valsul din Faust. Departe de soare, în adâncul inimii orașului, acolo era locul în care se afla Stefan. Și într-acolo strălucea lumina verde pal din ochii vulpilor.

Acum, cu sufletul plin de speranță, Elena întoarse inelul. Lumina se stinse în ochii ambelor vulpi, dar când răsuci inelul astfel încât cea de-a doua vulpe să se afle în linie dreaptă cu celula lui Stefan, lumina începu din nou să clipească.

Semnale secrete. Cât timp ar fi putut avea un astfel de inel și să nu facă nimic cu el dacă n-ar fi știut deja unde se afla închisoarea lui Stefan?

Probabil că mai mult timp decât îi mai rămăsese de trăit lui Stefan.

Acum, tot ce avea de făcut era să supraviețuiască ea suficient de mult cât să ajungă la el.

39

Elena străbătu mulțimea simțindu-se ca un soldat. Nu știa de ce. Poate pentru că se gândise la o expediție de căutare și reușise s-o ducă la bun sfârșit și să rămână în viață și să se întoarcă cu prada. Poate pentru că purta răni de onoare. Poate pentru că deasupra ei se afla un dușman care încă mai dorea să-i facă rău.

Dacă mă gândesc mai bine, își spuse, ar trebui să-i iau de-aici pe toți necombatanții ăștia. Putem să-i ducem într-un loc sigur... ei, chiar o duzină de locuri sigure, și...

Ce era în mintea ei? Loc sigur era o expresie dintr-o carte. Ea nu era responsabilă pentru toată lumea asta — cei mai mulți, niște idioți, care stătuseră, salivând, și priviseră cum era ea biciuită. Dar... în ciuda a toate astea, poate că ar trebui să-i scoată de-aici.

— Bloddeuwedd! strigă ea cu o voce dramatică și arată către o siluetă ce se rotea în înalțuri. Bloddeuwedd e liberă! Ea mi-a făcut astea! și arată către cele trei brazde adânci din carnea spatelui ei. O

să vă atace și pe voi!

La început, cele mai multe dintre exclamațiile furioase fuseseră pentru spatele acum marcat al Elenei. Elena nu era dispusă să se certe. Acum exista o singură persoană cu care voia să vorbească. Ținându-le pe Meredith și Bonnie chiar în spatele ei, strigă:

Damon! Damon, sunt eu! Unde ești?

Erau atâtea comunicări telepatice în jur, încât se îndoia că el avea să o audă. Dar în cele din urmă, prinse un slab "Elena? "

...Da...

Elena, agață-te mine. Gândește-te că te ții de mine fizic și eu o să duc comunicarea noastră pe o frecvență diferită.

Să se agate de o voce? Dar Elena își imaginează că se ține strâns, strâns de Damon, în vreme ce în realitate se ținea de mâinile lui Meredith și Bonnie.

Acum mă auzi?

De data asta, vocea era mult mai clară și mult mai puternică.

Da. Dar nu te văd.

Dar eu te văd. Vin la... AI GRIJA!

Prea târziu, simțurile Elenei o înștiințară că de sus cădea în picaj o umbră imensă. Nu se putea mișca suficient de repede pentru a se da din calea unui cioc care clămpănea, de mărimea unui aligator.

Dar Damon reuși. Țâșnind de undeva, le adună pe ea, pe Meredith și Bonnie cu brațul și sări din nou, căzând pe iarbă și rostogolindu-se cât mai departe.

Oh, Doamne! Damon!

— E cineva rănit? întrebă el cu voce tare.

— Eu sunt bine, spuse Meredith încet, calmă. Dar bănuiesc că mi-ai salvat viața. Mulțumesc.

— Bonnie? întrebă Elena. Sunt bine. Adică:

— Sunt bine. Dar, Elena, spatele tău...

Abia acum reuși Damon să o răsucească pe Elena și să vadă rănilor de pe spatele ei.

— Eu... am făcut asta? Dar... am crezut...

— Bloddeuwedd a făcut-o, spuse Elena tăios, căutând cu privirea în sus o formă ce se rotea în cerul de un roșu stacojiu. De-abia m-a atins. Dar ghearele ei sunt ca niște cuțite, ca un tăiș de oțel. Acum trebuie să plecăm!

Damon își așază mâinile pe umerii ei.

— Și să ne întoarcem după ce lucrurile se calmează, vrei să spui.

— Și să nu ne mai întoarcem niciodată! Oh, Doamne, iar vine!

Cu coada ochiului, văzu cum ceva mic devine într-o clipă cât o minge de baseball, pentru ca în clipa următoare să se transforme într-o minge de volei apoi, o clipă mai târziu, să capete dimensiuni omenești. Și pe urmă toată lumea încerca să se împrăștie, să sară, să se rostogolească, să fugă, cu excepția lui Damon, care o apucă strâns pe Elena și strigă:

— Aceasta este sclava mea! Dacă ai vreo problemă cu ea, mai întâi discuți cu mine!

— Iar eu sunt Bloddeuwedd, plămădită de zei, condamnată să fiu o criminală în fiecare noapte. O să te omor mai întâi pe tine, și pe urmă o s-o mănânc pe ea, hoața! strigă Bloddeuwedd drept răspuns, cu noua ei voce răgușită. Din două înghițituri vă termin.

Damon, trebuie să-ți spun ceva!

— O să mă lupt cu tine, dar sclava mea nu are ce căuta aici!

— Prima înghițitură; vin acum! Damon, trebuie să plecăm!

Un țipăt de durere și furie primitivă. Damon stătea ușor ghemuit, ținând în mână, ca pe o sabie, o bucată imensă de sticlă, și stropi mari și negri de sânge picurau de unde — oh, Doamne, își spuse Elena — îi scosese lui Bloddeuwedd un ochi.

— O SĂ MURIȚI CU TOȚII! CU TOȚII! Bloddeuwedd se repezi la un vampir singuratic aflat chiar sub ea, și Elena țipă în același timp cu vampirul. Ciocul cel negru îl prinsese de un picior și îl ridica în aer.

Dar Damon alerga spre el, sărea, lovea la întâmplare cu ciobul de

sticlă. Cu un urlet de furie, Bloddeuwedd se înalță din nou în cer.

Acum toată lumea înțelegea în ce pericol se aflau. Doi alți vampiri veniră repede să-și ia tovarășul de la Damon, și Elena se bucură că prietenii ei nu erau responsabili pentru o altă viață. Avea deja mult prea multe probleme.

Damon, eu plec acum. Poți să vii cu mine, sau nu. Am cheia.

Elena trimise cuvintele pe frecvența pe care ei doi se aflau mai mult sau mai puțin singuri, și le trimise fără să le facă să sune dramatic. Nu mai avea loc pentru drame. Nu mai avea nimic, în afară de nevoia de a ajunge la Stefan.

De data asta, știu că Damon o auzise.

La început, crezu că Damon era pe moarte. Că Bloddeuwedd reușise cumva să se întoarcă și să-i străpungă tot trupul, de parcă ar fi avut o suliță făcută din lumină. Apoi își dădu seama că sentimentul lui era de extaz, și două mânuțe de copil se întinseră din lumină și se agățară strâns de ale ei, îngăduindu-i să tragă spre ea, eliberându-l, pe un băiețel slab, zdrențuit, dar râzând fericit.

Nu mai are lanțuri, își spuse ea, uluită. Nici măcar nu poartă brățări de sclav.

"Fratele meu!" îi spuse el. "Frățiorul meu o să trăiască!"

"Ei, asta e un lucru grozav!" spuse Elena cu o voce tremurătoare.

"O să trăiască!" Dar apoi fruntea micuță se încruntă. "Dacă te grăbești! Și să ai multă grijă de el. Și..."

Elena îi așeză pe buze două degete, cu un gest blând.

"Nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru așa ceva. Fii doar fericit." Băiețelul râse. "O să fiu! Sunt!"

— Elena!

Elena își reveni din... ei bine, presupuse că era o stare de zăpăceală, deși fusese mai reală decât multe alte senzații pe care le trăise recent.

— Elena! Damon încerca din răspuțeri să se calmeze. Arată-mi cheia!

încet, cu gesturi maiestuoase, Elena ridică mâna. Umerii lui Damon se încordară, căci... brusc... Își reveni din exaltare.

— E un inel, spuse el pe un ton lipsit de vlagă. Gestul încet și maiestuos nu-l impresionase deloc.

— Așa am crezut și eu la început. Dar e o cheie. Nu te întreb, și nici nu aștept să văd dacă ești de acord cu mine; ți-o spun. E o cheie. Lumina din ochii lor arată către Ștefan.

— Ce luminează?

— O să-ți arăt mai târziu. Bonnie! Meredith! Plecăm.

— BANU PLECAȚI DACĂ SPUN EU CĂ NU!

— Ferește! țipă Bonnie.

Bufnița venea din nou. Și din nou, în ultima secundă, Damon le luă pe toate trei în brațe și sări. De data asta, ciocul bufniței se lovi nu de iarbă sau de cioburile de sticlă, ci de scările de marmură.

Treptele se crăpară. Se auzi un țipăt de durere și un altul, când Damon, cu mișcări agile și sprinten ca un dansator, se repezi cu ciobul de sticlă la ochiul bun al păsării uriașe. Făcu o tăietură chiar deasupra lui, și sângele începu să umple ochiul.

Elena nu mai suporta. Încă de când pornise în această expediție cu Damon și Matt, fusese o fiolă care se tot umplea de furie. Picătură cu picătură, cu fiecare nouă suferință, furia aceea se adunase în fiolă. Acum, furia ei era atât de mare, încât fiola era pe punctul de a se revărsa peste margini.

Dar atunci... atunci ce s-ar întâmpla?

Nu voia să știe. Se temea că nu i-ar supraviețui.

Ceea ce știa era că acum nu suporta să mai vadă durere și sânge și suferință. Lui Damon chiar îi plăcea să lupte. Bun. N-are decât să lupte mai departe. Ea avea să se ducă la Ștefan, chiar dacă trebuia să străbată pe jos tot drumul până acolo.

Meredith și Bonnie tăceau. O cunoșteau pe Elena în starea aceasta. Nu se juca. Și nici una dintre ele nu voia să fie lăsată în urmă.

Exact în acel moment, trăsura apăru cu roțile zdrăngănind și se opri la scările de marmură.

Sage, care în mod evident cunoștea câte ceva despre firea omenească, cea demonică, cea vampirică și diferitele tipuri de naturi bestiale, sări din trăsură cu două săbii în mâini. În același timp fluieră și, în clipa următoare, o umbră — una mică — apăru din înalturi, brăzdând cerul.

Ultimul își făcu apariția Saber, încet, întinzându-și fiecare picior asemenea unui tigru, și imediat își trase buzele pentru a dezveli un număr impresionant de dinți.

Elena se repezi către trăsură, și ochii ei întâlniră privirea lui Sage. Ajută-mă, spuse ea în gând, disperată. Iar ochii lui îi răspunseră limpede: Nu te teme.

Fără să se uite, Elena își întinse mâinile în spate. O mână mică, cu oase fine, tremurând ușor, apucă una dintre ele. O alta îngustă, rece și tare ca a unui băiat, dar cu degete lungi, o strânse pe cealaltă.

Nu era nimeni aici în care să se încreadă. Nimeni de la care să-și ia rămas-bun. Elena sări în trăsură. Se așeză pe scaunul din spate, cel mai îndepărtat, ca să facă loc pentru oamenii și animalele care urmau să i se alăture.

Și i se alăturară, ca o avalanșă. O trăsese pe Bonnie după ea, urmată de Meredith, așa că atunci când Saber sări pe locul lui obișnuit ateriza în trei poale moi.

Sage nu pierduse nici o clipă. Cu Talon agățată pe umărul lui stâng, lăsase loc doar pentru saltul final al lui Damon — și un salt fu cu adevărat. Crăpat și spart, picurând un lichid negru, ciocul lui Bloddeuwedd lovi capătul scărilor de marmură unde cu o clipă în urmă se aflase Damon.

— Încotro? strigă Sage, dar numai după ce caii o porniseră deja în galop... undeva, oriunde, departe de acel loc.

— Oh, te rog, Doamne, n-o lăsa să le facă rău cailor, icni Bonnie, cu răsuflarea tăiată.

— Oh, te rog, Doamne, n-o lăsa să despice acoperișul ăsta ca pe o bucată de carton, spuse Meredith, reușind cumva să-și păstreze umorul sec chiar și atunci când viața ei era în pericol.

— Încotro, s'il vous plaît? urlă Sage.

— Închisoarea, evident, spuse gâfâind Elena. Simțea că de mult nu mai avea aer suficient.

— Închisoarea? Damon părea zăpăcit. Da, închisoarea! Dar apoi adăugă, ridicând de jos ceva care semăna cu o față de pernă umplută cu mingi de biliard: Sage, ce sunt astea?

— Pradă! Lucruri furate! Captură! Pleașcă!

În vreme ce caii o luau într-o nouă direcție, vocea lui Sage părea să devină din ce în ce mai veselă.

— Și uită-te la picioarele tale!

— Alte fețe de pernă...?

— Nu eram pregătit pentru un câștig gras în seara asta. Dar lucrurile au ieșit oricum bine!

Acum, Elena pipăia și ea una dintre fețele de pernă. Era plină, într-adevăr, cu hoshi no tama limpezi, strălucitoare. Globuri-stea. Amintiri. Cu o valoare...

Fără valoare?

— Neprețuite... Deși, desigur, nu știm ce se află pe ele.

Vocea lui Sage se schimbă ușor. Elena își aduse aminte de avertizarea despre "sferele interzise". În numele soarelui galben, ce-ar putea ei să interzică aici?

Bonnie fu prima care ridică o sferă și o duse la tâmplă. O făcu atât de repede, cu mișcări fulgerătoare de păsăruică, încât Elena nu o putu opri.

— Ce e? șopti Elena, încercând să tragă de sferă.

— E... poezie. O poezie pe care nu o înțeleg, spuse Bonnie supărată.

Meredith luase și ea o sferă scânteietoare. Elena întinse mâna spre ea, dar din nou era prea târziu. Meredith rămase ca în transă un

moment, apoi se strâmbă și puse globul jos.

— Ce? vru să știe Elena.

Meredith clătină din cap. Avea pe față o expresie scârbită.

— Ce? aproape că urlă Elena.

Apoi, când Meredith puse globul-ștea la picioare, Elena se întinse repede după el. Și-l lipi de tâmplă și imediat se trezi îmbrăcată în piele neagră din cap până-n vârful picioarelor. În fața ei se aflau doi bărbați înalți și lați în spate, fără prea mulți mușchi. Și ea le putea vedea musculatura pentru că erau în pielea goală, cu excepția unor zdrențe ca acelea ale cerșetorilor. Dar nu erau cerșetori — păreau bine hrăniți, lingușitori, și era clar că se prefac atunci când cereau cu umilință: "Am încălcat limitele! Iți cerem iertare, o, stăpâne!"

Elena tocmai întindea mâna să-și ia sfera de la tâmplă (sferele se lipeau acolo dacă le apăsați ușor) și voia să spună "De ce nu folosesc spațiul pentru altceva?"

Dar altceva apăru în acea clipă. O fată, îmbrăcată sărăcăcios, dar nu în pânză de sac. Părea îngrozită. Elena se întrebă dacă era controlată.

Și fata era Elena.

Te rog nu-l lăsa să mă ia te rog nu-l lăsa să mă ia...

Ce să te ia? întrebă Elena, dar era ca și cum privea un personaj dintr-un film sau o carte, care intra într-o casă părăsită, cu furtuna urlând în jurul lui și muzica din coloana sonoră devenind stranie. Elena care pășea temătoare nu putea să o audă pe Elena care punea întrebări practice.

Nu cred că vreau să văd cum se termină asta, hotărî ea. Puse globul-ștea înapoi la picioarele lui Meredith.

— Avem trei saci?

— Da, doamnă, da, doamnă, trei saci plini⁴. Oh! Asta n-a ieșit prea bine. Elena tocmai voia

să mai întrebe ceva, când Damon adăugă calm:

— Și un sac gol.

— Zău? Chiar așa? Atunci hai să încercăm să împărțim totul. Orice e... interzis... merge într-un sac. Chestii ciudate ca poeziile lui Bonnie, într-altul. Orice despre Stefan... sau despre noi, în al treilea. Iar lucrurile drăguțe, ca zilele de vară, în al patrulea, spuse Elena.

— Eu cred că ești optimistă, spuse Sage. Să te aștepti să găsești un glob cu Stefan așa de repede...

— Șșt! Tăceți cu toții, spuse frenetică Bonnie. Îi am pe Shinichi și Damon convingându-l s-o facă.

Sage înțepeni, ca și cum tocmai fusese lovit de un fulger din cerul întunecat de furtună, apoi zâmbi.

— Că tot vorbeam de lup, murmură el.

Elena îi zâmbi și-l strânse de mână înainte să ia o altă sferă.

— Asta pare să conțină niște chestii legale. Nu înțeleg. Cred că un sclav e cel care o înregistrează, pentru că-i văd pe toți.

Elena simți cum i se încordează maxilarul de ură la vederea — chiar și într-un soi de vis — a lui Shinichi, kitsune-le care făcuse atâta rău. Părul lui era negru, cu excepția vârfulor, care-l făcea să arate ca și cum își înmuiase părul în lavă fierbinte.

Și apoi, evident, Misao. Sora lui Shinichi — chipurile. Acest glob-
stea fusese probabil făcut de un sclav, pentru că Elena îi vedea pe amândoi gemenii și pe un bărbat cu înfățișare de avocat.

Misao, își spuse Elena. Delicată, deferentă, decentă... Demonică. Avea părul la fel ca al lui Shinichi, care era strâns la spate și ridicat într-o coadă de cal. Vedeai latura ei demonică atunci când ridica privirea. Ochii ei erau efervescenti, aurii, răsători, la fel ca ai fratelui ei; ochi care nu purtau niciodată în ei un regret — poate doar pentru că răzbunarea nu fusese suficient de puternică. Nu-și asumau nici o răspundere. Suferința îi amuza.

Și apoi, ceva ciudat se întâmplă. Toate cele trei siluete din cameră se întoarseră brusc și se uitară direct către ea. Direct către cel care făcuse globul, se corectă Elena, dar tot era deconcertant.

Fu și mai deconcertant când cei trei continuara să înainteze. Cine

sunt eu? se întrebă Elena, simțindu-se neliniștită. Apoi, încercă ceva ce nu mai făcuse niciodată, și nici nu văzuse sau auzise că s-ar mai fi făcut. Își extinse cu grijă Puterea în Șinele din jurul sferei. Era Werty, un soi de secretar al avocatului. Ea el lua notițe atunci când aveau loc tranzacții importante.

Și era limpede că lui Werty nu-i plăcea cum se desfășurau lucrurile în acest moment. Cei doi clienți și patronul său veneau către el în felul acesta, cum nu o mai făcuseră înainte.

Elena se trase afară din funcționar și puse globul jos, lângă ea. Se cutremură, simțindu-se ca și cum s-ar fi scufundat în apă rece ca gheața.

În clipa următoare, acoperișul se năruí.

Bloddeuwedd.

Chiar și cu ciocul său rupt, bufnița uriașă reuși să smulgă o bucată considerabilă din acoperișul trăsurii.

Toată lumea țipa și nimeni nu reușea să dea sfatul potrivit. Saber și Damon o răniseră amândoi: Saber ridicându-se dintre poalele fetelor unde stătea și sărind direct la picioarele lui Bloddeuwedd. Sfâșiase și smucise de unul înainte să-i dea drumul și să se lase la loc în trăsură, de unde aproape că alunecă afară. Elena, Meredith și Bonnie înșfăcăară fiecare ce parte din anatomia canină reușiră să prindă, și traseră animalul uriaș la loc pe banca din spate.

— Dați-vă deoparte! Lăsați-l la locul lui, se jeli Bonnie, uitându-se la rochia ei de culoarea perlei, acum sfâșiată acolo unde Saber țâșnise prin materialul transparent.

În urma lui, lăsase urme roșii.

— Ei, spuse Meredith, data viitoare o să cerem jupoane de oțel. Deși eu sper totuși că n-o să mai fie o dată viitoare!

Elena se rugă în gând să aibă dreptate. Bloddeuwedd zbura acum aproape, repezindu-se dintr-un unghi mai jos, fără îndoială sperând să reteze vreo câteva capete.

— Luați bucăți de lemn. Și sfere! Aruncați cu sfere în ea când se

apropie!

Elena spera că vederea globurilor — obsesia lui Bloddeuwedd — ar putea să-i încetinească atacul, în același timp, Sage strigă:

— Nu irosiți globurile-stea! Aruncați orice altceva! Și pe urmă, aproape am ajuns! La stânga și apoi drept înainte!

Cuvintele lui făcură să renască speranțele Elenei. Am cheia, își spuse. Inelul este cheia. Tot ce am de făcut acum e să-l iau pe Stefan — și să ajungem cu toții la ușa cu broască. Toate într-o singură clădire. Sunt practic acasă.

Următorul atac veni și mai jos. Bloddeuwedd, cu un ochi scos, cu sângele umplându-i-l pe celălalt și cu mirosul blocat de propriul ei sânge închegat, încerca să izbească trăsura și să o răstoarne.

Dacă reușește, suntem morți cu toții, își spuse Elena. Iar oricine mai rămâne zvârcolindu-se ca un vierme în țărână, îl poate culege cu ciocul ăla îngrozitor. JOS!

Elena țipă cuvântul cu voce tare și telepatic.

Și apoi, ceva ca un aeroplan zbură atât de aproape de ea, că simți cum smocuri de păr i se smulg, agățate în ghearele bufniței.

Elena auzi un strigăt de durere de pe bancheta din față, dar nu înalță capul ca să vadă ce se întâmplase. Și asta se dovedi un lucru bun, pentru că trăsura se opri brusc, cu o smucitură puternică, iar în clipa următoare o pasăre a morții care se rotea și țipa ascuțit coborî către ei arzând totul în calea sa. Acum, Elena avea nevoie de toată concentrarea, de toate abilitățile ei pentru a evita monstrul care bâzâia deasupra lor, tot mai jos.

— Trăsura e distrusă! Ieșiți de-acolo! Fugiți! Vocea lui Sage ajunse ca un tunet până la ea.

— Căii! țipă Elena.

— Terminați și ei! Ieși odată afară, fir-ai să fii! Elena nu-l mai auzise niciodată pe Sage înjurând. Nu mai spuse nimic.

Elena nici nu știu cum ea și Meredith reușiră să iasă, rostogolindu-se una peste alta, încercând să se ajute și doar încurcându-se și mai

mult. Bonnie era deja afară, unde fusese aruncată când trăsură se lovisse de un stâlp. Din fericire, zburase într-un strat de trifoi roșu urât dar moale, și nu era lovită foarte rău.

— Ahhh, brățara mea... nu, uite-o, strigă ea, luând repede ceva care strălucea în trifoi. Aruncă o privire prudentă în sus, către lumina stacojie. Și acum ce facem?

— Fugim! se auzi vocea lui Damon.

Apăru de după rămășițele trăsurii. Avea sânge la gură și pe albul înainte imaculat de la gâtul lui. Îi aminti Elenei de oamenii aceia care beau sânge de vacă odată cu lapte, pentru substanțele nutritive. Dar Damon nu bea decât de la oameni. Nu s-ar coborî niciodată la sânge de cal...

Caii vor fi tot aici, și la fel și Bloddeuwedd, auzi o voce aspră răsunând în mintea ei. S-ar juca cu ei; ar fi multă durere. Așa a fost mai rapid. A fost... o toană de moment.

Elena îl apucă de mâini și spuse, gâfâind:

— Damon! îmi pare rău!

— PLECAȚI DE-AICI! urla Sage.

— Trebuie să ajungem la Stefan, spuse Elena și o apucă pe Bonnie cu cealaltă mână. Ajută-mă să mă orientez, te rog. Nu văd prea bine inelul.

Era convinsă că Meredith avea să se descurce singură ca să ajungă la clădirea Shi no Shi.

Și apoi urmară momente de coșmar, în care fugiră, și se feriră, și se alertară la alarme false simțite de o Bonnie tremurândă. De două ori oroarea de deasupra lor se repezi direct către ele, pentru a se prăbuși alături, sfărâmând lemnul și dalele din drum, aruncând în aer nori uriași de praf. Elena nu știa prea multe despre bufnițe, dar Bloddeuwedd cobora în picaj asupra prăzii, puțin înclinată, apoi își deschidea larg aripile și se prăvălea în ultimul moment. Ceea ce era mai rău la pasărea asta uriașă era tăcerea ei. Nu se auzea nici un fâsâit care să le spună unde se afla. Există ceva în penele ei care

înăbușea orice zgomot, așa că nu știau niciodată când avea să cadă asupra lor.

Până la urmă, trebuiră să se târască prin tot soiul de gunoaie, înaintând cât de repede puteau, ținând deasupra capului bucăți de lemn, sticlă, orice obiect ascuțit pe care îl găseau, când Bloddeuwedd se repezea din nou spre ei.

Și în tot acest timp, Elena încerca să-și folosească Puterea. Nu era o Putere pe care o mai folosise până atunci, dar simțea cum numele ei i se formează pe buze. Ceea ce nu simțea, ceea ce nu putea să obțină cu forța, era o legătură între cuvinte și Putere.

Sunt neputincioasă ca eroină, își spuse. Sunt jalnică. Ar fi trebuit să dea aceste Puteri cuiva care deja știa cum să țină sub control asemenea lucruri. Sau, nu, ar fi trebuit să le dea cuiva și apoi să-l învețe și cum să le folosească. Sau... nu...

— Elena!

Gunoaiele zburau în fața ei, dar apoi o coti spre stânga și cumva le ocoli. Iar în clipa următoare era la pământ și se uita în sus la Damon, care o protejase cu trupul lui.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Haide!

— Îmi pare rău, șopti și îi întinse mâna dreaptă, cea cu inelul, pe care să-l ia el.

Și apoi, ea se chirci de durere, zguduindu-se de plâns. Auzea bătaia aripilor lui Bloddeuwedd chiar deasupra ei.

40

Matt și doamna Flowers erau în magazie — o anexă a casei, pe care unchiul doamnei Flowers o construisese în partea din spate pentru tâmplărie și alte hobby-uri. Era și mai dărăpănată decât restul casei, fiind folosită ca un spațiu de depozitare pentru lucruri pe care doamna Flowers nu știa unde să le mai pună — ca de pildă părutul

pliant al vărului Joe și vechea canapea cu arcurile rupte care nu se mai potrivea cu nici o mobilă din casă.

Acum, noaptea, aici era refugiul lor. Nici un copil sau adult din Fell's Church nu fusese vreodată invitat înăuntru. De fapt, cu excepția doamnei Flowers, a lui Stefan — care ajutase la mutarea mobilelor mari aici — și acum a lui Matt, nimeni nu mai intrase în acest loc, după câte își amintea doamna Flowers.

Matt se agăță de acest fapt. Citise, încet dar cu atenție, materialele pe care le găsisese Meredith în cercetările ei, și un anumit paragraf foarte prețios fusese deosebit de important pentru el și doamna Flowers. El era motivul pentru care reușeau să doarmă noaptea, atunci când veneau vocile.

Muți consideră kitsune-le a fi un soi de văr al vampirilor occidentali, seducând anumiți bărbați (căci majoritatea spiritelor-vulpi iau o formă feminină) și se hrănesc direct din cãii-ul lor, sau spiritul vieții, fără calea intermediară a sângelui. Astfel, se poate afirma că se supun aceluiași reguli ca și vampirii. De exemplu, nu pot intra în casele oamenilor fără să fie invitați...

Și, oh, vocile...

Acum, Matt se bucura foarte tare că le ascultase pe Bonnie și Meredith și venise la doamna Flowers înainte de a se duce acasă. Fetele îl convinseseră că n-ar face decât să-și pună părinții în pericol confruntându-se cu mulțimea care-l aștepta, gata să-l linșeze pentru că o violase chipurile pe Caroline. Oricum, Caroline părea să-l fi găsit imediat la pensiune, dar nu adusese pe nimeni cu ea. Matt credea că n-o făcuse pentru că ar fi fost inutil.

N-avea idee ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost acasă și vocile ar fi aparținut unor foști prieteni pe care-i invitase cu mult timp în urmă la el.

În seara asta...

— Haide, Matt, toarse vocea lui Caroline, leneșă, înceată și seducătoare.

Se auzea ca și cum Caroline ar fi fost întinsă în fața ușii, vorbind prin spațiul de sub ea.

— Nu fi urâcios. Știi că la un moment dat va trebui să ieși.

— Lasă-mă să vorbesc cu mama.

— Nu pot, Matt. Ți-am mai spus, e la pregătire.

— Ca să fie ca tine?

— Trebuie multă muncă pentru a ajunge ca mine, Matt.

Dintr-odată, tonul lui Caroline nu mai era frivol.

— Sunt convins, murmură Matt și adăugă: I-ai făcut rău familiei mele și o să-ți pară mai rău decât îți poți imagina.

— Oh, Matt! Haide, fii serios. Nimeni n-o să-i facă rău nimănui.

Matt deschise încet mâinile ca să se uite la ceea ce strângea între ele. Vechiul revolver al lui Meredith, încărcat cu gloanțe binecuvântate de Obaasan.

— Care e al doilea prenume al Elenei? întrebă el — nu tare, deși se auzeau sunete de muzică și dans în curtea din spate a doamnei Flowers.

— Matt, ce tot spui tu? Ce faci, arborele ei genealogic?

— Ți-am pus o întrebare simplă, Caroline. Tu și Elena vă jucați de când erați practic în scutece, nu? Așadar, care e al doilea ei prenume?

Se auziră mișcări agitate dincolo de ușă. Când Caroline răspunse în cele din urmă, Matt auzi limpede ce i se șoptea, așa cum auzise și Stefan cu mult timp în urmă, doar cu o fracțiune de secundă înainte de cuvintele ei.

— Dacă tot ce te interesează e să te joci, Matthew Honeycutt, o să mă duc să caut pe altcineva cu care să vorbesc.

O auzi plecând în grabă.

Dar simțea nevoia să-și sărbătorească victoria, își îngădui un biscuit întreg de graham și jumătate de ceașcă din sucul de mere făcut de doamna Flowers. Pentru că nu știau când putea veni momentul să se încuie aici pentru totdeauna, doar cu proviziile pe

care le aveau, ori de câte ori Matt ieșea din magazie aducea orice găsea și credea că le poate fi de folos. Un aprinzător pentru grătar și un fixativ de păr pe post de aruncător de flăcări. Nenumărate borcane cu delicioasele conserve ale doamnei Flowers. Inele de lapislázuli în caz că se întâmpla ce era mai rău și ajungeau să aibă dinți ascuțiți.

Doamna Flowers, care dormea pe canapea, se răsuci.

— Cine-a fost, Matt dragă? întrebă ea.

— Absolut nimeni, doamnă Flowers. Culcați-vă la loc.

— Aha, făcu doamna Flowers cu vocea ei dulce de bătrânică. Ei bine, dacă absolut nimeni mai vine pe-aici, ai putea s-o întrebi care e numele mamei ei.

— Aha, făcu și Matt, într-o imitație aproape perfectă a vocii ei, și apoi râseră amândoi.

Dar în ciuda râsului, Matt simțea un nod în gât. Și pe doamna Forbes o cunoștea de multă vreme. Și-i era teamă, foarte teamă, de momentul în care vocea lui Shinichi avea să-l strige.

Atunci aveau să fie cu adevărat în bucluc.

— Iat-o! răcni Sage.

— Elena! țipă Meredith.

— Oh, Doamne! strigă Bonnie.

În clipa următoare, Elena se simți trântită la pământ și ceva ateriza peste ea. Auzi vag un țipăt. Dar era diferit de celelalte. Era un sunet înăbușitor de durere cumplită când ciocul lui Bloddeuwedd se lovi cu un zgomot surd de ceva făcut din carne. De mine, își spuse Elena. Dar nu simțea nici o durere.

Nu... de mine?

Se auzi o tuse deasupra ei.

— Elena... du-te... scuturile mele... n-or să țină...

— Damon! O să plecăm împreună! Doare...

Era doar o umbră de șoaptă telepatică, și Elena știa că Damon nu era convins că ea o auzise. Dar acum, ea își aduna Puterea, făcând-o

să circule prin trupul ei tot mai repede, renunțând să-și mai ascundă aura, gândindu-se doar cum să-i ferească de primejdie pe cei pe care îi iubea.

O să găsec o cale, îi spuse lui Damon. O să te duc în brațe. Sau pe umăr, ca pompierii.

El râse auzind-o, și asta îi dădu Elenei o speranță că el nu era pe moarte. Acum, Elena regreta că nu-l luase cu ei în trăsură pe doctorul Meggar, pentru ca el să-și folosească puterile de vindecare asupra celor răniți...

... Și pe urmă, ce? Să-l lase la mila lui Bloddeuwedd? El vrea să construiască un spital aici, în această lume. Vrea să ajute copiii, care cu siguranță nu merită toate relele pe care le-am văzut abătute asupra lor...

îndepărtă aceste gânduri. Nu era momentul pentru o controversă filosofică despre doctori și obligațiile lor.

Era momentul să fugă.

Întinzându-se în spatele ei, întâlni două mâini. Una era lipicioasă de sânge, așa că se întinse mai departe, mulțumindu-i în gând mamei ei pentru toate lecțiile de balet, yoga tuturor copiilor, și apucă mâneca de deasupra ei. Apoi își încorda spatele și trase.

Spre surprinderea ei, îl ridică pe Damon odată cu ea. Încercă să-l salte ceva mai sus pe umărul ei, dar nu putu. Și apoi reuși să facă un pas clătinat înainte, și încă unul...

Și atunci Sage apăru acolo, ridicându-i pe amândoi, și în clipa următoare se aflau cu toții în holul de la intrarea în clădirea Shi no Shi.

— Ieșiți cu toții! Ieșiți! Bloddeuwedd e pe urmele noastre și o să omoare totul în drum! strigă Elena.

Asta era foarte ciudat. Nu avusese de gând să strige. Nu formulase cuvintele, poate doar în cea mai profundă parte a subconștientului ei. Dar le strigă în holul deja plin de agitație, și auzi strigătul preluat de alții.

Lucrul la care nu se așteptase fusese fuga lor, nu afară în stradă, ci în jos, către celule. Evident, ar fi trebuit să se aștepte la asta. Și apoi își dădu seama că și ea și Damon și Sage coborau, pe același drum pe care coborâseră noaptea trecută.

Dar era cu adevărat direcția cea bună? Elena își prinse o mână peste cealaltă și văzu, judecând după lumina vulpilor, că trebuiau să o ia la dreapta.

— CE CELULE SUNT ÎN DREAPTA? CUM AJUNGEM ACOLO? strigă ea către un vampir tânăr aflat lângă ea.

— Acolo e Izolatorul și Nebunii, îi răspunse tot strigând vampirul. N-o luați pe-acolo!

— Trebuie! Am nevoie de cheie?

— Da, dar...

— Ai cheia?

— Da, dar...

— Dă-mi-o, acum!

— Nu pot să fac asta! se jeli el, amintindu-i Elenei de Bonnie în momentele când se dovedea foarte dificilă.

— Bine. Sage!

— Trimite-o pe Talon să-i scoată ochii omului ăstuia. Nu vrea să-mi dea cheia de la sectorul lui Stefan!

— E ca și făcut, Madamei

— S-stai! M-m-am răzgândit! Uite cheia! Vampirul căută pe un inel plin de chei și-i întinse una Elenei.

Arăta la fel ca toate cheile de pe inel. Prea la fel, spunea mintea bănuitoare a Elenei.

— Sage!

— Madame ?

— Poți s-aștepti până ce trec cu Saber? Vreau să-i smulgă știi-tu-ce tipului ăstuia dacă m-a mințit.

— Sigur, Madamei

— A-așteaptă! icni vampirul, și se vedea clar că era total îngrozit. Poate... poate că am greșit cheia... În... în lumina asta...

— Dă-mi cheia bună și zi-mi tot ce trebuie să știu, sau îl pun pe câine să te găsească și să te omoare, spuse Elena, și în acea clipă chiar vorbea serios.

— U-uite.

De data asta, cheia nu mai semăna cu o cheie. Era rotundă, ușor convexă, cu o gaură în mijloc. Ca o gogoasă pe care se așezase un polițist, spuse o voce din mintea ei, care începu să râdă isteric.

Taci din gură, îi spuse tăios vocii.

— Sage!

—Madame ?

— Îl poate vedea Talon pe tipul ăsta pe care-l țin de păr? spuse ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a reuși să-l apuce.

— Desigur, Madame.

— Îl poate ține minte? Dacă nu-l găsesc pe Stefan, vreau să i-l arate lui Saber, care să-i poată da de urmă.

— Aăă... ah... am înțeles, Madamei

O mână de la încheietura căreia picura sânge ridică în sus un șoim, în aceeași clipă în care se auzi o bubuitură neașteptată în acoperișul clădirii.

Vampirul era gata să izbucnească în plâns.

— Ia-o la d-dreapta pe primul culoar din dreapta. F-folosește cheia în orificiul de la înălțimea capului ca să intri pe coridor. P-pot să fie paznici acolo. Dar... dacă... dacă n-ai o cheie pentru celula pe care-o cauți... Îmi pare rău, dar...

— Am! Am cheia de la celulă și știu ce să fac pe urmă! Mulțumesc, ai fost foarte amabil.

Elena își desfăcu degetele din părul vampirului.

— Sage! Damon! Bonnie! Căutați un coridor încuiat, care o ia la dreapta. Pe urmă nu vă entuziasmați prea tare. Sage, ține-o pe

Bonnie de mână și pune-l pe Saber să latre cat mai tare.

Bonnie, ține-te după Meredith în fața băieților. Coridorul duce la Stefan!

Elena nu știe cât auziră aliații ei din acest mesaj, trimis atât vocal, cât și telepatic. Dar auzi înaintea ei un sunet care pentru ea era asemănător cu corul unor îngeri.

Saber lătra ca nebunul.

Elena n-ar fi reușit niciodată să se oprească singură. Era într-un șuvoi furios de oameni care o purta mai departe de bariera alcătuită din patru persoane, un șoim și un câine ce părea turbat.

Dar opt mâini se întinseră către ea pe când era dusă de val — și un bot care mârâia și clănțănea se repezi înaintea ei pentru a da deoparte mulțimea. Cumva, Elena fu împinsă, lovită, înghiontită, trasă — și, apucată și apucând, ajunse cu greu până la peretele potrivit. Peretele la care Sage se uita acum disperat.

— Madame, te-a păcălit! Nu e nici o broască aici! Elena simți că nu mai are aer. Se pregăti să strige

"Saber, la picior!" și să plece după vampir. Dar apoi, auzi de jos vocea lui Bonnie:

— Sigur că e. Are forma unui cerc. Și atunci, Elena își aduse aminte.

Paznici mai mici. Ca niște spiriduși sau maimuțe. De înălțimea lui Bonnie.

— Bonnie, ia asta! Bag-o în gaură. Dar ai grijă! E singura pe care o avem!

Sage îi ceru imediat lui Saber să se așeze și să mârâie în fața lui Bonnie către coridor, pentru a-i împiedica pe demonii și vampirii panicați să o îmbrâncească.

Cu grijă, cu un aer solemn, Bonnie luă cheia cea mare, o examina, își lăsă capul într-o parte, o răsuci în mâini — și o introduse în deschizătură.

— Nu se întâmplă nimic!

— Încearcă s-o răsucești sau s-o împingi... Clic. Ușa alunecă într-o

parte.

Elena și prietenii ei aproape că se prăbușiră în coridor, în vreme ce Saber stătea între ei și mulțimea care se înghesuia, lătrând și sărind, mârâind și arătându-și colții.

Elena, întinsă pe jos, cu picioarele încurcate în picioarele cine știe cui, își făcu mâna căuș în jurul inelului.

Ochii vulpii străluceau înainte și puțin la dreapta. Străluceau către o celulă aflată în fața lor.

41

Stefan! țipă Elena și știu că țipătul ei suna ca al unei femei nebune. Nici un răspuns. Elena alerga. Urmând lumina.

— Stefan! Stefan! O celulă goală.

O mumie îngălbenită. O piramidă de praf.

Pe undeva, în subconștientul ei, se așteptase la așa ceva. Și oricare dintre ele ar fi făcut-o să alerge afară ca să se lupte cu Bloddeuwedd cu mâinile goale.

În schimb, când ajunse la celula pe care o căuta, văzu un bărbat tânăr, slăbit, pe a cărui față se citea că renunțase la orice speranță. Ridică un braț scheletic, făcând un semn de îndepărtare totală.

— Mi-au spus adevărul. Ai fost exportată pentru că ai ajutat un prizonier. Nu mă mai impresionează visele.

— Stefan! Elena căzu în genunchi. Trebuie să trecem prin asta de fiecare dată?

— Știi de câte ori te-au creat din nou, târfa?

Elena era șocată. Mai mult decât șocată. Dar în clipa următoare, ura pieri de pe chipul lui.

— Cel puțin pot să mă uit la tine. Am avut... am avut o poză. Dar mi-au luat-o, bineînțeles. Au tăiat-o-n bucăți, încet, foarte încet, și m-au forțat să privesc. Uneori mă puneau pe mine s-o tai. Dacă n-o tăiam, ei...

— Oh, iubitul meu! Stefan, iubitele! Uită-te la mine. Ascultă zgomotele din închisoare. Bloddeuwedd o distruge. Pentru că am furat cealaltă jumătate a cheii tale din cuibul ei, Stefan, și nu sunt un vis. Vezi asta? Ți-au arătat ei vreodată asta? Și Elena întinse către el mâna pe care strălucea inelul cu cele două vulpi. Și acum... acum... unde îl pun?

— Ești caldă. Zăbrelele sunt reci, spuse Stefan, strângându-i mâna și vorbind ca și cum ar fi recitat dintr-o carte pentru copii.

— Aici! strigă Elena triumfătoare.

Nu era nevoie să-și scoată inelul. Stefan o ținea de cealaltă mână, și inelul funcționa la fel ca unul cu sigiliu. Elena așeză inelul cu vulpi într-o adâncitură circulară din perete. Văzând că nu se întâmplă nimic, îl răsuci către dreapta. Nimic. Apoi către stânga.

Zăbrelele celulei începură să se ridice încet către tavan.

Elenei nu-i venea să creadă și pentru o clipă avu impresia că era doar o halucinație. Apoi se întoarse repede și se uită în jos și văzu că între bare și pământ era deja un spațiu de două palme.

Pe urmă, se uită la Stefan, care era din nou în picioare.

Căzură amândoi din nou în genunchi. S-ar fi prăbușit la pământ și s-ar fi târât asemenea șerpilor dacă trebuia, atât de mare era nevoia lor de a se atinge. Barele orizontale din zăbrele le despărțiră mâinile în vreme ce grilajul se ridica.

Apoi zăbrelele ajunseră deasupra capului Elenei și ea îl strângea pe Stefan — îl strângea în brațe pe Stefan! — îngrozită să simtă în palme oase, dar strângându-l, și nimeni nu-i putea spune că era o halucinație sau un vis, și dacă ea și Stefan trebuiau să moară împreună, atunci aveau să moară împreună. Nimic nu mai conta acum, doar că nu vor mai fi din nou despărțiți.

Acoperi fața cunoscută, osoasă, cu sărutări. Era ciudat să nu simtă un obraz neras, sau o barbă încâlcită, dar vampirilor nu le crește barba dacă nu o aveau deja în momentul când deveniseră vampiri.

Și apoi și alți oameni apărură în celulă. Oameni buni. Oameni care

râdeau și plângeau și o ajutau să improvizeze o litieră din păturile împuțite și salteaua de paie a lui Ștefan și nimeni nu țipă când păduchii săriră pe hainele lor, pentru că toată lumea știa că Elena s-ar fi răsucit către ei și le-ar fi frânt gâtul la fel ca Saber. Sau mai degrabă, ca Saber, dar — așa cum spusese întotdeauna doamna Courtland — cu simțire. Pentru Saber era doar un ordin de îndeplinit.

Apoi, cumva — lucrurile începuseră să devină dezlănate — Elena privea chipul iubit al lui Ștefan și se ținea strâns de litiera lui și fugea — el era atât de ușor — de-a lungul unui coridor, altul decât cel pe care se luptase și-și croise drum cu umerii și împinsese și se zbătuse să înainteze. Se părea că toată lumea din Shi no Shi alesese celălalt coridor pentru a fugi. Fără îndoială, la capătul lui era un loc sigur pentru ei.

Și în vreme ce Elena se întreba cum putea să existe un chip atât de pur, de frumos și de perfect, deși arăta aproape ca un craniu, ea își spunea: pot să alerg și pot să mă îndoii. Și se aplecă deasupra lui Ștefan, iar părul ei îi înconjură pe amândoi ca un scut, astfel încât doar ei doi se aflau acolo înăuntru, întreaga lume era afară, și ei erau singuri, și ea îi șopti la ureche:

— Te rog, avem nevoie de tine în putere. Te rog... pentru mine. Te rog... pentru Bonnie. Te rog... pentru Damon. Te...

Ar fi vrut să continue, rostind numele tuturor, și probabil repetându-le întruna, dar era deja prea mult. După lunga lui izolare, Ștefan nu se putea împotrivi. Capul lui se înălță brusc și Elena simți mai mult decât obișnuita durere, pentru că el stătea într-un unghi incomod, și Elena se bucură că Ștefan găsisse o venă și acum sângele curgea în gura lui într-un ritm constant.

Acum trebuiau să meargă ceva mai încet, altfel Elena s-ar fi împiedicat și ar fi mânjit chipul lui Ștefan, făcându-l roșu-marونیu ca al unui demon, dar tot mai alergau. Cineva îi conducea.

Apoi, dintr-odată, se opriră. Elena, cu ochii închiși, cu mintea

încleștată de a lui Stefan, n-ar fi privit pentru nimic în lume. Dar în clipa următoare se mișcau din nou și ea avu senzația de spațiu larg de jur împrejur și își dădu seama că erau în holul de la intrare și trebuia să se asigure că toată lumea știa.

E în stânga noastră, îi transmise ea lui Damon. Aproape de intrare. E o ușă cu tot soiul de simboluri deasupra ei

Cred că știu genul ăsta de ușă, îi trimise Damon înapoi, sec, dar nici măcar el nu putea ascunde de ea două lucruri. Unul era că se bucura, se bucura sincer să simtă exaltarea Elenei și să știe că el era cel care, în mare parte, o provocase.

Celălalt era simplu. Că dacă avea de ales între viața lui și viața fratelui său, avea să-și dea propria viață. De dragul Elenei, pentru propria lui mândrie.

Pentru Stefan.

Elena nu se gândi prea mult la aceste lucruri secrete pe care nu avea nici un drept să le știe. Pur și simplu le acceptă, îl lăsă pe Stefan să le simtă în pura lor vibrație și se asigură că nu exista nimic care să-i spună lui Damon că Stefan știe. Îngerii cântau în ceruri pentru ea. Petale de trandafiri Black Magic o înconjurau. Un stol de porumbei fusese eliberat în înalțuri pentru ea și le simțea aripile. Era fericită. Dar nu și în siguranță.

Află aceasta doar când pătrunse în holul de la intrare, dar norocul lor era că Ușa Inter-dimensională se afla în acea parte anume. Bloddeuwedd distrusese în mod metodic cealaltă latură a holului, până ce se prăbușise într-un morman alcătuit doar din bucăți de lemn. Deși conflictul dintre Elena și Bloddeuwedd începuse ca o ceartă dintre o gazdă care credea că musafira ei încalcă regulile casei și o musafiră care nu voia decât să fugă din devenise un adevărat război pe viață și pe moarte. Și din cauza felului în care reacționau aici, în Dimensiunea întunecată, vampirii, vârcolacii, demonii și alții ca ei, războiul acesta crease senzație. Gardienii se chinuiau să oprească lumea de afară să intre în Shi no Shi. Strada era

presărată cu cadavre.

Oh, Doamne, mulțimea! Bieții de ei! își spuse Elena, când văzu în cele din urmă și asta. Cât despre Gardieni, care țineau piept mulțimii și se luptau cu Bloddeuwedd pentru ea — Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru asta, se gândi Elena, închipuindu-și un hol în care abia aveau loc, pe când alergau cu Stefan. Dar când ajunseră acolo, erau singurii din hol.

— Acum avem din nou nevoie de cheie, Elena, se auzi vocea lui Damon, deasupra ei.

Elena îl desprinse ușor pe Stefan de gâtul ei.

— Doar o clipă, iubitele. Doar o clipă.

Elena se uită la ușă și pentru un moment fu nedumerită. Era o gaură în ea, dar nimic nu se întâmplă atunci când băgă inelul acolo și împinse, apăsă, răsuci la stânga și la dreapta. În colțul ochiului văzu o umbră întunecată deasupra ei, o îndepărtă ca fiind neimportantă, apoi o simți năpustindu-se către ea, țipând, ca un bombardier în picaj, cu gheare de oțel întinzându-se pentru a o prinde.

Nu mai exista acoperiș. Ghearele lui Bloddeuwedd îl distruseseră metodic. Elena știa asta.

Pentru că Elena, cumva, văzu brusc întreaga situație, nu doar rolul pe care îl juca ea în toată această poveste, ci ca și cum ar fi fost cineva aflat în afara trupului ei, care înțelegea mult mai multe lucruri decât înțelegea mica și neputincioasa Elena Gilbert.

Gardienii erau acolo pentru a preveni pagubele colaterale.

Nu puteau sau nu voiau să o oprească pe Bloddeuwedd.

Și asta știa Elena.

Toți oamenii care alergau pe celălalt coridor făceau ceea ce face în mod normal prada unei bufnițe. Se repeziseră către cele mai adânci cotloane ale vizuinii lor. Acolo se afla o enormă încăpere sigură.

Cumva, Elena o știa.

Dar acum, ca prin ceață, dar fără să aibă nici o îndoială, Bloddeuwedd îi văzu pe cei pe urmele cărora se aflase de la început,

jefuitorii cuibului ei, cei care îi distruseseră pentru totdeauna unul dintre imenșii ei ochi portocalii care băteau până departe și o răniseră atât de adânc, încât celălalt ochi se umpluse de sânge.

Elena simțea asta.

Bloddeuwedd își dădea seama că ei erau cei care o făcuseră să-și distrugă ciocul. Criminalii, sălbaticii, cei pe care avea să-i sfâșie bucată cu bucată, încet, încet, câte un membru pe rând, trecând de la unul la altul, în vreme ce strângea cinci sau șase într-un set de gheare, sau în vreme ce-i privea, neputincioși, fără să poată fugi căci le lipseau membrele, cum se zvârcolesc sub ea.

Elena simțea asta.

Sub ea.

Chiar acum... erau exact sub Bloddeuwedd. Bloddeuwedd se repezi în jos.

— Saber! Talon! strigă Sage, dar Elena știa că acum nu va exista nimic care să o distragă.

Nu va fi nimic altceva decât omor și sfâșiere, încet, și țipete al căror ecou avea să se lovească de singurul perete rămas în picioare al holului de la intrare.

Elena o vedea cu ochii mintii.

— Nu se deschide, fir-ar să fie, strigă Damon.

Smucea de încheietura Elenei pentru a mișca în gaură cheia. Dar oricât ar fi împins și ar fi tras, nimic nu se întâmpla.

Bloddeuwedd era aproape deasupra capetelor lor.

Acceleră, aruncând înaintea ei imagini telepatice.

Tendoane întinse, încheieturi care pocneau, oase care crăpau...

Elena știa... NUUUUUU! Furia Elenei se revărsă.

Brusc, văzu tot ce trebuia să știe într-o mare, copleșitoare revelație. Dar era prea târziu pentru a-l mai trece pe Stefan dincolo de ușă, așa că primul lucru pe care îl strigă fu aripile Protecției."

Bloddeuwedd, aflată la nici doi metri depărtare, se izbi cu putere de o barieră pe care n-ar fi distrus-o nici măcar o rachetă nucleară. Se lovi de ea cu viteza unei mașini de curse și cu masa unui avion de dimensiuni medii.

Monstruozitatea se izbi întâi cu ciocul și apoi explodează de aripile Elenei. Erau de un verde limpede în partea de sus, stropite cu smaralde strălucitoare, pentru a căpăta apoi nuanțe de trandafiriu asemenea cerului în zori, cu cristale în partea de jos. Aripile îi înfășurară pe cei șase oameni și două animale — și nu se mișcă nici măcar un milimetru când Bloddeuwedd se repezi în ele.

Bloddeuwedd se dezintegra.

Închizând ochii și încercând să nu se gândească la fata plămădită din flori (și care își omorâse soțul! — își spuse Elena cu disperare), cu buzele uscate și simțind cum lacrimile i se scurg pe obraji, Elena se întoarse către ușă. Puse inelul în deschizătură. Se asigură că era bine așezat.

Și spuse:

— Fell's Church, Virginia, SUA, Pământ. Lângă pensiune, te rog.

Trecuse bine de miezul nopții, Matt dormea pe patul pliant din magazie, în vreme ce doamna Flowers era cufundată în somn pe canapea, când fură deodată treziți de un bufnet.

— Ce naiba...?

Doamna Flowers se ridică de pe canapea și se uită pe fereastră, care în mod normal ar fi trebuit să fie întunecată.

— Aveți grijă, spuse Matt automat, dar nu se putu abține să nu întrebe apoi: Ce e? — ca întotdeauna, așteptându-se la ce e mai rău și asigurându-se că revolverul cu gloanțe binecuvântate era la îndemână.

— E... lumină, spuse doamna Flowers nedumerită. Nu știu cum s-o descriu. E lumină.

Matt vedea lumina, aruncând umbre pe podeaua magaziei. Nu se auzeau tunete, și nu fusese nici un fulger de când se trezise el. Se

apropie în grabă de doamna Flowers, la fereastră.

— Ce chestie...! exclamă doamna Flowers, ridicându-și mâinile și apoi lăsându-le să cadă din nou. Ce-ar putea fi?

— Nu știu, dar mi-aduc aminte cum toată lumea vorbea despre liniile de forță magică. Liniile Puterii din pământ.

— Da, dar liniile astea merg pe suprafața pământului. Nu sunt îndreptate în sus, ca... ca o fântână! spuse doamna Flowers.

— Dar am auzit că atunci când se întâlnesc trei linii — cred că Damon zicea asta — pot forma o Poartă. O Poartă către locul spre care merg.

— Vai de mine, spuse doamna Flowers. Vrei să zici că acolo afară e una din Porțile astea? Poate sunt ei, care se întorc.

— N-au cum să fie.

Perioada pe care Mart o petrecuse cu bătrâna aceasta atât de deosebită îl făcuse nu numai să aibă mult respect pentru ea, dar și multă afecțiune.

— Dar oricum, nu cred că ar trebui să mergem afară, adăugă el.

— Matt dragă. Ești așa un sprijin pentru mine, murmură doamna Flowers.

Matt nu-și prea dădea seama cum era posibil asta. Ei foloseau mâncarea și apa ei. Până și patul pliant era al el.

Dacă ar fi fost singur, poate că ar fi investigat acest... Acest lucru extraordinar. Trei puncte luminoase care-și aruncau razele din pământ, întâlnindu-se într-un unghi aflat la înălțimea unei ființe umane. Lumini strălucitoare. Care deveneau tot mai puternice cu fiecare minut.

Matt trase aer adânc în piept. Trei linii de forță, ei? Dumnezeuule, probabil că era o invazie de monștri.

Nici măcar nu îndrăznea să spere.

Elena nu știa dacă fusese nevoie să spună SUA sau Pământ, sau chiar dacă ușa putea să o ducă în Fell's Church, sau dacă Damon va trebui să-i spună numele vreunei porți care era închisă. Dar... cu

siguranță... cu toate acele linii de forță magică...

Ușa se deschise, într-o cămăruță ca un lift.

Sage spuse calm:

— Voi patru puteți să-l cărați dacă trebuie să vă și luptați?

Și — după o secundă în care ceilalți să poată înțelege ce voia să spună — se auziră trei țipete de protest, pe trei tonuri feminine diferite.

— Nu! Oh, te rog, nu! Oh, nu ne părăsii îl imploră Bonnie.

— Nu vii acasă cu noi? îl întrebă Meredith direct.

— Îți poruncesc să intri — și repede! spuse Elena.

— Ce femeie autoritară, murmură Sage. Ah, bine, se pare că Marele Pendul s-a mișcat din nou. Sunt un simplu bărbat. Mă supun.

— Ce? Asta înseamnă că vii? strigă Bonnie.

— Înseamnă că vin, da.

Cu gesturi blânde, Sage luă trupul sfârșit al lui Stefan în brațele sale și păși în micul cubicul de dincolo de ușă. Spre deosebire de prima cheie pe care Elena o folosise azi, acesta părea să funcționeze mai degrabă ca un lift acționat de voce... spera ea. În definitiv, Shinichi și Misao avuseseră nevoie fiecare doar de o cheie. Aici, era posibil ca mai mulți oameni să vrea să meargă în același loc odată.

Spera.

Sage îndepărtă cu piciorul zdrențele care fuseseră pe salteaua lui Stefan. Ceva căzu cu zgomot pe jos.

— Oh... Stefan se întinse neputincios după obiect. E diamantul meu de la Elena. L-am găsit pe podea după...

— Mai sunt o mulțime în locul de unde a venit ăsta, spuse Meredith.

— E important pentru el, spuse Damon, care era deja înăuntru.

În loc să se ducă în fundul liftului, micuța cameră care putea să dispară în orice clipă, care putea să o pornească spre Fell's Church înainte ca el să se întoarcă, Damon reveni în vestibul, se uită cu atenție la podea și îngenunche. Apoi, repede, întinse mâna în jos,

apoi se ridică și se întoarce în grabă spre cămăruță.

— Vrei să-l ții tu, sau mi-l dai mie?

— Ține-l tu... pentru mine. Ai grijă de el.

Oricine cunoștea trecutul lui Damon, mai ales cel legat de Elena sau chiar de un vechi diamant care aparținuse Elenei, ar fi zis că Stefan era nebun. Dar Stefan nu era nebun. Își așează mâna peste cea a fratelui său, în care se afla diamantul.

— Iar eu o să mă țin de tine, spuse cu un zâmbet stins, ușor ironic.

— Nu știu dacă interesează pe cineva, rosti Meredith, dar în interiorul acestei mașinării există un singur buton.

— Apasă-l! strigară Sage și Bonnie. Dar Elena strigă mai tare decât ei:

— Nu... așteaptă!

Văzuse ceva. În celălalt capăt al holului, Gardienii nu reușiseră să oprească un individ singur, aparent neînarmat, care traversa acum încăperea cu pași mari, grațioși. Trebuie să fi avut peste un metru optzeci, și purta o tunică și nădragi albi, care se potriveau cu părul lui lung și coliliu, urechile de vulpe ciulite și coada lungă, mătăsoasă, care se legăna în urma lui.

— Închideți ușa! tună Sage.

— Uau! șopti Bonnie.

— Poate cineva să-mi spună ce dracu' se petrece? mârâi Damon.

— Nu-ți face griji. E doar un alt prizonier. Unul tăcut. Hei, ai scăpat și tu! spuse Stefan, zâmbind, și asta fu suficient pentru Elena.

Iar nou-venitul întindea ceva către el care... ei, nu putea fi ceea ce părea... dar acum se apropia și într-adevăr, părea a fi un buchet de flori.

— E un kitsune, nu? întrebă Meredith, pe tonul pe care ar fi spus că lumea a înnebunit în jurul ei.

— Un prizonier..., spuse Stefan.

— Un HOT! strigă Sage.

— Șșt! spuse Elena. Probabil că aude, chiar dacă nu poate vorbi.

Kitsune-le ajunsese deja lângă ei. Întâlni privirea lui Stefan, se uită la ceilalți, apoi întinse buchetul, care era înfășurat strâns într-o învelitoare de plastic, cu un soi de abțibilduri prelungi purtând niște inscripții care păreau magice.

— Asta e pentru Stefan, spuse el.

Toată lumea, inclusiv Stefan, icni, cu răsuflarea tăiată.

— Acum trebuie să mă ocup de niște Gardieni plictisitori, spuse el și oftă. Iar tu trebuie să apeși pe buton pentru a face camera să se miște, Frumoaso, îi spuse Elenei.

Iar Elena, care pentru moment fusese fascinată de mișcările alene ale unei cozi pufoase pe lângă nădragii de mătase, se făcu dintr-odată roșie ca focul. Își amintea de unele lucruri. Unele lucruri care păruseră atât de diferite... într-o celulă izolată... în întunericul unei nopți create în mod artificial...

Ei, asta e. Mai bine să se arate curajoasă.

— Mulțumesc, spuse și apăsă pe buton.

Ușa începu să se închidă.

— Mulțumesc din nou, adăugă, făcând o ușoară plecăciune către kitsune. Eu sunt Elena.

— Yoroshihu. Eu sunt... Ușa se închise între ei.

— Ai înnebunit? strigă Sage. Să iei un buchet de flori de la o vulpe!

— Tu ești cel care pare să-l cunoască, Monsieur Sage, spuse Meredith. Cum îl cheamă?

— Nu-i știu numele! Dar știu că a furat trei cincimi din Comoara Mănăstirii Seine de la mine! Știu că e un expert, dar expert în trișarea la cărți! Aaa!

Ultimul sunet nu era un strigăt de furie, ci o exclamație de alarmă, căci cămăruța se mișca într-o parte, prăbușindu-se în jos, aproape oprindu-se, pentru ca apoi să-și reia mișcarea constantă.

— Oare chiar o să ne ducă în Fell's Church? întrebă timidă Bonnie, și Damon o cuprinse cu un braț pe după umeri.

— Undeva o să ne ducă, o asigură el. Și pe urmă o să vedem. Ne pricepem de minune la supraviețuire.

— Apropo de asta, spuse Meredith, Stefan pare să arate mai bine.

Elena, care încercase să-l protejeze de mișcările liftului inter-dimensional, ridică repede privirea spre ea.

— Chiar crezi? Sau e doar lumina? Cred că ar trebui să se hrănească, spuse ea îngrijorată.

Stefan se înroși și Elena își apăsă buzele cu două degete, pentru a le opri din tremurat.

Nu, iubitele, spuse ea în gând. Fiecare dintre acești oameni a fost dispus să-și dea viața pentru tine - sau pentru mine... pentru noi Eu sunt sănătoasă. Încă mai sângerez. Te rog nu-mi irosi sângele.

Stefan murmură:

— O să opresc sângerarea.

Dar când Elena se aplecă spre el, el bău, așa cum ea știuse că va face.

42

Acum, Matt și doamna Flowers nu mai puteau ignora luminile orbitoare. Trebuiau să iasă afară. Dar chiar în momentul în care Matt deschidea ușa, văzură... ei bine, Matt nu știa ce era. Ceva țâșni afară din pământ și către cer, unde deveni din ce în ce mai mic, ajunse cât o stea și dispăru.

Un meteorit care trecuse prin Pământ? Dar n-ar duce asta la tsunami și cutremure și valuri de șoc și aprinderea pădurilor și poate chiar la distrugerea Pământului? Dacă un singur meteorit care a lovit suprafața Terrei a putut să omoare toți dinozaurii...

Lumina care strălucise în sus se stinsese încet.

— Ei, Doamne, spuse doamna Flowers cu o voce mititică și tremurătoare. Matt dragă, ești bine?

— Da, doamnă. Dar...

Vocabularul lui Matt cedă în fața tensiunii.

— Ce dracu a fost asta?

Și, spre mare lui surprindere, doamna Flowers spuse:

— Exact asta mă întrebam și eu!

— Stați! Se mișcă ceva. Dați-vă înapoi!

— Matt dragă, ai grijă cu arma aia...

— Sunt oameni... Oh, Doamne! Elena. Matt se așeză brusc pe pământ. Elena. Trăiește. Trăiește!

Matt vedea acum un grup de oameni care ieșeau, ajutându-se unul pe altul, dintr-o gaură perfect dreptunghiulară, poate de un metru și jumătate adâncime, aflată în stratul de aglice al doamnei Flowers.

Se auzeau voci.

— Bun, spunea Elena, aplecându-se. Acum apucă-mă de mâini.

Dar cum era îmbrăcată! O bucățică de material stacojiu care lăsa să se vadă tot soiul de zgârieturi și tăieturi pe picioarele ei. Cât despre corsaj... ei bine, rămășițele rochiei acopereau exact cât ar acoperi un bikini. Și purta cele mai mari, cele mai strălucitoare bijuterii false pe care le văzuse vreodată Matt.

Alte voci răzbătură până la Matt, aflat în șoc.

— Ai grijă, da? O să-l ridic spre tine...

— Pot să urc și singur.

... cu siguranță, asta era vocea lui Stefan!

— Vezi, spuse bucuroasă Elena. Zice că poate să urce singur!

— Oui, dar poate că o mică împingere...

— Nu e deloc momentul să faci pe macho, frățioare. Iar ăsta, își spuse Matt, pipăind revolverul, era Damon. Gloanțe binecuvântate...

— Nu, vreau... să o fac singur... OK... am reușit. Așa.

— Așa! Vezi! E mai bine cu fiecare secundă în plus! cântă Elena.

— Unde e diamantul? Damon? Vocea lui Stefan părea neliniștită.

— E în siguranță. Calmează-te.

— Vreau să-l țin eu. Te rog.

— Mai mult decât vrei să mă ții pe mine? întrebă Elena. Mai multă

mişcare, și apoi Stefan stătea întins în

brațele ei, în vreme ce ea zicea:

— Încet, încet. Matt se holbă.

Damon era chiar în spatele lor, aproape ca și cum acela îi era locul.

— Eu o să am grijă de diamant, spuse el hotărât. Tu ai grijă de fata ta.

— Scuzați-mă... îmi pare rău, dar... vă rog, ar putea cineva să mă tragă de-aici?

Iar asta era Bonnie! Bonnie, cu vocea ei plângăreață, dar nu speriată sau nefericită. Bonnie chicotind și întrebând:

— Avem toți sacii cu globurile-stea?

— Le avem pe toate din casa aia.

Și asta era Meredith. Slavă Domnului! Reușiseră cu toții. Dar în ciuda gândurilor sale, privirea lui Matt era atrasă din nou către o siluetă — cea care părea să conducă operațiunile... cea cu părul auriu.

— Avem nevoie de globurile-stea pentru că oricare dintre ele ar putea fi..., începuse să spună, când Bonnie strigă:

— Oh, uite! Uite! Doamna Flowers și Matt!

— Ei, Bonnie, n-au cum să fie aici să ne aștepte, spuse Meredith.

— Unde? Bonnie, unde? întrebă Elena.

— Dacă sunt Shinichi și Misao deghizați o să... hei, Matt!

— Vrea cineva să-mi spună și mie unde?

— Chiar aici, Meredith!

— Oh, doamnă Flowers! Aăă... sper că nu v-am trezit.

— Niciodată n-am avut parte de o trezire mai plăcută ca asta, spuse solemn doamna Flowers. Pot să văd prin câte ați trecut în Locul cel întunecat. Lipsa de... aăă... haine ...

Se lăsă brusc tăcerea. Meredith aruncă o privire către Bonnie, Bonnie aruncă o privire către Meredith.

— Știu că hainele și bijuteriile astea pot părea puțin cam prea...

Matt își regăsi glasul:

— Bijuteriile alea? Sunt adevărate?

— Oh, nu contează. Și suntem murdari cu toții...

— Iertați-mă. Duhnim... și asta e din vina mea..., începu Stefan, dar Elena îl întrerupse.

— Doamnă Flowers, Matt: Stefan a fost prizonier! În tot acest timp! Înfometat și torturat... oh, Doamne!

— Elena. Șșșș. M-ai adus înapoi.

— Noi te-am adus înapoi. Acum, n-o să te mai las să pleci niciodată. Niciodată, niciodată.

— Încet, iubire. Chiar trebuie să fac o baie și... Stefan se opri brusc. Nu mai există zăbrele de fier. Nimic care să-mi oprească Puterile. Pot să...

Se îndepărtă cu un pas de Elena, care se agăța de el cu o mână. Se văzu o fulgerare ușoară, argintie, de lumină, ca o lună plină care apare și dispare în mijlocul lor.

— Veniți aici, cei cărora nu le plac paraziții ăia blestemați. Pot să mă ocup de ei.

— Eu sunt prima, spuse Meredith. Am o fobie pentru purici, și Damon nu mi-a dat niciodată un insecticid. Ce mai stăpân!

Toată lumea râse la aceste cuvinte, dar Matt nu înțelese de ce.

Meredith purta — ei, trebuiau să fie bijuterii false — dar tot arătau ca niște safire de câteva milioane de dolari.

Stefan o luă pe Meredith de mână. Se văzu din nou acea fulgerare de lumină. Apoi Meredith făcu un pas înapoi, spunând "Mulțumesc."

Răspunsul lui Stefan, rostit cu o voce joasă, fu:

— Eu îți mulțumesc, Meredith.

Cel puțin rochia albastră a lui Meredith era întreagă, observă Matt. Bonnie, a cărei rochie fusese sfâșiată în panglici de culoarea stelelor, ridică o mână.

— Și eu, te rog!

Stefan o luă de mână și totul se petrecu din nou.

— Mulțumesc, Stefan! Oooh! Mă simt mult mai bine! Nu pot să

sufăr mâncărimile!

— Eu îți mulțumesc, Bonnie. Nu-mi plăcea să mă gândesc că o să mor singur.

— Ceilalți vampiri, ocupați-vă singuri de voi! spuse Elena, ca și cum ar fi avut în față un clipboard și bifa punctele înscrise pe el. Și, Stefan, te rog...

întinse mâinile către el. El îngenunche în fața ei, îi sărută mâinile și apoi le înfășură în lumina aceea albă, difuză.

— Dar tot mi-ar plăcea o baie..., spuse Bonnie pe un ton rugător, pe când noul vampir — cel foarte înalt — și Damon se învăluseră și ei în strălucirea aceea de lună.

Doamna Flowers vorbi:

— În casa aia sunt patru băi care funcționează: în camera lui Stefan, în camera mea și în camerele aflate de-o parte și de alta a camerei lui Stefan. Sunteți invitații mei. O să mă duc chiar acum să pun niște săruri de baie în fiecare. Și apoi adăugă, întinzându-și brațele către ființele zdrențuite, sângerânde și murdare din fața ei: Casa mea e a voastră, dragilor.

Răspunsul fu un cor de mulțumiri înfocate.

— O să facem prin rotație. Ca să-l hrănim pe Stefan, adică. Asta dacă vreți și voi, fetelor, adăugă repede Elena, uitându-se la Meredith și Bonnie. Nu are nevoie de prea mult, doar câte puțin la fiecare oră, până dimineața.

Elena tot părea stânjenită față de Matt. Matt se simțea foarte stânjenit față de ea. Dar făcu un pas înainte, întinzând palmele goale, pentru a arăta că nu are intenții rele.

— E o regulă să fie numai fete? Pentru că și eu am sânge, și sunt sănătos ca un taur.

Stefan se uită repede la el.

— Nu există nici o regulă privind fetele. Dar nu e nevoie să...

— Vreau să te ajut.

— Bine, atunci. Mulțumesc, Matt. Răspunsul potrivit părea să fie

"Mulțumesc,

Stefan", dar Matt nu se putea gândi la nimic altceva în afară de "Mulțumesc că ai avut grijă de Elena." Stefan zâmbi.

— Mulțumește-i lui Damon pentru asta. El și ceilalți m-au ajutat pe mine — și s-au ajutat între ei.

— Noi mai și plimbăm câini — cel puțin Sage o face, spuse viclean Damon.

— Oh! apropo. Ar trebui să folosesc șmecheria aia cu deparazitarea și pe cei doi prieteni ai mei. Saber! Talon! La picior!

Adăugă un fluierat pe care Matt n-ar fi reușit niciodată să-l imite.

În orice caz, Matt încă mai avea senzația că e într-un vis. Un câine imens, părând aproape la fel de mare cât un ponei, și un șoim apărură din întuneric.

— Acum, spuse vampirul cel înalt, și lumina blândă sclipi încă o dată. Apoi: Așa. Dacă nu vă deranjează, aș prefera să dorm sub cerul liber cu prietenii mei. Vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, Madame, iar numele meu este Sage. Șoimul este Talon; câinele, Saber.

Elena spuse:

— Baia lui Stefan e pentru el și mine, iar baia doamnei Flowers pentru fete. Voi, băieți, vă înțelegeți între voi.

— Iar eu, spuse doamna Flowers cu o voce gravă, o să fiu în bucătărie, făcând sandviciuri.

Și se întoarse să plece.

Acela fu momentul în care Shinichi se înălță din pământ deasupra lor. Sau mai degrabă când chipul lui se înălță. Era limpede că era doar o iluzie, dar una înspăimântătoare și minunată. Shinichi părea cu adevărat să se găsească acolo, un uriaș, sprijinind poate lumea pe umerii lui. Partea întunecată a părului său se confunda cu noaptea, dar vârfurile stacojii alcătuiau un halo învăpăiat în jurul feței. Pentru că tocmai veniseră dintr-un ținut dominat de un soare roșu imens, zi și noapte, era o priveliște ciudată. Ochii lui Shinichi erau și ei roșii,

ca două mici luni în cer, și erau ațintiți asupra grupului de lângă casa doamnei Flowers.

— Bună, spuse. De ce păreți atât de surprinși? N-ar trebui să fiți. Chiar nu vă puteam lăsa să vă întoarceți fără să-mi fac și eu apariția ca să vă spun "bună". În definitiv, a fost un timp destul de lung — pentru unii dintre voi, spuse chipul uriaș, rânjind. Și ca să particip și eu la festivități, l-am salvat cu toții pe micul Stefan și, vai de mine, pentru asta chiar ne-am luptat cu un pui supradimensionat.

— Mi-ar plăcea să te văd luptându-te cu Bloddeuwedd corp la corp, și în același timp să iei o cheie secretă din cuibul ei, începu Bonnie pe un ton indignat, dar se opri când Meredith o strânse de braț.

Sage, între timp, murmură ceva despre ce ar face propriul lui "pui supradimensionat, Talon, dacă Shinichi ar fi suficient de curajos ca să se arate în persoană.

Dar Shinichi ignoră aceste remarci.

— Oh, da, și gimnastica mentală prin care a trebuit să treceți. Cu adevărat formidabilă. Ei, n-o să vă mai luăm niciodată drept niște idioți neajutorați care de fapt nu s-au întrebat nici o clipă de ce v-ar da sora mea niște indicii, cu atât mai mult niște indicii pe care puțini dintre Cei Din Afară le puteau înțelege. Adică — rânji el — de ce n-ar fi înghițit pur și simplu cheia, hm?

— Blufezi, spuse Meredith cu hotărâre. Pur și simplu ne-ați subestimat.

— Poate, replică Shinichi. Sau poate că era vorba de cu totul altceva.

— Ai pierdut, spuse Damon. Îmi dau seama că s-ar putea să fie un concept cu totul nou pentru tine, dar asta e adevărul. Elena a câștigat mult mai mult control asupra Puterilor ei.

— Dar oare aici vor funcționa? Shinichi zâmbi straniu. Sau or să dispară brusc în lumina unui soare galben pal? Sau în profunzimea adevăratului întuneric?

— Nu-l lăsa să-ți stârneasă îndoielile, Madamei strigă Sage. Puterile tale vin dintr-un loc unde el nu are acces!

— Ah, da, iată și renegatul. Fiul rebel al Rebelului. Mă întreb... oare acum cum îți mai spui? Cage? Rage? Mă întreb ce-or să creadă copiiiăștia când or să afle cine ești cu adevărat...

— Nu contează cine e, strigă Bonnie. Noi știm asta. Știm că e un vampir, dar că poate fi blând și bun și ne-a salvat de nenumărate ori.

Închise ochii, dar nu dădu înapoi în fața hohotului de râs al lui Shinichi.

— Așadar, "Madame", ricana Shinichi, crezi că l-ai câștigat pe "Sage". Dar mă întreb dacă știi ce este așa-numitul "gambit" din șah. Nu? Ei, sunt convins că prietena ta intelectuală o să fie bucuroasă să te informeze.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Meredith spuse, cu chipul lipsit de orice expresie:

— Un gambit este atunci când un jucător de șah sacrifică ceva — de pildă, un pion — în mod deliberat, pentru a căpăta altceva. Ca de exemplu, o anumită poziție pe tablă pe care și-o dorește.

— Știam eu că o să le poți spune. Ce părere ai de primul nostru gambit?

O altă tăcere, apoi Meredith rosti:

— Bănuiesc că vrei să spui că ni l-ai dat înapoi pe Stefan pentru a obține ceva mai bun.

— Oh, dacă ai avea părul blond — așa cum prietena ta Elena ne-a arătat cu atâta generozitate.

Urmă mai multe exclamații diverse, toate în gama lui "Hî?" — majoritatea îndreptate către Shinichi, dar câteva și către Elena.

Care explodează imediat.

— I-ai luat amintirile lui Stefan...?

— Ei, nimic atât de radical, draga mea. Dar o cosmeticiană de treizeci de meld ședința — ei bine, ea a fost foarte cooperantă.

Elena întoarse o privire total disprețuitoare asupra uriașei fețe.

— Ticăloșiile...

— Oh, sunt copleșit de durere.

Dar adevărul era că fața uriașă a lui Shinichi părea într-adevăr copleșită — de furie, și periculoasă.

— Dar vorbind despre voi, toți prieteni atât de apropiați: știți câte secrete există? Desigur, Meredith este o maestră a discreției, ascunzându-și secretele de prietenii ei în toți acești ani. Voi credeți că deja ați scos de la ea tot ce e de aflat, dar încă nu știți ce e mai important. Și apoi, desigur, e secretul lui Damon.

— Care, dacă este pomenit acum și aici, va însemna un război imediat, spuse Damon. Și știi, e ciudat, dar am senzația că ai venit în seara asta aici ca să negociezi.

De data asta, râsul lui Shinichi izbucni cu putere, și Damon trebui să sară în spatele lui Meredith pentru ca ea să nu fie trântită în gaura făcută de ascensor.

— Ce cavaler, bubui din nou râsul lui Shinichi, făcând să se spargă niște geamuri în casa doamnei Flowers. Dar acum chiar trebuie să plec. Să las un rezumat al trofeelor pe care le mai aveți de căutat înainte ca membrii micului vostru grup să se poată privi în ochi?

— Eu cred că le avem deja. Și nu mai ești bine-venit în preajma acestei case, spuse pe un ton rece doamna Flowers.

Dar în mintea Elenei, roțițele deja începuseră să se învâртеască. Chiar stând aici, știind că Ștefan avea nevoie de ea, căuta motivele ascunse ale acestui fapt: al doilea gambit al lui Shinichi. Pentru că era convinsă că ăsta era primul.

— Unde sunt fețele de pernă? întrebă cu o voce tăioasă care îi sperie și uimi pe jumătate din cei de față, iar pe ceilalți pur și simplu îi sperie doar.

— Eu țineam una, dar pe urmă am decis să-l țin în locul ei pe Saber, spuse Sage.

— Eu am avut una, în fundul gropii, dar i-am dat drumul când cineva m-a tras afară, spuse și Bonnie.

— Eu mai am una, deși nu înțeleg la ce bun..., începu Damon.

— Damon! se răsuci Elena către el. Ai încredere în mine! Le avem în siguranță pe a ta și a lui Sage — ce se întâmplă cu a lui Bonnie în gaură?

În clipa în care spusese "Ai încredere în mine" Damon dăduse drumul feței lui de pernă peste cea a lui Sage, iar când Elena termină ce avea de spus el sărise deja în gaură, unde lumina magică strălucea încă atât de tare, încât ochii oricărui vampir puteau avea de suferit.

Dar Damon nu se plânse. Spuse:

— Gata, am luat-o... nu, stați! O rădăcină! O blestemată de rădăcină s-a încolăcit în jurul unui glob-stea! Aruncați-mi un cuțit, repede!

În vreme ce toată lumea se căuta prin buzunare după un cuțit, Matt făcu ceva ce Elenei i se păru de-a dreptul incredibil. Mai întâi se uită în jos în gaura de aproape doi metri adâncime în vreme ce ațintea... era oare un revolver? Da, Elena îl recunoscuse — era geamănul celui al lui Meredith. Apoi, fără să încerce să se lase în jos încet în gaură, pur și simplu sări în ea, la fel cum făcuse și Damon.

— NICI NU VREȚI SĂ ȘTIȚI..., urlă Shinichi, dar nimeni nu-i dădea nici o atenție.

Matt nu ateriza la fel de ușor ca Damon. Săritura lui se încheie cu un icnet și o înjurătură înăbușită. Dar Matt nu pierdu timpul; încă în genunchi, îi întinse lui Damon revolverul.

— Gloanțe binecuvântate — trage!

Damon se mișcă foarte repede. Nici măcar nu păru să țintească. Dar probabil că trăsese siguranța trăgaciului și țintise imediat, pentru că acum rădăcina se îndrepta către peretele moale al gropii, iar capătul ei era înfășurat strâns în jurul unui obiect rotund.

Elena auzi două împușcături asurzitoare; trei. Apoi, Damon se aplecă și luă de jos un glob înfășurat în cârcei, de dimensiuni medii și limpede precum cristalul acolo unde suprafața lui putea fi văzută.

— Pune-l jos!

Furia lui Shinichi depășea orice închipuire. Cele două pete de un roșu arzător care îi erau ochii arătau ca niște flăcări — ca niște aștri de foc. Părea să încerce să-i forțeze să i se supună doar prin intensitatea strigătului său.

— AM SPUS, NU-L ATINGE CU MÂINILE TALE ÎMPUȚITE DE OM!

— Oh, Dumnezeule! șopti cu răsuflarea tăiată Bonnie.

Meredith spuse simplu:

— E al lui Misao — asta trebuie să fie. El ar risca poate cu al lui, dar nu și cu al ei. Damon, dă-mi-l mie, împreună cu revolverul. Pun pariu că nu are protecție la gloanțe.

îngenunche, întinzând mâna în gaură. Damon, cu o sprânceană ridicată, făcu așa cum îi ceruse ea.

— Oh, Doamne, strigă Bonnie, de la marginea găurii. Matt și-a luxat glezna — sper că doar atât.

— V-AM SPUS, urlă Shinichi. O SĂ VĂ PARĂ RĂU...

— Uite, îi spuse Damon lui Bonnie, fără să-l bage în seamă câtuși de puțin pe Shinichi.

Fără să mai stea pe gânduri, îl ridică pe Matt și pluti cu el afară din groapă. Îl depuse pe băiatul cu păr blond lângă Bonnie, care îl privi cu ochii ei căprui măriți într-o totală nedumerire.

Dar Matt era educat în spiritul politeții din Virginia. Așa că după ce înghiți în sec doar o dată, reuși să spună un "Mulțumesc, Damon".

— Cu plăcere, Matt, îi răspunse Damon, apoi: Ce?

Brusc, cineva icni.

— Ți-ai adus aminte, strigă Bonnie. Ți-ai adus aminte de nu... Meredith! Se întrerupse brusc, uitându-se la fata cea înaltă. Iarba!

Meredith, care cercetase globul-stea cu o expresie ciudată, îi aruncă revolverul lui Damon și, cu mâna liberă, încercă să smulgă firele de iarbă care se încolăciseră în jurul picioarelor ei și-i urcau deja pe gleznă. Dar în vreme ce se străduia să se elibereze, iarba părea să sară în sus și să-i apuce mâna, prinzându-i-o de picior. Iar

acum se îndesea, creștea, înălțându-se de-a lungul trupului ei către globul pe care-l ținea în sus, în aer.

În același timp, i se înfășură tot mai strâns în jurul pieptului, înăbușind-o.

Totul se întâmplase atât de repede, încât abia în clipa în care ea icni, cu răsuflarea tăiată: "Să ia cineva globul", ceilalți săriră în ajutorul ei. Bonnie fu prima care ajunse la ea, trăgând cu unghiile de iarba care strivea pieptul lui Meredith. Dar fiecare fir părea făcut din oțel, și nu reuși să rupă nici măcar unul. Nici Matt, și nici Elena nu avură mai mult succes. Între timp, Sage încerca să o ridice pe Meredith în sus — să-i desprindă trupul de pământ — fără să reușească mai mult decât ceilalți.

Fața lui Meredith, vizibilă datorită luminii care încă mai strălucea din gaură, se albise.

Damon smulse globul-stea dintre degetele ei chiar înainte ca ierburile care îi urcaseră pe braț să-l cuprindă. Apoi începu să se miște în zigzag, mai repede decât putea înregistra ochiul omenesc, fără să se oprească în vreun loc suficient de mult pentru ca vreun fir de iarbă să-l poată apuca.

Dar iarba din jurul lui Meredith continua să-și strângă victima. Acum, chipul fetei devenea vânăt. Ochii erau mari, gura deschisă pentru o gură de aer pe care nu reușea să o înghită.

— Încetează! țipă Elena către Shinichi. O să-ți dăm globul-stea. Dă-i drumul!

— SĂ-I DAU DRUMUL EI? hohoti Shinichi tunător. POATE CĂ AR TREBUI SĂ-ȚI VEZI DE PROPRIUL INTERES ÎNAINTE SĂ-MI CERI O FAVOARE!

Disperată, Elena se întoarse și văzu că iarba îl învăluisese aproape complet pe Stefan, căzut în genunchi, mult prea slăbit ca să se poată mișca la fel de repede precum ceilalți.

Și el nu scosese nici măcar un sunet pentru a atrage atenția asupra sa.

— Nu!

Țipătul disperat al Elenei aproape că acoperi hohotul de râs al lui Shinichi.

— Stefan! Nu!

Deși știa că era inutil, se aruncă spre el și încercă să desprindă firele de iarbă încolăcite în jurul pieptului lui firav.

Stefan doar îi dăruie o umbră de zâmbet și clătină trist din cap.

Acea fu clipa în care Damon se opri. Ridică sfera către chipul plecat al lui Shinichi.

— Ia-l! strigă. Ia globul — blestemat să fii — dar dă-le drumul celor doi!

De data asta, hohotele de râs ale lui Shinichi părură să nu se mai oprească. O spirală de iarbă se înalță din pământ, dintr-un loc de lângă Damon, și o clipă mai târziu formase un hidos pumn verde țepos, care aproape ajunsese la globul-ștea.

Dar...

— Nu încă, dragilor, spuse cu răsuflarea tăiată doamna Flowers.

Ea și Mart apăruseră gâfâind din magazie — Matt șchiopătând rău — și amândoi aveau în mână ceea ce semăna cu niște hârtiuțe Post-it.

Următorul lucru pe care-l văzu Elena fu Damon, care se mișca din nou cu acea viteză uluitoare, îndepărtându-se de pumn, iar Matt lipea o bucățică de hârtie pe iarba care-l acoperea pe Stefan, în vreme ce doamna Flowers făcea același lucru cu verdeța de pe Meredith.

Elena văzu, fără să-și creadă ochilor, cum firele de iarbă păreau să se topească, uscându-se și devenind gălbui, ca niște paie care cădeau pe pământ.

În clipa următoare, Elena îl strângea în brațe pe Stefan.

— Haideți să mergem înăuntru, dragilor, spuse doamna Flowers. Suntem în siguranță în magazie — cei valizi să ajute răniții, desigur.

Meredith și Stefan trăgeau aer adânc în piept. Dar Shinichi nu avusese ultimul cuvânt.

— Nu vă faceți griji, spuse el, ciudat de calm, ca și cum și-ar fi dat seama că pierduse — pentru moment. O să recuperez globul ăla foarte curând. Oricum, voi nu știți să folosiți acel soi de Putere! Și pe lângă toate astea, o să vă spun ce ați ascuns față de așa-ziișii voștri prieteni. Doar câteva secrete, da?

— La dracu cu secretele tale! strigă Bonnie.

— Ei, ai grijă cum vorbești! Ce ziceți de asta: unul dintre voi a ascuns ceva toată viața, și chiar și acum secretul rămâne. Unul dintre voi este un asasin — și nu vorbesc de un vampir, sau de o eutanasiu, sau ceva de genul ăsta. Și pe urmă mai e și problema adevăratei identități a lui Sage — ei, vă urez succes în cercetările voastre! Unul dintre voi are deja amintirile șterse — și nu mă refer la Damon sau Stefan. Și pe urmă mai e sărutul secret furat! Și mai e și ceea ce s-a întâmplat în noaptea de la motel, pe care se pare că doar Elena și-o poate aminti. Ați putea să o întrebați la un moment dat de teoriile ei despre Camelot. Și pe urmă...

Acea fu clipa în care sunetul la fel de puternic ca hohotele imense de răs ale lui Shinichi îl întrerupse. Destramă chipul din cer, făcându-l să se înmoaie în mod ridicol. Apoi, dispăru.

— Ce-a fost asta...?

— La cine e revolverul?

— Ce fel de armă putea să-i facă asta?

— Una cu gloanțe binecuvântate, spuse calm Damon, arătându-le revolverul, cu țeava îndreptată în jos.

— Vrei să zici că tu ai făcut asta?

— Bravo, Damon!

— Uitați de Shinichi!

— Minte când îi convine lui, de-asta să fiți siguri!

— Eu cred, spuse doamna Flowers, că acum ne putem retrage în pensiune.

— Daa, și să ne facem baia.

— Un ultim lucru, doar.

Vocea lui Shinichi, imensă, părea să vină de peste tot din jurul lor — din cer, din pământ.

— O să vă placă la nebunie ce am în gând pentru voi data viitoare. Dacă aş fi în locul vostru, aş începe să négociez pentru globul-stea chiar ACUM!

Dar râsul i se stinse și vocea feminină înăbușită care se auzea dincolo de el părea să plângă, ca și cum Misao nu se mai putea abține.

— O SĂ VĂ PLACĂ IA NEBUNIEI insistă Shinichi, într-un urlet bubuitor.

43

Elena avea un sentiment pe care nu-l putea descrie. Nu era dezamăgire. Era... un moment de acalmie. Căci vreme de ceea ce i se părea a fi cea mai mare parte a vieții îl căutase pe Stefan.

Dar acum îl avea din nou lângă ea, în siguranță și curat (Stefan făcuse o baie prelungită, iar ea insistase să-l frece cu blândețe cu tot soiul de perii și pietre ponce, apoi un duș, și apoi încă un duș destul de înghesuit împreună cu ea). Părul începea să i se usuce și să arate tot mai mult ca acela întunecat, moale și mătăsos — puțin mai lung decât de obicei — pe care-l cunoștea ea. Nu avusese energie pentru a-și păstra părul scurt și curat până atunci. Elena înțelegea asta.

Iar acum... nu mai existau paznici sau kitsune în jurul lor care să-i spioneze. Nu mai era nimic care să-i țină despărțiți. Se jucaseră sub duș, stropindu-se unul pe altul,

Elena având grijă să rămână pe covorul anti-alunecare, gata în orice clipă să sprijine trupul slăbit al lui Stefan. Dar acum nu mai puteau fi jucăuși.

Jetul de apă al dușului fusese de mare ajutor și ca să ascundă lacrimile care continuau să alunece pe obrajii Elenei. Putea — oh, Doamne — să-i numere și să-i simtă fiecare coastă. Era numai piele și os, frumosul ei Stefan, dar ochii lui verzi erau vii, scânteind și

dansând pe fața lui palidă.

După ce își puseră lenjeria de noapte, se așezară pur și simplu pe pat și statură așa o vreme. Stând unul lângă celălalt, respirând amândoi în același ritm — Stefan se dezobișnuise să fie prea mult alături de oameni și, recent, de a prelungi cât mai mult cantitatea mică de hrană primită — și simțind fiecare trupul cald al celuilalt lângă el... era aproape prea mult. Apoi, aproape timid, Stefan căută mâna Elenei și, prinzând-o, o ținu între palmele sale, întorcând-o cu o privire uimită.

Elena înghițea greu, încercând să spună ceva, și se simțea practic radiind fericire. Oh, nu vreau absolut nimic mai mult, se gândi ea, deși știa că în curând o să vrea să vorbească, și să-l țină în brațe, și să-l sărute, și să-l hrănească pe Stefan. Dar dacă cineva ar fi întrebat-o dacă s-ar fi mulțumit doar cu atât, să stea alături de el, să comunice doar prin atingeri și iubire, ar fi răspuns că da.

Înainte să-și dea seama, rostea deja cuvinte, cuvinte care se revărsau asemenea bulelor care ieșeau din melasă, doar că acestea veneau din inima ei.

— Am crezut că de data asta aș putea să pierd. Că învinsesem de atâtea ori și că de data asta ceva îmi va da o lecție, iar tu... n-o să reușești.

Stefan continua să-i privească uimit mâna, ocupat să se aplece ca să-i sărute pe rând fiecare deget.

— Tu numești "a învinge" să mori de durere și în lumina soarelui pentru a-mi salva viața inutilă — și cea și mai inutilă a fratelui meu?

— Numesc asta un fel mai bun de a învinge, recunosc Elena. Orice moment în care reușim să fim împreună e o victorie. Orice moment — chiar și în acea temniță...

Stefan se crispa, dar Elena trebuia să termine ce avea de zis.

— Chiar și acolo, să mă uit în ochii tăi, să-ți ating mâna, să știu că mă privești și mă atingi... și că ești fericit... ei bine, pentru mine, și asta a fost o victorie.

Stefan își ridică privirea către ea. În lumina slabă, verdele părului dintr-odată întunecat și misterios.

— Și încă ceva, șopti el. Pentru că sunt ceea ce sunt... și pentru că acea splendoare ce te înconjoară nu este minunatul tău păr auriu, ci o aură care e... inefabilă. De nedescris. Pentru care nu există cuvinte...

Elena crezuse că or să stea și pur și simplu or să se uite unul la altul, cufundându-se fiecare în ochii celuilalt, dar nu asta se întâmpla. Expresia lui

Stefan se schimbase și ea își dădea seama cât de aproape era el încă de fapt de setea de sânge — și de moarte.

Repede, Elena își dădu părul umed într-o parte, dezgolindu-și gâtul, și apoi se lăsă pe spate, știind că Stefan avea să o prindă.

El o prinse, dar deși Elena își ridică bărbia, dându-și capul pe spate, el îi cuprinse fața între palme și i-o lăsă în jos pentru a o privi.

— Tu știi cât de mult te iubesc? o întrebă. Chipul lui era acum ascuns, enigmatic și ciudat de tulburător.

— Nu cred că știi, șopti el. Am privit și-am tot privit cum erai gata să faci orice, orice ca să mă salvezi... dar nu cred că știi cât de mult a crescut acea dragoste, Elena...

Elena simțea cum fiori de plăcere îi alunecau pe șira spinării.

— Atunci ar fi mai bine să-mi arăți, șopti ea. Altfel s-ar putea să nu cred ce vrei să spui...

— O să-ți arăt ce vreau să spun, îi răspunse tot în șoaptă Stefan.

Și se aplecă să o sărute ușor. Sentimentele care o copleșeau pe Elena — uimirea și bucuria că această ființă înfometată voia să o sărute în loc să se repeadă direct la gâtul ei — ajunseră atât de intense, încât ea nu era în stare să le explice prin gânduri sau cuvinte, și singurul lucru pe care reuși să-l facă fu să tragă capul lui Stefan mai aproape, pentru ca gura lui să-i atingă gâtul.

— Te rog, spuse. Oh, Stefan, te rog.

Apoi simți durerea scurtă a mușcăturii, și pe urmă Stefan îi sorbea sângele, iar mintea ei, care se zbătuse neliniștită asemenea unei

păsăruici într-o cameră luminată, își văzu acum cuibul și perechea, și se înalță tot mai sus, și mai sus, pentru ca în final să devină una cu cel preaiubit.

Iar apoi nu mai fu nevoie pentru lucruri stângace precum cuvintele. Comunicaui prin gânduri pure și limpezi ca niște gema strălucitoare, și Elena se bucura că mintea lui Stefan era cu totul deschisă către ea, și nici o parte din ea nu era ascunsă în spatele unor ziduri, și nici întunecată, și nu existau bolovani de secrete, și nici copii care plâneau legați în lanțuri...

Ce? îl auzi ea pe Stefan exclamând tăcut. Un copil în lanțuri? Un bolovan cat un munte? Cine poate avea așa ceva în minte... ?

Stefan tăcu brusc, căci cunoștea răspunsul, chiar înainte ca gândul fulgerător al Elenei să i-l spună. Elena simți valul verde limpede al compasiunii lui amestecată cu furia normală a unui bărbat tânăr care trecuse prin hăurile iadului, dar nu fusese atins de îngrozitoarea otravă întunecată a urii unui frate pentru fratele său.

Când Elena termină de explicat tot ceea ce știa despre procesele mentale ale lui Damon, ea spuse:

Și nu știu ce să fac! A ni făcut tot ce-am putut, Stefan, l-am... chiar l-am iubit l-am dăruit tot ceea ce nu era doar al tău. Dar nu știu dacă a contat câtuși de puțin.

I-a spus lui leit " Jvlatt" în loc de "A4utt", o întrerupse Stefan.

Da. Eu... am observat asta. E-am tot rugat să o facă, dar nu a părut niciodată să conteze.

A contat în felul acesta: ai reușit să-l schimbi. Nu mulți o pot face.

Elena îl cuprinse strâns într-o îmbrățișare, apoi se opri, temându-se să nu fie prea mult pentru el, și îl privi. El zâmbi și clătină din cap. Deja arăta mai degrabă ca o persoană normală, decât ca un supraviețuitor dintr-un lagăr de concentrare.

Trebuie să continui să o faci, spuse Stefan în tăcere. Influența ta asupra lui e foarte puternică.

O s-o fac —fără nici un fel de Aripi artificiale, promise Elena.

Apoi își făcu griji că Stefan ar putea-o considera prea încrezută — sau prea atașată.

Dar o singură privire către Stefan fu suficientă pentru a o asigura că făcea exact ceea ce trebuia. Se îmbrățișară strâns.

Nu era atât de greu — pe cât își închipuise Elena că va fi — să-l lase pe Stefan să fie hrănit de alte ființe umane.

Stefan avea pe el o pijama curată, și primul lucru pe care îl spuse celor trei donatori fu:

— Dacă vă speriați sau vă răzgândiți, spuneți doar. Aud perfect, și nu sunt disperat după sânge. Și oricum, probabil că o să simt înaintea voastră dacă vă deranjează și atunci o să mă opresc. Și, în cele din urmă, vă mulțumesc tuturor. Am hotărât să-mi încalc jurământul în această seară, pentru că mai există o oarecare șansă ca dacă dorm să mă trezesc mâine alături de voi.

Bonnie fu îngrozită, și indignată, și furioasă.

— Vrei să spui că n-ai putut să dormi tot acel timp pentru că ți-era frică să nu... să nu...

— Am mai ațipit din când în când, dar — slavă Domnului — întotdeauna m-am trezit. Au existat perioade când nu îndrăzneam să mă mișc, pentru a-mi conserva energia, dar într-un fel sau altul Elena continua să găsească modalități de a ajunge la mine, și de fiecare dată când venea, îmi aducea un fel sau altul de întăritor.

Și îi aruncă Elenei o privire care îi făcu inima să-i sară din piept și să o pornească, rotindu-se, în înalturi.

Iar apoi, ea alcătui un soi de program, în care Stefan era hrănit din oră în oră, după care ea și ceilalți îl lăsară singur pe primul voluntar, Bonnie, ca să se simtă mai în largul său.

Era în dimineața următoare. Damon fusese deja în vizită la Leigh, nepoata vânzătoarei de antichități, care păruse foarte bucuroasă să-l revadă. Iar acum se întorsese, pentru a se uita cu dispreț la leneșii răspândiți prin pensiune. Și atunci, văzu buchetul.

Era bine pecetluit cu paveze — amulete care să-l ajute să străbată

trecerea dintre dimensiuni. Acolo, înăuntru, era ceva puternic.

Damon își lăsa capul pe-o parte, gânditor. Hmm... mă întreb ce-o fi.

Dragă Jurnalule,

Nu știu ce să spun. Suntem acasă. Aseară am făcut fiecare o baie prelungită... și eu am fost oarecum dezamăgită, pentru că nu aveam acolo peria mea preferată, cea cu coadă lungă pentru frecatul pe spate, și nici nu exista un glob-stea ca să creeze o muzică de vis pentru Stefan - iar apa era CĂLDUȚA! Și Stefan s-a dus să vadă dacă boilerul era deschis la maximum și s-a întâlnit cu Damon, care venea să facă același lucru! Doar că n-au putut, pentru că suntem din nou acasă!

Dar m-am trezit acum câteva ore pentru câteva minute și am văzut cea mai frumoasă priveliște din lume... un răsărit de soare. Roz pal și un verde straniu către est, cu întunericul complet al nopții încă, spre apus. Apoi un trandafiriu mai intens pe cer, și copacii înfășurați cu toții în nori de rouă. Apoi o superbă strălucire de la marginea orizontului și o nuanță de roz-închis, crem și chiar un verde de pepene pe cer. În cele din urmă, o linie de foc și într-o clipă toate culorile se schimbă. Linia devine arcuită, cerul spre apus capătă culoarea celui mai profund albastru, și apoi soarele se înalță, aducând căldură și lumină și culoare pentru copacii cei verzi, iar cerul începe să devină albastru celest - celest înseamnă doar ceresc, deși pe undeva am o senzație minunată atunci când rostesc cuvântul. Cerul devine de un albastru de peruzea, celest, de gemă, iar soarele auriu începe să reverse asupra lumii energie, dragoste, lumină și toate lucrurile bune.

Cum să nu fiu fericită să privesc toate astea în vreme ce sunt ținută în brațe de Stefan?

Noi, cei care suntem atât de norocoși să ne fi născut în lumină, care o vedem în fiecare zi și niciodată nu ne gândim la asta, suntem binecuvântați. Am fi putut să ne naștem niște sufiete-umbră care

trăiesc și mor în întunericul stacojiu, fără să știe vreodată că undeva există ceva mai **bun**.

44

Un strigăt o trezi pe Elena. Se mai trezise o dată, pentru o clipă de fericire incredibilă. Acum se trezea din nou — dar asta părea să fie vocea lui Damon. Un strigăt? Damon nu striga niciodată!

Aruncându-și pe ea un neglijeu, se repezi afară din cameră și coborî în fugă scările.

Voci ridicate — agitație. Damon era în genunchi, pe podea. Avea fața alb-vineție. Nu exista nici o plantă în cameră care să-l poată sugruma.

Otrăvit, acesta fu următorul gând al Elenei, și imediat privirea ei se roti prin cameră, pentru a vedea un pahar răsturnat, o farfurie căzută, orice semn că era vorba de o otravă care făcuse asta. Nu se vedea nimic.

Sage îl bătea pe Damon pe spate. Oh, Doamne, oare se înecase? Dar asta era o prostie. Vampirii nu respiră, poate doar când vorbeau și adunau Putere.

Dar atunci ce se întâmpla?

— Trebuie să respiri, striga Sage în urechea lui Damon. Trage aer în piept, ca și cum ai vrea să vorbești, dar pe urmă ține-ți răsuflarea, ca și cum ți-ai crește Puterea. Gândește-te la ce e în trupul tău. Fă-ți plămâinii să lucreze! Cuvintele o nedumeriră pe Elena.

— Așa! strigă Sage. Vezi?

— Dar durează doar o clipă. Pe urmă trebuie s-o fac din nou.

— Păi, da, ăsta-i tot șpilul!

— Eu îți spun că mor și tu râzi de mine? strigă un Damon total răvășit. Sunt orb, surd, simțurile mele sunt vraiste — și tu râzi!

Răvășit, își spuse Elena, supărat de ceva.

— Ei bine. Sage părea să se străduiască cel puțin să nu râdă. Poate

că, mon petit chou, n-ar fi trebuit să deschizi ceva ce nu-ți era destinat?

— Am pus paveze în jurul meu înainte s-o fac. Casa era în siguranță.

— Dar tu nu erai — respirai Respiră, Damon!

— Părea total inofensiv... și recunoaște... voiam cu toții... să-l deschidem aseară... când eram prea obosiți...

— Dar s-o faci singur, să deschizi singur un dar de la un kitsune... asta a fost o prostie, nu?

Un Damon gata să se sufoce se răsti la el:

— Nu-mi ține predici. Ajută-mă. De ce mă simt ca înfășurat în vată? De ce nu pot să văd? Sau să aud? Sau să miros — nimic? Îți spun că nu pot să miros absolut nimic.

— Ești în formă și ești zdravăn, atât cât poate fi o ființă omenească. Ai putea probabil să învingi majoritatea vampirilor dacă ar trebui să te lupți cu vreunul acum. Dar simțurile oamenilor sunt foarte puține și foarte reduse.

Cuvintele se învârtejeau în capul Elenei... să deschizi singur un dar care nu-ți era destinat... un buchet de la un kitsune... ființă omenească...

Oh, Doamne! Se pare că aceleași cuvinte răsunau și în mintea altcuiva, pentru că dintr-odată, o siluetă se năpusti printre ei dinspre bucătărie. Stefan.

— Mi-ai furat buchetul? De la kitsune?

— Am fost foarte atent...

— Îți dai seama ce-ai făcut? strigă Stefan, scuturându-l pe Damon.

— Au! Asta doare! Vrei să-mi rupi gâtul?

— Asta doare? Damon, te așteaptă o lume întreagă de durere! Nu înțelegi? Eu am vorbit cu acel kitsune. I-am spus toată povestea vieții mele. Elena a venit să mă viziteze și el a văzut-o practic... ei, nu contează... a văzut-o plângând pentru mine! Tu... înțelegi... ce... ai... Făcut?

Era ca și cum Stefan ar fi început să urce niște trepte, și fiecare îl ridica la un nivel mai înalt de furie decât cea de dinainte. Iar atunci când ajunse în vârf...

— O SĂ TE OMOR! strigă Stefan. Mi-ai luat-o... umanitatea mea! El mi-a dăruit-o — și tu mi-ai luat-o!

— Tu o să mă omori pe mine! Eu o să te omor pe tine... ticălosule! Era o singură floare în mijloc. Un trandafir negru, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Și mirosea... dumnezeiește...

— A dispărut! îi informă Matt, venind cu buchetul.

Li-l arată. În mijlocul aranjamentului floral se vedea un spațiu gol.

În ciuda aceluia spațiu, Stefan se repezi la buchet și își cufundă fața în el, inspirând adânc. Continua să ridice capul și să pocnească din degete, și de fiecare dată un fulger apărea între degetele lui.

— Îmi pare rău, prietene, spuse Matt. Cred că a dispărut.

Elena înțelegea acum totul. Kitsune-le acela... era unul dintre cei buni, asemenea celor din poveștile spuse de Meredith. Sau cel puțin suficient de bun pentru a-l compătimi pe Stefan pentru soarta lui tristă. Și astfel, atunci când se eliberase, alcătuiuse un buchet — kitsune-le pot face orice cu plantele, deși cu siguranță asta a fost o realizare măreață, ceva asemănător cu descoperirea secretului tinereții eterne... pentru a transforma vampirii în oameni. Și după ce Stefan îndurase și îndurase și îndurase și în cele din urmă ar fi trebuit să-și primească răsplata... chiar acum...

— Mă duc înapoi, strigă Stefan. Mă duc să-l caut!

Meredith întrebă calmă:

— Cu sau fără Elena?

Stefan se opri. Se uită în sus către scară și privirea lui o întâlni pe a Elenei.

Elena...

O să mergem împreună.

— Nu, strigă Stefan. Nu te-aș putea pune să treci prin asta. Nu mai plec. O să te omor pe tine!

Se întoarse din nou către fratele său.

— Am mai trecut prin asta. Și pe urmă, eu sunt cel care o să te omoare, ticălosule! Mi-ai luat lumea! Eu sunt vampir! Nu sunt — urmă o înjurătură inventivă — om!

— Ei bine, acum ești, spuse Matt. Cu greu se abținuse să nu râdă în gura mare. Așa că așa zice că mai bine te-ai obișnui cu asta!

Damon se repezi la Stefan. Stefan nu se feri. În clipa următoare, cei doi se transformaseră într-o volbură de bătai, lovituri cu picioarele și pumnii, și blesteme în italiană care sunau ca și cum acolo erau cel puțin patru vampiri care se luptau cu cinci sau șase oameni.

Elena se așază, neputincioasă și uluită.

Damon... om?

Cum aveau să se descurce cu asta?

Elena ridică privirea și văzu că Bonnie pregătise un platou cu tot soiul de lucruri care le păreau oamenilor foarte gustoase, și fără îndoială îl făcuse pentru Damon înainte ca el să devină isteric.

— Bonnie, spuse calmă Elena, nu i-l da încă. O să-l arunce în tine. Dar poate mai târziu...

— Mai târziu n-o să-l arunce? Elena se crispa.

— Cum o să se descurce Damon ca om? se întrebă cu voce tare.

Bonnie se uită la vârtejul de furie vampiro-umană care urla și înjura.

— Așa zice că... lovind și țipând întruna.

În acel moment, doamna Flowers ieși din bucătărie. Avea în brațe, pe o tavă, mai multe farfurii umplute cu vârf cu vafe pufoase. Văzu ghemul rostogolitor, din care se-auzeau înjurături și mârâieli, alcătuit din Damon și Stefan.

— Vai de mine, spuse ea. E ceva ce n-a ieșit bine?

Elena se uită la Bonnie. Bonnie se uită la Meredith.

Meredith se uită la Elena.

— S-ar... putea spune și-așa, bolborosi Elena. Apoi, cele trei

izbucniră în râs. Hohote de râs neajutorat.

Ai pierdut un aliat puternic, spuse o voce în mintea Elenei. Știi asta? Poți să prevezi consecințele? Astăzi, când tocmai ai revenit dintr-o lume plină de nenumărați Shinichi?

O să învingem, își spuse Elena. Trebuie să învingem.

L.J. Smith

JURNALELE VAMPIRILOR

Vol. 7

INTOARCEREA

*MIEZ DE
NOAPTE*

Dragă Jurnalule,

Sunt atât de speriată că abia pot să țin în mână pixul. Scriu fiecare literă separat, ca și cum aș fila calculator, și nu cursiv, pentru că în felul ăsta am mai mult control.

Ce mă sperie? Mă întrebi tu. Și când spun "Damon" nu mă crezi, nu și dacă ne-ai văzut împreună cu câteva zile în urmă. Dar ca să mă înțelegi, trebuie neapărat să cunoști câteva lucruri.

Ai auzit vreodată expresia "Toate jocurile sunt făcute"? înseamnă că se poate întâmpla orice, absolut orice. Astfel încât chiar și cineva care se gândește la toate posibilitățile și primește pariuri de la oameni le dă înapoi banii. Pentru că a apărut o carte neprevăzută. Nu poți să-ți închipui toate posibilitățile în momentul în care faci un pariu.

Asta e situația în care mă aflu. De aceea inima îmi bate în gât și în cap și urechi și în vârful degetelor de frică.

Toate jocurile sunt făcute.

Vezi cât de tremurate sunt chiar și literele astea. Și dacă mâinile îmi tremură la fel de tare atunci când mă duc la el? Aș putea să scap din mâini tava. Aș putea să-l enervez pe Damon. Și atunci orice se poate întâmpla.

Cred că nu explic lucrurile astea ca lumea. Ceea ce ar trebui să spun e că ne-am întors: Damon și Meredith și Bonnie și cu mine. Am fost în Dimensiunea întunecată și acum suntem din nou acasă, cu un glob-stea — și cu Stefan.

Stefan a fost păcălit să meargă acolo de către Shinichi și Misao, fratele și sora kitsune sau spirite-vulpi malefice, care i-au spus că dacă se duce în Dimensiunea întunecată ar putea scăpa de blestemul de a fi vampir și ar redeveni din nou o ființă omenească.

Au mințit.

Tot ce-au făcut a fost să-l lase într-o temniță împruțită, fără hrană,

fără lumină, fără căldură... Până când a ajuns în pragul morții.

Dar Damon — care era atât de diferit pe atunci — a acceptat să ne conducă acolo pentru a încerca să-l găsim. Și, oh, nici nu am cum să-ți descriu Dimensiunea întunecată. Dar cel mai important lucru e că l-am găsit în cele din urmă pe Stefan, și deja găsisem și cheia Gemenilor Vulpe de care aveam nevoie pentru a-l elibera. Dar... Era un schelet, bietul băiat. L-am cărat afară din închisoare pe salteaua lui de paie, pe care mai târziu Matt a ars-o; era plină de chestii târâtoare. Dar în acea noapte i-am făcut baie și l-am așezat într-un pat... Și pe urmă l-am hrănit. Da, cu sângele nostru. Toți am făcut-o, cu excepția doamnei Flowers, care era ocupată să pregătească niște cataplasme pentru locurile unde bieteles lui oase aproape îi ieșeau prin piele.

În halul ăsta îl înfometaseră Ei l-aș fi putut omori cu mâinile mele — sau cu Puterile Aripilor mele, dacă le-aș putea folosi cum trebuie. Dar nu pot. Știu că există un descântec pentru Aripile Distrugerii dar nu am idee cum să-l aflu.

Cel puțin am putut să văd cât de bine și-a revenit Stefan atunci când a fost hrănit cu sânge omenesc. (Recunosc că eu i-am dat câteva porții suplimentare care nu erau trecute în grafic, și ar trebui să fiu proastă ca să nu știu că sângele meu e diferit de al celorlalți oameni — e mult mai hrănitor și i-a făcut fantastic de bine lui Stefan.)

Și astfel Stefan și-a revenit suficient de mult, încât în dimineața următoare a fost în stare să coboare singur la parter ca să-i mulțumească doamnei Flowers pentru poțiunile ei!

Ceilalți însă — toți oamenii — erau total epuizați. Nici măcar nu ne-am gândit ce se întâmplase cu buchetul de flori, pentru că nu știam că în el se găsea ceva special. Îl promisem chiar în clipa în care părăseam Dimensiunea întunecată, de la un kitsune alb cumsecade care fusese în celula de vizavi de cea a lui Stefan înainte să organizăm evadarea din închisoare. Era atât de frumos! N-am știut

că un kitsune poate avea un suflet atât de bun. Dar el a fost cel care i-a dat lui Stefan florile astea.

Oricum, în acea dimineață Damon s-a trezit devreme. Sigur, n-a putut contribui cu sângele lui, dar sincer cred că ar fi făcut-o dacă ar fi putut. Așa era el pe atunci.

Și de aceea nu-mi explic teama pe care o simt acum. Cum poți fi îngrozită de cineva care te-a sărutat, și te-a sărutat... Și te-a numit scumpa lui și iubita lui și prințesa lui? Și care a râs împreună cu tine, cu ochii dansându-poznași? Și care te-a ținut în brațe când erai speriată, și ți-a spus că n-ai de ce să te temi, nu atâta timp cât era el acolo? Cineva pe care doar trebuia să-l privești ca să știi ce gândește? Cineva care te-a protejat, indiferent ce l-a costat asta, zile în șir?

Îl cunosc pe Damon. Îi știu defectele, dar mai știu și cum e el pe dinăuntru. Și nu e așa cum vrea să-l creadă oamenii. Nu e rece, sau arogant, sau nemilos. Astea sunt măști pe care le pune pentru a se ascunde.

Problema e că eu nu sunt convinsă că el știe că nu e nimic din toate astea. Iar acum e foarte tulburat. E posibil să se schimbe și să devină așa cum îl arată acele măști pentru că e atât de confuz.

Ceea ce încerc să spun e că în acea dimineață doar Damon se trezise de fapt. El a fost singurul care a văzut buchetul. Și una dintre trăsăturile incontestabile ale lui Damon e curiozitatea.

Așa că a înlăturat toate protecțiile magice de pe el și a văzut că are în centru un singur trandafir negru-tăciune. De ani de zile Damon încerca să găsească un trandafir negru, doar ca să-l admire, cred eu. Dar când l-a văzut pe ăsta, l-a mirosit... Bum! Trandafirul a dispărut.

Și dintr-odată lui Damon i s-a făcut rău și s-a simțit amețit și nu mai mirosea nimic și toate celelalte simțuri îi erau și ele amorțite. Atunci i-a spus Sage — oh, n-am pomenit nimic de Sage, dar el e un vampir superb, înalt, cu pielea de culoarea bronzului, care a fost un prieten minunat pentru noi toți — să tragă aer și să-l păstreze, să-l

împingă în jos în plămâni.

Vezi tu, așa trebuie să respire oamenii Nu știu cât i-a luat lui Damon să înțeleagă că acum era cu adevărat o ființă omenească, și că nu era o glumă, iar el nu avea ce să mai facă. Trandafirul cel negru fusese pentru Stefan; și i-ar fi împlinit visul de a deveni din nou om. Dar când Damon a realizat că magia florii acționase asupra lui...

Ala a fost momentul în care l-am văzut privindu-mă și băgându-mă în aceeași oală cu restul speciei mele — o specie pe care el ajunsese să o urască și disprețuiască.

De atunci, n-am mai îndrăznit să-l privesc în ochi. Știu că doar cu câteva zile în urmă mă iubea. Nu știam că dragostea se poate transforma în... Ei, în toate sentimentele pe care le are acum în privința lui.

Ai crede că ar fi ușor pentru Damon să devină din nou vampir. Dar el vrea să fie un vampir la fel de puternic cum fusese înainte — și nu există nimeni de felul ăsta care să schimbe sânge cu el Chiar și Sage a dispărut înainte ca Damon să-i poată cere asta. Așa că Damon trebuie să rămână așa până când găsește un vampir puternic, plin de forță și prestigiu, care să treacă prin întregul proces de a-l schimba.

Și de fiecare dată când mă uit în ochii lui Stefan, ochii aceia verde-smarald atât de calzi și plini de încredere și gratitudine — simt groază. Groază că într-un fel sau altul o să dispară din nou — smuls chiar din brațele mele. Și... Groază că o să afle ce sentimente am pentru Damon. Nici măcar eu însămi n-am realizat până acum cât de mult a ajuns Damon să însemne pentru mine. Și nu pot... Să-mi înăbuș... Sentimentele. .. Pentru el, chiar dacă acum mă urăște.

Și da, fir-ar să fie, plâng! Peste un minut trebuie să-i duc cina. Cred că e mort de foame, dar când Matt a încercat să-i ducă ceva mai devreme, Damon a aruncat în el cu tava.

Oh, te rog, Doamne, te rog nu-l lăsa să mă urască!

Sunt egoistă, știu, vorbind doar despre ce se petrece cu Damon și

cu mine. Pentru că lucrurile stau mai prost ca niciodată în Fells Church. În fiecare zi, tot mai mulți copii devin posedați și își îngrozesc părinții. În fiecare zi, părinții devin tot mai furioși pe copiii lor posedați. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se petrece. Dacă nu se schimbă ceva, tot locul ăsta o să fie distrus la fel ca ultimul oraș în care au fost Shinichi și Misao.

Shinichi... A prevestit o mulțime de lucruri despre grupul nostru, despre lucrurile pe care le-am ținut secret de ceilalți.

Dar adevărul e că nu sunt sigură că vreau să aud răspunsul la ghicitorile lui

într-un fel avem noroc. Avem ajutorul familiei Saitou. Ți-aduci aminte de Isobel Saitou, care și-a făcut o mulțime de piercinguri oribile în timp ce era posedată? De când se simte mai bine, ne-a devenit o prietenă bună, și la fel și mama ei, doamna Saitou, bunica ei, Obaasan. Ele ne dau amulete — descântece care țin răul departe, hârtiuțe post-it sau pe cartonașe. Suntem foarte recunoscători pentru ajutorul ăsta. Într-o bună zi poate că o să le putem recompensa.

Elena Gilbert puse jos pixul, fără tragere de inimă. Să-și închidă Jurnalul însemna că trebuia să se confrunte cu lucrurile despre care scrisese.

Dar, într-un fel sau altul, reuși să coboare la bucătărie și să ia tava cu cina de la doamna Flowers, care îi zâmbi încurajator.

Pornind către magazia pensiunii, observă că mâinile îi tremurau, astfel că toată tava cu mâncare pe care o ducea clincănea. Pentru că nu se putea intra în magazie dinăuntru casei, oricine voia să îl vadă pe Damon trebuia să iasă pe ușa din față și să dea colțul casei către încăperea adăugată și aflată lângă grădina de legume. Bârlogul lui Damon, așa o numeau acum.

Trecând prin grădină, Elena aruncă o privire piezișă către gaura din mijlocul stratului de aglică ce reprezenta Poarta lipsită acum de Putere prin care se întorseseră din Dimensiunea întunecată.

Ezită în fața ușii magaziei. Tot mai tremura, și știa că nu era modul

cel mai potrivit în care să-l înfrunte pe Damon.

Calmează-te, își spuse. Gândește-te la Stefan.

Stefan avusese o prăbușire înfiorătoare când aflase că nu mai rămăsese nimic din trandafir, dar curând își recăpătase obișnuita lui grație și umilință, mângâind ușor obrazul Elenei și spunând că era recunoscător pur și simplu să fie acolo cu ea. Că această apropiere de ea era tot ce voia el de la viață. Haine curate, o mâncare decentă — libertate — pentru toate acestea merita să lupti, dar Elena era cea mai importantă. Și Elena plânsese.

Pe de altă parte, ea știa că Damon nu avea deloc intenția să rămână așa cum era acum. Ar putea face orice, ar putea risca orice... Pentru a se transforma la loc.

De fapt, Mart fusese cel care sugerase globul-stea ca o soluție la situația lui Damon. Matt nu înțelesese exact ce era cu trandafirul și nici cu globul-stea până când ceilalți nu îi explicaseră că acest glob-stea, care era probabil al lui Misao, avea închis în el cea mai mare parte din puterea lui Misao, sau poate chiar toată, și că devenise tot mai strălucitor pe măsură ce absorbea viețile pe care ea le lua. Trandafirul negru fusese probabil creat cu un lichid dintr-un glob-stea similar — dar nimeni nu știa cantitatea exactă sau dacă fusese combinat cu niște ingrediente necunoscute. Matt se încruntase și pusese o întrebare: dacă trandafirul putea transforma un vampir într-un om, oare un glob-stea nu putea transforma un om într-un vampir? Elena nu fusese singura care văzuse cum capul plecat spre pământ al lui Damon se ridică încet, și sclipirea din ochii lui pe când privirea lui se întorcea în celălalt capăt al încăperii către globul-stea umplut cu Putere. Elena îl putea practic auzi raționând. Poate că Mart o luase complet razna... Dar exista un loc unde o ființă omenească putea fi sigură că va găsi vampiri puternici, în Dimensiunea întunecată — către care exista o Poartă în grădina pensiunii. Poarta era acum închisă... Din cauza lipsei de Putere.

Spre deosebire de Stefan, Damon nu ar avea absolut nici o

muștrare de conștiință pentru ce s-ar întâmpla dacă trebuia să folosească tot lichidul din globul-ștea, ceea ce ar avea ca rezultat moartea lui Misao. În definitiv, ea era una dintre cele două vulpi care îl abandonaseră pe Stefan în Dimensiunea întunecată, pentru a fi torturat.

Așa că toate jocurile erau făcute.

O.K., ești speriată; acum trebuie să te confrunți cu asta, își spuse Elena hotărâtă. Damon e în încăperea aia de aproape cincizeci de ore — și cine știe ce plănuiește să facă pentru a pune mâna pe globul-ștea. Și totuși, cineva trebuie să îi dea să mănânce — și când spui "cineva", recunoaște, e vorba de tine.

Elena stătuse atât de mult în fața ușii, încât genunchii începeau să-i înțepenească. Trase aer adânc în piept și bătu la ușă.

Nu primi nici un răspuns și nici nu se aprinse lumina înăuntru. Acum se întunecase afară.

— Damon?

Voise să-l strige, dar numele ieși în șoaptă.

Nici un răspuns. Nici o lumină.

Elena înghiți nodul din gât. Damon trebuia să fie înăuntru.

Bătu mai tare. Nimic. În cele din urmă, încercă mânerul. Spre groaza ei, ușa era descuiată și se deschise, dând la iveală un interior la fel de întunecat ca și noaptea care o înconjura pe Elena, ca adâncul unui hău.

Firișoarele fine de păr de pe ceafa Elenei se ridicară.

— Damon, vin înăuntru, reuși ea să rostească abia auzit, ca și cum, doar șoptind, se putea convinge singură că nu era nimeni acolo. O să mă vezi profilată pe lumina de pe verandă. Eu nu văd nimic, așa că avantajul e de partea ta. Vin cu o tavă cu cafea fierbinte, prăjiturele, friptură cu sos tartar, fără condimente. Ar trebui să simți mirosul cafelei.

Era totuși ciudat. Simțurile Elenei îi spuneau că nu era nimeni care să stea chiar în fața ei, așteptând-o să se ciocnească de el. Bine, își

spuse. Începe cu pași mici. Pasul unu. Pasul doi. Pasul trei — acum ar trebui să fiu deja în cameră, dar e mult prea întuneric ca să văd ceva. Pasul patru...

Un braț puternic țâșni din beznă și se încleșta în jurul mijlocului ei într-o strânsoare de oțel, și un cuțit i se lipi de gât.

Dintr-odată, Elena văzu întunericul spuzit cu o rețea de punctișoare cenușii, după care beznă se închise în jurul ei, copleșind-o.

2

Elena nu-și pierduse cunoștința mai mult de câteva secunde. Când își reveni, totul era la fel — deși se întrebă cum de nu-și tăiasse gâtul în cuțit.

Știa că tava cu farfurii și ceașca de cafea zburaseră din mâinile ei în întuneric în acea primă clipă când își ridicase instinctiv brațele. Dar acum recunoștea strânsoarea, recunoștea mirosul, și înțelese motivul prezenței cuțitului. Și se bucură că înțelegea, pentru că era aproape la fel de rușinată de leșinul ei cum ar fi fost Sage. Ea nu leșina niciodată!

Acum își impuse să se lase moale în brațele lui Damon, sigur, nu acolo unde se afla cuțitul. Asta ca să-i arate că nu reprezenta o amenințare pentru el.

— Bună, prințesă, îi șopti la ureche o voce moale precum catifeaua neagră.

Elena simți un fior străbătând-o — dar nu de frică. Nu, era mai degrabă ca și cum măruntaiele ei se topeau. Dar strânsoarea lui rămase neschimbată.

— Damon..., spuse ea cu o voce răgușită. Sunt aici ca să te ajut. Te rog lasă-mă. Pentru binele tău.

La fel de brusc cum o cuprinsese, strânsoarea de oțel se desprinse de pe mijlocul ei. Cuțitul renunță să-i mai apese carnea, deși încă îl

simțea, ascuțit, la gâtul ei — suficient ca să-i aducă aminte că Damon îl ținea pregătit, înlocuitor de colți.

Se auzi un clic, și brusc camera deveni mult prea luminoasă.

Elena se întoarse încet pentru a se uita la Damon. Și chiar și acum, chiar așa palid și cu hainele mototolite și tras la față pentru că nu se hrănise, era atât de frumos, încât inima ei păru să se prăbușească într-un hău. Părul lui negru, căzut în dezordine pe frunte; trăsăturile lui perfecte, ca sculptate; gura lui arogantă, senzuală — strânsă acum într-o linie gânditoare...

— Unde e, Elena? întrebă el scurt.

Nu ce. Unde. Damon știa că nu era proastă și, evident, știa că oamenii din pensiune ascundeau în mod deliberat de el globul-stea.

— Asta e tot ce ai să-mi spui? Șopti Elena.

Văzu neputința îmblânzindu-i privirea, și el făcu un pas către ea, ca și cum nu se putea abține, dar în clipa următoare își recapătă înfățișarea încruntată.

— Spune-mi, și poate că pe urmă o să am mai multe.

— Înțeleg... Ei bine, noi am stabilit un sistem, acum două zile, zise încet Elena. Toată lumea trage un bilet. Pe urmă, persoana care a tras hârtiuța cu X îl ia din centrul mesei din bucătărie și pe urmă fiecare se duce în camera lui și stă acolo până ce persoana cu globul-stea îl ascunde. Eu nu am tras X-ul, așa că nu știu unde e. Dar poți să încerci să... Mă testezi.

Elena își simți trupul încordându-se când pronunță ultimele două cuvinte, simțindu-se vulnerabilă și neajutorată și ușor de rănit.

Damon întinse mâna și o strecură ușor pe sub părul ei. Putea să o dea cu capul de perete, sau să o arunce în cealaltă parte a încăperii. Putea pur și simplu să-i strângă gâtul între mână și cuțit, până când capul avea să-i cadă de pe umeri. Elena știa că Damon era într-o dispoziție în care își putea revărsa sentimentele asupra unei ființe umane, dar nu făcu nimic. Nu spuse nimic. Doar rămase acolo, privindu-l în ochi.

Încet, Damon se aplecă înspre ea și îi atinse buzele — abia simțit — cu buzele lui. Ochii Elenei se închiseră încet. Dar în clipa următoare Damon se crispa și își trase mâna de sub părul ei.

Abia în acel moment se gândi Elena la ce se întâmplase cu mâncarea pe care i-o adusese lui. Cafeaua fierbinte părea să se fi vărsat peste mâna și brațul ei, udându-i jeanșii pe o coapsă. Ceașca și farfurioara zăceau sparte în bucăți pe podea. Tava și prăjiturile săriseră în spatele unui scaun.

Numai farfuria cu friptura cu sos tartar aterizase în mod miraculos pe canapea, și cu partea care trebuie în sus. Peste tot erau împrăștiate diverse tacâmuri.

Elena simți cum capul și umerii i se lasă de teamă și durere. Așa era acum universul ei — alcătuit din teamă și durere. Copleșitor. Ea nu era o plângăreață, dar acum nu-și putu stăpâni lacrimile, care îi umplură ochii.

Fir-ar să fie! își spuse Damon.

Era ea. Elena. Fusese atât de sigur că un dușman îl spiona, că unul dintre mulții lui inamici îi dăduse de urmă și îi întinsese o cursă... Cineva care descoperise că acum era la fel de neajutorat ca un copil.

Nu îi trecuse prin minte că ar fi putut fi ea, nu înainte să-i cuprindă cu un braț trupul moale și să miroasă parfumul părului ei, în vreme ce cu celălalt braț îi ținea o lamă rece ca gheața la gât.

Și apoi aprinse o lumină și văzu ceea ce ghicise deja. Incredibil! Nu o recunoscuse! Fusese afară în grădină când văzuse ușa magaziei deschisă și știuse că acolo se afla un oaspete nepoftit. Dar cu simțurile lui degradate, nu fusese capabil să-și dea seama cine era înăuntru.

Nici o scuză nu-i putea justifica acțiunile. Îi făcuse rău Elenei și o îngrozise. El îi făcuse rău. Și în loc să-și ceară iertare, încercase să scoată cu forța adevărul de la ea, pentru dorințele lui egoiste.

Iar acum, gâtul ei...

Privirea lui se îndreptă către linia subțire de picături roșii de pe

gâtul Elenei, acolo unde lama cuțitului o tăiasse când ea tresărise speriată, înainte de a se lovi de el. Oare leșinase? Ar fi putut să moară în acea clipă, în brațele lui, dacă el n-ar fi tras suficient de repede cuțitul.

Își repetă întruna că nu se temea de ea. Că el doar ținea cuțitul într-o doară. Nu reuși să se convingă.

— Eram afară. Știi că noi, oamenii, nu putem vedea? Spuse el, știind bine că părea indiferent, fără nici un regret. E ca și cum am fi tot timpul înfășurați în vată, Elena: nu vedem, nu mirosim, nu auzim. Reflexele mele sunt ca ale unei țestoase, și mor de foame.

— Atunci de ce nu încerci sângele meu? întrebă Elena, și vocea ei suna neașteptat de calmă.

— Nu pot, spuse Damon, încercând să nu privească micul colier de rubine care aluneca pe gâtul subțire și alb al Elenei.

— Deja m-am tăiat, spuse Elena, iar Damon se gândi: S-a tăiat?

Oh, zei, fata asta era nemaipomenită. Ca și cum ar fi avut un mic accident în bucătărie.

— Așa am putea să și vedem ce gust are acum pentru tine sângele omenesc, spuse Elena.

— Nu.

— Știi că până la urmă o s-o faci. Iar eu știu că tu știi. Dar nu avem prea mult timp. Sângele meu n-o să curgă la nesfârșit. Oh, Damon... În definitiv... Doar săptămâna trecută...

O privea prea mult, Damon știa. Nu doar la sânge se uita. La superba ei frumusețe aurie, ca și cum copilul unei raze de soare și al unei raze de lună intrase în camera lui și îl scălda într-un fel nevinovat în lumină.

Cu un șuierat, îngustându-și ochii, Damon o apucă de brațe pe Elena. Se aștepta ca ea să se retragă automat, așa cum se trăsese atunci când o apucase din spate. Dar ea nu făcu nici o mișcare înapoi. În schimb, în ochii aceia de Lapis Lazuli apăru țâșnirea unei flăcări nerăbdătoare. Buzele Elenei se desfăcură involuntar.

Damon știa că mișcarea era involuntară. Avusese mulți ani la dispoziție în care să studieze reacțiile fetelor. Știa ce însemna când privirea ei se îndreaptă mai întâi către buzele lui înainte de a se ridica spre ochi.

Nu pot s-o sărut din nou. Nu pot. E o slăbiciune umană, felul în care mă tulbură. Ea nu-și dă seama ce înseamnă să fii atât de tânără și atât de imposibil de frumoasă. O să știe într-o bună zi. De fapt, aș putea s-o învăț eu acum, ca din întâmplare.

Ca și cum l-ar fi putut auzi, Elena închise ochii. Își dădu capul pe spate și dintr-odată Damon se trezi susținându-i pe jumătate greutatea. Ea renunța să se mai gândească la ea însăși, arătându-i că, în ciuda a tot, încă mai avea încredere în el, încă... ...încă îl mai iubea.

Damon însuși nu știa ce urma să facă atunci când se aplecă spre ea. Era înfometat. Foamea îl sfâșia cu gheare de lup, îl făcea să se simtă uluit și amețit și nestăpânit. Timp de o jumătate de mileniu fusese convins că singurul lucru care avea să îi înlăture foamea era fântâna sângerie a unei artere sfârtecate. O voce întunecată care putea foarte bine să fi venit din însăși Curtea Infernală îi șoptea că putea face ceea ce făceau unii vampiri, să sfâșie un gât ca și cum ar fi fost un vârcolac. Carnea caldă ar putea domoli foamea unei ființe umane. Ce avea să facă, atât de aproape de buzele Elenei, atât de aproape de gâtul ei însângerat?

Două lacrimi alunecară de sub genele negre și se prelinseseră pe obrazul ei înainte de a picura în părul auriu. Fără să se gândească, Damon se trezi gustând una. Încă virgină. Ei, asta era de așteptat; Ștefan era încă prea slăbit și să se țină pe picioare. Dar peste gândul plin de cinism se suprapuseră o imagine și câteva cuvinte: un spirit la fel de pur ca zăpada pulberată.

Brusc, simți o foame diferită, o sete diferită. Singurul loc unde își putea potoli această nevoie era în apropierea sa. Cu disperare, cu nerăbdare, căută și găsi buzele Elenei. Și apoi își dădu seama că își

pierde orice control. Lucrul de care avea cel mai mult nevoie era aici, și Elena poate că tremura, dar nu-l împinse deoparte.

Atât de aproape, Damon era scăldat într-o aură la fel de strălucitoare ca și părul ale cărui vârfuri le atingea ușor. Se simți încântat de sine când ea se înfiora de plăcere, și își dădu seama că îi putea percepe gândurile. Elena era ca un proiector puternic, iar telepatia era singura Putere care îi mai rămăsese lui Damon. Habar n-avea de ce nu dispăruse și ea, dar era acolo. Iar acum voia să comunice cu Elena.

Șmechera! Nu gândea deloc! Elena îi oferise gâtul ei, se abandonase cu adevărat, renunțând la orice gând în afară de cel că voia să îl ajute, că dorințele lui erau și ale ei. Iar acum era cufundată prea adânc în sărut ca să mai facă planuri — ceea ce era un lucru absolut neobișnuit pentru ea.

E îndrăgostită de tine, rosti acea parte minusculă din mintea lui care mai putea gândi.

N-a spus niciodată asta! E îndrăgostită de Stefan! Răspunse o altă parte, viscerală.

Nu trebuie s-o spună! O arată. Nu te prefacă că n-ai mai văzut asta! Dar Stefan...!

Are ea vreun gând, cât de mic, pentru Stefan în această clipă? Ea și-a deschis brațele larg pentru foamea de lup din tine. Asta nu e o scurtă aventură, nu o masă rapidă, nici măcar o donatoare permanentă. Asta e însăși Elena.

Atunci, am profitat de ea. Dacă e îndrăgostită, nu se poate apăra. E încă un copil. Trebuie să fac ceva.

Săruturile ajunseseră acum la stadiul în care chiar și vocea abia auzită a rațiunii dispărea. Elena își pierduse capacitatea de a se ține pe picioare. Damon va trebui să o așeze undeva, sau să-i dea șansa de a se retrage.

Elena! Elena! Fir-ar să fie, știu că mă poți auzi. Răspunde!

Damon? — slab. Oh, Damon, acum înțelegi... Prea bine, prințesa mea. Te-am Influențat, așa că ar trebui să știu.

Tu...? Nu, minți!

De ce-aș minți? Dintr-un motiv oarecare, telepatia mea e la fel de puternică precum înainte. Tot mai vreau ceea ce vreau. Dar poate că ai vrea să te gândești pentru o clipă, fecioară. Nu am nevoie să-ți beau sângele. Sunt om și în clipa asta sunt hămesit. Dar nu după porcăria aia de hamburger pe care mi-ai adus-o.

Elena se desprinsese de el. Damon îi dădu drumul.

— Cred că minți, spuse ea, cu buzele umflate de sărut, privindu-l drept în ochi.

Damon închise această imagine a ei în bolovanul plin de secrete pe care îl târa după el. Ii aruncă cea mai bună privire opacă de abanos a lui.

— De ce-aș minți? Repetă el. M-am gândit doar că meriți o șansă de a-ți face propria alegere. Sau te-ai hotărât deja să-l abandonezi pe frățior câtă vreme e indisponibil?

Mâna Elenei zvâcni în sus, dar imediat o lăsă să cadă.

— Ai folosit Influența asupra mea, spuse ea pe un ton plin de amărăciune. Nu sunt stăpână pe mine. Nu l-aș părăsi niciodată pe Stefan — mai ales când are nevoie de mine.

Iată focul care ardea în miezul ființei sale, și minunatul adevăr. Acum el putea să se așeze și să lase amărăciunea să-i roadă din măruntaie, în vreme ce acest spirit pur își urma conștiința.

Asta gândea el, simțind deja mai puțin pierderea luminii ei orbitoare, când își dădu seama că nu mai are cuțitul. O clipă mai târziu, cu mâna condusă de groază, îl smulgea de la gâtul ei. Izbucnirea lui telepatică veni ca un reflex:

— Ce dracu' faci? Te omori din cauza a ceea ce-am spus? Lama

asta e ca un brici!

Elena se bâlbâi.

— Doar făceam o crestătură...

— Ai făcut aproape o crestătură din care sângele să țșânească la doi metri în sus!

Cel puțin era în stare să vorbească din nou, în ciuda senzației de gâtuire.

Elena își revenise și ea.

— Ți-am spus că eram convinsă că știi că va trebui să încerci niște sânge înainte să încerci să mănânci. Simt că îmi curge din nou pe gât. De data asta hai să nu-1 risipim.

Nu făcea decât să spună adevărul. Cel puțin nu se rănise prea grav. Damon vedea că sângele curgea acum din noua tăietură pe care și-o făcuse într-un fel atât de nesăbuit. Ar fi un idiot să-l risipească.

Total imperturbabil, Damon o prinse din nou de umeri. Îi ridică bărbia pentru a-i privi gâtul rotund și moale. Acum sângele rubiniu curgea din câteva tăieturi noi.

Un instinct de o jumătate de mileniu îi spuse lui Damon că acolo se aflau nectarul și ambrozia. Exact acolo erau hrana și odihna și euforia. Chiar aici unde se aflau buzele lui, în vreme ce se aplecă spre ea pentru a doua oară ... Și nu trebuia decât să guste — să bea...

Damon se trase înapoi, încercând să se forțeze să înghită, hotărât să nu scuipe. Nu era... Nu era total scârbos. Înțelegea cum oamenii, cu simțurile lor degradate, se puteau folosi de varietățile animale. Dar chestia asta cu gust de mineral, care se coagula, nu qysl sânge... Nu avea nimic din buchetul parfumat, bogăția amețitoare, attributele dulci, catifelate, provocatoare, dătătoare de viață, inefabile ale sânelui.

Era ca un soi de glumă proastă. Era tentat să o muște pe Elena, să își treacă un canin peste carotidă, să facă o mică zgârietură, ca să poată gusta țășnirea care avea să explodeze în gura lui, să compare, să se asigure că marfa adevărată nu se afla pe undeva pe aici. De

fapt, era mai mult decât tentat; o făcea. Dar nu ieșea nici un strop de sânge.

Mintea lui făcu o pauză — la jumătatea unui gând. Făcuse într-adevăr o zgârietură — o zgârietură ca o rosătură. Nici măcar nu sfâșiase stratul exterior al pielii Elenei.

Dinți neascuțiți.

Damon se trezi apăsând cu limba pe un canin, dorind să-1 lungească, dorind din tot sufletul lui chircit și frustrat să se lungească.

Și... Nimic. Nimic. Dar același lucru îl făcuse toată ziua. Simțindu-se jalnic, o lăsă pe Elena să-și întoarcă la loc capul.

— Asta-i tot? Spuse ea cu o voce tremurândă.

Încerca din răspuțeri să fie curajoasă cu el! Biet suflet Nevinovat condamnat, cu iubitul ei demoniac.

— Damon, poți să încerci din nou, îi spuse ea. Poți să muști mai tare.

— E inutil, răspunse el tăios. Nu ești de folos...

Elena aproape că alunecă pe podea. El o ținu pe picioare în vreme ce îi șuiera în ureche:

— Știi ce-am vrut să spun cu asta. Sau ai prefera să-mi fii cină în loc de prințesă?

Elena doar clătină din cap în tăcere. Rămase în cercul brațelor lui, cu capul rezemat de umărul lui. Nici nu era de mirare că avea nevoie de odihnă după cât o chinuse. Dar cum de găsea ea alinare în umărul lui... Ei, asta îl depășea.

Sage! Damon trimise gândul furios în eter, pe toate frecvențele pe care le putea accesa, așa cum făcuse toată ziua. Dacă l-ar putea găsi pe Sage, toate problemele lui s-ar rezolva. Sage, întrebă el imperios, unde ești?

Nici un răspuns. Din câte își dădea seama Damon, Sage reușise să pună în funcțiune Poarta către Dimensiunea întunecată care se mai găsea și acum, lipsită de putere și inutilă, în grădina doamnei

Flowers. Abandonându-l aici pe Damon. Sage era întotdeauna atât de năucitor de rapid când pleca.

Și de ce plecase?

Convocare Imperială? Uneori Sage primea o asemenea convocare. De la Cel Căzut, care locuia în Curtea Infernală, în străfundurile Dimensiunii întunecate. Și când Sage chiar o primea, se presupunea că ajungea în acea dimensiune imediat, chiar dacă se afla în mijlocul unei fraze, a unei mângâieri... A indiferent ce. Până acum, Sage ajunsese întotdeauna la timp. Damon știa asta. O știa pentru că Sage era încă în viață.

În după-amiaza zilei cu catastrofica investigație a lui Damon asupra buchetului, Sage lăsase pe polița căminului un bilețel politicos prin care îi mulțumea doamnei Flowers pentru ospitalitatea ei, și chiar își lăsa câinele uriaș, Saber, și șoimul Talon pentru protecția casei — un bilet fără îndoială pregătit cu grijă dinainte. Plecase așa cum o făcea întotdeauna, la fel de imprevizibil precum vântul și fără să-și ia la revedere. Fără doar și poate se gândise că Damon avea să găsească ușor o soluție la problema lui. În Fell's Church erau mai mulți vampiri. Întotdeauna erau. Liniile de forță magică îi atrăgeau aici prin Puterea lor chiar și în vremurile normale.

Problema era că în momentul acesta toți acei vampiri erau infestați cu malachi — paraziți aflați sub controlul spiritelor-vulpi malefice — și astfel ajunseseră pe ultima treaptă de jos în ierarhia vampirească.

Și, desigur, Stefan era de la început scos din discuție. Chiar dacă n-ar fi fost atât de slăbit, încât încercarea de a-l schimba pe Damon la loc într-un vampir l-ar fi omorât; chiar dacă furia lui pentru că Damon îi "furase umanitatea" ar putea fi domolită, pur și simplu n-ar fi acceptat niciodată, din cauza convingerii lui că a fi vampir e un blestem.

Oamenii n-aveau cum să știe despre lucruri precum ierarhia vampirilor pentru că subiectul nu-i interesa — până când brusc aflau,

de obicei pentru că tocmai fuseseră ei înșiși preschimbați în vampiri. Ierarhia vampirilor era strictă, de la cei lipsiți de valoare și josnici la aristocrația cu colți. Cei Vechi intrau în această categorie, dar și alții care erau deosebit de iluștri sau puternici.

Ceea ce voia Damon era să fie făcut vampir de o femeie de genul celor pe care le cunoștea Sage, și era hotărât să-1 pună pe Sage să-i găsească o doamnă vampir de calitate, una care într-adevăr era demnă de el.

Alte lucruri îl chinuiau pe Damon, care petrecuse două zile întregi de nesomn chibzuind la ele. Era posibil ca kitsune cel alb care îi dăduse lui Stefan buchetul să fi creat un trandafir care transforma prima persoană ce-l mirosea într-o ființă pentru totdeauna umană? Asta ar fi fost cel mai mare vis al lui Stefan.

Vulpea albă ascultase zile la rând vorbăria dezlânată a lui Stefan, nu-i așa? O văzuse pe Elena plângând pentru Stefan. Ii văzuse pe cei doi îndrăgostiți împreună, Elena hrănindu-l cu mâna pe un Stefan muribund prin sârma ghimpată ascuțită ca un tăiș. Cine poate ști ce idei avea în capul ei blănos și alb vulpea în vreme ce pregătea trandafirul care îl "vindecase" pe Damon de "blestemul" lui. Dacă se dovedea că e o "vindecare" ireversibilă...

Dacă Sage se dovedea de negăsit...

Brusc, prin gândurile lui Damon pătrunse ideea că Elenei îi era frig. Era ciudat, căci noaptea era caldă, dar ea dârdâia violent. Avea nevoie de jacheta lui sau...

Nu-i e frig, spuse vocea aceea mică dintr-un colț al minții lui. Și nu dârdâie. Tremură din cauza chinurilor la care ai supus-o.

Elena?

Ai uitat cu totul de mine. Mă țineai în brațe, dar ai uitat cu totul de existența mea...

Măcar de-ar fi așa, spuse el cu amărăciune. Ești întipărită în sufletul meu.

Damon se simți dintr-odată furios, dar era o furie diferită de cea

îndreptată împotriva kitsune-lor, a lui Sage și a întregii lumi. Era un soi de furie care îl gătuia și îl făcea să simtă o gheară în piept.

Era o furie care îl făcu să ia mâna opărită a Elenei, care începuse să se acopere de pete stacojii, și să o cerceteze. Știa ce-ar fi făcut ca vampir: și-ar fi trecut peste arsuri limba moale și răcoroasă, generând substanțe chimice care să accelereze vindecarea. Dar acum... Nu putea face nimic.

— Nu doare, spuse Elena. Acum putea să stea în picioare.

— Minți, prințesă, spuse el. Sprâncenele ti s-au încruntat. Asta înseamnă durere. Iar pulsul zvâcnește...

— Poți să simți asta fără să mă atingi?

— Pot s-o văd, la tâmplele tale. Vampirii, spuse el cu o apăsare răutăcioasă pe cuvânt — ceea ce era el, în esență, observă asemenea lucruri. Din cauza mea ți-ai făcut singură rău. Și nu pot face nimic ca să te ajut. Și — adăugă el, ridicând din umeri — ești o mincinoasă frumoasă. Vorbesc despre globul-stea.

— Întotdeauna poți să simți când mint?

— Îngerașule, spuse el cu o voce obosită, e ușor. Fie că tu ești norocoasa deținătoare a globului-stea... Fie știi cine o are.

Din nou, Elena își lăsă capul în jos, îngrozită.

— Sau, spuse Damon pe un ton amuzat, toată povestea cu trasul la sorți a fost o minciună.

— Crezi ce vrei, spuse Elena, cu cel puțin o parte din obișnuita ei înflăcărare. Și poți să cureți și mizeria asta.

În clipa în care se răsuci să plece, Damon avu brusc o revelație.

— Doamna Flowers! Exclamă el.

— Greșit! Se răsti Elena.

Elena, nu vorbeam despre globul-stea. Pe cuvântul meu. Știi cât de greu e să minți telepatic...

Da, și știi că prin urmare, dacă există vreun lucru pe lume pe care l-ai... Face... La...

Nu putu termina. Nu-și putu rosti discursul. Elena știa cât de mult

însemna pentru Damon să-și dea cuvântul.

N-o să-ți spun niciodată unde e, îi trimise ea telepatic lui Damon. Și îți jur că nici doamna Flowers n-o să-ți spună.

— Te cred, dar tot o să ne ducem la ea. O ridică în brațe pe Elena și păși peste ceașca și farfurioara transformate în cioburi. Elena se prinse în mod reflex de gâtul lui ca să nu-și piardă echilibrul.

— Dragule, ce faci...? Strigă Elena, apoi se opri, cu ochii mari, ducându-și repede la gură două degete opărite.

Stând în prag, la nici doi metri de ei, se afla micuța Bonnie Mc Cullough, cu o sticlă de vin Black Magic, fără alcool dar amețitor într-un fel magic, în mâna ridicată. Dar Elena văzu cum expresia lui Bonnie se schimbă într-o clipă. Fusese bucurie triumfătoare. Dar acum era șoc. Era neîncredere pe care nu și-o putea stăpâni. Elena știu exact ce gândea Bonnie. Toti cei din casă se străduiseră să-l facă pe Damon să se simtă bine, în vreme ce Damon fura ceea ce îi aparținea de drept lui Stefan: pe Elena. Plus că mințise spunând că nu mai era vampir. Iar Elena nici măcar nu-l îndepărta. Ii spunea "dragule"! Bonnie scăpă din mână sticla și se îndepărtă în fugă.

Damon sări. Undeva, în mijlocul săriturii, Elena se simți în voia gravitației, încercă să se strângă ghem pentru a primi impactul pe o fesă.

Ceea ce se întâmplă fu ciudat — aproape miraculos. Ateriza, cu partea dreaptă în sus, în celălalt capăt al canapelei față de făruria cu friptura. Făruria făcu și ea un mic salt, de vreo zece centimetri, poate, pentru a reveni la locul în care fusese.

Elena fu destul de norocoasă și pentru a vedea perfect sfârșitul eroicei salvări — care a implicat plonjarea lui Damon pentru a înșfacă sticla cu prețiosul vin

Black Magic înainte să se lovească de podea și să se spargă. Poate că nu avea el genul de reflexe fulgerătoare de pe vremea când era vampir, dar tot era mult, mult mai rapid decât un om obișnuit. Sări cu fata-n brațe, dă-i drumul pe ceva moale, schimbă săritura în

plonjare, și prinde în ultimul moment sticla, cu o fracțiune de secundă înainte să atingă podeaua. Uluitor.

Dar mai exista ceva în care Damon nu mai era ca un vampir — nu era invincibil la căderea pe o suprafață tare. Elena își dădu seama de asta doar atunci când îl auzi icnind, încercând să respire și nereușind.

Căută repede în minte toate accidentele de care își putea aminti cu băieții de la școală, și... Da, își aduse aminte cum lui Matt i se tăia se odată răsufllarea.

Antrenorul îl apucase de guler și îl lovide cu putere în spate.

Elena se repezi la Damon și îl apucă de subsuori, răsucindu-1 pe spate. Își adună toate puterile și îl ridică în capul oaselor. Apoi își încleșta mâinile, își spuse că era Meredith, care făcuse parte din echipa de baseball la liceul "Robert E. Lee" și avea 2.25 ERA1, își luă avânt și îl lovi cât putu de tare pe Damon în spate.

Și metoda funcționa!

Brusc, Damon strănuta, și apoi respira din nou. Elena, care dintotdeauna îndrepta orice cravată, îngenunche lângă el și încercă să-i aranjeze hainele. Dar imediat ce Damon începu să respire cum trebuie, trupul lui nu mai fu moale sub degetele ei.

1 ERA (EamedRimAverage) reprezintă numărul mediu de lovituri pe care le permite un pitcher în cele nouă inninguri ale unui meci. Cu cât ERA este de o valoare mai mică, cu atât pitcherul este considerat mai valoros.

El îi opri cu blândețe mâinile, lipindu-le una de alta. Elena se întrebă dacă era posibil ca ei doi să fi ajuns atât de departe dincolo de cuvinte, încât să nu și le mai găsească niciodată.

Cum se întâmplase totul? Damon o ridicase în brațe — poate pentru că piciorul ei era opărit, sau poate pentru că hotărâse că doamna Flowers era cea care avea globul-stea. Ea spusese: "Damon, ce faci?" Foarte simplu. Și apoi, la jumătatea frazei, se auzise rostind

acel "dragule" și — dar cine o s-o creadă vreodată? — asta nu avusese absolut nici o legătură cu ceea ce făcuseră mai devreme. Fusese un accident, o greșeală de exprimare.

Dar o spusese în fața lui Bonnie, singura persoană care putea să o ia în serios și foarte personal. Și pe urmă Bonnie plecase înainte ca ea să poată explica totul.

Dragule! Gând tocmai începuseră să se certe.

Chiar era o glumă. Pentru că el vorbise foarte serios când spusese că voia să pună mâna pe globul-stea. Văzuse asta în ochii lui.

Ca să-i spui lui Damon "dragule" în mod serios, ar fi trebuit să fii... Trebuia să fii... Atât de lipsit de speranță... De neputincios... De disperat de îndră...

Oh, Doamne...

Lacrimile începură să alunece pe obrazii Elenei. Dar acestea erau lacrimile unei revelații. Elena știa că azi nu era în cea mai bună formă a ei. De trei zile nu dormise aproape deloc — prea multe sentimente contradictorii — prea multă groază reală în clipa asta.

Și totuși, era înfricoșată să descopere că ceva fundamental se schimbase înăuntrul ei.

Nu era ceva ce își dorise. Tot ce voise ea era ca cei doi frați să înceteze să se mai lupte unul cu altul. Iar ea se născuse pentru a-l iubi pe Stefan; o știa bine! Cândva, el dorise să se însoare cu ea. Ei bine, de atunci ea fusese vampir, un spirit, și o nouă încarnare căzută din cer, și putea spera ca într-o bună zi el să vrea să se însoare și cu noua Elenă.

Dar noua Elenă era uluită, din pricina ciudatului ei sânge nou care pentru vampiri era precum combustibilul de rachete cosmice față de benzina pe care majoritatea fetelor o aveau în venele lor. Din pricina Puterilor Aripilor ei, precum Aripile Izbăvirii, pe care nu le înțelegea în cea mai mare parte și pe care nu le putea controla deloc. Deși în ultimul timp remarcase începutul unei posturi noi, și știa că era vorba de Aripile Distrugerii. Astea, își spuse ea încruntată, s-ar putea

dovedi de mare folos într-o bună zi.

Desigur, unele dintre ele îi fuseseră deja de folos lui Damon, care nu mai era pur și simplu un aliat, ci din nou un aliat-dușman. Care voia să fure ceva de care avea nevoie întregul ei oraș.

Elena nu voise să se îndrăgostească de Damon — dar, oh, Doamne, și dacă deja o făcuse? Și dacă n-ar putea să-și înăbușe sentimentul? Ce putea face?

Rămase așezată, în tăcere, plângând, știind că nu-i putea spune nimic din toate astea lui Damon. El avea acel dar al clarviziunii și o minte limpede în momentele de tulburare, dar nu, după cum știa ea prea bine, în privința acestei probleme speciale. Dacă i-ar spune ce era în sufletul ei, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el ar răpi-o. Ar crede că l-a uitat pentru totdeauna pe Stefan, așa cum uitase de el pentru o clipă în această seară.

— Stefan, șopti ea. Îmi pare rău...

Și nici nu-l putea lăsa pe Stefan să știe ceva despre asta — iar Stefan era inima ei.

— Trebuie să scăpăm de Shinichi și Misao repede, spunea Matt încruntat. Vreau să spun că trebuie neapărat să-mi recapăt cât mai curând condiția fizică, altfel Universitatea Kent State o să mă trimită înapoi cu eticheta "Respins".

El și Meredith stăteau în bucătăria caldă a doamnei Flowers rontăind fursecuri cu ghimber și privind-o cum se străduia să facă un carpaccio de vită — a doua dintre cele două rețete cu carne crudă de vită din cartea antică de bucate pe care o deținea.

— Stefan se simte atât de bine, încât în câteva zile am putea chiar să facem o miuță, adăugă el, cu o urmă de sarcasm în voce, asta dacă lumea din oraș n-ar mai fi posedată. Oh, da, și dacă polițaii nu m-ar mai căuta pentru c-am violat-o pe Caroline.

Auzind numele lui Stefan, doamna Flowers aruncă o privire într-un cazan care bolborosea pe sobă de mult timp, și emana un miros atât de groaznic, încât Matt nu știa cui să-i plângă de milă mai întâi: celui

care urma să primească grămada uriașă de carne crudă, sau celui care va încerca în curând să dea pe gât — și să se înece cu ceea ce fierbea în oala aia.

— Așadar — presupunând că rămâi în viață — o să te bucuri să pleci din Fells Church atunci când e momentul? îl întrebă calmă Meredith.

Matt se simți ca și cum tocmai îi trăsese o palmă.

— Glumești, nu? Spuse, mângâindu-l pe Saber cu un picior gol, bronzat.

Fiara uriașă scotea un sunet ca un tors mârâit.

— Ceea ce vreau să spun e că, înainte de asta, o să fie grozav să-i arunc din nou lui Stefan câteva pase — e cel mai bun fundaș din câți am văzut...

— Sau o să vezi vreodată, îi aminti Meredith. Nu cred că prea mulți vampiri sunt înnebuniți după fotbal, Matt, așa că nici măcar să nu-ți treacă prin minte să sugerezi ca el și Elena să te urmeze la Kent State. O să fiu chiar lângă tine, încercând să-i conving să vină la Harvard cu mine. Și mai rău, suntem amândoi înfrânți total de Bonnie, căci colegiul acela de doi ani — cum i-o fi zicând — e mult mai aproape de Fell's Church și toate lucrurile de pe-aici pe care le iubesc ei.

— Toate lucrurile de pe-aici pe care Elena le iubește, nu se putut abține Matt să n-o corecteze. Tot ce vrea Stefan e să fie cu Elena.

— Ei, spuse doamna Flowers, hai să luăm lucrurile așa cum sunt, ce ziceți, dragilor? Mama spune că trebuie să ne păstrăm forțele. Mi se pare cam îngrijorată — știți, nu poate prevedea chiar tot ce-are să se întâmple.

Matt încuviință din cap, dar trebui să înghită nodul din gât înainte să-i spună lui Meredith:

— Așadar, cred de-abia aștepți să pleci către zidurile încărcate de iederă ale universității², nu?

1 Ivy League, elita celor opt universități vechi și cu un prestigiu academic deosebit din N-E SUA — Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth College, Harvard, Princeton, The University of ...

— Dacă n-ar fi Harvard... Dacă aș putea să amân cursurile pentru un an și să-mi păstrez bursa...

Vocea lui Meredith se stinse, dar dorința din ea se simțea limpede.

Doamna Flowers o mângâie pe Meredith pe umăr și apoi spuse:

— Mă tot gândesc la dragii de Stefan și Elena. În fond, cum toată lumea crede că ea e moartă, Elena nu poate să stea aici și să fie văzută.

— Cred că au renunțat la ideea de a pleca undeva departe, foarte departe, spuse Matt. Pun pariu că acum se consideră paznicii orașului Fell's Church. Or să se descurce cumva. Elena se poate rade în cap.

Matt încerca să destindă atmosfera, dar Pennsylvania și Yale — numite așa din cauza clădirilor lor vechi, acoperite de iederă.

Cuvintele se prăbușiră ca plumbul de îndată ce le rosti.

— Doamna Flowers vorbea despre colegiu, spuse Meredith pe un ton la fel de greu. Au de gând să fie super-eroi noaptea și doar să vegeteze în restul timpului? Dacă vor să meargă undeva chiar și anul viitor, trebuie să se gândească de acum la asta.

— Oh... Ei, mă gândesc că există Dalcrest.

— Unde?

— Știi tu, campusul ăla mic din Dyer. E mic, dar echipa de fotbal de acolo e chiar... Ei, bănuiesc că lui Stefan nu i-ar păsa cât de bună e. Dar e doar la jumătate de oră cu mașina de aici.

— Oh, locul ăla. Ei, poate că sporturile sunt nemaipomenite, dar cu siguranță nu e de elită, cu atât mai puțin decât Harvard.

Meredith — Meredith cea nesentimentală și enigmatică — părea să aibă nasul înfundat.

— Mda, spuse Matt — și pentru o clipă doar o prinse pe Meredith

de mâna ei îngustă și rece și o strânse.

Fu și mai surprins când ea își împleti degetele cu ale lui și rămase ținându-l de mână.

— Mama spune că ceea ce e menit să se întâmple se va întâmpla curând, spuse senină doamna Flowers.

Important acum e, după cum cred eu, să salvăm dragul ăsta de oraș vechi. Ca și pe oamenii lui.

— Sigur că așa e, spuse Matt. O să facem tot posibilul. Slavă Domnului că avem pe cineva în oraș care se pricepe la demonii japonezi.

— Orime Saitou, spuse doamna Flowers cu un zâmbet ușor. Binecuvântată fie pentru amuletele ei.

— Da, amândouă, spuse Matt, gândindu-se la bunica și la mama care purtau același nume. Cred că o să avem nevoie de o mulțime de amulete d-alea de-ale lor, adăugă el încruntat.

Doamna Flowers deschise gura să spună ceva, dar Meredith, concentrată încă pe gândurile ei, rosti:

— Știți, poate că de fapt Stefan și Elena n-au renunțat la visul lor de a pleca undeva foarte departe, spuse ea cu o voce tristă. Și, pentru că e posibil ca nici unul dintre noi să nu rămână în viață ca să ajungă la colegiul său...

Ridică din umeri.

Matt încă o mai strângea de mână când Bonnie dădu buzna pe ușa din față, jelindu-se. Încercă să treacă repede prin vestibul către scări, evitând bucătăria, dar Matt îi dădu drumul mâinii lui Meredith și amândoi se repeziră să o oprească. În clipa următoare, toată lumea era în poziție de luptă. Meredith o apucă strâns de braț pe Bonnie. Doamna Flowers veni în vestibul, ștergându-și mâinile pe un șervet de vase.

— Bonnie, ce s-a întâmplat? Au venit Shinichi și Misao? Suntem atacați? Întrebă calmă Meredith, dar cu forță, pentru a potoli isteria.

Un fior de gheață îl străbătu pe Matt. Nimeni nu știa de fapt unde

se aflau Shinichi și Misao în acest moment. Poate în desişul care reprezenta tot ce mai rămăsese din Pădurea Veche — poate chiar aici la pensiune.

— Elena! Strigă el. Oh, Doamne, ea și Damon sunt acolo afară! Sunt răniți? A pus Shinichi mâna pe ei?

Bonnie închise ochii și scutură din cap.

— Bonnie, nu leșina. Calmează-te. E vorba de Shinichi? E poliția? întrebă Meredith. Apoi către Matt: Ar trebui să te uiți printre draperii.

Dar Bonnie continua să clatine din cap.

Matt se uită afară, dar nu văzu luminile unor mașini de poliție. Și nici nu văzu vreun semn de atac din partea lui Shinichi și Misao.

— Dacă nu suntem atacați, o auzi Matt pe Meredith spunându-i lui Bonnie, atunci ce se întâmplă?

Bonnie doar clătină din cap, în același fel enervant.

Matt și Meredith se priviră peste buclele roșcate ale lui Bonnie.

— Globul-stea, spuse încet Meredith, în clipa în care Matt mârâi:

— Ticălosul.

— Elena nu i-ar spune nimic, doar povestea, spuse Meredith.

Iar Matt încuviință din cap, încercând să îndepărteze din mintea lui o imagine cu Damon făcând detașat cu mâna și Elena agonizând în convulsii.

— Poate că e vorba de copiii posedați — cei care umblă de colo-colo făcându-și singuri rău sau purtându-se ca niște nebuni, spuse Meredith, privind pieziș către Bonnie și strângându-i cu putere mâna lui Matt.

Matt era derutat și nu știa ce trebuia să spună acum. Zise:

— Dacă ticălosul ăla încearcă să pună mâna pe globul stea, Bonnie n-ar fi fugit. Ea e foarte curajoasă atunci când îi e frică. Și n-ar trebui să se poarte așa, doar dacă el n-a omorât-o pe Elena...

Ceea însemna că acum era rândul lui

Meredith să spună, cu cea mai alinătoare posibil voce de soră mai

mare:

— Vorbește cu noi, Bonnie. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să te aducă în starea asta. Respiră încet și spune-mi ce-ai văzut.

Și atunci vorbele prinseră a se revărsa ca un torent de pe buzele lui Bonnie.

— Ea... Îi spunea dragule, zise Bonnie, strângând cu putere cealaltă mână a lui Meredith între palmele ei. Și era sânge pe tot gâtul ei. Și, .oh, am scăpat-o! Sticla de Black Magic!

— Ei, spuse blând doamna Flowers. N-are rost să plângi pentru vinul vărsat. Tot ce trebuie să facem e să...

— Nu, nu înțelegeți, icni Bonnie. I-am auzit vorbind pe când mă apropiam — trebuia să merg încet pentru că e greu să nu te împiedici. Vorbeau despre globul-stea! La început am crezut că se certau, dar... Ea stătea cu brațele de gâtul lui Damon. Și toată povestea aia că nu mai e vampir? Ea avea gâtul plin de sânge și el avea sânge pe buze! În clipa când am ajuns acolo, el a luat-o în brațe și a aruncat-o ca să n-o pot vedea, dar n-a fost suficient de rapid. Trebuie să-i fi dat globul-stea! Și îi tot spunea "dragule"!

Privirile lui Matt și Meredith se întâlniră și amândoi roșiră și își întoarseră repede ochii. Dacă Damon redevenise vampir — dacă luase cumva globul-stea din ascunzătoarea lui — și dacă Elena îi "dusese mâncarea" doar pentru a-i da sânge...

Meredith încă mai căuta o explicație.

— Bonnie, nu exagerezi cu toate astea? Și ce s-a întâmplat cu tava cu mâncare a doamnei Flowers?

— Era... Împrăștiată peste tot. Tocmai o aruncaseră! Dar el o ținea cu o mână pe sub genunchi și cu una de ceafa — și ea avea capul dat pe spate și părul îi cădea pe umărul lui!

Urmă un moment de tăcere, în care fiecare încerca să-și imagineze diverse poziții care să corespundă cu descrierea lui Bonnie.

— Vrei să spui că el o sprijinea ca să stea în picioare? întrebă Meredith, și vocea îi devenise brusc șoptită.

Matt își dădu seama de ce. Stefan dormea probabil la etaj și Meredith nu voia să-l trezească.

— Nu! Ei... Se uitau unul la altul, strigă Bonnie. Se uitau. Unul în ochii celuilalt.

Doamna Flowers rosti cu o voce calmă:

— Dar, dragă Bonnie, poate că Elena a căzut și Damon tocmai trebuise să o ridice.

Acum Bonnie vorbea pe un ton nemilos și fluent.

— Doar dacă asta s-a întâmplat cu toate femeile alea de pe copertile romanelor de amor — cum le zice?

— Romantice siropoase? Sugeră Meredith nefericită, când nimeni nu spuse nimic.

— Da, asta e, romantice siropoase. Așa o ținea el! Sigur, știam cu toții că se petrecea ceva între ei doi în Dimensiunea întunecată, dar am crezut că totul avea să se termine când îl găseam pe Stefan. Dar nu s-a terminat.

Matt simți că i se înnoadă stomacul.

— Vrei să zici că în clipa asta Elena și Damon sunt acolo și... Se sărută și restul?

— Nu știu ce vreau să zic! Exclamă Bonnie. Vorbeau despre globul-stea! El o ținea cum ții o mireasă când o treci peste prag! Și ea nu se împotriva!

Cu un fior rece de groază, Matt văzu pericolul, și își dădu seama că și Meredith îl vedea. Și mai rău, ei doi se uitau în direcții diferite. Matt privea în sus, către scară, unde tocmai apăruse Stefan. Meredith se uita către ușa bucătăriei, și o singură privire îndreptată într-acolo îi arătă lui Matt că Damon tocmai intra în vestibul.

Ce căuta Damon în bucătărie? Se întrebă Matt. Noi eram acolo acum un minut. Și el era unde? — trăgând cu urechea din camera de alături?

Matt încercă să rezolve cât mai bine situația.

— Stefan! Spuse el cu o voce plină de voioșie care îl făcu să se

crispeze pe dinăuntru. Ești gata pentru un păhărel de seară cu sânge de sportiv?

O voce mică în mintea lui Matt spunea: Dar uită-te la el. N-au trecut decât trei zile de când a ieșit din închisoare și deja arată ca înainte. Acum trei nopți era doar un schelet. Astăzi arată doar... Slab. E chiar suficient de frumușel ca să facă fetele să-și piardă iar mințile după el.

Stefan zâmbi vag către el, sprijinit de balustradă. Pe fața lui palidă ochii erau extraordinar de vii, un verde vibrant care îi făcea să strălucească asemenea unor nestemate. Nu părea supărat, și Matt simți o strângere de inimă pentru el. Cum i-ar putea spune?

— Elena e rănită, spuse Stefan și brusc se lăsă tăcerea — o liniște mormântală — și toată lumea încremeni. Dar Damon nu putea s-o ajute, așa că a adus-o la doamna Flowers.

— Adevărat, se auzi vocea rece a lui Damon din spatele lui Matt. Nu puteam s-o ajut. Dacă aș mai fi vampir. ..dar nu sunt. Elena are în principal arsuri. Singurul lucru la care m-am gândit a fost o compresă cu gheață sau vreun soi de cataplasma. Îmi pare rău că trebuie să vă dărâm toate teoriile voastre deștepte.

— Vai de mine, strigă doamna Flowers. Vrei să spui că draga de Elena așteaptă acum în bucătărie o cataplasma?

Și se îndreptă grăbită într-acolo. Stefan continua să coboare scările, strigând:

— Doamnă Flowers, s-a opărit pe braț și pe picior — a zis că Damon nu a recunoscut-o în întuneric și a împins-o. Și că el a crezut că avea un intrus în cameră și a tăiat-o la gât cu un cuțit. Noi o să fim în salon dacă aveți nevoie de ajutor.

Bonnie strigă:

— Stefan, poate că ea e nevinovată — dar el nu e! Chiar și tu ai spus că a ars-o — asta e tortură — și i-a pus cuțitul la gât! Poate că a amenințat-o ca să o facă să ne spună ce voiam să auzim. Poate că e încă ostatică și acum, și noi nu știm!

Stefan se înroși.

— E atât de greu de explicat, spuse el foarte încet. Și tot încerc să nu mai dau atenție. Dar până acum, unele dintre Puterile mele au crescut... Mai repede decât capacitatea mea de a le ține sub control. Cea mai mare parte a timpului dorm, așa că nu contează. Am dormit până acum câteva minute. Dar m-am trezit, și Elena îi spunea lui Damon că doamna Flowers nu are globul-stea. Era supărată și rănită — și eu simțeam unde fusese rănită. Iar apoi brusc te-am auzit pe tine, Bonnie.

Ești o telepată foarte puternică. Apoi v-am auzit pe voi ceilalți vorbind despre Elena...

Oh, Doamne, ce aiurea, își spunea Matt. Gura lui bălmăji ceva de genul "Sigur, sigur, a fost greșeala noastră", și picioarele lui le urmărea pe cele ale lui Meredith în salon, ca și cum erau atașate de sandalele ei italienești.

Dar sângele de pe buzele lui Damon...

Trebuie să existe o explicație banală și pentru sângele ăla. Stefan spusese că Damon o tăiasse pe Elena cu cuțitul. Cât despre cum se întinsese sângele pe gât, ei bine, asta de fapt nu suna a vampirism pentru Matt. Îi donase lui Stefan sânge de cel puțin o duzină de ori în ultimele zile, și procesul fusese întotdeauna foarte curat.

Era ciudat, de asemenea, își spuse el, că nici unuia dintre ei nu îi trecuse prin cap că Stefan, chiar aflat la etaj, ar putea să le perceapă gândurile direct.

Oare putea întotdeauna să facă asta? Se întrebă Matt, în același timp gândindu-se dacă Stefan o făcea și în acea clipă.

— Încerc să nu ascult gândurile, dacă nu sunt invitat să o fac sau dacă nu am un motiv întemeiat pentru asta, spuse Stefan. Dar când cineva rostește numele Elenei, mai ales dacă o spune pe un ton supărat — atunci nu mă pot abține. E ca și când ai fi într-un loc zgomotos și abia poți desluși ceva, dar când cineva țîi rostește numele îl auzi imediat.

— Asta se numește efectul cocktail-party, spuse Meredith.

Vocea ei era calmă și plină de căință pe când încerca să o liniștească pe Bonnie, care se simțea profund rușinată. Matt simți din nou o strângere de inimă.

— Ei, poți să-i spui cum vrei, zise el, dar asta înseamnă că poți să ne ascuți gândurile oricând vrei.

— Nu oricând, spuse Stefan strâmbându-se. Când beam sânge de animal nu eram suficient de puternic dacă nu făceam eforturi serioase. Apropo, s-ar putea să le facă plăcere prietenilor mei să afle că de mâine sau de poimâine mă întorc la vânarea animalelor, asta în funcție de ce spune doamna Flowers, adăugă el, rotindu-și privirea plină de înțeles prin cameră.

Ochii lui zăboviră asupra lui Damon, care stătea rezemat de peretele de lângă fereastră, părând răvășit și foarte, foarte periculos.

— Dar asta nu înseamnă că o să-i uit pe cei care mi-au salvat viața când eram pe moarte. Pentru asta îi prețuiesc și le mulțumesc — și, ei bine, o să facem o petrecere cândva.

Clipi de câteva ori și-și întoarse privirea. Cele două fete se topiră pe dată — chiar și Meredith fornăi puțin.

Damon scoase un oftat exagerat.

— Sânge de animal? Oh, minunat. Lăsa-ți puterile să-ți slăbească tot mai mult, frățioare, chiar și cu trei sau patru donatori binevoitori în jurul tău. Și pe urmă, când se ajunge la confruntarea finală cu Shinichi și Misao, o să fii la fel de eficient ca o bucată de șervețel ud.

Bonnie tresări.

— O să fie o confruntare finală... Curând?

— De îndată ce Shinichi și Misao or să fie în stare, spuse calm Stefan. Eu cred că ar prefera să nu-mi lase timp să-mi revin. Știți bine că întregul oraș trebuie să fie distrus și transformat în cenușă. Dar nu pot să vă tot cer — ție, și lui Meredith, și lui Matt — să-mi donați sânge. Deja m-ați ținut în viață în ultimele zile, și nu știu cum

să vă răsplătesc pentru asta.

— Răsplătește-ne devenind cât de puternic poți, răspunse Meredith cu vocea ei calmă, egală. Dar, Stefan, pot să-ți pun câteva întrebări?

— Sigur, spuse Stefan, rămânând în picioare lângă un scaun.

Nu se așeză până când Meredith, cu Bonnie aproape în poala ei, nu se cufundă în canapeaua cu două locuri. Apoi spuse:

— Dă-i drumul.

4

Mai întâi, întrebă Meredith, are dreptate Damon? Dacă te întorci la sângele de animal, puterile ții vor slăbi considerabil?

Stefan zâmbi.

— O să fiu așa cum eram când v-am cunoscut, spuse el. Suficient de puternic pentru a face asta. Se aplecă spre vătraiele aflate chiar sub cotul lui Damon și murmură absent: Scusilo perfavore și luă vătraicul.

Damon își dădu ochii peste cap. Dar când Stefan, dintr-o singură mișcare fluidă, îndoii vătraicul într-un U și apoi îl îndreptă imediat și îl puse la loc, Matt ar fi putut jura că văzuse o invidie rece ca gheața pe chipul inexpresiv, de jucător de poker, al lui Damon.

— Și ăla a fost fier, care e rezistent la toate forțele magice, spuse pe un ton egal Meredith, în vreme ce Stefan se îndepărta de șemineu.

— Dar, evident, el s-a tot hrănit de la voi, trei fete fermecătoare, în ultimele zile — ca să nu mai vorbim de centrala nucleară care a devenit draga de Elena, spuse Damon, bătând de trei ori încet din palme. Oh... Mutt. Sono spiacente — adică, n-am avut de gând să te pun în rând cu fetele. N-am vrut să te jignesc.

— Nici o jignire, spuse Matt printre dinți.

Dacă ar putea, măcar o dată, să șteargă zâmbetul ăla strălucitor și fulgerător de pe chipul lui Damon, ar muri fericit, își spuse.

— Dar adevărul e că ai devenit un donator foarte... Entuziast pentru Fratele Drag, nu-i așa? Adăugă Damon, cu buzele tremurându-i ușor, ca și cum numai cel mai riguros autocontrol îl împiedica să zâmbească.

Matt făcu doi pași către Damon. Era tot ce putea el să facă în loc să se repeadă la fata lui Damon, chiar dacă ceva din creierul lui întotdeauna striga sinucidere atunci când avea astfel de gânduri.

— Ai dreptate, spuse el cât de calm putea. I-am donat sânge lui Stefan, la fel ca și fetele. E prietenul meu, și acum câteva zile arăta ca și cum tocmai scăpase dintr-un lagăr de concentrare.

— Desigur, murmură Damon, ca și cum tocmai fusese pus la punct, dar apoi continuă pe un ton încă și mai blând: Frățiorul meu întotdeauna s-a bucurat de popularitate printre ambele... Ei, cu doamnele aici de față o să spun genuri. Chiar și cu kitsune de gen masculin; ceea ce, evident, reprezintă cauza pentru care mă aflu în necazul ăsta.

Matt văzu roșu în fața ochilor — la propriu, ca și cum se uita la Damon printr-o ceață roșie.

— Și apropo, Damon, ce s-a întâmplat cu Sage? E vampir. Dacă l-am putea găsi, problema ta s-ar rezolva, nu? întrebă Meredith.

Era o replică bună, la fel cum erau toate răspunsurile calme și detașate ale lui Meredith. Dar Damon spuse, cu ochii lui negri și adânci ațintiți asupra chipului lui Meredith:

— Cu cât știi și vorbești mai puțin despre Sage, cu atât mai bine. Eu n-aș vorbi așa ușuratic despre el — are prieteni în locuri foarte joase. Dar ca să-ți răspund la întrebare: Nu, nu l-aș lăsa pe Sage să mă transforme în vampir. N-ar face decât să complice lucrurile.

— Shinichi ne-a urat noroc ca să aflăm cine e el, spuse Meredith, tot calmă. Știi ce-a vrut să spună cu asta?

Damon ridică din umeri cu o mișcare nonșalantă.

— Ceea ce știu e propria mea problemă. Sage petrece mult timp în cea mai de jos și cea mai întunecată dintre Dimensiunile întunecate.

— De ce-a plecat Sage? Izbucni Bonnie. Oh, Damon, a plecat din cauza noastră? Atunci de ce i-a lăsat pe Talon și Saber să aibă grijă de noi? Și, oh... Oh... Oh, Damon, îmi pare atât de rău! Atât, atât de rău!

Se lăsă să alunece de pe canapea și își lăsă capul în jos, încât nu se mai vedeau acum decât bucle roșcate. Sprijinindu-se de podea cu mânuțele ei albe, părea gata să-și plece capul până la pământ la picioarele lui.

— Asta nu e decât vina mea și toată lumea e furioasă — dar era atât de oribil, încât a trebuit să cred cele mai rele lucruri la care mă puteam gândi!

Asta risipi tensiunea. Aproape toată lumea râse. Era atât de tipic pentru Bonnie, și atât de adevărat pentru ei toți. Atât de omenesc.

Matt voia să o ridice și să o așeze la loc pe canapea. Meredith era întotdeauna cel mai bun medicament pentru Bonnie. Dar când Matt se întinse către ea, întâlni două perechi de mâini care făceau același lucru.

Una era a lui Meredith, cu degete prelungi și înguste, măslinii, iar celelalte mâini aparțineau unui bărbat, cu degete și mai lungi și ascuțite la vârf.

Mâna lui Matt se strânse în pumn. Las-o pe Meredith s-o ia, își spuse, și pumnul lui stângaci ajunse cumva în drumul degetelor întinse ale lui Damon. Meredith o ridică ușor pe Bonnie și o așeză la loc pe canapea. Damon își înălță privirea întunecată către ochii lui Matt și Matt citi în ea o înțelegere perfectă.

— Chiar ar trebui să o ierți, Damon, spuse fără menajamente Meredith, întotdeauna arbitru imparțial. Altfel nu cred că o să fie în stare să doarmă la noapte.

Damon ridică din umeri, rece ca un aisberg.

— Poate... Într-o bună zi, spuse.

Matt simți cum i se încordează mușchii. Ce soi de ticălos putea spune așa ceva micuței Bonnie? Pentru că, desigur, ea asculta.

— Să te ia naiba, șopti Matt.

— Poftim?

Vocea lui Damon nu mai era moale și fals politicoasă, ci brusc devenise tăioasă ca un bici.

— M-ai auzit, mârâi Matt. Și dacă nu m-ai auzit, poate că ar trebui să mergem afară ca s-o spun mai tare, adăugă, purtat pe aripile bravadei.

Lăsă în urmă un jalnic "Nu!" De la Bonnie și un "Șșș" blând de la Meredith. Stefan spuse "Voi doi..." Cu o voce puternică, dar apoi se întrerupse și începu să tușească, moment pe care atât Matt cât și Damon îl considerară o ocazie bună pentru a se năpusti către ușă.

Era încă foarte cald afară, pe veranda pensiunii.

— Asta e terenul de ucidere? întrebă Damon cu o voce lenevoasă după ce coborâră treptele și rămaseră lângă aleea acoperită de pietriș.

— Pentru mine e-n regulă, spuse scurt Matt, știind în adâncul sufletului că Damon avea să lupte murdar.

— Da, aici e cu siguranță suficient de aproape, remarcă Damon, aruncând un zâmbet inutil de strălucitor în direcția lui Matt. Poți să strigi după ajutor câtă vreme frățiorul e-n salon, și o să aibă suficient timp să te salveze.

Și acum o să rezolvăm problema amestecului tău în treburile mele și de ce...

Matt îi trase un pumn în nas.

Habar n-avea ce încerca Damon să facă. Dacă îi cereai unui tip să iasă afară, atunci îi cereai să iasă afară ca să rezolvați o dispută. Pe urmă te repezeai la tip. Nu pierdeai vremea pălăvrăgind. Dacă încercai așa ceva, atunci primeai eticheta de "laș", sau chiar mai rău. Damon nu părea să fie genul căruia să i se spună asta.

Dar Damon fusese întotdeauna în stare să respingă orice atac asupra lui în vreme ce primea câte insulte voia... Înainte.

Înainte, mi-ar fi frânt fiecare oscior din mână și ar fi continuat să mă incite, bănuie Matt. Dar acum... Sunt aproape la fel de rapid ca și

el, și el pur și simplu a fost luat pe neașteptate.

Matt își flexă mâna. Întotdeauna durea, bineînțeles, dar dacă Meredith îi putea face asta lui Caroline, atunci și el îi putea face lui...

Damon?

La naiba, chiar l-am pocnit pe Damon!

Fugi, Honeycutt, păru să audă spunându-i în urechi vocea fostului său antrenor. Fugi. Pleacă din oraș. Schimbă-ți numele.

Am încercat asta. N-a mers. Nici măcar n-am făcut rost de-un tricou, își spuse cu amărăciune Matt.

Dar Damon nu țâșnea în sus ca un demon în flăcări din iad, cu ochi de dragon și forța unui taur furios, pentru a-l nimici pe Matt. Părea mai degrabă șocat și indignat, din vârful capului său cu păr ciufulit până în vârful ghetelor murdare de pământ.

— Tu... Ignorant... Infantil... Începu să vorbească în italiană.

— Uite ce-i, spuse Matt. Sunt aici ca să ne batem, da? Și cel mai isteț tip pe care l-am cunoscut vreodată mi-a zis: "Dacă ai de gând să te bați, nu vorbi. Dacă ai de gând să vorbești, nu te bate."

Damon încercă să mârâie pe când se ridica în genunchi și-și scotea scaieți plini de spini din jeanșii lui negri jalnici. Dar mârâitul n-a ieșit chiar cum trebuia. Poate că de vină era noua formă a caninilor lui. Poate că pur și simplu nu o făcuse cu suficientă convingere. Matt văzuse destui tipi învinși ca să știe că lupta asta se încheiase. O ciudată exaltare îl cuprinsese. Avea să-și păstreze intacte toate membrele și organele! Era un moment superb, atât de minunat.

Bun, atunci, ar trebui să-i întind mâna? Se întrebă Matt, și răspunsul veni imediat: Sigur, dacă i-ai întinde mâna unui crocodil amețit pentru moment. În fond, de ce-ai avea nevoie de zece degete întregi?

Ei, asta e, își spuse și se întoarse către ușa casei. Știa că avea să-și aducă aminte de acest moment cât o să trăiască — ceea ce, adevărat, era posibil să nu fie prea mult.

În clipa în care intra în casă, se ciocni de Bonnie, care se repezea

afară.

— Oh, Matt, oh, Matt, strigă ea. Se uită disperată în jur. L-ai răniți
Te-a rănit el pe tine!

Matt își lovi pumnul de palma celeilalte mâini, o dată.

— Încă mai stă pe jos acolo în spate, adăugă el amabil.

— Oh, nu icni Bonnie și se năpusti afară.

O.K. O seară mai puțin spectaculoasă. Dar tot una destul bună. —
Au făcut cel îl întrebă Elena pe Stefan.

Avea cataplasme reci prinse strâns cu bandaje de brațul, mâna și
coapsa ei — doamna Flowers îi tăiase jeanșii cât mai scurți — și
doamna Flowers îi ștergea sângele uscat de pe gât cu ierburi.

Inima îi bătea cu putere, și nu numai de durere. Nici măcar ea nu-și
dăduse seama că Stefan percepea întreaga casă atunci când era treaz.
Tot ce putea face ea acum era să-i mulțumească Domnului, cu o voce
tremurată, că Stefan dormise în vreme ce ea și Damon — nu!
Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta, și chiar din clipa
asta!

— Au ieșit afară să se bată, spuse Stefan. O prostie, evident. Dar e
și o problemă de onoare. Nu pot să mă bag.

— Ei bine, eu pot — dacă ați terminat, doamnă Flowers.

— Da, Elena dragă, spuse doamna Flowers, răsucind un bandaj în
jurul gâtului Elenei. Trebuie să ai grijă să nu faci tetanos. Elena
rămase cu mâna în aer.

— Eu credeam că faci tetanos de la lame ruginite, spuse ea. Da...
Asta arăta nou-noută.

— Tetanosul vine de la lame murdare, draga mea, o corectă
doamna Flowers. Dar asta — ridică o sticlă — este rețeta personală a
lui Mama Afere, care a păstrat curate multe răni vreme de multe
seco... De mulți ani.

— Uau, făcu Elena. N-am mai auzit până acum de Mama Mflre.
Era... Vindecătoare?

— Oh, da, spuse foarte serioasă doamna Flowers. De fapt, chiar a

fost acuzată de vrăjitorie. Dar la judecată n-au putut să dovedească nimic. Acuzatorii ei nu păreau să fie în stare nici măcar să vorbească în mod coerent.

Elena se uită la Stefan și văzu că și el o privea. Matt era în pericol să fie târât într-o parodie de proces — acuzat că o violase pe Caroline Forbes pe când se afla sub influența unui drog necunoscut și cumplit. Tot ce avea de-a face cu procesele îi interesa. Dar privind fața îngrijorată a lui Stefan, Elena hotărî să nu stăruie pe acest subiect. Îl strânse de mână.

— Trebuie să plecăm acum — dar hai să vorbim despre Mama Mare mai târziu. Mi se pare fascinantă.

— Eu mi-o amintesc doar ca o bătrână singuratică și ciudată, care nu putea să sufere proștii și credea despre toată lumea că e proastă, spuse doamna Flowers. Cred că o luasem și eu pe drumul ăsta, până ați apărut voi, copii, și m-ați făcut să mă scutur și să fiu atentă la ce mi se întâmpla. Vă mulțumesc.

— Noi suntem cei care trebuie să vă mulțumească, începu Elena, îmbrățișând-o pe bătrână, simțind cum inima ei își potolește bătăile năvalnice.

Stefan o privea plin de dragoste fățișă. Totul avea să fie în regulă — pentru ea.

Îmi fac griji pentru Matt, gândi ea către Stefan, încercând mai hotărât să vadă în ce ape se scaldă. Damon e încă foarte rapid— și tu știi că nu-i place absolut deloc de Matt.

Eu cred, replică Stefan cu un zâmbet strâmb, că asta e o afirmație oarecum surprinzătoare. Dar mai cred și că nu ar trebui să-ți faci griji până nu vedem cine se întoarce rănit.

Elena privi acel zâmbet și pentru o clipă se gândi la Matt cel athletic și impulsiv. După o clipă, îi zâmbi și ea. Se simțea deopotrivă vinovată și protectoare — și în siguranță. Stefan întotdeauna o făcea să se simtă în siguranță. Iar în clipa asta voia să îl răsfete.

În curtea din fața casei, Bonnie își puna cenușă în cap. Nu putea

să nu se gândească, chiar și acum, cât de frumos era Damon, cât de sălbatic și de periculos și de feroce și de superb. Nu putea să nu se gândească la momentele în care îi zâmbise, râsese cu ea, venise să o salveze la chemarea ei urgentă. Ea crezuse în mod sincer că într-o bună zi... Dar acum simțea cum inima i se frângea în două.

— Tot ce vreau e să-mi mușc limba, spuse ea. N-ar fi trebuit niciodată să trag concluzii doar din ce văd.

— Cum ai fi putut ști că eu nu o furam pe Elena de la Stefan? Spuse Damon pe un ton obosit. E exact genul de lucru pe care l-aș face.

— Nu, nu e! Ai făcut atât de multe ca să-1 eliberezi pe Stefan din închisoare — întotdeauna tu ai fost cel care s-a confruntat cu cel mai mare pericol — și ne-ai ferit pe toți de suferință. Ai făcut toate astea pentru alții...

Brusc, brațele lui Bonnie fură țintuite de niște mâini atât de puternice, încât mintea ei se umplu de clișee. Strânsoare ca o menghină. Mână de fier. O încleștare de nedesfăcut.

Și o voce ca un torent înghețat se revărsă asupra ei.

— Tu nu știi nimic despre mine, sau ce vreau eu, sau ce fac. Aș putea foarte bine să urzesc un plan malefic în această clipă. Așa că să nu te mai aud niciodată vorbind despre asemenea lucruri, sau să-ți închipui că n-o să te omor dacă mi te pui în cale, spuse Damon.

Se ridică și o lăsă pe Bonnie așezată acolo, privind lung în urma lui. Și dându-și seama că se înșelase. Lacrimile nu-i secaseră de tot.

5

Am crezut că vrei să ieșim ca să putem vorbi cu Damon, spuse Stefan, continuând s-o țină de mână pe Elena, când ea o coti brusc către scara șubredă care ducea la camerele de la etaj și, deasupra lor, la mansarda lui Stefan.

— Ei, dacă nu-l omoară pe Matt și dispăre de-aici, nu văd de ce n-am putea să vorbim cu el mâine. Elena îi aruncă o privire lui Stefan și zâmbi, arătându-și gropițele. Ți-am urmat sfatul și m-am gândit puțin la ei doi. Matt e un mijlocaș destul de dur și acum sunt amândoi ființe omenești, nu? Oricum, e vremea să-ți iei cina. — Cina?

Caninii lui Stefan reacționară automat — stânjenitor de rapid — la acest cuvânt. Trebuia neapărat să discute cu Damon mai târziu și să se asigure că Damon înțelegea că era un musafir la pensiune — atât și nimic mai mult — dar era adevărat, putea face asta mâine. Poate că ar fi chiar mai eficient mâine, când furia înăbușită a lui Damon avea să se domolească.

Își apăsă limba peste canini, încercând să-i forțeze să se retragă, dar stimularea îi făcu să se ascută, înțepându-i buza. Acum îl dureau într-un fel plăcut. Totul ca reacție la un singur cuvânt: cina.

Elena îi aruncă peste umăr o privire provocatoare și chicoti. Ea era una dintre acele fete norocoase cu un râs frumos. Dar ăsta era în mod clar un chicotit poznaș, care venea direct din copilăria ei plină de răutăți și comploturi. Îl făcu pe Stefan să vrea să o gâdile ca să afle mai multe; îl făcu să vrea să râdă cu ea; îl făcu să vrea să o apuce de mijloc și s-o întrebe care era gluma. În schimb, spuse doar:

— Ce e, dragoste?

— Cineva are dinți ascuțiți, răspunse ea pe un ton nevinovat și chicoti din nou.

El se lăsă cuprins de admirație pentru o clipă, și brusc mâna ei nu mai era într-a lui. Râzând ca o cascadă cristalină ce se prăvale peste o stâncă, ea o luă la fugă în sus pe scări, înaintea lui, ca să-l ațâțe, dar și ca să-i arate în ce formă bună era, își spuse el. Dacă s-ar fi împiedicat sau ar șovăit, știa că el ar decide că donarea de sânge îi făcea rău.

Până acum nu păruse să facă rău nici unuia dintre prietenii lui, altfel ar fi insistat ca acea persoană să se odihnească. Dar chiar și

Bonnie, delicată ca o libelulă cum era, nu păruse să se simtă mai rău. Elena alergă în sus pe scări, știind că Stefan zâmbea în urma ei, și că în mintea lui nu exista nici o umbră de neîncredere. N-o merita, dar asta o făcu doar mai dornică să-l mulțumească.

— Tu ți-ai luat cina? întrebă Stefan când ajunseră în camera lui.

— De mult; friptură de vită — friptă, spuse ea zâmbind.

— Ce-a spus Damon când în cele din urmă și-a dat seama că erai tu și s-a uitat la mâncarea pe care i-ai dus-o?

Elena se forță să chicotească din nou. Era normal să aibă lacrimi în ochi: arsurile și tăieturile o dureau și episodul cu Damon justifica orice cantitate de lacrimi.

— I-a zis hamburger afurisit. Era vită cu sos tartar. Dar, Stefan, nu vreau să vorbesc acum despre el.

— Nu, sigur că nu vrei, iubito.

Stefan se simți imediat vinovat. Și încerca din răspuțeri să nu pară nerăbdător să se hrănească — dar nici nu-și putea controla caninii.

Și nici Elena nu părea să aibă chef să piardă vremea. Se urcă în pat, desfăcând cu grijă bandajul pe care doamna Flowers tocmai i-l pusese. Deodată, Stefan păru tulburat.

Iubito...

Se opri brusc.

Ce?

Elena termină cu bandajul și cercetă chipul îngrijorat al lui Stefan.

Păi... N-ar fi mai bine să-l scot pe cel de la braț? Deja ai dureri și nu vreau să mă amestec în tratamentul antitetanos al doamnei Flowers.

Mai e încă destul loc în jurul lui, spuse veselă Elena.

Dar o mușcătură peste tăieturile alea...

Stefan se întrerupse din nou.

Elena se uită la el. Îl cunoștea bine pe Stefan al ei. Voia să-i spună ceva. Spune-mi, îl îndemnă.

În cele din urmă, Stefan o privi direct în ochi și apoi își apropie

gura de urechea ei.

— Pot să-ți vindec tăieturile, șopti el. Dar... Asta ar însemna să le deschid din nou ca să poată sângera. O să te doară.

— Și ar putea să te infecteze pe tine! Spuse Elena tăios. Nu înțelegi? Doamna Flowers a pus Dumnezeu știe ce pe ele...

Îl simți râzând, și râsul lui îi trimise mici furnicături pe șira spinării.

— Nu poți să omori așa ușor un vampir, spuse el. Ne omori doar dacă ne străpungi inima cu un țăruș. Dar nu vreau să te doară — chiar dacă asta te ajută. Aș putea să te Influențez să nu simți nimic...

Din nou, Elena îl întrerupse.

— Nu! Nu, nu mă deranjează dacă mă doare. Atâta timp cât ieși cât de mult sânge ai nevoie.

Stefan o respecta suficient de mult pe Elena pentru a ști că n-ar trebui să pună de două ori aceeași întrebare. Și cu greu se mai putea stăpâni. O privi cum se așeză în pat și apoi se întinse lângă ea, aplecându-se pentru a ajunge la tăieturile pătate cu verde de la ierburile vindecătoare ale doamnei Flowers. Linse ușor rănille, la început ca de probă, apoi își trecu limba moale ca satinul peste ele. Habar n-avea cum funcționa procesul sau ce substanțe întindea peste rănille Elenei. Era ceva la fel de automat cum era respirația pentru oameni. Dar după un minut, chicoti încet.

Ce? Ce? întrebă repede Elena, zâmbind la rândul ei când respirația lui o gădilă.

Sângele tău e stropit cu roiniță, răspunse Stefan. Rețeta lui Mama Mare are în ea roiniță și alcool! Vin de roiniță!

Asta e bine sau e rău? întrebă Elena nesigură.

E în regulă — ca o schimbare. Dar mie tot îmi place mai mult sângele tău simplu. Doare prea tare?

Elena simți că roșește. Damon îi vindecase obrazul în felul acesta, în Dimensiunea întunecată, când Elena apăruse, cu propriul ei trup, o sclavă care fusese biciuită până la sânge. Stefan cunoștea povestea și

știa probabil, de fiecare dată când o vedea, că acea cicatrice albă aproape invizibilă de pe maxilarul ei fusese vindecată cu aceleași mângâieri blânde.

Față de rana aceea, zgârieturile astea nu sunt nimic, îi trimise gândul ei. Dar deodată un fior rece o străbătu.

Stefan! Nu ți-am cerut până acum iertare pentru că am apărat-o pe Ulma riscând să nu te mai pot salva pe tine. Sau, și mai rău pentru că am dansat în vreme ce tu mureai de foame — pentru a păstra aparențele în societate, ca să putem pune mâna pe cheia-vulpe...

Tu crezi că-mi pasă de asta? Vocea lui Stefan era prefăcut furioasă, în vreme ce închidea cu mișcări ușoare o tăietură de pe gâtul ei. Ai făcut ce trebuia să faci ca să dai de urma mea — să mă găsești — să mă salvezi — după ce te-am lăsat singură aici. Nu crezi că înțeleg? N-am meritat să fiu salvat...

Acum Elena simți cum o înăbușă un suspin. Să nu spui niciodată asta! Niciodată! Și cred... Cred că știam că o să mă ierți... Altfel aș fi simțit fiecare bijuterie pe care o purtam arzându-mă asemenea unui fier încins. A trebuit să mergem pe urmele tale ca niște ogari după o vulpe — și eram atât de speriați că un singur pas greșit putea însemna că vei fi spânzurat... Sau că noi vom fi.

Acum Stefan o ținea strâns în brațe. Cum să te fac să înțelegi? Întrebă el. Ai renunțat la tot — chiar și la libertatea ta pentru mine. Ai devenit sclavă. Tu... Tu... Ai primit o "corecție"...

Elena întrebă speriată Cum de știi asta? Cine ți-a spus?

Tu mi-ai spus, iubito. În somn — în visele tale.

Dar, Stefan... Damon a preluat durerea în locul meu. Știai asta?

Stefan rămase tăcut pentru o clipă, apoi răspunse: înțeleg... N-am știut asta.

Scene disparate din Dimensiunea întunecată se îngrămădiră în mintea Elenei. Orașul acela de tinichele cu luciul pătat — de strălucire iluzorie, unde șfichiuirea unui bici care stropea cu sânge un zid putea fi la fel de prețuită ca un pumn de rubine împrăștiate pe

un trotuar...

Iubito, nu te mai gândi la asta. Ai venit după mine, și m-ai salvat, și acum suntem aici împreună, spuse Stefan. După ce și ultima tăietură fu închisă, el își lipi obrazul de al ei. Numai asta mă interesează. Tu și cu mine — împreună.

Elena era aproape amețită de bucuria de a fi iertată — dar exista ceva în adâncul ei, ceva care crescuse, și crescuse, și crescuse în timpul săptămânilor în care se aflase în

Dimensiunea întunecată. Un sentiment pentru Damon care nu era chiar urmarea nevoii ei de a primi ajutorul lui. Un sentiment pe care Elena crezuse că Stefan îl înțelegea. Un sentiment care ar putea chiar să schimbe relațiile dintre ei trei: ea, Stefan și Damon. Dar acum, Stefan părea să presupună că totul va fi din nou așa cum fusese înainte de răpirea lui.

Dar, ei, de ce să-și facă probleme pentru ziua de mâine când seara asta era suficientă pentru a o face să plângă de bucurie?

Ăsta era cel mai grozav sentiment din lume, certitudinea că ea și Stefan erau împreună, și îl puse pe Stefan să-i promită, iar și iar, că n-o s-o mai părăsească niciodată pentru nu știu ce expediție de-a lui, indiferent cât de puțin ar dura, indiferent care ar fi fost scopul ei.

Acum, Elena deja nu se mai putea concentra nici măcar la motivele îngrijorării ei de mai înainte. Ea și Stefan întotdeauna își găsiseră paradisul unul în brațele celuilalt. Erau meniți a fi împreună pentru totdeauna. Nimic altceva nu mai conta, acum că era acasă.

"Acasă" era locul în care ea și Stefan erau împreună.

Bonnie nu putea adormi după ceea ce-i spusese 1 Damon. Voia să stea de vorbă cu Meredith, dar Meredith era doar o formă care nu vedea și nu auzea în patul ei.

Singurul lucru la care se putea gândi era să coboare în bucătărie și apoi să se ghemuiască cu o cană de cacao în living, singură cu suferința ei. Bonnie nu știa deloc cum să fie singură.

Dar până la urmă, când ajunse la parter, nu se mai îndreptă spre

bucătărie. Se duse direct în living. Totul era întunecat și părea straniu în bezna tăcută. O lumină aprinsă ar face ca toate celelalte să pară și mai întunecate. Dar reuși, cu degete tremurătoare, să răsucescă întrerupătorul lampadarului de lângă canapea. Și acum, dacă ar putea găsi o carte, sau altceva de citit...

Strângea în brațe perna ca și cum ar fi fost un ursuleț de pluș, când auzi lângă ea vocea lui Damon:

— Biata păsăruică roșcată. N-ar trebui să stai trează atât de târziu.

Bonnie tresări și își mușcă buza.

— Sper că nu mai ai dureri, spuse ea pe un ton rece, plin de demnitate, care bănuia că nu era foarte convingător.

Dar ce trebuia să facă? Adevărul e că Bonnie nu avea absolut nici o șansă să iasă învingătoare dintr-un duel al minților cu Damon — și o știa prea bine.

Damon vru să spună "Dureri? Pentru un vampir, o asemenea ciupitură umană de purice era..."

Dar, din nefericire, și el era o ființă umană. Și chiar durea.

Dar nu pentru mult timp, își promise el, uitându-se la Bonnie.

— Credeam că nu vrei să mă mai vezi niciodată, spuse ea, cu bărbia tremurându-i.

Aproape că părea prea crud să se folosească de o păsăruică roșcată vulnerabilă. Dar nu avea de ales.

O să mă revanșez față de ea în vreun fel, cândva — jur, își spuse el. Și cel puțin pot să fac lucrurile plăcute acum.

— Nu asta am spus, replică el, sperând că Bonnie nu avea să-și aducă aminte cu exactitate ce spusese el.

Dacă ar putea doar să o Influențeze pe femeia-copil de dinaintea lui... Dar nu putea. Acum e o ființă omenească.

— Mi-ai spus că o să mă omori.

— Uite ce-i, tocmai fusesem pus la pământ de un om. Bănuiesc că nu știi ce înseamnă asta, dar nu mi s-a mai întâmplat așa ceva de când aveam doisprezece ani, și încă eram un băiat uman.

Bărbia lui Bonnie continua să tremure, dar nu mai plângea. Cel mai mare curaj îl ai când ești speriată, își spuse Damon.

— îmi fac mai multe griji pentru ceilalți, spuse el.

— Ceilalți? Clipi Bonnie.

— în cinci sute de ani de viață, poți aduna un număr considerabil de dușmani. Nu știu; poate că așa sunt eu. Sau poate e simplul fapt de a fi vampir.

— Oh. Oh, nul strigă Bonnie.

— Ce contează, păsăruică roșcată? Lungă sau scurtă, viața oricum pare că trece prea repede.

— Dar... Damon...

— Liniștește-te, pisoicule. Servește unul din remediile Naturii.

Damon scoase din buzunarul de la piept o sticluță mică ce mirosea indubitabil a Black Magic.

— Oh... Ai salvat-o! Ce deștept ai fost!

— Vrei să guști? Doamnele — nu, corectez — domnișoarele primele.

— Oh, nu știu. Mă cam amețește, și mă face să mă port cam prostește.

— Lumea e prostească. Viața e prostească. Mai ales când ai fost condamnat de șase ori înainte de micul dejun.

Damon deschise sticla.

— Ei, bine atunci! Spuse Bonnie și, în mod clar încântată de ideea de "a bea împreună cu Damon", luă o înghițitură foarte mică.

Damon tuși pentru a-și ascunde hohotul de râs.

— Ar fi mai bine să iei o înghițitură mai zdravănă, păsăruică roșcată. Altfel o să dureze toată noaptea până să-mi vină rândul.

Bonnie trase aer adânc în piept și apoi o înghițitură adâncă. După vreo trei astfel de duști, Damon decise că era pregătită.

Chicotelile lui Bonnie nu se mai opreau acum.

— Cred... Cred oare că am băut destul?

— Ce culori vezi acolo?

— Roz? Violet? E bine așa? Nu e noapte?

— Ei, poate că Luminile Nordului ne fac o vizită. Dar ai dreptate, ar trebui să te bag în pat.

— Oh, nu! Oh, da! Oh, nu! Nununwa!

— Șșșș--șșșșșșș!

Grozav, își spuse Damon; am sărit peste cal.

— Voiam să spun să te bag pe tine în pat, spuse el hotărât. Doar pe tine. Hai, te conduc în dormitorul de la parter.

— Fiindc-aș putea să cad pe scări?

— Ai putea spune și asta. Și dormitorul ăsta e mult mai drăguț decât cel pe care-l împărți cu Meredith. Acum culcă-te și să nu spui nimănui despre întâlnirea noastră.

— Nici măcar Elenei!

— Absolut nimănui. Altfel s-ar putea să mă supăr pe tine.

— Oh, nu! N-o să spun nimic, Damon. Jur pe viața Ta!

— Asta e... Destul de corect, spuse Damon. Noapte bună!

Lumina lunii învăluia casa ca într-un cocon de mătase. Ceața împâclea lumina lunii. O siluetă subțire, cu glugă, se strecură printre umbre cu atâta abilitate, încât ar fi trecut neobservată chiar dacă cineva ar fi căutat-o cu privirea — dar nimeni n-o făcea.

6

Bonnie era în noul ei dormitor de la parter și se simțea total nedumerită. Vinul Black Magic întotdeauna o făcea să chicotească și apoi devenea somnoroasă, dar cumva în seara asta corpul ei refuza să doarmă. O dureau capul.

Tocmai voia să aprindă veioza de pe noptieră când o voce familiară spuse:

- Ce-ai zice de niște ceai pentru durerea ta de cap?
- Damon?

— Am făcut niște ceai din ierburile doamnei Flowers și m-am hotărât să-ți fac și ție o ceașcă. Ești o fată norocoasă, nu?

Dacă Bonnie ar fi ascultat cu atenție, poate ar fi auzit ceva semănând cu scârbă de sine în spatele acelor cuvinte rostite pe un ton vesel — dar nu asculta.

— Da! Spuse Bonnie, și chiar o credea. Cele mai multe dintre ceaiurile doamnei

Flowers miroseau plăcut și aveau un gust bun. Asta era deosebit de bun, dar părea grăunțos pe limbă.

Și nu numai că era ceaiul bun, dar cât îl bău, Damon rămase cu ea și vorbi. Un gest foarte dulce din partea lui.

În mod ciudat, ceaiul ăsta o făcea să se simtă nu tocmai somnoroasă, ci capabilă să se concentreze la doar un singur lucru odată. Imaginea lui Damon dansa în fața ochilor ei.

— Te simți mai relaxată? întrebă el.

— Da, mulțumesc.

Din ce în ce mai straniu. Chiar și vocea ei suna înceată, abia rostind cuvintele cu greutate.

— Voiam să fiu sigur că nimeni nu te certa prea tare pentru greșeala prostească legată de Elena, explică el.

— De fapt, n-au făcut-o, spuse ea. Adevărul e că toată lumea era mai interesată să vă vadă pe tine și Matt bătându-vă... Bonnie își duse mâna la gură. Oh, nu! N-am vrut să spun asta! îmi pare așa de rău!

— E-n regulă. Până mâine ar trebui să treacă.

Bonnie nu-și putea da seama de ce s-ar teme cineva de Damon, care era atât de drăguț să-i ia cana și să spună că o s-o pună el în chiuvetă. Țăsta era un lucru bun, pentru că ea simțea că nu se putea ridica nici dacă ar trebui să-și salveze viața. Era atât de comod. Atât de tihnit.

— Bonnie, pot să te întreb ceva, o chestie mărunță? Damon făcu o pauză. Nu pot să-ți spun de ce, dar...

Trebuie să aflu unde se află globul-ștea al lui Misao, spuse el cu sinceritate.

— Oh... Asta, spuse Bonnie nedeslușit, și chicoti.

— Da, asta. Și-mi pare sincer rău să te întreb, pentru că ești atât de tânără și de nevinovată... Dar știu că tu o să-mi spui adevărul.

După lauda asta și învăluită de senzația de tihnă, Bonnie simțea că-i vine să zboare.

— A fost în același loc mereu, spuse ea cu o silă somnoroasă. Au încercat să mă facă să cred că l-au mutat... Dar când l-am văzut legat în lanțuri și coborât în pivnița pentru rădăcinoase, am știut că de fapt nu-l mutaseră. În întuneric, bucelele roșcate se scuturară scurt și apoi se auzi un căscat.

— Dacă voiau cu-adevărat să-l mute de-acolo... Trebuiau să mă trimită de-acasă, sau ceva de genul ăsta.

— Ei, poate erau îngrijorați pentru viața ta.

— Ceee...? Bonnie căscă din nou, neînțelegând exact ce voia el să spună. Adică, un seif vechi, cu cifru? Le-am zis... Că seifurile astea vechi... Puteau să fie... Chiar să fie... Ușor de... De...

Bonnie scoase un soi de oftat și vocea i se stinse.

— Mă bucur că am avut discuția asta, murmură Damon în tăcerea care se lăsase.

Nici un răspuns nu veni dinspre pat. Trăgând cearșaful peste Bonnie cât de sus putu, o lăsă să se cufunde în somn. Ii acoperea aproape cu totul fața.

— Requiescat in pace, șopti Damon.

Apoi ieși din cameră, fără să uite să ia cu el cana.

Deci... "legat în lanțuri și coborât în pivnița pentru rădăcinoase". Damon medita în vreme ce spală cana cu grijă și o punea la loc în dulap. Cuvintele sunau ciudat, dar avea acum aproape toate elementele, și de fapt era simplu. Tot ce-i mai trebuia acum erau încă douăsprezece din somniferele doamnei Flowers și două farfurii pline cu carne crudă de vită. Avea toate ingredientele... Dar nu auzise

niciodată de pivnița pentru rădăcinoase.

La scurt timp după aceea, deschise ușa care dădea în subsolul casei. Nu. Nu avea nimic din "pivnița pentru rădăcinoase" pe care o căutase pe google pe mobilul său. Iritat și știind că în orice clipă cineva putea să coboare scările după ceva, Damon se învârti frustrat. În capătul subsolului se vedea un panou de lemn bogat sculptat, dar nimic altceva.

Fir-ar să fie, nu putea fi oprit acum. O să-și recapete viața de vampir, sau nu avea nevoie de nici un fel de viață!

Pentru a sublinia această hotărâre, lovi cu pumnul în panoul de lemn din fața lui.

Panoul sună a gol.

Imediat, orice urmă de frustrare dispăru. Damon cercetă cu atenție panoul. Da, existau niște balamale pe o latură, unde nimeni nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Nu era un panou, ci o ușă — fără îndoială ducând la pivnița pentru rădăcinoase unde se afla globul-stea.

Nu a durat mult până când degetele lui sensibile — chiar și degetele lui umane erau mai sensibile decât majoritatea — găsiră un loc care scoase un clic, și apoi întreaga ușă se deschise. Vedea șirul de trepte. Își băgă pachetul sub un braț și cobor • .

La lumina micii lanterne pe care o luase din magazie, văzu că pivnița pentru rădăcinoase era exact conform descrierii: o încăpere de pământ, umedă, unde erau depozitate fructele și legumele înainte să fie inventate frigidererele. Iar seiful era întocmai cum spusese Bonnie: un seif cu cifru vechi și ruginit, pe care orice spărgător cât de cât priceput l-ar fi deschis în vreo șaizeci de secunde. Lui Damon avea să-i ia cam șase minute, cu stetoscopul lui (auzise odată că poți găsi orice în pensiune dacă te-apuci să cauți suficient de atent, și se părea că era adevărat) și fiecare atom al ființei lui concentrat să audă cum mecanismul clicăne încet.

Dar mai întâi trebuia să înfrângă Fiara. Saber, diavolul negru, se ridicase, treaz și alert încă din momentul în care se deschisese ușa

secretă. Fără îndoială, ceilalți se folosiseră de hainele lui Damon pentru a-l învăța să urle când îi simțea mirosul.

Dar Damon știa și el multe despre ierburi, și scotocise prin bucătăria doamnei Flowers pentru a găsi o mână de alunul vrăjitoarelor, o cantitate mică de vin de căpșuni, anason, niște ulei de mentă și câteva alte uleiuri esențiale pe care le avea prin dulapuri, dulcege și iuți. Amestecate, toate aceste ingrediente alcătuiau o loțiune cu miros puternic, cu care se dăduse. Amestecul ăsta reprezenta pentru Saber o încâlceală de mirosuri imposibile. Singurul lucru pe care îl știa câinele, acum așezat, era că în mod sigur nu Damon se afla pe trepte și îi arunca pumni generoși de carne tocată și feliuțe delicate de filet mignon — pe care Saber le înghițea pe nemestecate. Damon privi plin de interes cum câinele devorează amestecul de praf de somnifere și carne crudă, cu coada măturând veselă podeaua.

Zece minute mai târziu, Saber, diavolul, zăcea întins pe jos, inconștient și fericit.

La șase minute după aceea, Damon deschidea o ușă de fier.

O secundă mai târziu, scotea din seiful antic al doamnei Flowers o față de pernă.

La lumina lanternei văzu că într-adevăr avea un glob-stea, dar că era doar cam pe jumătate plin.

Ce să însemne asta? Se vedea o gaură făcută cu mare atenție și apoi astupată cu un dop, pentru ca nici o picătură prețioasă să nu se irosească.

Dar cine folosise restul lichidului — și de ce? Doar cu câteva zile în urmă, Damon însuși văzuse globul-stea plin ochi cu lichid opalescent, tremurător.

Între acel moment și cel de acum, cineva folosise energia vitală a vreo sută de mii de indivizi.

Încercaseră ceilalți să facă vreo faptă deosebită cu el și nu reușiseră, cu prețul arderii unei Puteri atât de mari? Stefan avea un

suflet prea bun pentru a folosi așa de mult, de asta era sigur Damon. Dar...

Sage.

Cu o Convocare Imperială în mână, Sage putea face orice. Așa că, la un moment dat după ce sfera fusese adusă în pensiune, Sage turnase aproape exact o jumătate din forța vitală aflată în globul-ștea și apoi, fără îndoială, lăsase restul să fie astupat de Mutt sau altcineva.

Iar o asemenea cantitate uriașă de Putere ar fi putut fi folosită doar pentru... Pentru a deschide Poarta către Dimensiunea întunecată.

Damon răsuflă foarte încet și zâmbi. Existau doar câteva modalități de a pătrunde în Dimensiunea întunecată, și ca ființă umană era evident că nu putea ajunge cu mașina în Arizona și de acolo să intre printr-o Poartă publică, așa cum făcuse prima oară cu fetele. Dar acum avea ceva și mai bun. Un glob-ștea cu care să-și deschidă propria lui Poartă personală. Nu știa să existe altă modalitate de a ajunge acolo, asta dacă nu aveai noroc să deții unul dintre Paspartuurile aproape mitice care le îngăduiau deținătorilor să cutreiere după voia inimii toate dimensiunile.

Fără îndoială, cândva în viitor, în vreun colțișor, doamna Flowers avea să găsească un alt bilețel cu mulțumiri: de data asta împreună cu ceva cu adevărat inestimabil — ceva superb și neprețuit și probabil dintr-o dimensiune aflată foarte departe de Pământ. Acesta era modul de operare al lui Sage.

Totul era tăcut deasupra, în casă. Oamenii se bazau pe tovarășii lor, animalele, pentru a fi în siguranță. Damon mai aruncă o privire prin pivnița pentru rădăcinoase și văzu doar o încăpere întunecată, complet goală, cu excepția seifului, care acum era închis. Punându-și propriile lucruri în fața de pernă, îl mângâie pe Saber, care sforăia ușor, și se întoarse către scări.

Acela fu momentul în care își dădu seama că în cadrul ușii stătea o siluetă.

Silueta se furișă apoi în spatele ușii, dar Damon văzuse suficient de mult.

Într-o mână silueta ținea un băț de luptă aproape la fel de înalt cât el însuși.

Ceea ce însemna că era un vânător-asasin. De vampiri.

Damon întâlnise mai mulți vânători-asasini — în trecere — de-a lungul vieții. În opinia lui, erau fanatici, nesăbuiți, și chiar mai proști decât oamenii obișnuiți, pentru că de cele mai multe ori crescuseră cu legende despre vampiri cu canini precum colții de elefant care sfâșiau gâturile victimelor lor și le omorau. Damon ar fi primul care să admită că existau și câțiva vampiri de soiul ăsta, dar majoritatea erau mult mai reținuți. Vânătorii de vampiri acționau de obicei în grup, dar Damon avea o presimțire că acesta era singur.

Acum urca încet scările. Era destul de sigur de identitatea acestui vânător-asasin, dar dacă se înșela va trebui să se ferească de un băț aruncat direct în el ca o suliță. Nici o problemă — dacă ar mai fi vampir. Puțin mai greu, așa cum era acum neînarmat și aflat într-un dezavantaj tactic considerabil.

Ajunse cu bine în capătul scărilor. Asta era într-adevăr cea mai periculoasă etapă din urcarea scărilor, căci o armă de lungimea potrivită l-ar putea trimite înapoi să se prăbușească la piciorul treptelor. Desigur, un vampir nu ar fi afectat permanent de așa ceva, dar — își repetă — el nu mai era vampir.

Dar persoana din bucătărie îl lăsă să urce din pivnița de rădăcinoase fără să pățească nimic.

Un asasin cu onoare. Ce drăguț.

Se întoarce încet pentru a-l privi pe vânătorul lui asasin. Și imediat fu impresionat.

Nu îl impresiona puterea evidentă care îi îngăduia vânătorului să poată schița un opt cu bățul de luptă. Era arma în sine. Perfect echilibrată, era concepută pentru a fi ținută de partea ei din mijloc, iar ornamentele care ieșeau în evidență datorită pietrelor prețioase

din jurul mânerului dovedeau că cel care o crease avusese un gust desăvârșit. Capetele dovedeau că avea și simțul umorului. Cele două capete ale bățului erau din lemn de esență tare pentru a avea mai multă forță — dar și acesta era decorat. Ca formă, erau făcute să semene cu una dintre cele mai vechi arme ale omului, sulița cu vârf de cremene. Dar se vedeau mici țepușe care ieșeau din fiecare dintre aceste vârfuri de suliță, fixate bine în lemn. Țepușele erau făcute din diferite materiale: argint pentru vârcolaci, lemn pentru vampiri, frasin pentru Cei Vechi, fier pentru toate creaturile supranaturale, și alte câteva pe care Damon nu le putea distinge.

— Pot fi umplute la loc, explică vânătorul-asasin. Acele hipodermice se golesc la impact. Și, evident, otrăvuri diferite pentru specii diferite — rapide și simple pentru oameni, omag galben pentru cățelușii neastâmpărați, și așa mai departe. E cu adevărat o bijuterie de armă. Îmi pare rău că n-am găsit-o înainte să ne întâlnim cu Klaus.

Apoi o tresărire păru să o aducă înapoi în realitate.

— Așadar, Damon, ce alegi? întrebă Meredith.

7

Damon dădu din cap gânditor, plimbându-și privirea de la bățul de luptă la fața de pernă din mâna lui.

Oare nu bănuise așa ceva de multă vreme? În subconștient? În definitiv, fusese acel atac asupra bunicului, care nu reușise nici să-l omoare și nici să-i șteargă cu desăvârșire amintirile. Imaginația lui Damon putea umple golurile: părinții ei nu văzuseră nici un motiv pentru a distruge viața micuței lor fiice cu această poveste oribilă... O schimbare totală de peisaj... Și apoi renunțarea la practică în orașelul provincial, apărat, Fells Church. De-ar fi știut...

Oh, fără îndoială, avuseseră grijă ca Meredith să se pregătească în

autoapărare și diverse arte marțiale încă de când era un copil, în același timp punând-o să jure că va păstra secretul — chiar și față de cele mai bune prietene ale ei. Ei bine, își spuse Damon, prima dintre ghicitorile lui Shinichi era deja rezolvată. Unul dintre voi are un secret ascuns de toți. Întotdeauna am știut că era ceva cu fata asta... Și iată ce era. Pun capul jos că are centura neagră.

Tăcerea era deplină. Acum Damon o sparse.

Și strămoșii tăi erau vânători? întrebă el, ca și cum ea era telepatică. Așteptă un moment — tot tăcere. O.K., fără telepatie. Asta era bine. Dădu din cap către superbul băț de luptă.

— Acela a fost cu siguranță făcut pentru un nobil.

Meredith nu era proastă. Vorbi fără să-și ia privirea din ochii lui. Era pregătită ca în orice clipă să omoare.

— Suntem doar oameni obișnuiți, care încercăm să rezolvăm o problemă pentru ca ființele umane nevinovate să poată fi în siguranță.

— Omorând unul sau doi vampiri ocazionali.

— Ei bine, până acum istoria nu a consemnat ca vorbele "Băiat rău, băiat rău, Mami o să-ți dea na-na" să fi reușit să convertească măcar un singur vampir la vegetarianism.

Damon n-a putut să nu râdă.

— Păcat că nu te-ai născut ceva mai devreme ca să-l convertești pe Ștefan. Ar fi putut să fie marele tău triumf.

— Crezi că e amuzant. Dar avem convertiți.

— Da. Oamenii ar spune orice atâta vreme cât stau cu un băț ascuțit îndreptat către ei.

— Oameni care cred că e greșit să Influentezi alți oameni ca să-i faci să creadă că or să primească ceva pentru nimic.

— Asta e! Meredith! Lasă-mă să te Influentez!

De data asta, Meredith fu cea care râse.

— Nu, vorbesc serios! Când o să fii din nou vampir, lasă-mă să te Influentez să nu te mai temi atât de mult de o mușcătură. Jur că n-o

să iau mai mult de o linguriță. Dar asta mi-ar oferi timp să-ți arăt...

— O casă mare și frumoasă de turtă dulce care nu a existat niciodată? O rudă care a murit acum zece ani și care ar fi oripilată la gândul că tu mi-ai putea lua amintirile despre ea și le-ai folosi ca ademenire? Un vis de a pune capăt foamei mondiale care nu oferă mâncare nici unei guri înfometate?

Fata asta, își spuse Damon, e periculoasă. E ca o Contra-influență. Vrând să-i arate că vampirii, sau foștii vampiri, sau Vampiri Cândva și In Viitor au unele calități — ca de pildă curajul — dădu drumul feței de pernă și apucă un capăt al bățului cu ambele mâini.

Meredith ridică o sprânceană.

— Nu ți-am spus cu puțin timp în urmă că o parte din țepușele alea pe care tocmai ți le-ai băgat în carne sunt otrăvitoare? Sau nu ascultai ce spuneam?

Apucase și ea în mod automat bățul, deasupra zonei periculoase.

— Mi-ai spus, răspunse el cu o expresie impenetrabilă — cel puțin așa spera.

— Am spus în mod special "otrăvitoare pentru oameni la fel ca pentru vârcolaci și alte creaturi" — ti-aduci aminte?

— Da, și asta ai spus. Dar mai degrabă aș muri decât să trăiesc ca ființă umană, așa că: să înceapă jocul!

Și spunând acestea, Damon începu să împingă bățul cu două capete către inima lui Meredith.

Ea imediat își încleșta mâinile pe băț, împingându-l înapoi către el. Dar el avea de partea sa trei avantaje, după cum aveau să realizeze amândoi în scurt timp. Era puțin mai înalt și cu mușchi mai puternici chiar decât supla și atletica Meredith; avea brațele mai lungi decât ale ei; și adoptase o poziție mult mai agresivă. Deși simțea țepușele mici și otrăvitoare mușcându-i din carnea palmelor, împinse înainte și în sus, până când vârful ucigător se afla din nou lângă inima ei. Meredith împinse înapoi cu o forță surprinzătoare și apoi, brusc, erau din nou la același nivel.

Damon ridică privirea pentru a vedea cum se întâmplase asta și observă, șocat, că și Meredith apucase bățul în zona ucigașă. Acum din palmele ei picura sânge către podea la fel ca din ale lui.

— Meredith!

— Ce? Eu îmi iau treburile în serios.

În ciuda gambitului ei, el era mai puternic centimetru cu centimetru, își forță palmele sfâșiate să reziste, brațele să împingă. Și centimetru cu centimetru, ea se văzu forțată să dea înapoi, refuzând să cedeze — până când nu mai avea unde să pășească în spate.

Și rămaseră așa, cu întreaga lungime a bățului între ei, și cu frigiderul lipit de spatele lui Meredith.

Singurul lucru la care se putea Damon gândi era Elena. Dacă supraviețuia cumva acestei confruntări — iar Meredith nu — atunci ce-i vor spune ochii aceia de lapislazuli? Cum o să poată el trăi cu ceea ce-i spuneau ei?

Și apoi — iar alegerea momentului era enervantă — la fel ca un jucător de șah care își răstoarnă propriul rege, Meredith dădu drumul sulitei, recunoscând forța superioară a lui Damon.

După care, părând să nu se teamă să-i întoarcă spatele, luă un borcan plin cu o alifie dintr-un dulap din bucătărie, scoase o cantitate considerabilă din ea și îi făcu semn lui Damon să-și întindă mâinile. El se încruntă. Nu auzise niciodată ca o otravă care intra în sânge să poată fi îndepărtată prin mijloace externe.

— De fapt, n-am pus otravă adevărată în acele pentru oameni, spuse ea calmă. Dar palmele tale sunt probabil sfâșiate și ăsta e un remediu excelent. E foarte vechi, trecut din generație în generație.

— Ce amabilă ești să împărți cu mine — zise el, pe tonul cel mai ironic cu putință. Și acum ce-o să facem? O s-o luăm de la capăt? Întrebă el, în vreme ce Meredith începea calmă să-și ungă propriile palme cu alifie.

— Nu. Vânătorii-asasini au un cod, știi bine. Ai cșâtigat globul. Bănuiesc că ai de gând să faci ceea ce se pare că Sage a făcut deja.

Să deschizi Poarta Dimensiunii întunecate.

— Să deschid Poarta Dimensiunilor întunecate, o corectă el. Probabil că ar fi trebuit să menționez asta — sunt mai multe. Dar tot ce vreau e să devin din nou vampir. Și putem vorbi în vreme ce mergem, căci văd că amândoi avem costume de camuflaj.

Meredith era îmbrăcată foarte asemănător cu el, cu jeanși negri și un pulover negru subțire. Cu părul ei negru lung și lucitor, arăta surprinzător de frumoasă. Damon, care se gândise să o străpungă cu bățul de luptă, conform obligației pe care o avea față de vampiri, acum se trezi ezitând. Dacă ea nu-i crea probleme în drumul lui spre Poartă, avea să o lase să plece, hotărât. Se simțea generos — pentru prima oară o făcuse să dea înapoi în fața lui și o învinsese pe temuta Meredith, și apoi, și ea avea un cod ca și el. Se simțea într-un fel înrudit cu ea.

Cu o galanterie plină de ironie, îi făcu semn să o ia înaintea lui, el punând stăpânire pe fața de pernă și pe bățul de luptă.

Pe când închidea ușor ușa din față a pensiunii, văzu că se iveau zorii. Perfectă coordonare în timp. Pe bățul de luptă se reflectară primele raze ale soarelui.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el către părul negru, lung și mătăsos al lui Meredith. Ai spus că ai găsit bățul ăsta minunat abia după ce Klaus — unul dintre Cei Vechi — a murit. Dar dacă tu vii dintr-o familie de vânători-asasini, ai fi putut ajuta mai mult la distrugerea lui. Ca de pildă menționând că numai lemnul de frasin îl putea omor • .

— Asta pentru că părinții mei nu au urmat activitatea de familie — nu știau. Amândoi proveneau din familii de vânători, desigur — așa trebuie, pentru a ține totul departe de tabloide și...

— ...dosarele poliției...

— Vrei să vorbesc eu, sau poți să-ți continui monologul singur, ca de obicei?

— Touche — spuse ridicând bățul care îl atinsese la propriu.

Ascult.

— Dar, deși au ales să nu fie activi, știau că un vampir sau un vârcolac putea decide să le atace fiica dacă îi aflau identitatea. Așa că în timpul școlii am luat "lecții de harpă" și "lecții de echitație" câte o zi pe săptămână pentru fiecare — fac asta de când aveam trei ani. Sunt centură neagră Shihan. Și Taekwondo Saseung. E posibil să m-apuc de Dragon Kung Fu...

— Din nou, touche. Dar atunci, cum ai găsit bățul ăsta de luptă fabulos?

— După ce a murit Klaus, în vreme ce Stefan avea grijă de Elena, bunicul a început dintr-odată să vorbească — doar cuvinte dispartate — dar asta m-a făcut să mă duc să mă uit în podul casei. Și l-am găsit.

— Așadar, nu știi de fapt cum să-1 folosești?

— Tocmai începusem să exersez cu el când a apărut Shinichi. Dar nu, de fapt habar n-am. Mă descurc însă destul de bine cu bățul bo, așa că l-am folosit și pe ăsta la fel.

— Cu mine, nu l-ai folosit ca pe un băț bo.

— Speram să te conving, nu să te omor. Nu mă puteam gândi la nici o explicație pentru Elena despre cum ți-am rupt fiecare os din corp.

Damon cu greu se abținu să nu râdă.

— Și cum au ajuns doi vânători-asesini inactivi să se mute într-un oraș sub care se întretaie câteva sute de linii de forță magică?

— Bănuiesc că nu știau ce e o linie a Puterii naturale. Iar Fell's Church părea mic și pașnic — pe atunci.

Găsiră Poarta exact așa cum o văzuse înainte Damon, o adâncitură dreptunghiulară săpată în pământ, de aproximativ un metru jumătate adâncime.

— Acum stai jos aici, o rugă pe Meredith, așezând-o în colțul opus celui unde așeză bățul de luptă.

— Te-ai gândit — chiar și pentru un minut — ce-o să se întâmple

cu Misao dacă tu torni tot lichidul aici înăuntru?

— De fapt, absolut deloc. Nici măcar o microsecundă, răspunse vesel Damon. De ce? Crezi că ea s-ar gândi la mine?

Meredith oftă.

— Nu. Asta e problema cu voi doi, spuse ea.

— Cu siguranță ea e problema voastră acum, deși e posibil să trec pe aici la un moment dat, după ce e distrus orașul, ca să am o mică discuție tete-a-tete cu fratele ei despre conceptul de păstrare a jurământului.

— După ce o să devii suficient de puternic pentru a-1 bate.

— Ei, de ce nu faci tu ceva? În definitiv, e orașul tău cel pe care îl distrug, spuse Damon. Copii care își fac singuri rău și care îi atacă pe alții, și acum adulți care atacă niște copii...

— Sunt fie îngroziți de moarte, fie posedați de malachii ăia pe care vulpile îi răspândesc pretutindeni...

— Da, și așa continuă să se răspândească și teama și paranoia. Poate că Fell's Church e lipsit de importanță față de genocidele pe care le-au provocat în alte părți, dar e un loc important datorită faptului să se întinde deasupra...

— Deasupra acelor linii încărcate de putere magică — da, da, știu. Dar ție nu-ți pasă absolut deloc? De noi? De planurile lor viitoare pentru noi? Nimic din toate astea nu contează pentru tine? Întrebă Meredith.

Damon se gândi la silueta micuță, nemișcată, din dormitorul de la parter și simți un gol în stomac.

— Ți-am mai spus deja, se răsti el, o să mă întorc pentru o discuție cu Shinichi.

După care scoase dopul din globul-stea și începu să toarne cu grijă lichid într-un colț al dreptunghiului. Acum, că se afla cu adevărat la Poartă, își dădu seama că habar n-avea ce trebuia să facă. Poate că procedura corectă era să sară înăuntru și să toarne tot lichidul din globul-stea în mijlocul gropii. Dar existența a patru colțuri părea să

ceară patru locuri diferite în care să toarne, și el linia asta o urma.

Se aștepta ca Meredith să încerce să strice lucrurile în vreun fel. Să o ia la fugă spre casă. Să facă gălăgie, cel puțin. Să îl atace din spate, acum că pusese bățul de luptă jos. Dar codul ei de onoare părea să-i interzică toate astea.

Ciudată fată, se gândi. Dar o să-i las bățul, pentru că de fapt aparține familiei sale, și, oricum, mi-ar aduce moartea în clipa în care aterizez în Dimensiunea întunecată. Un sclav purtând o armă — mai ales o armă ca aceea — nu ar avea nici o șansă.

Prudent, turnă aproape tot lichidul rămas în ultimul colț și făcu un pas în spate pentru a vedea ce urma să se întâmple.

SSSS-bum! Alb! O lumină albă orbitoare. Asta a fost tot ceea ce ochii și mintea lui au înregistrat în prima clipă.

Și apoi, copleșit de un sentiment de triumf, își spuse: Am făcut-o! Poarta s-a deschis!

— Centrul Dimensiunii întunecate de sus, te rog, spuse el politicoasă către gaura arzândă. O alee dosnică ar fi probabil cel mai bine, dacă nu te deranjează.

Și apoi sări în groapă.

Sau asta vru să facă. Exact în clipa în care începea să-și îndoie genunchii, ceva îl lovi din partea dreaptă.

— Meredith! Am crezut...

Dar nu era Meredith. Era Bonnie.

— M-ai păcălit! Nu poți să intri acolo! Plângea și țipa.

— Ba da, pot! Dă-mi drumul — înainte să dispară!

încercă să o desprindă de el, în vreme ce gândurile i se roteau în cap inutil. O lăsase pe fata asta — când? — cam acum o oră, dormind adânc, atât de adânc, încât părea moartă. Cât putea rezista trupul ăsta micuț?

— Nu! Or să te omoare! Și Elena o să mă omoare pe minei Dar o să mor mai întâi pentru că o să fiu tot aici!

Treză, și chiar capabilă să rezolve un puzzle.

— Creatură umană, ți-am spus să-mi dai drumul, mârâi el.

Își dezgoli dinții către ea, dar singurul efect fu că Bonnie își îngropa capul în jacheta lui și se agăță de el în stil koala, înfășurându-și picioarele în jurul unui picior de-al lui.

Vreo două palme zdravene ar trebui să o disloce, își spuse el.

Și ridică mâna.

8

Damon lăsă mâna în jos. Pur și simplu nu putea s-o facă. Bonnie era fragilă, aiurită, un handicap într-o luptă, ușor de zăpăcit...

Asta e, își spuse. O să folosesc asta. E așa de naivă...

— Dă-mi drumul o clipă, o rugă. Ca să iau bătuii...

— Nu! Dacă-ti dau drumul, o să sari! Ce băț? Spuse Bonnie, toate dintr-o singură răsufare.

...și încăpățanată, și lipsită de simț practic...

Oare lumina strălucitoare începea să pâlpeie?

— Bonnie, spuse el încet, sunt foarte serios. Dacă nu-mi dai drumul, o să te oblig— și n-o să-ți placă deloc, crede-mă.

— Fă cum spune el, o rugă Meredith, din apropiere. Bonnie, el pleacă în Dimensiunea întunecată! Și o să ajungi să pleci cu el — și de data asta o să fiți amândoi sclavi umani! Ia-mă de mână!

— Ia-o de mână! Udă Damon, pe când lumina pâlpea într-adevăr, devenind mai puțin orbitoare pentru o clipă.

O simți pe Bonnie răsucindu-se și încercând să vadă unde e Meredith, și apoi o auzi spunând:

— Nu pot...

Iar în clipa următoare cădeau amândoi. Ultima dată când călătoriseră printr-o Poartă fuseseră închiși într-o cutie care semăna cu un ascensor. De data asta pur și simplu zburau. Exista lumina, și erau ei doi, și erau atât de orbiți de ea, încât într-un fel nu părea

posibil să vorbească. Nu era decât acea lumină strălucitoare, schimbătoare, frumoasă...

Și apoi stăteau pe o alee, atât de îngustă, încât cu greu aveau loc ei doi față în față, între niște clădiri atât de înalte că aici jos unde se aflau ei nu ajungea lumina.

Nu, nu asta era motivul, își spuse Damon. Își aminti de acea permanentă lumină roșie sângerie. Nu venea direct de pe nici o latură a aleii înguste, ceea ce însemna că practic se aflau în plin amurg rubiniu.

— Îți dai seama unde suntem? întrebă Damon într-o șoaptă furioasă.

Bonnie încuviință din cap, părând fericită că deja știa asta.

— Suntem în plin amurg rubi...

— Rahat!

Bonnie se uită înjur.

— Nu simt nici un miros, spuse ea cu grijă și își cercetă tălpile pantofilor.

— Ne aflăm, spuse Damon încet și calm, ca și cum simțea nevoia să se liniștească între fiecare cuvânt, într-o lume unde putem fi biciuiți, jupuiți de vii și decapitați doar pentru că pășim pe pământ.

Bonnie țopăi puțin și apoi făcu o săritură pe loc, ca și cum micșorarea timpului de interacțiune cu pământul i-ar putea ajuta în vreun fel. Apoi îl privi, așteptând instrucțiuni.

Dintr-odată, Damon o înșfacă și se uită la ea cu atenție, pe măsură ce avea o revelație.

— Ești beată! Șopti el în cele din urmă. Nici măcar nu ești trează! Tot timpul asta în care am încercat să te fac să înțelegi — și tu ești o somnambulă beată!

— Ba nu sunt! Spuse Bonnie. Și... În caz că sunt, ar trebui să te porți mai drăguț cu mine. Tu m-ai adus în starea asta.

O părțică din Damon admise că era adevărat. El era cel care o îmbătase pe fată și pe urmă o drogase cu serul adevărului și

somnifere. Dar ăsta era un simplu fapt, și nu avea nici o legătură cu felul în care se simțea el acum. Iar ceea ce știa cu siguranță era că nu exista nici o posibilitate ca el să încerce să-și rezolve problemele având-o alături pe ființa asta atât de delicată.

Desigur, cel mai înțelept ar fi să se îndepărteze cât mai repede cu putință de ea și să lase orașul, această uriașă metropolă a râului, să o înghită în gura lui cu colți negri, așa cum cu siguranță s-ar întâmpla dacă ea ar face zece pași pe stradă fără el. Dar, ca și mai înainte, ceva în adâncul lui nu îl lăsă s-o facă. Și, își dădu el seama, cu cât recunoștea asta mai repede, cu atât mai repede îi găsea un loc în care să o lase pentru ca apoi să se poată ocupa de propriile lui treburi.

— Ce-i ăla? Spuse el, luându-i mâna.

— Inelul meu cu opal, spuse Bonnie plină de mândrie. Vezi, merge cu orice, pentru că are în el toate culorile. Îl port tot timpul; e și de fiecare zi, și de gală.

Îl lăsă pe Damon să i-l scoată de pe deget și să-l cerceteze.

Astea de pe margine sunt diamante adevărate?

Perfecte, de un alb pur, răspunse Bonnie, tot cu mândrie. Lucen, logodnicul lui Lady Ulma, l-a făcut în așa fel încât, dacă aveam vreodată nevoie să scoatem pietrele și să le vindem... Izbucni deodată: N-o să scoți pietrele să le vinzi! Nu! Nu nu nu nu!

Ba da! Trebuie s-o fac, dacă vrei să ai vreo șansă de supraviețuire, spuse Damon. Și dacă mai scoți un cuvânt sau nu faci exact ce-ți spun eu, o să te las aici singură. Și pe urmă o să mori.

Întoarse către ea ochii îngustați, amenințători.

Dintr-odată Bonnie deveni o păsăruică speriată.

Bine, șopti ea, cu lacrimile adunându-i-se pe gene. Pentru ce? Treizeci de minute mai târziu, era în temniță; sau ca și cum ar fi fost. Damon o instalase într-un apartament la etaj cu o fereastră acoperită de jaluzele, și cu instrucțiuni stricte să le țină trase în jos. Amanetase cu succes opalul și un diamant și plătitese o proprietăreasă acră și cu o mutră posacă să-i aducă lui Bonnie două mese pe zi, să o însoțească

la toaletă când era nevoie, și apoi să uite de existența ei.

— Ascultă, îi spuse el lui Bonnie, care continua să plângă în tăcere după ce proprietăreașă plecase. O să încerc să mă întorc să te văd în trei zile. Dacă nu vin într-o săptămână, înseamnă că sunt mort. Atunci...Nu plânge! Ascultă! — ...atunci trebuie să folosești bijuteriile alea și banii ăștia ca să încerci să ajungi de aici, aici, unde — să sperăm — o să mai fie Lady Ulma.

Îi dădu apoi o hartă și o punguță plină cu monede și pietre prețioase rămase după ce plătise pentru patul și masa ei.

— Dacă se întâmplă asta — și pot să-ți promit că nu se va întâmpla — cea mai bună șansă pentru tine e să încerci să mergi în timpul zilei când toată lumea e ocupată; ține-ți privirea în jos, ascunde-ți aura și nu vorbi cu nimeni. Imbracă-te în rochia asta din pânză de sac și ține în mână sacul ăsta de mâncare. Roagă-te ca nimeni să nu te întrebe nimic, dar încearcă să arăți ca și cum ai merge să faci o treabă pentru stăpânul tău. Oh, da. Damon băgă mâna în buzunar și scoase două brățări mici de fier, cumpărate odată cu harta, și i le întinse. Nu le scoate niciodată, nici când dormi, nici când mănânci — niciodată.

Se uită la ea cu o privire întunecată, dar Bonnie era deja în pragul unui atac de panică. Tremura și plângea, dar era prea speriată ca să scoată un cuvânt. Încă de când intraseră în Dimensiunea întunecată își menținuse aura cât mai puțin vizibilă, iar mecanismele paranormale de apărare la intensitate maximă; nu trebuia să i se spună asta. Era în primejdie, și o știa.

Damon încheie ceva mai puțin aspru.

— Știi că pare greu, dar pot să-ți spun că eu personal n-am nici cea mai mică intenție să mor. O să încerc să vin să te văd, dar e periculos să trec granița diferitelor sectoare, și e posibil ca asta să trebuiască să fac pentru a ajunge aici. Tu ai răbdare și o să fii bine. Nu uita, timpul se scurge aici într-un mod diferit față de Pământ. Putem sta aici săptămâni la rând și să ne întoarcem practic în clipa în

care am plecat. Și uite — Damon arată cu mâna de jur împrejurul camerei — zeci de globuri-stea! Poți să le privești pe toate!

Erau globuri-stea de felul cel mai comun, cel care nu avea Putere, ci amintiri, povești, sau învățăminte. Când duceai unul la tâmplă, te cufundai în materialul imprimat în acel glob.

— Mai grozav ca la televizor, spuse Damon. Cu mult.

Bonnie încuviință ușor din cap. Încă se simțea distrusă, și era atât de mică, atât de subțirică, cu pielea atât de albă și de fină, cu părul o flacără strălucitoare în lumina stacojie stinsă care se strecura printre jaluzele, încât Damon, la fel ca întotdeauna, simți cum i se înmoaie inima.

— Ai vreo întrebare? Spuse el în cele din urmă.

Bonnie murmură abia auzit.

— Și... Tu o să fii...?

— În oraș, căutând versiunile vampirești de la Who 's Who și Almanahul nobilimii, spuse Damon. Caut o domniță din lumea bună.

După plecarea lui Damon, Bonnie își roti privirea prin încăpere.

Era oribilă. Maro-închis și oribilă! încercase să-l salveze pe Damon de la întoarcerea în Dimensiunea întunecată pentru că își aducea aminte de felul îngrozitor în care erau tratați sclavii — în majoritatea lor ființe umane.

Dar aprecia el asta? Aprecia el? Cătuși de puțin! Și pe urmă, în vreme ce cădea prin lumină împreună cu el, se gândise că cel puțin or să se ducă la Lady Ulma, a cărei poveste semăna cu cea a Cenușăresei, și pe care Elena o salvase și care își recăpătase bogăția și statutul social și crease niște rochii minunate pentru ca fetele să se poată duce la baluri și petreceri. Acolo ar fi fost paturi mari cu cearșafuri de satin și servitoare care îi aduceau la micul dejun căpșuni cu smântână. Ar fi fost dulcea Lakshmi cu care să vorbească, și doctorul Meggar cel morocănos, și...

Bonnie își roti privirea prin camera maronie, se uită la salteaua simplă, umplută cu paie, cu o singură pătură. Luă de jos, indiferentă,

un glob-ștea și apoi îl lăsa să-i cadă dintre degete.

Deodată, se simți cuprinsă de o somnolență imensă, care îi făcea capul să se învântească. Era ca și cum o ceață pătrundea în el. Nici nu se punea problema să se lupte cu ea. Bonnie se apropie împiedicat de pat, căzu pe el, și adormi aproape înainte să se ghemuiască sub pătură.

— E cu mult mai mult vina mea decât a ta, îi spunea Stefan lui Meredith. Elena și cu mine dormeam adânc, altfel Damon n-ar fi reușit să facă nimic. L-aș fi observat vorbind cu Bonnie. Mi-aș fi dat seama că te lua pe tine ostatică. Te rog, nu se simți vinovată, Meredith.

— Ar fi trebuit să încerc să te avertizez. Nu m-am așteptat ca Bonnie să apară în fugă și să se agate de el, spuse Meredith.

Ochii cenușii îi sclipeau de lacrimile adunate în ei. Elena o strânse de mână, ea însăși cu stomacul înnodat de teamă.

— Cu siguranță nu aveai cum să te lupți cu Damon, spuse Stefan hotărât. Om sau vampir — e bine pregătit; cunoaște mișcări pe care nu le-ai putea nicicând para. Nu poți să te învinovățești.

Aceleași lucruri treceau prin mintea Elenei. Era îngrijorată pentru dispariția lui Damon — și îngrozită pentru Bonnie. Și totuși, la alt nivel al minții ei se întreba ce era cu tăieturile din palmele lui Meredith pe care ea încerca să le încălzească. Cel mai ciudat era că rănilor păreau să fi fost tratate — fuseseră unse cu o pomadă și erau alunecoase. Dar n-avea de gând să o întrebe pe Meredith despre ele într-un astfel de moment. Mai ales când de fapt era vina Elenei. Ea era cea care îl distrăsese pe Stefan în noaptea trecută. Oh, da, fuseseră cufundați adânc, foarte adânc — fiecare în mintea celuilalt.

— Oricum, dacă este vina cuiva, atunci e a lui Bonnie, spuse Stefan cu părere de rău. Dar acum sunt îngrijorat pentru ea. Damon n-o să dorească să aibă grijă de ea dacă nu a vrut să meargă cu el.

Meredith își lăsa capul în jos.

— E vina mea dacă pățește ceva. Elena își mușca buza de jos. Era

ceva în neregulă. Ceva cu Meredith, ceva ce nu-i spunea Meredith. Mâinile ei erau rănite și Elena nu-și putea da seama cum ajunseseră în halul ăla. Aproape ca și cum știa ce gândește Elena, Meredith își trase mâna dintr-a Elenei și o privi. Își privi ambele palme, una lângă alta. Erau la fel de tăiate și zgâriate.

Meredith își lăsă și mai mult capul în jos, aproape îndoindu-se pe scaunul pe care stătea. Apoi se îndreptă, dându-și capul pe spate ca și cum tocmai ar fi luat o hotărâre.

— Trebuie să vă spun ceva... Începu ea.

— Stai, șopti Stefan, punând o mână pe umărul ei. Ascultați. Vine o mașină.

Elena ascultă. O clipă mai târziu o auzi și ea.

— Vine la pensiune, spuse ea, nedumerită.

— E atât de devreme, remarcă Meredith. Asta înseamnă că...

— Trebuie să fie poliția, după Matt, încheie Stefan. Mai bine mă duc să-l trezesc. O să-l bag în pivnița pentru rădăcinoase.

Elena puse repede dopul la globul-stea, cu rămășițele lui vagi de lichid.

— Poate să ia cu el asta, începu ea să spună, când Meredith brusc se repezi în partea opusă a Porții.

Luă de jos un obiect lung și subțire pe care Elena nu îl recunoscuse, chiar și cu Putere canalizată în ochi. Îl văzu pe Stefan clipind și holbându-se.

— Și asta trebuie să meargă în pivnița pentru rădăcinoase, spuse Meredith. Și probabil că există urme de pământ care ies din pivniță, și sânge în bucătărie. În două locuri.

— Sânge? începu Elena, furioasă pe Damon, dar apoi scutură din cap și își îndreptă atenția către drum.

În lumina zorilor, văzu o mașină de poliție îndreptându-se ca un rechin mare și alb către casă.

— Să mergem, spuse ea. Haideți, haideți!

Se repeziră cu toții înapoi către pensiune, mergând ghemuiți la

pământ ca să nu fie văzuți. Pe drum, Elena șopti către Stefan:

— Stefan, trebuie să-i Influențezi dacă poți. Meredith, tu încearcă să cureți pământul și sângele. Eu mă duc după Matt; o să fie mai puțin dornic să-mi tragă una dacă o să-i spun că trebuie să se ascundă.

Se grăbiră să-și rezolve sarcinile. În mijlocul agitației, apărură și doamna Flowers, într-o cămașă de noapte de flanelă, cu un capot roz și pufos pe deasupra, și papuci în formă de iepurași. Când răsună prima bătaie la ușă, ea era deja cu mâna pe mânerul ușii, și polițistul care se pregătea să strige "POLIȚIA! DESCHIDEȚI..." Se trezi urlând aceste cuvinte direct peste capul unei bătrânicii micuțe care nu putea arăta mai fragilă și mai inofensivă de-atât. Și omul își încheie propoziția aproape în șoaptă: "...ușa!"

— E deschisă, spuse doamna Flowers cu o voce suavă.

Și o deschise cât mai larg, astfel că Elena văzu doi polițiști, un bărbat și o femeie, iar cei doi polițiști îi văzură pe Elena, Stefan și Meredith, toți ieșiți din bucătărie.

— Vrem să vorbim cu Matt Honeycutt, spuse femeia.

Elena observă că mașina era de la Departamentul Șerifului din Ridgemont.

— Mama lui ne-a informat că se află aici

— După un interogatoriu prelung.

Dădeau să intre, făcându-și loc pe lângă doamna Flowers. Elena îi aruncă o privire lui Stefan, care era palid, cu broboane mici de sudoare vizibile pe frunte. Se uita intens la femeie, dar ea continua să vorbească.

— Mama lui zice că practic în ultimul timp a locuit în această pensiune, spuse ea, în vreme ce colegul ei ridică în aer niște hârtii.

— Avem mandat de percheziție, spuse el hotărât.

Doamna Flowers părea nehotărâtă. Ii aruncă o privire lui Stefan, dar apoi ochii i se îndreptară către ceilalți copii.

— Poate că n-ar strica dacă aș face un ceai pentru toată lumea?

Stefan continua să o privească pe femeie, cu chipul mai tras și mai palid ca niciodată. Elena simți brusc o gheară de panică strângându-i stomacul. O, Doamne, chiar și cu sângele pe care i-l dăduse ea în noaptea asta, Stefan era slăbit — mult prea slăbit pentru a putea folosi Influența.

— Pot să întreb ceva? Spuse Meredith cu vocea ei calmă, joasă. Nu despre mandat, adăugă, îndepărtând cu un gest hârtiile. Cum este în Fell's Church? Știți ce se întâmplă?

Vrea să câștige timp, își spuse Elena, și totuși toată lumea încremeni, așteptând răspunsul.

— Prăpăd, răspunse femeia după o clipă de tăcere. E ca o zonă de război acolo. Mai rău chiar decât asta, căci copiii sunt cei care... Se întrerupse și clătină din cap. Nu e treaba noastră. Treaba noastră e să găsim un fugar care vrea să scape de justiție. Dar mai întâi, în vreme ce ne îndreptam înapoi, am văzut o coloană strălucitoare de lumină. Nu era de la un elicopter. Știți cumva ceva ce era?

Doar o ușă prin spațiu și timp, își spuse Elena, în vreme ce Meredith răspunse, la fel de calmă:

— Poate un transmițător electric care explodea? Sau un fulger rătăcit? Sau vorbiți despre... Un ozeneu?

Și vocea ei deja moale ajunse o șoaptă.

— N-avem vreme pentru așa ceva, spuse bărbatul, cu un aer scârbit. Suntem aici ca să-l găsim pe individul ăsta Honeycutt.

— N-aveți decât să căutați, spuse doamna Flowers.

Deja poliștii se apucaseră să facă asta.

Elena era șocată și îi era rău, și asta din două motive. "Individul ăsta Honeycutt." Individ, nu băiat. Matt împlinise optsprezece ani. Era încă adolescent?

Dacă nu, ce-or să-i facă atunci când or să-l prindă în cele din urmă?

Și pe urmă era Stefan. Stefan fusese atât de sigur, atât de... Convingător... Când anunțase că era din nou bine. Toată vorbăria aia

despre cum se întoarce el la vânarea animalelor — dar adevărul era că avea nevoie de mai mult sânge ca să se înzdrăvenească.

Acum mintea ei începu să urzească planuri, mai repede și mai repede. Era clar că Stefan nu avea să-i poată Influența pe cei doi polițiști fără o porție zdravănă de sânge uman.

Și dacă ea era cea care i-l dădea... Senzația de greață din stomac i se intensifică și Elena simți cum toți perișorii de pe corp i se ridică... Dacă ea i-l dădea, ce șanse erau să se transforme ea însăși în vampir?

Mari, răspunse o voce rece și rațională din mintea ei. Foarte mari, ținând seama că în urmă cu mai puțin de o săptămână schimbase sânge cu Damon. În mod frecvent. Fără inhibiții.

Ceea ce însemna că nu se putea gândi decât la un singur plan. Polițiștii ăștia n-or să-l găsească pe Matt, dar Meredith și Bonnie îi povestiseră cum venise un alt șerif din Ridgemont, întrebând de Matt și de prietena lui Stefan. Problema era că ea, Elena Gilbert, "murise" cu nouă luni în urmă. Nu putea să fie aici — și avea senzația că polițiștii ăștia vor pune multe întrebări.

Aveau nevoie de Puterea lui Stefan. În acest moment. Nu exista o altă cale, nu avea o altă alternativă. Stefan. Putere. Sânge omenesc.

Se apropie de Meredith, care stătea cu capul în jos și întors într-o parte, ca și cum îi asculta pe cei doi polițiști care tropăiau în sus pe scări. — Meredith...

Meredith se întoarse către ea și Elena aproape că făcu un pas înapoi, șocată. Fața de obicei măslinie a lui Meredith era cenușie, și respira repede, superficial.

Meredith cea calmă și netulburată știa deja ce urma să-i ceară Elena. Suficient sânge cât să își piardă controlul în timp ce i se lua. Și repede. Asta o îngrozea. Chiar mai mult de-atât.

Nu poate s-o facă, își spuse Elena. Suntem pierduți.

Damon urca pe superbul spalier acoperit cu trandafiri de sub fereastra dormitorului prințesei Jessalyn D'Aubigne, o fată foarte bogată, frumoasă și mult admirată care, conform cărților pe care le cumpăraseră el, avea cel mai albastru sânge de vampir din Dimensiunea întunecată. De fapt, Damon ascultase ce vorbeau localnicii și se spunea că Sage însuși o transformase cu doi ani în urmă și îi dăruise bijuteria asta de castel. Deși un giuvaier delicat, micul castel îi pusese deja o serie de probleme lui Damon. Mai întâi fusese gardul acela

ascuțit ca o lamă, în care își sfâșiasse jacheta de piele; un paznic neobișnuit de abil și de încăpățânat pe care îl sugrumase cu destul regret; un șanț cu apă la care nu se așteptase deloc; și câțiva câini pe care îi tratase cu metoda tranchilizantului pentru Saber — folosind praful de adormit al doamnei Flowers, pe care îl adusesese cu el de pe Pământ. Ar fi fost mai ușor să-i otrăvească, dar Jessalyn era cunoscută pentru marea ei iubire față de animale și Damon avea nevoie de ea pentru cel puțin trei zile. Asta ar fi fost suficient de mult ca să-1 transforme în vampir — dacă nu făceau nimic altceva în tot acest timp.

Acum, în vreme se urca în tăcere pe spalier, adăugă în minte la lista de inconveniente țepii cei lungi de trandafir. De asemenea, își repetă în gând primul lui discurs pentru Jessalyn. Împlinise — avea — o să aibă mereu — optsprezece ani. Dar erau optsprezece ani foarte tineri, căci ea nu avea decât o experiență de doi ani ca vampir. Se consolă cu lucrul ăsta în vreme ce suia în tăcere către o fereastră.

Tot în tăcere, mișcându-se încet în cazul în care prințesa avea vreun animal de pază în iatacul ei, Damon desfăcu strat după strat de perdele negre străvezii, translucide, care împiedicau lumina roșie-sângerie a soarelui să pătrundă în cameră. Ghetele lui se cufundară în covorul negru gros. Ieșind dintre perdelele care îl înfașurau,

Damon văzu că întreaga cameră era decorată simplu de un maestru al contrastelor. Negru-tăciune și negru-cenușiu.

Îi plăcea foarte mult.

Patul era enorm, cu alte perdele negre străvezii, care aproape că îl înconjurau strâns. Singurul loc pe unde te puteai apropia de el era pe la picioarele lui, unde stratul de perdele diafane era mai subțire.

Stând acolo în tăcerea ca de catedrală a vastei încăperi, Damon privi trupul subțire de sub cearșafurile negre de mătase, întins printre nenumărate pernuțe.

Și ea era o bijuterie, la fel ca și castelul. Oase delicate. O expresie de totală inocență pe chipul adormit. O revărsare eterică de păr roșcat răspândit în jurul ei. Damon vedea fire de păr rătăcite pe cearșafurile negre. Semăna puțin cu Bonnie.

Damon era încântat.

Scoase același cuțit pe care îl ținuse la gâtul Elenei, și pentru o clipă ezită — dar nu, acum nu era momentul să se gândească la căldura aurie a Elenei. Totul depindea de acest copil fragil din fața lui.

Duse vârful cuțitului la pieptul lui, așezându-l în mod deliberat departe de inimă, în caz să trebuia vărsat ceva sânge... Și tuși.

Nu se întâmplă nimic. Prințesa, care purta un neglijeu negru prin care se vedeau niște brațe fragile, frumoase și albe ca porțelanul, continuă să doarmă. Damon observă că unghiile de la degetele ei micuțe erau colorate cu exact aceeași nuanță de roșu a părului.

Cele două lumânări mari așezate în suporturi negre înalte împrăștiau un parfum seducător, și în același timp erau și ceasuri: cu cât ardeau mai mult, cu atât mai ușor era marcată trecerea timpului. Lumina era perfectă — totul era perfect — doar că Jessalyn era cufundată adânc în somn.

Damon tuși din nou — și lovi patul.

Prințesa se trezi, sărind în sus și în aceeași clipă scoțând din păr două tăişuri în teacă.

— Cine e? E cineva acolo?

Se uita în toate direcțiile, doar în cea bună nu.

— Nu sunt decât eu, înălțimea Ta. Damon își cobor— vocea, dar o umplu de dorință neîmpărtășită.

— Nu trebuie să te temi, adăugă, acum că ea se uită în cele din urmă unde trebuia și îl văzu.

Și îngenunche la picioarele patului.

Nu calculase prea bine. Patul era atât de lat și de înalt, încât pieptul lui și cuțitul erau mult mai jos decât putea vedea Jessalyn.

— Sunt aici pentru a-mi lua viața, anunță el, foarte tare, pentru a fi sigur că Jessalyn urmărea toate etapele planului.

După câteva clipe, capul prințesei apăru peste marginea patului. Stătea sprijinită în mâini, larg desfăcute, cu umerii înguști strânși. De la distanța asta, Damon putea vedea că ochii ei erau verzi — un verde încărcat cu multe cercuri și punctișoare de diferite nuanțe.

La început, ea doar șuieră către el și ridică în sus cuțitele, cu degetele ei cu unghii stacojii. Damon avu răbdare cu ea. Avea să învețe în timp că toate astea nu erau necesare; că, de fapt, în lumea reală chestia asta devenise perimată cu multe decenii în urmă și mai apărea doar în tabloide și filme vechi.

— Aici la picioarele tale o să-mi iau viața, spuse el din nou, pentru a se asigura că ei nu-i scăpa nici o silabă, și nici mesajul întreg.

— Tu — viața? Era suspicioasă. Cine ești? Cum ai ajuns aici? De ce să faci așa ceva?

— Am ajuns aici pe calea nebuniei mele. Am făcut-o din cauza a ceea ce știu că e o nebunie, cu care nu mai pot trăi.

— Ce nebunie? Și ai de gând s-o faci acum? întrebă prințesa cu interes. Fiindcă dacă n-o faci, va trebui să-mi chem paznicii și — stai puțin, se întrerupse ea. Ii smulse cuțitul înainte s-o poată opri și îi linse lama. Asta e de metal, spuse ea, aruncându-i-l înapoi.

— Știu. Damon își lăsă capul în jos, astfel încât părul să-i acopere ochii și spuse plin de durere: Eu sunt... O ființă umană, înălțimea Ta.

Privea pe ascuns printre gene și văzu că Jessalyn se luminează la față.

— Credeam că ești doar un vampir slab, inutil, spuse ea cu o voce absentă. Dar acum că mă uit mai bine la tine... O limbuță roz ca o petală trandafirică se ivi pentru a-i linge buzele. N-are rost să irosim un material bun, nu-i așa?

Da, era la fel ca Bonnie. Spunea exact ce gândea, când o gândea. Damon simți cum gălgâie în el un hohot de râs.

Se ridică din nou în picioare, privind-o pe fata din pat cu toată ardoarea și patima de care era capabil — și simțind că nu era de ajuns. Gândul la adevărata Bonnie, singură și nefericită, era... Ei, era atenuator de pasiune. Dar ce altceva putea face?

Brusc, știi ce putea face. Înainte, când își impusese să nu se mai gândească la Elena, îndepărtase orice pasiune sau dorință adevărată. Dar el făcea asta pentru Elena, în aceeași măsură ca și pentru el. Elena nu putea fi Prințesa întunericului pentru el, dacă el nu putea fi Prințul ei.

De data asta, când o privea pe prințesă, era diferit. Simțea cum se schimbă atmosfera.

— Înălțimea Ta, nu am dreptul nici măcar să-ți vorbesc, spuse el, ridicându-și în mod deliberat piciorul încălțat pe ornamentele de metal ce alcătuiau rama patului. Știi la fel de bine ca și mine că poți să mă omori cu o singură lovitură... Să zicem aici — și arată către un loc pe maxilarul său — dar deja m-ai ucis...

Jessalyn părea confuză, dar așteptă.

— ...cu iubire. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care te-am văzut prima oară. Ai putea să-mi frângi gâtul sau — cum aș spune dacă mi s-ar îngădui să-ți ating mâna albă parfumată — ai putea să-ți înfășori degetele alea în jurul gâtului meu și să mă sugrumi. Te implor s-o faci.

Jessalyn începea să pară nedumerită, dar incitată. Roșind, întinse spre Damon o mână micuță, dar în mod clar fără a avea intenția de a-l sugruma.

— Te rog, trebuie s-o faci, spuse Damon plin de sinceritate, fără a-și lua ochii de la ea. Asta e singurul lucru pe care ți-l cer: să mă omori cu mâna ta în loc să-ti chemi gărzile, pentru ca ultimul lucru pe care-l văd să fie frumosul tău chip.

— Ești bolnav, hotărât— Jessalyn, încă roșie în obraji. Au mai fost și alte minți dezechilibrate care și-au croit drum dincolo de primul zid al castelului meu — deși niciodată până în iatacul meu. O să te dau pe mâna doctorilor pentru a te face bine.

— Te rog, spuse Damon, care își făcuse loc printre ultimul din straturile de perdele negre transparente și acum stătea aplecat deasupra prințesei așezate în pat. Acordă-mi moartea imediată, mai degrabă decât să mă lași să mor câte puțin în fiecare zi. Nu știi ce-am făcut. Nu mă pot împiedica să te visez. Te-am urmărit din magazin în magazin când umblai prin oraș. Deja mor acum când mă farmeci cu noblețea și strălucirea ta, știind că nu reprezintă mai mult decât dalele pe care pășești. Nici un doctor nu poate schimba asta.

Jessalyn în mod clar chibzuia. Era limpede că nimeni nu-i mai vorbise vreodată în acest fel.

Ochii ei verzi se ațintiră asupra buzelor lui, cea de jos încă sângerând. Damon scoase un hohot de râs indiferent și spuse:

— Unul din paznicii tăi m-a prins și pe drept cuvânt a încercat să mă omoare înainte să ajung la tine pentru a-ți tulbura somnul. Mă tem că a trebuit să-l omor ca să ajung aici, spuse, stând între una din lumânările înalte și fata din pat, astfel că umbra lui cădea peste ea.

Ochii lui Jessalyn s-au făcut mari, aprobator, deși restul trupului ei părea mai fragil ca niciodată.

— Încă mai sângerează, șopti ea. Aș putea...

— Poți să faci ce vrei, o încuraja Damon cu un tremur de surâs pe buze.

Era adevărat.

— Atunci vino aici. Bătu cu palma un loc pe pat, lângă cea mai apropiată pernă. Cum te cheamă?

— Damon, spuse el, dându-și jos jacheta și întinzându-se în pat, cu bărbia proptită într-un cot, cu aerul că era obișnuit cu asemenea lucruri.

— Doar atât? Damon?

— Poți să-mi spui și altfel. Acum nu sunt decât Rușine, replică el, gândindu-se din nou la Elena și ațintindu-și privirea hipnotic în ochii lui Jessalyn. Am fost vampir — un vampir puternic și mândru — pe Pământ — dar am fost păcălit de un kitsune...

Îi spuse o versiune deformată a poveștii lui Stefan, omițând-o pe Elena și orice prostie despre dorința de a fi uman. Spuse că atunci când reușise să scape din închisoarea care îi luase eul de vampir, hotărâse să-și pună singur capăt vieții de muritor.

Dar în acel moment o văzuse pe prințesa Jessalyn și se gândise că, servind-o, va fi mulțumit de nefericita lui soartă. Dar vai, spuse el, asta doar îi hrăni sentimentele condamnabile pentru înălțimea Sa.

— Acum nebunia mea m-a împins să ajung până în iatacul tău. Pedepsește-mă în mod exemplar, înălțimea Ta, pentru ca alți răufăcători să tremure. Arde-mă, pune să fiu biciuit și sfâșiat în patru, înfige-mi capul într-un par pentru ca aceia care ar putea să-ți facă rău să se arunce mai întâi în foc.

Acum era în pat lângă ea, aplecat ușor în spate pentru a-și expune gâtul.

— Nu fi caraghios, spuse Jessalyn, cu un mic tremur în voce. Chiar și cel mai abject dintre servitorii mei vrea să trăiască.

— Poate cei care nu te văd niciodată. Băieții de bucătărie, grăjdarii — dar eu nu pot trăi știind că nu te pot avea niciodată.

Prințesa își plimbă privirea pe trupul lui Damon, roși, se uită pentru o clipă în ochii lui... Și apoi îl mușcă. — O să-i spun lui Stefan să coboare în pivnița de rădăcinoase, îi spuse Elena lui Meredith, care își ștergea furioasă lacrimile din ochi.

— Știi că nu putem face asta, cu poliția chiar aici în casă...

— Atunci o s-o fac eu...

— Tu nu poți! Știi că nu poți, Elena, altfel n-ai mai fi venit la mine!

Elena se uită cu atenție la prietena ei.

— Meredith, șopti ea, tu ai mai donat sânge. Niciodată n-a părut să te deranjeze câtuși de puțin...

— A luat doar foarte puțin — întotdeauna mai puțin de la mine decât de la ceilalți. Și întotdeauna din braț. M-am prefăcut că sunt la doctor și mi se ia sânge. Nici o problemă. Nici măcar n-a fost rău cu Damon când eram în Dimensiunea întunecată.

— Dar acum... Elena clipi. Acum ce e?

— Acum, spuse Meredith cu o expresie absentă. Stefan știe că sunt vânător-asasin.

Că am chiar și un băț de luptă. Și acum trebuie să... Să mă supun...

Elenei i se făcu pielea de găină. Simțea că distanța din cameră dintre ea și Meredith se făcea tot mai mare.

— Vânător-asasin? întrebă ea, uluită. Și ce e un băț de luptă?

— Nu e timp de explicații acum! Oh, Elena...

Dacă Planul A era Meredith și Planul B era Matt, de fapt nu avea de ales. Planul C trebuia să fie Elena însăși. Oricum, sângele ei era mult mai puternic decât al oricui altcuiva, atât de plin de Putere că Stefan ar avea nevoie doar de...

— Nu! Șopti din nou Meredith în urechea Elenei, reușind să rostească șuierat un cuvânt fără nici o sibilantă. Polițaii coboară pe scări! Trebuie să-1 găsim pe Stefan acum! Poți să-i spui să ne întâlnim în dormitorul mic de dincolo de salon?

— Da, dar...

— Fă-o!

Și tot nu știu ce e un băț de luptă, își spuse Elena lăsând-o pe Meredith să o apuce de brațe și să o împingă către dormitor. Dar știu a ce sună "vânător-asasin", și cu siguranță nu-mi place. Și arma aia — face o țepușă să arate ca un cuțit de plastic pentru picnic. Și totuși, trimise către Stefan, care îi urma pe polițiști în jos pe scări:

Meredith o să-ți doneze atâta sânge cât ai nevoie ca să-i poți Influența. Nu e vreme de discuții. Vino aici repede și, pentru numele lui Dumnezeu, ia-ți o figură veselă și liniștitoare.

Stefan nu părea să coopereze. Nu pot să iau de la ea atât cât să se atingă mințile noastre. S-ar putea...

Elena își pierdu cumpătul. Era speriată; avea suspiciuni în legătură cu una dintre cele două prietene bune ale ei — un sentiment oribil — și era disperată. Avea nevoie ca Stefan să facă exact ce-i spunea ea. Vino aici repede! Atât îi transmise doar, dar avea senzația că îl lovise în forță cu toate sentimentele, pentru că el dintr-odată deveni îngrijorat și blând. Vin, iubire, îi răspunse.

În vreme ce femeia polițist cerceta bucătăria, iar colegul ei livingul, Stefan pătrunse în micuța cameră pentru oaspeți de la parter, cu patul ei de o persoană în dezordine. Lumina era stinsă, dar cu vederea lui de noapte le văzu foarte clar pe Elena și Meredith lângă perdea. Meredith stătea la fel de țeapănă ca un săritor de bungee jumping care avea rău de înălțime.

Ia cât vrei fără să-i faci rău pentru totdeauna — și încearcă să o și adormi. Și nu pătrunde prea adânc în mintea ei...

O să am grijă. Tu mai bine du-te în vestibul, ca să vadă cel puțin pe unul dintre noi, iubire, răspunse Stefan în tăcere. Elena era în mod clar speriată pentru prietena ei și dornică să o protejeze. Deși asta era de obicei un lucru bun, dacă exista ceva la care se pricepea Stefan — chiar dacă era singurul lucru pe care îl știa — era cum să ia sânge.

— Vreau să cer pace între cele două familii, spuse el, întinzând mâna către Meredith.

Ea ezită și Stefan, deși se strădui, nu putu să nu îi audă gândurile, ca niște făpturi mici care mișunau în mintea ei. La ce se obliga ea? în ce sens vorbea el despre familie?

De fapt, e doar o formalitate, îi spuse el, încercând să cșâtige teren pe un alt front: acceptarea de către ea ca el să-i atingă gândurile cu ale lui. Nu contează.

— Nu, spuse Meredith. E important. Eu vreau să am încredere în tine, Stefan. Doar în tine, dar... Eu am găsit bățul de luptă abia după moartea lui Klaus.

El gândi repede.

— Atunci nu știai că ești...

— Nu. Știam. Dar părinții mei nu au fost niciodată activi. Bunicul a fost cel care mi-a spus de băț.

Stefan simți brusc un val de bucurie neașteptată.

— Deci bunicul tău se simte mai bine acum.

— Nu... Oarecum.

Gândurile lui Meredith erau confuze.

Vocea i s-a schimbat, gândea ea. Stefan se bucura sincer că bunicul e mai bine. Nici măcar majorității oamenilor nu le-ar păsa — nu cu adevărat.

— Sigur că îmi pasă, spuse Stefan. În primul rând, el a ajutat la salvarea vieților noastre — și a orașului. Apoi, e un om foarte curajos — trebuie să fi fost — pentru a supraviețui atacului unuia dintre Cei Vechi.

Brusc, mâna lui Meredith era în jurul încheieturii mâinii lui și cuvintele se revărsau de pe buzele ei atât de repede, încât Stefan cu greu o putea înțelege. Dar gândurile ei erau limpezi și luminoase sub acele cuvinte, și prin ele Stefan le prinse înțelesul.

Și tot ce știi despre ce s-a întâmplat când eram foarte mică e ce mi s-a spus. Părinții mei mi-au spus unele lucruri.

Părinții mi-au schimbat ziua nașterii — chiar au schimbat ziua în care îmi sărbătoresc aniversarea — pentru că un vampir l-a atacat pe bunicul meu și pe urmă bunicul meu a încercat să mă omoare. Asta au spus întotdeauna. Dar de unde știi ei? Ei nu erau acolo — chiar ei au spus-o. Și ce e mai probabil, ca bunicul meu să mă fi atacat, sau ca vampirul să fi făcut asta?

Se opri, gâfâind, tremurând toată ca o căprioară prinsă în pădure. Prinsă, și convinsă că era pierdută, și neputând să fugă.

Stefan așeză o mână pe care dinadins o făcu caldă peste mâna rece a lui Meredith.

— Eu n-o să te atac, spuse el simplu. Și n-o să tulbur nici o amintire veche. E bine așa?

Meredith încuviință din cap. După povestea spusă pe nerăsuflăte, o izbucnire care o liniștise, Stefan știa că avea nevoie de cât mai puține cuvinte.

— Nu te teme, murmură el, la fel cum trimisese cuvintele liniștitoare sub formă de gând în mintea atâtor animale pe care le vânașe prin Pădurea Veche. E în regulă. N-ai de ce să te temi de mine.

Ea nu se putea abține să nu-i fie frică, dar Stefan o liniști la fel cum liniștea animalele pădurii, atrăgând-o în cele mai întunecate umbre ale încăperii, alinând-o cu cuvinte blânde, în vreme ce caninii lui erau disperați să muște. Trebui să îndoiaie gulerul bluzei ei pentru a scoate la iveală gâtul lung, măsliniu, și pe când făcea asta, cuvintele de alinare se transformară în dezmierdări șoptite și în genul de sunete liniștitoare pe care le-ar folosi pentru a alina un bebeluș.

Și în cele din urmă, când respirația lui Meredith încetini și deveni regulată și ochii ei se închiseră alene, el își înfipse cu mare grijă caninii dureroși în artera ei. Meredith abia se înfiora. Totul era moale și blând în vreme ce el atingea ușor suprafața minții ei, văzând doar ceea ce știa deja despre ea: viața ei cu Elena și Bonnie și Caroline; petreceri și școală, planuri și ambiții; picnicuri; un iaz în care înota; râsete; liniște care se întindea asemenea unui lac; nevoia de calm, de control. Toate astea întinzându-se în timp până la primele amintiri...

Cele mai îndepărtate adâncimi de care își amintea erau aici, în centru... Unde exista o cădere bruscă. Stefan promisese în sinea lui că n-o să pătrundă prea adânc în mintea ei, dar acum era tras, fără să se poată împotrivi, era târât în jos de către vârtej. Apele se închiseră deasupra capului său și el se cufunda cu o viteză amețitoare în profunzimea unui al doilea lac, de data asta nu cu ape liniștite, ci

pline de furie și teamă.

Și apoi văzu ce se întâmplase, ce se întâmpla, ce se va întâmpla mereu — acolo, în miezul nemișcat al lui Meredith.

10

Când prințesa Jessalyn D'Aubigne se îndestulase cu sângele lui Damon — și fusese însetată de ceva atât de fragil — veni rândul lui Damon. Se forță să rămână răbdător când Jessalyn tresări și se încruntă la vederea cuțitului lui din lemn de carpen. Dar Damon o tachina și glumi cu ea și se jucă de-a urmăritul prin patul cel mare, și când în cele din urmă o prinse, ea abia simți înțepătura cuțitului în gât.

Dar Damon își puse imediat gura pe sângele roșu întunecat care țâșni. Tot ce făcuse — de la turnarea vinului Black

Magic pentru Bonnie, la turnarea lichidului din globul-stea în cele patru colțuri ale Porții, până la felul în care își croise drum prin toate mijloacele de apărare ale acestei mici bijuterii de castel — fusese pentru asta. Pentru acest moment, când gustul lui de muritor putea savura nectarul care era sângele de vampir.

Și era... Dumnezeiesc!

Asta era doar a doua oară în viață când îl gusta ca ființă omenească. Katerina — Katherine, așa cum se gândea la ea în engleză — fusese prima, desigur. Și cum putuse să se furișeze după asta și să plece, purtând doar cămașa ei scurtă de muselină, la băiatul cu ochi mari și lipsit de experiență care era fratele lui, n-o să înțeleagă niciodată.

Neliniștea lui i se transmitea și lui

Jessalyn. Asta nu trebuia să se întâmple. Ea trebuia să rămână calmă și liniștită, în vreme ce el lua cât de mult putea din sângele ei. Ei nu avea să-i facă absolut deloc rău, iar pentru el însemna enorm.

Silindu-și conștiința să se detașeze de plăcerea elementară pură a ceea ce făcea, începu, cu mare grijă, cu mare delicatețe, să se infiltreze în mintea ei.

Nu era greu să pătrundă în miezul ei. Cine o smulsesse pe fata asta delicată, cu oase fragile, din lumea oamenilor, nu-i făcuse nici un serviciu. Nu că ar fi avut ea vreo obiecție morală la vampirism. Acceptase ușor viața asta, bucurându-se de ea. Ar fi fost o bună vânătorită în sălbăticie. Dar în castelul ăsta? Cu servitorii ăștia? Era ca și cum ar fi avut o sută de chelneri îngâmfați și două sute de somelieri condescendenți care să o privească de sus imediat ce deschidea gura să dea o poruncă.

Camera asta, de pildă. Voise un strop de culoare în ea — un strop de violet aici, o pată lila acolo — normal, își dăduse seama că iatacul unei prințese-vampir trebuia să fie în cea mai mare parte negru. Dar când menționase sfios problema culorilor către una din cameriste, fata pufnise și o privise disprețuitor pe Jessalyn, ca și cum ceruse să-i fie adus lângă pat un elefant. Prințesa nu avusese curaj să pomenească de asta și menajerei, dar în numai o săptămână veniseră trei coșuri pline cu pernuțe ornamentale negre și negre-cenușii. Asta era "culoarea" ei. Iar pe viitor voia să fie înălțimea Sa atât de bună, încât să o consulte pe menajeră înainte să își exprime în fața personalului toanele privind casa?

Chiar a spus asta despre "toanele" mele, gândi Jessalyn în vreme ce-și arcuia pe spate gâtul și-și trecea unghiile ascuțite prin părul des și moale al lui Damon. ȘL. Oh, e inutil. Eu sunt inutilă. Sunt o prințesă-vampir și pot să par așa ceva, dar nu pot să mă port ca atare.

Ești prințesă întru totul, înălțimea Ta, o liniști Damon. Ai nevoie doar de cineva care să impună poruncile tale celorlalți. Cineva care nu-ți pune la îndoială superioritatea. Sunt servitorii tăi sclavi?

Nu, sunt toți liberi.

Ei, asta îngreunează puțin lucrurile, dar oricum poți să strigi mai tare la ei.

Damon se simțea plin de sânge de vampir. Încă două zile din astea și va fi, dacă nu cel din trecut, cel puțin aproape cel din trecut: un vampir pe deplin, liber să străbată orașul după voia lui. Și cu puterea și statutul unui prinț-vampir. Era aproape suficient pentru a contrabalansa ororile prin care trecuse în ultimele două zile. Cel puțin, putea să-și spună asta și să încerce să o și creadă.

— Ascultă, spuse el brusc, dând drumul trupului subțirel al lui Jessalyn, pentru a o privi în ochi. Înălțimea Ta minunată, lasă-mă să fac ceva pentru tine înainte să mor de dragoste sau să vrei tu să mă omori pentru nerușinare. Lasă-mă să-ți aduc "culoare" — și pe urmă lasă-mă să stau lângă tine dacă vreuna din slugile tale bombăne.

Jessalyn nu era obișnuită cu soiul acesta de decizii bruște, dar nu putu să nu se lase purtată de entuziasmul aprig al lui Damon. Își dădu din nou capul pe spate.

Când în cele din urmă părăsi bijuteria de castel, Damon ieși pe ușa din față. Avea cu el ceva bani din cei rămași de la amanetarea gemelor, dar erau mai mult decât suficienți pentru ce avea el în minte. Era foarte sigur că data viitoare când ieșea avea să fie din balcon, în zbor.

Se opri la o duzină de prăvălii și cheltui până la ultimul bănuț. Avusese de gând să se furișeze și să-i facă o vizită lui Bonnie în vreme ce își făcea cumpărăturile, dar piața era în direcție opusă față de hanul unde o lăsase, și până la urmă nu avu timp.

Nu-și făcea prea multe griji în vreme ce se întorcea la castel. Bonnie, blândă și fragilă cum părea, avea un miez dur care era sigur că o s-o țină în camera ei timp de trei zile. Putea suporta, Damon știa bine că Bonnie putea.

Bătu cu putere la poarta micului castel până când un paznic posac o deschise.

— Ce vrei? Se răsti paznicul. Bonnie se plictisea îngrozitor. Nu trecuse decât o zi de când o părăsise Damon — o zi pe care o putea măsura doar după numărul meselor care îi fuseseră aduse, căci

enormul soare stacojiu stătea încremenit la orizont și lumina sângerie nu se schimba niciodată, poate doar dacă ploua.

Bonnie își dorea să plouă. Își dorea să ningă, sau să fie un foc, sau un uragan, sau un mic tsunami. Încercase unul din globurile-stea, și găsi în el un serial melodramatic ridicol din care nu înțelese nimic.

Acum își dorea să nu fi încercat niciodată să-1 oprească pe Damon să se întoarcă aici. Își dorea ca el să fi reușit să se desprindă de ea înainte să cadă amândoi în gaură. Își dorea să o fi apucat de mână pe Meredith și să-i fi dat drumul lui Damon.

Și asta era doar prima zi.

Damon îi zâmbi gardianului posac.

— Ce vreau? Doar ce am deja. O poartă deschisă. Dar nu intră. Întrebă ce făcea prințesa și află că lua prânzul. De la un donator. Perfect. Curând se auzi un ciocănit respectuos la poartă, și Damon ceru să fie deschisă larg. Paznicii în mod clar nu îl plăceau pe Damon; făcuseră legătura corectă între dispariția căpitanului lor și apariția acestui om ciudat. Dar era ceva primejdios în el chiar și în această lume primejdioasă. Așa că se supuseră.

Curând după aceea se auzi un alt ciocănit timid, și apoi altul, și altul, și tot așa până când doisprezece bărbați și femei cu brațele încărcate cu pachete de hârtie maro umedă și parfumată îl urmară în tăcere pe Damon în sus pe scări și în dormitorul negru al prințesei, între timp, Jessalyn avusese o lungă și plicticoasă întâlnire după prânz cu doi dintre consilierii ei financiari, care i se păreau foarte bătrâni, deși fuseseră transformați când aveau douăzeci și ceva de ani. Mușchii lor erau moi din cauza lipsei de mișcare, se trezi ea gândind. Și, evident, erau îmbrăcați în negru, cu mâneci lungi și pantaloni largi, cu excepția unui volan la gât, care apărea alb în casă, la lumina de gaz, și stacojiu afară, sub soarele veșnic sângieru.

Abia plecară, după ce se înclinaseră adânc în fața ei, și prințesa întrebă, destul de iritată, unde se afla omul Damon. Câțiva servitori, zâmbind răutăcios, îi spuseră că el se dusesese cu o duzină de...

Oameni... In dormitorul ei.

Jessalyn aproape că zbură până la scări și le urcă repede, cu acele mișcări line, alunecoase care știa că erau de așteptat de la o prințesă-vampir. Ajunse la ușile gotice și auzi șoaptele indignate ale doamnelor de onoare. Dar înainte ca prințesa să poată întreba ce se petrecea, se simți inundată de un val imens și cald de parfum. Nu parfumul bogat și dătător de viață al sângelui, ci ceva mai suav, mai dulce, și în acest moment, când dorința ei de sânge era satisfăcută, chiar mai amețitor și mai copleșitor. Împinse ușile duble. Făcu un pas în iatacul ei și apoi se opri, uimită.

Camera neagră precum o catedrală era plină de flori. Grămezi de crini, vase pline cu trandafiri, lalele de toate nuanțele și culorile, o bogăție de narcise albe și galbene, bolți întregi de caprifoi și frezii.

Negustorii de flori transformaseră camera cea neagră, mohorâtă și convențională, în acest decor spectaculos. Cei mai înțelepți și mai prudenți dintre servitorii prințesei îi ajutau, aducând vase mari, bogat ornate.

Când o văzu pe Jessalyn intrând în cameră, Damon veni imediat să îngenuncheze la picioarele ei.

— Când m-am trezit, nu mai erai! Spuse supărată prințesa, și Damon zâmbi abia văzut.

— Iartă-mă, înălțimea Ta. Dar pentru că oricum voi muri, m-am gândit că ar trebui săi aduc aceste flori. Te mulțumesc culorile și miresmele?

— Miresmele?

Tot trupul lui Jessalyn păru să se topească.

— E... Ca... O orchestră pentru nasul meu! Și culorile sunt nemaipomenite, așa cum n-am mai văzut niciodată!

Izbucni în râs, și ochii verzi i se luminară, și părul ei roșcat drept păru o cascadă în jurul umerilor săi. Apoi porni după Damon către penumbra dintr-un colț. Damon trebui să se controleze, altfel ar fi izbucnit în râs; era ca un pisoai care se ținea după o frunză de toamnă.

Dar odată ajunși în colț, învăluiți în draperiile negre și departe de o fereastră, Jessalyn își luă o expresie foarte serioasă.

— Am de gând să-mi fac o rochie, exact de culoarea acelor garoafe de un purpuriu întunecat, profund, șopti ea. Nu neagră.

— înălțimea Ta o să arate minunat în ea, îi murmură Damon în ureche. Atât de uluitoare, atât de îndrăzneță...

— Aș putea chiar să-mi port corsetele pe sub rochia mea. Ridică privirea spre el printre gene grele. Sau... Ar fi prea mult?

— Nimic nu e prea mult pentru tine, prințesa mea, îi răspunse tot în șoaptă Damon. Tăcu o clipă, gândindu-se. Corsetele — or să se asorteze cu rochia, sau or să fie negre?

Jessalyn chibzui.

— Aceeași culoare? îndrăzni ea. Damon încuviință din cap, mulțumit. El însuși nici mort (o figură de stil!) Nu s-ar fi îmbrăcat în altceva decât negru, dar era dispus să accepte — chiar să încurajeze — ciudățeniile lui Jessalyn. L-ar putea face mai repede vampir.

— Îți vreau sângele, șopti prințesa, de parcă ar fi vrut să-i arate că avea dreptate.

— Aici? Acum? Răspunse Damon tot în șoaptă. În fața servitorilor tăi?

Atunci Jessalyn îl surprinse. Ea, care fusese atât de timidă înainte, ieși dintre draperii și bătu din palme, cerând tăcerea. Liniștea se așternu în încăpere.

— Toată lumea afară! Spuse ea poruncitor. Mi-ați făcut o grădină minunată în cameră, și vă sunt recunoscătoare. Intendentul — dădu din cap către un tânăr îmbrăcat în negru, dar care, cu înțelepciune, își pusese la butonieră un trandafir roșu-închis — o să se îngrijească să primiți cu toții mâncare — și băutură — înainte să plecați!

La aceste cuvinte se auziră murmure de laudă care o făcură pe prințesă să roșească.

— O să sun clopoțelul când o să am nevoie de tine, adăugă ea către intendent.

De fapt, abia două zile mai târziu întinse în silă mâna pentru a trage de cordonul clopoțelului. Și asta doar pentru a da ordinul să se facă, și asta cât mai repede posibil, o uniformă pentru Damon. Uniforma de căpitan al gărzii ei.

În a doua zi, Bonnie trebui să se întoarcă la globurile-stea ca singură sursă de distracție. După ce inventarie cele douăzeci și opt de sfere, descoperi că douăzeci și cinci dintre ele erau seriale melodramatice de la început până la sfârșit, iar două erau pline de experiențe atât de înfricoșătoare și oribile, încât în mintea ei le trecu în categoria Niciodată de văzut. Ultima se numea Cinci sute de povești pentru cei mici, și Bonnie își dădu repede seama că aceste povești captivante puteau fi folositoare, căci dădeau numele obiectelor pe care le puteai găsi în casă și oraș. Firul care lega poveștile era un serial despre o familie de vârcolaci numiți Diiz-Aht-Bhi'ien. Bonnie îi botează imediat

Dustbin³. Serialul consta în episoade în care era prezentată viața lor de fiecare zi: cum au cumpărat un sclav nou la târg, pentru a-l înlocui pe unul care a murit, și unde se duceau pentru a-și găsi prada umană, și cum Mers Dustbin a jucat într-un important campionat de bashik la școală.

Astăzi, ultima poveste se dovedi aproape providențială. Era despre mica Mărit Dustbin care se ducea la o Bombonerie și își cumpăra un drops. Bomboana costa exact cinci soli. Bonnie trăi experiența de a mânca o parte din ea cu Mărit, și era bună.

După ce citi povestea, Bonnie furișă cu grijă o privire pe la marginea jaluzelei și văzu o firmă pe prăvălia de jos la care se uitase adesea. Apoi duse globul-stea la tâmplă.

3 în engleză, dustbin înseamnă ladă de gunoi.

Da! Exact aceeași firmă. Și știa nu numai ce voia, ci și cât costa. Își dorea atât de mult să iasă din cămăruța ei îngustă și să încerce

ceea ce tocmai învățase. Dar chiar când se uita, luminile din prăvălia de dulciuri se stinseră. Probabil că era ora de închidere.

Bonnie aruncă globul-stea în cealaltă parte a camerei. Făcu lumina foarte mică, doar cât să licărească ușor, și apoi se aruncă pe salteaua ei de paie, își trase așternutul... Și descoperi că nu avea somn. Bâșbâind în amurgul rubiniu, găsi pe pipăite globul-stea și îl duse din nou la tâmplă.

Printre poveștile despre aventurile zilnice ale familiei Dustbin erau intercalate basme. Cele mai multe dintre ele erau atât de oribile, că Bonnie nu le putea trăi până la capăt, și când venea ora culcării, stătea pe salteaua ei tremurând de frică. Dar de data asta povestea părea complet diferită. După titlu, Poarta către Cele Șapte Comori ale Kitsune — or, auzi o mică poezie:

Într-o câmpie de gheață, un ocean nins,

Se află al kitsune-lor paradis.

Și chiar alături, o plăcere interzisă găsești:

Alte șase porți de comori kitsune.

Cuvântul kitsune era înfricoșător. Dar, se gândi Bonnie, poate că povestea avea să se dovedească folositoare cumva.

Pot să fac asta, își spuse și își duse globul-stea la tâmplă.

Povestea nu începea deloc înspăimântător. Era despre o fată kitsune și un băiat kitsune, care plecaseră într-o expediție ca să găsească cel mai sacru și mai tainic secret al "celor șapte comori ale kitsune-lor", paradisul kitsune-o. O comoară, află Bonnie, putea fi ceva mic cât o singură gemă, sau la fel de mare precum întreaga lume. Asta, conform poveștii, era pe la mijloc, pentru că un "paradis" era un soi de grădină cu flori exotice peste tot și pâraie care bolboroseau în mici cascade revărsate în lacuri limpezi și adânci.

Totul era minunat, se gândi Bonnie, trăind povestea ca și cum ar fi urmărit un film care se desfășură de jur împrejurul ei, dar un film care includea senzațiile oferite de atingere, gust și miros. Paradisul semăna puțin cu Warm Springs, de -acas • , unde se duceau uneori la

picnic.

În poveste, băiatul și fata kitsune trebuiau să ajungă în "vârful lumii", unde exista un soi de fisură în învelișul celei mai înalte Dimensiuni întunecate — cea în care se afla Bonnie acum. Reușiră cumva să coboare, tot mai mult, trecând prin tot soiul de probe de curaj și istețime înainte să ajungă în următoarea dimensiune de jos, Lumea Cealaltă.

Lumea Cealaltă era complet diferită de Dimensiunea întunecată. Era un tărâm de gheață și zăpadă alunecoasă, de ghețari și rifturi, toate scăldate într-un amurg albăstriu de la trei luni care străluceau deasupra lor.

Copiii kitsune aproape muriră de foame în Cealaltă Lume pentru că o vulpe nu prea avea ce vâna acolo. Au trebuit să se mulțumească doar cu animalele mici ale zonelor reci; șoareci și mici rozătoare albe, și când și când insecte (Ih, se înfiora Bonnie). Supraviețuiră până când, prin ceață și negură, văzură un zid negru foarte înalt. Merseră de-a lungul lui până când în cele din urmă ajunseră la o Poartă cu turlă semețe ascunse în nori. Deasupra porții erau scrise, într-o limbă veche pe care cu greu o puteau citi, cuvintele: Cele Șapte Porți.

Pătrunseră într-o încăpere de unde se deschideau opt ieșiri. Una era ușa prin care tocmai intraseră. Și pe când priveau, fiecare ușă se luminează, și ei văzură că celelalte șapte uși duceau la șapte lumi diferite, dintre care una era paradisul kitsune-lor. O altă poartă ducea la un câmp cu flori magice, iar prin alta se vedeau fluturi care băteau din aripi în jurul unei fântâni arteziene. O alta cobora într-o peșteră întunecată plină cu sticle umplute cu vinul cel mistic Clarion Loess Black Magic. O poartă ducea către o mină ascunsă în adâncuri, cu pietre prețioase cât pumnul. Și apoi mai era o poartă care dezvăluia coroana tuturor florilor: Radhika Regală. Ea își schimba forma de la o clipă la alta, de la trandafir la un buchet de garoafe și apoi la o orhidee.

Prin ultima uşă văzură doar un copac uriaş, dar comoara supremă se spunea că este un glob-stea imens.

Acum, băiatul și fata uitară de paradisul kitsune-lor. Fiecare dintre ei voia ceva de la o altă poartă, dar nu reușeau să cadă la înțelegere. Regula era că oricine — o singură persoană sau un grup — ajungea la porți putea intra doar pe una dintre ele și apoi trebuia să se întoarcă. Dar în vreme ce fata voia o rămurică din Radhika Regală, pentru a dovedi că își încheiaseră cu bine expediția, băiatul voia niște vin Black Magic, pentru a-i întări pe drumul de întoarcere spre casă. Oricât s-au certat, nu s-au pus de acord. Așa că, în cele din urmă, au decis să trișeze. Or să deschidă în același timp câte o poartă, or să se repeadă înăuntru și-or să înșface ce voiau și pe urmă or să sară înapoi și or să iasă din Poartă înainte să fie prinși.

Chiar în momentul când se pregăteau să facă asta, o voce îi avertiză, spunând: "Pe o singură poartă puteți intra voi, gemenii, și apoi să vă întoarceți de unde veniți."

Dar băiatul și fata au decis să ignore vocea. Imediat băiatul intră pe ușa care ducea la sticlele cu vin Black Magic și în aceeași clipă fata păși dincolo de ușa unde se afla Radhika Regală. Dar când cei doi voiră să se întoarcă, descoperiră că în spatele lor nu mai era nici urmă de uşă sau poartă. Băiatul avea nenumărate sticle de băut, dar rămase pentru totdeauna în beznă și frig, și lacrimile îi înghețară pe obraji.

Fata avea floarea cea frumoasă la care să privească, dar nimic de mâncat și de băut, și așa se stinse sub strălucirea soarelui galben.

Bonnie se înfiora, acel fior plăcut care îl străbate pe un cititor care a primit ceea ce așteptase. Povestea, cu morala ei "nu fi lacom", era la fel ca basmele pe care le auzise când era micuță și stătea în poala bunicii, care i le citea din cărți vechi.

Îi era tare dor de Elena și Meredith. Avea o poveste de spus, dar nimeni care să o asculte.

Stefan, Stefan!

Elena fusese prea agitată ca să stea departe de dormitor mai mult de cele cinci minute de care avusese nevoie pentru a se face văzută de polițiști. De fapt, pe Stefan îl voiau polițiștii și nu reușeau să-l găsească, dar nu păreau să se gândească că cineva s-ar fi putut întoarce ca să se ascundă într-o cameră unde deja căutaseră.

Iar acum Elena nu primea nici un răspuns de la Stefan, care era încleștat într-o îmbrățișare cu Meredith, cu gura apăsată cu putere peste cele două mici răni pe care le făcuse. Elena trebui să-l scuture de umeri, să-i scuture pe amândoi, pentru a obține o reacție. Apoi Stefan se dădu brusc în spate, dar continuă să o susțină pe Meredith, care altfel ar fi căzut. Își linse repede sângele de pe buze. Dar, de data asta, atenția Elenei nu mai era concentrată asupra lui, ci asupra prietenei ei — prietena ei căreia ea îngăduise să i se facă asta.

Ochii lui Meredith erau închiși, dar aveau sub ei cearcăne întunecate, aproape vineții. Buzele îi erau desfăcute, iar părul negru era ud acolo unde îi căzuseră lacrimile.

— Meredith? Merry?

Vechea poreclă ieși pe nesimțite de pe buzele Elenei. Și apoi, când Meredith nu dădu vreun semn că o auzise:

— Stefan, ce s-a întâmplat?

— Am Influențat-o la sfârșit ca să doarmă.

Stefan o ridică pe Meredith și o așeză pe pat.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce plânge — și ce-i cu tine! Elena nu putu să nu observe că, în ciuda culorii sănătoase din obrajii lui Stefan, ochii lui erau triști.

— Ceva ce-am văzut... În mintea ei, spuse scurt Stefan, trăgând-o pe Elena în spatele lui. Vine unul dintre ei. Stai acolo.

Ușa se deschise. Era bărbatul, roșu la față și gâfâind, care se întorcea în camera asta după ce de la ea pornise să caute pe tot etajul.

— Sunt aici cu toții în cameră — toți cu excepția fugarului, spuse polițistul într-un telefon mobil mare.

Femeia răspunse ceva scurt. Apoi bărbatul cu fața roșie se întoarce

și le spuse tinerilor:

— Și acum, ce-o să fac o să fie să te percheziționez pe tine — și dădu din cap către Stefan — în vreme ce partenera mea vă percheziționează pe voi două.

Capul lui zvâcni către Meredith.

— Da ce-i cu ea?

— Nimic din ce-ai putea înțelege, replică pe un ton rece Stefan.

Polițistul păru că nu-i venea să creadă ceea ce tocmai fusese spus. Apoi, brusc, păru că aude și înregistrează, și făcu un pas către Meredith.

Stefan mârâi.

Sunetul o făcu pe Elena, care era chiar în spatele lui, să tresară. Era mârâitul adânc, sălbatic, al unui animal care își apără tovarășul de viață, haita, teritoriul.

Polițistul roșu la față păru deodată palid și panicat. Elena bănuia că privea o gură cu dinți mult mai ascuțiți decât ai lui, și pătați de sânge.

Elena nu voia ca asta să se transforme într-o întrecere de mârâituri. În vreme ce polițistul bălmăjea către partenera lui:

— E posibil să avem totuși nevoie de gloanțe-alea de-argint...

Elena îl împunse cu cotul pe Stefan, care acum scotea niște zgomote ca un fierăstrău circular pe care ea le simțea în dinți, și șopti:

— Stefan, Influențează-1! Vine și femeia, și e posibil ca ea să fi chemat deja întăriri.

La atingerea ei, Stefan tăcu și, când se întoarse, Elena văzu că fata lui se schimbă din cea a unui animal sălbatic cu dinții dezgoliți în chipul lui drag, cu ochi verzi.

Trebuie să fi luat o mulțime de sânge de la Meredith, își spuse ea, cu o fluturare în stomac. Nu era prea sigură ce credea despre asta.

Dar efectele erau clare. Stefan se întoarse către polițist și îi spuse tăios:

— O să te duci în vestibulul de la intrare. O să rămâi acolo, până îți spun eu să te miști sau să vorbești.

Apoi, fără să ridice privirea să vadă dacă polițistul asculta sau nu, strânse mai bine păturile în jurul lui Meredith. Elena însă îl privea pe bărbat și văzu că nu ezită nici o clipă. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă către vestibul.

Atunci Elena se simți în siguranță pentru a se uita din nou la Meredith. Nu vedea nimic anormal la chipul prietenei ei, doar acea paloare neobișnuită și umbrele vineții de sub ochi.

— Meredith? Șopti.

Nici un răspuns. Elena îl urmă pe Stefan afară din cameră. Tocmai ajunsese în vestibul când femeia îi atacă. Coborând pe scări, împingând-o pe fragila doamnă Flowers înaintea ei, strigă:

— La pământ! Toată lumea! O împinse cu putere în față pe doamna Flowers. La pământ acum!

Când doamna Flowers era cât pe ce să se prăbușească pe podea, Stefan sări și o prinse și apoi se întoarse către femeie. Pentru o clipă, Elena se gândi că o să mârâie din nou, dar în schimb, cu o voce crispată de autocontrol, el spuse:

— Alătură-te partenerului tău. Nu poți să te miști și să vorbești fără permisiunea mea!

O așeză pe doamna Flowers, care părea șocată, pe un scaun în partea stângă a căminului și o întrebă:

— V-a făcut rău... Persoana aia?

— Nu, nu. Doar scoate-i din casa mea, Stefan dragă, și o să-ți fiu profund recunoscătoare, răspunse doamna Flowers.

— S-a făcut, spuse încet Stefan. Îmi pare rău că v-am făcut atâtea neazuri — în propria dumneavoastră casă. Se uită la fiecare dintre polițiști, cu ochi pătrunzători. Plecați și nu vă întoarceți. Ați scotocit în casă, dar nimeni dintre cei căutați nu era aici. Considerați că e inutilă tinerea sub observație a casei. Credeți că ar fi mai de folos să ajutați la — care era cuvântul? Oh, da, prăpădul din Fell's Church.

N-o să vă mai întoarceți niciodată aici. Acum duceți-vă la mașina voastră și plecați.

Elena simți cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafa. Simțea Puterea în spatele cuvintelor lui Stefan.

Și, ca întotdeauna, se simți încântată să vadă cum oamenii cruzi sau furioși devin docili sub forța Influenței unui vampir. Cei doi mai rămaseră zece secunde absolut nemișcați, apoi pur și simplu ieșiră pe ușa din față.

Elena ascultă sunetele mașinii polițiștilor îndepărtându-se și valul de ușurare care o copleși fu atât de puternic, încât era cât pe ce să se prăbușească. Stefan o susținu cu un braț și Elena îl îmbrățișa strâns, știind că inima îi bătea cu putere. O simțea bubuindu-i în piept, zvâcnindu-i în vârful degetelor.

S-a terminat. Totul s-a terminat acum, gândi Stefan către ea și Elena simți dintr-odată ceva diferit. Simți mândrie. Stefan pur și simplu preluase controlul și alungase polițiștii. Mulțumesc, îi răspunse în gând.

— Cred că ar trebui să-1 scoatem pe Mart din pivnița pentru rădăcinoase, adăugă ea. Matt era supărat.

— Mulțumesc că m-ati ascuns — dar știi ce mult a durat? O întrebă pe Elena când erau din nou sus în pensiune. Și nici o lumină, cu excepția acelu mic glob-stea. Și nici un sunet — nu auzeam absolut nimic acolo jos. Și asta ce e?

Întinse spre ei bățul de lemn lung și greu, cu capetele lui cu forme ciudate, cu țepușe.

Elena se simți brusc cuprinsă de panică.

— Nu te-ai tăiat în el, nu?

Îl apucă pe Matt de mâini, lăsând să cadă pe jos bățul cel lung. Dar Matt nu părea să aibă nici măcar o singură zgârietură.

— N-am fost așa de prost cât să-1 apuc de-un capăt, spuse el.

— Meredith a făcut-o, dintr-un oarecare motiv, spuse Elena. Palmele ei erau pline de răni. Și nici măcar nu știu ce e.

— Știu eu, spuse încet Stefan. Ridică de jos bățul. Dar, de fapt, e secretul lui Meredith. Adică e proprietatea lui Meredith, adăugă el repede când toți ochii se ațintiră asupra lui la auzul cuvântului secret.

— Ei, eu nu sunt orb, spuse Matt în felul lui deschis, direct, dându-și peste cap câteva șuvițe de păr blond pentru a privi mai bine obiectul. Își ridică ochii albaștri către Elena. Știu a ce miroase, a verbină. Și știu a ce seamănă cu toate țepușele alea de argint și de fier care ies din capetele ascuțite. Arată ca o armă uriașă pentru exterminarea oricărui soi de monstru îngrozitor de oribil care pășește pe pământul ăsta.

— Și vampiri, adăugă repede Elena. Știa că Stefan era într-o dispoziție ciudată, și nu voia să-l vadă pe Matt, la care ținea foarte mult, zăcând pe podea cu țeasta zdrobită. Și chiar oameni — cred că țepușele astea mai mari sunt pentru injectarea unor otrăvuri.

— Otrăvuri?

Matt își privi repede palmele.

— Ești în regulă, îl liniști Elena. M-am uitat eu, și pe urmă ar trebui să fie o otravă care acționează instantaneu.

— Da, ar vrea să te scoată din luptă cât mai iute cu putință, spuse Stefan. Deci dacă ești în viață acum, ai toate șansele să rămâi așa. Și acum, monstrul ăsta îngrozitor de oribil nu vrea decât să se culce la loc.

Se răsuci pentru a urca spre mansardă. Probabil că auzise icnetul ușor, involuntar al Elenei, pentru că întoarse capul și Elena văzu că îi părea rău. Ochii lui erau niște smaralde întunecate, triști, dar strălucind de Putere nefolosită.

Cred că o să stăm mai mult în pat, se gândi Elena, simțind niște fiori de plăcere străbătând-o. Strânse mâna lui Stefan și el îi răspunse la fel. Elena vedea ce era în mintea lui; erau suficient de aproape unul de celălalt și el proiecta în gândurile ei foarte clar ceea ce voia — și ea era la fel de nerăbdătoare să meargă sus în camera lui.

Dar în acel moment Matt, cu ochii la bățul de luptă cu țepușe,

întrebă:

— Are vreo legătură Meredith cu asta!

— N-ar fi trebuit să spun absolut nimic despre el, răspunse Stefan. Dar dacă vrei să știi mai multe, ar trebui să o întrebi chiar pe Meredith. Mâine.

— Bine, spuse Matt, părând în cele din urmă să înțeleagă.

Elena i-o luase cu mult înainte. O armă ca aceea era — nu putea fi decât — pentru a omor— tot soiul de monștri care mișunau pe pământ. Și Meredith — Meredith care era la fel de zveltă și de athletică precum o balerină cu centura neagră, și... Oh! Toate lecțiile alea! Lecțiile pe care Meredith întotdeauna le amâna dacă fetele voiau să facă ceva exact în acel moment, dar pentru care întotdeauna, într-un fel sau altul, își făcea pe urmă timp.

Dar cu greu te-ai fi putut aștepta ca o fată să meargă peste tot cărându-și harpa după ea, și nimeni nu mai avea așa ceva. Și pe urmă, Meredith spusese că nu putea suferi să cânte la harpă, așa că prietenele ei nu mai comentaseră nimic. Și asta făcea parte din farmecul plin de mister al lui Meredith.

Și lecții de călărie? Elena ar fi pus pariu că o parte din ele chiar avuseseră loc. Meredith ar fi vrut să știe cum să scape repede călare pe orice animal disponibil.

Dar dacă Meredith nu exersa pentru un mic concert în sufragerie sau pentru rolul principal într-un western de la Hollywood — atunci ce făcuse?

Se antrenase, ghici Elena. Existau o mulțime de dojo⁴, și dacă Meredith făcea asta încă de când vampirul ăla îl atacase pe bunicul ei, trebuia să fie al naibii de bună. Și când ne luptaserăm cu chestiile alea oribile, cine stătuse cu ochii pe ea, o umbră cenușie care se ținuse departe de lumina rampei? Probabil că o mulțime de monștri o încasaseră zdravăn.

4 Din lb. japoneză, dojo, seminar budist; prin extensie, școală de

pregătire în artele marțiale.

Singura întrebare la care mai trebuia găsit răspunsul era de ce Meredith nu le arătase țepușa pentru monștrii îngrozitor de oribili. Și nici nu o folosise până acum în nici o luptă — de pildă în cea împotriva lui Klaus. Elena nu știa, dar o putea întreba chiar pe Meredith. Mâine, când Meredith se trezea. Dar era convinsă că răspunsul era unul simplu.

Elena încercă să-și înăbușe cu eleganță un căscat. Stefan? întrebă. Poți găsi o modalitate să plecăm de aici fără să mă duci în brațe — în camera ta?

— Cred că am avut cu toții parte de suficient stres în dimineața asta, spuse Stefan cu vocea lui cea blândă. Doamnă Flowers, Meredith este în dormitorul de la parter — probabil că o să doarmă până târziu. Mart...

— Știi, știi. Habar n-am unde s-a ajuns în schemă, dar aș putea foarte bine să zic că e noaptea mea, spuse Mart și îi oferă un braț lui Stefan.

Stefan păru surprins. Iubitule, niciodată nu poți să spui că ai prea mult sânge, gândi Elena către el, serioasă și directă.

— Doamna Flowers și cu mine o să fim în bucătărie, rosti ea cu voce tare.

Când ajunseră acolo, doamna Flowers spuse:

— Nu uita să-i mulțumești din partea mea lui Stefan pentru că a apărat pensiunea.

— A făcut-o pentru că e căminul nostru, răspuse Elena și se întoarse în hol, unde Stefan îi mulțumea unui Matt roșu în obraji.

Și pe urmă doamna Flowers îl chemă pe Matt în bucătărie și Elena se trezi ridicată în niște brațe suple și puternice, și apoi simți cum urcă, repede, în vreme ce treptele de lemn scoteau mici scârâțituri și gemete de protest. Și în cele din urmă ajunseră în camera lui Stefan, și Elena era în brațele lui.

Nu exista un loc mai bun în care să fie, și în clipa asta nici unul dintre ei nu voia de fapt altceva, își spuse Elena și își ridică fața către Stefan în vreme ce el și-o cobora pe a lui, și buzele lor se uniră într-un sărut prelung și fără grabă. Și apoi sărutul deveni fierbinte, o lavă topită, și Elena trebui să se agate cu putere de Stefan, care deja o ținea cu brațe care ar fi putut sparge granitul, dar care pe ea o strâneau ușor, exact atât cât voia ea.

11

Elena, dormind senină, ținându-1 de mână pe Stefan, știa că avea un vis extraordinar. Nu, nu un vis — o experiență extrasenzorială. Dar nu era la fel ca vizitele ei extrasenzoriale anterioare în celula lui Stefan. Acum străbătea aerul atât de repede, încât nici nu reușea să-și dea seama ce se afla sub ea.

Se uită înjurai ei și deodată, spre marea ei mirare, o altă siluetă apăru lângă ea.

— Bonnie! Spuse — sau mai degrabă încercă să spună.

Dar, evident, nu se auzi nici un sunet.

Bonnie arăta ca o clonă a ei însăși, dar transparentă. Ca și cum cineva ar fi creat-o din sticlă, și apoi ar fi adăugat o urmă vagă de culoare în ochii și părul ei.

Elena încercă telepatic. Bonnie?

Elena! Oh, mi-e așa de dor de tine și Meredith! Sunt prinsă aici într-o gaură... O gaură?

Elena auzi panica din propria ei voce telepatică. Asta o făcu pe Bonnie să se crispeze.

Ei, nu o gaură adevărată. O bombă, un han, cred, dar sunt încuiată în cameră și ei îmi aduc mâncare de două ori pe zi și mă duc la toaletă o dată...

Dumnezeule! Cum ai ajuns acolo?

Păi... Bonnie ezită. Cred că a fost propria mea vină.

Nu contreză! De cât timp ești acolo, mai exact?

Aăă, asta e a doua zi, cred.

Urmă o pauză. Apoi Elena spuse:

Ei, două zile într-un loc oribil pot să pară o eternitate.

Bonnie încercă să explice mai bine.

E vorba doar că sunt atât de plictisită și de singură. Mi-e așa de dor de tine și de Meredith! Repetă ea.

Și eu mă gândeam la tine și la Meredith, spuse Elena.

Dar Meredith e acolo cu tine, nu? Oh, Doamne, doarn-a căzut și ea, nu? Izbucni Bonnie.

Nu, nu! N-a căzut. Elena nu se putea hotăr— dacă să-i spună sau nu despre Meredith. Poate că totuși încă nu, se gândi ea.

Nu vedea către ce se îndrepta în goană, deși simțea că încetineau. Vezi ceva? întrebă.

Hei, da, sub noi! E o mașină! Să coborâm?

Sigur. Ne putem ține de mână?

Descoperiră că nu puteau, dar încercarea le ținea alături. În clipa următoare treceau prin acoperișul unei mașini mici.

Hei! E Alaric! Spuse Bonnie.

Alaric Saltzman era prietenul lui Meredith, cu care urma să se logodească. Avea înjur de douăzeci și trei de ani și părul lui blond-nisipiu și ochii căprui nu se schimbaseră de când îl văzuse ultima oară Elena, cu aproape zece luni în urmă. Era parapsiholog la Duke University, și se pregătea să-și dea doctoratul.

De-o mulțime de vreme tot încercăm să dăm de el, spuse Bonnie.

Știu. Poate că așa trebuia să îl contactăm.

Unde ar trebui să fie acum?

Un loc ciudat din Japonia. Am uitat cum îi zice, dar uită-te la harta de pe scaunul din dreapta.

Ea și Bonnie se amestecară, formele lor fantomatice trecând una prin cealaltă.

Unmei no Shima: Insula Osândeii, scria deasupra conturului unei insule. Harta de lângă Alaric avea pe ea un X mare, alături de cuvintele: Câmpia Fecioarelor Pedepsite.

Ce? Făcu Bonnie indignată. Ce-nseamnă asta?

Nu știu. Dar uitate, ceața asta e ceață adevărată. Și plouă. Și drumul ăsta e groaznic.

Bonnie ieși afară. Ooo, ce ciudat. Ploaia trece prin mine. Și nu cred că acesta-i un drum.

Elena spuse: Vina-napoi și uită-te la asta. Nu mai există alte orașe pe insulă, doar un nume. Dr. Celia Connor; patolog legist.

Ce-i un patolog legist?

Cred, spuse Elena, că patologii investighează crime și chestii de soiul ăsta. Și dezgroapă morții ca să descopere din ce cauze au murit.

Bonnie se înfiora. Nu cred că-mi place asta prea mult.

Nici mie. Dar uită-te afară. Asta cred că a fost cândva un sat.

Nu mai rămăsese aproape nimic din acel sat. Doar câteva rămășițe ale unor clădiri de lemn aflate într-un proces evident de putrezire, și câteva structuri de piatră în ruină, înnegrite de vreme. Există o singură clădire mare, acoperită eu o prelată imensă, de un galben strălucitor.

Când ajunse în fața clădirii, Alaric opri cu un ușor derapaj al mașinii, înșfacă harta și o valiză mică și se repezi prin ploaie și noroi către adăpost. Elena și Bonnie îl urmară. Alaric fu întâmpinat la intrare de o femeie de culoare, foarte tânără, cu părul scurt și mătăsos încadrându-i fața de spiriduș. Era mică de înălțime, nici măcar cât Elena. Ochii îi dansau în cap de exaltare și avea dinți albi și regulați care îi dădeau un zâmbet de Hollywood.

— Dr. Connor? întrebă Alaric, părând fermecat.

Asta n-o să-i placă lui Meredith, spuse Bonnie.

— Doar Celia, te rog, spuse femeia, luându-i mâna. Alaric Saltzman, bănuiesc.

— Doar Alaric, te rog — Celia.

Asta n-o să-i placă deloc lui Meredith, spuse Elena.

— Așadar, tu ești cel care investighează fantomele, spunea Celia, sub ele. Ei bine, avem nevoie de tine.

Locul ăsta e plin de fantome — sau era cândva. Nu știu dacă mai sunt sau nu aici.

— Sună interesant.

— Mai degrabă trist și morbid. Trist și straniu și morbid. Am excavat tot soiul de ruine, mai ales cele unde există șansa să fi avut loc un genocid. Și, crede-mă, insula asta nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum, spuse Celia.

Alaric deja începuse să-și scoată din valiză diferite lucruri, un teanc gros de hârtii, un mic camcorder, un carnet de notițe. Deschise camcorderul și privi prin vizor, apoi îl propti cu o parte din hârtii. Când păru să o aibă pe Celia în imagine, luă repede carnetul de notițe.

Celia părea amuzată.

— În câte feluri îți înregistrezi informațiile?

Alaric își ciocăni ușor capul și clătină din el cu un aer trist.

— Cât de multe posibil. Neuronii încep să cedeze. Se uită înjur. Nu ești singură aici, nu?

— În afară de un îngrijitor și de tipul care mă duce înapoi la Hokkaido, da. A început ca o expediție obișnuită — am fost paisprezece oameni. Dar unul câte unul, ceilalți au murit sau au plecat. Nici măcar nu pot să îngrop la loc speciemenele — fetele — pe care le-am sos din pământ.

— Și oamenii din expediție care au plecat sau au murit...

— Păi, la început oamenii au murit. Pe urmă asta și celelalte chestii stranii i-au făcut pe ceilalți să plece. Le era frică să nu-și piardă viața.

Alaric se încruntă.

— Cine a fost primul care a murit?

— Din expediția noastră? Ronald Argyll. Specialist în ceramică.

Tocmai cerceta două vase pe care le găsisem... Ei, o să-ți povestesc altă dată. A căzut de pe o scară și și-a frânt gâtul.

Sprâncenele lui Alaric se ridicară.

— Și asta a fost ceva straniu?

— Din partea unui tip ca el, care face asta de aproape douăzeci de ani, da.

— Douăzeci de ani? Poate un infarct? Și pe urmă a căzut de pe scară — bum!

Și Alaric făcu un gest în jos.

— Poate că asta s-a întâmplat. E posibil să reușești tu să explici toate micile noastre mistere.

Femeia cea șic cu păr scurt zâmbi și în obraji îi apărură două gropițe, dându-i un aer de băiețoi. Și tot ca un băiețoi era și îmbrăcată, își dădu seama Elena: jeanși

Levi's și o cămașă alb cu albastru cu mânecile suflecate, peste un camizol alb.

Alaric tresări ușor, ca și cum și-ar fi dat seama că se holba la ea. Bonnie și Elena se priviră peste capul lui.

— Dar de fapt, ce s-a întâmplat cu toți oamenii care locuiau pe insulă? Cei care au clădit casele?

— Păi, în primul rând, nu au fost prea mulți. Bănuiesc că locul ăsta poate chiar a fost numit Insula Osândeii înainte de dezastrul pe care eu și echipa mea l-am cercetat. Dar, din câte am putut să descopăr, a fost vorba de un soi de război — un război civil. Intre copii și adulți.

De data asta, când Elena și Bonnie se uitară una la cealaltă, ochii lor erau mari. Exact la fel ca acasă.. Începu Bonnie, dar Elena spuse: Șșșș, ascultă.

— Un război civil între copii și părinții lor? Repetă încet Alaric. Asta chiar că e straniu.

— Păi, e un proces de eliminare. Vezi tu, mie îmi plac mormintele, fie că sunt zidite sau sunt doar gropi în pământ. Și aici, locuitorii nu par să fi fost invadați. Nu au murit de foamete sau secetă — mai erau

destule grâne în hambar. Nu erau semne de boală. Am ajuns la concluzia că s-au omorât între ei — părinții au omorât copiii, copiii au omorât părinții.

— Dar cum poți să-ți dai seama?

— Vezi zona asta pătrătoasă de la marginea satului? Celia arată către o zonă aflată pe o hartă mai mare decât cea a lui Alaric. Pe asta o numim Câmpia Fecioarelor Pedepsite. Este singurul loc unde se află morminte realizate cu grijă, deci a fost făcut la începutul conflictului care avea să devină război. Mai târziu, n-a mai fost timp pentru sicrie — sau nimeni căruia să-i pese. Până acum, am scos la lumină douăzeci și două de fete — cea mai în vârstă către sfârșitul adolescenței.

— Douăzeci și două de fete? Numai fete?

— Numai fete în zona asta. Băieții au apărut mai târziu, când nu se mai făceau sicrie. Nu sunt la fel de bine păstrați, pentru că toate casele au ars sau s-au prăbușit, și ei au fost expuși elementelor naturii. Fetele au fost îngropate cu grijă, uneori într-un ritual complicat; dar urmele de pe trupul lor indică faptul că au fost supuse unor pedepse fizice aspre cu puțin timp înainte de moarte. Și pe urmă... Aveau țărushi înfipti în inimă.

Bonnie își duse repede degetele la ochi, ca și cum voia să-i ferească de o viziune oribilă. Elena îi privea mohorâtă pe Alaric și Celia. Alaric înghiți nodul din gât.

— Au fost străpunse cu un țaruș? întrebă el tulburat.

— Da. Acum știu ce-o să gândești. Dar Japonia nu are o tradiție a vampirilor. Kitsune-*\q* — vulpile — reprezintă probabil cel mai apropiat analog.

Acum Elena și Bonnie pluteau exact deasupra hărții.

— Și kitsune-le beau sânge?

— Nu. Sunt niște șarlatani legendari, și un exemplu despre ce pot face e să posede fete și femei și să ducă bărbații la pieire — în smârcuri, și altele de genul acesta. Dar aici — aici aproape că poți

citi totul ca într-o carte.

— După cum povestești, așa pare. Dar nu una pe care aș alege-o de plăcere, spuse Alaric, și amândoi zâmbiră înnegurați.

Așadar, ca să continui cu cartea, se pare că această molimă s-a răspândit în cele din urmă printre toți copiii din oraș. Au avut loc lupte sălbatice. Părinții nu au putut ajunge la bărcile de pescar cu care ar fi reușit să scape de pe insulă.

Elena...

Știu. Cel puțin Fell s Church nu e pe o insulă.

— Și pe urmă, e ceea ce am găsit la altarul orașului. Asta pot să-ți arăt... Pentru asta a murit Ronald Argyll.

Se ridicară amândoi și pătrunseră în clădire, până când Celia se opri lângă două mari urne așezate pe niște pedestale, cu un obiect hidos între ele. Arăta ca o rochie, decolorată de vreme până când ajunsese aproape albă, dar prin găurile din țesătură ieșeau oase. Și mai oribil, un os albit și fără carne atârna din partea de sus a uneia dintre urne.

— La asta lucra Ronald pe teren înainte să vină ploile, explică Celia. Era probabil moartea ultimului dintre locuitorii inițiali, și a fost sinucidere.

— Cum poți să știi asta?

— O să încerc să lămuresc asta din notele lui Ronald. Preoteasa asta de aici nu are altă rană decât cea care i-a provocat moartea. Altarul a fost o clădire de piatră — cândva. Când am ajuns aici, am găsit doar pardoseala, cu toate treptele de piatră prăbușite în toate direcțiile. De aceea a folosit Ronald o scară. Totul devine cam științific, dar Ronald Argyll a fost un patalog legist excelent și eu am încredere în felul în care a înțeles el toată povestea.

— Care este...?

Alaric filma vasele și oasele.

— Cineva — nu știm cine — a făcut o gaură în fiecare dintre urne. Asta s-a întâmplat înainte să se dezlănțuie haosul. Arhivele orașului

o menționează ca pe un act de vandalism, o năzbâtie făcută de un copil. Dar, la mult timp după aceea, gaura a fost astupată și vasele făcute din nou etanșe, cu excepția locului unde preoteasa și-a cufundat mâinile până la încheietură, în partea de sus.

Cu mare grijă, Celia înălță capacul vasului care nu avea atârnat de el un os — pentru a da la iveală o altă pereche de oase prelungi, ceva mai puțin albite, și cu fâșii de ceea ce fuseseră probabil haine. În vas se vedeau niște oase mici de degete.

— Ronald era convins că biata femeie a murit în timp ce făcea un act disperat. Și inteligent, dacă privești totul din perspectiva lor. Și-a tăiat încheieturile mâinilor — uită-te cum e strâns tendonul în brațul mai bine păstrat — și pe urmă a lăsat tot sângele să se scurgă în urne. Știm sigur că la fundul urnelor s-a găsit un strat gros de sânge uscat. Femeia încerca să atragă ceva înăuntru — poate ceva înapoi înăuntru. Și a murit încercând, iar lutul pe care probabil a sperat să-l folosească în ultimele ei momente conștiente a ținut oasele lipite de vas.

— Pfui! Făcu Alaric, trecându-și o mână peste frunte, și în același timp înfiorându-se.

Fă poze! îi comanda mental Elena, folosindu-și toată voința pentru a transmite ordinul. Își dădea seama că și Bonnie făcea același lucru, cu ochii închiși, cu pumnii încleștați.

Ca și cum le-ar fi ascultat ordinul, Alaric făcea poze cât de repede putea.

În cele din urmă termină. Dar Elena știa că fără un imbold extern nici nu se gândea să trimită pozele astea în Fell's Church înainte ca el însuși să ajungă în oraș — și nici măcar Meredith nu știa când avea să se întâmple asta.

Și-atunci ce facem? O întrebă îngrijorată Bonnie pe Elena.

Păi... Lacrimile mele au fost reale atunci când Stefan era în închisoare.

Vrei să plângem peste el?

Nu, spuse Elena, destul de nerăbdătoare. Dar arătăm ca niște stafii — hai să ne purtăm ca ele. Încearcă să-i suflă în ceapa.

Bonnie făcu așa, și îl văzură pe Alaric înfiorându-se, uitându-se în jurul lui, adunându-și mai bine geaca pe trup.

— Și celelalte morți din expediția ta? întrebă, strângându-și umerii, uitându-se iar înjur, aparent fără nici o țintă.

Celia începu să vorbească, dar nici Elena și nici Bonnie nu o ascultau. Bonnie continua să sufle asupra lui Alaric din toate părțile, împingându-l către singura fereastră din clădire care avea obloane. Acolo Elena scrisese ceva cu degetul pe geamul rece și întunecat. Când văzu că Alaric se uita în acea direcție, suflă peste ceea ce scrisese: trimite poze vase la Meredith acum! Ori de câte ori Alaric se apropia de fereastră, sufla asupra cuvintelor pentru a le face vizibile.

Și în cele din urmă el le văzu.

Sări în spate, aproape jumătate de metru. Apoi se apropie încet de fereastră. Elena sufla din nou. De data asta, în loc să sară în spate, își trecu doar o mână peste ochi și apoi încet se uită din nou.

— Hei, domnule Vânător de Fantome, spuse Celia. Te simți bine?

— Nu știu, recunosc Alaric.

Își trecu din nou mâna peste ochi, dar Celia se apropia de el și Elena nu mai suflă.

— Mi s-a părut că văd... Un mesaj să trimit copii ale imaginilor cu vasele astea către Meredith.

Celia ridică o sprânceană.

— Cine e Meredith?

— Oh. E... E o fostă studentă. Cred că asta ar interesa-o.

Își lăsa privirea în jos, către camcorder.

— Oase și urne?

— Păi, și tu erai interesată de ele de mică, dacă ceea ce se spune despre tine e adevărat.

— Oh, da. Îmi plăcea să privesc cum putrezește o pasăre moartă,

sau să gădesc oase și să-mi închipui de la ce animal proveneau, spuse Celia, arătându-și din nou gropițele. Încă de când aveam șase ani. Dar nu eram ca majoritatea fetelor.

— Ei... Nici Meredith nu e, spuse Alaric. Elena și Bonnie se priveau foarte serios acum. Alaric lăsase să se înțeleagă că Meredith era specială, dar nu o spusese, și nici nu pomenise de viitoarea lor logodnă. Celia se apropie mai mult de el.

— Vrei să-i trimiți pozele? Alaric râse.

— Ei, cu toată atmosfera asta... Nu știu. Poate că a fost doar imaginația mea.

Când ajunse lângă el, Celia se întoarse și Elena suflă încă o dată peste mesaj. Alaric își aruncă mâinile în aer, într-un gest de cedare.

— Bănuiesc că insula nu are acoperire de satelit, spuse el neajutorat.

— Nu, răspunse Celia. Dar feribotul se întoarce mâine și poți să trimiți atunci pozele — asta dacă vrei cu adevărat să o faci.

— Cred că ar fi mai bine să o fac, spuse Alaric.

Elena și Bonnie îl priveau furioase, dintr-o parte și alta a lui.

Dar, în aceeași clipă, pleoapele Elenei începură să se lase. Oh, Bonnie, f m rău. Voiam să vorbesc cu tine după asta, mă asigur că ești bine. Dar cad... Nu pot...

Reuși să-și deschidă cu greu ochii. Bonnie era într-o poziție fetală, cufundată în somn.

Ai grijă, șopti Elena, fără să știe exact cui îi șoptea. Și pe când se îndepărta plutind, era conștientă de Celia și de felul în care Alaric vorbea cu femeia asta frumoasă și cultivată, cu doar un an sau doi mai mare decât el. Și, mai presus de orice altceva, simțea o frică distinctă pentru Meredith.

În dimineața următoare, Elena observă că Meredith încă mai arăta palidă și fără vlagă, și că-și întorcea privirea dacă Stefan se întâmpla să se uite la ea. Dar acum era un moment de criză, și imediat ce vasele de la micul dejun fură spălate, Elena convocă o ședință în

salon. Acolo, ea și Stefan povestiră ceea ce pierduse Meredith în timpul vizitei polițiștilor. Meredith zâmbi vag când Elena îi spuse cum îi alungase Stefan ca pe niște câini vagabonzi.

Apoi Elena le povesti experiența ei extrasenzorială. Care dovedea un lucru cel puțin, că Bonnie era în viață și relativ bine. Meredith își mușcă buza când doamna Flowers spuse asta, căci nu o făcea decât să vrea ea însăși să plece să o salveze pe Bonnie din Dimensiunea întunecată.

Dar, pe de altă parte, Meredith voia să rămână aici și să aștepte fotografiile lui Alaric. Dacă asta ar putea salva Fell's Church...

Nimeni dintre cei de la pensiune nu putea pune la îndoială ceea ce se întâmpla pe Insula Osândeii. Același lucru se petrecea aici, în cealaltă parte a lumii. Deja câțiva părinți din Fell's Church ceruseră să le fie luați copiii de către Departamentul de Protecție a Copilului. Pedepsele și represaliile începuseră. Cât avea să mai dureze până ce Shinichi și Misao transformau toți copiii în niște arme letale — sau îi lăsau pe cei deja transformați să se dezlănțuie? Cât avea să mai dureze până ce niște părinți isterici omorau un copil?

Grupul din salon discută planuri și metode. În cele din urmă, deciseră să facă niște vase identice cu cele pe care le văzuseră Elena și Bonnie, și se rugară să poată reproduce scrierea. Vasele astea, erau siguri, reprezentau felul în care Shinichi și Misao fuseseră cândva tinuți sub sigiliu, departe de restul Pământului.

Prin urmare, Shinichi și Misao încăpuseră cândva în spațiul relativ restrâns al vaselor. Dar cu ce îi puteau atrage înapoi înăuntru Elena și prietenii ei?

Cu Putere, hotărârea ei. Doar o cantitate de Putere suficient de mare pentru a se dovedi irezistibilă pentru gemenii kitsune. De aceea preoteasa încercase să-i ademenească înăuntru cu propriul ei sânge. Așadar... Asta însemna fie lichidul dintr-un glob-stea plin... Sau sânge de la un vampir extraordinar de puternic. Sau doi vampiri. Sau trei.

Toată lumea era gravă, cufundată în gânduri. Nimeni nu știa de cât sânge era nevoie — dar Elena se temea că ar fi mai mult decât își permiteau ei să piardă. Cu siguranță fusese mai mult decât își putuse permite preoteasa.

Și apoi se lăsă o tăcere pe care doar Meredith o putu umple.

— Sunt sigură că v-ați pus cu toții întrebări despre asta, spuse ea, dând la iveală bățul de luptă, exact ca un scamator, își spuse Elena.

Cum a făcut asta? Nu-1 avusese la ea, și iată că acum îl avea.

Cu toții au privit, în lumina puternică a soarelui, la frumusețea armei subțiri.

— Cine a făcut chestia asta, spuse Matt, are o imaginație perversă.

— A fost unul dintre strămoșii mei, răspunse Meredith. Și n-o să contest asta.

— Am o întrebare, spuse Elena. Dacă ai fi avut asta de la începutul pregătirii tale, dacă ai fi fost crescută în soiul ăsta de lume, ai fi încercat să-1 omori pe Stefan? Ai fi încercat să mă omori pe mine când am devenit vampir?

— Tare aș vrea să găsesc un răspuns potrivit, spuse Meredith, și în ochii ei cenușii se citea durere. Dar nu pot. Am coșmaruri când mă gândesc la asta. Dar cum aș putea spune ce aș face dacă aș fi o persoană diferită?

— Nu asta te întreb. Te întreb dacă — fiind cine ești — dacă ai fi avut pregătirea...

— Pregătirea ții spală creierul, spuse cu asprime Meredith.

Aparentul ei calm părea gata să se tulbure.

— O.K., lasă asta. Ai fi încercat să îl omori pe Stefan dacă ai fi avut doar bățul ăsta?

— Se numește băț de luptă. Iar nouă ni se spune — oameni ca familia mea, doar că părinții mei au renunțat la asta — vânători-asasini.

Se auzi un soi de icnet colectiv în jurul mesei. Doamna Flowers îi mai turnă lui Meredith în cană niște ceai de ierburi din ceainicul

așezat pe un trepied.

— Vânători-asasini, repetă Matt cu o anume satisfacție.

Nu era greu să-ți dai seama la cine se gândea.

— Puteți să ne spuneți cum vreți, spuse Meredith. Am auzit că în Vest există vânători-ucigași. Dar noi păstrăm tradiția aici.

Dintr-odată, Elena se simți pierdută.

Asta era Meredith, sora ei mai mare Meredith, care spunea lucrurile astea. Vocea Elenei era aproape rugătoare.

— Dar tu nici măcar nu l-ai dat în vileag pe Stefan.

— Nu, n-am făcut-o. Și nu, nu cred că aș avea curajul să omor pe cineva — doar dacă mi s-ar spăla creierul. Dar știam că Stefan te iubește. Știam că n-o să te transforme niciodată într-un vampir. Problema era... Că nu știam suficient de multe despre Damon. Nu știam că erați împreună atâta timp. Cred că nimeni nu știa asta.

Și vocea lui Meredith era chinută.

— Cu excepția mea, spuse Elena, înroșindu-se, cu un zâmbet strâmb. Nu mai fi așa de tristă, Meredith. A funcționat.

— Așa numești tu, a funcționa, faptul că a trebuit să-ți părăsești familia și orașul pentru că toată lumea știe că ești moartă?

— Da, replică Elena cu disperare, dacă asta înseamnă să fiu cu Stefan.

Se strădui din răspuțeri să nu se gândească la Damon.

Meredith o privi fără nici o expresie pentru o clipă, apoi își cuprinse fața în palme.

— Vrei să le spui tu sau ar trebui s-o fac eu? întrebă ea, dându-și deoparte mâinile de pe față pentru a respira și privindu-l pe Stefan.

Stefan păru surprins.

— Ti-aduci aminte?

— Probabil la fel de mult cât ai aflat tu din mintea mea. Diverse lucruri mărunte. Chestii pe care nu vreau să mi le aduc aminte.

— O.K.

Acum Stefan părea ușurat și Elena simți teamă. Stefan și Meredith

aveau un secret al lor?

— Știm cu toții, începu Ștefan, cum Klaus a venit de cel puțin două ori în Fell's Church. Știm că era... Total malefic... Și că în a doua lui vizită planul său era să fie un asasin în serie. Le-a omorât pe Sue Carson și Vickie Bennett.

Elena îl întrerupse repede.

— Sau cel puțin l-a ajutat pe Tyler Smallwood să o omoare pe Sue, pentru ca Tyler să poată fi inițiat ca vârcolac. Și pe urmă Tyler a lăsat-o pe Caroline însărcinată.

Matt își drese glasul, ca și cum tocmai se gândise la ceva.

— Aăă... Și Caroline trebuie să omoare pe cineva ca să fie un vârcolac pe deplin?

— Nu cred, răspuse Elena. Ștefan spune că e suficient dacă ai pui de vârcolac. În ambele feluri e vorba de vărsare de sânge. Caroline o să fie un vârcolac pe deplin atunci când o să nască gemenii, dar probabil că va începe să se schimbe fără să-și dea seama înainte de asta. Așa-i? Ștefan încuviință din cap.

— Așa-i. Dar să revenim la Klaus. Ce se presupune că a făcut în prima lui vizită aici? A atacat — fără să omoare — un bătrân care era un vânător-asasin.

— Bunicul meu, șopti Meredith.

— Și probabil s-a jucat atât de mult cu mintea bunicului lui Meredith, încât bătrânul a încercat să-și omoare soția și nepoțica lui de trei ani. Așadar, ce e în neregulă cu povestea asta?

Acum Elena era cu adevărat speriată. Nu voia să audă ceea ce urma să se spună.

Avea un gust amar de fiere în gură și se bucura că nu mâncase decât pâine prăjită la micul dejun. Măcar dacă ar mai fi fost cineva de care să trebuiască să aibă grijă, ca Bonnie, s-ar fi simțit mai bine.

— Eu renunț. Deci, ce e în neregulă? întrebă Matt pe față.

Meredith privea din nou fix în depărtare. În cele din urmă, Ștefan spuse:

— Cu riscul de a suna ca într-o telenovelă de prost gust... Meredith a avut, sau are, un frate geamăn.

O tăcere mormântală se lăsă în salon. Nici măcar Mama a doamnei Flowers nu rosti un singur cuvânt.

— A avut sau are? Spuse în cele din urmă Matt, spărgând tăcerea.

— De unde să știm? Răspunse Stefan. E posibil să fi fost omorât. Imaginați-vă că

Meredith a trebuit să vadă asta. Sau poate că a fost răpit. Pentru a fi omorât mai târziu — sau ca să devină vampir.

— Și tu chiar crezi că părinții ei nu i-ar spune? întrebă Matt. Sau ar încerca să o facă să uite? Când avea... Cât? Deja trei ani?

Doamna Flowers, care rămăsese mult timp tăcută, vorbi acum, cu tristețe în glas.

— Poate că draga de Meredith a hotărât ea însăși să-și reprime adevărul. E greu de spus cu un copil de trei ani. Dacă nu primesc ajutor profesionist...

Se uită întrebătoare la Meredith. Meredith clătină din cap.

— E împotriva codului, spuse ea. Vreau să spun, strict vorbind, n-ar trebui să vă spun toate astea, și mai ales n-ar trebui s-o facă Stefan. Dar nu mai puteam suporta... Să am niște prieteni atât de buni și să-i înșel în mod constant.

Elena se duse la Meredith și o strânse cu putere în brațe.

— înțelegem, spuse. Nu știi ce se va întâmpla în viitor dacă decizi să devii un vânător-asasin activ...

— Pot să vă promit că prietenii mei n-or să se afle pe lista victimelor mele, spuse Meredith. Apropo, adăugă ea, Shinichi știe. Eu sunt cea care a ascuns un secret de prietenii mei toată viața.

— Până acum, spuse Elena și o îmbrățișă din nou.

— Cel puțin acum nu mai există secrete, spuse cu blândețe doamna Flowers, și Elena se uită cu atenție la ea.

Nimic nu era atât de simplu. Iar Shinichi făcuse o mulțime de predicții.

Apoi văzu privirea din ochii albaștri ai bătrânei și știa că ceea ce era important în acel moment nu erau minciunile sau adevărurile, ci pur și simplu să o liniștească pe Meredith. Ridică privirea către Stefan în timp ce o îmbrățișa pe Meredith și citi același lucru în ochii lui.

Și asta o făcu într-un fel să se simtă mai bine. Pentru că dacă era cu adevărat "fără secrete", atunci și ea va trebui să-și dea seama care sunt sentimentele ei pentru Damon. Și se temea mai mult de asta decât de o confruntare cu Shinichi, ceea ce spunea într-adevăr foarte multe.

— Cel puțin avem pe aici pe undeva o roată a olarului, spunea doamna Flowers. Și un cuptor în spate, deși e năpădit tot de tufele de amăruș. Pe vremuri făceam ghivece să le pun în fața pensiunii, dar veneau copiii și le spărgeau. Cred că aș putea să fac o urnă ca acelea pe care le-ați văzut dacă mi-o desenezi. Dar poate că ar fi mai bine să așteptăm pozele domnului Saltzman.

Matt îi șoptea ceva fără sunet lui Stefan. Elena nu putu să-și dea seama ce, până nu auzi vocea lui Stefan în mintea ei: Spune că Damon îi zisese odată că pensiunea asta e ca un soi de vânzare de lucruri vechi adunate într-un garaj, și poți găsi orice dacă te uiți cu atenție.

Damon nu a inventat asta! Cred că doamna Flowers a fost prima care a spus-o, și pe urmă vorba aprins, replică Elena cu aprindere.

— Când primim pozele, spunea veselă doamnă Flowers, putem să le rugăm pe cele două femei Saitou să traducă ce scrie.

Meredith se îndepărtă în cele din urmă de Elena.

— Și până atunci putem să ne rugăm ca Bonnie să nu intre în cine știe ce încurcătură, spuse ea, și vocea și chipul îi erau din nou calme. Eu încep să mă rog de-acum.

Bonnie era ferm convinsă că putea să stea departe de orice încurcătură.

Avusese visul acela ciudat — cel în care își părăsise trupul și se

dusese cu Elena în Insula Osândeii. Din fericire, păruse să fie o experiență extrasenzorială adevărată, și nu ceva la care trebuia să se gândească îndelung și să găsească în ea niște înțelegeri ascunse. Nu însemna că ea era osândită sau altceva de genul ăsta.

Mai mult, reușise să mai reziste o noapte în camera asta cafenie, iar Damon trebuia să vină și să o scoată curând de aici. Dar nu înainte ca ea să mănânce un drops. Sau două.

Da, simțise gustul unuia în povestea din seara trecută, dar Mărit era o fetiță atât de cuminte încât așteptase până la cină ca să mai primească unul. Cina era în următoarea poveste despre familia Dustbin, în care Bonnie se cufundase în dimineața asta. Dar povestea asta conținea momentul oribil în care micuța Mărit gusta prima ei bucată de ficat proaspăt prins de ea însăși la vânătoare. Bonnie îndepărtase repede globul-ștea de la tâmpla ei și hotărâse să nu facă nimic ce ar putea să îi ofere experiența unei vânători umane.

Dar apoi, fără să se poată împotrivi impulsului, își numărăse banii. Avea bani. Știa unde se afla o prăvălie. Și asta însemna... Să meargă la cumpărături!

Când sosi pauza de mers la toaletă, reuși să intre în vorbă cu băiatul care o conducea de obicei spre toaleta din afara casei. De data asta îl făcu să se înroșească atât de tare și să se tragă de atâtea ori de lobul urechii, încât atunci când îl imploră să-i dea ei cheia și să o lase să se ducă singură — căci știa drumul, nu? — el se înduplecase și o lăsă singură, cerându-i să se grăbească.

Și ea chiar se grăbi — pe cealaltă parte a străzii și în mica prăvălie care mirosea atât de tare a ciocolată topită, caramele și alte miresme îmbietoare pe care le-ar fi recunoscut chiar și legată la ochi.

Și știa foarte bine ce voia. Dorința i se conturase pe măsură ce citise povestea, și din acea singură îmbucătură a lui Mărit.

O bomboană din fructe glasate era rotundă ca un fruct adevărat, și în acea unică îmbucătură ea simțise curmale, migdale, mirodenii și miere — e posibil să fi fost și niște stafide. Ar trebui să coste cinci

soli, conform poveștii, dar Bonnie luase cu ea cincisprezece monede mici care arătau a fi din aramă, pentru orice eventualitate.

Odată ajunsă în interiorul prăvăliei, Bonnie se uită prudentă înjur. Erau destui mușterii înăuntru, poate vreo șapte-opt. O fată cu părul castaniu purta o rochie din pânză de sac la fel ca Bonnie și părea foarte obosită. Pe furiș, Bonnie se apropie de ea și vâr— cinci din monedele ei de aramă în mâna fetei, gândindu-se: așa, acum poate să-și ia și ea o bomboană glasată ca și mine, asta ar trebui să o înveselească. Și o făcu: fata îi aruncă soiul acela de zâmbet pe care i-l adresa Mama Dustbin lui Mărit când fata făcea ceva drăgălaș.

Oare să vorbesc cu ea? Se întrebă Bonnie.

— Pare destul de aglomerat, șopti, întorcându-și capul. Fata îi răspunse tot în șoaptă:

— A fost. Ieri toată ziua am sperat, dar cum pleca un nobil intra altul.

— Vrei să spui că trebuie să aștepti până ce prăvălia e goală ca să...?

Fata cu păr castaniu o privi ciudat.

— Sigur — asta dacă nu cumperi pentru stăpâna sau stăpânul tău.

— Cum te cheamă? Șopti Bonnie.

— Kelta.

— Eu sunt Bonnie.

Auzindu-i numele, Kelta izbucni în chicoteli tăcute dar convulsive.

Bonnie se simți ofensată; tocmai îi oferise Kelti o bomboană glasată — și acum fata râdea de ea.

— îmi pare rău, spuse Kelta când veselia i se potoli. Dar nu crezi că e ciudat că în ultimul an atât de multe fete își schimbă numele în Aliana și Mardeth și Bonna — unora dintre sclave chiar li se îngăduie s-o facă.

— Dar de ce? întrebă Bonnie cu o uimire atât de mare, încât Kelta răspunse:

— Păi, ca să facă parte din poveste, desigur. Să poarte numele

celor care au omorât-o pe bătrâna Bloddeuwedd pe când se dezlănțuia prin oraș.

— A fost o chestie așa de grozavă?

— Tu chiar nu știi? După ce a fost omorâtă, toți banii ei s-au dus în sectorul al cincilea unde locuia și tot a mai rămas ceva pentru o petrecere. De acolo sunt eu. Și eram întotdeauna atât de speriată când eram trimisă cu un mesaj sau orice altă treabă după lăsarea serii pentru că putea să fie chiar deasupra ta și tu să nu știi, până când...

Kelta își băgase banii într-un buzunar și acum mimă niște gheare care coborau asupra unei mâini nevinovate.

— Dar tu chiar ești o Bonna, spuse Kelta, arătându-și dinții albi care contrastau cu pielea destul de murdară.

— Mda, spuse Bonnie, simțind o vagă tristețe. Sunt într-adevăr o Bonna! În clipa următoare se învioră și remarcă: Prăvălia e goală!

— Da, e! Oh, ești o Bonna aducătoare de noroc! De două zile aștept.

Se apropie de tejghea fără nici o urmă de teamă, lucru încurajator pentru Bonnie, și ceru ceva care se numea jeleu sângeri, care lui Bonnie i se părea o bucățică mică de gelatină de căpșuni, cu ceva mai închis la culoare înăuntru. Kelta îi zâmbi lui Bonnie de sub bretonul ei lung, nepieptănat, și dispăru.

Omul din spatele tejghelei se tot uita plin de speranță către ușă, în mod clar dorindu-și ca o persoană liberă — un nobil — să intre. Dar nimeni nu apăru în prăvălie și în cele din urmă se întoarse către Bonnie.

— Și tu ce vrei? întrebă el.

— Doar o bomboană glasată, vă rog, spuse ea, încercând din răspuț să nu-i tremure vocea.

Omul era plictisit.

— Arată-mi permisul, îi ceru el pe un ton iritat.

Acesta fu momentul în care Bonnie știu brusc că lucrurile aveau să o ia îngrozitor de razna.

— Haide, haide, scoate-l! Continuând să se uite în registrele lui, omul pocni din degete.

Bonnie își trecea o mână peste rochia ei din pânză de sac, în care știa foarte bine că nu avea nici un buzunar și cu siguranță nici un permis.

— Dar credeam că am nevoie de permis doar ca să trec dintr-un sector în altul, bălmăji ea în cele din urmă.

Omul se aplecă acum peste teșghea.

— Atunci arată-mi permisul de libertate, spuse el, și Bonnie făcu singurul lucru la care se putea gândi.

Se întoarse și o luă la fugă, dar înainte să poată ajunge la ușă simți o durere bruscă, înțepătoare, în spate și apoi totul se încețoșă și nici nu știu când se prăbuși la pământ.

12

Bonnie se trezi încet, revenind dintr-un loc întunecat.

Apoi își dori să n-o fi făcut. Era într-un loc în aer liber — clădiri înalte blocau orizontul unde soarele sângerieu atârna pentru totdeauna. În jurul ei erau o mulțime de fete, toate cam de vârsta ei. La început fu nedumerită. Dacă luai la întâmplare femeile dintr-o porțiune de stradă, găseai fetițe care plângeau după mamele lor, și femei mature care aveau grijă de ele. Poate și câteva femei bătrâne. Locul ăsta semăna mai degrabă cu...

...oh, Doamne, semăna cu unul din depozitele alea de sclavi prin care trebuiseră să treacă data trecută când ajunseseră în Dimensiunea întunecată. Cele în care Elena le ceruse să nu privească la nimic și să nu asculte nimic. Dar acum Bonnie era convinsă că se afla într-unui din acele locuri, și nu avea cum să nu se uite la fețele împietrite, la ochii îngroziți, la gurile tremurătoare din jurul ei.

Voia să vorbească, să găsească o cale — ar trebui să existe o cale, ar insista Elena — pentru a ieși de aici. Dar mai întâi își adună toată Puterea, o înfășură într-un țipăt și strigă în tăcere: Damon! Damon!

Ajutor! Am nevoie de tine!

Dar numai tăcerea îi răspunse.

Damon! Sunt Bonnie! Sunt într-o magazie de sclavi! Ajutor!

Dintr-odată, intuiția îi spuse să-și coboare barierele psihice. Imediat se simți strivită. Chiar și aici, la marginea orașului, aerul era înțesat de mesaje și strigăte scurte de nerăbdare, prietenie, salut, cerere. Conversații mai lungi, mai puțin agitate despre diferite lucruri, instrucțiuni, tachinări, povești. Nu putea ține pasul cu ele. Totul se transforma într-un val amenințător de sunet psihic care se rostogolea deasupra capului ei, gata să se spargă, să o strivească într-un milion de bucățele.

Și apoi, dintr-odată, amestecul telepatic dispăru. Bonnie reuși să-și focalizeze privirea asupra unei fete blonde, puțin mai mare decât ea și cu vreo zece centimetri mai înaltă.

— Te-am întrebat dacă te simți bine? Repeta fata — era clar că o mai spusese și înainte.

— Da, răspunse Bonnie automat. Nu! Gândi Bonnie.

— Ar trebui să fii gata să te miști. S-a auzit primul fluierat pentru masă, dar păreai atât de pierdută, încât l-am așteptat pe-al doilea.

Ce-ar trebui să spun acum? Mulțumesc părea cel mai sigur răspuns.

— Mersi, spuse Bonnie.

Apoi întrebarea îi ieși de pe buze fără ca ea să-și dea seama:

— Unde sunt?

Fata blondă păru surprinsă.

— Depozitul pentru sclave fugare, evident, spuse ea.

Ei, asta era.

— Dar eu n-am fugit, protestă Bonnie. Mă duceam înapoi după ce îmi luam o bomboană glasată.

— Nu știi ce-ai făcut tu. Eu chiar încercam să fug, dar în cele din urmă m-au prins. Fata lovi cu pumnul în palma deschisă. Știam eu că nu trebuia să am încredere în purtătorul ăla de litieră. M-a dus direct

la autorități și eu nu vedeam nimic și n-aveam habar.

— Vrei să zici că trăseși perdelele litierei...? începu Bonnie, când un fluierat ascuțit o întrerupse.

Fata blondă o apucă de braț și începu s-o tragă departe de gard.

— Asta e fluierul pentru tura a doua de masă — nu tre' s-o pierdem, pentru că pe urmă ne închid pentru noapte. Eu sunt Eren. Tu?

— Bonnie.

Eren pufni și râse.

— Cum vrei.

Bonnie se lăsă condusă în sus pe niște scări murdare, într-o cantină împuțită. Fata blondă, care părea să o fi luat în grijă pe Bonnie, îi întinse o tavă și o împinse înainte. Bonnie nu avu de ales în privința mâncării, nici măcar să refuze tăietei care colcăiau în supă, dar reuși să înhațe în final o chiflă în plus.

Damon! Nimeni nu-i spunea că n-are voie să trimită un mesaj, așa că o făcu în continuare. Dacă avea să fie pedepsită, se gândi ea sfidătoare, avea să fie pedepsită pentru că încerca să scape de aici. Damon! Sunt într-o magazie cu sclave! Ajută-mă!

Eren cea blondă înșfacă un spork și Bonnie o imită. Nu se vedeau cuțite. Existau niște șervețele subțiri, ceea ce o bucură pe Bonnie, căci în ele aveau să ajungă Tăietei Agitați.

Fără Eren, Bonnie n-ar fi găsit niciodată un loc la una din mese, în jurul cărora se înghesuiau fete care mâncau.

— Mutati-vă, mutati-vă, continua să spună Eren, până se făcu loc pentru ea și Bonnie.

Cina se dovedi un test pentru curajul lui Bonnie — și pentru cât de tare putea țipa.

— De faci toate astea pentru mine? Strigă ea în urechea lui Eren, într-un moment când conversațiile asurzitoare se mai potoliră.

1 Combinație de lingură (spoon în engleză) și furculiță (fork), un

tacâm din inoxj argint sau plastic folosit la picnicuri, în excursii sau (cele de plastic) în închisorile din SUA.

— Oh, păi, pentru că ești roșcată și restul... M-a dus cu gândul la mesajul Alianei, știi tu. Către adevărata Bonny.

Pronunță cuvântul într-un fel ciudat, parcă înghițind-ul, dar cel puțin nu spusese Bonna.

— Care dintre ele? Adică, ce mesaj? Strigă Bonnie.

Eren îi aruncă o privire care spunea:

Glumești?

— Ajută când poți, dă adăpost când ai unde, îndrumă când știi unde să mergi, recită ea pe un ton ușor nerăbdător, apoi păru mâhnită și adăugă: Și ai răbdare cu cei înceți la minte.

Apoi își atacă mâncarea cu aerul că spusese tot ce era de spus.

Oh, Doamne, se gândi Bonnie. Cineva chiar brodase o poveste întreagă. Elena nu rostise niciodată cuvintele alea.

Mda, dar... Dar poate le trăise, își spuse Bonnie, și simți cum o străbate un fior. Și poate cineva o văzuse și inventase cuvintele. De pildă, tipul ăla cu mutră de nebun căruia îi dăduse inelul ei sau brățara sau altceva, își dăduse și cerceii unor oameni care purtau pancarte. Pancarte pe care scria poezie pentru mâncare.

Restul cinei n-a fost decât să ia mâncarea cu sporkul fără să se uite la ea, să o mestece o dată, după care să decidă dacă să o scuipe în șervetul care încă se mai zbătea sau să înghită fără să simtă gustul.

După masă, fetele fură duse într-o altă clădire, plină de saltele subțiri de paie, mai mici și nu la fel de confortabile ca aceea a lui Bonnie de la han. Acum Bonnie era deja îngrozită de ceea ce făcuse, de faptul că părăsise acea cameră. Acolo fusese în siguranță, avusese mâncare pe care chiar putea să o înghită, avea distracție — chiar și familia Dustbin era acum învăluită în aura unei amintiri plăcute — și acolo exista șansa de a fi găsită de Damon. Aici nu avea nimic.

Dar Eren părea să aibă un soi de influență hipnotică asupra fetelor,

sau poate toate erau niște Aliana, pentru că atunci când ea a strigat: "Vreau o saltea. Am o fată nouă în dormitorul meu. Credeți c-o să doarmă pe podeaua goală?", o saltea plină de praf trecu din mână în mână până în "dormitorul" lui Eren — un grup de saltele răsfirate și cu capetele unite în mijloc. În schimb, Eren le dădu șervetul săltăreț pe care i-1 dăduse Bonnie.

— Împărțiți și împărțiți egal, spuse ea hotărât, și Bonnie se întrebă dacă Eren era convinsă că așa spusese și Aliana.

Se auzi un fluierat ascuțit.

— Zece minute până la stingere, strigă o voce răgușită. Orice fată care nu-i pe salteaua ei în zece minute e pedepsită.

Mâine secția C merge sus.

— Bine, bine! O s-ajungem dracului surde până să fim vândute, murmură Eren.

— Înainte să fim vândute? Repetă prostește Bonnie, deși știusese ce avea să se întâmple încă din momentul în care recunoscuse locul drept depozit pentru slave.

Eren se întoarse și scuipă.

— Mda. Deci poți să mai leșini doar o singură dată, și pe urmă asta e. Numai două la un client, și până mâine o să-ți dorești să fi economisit unul.

— Nu voiam să leșin, spuse Bonnie, cu tot curajul pe care și-1 putu aduna. Voiam să întreb cum o să fim vândute. O să fie într-unui din locurile alea publice oribile, unde trebuie să stai în fata unei mulțimi doar într-o cămașă?

— Mda, asta e ce vom face majoritatea, spuse cu o voce blândă o fată care plânsese în tăcere tot timpul mesei și cât își aranjaseră saltelele pentru noapte. Dar cele pe care le aleg ca produse speciale vor trebui să aștepte. Or să ne facă baie și or să ne dea haine deosebite, dar asta doar ca să arătăm prezentabile în fața clienților. Ca să poată clienții să ne cerceteze mai bine. Și fata se înfiora.

— O sperii pe fata cea nouă, Șoricel, o certă Eren. Îi spunem

Șoricel pentru că e întotdeauna atât de temătoare, îi explică ea lui Bonnie.

Bonnie țipă în tăcere: Damon! Damon era îmbrăcat în noul lui costum de căpitan al găzii. Era drăguț, negru pe negru, cu ornamente de un negru mai deschis (chiar și Damon recunoștea necesitatea unui contrast). Avea și o pelerină.

Și era un vampir pe deplin acum, la fel de puternic și de prestigios pe cât își putuse vreodată imagina. Pentru o clipă, simți voluptatea unui lucru bine făcut. Apoi își încorda mușchii de vampir mai puternic, îndemnând-o pe Jessalyn, care dormea la etaj, să se cufunde și mai adânc în somn, în vreme ce el trimitea raze de Putere în întreaga Dimensiune întunecată, cercetând ce se întâmpla în diferite sectoare.

Jessalyn... Aici exista o dilemă. Damon avea sentimentul că ar trebui să-i lase un bilet sau ceva de genul acesta, dar nu prea știa ce să-i scrie.

Ce-i putea spune? Că plecase? Asta putea vedea și singură. Că îi părea rău? Ei, era limpede că nu-i părea chiar atât de rău, încât să nu mai plece. Că avea niște obligații în altă parte?

Stai. Asta ar putea de fapt funcționa. I-ar putea spune că trebuia să verifice teritoriul ei și dacă avea să stea aici în castel se îndoia că o să facă vreodată ceva. I-ar putea spune că o să se întoarcă... Repede. Repejor.

Damon își apăsă limba pe un canin și simți imediat ascuțimea și lungimea mulțumitoare. Chiar voia să încerce acele legendare Black Ops5 versus programele vampirilor. Voia să vâneze, pur și simplu. Desigur, exista atât de mult vin Black Magic pe acolo, încât atunci când oprise un servitor și îi ceruse niște vin, acesta îi adusese o sticlă magnum. Damon mai băuse câte un pahar, când și când, dar ceea ce voia cu adevărat era să meargă la vânatoare. Și nu să vâneze un servitor și cu siguranță nu un animal, și nu i se părea deloc corect să hoinărească pe străzi în speranța că o să găsească vreo doamnă

nobilă pe care să o poată cunoaște mai bine.

5 Black Op, sau Black Operation, termen folosit în cercurile politice, militare, de spionaj și de afaceri, reprezentând o operațiune sub acoperire care implică activități fie secrete, fie de o legalitate sau etică discutabilă.

Și în acea clipă, își aduse aminte de Bonnie.

În următoarele trei minute, rezolvase tot ceea ce avea de făcut, inclusiv furnizarea anuală a duzinilor de trandafiri pentru prințesă din partea lui. Jessalyn îi alocase o sumă de bani foarte consistentă, și deja dată în avans pentru prima lună.

În următoarele cinci minute, zbura, deși asta era o comportare urâtă pe stradă și de două ori mai urâtă într-un cartier comercial.

În următoarele cincisprezece minute, o strângea de gât pe proprietăreasa hanului, cea pe care o plătitese foarte bine ca să aibă grijă să nu se întâmple niciodată ceea ce tocmai se întâmplase.

În minutul următor, proprietăreasa îi oferea în schimb viața sclavului ei cel tânăr și nu foarte inteligent.

Damon încă mai purta uniforma căpitanului de gărzi.

Putea lua băiatul ca să-l omoare, să-l tortureze, orice...

Putea să-și ia înapoi banii...

— N-am nevoie de sclavul tău împruțit, mârâi el. Îmi vreau înapoi sclava! Ea face cât...

Aici se opri, încercând să calculeze cu câte fete obișnuite o putea egala pe Bonnie. O sută? O mie?

— Ea face infinit mai mult..., începu el, când proprietăreasa îl întrerupse, spre surprinderea lui.

— Atunci de-ai lăsat-o într-o magherniță ca asta? Spuse ea. Oh, da, știu cum e casa mea. Dacă era așa de-al naibii de prețioasă, de ce-ai lăsat-o aici!

De ce o lăsase în locul ăsta? Damon nu putea gândi acum. Fusese

panicat, de-abia putuse gândi — asta însemnase pentru el să fie om. Se gândise numai la el însuși, în vreme ce mica Bonnie — fragila Bonnie, păsăruica lui roșcată — fusese închisă în locul ăsta împuțit. Nu voia să se mai gândească la asta. Îl făcea să se simtă arzând ca o văpaie și în același timp rece ca gheața.

Ceru să se caute în toate clădirile din jur. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Bonnie fusese trezită mult prea devreme și despărțită de Eren și Șoricel. Imediat se simți tentată să renunțe la orice fel de control, să facă o criză. Tremura toată. Damon! Ajută-mă!

Apoi văzu o fată care părea să nu se poată ridica de pe salteaua ei și o femeie cu brațele groase ca ale unui bărbat apropiindu-se de ea cu o nuia de frasin alb pentru a-i aplica pedeapsa.

Și atunci mintea lui Bonnie păru să se golească. Poate că Elena sau Meredith ar fi încercat să o oprească pe femeie, sau poate chiar acest uriaș mecanism în care erau prinse, dar Bonnie nu putea. Singurul lucru pe care-l putea face era să încerce să nu se prăbușească. În minte îi răsună întruna un cântec, nici măcar unul care-i plăcea, dar se repeta mereu și mereu în vreme ce sclavele din jurul ei erau dezumanizate, transformate în niște trupuri mecanice, care nu gândeau, dar curate.

Era spălată și frecată fără milă de două femei musculoase a căror întreagă viață consta fără îndoială din frecarea cu peria a unor fete murdare adunate din stradă pentru a le face curate și cu pielea roz — cel puțin pentru o noapte. Dar în cele din urmă protestele ei le făcură pe femei să se uite cu adevărat la ea — cu pielea ei albă, aproape translucidă, frecată până la sânge — și să se concentreze în schimb pe spălarea părului, ceea ce pentru ele era ca și cum ar fi vrut să-l smulgă din rădăcină. Dar în cele din urmă terminară cu ea și Bonnie primi un prosop cu care să se șteargă. Apoi, în ceea ce realizează că era o uriașă linie de asamblare, se aflau niște femei durdulii și mai blânde care îi luară prosopul, o întinseră pe o canapea și o masară cu ulei. Chiar când începea să se simtă mai bine, se trezi trimisă să i se

ștergă uleiul — desigur, în afară de cel care îi intrase în piele. Apoi apărură niște femei care o măsurară, și în timp ce făceau asta strigau niște numere, iar când Bonnie se îndreptă către zona de garderobă, deja o așteptau trei rochii pe o bară. Una neagră, una verde și una gri.

O s-o iau pe cea verde, normal, din cauza părului meu, își spuse Bonnie, dar, după ce le încercă pe toate trei, o femeie luă de acolo rochia verde și pe cea gri, lăsând-o pe Bonnie în rochița neagră, fără bretele, cu corsaj strâmt și fusta înfoiată, cu un paspoal alb strălucitor la gât.

Urmă apoi o încăpere uriașă unde rochia i-a fost acoperită cu un halat alb de hârtie care se tot rupea. O așezară pe un scaun cu un uscător de păr și câteva articole de bază de machiaj, din care o femeie într-o cămașă albă puse mult prea mult pe fața lui Bonnie. Apoi uscătorul începu să se legene deasupra părului ei, în vreme ce, pe furiș, Bonnie își ștergea din machiaj atât cât îndrăznește, cu un șervețel pe care îl furase de pe o măsuță. Nu voia să arate bine, nu voia să fie vândută. Când termină, avea pleoapele argintii, puțin fard în obraji, și pe buze un ruj roșu-trandafiriu catifelat care nu se ștergea.

După aceea rămase pe scaun trecându-și degetele prin păr până când îl simți uscat, ceea ce mașinăria veche anunță cu un ping.

Următoarea escală semăna puțin cu a doua zi după ziua Recunoștinței la un mare magazin de pantofi. Cele mai puternice sau mai hotărâte fete reușeau să smulgă pantofii din mâinile suratelor lor mai nevolnice și să și-i înfigă pe un picior, pentru ca după un minut să ia procesul de la capăt. Bonnie avu noroc. Zări coborând pe rampă un pantof micuț negru care avea o fundă ușor argintie și rămase cu ochii pe el în vreme ce trecea dintr-o mână într-alta până când una dintre fete îi dădu drumul pe jos, și atunci îl luă și îl încercă. Nu știa ce-ar fi făcut dacă nu-i venea bine. Dar îi veni ca turnat, și atunci se duse la următoarea încăpere pentru a-i găsi perechea. Pe când stătea

și aștepta, alte fete încercau diferite parfumuri. Bonnie văzu două sticle întregi vărsate pe trupurile fetelor și se întrebă dacă cei de aici voiau să vândă fetele sau să încerce să le otrăvească. Mai erau acolo și flori. Bonnie era deja amețită de atâtea mirosuri și decisă să nu poarte nici o floare, dar o femeie înaltă strigă ceva peste capul ei și o ghirlandă de frezii îi fu așezată pe bucle, fără ca nimeni să-i ceară voie.

Ultima escală se dovedi cea mai greu de suportat. Ea nu avea nici o bijuterie și ar fi purtat doar o singură brățară la rochie. Dar a primit două: niște brățări subțiri de plastic, care nu se puteau desface, fiecare cu un număr pe ea — identitatea lui Bonnie de acum înainte, i s-a spus.

Brățări de sclavă. Fusesse spălată, frumos împachetată și ștampilată, așa că acum putea fi vândută.

Damon! Strigă ea în gând, dar ceva murise înlăuntrul ei, și știa acum că strigătele ei nu vor primi nici un răspuns. — A fost arestată ca sclavă fugară și confiscată, îi spuse lui Damon prăvăliașul de dulciuri, iritat. Și asta-i tot ce știi.

Damon avea un sentiment pe care nu-l cunoscuse prea des. O groază care îi producea greață. Începea să creadă cu adevărat că de data asta chiar o făcuse de oaie; că va fi prea târziu ca să-și mai salveze păsăruica roșcată. Că oricare din cele câteva scenarii îngrozitoare la care se gândea avea să se desfășoare înainte ca el să poată ajunge la ea.

Nu suporta să le vizualizeze în detaliu. Ce-ar face dacă n-ar reuși să o găsească la timp...

Întinse mâna și fără nici cel mai mic efort îl înșfacă pe om de gât, ridicându-l de la podea.

— Trebuie să avem o mică discuție, spuse, întorcându-și toată forța privirii sale întunecate și amenințătoare către ochii ieșiți din cap ai prăzii sale. Despre cum a fost confiscată. Nu te zbate. Dacă nu i-ai făcut rău fetei, n-ai de ce să te temi. Dar dacă i-ai făcut... Îl trase

pe omul îngrozit peste tejghea și îi spuse foarte încet: Dacă i-ai făcut, atunci chiar zbate-te. În final nici n-o să conteze... Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Fetele fură urcate în cele mai mari trăsură pe care le văzuse Bonnie în Dimensiunea întunecată, cu trei fete zvelte pe o banchetă, și două rânduri de banchete într-o trăsură. Dar avu un șoc grozav când, în loc să pornească înainte, ca orice trăsură, obiectul fu ridicat de niște sclavi plini de sudoare care se încordau sub greutatea purtată pe umeri. Era o litieră uriașă și Bonnie imediat și-a smuls de pe cap ghirlanda de frezii și și-a băgat nasul în ea. În afară de parfum, îi ascundea lacrimile.

— Ai idee în câte case și săli de bal și teatre sunt vândute fete în seara asta? Spuse Gardiană cu păr auriu, uitându-se sardonice la Damon. — Dacă știam asta, răspunse Damon cu un zâmbet rece și periculos, n-aș fi aici, întrebându-te. Gardiană ridică din umeri.

— De fapt, treaba noastră e doar să încercăm să menținem liniștea aici — și poți să vezi cât de bine reușim. Problema e că suntem prea puține; ducem o lipsă acută de personal. Dar pot să-ți dau o listă a evenimentelor în cadrul cărora sunt vândute fete. Oricum, așa cum îți spuneam, mă îndoiesc că o să-ți găsești fugara până mâine-dimineață. Și apropo, o să stăm cu ochii pe tine, din cauza a ceea ce cauți. Dacă fugara ta nu era sclavă, atunci e proprietate imperială — nici un om nu e liber aici. Dacă era, și ai eliberat-o, așa cum a spus brutarul de peste drum...

— Vânzătorul de dulciuri.

— Mă rog. Atunci el avea dreptul să folosească o armă cu electroșocuri când a văzut-o fugind. De fapt, mai bine pentru ea decât să fie proprietate imperială; în cazul acesta se preferă arderea, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nivelul ăla e mult mai jos.

— Dar dacă era sclavă — sclava mea...

— Atunci și-o poți lua. Dar există o oarecare pedeapsă obligatorie înainte să o poți lua. Vrem să descurajăm soiul ăsta de treburi.

Damon se uită la ea cu ochi care o făcură să se crispeze și să-și întoarcă privirea, brusc pierzându-și autoritatea.

— De ce? întrebă el. Parcă spuneai că ești din cealaltă Curte. Cea Celestă.

— Vrem să le descurajăm pe fugare, pentru că au fost foarte multe de când o fată numită Alianna a apărut pe-aici, spuse Gardiană, și frica i se vedea în vena care îi zvâcnea în tâmplă. Și pe urmă sunt prinse și au un motiv în plus ca să încerce din nou... Și asta epuizează până la urmă fata.

Marea Sală era pustie când Bonnie și celelalte fete coborâră din litiere și fură conduse în clădire.

— E una nouă, așa că nu e pe liste, spuse Șoricel, apărând pe neașteptate lângă umărul lui Bonnie. Nu multă lume știe despre ea, așa că o să umple mai târziu, când muzica devine mai zgomotoasă.

Șoricel părea să se agate de ea pentru alinare. Era în regulă, dar Bonnie dorea să fie și ea consolată. În clipa următoare o văzu pe Eren și, târând-o pe Șoricel după ea, se îndreptă către fata cea blondă.

Eren stătea rezemată cu spatele de perete.

— Ei, putem să rămânem aici ca niște fete cu care nu vrea nimeni să danseze, spuse ea, în vreme ce în sală intrau câțiva bărbați, sau putem să arătăm ca și cum ne distrăm de minune aici, singure. Cine știe o poveste?

— Oh, eu știu, spuse Bonnie cu un aer absent, gândindu-se la globul-ștea cu ale sale Cinci sute de povești pentru cei mici.

Imediat, fetele izbucniră:

— Spune-o!

— Da, te rugăm, spune!

Bonnie încercă să se gândească la poveștile pe care le trăise.

Desigur. Cea despre comoara kitsune-lor.

A fost odată ca niciodată, începu Bonnie, o fată și un băiat...
Imediat o întrerupseră.

- Cum îi chema?
- Erau sclavi?
- Unde locuiau?
- Erau vampiri?

Bonnie aproape uită de suferința ei și râse.

— Numele lor erau... Jack și... Jill. Erau kitsune, și locuiau tocmai în nord în sectorul kitsune-lor, pe lângă Marile Treceri...

Și apoi continuă, deși cu multe

Înteruperi pline de încântare și curiozitate, să spună povestea așa cum o aflase de la globul-stea.

— Și asta, încheie Bonnie pe un ton agitat, căci deschisese ochii și văzuse că atrăsese multă lume în jurul lor cu istorisirea ei, asta e povestea Celor Șapte Comori, și... Și cred că morala ei e: nu fi prea lacom, altfel n-o să te alegi cu nimic.

Se auziră multe râsete — chicotitul nervos al fetelor și acel "Ho-ho-ho" dinspre mulțimea strânsă înjur. Care — observă acum Bonnie — era alcătuită numai din bărbați.

O parte din mintea ei intră în mod inconștient în starea de flirt. O altă parte o suprimă imediat. Aștia nu erau băieți care voiau să danseze;ăștia erau căpcăuni și vampiri și kitsune și chiar bărbați cu mustață — și ei voiau să o cumpere în mica ei rochiță neagră, și oricât ar fi de drăguță rochița asta pentru unele lucruri, nu semăna deloc cu rochiile lungi, pline de bijuterii, pe care le făcuse Lady Ulma pentru ele. Pe atunci fuseseră prințese, purtând o adevărată comoară de bijuterii la gât, la mâini și în păr — și pe urmă, de fiecare dată fuseseră bine protejate.

Dar acum purta ceva care i se părea că seamănă mult cu pijamaua unei păpuși-bebeluș, și pantofiori delicați cu o fundă argintie. Și nu era protejată pentru că societatea asta spunea că trebuia să fii însoțită de bărbați pentru a fi protejată, și, lucrul cel mai rău... Ea era sclavă.

— Mă întreb — spuse un bărbat cu păr auriu, croindu-și drum printre fetele din jurul ei, care se grăbiră să se dea deoparte, toate cu

excepția lui Eren și a lui Șoricel — mă întreb dacă ai vrea să mergi sus cu mine și poate să-mi spui mie o poveste — între patru ochi.

Bonnie încercă să-și înghită nodul pus brusc în gât. Acum ea era cea care se agăța de Eren și Șoricel.

— Orice asemenea cerere trebuie să treacă pe la mine. Nimeni nu poate să scoată o fată din cameră fără aprobarea mea, anunță o femeie cu o rochie lungă și o față blândă, aproape de Madonă. Un asemenea gest va fi considerat furt din proprietatea stăpânei mele. Și, adăugă ea, râzând ușurel, sunt convinsă că nu vreți să fiți cu toții arestați ca și cum ati fi fost prinși plecând cu argintăria în buzunar.

Se auziră râsete la fel de ușoare printre invitați și în același timp toată lumea se întoarse către femeie — cu un soi de politețe.

— Tu chiar știi să spui povești, rosti

Șoricel cu vocea ei dulce. E mult mai distractiv decât să folosești un glob-stea.

— Ei, Șoricel are dreptate, spuse zâmbind larg Eren. Chiar că spui povești grozave. Mă întreb dacă locul ăla chiar există.

— Păi, povestea am luat-o dintr-un glob-stea, spuse Bonnie. Unul în care fata... Ăăă, Jill... Și-a pus amintirile, cred eu, dar cum a ieșit din turnul ăla? Cum a știut ea ce i s-a întâmplat lui Jack? Și am citit o poveste despre un dragon uriaș și chiar și povestea aia părea adevărată. Cum fac chestia asta?

— Oh, te păcălesc, spuse Eren, fluturând o mână într-un gest de lehamite. Pun pe cineva să se ducă într-un loc friguros pentru decor — un căpcăun probabil, din cauza vremii.

Bonnie încuviință din cap. Mai văzuse căpcăuni cu pielea vineție. Se deosebeau de demoni doar ca nivel de prostie. La nivelul ăsta, aveau tendința să fie proști în societate, și îl auzise pe Damon zicând, cu dispreț, că cei care nu făceau parte din societate erau bătăuși. Mușchi de închiriat.

— Iar restul doar îl falsifică într-un fel sau altul — nu știu. De fapt, nu prea m-am gândit la asta. Eren se uită la Bonnie. Ești cam

ciudată, nu-i așa, Bonny?

— Zău? întrebă Bonnie.

Ea și celelalte două fete se întorseseră, continuând să se tină de mâini. Asta însemna că în spatele lui Bonnie rămăsese niște spațiu liber. Nu-i plăcea asta. Dar în fond nu-i plăcea nimic din ce însemna să fie sclavă. Începea să respire greu din cauza agitației. O voia pe Meredith. O voia pe Elena. Voia să plece de aici.

— Ăăă, probabil că acum voi, fetelor, nu mai vreți să stați cu mine, spuse ea stânjenită.

— Ce? Spuse Eren.

— De ce? întrebă Șoricel.

— Pentru că o s-o iau la fugă pe ușa aia. Trebuie să ies de aici. Trebuie.

— Copilule, liniștește-te, spuse Eren. Respiră adânc.

— Nu, nu înțelegi. Bonnie își lăsă capul în jos, pentru a nu mai vedea o parte din lume. Nu pot să aparțin cuiva. Simt că înnebunesc.

— Șșș, Bonny, ei sunt...

— Nu pot să stau aici, izbucni Bonnie.

— Ei, probabil că asta e cu atât mai bine, rosti o voce teribilă, chiar în fata ei.

Nu! Oh, Doamne! Nu, nu, nu, nu, nu!

— Când suntem într-o nouă afacere muncim din greu, se auzi vocea femeii cu chip de Madonă. Găsim potențiali clienți.

Nu ne purtăm urât, pentru că altfel suntem pedepsite.

Și deși vocea ei era dulce ca o prăjitură cu frișca, Bonnie știu cumva că acea voce aspră din noapte care țipa la ele să-și găsească o saltea și să se așeze pe ea fusese tot a acestei femei.

Iar acum simțea o mână puternică sub bărbia ei și Bonnie nu i se putu opune atunci când îi înălță capul, și nici când îi acoperi gura în momentul când ea țipă.

În fața ei, cu urechile ascuțite și delicate de vulpe și cu coada lungă neagră și unduitoare a unei vulpi, dar altfel cu o înfățișare perfect

umană, se afla Shinichi. Iar în ochii lui aurii putea vedea, răsucindu-se și dansând, o mică văpaie stacojie care avea aceeași culoare cu vârful roșiatic al cozii sale și al firelor de păr care îi cădeau pe frunte.

Shinichi. Era aici. Desigur, el putea călători prin dimensiuni; încă mai avea un glob-stea plin pe care nimeni din grupul Elenei nu îl găsisese până acum, la fel ca și acele chei magice despre care Elena îi spusese lui Bonnie. Bonnie își amintea noaptea aceea îngrozitoare când copacii, copaci adevărați, se transformaseră în niște lucruri care îl puteau înțelege pe Shinichi și i se supuneau. Când patru asemenea lucruri o apucaseră fiecare de câte un braț sau picior și trăseseră, ca și cum voiau să o rupă în bucăți. Simți cum i se adunau lacrimile în spatele pleoapelor închise.

Și Pădurea Veche. El controlase fiecare element al ei, fiecare liană de care să te împiedici, fiecare copac care să cadă de-a curmezișul în fața mașinii tale. Până când Elena distrusese totul, în afara unui singur colt din Pădurea Veche, locul acela fusese plin de creaturi înspăimântătoare asemănătoare cu niște insecte, pe care Stefan le numea malachi.

Dar acum mâinile lui Bonnie erau la spate și ea auzi ceva închizându-se cu un clic hotărât și definitiv.

Nu... Oh, te rog, nu...

Dar mâinile ei erau bine fixate. Și apoi cineva — un căpcăun sau un vampir — o ridică în sus în vreme ce femeia cea plăcută îi dădea lui Shinichi o cheiță luată de pe un inel plin de chei identice. Shinichi o întinse unui căpcăun uriaș ale cărui degete erau așa de mari, încât cheia dispăru între ele. Și apoi Bonnie, care țipa întruna, se văzu purtată în sus pe patru șiruri de trepte și o ușă grea se închise în urmă cu o bufnitură puternică. Căpcăunul care o căra îl urma pe Shinichi, a cărui coadă cu vârf stacojiu se legăna vesel dintr-o gaură în jeanșii lui, într-o parte și-n alta, într-o parte și-n alta.

Asta e satisfacție, își spuse Bonnie. Crede că deja a câștigat.

Dar dacă Damon nu a uitat cu totul de ea, o să-i facă rău lui Shinichi pentru asta. Poate că o să-l omoare. Era un gând ciudat de liniștitor. Era chiar ro...

Nu, nu e romantic, proasto! Trebuie să găsești o cale să scapi din beleaua asta! Moartea nu e romantică, e oribilă!

Ajunseră la ultimele uși de pe culoar. Shinichi coti la dreapta și străbătu un coridor lung, până în capătul lui. Acolo căpcăunul folosi cheia pentru a descuia o ușă.

Camera avea o lumină de gaz ajustabilă prinsă de tavan. Era destul de întuneric, dar Shinichi spuse, pe un ton prefăcut politicos:

— Putem să avem și noi puțină iluminare, te rog?

Căpcăunul s-a grăbit și a răsucit comutatorul, inundând camera cu o lumină ca de interogatoriu.

Camera era un soi de combinație de dormitor și living, așa cum poți găsi la un hotel decent. Existau o canapea și câteva fotolii. Era o fereastră, închisă, pe partea stângă a camerei, acolo unde se înșirau probabil toate camerele. Fereastră asta nu avea perdele sau storuri care puteau fi trase, și reflecta chipul palid al lui Bonnie. Ea știu imediat ce era — o oglindă transparentă pe o parte, astfel ca aceia aflați în camera din spatele ei să poată privi în camera asta, dar să nu poată fi văzuți. Canapeaua și fotoliile se aflau exact în fata ei.

Dincolo de living, în stânga lui Bonnie, era patul. Nu era un pat prea deosebit, doar așternuturi albe care păreau roz, pentru că pe acea parte era o fereastră adevărată aflată aproape în linie cu soarele, atârnat ca întotdeauna pe linia orizontului. În clipa asta Bonnie îl ur— mai mult ca oricând, pentru că făcea orice obiect luminat din cameră roz, trandafiriu sau roșu pur. Funda de pe corsajul ei era acum de un roz intens. Avea să moară inundată de culoarea sângelui.

Ceva din adâncul minții ei îi spunea că toate aceste gânduri îi veneau pentru a o distra, că era greu până și să se gândească ce mult ura să moară într-o culoare atât de juvenilă, din cauza cuvântului din mijloc — să moară. Dar căpcăunul care o ținea o

răsuci ca și cum nu cântărea aproape nimic, și lui Bonnie îi tot treceau prin minte mici gânduri — oare erau premoniții? Oh, Doamne, fa să nu fie premoniții! — despre cum ar ieși ea pe fereastra aia roșie, geamul nereprezentând un obstacol pentru trupul ei aruncat afară cu o forță copleșitoare. Și oare la ce etaj se aflau? Destul de sus, oricum, încât să nu spere că poate ateriza pe pământ fără să... Ei, să moară.

Shinichi zâmbi, întins lângă fereastra cea roșie, jucându-se cu șnurul stourilor.

— Nici măcar nu știu ce vrei de la mine! Se trezi Bonnie spunându-i lui Shinichi. Niciodată n-am putut să-ți fac rău. Tu ai fost cel care ai făcut rău altor oameni — ca mine! — mereu!

— Ei, erau prietenii tăi, murmură Shinichi. Deși eu foarte rar îmi revărs răzbunarea cumplită împotriva femeilor frumoase cu părul roșcat-auriu. Se întinse lângă fereastră și o examina, murmurând: Păr roșu-auriu; inimă sinceră și bravă. Poate o muștrare...

Bonnie simțea nevoia să țipe. Nu-și amintea de ea? Cu siguranță părea să-și aducă aminte de grupul lor, de vreme ce pomenea de răzbunare.

— Ce vrei? întrebă ea, respirând greu.

— Mă tem că ești un obstacol. Și îmi pari foarte dubioasă — și delicioasă. Fetele cu păr roșu-auriu sunt întotdeauna atât de greu de înțeles.

Bonnie nu reușea să găsească nimic de spus. Din tot ce văzuse, Shinichi era nebun. Dar un nebun psihopat foarte periculos. Și tot ce-i plăcea era să distrugă.

În doar un minut putea să se audă un zgomot de geam spart — și pe urmă ea avea să se trezească în aer. Iar apoi urma să înceapă căderea. Oare cum o să fie?

Sau o să se trezească deja căzând? Spera doar că aterizarea avea să fie rapidă.

— Pari să fi aflat o mulțime despre ai mei, spuse Shinichi. Mai

multe decât majoritatea.

— Te rog, spuse cu disperare în glas Bonnie. Dacă e vorba de poveste... Tot ce știu despre kitsune e că voi îmi distrugeți orașul. Și... Se opri brusc, dându-și seama că nu trebuia să-i spună niciodată ce se întâmplase în experiența ei extrasenzorială — deci nu putea să pomenească de urne, pentru că altfel el o să afle că ei știau cum să-l prindă. Și n-o să vă opriți, încheie ea într-un fel neconvingător.

— Și totuși ai găsit un glob-stea străvechi cu povești despre comorile noastre legendare.

— Despre ce? Vorbești de globul ăla stea pentru copii? Uite ce, dacă mă lași în pace, o să-ți dau.

Știa exact unde îl lăsase, chiar lângă ceea ce cu greu putea fi numit pernă.

— Oh, sigur că o să te lăsăm în pace... În timp, spuse Shinichi cu un zâmbet enervant.

Zâmbetul lui semăna cu al lui Damon, care nu voia să spună "Hei, n-o să-ți fac rău", ci mai degrabă — "Oho, iată prânzul meu!"

— Mi se pare... Curios, continuă Shinichi, continuând să se joace cu șnurul. Foarte curios că exact în mijlocul micii noastre dispute ajungi din nou aici în Dimensiunea întunecată, singură, aparent fără teamă, și reușești să obții un glob-stea. O sferă care — întâmplător — dă detalii precise despre locația celor mai prețioase comori ale noastre care ne-au fost furate... Cu mult, mult timp în urmă.

Ție nu-ți pasă decât de propria ta ființă, își spuse Bonnie. Dintr-odată ești copleșit de patriotism și alte sentimente asemănătoare, dar în Fell's Church nu te prefăceai că-ți pasă de altceva în afară de a face rău oamenilor.

— În orașelul tău, la fel ca în alte orașe de-a lungul timpului, am primit ordin să fac ceea ce am făcut, spuse Shinichi, și Bonnie simți cum inima i se oprește pentru o clipă în piept.

Shinichi era telepatic. Știa la ce se gândea ea. O auzise gândindu-se la urne. Shinichi zâmbi afectat.

— Orășele neînsemnate ca acela de pe Unmei no Shima trebuie să fie rase de pe fața pământului, spuse el. Ai văzut numărul de linii de forță de sub el?

Un alt zâmbet superior.

— Dar, desigur, tu n-ai fost de fapt acolo, așa că probabil n-ai văzut, adăugă el.

— Dacă poți să-ți dai seama la ce mă gândesc, știi că povestea despre comori a fost doar un basm, spuse Bonnie. Era în globul-stea numit Cinci sute de povești pentru cei mici. Nu e adevărată.

— Ce ciudat atunci că povestea coincide atât de perfect cu ceea ce se presupune că se află dincolo de Cele Șapte Porți ale kitsune-lor.

— Era printre alte povești despre... Despre familia Diiz-Aht-Bhi'ien. Povestea de dinainte era despre un copil care cumpără o bomboană, spuse Bonnie. Așa că de ce nu te duci pur și simplu să iei globul în loc să încerci să mă sperii pe mine? Cu vocea începând să-i tremure, a adăugat: E la hanul de vizavi de prăvălia unde am fost... Arestată. Du-te și ia-l.

Evident că am încercat asta, spuse Shinichi nerăbdător. Proprietăreasa a fost foarte cooperantă după ce i-am dat o... Compensație. Nu există o asemenea poveste în globul-stea.

— Imposibil! Spuse Bonnie. Atunci de unde o știi?

— Asta te întreb eu pe tine.

Cu stomacul înnodat, Bonnie spuse:

— În câte globuri-stea ai căutat în camera mea?

Ochii lui Shinichi se încețoșară pentru câteva momente. Bonnie încercă să asculte, dar era clar că vorbea telepatic cu cineva din apropiere, pe o frecvență specială, în cele din urmă, Shinichi spuse:

— Fix douăzeci și opt de globuri-stea. Bonnie se simți ca și cum primise o lovitură de bătă în cap. Nu înnebunea — nu, nu înnebunea. Trăise acea poveste.

Cunoștea fiecare crăpătură din stâncă, fiecare umbră de pe zăpadă. Singurul răspuns era că adevăratul glob-stea fusese furat, sau... Sau

poate că nu cercetaseră cu atenție toate globurile din cameră.

— Povestea e acolo, insistă ea. Chiar înaintea ei e povestea cu mica Mărit care se duce la o...

— Am verificat cuprinsul. Există povestea cu un copil și — aici căpătă o expresie disprețuitoare — o prăvălie cu dulciuri. Dar nu și cealaltă.

Bonnie clătină doar din cap. Jur că spun adevărul.

— De ce te-aș crede?

— De ce contează atât de mult? Cum aș putea să inventez așa ceva? Și de ce aș spune o poveste care aș ști că îmi poate aduce neazuri? N-are nici o noimă.

Shinichi o privi lung, pătrunzător. Apoi ridică din umeri, cu urechile lipite de cap.

— Ce păcat că spui chestia asta întruna. Brusc, inima lui Bonnie îi bubuia în

piept, în gâtul prin care nu mai intra aer.

— De ce? întrebă.

— Pentru că, spuse Shinichi pe un ton detașat, trăgând storurile complet, astfel încât Bonnie se trezi dintr-odată scăldată în culoarea sângelui proaspăt, mă tem că acum trebuie să te omoram.

Căpcăunul care o ținea o pomi cu pași mari către fereastră. Bonnie țipă. În locuri ca acesta, știa că țipetele nu se auzeau.

Nu știa ce altceva să facă.

13

Meredith și Matt stăteau așezați la micul dejun, și masa părea jalnic de goală fără Bonnie. Era uluitor cât de mult spațiu părea să ocupe acel trupușor subțire și cât de serioși erau toți fără ea. Meredith știa că dacă Elena s-ar fi străduit, ar fi putut să schimbe atmosfera; dar mai știa și că Elena avea un singur lucru în gând, mai

presus de orice, și acesta era gândul la Stefan, care era copleșit de vinovăție pentru că îi îngăduise fratelui său să o răpească pe Bonnie. Și în același timp Meredith știa că atât ea, cât și Matt se

simțeau de asemenea vinovați, pentru că azi aveau să-i părăsească pe ceilalți trei, chiar dacă numai pentru o seară. Fuseseră amândoi chemați acasă— de părinții lor care voiau să-i vadă la cină.

Doamna Flowers cu siguranță nu voia să-i vadă simțindu-se atât de prost.

— Cu ajutorul pe care mi l-ați dat, le spuse, pot să fac urnele. De când Matt mi-a găsit roata...

— De fapt, n-am găsit-o eu, spuse Matt încet. A fost acolo în magazie dintotdeauna, și practic a căzut peste mine.

— ...și pentru că Meredith și-a primit pozele — împreună, sunt convinsă, cu un email de la domnul

Saltzman — poate că reușește să le mărească.

— Sigur, și să le arătăm celor două doamne Saitou, ca să fim siguri că simbolurile spun lucrurile pe care vrem noi să le spună, promise Meredith. Iar Bonnie poate...

Se întrerupse brusc. Idioată! Era idioată, își spuse. Și, fiind un asasin-vânător, se presupunea că are mintea limpede și deține mereu controlul. Se simți groaznic când se uită la Matt și văzu limpede pe fata lui suferința.

— Draga de Bonnie cu siguranță o să se întoarcă acasă curând, încheie doamna Flowers propoziția în locul ei.

Și știm cu toții că asta e o minciună, și nu trebuie să fiu medium ca să-mi dau seama, își spuse Meredith. Observă că doamna Flowers nu adăugase nimic din ce ar fi putut să spună Mama.

— O să fim foarte bine aici, spuse Elena, luând în mână globul când își dădu seama că doamna Flowers se uita la ea cu un aer de nefericire demnă. Voi doi ne credeți un soi de bebeluși care au nevoie ca permanent cineva să aibă grijă de ei, spuse ea, zâmbind către Matt și Meredith, dar și voi sunteți niște bebeluși. Hai, plecați!

Dar aveți grijă.

Cei doi pleacă, cu Meredith aruncându-i Elenei o ultimă privire. Elena dădu din cap abia văzut, apoi înțepeni pe loc, mimând că tine în mână o baionetă. Reprezenta schimbarea gărzii.

Elena îl lăsă pe Stefan să o ajute cu adunatul vaselor de pe masă — acum îl lăsau cu toții să facă lucruri mărunte pentru că arăta mult mai bine. Pe trecură dimineața încercând să ia legătura cu Bonnie în diferite feluri. Dar apoi doamna Flowers întrebă dacă Elena putea să bată în scânduri ultimele câteva ferestre de la subsol, și Stefan nu mai suportă. Matt și Meredith făcuseră deja ceva mult mai periculos. Agățaseră două prelate de creasta acoperișului, fiecare atârând pe câte o parte a acoperișului în două ape. Pe fiecare prelată erau caracterele pe care mama lui Isobel le pusese pe amuletele post-it pe care li le dădea mereu, de data asta pictate la o scară uriașă cu vopsea neagră. Stefan avusese voie doar să se uite și să dea sugestii de pe terasa de deasupra mansardei lui. Dar acum...

— O să batem în cuie scândurile astea împreună, spuse el pe un ton hotărât și se duse să caute un ciocan și niște cuie.

Oricum, nu era o treabă foarte grea. Elena ținea scândurile și Stefan mânuia ciocanul și ea avea încredere în el că n-o s-o lovească peste degete, ceea ce însemna că înaintau foarte repede.

Era o zi perfectă — senină, însorită, cu un vânticel care adia ușor. Elena se întrebă ce se întâmpla cu Bonnie chiar în această clipă, și dacă Damon avea grijă de ea cum trebuie — sau dacă pur și simplu avea grijă. În ultimele zile păruse să nu poată să-și alunge îngrijorarea — pentru Stefan, pentru Bonnie, și pentru un sentiment ciudat că trebuia să știe ce se petrecea în oraș. Poate dacă s-ar putea deghiza...

Dumnezeule, nu! Spuse Stefan telepatic. Când se întoarse către el, Stefan scuipa cuie și părea deopotrivă îngrozit și rușinat. Se pare că Elena își proiectase gândurile.

— Îmi pare rău, spuse el înainte ca Elena să-și scoată și ea cuiele

din gură, dar știi mai bine ca oricine că nu poți să te duci.

— Dar mă înnebunește să nu știu ce se întâmplă, spuse Elena după ce scăpă de cuiele ei. Nu știm nimic. Ce s-a întâmplat cu Bonnie, în ce stare e orașul...

— Hai să terminăm cu scândura asta, spuse Stefan. Și pe urmă o să te iau în brațe.

Când și ultima scândură fu bine fixată, Stefan o ridică de pe valul jos de pământ unde stătea așezată, nu ca pe o mireasă, ci ca pe un copil, așezându-i tălpile pe labele picioarelor lui. Dansă puțin cu ea, o învârti de câteva ori în aer, și apoi o prinse când cobor . .

— Știi care e problema ta, spuse el pe un ton grav.

Elena ridică repede privirea.

— Știi? Exclamă, speriată.

Stefan încuviință din cap și, spre spaima ei și mai mare, spuse:

— E sindromul de iubire. Asta înseamnă că pacienta are o grămadă de oameni la care ține, și nu poate să fie fericită decât atunci când fiecare dintre ei este în siguranță și fericit.

Elena cobor— de pe pantofii lui și ridică ochii spre el.

— Unii mai mult decât alții, spuse ea pe un ton șovăitor.

Stefan își lăsă privirea în jos către ea și apoi o luă în brațe.

— Eu nu sunt la fel de bun ca tine, spuse el, în vreme ce inima Elenei bătea cu putere, de rușine și remușcare pentru că îl atinsese odată pe Damon, dansase odată cu el, chiar îl sărutase. Dacă tu ești fericită, asta e tot ce vreau, după închisoarea aia. Pot să trăiesc; pot să mor... În pace.

— Dacă suntem fericiți, îl corectă Elena.

— Nu vreau să le dau idei zeilor. Mă mulțumesc doar cu tine.

— Nu, nu se poate! Nu înțelegi? Dacă ai dispărea din nou, aș fi îngrijorată și m-aș agita și aș veni după tine. Chiar și în Iad dacă ar trebui.

— O să te iau cu mine oriunde o să mă duc, spuse repede Stefan, dacă mă iei și tu cu tine.

Elena se relaxa puțin. Pentru moment ajunge. Atâta timp cât îl avea pe Stefan cu ea, putea suporta orice.

Se așezară și se strânsură în brațe, chiar acolo sub cerul albastru, cu un arțar și un pâlț de mesteceni subțiri legându-se alături. Ea își întinse puțin aura și o simți atingând aura lui Stefan. Un val de pace o inundă și toate gândurile întunecate fură alungate. Aproape toate.

— Din prima clipă în care te-am văzut, te-am iubit — dar nu a fost genul potrivit de dragoste. Vezi cât timp mi-a trebuit ca să înțeleg asta? Șopti Elena în scobitura gâtului lui.

— Din prima clipă în care eu te-am văzut, te-am iubit — dar nu știam cine erai cu adevărat. Erai ca o nălucă într-un vis. Dar m-ai corectat repede, spuse Stefan, în mod clar bucuros că se putea lăuda cu ea. Și am supraviețuit... Tuturor problemelor. Se spune că relațiile la distanță pot fi destul de dificile, adăugă el, răsând, și apoi se opri și ea îi putu auzi toate simțurile concentrate brusc asupra ei, și chiar își ținu respirația pentru a o auzi mai bine.

— Dar există Bonnie și Damon, spuse el, înainte ca ea să poată rosti sau gândi un cuvânt. Trebuie să-i găsim cât mai repede — și ar face bine să fie împreună — sau ar fi mai bine ca Bonnie să fie cea care a hotărât să se despartă.

— Da, există Bonnie și Damon, încuviință Elena, bucuroasă că poate împărtăși cuiva chiar și cele mai întunecate gânduri ale ei. Nu pot să mă gândesc la ei. Nu pot să nu mă gândesc la ei. Trebuie să-i găsim, și foarte repede — dar mă rog să fie acum cu Lady Ulma. Poate că Bonnie tocmai se duce la un bal sau o gală. Poate că Damon vânează cu programul ăla Black Ops.

— Atâta vreme cât nimeni nu pățește nimic.

— Da.

Elena încercă să se strângă mai mult lângă Stefan. Voia să... Să fie și mai aproape de el, într-un fel. Așa cum fuseseră atunci când ea avusese acea experiență extra-senzorială și se cufundase în trupul lui.

Dar bineînțeleș, cu trupurile lor obișnuite nu puteau...

Dar bineînțeleș că puteau. Acum. Sângele ei...

Elena nu știa care dintre ei se gândise primul la asta. Își întoarse privirea, stânjenită chiar și că îi trecuse doar prin minte — și îl văzu și pe Stefan privind în altă parte.

— Nu cred că avem dreptul, șopti ea. Să fim... Atât de fericiți... Când restul sunt atât de triști. Sau fac lucruri pentru Bonnie sau pentru oraș.

— Sigur că nu avem, spuse Stefan hotărât, dar mai întâi trebui să-și înghită nodul din gât.

— Nu, spuse Elena.

— Nu, rosti ferm Stefan, și apoi, în vreme ce ea îi răspunde cu un "nu" ca un ecou, o trase în sus și o sărută până când Elenei i se tăie răsufarea.

Și, desigur, Elena nu putea să-l lase să facă asta și să nu își ia revanșa, așa că îi ceru, tot cu respirația tăiată, dar aproape furioasă, să spună din nou "nu", și când el o făcu îl prinse și îl sărută ea.

— Erai fericit, îl acuză ea o clipă mai târziu. Am simțit-o.

Stefan era mult prea gentleman ca s-o acuze că era fericită din cauza a ceea ce putea face. Spuse:

— N-am putut să mă abțin. S-a întâmplat pur și simplu. Am simțit că mințile noastre sunt una, și asta m-a făcut să mă simt fericit. Dar pe urmă mi-am adus aminte de biata Bonnie. Și...

— De bietul Damon?

— Ei, parcă nu cred totuși că ar trebui să exagerăm atâta și să-i spunem "bietul Damon". Dar mi-am adus aminte și de el, spuse Stefan.

— Bravo, comentă Elena.

— Ar trebui să intrăm acum, spuse Stefan. Și apoi, repede: Adică la parter. Poate ne vine vreo idee de ce-am mai putea face pentru ei.

— Ca de pildă? Mie nu-mi vine absolut nici o idee. Am făcut meditație și încercare de contactare prin experiență extrasenzorială...

— De la nouă treizeci la zece treizeci azi-dimineață, spuse Stefan. Și între timp eu încercam chemările telepatice pe toate frecvențele. Nici un răspuns.

— Pe urmă am încercat cu tăblița Ouija. 憂umătate de oră — și n-am obținut decât niște aiureli.

— Și totuși, ne-a spus că vine lutul.

— Cred că eu am fost cel care m-am dus la "da".

— Pe urmă am încercat să ajung la liniile de forță magică de sub noi pentru Putere...

— De la unsprezece până pe la unsprezece jumătate, recită Stefan. În timp ce eu încercam să intru în stare de hibernare pentru a avea un vis profetic...

— Chiar ne-am străduit, spuse Elena înnegurată.

— Și pe urmă am bătut în cuie ultimele scânduri, adăugă Stefan. Ceea ce ne-a adus la puțin după douăsprezece jumătate.

— Poți să te mai gândești la vreun alt Plan — am ajuns deja la G sau H acum — prin care i-am putea ajuta în vreun fel?

— Nu. Sincer, nu pot, spuse Stefan. Apoi adăugă, șovăitor: Poate că doamna Flowers are ceva să ne dea de făcut în casă. Sau... — și mai șovăitor, încercând marea cu degetul — am putea merge în oraș.

— Nu! Hotărât, nu te-ai întremat suficient pentru asta! Spuse Elena tăios. Și altceva nu mai e de făcut în casă, adăugă ea.

Apoi renunță brusc la tot. La orice responsabilitate. La orice gând rațional. Pur și simplu. Începu să-l tragă pe Stefan către casă pentru a ajunge acolo mai repede.

— Elena...

Iau decizii irevocabile proaste! Se gândi cu încăpățănare Elena, și brusc nu-i mai păsa deloc. Și dacă lui Stefan îi păsa, avea să-l muște. Dar era ca și cum o vrajă ar fi învăluit-o, făcând-o să simtă că avea să moară dacă el nu o lua în brațe. Voia să îl ia în brațe. Voia ca el să o ia în brațe. Voia ca el să fie perechea ei.

— Elena!

Stefan îi auzea gândurile. Și în el se dădea o luptă, desigur, își spuse Elena. Stefan era întotdeauna nehotărât. Dar cum îndrăznea să fie nehotărât în privința asta!

Se întoarse și îl privi în față, cu ochi arzători.

— Nu vrei!

— Nu vreau s-o fac și pe urmă să descopăr că te-am influențat să o faci!

— Mă influențai! Strigă Elena.

Stefan își desfăcu larg brațele într-un gest de exasperare și țipă:

— Cum pot să știu, când te doresc atât de mult?

Oh. Ei, așa era mai bine. Cu colțul ochiului, Elena prinse o sclipire și se întoarse și își dădu seama că doamna Flowers tocmai închisese fără zgomot o fereastră.

Elena aruncă o privire către Stefan, care încerca să nu roșească. Ea se îndoii în față, încercând să nu râdă. Apoi se urcă din nou pe pantofii lui.

— Poate că merităm o oră singuri, spuse ea pe un ton periculos.

— O oră întregă?

Șoapta conspirativă a lui Stefan făcea ca ora să sune a eternitate.

— Chiar o merităm, spuse Elena, captivată, și începu din nou să-1 tragă spre casă.

— Nu. Stefan o trase înapoi, o ridică în brațe — purtând-o ca pe-o mireasă — și în clipa următoare se ridicau către cer, repede. Urcară trei etaje și încă puțin și aterizară pe terasa de deasupra camerei lui.

— Dar e încuiată pe dinăuntru... Stefan lovi cu putere în trapă — și ușa dispăru.

Elena era impresionată.

Plutiră în jos în camera lui Stefan într-un fascicul de lumină și particule de praf care semănau cu niște licurici sau stele.

— Sunt puțin agitată, spuse Elena.

Își aruncă sandalele din picioare, își scoase repede jeanșii și tricoul și se aruncă în pat... Unde deja se afla Stefan.

Ei sunt mai rapizi, își spuse. Oricât ai crede tu că ești rapidă, ei sunt și mai rapizi.

Se întoarse către Ștefan. Nu avea pe ea decât un camizol și chiloți. Era speriată.

— Nu fi, spuse el. Nici măcar nu trebuie să te mușc.

— Ba da. E chestia aia ciudată cu sângele meu.

— Oh, da, spuse el, ca și cum ar fi uitat de asta.

Elena ar fi putut pune pariu că nu uitase absolut deloc despre sângele ei... Care le îngăduia vampirilor să fac lucruri pe care altfel nu le-ar fi putut face. Energia ei vitală le dădea înapoi toate abilitățile lor omenești, și el nu avea cum să uite asta. Ei sunt mai isteți, își spuse Elena.

— Ștefan, n-ar trebui să fie așa! Eu ar trebui acum să defilez în fata ta într-un neglijeu auriu creat de Lady Ulma, cu bijuterii făcute de Lucen și pe niște tocuri imense aurii, pe care nu le am. Și ar trebui să fie petale de flori împrăștiate pe pat și trandafiri în boluri mici și rotunde și lumânări albe cu parfum de vanilie.

— Elena, spuse Ștefan, vino aici.

Ea se duse în brațele lui și îi inspiră mirosul proaspăt, cald și plăcut, cu o aromă ușoară de cuie ruginite.

Tu ești viața mea, îi spuse Ștefan în tăcere. N-o să facem nimic azi. Nu avem mult timp, și tu meriți să ai neglijoul auriu și trandafirii și lumânările. Dacă nu de la Lady Ulma, atunci de la cei mai buni creatori de modă de pe Pământ pe care îi putem găsi. Dar... Sărută-mă!

Elena îl sărută din toată inima, atât de bucuroasă că el era dispus să mai aștepte. Sărutul era cald și liniștitor, și nu o deranja ușorul gust de rugină. Și era minunat să fie cu cineva care îi putea oferi exact ceea ce avea nevoie, fie că era vorba de o vagă cercetare a minții, doar ca să o facă să se simtă în siguranță, sau...

Și apoi o explozie difuză îi lovi, o perdea de fulgere continue. Păreau să vină de la amândoi în același timp, și apoi Elena, într-un

gest involuntar, își înfipse dinții în buza lui Stefan, sugându-i sângele.

Stefan își strânse brațele în jurul ei și nici nu așteptă bine ca ea să se retragă puțin înainte de a-i prinde în mod deliberat buza de jos între dinții lui și... După o clipă de tensiune care păru să nu se mai sfârșească... Să muște cu putere.

Elena era cât pe ce să țipe. În acea clipă și în acel loc, era cât pe ce să-și desfacă asupra lui Aripile Distrugerii, încă nedefinite. Dar două lucruri o opriră. Primul era că Stefan niciodată nu îi făcuse rău până atunci. Iar al doilea, era atrasă în ceva atât de străvechi și de mistic, încât acum nu se mai putea opri.

Un minut de manevră plină de tact și Stefan obținuse cele două mușcături minuscule. Sângele țâșni din buza sângerândă a Elenei și, venind în contact cu rana mai puțin serioasă a lui Stefan, curse în sens invers — sângele ei în buza lui.

Și același lucru se întâmplă și cu sângele lui Stefan; o parte din el, încărcat de Putere, pătrunse în Elena.

Nu era perfect. O picătură de sânge se umflă și rămase strălucind pe buza Elenei. Dar ei puțin îi păsa. O clipă mai târziu, picătura alunecă în gura lui Stefan și Elena simți uluitoarea, năucitoarea forță a iubirii lui pentru ea.

Elena însăși se concentra asupra unui singur sentiment abia simțit, undeva în centrul acestei furtuni pe care ei o stârniseră. Felul acesta de schimb de sânge — era pe cât de sigură putea fi — acesta era vechiul fel în care doi vampiri puteau să-și împărtășească sângele și iubirea și sufletele lor. Era atrasă în mintea lui Stefan. Ii simțea sufletul, pur și neîngrădit, rotindu-se în jurul ei cu o mie de emoții diferite, lacrimi din trecutul lui, bucurie din prezent, toate deschise către ea, fără urmă de ascunziș.

Simți cum sufletul i se înalță pentru a-l întâlni pe al lui, ea însăși fără să se ferească și fără să se teamă. Stefan văzuse cu mult timp în urmă orice urmă de egoism, vanitate, ambiție prea mare — și iertase.

Văzuse exact cum era ea, și iubea totul la ea, chiar și părțile rele.

Și la fel îl vedea și ea, ca un întuneric la fel de blând ca și tihna, la fel de delicat ca un cântec de vecernie, înfasurând-o cu aripi negre protectoare...

Stefan, eu...

Iubire... Știu...

Și în acea clipă cineva bătu la ușă.

14

După micul dejun, Matt intră pe net pentru a găsi două magazine, nici unul din Fell's Church, care aveau cantitatea de lut de care spusese doamna Flowers că are nevoie, și i se promise că i se va onora comanda. Dar după asta urmă plecarea cu mașina de la pensiune și trecerea pe lângă ultimele rămășițe ale Pădurii Vechi. Merse pe lângă peticul de pădure unde Shinichi venea adeseori ca un Fluieraș din Hamelin demonic, cu copiii posedați târâșindu-și picioarele în urma lui — locul unde șeriful Mossberg intrase după ei și nu mai ieșise niciodată. Unde, mai târziu, apărați de protecțiile magice de pe hârtiuțele Post-It, el și Tyrone Alpert trăsese ră afară un femur curățat de carne, cu nenumărate urme de dinți pe el.

Astăzi, se gândi că singurul fel de a trece pe lângă desiș era să accelereze în rabla lui hârâitoare de mașină, și, într-adevăr, avea peste 90 la oră când zbură pe lângă pădure, reușind chiar să ia perfect curba. Nici un copac nu căzu peste el, nici nu văzu vreun roi de insecte lungi de două picioare.

Șopti "Uf ușurat și se îndreptă către casă. Îi era groază de asta — dar simplul fapt de a trece cu mașina prin Fell's Church era atât de cumplit, încât limba i se încleșta lipită de cerul gurii. Orașelul ăsta drăguț și nevinovat în care crescuse arăta la fel ca unul din acele locuri pe care le vedeai la televizor sau pe internet că fusese

bombardat, sau ceva de genul ăsta. Și fie că era vorba de bombe sau de un incendiu dezastruos, una din patru case era doar o grămadă de moloz. Câteva erau pe jumătate doar moloz, înconjurată de bandă avertizoare a poliției, ceea ce însemna că ceea ce se întâmplase acolo se întâmplase suficient de devreme pentru ca poliției să-i pese — sau să îndrăznească să se apropie, în jurul zonelor arse vegetația crescuse într-un mod ciudat: un arbust decorativ de la o casă se întinsese pe jumătate în iarba vecinului. De la un copac la altul se legau liane, ca și cum aici se afla o străveche junglă.

Casa lui Matt era exact în mijlocul unui șir lung de case pline de copii — iar vara, când nepoții veneau în mod inevitabil să-și viziteze bunicii, erau încă și mai mulți copii. Matt nu putea decât să speră că acea parte din vacanța de vară se încheiase... Dar oare Shinichi și Misao i-ar lăsa pe copii să plece acasă? Matt nu știa. Și, dacă plecau acasă, aveau să-și împărtășească boala în orașele lor? Unde se oprea povestea asta?

Mergând însă de-a lungul străzii sale, Matt nu văzu nimic oribil. Erau o mulțime de copii care se jucau pe pajiștile din fața caselor sau pe trotuare, ghemuiți deasupra bilelor, cocoțați în copaci. Nu se vedea nimic clar despre care ar fi putut să spună că era ciudat.

Și totuși nu se simțea în largul lui. Dar acum ajunsese în fața casei lui, cea cu un stejar uriaș umbrind veranda, așa că trebuia să iasă din mașină. Încetini și opri chiar sub copac, lângă trotuar. Luă un sac mare cu rufe de pe bancheta din spate.

Adunase o mulțime de haine murdare în ultimele câteva săptămâni petrecute la pensiune și nu i se părea corect să-i ceară doamnei Flowers să i le spele.

În vreme ce ieșea din mașină, trăgând după el sacul, auzi cum se oprește cântecul păsărilor.

Pentru o clipă, Matt se întrebă ce era în neregulă. Știa că lipsea ceva, că ceva dispăruse. Asta făcea aerul mai greu. Părea chiar să schimbe mirosul ierbi.

Apoi își dădu seama. Fiecare pasăre, chiar și ciorile răgușite care își făcuseră cuib în stejar, amuțiseră.

Toate dintr-odată.

Matt simți un nod în stomac când ridică privirea și se uită înjur. În stejarul de lângă mașina lui erau doi copii. Mentea lui își repeta cu încăpățănare, încercând să se agate de acest gând: Copii. Se joacă. O.K.

Dar trupul lui era mai isteț. Deja mâna lui era în buzunar, trăgând afară un teanc de Post-It-uri, bucățelele de hârtie care de obicei opreau magia malefică. Matt speră ca Meredith să-și aducă aminte să-i mai ceară mamei lui Isobel niște amulete. Nu mai avea prea multe, și...

...și în stejarul bătrân erau doi copii care se jucau. Doar că nu asta făceau. Se holbau la el. Un băiat stătea atârnat de genunchi, cu capul în jos, iar celălalt înfuleca ceva... Dintr-un sac de gunoi.

Băiatul atârnat se holba la el cu niște ochi ciudat de pătrunzători.

— Te-ai întrebat vreodată cum e să fii mort? Spuse el.

Și acum capul băiatului care înfuleca se ridică, mânjit cu roșu aprins în jurul gurii. Roșu aprins...

...sânge. Și... Ceea ce era în sacul de gunoi — orice ar fi fost — se mișca. Dădea din picioare. Se zbătea moale, lipsit de putere. Încercând să scape.

Un val de greață urcă în Mart. Simți o arsură în gât. Avea să vomite. Băiatul care înfuleca se holba la el cu ochi de tăciune, cruzi. Băiatul atârnat cu capul în jos zâmbea.

Apoi, ca și cum ar fi trecut peste el o suflare fierbinte de vânt, Matt simți cum i se ridică firele de păr de pe ceafa. Nu doar păsările tăcuseră. Totul fusese redus la tăcere. Nu se auzea nici o voce de copil care se certa, cânta sau vorbea.

Se răsuci și văzu de ce. Se holbau la el. Fiecare copil de pe stradă îl privea în tăcere. Apoi, cu o precizie înfiorătoare, când el se întoarse la loc pentru a se uita la copiii din copac, toți ceilalți veniră

către el.

Doar că nu păseau.

Se târau. Ca niște șopârle. De aceea păruseră unii dintre ei că se jucau cu bilele pe trotuar. Se mișcau cu toții în același fel, cu burta aproape de pământ, cu coatele în sus, cu mâinile ca niște labe din față, cu genunchii strâmbi, îndreptați în afară.

Acum Matt simțea în gură fiere. Se uită în cealaltă parte în lungul străzii și zări un alt grup apropiindu-se în același fel. Cu rânjete nefirești pe chipuri. Era ca și cum cineva trăgea de obrajii lor din spate, trăgea cu putere, astfel că rânjetele lor aproape că le tăiau fața în două.

Matt mai observă ceva. Brusc se opriseră, și când se uită cu atenție la ei rămaseră perfect nemișcați. Dar când întoarse capul, văzu cu colțul ochiului cum se târau mai aproape.

Nu avea suficiente Post-It-uri pentru toți.

Nu poți să fugi de asta. Părea să sune ca o voce din afară în capul lui. Telepatie. Dar poate că asta era deoarece capul lui Matt devenise un nor roșu care se rostogolea, plutind în sus.

Din fericire, trupul lui o auzi și în momentul următor se urcase pe partea din spate a mașinii și îl înșfacase pe copilul agățat cu capul în jos. Pentru o clipă, avu impulsul de a-i da drumul. Copilul continua să se holbeze la el, dar cu niște ochi stranii, nefirești, rostogoliți pe jumătate în cap. În loc să-i dea drumul, Matt lipi un Post-It pe fruntea băiatului, așezându-l în același timp pe capota mașinii.

Un moment de tăcere și apoi un urlet. Băiatul trebuia să aibă pe puțin paisprezece ani, dar la vreo treizeci de secunde după ce Anatema împotriva Răului (ediție de buzunar) fusese lipită pe el plângea, cu lacrimi adevărate de copil.

Ca unul, copiii târători scoaseră un șuierat, ca o uriașă locomotivă cu aburi. Hssssssssssssssssssssssss.

Începură cu toții să respire foarte repede, ca și cum erau cuprinși de o nouă stare de agitație. Târârea lor încetini, dar respirau atât de

tare, încât Matt vedea cum coastele lor devin pe rând convexe și concave.

Când Matt întoarse capul pentru a se uita la unul din grupuri, copiii încremeniră, cu excepția respirației ciudate. Dar îi simțea pe cei din spatele lui apropiindu-se.

Acum inima lui Matt îi bubuia în urechi. Se putea lupta cu un grup de copii — dar nu cu un grup aflat în spatele lui. Unii dintre ei păreau să aibă doar zece sau unsprezece ani. Unii păreau aproape de vârsta lui. Și — Dumnezeule mare! — unii erau fete. Matt își aduse aminte ce făcuseră fetele posedate ultima oară când le întâlnise și simți brusc o scârbă violentă.

Dar știa că dacă se uita în sus la copilul care înfuleca o să i se facă și mai rău. Auzea plescăituri și ronțaieli — și mai auzea și un șuierat ușor de durere neputincioasă și o zbatere slabă în sac.

Se răsuci din nou repede, pentru a-i ține departe pe ceilalți târători și apoi se forță să ridice privirea. Foșnind încet, sacul de gunoi căzu atunci când Matt trase de el, dar copilul păstră în mână ceea ce se aflase în...

Oh, Doamne. Mănâncă un bebeluș! Un bebeluș! Un...

Smuci copilul din copac și mâna lui lipi într-un gest automat un Post-It pe spatele băiatului. Și apoi... Apoi, slavă Domnului, văzu niște blană. Nu era un bebeluș. Era prea mic pentru a fi un bebeluș, chiar și unul abia născut. Dar era ceva din care se mâncase.

Copilul își înalță fața murdară de sânge către Matt și Matt văzu că era Cole Reece, Cole, care avea doar treisprezece ani și locuia chiar în casa de alături.

Gura lui Cole era acum larg deschisă, de groază, și ochii îi ieșiseră din cap de teroare și părere de rău, iar pe față îi curgeau lacrimi și mucii.

— M-a făcut să-l mănânc pe Toby, începu el într-o șoaptă care se transformă în țipăt. M-a făcut să-mi mănânc porcușorul de Guineea! M-a făcut. ..de ce de ce de ce a făcut asta! L-am mâncat pe toby!

Vomă totul pe pantofii lui Matt. O vomă roșie ca sângele.

O moarte din milă pentru animal. Repede, își spuse Matt. Dar asta era cel mai greu lucru pe care încercase vreodată să-l facă. Cum să procedeze — să calce cu putere pe capul animalului? Nu putea. Trebuia să încerce altceva mai întâi.

Matt desprinse un alt Post-It și îl puse, încercând să nu se uite, pe blană. Și așa totul se termină. Porcușorul deveni moale. Descântecul desfăcuse vraja care îl ținuse viu până acum.

Matt avea mâinile pline de sânge și vomă, dar se forță să se întoarcă spre Cole. Băiatul stătea cu ochii strâns închiși și scotea niște sunete abia auzite de sufocare.

Ceva clacă în Matt.

— Vreți câteva din astea! Strigă el, ținând teancul de Post-It-uri ca și cum ar fi fost pistolul pe care îl lăsase la doamna Flowers. Se răsuci din nou, strigând: Tu vrei? Sau poate tu? Sau tu, Josh? Acum recunoștea unele dintre fețe. Tu, Madison? Ce zici, Bryn? Hai, veniți! VENIȚI...!

Simți o atingere pe umăr. Se răsuci, cu Post-It-urile pregătite. Apoi se opri brusc și ușurarea izbucni în el la fel ca niște apă Evian la un restaurant fitos. Se uita direct la doctorița Alpert, medicul orașului Fell's Church. Își parcase SUV-ul lângă mașina lui, în mijlocul străzii. În spatele ei, apărând-o, era Tyrone, care urma să fie mijlocaș anul următor la liceul "Robert E. Lee". Sora lui, care intra în clasa a zecea, încerca să iasă din SUV, dar se opri când Tyron o văzu.

Jayneelal urlă el cu o voce pe care numai Tyreminator o putea avea. Intră la loc și prinde-ți centura! Știi ce-a spus Mama! Acum!

Matt se trezi strângând cu putere mâinile cafenii ale doctoriței Alpert. Știa că era o femeie cumsecade și o doctoriță bună, care adoptase copiii fiicei sale atunci când mama lor divorțată murise de cancer. Poate că îl putea ajuta și pe el. Începu să bolborosească.

— Oh, Doamne, trebuie să-mi scot de-aici mama. Mama mea locuiește aici singură. Și trebuie s-o duc departe de locul ăsta.

Știa că sudoarea curgea pe el. Spera doar că nu plânge.

— O.K., Matt, spuse doctorița cu vocea ei joasă și răgușită. Și eu îmi scot de aici familia în după-masa asta.

O să stăm la niște rude din Virginia de Vest. Să știi că este bine-venită și mama ta.

Nu putea să fie atât de ușor. Matt știa că acum ochii se umpluseră de lacrimi. Dar refuză să clipească și să le lase să-i alunece pe obraji.

— Nu știu ce să spun... Dar dacă ați vrea... Știți, sunteți o persoană adultă. Pe mine n-o să mă asculte. Dar pe dumneavoastră o să vă asculte. Toată strada asta e infectată. Puștiul ăsta, Cole...

Nu putu continua. Dar doctorița Alpert văzu totul într-o fracțiune de secundă — animalul, băiatul cu dinții și buzele pătate de sânge, încă vomând.

Doctorița Alpert nu avu nici o reacție. Îi ceru doar Jayneelei să-i arunce din SUV un pachet de șervețele și îl ținu cu o mână pe copilul care respira greu, în timp ce îl ștergea cu putere pe față.

— Du-te acasă, îi spuse pe un ton sever. Apoi se întoarse către Matt, cu o privire cumplită în ochi. Trebuie să-i lași în pace pe cei infectați. Deși pare crud, ei or s-o dea celor puțini care sunt încă bine.

Matt vru să-i spună despre eficiența hârtiuțelor Post-It, dar ea deja striga în spate:

— Tyrone! Vino aici și îngropați amândoi bietul animal. Apoi pregătiți-vă să aduceți în mașină lucrurile doamnei Honeycutt. Jayneela, fa ce-ți spune fratele tău. Eu intru acum în casă să vorbesc puțin cu doamna Honeycutt.

Nu ridică prea mult vocea. Nu avea de ce. Tyreminator făcea ce i se spusese, apropiindu-se cu spatele de Matt, privind ultimii dintre copiii târători pe care explozia lui Matt nu-i împrăștiase.

Îi merge mintea, își dădu seama Matt.

Mai iute ca mie. E ca un joc. Atâta timp cât îi privești nu se pot mișca.

Făcură cu rândul, unul privind copiii și celălalt mânuind lopata. Pământul era tare ca piatra, plin de buruieni. Dar într-un fel sau altul reușiră să facă o groapă și activitatea fizică îi ajută mintal. Îl îngropară pe Toby, și Matt se învârti ca un soi de monstru care își târâșie picioarele, încercând să-și șteargă pe iarbă voma de pe pantofi.

Brusc, se auzi zgomotul unei uși care se deschise cu putere și Matt alergă către mama lui, care încerca să ridice un geamantan uriaș, mult prea greu pentru ea, peste prag.

Matt i-l luă din mână și se simți cuprins în brațele ei, chiar dacă ea trebui să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la el.

— Matt, nu pot să te las.. Începu ea.

— El o să fie unul dintre cei care scapă orașul de mizeria asta, spuse doctorița Alpert, întrerupând-o. El o să-l curețe. Acum trebuie să plecăm de aici, ca să nu-l ținem în loc. Matt, doar ca să știi, am auzit că familia Mac-Cullough pleacă și ea. Domnul și doamna Sulez par să mai rămână încă, la fel ca familia Gilbert-Maxwell.

Ultimele două nume le rosti cu o apăsare specială.

Familia Gilbert-Maxwell însemna mătușa Elenei, Judith, soțul ei, Robert Maxwell, și surioara Elenei, Margaret. Nu exista vreun motiv pentru care să fie pomeniți. Dar Matt știa de ce doctorița le rostise numele. Își amintea că o văzuse pe Elena atunci când începuse toată nebunia asta. Deși Elena purificase pădurea acolo unde se aflase doctorița Alpert, aceasta își amintea.

— O să-i spun... Lui Meredith, zise Matt și, privind-o pe femeie în ochi, dădu ușor din cap, ca și cum ar fi spus: O să-i spun și Elenei.

— Mai e ceva de dus? întrebă Tyrone, încărcat cu o colivie în care un canar micuț bătea înnebunit din aripi, și o valiză mai mică.

— Nu, dar cum pot să vă mulțumesc? Spuse doamna Honeycutt.

— Mulțumirile mai târziu — acum, toată lumea în mașină, spuse doctorița. Plecăm.

Matt își îmbrățișa mama și o împinse ușor către SUV, în care

dispăruseră deja colivia și valiza mai mică.

— La revedere! Strigă toată lumea. Tyrone își scoase capul pe fereastră și spuse:

— Sună-mă oricând! Vreau să ajut!

Și apoi dispărură.

Matt cu greu putea să creadă că se terminase; totul se petrecuse atât de repede. Intră în fugă în casă, pe ușa rămasă deschisă, și își luă cealaltă pereche de adidași, asta în cazul în care doamna Flowers nu reușea să rezolve problema mirosului din cei pe care îi purta.

Când ieși din casă la fel de grăbit, trebui să clipească de câteva ori. În loc de SUV-ul alb lângă mașina lui era parcată o altă mașină albă. Se uită înjur. Nici un copil. Absolut nici unul.

Iar păsările cântau din nou.

În mașină erau doi bărbați. Unul era alb și celălalt negru și amândoi erau suficient de maturi pentru a fi niște tați grijulii. Oricum, îi tăiaseră orice porțiță de scăpare, în felul în care își parcaseră mașina. Nu avea de ales, trebuia să se apropie de ei. Când o porni într-acolo, amândoi ieșiră din mașină, urmărindu-l cu privirea ca și cum era la fel de periculos ca un kitsune.

În clipa în care îi văzu, Matt își dădu seama că făcuse o greșală.

— Ești Matthew Jeffrey Honeycutt? Matt nu putut decât să încuviințeze din cap.

— Spune da sau nu, te rog.

— Da.

Acum Matt vedea interiorul mașinii. Era o mașină de poliție neinscripționată, una din acelea cu lumini înăuntru, care puteau fi montate afară dacă polițiștii voiau să-ți spună cine erau.

— Matthew Jeffrey Honeycutt, ești arestat pentru atac și viol comis asupra lui Caroline Beula Forbes. Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă renunți la acest drept, orice spui poate și va fi folosit împotriva ta în instanță...

— N-ați văzut copiii ăia? Strigă Matt. Trebuie să fi văzut unul sau

doi dintre ei! Asta n-a însemnat nimic pentru voi?

— Apleacă-te în față și pune mâinile pe capota mașinii.

— O să distrugă întregul oraș! Și voi dați o mână de ajutori

— Înțelegi care-ți sunt drepturile...?

— Voi înțelegeți ce se-ntâmplă în Fell s Church?

De data asta urmă o pauză. Apoi, pe un ton perfect egal, unul dintre cei doi răspunse:

— Noi suntem din Ridgemont.

15

În câteva secunde prețioase, care părură să dureze ore întregi, Bonnie hotăr— că ceea ce urma să se întâmple avea să se întâmple oricum, indiferent ce-ar fi făcut ea. Și pe urmă, aici era vorba și de mândrie. Știa că existau persoane care aveau să râdă de asta, dar era adevărat. În ciuda noilor Puteri ale Elenei, Bonnie era cea mai obișnuită să înfrunte întunericul profund. Și, dintr-un motiv oarecare, încă mai era în viață. Iar foarte curând nu va mai fi. Iar felul în care se ducea era singurul lucru care îi mai rămăsese.

Auzi un glissando de țipete, apoi le auzi cum se opresc. Ei bine, asta era tot ce putea face pentru moment. Să se oprească din țipat. Făcuse alegerea. Bonnie avea să iasă din scenă, neatinsă, sfidătoare — și tăcută.

În clipa în care încetă să mai țipe, Shinichi făcu un gest și căpcăunul care o ținuse se opri și nu mai înainta către fereastră.

Știuse ea. Damon era un tiran. Tiranii voiau să audă că unele lucruri dureau sau că oamenii se simțeau distruși. Căpcăunul o ridică, astfel încât fața ei să fie în dreptul fetei lui Shinichi.

— Încântată de călătoria ta doar dus?

— În extaz, spuse ea pe un ton alb.

Hei, se gândi, nu mă descurc prea rău cu chestia asta numită curaj. Dar totul înăuntrul ei tremura de două ori mai mult pentru a compensa lipsa de expresie de pe chip.

Shinichi deschise fereastra.

— La fel de încântată?

Ei, deschiderea ferestrei fusese altceva. N-avea de gând să fie strivită de sticlă până când o spărgea cu fața ei și apoi să zboare printre cioburi. N-avea să existe durere până când ajungea pe pământ, și nimeni n-o să știe asta, nici măcar ea.

Fă-o pur și simplu și termină odată, gândi Bonnie. Adierea caldă care pătrunse pe fereastră îi spuse că în locul ăsta — locul ăsta unde se vindeau sclavele — unde clienților le era îngăduit să cerceteze și să tot aleagă sclavele până când o găseau pe cea potrivită — aerul condiționat era dat prea tare.

O să-mi fie cald, chiar dacă e doar pentru câteva secunde, își spuse ea.

Când auzi zgomotul unei uși trântite în apropiere, Bonnie aproape că sări din mâinile căpcăunului, iar când ușa camerei în care se aflau se deschise violent, tresări puternic.

Vezi? O speranță înflori în ea. Sunt salvată! N-a trebuit decât să fiu puțin curajoasă, și acum...

Dar era Misao, sora lui Shinichi, arătând foarte bolnavă, cu pielea cenușie, ținându-se de ușă ca să nu cadă. Singurul lucru care nu era cenușiu la ea era părul negru strălucitor, cu vârfurile stacojii, exact ca al lui Shinichi.

— Așteaptă! îi spuse ea lui Shinichi. Nici măcar n-ai întrebat...

— Crezi că o mică aiurită ca ea ar ști? Dar fie cum vrei. Shinichi o așeză pe sora lui pe canapea, masându-i umerii pentru a o relaxa. O să întreb.

Deci ea fusese în spatele oglinzii, își spuse Bonnie. Arată tare rău. Atât de rău, de parc-ar fi pe moarte.

— Ce s-a întâmplat cu globul-stea al surorii mele? întrebă

Shinichi, și apoi Bonnie văzu cum asta alcătuia un cerc, având un început și un sfârșit, și cum, înțelegând asta, putea muri cu adevărată demnitate.

— A fost vina mea, spuse ea, zâmbind ușor pe când își aducea aminte. Sau a fost pe jumătate. Sage 1-a deschis prima oară pentru a redeschide Poarta de pe Pământ. Și pe urmă...

Le spuse povestea, ca și cum ar fi fost una pe care nu o mai auzise până atunci, scoțând în evidență că ea era cea care îi dăduse lui Damon indiciile pentru a găsi globul-stea al lui Misao, și pe urmă Damon fusese cel care îl folosisese pentru a intra în nivelul superior al Dimensiunilor întunecate.

— Totul e un cerc, explică ea. Ceea ce faci se întoarce la tine.

Apoi, fără să vrea, începu să chicotească.

Din doi pași, Shinichi traversă încăperea și o palmui. Bonnie nici nu mai știe de câte ori o lovi. Prima palmă se dovedi suficientă pentru a o face să icnească și să se oprească din chicotit. Când el încetă, obrații ei erau atât de umflați de parcă ar fi avut o formă gravă de oreion, iar din nas îi curgea sânge.

Tot încercă să și-l șteargă de umăr, dar sângele nu voia să se oprească. În cele din urmă, Misao spuse:

— Îh. Desfa-i mâinile și dă-i un prosop sau ceva.

Căpcăunul se mișcă imediat, ca și cum

Shinichi ar fi dat ordinul.

Shinichi stătea acum lângă Misao, vorbind încet și blând cu ea, ca și cum ar fi fost un bebeluș sau un animăluț mult iubit. Dar ochii lui Misao, cu flacăra aceea minusculă care dansa în ei, erau limpezi și maturi așa cum o priveau pe Bonnie.

— Unde e acum globul meu stea? întrebă ea cu o concentrare cumplită, de om bătrân.

Bonnie, care își ștergea nasul, fericită că nu mai avea mâinile încătușate la spate, se întrebă de ce nici nu încerca să se gândească la o minciună. Ca de pildă — eliberează-mă și o să te duc la el. Apoi își

aduse aminte de Shinichi și de afurisita lui de telepatie de kitsune.

— De unde să știu? Spuse ea, logic, încercam doar să-1 trag pe Damon departe de Poartă când am căzut amândoi înăuntru. Din câte știu eu, a fost lovit cu piciorul și tot lichidul s-a vărsat din el.

Shinichi se ridică să o lovească din nou, dar ea nu spunea decât adevărul. Misao deja vorbea:

— Știm că asta nu s-a întâmplat pentru că eu sunt — făcu o pauză pentru a respira — încă în viață. Își întoarse fața trasă, cenușie către Shinichi și spuse: Ai dreptate. E inutilă acum, și știe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe. Arunc-o afară.

Căpcăunul o ridică în brațe pe Bonnie, cu prosop cu tot. Shinichi veni pe cealaltă parte în fața ei.

— Vezi ce i-ai făcut surorii mele? Vezi? Acum nu mai era timp. Doar o secundă ca să se întrebe dacă avea să fie într-adevăr curajoasă sau nu. Dar ce-ar trebui să spună ca să-și arate curajul? Deschise gura, fără să știe absolut deloc dacă ce avea să rostească erau doar niște țipete sau cuvinte.

— O să arate încă și mai rău când prietenii mei or să termine cu ea, spuse Bonnie, și văzu în ochii lui Misao că nimerise la fix.

— Arunc-o afară, strigă Shinichi, livid de furie.

Și căpcăunul o aruncă pe fereastră. Meredith stătea cu părinții ei, încercând să-și dea seama ce nu era în regulă. Își terminase drumurile într-un timp-record: dăduse să se mărească inscripțiile de pe vase; trecuse pe la familia Saitou pentru a afla că vor fi cu toatele ac as a la prânz. Apoi examinase și numerotase imaginile mărite ale fiecărui caracter din imaginile pe care i le trimisese Alaric.

Femeile din familia Saitou fuseseră...

Încordate. Meredith nu fusese surprinsă, căci Isobel fusese o primă, deși neștiutoare, purtătoare a maladiilor, cei care posedau în mod malefic, la ordinul kitsune-lor. Una dintre cele mai grave victime fusese prietenul lui Isobel, Jim Bryce, care luase malachul de la Caroline și i-1 dăduse lui Isobel fără să știe. El însuși fusese

posedat de malachul lui Shinichi și prezentase toate simptomele oribile ale sindromului Lesch-Nyhan, mâncându-și buzele și degetele, în vreme ce biata Isobel folosise niște ace murdare — unele de mărimea unor andrele pentru copii — pentru a se înțepa în mai bine de treizeci de locuri, pe lângă bifurcarea cu foarfecă a limbii.

Isobel ieșise din spital și acum se refăcea. Și totuși, Meredith era nedumerită. Primise aprobarea pentru caracterele mari, individuale de pe vase din partea lui Obaasan (bunica lui Isobel) și a doamnei Saitou (mama lui Isobel), nu fără multe discuții în contradictoriu în japoneză pentru fiecare dintre caractere. Tocmai urca în mașina ei, când Isobel ieșise în fugă din casă cu o pungă de Post-It-uri în mână.

— Mama le-a făcut — în caz că aveți nevoie, spuse ea gâfâind cu noua ei voce, moale și nedeslușită.

Iar Meredith luase hârtiuțele plină de recunoștință, murmurând ceva stânjenită despre cum să se revanșeze.

— Nu, dar... Dar pot să mă uit la pozele mărite? Spusese respirând greu Isobel.

De ce gâfâia atât de tare? Se întrebă Meredith. Chiar dacă ar fi alergat de la etaj după Meredith, ar fi trebuit să respire mai încet. Apoi Meredith își aduse aminte:

Bonnie spusese că Isobel avea inima "instabilă".

— Vezi tu, spuse Isobel cu ceea ce părea rușine și o rugămintă de a fi înțeleasă, Obaasan este aproape oarbă acum — și a trecut atâta timp de când a terminat mama școala... Dar eu iau chiar acum lecții de japoneză.

Meredith se simți înduioșată. Era clar că Isobel considerase nepolitic să contrazică un adult când putea fi auzită. Dar acolo, în mașină, Isobel luase la rând fiecare cartonaș cu caractere mărite, scriind pe dosul lui un caracter similar, dar clar diferit. Îi luase douăzeci de minute. Meredith fusese uluită.

— Dar cum săi aduci aminte de toate? Cum vă scrieți? Izbucnise

ea, după ce văzuse simbolurile complicate care se deosebeau numai prin câteva liniuțe.

— Cu dicționare, spusese Isobel și pentru prima oară răsese scurt. Nu, vorbesc serios — ca să scrii o scrisoare ca lumea, nu folosești dicționare ortografice și de sinonime și...

— Eu am nevoie de toate astea ca să scriu orice, spusese Meredith râzând.

Fusese un moment plăcut, ele două zâmbind împreună, relaxate. Fără probleme. Inima lui Isobel păruse în regulă.

Apoi Isobel ieșise grăbită din mașină și după ce plecase, Meredith rămase privind un cerculeț umed pe scaunul de lângă ea. O lacrimă. Dar de ce ar plânge Isobel?

Pentru că își amintise de malach, sau de Jim?

Pentru că mai avea nevoie de câteva operații de reconstrucție până ce urechile ei vor arăta din nou normal?

Nici un răspuns la care se putea gândi Meredith nu avea sens. Și trebuia să se grăbească să ajungă acasă la ea — târziu.

Abia atunci Meredith își dădu seama de ceva. Familia Saitou știa că Meredith, Matt și Bonnie erau prieteni. Dar nimeni nu întrebase despre Bonnie sau Matt.

Ciudat.

Și dacă ar fi știut că vizita ei la propria familie avea să fie încă și mai ciudată...

De obicei, Meredith îi considera pe părinții ei nostimi și prostuți și scumpi. Erau foarte serioși când vorbeau de toate lucrurile aiurea, ca de pildă: "Asigură-te, scumpo, că îl cunoști foarte bine pe Alaric înainte să... Înainte să..." Meredith nu avea absolut nici o îndoială în privința lui Alaric, dar și el era unul dintre oamenii ăia prostuți, dragi și atenți care o tot luau pe ocolite când vorbeau despre ceva, fără să ajungă niciodată la subiect.

Astăzi, era surprinsă că nu vedea o grămadă de mașini în jurul vechii ei case.

Poate că oamenii trebuiau să rămână acasă ca să se lupte cu propriii lor copii. Își încuie Honda Acura, conștientă de conținutul ei prețios — cel de la Isobel — și sună la ușă. Părinții ei aveau mare încredere în lanțurile de siguranță.

Janet, menajera, păru fericită să o vadă, dar puțin agitată. Aha, își spusese Meredith, au descoperit că unicul lor copil ascultător dăduse iama prin pod. Poate că vor bățul de luptă înapoi. Poate că ar fi trebuit să-1 las la pensiune.

Dar își dădu seama că situația era cu adevărat serioasă doar când intră în living și văzu marele și luxosul fotoliu La-Z-Boy, tronul tatălui ei, gol. Tatăl ei stătea pe canapea, ținând-o în brațe pe mama ei, care plângea.

Meredith adusese cu ea bățul de luptă, și când mama ei îl văzu, izbucni într-o nouă rundă de plâns.

— Uite ce-i, spusese Meredith, povestea asta nu trebuie să fie atât de tragică. Știu destul de bine ce s-a întâmplat. Dacă vreți să-mi spuneți cum am fost de fapt rănite bunica și cu mine, e treaba voastră. Dar dacă am fost... Contaminată în vreun fel...

Se opri. Tatăl ei întindea un braț către ea, ca și cum starea jalnică în care se aflau hainele ei nu conta. Se duse către el încet, stânjenită, și îl lăsă să o îmbrățișeze în ciuda costumului Armâni pe care îl purta el. Mama ei avea în față un pahar pe fundul căruia mai erau câteva guri de ceea ce părea a fi cola, dar Meredith ar fi pus pariu că nu era numai cola.

— Sperasem ca aici să fie un loc al păcii, declamă tatăl ei.

Fiecare propoziție pe care o rostea era un discurs. Cu timpul te obișnuiai cu asta.

— Nu ne-am gândit niciodată... Continuă el.

Apoi se opri. Meredith era uluită. Tatăl ei nu se oprea în mijlocul unui discurs. Nu făcea pauze. Și cu siguranță nu plângea.

— Tată! Tati! Ce e? Au fost niște copii pe aici, copii nebuni? Au făcut cuiva rău?

— Trebuie să-ți spunem întreaga poveste de atunci de demult, rosti tatăl ei. Vorbea cu atâta disperare în glas, încât asta nu mai sună ca un discurs. Când ati fost... Atacate.

— De către vampir. Sau de Bunicul. Sau știți?

O lungă tăcere. Apoi mama ei dădu peste cap ce mai era în pahar și strigă: Țanet, încă unul, te rog.

— Ei, Gabriella..., spuse tatăl ei, muștrător.

— Nando, nu suport asta. Gândul că mi hi ja inocente6... Meredith spuse.

— Uite ce-i, cred că vă pot ușura sarcina. Știu deja... Ei, în primul rând că am avut un frate geamăn.

Părinții ei părură îngroziți. Se strânseră unul în altul, cu răsufierea tăiată.

— Cine ți-a spus? întrebă tatăl ei. La pensiunea aia, cine putea ști...?

Era momentul să-i liniștească.

— Nu, nu. Tată, eu am aflat... Ei, Bunicul a vorbit cu mine.

Asta era destul de adevărat. Vorbise. Dar nu despre fratele ei.

— Oricum, continuă ea, așa am găsit bățul de luptă. Dar vampirul care ne-a făcut rău e mort. El a fost criminalul în serie, cel care le-a omorât pe Vickie și Sue. Numele lui era Klaus.

6 Fiica mea nevinovată (în spaniolă)

— Credeai că a fost doar un vampiro! Exclamă mama ei.

Ea folosea cuvântul spaniol, punând accentul pe a doua silabă, ceea ce lui Meredith i se părea întotdeauna mai înfricoșător.

Universul păru să înceapă să se miște încet în jurul lui Meredith.

— E doar o bănuială, spuse tatăl ei. De fapt, nu știm cu certitudine că au fost mai mulți, în afară de cel foarte puternic.

— Dar știți despre Klaus — de unde?

— L-am văzut. El era cel puternic. A omorât oamenii de pază de la

poartă cu o singură lovitură. Ne-am mutat într-un alt oraș. Speram că nu va trebui să aflî niciodată că ai avut un frate. Tatăl ei își șterse ochii. Bunicul tău a vorbit cu noi, chiar după atac. Dar a doua zi... Nimic. Nu mai putea vorbi deloc.

Mama ei își ascunse fața în mâini. O ridică doar ca să strige: 憂anet! Altul, porfavor!

— Imediat, doamnă.

Meredith se uită la ochii albaștri ai menajerei pentru o soluție la acest mister, dar nu găsi nimic — compasiune, dar nu ajutor. Janet se îndepărtă cu paharul gol, cu coada ei împletită fluturând.

Meredith se întoarse din nou către părinții ei, cu ochii și părul atât de întunecate, cu pielea atât de măslinie. Stăteau strânși unul în altul, privind-o.

— Mamă, tată, știu că asta e ceva foarte dificil. Dar plec pe urmele creaturilor care le-au făcut rău bunicului, bunicii și fratelui meu. Este periculos, dar trebuie s-o fac. Luă o poziție de taekwondo. Vreau să spun că voi chiar m-ați pregătit.

— Dar împotriva propriei tale familii?

Ai putea face asta? Strigă mama ei.

Meredith se așeză. Ajunsese la capătul amintirilor pe care ea și Stefan le descoperiseră.

— Deci Klaus nu l-a omorât, așa cum a făcut cu bunica. L-a luat pe fratele meu cu el.

— Cristian, se jeli mama ei. Era doar un bebe. Trei ani! Asta a fost când v-am găsit pe voi doi... Și sângele... Oh, sângele...

Tatăl ei se ridică, nu ca să tină un discurs, ci ca să-și pună o mână pe umărul lui Meredith.

— Am crezut că o să fie mai ușor dacă nu-ți spunem — că n-o să ai nici o amintire despre ce se întâmpla când am intrat noi. Și nu ai, nu-i așa?

Ochii lui Meredith se umplură de lacrimi. Se uită la mama ei, încercând să-i spună în tăcere că nu putea înțelege asta.

- îmi bea sângele? Ghici ea. Klaus?
- Nu! Strigă tatăl ei, în vreme ce mama ei șoptea o rugăciune.
- Atunci îl bea pe al lui Cristian. Meredith era acum îngenuncheată pe podea, încercând să o privească în ochi pe mama ei.
- Nu! Strigă din nou tatăl ei, înecându-se.
- La sangre! Spuse icnind mama ei, acoperindu-și ochii. Sângele!
- Querida..., șopti printre lacrimi tatăl ei și se apropie de ea.
- Tată! Meredith se duse după el și îl trase de brat. Ai eliminat toate posibilitățile. Nu înțeleg. Cine bea sânge?
- Tu! Tu! Aproape că țipă mama ei. De la propriul tău frate! Oh, que aterrador!
- Gabriella! Gemu tatăl ei.

7 Ce îngrozitor (în spaniolă)

Mama lui Meredith începu din nou să plângă.

Meredith simțea că i se învârtește capul.

— Eu nu sunt vampir! Strigă ea. Eu vânez vampiri și îi omor!

— El a. Spus, șopti răgușit tatăl ei: "Aveți grijă doar să înghită o lingură pe săptămână. Asta dacă vreți să trăiască. Sau încercați un sângerete." Și râdea.

Meredith nu trebui să mai întrebe dacă ei o făcuseră. În casa ei mâncau sângerete cel puțin o dată pe săptămână. Crescuse cu el. Nu era nimic special.

— De ce? Șopti ea acum răgușit. De ce nu m-a omorât?

— Nu știi! Tot nu știm! Omul ăla cu pieptul plin de sânge — sângele tău, sângele fratelui tău — nu știm! Și pe urmă, în ultimul minut v-a înșfăcat pe amândoi, dar tu l-ai mușcat de mână, până la os, spuse tatăl ei. A răs — a răs! — cu dinții tăi înfipti în carnea lui și cu mânuțele tale mici împingându-l deoparte, și a spus: "Atunci o să v-o las pe asta, și vă puteți face griji pentru ce va ajunge să fie. Pe

băiat îl iau cu mine." Și pe urmă brusc am părut să ies dintr-o vrajă, pentru că mă întindeam din nou către voi, gata să lupt pentru amândoi copiii. Dar nu puteam! în clipa în care te-am luat pe tine, nu m-am mai putut mișca nici un milimetru. Iar el a ieșit din casă încă râzând — și l-a luat cu el pe fratele tău, Cristian.

Nu-i de mirare că nu voiau să sărbătorească aniversările acelei zile, își spuse Meredith. Bunica ei moartă, bunicul pierzându-și mințile, fratele pierdut, și ea... Ce? Nu-i de mirare că-i sărbătoreau ziua de naștere o săptămână mai târziu.

Meredith încercă să rămână calmă. Lumea se destrăma în jurul ei, dar ea trebuia să rămână calmă. Calmul o ținuse în viață întotdeauna. Fără să trebuiască să mai numere, respira adânc, trăgând aerul prin nări și expirând pe gură. Răsuflări adânci, adânci, purificatoare. O pace liniștitoare prin tot trupul. Doar o parte din ea o auzea pe mama ei:

— Am venit acasă mai devreme în seara aia pentru că pe mine mă durea capul...

— Șșș, querida..., începu tatăl ei.

— Am ajuns acasă mai devreme, continuă jelindu-se mama ei. O, Virgen Benecidd, ce-am fi găsit dacă mai întârziem? Am fi putut să te pierdem și pe tine! Fetița mea! Fetița mea cu gura mânjită de sânge...

— Dar am ajuns acasă suficient de repede pentru a o salva, spuse tatăl lui

Meredith cu o voce joasă, ca și cum ar fi încercat să o trezească pe mama ei dintr-o vrajă.

Ah, gracias, Princesa Divina, Virgen puray impoluto...8

Mama ei nu părea să se poată opri din plâns.

— Tată, insistă Meredith, suferind pentru mama ei, dar dorind cu disperare cât mai multe informații. L-ai mai văzut de atunci? Sau ai auzit de el? De fratele meu, Cristian?

— Da, răspunse tatăl ei. Oh, da, am văzut ceva.

Mama ei icni:

— Nando, nu!

— Trebuie să afle adevărul odată și-odată, spuse tatăl ei. Scotoci printre niștedosare de carton de pe birou. Uite! îi spuse lui Meredith. Uită-te la asta.

Meredith se holbă uluită, nevenindu-i să creadă ce vede în Dimensiunea întunecată, Bonnie închise ochii. Vântul bătea destul de tare la fereastra de sus a unei clădiri înalte. Numai gândul ăsta îl avea în minte când fu scoasă pe fereastră și apoi băgată la loc în cameră, iar căpcăunul râdea și vocea îngrozitoare a lui Shinichi spunea:

— Chiar crezi că ti-am da drumul fără să te interogăm în detaliul

Bonnie auzi cuvintele, dar nu le înțelese sensul, apoi brusc pricepu. Cei care o țineau captivă aveau să-i facă rău. Aveau s-o tortureze. Aveau să-i ia tot curajul.

Avu impresia că țipă ceva către el. Dar tot ce știu era că în spatele ei simți o explozie ușoară de căldură, și apoi — în mod incredibil — înfășurat din cap până-n picioare într-o mantie cu insigne care îl făcea să arate ca un soi de prinț-oștean, îl văzu pe Damon. Damon.

Ajunsese atât de târziu, încât Bonnie renunțase de mult să mai spere. Dar acum îi arunca un zâmbet strălucitor de-o clipă lui Shinichi, care se holba la el ca și cum își pierduse vocea.

Iar acum Damon spunea:

— Mă tem că domnișoara Mc Cullough are o altă întâlnire programată în acest moment. Dar eu o să mă întorc să-ți trag un șut în fund — imediat. Dispari din camera asta și o să vă omor pe toți, încet. Mulțumesc pentru timpul și atenția acordată.

Și înainte ca ceilalți să-și revină din șocul produs de apariția lui, el și Bonnie țșâneau afară pe fereastră. El o porni nu înapoi din clădire, ca și cum s-ar fi retras, ci direct înainte, cu o mână în fata lui, înfășurați amândoi într-un înveliș întunecat dar eteric de Putere. Sparseră în zeci de cioburi oglinda din camera lui Bonnie și aproape

că ajunseseră în camera alăturată când mintea lui Bonnie înregistra primul "gol". În clipa următoare se năpusteau printr-o fereastră-video complicată — care îi făcea pe oameni să creadă că aveau o vedere către afară — și zburau pe deasupra cuiva întins într-un pat. Apoi... Urmară mai multe treceri prin ceva care se spărgea — atâta doar înțelese Bonnie, care nici măcar nu apucă să vadă ce se petrecea în fiecare cameră. În cele din urmă...

Nu mai trecură prin nimic. Bonnie rămase agățată de Damon în stil koala — nu era proastă — și se aflau foarte, foarte sus în aer. Și în fața lor, și de-o parte și de alta, și până unde ajungea Bonnie cu privirea, se vedeau femei care zburau și ele, dar în niște mașinării mici care arătau ca o combinație între o motocicletă și un schi-jet. Fără roți, bineînțeles. Mașinăriile erau toate aurii, în aceeași culoare ca și părul celor care le conduceau.

Așa că primul cuvânt pe care Bonnie îl rosti, cu răsuflarea tăiată, către salvatorul ei, a fost:

— Gardiene?

— Indispensabile, ținând seama de faptul că habar n-aveam unde te putuseră duce băieții cei răi, și bănuiam că exista o limită de timp. Ți-am văzut chipul, și am văzut că ai fost în vânzătorii de sclavi pe care trebuia să-1 verificăm.

În cele din urmă... Am avut noroc.

Pentru cineva care avusese noroc, vocea lui suna cam ciudat totuși. Aproape... Sugrumată.

Bonnie își simți obrazii uzi, dar lacrimile-i dispăreau prea repede ca să mai aibă timp să le șteargă. Damon o ținea în așa fel, încât ea nu-i vedea fața, și o strângea tare, foarte tare.

Chiar era Damon. Venise cu cavaleria și, în ciuda atâtor gânduri care se întretăiau în tot orașul, o găsisese.

— Ți-am făcut rău, nu-i așa, păsăruică roșcată? Am văzut... Ți-am văzut chipul, spuse Damon cu noua lui voce sugrumată.

Bonnie nu știa ce să spună. Dar brusc nu-i mai păsa cât de tare o

strângea el. Chiar se trezi strângându-1 și ea.

Dintr-odată, șocând-o, Damon o desfăcu din strânsoarea ei de koala, o trase în sus și o sărută delicat pe buze.

— Păsăruică roșcată! Acum o să plec, și o să-i fac să plătească pentru ce ți-au făcut!

Bonnie se auzi spunând:

— Nu, nu face asta!

— Nu? Repetă Damon, uimit.

— Nu, spuse Bonnie.

Avea nevoie de Damon lângă ea. Nu-i păsa ce se întâmpla cu Shinichi. Simțea o senzație de dulceață crescând înlăuntrul ei, dar și un soi de iureș în minte. Era mare păcat, dar în câteva clipe avea să-și piardă cunoștința.

Dar până atunci, avea trei gânduri și toate erau foarte limpezi. Se temea însă că mai târziu, după ce-o să leșine, or să fie mai puțin limpezi.

— Ai un glob-stea? întrebă.

— Am douăzeci și opt de globuri-stea, răspuse Damon și se uită la ea întrebător.

Nu asta voise să spună Bonnie; se referise la unul pe care să înregistreze ceva.

— Poți să ții minte trei lucruri? îi spuse lui Damon.

— O să mă străduiesc, răspuse el și de data asta o sărută ușor pe frunte.

— In primul rând, mi-ai distrus moartea plină de curaj.

— Poți oricând să te duci înapoi și să mai încerci o dată.

Acum vocea lui Damon era mai puțin sugrumată și semăna mai mult cu vechea lui voce.

— în al doilea, m-ai lăsat la hanul ăla oribil o săptămână...

Ca și cum ar fi putut vedea ce era în mintea lui, văzu cum cuvintele ei se înfingeau în el ca un soi de sabie de lemn. O ținea atât de strâns, încât de-abia mai putea respira.

— Eu... N-am vrut să fac asta. De fapt, au fost doar patru zile, dar n-ar fi trebuit niciodată s-o fac, spuse el.

— În al treilea — și vocea lui Bonnie coborâ — într-o șoaptă — nu cred că a fost vreodată furat vreun glob-ștea. Ceea ce n-a existat niciodată nu poate fi furat, nu?

Se uită la el. Damon o privea într-un fel care în mod normal ar fi trebuit să o încânte. Era — în mod clar și evident — nefericit. Dar în acest moment, Bonnie cu greu se mai agăța de starea de conștientă.

— Și... Al patrulea... Gândea încet.

— Al patrulea? Ai spus trei lucruri, zâmbi ușor Damon.

— Trebuie să spun asta...

Își lăsa capul pe umărul lui Damon, își adună toată energia și se concentra.

Damon își slăbi puțin strânsoarea și spuse:

— Aud un ușor murmur în mintea mea. Spune-mi-o normal. Nu e nimeni care să ne audă.

Bonnie insistă. Își adună toată forța trupușorului ei și apoi trimise brusc și rapid un gând, și își dădu seama că Damon îl prinse.

În al patrulea, știu drumul către Cele Șapte Comori legendare ale kitsune — for, îi transmise Bonnie. Asta include cel mai mare glob-ștea făcut vreodată. Dar dacă îl vrem, trebuie să ajungem la el — repede.

Apoi, considerând că deja contribuise suficient la conversație, leșină.

16

Cineva continua să bată la ușa lui Stefan.

— E o ciocănitore, spuse Elena când putu vorbi. Ele ciocănesc, nu-i așa?

— La ușile din interiorul caselor? întrebă Stefan zăpăcit.

— Ignor-o și-o să plece.

O clipă mai târziu, ciocănitul se auzi din nou.

— Nu pot să cred, gemu Elena. Stefan șopti:

— Vrei să-ți aduc capul ei? Adică, despărțit de gât? Elena chibzui.
Pe măsură ce ciocănitul continua, ea devenea tot mai
Îngrijorată și mai puțin confuză.

— Cred c-ar fi mai bine să vezi dacă e chiar o pasăre, spuse.

Stefan se rostogoli departe de ea, reuși să-și tragă cumva jeanșii și se duse clătinându-se către ușă. Fără să vrea, Elena îl compătimi pe cel din spatele ușii.

Ciocănitul începu din nou.

Stefan ajunsese la ușă și aproape o smulse din tâtâni.

— Ce dra... Se opri, controlându-și brusc vocea. Doamna Flowers?

— Da, spuse doamna Flowers, prefăcându-se că nu o vede pe Elena, care era înfășurată într-un cearșaf și se afla exact pe direcția privirii ei. E vorba de draga de Meredith, sărăcuța, spuse doamna Flowers. E într-așa un hal, și zice că trebuie să vorbească cu tine acum, Stefan.

Mintea Elenei își schimbă cursul gândirii la fel de brusc și de lin ca un tren. Meredith? într-un hal? Cerând să-1 vadă pe Stefan chiar dacă, așa cum Elena era sigură, doamna Flowers îi sugerase cu toată delicatețea cât de... Ocupat era Stefan în acest moment?

Mintea ei era încă puternic legată de a lui Stefan. El spuse:

— Mulțumesc, doamnă Flowers. O să cobor într-un minut.

Elena, care își punea hainele cât de repede putea, ghemuită de cealaltă parte a patului, adăugă o sugestie telepatică.

— Poate că i-ați putea face o ceașcă de ceai, mai spuse Stefan.

— Da, dragă, ce idee bună, spuse cu blândețe doamna Flowers. Și dacă se întâmplă cumva să o vezi pe Elena, poate că îi spui că draga de Meredith vrea să-o vadă și pe ea, da?

— Venim, spuse automat Stefan, apoi se întoarse și închise în grabă ușa.

Elena îl lăasă să-și pună cămașa și pantofii, și apoi coborâre amândoi repede în bucătărie, unde Meredith nu bea deloc o ceașcă de ceai, ci se învârtea prin încăperea ca un leopard într-o cușcă.

— Ce s-a..., începu Stefan.

— O să-ți spun ce s-a-ntâmplat, Stefan Salvatore! Ba nu — spune-mi tu! Ai mai intrat în mintea mea și înainte, așa că trebuie să știi. Trebuie să fi văzut... Să-ți dai seama... Ce-i cu mine.

Mintea Elenei era încă legată de a lui Stefan, și îi simți panica.

— Să-mi dau seama ce-i cu tine? întrebă el cu blândețe, trăgând un scaun lângă masa din bucătărie pentru ca Meredith să se așeze.

Simplul fapt de a se așeza, de a tăcea ca să poată răspunde gestului politicoș, păru să o calmeze ușor pe Meredith. Dar Elena continua să-i perceapă teama și durerea la fel ca gustul unui tăiș de oțel pe limbă.

Meredith acceptă o îmbrățișare și se mai calmă puțin, semănând ceva mai mult cu ea însăși și mai puțin cu un animal în cușcă. Dar în ea se dădea o luptă atât de viscerală, atât de evidentă, încât Elena nu se îndura să plece de lângă ea, chiar și atunci când doamna Flowers puse patru căni cu ceai în jurul mesei și se așeză pe un scaun oferit de Stefan.

Apoi Stefan luă și el loc. Știa că Elena avea să rămână în picioare sau o să se așeze pe scaunul lui Meredith, dar indiferent ce-ar face, ea avea să decidă.

Doamna Flowers amesteca ușor miere în cana ei cu ceai, apoi îi dădu mierea lui

Stefan, iar el i-o întinse Elenei, care puse puțină — exact atât cât îi plăcea lui Meredith — în cana lui Meredith și amestecă și ea încet.

Zgomotul obișnuit, civilizată al celor două lingurițe care clincăneau ușor păru să o relaxeze și mai mult pe Meredith. Luă cana pe care i-o întindea Elena și sorbi din ea, apoi bău însetată.

Elena simți oftatul mintal de ușurare al lui Stefan când Meredith se calmă și mai mult. El sorbi politicoș din ceaiul lui, care era fierbinte,

dar nu imposibil de băut, și era făcut din ierburi și fructe de pădure dulci.

— E bun, spuse Meredith. Acum era aproape umană. Mulțumesc, doamnă Flowers.

Elena se simți mai bine, suficient de relaxată pentru a-și trage propria cană către ea, în care turnă multă miere, amestecă și apoi luă o gură. Bun! Ceai calmant!

Mușețel și castravete, îi spuse Stefan.

— Mușețel și castravete, pentru calmare, spuse Elena, dând din cap cu înțelepciune.

Și apoi se înroși, căci zâmbetul strălucitor al doamnei Flowers era plin de subînțeles.

Elena bău grăbită mai mult ceai și o privi pe Meredith cum bea și ea, și acum totul începea să pară aproape perfect. Meredith era pe deplin Meredith acum, nu un animal sălbatic. Elena strânse cu putere mâna prietenei sale.

Exista o singură problemă. Oamenii sunt mai puțin înfricoșători decât fiarele, dar ei pot plânge. Iar acum Meredith, care nu plângea niciodată, tremura și lacrimile îi alunecau în ceai.

— Tu știi ce înseamnă morcillo, așa-i? O întrebă în cele din urmă pe Elena.

Elena încuviință din cap, șovăitoare.

— îl mâneam câteodată în tocană la tine acasă, nu? Spuse ea. Și la tupași

Elena crescuse cu sângerete ca fel de mâncare sau gustare acasă la prietena ei, și era obișnuită cu bucățelele cât o înghițitură ca un fel delicios pe care doar doamna Sulez îl făcea.

Elena simți cum inima lui Stefan se strânge. Se uită de la el la Meredith.

— Se pare că mama mea nu l-a făcut întotdeauna, spuse Meredith, privindu-l acum pe Stefan. Și părinții mei au un motiv foarte bun pentru a-mi schimba ziua de naștere.

— Spune tot, sugeră Stefan cu blândețe. Și apoi Elena simți ceva ce nu mai simțise până atunci, un val, ca un talaz — un val prelung și molcom care vorbea către miezul creierului lui Meredith. Pur și simplu spune totul și fii calmă. Fără furie. Fără teamă.

Dar nu era telepatie. Meredith simți gândul în sânge și în oase, dar nu îl auzi în urechi.

Era Influentă. Înainte ca Elena să-i spargă capul iubitului ei cu cana de ceai pentru că folosea Influența pe una dintre prietenele ei, Stefan spuse, doar pentru ea: Meredith suferă, e speriată și furioasă. Are motive să fie așa, dar are nevoie de liniște. Probabil că oricum n-o să fiu în stare să o susțin, dar o să încerc.

Meredith își șterse ochii și spuse:

— Se pare că nimic nu e așa cum am crezut eu că s-a întâmplat... În noaptea aia când aveam trei ani.

Le spuse ce îi povestiseră părinții ei, tot ceea ce făcuse Klaus. Pe măsură ce povestea, chiar dacă o făcea calmă, toate Influențele liniștitoare care o ajutaseră să redevină Ea însăși dispăreau. Începea din nou să tremure. Înainte ca Elena să o poată cuprinde în brațe, se ridicase și acum se învârtea cu pași mari prin bucătărie.

— A râs și a spus că aveam nevoie de sânge în fiecare săptămână — sânge de animal — altfel o să mor. Nu aveam nevoie de prea mult. Doar o lingură sau două. Și biata mea mamă nu voia să mai piardă un copil, așa că a făcut ce i-a spus el să facă. Dar ce se întâmplă dacă iau mai mult sânge, Stefan? Ce se întâmplă dacă beau din sângele tău!

Stefan gândea intens, încercând cu disperare să își aducă aminte dacă în toți anii trăiți de el ca vampir întâlnise un asemenea caz. Și între timp răspundea la întrebarea ușoară.

— Dacă bei suficient de mult din sângele meu, devii vampir. Dar așa s-ar întâmpla cu oricine. În cazul tău... Ei bine, s-ar putea să fie nevoie de mai puțin. Așa că nu lăsa nici un vampir să te atragă într-un schimb de sânge. O singură dată ar putea fi de-ajuns.

— Așadar, nu sunt vampir? Acum? De nici un fel? Există mai multe feluri diferite?

Stefan îi răspunse pe un ton serios:

— N-am auzit niciodată de "mai multe feluri diferite" de vampiri, cu excepția Celor Vechi. Pot să-ți spun că nu ai o aură de vampir. Cum sunt dinții tăi? Poți să-ți faci caninii ascuțiți? De obicei e mai bine să verifici pe came umană. Nu a ta.

Elena întinse imediat un brat, cu încheietura plină de vene. Meredith, cu ochii închiși de concentrare, făcu un efort considerabil, pe care Elena îl simți prin Stefan. Apoi Meredith deschise ochii, și gura pentru o cercetare a dinților. Elena se uită lung la caninii ei. Arătau puțin ascuțiți, dar așa erau toți caninii, nu?

Cu grijă, Elena întinse vârful unui deget și atinse un canin al lui Meredith.

O înțepătură minusculă.

Elena tresări și își trase repede degetul. II privi și văzu adunându-se o picătură mică de sânge.

Toată lumea o privi, fascinată. Apoi gura Elenei rosti, fără a-și mai consulta și creierul:

— Ai dinți de pisoai.

În clipa următoare, Meredith o împinsese pe Elena deoparte și se învârtea ca o fiară prin bucătărie.

— Nu vreau să fiu vampir! Nu vreau!

Sunt un vânător-asasin, nu un vampir! O să mă omor dacă sunt vampir!

Vorbea cât se poate de serios. Elena îl simți pe Stefan percepând lovitura, bățul de luptă înfipt rapid între coastele ei și în inimă. Ar căuta pe internet locul cel mai bun. Lemn tare, lemn de frasin alb, străpungându-i inima, făcând-o să tacă pentru totdeauna... Nimicind făptura malefică numită Meredith Sulez.

Fii calmă! Fii calmă! Influența lui Stefan se revărsă în ea.

Meredith nu era calmă.

Dar înainte de asta, trebuie să-mi omor fratele. Aruncă o fotografie pe masa de bucătărie a doamnei Flowers. Se pare că Klaus — sau altcineva — a trimis pozele astea de când Cristian a împlinit patru ani — în ziua mea de naștere adevărată. Ani la rând! Și în fiecare poză i se puteau vedea dinții de vampir. Nu "dinți de piscoi". Și pe urmă n-au mai venit când eu am împlinit zece ani. Dar ele l-au arătat crescând! Cu dinți ascuțiți! Iar anul trecut a venit asta!

Elena se repezi la fotografie, dar Stefan era mai aproape și se dovedi mai rapid. Se holbă uluit.

— A crescut? Exclamă el.

Elena își dădea seama cât de șocat era — și cât de invidios. Lui nu-i oferise nimeni această opțiune.

Elena se uită la Meredith, care măsoara bucătăria cu pasul, apoi se întoarse către Stefan.

— Dar e imposibil, nu-i așa? Spuse ea. Credeam că dacă ești mușcat, asta e, nu? Nu devii mai bătrân — sau mai mare.

— Asta credeam și eu, răspunse Stefan. Dar Klaus era unul dintre Cei Vechi și cine știe de ce sunt ei în stare?

Damon o să fie furios când o să afle, îi spuse în gând Elena lui Stefan, întinzându-se după poză, deși o văzuse deja prin ochii lui Stefan. Damon era foarte supărat pentru că Stefan era mai înalt decât el — pentru că atâția oameni erau mai înalți decât el.

Elena trase poza către doamna Flowers și se uitară amândouă la ea. Era imaginea unui băiat extrem de arătos, cu părul exact de culoarea întunecată a părului lui Meredith. Trăsăturile feței și pielea măslinie erau ca ale lui Meredith. Purta jachetă și mănuși de motociclist, dar nu și cască, și râdea vesel, arătându-și dinții foarte albi. Se vedea ușor cât de lungi și de ascuțiți erau caninii.

Elena se uită de la poză la Meredith, și înapoi la poză. Singura diferență pe care o vedea era că ochii băiatului păreau să fie o nuanță mai deschiși. În rest, totul țipa "gemeni".

— Mai întâi îl omor pe el, repetă obosită Meredith. Pe urmă mă

omor eu.

Se întoarse împiedicat către masă și se așeză, cât pe ce să-și răstoarne scaunul.

Elena se repezi către ea și înșfacă de pe masă două căni, ca nu cumva brațul neîndemânatic al lui Meredith să le trântescă pe pardoseală.

Meredith... Neîndemânatică! Elena nu o văzuse niciodată pe Meredith lipsită de grație sau stângace. Era înfricoșător. Oare asta se datora cumva faptului că era — cel puțin în parte — vampir? Dinții de pisoi? Elena îndreptă o privire neliniștită către Stefan și simți și nedumerirea lui.

Apoi amândoi, fără să se consulte înainte, se întoarseră să o privească pe doamna Flowers. Ea le aruncă un zâmbet de bătrânică, în chip de scuză.

— Tre' s-omor... Să-1 gădesc, să-1 omor... Mai 'ntâi, șoptea Meredith, în vreme capul îi cobora încet către masă, pentru a se lăsa pe brațele ei, așezate acolo. Să-1 gădesc... Unde? Bunicule... Unde? Cristian... Fratele meu...

Elena ascultă în tăcere, până când nu se mai auzi decât o respirație ușoară.

— Ați drogat-o? Șopti ea către doamna Flowers.

— Așa a zis Mama că e cel mai bine. E o fată puternică, sănătoasă. N-o să-i strice să doarmă toată noaptea. Pentru că îmi pare rău să vă spun, dar acum avem altă problemă.

Elena se uită la Stefan, văzu teama pe chipul lui, și îl întrebă:

— Ce?

Nimic nu venea prin legătura lor mentală. El o închisese. Elena se întoarse către doamna Flowers.

— Ce?

— Sunt îngrijorată pentru dragul de Matt.

— Matt, aprobă Stefan, plimbându-și privirea în jurul mesei, ca pentru a arăta că Matt nu era acolo.

Încerca să o protejeze pe Elena de fiorii care îl străbăteau. La început, Elena nu se alarmă.

— Știu unde-ar putea fi, spuse ea veselă, își amintea de ceea ce îi povestise Matt despre ce se întâmplase în Fell's Church în vreme ce ea și ceilalți fuseseră în Dimensiunea întunecată. Acasă la doctorița Alpert. Sau cu ea, însoțind-o în vizitele la domiciliu.

Doamna Flowers clătină din cap, cu o expresie înnegurată.

— Mă tem că nu, Elena dragă. Sophia

— Doctorița Alpert — m-a sunat și mi-a spus că o ia pe mama lui Matt, pe ai tăi și pe alți câțiva cu ea și pleacă din Fell's Church. Și nu o învinuiesc absolut deloc

— Dar Matt nu era printre cei care plecau. Sophia a spus că el voia să rămână și să lupte. Asta era pe la douăsprezece jumătate.

Ochii Elenei se întoarseră automat la ceasul din bucătărie. Un fior de groază o străbătu, înnodându-i stomacul și ajungându-i până în vârful degetelor. Ceasul arăta ora 4.35 — 4.35 după-amiaza! Dar era imposibil să fie atât! Ea și Stefan își uniseră mințile doar cu câteva minute în urmă. Furia lui Meredith nu durase atât de mult. Era imposibil!

— Ceasul ăla — nu merge bine! îi spuse doamnei Flowers, dar auzi în același timp vocea telepatică a lui Stefan. E vorba de contopirea minților. N-am vrut să mă grăbesc. Dar m-am pierdut și eu — nu e vina ta, Elena!

— Ba e vina mea, se răsti Elena cu voce tare. N-am vrut să uit de prietenii mei o după-amiază întreagă! Iar Matt... Matt nu ne-ar speria niciodată lăsându-ne să-i așteptăm telefonul! Ar fi trebuit să-l sun eu! N-ar fi trebuit să...

Se uită la Stefan cu ochii plini de tristețe. Singura senzație arzătoare dinăuntrul ei era rușinea de a-1 fi dezamăgit pe Matt.

— L-am sunat eu pe mobil, a spus cu multă blândețe doamna Flowers. Mama m-a sfătuit să fac asta, la douăsprezece jumătate. Dar n-a răspuns. De atunci, l-am sunat din oră în oră. Ma ma nu

spune mai mult, doar că e timpul să ne ocupăm direct de povestea asta.

Elena se repezi la doamna Flowers și plânse pe broderia moale de batist de la gâtul bătrânei.

— Ați făcut ceea ce noi trebuia să facem, spuse ea. Mulțumim. Dar acum trebuie să plecăm în căutarea lui. Se întoarse către Stefan. Poți s-o duci pe Meredith în dormitorul de la parter? Scoate-i doar pantofii și așează-o pe cuvertură. Doamnă Flowers, pentru că rămâneți singură aici, o să vi-i lăsăm pe Saber și Talon să vă păzească.

Pe urmă o să ținem legătura prin mobil. Și o să căutăm în fiecare casă din Fell's Church — dar cred că ar trebui să mergem mai întâi în pădure...

— Așteaptă, Elena dragă.

Doamna Flowers închisese ochii. Elena așteptă, lăsându-se nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt. Stefan se întoarse după ce o duse pe Meredith în camera din față.

Brusc, doamna Flowers zâmbi, tot cu ochii închiși.

— Ma ma spune că o să facă tot ce poate pentru voi doi, asta pentru că sunteți atât de devotați prietenului vostru. Spune că Matt nu e în Fell's Church. Și spune să luați câinele, pe Saber. Șoimul o să vegheze asupra lui Meredith în vreme ce noi suntem plecați. Doamna Flowers deschise ochii. Deși am putea să lipim hârtiuțe Post-It pe ușa și fereastra ei, adăugă, pentru mai multă siguranță.

— Nu, spuse Elena pe un ton hotărât, îmi pare rău, dar n-o să vă las pe dumneavoastră și pe Meredith singure, doar cu o pasăre care să vă apere. O să vă luăm pe amândouă cu noi, acoperite cu amulete dacă vreți, și putem să luăm și cele două animale. În Dimensiunea întunecată, când Bloddeuwedd a încercat să ne omoare, ne-au apărat ca o echipă.

— Bine, spuse imediat Stefan, cunoscând-o suficient de bine pe Elena ca să știe că avea să urmeze o discuție în contradictoriu de o

jumătate de oră și Elena nu avea să cedeze nici un pic.

Probabil că și doamna Flowers știa asta, pentru că se ridică aproape imediat și se duse să se pregătească.

Stefan o cără pe Meredith afară la mașina ei. Elena fluieră ușor pentru Saber, care apărură imediat la piciorul ei, părând mai mare ca oricând, și ea îl luă repede pe scări în sus către camera lui Matt. Era dezamăgitor de curată — dar Elena descoperi o pereche de chiloți căzuți între pat și perete. I-i dădu lui Saber să îi adulmece, dar își dădu seama că nu are astâmpăr. În cele din urmă, fugi în camera lui Stefan, își luă jurnalul de sub saltea și începu să scrie repede.

Dragă Jurnalule, Nu știu ce să fac. Matt a dispărut. Damon a luat-o pe Bonnie în Dimensiunea întunecată

— Dar oare are grijă de ea?

N-am cum să știu. Nu avem nici o posibilitate de a deschide noi înșine o Poartă ca să mergem după ei. Mă tem că Stefan o să-l omoare pe Damon, și dacă se întâmplă ceva — orice — cu Bonnie, o să vreau și eu să-l omor. O, Doamne, ce încurcătură!

Și Meredith... Dintre toți oamenii din lume, Meredith se dovedește a avea mai multe secrete decât noi toți la un loc.

Tot ce putem face eu și Stefan e să ne strângem în brațe și să ne rugăm. Ne luptăm de atâta vreme cu Shinichi! Simt că sfârșitul se apropie curând... Și mi-e frică.

— Elena! Se auzi strigătul lui Stefan de jos. Suntem gata!

Elena îndesă repede jurnalul sub saltea, îl găsi pe Saber așteptând-o pe scară și o luă la fugă pe scări în jos, în urma lui.

Doamna Flowers acoperise două pardesii cu amulete.

Afară, un fluierat prelung al lui Stefan primi drept răspuns un keeeeeeeee de deasupra, și Elena văzu un trupușor mic și întunecat rotindu-se pe cerul de august brăzdat de fâșii albe de nori.

— înțelege, spuse scurt Stefan, și se așeză pe scaunul șoferului.

Elena urcă pe banchetă în spatele lui, iar doamna Flowers în față, lângă Stefan. Pentru că Stefan o prinsese pe Meredith în centura de

siguranță în mijlocul banchetei, lui Saber îi rămăsese o fereastră prin care să-și scoată capul, cu limba afară.

— Și acum, întrebă Stefan tare, pentru a acoperi zgomotul motorului, unde mergem, mai exact?

17

Mama a spus nu în Fell's Church, îi repetă doamna Flowers lui Stefan. Și asta înseamnă nu în pădure.

— Bun, spuse Stefan. Dacă nu e acolo, atunci unde e?

— Păi, spuse Elena încet, e poliția, nu? L-au prins.

Își simțea inima în stomac. Doamna Flowers oftă.

— Presupun că da. Mama ar fi trebuit să-mi spună asta, dar atmosfera e plină de influente ciudate.

— Dar departamentul șerifului e în Fell's Church. Ce a mai rămas din el, obiectă Elena.

— Atunci, spuse doamna Flowers, poate poliția din alt oraș, din apropiere? Cei care au mai venit să-1 caute...

— Ridgemont, spuse Elena încet. De acolo erau polițiștii ăia care au percheziționat pensiunea. De acolo venea tipul ăla Mossberg, așa spunea Meredith. Elena se uită la Meredith, care nu scotea absolut nici un sunet. Acolo sunt toți prietenii sus-puși ai tatălui lui Caroline — și ai tatălui lui Tyler Smallwood. Toți aparțin acelor cluburi în care femeile n-au voie să pună piciorul, cu străngeri de mână secrete și tot soiul de alte chestii.

— Și noi avem ceva care să semene cu un plan pentru când ajungem acolo? întrebă Stefan.

— Am un soi de Plan A, recunosc

Elena. Dar nu știu dacă o să meargă — poate că tu ți-ai da seama mai bine.

— Spune-mi.

Elena îi spuse. Stefan ascultă, înăbușindu-și un hohot de râs.

— Cred, spuse el serios apoi, că ar putea să meargă.

Elena începu imediat să se gândească la Planurile B și C, ca să nu rămână blocați în caz că Planul A nu funcționa.

Trebuiau să treacă prin Fell's Church ca să ajungă în Ridgemont. Printre lacrimi, Elena văzu casele arse până la temelii și copacii carbonizați. Țsta era orașul ei, orașul pe care, când era spirit, îl veghease și îl apăraseră. Cum s-a putut ajunge la așa ceva?

Și, mai rău, cum ar putea să redevină vreodată ceea ce fusese? Elena începu să tremure incontrollabil.

Matt stătea mohorât în sala de deliberare a juriului. O explorase cu mult timp în urmă, și constatase că ferestrele erau acoperite cu scânduri din afară. Nu se miră, căci toate ferestrele pe care le știa în Fell's Church erau și ele bătute în scânduri, și apoi, încercase scândurile și știa că, dacă voia, le putea scoate. Nu voia.

Era timpul să rezolve această criză personală. Ar fi trebuit să o rezolve mai demult, înainte ca Damon să le ducă pe cele trei fete în Dimensiunea întunecată, dar Meredith îl convinsese să nu o facă.

Matt știa că domnul Forbes, tatăl lui Caroline, avea o mulțime de prieteni în poliție și în sistemul juridic de aici. La fel ca și domnul Smallwood, tatăl adevăratului vinovat. Era puțin probabil să i se acorde o judecată corectă. Dar în orice fel de judecată, la un anumit moment vor trebui cel puțin să îl asculte.

Și ceea ce aveau să audă va fi adevărul adevărat. S-ar putea să nu-l creadă acum. Dar mai târziu, când gemenii lui Caroline vor avea la fel de puțin control asupra formelor lor, așa cum se presupune că sunt puii de vârcolac — ei bine, atunci or să se gândească cu toții la Mart și la ceea ce a spus el.

Făcea ceea ce trebuia, își spuse. Chiar dacă, în acest moment, simțea că înlăuntrul lui totul era de plumb.

Care-i cel mai rău lucru pe care mi-l pot face? Se întrebă, și nu se bucură să audă ecoul vocii lui Meredith: Pot să te bage în închisoare,

Matt O închisoare adevărată; ai peste optsprezece ani Și chiar dacă asta ar putea fi o veste bună pentru unii ticăloși autentici, duri și răi, cu tatuaje făcute de ei și bicepși ca niște ramuri de copac, n-o să fie o veste bună și pentru tine. Și apoi, după ce căutase puțin pe internet: Matt, în Virginia poate fi închisoare pe viață. Și sentința minimă e de cinci ani. Matt, te rog' te implor, nu-i lăsa să-ți facă asta! Uneori e adevărat că e bine să fii brav — dar e bine și să ai grijă și să eviți tocmai situațiile în care să-ți arăți bravura. Ei au toate cărțile și noi umblăm legați la ochi în întuneric...

Se ambalase surprinzător de tare, amestecând metaforele, își spuse deprimat Matt. Dar asta nu e ca și cum m-aș fi oferit voluntar. Și pun pariu că tipii știu că scândurile alea nu sunt deloc solide, și dacă evadez o să fiu urmărit de aici până Dumnezeu știe unde. Iar dacă stau liniștit, cel puțin o să pot să spun adevărul.

Mult timp, nimic nu se întâmplă. Matt își dădea seama după lumina soarelui care pătrundea printre crăpăturile din scânduri că era după-amiază. Apoi apăru un bărbat care îi oferi o vizită la toaletă și o cola. Matt le acceptă pe amândouă, dar ceru și un avocat și telefonul la care avea dreptul.

— O să primești un avocat, mormăi omul către el când Matt ieși de la baie. Va fi numit unul pentru tine.

— Nu vreau asta. Vreau un avocat adevărat. Unul pe care îl aleg eu.

Omul își luă o expresie scârbită.

— Puștii ca tine nu au bani. O să primești avocatul numit pentru tine.

— Mama mea are bani. Ea ar vrea să am avocatul pe care îl angajăm noi, nu un puști abia ieșit din școală.

— O, făcu omul, ce drăguț. Vrei să aibă grijă mami de tine. Iar ea e acum tocmai în Clydesdale, pun pariu, cu doctorița aia neagră. Matt îngheță.

Închis la loc în camera juraților, încercă disperat să raționeze. De

unde știau unde se duseseră mama lui și doctorița Alpert? Repetă "doctorița aia neagră" ca să vadă cum suna pe limba lui, și văzu că suna urât, a ceva de demult și foarte rău. Dacă ar fi fost vorba de un doctor bărbat alb, ar fi sunat caraghios să spună "cu doctorul ăla alb". Ca într-un vechi film cu Tarzan.

Matt simțea cum crește în el o furie puternică. Și odată cu ea o teamă mare. Cuvintele i se învâртеau, alunecând, prin minte: urmărire și spionaj și conspirație și mușamalizare. Și păcălit.

Bănuia că trecuse de cinci, ora la care funcționarii obișnuiți din tribunal plecau ac as a, când îl duseră în camera de interogatoriu.

Se jucau doar, își dădu el seama, cei doi ofițeri care încercau să vorbească cu el într-o încăpere mică și înghesuită, cu o cameră video într-un colț, perfect vizibilă chiar dacă era mică. Îl abordară pe rând, polițistul rău și cel bun, unul urlând la el că trebuie să mărturisească totul, celălalt părând plin de înțelegere, spunând lucruri de genul "Situația a scăpat pur și simplu de sub control, nu? Avem o poză cu urma pe care ți-a lăsat-o. Era o bucățică fierbinte, nu?" Clipit complice. "Eu înțeleg. Dar apoi a început să-ți dea semnale amestecate..."

Matt cedă.

— Nu, nu eram la o întâlnire, nu, nu mi-a lăsat nici o urmă, și când o să-i spun domnului Forbes că i-ai spus lui Caroline bucățică fierbinte și mi-ai făcut cu ochiul, o să te dea afară, domnule. Și am auzit de semnale amestecate, dar n-am văzut așa ceva. Pot să aud când mi se zice "nu" la fel de bine ca și tine, și bănuiesc că "nu" înseamnă "nur".

După asta l-au bătut puțin. Matt era surprins, dar ținând seama de felul în care îi amenințase și le vorbise, nu foarte surprins.

Și pe urmă părură să renunțe, și îl lăsară singur în camera de interogatoriu, care, spre deosebire de camera juraților, nu avea ferestre. Matt repetă de nenumărate ori, pentru camera de filmat: "Sunt nevinovat și mi se refuză telefonul și avocatul la care am

dreptul. Sunt nevinovat..."

În cele din urmă veni ră să-1 ia. Poliștistul rău și cel bun îl îmbrânciră până într-o sală de judecată complet goală. Nu, nu era goală, realiză el. În primul șir de bănci se aflau câțiva reporteri, vreo doi cu blocurile de desen pregătite.

Când Matt văzu asta, exact ca la un proces veritabil, și își imaginează desenele pe care aveau să le schițeze — exact cum văzuse la televizor • , senzația de plumb din stomac se transformă într-un tremur de panică.

Dar asta era ceea ce voise, nu? — să poată să-și spună povestea.

Îl conduseră la o masă goală. Alături era o altă masă, unde se aflau câțiva bărbați bine îmbrăcați, toți cu teancuri de hârtii

Înainte lor. Dar ceea ce îi atrase lui Matt atenția la masa aceea era Caroline. La început nici n-a recunoscut-o. Purta o rochie gri de bumbac. Gri! Fără nici o bijuterie, și cu un machiaj foarte discret. Singura culoare intensă o avea părul ei — un roșcat obraznic. Arăta ca vechiul ei păr, nu culoarea pestriță pe care o avusese când începea să devină vârcolac. Învățase ea în cele din urmă să-și țină sub control forma? Asta era o veste proastă. Foarte proastă.

Și în cele din urmă, cu aerul că umblau pe coji de ouă, intrară jurații. Evident, știau cât de anormală era toată povestea asta, dar continuau să vină, toți doisprezece, suficienți cât să ocupe toate scaunele din juriu.

Matt își dădu brusc seama că la masa aflată deasupra lui se găsea un judecător. Fusese acolo tot timpul? Nu...

— Toată lumea în picioare pentru judecătorul Thomas Holloway, spuse cu o voce tunătoare aprodul.

Matt se ridică și se întrebă dacă procesul avea să înceapă fără avocatul lui. Dar înainte ca toată lumea să se așeze la loc, se auzi cum se deschid ușile și un teanc înalt de hârtii înainta pe două picioare în sală, devenind apoi o femeie abia trecută de douăzeci de ani, care trânti hârtiile pe masă lângă el.

— Gwen Sawicki — prezent, spuse gâfâind femeia.

Judecătorul Holloway își întinse gâtul înainte, ca o țestoasă, ca s-o aducă în direcția privirii lui.

— Ai fost numită în apărare?

— Da, înălțimea Voastră — doar acum treizeci de minute. Nu știam că am trecut la ședințe de seară, înălțimea Voastră.

— Nu fi obraznică cu mine! Se răsti judecătorul Holloway.

În vreme ce le cerea reprezentanților acușării să se prezinte, Matt se gândi la cuvântul "obraznică". Era tot unul din cuvintele alea, își spuse el, care nu se foloseau niciodată pentru bărbați. Un bărbat obraznic suna caraghios. În vreme ce o fată sau o femeie obraznică suna foarte bine. Dar de ce?

— Spune-mi Gwen, șopti o voce lângă el și Matt ridică privirea și văzu o fată cu ochi căprui și păr castaniu prins într-o coadă de cal.

Nu era grozav de frumoșică, dar părea cinstită și directă, ceea ce o făcea cel mai drăguț lucru din acea încăpere.

— Eu sunt Matt — ei, evident, spuse Matt.

— Asta e iubita ta, Carolyn? îi șoptea Gwen, arătându-i o poză cu vechea Caroline dansând, purtând platforme și cu picioare bronzate care păreau să se înalțe la nesfârșit, până întâlneau o fustă mini neagră de dantelă.

Avea pe ea o bluză albă atât de strâmtă, încât părea să stea să pocnească peste rotunjimile ei naturale. Machiajul său era exact opusul a ceea ce înseamnă discret.

— Numele ei e Caroline și n-a fost niciodată iubita mea, dar asta e ea — adevărata Caroline, șopti Matt. Înainte să apară Klaus și să-i facă ceva prietenului ei, Tyler Smallwood. Dar trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat când a descoperit că e însărcinată...

Înnebunise, așa se întâmplase. Nimeni nu știa unde era Tyler — mort după lupta finală împotriva lui Klaus, transformat în lup sau ascunzându-se; indiferent care. Prin urmare, Caroline încercase să i-o pună lui Matt în spinare — până când apăruse Shinichi și devenise

prietenul ei.

Dar Shinichi și Misao o înșelaseră într-un fel plin de cruzime, pretinzând că Shinichi avea să se căsătorească cu ea. Abia după ce înțelesese că lui Shinichi puțin îi păsa de ea, Caroline înnebunise cu totul și încercase cu adevărat să-l atragă pe Matt în locul rămas liber în viața ei. Matt se strădui să-i explice toate astea lui Gwen, pentru ca ea să explice mai departe juriului, când vocea judecătorului îl întrerupse.

— O să renunțăm la prezentarea cazului, spuse judecătorul Holloway, pentru că ora este atât de înaintată. Acuzarea poate să-și cheme primul martor.

— Stați! Obiectez! Strigă Matt, ignorând-o pe Gwen, care îl trăgea de braț și îi șoptea: "Nu poți să obiectezi la hotărârea unui judecător!"

— Iar judecătorul nu-mi poate face asta, spuse Matt, smulgându-și tricoul dintre degetele ei. Nu am putut încă să discut cu avocatul numit din oficiu!

— Poate că ar fi trebuit să accepți mai devreme un avocat din oficiu, replică judecătorul, sorbind dintr-un pahar cu apă. Își răsuci brusc capul către Matt și se răsti la el: Eh?

— Asta e ridicol, strigă Matt. Nu mi s-a dat voie să dau un telefon ca să-mi iau un avocat!

— A cerut să dea vreun telefon? întrebă răstit judecătorul, plimbându-și privirea prin sală.

Cei doi polițiști care îl bătuseră pe Matt clătinară solemn din cap. Imediat, aprodul, pe care Matt îl recunoscuse dintr-odată ca fiind tipul care îl ținuse în camera juraților timp de aproape patru ore, începu și el să scuture din cap. Toți trei negară solemn din cap, aproape la unison.

— Atunci ți-ai pierdut dreptul acela, nesolicitându-l, se răsti judecătorul, și asta părea să fie singurul fel în care putea el vorbi. Nu poți să ceri asta în mijlocul unui proces. Și acum, după cum

spuneam...

— Obiectez! Strigă Matt și mai tare. Mint cu toții. Priviți înregistrările interogatoriului. Tot ce am spus întruna...

— Don'șoară avocat, mârâi judecătorul către Gwen, controlează-ti clientul, altfel vei fi acuzată de sfidare a curții!

— Trebuie să taci! Șuieră Gwen către Matt.

— Nu poți să mă obligi să tac! Procesul ăsta nu poate avea loc încălcând toate regulile!

— Ține-ți gura! Urlă judecătorul cu un volum surprinzător. Apoi adăugă: Următoarea persoană care face vreo remarcă fără permisiunea mea expresă va fi acuzată de sfidare a curții și va primi o noapte în arest și cinci sute de dolari amendă. Făcu o pauză și se uită în sală să vadă dacă s-a înțeles. Acum, spuse el. Acuzarea să-și cheme primul martor.

— O chemăm în boxă pe Caroline Beulah Forbes.

Silueta lui Caroline se schimbase. Stomacul ei era într-un fel cu susul în jos, ca un fruct de avocado. Matt auzi murmure în sală.

— Caroline Beulah Forbes, juri că tot ce vei spune va fi adevărul, întregul adevăr și doar adevărul?

În adâncul ființei sale, Matt tremura. Nu știa dacă era în primul rând furie sau în primul rând teamă, sau o combinație egală din cele două. Dar se simțea ca un gheizer gata să erupă — nu neapărat pentru că asta voia, ci pentru că forțe care îl depășeau puneau stăpânire pe el. Matt cel Blând, Matt cel Liniștit, Matt cel Supus — lăsase toate astea undeva în urmă. Matt cel Furios, Matt cel Turbat, doar asta putea fi.

Dintr-o lume exterioară, vagă, în gândurile lui pătrundeau niște voci. Iar una dintre ele părea să înțepe și să usture ca o urzică.

— Îl recunoști aici în sală pe băiatul pe care l-ai numit ca fiind fostul tău prieten Matthew Jeffrey Honeycutt?

— Da, spuse încet vocea urzicătoare. Stă la masa apărării, în tricoul gri.

Matt ridică brusc capul și o privi pe Caroline direct în ochi.

— Știi bine că e o minciună, spuse. Niciodată n-am ieșit împreună, nici măcar o singură dată. Niciodată.

Judecătorul, care păru-se să fi ațipit, se trezi.

— Aprod! Se răsti. Fă acuzatul să tacă imediat!

Matt se crispa. In vreme ce Gwen Sawicki gemea,

Matt se trezi dintr-odată ținut, în vreme ce peste gură îi era înfășurată o bandă scotch.

Se zbatu. Încercă să se ridice. Atunci îl prinseră cu bandă scotch de scaun, înfășurându-i-o în jurai mijlocului. Când în sfârșit îi dădură drumul, judecătorul spuse:

— Dacă fuge cu scaunul ăla, o să-1 plătești din salariul dumitale, don'șoară Sawicki.

Matt o simțea pe Gwen tremurând lângă el. Nu de frică. Recunoștea expresia care anunța o explozie, și își dădu seama că urma ea. Și apoi judecătorul avea să o acuze de sfidarea curții, și cine avea să-i mai ia lui apărarea?

Îi întâlni privirea și clătină hotărât din cap către ea. Dar clătină din cap și la fiecare minciună pe care o rostea Caroline.

— Trebuia să ținem secretă relația noastră, spunea Caroline cu o sfială prefăcută, îndreptându-și rochia cenușie. Pentru că Tyler Smallwood, fostul meu prieten, ar fi putut afla. Și-atunci ar fi... Adică nu voiam probleme între ei.

Mda, își spuse Matt cu amărăciune; ar fi bine să ai grijă ce spui, pentru că tatăl lui Tyler are probabil aici la fel de mulți prieteni ca și tatăl tău. Mai mulți chiar. Matt nu mai ascultă, până când îl auzi pe procuror întrebând:

— Și s-a întâmplat ceva deosebit în noaptea respectivă?

— Păi, am ieșit cu mașina lui. Ne-am dus până aproape de pensiune... Acolo nu ne vedea nimeni... Da, eu... Mă tem că i-am lăsat o urmă de mușcătură. Dar pe urmă am vrut să plec, numai că el nu s-a oprit. A trebuit să încerc să mă lupt cu el.

L-am zgâriat cu unghiile...

— Acuzarea prezintă proba nr. 2 — o imagine a rănilor adânci făcute de unghii pe brațul acuzatului...

Ochii lui Gwen îi întâlneau pe ai lui Matt, și arătau triști. Înfrânți. Îi arătă lui Matt o fotografie a ceea ce își amintea prea bine: urmele adânci lăsate de dinții malachului uriaș atunci când își smulse brațul din gura lui.

— Apărarea va stipula..., începu Gwen.

— Se admite.

— Dar oricât am țipat și m-am luptat... Ei, era prea puternic, și eu... Eu n-am putut...

Caroline își lăsă capul în jos, ca agonizând de rușinea amintirii. Lacrimile se revărsară din ochii ei.

— Înălțimea Voastră, poate că acuzarea are nevoie de o pauză pentru a-și reface machiajul, sugeră cu o voce amară Gwen.

— Don'șoară, mă calci pe nervi. Acuzarea poate avea grijă de clienții... Vreau să spun martorii ei.

— Martorul vă aparține..., spuse acuzarea.

Matt mâzgălise pe o foaie de hârtie cât putuse din poveste în vreme ce Caroline își desfășurase teatrul. Acum Gwen citea ce scrisese el.

— Așadar, spuse apoi ea, fostul tău prieten, Tyler Smallwood nu este și nu a fost niciodată — Gwen înghiți — vârcolac?

Printre lacrimile ei de rușine, Caroline râse ușor:

— Sigur că nu. Vârcolacii nu există.

— Ca și vampirii.

— Nici vampirii nu există, dacă asta vrei să spui. Cum ar putea fi?

În vreme ce spunea asta, Caroline privea cu atenție în umbrele din încăpere.

Gwen se descurca foarte bine, își dădu seama Matt. Masca aparent sfioasă a lui Caroline începea să se fisureze.

— Și oamenii nu se întorc niciodată din morți — vreau să spun, în

vremurile astea moderne, continuă Gwen.

— Ei, în privința asta — în vocea lui Caroline se strecurase o notă de răutate — dacă te duci la pensiunea din Fell's Church, o să vezi că există o fată numită Elena Gilbert care se presupune că s-a înecat anul trecut. De Ziua Orașului, după paradă. Era Miss Fell's Church, evident.

Se auzi un murmur printre reporteri. Chestiile supranaturale vindeau ziarele mai bine ca orice altceva, mai ales dacă era implicată și o fată drăguță. Matt vedea un zâmbet afectat apărând pe chipurile ziariștilor.

— Liniște! Don'șoară Sawicki, treci la obiect!

— Da, înălțimea Voastră. Gwen părea frustrată. O.K., Caroline, să ne întoarcem la ziua presupusului atac. După evenimentele pe care le-ai povestit, ai chemat imediat poliția?

— Eram... Eram prea rușinată. Dar pe urmă mi-am dat seama că aș putea fi însărcinată sau să fi luat vreo boală oribilă, și am știut că trebuie să spun totul.

— Dar boala aia oribilă nu era licantropia — adică să fii vârcolac, nu? Pentru că așa ceva nu există.

Gwen se uită neliniștită în jos spre Matt și Matt îi răspunde cu o privire deprimată. Sperase că dacă o forțau pe Caroline să vorbească despre vârcolaci avea în cele din urmă să-și schimbe forma. Dar ea părea că acum își putea controla pe deplin trupul.

Judecătorul părea furios.

— Don'șoară, nu vreau să-și mai bată cineva joc de tribunalul meu cu alte prostii supranaturale!

Matt se holbă la tavan. Avea să se ducă la închisoare. Pentru mult timp. Pentru ceva ce nu făcuse. Și în plus, acum era posibil ca reporterii să se ducă la pensiune și să-i sâcâie pe Elena și Stefan. Fir-ar să fie! Caroline reușise să dezvăluie asta, în ciuda jurământului de sânge pe care îl făcuse să nu le dezvăluie niciodată secretul. Și Damon semnase jurământul ăla. Pentru o clipă, Matt își dori ca

Damon să se fi întors și să fie acolo, ca să se răzbune pe ea. Lui Matt nu-i păsa de câte ori i se spunea "Mutt" dacă Damon își făcea apariția. Dar Damon nu veni.

Matt își dădu seama că scotchul din jurul mijlocului său fusese prins suficient de jos pentru ca el să-și poată izbi capul de masă. Făcu asta, și se auzi un mic bum.

— în cazul în care clientul dumitale dorește să fie complet imobilizat, don'șoară Sawicki, asta se poate...

Dar în aceeași clipă îl auziră cu toții. Ca un ecou, dar întârziat. Și mult mai puternic decât sunetul unui cap care se izbește de o masă.

BUM!

Și din nou.

BUM!

Și apoi zgomotul îndepărtat, deranjant, al unor uși care se deschid cu putere, ca și cum fuseseră lovite cu un berbec.

În acest moment, lumea din sala de judecată ar fi putut să se împrăștie. Dar unde să fugă?

BUM! O altă ușă, mai apropiată, deschizându-se cu zgomot.

— Liniște! Liniște în sală!

Pe podeaua de lemn a coridorului se auzeau pași.

— Liniște! Liniște!

Dar nimeni, nici măcar un judecător, nu putea opri murmurul oamenilor. Și târziu în noapte, într-un tribunal încuiat, după toate poveștile alea despre vampiri și vârcolaci...

Pașii se apropiau. O ușă, foarte aproape, care pocnea și scârâția.

Un fior de... Ceva... Străbătu sala. Caroline icni, ținându-și stomacul umflat.

— Zăvorâți ușile! Aprod! Zăvorăște ușile!

— Cum să le zăvorăsc, înălțimea Voastră? Și se încuie doar pe dinafară!

Orice ar fi fost, era foarte aproape...

Ușile sălii se deschiseră cu un scârâțit. Matt își așeză mâna

liniștitor pe încheietura lui Gwen, răsucindu-și gâtul pentru a privi în spate.

În prag stătea Saber, arătând, ca întotdeauna, asemenea unui mic ponei. Doamna Flowers venea în urma lui; Stefan și Elena încheiau alaiul.

Pași grei, țărănituri, când Saber, singur, se apropie de Caroline, care găfăia și tremura.

În sală se lăsase o tăcere deplină, căci toată lumea privea fiara enormă, blana ei neagră ca abanosul, ochii întunecați și umezi când își roti alene privirea prin sală.

Apoi, din adâncul pieptului, Saber scoase un hmf.

În jurul lui Matt, oamenii icneau și se foiau, ca și cum aveau mâncărimi pe tot corpul. Matt se holbă și o văzu și pe Gwen holbându-se și ea când icnetul deveni un găfâit.

În cele din urmă, Saber își înălță botul către tavan și Urlă.

Ceea ce se întâmplă apoi nu reprezenta o priveliște plăcută din punctul de vedere al lui Matt. Să vadă nasul și gura lui Caroline unindu-se și ieșind în afară pentru a forma un bot. Să-i vadă ochii micșorându-se la niște găuri mici, adânci, înconjurate de blană.

Iar mâinile ei, degete care se strângeau în labe tremurând neputincioase, larg desfăcute, terminate cu gheare negre. Asta nu era plăcut.

Dar animalul final era frumos. Matt nu știa dacă își absorbise rochia cenușie sau o aruncase de pe ea. Știa doar că un lup superb țâșni din boxă și se repezi să lingă

Fălcile lui Saber, rostogolindu-se pe podea jucăușă în jurul uriașului animal, care era atât de evident lupul alfa. Saber scoase un alt hmf adânc. Lupul care fusese Caroline își frecă botul cu un gest drăgăstos de gâtul lui.

Și același lucru se întâmpla în sală. Amândoi procurorii, trei dintre jurați... Judecătorul însuși...

Se transformau cu toții, nu ca să atace, ci ca să creeze legăturile

sociale cu acest lup uriaș, fără îndoială un alfa.

— A vorbit cu el tot drumul, explica Elena printre înjurăturile la adresa benzii scotch care se lipise de părul lui Matt. I-am spus întruna să nu fie agresiv și să nu frângă gâturi — Damon mi-a spus că o dată a făcut-o.

— Nu voiam să avem niște crime pe conștiință, întări Stefan. Și știam că nici un animal nu avea să fie la fel de mare ca el. Așa că ne-am concentrat pe scoaterea la lumină a lupului din el — cât de mult am putut... Stai, Elena, am prins scotchul pe partea asta. Îmi pare rău, Matt.

O durere scurtă când scotchul fu tras cu totul — și Matt își duse o mână la gură. Doamna Flowers tăia cu foarfecă banda care îl ținuse prins de scaun. Brusc, Matt era liber și îi venea să strige. Îl îmbrățișa pe Stefan, apoi pe Elena și pe doamna Flowers, spunând:

— Mulțumesc!

Gwen, din păcate, voma într-un coș de gunoi. De fapt, își spuse Matt, avusese noroc să găsească un coș. Un jurat voma aplecat peste balustradă.

— Ea e domnișoara Sawicki, spuse Matt cu mândrie. A venit după ce a început procesul, și a făcut o treabă foarte bună pentru mine.

— A spus Elena, șopti Gwen când putu vorbi.

Se holba la un lup mai mic, cu smocuri de păr rar, care cobor—șchiopătând de pe scaunul judecătorului pentru a țopăi în jurul lui Saber, care accepta cu demnitate toate aceste gesturi.

— Eu sunt Elena, spuse Elena între două îmbrățișări strânse cu Matt.

— Cea care... Se presupune că a murit? Elena se opri pentru o clipă și o îmbrățișa și pe Gwen.

— Par moartă?

— Eu... Nu știu. Nu. Dar...

— Dar am o piatră funerară drăguță în cimitirul din Fell's Church, o asigură Elena — apoi brusc, cu o expresie schimbată: Caroline ți-a

spus asta?

— A spus întregii săli. Mai ales reporterilor. Stefan se uită la Matt și zâmbi strâmb.

— S-ar putea să ajungi să te răzbuni pe Caroline.

— Nu mai vreau răzbunare. Vreau doar să merg acasă. Adică...

Se uită încurcat la doamna Flowers.

— Dacă tu te poți gândi la casa mea ca la "acasă" câtă vreme draga ta mamă e plecată, să știi că sunt foarte fericită, spuse doamna Flowers.

— Mulțumesc, răspuse Matt încet. Chiar așa gândesc. Dar, Stefan... Ce-or să scrie reporterii?

— Dacă sunt isteți, n-or să scrie absolut nimic.

18

În mașină, Matt se așează lângă Meredith cea adormită, cu Saber înghesuit la picioarele lor, ascultându-i șocat și îngrozit pe ceilalți spunând povestea lui Meredith. Când terminară, putu să le vorbească și el de propriile sale experiențe.

— O să am toată viața coșmaruri cu Cole Reece, recunosc eu el. Și deși am lipit pe el o amuletă, și el a plâns, doctorița Alpert a zis că încă e infectat. Cum putem să luptăm împotriva unei situații care a scăpat atât de mult de sub control?

Elena știa că Matt se uita la ea. Își înfipse unghiile în palme.

Nu că n-aș fi încercat să folosesc Aripile Purificării peste oraș. Am încercat din răspuțeri, cu atâta forță, încât am simțit că o să pocnesc. Dar degeaba. Nu pot să controlez absolut deloc Puterile Aripilor! Cred — după tot ce am aflat despre Meredith — că e posibil să am nevoie de pregătire. Dar cum să o primesc? Unde? De la cine?

În mașină se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Matt spuse:

— Nu știm nimic. Tribunalul ăla, de pildă. Cum pot exista atâția

vârcolaci într-un singur oraș?

— Lupii sunt sociabili, spuse încet Stefan. Se pare că există o întreagă comunitate de vârcolaci în Ridgemont. Răspândiți prin numeroasele cluburi, evident. Pentru a spiona singurele creaturi de care se tem: oamenii.

La pensiune, Stefan o duse în brațe pe Meredith în dormitorul de la parter și Elena trase cuvertura peste ea. Apoi merse în bucătărie, unde discuțiile continuau.

— Și familiile acelor vârcolaci? Soțiile lor? întrebă ea, în vreme ce masa umerii lui Matt, acolo unde știa că mușchii îl dureau îngrozitor pentru că avusese mâinile prinse în cătușe la spate.

Degetele ei moi alinau durerile, dar mâinile ei erau puternice și continuă să frământa până când propriii ei mușchi începură să protesteze cu toată forța.

Stefan o opri.

— Dă-te la o parte, iubire, am eu o magie rea de vampir. E un tratament medical necesar, adăugă pe un ton sever către Matt. Așa că trebuie să-l urmezi, indiferent cât de mult doare. Elena încă îl mai simțea, deși slab, prin legătura minților lor, și îl văzu cum anesteziază mintea lui Matt și apoi pătrunde în mușchii înnoțați ca și cum ar fi frământat un aluat, folosindu-și între timp Puterile vindecătoare.

Chiar atunci apăru doamna Flowers cu căni pline cu ceai fierbinte și dulce de scorțișoară. Matt își bău cana dintr-o sorbitură și apoi capul îi căzu ușor pe spate. Avea ochii închiși, buzele întredeschise. Elena simți un val uriaș de durere și tensiune eliberându-l. Și apoi ea îi îmbrățișa pe amândoi băieții și plânse.

— M-au luat de pe aleea din fața casei, recunoscui Matt, în vreme ce Elena își trăgea nasul. Și au făcut-o ca la carte, dar n-au vrut să arunce nici o privire la... La haosul din jurul lor.

Doamna Flowers s-a apropiat din nou, cu o expresie serioasă.

— Matt dragă, ai avut o zi groaznică. Ceea ce-ti trebuie e un somn

bun.

Aruncă o privire spre Stefan, ca să vadă ce ar însemna asta pentru el, cu așa de puțini donatori de sânge. Stefan îi zâmbi liniștitor. Matt, relaxat după atâta frământare a mușchilor, doar încuviință din cap. Apoi culoarea începu să-i revină în obraji și un mic zâmbet îi ar cui buzele.

— Uite-1 pe eroul meu, spuse când Saber își croi drum printre ceilalți pentru a găfâi direct în fața lui Matt. Amice, îmi place răsuflarea ta de câine, declară el. M-ai salvat. Poate primi ceva bun, doamnă Flowers? întrebă el, întorcând spre ea niște ochi albaștri ușor încețoșați.

— Știi exact ce i-ar plăcea. Am jumătate de friptură în frigider care trebuie doar încălzită puțin. Apăsă pe niște butoane și peste puțin timp spuse: Matt, ai vrea să faci tu onorurile de gazdă? Ai grijă să scoți osul — s-ar putea îneca cu el.

Matt luă cratița mare cu friptură care, încălzită, mirosea atât de bine, încât brusc își dădu seama că e leșinat de foame. Simți cum moralul i se prăbușește la pământ.

— Doamnă Flowers, credeți că aș putea să-mi fac și eu un sandvici înainte să i-o dau?

— Oh, bietul băiat drag! Strigă ea. Nici nu mi-a trecut prin minte — sigur că nu ți-au dat să mănânci nici la prânz și nici la cină.

Doamna Flowers aduse niște pâine și Matt fu mulțumit cu pâinea și carnea, cel mai simplu sandvici cu puțință — și atât de bun, încât un val de încântare îl străbătu.

Elena mai plânse puțin. Era atât de simplu să faci fericite două creaturi cu un lucru atât de banal. Mai mult de două — erau cu toții fericiți să-1 vadă pe Matt teafăr și să-1 privească pe Saber primindu-și răsplata cuvenită.

Câinele uriaș urmărise cu privirea fiecare mișcare a acelei fripturi, dând alene din coadă pe podea. Dar când Matt, încă mestecând, îi oferi bucata mare de carne rămasă, Saber doar își lăsă capul într-o

parte, uitându-se la friptură ca și cum ar fi zis: "Cred că glumești."

— Da, e pentru tine. Haide, ia-o, spuse ferm doamna Flowers.

În cele din urmă, Saber își deschise gura enormă și apucă un capăt al fripturii, în vreme ce coada i se mișca frenetic, la fel ca elicea unui elicopter. Limbajul trupului său era atât de elocvent, încât Matt râse zgomotos.

— Doar de data asta pe podea, cu noi, adăugă doamna Flowers mărinoasă, întinzând un covoraș pe dușumeaua din bucătărie.

Bucuria lui Saber fu depășită doar de bunele lui maniere. Așeză friptura pe covoraș și apoi trecu pe la toți oamenii pentru a-și împinge botul umed într-o mână sau niște coaste sau sub o bărbie, după care se întoarse și-și atacă trofeul.

— Mă întreb dacă i-e dor de Sage, murmură Elena.

— Mie mi-e dor de Sage, spuse neclar Matt. Avem nevoie de orice ajutor magic putem găsi.

Între timp, doamna Flowers se învârtea prin bucătărie, făcând sandviciuri cu șuncă și brânză și punându-le în pungi, ca niște gustări pentru școală.

— Oricine se trezește la noapte de foame trebuie să aibă ceva de mâncare, spuse ea. Șuncă și brânză, salată de pui, niște morcovi crănțănitori, și o bucată mare de plăcintă cu mere.

Elena se duse să o ajute. Nu știa de ce, dar simțea nevoia să mai plângă puțin. Doamna Flowers o mângâie pe umăr.

— Toti ne simțim... Ăăă... Terminați, anunță ea pe un ton grav. Oricine nu simte nevoia să meargă direct la culcare are probabil mult prea multă adrenalină. Somniferul meu o să ajute la asta. Și cred că putem să avem încredere că datorită prietenilor noștri, animalele, și a protecțiilor de pe acoperiș, vom fi în siguranță în noaptea asta. Matt practic dormea pe picioare acum.

— Doamnă Flowers... Într-o bună zi o să mă revanșez... Dar acum nu pot să-mi țin ochii deschiși.

— Cu alte cuvinte, nani-nani, copilași, spuse Stefan.

Strânse ușor degetele lui Matt în jurul unui pachet cu mâncare, apoi îl împinse către scări. Elena mai luă câteva pachete, o sărută de două ori pe doamna Flowers și urcă în camera lui Stefan.

Tocmai făcuse patul din mansardă și deschidea o pungă de plastic când se întoarse Stefan, după ce îl urcase pe Matt în pat.

— E bine? întrebă ea neliniștită. Adică, o să fie bine mâine?

— O să fie în regulă fizic. Am reușit să vindec cea mai mare parte a durerilor.

— Și mintea lui?

— Ei, aici e mai greu. Tocmai s-a ciocnit în plin cu Viața Reală. Arestat, știind că l-ar putea linșa, fără să știe dacă cineva și-ar putea da seama ce s-a întâmplat cu el. S-a gândit că și dacă dăm de el se va ajunge la o luptă, care ar fi fost greu de câștigat — noi fiind atât de puțini, și fără să mai avem prea multe puteri magice.

— Dar Saber i-a rezolvat, spuse Elena. Se uită gânditoare la sandviciurile pe care le așezase pe pat.

— Stefan, vrei salată de pui sau șuncă? întrebă.

Se lăsă tăcerea. Trecură câteva minute până când Elena ridică privirea către el uimită.

— Oh, Stefan... Eu... Pur și simplu am uitat. Eu doar... Ziua de azi a fost atât de ciudată... Am uitat...

— Mă simt flatat, spuse Stefan. Și ești adormită. Orice ar pune doamna Flowers în ceaiul ei...

— Cred că guvernul ar fi interesat să știe, continuă Elena. Pentru spioni și alții de genul. Dar deocamdată...

Își întinse brațele, cu capul dat pe spate, cu gâtul expus.

— Nu, iubire. Îmi aduc aminte de după-amiaza asta, dacă tu nu-ți amintești. Și am jurat că o să încep să vânez, și asta o să fac, spuse hotărât Stefan.

— O să mă părăsești? Spuse Elena, trezită brusc din senzația caldă de satisfacție.

Se priviră lung.

— Nu pleca, spuse Elena, dându-și părul de pe gât. Am plănit totul, cum o să bei, și cum o să dormim îmbrățișați. Te rog, nu pleca, Stefan.

Știa cât de greu îi era să o părăsească. Chiar dacă era murdară și frântă de oboseală, chiar dacă jeansii ei erau soioși și avea negru sub unghii. Pentru el era nețarmurit de frumoasă și nețarmurit de puternică și de misterioasă. Tânjea după ea. Elena simțea asta prin legătura lor, care începuse să vibreze, să se încălzească, să îl atragă mai aproape.

— Dar, Elena..., spuse el.

Încerca să fie înțelept. Nu știa că în acest moment ea nu voia înțelepciune?

— Chiar aici, spuse Elena, atingând locul acela moale de pe gâtul ei.

Legătura lor vibra acum ca o linie electrică. Dar Stefan era încăpățânat.

— Tu trebuie să mănânci. Trebuie să-ti păstrezi puterile.

Elena luă imediat un sandvici cu salată de pui și mușcă din el. Mmm... Ce bun. Cu adevărat grozav. Va trebui să culeagă un buchet cu flori sălbatice pentru doamna Flowers. Erau așa de bine îngrijiți cu toții aici. Trebuia să se gândească și la alte modalități în care să ajute.

Stefan o privea mâncând. Îi făcea foame, dar asta se întâmpla pentru că era obișnuit să fie hrănit tot timpul, și nu mai făcuse de mult atâta mișcare. Elena putea auzi totul prin legătura lor și îl auzi spunându-și că se bucura să o vadă pe Elena revigorându-se. Că acum învățase disciplina; că nu avea să-i facă rău să se culce într-o noapte simțindu-se flămând. O să-și țină în brațe adorabila și somnoroasa Elena toată noaptea.

Nu! Elena era îngrozită. De când fusese întemnițat în Dimensiunea întunecată, ori de câte ori Stefan se lipsea de ceva o apuca spaima. Brusc, nu mai putea să înghită îmbucătura pe care o luase.

— Chiar aici, chiar aici! Te rog, îl imploră ea.

Nu voia să se vadă obligată să-l seducă pentru a-l convinge să bea, dar avea să o facă dacă o obliga. O să-și spele mâinile pentru a fi curate ca lacrima, și o să se schimbe într-o cămașă de noapte lungă și mulată, și o să-i mângâie caninii printre sărutări și o să-i atingă cu limba ei ușor, la baza lor, acolo unde n-or s-o taie, în vreme ce ei vor reacționa, alungindu-se. Iar atunci el o să fie deja amețit, o să-și fi pierdut controlul, o să fie al ei pe de-a-ntregul.

Bine, bine! Gândi Stefan către ea. Ai milă!

— Nu vreau să-ti dau milă. Nu vreau să-mi dai drumul din brațe, spuse ea, întinzându-și brațele către el, și își auzi propria voce moale și plină de tandrețe și dorință. Vreau să mă ții în brațe pentru totdeauna, și vreau să te țin și eu în brațe pentru totdeauna.

Chipul lui Stefan se schimbase. Se uită la ea cu privirea pe care o avusese în închisoare când ea venise să-l viziteze într-un costum... Foarte diferit de cel murdar pe care îl purta acum, și el spusese: "Toate astea... Sunt pentru mine?"

Atunci, între ei fusese sârmă ghimpată. Acum nu era nimic care să-i despartă și Elena vedea cât de mult dorea Stefan să fie lângă ea. Întinse mai mult mâinile și atunci Stefan intră în cercul brațelor ei și o ținu strâns, dar cu o grijă infinită să nu folosească prea multă putere pentru a nu-i face rău. Când el se relaxa și își lăsă fruntea pe a ei, Elena își dădu seama că de fiecare dată când avea să fie obosită sau tristă sau speriată avea să se gândească la această senzație și asta o va susține și îi va da putere pentru tot restul vieții.

În cele din urmă se întinseră pe cearșafuri, alinându-se unul pe altul la fel de mult, schimbând sărutări dulci și fierbinți. Cu fiecare sărut, Elena simțea cum lumea exterioară, cu toate ororile ei, se îndepărta tot mai mult. Cum putea fi ceva în neregulă când ea simțea că raiul era atât de aproape? Matt și Meredith, Damon și Bonnie cu siguranță or să fie și ei teferi și fericiți. Între timp, fiecare sărut o aducea mai aproape de paradis, și știa că și Stefan simțea același

lucru. Erau atât de fericiți împreună, încât Elena știa că în curând întregul univers avea să răsune de bucuria lor, care se revărsa asemenea luminii pure și transforma tot ce atingea.

Bonnie se trezi și își dădu seama că fusese inconștientă doar câteva minute, începu să tremure, și păru să nu se mai poată opri. Simțea cum un val de căldură o înfășoară, și știu că Damon încerca să o încălzească, dar tremurai tot nu voia să înceteze.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Damon, și vocea lui era altfel decât de obicei.

Nu știu, răspuse Bonnie. Chiar nu știa. Poate pentru că tot încercau să mă arunce pe fereastră. Nu voiam să țip, adăugă ea repede, în cazul în care Damon ar fi presupus că asta avea de gând. Dar pe urmă, când au început să vorbească despre cum să mă tortureze...

Simți cum pe Damon îl străbate un spasm. O ținea mult prea strâns.

— Să te tortureze! Te-au amenințat cu așa ceva?

— Da, pentru că, știi, globul-stea al lui Misao dispăruse. Ei știau că fusese golit; nu eu le-am spus asta. Dar a trebuit să le spun că era vina mea că ultima jumătate fusese vărsată, și ei s-au înfuriat pe mine. Au! Damon, mă doare!

— Așadar, a fost vina ta că a fost vărsat, da?

— Pai, așa cred. Tu n-ai fi putut s-o faci dacă eu nu mă îmbătăm, și... Ce-ce s-a-ntâmplat, Damon? Ai înnebunit și tu?

O strângea atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

Încet, simți cum brațele lui se relaxează puțin.

— Un mic sfat, păsăruică roșcată. Când oamenii te amenință să te tortureze și să te omoare, ar fi mai... Indicată... Să le spui că e vina altcuiva. Mai ales dacă se întâmplă să fie adevărat.

— Știu asta! Exclamă Bonnie cu indignare. Dar oricum aveau de gând să mă omoare. Dacă le-aș fi spus de tine, ți-ar fi făcut și ție rău.

Damon o trase cu violență înapoi, așa că trebui să-l privească în

ochi. Bonnie simți și atingerea delicată a unei minți telepatice care sonda. Nu se împotrivi; era prea ocupată să se întrebe de ce avea el umbre vineții sub ochi. Apoi el o scutură puțin, și ea încetă să se mai întrebe.

— Tu nu înțelegi nici măcar elementele de bază ale supraviețuirii? Spuse Damon, și lui Bonnie i se păru că era din nou furios.

Cu siguranță era altfel decât în toate celelalte dați când îl văzuse — cu excepția uneia singure, se gândi Bonnie, și aceea fusese atunci când Elena primise "corecția" pentru că salvase viața lui Lady Ulma, atunci când aceasta era sclavă. Atunci Damon avusese aceeași expresie, atât de amenințătoare, încât chiar și

Meredith se temuse de el, și totuși atât de plină de vinovăție, încât Bonnie își dorise să-i aline suferința.

Dar acum trebuia să fie alt motiv, îi spunea lui Bonnie mintea ei. Pentru că tu nu ești Elena, și el n-o să se poarte niciodată cu tine așa cum se poartă cu Elena. Imaginea camerei cafenie apăru în fața ochilor lui Bonnie, și ea știu cu certitudine că el n-ar fi părăsit-o niciodată pe Elena acolo. În primul rând, nu l-ar fi lăsat ea s-o facă.

— Trebuie să mă duc înapoi? întrebă ea, dându-și seama că era meschină și proastă și că, în urmă cu foarte puțin timp, acea cameră cafenie păruse un adevărat rai.

— Înapoi? Spuse Damon, puțin cam prea repede, și Bonnie avu sentimentul că acum văzuse și el camera cea cafenie, prin ochii ei. De ce? Proprietăreasa mi-a dat tot ce era în cameră. Așa că am hainele tale și mai multe globuri-stea, în caz că nu ai trecut prin vreunul. Dar de ce ai crede că ai putea să te duci înapoi?

— Păi, știam că îți cauți o doamnă de calitate, și eu nu sunt așa ceva, spuse simplu Bonnie.

— Asta era doar ca să mă pot schimba înapoi în vampir, spuse Damon. Și tu ce crezi că te tine acum în aer?

Dar, de data asta, Bonnie știu cumva că senzațiile din globurile-stea "Niciodată de văzut" erau încă în mintea ei și că Damon le

vedea și el. Era din nou vampir. Iar conținutul acestor globuri-stea era atât de oribil, încât fațada dură și impasibilă a lui Damon se fisură în cele din urmă. Bonnie putea ghici destul de bine ce credea despre ele, și despre ea, lăsată să tremure sub singura ei pătură în fiecare noapte. Și apoi, spre marea ei uimire, Damon, vampirul nou-nout, cel întotdeauna calm, izbucni:

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit cum avea să fie pentru tine locul ăla. Există ceva care te-ar putea face să te simți mai bine?

Bonnie clipi surprinsă. Se întrebă, cât se poate de serios, dacă visa. Damon nu se scuza niciodată, se știa foarte bine că Damon nu se scuza, nici nu explica, și nici nu vorbea atât de frumos cu oamenii, dacă nu voia ceva de la ei. Dar un lucru părea real. Nu trebuia să mai doarmă în camera cea cafenie. Asta o încânta atât de tare, încât se înroși puțin și îndrăzni să spună:

— Am putea cobor— pe pământ? încet? Pentru că adevărul e că am rău de înălțime.

Damon clipi, dar răspunse:

— Da, cred că pot face asta. Mai e ceva ce-ai vrea?

— Păi... Sunt vreo două fete care ar vrea să fie donatoare. .. Cu dragă inimă... Dacă... Ei, dacă au mai rămas ceva bani... Dacă le-ai putea salva...

Damon replică pe un ton puțin cam aspru:

— Sigur că au mai rămas ceva bani. Chiar ți-am smuls înapoi banii de la babornița aia de proprietăreasă.

— Ei, atunci, e secretul ăla despre care ți-am spus, dar nu știu dacă ți mai aduci aminte.

— Cât de curând crezi că o să te simți suficient de bine ca s-o pornim? întrebă Damon.

Stefan se trezi devreme. Își petrecu timpul din zori și până la micul dejun doar privind-o pe Elena, care chiar și în somn avea o strălucire interioară, ca o flacără aurie printr-o lumânare colorată într-un roz pal.

La micul dejun, toată lumea era mai mult sau mai puțin cufundată în gânduri despre ziua precedentă. Meredith îi arătă lui Matt poza fratelui ei, Cristian, vampirul. Matt îi spuse pe scurt lui Meredith despre cum mergeau lucrurile în sistemul juridic din Ridgemont și îi descrie înfățișarea lui Caroline ca vârcolac. Era clar că amândoi se simțeau la pensiune mai în siguranță decât oriunde altundeva.

Iar Elena, care se trezise cu mintea lui Stefan învăluind-o, îmbrățișând-o, și cu propria ei minte încă plină de lumină, nu știa absolut deloc care avea să fie Planul A, sau orice altă literă. Trebură ceilalți să-i spună cu blândețe că un singur lucru avea logică.

— Stefan, spuse Matt, dând peste cap o cană cu cafeaua neagră și tare a doamnei Flowers. El e singurul care ar putea să fie în stare să-și folosească mintea în loc de hârtiuțe Post-It pe copii.

Și:

— Stefan, spuse Meredith. El e singurul de care se teme Shinichi.

— Eu sunt total inutilă, spuse Elena cu tristețe.

Nu avea poftă de mâncare. Se îmbrăcase cu un sentiment de dragoste și compasiune pentru întreaga specie umană și cu dorința de a ajuta la protejarea orașului ei, dar, așa cum remarcase toată lumea, probabil că avea să se vadă obligată să-și petreacă ziua în pivnița pentru rădăcinoase. Era posibil să-și facă apariția reporterii.

Au dreptate, îi trimise Stefan Elenei. Eu sunt singura persoană — în mod logic — care poate să afle ce se petrece cu adevărat în Fell's Church

Și chiar plecă, în vreme ce ceilalți își terminau micul dejun. Doar Elena știa de ce; doar ea îl putea simți la limitele razei ei telepatice.

Stefan plecase la vânatoare. Pătrunse cu mașina în Pădurea Nouă, cobor— din ea și în cele din urmă sperie un iepure dintr-un tufiș. Îl

influență să stea pe loc și să nu se sperie. Pe furiș, în pădurea acestor rară, unde nu se afla la adăpost, bău puțin sânge din el și... Se înecă.

Avea un gust de lichid scârbos care mirosea a rozătoare. Era iepurele o rozătoare? Când se afla în închisoare, avusese norocul să găsească într-o zi un șobolan, și avusese un gust destul de asemănător.

Dar acum, de zile întregi bea doar sânge uman. Și nu pur și simplu uman, ci sângele bogat și plin de forță al unor indivizi puternici, aventuroși și în câteva cazuri cu talente paranormale — la creme de la creme. Cum ajunsese să se obișnuiască atât de repede cu el?

Acum se simțea rușinat când se gândea la ceea ce luase. Sângele Elenei, desigur, era suficient pentru a înnebuni un vampir.

Și Meredith, al cărei sânge avea gustul catifelat și bogat al unui ocean primordial, și Bonnie, care avea savoarea desertului unui telepat. Și în cele din urmă Matt, băiatul cu sânge plin de vitalitate, sânge de sportiv.

Îl hrăniseră din oră în oră, oferindu-i mult mai mult decât cantitatea de care avusese nevoie pentru a supraviețui. Îl hrăniseră până când începuse să se vindece, și, văzând că se vindeca, îl hrăniră mai mult. Și așa continuase, sfârșind cu Elena noaptea trecută — Elena, al cărei păr căpăta o nuanță argintie și ai cărei ochi păreau aproape radioși. În Dimensiunea întunecată, Damon nu-și impusese absolut nici o restricție. Nici Elena nu pusese opreliști.

Nuanța aceea argintie... Stefan simți cum i se înnoadă stomacul când se gândi la ea, la ultima dată când părul ei fusese așa. Atunci era moartă. Pe picioarele ei, dar tot moartă.

Stefan lăsa iepurele să o ia la sănătoasa. Acum își promitea ceva. Jura să nu o transforme din nou pe Elena într-un vampir. Asta însemna că nu va mai exista un schimb considerabil de sânge între ei doi pentru cel puțin o săptămână — fie că dădea sau primea, asta putea să schimbe dramatic situația.

Trebuia să se obișnuiască din nou cu gustul sângelui de animal.

Stefan închise ochii pentru o clipă, amintindu-și de groaza primei dați. Durerile de stomac. Convulsiile. Agonia care părea să-i spună trupului său că nu avea să primească hrană. Senzația că venele puteau să-i ia foc în orice minut, și durerea din maxilare.

Se ridică. Era norocos să fie în viață. Mai norocos decât visase vreodată că va fi având-o pe Elena alături. Se hotăr— să se străduiască să se adapteze din nou, fără să o mai supere spunându-i. Doar două ore mai târziu, Stefan era din nou la pensiune, șchiopătând ușor. Matt, care îi ieși înainte la ușa grea a pensiunii, remarcă imediat șchiopătatul.

— Ești bine? Intră repede și pune-ți niște gheață.

— E doar un cârcel, spuse scurt Stefan. Nu sunt obișnuit să merg mult. N-am făcut prea multă mișcare acolo — știi tu.

Își întoarse privirea și se înroși. Și Matt se înroși, străbătut de valuri de căldură și răceală deopotrivă, furios pe cei care îl aduseseră pe Stefan în această stare. Vampirii erau destul de rezistenți, dar el avea sentimentul — nu, știa — că Stefan fusese cât pe ce să moară în celula lui de închisoare. O singură zi încuiat într-o încăpere îl convinsese pe Matt că el nu voia să mai fie niciodată întemnițat.

Îl urmă pe Stefan în bucătărie, unde Elena, Meredith și doamna Flowers beau — ce altceva puteau face? — o cană de ceai.

Și Matt simți o strângere de inimă când Elena remarcă imediat șchiopătatul și se ridică și se duse repede lângă Stefan, și Stefan o strânse în brațe și-și trecu liniștitor degetele prin părul ei. Matt nu putu să nu se întrebe totuși — oare acel păr de un auriu superb devenea mai deschis la culoare? Mai degrabă ca acel auriu argintiu pe care îl avusese Elena când ieșise la început cu Stefan și era pe cale să se transforme în vampir? Stefan chiar părea să-l studieze cu atenție, răsucind fiecare șuviță pe măsură ce-și trecea degetele prin ele.

— Ceva noroc? îl întrebă Elena, cu vocea tensionată.

Obosit, Stefan clătină din cap.

— Am străbătut în lung și-n lat străzile și oriunde am găsit o... O fată care era contorsionată, sau care se rotea întruna, sau făcea orice altceva din lucrurile menționate în ziar, am încercat să le Influentez. Ei, poate că n-ar fi trebuit să-mi bat capul cu fetele rotitoare. N-am reușit să le prind privirea. Dar scorul final e zero la unsprezece.

Elena se întoarce agitată către Meredith.

— Ce facem? O întrebă.

Doamna Flowers începu să scotocească printre legăturile de ierburi care atârnavă deasupra sobei.

— Ai nevoie de o cană de ceai.

— Și de odihnă, spuse Meredith, bătându-1 ușor pe mână. Ai nevoie de ceva?

— Păi... Mi-a venit o altă idee... Să citesc viitorul într-un glob de cristal. Dar am nevoie de globul-stea al lui Misao să văd dacă poate fi folosit. Nu vă faceți griji, adăugă el, n-o să folosesc nici un pic de Putere din el; nu am nevoie decât să mă uit la suprafața lui.

— Îl aduc eu, se oferi Elena, ridicându-se imediat de pe locul unde stătea — genunchii lui.

Când Elena ajunsese la ușa pivniței pentru rădăcinoase, împinse de ea. Matt tresări ușor și se uită la doamna Flowers. Nu se mișcă nimic, și doamna Flowers doar privi cu un aer de bunăvoință. Stefan se ridică să o ajute, încă șchiopătând. Apoi Matt și Meredith se ridicară, și Meredith întrebă:

— Doamnă Flowers, sunteți sigură că ar trebui să ținem globul-stea în același seil?

— Ma ma zice că facem ce trebuie, răspunse senină doamna Flowers.

Și apoi lucrurile se petrecură foarte repede.

Ca și cum ar fi repetat totul, Meredith apăsă exact pe locul care trebuia pentru a deschide ușa pivniței pentru rădăcinoase. Elena căzu în patru labe. Mai repede decât și-ar fi imaginat că se poate mișca, Matt se năpusti către Stefan cu un umăr lăsat în jos. Doamna

Flowers trăgea frenetică de legăturile de ierburi uscate atârinate deasupra mesei din bucătărie.

Și apoi Matt îl lovea pe Stefan cu toată puterea pe care și-o putuse aduna în trup și Stefan se împiedica de Elena, și capul i se ducea în jos, tot mai jos, fără ca nimic să-i opună rezistență. Meredith se arunca asupra lui dintr-o parte, ajutându-l să facă o rotire completă în aer înainte. În clipa în care rotirea îl făcu să depășească pragul și să se rostogolească în jos pe scări, Elena se ridică și închise ușa și Meredith se rezemă de ea, în vreme ce Matt striga:

— Cum ții înăuntru un kitsune?

— Astea ar putea fi de ajutor, spuse cu răsuflarea tăiată doamna Flowers, îndesând niște ierburi puternic mirositoare în crăpătura de sub ușă.

— Și... Fier! Strigă Elena, și ea și Meredith și Matt alergară în living, unde se afla un grătar de foc imens, format din trei paneele.

Reușiră să-l târască până în bucătărie și îl proptiră de ușa pivniței pentru rădăcinoase. În aceeași clipă auziră prima izbitură în ușă venind dinăuntru, dar fierul era greu și cea de-a doua izbitură în ușă fu mai slabă.

— Ce faceți? Ați înnebunit cu toții? Se tângui Stefan, dar când întregul grup începu să acopere ușa cu amulete post-it, începu să înjure și deveni adevăratul Shinichi. O să vă pară rău, blestemați să fiți! Misao nu e bine. Plânge tot timpul. O să plătiți cu sângele vostru, dar nu înainte să vă prezint unor prieteni speciali de-ai mei. De soiul celor care știu cum să producă durere adevărată!

Elena înălță capul, ca și cum auzise ceva. Matt o văzu încruntându-se. Apoi ea strigă către Shinichi:

— Nici să nu încerci măcar să-l cauți pe Damon. A plecat. Și dacă încerci să dai de el, o să-ți prăjesc creierii.

O tăcere apăsătoare îi răspunse din pivnița pentru rădăcinoase.

— Dumnezeule mare, ce mai urmează?

Murmură doamna Flowers.

Elena pur și simplu le făcu semn cu capul celorlalți să o urmeze, și urcară cu toții până la mansardă — adică în camera lui Stefan — și vorbiră în șoaptă.

— Tu cum ai știut?

— Ai folosit telepatia?

— Eu n-am știut la început, recunosc Matt, dar Elena se purta ca și cum globul-stea era în pivnița de rădăcinoase. Stefan știe că nu e acolo. Bănuiesc, adăugă el, cu o tresărire plină de vinovăție, că eu l-am invitat înăuntru.

— Am știut de îndată ce a început să-mi pipăie părul, spuse Elena înfiorându-se. Stefan și D... Adică, Stefan știe că-mi place doar să mi-1 atingă foarte ușor, și numai la capete. Nu să tragă de el, așa cum făcea. Vă aduceți aminte de cântecelele lui Shinichi despre părul auriu? E sărit de pe fix. Oricum, mi-am dat seama sondându-i mintea.

Matt se simți rușinat. El se tot întrebase dacă Elena se transforma poate în vampir... Și asta era răspunsul, își spuse.

— Eu i-am observat inelul de Lapis Lazuli, spuse Meredith. Am văzut că îl avea pe mâna dreaptă când a plecat mai devreme. Când s-a întors, era pe mâna stângă.

Urmă un moment de tăcere, când toată lumea se holbă la ea. Meredith ridică din umeri și spuse:

— Face parte din pregătirea mea, să observ detaliile.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă Matt. N-ar putea să-1 schimbe în lumina soarelui.

— Cum ați știut, doamnă Flowers? întrebă Elena. Sau era doar felul în care noi ne purtam?

— Doamne, nu, sunteți cu toții niște actori foarte buni. Dar în clipa în care a trecut pragul, Ma ma a țipat la mine: "Ce faci, lași un kitsune să-ți intre în casă?" Așa că atunci am știut ce ne așteaptă.

— L-am înfrânt! Spuse Elena bucuroasă. Chiar l-am luat prin surprindere pe Shinichi! Nici nu-mi vine să cred!

— Crede, spuse Meredith cu un zâmbet strâmb. Pentru o clipă doar a fost deconcertat. Acum probabil că se gândește la răzbunare.

Ceva îl îngrijora pe Matt. Se întoarse către Elena.

— Parcă ai spus că și tu, și Shinichi aveți chei care vă pot duce oriunde, oricând. Așa că de ce n-a putut pur și simplu să spună: "Dumă înăuntru în pensiune unde e globul-stea"?

— Astea sunt niște chei diferite de cheia gemenilor-vulpe, spuse Elena, cu sprâncenele încruntate. Sunt... Ca un Paspartu, și Shinichi și Misao încă le mai au pe amândouă. Nu știu de ce nu a folosit-o. Deși asta l-ar fi dat de gol imediat ce-ar fi intrat în casă.

— Nu și dacă s-ar fi dus direct în pivnița pentru rădăcinoase și ar fi rămas acolo tot timpul, spuse Meredith. Și poate că un Paspartu poate anula regula cu "neinvitat înăuntru".

— Dar Mama tot mi-ar fi spus, interveni doamna Flowers. Și nici nu există broaște în pivnița pentru rădăcinoase. Absolut nici una.

— Lipsa broaștelor n-ar fi fost o problemă, cel puțin așa mă gândesc eu, răspunse Elena. Cred că a vrut pur și simplu să arate cât de isteț e, și cum ne poate păcăli să-i dăm globul-stea al lui

Misao.

Înainte ca altcineva să mai spună ceva, Meredith întinse mâna, iar în palma ei desfăcută se vedea o cheie strălucitoare. Era aurie și încrustată cu diamante și avea o formă foarte familiară.

— Țsta e unul dintre Paspartuuri! Strigă Elena. Așa credeam că o să arate cheia gemenilor-vulpe.

— Păi, a ieșit, ca să zic așa, din buzunarul jeansilor lui când a făcut săritura aia, spuse Meredith pe un ton inocent.

— Vrei să spui când tu l-ai aruncat peste mine, spuse Elena. Bănuiesc că l-ai și buzunărit.

— Așadar, acum, Shinichi n-are nici o cheie cu care să scape! Exclamă încântat Matt.

— Nici o cheie cu care să facă broaște, aprobă Elena, arătându-și gropițele din obraji.

— Ar putea să se distreze transformându-se într-o cârțiță ca să-și sape drum afară din pivniță, spuse Meredith nepăsătoare. Asta dacă are cu el mecanismul de transformare, sau ce-o fi. Apoi adăugă, de data asta cu vocea schimbată, îngrijorată: Mă întreb... Dacă n-ar trebui ca Matt să mai spună cuiva unde a ascuns globul-stea. Doar... Mă rog, pentru orice eventualitate.

Matt văzu în jurul lui frunți încruntate. Dar brusc realizează că trebuia să spună cuiva că ascundea globul-stea în dulapul lui. Grupul — inclusiv Stefan — îl alesese pe el să fie cel care îl ascundea pentru că el rezistase cu atâta încăpățănare atunci când Shinichi se folosisese de trupul lui Damon ca de-o marionetă pentru a-l tortura pe

Matt cu o lună în urmă. Atunci Matt dovedise că ar fi preferat să moară în chinuri îngrozitoare decât să-și pună prietenii în primejdie. Dar dacă Matt murea acum, globul-stea al lui Misao avea să fie pierdut pentru totdeauna pentru grupul lor. Și numai Matt știa cât de aproape fusese azi să se rostogolească pe scări în pivniță împreună cu Shinichi. De jos, de la parter, auziră un strigăt:

— Hei! E cineva acasă? Elena!

— Țasta-i Stefan al meu! Spuse Elena și apoi, fără nici cea mai mică urmă de demnitate, o luă la fugă pe scări pentru a se arunca în brațele lui din holul de la intrare până în prag.

El păru surprins, dar reuși să o prindă în brațe înainte să se prăbușească amândoi pe verandă.

— Ce se întâmplă? Spuse el și tot trupul îi vibra, pregătit să lupte. Toată casa miroase a kitsune!

— E-n regulă, spuse Elena. Vino să vezi. Îl conduse în sus pe scări către camera lui, adăugând: L-am închis în pivnița pentru rădăcinoase.

Stefan părea nedumerit.

— Pe cine ați închis în pivnița pentru rădăcinoase?

— Cu fier proptit de ușă, spuse Matt triumfător. Și ierburi și amulete peste tot pe ea. Și, oricum, Meredith i-a luat cheia.

— Cheia? Vorbiți despre... Shinichi? Stefan se întoarse către Meredith, cu ochii lui verzi mari și rotunzi. În timp ce eu am fost plecat?

— Din întâmplare aproape. S-a întâmplat să-mi bag mâna în buzunarul lui când era cu picioarele în sus și-și pierduse echilibrul. Și am avut noroc și am găsit

Paspartuul — asta dacă nu cumva e o cheie obișnuită. Stefan privi lung cheia.

— E adevăratul Paspartu. Elena știe bine. Meredith, ești incredibilă!

— Da, e Paspartuul cel bun, confirmă Elena. Îmi aduc aminte de forma lui — destul de complicată, nu?

Îl luă din mâna lui Meredith.

— Ce vrei să...

— Aș putea foarte bine să-l încerc, nu? Spuse Elena cu un zâmbet poznaș. Se duse la ușa camerei, o închise, spuse: Livingul de jos, apoi băgă cheia în ușă, o deschise, păși peste prag și închise ușa în urma ei.

Înainte ca cineva să poată rosti un cuvânt, era înapoi, cu vătraiul din living ținut în sus, cu un aer triumfător.

— Funcționează! Strigă Stefan.

— Uluitor! Spuse Matt.

Stefan părea aproape emoționat.

— Dar nu vă dați seama ce înseamnă asta? înseamnă că putem folosi cheia asta. Putem să mergem oriunde vrem fără să folosim Putere. Chiar și în Dimensiunea întunecată. Dar mai întâi — cât încă e aici — ar trebui să facem ceva cu Shinichi.

— Nu mai puteți face asta acum, Stefan dragă, spuse doamna Flowers, clătînând din cap. Îmi pare rău, dar adevărul e că am avut mare, mare noroc. Kitsune-\q ăla rău a fost luat pe nepregătite atunci. Acum n-o să mai fie la fel.

— Tot trebuie să încerc, spuse Stefan calm. Fiecare dintre voi a

fost chinuit sau a trebuit să lupte — fie cu pumnii, fie cu mintea, adăugă el, înclinându-se ușor către doamna Flowers. Eu am suferit, dar n-am avut niciodată șansa de a mă lupta cu el. Trebuie să încerc.

Matt spuse, la fel de calm:

— O să merg cu tine. Elena adăugă:

— Putem lupta cu toții, împreună. Nu, Meredith?

Meredith încuviință încet din cap, luând de lângă șemineu vătraul lui Stefan.

— Da, spuse ea. Poate că e o lovitură sub centură, dar... Împreună.

— Aș zice că e o lovitură mai bună decât să-1 lăsăm să trăiască și să continue să facă rău oamenilor. Oricum, o să ne ocupăm de asta... Împreună, spuse Elena hotărât. Chiar acum!

Matt dădu să se ridice, dar încremeni în plină mișcare, holbându-se îngrozit. Simultan, cu grația unor leoaice la vânătoare sau a unor balerine, cele două fete se repeziră asupra lui Stefan, și tot în aceeași clipă își ridicară vătraiele — Elena pocnindu-1 în cap și Meredith lovindu-1 cu putere între picioare. Stefan se îndepărtă împleticit după lovitura în cap, dar spuse doar "Au!" Când îl izbi Meredith. Matt o dădu pe Elena deoparte și apoi, răsucindu-se la fel de sigur ca și cum era pe un teren de fotbal, o îndepărtă și pe Meredith din drumul lui "Stefan".

Dar acest impostor părea că se hotărâse să nu riposteze. Trupul lui Stefan se topi. În fata lor stătea Misao, cu frunze verzi împletite în părul ei cu vârfuri stacojii. Matt văzu, șocat, că fața ei era trasă și palidă. Era în mod clar foarte bolnavă, deși încă sfidătoare. Dar în seara asta vocea ei nu mai era batjocoritoare.

— Ce-ați făcut cu globul meu stea? Și cu fratele meu? întrebă ea cu o voce slabă.

— Fratele tău e închis în siguranță, spuse Matt, dar fără să știe ce îi spunea.

În ciuda tuturor crimelor pe care le comisese Misao, lui Matt nu putea să nu-i pară rău pentru ea. Era clar că era bolnavă și disperată.

— Știu asta. Voiam să spun că fratele meu o să vă omoare pe toți — nu ca să se distreze, ci de furie. Acum Misao părea distrusă și speriată. Nu l-ați văzut niciodată cu adevărat furios.

— Nici voi nu l-ați văzut niciodată pe Stefan furios, spuse Elena. Cel puțin nu când avea Putere pe deplin.

Misao doar clătină din cap. O frunză uscată i se desprinse din păr și pluti în jos.

— Nu înțelegeți, spuse.

— Mă îndoiesc că înțelegem ceva. Meredith, ai căutat-o prin buzunare pe fata asta?

— Nu, dar cu siguranță n-ar fi adus celălalt...

Elena spuse tăios:

— Matt, ia o carte și citește. O să-ți spun eu când am terminat.

Matt nu voia să se întoarcă cu spatele la un kitsune, chiar și la unul bolnav. Când o văzu însă și pe doamna Flowers dând cu blândețe din cap, se supuse. Dar, chiar și cu spatele întors, tot auzea zgomote. Iar zgomotele îi spuneau că Misao era ținută bine și căutată cu grijă. La început, toate sunetele erau murmure de negație.

— Nu... Nu... Nu... Hopa!

Se auzi un clincănit de metal pe lemn. Matt se întoarse doar când Elena spuse:

— O.K., acum poți să te uiți. Era în buzunarul ei din față. Adăugă către Misao, care arăta ca și cum era pe cale să leșine: Nu am vrut să fim obligate să te ținem și să te căutăm. Dar cheia asta — de unde, cerule mare, ati luat asemenea chei?

Pe obraji lui Misao se iviră două pete rozalii.

— Ai nimerit-o cu cerul. Sunt ultimele două rămase din Paspartuuri — și sunt a mea și a lui Shinichi. Eu am găsit o cale cum să le fur din Curtea Celestă. Asta s-a întâmplat. .. Cu mult timp în urmă.

În acel moment se auzi o mașină pe drum — se apropia Porsche-le lui Stefan, în tăcerea încremenită care urmă, putură vedea cu toții pe

fereastră mașina cum intra pe aleea ce ducea la intrare.

— Nimeni nu coboară, spuse Elena încordată. Nimeni nu-1 invită înăuntru.

Meredith îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— E posibil ca Shinichi să-și fi săpat deja o galerie afară, ca o cârtiță, spuse ea. Și el deja a fost invitat înăuntru.

— E vina mea că nu v-am avertizat — dar, oricum, dacă e Shinichi și i-a făcut ceva lui Stefan, o să vadă cum e când sunt eu furioasă. Cuvintele Aripile Distrugerii tocmai mi s-au ivit în minte și ceva din interiorul meu vrea să le rostească.

Atmosfera din încăpere îngheță brusc.

Nimeni nu-i ieși înaintea lui Ștefan, dar în clipa următoare auziră cu toții pași care alergau pe scări. Ștefan apărură în pragul camerei sale și se trezi în fața mai multor persoane care îl priveau cu suspiciune.

— Ce dracu' se petrece aici? întrebă el, holbându-se la Misao, care era ținută între Meredith și Matt. Misao...

Elena făcu doi pași către el... Și se încolăci în jurul lui, cuprinzându-l într-un sărut pasional. Pentru o clipă el rezistă, dar apoi, puțin câte puțin, rezistența lui pieri, în ciuda camerei pline de observatori.

Când îi dădu în cele din urmă drumul, Elena rămase rezemată de el, răsufând greu. Ceilalți se înroșiseră, stânjeniți. Ștefan, cu obrajii încinși, o ținu strâns în brațe.

— Îmi pare rău, șopti Elena. Dar deja ai "venit acasă" de două ori. Prima dată a fost Shinichi, și l-am încuiat în pivnița pentru rădăcinoase. Pe urmă a fost ea. Arată, fără s-o privească, către Misao, care se făcuse mică. Nu știam cum să mă asigur că Shinichi nu scăpase în vreun fel...

— Și acum ești sigură?

— Oh, da. Te recunosc. Ești întotdeauna gata să-ți deschizi mintea și sufletul pentru mine.

Matt își dădu seama că Elena tremura și se ridică repede, pentru ca

ea să se poată așeza și să stea un minut sau două în liniște.

Dar liniștea dură mai puțin de un minut.

— Îmi vreau globul-stea! Strigă Misao. Trebuie să pun Putere în el, altfel or să-mi tot slăbească forțele — și pe urmă m-ați omorât.

— Or să-ti tot slăbească forțele? Ce, se evaporază lichidul din globul-stea, sau ce? întrebă Meredith.

Matt se gândea la ceea ce văzuse pe strada lui înainte să fie luat de polițiștii din Ridgemont.

— Ai adunat Putere ca să o bagi în glob? întrebă el pe un ton prietenos. Putere de ieri, poate?

— Putere, de când ati luat-o. Dar nu e unită cu... Mine. Cu globul-meu stea. E a mea, dar nu încă.

— Ca de pildă niște Putere fiindcă l-ai silit pe Cole Reece să-și mănânce porcușorul de Guineea când era încă viu? Că i-ai făcut pe copii să dea foc la propriile lor case? Vocea lui Matt era gravă.

— Ce contează? Replică ursuză Misao. E a mea. Au fost ideile mele, nu ale tale. Nu mă poți împiedica...

— Meredith, ține-o departe de mine. Îl știam pe băiatul acela Cole de când s-a născut. O să am întotdeauna coșmaruri...

Misao se învioră ca o floare ofilită care primește apă din belșug.

— Să ai coșmaruri, să ai coșmaruri, șopti ea.

Se lăsă tăcerea. Apoi Meredith spuse, cu mare grijă și cu o față lipsită de expresie, ca și cum s-ar fi gândit la bățul de luptă:

— Ești o făptură tare dezgustătoare, nu-i așa? Asta e hrana ta? Amintiri urâte, coșmaruri, teama de viitor?

Misao era în mod clar deconcertată. Nu vedea unde era șmecheria. Era ca și cum l-ai fi întrebat pe un adolescent obișnuit: "Ce-ai zice de niște pizza și o cola? Asta e ceea ce vrei?" Misao nici măcar nu-și dădea seama că poftele ei erau greșite, așa că nu putea minți.

— Ai avut dreptate, spuse Stefan cu hotărâre. Avem globul tău stea. Singurul fel în care ne poți convinge să ți-l dăm înapoi ar fi să faci ceva pentru noi. Oricum noi ar trebui să putem să te controlăm

pentru că îl avem...

— Gândire ca pe vremuri. Demodată, mârâi Misao.

Se lăsă o tăcere mormântală. Matt își simți stomacul înnodat.

Mizaseră tot timpul pe modul clasic de a gândi. Să pună mâna pe globul-stea al lui Shinichi silind-o pe Misao să le spună unde e. Scopul lor final era să îl controleze pe Shinichi folosind globul-stea al lui.

— Voi nu înțelegeți, spuse Misao, pe un ton jalnic și în același timp furios. Fratele meu o să mă ajute să-mi umplu din nou globul-stea. Dar ceea ce am făcut în orașul ăsta — a fost un ordin, nu am făcut-o doar ca să ne distrăm.

— Hai, nu zău? Murmură Elena, dar Stefan ridică repede capul și întreabă:

— Un ordin? De la cine!

— Eu... Nu... Știu! Țipă Misao. Shinichi e cel care primește ordinele. Pe urmă îmi spune ce să fac. Dar oricine ar fi, ar trebui să fie fericit acum. Orașul e aproape distrus. Ar trebui să mă ajute puțin!

Se uită furioasă la grup, și ei o priviră lung.

Fără să știe că avea să spună asta, Matt zise:

— Hai s-o punem în pivnița pentru rădăcinoase cu Shinichi. Am senzația că s-ar putea să dormim cu toții în magazie la noapte.

20

Dormim în magazie cu pereții acoperiți cu amulete Post-It, adăugă Meredith pe un ton deprimat. Dacă avem suficiente. Am primit un alt pachet, dar oricum nu ajunge când vrei să acoperi o cameră cu ele.

— O.K., spuse Elena. Cine are cheia lui Shinichi?

Matt ridică mâna. -In...

— Nu-mi spune! Exclamă Elena. Nu trebuie să le pierdem. Stefan și cu mine suntem o echipă; voi toți, cealaltă.

Ieșiră din camera lui Stefan cu Misao,

pe jumătate conducând-o, pe jumătate sprijinind-o, și coborârea scările. Misao nu încercă să fugă, să se zbată sau să le vorbească. Asta îl făcu și mai suspicios pe Matt în privința ei. Ii văzu pe Stefan și Elena privindu-se și își dădu seama că și ei gândeau la fel.

Dar ce altceva puteau face cu ea? Nu exista o altă modalitate — omenească sau chiar neomenească — de a o retine mai multe zile. Aveau globul ei stea și, conform cărților, asta ar fi trebuit să le permită să o controleze, dar ea avea dreptate, părea o idee depășită pentru că nu funcționa. Încercaseră cu Stefan și Meredith ținând-o strâns, în vreme ce Matt luase globul-stea de unde îl ascunsese, într-o cutie de pantofi de pe raftul de sus, deasupra hainelor, din dulapul lui.

El și Elena încercaseră să o forțeze pe

Misao să facă anumite lucruri în vreme ce ei țineau în mână sfera aproape goală: să o oblige pe Misao să le spună unde era globul-stea al fratelui ei, și altele. Dar pur și simplu nu se întâmplă nimic.

— Poate că atunci când e atât de puțină Putere în el nu funcționează, spuse în cele din urmă Elena.

Dar asta nu-i consola aproape deloc.

În vreme ce o duceau pe Misao în bucătărie, Mart se gândea că planul kitsune-lor fusese unul prostesc: să-l imite pe Stefan de două ori. Să o facă și a doua oară, când oamenii erau deja cu ochii în patru, asta fusese o prostie. Iar Misao nu părea deloc proastă.

Matt avea un presentiment nu prea plăcut.

Elena avea un presentiment foarte neplăcut despre ceea ce făceau. Uitându-se înjur la fețele celorlalți, văzu că și ei gândeau la fel. Dar nimeni nu venise cu un plan mai bun. N-o puteau omor — pe Misao. Nu erau niște criminali care puteau omor — cu sânge-rece o fată bolnavă și pasivă.

Își închipuia că Shinichi trebuia să aibă un auz foarte ascuțit și că îi auzise deja pășind pe dușumeaua scârâțitoare a bucătăriei. Și trebuia să presupună că știa — prin legăturile minții, sau altceva — că

Misao era exact deasupra lui. Așa că nu avea nimic de pierdut când strigă, prin ușa închisă:

— Shinichi, o avem aici pe sora ta! Dacă o vrei, rămâi liniștit și nu ne face să o aruncăm în jos pe scări.

Nu se auzi nimic din pivnița pentru rădăcinoase. Elena preferă să considere asta o tăcere supusă. Cel puțin Shinichi nu urla amenințări.

— O.K., șopti Elena. Trecu exact în spatele lui Misao. Număr până la trei și împingem cât de tare putem.

— Stai! Spuse Mart într-o șoptă-strigăt. Ai spus că n-o s-o aruncăm în jos pe scări!

— Viața nu e dreaptă, spuse Elena neîndurătoare. Crezi că el nu are vreo surpriză pentru noi?

— Dar...

— Las-o baltă, Mart, spuse Meredith calmă. Avea bățul de luptă în mâna stângă și cu dreapta era pregătită să împingă grătarul ca să deschidă ușa. Toată lumea e gata?

Toți încuviințară din cap. Elenei îi părea rău pentru Matt și Meredith, care erau cei mai sinceri și mai sensibili dintre ei.

— Unu, șopti ea ușor, doi, trei.

La "trei", Meredith lovi mecanismul de deschidere ascuns. Și apoi lucrurile începură să se petreacă foarte încet.

La "doi", Elena pornise deja să o împingă pe Misao către ușă. La "trei", i se alăturară și ceilalți.

Dar păru să dureze la nesfârșit până se deschidea ușa. Și înainte ca nesfârșitul să ia sfârșit, totul o luă razna.

Frunzele din părul lui Misao întinseră rămurele în toate direcțiile. Un lăstar țâșni către Elena și i se încolăci în jurul încheieturii mâinii. Auzi un țipăt de protest dinspre Matt și știu că și el fusese prins.

— Împingeți! Strigă Meredith și apoi Elena văzu bățul de luptă năpustindu-se către ea.

Meredith reteză cu bățul lăstarul legat de Misao, și acesta căzu pe jos.

Orice îndoieli privind aruncarea lui Misao pe scări în jos dispărură. Elena se alătură celor care încercau să o împingă prin deschizătura ușii. Dar ceva era în neregulă în pivniță. În primul rând, o aruncau pe Misao într-o beznă de nepătruns... Și într-o fojgăială.

Pivnița era plină de... Ceva. De niște lucruri.

Elena se uită în jos la glezna ei și văzu îngrozită un vierme uriaș care părea să se fi târât afară din pivniță. Sau cel puțin la un vierme se gândi când văzu acea arătare — poate că era o larvă fără cap. Era transparent și negru și avea cam treizeci de centimetri, dar era prea gros ca să-l cuprindă între degete. Părea să se miște în două feluri, unul fiind metoda familiară de curbare și apoi îndreptare, și cealaltă pur și simplu lipindu-se de alți viermi, care explodau acum deasupra capului Elenei ca o fântână îngreșătoare.

Elena ridică privirea și imediat regretă.

Deasupra lor se unduia o cobră, care ieșea din pivnița pentru rădăcinoase și pătrundea în bucătărie. Era o cobră alcătuită din viermi negri transparenti lipiți între ei, și din când în când unul se desprindea și cădea printre cei de jos și atunci se auzea un țipăt.

Dacă Bonnie ar fi fost cu ei, ar fi țipat până când paharele de vin din dulap s-ar fi spart, își spuse Elena, fără rost. Meredith încerca să atace cobra cu bățul ei de luptă și în același timp să-și scoată din buzunar hârtiutele Post-It.

— Iau eu Post-It-urile, gâfâi Elena și își strecură mâna în buzunarul lui Meredith.

Degetele ei apucară un teanc mic de hârtiuțe și ea îl trase afară triumfătoare.

În aceeași clipă, primul vierme gras și lucios căzu pe ea, direct pe piele. Vru să țipe de durere când piciorușele sau dinții sau trompele lui mici — ceea ce-l ținea prins de ea — o arseră și o înțepară. Trase o hârtiută din teanc, care nu era o notiță Post-It, ci aceeași amuletă pe un cartonaș mic și destul de subțire, și îl lipi pe chestia ca un vierme.

Nu se întâmplă nimic.

Meredith tocmai înfigea bățul de luptă în mijlocul cobrei. Elena văzu o altă creatură căzând către fata ei întoarsă în sus și reuși să se răsucească la timp pentru ca viermele să aterizeze în schimb pe gulerul ei. Încercă cu un alt cartonaș din teanc și când el pur și simplu căzu — viermii păreau lipicioși, dar nu erau — scoase un prim țipăt și smulse cu ambele mâini chestiile oribile prinse de ea. Ele cedară, lăsându-i pielea plină cu urme roșii și tricoul sfâșiat la umăr.

— Amuletele nu funcționează, țipă ea către Meredith.

Meredith stătea chiar sub capul cu glugă, legănător, al cobrei-vierme, înfigându-și bățul întruna, ca și cum ar fi vrut să ajungă în centrul ei. Vocea îi era înăbușită.

— Oricum nu sunt destule! Prea mulți viermi. Mai bine ați fugi de-aici.

O clipă mai târziu, Stefan strigă:

— Toată lumea să iasă de-aici! E ceva solid aici!

— La asta încerc să ajung! îi răspunse Meredith tot strigând.

Disperat, Matt urlă:

— Unde-i Misao?

Ultima dată când o văzuse Elena, se arunca în masa fojgăitoare din beznă.

— A dispărut, strigă ea. Unde-i doamna Flowers?

— în bucătărie, se auzi o voce în spatele

Elena se întoarce și o văzu pe bătrână trăgând jos cu amândouă mâinile ierburi agățate de tavan.

— O.K., strigă Stefan. Toată lumea, dați-vă în spate. O s-o lovesc cu Putere. Acum!

Vocea lui era ca un plesnet de bici. Toată lumea se trase înapoi, chiar și Meredith, care împunsese șarpele cu bățul ei.

Stefan își strânse degetele în jurul a nimic, în jurul aerului, și acesta se transformă într-un ghem rotitor de energie scânteietoare. Îl

azvârli direct în cobra alcătuită din viermi.

Urmă o explozie și apoi începu să plouă cu viermi. Elena își încleșta dinții ca să nu țipe. Trupurile ovale, transparente, ale viermilor se desfăceau în aer și cădeau pe ei.

Podeaua bucătăriei ca niște prune mult prea coapte, sau ricoșau de podea. Când Elena îndrăzni să ridice din nou privirea, văzu o pată neagră pe tavan.

Sub ea, zâmbind, era Shinichi.

Meredith, cu un gest fulgerător, încercă să-l străpungă cu bățul. Dar Shinichi se dovedi mai rapid, ferindu-se într-o parte, și apoi de următoarea lovitură.

— Voi, oamenii, spuse el. Toți la fel. Toți proști. Când o să vină în cele din urmă Miezul de noapte, o să vedeți cât de proști sunteți.

Rosti "Miezul de noapte" ca și cum ar fi spus "Apocalipsa".

— Am fost suficient de deștepți ca să ne dăm seama că nu ești Stefan, spuse Matt din spatele lui Shinichi.

Shinichi își dădu ochii peste cap.

— Și să mă băgați într-o cameră acoperită cu lemn. Nici măcar nu v-ați putut aduce aminte că kitsune-le au controlul peste plante și copaci? Știți, zidurile sunt acum pline de larve de malachi. Complet infestate.

Ochii îi scânteiară — și aruncă o privire în spate, văzu Elena, privind către ușa deschisă a pivniței pentru rădăcinoase.

Groaza ei deveni mai mare, și în aceeași clipă Stefan strigă:

— Ieșiți de-aici! Afară din casă! Mergeți într-un loc sigur!

Elena și Meredith se priviră, paralizate. Erau în echipe diferite, dar nu păreau să se poată despărți. Apoi Meredith își reveni și se întoarse către cealaltă parte a bucătăriei ca s-o ajute pe doamna Flowers. Matt era deja acolo, făcând același lucru.

Și apoi Elena se trezi ridicată în sus și mișcându-se repede. Stefan o luase și alerga cu ea către ușa din față. În spate, ea îl auzi pe Shinichi strigând:

— Aduceți-mi oasele lor!

Unul dintre viermii pe care Elena îl doborâse pocni și ea văzu ceva târându-se afară din el. Țștia chiar erau malachi, își dădu ea seama. Versiuni mai mici ale celui care înghițise brațul lui Matt și lăsase urmele acelea lungi și adânci când el și-l trăsese afară.

Observă că unul era prins de spatele lui Stefan. Îneebunită de furie, îl apucă de un capăt și trase de el, trase întruna, deși Stefan icni de durere. Când reuși să-l desprindă, văzu pe partea lui inferioară ceva ce semăna cu zeci de dințișori de copii. Îl izbi de un perete când ajunseră la ușă.

Aproape că se ciocniră de Matt, Meredith și doamna Flowers, care veneau prin living. Stefan deschise ușa cu o smucitură și după ce ieșiră cu toții, Meredith o închise trântind-o cu putere. Câțiva malachi — larve și unii viermi zburători încă uzi — reușiră să iasă odată cu ei.

— Unde suntem în siguranță? Spuse răstit Meredith. Adică să fim cu adevărat în siguranță, și asta timp de câteva zile?

Nici ea și nici Matt nu-i dăduseră drumul doamnei Flowers, și din viteza cu care se mișcau, Elena bănuia că bătrâna era aproape la fel de ușoară ca o păpușă de paie. Doamna Flowers continua să murmure: "O, Doamne! O, Dumnezeule!"

— Casa mea? Sugeră Matt. Strada e într-o stare proastă, dar casa era în regulă ultima dată când am văzut-o, iar mama a plecat cu doctorița Alpert.

— O.K., casa lui Matt — folosind

Paspartuurile, spuse Elena. Dar hai s-o facem din magazie. Nu vreau să deschid din nou ușa asta a casei, indiferent ce se-ntâmplă. Când Stefan încercă să o ridice în brațe, ea scutură din cap și spuse: Sunt bine. Aleargă cât de repede poți și distruge orice malach vezi.

Ajunseră la magazie, dar acum îi urmărea un sunet care semăna cu un vip vip vip — un soi de bâzâit țiuitor care nu putea fi produs decât de malachi.

— Și acum ce facem? întrebă găfâit Matt, ajutând-o pe doamna Flowers să se așeze pe pat.

Stefan ezită.

— Casa asta a ta, crezi că e cu adevărat sigură?

— E ceva sigur acum? Dar casa e goală, sau cel puțin ar trebui să fie.

Între timp, Meredith le trase pe Elena și doamna Flowers deoparte. Spre groaza Elenei, Meredith ținea în mână una din larvele mai mici, cu burta în sus.

— Oh, Doamne..., protestă Elena, dar Meredith spuse:

— Seamănă mult cu dințișorii de copil mic, nu-i așa?

Brusc, doamna Flowers se animă.

— Chiar seamănă! Spuse ea. Și zici că femurul pe care l-am găsit în desiș...

— Da. Era cu siguranță uman, dar poate că nu ronțait de oameni. De copii umani, spuse Meredith.

— Și Shinichi le-a strigat malachilor să îi aducă oasele noastre..., spuse Elena și înghiți nodul care i se pusese în gât. Apoi se uită din nou la larvă. Meredith, scapă cumva de chestia asta. O să pocnească și o să iasă de-acolo un malach zburător.

Meredith se uită cercetătoare înjur, prin magazie.

— O.K. — dă-i drumul și o să calc eu pe el, spuse Elena, ținându-și răsuflarea pentru a-și îndepărta greața.

Meredith dădu drumul viermelui negru și gras, translucid, care explodează la impactul cu pardoseala. Elena calcă pe el, dar nu reuși să strivească malachul de dinăuntru. În schimb, când ea ridică talpa, creatura încercă să se strecoare sub pat. Bățul de luptă al lui Meredith o tăie cu precizie în două.

— Băieți, spuse Elena către Matt și Stefan, trebuie să plecăm acum. Afară e o armată de malachi zburători!

Matt se întoarse către ea.

— Ca acela care..., începu el.

— Mai mici, dar cred că seamănă cu cel care te-a atacat pe tine.

— O.K., uite la ce ne-am gândit, spuse

Stefan într-un fel care imediat o neliniști pe Elena. Cineva trebuie să se ducă în Dimensiunea întunecată să vadă ce-i cu Bonnie. Bănuiesc că eu sunt cel care să o facă, pentru că sunt vampir. Voi n-ați putea să intrați...

— Ba da, am putea, spuse Meredith. Cu cheile astea, am putea pur și simplu să spunem: "Du-ne în casa lui Lady Ulma în Dimensiunea întunecată", sau "Du-mă în locul în care este Bonnie." De ce n-ar funcționa?

— O.K., spuse Elena. Meredith, Matt și doamna Flowers pot să rămână aici și să încerce să-și dea seama ce este "Miezul de noapte". După cum a spus-o Shinichi, a sunat a ceva rău. Între timp, Stefan și cu mine mergem în Dimensiunea întunecată să o găsim pe Bonnie.

— Nu! Exclamă Stefan. N-o să te iau din nou în locul ăla oribil.

Elena îl privi direct în ochi și-i spuse, fără să-i pese de ceilalți din încăpere:

— Ai promis. Ai promis. Că n-o să mai pleci niciodată fără mine. Indiferent pentru cât timp și indiferent din ce cauză. Ai promis.

Stefan o privi disperat. Elena știa că el voia ca ea să fie în siguranță — dar care dintre lumi era cu adevărat mai sigură acum? Ambele erau pline de orori și primejdii.

— Oricum, spuse ea cu un zâmbet hotărât, eu am cheia.

Deci, știi cum se face? O întrebă Elena pe Meredith. Bagi cheia în broască și spui unde vrei să mergi. Apoi deschizi ușa și intri. Asta-i tot.

— Voi trei plecați primii, adăugă Stefan. Și repede.

— O să întorc eu cheia, îi spuse Meredith lui Matt. Tu ai grijă de doamna Flowers.

În aceeași clipă, Elena avu un gând pe care nu voia să-1 rostească cu voce tare, ci doar lui Stefan. Dar ei doi erau atât de apropiați fizic, încât știa că el o să-1

perceapă. Saber! îi spuse ea lui Stefan. Nu putem să-l lăsăm cu malachii ăștia.

Nu-l lăsăm, auzi vocea lui Stefan în mintea ei. I-am arătat drumul către casa lui Matt și i-am spus să se ducă acolo și să o ia și pe Talon și să-i apere pe oamenii care vor veni.

În aceeași clipă, Matt spunea:

— Oh, Doamne! Saber! Mi-a salvat viața... Nu pot să-l las aici!

— M-am ocupat deja de asta, îl liniști Stefan și Elena îl bătu ușor pe spate. O să ajungă în scurt timp acasă la tine, și dacă te duci în altă parte o să-ți ia urma.

Bătăile ușoare ale Elenei se transformară în împingeri blânde.

— Să fiți cuminți!

— Camera lui Matt Honeycutt din Fell's Church! Spuse Meredith, bătând cheia în broască și deschizând ușa.

Ea și doamna Flowers și Matt pășiră peste prag. Ușa se închise în urma lor. Stefan se întoarse către Elena.

— Eu ies primul, spuse el hotărât. Dar te țin de mână. N-am de gând să-ți dau drumul.

— Să nu-mi dai niciodată drumul, să nu-mi dai niciodată drumul, șopti Elena, imitând-o pe Misao cu al ei "Să ai coșmaruri". Apoi avu un gând. Brățări de sclavă!

— Ce? Spuse Stefan, apoi: Oh, mi-aduc aminte, mi-ai spus despre asta. Dar cum ar trebui să arate?

— Ca două brățări, la fel dacă se poate, răspuse Elena, cotrobăind prin fundul încăperii, acolo unde era îngrămădită mobilă, deschizând sertare, închizându-le. Haideți, brățări! Haideți, apăreți! Se presupune că în casa asta găsești orice!

— Ce zici de chestiile astea pe care ți le prinzi în păr? întrebă Stefan.

Elena întoarse capul către el și el îi aruncă o pungă cu elastice moi din bumbac de prins coada de cal.

— Ești un geniu! Cu astea nici n-or să mă doară încheieturile! Și

uite două albe, așa că or să fie la fel, spuse fericită Elena.

Se așezară în fața ușii, cu Stefan în stânga Elenei, pentru ca el să poată vedea ce era afară înainte să pășească peste prag, ținând-o strâns de brațul stâng.

— Acolo unde este prietena noastră Bonnie Mc Cullough, spuse Stefan și băgă cheia în ușa fără broască, și o răsuci.

Apoi, după ce îi dădu Elenei cheia, deschise ușa cu prudență.

Elena nu era prea sigură la ce să se aștepte. O explozie de lumină poate, în vreme ce străbăteau dimensiunile. Un fel de tunel spiralat, sau stele căzătoare. Cel puțin o senzație de mișcare.

Ceea ce o întâmpină fu abur, care îi înmuie imediat tricoul și îi umezi părul.

Și apoi auzi zgomot.

— Elena! Eleeeeeeeeeeeeeeeena! Ești aici!

Elena recunoscuse vocea, dar nu putea localiza în tot aburul ăla persoana care țipa.

Apoi văzu o cadă imensă căptușită cu plăci de malahit, și o fată cu o figură speriată care avea grijă de un foc de cărbuni la baza căzii, în vreme ce alte două tinere ajutoare cu perii de baie și pietre ponce se lipiseră speriate de peretele îndepărtat.

Iar în baie era Bonnie! Era clar că baia era foarte adâncă, pentru că Bonnie nu reușea să atingă fundul în mijlocul ei, dar aproape că sărea din apă, țopăind întruna ca un delfin acoperit de spumă, ca să atragă atenția asupra ei.

— Hei, iată-te, spuse Elena cu răsufierea tăiată.

Se lăsă în genunchi pe un covoraș gros, de un albastru pal. Bonnie făcu o săritură spectaculoasă și pentru o clipă Elena avu în brațele ei un corpușor plin de săpun și clăbuci.

Apoi Bonnie se lăsă la loc în apă și apoi se ridică râzând.

— Și ăla e Stefan? E Stefan! Stefan, bună / Bunăăă!

Stefan întoarse capul, ca și cum ar fi încercat să evalueze cantitatea de clăbuci. Păru mulțumit, se răsuci ușor și își flutură mâna.

— Hei, Bonnie? întrebă el, cu vocea înăbușită de pleoscăiturile din apă. Unde suntem?

— E casa lui Lady Ulma! Sunteți în siguranță — sunteți cu toții în siguranță! întoarse o fețișoară plină de speranță către Elena. Unde e Meredith?

Elena clătină din cap, gândindu-se la toate lucrurile legate de Meredith despre care Bonnie încă nu știa. Ei, hotăr— ea, nu era momentul să pomenească de ele.

— A trebuit să rămână în Fell's Church, ca să apere orașul, răspunse.

— Oh. Bonnie lăsă privirea în jos, tulburată. Tot rău, nu?

— Nici nu-ți poți închipui. Sincer, e... De nedescris. Acolo sunt Matt și doamna Flowers și Meredith. Îmi pare rău.

— Nu, îmi pare așa de bine și că vă văd doar pe voi! Oh, Doamne, dar ești rănită. Se uita la urmele mărunte de dinți de pe brațul Elenei, și la sângele de pe tricoul ei rupt. O să ies de aici și... Hei, nu, tu intri aici! E suficient loc, și suficientă apă fierbinte, și... Avem o mulțime de hainei Lady Ulma chiar a creat câteva pentru noi, pentru "când ne întoarcem"!

Elena, zâmbind liniștitor către băieșite, deja își scotea hainele cât de repede putea. Cada, în care șase persoane puteau lejer să înoate, părea prea luxoasă ca s-o rateze, și-apoi, își spuse ea, era normal să fii curat atunci când ții salutai gazda.

— Du-te și distrează-te, îi strigă ea lui Stefan. E Damon aici? O întrebă în șoaptă pe Bonnie, care încuviință din cap. Damon e și el aici, ciripi ea. Dacă o vezi pe Lady Ulma, spune-i că vine și Elena, dar mai întâi se spală.

Nu se aruncă direct în apa sidefie din care se ridicau aburi, ci cobor— pe a doua treaptă și de acolo se lăsă să alunece în apă. Imediat, se cufundă într-o căldură delicioasă care îi pătrunse direct în trup, și ca printr-o magie îi relaxa dintr-odată toți mușchii. Parfumurile umpleau aerul. Își aruncă pe spate părul ud și o văzu pe

delicata Bonnie râzând de ea.

— Așadar, ai ieșit din bârlogul tău și ai stat aici răsfatându-te în lux, în vreme ce noi eram îngrijorați de moarte?

Elena auzi cum propria ei voce urcă spre sfârșitul propoziției, transformând-o într-o întrebare.

— Nu, am fost luată de niște oameni, și... Bonnie se întrerupse. Ei... Primele zile au fost grele, dar nu contează. Slavă Domnului că în final am ajuns acasă la Lady Ulma. Vrei o perie de baie? Niște săpun care miroase a trandafiri?

Elena se uita la Bonnie cu ochii ușor mijiți. Știa că Bonnie ar face aproape orice pentru Damon. Asta includea și acoperirea lui. Delicat, în vreme ce se răsfață cu periile și uleiurile și nenumăratele feluri de săpun așezate la îndemână pe o etajeră, începu un interogatoriu.

Stefan ieși din încăperea plină de aburi înainte să ajungă ud din cap până-n picioare. Bonnie era teafară și Elena fericită. Descoperi că intrase în altă cameră, în care se aflau mai multe canapele făcute dintr-un material moale și spongios. Pentru uscare? Masaj? Cine știe.

Următoarea încăpere în care pătrunse avea lămpi de gaz care ardeau atât de puternic, încât puteau rivaliza cu lumina electrică. Aici erau alte trei canapele — habar nu avea la ce serveau — o oglindă argintie de-un stat de om, și oglinzi mai mici în fata unor scaune. Era în mod clar un loc pentru machiat și înfrumusețare.

Această ultimă cameră dădea într-un coridor. Stefan ieși în el și ezită, întinzând fire delicate de Putere în direcții diferite, sperând să-l găsească pe Damon înainte ca Damon să-i remarce prezența pe domeniu. Paspartuul dovedise că nu ținea cont de faptul că Stefan nu fusese invitat aici. Asta însemna că poate Stefan reușea...

În acel moment percepu ceva, și își încetă imediat sondarea, surprins. Se uită în lungul coridorului. Îl putea vedea pe Damon, măsurând cu piciorul camera din capătul coridorului, vorbind cu cineva pe care Stefan nu-l putea vedea, ascuns în spatele ușii.

Stefan se furișă foarte încet pe coridor, pândind. Ajunse la ușă fără

ca fratele lui să observe măcar, și văzu că persoana cu care vorbea Damon era o femeie îmbrăcată în ceea ce păreau a fi nădragi și cămașă din piele de căprioară, care avea fața arsă de soare și de vânt și în general aerul cuiva care se simte mai în largul lui departe de civilizație decât în mijlocul ei. Damon spunea:

— Ai grijă să fie suficiente haine groase pentru fată. Nu e prea rezistentă, știi...

— Și unde o duci — și de ce? întrebă Stefan, rezemându-se de tocul ușii.

De data asta — doar de data asta — avu norocul să-l ia pe Damon prin surprindere. Fratele lui ridică privirea și apoi tresări ca o pisică speriată. Era atât de amuzant să-l vezi pe Damon căutându-și o mască, pentru ca în final să aleagă un aer de amabilitate absentă. Stefan bănuia că nimeni nu depusese atâta efort ca să se îndrepte către un scaun de birou, să se așeze și să se forțeze să ia o poziție tolănită.

— Măi să fie! Frățiorul! Ai trecut pe-aici în vizită! Ce... Drăguț. Ce păcat însă că practic ies pe ușă în clipa asta ca să plec într-o călătorie, și nu e loc și pentru tine.

În clipa asta, femeia cu fața arsă de soare, care lua notițe — și care se ridicase în picioare când Stefan intrase în cameră — vorbi:

— Oh, nu, my lord. Pe turgi n-o să-i deranjeze greutatea în plus a acestui domn. Probabil că nici n-or s-o remarce. Dacă bagajul său poate fi pregătit până mâine, puteți pomi dimineața în zori, întocmai cum ați plănuțit.

Damon îi aruncă cea mai elocventă căutătură de "taci sau mori". Și ea tăcu. Printre dinții încleștați, Damon reuși să spună:

— Ea e Pelat. E coordonatoarea micii noastre expediții. Bună, Pelat. La revedere, Pelat. Poți să pleci.

— Cum dorești, my lord. Pelat se înclină și dispăru.

— Nu crezi că iei acest "my lord puțin cam prea în serios? întrebă Stefan. Și ce-i cu costumul ăsta pe care-l porți?

— Este uniforma de căpitan al gărzii pentru Madame prințesa

Jessalyn D'Aubigne, spuse Damon pe un ton rece.

— Ai o slujbă!

— E o Jimcție. Damon își dezgoli dinții. Și nu e treaba ta.

— Ți-ai recăpătat caninii, după câte văd.

— Și nici asta nu-i treaba ta. Dar dacă vrei să te pun la pământ și să calc peste trupul tău nemuritor, o să fiu încântat să-ți fac plăcerea.

Ceva era în neregulă, își spuse Stefan. Damon ar trebui să fi trecut deja de faza de ironizare și acum trebuia să-l calce în picioare. Avea logică doar dacă...

— Am vorbit deja cu Bonnie, spuse el. Și într-adevăr, vorbise, ca să întrebe unde se afla. Dar în cazul unei minți vinovate, impresia că ceilalți știu prea multe adeseori face minuni.

Și Damon spuse repede exact ceea ce Stefan spera că nu va spune:

— Pot să explic!

— Oh, Doamne! Făcu Stefan.

— Dacă ar fi făcut ce-i spusese eu...

— în timp ce tu erai plecat ca să devii căpitanul gărzii unei prințese?

— Măcar era în siguranță! Dar nu, trebuia să iasă în stradă și pe urmă să se ducă la prăvălia aia...

— Șocant! Chiar a umblat pe stradă? Damon scrâșni din dinți.

— Tu nu știi cum e pe aici — sau cum funcționează comerțul cu sclavi. În fiecare zi...

Stefan lovi cu amândouă mâinile în birou, acum cu adevărat furios.

— A fost luată de negustorii de sclavi! În vreme ce tu te destrăbălai cu o prințesă?

— Prințesa Jessalyn nu se destrăbălează, replică Damon cu o voce de gheață. Și nici eu. Și oricum, în final s-a dovedit un lucru bun, pentru că acum știm unde se află Cele Șapte Comori ale kitsune.

— Ce comori? Și cui îi pasă de comori când un oraș e distrus de kitsune!

Damon deschise gura, o închise la loc, apoi se uită la Stefan cu

ochii mijiți și spuse:

— Ai zis că ai vorbit cu Bonnie despre toate astea.

— Am vorbit cu Bonnie, spuse Stefan cu un glas egal. I-am spus "Bună".

Ochii lui Damon fulgerară. Pentru o clipă, Stefan crezu că avea să mârâie sau să se repeadă la bătaie. Dar Damon spuse printre dinții încleștați:

— Totul e pentru blestematul de oraș, nu înțelegi? Printre comorile alea se află cel mai mare glob-stea care a existat vreodată, umplut cu Putere. Și Puterea aia poate fi de-ajuns pentru a salva Fell's Church. Sau cel puțin să oprească distrugerea lui totală. Poate chiar să-1 curețe de toți malachii existenți și să-i distrugă pe Shinichi și Misao dintr-o singură lovitură. E asta suficient de nobil pentru tine, frățioare? E un motiv suficient?

— Dar să o iei pe Bonnie...

— Rămâi tu cu ea aici dacă vrei! Petreceți-vă viața aici! Aș putea însă să menționez faptul că fără ea n-aș fi putut niciodată să pun la cale o expediție, și că ea e hotărâtă să meargă. În plus, nu ne întoarcem pe aici. Trebuie să existe o rută mai ușoară de la Poartă la Pământ. Nu am supraviețui dacă ne-am întoarce, așa că ar fi mai bine să speri că există una.

Stefan era surprins. Nu-l mai auzise niciodată pe fratele lui vorbind atât de pătimăș despre ceva care implica oamenii. Vru să-i răspundă, când din spatele lui se auzi un țipăt de furie pură și absolută. Era înfricoșător — și în același timp îngrijorător, pentru că Stefan ar fi recunoscut oriunde și oricând acea voce. Era a Elenei.

21

Stefan se întoarse și o văzu pe Bonnie, înfășurată doar într-un prosop, încercând să o oprească pe Elena, îmbrăcată și ea la fel.

Părul Elenei erau ud și ciufulit. Ceva o făcuse să sară din bazin și să iasă în fugă pe coridor.

Stefan fu surprins de reacția lui Damon. Vedeă oare o scânteie de panică în străfundul ochilor lui negri care rămăseseră atât de impasibili în fața a o mie de dezastre, calamități și cruzimi?

Nu, era imposibil. Dar cu siguranță așa părea.

Elena se apropia. Vocea ei răsuna limpede pe coridorul suficient de larg pentru a avea ecou.

— Damon! Te văd! Rămâi pe loc — vin să te omor!

De data asta, scânteia era clară. Damon se uită repede la fereastră, care era întredeschisă.

Între timp, Bonnie pierduse lupta și Elena alerga ca o gazelă către birou. Ochii ei însă nu erau deloc cei ai unei căprioare. Stefan îi văzu sclipind periculos când Elena îl ocoli — în primul rând pentru că el nu îndrăznea să o apuce de prosop, iar restul trupului ei era alunecos. Elena se oprise acum în fața lui Damon, care se ridicase din scaun.

— Cum ai putut! Strigă ea. Să o folosești așa pe Bonnie — să o influențezi, să o droghezi — toate ca să obții ceva ce nu-ți aparține! Să folosești aproape toată Puterea care rămăsese în globul-stea al lui Misao — ce credeai că o să faci Shinichi când o să vadă ce-ai făcut? Ne-a atacat pe noi, asta a făcut — și cine știe dacă pensiunea mai e în picioare!

Damon deschise gura, dar Elena nu terminase încă.

— Și pe urmă, să o aduci pe Bonnie cu tine în Dimensiunea întunecată — puțin îmi pasă că nu voiai să irosești deschiderea Porții. Știai că n-ar fi trebuit să o aduci aici.

Acum Damon era furios.

— Eu...

Dar Elena îi tăie vorba fără să ezite.

— Și pe urmă, după ce o târăști aici, o părăsești. O lași îngrozită, singură, într-o cameră unde nici măcar nu are voie să se uite pe fereastră, cu o colecție de globuri-stea pe care nici măcar nu te

obosești să le cercetezi — dar care sunt total nepotrivite și îi produc coșmaruri! Tu...

— Dacă pe proasta aia mică o ducea capul să aștepte liniștită...

— Ce? Ce-ai spus?

— Am spus: Dacă pe proasta aia mică o ducea capul...

Stefan, care deja se pusese în mișcare, închise ochii pentru o clipă. Ii deschise din nou la timp pentru a vedea palma și pentru a o simți pe Elena punându-și toată Puterea în ea. Îi răsuci capul lui Damon.

Ceea ce-1 uimi — deși luă o poziție adecvată, pentru orice eventualitate — a fost să vadă mâna lui Damon țâșnind la fel de repede ca lovitura unei cobre. Nu mai urmă nimic, dar Stefan o ridicase deja repede pe Elena și o trăsese deoparte.

— Dă-mi drumul! Strigă Elena, zbatându-se ca să scape din brațele lui Stefan, sau măcar să pună picioarele jos. O să-1 omor!

Următorul lucru uluitor — întrerupând furia cumplită pe care Stefan o simțea străbătând aura Elenei — a fost că Elena chiar câștiga lupta, în ciuda faptului că el era cu mult mai puternic decât ea. O parte din succes se datora prosopului, care amenința să se desfacă și să cadă în orice clipă. Restul succesului era pentru că Elena dobândise un stil unic de a lupta cu oponentii mai puternici — cel puțin cu cei care aveau cât de cât o conștiință.

În mod deliberat se arunca asupra oricărui loc ce ar fi durut dacă ar fi fost lovit, și nu ceda. În cele din urmă, Stefan avea să fie obligat să aleagă între a-i face rău și a-i da drumul.

Dar în acel moment, Elena nu se mai zbatu. Încremeni, cu capul întors și uitându-se în spatele lui.

Stefan privi și el îndărăt, și simți un șoc electric străbătându-1.

Bonnie stătea exact în spatele lor, uitându-se la Damon, cu buzele desfăcute în suferință, cu lacrimi în ochii ei mari căprui și curgându-i pe obraji.

Imediat, chiar înainte să înregistreze privirea rugătoare a Elenei, Stefan îi dădu drumul. Înțelegea că starea ei de spirit și dinamica

acestei situații tocmai se schimbase cu 180 de grade.

Elena își potrivește prosopul și se întoarce către Bonnie, dar Bonnie deja se îndepărta în fugă de-a lungul coridorului. Pașii mai mari ai Elenei îi îngăduiră să o ajungă din urmă imediat și ea o prinse de braț pe Bonnie și o ținu în loc, nu atât prin forță, cât prin magnetism feminin.

— Nu-ți face griji pentru șarpele acela, auziră băieții foarte clar vocea Elenei, așa cum, evident, intenționase să fie auzită. E un...

Și aici Elena continuă cu o înjurătură foarte creativă.

Stefan o auzi în întregime, clar, și remarcă cum se dezintegrează în sunete mici, înăbușite, când Elena dispăru pe ușa care ducea în baie.

Stefan se uită cu coada ochiului la Damon. Acum nu-i păsa absolut deloc dacă trebuia să se lupte cu fratele lui; el însuși era plin de furie pentru Bonnie. Dar Damon îl ignoră ca și cum ar fi făcut parte din tapet, privind în gol cu o expresie de furie înghețată.

În acel moment, Stefan auzi un sunet slab din capătul îndepărtat al coridorului, aflat la o distanță considerabilă. Dar simțurile lui vampirești îl informară că persoana care apăruse acolo era o femeie importantă, probabil gazda lor. Făcu un pas înainte, ca măcar să fie întâmpinată de cineva îmbrăcat.

Dar în ultimul moment, Elena și Bonnie apărură în fața lui, purtând niște rochii — halate, mai degrabă — care păreau deopotrivă banale și niște creații geniale. Cea a Elenei era o robă neprotocolară de un albastru de Lapis Lazuli, pe care părul ei care începea să se usuce și să devină o masă aurie moale se revărsa pe umeri. Bonnie purta ceva mai scurt și mai deschis la culoare — violet pal, străbătut în toate direcțiile de fire argintii. Ambele ținute, își dădu Stefan seama, ar arăta la fel de bine în lumina interminabilă a soarelui stacojiu ca și într-o încăpere închisă, fără ferestre și cu lumină de gaz.

Își aminti de poveștile pe care i le spusese Elena despre rochiile pe care le crease Lady Ulma pentru ea, și își dădu seama că orice altceva ar fi gazda lor, era un designer absolut genial.

Și apoi Elena alerga, cu sandalele ei elegante sclipind în aer, urmate de papucii argintii ai lui Bonnie, și Stefan începu și el să alerge, temându-se de vreun pericol neștiut. Ajunseră toți trei în același timp în capătul coridorului, și Stefan văzu că femeia care stătea acolo era îmbrăcată încă și mai splendid decât fetele. Purta o rochie lungă de mătase de un roșu intens, cu un colier greu și un inel cu diamante și rubine — dar fără brățări. În clipa următoare, amândouă fetele făceau o reverență, înclinându-se adânc și grațios. Stefan se aplecă și el cât putu mai frumos.

Lady Ulma își întinse brațele către

Elena, care părea foarte agitată dintr-un motiv pe care Stefan nu-l înțelegea. Elena luă mâinile întinse către ea și, respirând iute și superficial, exclamă:

— Lady Ulma... Ești atât de slabă...

În aceeași clipă se auzi gânguritul unui prunc. Fața Elenei se luminează și ea îi zâmbi lui Lady Ulma, răsuflând ușurată. O servitoare tânără — părând încă și mai tânără decât Bonnie — puse cu gesturi delicate în brațele lui Lady Ulma o legăturică de dantelă fină și batist aproape transparent. Elena și Bonnie clipiră pentru a-și alunga lacrimile, în vreme ce zâmbeau larg copilășului și scoteau tot soiul de sunete caraghioase. Stefan înțelegea și de ce — ele o cunoșteau pe Lady Ulma de când era o sclavă cu trupul sfârtecat de șfichiul biciului, care încerca să nu-și piardă copilul.

— Dar cum...? Se bâlbâi Elena. Te-am văzut doar acum câteva zile, dar bebelușul ăsta are câteva luni...

— Câteva zile? Așa vi se pare? întrebă Lady Ulma. Pentru noi au fost multe luni. Dar magia tot mai funcționează, Elena! Magia ta a rămas! A fost o naștere ușoară — ușoară! Și pe urmă Dr. Meggar spune că tu m-ai salvat înainte ca fetita să aibă de suferit de pe urma bătăilor pe care le-am primit. Deja încearcă să vorbească! Tu ești cea care a făcut totul posibil, Elena, și magia ta!

Spunând acestea, Lady Ulma făcu un gest ca și cum ar fi vrut să

îngenuncheze la picioarele Elenei. Nu apucă însă, pentru că Elena o prinse de mâini, strigând: "Lady Ulma, nu!", în vreme ce Stefan, cât putu el de repede, se strecură lângă servitoare și o prinse pe Lady Ulma de coate, sprijinind-o.

— Eu nu sunt magică, adăugă Elena. Stefan, spune-i că nu sunt magică.

Ascultător, Stefan se aplecă spre urechea femeii înalte.

— Elena e cea mai magică femeie pe care am cunoscut-o, se prefăcu el a șopti. Are Puteri pe care nici măcar eu nu le pot înțelege.

— Ahhh! Exclamă Elena, frustrată.

— Știi ce nume o să-i dau? Continuă Lady Ulma.

Fata ei, fără a avea o frumusețe convențională, era izbitoare, o combinație aristocratică de nas roman și pomeți înalți.

— Nu. Elena zâmbi — și apoi strigă: Nu! Te rog! Nu o condamna la o viață de așteptări și groază. Nu tenta pe nimeni să-i facă rău cât e încă un copil. Oh, Lady Ulma!

— Dar, draga mea salvatoare...

Apoi Elena începu să aducă lucrurile sub control. Odată ce lua ea o problemă în mână, nu i te puteai împotrivi.

— Lady Ulma, spuse ea cu o voce limpede, iartă-mă că mă amestec în probleme tale. Dar Bonnie mi-a spus...

Se opri, ezitând.

— De necazurile unor fete tinere, puternice și pline de speranță, cele mai multe sărace sau sclave, care și-au luat numele a trei dintre cele mai curajoase femei care ne-au împodobit lumea, termină Lady Ulma propoziția pentru ea.

— Ceva de genul ăsta, spuse Elena, înroșindu-se.

— Nimeni nu își spune Damon, interveni tânăra doică pe un ton vesel și cu cele mai bune intenții. Nici băieți și nici fete.

Stefan ar fi vrut să o sărute.

— Oh, Lakshmi! Elena o îmbrățișa pe adolescenta jucăușă. Nici măcar nu te-am văzut bine. O îndepărtă puțin pe fată, pentru a o privi

mai bine. Știi, ai crescut cu cel puțin două degete de când te-am văzut ultima oară!

Lakshmi radie.

Elena se întoarse din nou către Lady Ulma.

— Da, mă tem pentru copil, spuse. De ce să nu-i spui Ulma?

Doamna cu trăsături aristocrate își cobor— pleoapele.

— Pentru că, draga mea Elena, Helena, Aliena, Aliana, Laynie, Ella — n-aș vrea ca nimeni să mai poarte numele de "Ulma" și cu atât mai puțin fiica mea cea frumoasă!

— Ce-ar fi să-i spui Adara? Intervenii dintr-odată Lakshmi. Întotdeauna mi s-a părut un nume frumos, încă de când eram mică.

Urmă un moment de tăcere — o tăcere aproape uluită. Apoi Elena spuse:

— Adara — e un nume minunat.

— Și absolut deloc periculos, adăugă Bonnie.

Iar Stefan spuse:

— Asta n-o s-o oprească să pornească o revoluție dacă o să vrea.

Urmă o pauză. Toată lumea se uită la Damon, care privea afară pe fereastră cu o figură lipsită de orice expresie. Toți așteptau.

În cele din urmă, el se întoarse.

— Oh, excelent, spuse pe un ton plat, în mod clar neavând idee — și nici păsându-i — de ceea ce vorbeau.

— Oh, haide, Damon, spuse Bonnie — cu ochii încă umflați, dar cu o voce veselă. Fă alegerea unanimă! în felul acesta, Lady Ulma o să fie convinsă pe deplin.

Dumnezeule, gândi Stefan, trebuie să fie cea mai iertătoare fată din univers.

— Atunci, cu siguranță, spuse indiferent Damon.

— Iartă-ne, spuse Elena încordată, fără a se adresa cuiva anume. Cu toții am trecut prin momente dificile.

Asta o făcu pe Lady Ulma să replice:

— Cu siguranță ați trecut, spuse ea, zâmbind cu zâmbetul cuiva

care a cunoscut o suferință cumplită. Bonnie ne-a spus de distrugerea orașului vostru. Îmi pare foarte rău. Ceea ce vă trebuie acum e să mâncați și să vă odihniți. O să cer să fiți conduși în camerele voastre.

— Ar fi trebuit să-l prezint pe Stefan încă de la început, dar eram atât de îngrijorată, încât am uitat, spuse Elena. Stefan, aceasta este Lady Ulma, care a fost atât de bună cu noi. Lady Ulma... Ei, știi cine e el.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută lung pe Stefan. Atât de lung, încât el trebui să o desprindă cu blândețe și să o lase jos. Era aproape speriat de această manifestare de nepolitețe. Elena era cu adevărat furioasă pe Damon. Și dacă nu-l ierta, scenele aveau să devină din ce în ce mai supărătoare — și dacă nu se înșela, Elena chiar se apropia tot mai mult de posibilitatea de a-și desface Aripile Distrugerii.

Nici măcar nu-i trecu prin minte să-i ceară lui Damon să ierte pe cineva.

După ce fetele se entuziasmară din nou pentru bebeluș, fură conduși în dormitoare opulente, fiecare mobilat cu un bun-gust desăvârșit, până la cel mai mic detaliu de ornament. Dar, ca de obicei, se adunară într-o singură cameră, care se întâmplă să fie a lui Stefan.

Era mai mult decât suficient de lat patul pentru a avea loc toți trei, să stea așezați sau întinși. Damon nu era prezent, dar Stefan putea să pună capul jos că trăgea cu urechea de undeva.

— Bun, spuse Elena brusc și se apucă de povestit.

Îi spuse lui Bonnie tot ce întâmplase, până când luaseră de la Shinichi și Misao Paspartuurile și aterizaseră în camera de baie a lui Lady Ulma.

— Să ti se ia atât de multă Putere într-o clipă... Bonnie stătea cu capul în jos, și nu era greu de ghicit la cine se gândea. Ridică privirea. Te rog, Elena. Nu fi așa de supărată pe Damon. Știu că a făcut unele lucruri rele... Dar a fost atât de nefericit...

— Asta nu e o scuză, începu Elena. Și, sincer, eu...

Nu, Elena! Nu-i spune că ți-e rușine pentru ea că s-a împăcat cu situația asta! Deja îi este ei rușine!

— Mă mir de el, continuă Elena, ezitând doar o fracțiune de secundă. Știu sigur că tine la tine. Chiar ti-a ales un nume de alint: păsăruica lui roșcată.

Bonnie își trase nasul.

— Tu întotdeauna ai zis că numele de alint sunt caraghioase.

— Ei, dar mă refeream la nume ca... Oh, de pildă dacă ți-ar fi spus "Bombonică" sau ceva de genul.

Bonnie înălță capul.

— Chiar și ăla ar fi în regulă pentru bebeluș, spuse ea zâmbind dintr-odată, ca un curcubeu după furtună.

— Da, nu-i așa că-i adorabilă? N-am mai văzut niciodată un bebeluș așa de fericit. Margaret obișnuia să te privească doar, cu ochii ei mari. Adara — dacă o să fie Adara — ar trebui să aibă o viață atât de fericită...

Stefan se rezemă de căpătâiul patului. Elena avea situația sub control.

Acum își putea face griji pentru locul către care pleca Damon. După o clipă, ascultă din nou ce discutau fetele și o auzi pe Bonnie vorbind de comoară.

— Și mă tot întrebau, și iar mă întrebau, și eu nu puteam să înțeleg de ce, pentru că globul-stea cu povestea în el era chiar acolo. Doar că acum povestea a dispărut

— Damon a verificat. Shinichi voia să mă arunce pe fereastră, și ăla a fost momentul în care m-a salvat Damon, și Gardienele m-au întrebat și ele despre poveste.

— Ciudat, spuse Stefan, ridicându-se repede în capul oaselor. Bonnie, spune-mi cum ai trăit povestea asta, unde erai, și restul.

— Păi, încep Bonnie, mai întâi am văzut o poveste cu o fetiță pe nume Mărit care se ducea să cumpere un drops — de-asta am încercat să fac la fel a doua zi. Și pe urmă m-am întins în pat, dar nu

puteam dormi. Așa că am luat din nou globul-ștea și el mi-a arătat povestea cu comoara kitsune-lor. Poveștile sunt arătate în ordine, deci trebuia să fie chiar cea de după povestea cu magazinul de dulciuri. Și pe urmă dintr-odată ieșisem din trupul meu și zburam cu Elena exact deasupra mașinii lui Alaric.

— Ai făcut ceva între văzutul poveștii și urcatul în pat? întrebă Stefan.

Bonnie se gândi intens, cu buzele ei ca niște petale de trandafir strânse.

— Cred că am făcut mică lampa de gaz. În fiecare noapte lăsam lumina doar să pâlpeie ușor.

— Și ai făcut-o din nou mare când nu puteai să dormi și ai luat din nou globul-ștea?

— Ăăă... Nu. Dar ele nu sunt cărți! Nu trebuie să văd ca să trăiesc o poveste.

— Nu asta voiam să spun. Cum ai găsit globul-ștea în camera aia întunecată? Era singurul glob-ștea pe podea lângă tine?

Sprâncenele lui Bonnie se încruntară.

— Păi... Nu. Erau douăzeci și șase. Două dintre ele erau oribile — pe-astea le-am trimis cu un șut într-un colț. Alte douăzeci și cinci erau niște seriale siropoase — așa de plictisitoare. Și nici nu aveam niște rafturi pe care să le pun...

— Bonnie, vrei să știi ce cred eu că s-a întâmplat? Bonnie clipi și încuviință din cap.

— Cred că tu ai citit o poveste pentru copii și pe urmă te-ai culcat. Și de fapt ai adormit foarte repede, deși ai visat că erai trează. Pe urmă ai avut un vis premonitoriu...

Bonnie gemu.

— Altul? Dar nici măcar nu aveam pe nimeni atunci căruia să-1 spun!

— Exact. Dar voiai să-1 povestești cuiva, și dorința aceea te-a adus — 1-a adus pe spiritul tău — acolo unde era Elena. Dar Elena era

atât de îngrijorată și voia să-i dea de știre lui Alaric, încât ea avea o experiență extrasenzorială. Și ea adormise, sunt sigur de asta. Stefan se uită la Elena. Ce zici de asta?

22

Elena încuviință încet din cap.

— S-ar potrivi cu ce mi s-a întâmplat mie. La început am fost singură în afara trupului meu, dar pe urmă am văzut-o pe Bonnie lângă mine.

Bonnie își mușcă buza.

— Păi... Primul lucru pe care l-am văzut a fost Elena, și zburam amândouă. Eu eram puțin în urma ei. Dar, Stefan, de ce crezi tu că am adormit și am visat o întreagă poveste? De ce nu e posibil ca versiunea mea să fie pur și simplu adevărată?

— Pentru că eu cred că primul lucru pe care l-ai fi făcut ar fi fost să faci lumina mare — asta dacă într-adevăr stăteai acolo în pat trează. Altfel, ai fi putut foarte bine să iei de jos un serial siropos — atât de plictisitor!

În cele din urmă, încruntarea dispăru de pe fruntea lui Bonnie.

— Asta ar explica de ce nimeni nu m-a crezut când le-am spus exact unde se afla povestea! Dar de ce nu i-am spus Elenei despre comoară?

— Nu știu. Dar uneori când te trezești — și eu cred că tu te-ai trezit pentru a avea o experiență extrasenzorială — uiți visul dacă se întâmplă ceva interesant. Dar e foarte posibil să ți-l amintești mai târziu, dacă ceva ti-l evocă.

Bonnie se uita undeva în depărtare, gândindu-se. Stefan tăcea, știind că doar ea putea dezlega misterul.

În cele din urmă, Bonnie dădu din cap aprobator.

— Ar putea să fie așa! M-am trezit, și primul lucru la care m-am

gândit a fost prăvălia de dulciuri. Și pe urmă nu m-am mai gândit la visul cu comoara până când cineva a cerut povești. Și atunci, pur și simplu, mi s-a ivit în minte.

Elena își plimbă mâna pe cuvertura de catifea verde-albăstruie, într-o parte pentru a o face verde, în cealaltă, pentru a o netezi într-un albastru profund.

— Voiam să îi interzic lui Bonnie să plece în expediție, spuse ea — o sclavă care nu avea nici o gemă pe trupul ei în afară de pandantivul lui Stefan, atârnat pe un lanț fin în jurul gâtului, și era înfășurată tot într-un halat simplu de baie. Dar dacă asta e ceva ce trebuie să facem, atunci ar fi mai bine să vorbesc cu Lady Ulma. Se pare că timpul este foarte prețios.

— Nu uita — timpul se scurge altfel aici decât pe Pământ. Dar ar trebui să plecăm mâine-dimineață, spuse Bonnie.

— Atunci cu siguranță trebuie să vorbesc cu ea, și chiar acum.

Bonnie sări în sus, încântată.

— Vin să te ajut!

— Stai! Stefan puse cu blândețe o mână pe brațul lui Bonnie. Trebuie să-ți spun ceva. Cred că ești o minune, Bonnie! Stefan știa că ochii îi sclipeau probabil într-un fel care arăta cât de greu îi era să-și stăpânească entuziasmul. În ciuda pericolului — în ciuda Gardienelor — în ciuda a tot... Cel mai mare glob-stea — plin de Putere! O îmbrățișa brusc, plin de impetuozitate, ridicând-o de pe pat și învărtind-o înainte să o pună jos din nou.

Tu și premonițiile tale!

— Oooo..., făcu Bonnie amețită, ridicând privirea către el. Și Damon a fost entuziasmat când i-am spus despre Poarta către Cele Șapte Comori.

— Știi de ce, Bonnie? Pentru că toată lumea a auzit de Cele Șapte Comori — dar nimeni nu avea habar unde sunt... Până când ai visat tu despre ele. Știi exact unde se află?

— Da, dacă premoniția a fost adevărată. Bonnie se înroșise de

plăcere. Și crezi și tu că globul cel uriaș va salva Fell's Church?

— Pun capul jos!

— Uu-huu! Strigă Bonnie lovind aerul cu pumnul. Să mergem!

— Așa că vezi, spunea Elena, va însemna totul de două ori mai mult. Nu văd cum am putea porni mâine.

— Ei, Elena. Așa cum am descoperit, oh, cu unsprezece luni în urmă, când ați plecat, orice treabă poate fi făcută repede dacă se adună suficiente ajutoare. Toate acele femei pe care le chemam ca să vă facă rochiile de bal lucrează acum tot timpul pentru mine. În vreme ce vorbea, Lady Ulma lua măsurile Elenei — de ce să facă un singur lucru când putea face două odată? Se uită la panglica de măsurat. Încă exact la fel ca atunci când ne-am văzut ultima oară. Cred că duci o viață foarte sănătoasă, Elena. Elena râse.

— Nu uita, pentru noi au fost doar câteva zile.

— Oh, da.

Lady Ulma râse și ea și Lakshmi, care stătea pe un scăunel și se juca cu bebelușul, îi adresă ceea ce Elena știa că era o ultimă rugămintă.

— Aș putea merge cu voi, spuse ea cu toată convingerea, privind-o pe Elena. Pot să fac tot soiul de lucruri folositoare. Și sunt rezistentă...

— Lakshmi, spuse Lady Ulma cu blândețe, dar în voce i se simțea autoritatea. Deja dublăm dimensiunile bagajelor necesare, pentru a primi și hainele Elenei și ale lui Stefan. Doar nu vrei să-i iei locul Elenei, nu?

— Oh, nu, nu, spuse repede fata. Ei, atunci o să am atâta grijă de micuța Adara, încât n-o să te deranjeze în vreme ce te ocupi de hainele Elenei și ale lui Stefan.

— Mulțumesc, Lakshmi, spuse Elena din toată inima, remarcând că acum Adara părea să fie numele oficial al bebelușului.

— Ei bine, nu putem neglija nici unul din lucrurile lui Bonnie ca să ne ocupăm de voi, dar putem chema întăriri, pentru a avea gata

până mâine-dimineață hainele pentru tine și Stefan. E vorba doar de piele și de blană pentru a vă ține cald. Folosim blănurile de animale din Nord.

— Și nici nu sunt niște pui drăgălași de animale, spuse Bonnie. Sunt niște creaturi răutăcioase folosite pentru antrenamente, sau e posibil să vină din dimensiunea inferioară și să-i atace pe toți cei care trăiesc la hotarele de miazănoapte. Și când în cele din urmă sunt omorâte, vânătorii vând pieile și blănurile lui Lady Ulma.

— Oh, păi... Bine, spuse Elena, hotărând să renunțe în această clipă la un discurs privind drepturile tuturor animalelor.

Adevărul era că încă o mai tulbura foarte tare atitudinea — reacțiile — ei față de Damon. De ce se purtase ea așa? Fusese doar pentru a se elibera de presiune? Tot mai voia să-i ardă una pentru că o luase cu el pe biata Bonnie, și apoi o lăsase singură. Și... Și... Pentru că o luase pe biata Bonnie — și nu o luase pe ea!

Probabil că acum Damon o ura, își spuse, și dintr-odată lumea începu să se miște într-un fel scăpat de sub control, care îi producea greață, ca și cum ar fi încercat să-și păstreze echilibrul într-un balansoar. Și Stefan — ce altceva ar putea să creadă decât că era o femeie disprețuită, căci nu există furie mai mare ca aceea a unei femei disprețuite. Cum putea el să fie atât de blând, de iubitor, când orice om sănătos la cap ar fi înțeles că ea-și pierduse mințile de gelozie?

Nici Bonnie nu înțelesese. Bonnie era o copilă, nu o femeie. Deși, deși într-un fel crescuse — în privința bunătății, a înțelegerii. Era dinadins oarbă, la fel ca

Stefan. Dar... Dar asta nu însemna maturitate?

Putea Bonnie să fie mai femeie decât era ea, Elena?

— O să vă trimit cina în camere, spunea Lady Ulma, în vreme ce mânuia repede și cu abilitate panglica de măsurat pe Stefan. Să dormiți bine; turgii — și garderoba voastră — vă vor aștepta mâine.

Le zâmbi celor trei.

— Aș putea să primesc... Adică, există puțin Black Magic? Se bâlbâi Elena. Agitația... O să dorm în camera mea singură. Vreau să mă odihnesc bine. O să plecăm într-o expediție, nu?

Adevăr. Și minciună.

— Sigur că da, o să trimit o sticlă în... Lady Ulma ezită, și apoi își reveni repede, în camera ta, dar de ce să nu bem cu toții un pahar acum? Afară pare totul neschimbat, îi spuse lui Stefan, nou-venitul, dar chiar e destul de târziu.

Elena își bău paharul dintr-o înghițitură. Servitoarea i-l umplu din nou imediat. Și încă o dată o clipă mai târziu. Pe urmă, agitația păru să i se mai domolească. Dar nu reuși să scape cu totul de senzația de balansoar și, deși dormi singură în camera ei, Damon nu o vizită pentru a se certa cu ea, pentru a-și râde de ea sau pentru a o omor— și cu siguranță nu ca s-o sărute.

Turgii, descoperi Elena, erau ceva care semăna cu doi elefanți cusuți laolaltă. Fiecare avea două trompe alăturate și patru colți care arătau înspăimântători. Fiecare avea și o coadă înaltă, lungă și lată, cu creastă, ca o reptilă. Ochii lor mici și galbeni erau dispuși de jur împrejurul capetelor ca niște cupole, astfel că puteau vedea pe 360 de grade, pentru a zări prădătorii. Desigur, acei prădători care puteau dobor— un turg!

Elena își închipuia un soi de tigră cu colți sabie, enorm, cu o blană albă ca laptele suficient de mare pentru a face mai multe haine pentru ea și Stefan. Era mulțumită de noile ei haine. Fiecare era în general o tunică cu pantaloni, pe afară cu piele moale, elastică, impermeabilă; iar pe dinăuntru, blană bogată și călduroasă.

Dar n-ar fi fost veritabile creații ale lui Lady Ulma dacă asta ar fi fost tot. Blana albă de dedesubt era cu două fețe și se putea îndepărta asemenea unei mesade, în funcție de vreme. Existau gulere care se înfașurau, având de trei ori grosimea obișnuită, care puteau fi date pe spate sau se puteau transforma în fulare care acopereau fața până sub ochi. Blănurile albe ieșeau de sub piele la încheieturile mâinilor

pentru a deveni mănuși pe care nu aveai cum să le pierzi. Băieții aveau tunici din piele drepte până la mijloc, încheiate cu nasturi. Tunicile fetelor erau mai lungi și puțin evazate. Toate erau frumos tighelitate, dar nu erau vopsite, cu excepția hainelor lui Damon, care, desigur, erau negre cu blană de samur.

Un turg avea să poarte pe spate călătorii și bagajele lor. Un al doilea, mai mare și cu un aspect mai fioros, avea să care pietrele de încălzit pentru pregătirea mâncării oamenilor și toată hrana (arăta ca niște fân roșu) pe care cei doi turgi aveau să o mănânce în drum spre Cealaltă Lume.

Pelat le arată cum să mâne creaturile uriașe, cu atingeri ușoare ale unui băț foarte lung, cu care puteau scărpină un turg în spatele urechilor ca de hipopotam sau îi puteau lovi cu putere în acel punct sensibil, un îndemn pentru a grăbi pasul.

— E sigur să o lăsăm pe Biratz să care toate mâncarea pentru turgi? Parcă spuneai că e imprevizibilă, o întrebă Bonnie pe Pelat.

— Ei, domnișoară, nu v-aș da-o dacă n-ar fi sigură. O să fie legată de Dazar, așa că tot ce o să aibă de făcut e să-1 urmeze.

— Ne urcăm pe astea? Spuse Stefan, întinzându-și gâtul pentru a se uita la palanchinul mic și închis aflat pe spinarea uriașului animal.

— Trebuie, răspunse Damon categoric. Nu putem ajunge acolo pe jos. Nu avem voie să folosim magie, ca acele Paspartuuri pe care le-ați folosit voi ca să ajungeți aici. În partea de sus a Dimensiunii întunecate magia nu funcționează, doar telepatia. Aceste dimensiuni sunt plate precum niște farfurii și, din ceea ce spune Bonnie, există o fisură, chiar în cea mai nordică parte a acestei dimensiuni — cu alte cuvinte, nu foarte departe de acest loc. Fisura e mică după toate standardele dimensionale, dar suficient de mare ca să putem pătrunde prin ea. Dacă vrem să ajungem la Poarta Celor Șapte Comori, trebuie să pornim pe turgi.

Stefan ridică din umeri.

— În regulă. O facem cum spui tu.

Pelat pregătea o scară. Lady Ulma, Bonnie și Elena plâneau și râdeau, cu bebelușul între ele.

Încă mai râdeau când porniră la drum. Prima săptămână se dovedii foarte plictisitoare. Stăteau în palanchinul de pe spina turgului numit Dazar, cu o busolă din rucsacul Elenei legându-se de plafon. În general, țineau draperiile palanchinului ridicate de jur împrejur, cu excepția celei dinspre vest, unde soarele umflat, roșu-sângeriu — prea strălucitor pentru a fi privit în aerul mai tare și mai curat din afara orașului — stătea înțepenit pe linia orizontului. Priveliștea din jurul lor era îngrozitor de monotona — deprimantă pentru minte, cu câțiva copaci și multe mile de dealuri pe care iarba era uscată și maronie. Nu se vedea nimic interesant pentru cineva care nu era vânător. Singurul lucru care se schimba era că, pe măsură ce înaintau către nord, se făcea tot mai frig.

Era greu să stea cu toții atât de înghesuiți. Damon și Elena ajunseseră la o stare de echilibru — sau cel puțin așa pretindeau — în care se ignorau, ceva ce Elena nu își imaginase vreodată că putea fi posibil. Damon făcu lucrurile mai ușoare stabilindu-și alte ore de dormit decât ei — ceea ce ajută la veghe, în vreme ce turgii înaintau mai departe, zi și noapte. Dacă el era treaz atunci când și Elena era trează, ieșea din palanchin și mergea așezat pe gâtul enorm al turgului. Amândoi aveau aceeași încăpățănare, își spuse Elena. Nici unul nu-și pleca gâtul.

Între timp, cei din palanchin începură să joace diferite jocuri, ca de pildă să culeagă iarba înaltă și uscată de pe marginea drumului și să încerce să o împletească pentru a face din ea păpuși, măturici, pălării. Stefan se dovedii a fi cel care făcea cele mai strânse împletituri și el făcu măturici și evantaie mari pentru fiecare dintre ei.

Jucară și diferite jocuri cu cărți, folosind cartonașe pentru indicarea locului la masă (oare Lady Ulma crezuse că ei ar putea să dea o masă de gală pe drum?) Pe post de cărți de joc, după ce

desenaseră pe ele cu grijă cele patru culori. Și, desigur, vampirii vânară. Uneori, asta lua foarte mult timp, căci vânatul era rar. Sticlele de Black Magic pe care Lady Ulma le pusese în bagaj îi ajutau să-și piardă vremea între partidele de vânătoare.

Când Damon venea în vizită în palanchin, era ca și cum ar fi venit neinvitat la o petrecere privată, pentru a-i privi pe ceilalți cu dispreț.

În cele din urmă, Elena nu mai suportă situația și îl puse pe Stefan să o ducă în zbor până pe spinarea turgului (în mod hotărât, să privească în jos sau să se cocoate sus nu era o opțiune), cât mai funcționa magia zburatului. Se așeză pe șa lângă Damon și își adună curajul.

— Damon, știu că ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Dar nu-ți revărsa mânia asupra celorlalți. Mai ales asupra lui Bonnie.

— O altă predică? întrebă Damon, aruncându-i o privire care ar fi înghețat și o văpaie.

— Nu, doar o... Dorință.

Nu putu să spună "rugămintele". Când el nu răspunse și tăcerea deveni insuportabilă, Elena spuse:

— Damon, pentru noi... Noi nu mergem într-o expediție în căutarea unei comori din lăcomie, sau din dorința de aventură, sau din orice alt motiv normal. Mergem pentru că trebuie să ne salvăm orașul.

— De Miezul de noapte, rosti o voce în spatele ei. De Ultimul Miez de noapte.

Elena se răsuci să privească. Se aștepta să-l vadă pe Stefan ținându-o pe Bonnie strâns lipită de el. Dar era numai Bonnie, la nivelul capului ei, ținându-se de scara turgului.

Elena uită că se temea de înălțimi. Se ridică în picioare pe turgul care se legăna, gata să coboare pe partea soarelui dacă nu era suficient loc pentru ca Bonnie să se așeze repede în șaua conducătorului.

Dar Bonnie avea cele mai înguste șolduri posibil și era loc pentru

toți trei.

— Ultimul Miez de noapte sosește, repetă Bonnie.

Elena recunoștea acea voce monotonă, recunoștea obrajii albi precum varul, ochii care priveau în gol. Bonnie se afla în transă — și se mișca. Probabil că era ceva urgent.

— Damon, șopti Elena, dacă vorbesc eu cu ea, o să iasă din transă. Poti s-o întrebi tu telepatic ce vrea să spună?

O clipă mai târziu auzi întrebarea lui

Damon: Ce este Ultimul Miez de noapte? Ce-o să se întâmple atunci?

— Atunci începe. Și se termină în mai puțin de o oră. Deci... N-or să mai fie miezuri de noapte.

Cum adică? N-or să mai fie miezuri de noapte?

— Nu în Fell's Church. N-o să mai rămână nimeni să le vadă.

Și când o să se întâmple asta?

— La noapte. Copiii sunt în sfârșit gata.

Copiii?

Bonnie dădu doar din cap, cu privirea pironită undeva în depărtare.

Ceva o să se întâmple cu toți copiii?

Pleoapele lui Bonnie coborâră pe jumătate. Nu părea să fi auzit întrebarea.

Elena simțea nevoia să se țină de ceva. Și deodată se ținea. Damon se întinsese peste poala lui Bonnie și o apucase de mână.

Bonnie, or să facă ceva copiii la noapte? întrebă el.

Ochii lui Bonnie se umplură de lacrimi și ea își lăsă capul în jos.

— Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să mergem în Fell's Church, spuse Elena și, aproape fără să-și dea seama ce face, lăsă mâna lui Damon și începu să coboare scara.

Soarele umflat arăta diferit — mai mic. Trase de draperie și aproape se ciocni cap în cap cu Stefan când acesta o ridică pentru a o lăsa să intre.

— Stefan, Bonnie e în transă și a zis...

— Știu. Am tras cu urechea. Nici măcar n-am reușit s-o prind când a ieșit. A sărit pe scară și s-a cățarat ca o veveriță. Ce crezi că înseamnă asta?

— Ți-aduci aminte de experiența extrasenzorială pe care am avut-o eu și cu ea? Când l-am spionat puțin pe Alaric? Asta o să se întâmple în Fell's Church. Toți copiii, toți dintr-odată, chiar la miezul nopții... De-asta trebuie să ne întoarcem...

— Ușurel. Ușurel, iubire. Ți-aduci aminte ce a spus Lady Ulma? Aproape un an de aici s-a dovedit a fi doar câteva zile în lumea noastră.

Elena ezită. Era adevărat, nu o putea nega. Și totuși, îi era atât de frig...

Frig fizic, își dădu ea brusc seama, când o pală de aer înghețat se învârteji în jurul ei, trecând prin pielea hainei ei ca o macetă.

— Avem nevoie de mesadele de blană, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Probabil că ne apropiem de fisură.

Lăsară în jos acoperămintele palanchinului, le fixară, apoi cotrobăiră în grabă prin dulapul cu haine așezat pe noada turgului.

Blănurile erau atât de subțiri, încât Elena reuși să bage ușor două pe sub haina ei de piele.

Damon apăru înăuntru cu Bonnie în brațe.

— A tăcut, spuse el și apoi adăugă: Când sunteți suficient de bine îmbrăcați, vă sugerez să veniți afară.

Elena o întinse pe Bonnie pe una dintre cele două bănci din palanchin și îngrămădi o mulțime de pături peste ea, înfașurând-o bine în ele. Apoi se forță să iasă din nou afară.

Pentru o clipă fu orbită. Nu de soarele roșu posac — îl lăsaseră în urmă, în spatele unor munți cărora le dădea o culoare de safir rozaliu — ci de o lume albă. O întindere albă plată, aparent nesfârșită, monotonă, se desfășură înaintea ochilor ei până când un troian de ceață ascundea ceea ce se afla îndărătul lui.

— Conform legendei, ar trebui să ne îndreptăm către Lacul

Argintiu al Mortii, se auzi vocea lui Damon din spatele Elenei — și, într-un fel ciudat, în tot acest aer înghețat, vocea lui era caldă, aproape prietenoasă. Cunoscut și ca Lacul Oglindă. Dar nu mă pot transforma într-o cioară pentru a merge în recunoaștere. Ceva mă împiedică. Iar ceața aia de dinaintea noastră este impenetrabilă în fața cercetării psihice.

Elena se uită instinctiv înjur. Stefan era încă în palanchin, în mod clar având grijă de Bonnie.

— Cauți lacul? Cum arată? Adică, îmi pot închipui de ce e numit Argintiu și Lacul Oglindă, spuse ea. Dar ce-i cu Moartea?

— Dragorii de apă. Cel puțin așa se zice — dar cine a fost acolo ca să povestească la întoarcere? Răspunse Damon, uitându-se la ea.

A avut grijă de Bonnie când era în transă, se gândi ea. Și în sfârșit vorbește cu mine.

— Dragoni... De apă? îl întrebă, și vocea ei era la fel de prietenoasă.

Ca și cum tocmai se cunoscuseră. O luau parcă de la început.

— Eu întotdeauna am bănuț că e vorba de Kronosaurus, spuse Damon.

Acum era chiar în spatele ei; îl simțea blocând vântul înghețat — nu, mai mult chiar. Crea pentru ea un înveliș de căldură în care să stea. Elena nu mai tremura de frig. Pentru prima oară simți că își putea desface brațele pe care le strânsese în jurul său.

Apoi simți două brațe puternice cuprinzând-o și căldura deveni brusc foarte intensă. Damon stătea în picioare în spatele ei, ținând-o, și dintr-odată Elena simți că îi era într-adevăr foarte cald.

— Damon, începu ea cu un glas nu foarte sigur, nu putem să...

— Sunt o grămadă de stânci acolo. Nu ne poate vedea nimeni, propuse vampirul din spatele Elenei — spre șocul ei total.

O săptămână fără să-și vorbească deloc — și acum Asta.

— Damon, tipul din palanchin este...

— Prințul tău? Atunci, n-ai nevoie de un cavaler? Îi șopti Damon în ureche.

Elena rămase încremenită, ca o statuie. Dar ceea ce spuse el apoi îi răsturnă universul.

— Îți place povestea despre Camelot, nu? Doar că aici tu ești regina, prințesă. Te-ai măritat cu prințul tău, Făt-Frumosul care nu prea vine din basme, dar iată că a apărut un cavaler care îți cunoaște și mai bine secretele, și el te-a chemat...

— M-a forțat, spuse Elena, întorcându-se pentru a privi în ochii întunecați ai lui Damon, în vreme ce o voce în mintea ei țipa să renunțe. Nu a așteptat să-i aud chemarea. El doar... A luat ceea ce voia. La fel cum fac negustorii de sclavi. N-am știut cum să mă împotrivesc — atunci.

— Oh, nu. Te-ai împotrivit, și te-ai împotrivit. N-am văzut niciodată o ființă omenească să se împotrivească atât de tare. Dar chiar și atunci când te luptai, simțai chemarea inimii mele către a ta. Încearcă să negi asta.

— Damon... De ce acum... Dintr-odată?

Damon făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze, apoi se întoarse la loc.

— Pentru că mâine s-ar putea să fim deja morți, spuse el pe un ton egal. Voiam să știi ce simt pentru tine înainte să mor — sau să mori tu.

— Dar nu mi-ai spus un cuvânt despre ce simți tu pentru mine. Doar despre ceea ce crezi că simt eu pentru tine. Și îmi pare rău că ți-am dat o palmă în prima zi când am ajuns aici, dar...

— Ai fost superbă, spuse Damon, șocant. Uită de asta acum. Cât despre ce simt eu... Poate că o să am șansa să-ți arăt cu adevărat asta într-o bună zi.

Ceva scapără înlăuntrul Elenei — se întorseseră la duelul cu cuvinte, la fel ca atunci când se întâlniseră prima oară.

— Într-o bună zi? Sună convenabil. Și de ce nu acum?

— Vorbești serios?

— Spun eu vreodată lucruri n serioase? Elena aștepta un soi de scuze, câteva cuvinte rostite la fel de simplu și sincer cum vorbise ea cu el. În schimb, cu mișcări foarte delicate și fără să se uite înjur să vadă dacă îi privea cineva, Damon cuprinse în palmele goale obrazii înfășurați în fular ai Elenei, îi trase fularul în jos, sub gură, cu degetele lui mari, și o sărută ușor. Ușor, dar nu scurt, și ceva din mintea Elenei îi tot șoptea că bineînțeles auzise chemarea lui din momentul în care îl văzuse prima oară, în care simțise cum aura lui o cheamă. Atunci nu știuse că era o aură; nu crezuse în aure. Nu crezuse în vampiri. Fusesse o idioată mică și ignorantă... Stefan! O voce cristalină rosti cele două silabe în mintea ei, și brusc reuși să se desprindă din îmbrățișarea lui Damon și să se uite din nou la palanchin. Nici o mișcare acolo.

— Trebuie să mă întorc, îi spuse ea răstit lui Damon. Trebuie să știu ce se întâmplă cu Bonnie.

— Vrei să spui ce se întâmplă cu Stefan, spuse el. Nu trebuie să-ți faci griji. Doarme adânc, la fel ca și fetița noastră.

Elena se crispa.

— I-ai influențat? Fără să-i vezi?

Era o presupunere absurdă, dar un colț al gurii lui Damon se ridică ușor, ca și cum ar fi felicitat-o.

— Cum de îndrăznești? Exclamă ea.

— Să fiu sincer, nu știu cum de-ndrăznesc.

Damon se aplecă iar către ea, foarte aproape, dar

Elena întoarse obrazul, spunându-și în gând: Stefan!

Nu te poate auzi! Te visează.

Elena fu surprinsă de propria ei reacție. Damon îi prinsese privirea și se uita acum în ochii ei. Ceva în ea se topi în intensitatea privirii lui întunecate și intense.

— Nu te Influentez; săi dau cuvântul meu, șopti el. Dar nu poți nega ce s-a întâmplat între noi data trecută când am fost în această

dimensiune.

Acum, ea îi simțea răsuflarea pe buzele ei — și nu întoarse capul. Tremura.

— Te rog, Damon. Arată puțin respect. Sunt... Oh, Doamne! Doamne!

— Elena? Elena! Elena! Ce s-a-ntâmpat?

Doare — asta era tot ce putea gândi Elena. O durere cumplită o străpunsese în piept, în partea lui stângă. Ca și cum fusese înjunghiată în inimă. Își înăbuși un țipăt.

Elena! Vorbește cu mine! Dacă nu-mi poți trimite gândurile, vorbește!

Cu buzele amorțite, Elena reuși să rostească:

— Durere... Criză de inimă...

— Ești prea tânără și prea sănătoasă pentru așa ceva. Lasă-mă să văd.

Damon îi desfăcea haina. Elena îl lăsă. Nu putea face nimic, doar icnea: "Oh, Doamne!Doare!"

Mâna caldă a lui Damon pătrunse dincolo de straturile de piele și de blană. Se așeză ușor în partea stângă a pieptului ei, cu doar un camizol între degetele lui cercetătoare și pielea Elenei. Elena, acum o să-ți iau durerea. Ai încredere în mine.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, durerea ascuțită se scurse din ea. Ochii lui Damon se îngustară și Elena știa că luase în el durerea, pentru a o analiza.

— Nu e o criză de inimă, spuse el o clipă mai târziu. Sunt cât se poate de sigur. E mai degrabă ca și cum... Ei, ca și cum ai fi fost străpunsă cu un țăruș. Dar asta-i o prostie. Hmm... Acum a dispărut.

Pentru Elena, durerea dispăruse din clipa în care o luase el, protejând-o.

— Mulțumesc, șopti, dându-și brusc seama că se agățase de el, îngrozită că avea să moară. Sau că el murea.

El îi oferii unul din zâmbetele lui atât de rare, din toată inima,

sincer.

— Amândoi suntem bine. Trebuie să fi fost un junghi. Apoi își cobor— privirea către buzele ei. Merit un sărut?

— Eu...

O alinase; îi luase durerea îngrozitoare.

Cum putea să îl refuze într-un fel rezonabil? — Doar unul, șopti.

O mână sub bărbia ei. Pleoapele ei voiau să coboare, să se topească, dar ea deschise ochii mai larg și nu le lăsă.

Când buzele lui i le atinseră pe ale ei, brațul lui care o cuprindea... Se schimbă într-un fel. Nu mai încerca să o retină. Părea să vrea să o liniștească. Și când cu cealaltă mână îi mângâie ușor vârfurile părului, strângându-i abia simțit bucelele și la fel de ușor netezindu-le, Elena simți un val de căldură tremurătoare.

Damon nu încerca în mod deliberat să o înfrângă cu forța aurei sale, care în acel moment era umplută doar cu sentimentele lui pentru ea. Pur și simplu, deși era un vampir nou-creat, avea o putere excepțională și cunoștea toate trucurile unui vampir cu experiență. Elena se simțea ca și cum intrase într-o apă limpede și liniștită, pentru a se trezi prinsă într-un curent submarin puternic în fața căruia nu putea să reziste, cu care nu putea să negocieze, și cu siguranță nu putea să raționeze. Nu avea altă șansă decât să cedeze în fața lui și să spera că în cele din urmă avea să o poarte într-un loc unde putea să respire și să trăiască. Altfel, avea să se înece... Dar chiar și această posibilitate nu părea atât de îngrozitoare, acum când vedea că era alcătuit dintr-un șirag de momente înșiruite ca niște perle. În fiecare dintre ele era o scânteie de admirație pe care o avea pentru ea Damon: perle pentru curajul ei, pentru inteligența ei, pentru frumusețea ei. Se părea că nu exista nici cel mai mic gest făcut de ea, nici cel mai scurt cuvânt rostit de ea, pe care el să nu îl fi remarcat și să-1 fi ascuns în inima lui ca pe-o veritabilă comoară.

Dar ne certam atunci, gândi Elena către el, văzând în acel curent submarin un moment scânteietor când ea îl blestemase.

Da — ți-am spus că ești superbă atunci când ești furioasă. Ca o zeiță venită să pună ordine în lume.

Vreau săpun ordine în lume. Nu, în două lumi: Dimensiunea întunecată și locul unde se află casa mea. Dar nu sunt o zeiță.

Deodată simți asta cu toată flinta. Era o școlăriță care nici măcar nu terminase liceul — și asta se datora în parte și persoanei care o săruta acum sălbatic.

Oh, gândește-te la tot ce înveți în călătoria asta! Lucruri pe care nimeni altcineva din univers nu le cunoaște, spuse Damon în mintea ei. Acum fii atentă la ce faci!

Elena era atentă, nu pentru că asta voia Damon, ci pentru că nu putea să nu o facă. Ochii i se închiseră încet. Își dădea seama că singura cale de a calma această furtună era să devină o parte a ei, fără să cedeze și fără să-1 forțeze pe Damon să o facă, ci să răspundă pasiunii pe potriva a ceea ce era în inima ei.

O făcu, și imediat curentul deveni vânt, și ea zbura și nu se îneca. Nu, era chiar mai bine decât un zbor, mai bine decât un dans, era acel lucru după care tânjise întotdeauna inima ei. Un loc înalt și liniștit unde nimic nu putea să le facă vreodată rău sau să-i tulbure.

Și apoi, în clipa în care era cel mai vulnerabilă, durerea izbucni din nou, străpungându-i pieptul, puțin către stânga. De data asta, Damon avea mintea atât de legată de a ei, încât o simți chiar de la început. Și Elena putu auzi clar o frază în mintea lui: străpungerea cu un țaruș e la fel de eficientă asupra oamenilor cum este asupra vampirilor, și brusca lui teamă că aceasta era o previziune.

În mica încăpere care se legăna, Stefan dormea, cu Bonnie alături, și scânteierea Puterii îi înconjură. Elena, care se ținea bine de scara palanchinului, își făcu vânt și sări cu voltă înăuntru. Puse o mână pe umărul lui Stefan și el se trezi.

— Ce-i asta? E ceva în neregulă cu ea? întrebă ea, cu o a treia întrebare — "Știi?" — bâzâindu-i în cap.

Dar când Stefan ridică spre ea ochii lui verzi, aceștia erau pur și

simplicu îngrijorați. În mod clar nu îi pătrundea în gânduri. Slavă Domnului că e așa un gentleman, își spuse Elena pentru a mia oară.

— Încerc să o încălzesc, spuse Stefan. După ce a ieșit din transă, a început să dârdâie. Pe urma s-a oprit, dar când i-am luat mâna era mai rece ca oricând. Acum am așezat un înveliș de căldură în jurul ei. Cred că după asta am moțait și eu puțin. Apoi o întrebă: Ai găsit ceva?

Am găsit buzele lui Damon, își spuse fără să vrea Elena, dar se forță să-și șteargă din memorie amintirea.

— Ne uitam după Lacul Oglindă Argintie a Morții, spuse ea. Dar tot ce-am văzut a fost o întindere albă. Zăpada și ceața par să se întindă aici la nesfârșit.

Stefan încuviință din cap. Apoi făcu cu grijă gestul de a desface două straturi de aer și strecură o mână printre ele pentru a atinge obrazul lui Bonnie.

— Începe să se încălzească, spuse el și zâmbi.

Mai dură mult până când Stefan se declară mulțumit că lui Bonnie îi era cald. Acum desfăcu de pe ea aerul cald care alcătuiseră "învelișul" și o întinse pe una dintre bănci, apoi veni și se așeză lângă Elena pe cealaltă. În cele din urmă, Bonnie oftă, clipi și deschise ochii.

— Am tras un pui de somn, spuse ea, în mod limpede conștientă că pierduse noțiunea timpului.

— Nu chiar, spuse Elena cu o voce blândă și liniștitoare, în vreme ce se gândea: Ia să vedem, cum făcea Meredith? Ai intrat în transă, Bonnie. Ti-aduci aminte de ceva?

— Despre comoară? întrebă Bonnie.

— Pentru ce este comoara, spuse încet Stefan.

— Nu... Nu...

— Ai spus că asta era Ultimul Miez de noapte, zise Elena — căci, din câte își amintea ea, Meredith era foarte directă. Dar credem că vorbeai despre ceva de ac as a, adăugă ea repede, văzând cum în

ochii lui Bonnie se ivește groaza.

— Ultimul Mieș de noapte, și nici o dimineață după, spuse Bonnie. Cred... Că am auzit pe cineva rostind cuvintele astea. Dar numai atât.

Era la fel de speriată ca un mânz sălbatic. Elena îi aduse aminte că timpul curgea diferit în cele două lumi, dar asta nu păru să o liniștească. În cele din urmă, Elena doar se așeză lângă ea și o ținu în brațe.

În minte i se învârtteau o mulțime de gânduri despre Damon. O iertase. Asta era bine, deși nu se grăbise să o facă. Dar adevăratul mesaj era că el era dispus să o împartă. Sau cel puțin dispus să spună că o va face, pentru a intra în grațiile ei. Din câte îl cunoștea ea, dacă accepta vreodată — oh, Doamne, ar putea să îl omoare pe Stefan. Din nou. În definitiv, asta făcuse atunci când Katherine avusese același sentiment.

Elena nu se putea niciodată gândi la Damon fără să tânjească după el. Nu se putea niciodată gândi la el fără să se gândească la Stefan. Habar nu avea ce să facă.

Era într-o mare belea.

23

Ei! Strigă Damon de afară. Se mai uită cineva la asta?

Elena se uita. Stefan și Bonnie aveau ochii închiși; Bonnie era înfășurată în pături și se cuibărise lipită de Elena. Dăduseră în jos toate draperiile palanchinului, cu excepția uneia singure.

Dar Elena privise prin această fereastră și văzuse cum fuioarele de ceață începuseră să îi învăluie, mai întâi doar firișoare de negură, apoi văluri mai lungi și mai pline, iar în final adevărate pături, înghițindu-i cu totul. I se părea că erau în mod deliberat separați de orice, chiar și de primejdioasa Dimensiune întunecată, că treceau

hotarul într-un loc despre care nu trebuiau să știe, cu atât mai puțin în care trebuiau să intre.

— De unde știm că mergem în direcția potrivită? îi strigă Elena lui Damon după ce Stefan și Bonnie se trezără.

Se bucura că poate vorbi din nou tare.

— Știu turgii, strigă înapoi Damon. Îi pornești pe o rută și ei merg pe acea rută până când cineva îi oprește, sau...

— Sau ce? Strigă Elena.

— Când ajungem într-un loc ca ăsta. Asta era în mod clar o tentație, și nici

Stefan și nici Elena nu rezistară în fața ei — meii ales când turgul pe care se aflau se opriră.

— Stai aici, îi spuse Elena lui Bonnie. Dădu o draperie deoparte și se trezi privind în jos, mult prea departe, la pământul alb. Doamne, ce mari erau turgii ăștia! Dar în clipa următoare, Stefan era jos și-și ridica brațele către ea.

— Sări!

— Nu poți să vii sus și să mă cobori plutind?

— îmi pare rău. Există ceva în locul ăsta care inhibă Puterea.

Elena nu mai stătu pe gânduri. Își dădu drumul în aer și Stefan o prinse cu grijă, în mod spontan se agăță de el și simți alinarea familiară a îmbrățișării lui.

Apoi Stefan îi spuse:

— Vino să te uiți.

Ajunseseră într-un loc unde pământul se sfârșea și ceața se despărțea, la fel ca două jumătăți de cortină date de-o parte și de alta a unei scene. Exact în fata lor se afla lacul. Un lac argintiu înghețat, aproape perfect rotund.

— Lacul Oglindă? Spuse Damon, lăsându-și capul pe o parte.

— întotdeauna am crezut că ăsta era un basm, spuse Stefan.

— Bine-ați venit în cartea cu povești a lui Bonnie.

Lacul Oglindă forma o masă compactă de apă înaintea lor,

înghețată în stratul neted de gheață de sub picioarele Elenei, sau cel puțin așa i se păru ei. Arăta într-adevăr ca o oglindă — o oglindă de poșetă după ce ai suflat ușor în ea.

— Și turgii? Spuse Elena — sau mai degrabă șopti.

Nu putea decât să șoptească. Tăcerea lacului o apăsa, la fel ca lipsa oricărui fel de sunet natural: nu se auzeau păsări cântând, și nici tufișurile foșnind — nu existau tufișuri! Nu existau copaci! Doar ceața care înconjură apa înghețată.

— Turgii, repetă Elena o idee mai tare. Nu pot pași pe asta!

— Depinde cât de groasă e gheața lacului, spuse Damon, arătându-și pentru o clipă vechiul lui zâmbet strălucitor. Dacă e suficient de groasă, pentru ei va fi exact ca și cum ar merge pe uscat.

— Și dacă nu e?

— Hmm... Oare turgii plutesc?

Elena îi aruncă o privire exasperată și se întoarse către Stefan.

— Tu ce crezi?

— Nu știu, răspunse el cu îndoială. Sunt niște animale foarte mari. Hai s-o întrebăm pe Bonnie despre copiii din poveste.

Bonnie, încă înfășurată în pături de blană care începeau să adune bucăți de gheață fiindcă erau târâte pe pământ, se uită încruntată la lac.

— Povestea nu intra în detalii, zise ea. Spunea doar că ei au mers în jos, în jos, în jos, și că au trebuit să treacă niște teste de curaj și... Istețime... Înainte să ajungă acolo.

— Din fericire, spuse Damon zâmbind, am cantități suficiente de mari din amândouă, pentru a compensa lipsa totală a fratelui meu în ambele...

— Termină, Damon! Se răsti Elena.

În clipa în care văzuse zâmbetul, se întorsese către Stefan, îl trăsese în jos către ea și începuse să-l sărute. Știa ce avea să vadă Damon când se va întoarce către ei — pe ea și pe Stefan îmbrățișați, Stefan aproape neauzind nimic. Cel puțin încă se mai puteau atinge

cu mințile. Și asta era ciudat, se gândi Elena, gura caldă a lui Stefan, când orice altceva în lume era rece. Se uită repede la Bonnie, să vadă dacă nu o tulburase, dar Bonnie părea foarte veselă.

Cu cât par să îl resping mai mult pe Damon, cu atât e ea mai fericită, își spuse Elena. Oh, Doamne... Asta chiar e o problemă.

Stefan spuse calm:

— Bonnie, până la urmă trebuie să fie alegerea ta. Nu încerca să folosești curajul sau istețimea sau orice altceva, doar simțămintele tale. Încotro o luăm?

Bonnie se uită în spate la turgi, apoi privi către lac.

— Într-acolo, spuse ea fără să ezite, și arată exact de-a curmezișul lacului.

— Ar trebui să cărăm noi câteva pietre de gătit și combustibil și rucsacuri cu rațiile intangibile, spuse Stefan. În felul ăsta, dacă se întâmplă ce-i mai rău, tot o să avem proviziile de bază.

— Și pe urmă, adăugă Elena, asta o să mai ușureze greutatea turgilor — chiar dacă doar cu foarte puțin.

Părea o crimă să-i pui lui Bonnie în spinare un rucsac, dar ea insistă. În cele din urmă, Elena umplu un rucsac doar cu hainele de blană călduroase și ciudat de ușoare. Restul duceau blănuri, mâncare și balegile uscate care aveau de acum înainte să le fie singurul combustibil.

Încă de la început, drumul se dovedi anevoios. Elena avusese doar câteva experiențe cu gheața care o făceau acum să fie foarte prudentă — dar una dintre ele fusese aproape dezastruoasă pentru Matt. Acum era gata să sară și să se răsucească la fiecare scârtâitură — orice sunet care ar da de înțeles că gheața se spârgea. Dar nu se auzi nici un scârâțit; nici un strop de apă nu se ivi pentru a-i uda pe ghete.

Turgii erau cei care păreau făcuți să pășească pe apa înghețată. Labele lor erau pneumatice, și se puteau extinde cu aproape încă o jumătate din lungimea lor, pentru a evita să aplice o presiune prea mare pe o anumite secțiune de gheață.

Traversarea lacului era înceată, dar Elena nu vedea nimic letal în privința ei. Era cea mai netedă, cea mai alunecoasă gheață pe care o văzuse vreodată. Ghetele ei voiau să patineze.

— Hei, voi toți! Strigă Bonnie, care chiar se dădea pe gheață exact ca și cum ar fi fost pe un patinoar, înainte și înapoi, în stânga și-n dreapta. Asta e distracție!

— Nu suntem aici să ne distrăm! îi strigă Elena.

Voia tare mult să încerce și ea, dar îi era frică să nu taie — chiar și să zgârie — gheața. Și pe urmă, Bonnie consuma de două ori mai multă energie decât trebuia.

Se pregătea să-i strige asta lui Bonnie, când Damon, cu o voce exasperată, înșiră toate lucrurile la care se gândise ea, plus încă vreo două.

— Asta nu e o călătorie de plăcere, spuse el tăios. E pentru soarta orașului vostru.

— De parcă ți-ar păsa, murmură Elena, întorcându-se cu spatele la el și atingând mâna lui Bonnie, care se întristase, pentru a o liniști și pentru a merge din nou alături de ea. Bonnie, percepi ceva magic cu lacul ăsta?

— Nu, răspuse Bonnie, însă apoi imaginația ei păru să prindă avânt. Dar poate că e locul în care misticii din ambele dimensiuni s-au adunat cu toții pentru a face schimb de vrăji. Sau poate că e locul unde foloseau gheața ca o adevărată oglindă magică pentru a vedea locuri și lucruri îndepărtate.

— Poate amândouă, spuse Elena, amuzată în sinea ei, dar Bonnie încuviință din cap cu un aer solemn.

Și acela fu momentul în care se auzi. Sunetul pe care îl așteptase și de care se temuse Elena.

Nu era un bubuit îndepărtat care putea fi ignorat sau despre care puteau să-și dea cu părerea. Merseseră la un braț depărtare unul de altul, ca să nu apese prea mult pe gheață, în vreme ce turgii pășeau în urma lor, de-o parte și de alta — ca un cârd de gșâte fără conducător.

Zgomotul acesta veni ca o detunătură îngrozitor de aproape, la fel ca un foc de armă. Imediat, se auzi din nou, ca o pocnitură de bici și apoi o dezagregare. Venea din stânga Elenei, din partea unde se afla Bonnie.

— Patinează, Bonnie, strigă ea. Patinează cât de repede poți. Țipă dacă vezi uscatul.

Bonnie nu întrebă nimic. Țâșni în fața Elenei ca un patinator olimpic de viteză, și Elena se întoarse repede.

Era Biratz, turgul despre care Elena o întrebasese pe Pelat. Intrase cu un picior monstruos în gheață și în vreme ce se zbătea pentru a și-l scoate, tot mai multă gheață crăpa. Stefan? Mă auzi? Vag. Vin către tine.

Da — dar apropie-te doar cât să o poți Influența pe Biratz. S-o Influențez. ?

Calmeaz-o, adoarme-o, orice. Rupe gheața și asta n-o să facă decât să îngreuneze scoaterea ei.

De data asta urmă un moment de tăcere înainte să vină răspunsul lui Stefan. Dar Elena știa, datorită unor slabe ecouri, că el vorbea telepatic cu altcineva. Bine, iubito, o s-o fac. O să mă ocup și de turg. Tu ia-o după Bonnie.

Mintea. Sau nu, nu mintea, ci îi ascundea ceva. Persoana căreia îi trimisese gânduri era Damon. Îi făceau pe plac. Nu aveau de gând să o ajute deloc.

Chiar în acel moment, Elena auzi un țipăt ascuțit — nu foarte departe. Bonnie avea probleme — nu! Bonnie ajunsese la mal!

Elena nu mai pierdu nici o clipă. Își aruncă rucsacul pe gheață și patină înapoi până la turg.

Iată-l — atât de uriaș, atât de patetic, atât de neajutorat. Ceea ce îl ținuse în siguranță în fața altor monștri îngrozitor de oribili din Dimensiunea întunecată — masa lui imensă — se întorcea acum împotriva sa. Elena simți cum pieptul i se strânge, ca într-un corset strâmt și nevăzut.

Dar pe când îl privea, animalul se calmă. Se opri din încercările de a-și scoate din gheață piciorul stâng din spate, ceea ce însemna că nu mai trăgea de gheața din jurul lui.

Acum Biratz era într-un soi de poziție ghemuită, încercând să-și țină pe gheață cele trei picioare uscate. Problema era că încerca atât de tare, și nu avea nimic în care să se proptească decât gheață care se putea oricând sparge.

— Elena! îl auzi strigând pe Stefan. Nu te apropia!

Dar chiar în clipa în care rostea el asta, Elena văzu

Un Semn. Doar la vreun metru distanță, pe gheață se afla bățul pe care îl folosisse Pelat pentru a-i mâna pe turgi.

Îl ridică în vreme ce aluneca pe lângă el, apoi văzu alt Semn. În spatele turgului se aflau niște fân roșiatic și o prelată uriașă care îl acoperise inițial. Împreună formau un soi de cărare lată care nu era nici udă și nici alunecoasă.

— Elena!

— O să fie ușor, Stefan!

Elena scoase din buzunar o pereche de șosete uscate și și le trase peste ghete. Își prinse bățul de mijloc.

Și apoi o luă la fugă — cea mai disperată goană din viața ei.

Ghetele ei erau din blană, cu talpa din ceva asemănător cu postavul, și, cu șosetele care să o ajute, prinseră prelată și o împinseră pe Elena înainte. Se înclină pe ea, cu un gând vag la Meredith și dorindu-și să fie și ea acolo, ca să facă ea asta, dar continuând să se apropie. Apoi își văzu ținta: marginea prelatei și dincolo de ea bucăți de gheață care pluteau în apă.

Dar turgul părea să poată fi urcat. Foarte jos în spate, ca un dinozaur căzut pe jumătate într-o groapă cu gudron, dar apoi ridicându-se de-a lungul spinării arcuite. Dacă Elena ar fi putut cumva să ajungă acolo...

Doi pași până la săritură. Un pas până la săritură. SĂRI!

Elena se împinse în piciorul drept, zbură prin aer un minut care nu

se mai sfârșea, și apoi... Ajunse în apă.

Într-o clipă se udă din cap până-n picioare, iar șocul apei înghețate era incredibil. O prinse ca un monstru cu un pumn de cioburi ascuțite de gheață. O orbi cu propriul ei păr, stinse orice sunet din univers.

Cumva, cu degetele ca niște gheare, își îndepărtă părul de pe gură și ochi. Își dădu seama că se afla doar cu puțin sub apă, și că tot ce trebuia să facă era să se împingă în sus până ce gura ei ieșea la suprafață și putea trage adânc în piept aerul minunat — după care avu o criză de tuse.

Prima ieșire, își spuse, amintindu-și vechea superstiție că cineva care se îneca se va ridica la suprafață de trei ori și apoi va cădea la fund pentru totdeauna.

Dar ceea ce era ciudat era că nu se cufunda. Simțea o durere surdă în coapsă, dar nu cădea în apă.

Încet, încet, realizează ce se întâmplase. Ratase spatele turgului, și aterizase pe coada lui de reptilă. Unul din dinții crestei zimțate o rănise, dar nu era grav.

Așa că... Acum... Tot ce am de făcut e să mă cațăr pe turg, înțelese ea încet. Totul părea încet pentru că în jurul umerilor ei săltau aisberguri.

Întinse o mână acoperită cu o mănușă căptușită cu blană către următorul zimț de mai sus. Apa, deși îi îngreuna hainele ude, îi sprijinea o parte din greutate. Reuși să se tragă în sus până la următorul zimț. Și următorul. Și acum iată noada, iar aici trebui să fie atentă, nu mai avea unde să pună piciorul. Căută ceva de care să se apuce și mâna ei strângă găsi ceva. O curea ruptă de la suportul de fân.

Nu se dovedi o idee bună — privind retrospectiv.

Căci, timp de câteva minute care se numărară printre cele mai îngrozitoare din toată viața ei, simți cum se revarsă peste ea o ploaie de fân, apoi o grindină de pietre, pentru ca în final să fie sufocată de praful de la balegile uscate.

Când în sfârșit totul se termină, se uită înjur, strănutând și tușind, pentru a descoperi că se afla tot pe turg. Bățul de gădilat se rupsese, dar rămăsese încă o bucată destul de lungă pe care să o folosească Elena. Stefan întreba disperat, cu voce tare și telepatic, dacă era bine. Bonnie patina înapoi și încolo ca un soi de Tinkerbell, iar Damon striga la Bonnie tot felul de cuvinte urâte ca să se întoarcă pe mal și să rămână acolo.

Între timp, Elena urca încet pe noada turgului. Trecu prin coșul rupt pentru alimente. În cele din urmă, ajunse sus pe spinare și se instala chiar în spatele capului rotund ca o cupolă, în scaunul unde ar sta conducătorul.

Și apoi îl gădilă pe turg în spatele urechilor.

— Elena! Strigă Stefan, și apoi: Elena, ce vrei să faci?

— Nu știu, îi răspunse ea tot strigând, încerc să salvez turgul!

Nu poți, întrerupse Damon răspunsul lui Stefan cu o voce la fel de rece și de calmă ca locul în care se aflau.

— Ba da! Spuse îndârjită Elena — și asta exact pentru că și ea se îndoia că animalul putea fi salvat. Ai putea să ajuți trăgând de căpăstru.

— N-are rost, strigă Damon, și făcu stânga înapoi, îndepărtându-se repede în ceată.

— O să încerc eu, spuse Stefan. Aruncă-l în fata ei.

Elena aruncă cu toată puterea căpăstrul înodat. Stefan trebui să alerge până aproape de marginea gheții pentru a-l prinde înainte să cadă în apă. Apoi îl ridică în sus triumfător.

— L-am prins!

— O.K., trage! Dă-i o direcție încotro să pornească.

— S-a făcut!

Elena o bătu din nou ușor pe Biratz în spatele urechii drepte. Se auzi un hureit slab dinspre animal, apoi nimic. Elena îl vedea pe Stefan trăgând cu putere de căpăstru.

— Haide, spuse Elena, și o lovi scurt cu bătui.

Turgul ridică o labă uriașă, o așeză mai departe pe Gheață și se forță. Imediat, Elena o lovi cu putere în spatele urechii stângi.

Acesta era momentul crucial. Dacă Elena o putea feri pe Biratz să spargă gheața dintre picioarele ei din spate, ar fi putut avea o șansă.

Turgul ridică cu prudent piciorul stâng din spate și îl întinse până ce atinse gheața.

— Bravo, Biratz! Acum! Strigă Elena. Acum, dacă Biratz ar putea să se arunce înainte...

Elena simți sub ea multă mișcare. Câteva minute crezu că poate Biratz spărsese gheața cu toate cele patru picioare. Apoi zbaterea se transformă într-o mișcare legănată și deodată, amețită, Elena știu că reușiseră.

— Ușurel, hai, ușurel, îi strigă animalului, gâdilând-o ușor cu bățul.

Și încet, greoi, Biratz se mișcă înainte. Capul ei ca o cupolă se lăsă tot mai jos pe măsură ce înainta, și se afundă din nou în apă la marginea unui troian de ceață, spărgând gheața. Dar aici se cufundă doar de vreo palmă, până să dea de noroi.

Încă vreo câțiva pași și se aflau pe uscat. Elena trebui să-și țină răsuflarea pentru a nu țipa când capul ca o cupolă al turgului se lăsă în jos, făcând-o să alunece repede și într-un fel înspăimântător până în locul unde colții se îndoiau înăuntru. Cumva, reuși să ajungă chiar între ei și apoi să se dea jos iute de pe trompele lui Biratz.

— A fost inutil, știi bine, să faci asta, spuse Damon de undeva din ceață, lângă ea. Să-ti riști viața.

— C-cum adică i-i-nutil? întrebă Elena. Nu era speriată, era înghețată.

— Animalele oricum au să moară. Următoarea încercare va fi una prin care nu vor putea trece, și chiar

Dacă ar putea, asta e un loc unde nu crește nimic. În loc de o moarte rapidă în apă, or să se stingă de foame, încet. Elena nu

răspunse; singurul răspuns la care se putea gândi era: "De ce nu mi-ai spus asta înainte?" Se oprise din tremurat, ceea ce era un lucru bun, căci cu un minut în urmă trupul ei părea să se desfacă în bucăți de la atâta dârdâit.

Haine, îi trecu vag prin minte. Asta era problema. Cu siguranță nu putea să fie la fel de frig aici afară cum fusese în apă. Hainele ei o făceau să se simtă atât de înghețată.

Cu degete amorțite, începu să și le scoată. Mai întâi, își desfăcu jacheta de piele. Aici nu avea fermoar, ci nasturi. Asta era o problemă. Își simțea degetele ca niște hot-dogi înghețați, și doar aparent directionate de ea. Dar într-un fel sau altul reuși să se descheie și jacheta de piele căzu pe pământ cu un sunet înfundat — luase cu ea și un strat de blană. Îh! Mirosul de blană udă. Acum, acum trebuia să...

Dar nu putea. Nu putea să facă nimic pentru că cineva îi ținea brațele. Îi ardea brațele. Mâinile acelea erau supărătoare, dar cel puțin știa cui îi aparțineau. Erau hotărâte și foarte blânde, dar foarte puternice. Toate astea însemnau Stefan.

Încet, își înălță capul ud ca să-i ceară lui Stefan să nu-i mai ardă brațele. Dar nu putu. Pentru că pe trupul lui Stefan se afla capul lui Damon. Ei, asta era caraghios. Văzuse până acum o mulțime de lucruri pe care le puteau face vampirii, dar nu și chestia asta cu schimbul de capete.

— Stefan-Damon... Te rog încetează, spuse ea cu răsuflarea tăiată, printre hohote isterice de râs. Doare! E prea fierbinte!

— Fierbinte? Vrei să zici că ești înghețată.

Mâinile pricepute, arzătoare, o frecau pe brațe,

Dându-i capul pe spate pentru a-i freca și obrații. Se lăsă în voia lor, pentru că părea să fie logic așa, căci dacă era capul lui Damon, erau mâinile lui Stefan.

— Ți-e frig dar nu tremuri? Spuse vocea încrâncenată a lui Damon de undeva.

— Da, așa că vezi că probabil mă încălzesc.

Dar Elena nu se simțea prea încălzită, își dădu seama că încă mai avea pe ea o haină lungă de blană, una care îi ajungea până la genunchii acoperiți cu pantalonii ei de piele. Bîbâi după curea.

— Nu te încălzești. Treci în etapa următoare a hipotermiei. Și dacă nu te usuci și nu te încălzești chiar acum, o să mori. Cu un gest blând, îi ridică bărbia și o privi în ochi. Acum delirezi — mă înțelegi, Elena? Trebuie să stai cu adevărat la căldură.

Căldura era un concept atât de vag și de îndepărtat ca viața de dinainte să-1 cunoască pe Stefan. Dar delirarea o înțelegea. Asta nu era un lucru bun. Și ce putea ea să facă, decât să rîdă?

— Bun. Elena, așteaptă o clipă. Lasă-mă să caut...

Într-o clipă era înapoi. Nu suficient de repede ca s-o oprească să-și dea blana jos până la talie, dar înainte ca ea să-și scoată camizolul.

— Uite, spuse el și scoase de pe ea blana udă, pentru a o înfășură apoi, peste camizol, într-una caldă și uscată.

După un minut, Elena începu să tremure.

— Bravo, așa te vreau, spuse vocea lui

Damon. Apoi continuă: Nu mi te împotrivi, Elena. Încerc să-ți salvez viața. Asta-i tot. N-o să încerc să fac altceva. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Elena era uluită. De ce-ar crede ea că Damon — asta trebuia să fie Damon, decise ea — ar vrea să-i facă rău?

Deși uneori putea fi un ticălos...

Și îi scotea hainele.

Nu. Asta n-ar trebui să se întâmple. Cu siguranță n-ar trebui. Mai ales pentru că Stefan ar trebui să se afle pe undeva prin preajmă.

Dar Elena tremura mult prea tare ca să mai poată să și vorbească.

Iar acum, când rămăsese doar în lenjeria de corp, el o puneă să se întindă pe blănuri, învelind-o cu alte blănuri. Elena nu înțelegea nimic din ce se întâmpla, dar începea să nu mai conteze. Plutea undeva în afara propriului ei trup, privind totul destul de lipsită de

interes.

Apoi un alt trup se strecură sub blănuri. Reveni la realitate, înapoi din locul în care plutise. Văzu pentru o fracțiune de secundă un piept gol. Apoi un trup cald și tare alunecă lângă ea în sacul de dormit improvizat. Brațe calde și puternice o cuprinseseră, ținând-o lipită cu tot corpul de al lui.

Prin ceață, Elena auzi vag vocea lui Stefan. Ce dracu' faci?

24

Dezbracă-te și tu și bagă-te în cealaltă parte, spuse Damon.

Vocea lui nu era nici furioasă, nici plină de sine. Adăugă scurt:

— Elena e pe moarte.

Aceste ultime cuvinte părură să-l afecteze în mod deosebit pe Stefan, deși Elena nu le putu analiza. Stefan nu se mișca, doar respira repede, cu ochii mari.

— Bonnie și cu mine am adunat fân și combustibil și suntem bine.

— Ați făcut mișcare — ați umblat de colo-colo — în haine care v-au ținut cald.

Ea s-a scufundat într-o apă rece ca gheața și a stat udă în vânt. L-am pus pe celălalt turg să spargă lemne din copacii uscați de primprejur și să încerce să facă focul. Acum intră dracu' sub blănuri, Stefan, și dă-i niște căldură de la trupul tău, sau o s-o transform într-un vampir.

— Nnn, încercă Elena să spună, dar Stefan nu păru să înțeleagă.

Dar Damon îi spuse:

— Nu-ți face griji, o să te încălzească din cealaltă parte. Nu trebuie să devii deja un vampir. Pentru numele lui Dumnezeu, adăugă el deodată, exasperat, ce mai prinț ti-ai ales!

Vocea lui Stefan era calmă și încordată:

— Ai încercat să o-nfașori într-un înveliș termal?

— Sigur că am încercat, idiotule! Nici o magie nu funcționează dincolo de

Oglindă, cu excepția telepatiei.

Elena nu mai percepea scurgerea timpului, dar deodată simți un trup familiar lipit de ea din cealaltă parte.

Și undeva, direct în mintea ei: Elena? Elena? Ești bine, nu-i așa, Elena? Nu-mi pasă dacă încerci să mă păcălești. Dar chiar ești bine, nu-i așa? Spune-mi doar asta, iubire.

Elena nu era în stare să răspundă.

Vag, la urechile ei ajunseră fragmente de sunete:

— Bonnie... Deasupra ei și... Să ne strângem pe ambele părți...

Și apoi Elena avu niște senzații neclare: un trup mic, aproape lipsit de greutate, ca o pătură groasă, apăsător deasupra ei. Cineva care plângea și lacrimi care cădeau de sus pe gâtul ei. Și căldură de ambele părți.

Dorm împreună cu ceilalți pisi, își spuse ea, moțând. Poate că o să visăm frumos.

— Tare aș vrea să știm cum se descurcă, spuse Meredith, într-o pauză între două măsurări cu pasul ale podelei.

— Tare aș vrea ca ei să știe cum ne descurcăm noi, spuse Mart cu o voce obosită, pe când lipea o altă amuletă-cartonaș pe o fereastră, și încă una.

— Știți, dragilor, noaptea trecută am tot auzit un copil plângând în visele mele, spuse încet doamna Flowers.

Meredith se întoarse, surprinsă.

— Și eu! Chiar de-afară, de pe verandă, așa părea să se audă. Dar eram prea obosită ca să mă ridic din pat.

— Ar putea să însemne ceva — sau absolut nimic.

Doamna Flowers se încruntă. Fierbea apa pentru ceai. Electricitatea funcționa cu întreruperi. Matt și Saber se întorseseră la pensiune ceva mai devreme pentru ca Matt să poată lua cele mai importante instrumente ale doamnei Flowers: ierburile ei pentru ceai, comprese și cataplasme. Matt nu avusese inima să-i spună în ce hal era pensiunea, sau ce îi făcuseră malachii ăia viermi. Trebuise să

găsească o scândură desprinsă în peretele garajului pentru a putea ajunge din hol în bucătărie. Nu mai exista etajul al doilea, iar din primul rămăsese foarte puțin. Cel puțin nu dăduse ochii cu Shinichi.

— Ceea ce vreau să spun e că s-ar putea să fie aici un copil adevărat, zise Meredith.

— Singur, noaptea? Asta sună a un zombi de-al lui Shinichi, comentă Matt.

— Poate. Sau poate nu. Doamnă

Flowers, aveți idee când ați auzit plânsul? Aseară sau mai târziu în noapte?

— Stai să mă gândesc, dragă. Mi se pare că îl aud ori de câte ori mă trezesc — și oamenii bătrâni se trezesc destul de des.

— Eu îl aud de obicei către dimineață — dar de obicei dorm fără vise în primele ore după ce mă culc și mă trezesc devreme.

Doamna Flowers se întoarse către Matt.

— Și tu, Matt dragă? Ai auzit vreun sunet ca un plâns?

Matt, care în mod deliberat muncise până la epuizare în ultimele zile ca să poată dormi neîntrerupt șase ore în timpul nopții, spuse:

— Cred că am auzit pe la miezul nopții gemetele și suspinele alea ca de vânt.

— Se pare că avem o fantomă care bântuie toată noaptea, dragilor, spuse doamna Flowers calmă și turnă pentru fiecare o cană de ceai.

Matt o văzu pe Meredith aruncându-i o privire stânjenită — dar Meredith nu o cunoștea pe doamna Flowers la fel de bine ca el.

— Nu credeți că e cu adevărat o fantomă, spuse el acum.

— Nu, nu cred. Mama n-a scos o vorbă despre asta, și pe urmă e casa ta, Matt dragă. Cred că nu există nici o crimă oribilă sau secrete groaznice în trecutul ei. Să vedem... Închise ochii și îi lăsă pe Matt și Meredith să-și bea mai departe ceaiul. Apoi deschise ochii și le aruncă un zâmbet nedumerit. Ma ma zice: "Căutați prin casă după fantoma voastră. Apoi ascultați bine la ce are de spus."

— O.K., spuse Matt cu o față lipsită de expresie. Pentru că e casa

mea, bănuiesc că eu ar trebui să caut prin ea. Dar când?

Să pun ceasul să sune?

— Cred că cea mai bună metodă ar fi să stabilim să stăm de veghe prin rotație, spuse doamna Flowers.

— O.K., se arată imediat de acord Meredith. Preiau eu schimbul de mijloc, de la miezul nopții până la patru; Matt poate sta de veghe primul, iar doamna Flowers, cea din zori, și puteți trage un pui de somn după-amiaza.

Matt se simți stânjenit.

— Ce-ar fi să împărțim orele în două schimburi și voi două puteți sta împreună? Eu o să-1 iau pe celălalt.

— Pentru că, Matt dragă, spuse Meredith, nu vrem să fim tratate ca niște "doamne". Și nu protesta — Meredith ridică bățul de luptă — pentru că eu sunt cea cu echipamentul greu.

Ceva zgâlâția camera. Cu tot cu Matt.

Încă pe jumătate adormit, își băgă mâna sub pernă și scoase revolverul. O mână înșfacă arma și Matt auzi o voce.

— Matt! Sunt eu, Meredith! Trezește-te, hai!

Amețit, Matt se întinse către întrerupătorul veiozei. Din nou, niște degete reci subțiri și puternice îl împiedicară să facă ceea ce voia.

— Fără lumină, șopti Meredith. E foarte slab, dar dacă vii cu mine în tăcere, o să-1 auzi. Plânsul.

Asta îl trezi cu totul pe Matt.

— Chiar acum?

— Chiar acum.

Străduindu-se din răspuțeri să pășească tăcut pe coridoarele întunecate, Matt o urmă pe Meredith în livingul de la parter.

— Șșș! Făcu Meredith. Ascultă.

Matt ascultă. Auzea niște suspine, și poate câteva cuvinte, dar astea nu i se păreau deloc fantomatice. Își lipi urechea de perete și ascultă. Plânsul se auzea mai tare.

— Avem o lanternă? întrebă Matt.

— Am două, dragilor. Dar ăsta e un moment foarte periculos din noapte, spuse doamna Flowers, o umbră doar în întuneric.

— Vă rugăm, dați-ne lanternele, spuse Matt. Nu cred că fantoma noastră e prea supranaturală. Cât e ceasul, apropo?

— Cam douăsprezece patruzeci, răspuse Meredith. Dar de ce crezi că nu e supranaturală?

— Pentru că eu cred că se află în pivnița noastră, spuse Matt. Și cred că e Cole Reece. Băiatul care și-a mâncat porcușorul de Guineea.

Zece minute mai târziu, cu bățul de luptă, două lanterne și Saber, puseseră mâna pe fantoma lor.

— N-am vrut să fac nimic rău, hohoti Cole, după ce îl momiseră sus promițându-i bomboane și ceai "magic" care o să-l ajute să doarmă.

— N-am făcut nimănui nimic, sincer, spuse el gătit, înfulecând în neștire batoane Hershey din rațiile lor de urgență. Mi-e frică să nu fie pe urmele mele. Pentru că după ce m-ai lovit cu Post-It-ul ăla, n-am mai putut să-l aud în cap. Și pe urmă ați venit aici — făcu un gest împrejur, prin casa lui Matt — și aveți amulete, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să stau înăuntru, între ele. Altfel ar putea fi și ultimul meu Miez de noapte.

Vorbea fără noimă. Dar ceva din ultimele lui cuvinte îl făcu pe Matt să întrebe.

— Ce vrei să zici cu "și ultimul meu Miez de noapte"?

Cole se uită la el îngrozit. Urmele de ciocolată topită rămase în jurul gurii lui îl făcură pe Matt să-și aducă aminte de ultima dată când îl văzuse pe băiat.

— Știți, nu? Se bâlbâi Cole. Despre miezurile de noapte? De numărătoarea inversă? Douăsprezece zile până la Ultimul Miez de noapte? Unsprezece zile până la Ultimul Miez de noapte? Și acum... Noaptea asta reprezintă doar o zi până la Ultimul Miez de noapte...

Începu să plângă din nou, în același timp îndesându-și în gură

ciocolată. Era clar că era mort de foame.

— Dar ce se-ntâmplă la Ultimul Miez de noapte? întrebă Meredith.

— Știți, nu? Ala-i momentul când... Știți voi.

Într-un fel enervant, Cole părea să creadă că ei îl puneau la încercare.

Matt își așeză mâinile pe umerii lui Col și spre groaza lui simți oase sub degetele sale. Băiatul chiar era mort de foame, își spuse, iertându-l pentru toate batoanele Hershey înfulecate. Privirea lui o întâlni pe a doamnei Flowers, și ea imediat se duse în bucătărie.

Dar Cole nu răspundea: mormăia incoerent. Matt se forță să apese pe umerii aceia osoși.

— Cole, vorbește mai tare! Ce e cu Ultimul ăsta Miez de noapte?

— Știți voi. Atunci e când... Toți copiii... Știți voi, nu se culcă și la miezul nopții... Iau cuțite și arme. Știți voi. Și noi intrăm în camerele părinților noștri când ei dorm și...

Cole se întrerupse din nou, dar Matt observă că spre sfârșit spusese "noi" și "noștri".

Meredith vorbi cu vocea ei calmă, echilibrată.

— Copiii or să-și omoare părinții, așa-i?

— Ne-a arătat el unde să tăiem sau să înjunghiem. Sau dacă e o armă...

Matt auzise suficient.

— Poți să rămâi — în pivniță, spuse. Și uite câteva amulete. Pune-le pe tine dacă simți că ești în pericol.

Îi dădu lui Cole un întreg teanc de hârtiute Post-It.

— Doar să nu-ți fie frică, adăugă Meredith, chiar când doamna Flowers apărea cu o farfurie plină cu cârnați și cartofi prăjiți pentru Cole.

În orice alt moment, mirosul l-ar fi făcut pe Matt să se simtă lihnit de foame.

— E la fel ca în insula aia din Japonia, spuse el. Shinichi și Misao au făcut-o acolo, și or s-o facă din nou.

— Aș zice că nu prea mai avem timp. De fapt, e chiar ziua Ultimului Miez de noapte — e aproape unu treizeci dimineața, spuse Meredith. Avem mai puțin de douăzeci și patru de ore. Ar trebui ori să plecăm din Fell's Church, or să facem ceva pentru a pune la cale o confruntare.

— O confruntare? Fără Elena sau Damon sau Stefan? Spuse Matt. O să fim omorâți. Nu uita de șeriful Mossberg.

— El nu a avut asta.

Meredith aruncă în aer bățul de luptă, îl prinse ușor și îl puse lângă ea. Matt clătină din cap.

— Shinichi tot o să te omoare. Sau o s-o facă vreun copil, cu pușca semiautomată din dulapul lui tata.

— Trebuie să facem ceva.

Matt se gândi. Capul îi bubuia. În cele din urmă spuse, cu privirea în jos:

— Când am luat ierburile, am luat și globul lui Misao.

— Glumești. Shinichi încă nu l-a găsit?

— Nu. Și poate că am putea face ceva cu el.

Matt se uită la Meredith, care se uită la doamna Flowers. Doamna Flowers spuse:

— Ce-ar fi să turnăm lichidul în locuri diferite din Fell's Church? O picătură ici și o picătură colo? I-am putea cere Puterii din el să protejeze orașul. Poate că ne-ar asculta.

— Asta a fost primul motiv pentru care am vrut să punem mâna pe globurile-stea ale lui Shinichi și Misao, spuse Meredith. Conform legendei, globurile-stea au control deplin asupra proprietarilor lor.

— S-ar putea să fie un fel învechit de gândire, dar sunt de acord, spuse Matt.

— Atunci hai s-o facem chiar acum, spuse Meredith.

În timp ce Meredith și doamna Flowers așteptau,

Matt aduse globul-stea al lui Misao. Mai avea doar foarte, foarte puțin lichid pe fund.

— După Ultimul Miez de noapte, ea are de gând să-1 umple ochi cu energia noilor vieți care sunt luate, spuse Meredith.

— Ei bine, n-o să aibă șansa să facă asta, rosti Matt hotărât. După ce terminăm, o să distrugem recipientul.

— Dar probabil că ar trebui să ne grăbim, adăugă Meredith. Haideți să luăm cu noi niște arme: ceva de argint, ceva lung și greu, ca un vătrai. Micii zombi ai lui Shinichi n-or să fie prea fericiți — și cine știe cine e de partea lui?

25

Elena se trezi înțepenită și înghesuită. Dar nu era de mirare, căci trei alte persoane păreau să se afle cocoțate pe ea.

Elena? Mă auzi? Stefan?

Da! Te-ai trezit?

Sunt înghesuită... Și mi-e cald.

O altă voce interveni. Dă-ne câteva clipe și n-o să te mai simți înghesuită.

Elena îl simți pe Damon îndepărtându-se. Bonnie se rostogoli în locul lui.

Dar Stefan mai rămase o clipă lipit de ea. Elena, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama în ce stare erai. Slavă Domnului că a făcut-o Damon. Poți să mă ierți?

În ciuda căldurii, Elena se culcuși mai aproape de el. Dacă mă poți ierta și tu că am pus în pericol întregul nostru grup. Asta am făcut, nu-i așa?

Nu știu. Nu-mi pasă. Tot ce știu e că te iubesc.

Mai dură câteva minute până când Bonnie se trezi. Apoi spuse cu o voce slabă:

— Hei! Ce căutați în patul meu?

— Ieșim din el, răspunse Elena și încercă să se rostogolească și să

se ridice în capul oaselor.

Lumea se clătina, instabilă. Și Elena se clătina și era plină de vântăi. Dar Stefan nu era mai departe de o palmă de ea, ținând-o în brațe, susținând-o când era cât pe ce să cadă. O ajută să se îmbrace fără să o facă să se simtă ca un bebeluș. Ii cercetă rucsacul, care din fericire nu intrase în apă. Apoi scoase din el toate lucrurile care erau grele și le puse în propriul său rucsac.

Elena se simți mult mai bine după ce mancă ceva și după ce văzu turgii — amândoi — mâncând și ei; fiecare întinzându-și trompele duble uriașe pentru a rupe bucăți de lemn din copacii desfrunziți, sau săpând în zăpadă în căutarea ierbii uscate de dedesubt. În mod clar, până la urmă nu aveau să moară.

Elena știa că toată lumea o urmărea, ca să-și dea seama dacă mai era în stare de ceva în acea zi. Se grăbi să-și termine ceaiul fiert la un foc făcut cu balegi, încercând să ascundă faptul că mâinile îi tremurau. După ce se chinui să înghită niște carne uscată, spuse cu cea mai veselă voce a ei:

— Și acum ce facem?

Cum te simți? O întrebă Stefan.

— Mai am ceva dureri, dar o să fiu bine. Bănuiesc că toată lumea se așteaptă să am pneumonie, dar nici măcar nu tușesc.

Damon, după ce-i aruncă lui Stefan o privire cu pleoapele coborâte, o apucă de mâini și se uită lung la ea. Ea nu putea — nu îndrăznea — să-l privească în ochi, așa că se concentra asupra lui Stefan, care se uita la ea liniștit.

În cele din urmă, Damon dădu brusc drumul mâinilor Elenei.

— Am pătruns cât de adânc am putut. Tu ar trebui să știi ce înseamnă acest adânc, adăugă el către Stefan. E sănătoasă, are nasul umed și blana lucioasă.

Stefan părea că se pregătea să-i ardă una, dar Elena îl apucă de mână, pentru a-l calma.

— Sunt sănătoasă, spuse ea. Deci asta înseamnă două voturi pentru

mine ca să merg mai departe și să salvez Fell's Church.

— Întotdeauna am crezut în tine, spuse Stefan. Dacă tu crezi că poți merge mai departe, atunci poți merge mai departe.

Bonnie fornăi.

— Doar nu mai risca în nici un fel, da? Spuse ea. M-ai speriat.

— îmi pare tare rău, spuse Elena cu o voce blândă, simțind golul creat de absenta lui Meredith, care acum ar fi fost de mare ajutor pentru amândouă. Așa deci, mergem mai departe? Și încotro ne îndreptăm? Sunt total nedumerită.

Damon se ridică în picioare.

— Cred că pur și simplu păstrăm drumul drept. Cărarea e îngustă de-aici încolo — și cine știe care va fi următoarea încercare?

Cărarea era îngustă — și cufundată în ceață. Ca și înainte, ceața începea cu vâluri subțiri și sfârșea prin a-i orbi. Elena îl lăsă pe Stefan, cu reflexele lui de felină, să o ia primul înainte, și se ținu de rucsacul lui. În spatele ei, Bonnie se agățase de ea ca un scaiete. Chiar în momentul în care Elena simți că o să țipe dacă mai trebuia să mai înainteze prin pătura albă, ceața se destramă.

Erau aproape de vârful unui munte.

Elena se luă repede după Bonnie, care se grăbise înainte la vederea aerului transparent. Se dovedi suficient de rapidă să o înșface pe Bonnie de rucsacul ei și să o tragă înapoi când ajunse în locul unde pământul se sfârșea.

— În nici un caz! Strigă Bonnie, stârnind un ecou puternic de sub ele. În nici un caz n-o să trec peste ăla!

Ăla era un hău traversat de un podeț foarte îngust.

Hăul era alb de chiciură de ambele părți pe marginea de sus, dar când Elena se apucă de stâlpii de metal înghețați ai podului și se aplecă puțin înainte, văzu nuanțe de albastru și verde glacial în fundul lui. Un vânt înghețat o lovi peste față.

Distanța dintre bucata asta de lume și cea aflată înaintea lor era cam de o sută de metri.

Elena se uită de la adâncurile cufundate în umbre la podul cel îngust, care era făcut din scânduri de lemn și doar suficient de lat pentru ca o singură persoană să poată păși pe el. Era sprijinit ici și colo de frânghii prinse de laturile hăului și cufundate cu stâlpi de metal în stânca golașă, înghețată.

De asemenea, se prăvălea într-un fel magnific în jos, pentru a urca apoi din nou. Chiar și să te uiți la el era un soi de mini-cădere într-un montagne-russe. Singura problemă era că nu includea o centură de siguranță, un scaun, două mânere și un ghid în uniformă care să spună: "Mâinile și picioarele trebuie ținute înăuntru tot timpul!" Avea totuși o frânghie subțire, împletită din liane, în partea stângă.

— Uite ce-i, spunea Stefan, mai calm și mai concentrat decât îl auzise vreodată Elena vorbind, putem să ne ținem unul de celălalt. Putem merge unul câte unul, foarte încet...

— NUUUU! Bonnie puse în acel singur cuvânt un țipăt psihic care aproape că o asurzi pe Elena. Nu, nu, nu, nu, NU! Nu pot să fac asta!

Își aruncă rucsacul pe pământ. Apoi începu să râdă și să plângă în același timp, într-o criză puternică de isterie. Elena simți impulsul să îi arunce niște apă rece în față. În același timp, simțea un impuls și mai puternic să se arunce pe jos lângă Bonnie și să țipe: "Și nici eu nu pot! E o nebunie!" Dar la ce-ar fi servit asta?

Câteva minute mai târziu, Damon vorbea calm cu Bonnie, total neafectat de izbucnirea ei. Stefan umbla de colo-colo în cerc. Elena încerca să se gândească la un Plan A, în vreme ce o voce subțirică fredona în capul ei: Nu poți să faci asta, nu poți să faci asta, nici tu nu poți să faci asta.

Asta nu era decât o fobie. Probabil că o puteau scăpa pe Bonnie de ea — dacă aveau, să zicem, un an sau doi la dispoziție.

Stefan, într-unui din drumurile lui circulare pe lângă ea, spuse:

— Și tu cum te împaci cu înălțimile, iubito?

Elena decise să o facă pe curajoasa. — Nu știu. Cred că o pot face. Stefan păru mulțumit.

— Ca să-ți salvezi orașul.

— Da... Dar e foarte rău că nimic nu funcționează aici. Aș putea încerca să-mi folosesc Aripile pentru a zbura, dar nu le pot controla...

Și genul ăsta de magie pur și simplu nu e disponibil aici, rosti vocea lui Stefan în mintea ei.

Dar telepatia este. Și tu mă poți auzi, nu-i așa?

Soluția le veni în minte în același timp, și Elena văzu cum fața lui Stefan se lumina chiar în clipa când începu ea să vorbească.

— Influențează-o pe Bonnie! Fă-o să creadă că e o acrobată care merge pe sfoară — o artistă de circ încă de când făcea primii pași. Dar nu o face prea vioaie, ca să nu țopăie prea tare și să ne arunce în hău!

Cu lumina aceea pe față, Stefan arăta... Prea frumos. El o apucă pe Elena de mâini, o învârti o dată ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg, și o sărută.

Și o sărută.

Și o sărută până când Elena simți cum sufletul îi picură din vârful degetelor.

N-ar fi trebuit să o facă în fata lui Damon. Dar euforia Elenei îi întuneca judecata, și nu se putea controla.

Nici unul dintre ei nu încercase o cercetare profundă a minții. Dar telepatia era tot ce le mai rămăsese, și era caldă și minunată și îi lăsa pentru o clipă unul în brațele celuilalt, râzând, gâfâind — cu electricitatea fulgerând între ei. Elena își simțea tot trupul ca și când tocmai avusese un șoc zdravăn.

Apoi se trase din brațele lui, dar era prea târziu. Se priviseră prea mult, și Elena își auzi inima bubuind de frică. Simțea ochii lui Damon asupra ei. Abia reuși să șoptească:

— O să le spui?

— Da, spuse încet Stefan. O să le spun. Dar nu se mișcă până când ea nu-și

întoarse spatele către Bonnie și Damon.

După aceea, Elena trase cu ochiul peste umăr și ascultă.

Stefan se așeză lângă fata care plângea și spuse:

— Bonnie, poți să te uiți la mine? Asta-i tot ce vreau, crede-mă, nu trebuie să treci peste podul ăla dacă nu vrei. Nici măcar nu trebuie să te oprești din plâns, dar încearcă să mă privești în ochi. Poți să faci asta? Bun. Acum...

Vocea și chiar și chipul i se schimbă într-un fel subtil, căpătând mai multă forță, devenind hipnotizatoare.

— Nu ti-e frică deloc de înălțimi, nu-i așa? Ești un acrobat care ar putea să pășească pe o funie întinsă peste Marele Canion și nici să nu clipești și să nu dai nici un semn de frică. Ești cea mai bună din familia ta, Acrobații Mc Collough, iar ei sunt cei mai buni din lume. Iar în clipa asta, tu o să hotărăști dacă o să traversezi podul ăla de lemn. Dacă o faci, o să ne conduci. O să fii conducătorul nostru.

Încet, în vreme ce îl asculta pe Stefan, fata lui Bonnie se schimbă. Cu ochii umflați ațintiți asupra lui Stefan, părea să asculte atent la ceva din capul ei. Și în cele din urmă, când Stefan rosti ultima propoziție, ea sări în picioare și se uită la pod.

— O.K., hai să mergem! Strigă, ridicându-și rucsacul, pe când Elena stătea pe jos și se uita lung după ea.

— Te descurci? întrebă Stefan, uitându-se la Elena. O lăsăm pe ea să meargă prima — chiar nu are cum să cadă. Eu o să merg după ea. Elena poate veni în urma mea și să se țină de cureaua mea, și mă bazez pe tine, Damon, să te ții de ea. Mai ales dacă dă semne că leșină.

— O s-o țin, spuse calm Damon.

Elena voia să-l roage pe Stefan să o Influenteze și pe ea, dar totul se întâmpla atât de repede. Bonnie era deja pe pod, oprindu-se doar când Stefan o strigă să se întoarcă. Stefan se uita în spatele lui la Elena și o întreba:

— Poți să te apuci bine?

Damon era în urma Elenei, cu o mână puternică pe umărul ei și

spunând:

— Uită-te drept înainte, și nu în jos. Nu-ți face griji pentru leșin, o să te prind eu.

Dar podul de lemn era atât de fragil, și Elena se trezi uitându-se întruna în jos, și-și simțea stomacul plutind în afara corpului ei și deasupra capului. Se încleștase cu o mână de cureaua lui Stefan, și cu cealaltă se ținea de balustrada din liane împletite.

Ajunseră într-un loc unde căzuse o șipcă, iar cele aflate de-o parte și de alta a golului păreau și ele să se desprindă în orice clipă.

— Atenție la astea! Spuse Bonnie, râzând și sărind peste toate trei.

Stefan păși peste prima șipcă nesigură, peste spațiul gol și puse piciorul pe următoarea.

Crac!

Elena nu țipă — nici să țipe nu mai era în stare. Nu se putea uita. Sunetul o făcuse să închidă ochii.

Și nu se putea mișca. Nu putea mișca nici măcar un deget. Cu siguranță nu un picior.

Simți brațele lui Damon în jurul mijlocului. Amândouă brațele. Voia să-l lase să îi sprijine greutatea așa cum făcuse de atâtea ori înainte.

Dar Damon îi șoptea la ureche, cuvinte ca niște descântece, care le îngăduiră picioarelor ei să nu mai tremure și să se relaxeze, și chiar o făcură să nu mai respire atât de repede, încât mai avea puțin și leșina. Apoi o ridică și brațele lui Stefan o cuprindeau și pentru o clipă o ținură amândoi strâns. Apoi Stefan îi luă greutatea și o puse cu picioarele pe șipci sigure.

Elena voia să se agate de el ca un koala, dar știa că nu trebuia să facă asta. Asta i-ar fi făcut pe amândoi să cadă. Așa că undeva, în niște profunzimi pe care nu știa că le avea, găsi curajul să stea singură pe picioare și să bîcîbaie după frânghia de liane.

Apoi înălță capul și șopti cât de tare putea:

— Mergi. Trebuie să-i facem loc lui Damon.

— Da, îi răspunse tot în șoaptă Stefan. Dar o sărută pe frunte, un sărut rapid și protector, înainte să se întoarcă și să pășească spre Bonnie care nu mai avea răbdare.

În spatele ei, Elena auzi — și simți — cum Damon sare ca o felină peste spațiul gol.

Elena ridică privirea pentru a se uita din nou la ceafa lui Stefan. Nu putea desluși toate emoțiile pe care le simțea în acea clipă: iubire, groază, respect, surescitare — și, desigur, gratitudine, toate odată.

Nu îndrăznea să întoarcă privirea în spatele ei, către Damon, dar avea exact aceleași simțăminte și pentru el.

— Câțiva pași încă, repeta el. Câțiva pași încă.

După o scurtă eternitate, se aflau pe pământ solid, în fața unei peșteri de dimensiuni medii, și Elena căzu în genunchi. Îi era greață și se simțea fără puteri, dar încercă să-i mulțumească lui Damon când trecu pe lângă ea pe cărarea de munte înzăpezită.

— îmi stăteai în cale, spuse el scurt și la fel de rece ca vântul. Dacă ai fi căzut, ai fi putut să rupi tot podul. Și, întâmplător, azi n-am chef să mor.

— Ce-i spui? Ce i-ai spus? Stefan, care se îndepărtase destul de mult și nu-i putea auzi, se întoarse repede. Ce ți-a spus?

Damon, cercetându-și palma să vadă dacă nu cumva îi intrase vreun spin de la liane, spuse fără să-și ridice privirea:

— I-am spus adevărul, asta-i tot. Până acum are două bile negre în expediția asta. Să sperăm că dacă ajungi până acolo, or să te lase să intri în Poartă, căci dacă dau note pentru reușite, am pierdut. Sau poate mai bine să zic că unul dintre noi a pierdut?

— Taci, sau te fac eu să taci, spuse Stefan cu o voce diferită de cea pe care o auzise Elena până atunci.

Îl privi lung, surprinsă. Era ca și cum Stefan ar fi crescut cu zece ani într-o secundă.

— Să nu mai vorbești niciodată așa cu ea sau despre ea, Damon!

Damon se uită la el pentru o clipă, cu pupilele contractate. Apoi

spuse: "Mă rog!" Și se îndepărtă alene.

Stefan se aplecă și o ținu pe Elena în brațe până când tremuratul i se opri.

Și asta e, își spuse Elena. O furie înghețată o cuprinse. Damon nu avea nici un pic de respect pentru ea; nu avea nimic pentru nimeni, cu excepția lui însuși. Elena nu putea să o protejeze pe Bonnie de propriile sentimente ale lui Bonnie — sau să-1 împiedice pe el să o mai insulte. Nu putea să o oprească pe Bonnie să ierte. Dar ea, Elena, o terminase cu Damon.

Această ultimă insultă pune capăt.

Ceața reapăru când pătrunseră în peșteră.

Damon nu vrea să fie așa un... Un ticălos, explodă Bonnie. El doar... Așa de des simte că suntem noi trei împotriva lui... Și... Și...

— Ei, cine a început? Chiar și când eram sus pe turgi, spuse Stefan.

— Știu, dar mai e ceva, spuse Bonnie cu sfială. Pentru că aici sunt doar zăpadă și stânci și gheață... El... Nu știu. E foarte încordat. Ceva nu e în regulă.

— Îi e foame, exclamă Elena, dându-și brusc seama. De când urcaseră pe turgi, nu mai existase nimic de vânat pentru cei doi vampiri. Nu puteau trăi, la fel ca vulpile, din insecte și șoareci. Desigur, Lady Ulma le pusese în bagaje suficient de mult Black Magic, singurul lucru care semăna cu un substitut al sângelui. Dar proviziile scădeau și, desigur, trebuiau să se gândească și la drumul de întoarcere. Brusc, Elena știu ce i-ar face bine.

— Stefan, murmură ea, trăgându-l într-o adâncitură în stânca rugoasă a intrării în peșteră. Își dădu jos gluga și-și desfăcu fularul suficient cât să-și dea la iveală o latură a gâtului. Nu mă face să spun de prea multe ori "te rog", șopti către el. Nu pot să aștept așa de mult.

Stefan se uită în ochii ei, văzu că vorbea serios și era hotărâtă — și îi sărută mâna înmănușată.

— Cred că a trecut suficient de mult timp — nu, sunt sigur, altfel nu aş încerca niciodată asta, şopti el.

Elena îşi dădu capul pe spate. Stefan se aşeză între ea şi vânt şi acum Elenei îi era aproape cald. Simţi durerea scurtă iniţială şi apoi Stefan bea şi minţile lor se uniră ca două picături de ploaie pe sticla unei ferestre.

Luă foarte puţin sânge. Suficient cât să se vadă în ochii lui cum iazurile verzi nemişcate se transformă în cursuri de apă strălucitoare, efervescentă.

Dar apoi privirea lui deveni din nou nemişcată.

— Damon..., spuse Stefan şi tăcu stânjenit.

Ce putea spune Elena? Am rupt orice legătură cu el? Ei doi trebuiau să se ajute unul pe celălalt de-a lungul acestor încercări; să-şi arate înţelepciunea şi curajul. Dacă refuza, oare avea să fie un nou eşec?

— Atunci trimite-1 repede, spuse, înainte să mă răzgândesc.

Cinci minute mai târziu, Elena era din nou cuibărită în micul codon, în vreme ce Damon îi răsucea capul cu o precizie rece, apoi brusc se repezi înainte şi îşi cufundă colţii într-o venă vizibilă. Elena simţi cum ochii i se făc mari.

O muşcătură care durea atât de mult — ei, nu mai simţise aşa ceva din zilele când fusese proastă şi nepregătită şi se zbatuse cu toată forţa ca să se elibereze.

Cât despre mintea lui Damon, aceasta era un perete de oţel. Dacă tot trebuia să facă asta, sperase că avea să vadă băieţelul care trăia în ungherul cel mai adânc al sufletului lui Damon, cel care era, împotriva voinţei sale, Păstrătorul tuturor secretelor sale — dar nu putea înmuia nici un pic oţelul.

După câteva minute, Stefan îl trase pe Damon deoparte — nu foarte blând. Damon se îndepărtă posac, ştergându-se la gură.

— Eşti bine? întrebă Bonnie într-o şoaptă îngrijorată, în vreme ce Elena cotrobăia prin cutia cu medicamente ale lui Lady Ulma după o

bucată de tifon pe care să o pună pe rănilor de la gât.

— Am avut zile și mai bune, spuse scurt Elena, înfășurându-si din nou fularul.

Bonnie oftă.

— Meredith e cea care trebuia de fapt să se afle aici, spuse ea.

— Da, dar Meredith trebuia să se afle și în Fells Church. Sper doar ca ei să poată rezista suficient de mult până când ne întoarcem noi acasă.

— Sper doar că o să putem să ne întoarcem acasă cu ceva care o să-i ajute, șopti Bonnie.

Meredith și Matt petrecură perioada de timp între două dimineața și ivirea zorilor turnând picături infinitezimale din globul-stea al lui Misao pe străzile orașului și cerându-i Puterii să îi ajute — cumva — în lupta lor împotriva lui Shinichi. Această mișcare rapidă dintr-un loc în altul adusesese și un bonus nesperat: copii. Nu copii nebuni. Copii normali, îngroziți de frații și surorile lor sau de părinții lor, neîndrăznind să se ducă acasă — din cauza lucrurilor îngrozitoare pe care le văzuseră acolo. Meredith și Matt îi înghesuieră în SUV-ul mamei lui, cumpărat la mâna a doua, și îi aduseseră acasă — la Matt.

În cele din urmă, aveau mai bine de treizeci de copii, de la cinci la șaisprezece ani, cu toții mult prea speriați pentru a se juca, a vorbi, sau chiar a cere ceva. Dar mâncaseră tot ce găsisese doamna Flowers încă bun în frigiderul și camera lui Matt, și în cămărilor caselor părăsite aflate de-o parte și de alta a casei lui Matt.

Matt, uitându-se la o fetiță de zece ani care își înfunda în gură pâine albă goală, cu o foame de lup și cu lacrimi curgându-i pe fața murdară în vreme ce mesteca și înghițea, îi spuse încet lui Meredith:

— Crezi că avem ceva impostori aici?

— Pun capul că da, răspunse ea la fel de încet. Dar ce putem face? Cole nu știe nimic care să ne fie de ajutor. Va trebui doar să ne rugăm ca toți copiii neposeđați să ne poată ajuta atunci când impostorii lui Shinichi or să atace.

— Cred că cea mai bună opțiune, atunci când ne confruntăm cu copii posedați care s-ar putea să aibă arme, e să fugim.

Meredith încuviință absentă din cap, dar Matt observă că acum își lua bățul de luptă peste tot cu ea.

— M-am gândit la un mic test pentru ei, spuse ea. O să lipesc pe fiecare câte un Post-It și o să vedem ce se întâmplă. Copiii care au făcut lucruri pe care le regretă acum ar putea să devină isterici, cei care sunt deja doar îngroziți ar putea să simtă o oarecare alinare, iar impostorii or să atace sau or să fugă.

— Asta e de văzut.

Testul lui Meredith îi găsi pe cei doi impostori din grupul de copii, un băiat de treisprezece ani și o fată de cincisprezece. Fiecare dintre ei țipă și o luă la fugă prin casă cu urlete sălbatice. Matt nu-i putu opri. Când totul se termină și copiii mai mari îi linișteau pe cei mai mici, Matt și Meredith terminară de acoperit ferestrele cu scânduri și de lipit amulete între scânduri. Petrecură seara căutând de mâncare, întrebându-i pe copii despre Shinichi și Ultimul Miez de noapte și ajutând-o pe doamna Flowers să le îngrijească rănilor. Încercară să aibă în permanență o persoană de veghe, dar pentru că se treziseră la 1.30 dimineața și nu stătuseră o clipă locului, erau cu toții foarte obosiți.

La unsprezece fără un sfert, Meredith veni la Matt, care curăța zgârieturile unui puști blond de opt ani.

— O.K., spuse ea calmă, o să-mi iau mașina și o să mă duc după noile amulete pe care doamna Saitou a zis că o să le aibă gata până acum. Te superi dacă-1 iau pe Saber?

Matt clătină din cap.

— Nu, mă duc eu. Oricum, le cunosc mai bine pe doamnele Saitou.

Meredith scoase ceea ce o persoană mai puțin rafinată ar numi un forăit.

— Le cunosc suficient de bine pentru a spune: scuzați-mă, Inari

Obaasan, scuzați-mă, Orime-san, noi suntem zurbagiii care tot cerem cantități uriașe de amulete care să ne ferească de rău, dar nu vă deranjează, nu-i așa?

Matt zâmbi vag, îi dădu drumul puștiului și spuse:

— Ei bine, poate că le-ar deranja și mai puțin dacă le-ai spune numele corect. Obaasan înseamnă "bunică", da?

— Sigur.

— Și sau e doar o chestie pe care o pui la sfârșitul unui nume ca să fii politicos.

Meredith dădu din cap aprobator, adăugând:

— Și "o chestie la sfârșit" se numește "sufix de deferentă".

— Da, da, dar cu toate cuvintele tale deștepte, tot le-ai încurcat numele. E Orime-bunica și Orime-ma-ma-lui-Isobel. Deci Orime-Obaasan și Orime-san.

Meredith oftă.

— Uite ce-i, Matt, Bonnie și cu mine le-am cunoscut primele. Bunica s-a prezentat ca Inari. Acum, știu că e puțin cam sărită, dar cu siguranță și-ar ști propriul nume, nu?

— Și mie mi s-a prezentat și a spus nu doar că numele ei e Orime, ci și că fiica ei a primit același nume ca ea. Să vedem ce mai zici acum!

— Matt, vrei să-mi iau carnețelul cu notițe? E în livingul din pensiune...

Matt scoase un hohot de râs scurt și ascuțit — aproape un suspin. Se uită înjur să se asigure că doamna Flowers nu era în preajmă și apoi șopti:

— E undeva în centrul pământului, poate. Nu mai există living.

Pentru o clipă, Meredith păru pur și simplu șocată, dar apoi se încruntă. Matt o privea întunecat și furios. Era inutil să-și spună că ei doi ar fi fost cei care aveau cele mai mici șanse din grupul lor să se certe. Iată-i cum se certau, și Matt putea vedea efectiv scânteile zburând.

— Bine, spuse Meredith în cele din urmă, o să mă duc acolo și o să întreb de Orime-Obaasan, și apoi o să le spun că e vina ta atunci când or să râdă.

Matt clătină din cap.

— Nimeni n-o să râdă, pentru că așa o să le numești corect.

— Uite ce-i, Matt, începu Meredith. Am citit atât de multe pe internet, încât chiar cunosc numele Inari. Am dat de el undeva.

Și sunt sigură că aș fi făcut... Am făcut legătura...

Vocea i se stinse. Când Matt își cobor— privirea din tavan, tresări. Fața lui Meredith era albă ca varul și respira repede.

— Inari..., șopti ea. Știu numele ăsta, dar... Bruscu, îl prinse pe Matt de încheietura mâinii atât de tare, încât îl duru. Matt, computerul tău a murit cu totul?

— S-a dus când a căzut electricitatea. Acum chiar și generatorul a murit.

— Dar ai un mobil care se conectează la internet, nu?

Agitația din vocea ei îl făcu pe Matt să o ia și el în serios.

— Sigur, spuse. Dar bateria a murit de cel puțin o zi. Fără electricitate n-o pot încărca. Și mama și-a luat cu ea telefonul.

Nu poate trăi fără el. Stefan și Elena și-au lăsat probabil lucrurile la pensiune... Clătină din cap când văzu expresia plină de speranță a lui Meredith și șopti: Sau, ar trebui să spun, în locul unde era pensiunea.

— Dar trebuie să găsim un mobil sau un computer care funcționează! Trebuie! Am nevoie să funcționeze doar un minut! Spuse disperată Meredith, îndepărtându-se de el și începând să se învârtă ca și cum ar fi vrut să depășească vreun record mondial.

Matt se holba la ea uluit.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie. Am nevoie de unul, chiar și pentru un minut!

Matt nu putea decât să o privească perplex. În cele din urmă, spuse:

— Cred că-i putem întreba pe copii.

— Copiii! Unul dintre ei trebuie să aibă un mobil care funcționează! Haide, Matt, trebuie să vorbim cu ei chiar acum! Se opri și spuse, cu o voce destul de răgușită: Mă rog să ai tu dreptate și eu să mă înșel.

— Ăă...?

Matt habar n-avea ce se petrecea.

— Am spus că mă rog să mă înșel! Roagă-te și tu, Matt... Te implor!

26

Elena aștepta să se destrame ceața. Apăruse la fel ca întotdeauna, îndesindu-se puțin câte puțin, și acum se întreba dacă avea să mai dispară vreodată, sau dacă asta era pur și simplu o altă încercare. Prin urmare, când își dădu seama brusc că putea vedea în fața ei cămașa lui Stefan, simți cum o cuprinde bucuria. Nu mai făcuse nici o prostie în ultimul timp.

— Îl văd! Spuse Stefan, trăgând-i lângă el. Și apoi: Voil • ..., dar în șoaptă.

— Ce, ce? Strigă Bonnie, repezindu-se înainte.

Și apoi se opri și ea.

Damon nu țâșni. Veni cu pași înceți. Dar Elena tocmai se întorcea către Bonnie, și văzu chipul lui Damon în clipa în care el îl zări.

În fata lor se înălța un soi de mic castel, sau o poartă de intrare uriașă, cu turlle care străpungeau norii joși ce atârnav deasupra ei. Era un soi de scriitură deasupra ușilor negre imense, ca de catedrală, dar Elena nu mai văzuse niciodată asemenea litere îmbârligate din cine știe ce limbă străină.

De-o parte și de alta a clădirii se ridicau niște ziduri negre aproape la fel de înalte ca și turllele. Elena se uită în stânga și în dreapta și își dădu seama că dispăreau doar acolo unde privirea nu le mai ajungea. Și fără magie, era imposibil să zbori pe deasupra lor.

Ceea ce băiatul și fata din poveste descoperiseră doar urmând timp de multe zile zidurile, apăruse pur și simplu înaintea lor.

— Este Poarta Celor Șapte Comori, nu-i așa, Bonnie? Nu-i așa? Uite! Strigă Elena.

Bonnie se uita deja, cu mâinile strânse la piept, și de data asta nu putea să rostească nici un cuvânt. Elena văzu cum fata cea mărunțică se lasă în genunchi în zăpada ușoară, ca o pudră. Dar Stefan răspunse. Le ridică în brațe în același timp pe Bonnie și pe Elena și le învârti pe amândouă.

— Așa e! Spuse el, în aceeași clipă în care Elena spunea "Așa e!", iar Bonnie, experta, rostea cu răsuflarea tăiată "Oh, da, chiar așa e!", cu lacrimi înghețate pe obraji.

Stefan își apropie gura de urechea Elenei.

— Și tu știi ce înseamnă asta, nu? Dacă asta e Poarta Celor Șapte Comori, știi unde ne aflăm acum?

Elena încercă să ignore senzația de căldură și furnicăturile care urcau în ea din tălpi, iscate de răsuflarea lui Stefan în urechea ei. Încercă să se concentreze asupra întrebării lui.

— Uită-te în sus, îi sugeră Stefan. Elena ridică privirea — și icni. Deasupra lor, în locul unei pături de ceață sau a necurmății lumini stacojii a unui soare care apunea întruna, puteau vedea acum trei luni. Una era enormă, acoperind poate o șesime din cer, strălucind în vârtejuri albe și albastre, cețoase către margine. Chiar în fața lor era o lună argintie care avea cam trei sferturi din dimensiunile primei, în sfârșit, se vedea și o lună micuță, în înalțuri, albă ca un diamant, care părea să se țină în mod deliberat departe de celelalte două. Toate trei erau semiluni și străluceau cu o lumină blândă, alinătoare, pe zăpada neatinsă din jurul Elenei.

— Suntem în Cealaltă Lume, spuse Elena șocată.

— Oh... E chiar la fel ca în poveste, spuse Bonnie cu răsuflarea întretăiată. Exact la fel. Chiar și ce e scris! Chiar și cantitatea de zăpadă!

— Exact ca în poveste? întrebă Stefan. Chiar și faza lunilor? Cât de pline sunt?

— Exact la fel. Stefan dădu din cap.

— M-am gândit eu că așa vor fi. Povestea aia a fost o premoniție, care ți s-a dat cu scopul de a ne ajuta să găsim cel mai mare glob-
stea făcut vreodată.

— Păi, hai să intrăm! Strigă Bonnie.

Pierdem vremea!

— În regulă, dar toată lumea să fie atentă. Nu vrem să meargă ceva prost acum, spuse Stefan.

Intrară pe Poarta Celor Șapte Comori în ordinea următoare: Bonnie, care descoperi că marile uși negre se deschideau doar la o simplă atingere, dar nu reuși să vadă nimic înăuntru, căci venea de la lumina puternică a soarelui de afară; Stefan și Elena, ținându-se de mână; și Damon, care așteptă afară mult timp, sperând, își spuse Elena, să fie considerat "un grup diferit".

Între timp, ceilalți aveau cel mai plăcut șoc de când luaseră Paspaturile de la kitsune.

— Sage... Sage! Țipă ascutit Bonnie în clipa în care ochii ei se obișnuiră cu întunericul. Oh, uite, Elena, e Sage! Sage, ce faci? Ce cauți aici? Oh, ce bine e să te văd!

Elena clipi de două ori și interiorul octogonal al camerei întunecate deveni vizibil. Se duse la singura mobilă din cameră, biroul cel mare din mijloc.

— Sage, știi ce mult timp pare că a trecut? Știai că Bonnie a fost cât pe ce să fie vândută ca sclavă la o licitație publică? Știai despre visul ei?

Sage arăta așa cum arătase întotdeauna în ochii Elenei. Trupul arămiu, ucigător de athletic, ca un model pentru un Titan, cu pieptul și picioarele goale, jeanșii Levi's negri, cărlionții lungi de păr arămiu, și ochii ciudați de culoarea bronzului care puteau să străpungă oțelul sau să fie la fel de blânzi ca ai unui mielut.

— Mes deuxpetits chatons, spunea Sage. Cei doi pisoiași ai mei, m-ați uimit. V-am urmărit aventurile. Paznicul Porții nu are prea multe distracții și n-are voie să părăsească fortăreața asta, dar voi ați fost atât de curajoase și de amuzante. Vous felicite.

Sărută mai întâi mâna Elenei, apoi a lui Bonnie, apoi îl îmbrățișa pe Stefan și îl sărută pe amândoi obraji, în stil latin. Apoi se așeză la loc.

Bonnie se urca în poala lui Sage ca și cum ar fi fost un pisoi adevărat.

— Tu ai luat globul-stea al lui Misao plin de Putere? întrebă ea pe un ton imperios, îngenunchind pe coapsa lui. Adică, ai luat jumătate din el? Ca să te întorci aici?

— Mais oui, așa am făcut. Dar am lăsat puțin și pentru Madame Flowers...

— Știi că Damon a folosit cealaltă jumătate ca să deschidă din nou Poarta? Și că am căzut și eu în ea, chiar dacă el nu voia să vin cu el? Și că din cauza asta am fost cât pe-acți să fiu vândută ca sclavă? Și că Stefan și Elena au trebuit să vină după mine, ca să se asigure că eram bine? Și că pe drumul înapoi Elena aproape că a căzut de pe pod, și nu suntem siguri dacă turgii or să reușească? Și știi că în Fells Church vine Ultimul Miez de noapte, și nu știm...

Stefan și Elena schimbă o privire lungă, plină de înțeles, și apoi Stefan spuse:

— Bonnie, trebuie să îi punem lui Sage cea mai importantă întrebare. Îl privi pe Sage: E posibil să salvăm Fell's Church? Avem suficient timp?

— Eh bien. Din câte îmi dau seama din vârtejul cronologic, aveți suficient timp, și încă vă mai rămâne puțin. Suficient pentru un pahar de Black Magic care să vă țină la drum. Dar după aia, fără să mai pierdeți vremea!

Elena se simțea ca o bucată de hârtie boțită care fusese întinsă și netezită. Răsuflă adânc. O puteau face. Asta îi îngădui să-și

amintească să se poarte civilizată.

— Sage, cum ai rămas blocat aici? Sau ne așteptai?

— Helas, nu — sunt trimis aici drept pedeapsă. Am primit o Convocare Imperială pe care nu puteam să o ignor, mes amis. Oftă și adăugă: Pur și simplu sunt din nou în Dizgrație. Așa că acum sunt ambasador în Cealaltă Lume, după cum vedeți. Își flutură alene mâna, arătând înjur. Bienvenus.

Elena avea sentimentul timpului care se scurge, ticăind fiecare secundă, a unor minute prețioase care se iroseau. Dar poate că Sage însuși avea să facă ceva pentru Fell's Church.

— Chiar trebuie să stai aici înăuntru?

— Dar sigur, până când mon pere — tatăl meu — Sage rosti cuvântul "tatăl" într-un fel violent și plin de resentimente — se domolește și mi se îngăduie să mă întorc la Curtea Infernală, sau, mult mai bine, să-mi văd de drum fără să mă mai întorc vreodată. Cel puțin până se îndură cineva de mine și mă omoară. Se uită întrebător la fiecare, apoi oftă și spuse: Saber și Talon, ei sunt bine?

— Erau atunci când am plecat noi, spuse Elena, nerăbdătoare să rezolve problema pentru care se aflau de fapt acolo.

— Bien, spuse Sage, privind-o prietenos, dar ar trebui să avem tot grupul vostru aici înăuntru pentru vizionare, nu?

Elena se uită la uși, apoi din nou la

Stefan, dar Sage deja striga — atât vocal, cât și telepatic: Damon, mon poussinet, nu vrei să vii aici înăuntru cu tovarășii tăi?

Urmă o lungă pauză, și apoi ușile se deschiseră și un Damon foarte posac își făcu apariția. Nu vru să-i răspundă prietenosului "Bienvenu" al lui Sage, în schimb spuse:

— N-am venit aici ca să socializez. Vreau să văd comorile la timp ca să salvez Fell's Church. Eu n-am uitat de blestematul acela de oraș amărât, chiar dacă toți ceilalți au uitat.

— Alors maintenant, spuse Sage, părând jignit. Ați trecut cu toții încercările din drumul vostru și puteți să vă uitați la comori. Puteți

chiar să folosiți din nou magia, deși nu sunt prea sigur că o să vă ajute. Totul depinde de ce comoară căutați. Felicitations!

Toată lumea, cu excepția lui Damon, păru oarecum stânjenită.

— Acum, continuă Sage, trebuie să vă arăt fiecare poartă, înainte să puteți alege. O să încerc să fiu rapid, dar fiți prudenți, s'îl vom plasa. Odată ce alegeți o comoară, aceea va fi singura ușă care se va mai deschide vreodată pentru oricare dintre voi.

Elena se trezi apucând mâna lui Stefan — care deja se întindea către ea — când, una câte una, ușile începură să strălucească cu o lumină slabă.

— În spatele vostru, spuse Sage, este chiar ușa prin care ați intrat în această încăpere, da? Dar lângă ea, ah...

O ușă se luminează pentru a arăta o peșteră imposibilă. Imposibilă din cauza gemelor care zăceau pe podea sau ieșeau din pereții ei. Rubine, diamante, smaralde, ametiste...

Fiecare la fel de mare cât pumnul Elenei, zăcând în grămezi uriașe, pentru a fi luate.

— E frumos, dar... Nu, evident! Spuse ea hotărâtă, și întinse cealaltă mână pentru a o așeza pe umărul lui Bonnie.

Următoarea ușă se luminează, deveni strălucitoare, apoi atât de strălucitoare, încât păru să dispară.

— Iar aici, oftă Sage, este faimosul paradis al kitsune-lor.

Elena simți cum ochii i se fac mari. Era o zi însorită în cel mai frumos parc pe care îl văzuse vreodată. În depărtare, o cascadă mică își vărsa apele într-un golfuleț, care pătrundea într-un deal înverzit, în vreme ce chiar în fața ei se afla o bancă de piatră, de două locuri, sub un copac ce părea a fi un cireș în plină floare.

Flori pluteau în aer, purtate de o briză care trecea printre ceilalți copaci, cireși și piersici, din apropiere, stârnind o ploaie de petale de culoarea zorilor. Deși Elena văzuse locul doar pentru o clipă, deja i se părea familiar. Putea pur și simplu să intre în el...

— Nu, Stefan!

Trebuie să îl atingă pe braț. Pornise direct către grădină.

— Ce? Spuse el, scuturând din cap ca cineva care visa. Nu știu ce s-a întâmplat. Părea doar că mergeam către o casă veche, veche... Se întrerupse. Sage, continuă, te rog!

Următoarea ușă se lumina deja, arătând o mulțime de rafturi de vin Clarion Loess Black Magic. Elena deslușea în depărtare o vie cu struguri luxurianți atârând grei, fructe care nu aveau să vadă nicicând lumina soarelui până nu erau transformați în faimosul lichid.

Toată lumea sorbea deja din paharele pline cu Black Magic, așa că se dovedi ușor de spus "nu" chiar și suculenților struguri.

Când următoarea ușă se luminează, Elenei i se tăie răsufierea. Era un miez de zi strălucitor. Într-un câmp, până în zare, vedea tufișuri înalte pline de trandafiri cu tulpina lungă — ale căror petale erau ca o catifea neagră.

Uluită, văzu că toată lumea se uita la Damon, care, involuntar, făcuse un pas înainte către trandafiri. Stefan întinse un brat, blocându-i calea.

— Nu m-am uitat prea atent, spuse Damon, dar cred că sunt la fel ca cel pe care... L-am distrus.

Elena se întoarse către Sage.

— Sunt la fel, nu-i așa?

— Păi sigur, spuse Sage, cu un aer nefericit. Țștia sunt trandafirii Miez de noapte, noirpur — asemănători celui din buchetul kitsune-Xui alb. Dar țștia toți suntgoz. Doar kitsune-\q pot include o vrajă în ei — ca îndepărtarea blestemului unui vampir.

Se auzi un oftat general de dezamăgire printre ascultătorii săi. Dar Damon nu făcu decât să pară și mai posac. Elena se pregătea să vorbească, să spună că Stefan n-ar trebui să treacă prin asta, când se întoarse la cuvintele lui Sage și la următoarea poartă și simți o dorință simplă și egoistă.

— Presupun că ați numi-o "La Fontaine a tinereții și vieții

veșnice", spuse Sage.

Elena vedea o fântână împodobită cu ornamente revărsându-și cascada de apă, cu jetul efervescent din vârf alcătuind un curcubeu. Fluturi mici de toate culorile zburau în jurul ei, poposind pe frunzele boltii care o ascundea în verdeață.

Meredith, cu calmul ei și logica directă, nu era acolo, așa că — Elena își înfipse unghiile în palmă și strigă: "Nu! Următoarea!" Cât de repede și de tare putu.

Sage vorbea din nou. Elena se forță să îl asculte.

— Floarea Regală Radhika, despre care legendele spun că a fost furată din Curtea Celestă cu multe milenii în urmă. Ea își schimbă forma.

Un lucru destul de simplu de spus... Dar să o vezi cu ochii tăi...

Elena privi uluită cum o duzină de tulpini groase, împletite, încununată cu flori de cală albe, tremură ușor. În clipa următoare, privea un buchet de violete cu petale liliachii și o picătură de rouă scânteind pe o petală. Un moment mai târziu, tulpinile susțineau flori de gura-leu lui de un mov luminos — cu picătura de rouă la locul ei. Înainte să-și aducă aminte să nu trebuia să întindă mâna și să le atingă, gura-leului deveniseră niște trandafiri roșii, în plină floare. Când trandafirii se transformară într-o floare aurie exotică pe care n-o mai văzuse niciodată, Elena trebui să se întoarcă cu spatele.

Se trezi lovindu-se de un piept masculin musculos și gol, în timp ce se forța să gândească realist. Miezul de noapte se apropia — și nu sub forma unui trandafir. Fell's Church avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi, și ea stătea aici și se uita la niște flori! Brusc, Sage o ridică în sus și spuse: — Ce tentație, mai ales pentru o iubitoare de beaute ca tine, belle madame. Ce regulă stupidă să te împiedice să iei măcar un boboc! Dar există ceva mai înalt și mai pur decât frumusețea, Elena. Tu îi porți numele. În greaca veche, Elena înseamnă "lumină"! Întunericul vine repede — Ultimul, Veșnicul Miez de noapte! Frumusețea nu-l va opri; e o bagatellz, un flecușteț,

inutil în vremuri de nenorocire. Dar lumina, Elena lumina va înfrânge întunericul! Cred asta, așa cum cred în curajul și sinceritatea ta, în inima ta bună, iubitoare.

Spunând acestea, o sărută pe frunte și o puse cu picioarele pe pământ.

Elena era uluită. Dintre toate lucrurile pe care le știa, cel mai bine știa că nu putea înfrânge întunericul care se lăsa — nu singură.

— Dar nu ești singură, șopti Stefan, și ea își dădu seama că era chiar lângă ea, și că probabil mintea ei era larg deschisă, proiectându-și gândurile la fel de limpede ca și cum le-ar fi rostit.

— Suntem cu toții aici cu tine, spuse Bonnie cu o voce de două ori mai puternică decât dimensiunile ei minuscule. Nu ne temem de întuneric.

Urmă un moment de tăcere, când încercară cu toții să nu se uite la Damon. În cele din urmă, el spuse:

— Intr-un fel sau altul am fost convinși să mă bag în nebunia asta — încă mă mai întreb cum s-a întâmplat. Dar am ajuns până aici și n-am de gând să renunț acum.

Sage se întoarse către ultima ușă și aceasta se luminează. Dar nu foarte mult. Arăta ca partea de dedesubt, umbrită, a unui copac foarte mare. Ceea ce era însă ciudat era că nu creștea nimic la rădăcina lui. Nici ferigi și nici tufișuri și nici puieți, nici măcar rugii și buruienile obișnuite și mereu prezente. Se vedeau câteva frunze uscate pe pământ, dar altfel nu era decât țărână.

Sage spuse:

— O planetă cu doar o singură formă materială de viață pe ea. Marele Copac care acoperă o întreagă lume. Coroana acoperă totul, cu excepția lacurilor naturale cu apă dulce de care are nevoie pentru a supraviețui.

Elena se uită în inima lumii crepusculare.

— Am ajuns până aici, și poate că împreună... Poate că reușim să găsim globul-stea care ne va salva orașul.

— Asta e ușa pe care o alegi?

Elena se uită la ceilalți. Toți păreau să aștepte confirmarea ei.

— Da — și chiar acum, spuse ea. Trebuie să ne grăbim.

Dădu să-și pună paharul jos, și acesta dispăru. Ii zâmbi în chip de mulțumire lui Sage.

— Teoretic, n-ar trebui să vă ajut deloc, spuse el. Dar dacă aveți o busolă...

Elena avea una. Întotdeauna atârna de rucsacul ei pentru că încerca mereu să se orienteze după ea.

Sage luă busola în mână și trasă ușor o linie pe ea. Îi dădu înapoi busola Elenei și ea văzu că acul nu mai arăta către nord, ci spre nord-est.

— Urmați săgeata, spuse el. Vă va duce la trunchiul Marelui Copac. Dacă ar trebui să ghicesc unde se află cel mai mare glob-ștea, pe drumul acesta aș lua-o. Dar fiți prudenți! Și alții au ales același drum. Trupurile lor au hrănit Marele Copac — ca îngrășământ.

Elena abia auzi aceste cuvinte. Fusese îngrozită la gândul că trebuia să caute pe o planetă întreagă un glob-ștea. Desigur, ar putea să fie o lume foarte mică, la fel ca... La fel ca...

La fel ca mica lună de diamant pe care ai văzut-o deasupra Celeilalte Lumi?

Vocea din mintea Elenei era în același timp familiară și necunoscută. Se uită la Sage, care zâmbea. Apoi se uită în jurul ei prin încăpere. Toată lumea părea să aștepte să facă ea primul pas.

Și îl făcu.

26

Ați fost cu toții hrăniți și îngrijiți pe cât de bine am putut, spuse Meredith, uitându-se la toate "fetele tinere, încordate și speriate, întoarse către ea în pivniță. Și acum vreau să vă cer un singur lucru

în schimb. Meredith făcu un efort și-și calmă vocea. Vreau să-mi spuneți dacă există cineva care știe despre un telefon mobil care e conectat la internet, sau despre un computer care încă mai funcționează. Vă rog, vă rog — chiar dacă doar credeți că știți unde s-ar putea afla unul, spuneți-mi.

Tensiunea era ca o coardă groasă de cauciuc, care o trăgea pe Meredith către fiecare chip palid și încordat, care îi trăgea pe copii către Meredith.

Foarte bine că Meredith era o persoană echilibrată. Vreo douăsprezece mâini se ridicară imediat, și o fetiță de cinci ani șopti:

— Mami are unul. Și tati.

Urmă o pauză înainte ca Meredith să poată întreba:

— O cunoaște cineva pe puștoaica asta? — și o fată ceva mai mare spuse:

— Vrea să spună doar că aveau înainte de Omul Care Arde.

— Omul Care Arde se numește Shinichi? întrebă Meredith.

— Sigur. Uneori face părțile roșii din părul lui să-i ardă deasupra capului.

Meredith trecu aceasta mică informație în coloana cu Lucruri pe care nu vreau să le văd, sincer, pe cuvântul meu, absolut niciodată. Apoi îndepărtă imaginea din minte.

— Copii, vă rog, vă rog gândiți-vă bine. Doar unul îmi trebuie, un telefon mobil cu acces la internet care încă mai are baterie acum. Un laptop sau un computer care încă mai funcționează acum, poate datorită unui generator care continuă să producă electricitate. Doar o familie cu un generator care mai funcționează. E cineva?

Mâinile coborâseră acum. Un băiat pe care crezu că îl recunoaște ca fiind unul dintre frații Loring, de vreo zece sau poate unsprezece ani, spuse:

— Omul Care Arde ne-a spus că telefoanele mobile și computerele sunt rele. De-asta s-a bătut fratele meu cu tata. A aruncat în toaletă toate mobilele din casă.

— O.K., O.K., mulțumesc. Dar e cineva care a văzut un mobil sau computer în stare de funcționare? Sau un generator propriu...

— Păi da, draga mea, am eu unul. Vocea venea din capul scărilor.
Doamna

Flowers stătea acolo, îmbrăcată într-un trening nou. În mod ciudat, avea în mână geanta ei voluminoasă.

— Aveați... Aveți un generator? Întrebă Meredith cu o strângere de inimă.

Ce risipă! Și dacă dezastrul venea, asta se întâmpla pentru că ea, Meredith, nu terminase de citit toate informații pe care chiar ea le găsisese! Minutele se scurgeau, și dacă murea toată lumea din Fell's Church, avea să fie vina ei. Vina ei. Nu credea că putea trăi cu gândul ăsta.

Toată viața, Meredith încercase să atingă starea de calm, concentrare și echilibru care constituia reversul metodelor de luptă pe care diferitele ei studii o învățaseră. Și devenise pricepută la asta, o bună observatoare, o fiică bună, chiar o elevă bună în gașca Elenei, care se mișca și gândea rapid, și cu mari ambiții. Ele patru — Elena, Caroline, Meredith și Bonnie — se potraviseră împreună ca niște bucăți de puzzle, și lui Meredith îi era uneori dor de zilele de demult și de poznele lor îndrăznețe și pseudo-sofisticate care de fapt nu făcuseră rău nimănui — poate doar băieților prostuți care mișunaseră în jurul lor ca niște furnici la un picnic.

Dar acum, privindu-se obiectiv, era nedumerită. Cine era ea? O fată hispanică ce primise numele celei mai bune prietene velșe din colegiu a mamei ei. Un vânător-asasin de vampiri care avea dinți de pisoai și un frate geamăn vampir, și în al cărui grup de prieteni se afla Stefan, un vampir, Elena, un fost vampir — și posibil un alt vampir, deși ezita foarte mult să-l numească pe Damon "prieteni".

Ce însemnau până la urmă toate astea?

O fată care încerca să facă tot posibilul ca să-și păstreze echilibrul și concentrarea, într-o lume care înnebunise. O fată încă năucită de

ceea ce aflate despre propria ei familie, și acum tremurând de nevoia de a confirma o bănuială cumplită.

Încetează să mai gândești! Încetează! Trebuie să-i spui doamnei Flowers că pensiunea ei era distrusă.

— Doamnă Flowers... În privința pensiunii... Trebuie să vă spun...

— Ce-ar fi să folosești med întâi blackberryul meu?

Doamna Flowers cobor— cu grijă scările în pivniță,

Atentă unde pășea, și copiii se desfăcură înaintea ei precum valurile Mării Roșii. -Black...?

Meredith se holba la ea, fără să mai fie în stare să spună ceva. Doamna Flowers își deschisese geanta enormă și acum îi întindea un obiect negru, destul de gros.

— Bateria încă mai funcționează, explică bătrâna în vreme ce Meredith lua obiectul în mâinile ei tremurătoare. Tocmai l-am deschis și am văzut că merge. Și, plină de mândrie, adăugă: Iar acum sunt pe internet!

Lumea lui Meredith fusese înghițită de ecranul mic, gri și demodat. Era atât de surprinsă și de bucuroasă la vederea lui, că aproape uită de ce avea nevoie de el. Dar trupul ei știa. Degetele ei se strânsă; policarii îi dansară pe mica tastatură. Se duse la pagina ei de căutare preferată și introduse cuvântul "Orime". Rezultatul — pagini întregi, cele mai multe în japoneză. Apoi, simțind cum îi tremură genunchii, introduse "Inari".

6 530 298 de rezultate.

Se duse chiar la primul și văzu o pagină web cu o definiție. Cuvinte-cheie păreau să se năpustească asupra ei ca niște vulturi.

Inari este zeitatea japoneză shintoistă a orezului... Și... Vulpilor. La intrarea unui altar al lui Inari se află... Statuile a două kitsune... Unul masculin și celălalt feminin... Fiecare cu o cheie sau o bijuterie ținută în bot sau într-o labă... Aceste spirite-vulpi sunt servitorii și mesagerii lui Inari. Ele îndeplinesc ordinele lui Inari...

Era acolo și o imagine cu două statui de kitsune, sub forma lor de

vulpe. Fiecare stătea cu o labă pe un glob-stea.

Cu trei ani în urmă, Meredith își fracturase piciorul când fusese la schi cu verii ei în munții Blue Ridge. Intrase direct într-un copac. Nici o figură de artă marțială nu putuse să o salveze în ultimul minut; știa că schia în afara pârtiei stabilite, unde putea intra în orice: un strat subțire de zăpadă moale, noroi sau fâgașe acoperite cu gheață. Și, evident, copaci. O mulțime de copaci. Era o schioare pricepută, dar mersese prea repede, se uitase în direcția nepotrivită, și în clipa următoare intra direct în copac în loc să-l ocolească. Acum avea aceeași senzație de trezire după ce se năpustise într-o pădure. Șocul, amețeala și greața care erau, inițial, mai rele decât durerea. Meredith putea suporta durerea. Dar bubuitul din capul ei, senzația oribilă că făcuse o mare greșală și că avea să plătească pentru asta erau de nesuportat. Plus acea groază ciudată când își dădu seama că propriile ei picioare nu mai puteau să o susțină. Chiar și aceleași întrebări inutile răsuna în subconștientul ei: Cum am putut să fiu așa de proastă? Poate să fie doar un vis? Și: Te rog, Doamne, pot să apăs pe butonul Anulare?

Deodată, Meredith își dădu seama că era sprijinită de-o parte și de alta de doamna Flowers și de fata de șaisprezece ani, Ava Wakefield. Mobilul era pe podeaua de ciment a subsolului. Probabil că începuse să-și piardă cunoștința. Câțiva dintre copiii mai mici strigau numele lui Matt.

— Nu... Eu... Pot să stau singură...

Tot ce voia pe lumea asta era să se cufunde în întuneric și să scape de această oroare. Voia ca picioarele să se înmoaie și mintea să i se golească, să fugă...

Dar nu putea fugi de acolo. Luase bățul de luptă; preluase Responsabilitatea de la bunicul ei. Orice lucru supranatural care voia să facă rău orașului în timpul rondului ei de veghe era problema ei. Iar problema era că rondul ei nu se încheia niciodată.

Matt coborî cu zgomot pe scări, ducând-o în brațe pe Hailey, fetița

de șapte ani care tremura întruna cu o formă ușoară de epilepsie.

— Meredith!

Ea auzi neîncrederea din vocea lui.

— Ce e? Ce-ai găsit, pentru numele lui Dumnezeu? Strigă Matt.

— Vino... Să vezi.

Meredith își amintea detalii după detalii care ar fi trebuit să-i trezească suspiciunea. Cumva, Matt era deja lângă ea, chiar în clipa în care ea își amintea felul în care Bonnie o descrisese prima oară pe Isobel Saitou.

"Puțin timidă — genul liniștit, știi tu. Destul de greu de cunoscut. Și... De treabă.

Și acea primă vizită în casa Saitou. Chestia aia groaznică în care se transformase Isobel cea liniștită, timidă și de treabă: Zeița Piercingurilor, cu sânge și puroi țâșnind din fiecare gaură. Și când încercaseră să-i ducă cina bătrânei ei bunici, Meredith remarcase că dormitorul lui Isobel se afla exact sub cel al bătrânei micuțe ca o păpușă. După ce o văzuse pe Isobel cu atâtea piercinguri și în mod clar cu mințile duse, Meredith presupusese că orice influență malefică urca probabil, și într-un colț al minții își făcuse griji pentru biata bunică bătrână, fragilă ca o păpușă. Dar răul ar fi putut la fel de bine să fi coborât. Poate că de fapt nu Jim Bryce îi dăduse lui Isobel nebunia malachului. Poate că ea i-o dăduse lui, și el i-o dăduse lui Caroline și surorii lui.

Și jocul ăla de copii! Cântecele atât de crud pe care Obaasan — pe care Inari-Obaasan îl cântase: "Vulpea și țestoasa se-ntrecură-njoc..." Și cuvintele ei: "în asta trebuie să fie băgată o kitsune." Râsesse de ele, se distrase! Dacă stătea să se gândească, de la Inari-Obaasan auzise Meredith prima oară cuvântul "kitsune".

Și încă o cruzime, pe care Meredith o putuse scuza înainte crezând că Obaasan avea vederea foarte slabă. În acea seară, Meredith stătuse cu spatele la ușă, la fel ca și Bonnie — amândouă se concentrau asupra "bieteii bunici bătrâne și decrepite".

Dar Obaasan fusese cu fața la ușă și ea era singura care putea să vadă — precis văzuse — cum Isobel se furișa în spatele lui Bonnie. Și atunci, chiar când cântecelul cel crud îi spunea lui Bonnie să se uite în spatele ei... Isobel se ghemuise acolo, pregătindu-se să o lingă pe Bonnie pe frunte cu limba ei roz bifurcată...

— De ce? Își auzi Meredith propria voce. De ce-am fost atât de proastă? Cum de n-am văzut totul încă de la început?

Matt luase blackberry-ul din mâna ei și citea pagina web. Apoi rămase nemișcat, cu ochii lui albaștri larg deschiși, privind țintă undeva.

— Ai avut dreptate, spuse el după o lungă tăcere.

— Vreau atât de mult să mă fi înșelat...

— Meredith... Shinichi și Misao sunt servitorii lui Inari... Dacă bătrâna e Inari, am alergat ca nebunii după cine nu trebuia, după oamenii ei buni la toate...

— Afurisitele alea de cartonașe, spuse Meredith, aproape sufocându-se. Cele făcute de Obaasan. Sunt inutile, greșite. Toate gloanțele alea pe care le-a binecuvântat ar fi trebuit să nu fie bune de nimic — dar poate că totuși le-a binecuvântat — de distracție. Isobel chiar a venit la mine și a schimbat toate caracterele pe care bătrâna le scrisese pentru cele două vase în care să-i punem pe Shinichi și Misao. A spus că Obaasan era aproape oarbă. A lăsat o lacrimă pe scaunul din mașina mea. Nu puteam înțelege de ce-ar plânge.

— Eu tot nu pot să înțeleg. E nepoata — probabil cea de-a treia generație a unui monstru! Explodă Matt. De ce să plângă? Și de ce funcționează Post-It-urile?

— Pentru că sunt făcute de mama lui Isobel, spuse calmă doamna Flowers. Matt dragă, eu sincer mă îndoiesc că bătrâna chiar face parte din familia Saitou. Ca zeităte — sau chiar o magiciană puternică ce poartă numele unei zeități — și fără îndoială ea însăși un kitsune, cu siguranță s-a mutat cu ele și le-a folosit. Mama lui Isobel și Isobel însăși nu aveau altă șansă decât să continue șarada,

temându-se de ce le-ar putea ea face dacă ar fi refuzat.

— Dar, doamnă Flowers, când Tyrone și cu mine am tras osul ăla din pădure, n-ați spus că femeile Saitou fac niște amulete excelente? Și n-ați spus că le putem ruga pe femeile Saitou să ne ajute la traducerea cuvintelor scrise pe vasele de lut când Alaric a trimis pozele alea de pe insula japoneză?

— În privința încrederii mele în femeile

Saitou, ei bine, va trebui să mă eschivez puțin aici, spuse doamna Flowers. Nu puteam ști că această Obaasan era malefică, și tot au rămas două dintre ele care sunt blânde și bune, și care ne-au ajutat extraordinar de mult — și cu mari riscuri.

Meredith simțea gustul amar al bilei în gură.

— Isobel ar fi putut să ne salveze. Putea să spună: "Bunica mea impoștoare e de fapt un demon."

— Oh, draga mea Meredith, tinerii sunt atât de neiertători. Această Inari s-a instalat probabil în casa lor când Isobel era copil. Tot ce a știut la început a fost că bătrâna era un tiran, purtând numele unui zeu. Apoi probabil că a urmat o demonstrație de putere — ce s-a întâmplat cu soțul lui Orime, mă întreb, de l-a făcut să se întoarcă în Japonia — asta dacă într-adevăr s-a dus acolo? Se poate foarte bine să fie mort. Și apoi Isobel a crescut: timidă, tăcută, introvertită — speriată. Aici nu e Japonia; nu mai există alte preotese în care să aibă încredere și să se confeseze. Și ați văzut consecințele când Isobel s-a legat de cineva care nu făcea parte din familie — prietenul ei, Jim Bryce.

— Și de noi — adică, de tine și Bonnie, îi spuse Matt lui Meredith. A asmuțit-o pe Caroline asupra voastră.

Fără să-și dea seama, începuseră să vorbească tot mai repede.

— Trebuie să mergem acolo chiar acum, spuse Meredith. Poate că Shinichi și Misao sunt cei care aduc Ultimul Miez de noapte, dar Inari e cea care dă ordinele. Și cine știe? S-ar putea ca tot ea să împartă și pedepsele. Nu știm cât de mare e globul ei stea.

— Sau unde, adăugă doamna Flowers.

— Doamnă Flowers, spuse repede Matt, ar fi mai bine să rămâneți aici cu copiii. Pe Ava, cea de aici, ne putem baza, și unde e Jacob Lagherty?

— Aici, spuse un băiat care părea mai mare de cincisprezece ani — era la fel de înalt ca și Matt, dar mai slab și stângaci.

— O.K., Ava, Jake, voi răspundeți de toți, sub comanda doamnei Flowers. O să-1 lăsăm și pe Saber cu voi.

Câinele îi cucerise pe copii, și se purta exemplar, chiar și când cei mai mici îi molfăiau coada.

— Voi doi ascultați-o doar pe doamna Flowers, și...

— Matt dragă, eu n-o să fiu aici. Dar animalele în mod sigur or să-i protejeze.

Matt se holbă la ea. Meredith știa ce gândea. Oare doamna Flowers, atât de încredere până acum, se ducea undeva să se ascundă? Ii părăsea?

— Și o să am nevoie de unul din voi să mă ducă cu mașina la casa Saitou — repede! — dar celălalt poate rămâne și el să îi apere pe copii.

Meredith se simți deopotrivă ușurată și îngrijorată, la fel ca și Matt.

— Doamnă Flowers, asta o să fie o luptă. Puteți atât de ușor să fiți rănită, sau luată ostatică...

— Matt dragă, asta e lupta mea. Familia mea a locuit în Fell's Church de nenumărate generații, încă din vremurile primilor pionieri. Cred că asta e lupta pentru care am venit pe lume. Cu siguranță va fi ultima având în vedere vârsta mea înaintată.

Meredith se holba la ea. În lumina slabă a pivniței, doamna Flowers părea dintr-odată diferită cumva. Vocea i se schimba. Chiar trupul ei micuț părea să se schimbe, să devină mai înalt, mai puternic.

— Dar cum o să luptați? întrebă Matt, părând năucit.

— Cu ăsta. Tânărul ăla drăguț, Sage, mi l-a lăsat cu un bilet în care își cerea scuze că folosise globul-stea al lui Misao. Când eram tânără, eram chiar bună la astea.

Din geanta ei cea încăpătoare, doamna Flowers scoase ceva deschis la culoare, lung și subțire pe când se desfăcea, și doamna Flowers îl învârti și îl plesni cu un pocnet puternic către partea goală a pivniței. Obiectul lovi o minge de ping-pong, se înfășură în jurul ei și o aduse în mâna deschisă a doamnei Flowers.

Un bici greu, cu pleasna împletită, terminată cu un nod. Făcut dintr-un material argintiu. Fără îndoială magic. Chiar și Matt părea să se teamă de el.

— Ce-ar fi ca Ava și Jake să-i învețe pe copii să joace ping-pong cât suntem noi plecați — și chiar trebuie să plecăm, dragii mei. Nu mai avem nici o clipă de pierdut. Vine o tragedie cumplită, așa zice Mama.

Meredith privise, simțindu-se la fel de năucă precum Matt. Dar acum spuse:

— Și eu am o armă. Luă de jos bățul de luptă și adăugă: Eu o să lupt, Matt. Ava, tu ai grijă de copii.

— Și cu mine, spuse Jacob, și imediat se făcu util adăugând: Nu e un topor ăla care atârnă acolo în spate, lângă cazan?

Matt se repezi într-acolo și îl înșfacă. Meredith își dădea seama din expresia de pe chipul lui ce gândea: Da! Un topor greu, puțin ruginit, dar încă suficient de ascuțit. Dacă kitsune trimiteau plante sau lemne împotriva lor, el era înarmat.

Doamna Flowers deja urca pe scările care ieșeau din pivniță. Meredith și Matt schimbă o privire rapidă și în clipa următoare o luau la fugă să o prindă din urmă.

— Tu conduci SUV-ul mamei tale, spuse Meredith. Eu o să stau în spate. Sunt încă puțin... Ei, cred că amețită.

Lui Meredith nu-i plăcea să-și recunoască o slăbiciune, dar era mai bine așa decât să intre în ceva cu mașina.

Matt încuviință din cap și fu suficient de amabil să nu comenteze de ce se simțea ea atât de amețită. Lui Meredith tot nu-i venea să creadă cât de proastă fusese.

Doamna Flowers spuse un singur lucru.

— Matt dragă, poți să încalci toate regulile de trafic.

27

Elena se simțea ca și cum toată viața nu făcuse nimic în afară de a umbla pe sub o boltă de ramuri înalte. Nu era frig aici, dar era răcoare. Nu era întuneric, dar lumina era foarte slabă. În locul permanentei, lumini stacojii aruncate de soarele umflat din prima Dimensiune întunecată, acum păseau într-un amurg perpetuu. Era enervant să te uiți tot timpul în sus, către cer, și să nu vezi luna — sau lunile — sau planeta — care ar putea să se afle acolo, în locul cerului, se aflau doar ramuri de copac împletite, în mod clar grele și atât de strâns înlănțuite încât ocupau fiecare bucățică de spațiu de deasupra.

Oare ea își pierduse mințile, crezând că poate se aflau pe acea lună, luna mică, strălucitoare ca un diamant, pe care o puteai vedea din afara Porții către Lumea Cealaltă? Era prea mică pentru a avea o atmosferă? Prea mică pentru o gravitație normală? Elena observase că aici se simțea mai ușoară și că până și pașii lui Bonnie păreau mai lungi. Oare putea...? își încorda picioarele, își desprinse mâna de a lui Stefan și sări.

Era o săritură înaltă, dar nu o duse câtuși de puțin aproape de bolta ramurilor împletite de deasupra capului. Și nici nu ateriza pe tălpi. Picioarele îi zburară de sub ea pe straturi milenare de frunze mușcate și ea alunecă pe fund mai bine de un metru înainte să-și poată înfige degetele și călcâiele în pământ și să se oprească.

— Elena! Ești bine?

Îi auzea pe Stefan și Bonnie strigând din spatele ei, și m-ai înnebunit? Rapid și nerăbdător din partea lui Damon.

— Încercam să-mi dau seama unde suntem verificând gravitația, spuse ea, ridicându-se singură și scuturându-și frunzele de pe jeanși, rușinată.

Fir-ar să fie! Frunzele alea îi intraseră pe sub tricou, chiar înăuntrul camizolului. Lăsaseră cea mai mare parte a blănurilor la Poartă, unde Sage le putea păzi, și Elena nu mai avea alte haine de schimb. Asta fusese o prostie, își spuse ea acum furioasă. Stânjenită, încercă să meargă și să se scuture în același timp, pentru a scăpa de frunzele strivite din tricou. În cele din urmă, trebui să spună:

— O clipă, toată lumea. Băieți, puteți să vă întoarceți puțin? Bonnie, poți să vii aici să mă ajuți?

Bonnie o ajută cu dragă inimă și Elena fu surprinsă să vadă cât de mult dură să îndepărteze toată murdăria de pe spatele ei.

Data viitoare când o să vrei o opinie științifică, încearcă să întrebi, comentă telepatic și disprețuitor Damon. Apoi adăugă cu voce tare:

— Aș spune că aici e cam optzeci la sută din gravitația Pământului și am putea foarte bine să ne aflăm pe o lună. N-are importanță. Dacă Sage nu ne-ar fi ajutat cu busola asta, n-am fi reușit niciodată să găsim trunchiul copacului — cel puțin nu la timp.

— Și nu uita, spuse Elena, ideea că globul-stea e lângă trunchi e doar o bănuială. Trebuie să stăm cu ochii larg deschiși.

— Dar după ce ar trebui să ne uităm? înainte, Bonnie ar fi rostit asta cu o voce tânguită. Acum pur și simplu întrebă calmă.

— Păi... Elena se întoarse către Stefan. O să pară strălucitor, nu? în penumbra asta oribilă?

— Penumbra asta oribilă, verzuie, de camuflaj, încuviință Stefan. Ar trebui să arate ca o lumină strălucitoare care se mișcă ușor.

— Dar hai să ne gândim așa, spuse Damon, mergând cu spatele, plin de grație, și aruncându-le pentru o clipă zâmbetul lui de 250 de kilowați. Dacă nu urmăm sugestia lui Sage, n-o să găsim niciodată

trunchiul. Dacă încercăm să cutreierăm la întâmplare prin această lume, n-o să găsim niciodată nimic — inclusiv drumul nostru înapoi. Și pe urmă nu numai Fells Church moare, ci și noi, în ordinea asta. Mai întâi, noi, cei doi vampiri, vom renunța la orice purtare civilizată, căci foamea...

— Stefan n-o s-o facă, strigă Elena, iar Bonnie adăugă și ea: Ești la fel de rău ca Shinichi, cu "revelațiile" lui despre noi!

Damon zâmbi plin de subînțeles.

— Dacă aș fi la fel de rău ca Shinichi, păsăruică roșcată, ai fi deja găurită ca o cutie goală de suc — sau aș fi acum cu Sage, delectându-mă cu Black Magic...

— Uite ce-i, vorbim inutil, spuse Stefan. Damon se prefăcu plin de înțelegere.

— Poate că tu ai... Probleme... În zona caninilor, dar eu n-am, frățioare.

Zâmbi larg, în mod deliberat, pentru ca toată lumea să-i vadă dinții ascuțiți.

Stefan nu putea fi păcălit.

— Și asta ne ține-n loc...

— Te înșeli, frățioare. Unii dintre noi stăpânesc la perfecțiune arta de a vorbi și de a merge în același timp.

— Damon — încetează! încetează! Spuse Elena, frecându-și fruntea fierbinte cu degetele reci.

Damon ridică doar din umeri, continuând să înainteze cu spatele.

— Tu nu trebuia decât să ceri, spuse el, accentuând ușor primul cuvânt.

Elena nu răspunse nimic. Se simțea înfrigurată.

Drumul nu era neted. Ici și colo în calea lor se aflau grămezi uriașe de rădăcini îmbârligate peste care trebuiau să se cațere. Uneori, Stefan trebuia să folosească toporul din rucsacul lui pentru a croi trepte.

Elena ajunsese să urască mai mult ca orice penumbra aceea de un

verde adânc. Juca feste privirii ei, la fel cum sunetul înăbușit al tălpilor lor pe pământul plin de frunze juca feste urechilor ei. De mai multe ori se opri — și o dată chiar Stefan o făcu pentru a spune:

— Mai e cineva aici! Ne urmărește!

De fiecare dată se opriseră cu toții și ascultaseră cu atenție. Stefan și Damon trimiseseră unde cercetătoare de Putere cât de departe putuseră, căutând o altă minte. Dar fie că era atât de bine ascunsă încât rămânea invizibilă, fie că nu exista absolut nici una.

Și apoi, pe când Elena simțea că umblase așa toată viața, și avea să continue să umble până la sfârșitul eternității, Damon se opri brusc. Bonnie, aflată chiar în spatele lui, icni. Elena și

Stefan se apropiara repede, pentru a vedea ce e.

Ceea ce Elena văzu o făcu să spună, cu voce tremurată:

— Cred că am ratat trunchiul și... Am găsit... Marginea. ..

în față și cât de departe puteau cuprinde ochii ei, se afla întunecimea spațiului punctat de stele. Dar acoperind lumina stelelor se vedeau o planetă uriașă și două luni uriașe, una în jurul cărei se roteau volburi albastre și albe, și una argintie.

Stefan o ținea pe Elena de mână, împărtășind minunea cu ea, și Elena simțea furnicături în brațe și în genunchii ei dintr-odată moi, doar de la atingerea lui ușoară ca fulgul pe degetele ei.

Apoi Damon spuse pe un ton caustic:

— Uitati-vă sus!

Elena ridică privirea și i se tăie răsuflarea. Pentru o clipă doar, trupul ei nu mai avu punct de ancorare. Ea și Stefan se prinseră în brațe în mod automat. Și apoi Elena își dădu seama ce vedeau, atât deasupra, cât și dedesubtul lor.

— E apă, spuse ea, privind lung suprafața întinsă înaintea lor.

— Una dintre mările acelea dulci despre care ne-a spus Sage. Și nici un val. Nici o adiere de vânt.

— Dar pare într-adevăr ca și cum ne-am afla pe acea lună mai mică, spuse Stefan pe un ton blând, uitându-se cu o privire aparent

inocentă la Damon.

— Da, sigur, atunci există ceva extraordinar de greu în miezul acestei luni, pentru a face posibilă o gravitație de opt zecimi din ceea ce avem noi în mod normal, și să aibă atâta atmosferă — dar cui îi mai pasă de ce e logic? Asta e o lume în care am ajuns prin Cealaltă Lume. De ce ar trebui să funcționeze aici logica?

Se uită la Elena cu ochii ușor mișiți, cu pleoapele coborâte pe jumătate.

— Unde e cea de-a treia? Cea serioasă? Vocea venea din spatele lor, așa i se păru Elenei. Se întoarse — toți se întoarseră — de la lumina strălucitoare către penumbră. Totul tremura și dansa în fata ochilor lor.

Meredith cea serioasă; Bonnie veselă precum un graur,
Și Elena cu părul ei de aur.

Ele șoptesc și-apoi privirea-n jos și-o lasă...

Urzesc planuri, și mie nu-mi mai pasă... Dar a mea Elena va fi,
Elena cea cuplete aurii.

— Ei bine, n-o să mă ai! Strigă Elena. Toată poezia asta e aiurea,
oricum. Și tu ești nebun!

în pofida furiei și fricii ei, se întrebă ce se întâmpla în Fells Church. Dacă Shinichi era aici, putea să aducă Ultimul Miez de noapte acolo! Sau poate că Misao putea pur și simplu să îl programeze cu o fluturare alene din mână?

— Dar o să fii a mea, Elena de aur, spuse kitsuneAe.

Atât Stefan cât și Damon aveau în mână cuțitele.

— Aici greșești, Shinichi, spuse Stefan. N-o să te mai atingi niciodată de Elena.

— Trebuie să încerc. Voi atî luat tot restul.

Inima Elenei bătea acum nebunește. Dacă Shinichi putea vorbi rațional cu cineva, atunci cu mine o va face, își spuse ea.

— N-ar trebui să te pregătești pentru

Ultimul Miez de noapte, Shinichi? întrebă ea pe un ton prietenos,

tremurând în sinea ei de frică să nu-1 audă spunând: "S-a terminat deja."

— Ea n-are nevoie de mine. Ea n-o s-o protejeze pe Misao. De ce-aș ajuta-o pe Ea?

Pentru o clipă, Elena rămase tăcută. Ea? Ea? In afară de Misao, ce altă Ea era băgată în povestea asta?

Damon avea în mână o arbaletă acum, cu o săgeată pregătită. Dar Shinichi doar continua să bată câmpii.

— Misao nu se mai putea mișca. Știți, și-a pus toată Puterea în globul-stea. Nu mai râdea și nu mai cânta — nu mai urzea tot soiul de planuri cu mine. Doar... Stătea, în cele din urmă, mi-a cerut să o pun în mine. Credea că așa o să devenim o singură ființă. Așa că s-a dizolvat și s-a contopit cu mine. Dar n-a ajutat la nimic. Acum... De-abia mai pot s-o aud. Am venit să-mi iau globul-stea. Am folosit energiile din el ca să călătoresc prin dimensiuni. Dacă o pun pe Misao în globul meu stea, o să-și revină. Pe urmă o să-1 ascund din nou — dar nu unde l-am lăsat ultima oară. O să-1 pun mai sus unde n-o să-1 găsească nimeni altcineva. Shinichi păru să se concentreze asupra celor care îl ascultau, și adăugă: Așa că bănuiesc că acum Misao și cu mine vă vorbim. Doar că eu mă simt atât de singur — nu pot s-o simt deloc.

— N-ai să te atingi de Elena, spuse calm Stefan. Damon se uita mohorât la restul grupului și se gândea

La cuvintele lui Shinichi "o să-1 pun mai sus..

— Haide, Bonnie, mergi mai departe, adăugă Stefan. Și tu, Elena. Venim în spatele vostru.

Elena o lăasă pe Bonnie să o ia înainte cu vreun metru, înainte să spună telepatic: Mu ne putem despărți, Stefan; avem o singură busolă.

Ai grijă, Elena! Te-ar putea auzi! Veni vocea lui Stefan, iar Damon adăugă tăios: Tăceți din gură!

— Nu vă obosiți să-i spuneți să tacă, spuse Shinichi. Sunteți

nebuni dacă credeți că nu vă pot citi gândurile direct din minte. Nu credeam că sunteți chiar atât de proști.

— Nu suntem proști, spuse Bonnie aprinsă.

— Nu? Atunci mi-ați deslușit ghicitorile?

— Nu e momentul pentru așa ceva, se răsti la el Elena. Dar asta se dovedește o greșeală, căci îl făcu pe Shinichi să se concentreze din nou asupra ei.

— Le-ai spus ce crezi despre tragedia de la Camelot, Elena? Nu, m-am gândit eu că n-o să ai curajul. O să le spun eu atunci, ce zici? O s-o spun exact așa cum ai scris în jurnalul tău.

— Nu! Mu se poate să-mi fi citit jurnalul! Oricum — nu mai e valabil! Strigă înfuriată Elena.

— Ia să vedem... Deci astea sunt cuvintele tale. Și încep, ca și cum ar fi citit: "Dragă Jurnalule, una din ghicitorile lui Shinichi era ce cred eu despre Camelot. Știi tu, legenda regelui Arthur, a reginei Guinevere și a cavalerului pe care îl iubea ea, Lancelot. Și uite ce cred eu. O mulțime de oameni nevinovați au murit și au suferit pentru că trei oameni egoiști — un rege, o regină și un cavaler — nu s-au putut comporta într-un fel civilizat. N-au putut înțelege că, cu cât iubești mai mult, cu atât ai mai mult de iubit. Dar cei trei nu au putut să cedeze în fața iubirii și pur și simplu să împartă — toți trei..

— Taci din gură! Țipă Elena. Taci din gură!

Dumnezeule, spuse Damon, viața tocmai mi s-a răsucit la o sută optzeci de grade!

Ca și a mea, spuse Stefan, părând amețit.

Uitați de tot, le spuse Elena. Nu mai e adevărat. Stefan, sunt a ta pentru totdeauna, și întotdeauna am fost. Iar acum trebuie să scăpăm de ticălosul ăsta și să alergăm către trunchi.

— Misao și cu mine făceam asta pe vremuri, spuse Shinichi. Vorbeam între noi singuri, pe o frecvență specială. Cu siguranță ești o bună manipuloare,

Elena, dacă ai reușit să-i împiedici să se omoare pentru tine.

— Da, e o frecvență specială pe care eu o numesc adevăr, spuse Elena. Dar nu sunt nici pe jumătate așa de bună manipolatoare cum e Damon. Acum atacă-ne sau lasă-ne să plecăm. Ne grăbim!

— Să vă atac?

Shinichi păru să chibzuiască la această idee. Și apoi, mișcându-se mai repede decât îl putea urmări Elena, se repezi la Bonnie. Vampirii, care se așteptaseră ca el să încerce să pună mâna pe Elena, fură luați pe neașteptate, dar Elena, care văzuse în ochii lui o fulgerare către fata mai slabă, deja se năpustea către el. Shinichi se dădu atât de repede înapoi, încât Elena se trezi repezindu-se către picioarele lui, dar realizează în aceeași clipă că avea o șansă de a-1 face să-și piardă echilibrul. În mod deliberat îl lovi cu capul în genunchi, în același timp înfigându-i cât mai adânc cuțitul în laba piciorului.

Iartă-mă, Bonnie, spuse în gând, știind ce va face Shinichi. Era același lucru pe care îl făcuse înainte cu marioneta lui, Damon, atunci când îi ținuse ostatici pe Elena și Matt — doar că nu avea nevoie de o ramură de pin pentru a direcționa durerea. O energie întunecată țâșni direct din palmele lui în trupul micuț al lui Bonnie.

Dar exista un factor pe care Shinichi nu îl luase în considerare. Gând îl pusese pe Damon să îi atace pe Matt și Elena, avusese înțelepciunea să stea departe de ei în vreme ce trimitea agonia în trupurile lor. De data asta, o apucase pe Bonnie și își înfașurase brațele în jurul ei. Iar Bonnie era un excelent medium, și era bună mai ales la proiectare. Când primul val de agonie o lovi, țipă — și redirectionă durerea către Shinichi.

Era ca și cum s-ar fi închis un circuit. Nu micșora durerea lui Bonnie, dar însemna că orice îi făcea Shinichi, o simțea el însuși în trupul lui, amplificat de groaza lui Bonnie. În acest sistem izbi Elena cât de tare putu. Când capul ei lovi genunchiul lui Shinichi, rotula lui se dovedii cea mai fragilă dintre cele două, și ceva în interiorul ei pocni. Amețită, Elena se concentra să răsucească cuțitul pe care îl înfipsese prin piciorul lui și în pământul de dedesubt.

N-ar fi reușit dacă n-ar fi avut chiar în spatele ei doi vampiri deosebit de agili. Pentru că Shinichi nu căzuse, Elena n-ar fi făcut decât să-și așeze gâtul la nivelul potrivit pentru a-i fi retezat.

Dar Stefan se afla doar cu o fracțiune de secundă în urma ei. O apucă și o trase departe de Shinichi înainte chiar ca acesta să apuce să evalueze corect situația.

— Dă-mi drumul, spuse găfâit Elena către Stefan. Era hotărâtă să o ia pe Bonnie. Mi-am lăsat cuțitul, spuse ea vicleană, găsimd un motiv concret pentru ca Stefan să o lase să se bage din nou în încăierare.

— Unde?

— În piciorul lui, bine'nțele.

Îl simți pe Stefan abținându-se să nu râdă tare.

— Cred că ăla e un loc bun în care să-l lași. Ia-l pe-al meu, adăugă.

Dacă v-ați încheiat micul taifas, ați putea să vă ocupați de cozile lui, venită pe un ton rece cuvintele telepatice ale lui

Damon.

În acel moment Bonnie leșină, dar cu propriile ei circuite telepatice încă larg deschise și îndreptate către Shinichi. Iar acum Damon trecuse într-o stare de spirit ofensivă, ca și cum puțin îi păsa de Bonnie, atât timp cât putea ajunge prin ea la Shinichi.

Stefan, rapid ca un șarpe care lovește, se repezi la una dintre multele cozi care se mișcau ușor în spatele lui Shinichi, anuntându-i teribila Putere. Cele mai multe dintre ele erau transparente și îi înconjurau adevărata coadă — coada din carne și oase pe care o avea orice vulpe. Cuțitul lui Stefan flutură prin aer și una din cozile-fantomă căzu pe pământ și apoi dispăru. Nu se văzu nici un firisor de sânge, dar Shinichi strigă de furie și durere.

Între timp, Damon ataca fără milă din față. În clipa când Stefan îi distrăgea atenția din spate, Damon îi retează ambele încheieturi ale labelor — una când cuțitul zvâcni în sus, cealaltă când cuțitul cobor • . Apoi se repezi să lovească în trup, exact în momentul în

care Stefan, ținând-o pe Elena ca pe un bebeluș pe un șold, reteză o altă coadă-fantomă.

Elena se zbătea. Era sincer îngrijorată că Damon avea să o omoare pe Bonnie ca să ajungă la Shinichi. În plus, nu putea să accepte să fie purtată de colo-colo ca un bagaj! Purtarea civilizată nu mai avea ce căuta acolo, și ea reacționa din cel mai profund instinct: protejează-1 pe Stefan, protejează-o pe Bonnie, protejează Fell's Church. Pune dușmanul la pământ. Nici nu-și dădea seama că în starea ei de surescitare își băgase dinții — din păcate încă omenești — în umărul lui Stefan.

El se crispa ușor, dar o ascultă. Bine! Încearcă atunci să o iei pe Bonnie — vezi dacă poți s-o liniștești

Și îi dădu drumul Elenei chiar în clipa în care Shinichi se răsucea pentru a se ocupa de el, direcționând către Stefan durerea întunecată care, pe Pământ, îi făcuse pe Matt și Elena să se prăbușească pe jos în convulsii.

Elena, eliberată, descoperi că toată lumea se întorcea într-o parte, ca și cum ar fi vrut să-i fie ei de folos, și brusc văzu momentul potrivit. Înșfacă trupul moale al lui Bonnie și Shinichi dădu drumul fetei mai mici în brațele ei.

În mintea Elenei răsunau cuvinte. Ia-o pe Bonnie. Vezi dacă poți s-o liniștești.

Ei bine, o avea pe Bonnie acum. În mintea ei cuvintele lui Stefan deveniseră altele — ține-o departe de Shinichi. Ea e ostatica neprețuită.

Elena simțea nevoia să țipe de furie acum. Trebuia să o țină pe Bonnie în siguranță — dar asta însemna să-1 lase pe Stefan, pe blândul Stefan, în voia lui Shinichi. Se îndepărtă repede cu Bonnie — atât de mică și de ușoară — aruncând în același timp o privire peste umăr către Stefan. Avea pe chip o expresie încruntată, concentrată, însă nu numai că nu era copleșit de durere, dar insista în atac.

Chiar dacă acum capul lui Shinichi ardea. Vârfurile stacojii strălucitoare ale părului lui negru izbucniseră în flăcări, ca și cum nimic altceva nu-i putea exprima mai bine ura și siguranța victoriei. Se încunună singur cu o ghirlandă de foc, un halou diavolesc.

Furia Elenei la această priveliște se transformă în fiori reci pe șira spinării, în vreme ce privea ceva ce foarte puțini oameni au posibilitatea să vadă: doi vampiri atacând împreună, perfect sincronizați. Era acolo sălbăticia elementară a unei perechi de răpitoare sau de lupi, dar mai era și uluitoarea frumusețe a două creaturi care se mișcau ca un singur trup unificat. Concentrarea care se vedea pe chipurile lui Stefan și Damon spunea că aceasta era o luptă pe viață și pe moarte. Când și când, câte o încruntare pe fruntea lui Stefan sau un zâmbet răutăcios al lui Damon arăta că Shinichi își trimitea Puterea lui întunecată și arzătoare prin vreunul dintre ei. Dar ei nu erau niște ființe omenești slabe cu care se juca acum Shinichi. Erau amândoi vampiri, cu trupuri care se vindeau aproape în aceeași clipă — și vampiri care se hrăniseră recent — de la ea — Elena. Sângele ei extraordinar îi stimula acum.

Așadar, deja fac parte din lupta asta, își spuse Elena, îi ajut chiar acum. Asta trebuia să satisfacă sălbăticia pe care o trezea în ea această luptă deschisă și fără limite. Ar fi fost o adevărată crimă să strice perfecta sincronizare cu care cei doi vampiri se ocupau de Shinichi, mai ales când Bonnie zăcea moale în brațele ei.

Ca oameni, suntem amândouă o piedică pentru ei, își spuse. Și Damon n-ar ezita să-mi comunice asta, chiar dacă tot ce aș vrea ar fi să trag o singură lovitură.

Bonnie, haide, Bonnie, gândi ea. Ține-te de mine. O să ne îndepărtăm.

O prinse pe fata mai mică de subsuori și o târ • . Pătrunse în întunericul verzui care se întindea în toate direcțiile. Când se împiedică de o rădăcină și se așeză fără să vrea pe jos, hotăr— că mersese suficient de departe, și o trase pe Bonnie în poala ei.

Apoi cuprinse între palmele ei fețișoara în formă de inimă a lui Bonnie și se gândi la cele mai alinătoare lucruri pe care și le putea imagina. O bălăceală răcoroasă la Warm Springs, acasă. O baie fierbinte la Lady Ulma și apoi un masaj la patru mâini, în vreme ce zăcea confortabil pe o canapea, învăluită de aroma uleiurilor parfumate. Să se ghemuiască alături de Saber în livingul tihnit al doamnei Flowers. Răsfățul de a dormi până târziu și de a se trezi în propriul ei pat — cu mama și tata și sora ei în casă.

La acest din urmă gând, nu se putu abține să nu ofteze ușor și o lacrimă căzu pe fruntea lui Bonnie. Genele lui Bonnie fluturară.

— Acum, nu fi tu tristă, șopti ea. Elena?

— Te-am scos din mâinile lui, și nimeni n-o să-ti mai facă niciodată nimic. Ți mai e rău?

— Puțin. Dar te auzeam în mintea mea și asta m-a făcut să mă simt mai bine. Vreau o baie lungă și o pizza. Și să o țin în brațe pe micuța Adara. Știi, aproape că a început să vorbească. Elena — tu nu mă ascuți!

Într-adevăr, Elena n-o asculta. Privea deznodământul luptei între Stefan și Damon și Shinichi. Vampirii puseseră acum kitsune la pământ și se certau pe el ca doi pui care-și dispută o rămă deosebit de gustoasă. Sau poate ca doi pui de dragoni — Elena nu era sigură dacă păsările șuieră unele la altele.

— Oh, nu — Oh!

Bonnie văzu ce privea Elena și se prăbuși, ascunzându-și capul în umărul Elenei.

O.K., își spuse Elena, am priceput. Nu există nici un pic de sălbăticie în tine, nu-i așa, Bonnie? Zburdălnicie, dar nici un stop de dorință de sânge. Și asta-i bine.

Chiar în clipa în care avea aceste gânduri, Bonnie se ridică brusc în capul oaselor, lovind-o pe Elena în bărbie, și arătă undeva în depărtare.

— Stai! Strigă ea. Ai văzut aia!

"Aia" era o lumină foarte strălucitoare, care pâlpâia și mai puternic de fiecare dată când fiecare dintre vampiri găsea pe trupul lui Shinichi un loc mai pe placul lui și apoi mușcau amândoi, simultan.

— Stai aici, spuse Elena, cu o voce puțin cam groasă, pentru că atunci când Bonnie o lovise în bărbie își mușcase din greșală limba.

Alergă înapoi la cei doi vampiri și îi lovi cât putu de tare pe amândoi peste cap. Trebuia să le atragă atenția înainte ca ei să intre cu totul în starea de hrănire.

Așa cum era de așteptat, Stefan se desprinse primul și apoi o ajută să îl tragă pe Damon de pe dușmanul lui înfrânt.

Damon mârâi și se învârti de colo-colo, fără să-și ia ochii de la Shinichi, în vreme ce kitsune-le bătut se ridica încet în capul oaselor. Elena observă picături de sânge înjur. Apoi o văzu, băgată în cureaua lui Damon, neagră și lucioasă și cu vârfurile stacojii: adevărata coadă a lui Shinichi.

Elanul ei sălbatic dispăru... Rapid. Elena voia să-și ascundă capul în umărul lui Stefan, dar în schimb își ridică fața pentru un sărut și Stefan îi făcu pe plac.

Apoi Elena se dădu înapoi, astfel că cei trei formau un triunghi în jurul lui

Shinichi.

— Nici să nu te gândești să ataci, spuse Damon pe un ton prietenos.

Shinichi ridică slăbit din umeri.

— Să vă atac? De ce să mă obosesc? N-aveți la ce să vă întoarceți, chiar dacă eu mor. Copiii sunt programați să ucidă. Dar — cu o bruscă vehementă — îmi doresc să nu fi călcat niciodată în blestematul vostru de orașel, și-mi doresc să nu fi urmat niciodată ordinele Ei. Îmi doresc să n-o fi lăsat niciodată pe Misao lângă Ea îmi doresc să nu fi...

Brusc se opri. Nu, era mai mult de-atât, își spuse Elena. Încremeni, cu ochii larg deschiși, holbându-se în gol.

— Oh, nu, șopti. Oh, nu, n-am vrut să spun asta! N-am vrut! N-am regrete...

Elena avu senzația că ceva se năpustea asupra lor cu o viteză uluitoare, atât de repede, de fapt, încât abia avu timp să deschidă gura înainte ca acel ceva să-l lovească pe Shinichi. Orice ar fi fost, îl omor— definitiv și trecu mai departe fără să atingă pe nimeni altcineva. Shinichi căzu cu fața în pământ.

— Nu te obosi, spuse încet Elena, când Stefan se apropie automat de leș. E mort. S-a omorât singur.

— Dar cum? întrebare Damon și Stefan în cor.

— Nu eu sunt experta, spuse Elena. Meredith e specialistă în asta. Dar mi-a spus că un kitsune poate fi omorât doar dacă i se distruge globul-stea, dacă e împușcat cu un glonț binecuvântat, sau prin "Păcatul de Regret". Atunci Meredith și cu mine n-am știut ce înseamnă asta — se întâmpla înainte să pătrundem prima oară în Dimensiunea întunecată. Dar cred că l-am văzut acum în acțiune.

— Deci nu poți să fii un kitsune și să regreți ceva din ceea ce ai făcut? Asta-i... Supărător, spuse Stefan.

— Ba deloc, replică Damon vesel. Deși, dacă ar fi funcționat și la vampiri, fără îndoială că tu ai fi fost permanent mort atunci când te-ai trezit în cavoul familiei.

— Mai devreme, spuse Stefan cu chipul lipsit de expresie, mi-a părut rău că ți-am dat o lovitură mortală, chiar în vreme ce muream. Întotdeauna ai zis că mă simt prea vinovat, dar asta este unul dintre lucrurile pentru care mi-aș da viața pentru a-l îndrepta.

Urmă o tăcere care se prelungi, și se prelungi. Damon era acum în fața grupului, și doar Bonnie îi putea vedea chipul.

Deodată, Elena îl apucă pe Stefan de mână.

— încă mai avem o șansă, îi spuse. Bonnie și cu mine am văzut ceva strălucitor într-acolo! Hai s-o luăm la fugă!

Stefan și Elena trecură în fugă pe lângă Damon și el o prinse pe Bonnie de mână.

— Ca vântul, Bonnie! Strigă Stefan.

— Dar cu Shinichi mort... Chiar trebuie să găsim globul lui stea, sau cel mai mare glob-stea, sau orice ar fi ascuns în locul ăsta oribil? întrebă Bonnie.

Înainte s-ar fi văicărit, își spuse Elena. Acum, indiferent ce durere ar fi simțit, alerga.

— Mă tem că trebuie totuși să-1 găsim, spuse Stefan. Pentru că, din câte spunea el, până la urmă nu Shinichi se afla în vârful scării. El și sora lui lucrau pentru cineva, pentru o femeie. Și oricine ar fi Ea, e posibil ca Ea să atace chiar acum Fells Church.

— Șansele doar s-au schimbat, spuse Elena. Avem un dușman necunoscut.

— Și totuși...

— Toate jocurile sunt făcute, spuse Elena.

Matt încalcă o mulțime de reguli de trafic pe drumul către casa Saitou. Meredith stătea rezemată de consola dintre cele două locuri din față ca să poată avea sub ochi ceasul digital care ticăia către miezul nopții, și ca să poată privi transformarea doamnei Flowers. În cele din urmă, mintea ei, care în ultimul timp fusese sănătoasă și limpede, reuși să scoată din gura ei câteva cuvinte:

— Doamnă Flowers — vă schimbați.

— Da, Meredith dragă. O parte din schimbare se datorează micului dar pe care mi l-a lăsat Sage. O altă parte se datorează propriei mele voințe — să mă întorc în zilele când eram în floarea vârstei. Cred că asta va fi ultima mea luptă, așa că nu mă deranjează să-mi folosesc în ea toată energia. Fell's Church trebuie salvat.

— Dar... Doamnă Flowers... Oamenii de-aici... Ăăă, n-au fost întotdeauna... Chiar amabili..., se bâlbâi Matt și apoi se opri.

— Oamenii de aici sunt la fel ca oamenii de pretutindeni, spuse calmă doamna Flowers. Poartă-te cu ei așa cum ai vrea să se poarte ei cu tine și totul va fi bine. Doar atunci când eu m-am lăsat să ajung o bătrână singuratică și ursuză, întotdeauna plină de resentimente

pentru că am fost obligată să-mi transform casa într-o pensiune doar ca să am din ce trăi — abia atunci oamenii au început să mă trateze ca... Ei, în cel mai bun caz ca pe o cotoroanță nebună.

— Oh, doamnă Flowers... Și noi v-am dat atâta bătaie de cap! Izbucni Meredith, cuvintele ieșindu-i din gură împotriva voinței sale.

— Voi m-ați salvat, copilă. Dragul de Stefan a fost începutul, dar, după cum vă puteți imagina, n-a vrut să-mi explice toate micile lui ciudățenii, și am devenit suspicioasă. Dar a fost întotdeauna prietenos și respectuos, iar Elena era ca lumina soarelui, și Bonnie ca un hohot de râs. În cele din urmă, când am renunțat la barierele minții mele înguste, așa ați făcut și voi, cei tineri. N-o să mai spun nimic de cei de față, pentru a nu-i face să se simtă stânjeniți, dar mi-ați făcut foarte mult bine.

Matt trecu de alt indicator de oprire și își drese glasul. Apoi, cu volanul mișcându-se ușor, își drese din nou vocea.

Meredith prelua controlul.

— Cred că ceea ce Matt și cu mine vrem să spunem este... Ei, că ați devenit o persoană foarte specială pentru noi, și nu vrem să vedem că, vi se întâmplă ceva. Lupta asta...

— E o luptă pentru tot ceea ce îmi este drag. Pentru toate amintirile mele. Când eram doar un copil și a fost construită pensiunea... Atunci era doar casa mea și eu eram foarte fericită. Când am fost tânără, am fost foarte fericită. Și acum, că am trăit suficient de mult ca să ajung o femeie bătrână... Ei, pe lângă voi, copiii, încă mai am prietene, ca Sophia Alpert și Orime Saitou. Sunt amândouă niște vindecătoare, și unele foarte bune. Încă mai discutăm despre diferitele feluri în care pot fi folosite ierburile mele. Matt pocni din degete.

— Asta e un alt motiv pentru care am fost confuz, spuse el. Pentru că doctorița Alpert a zis că dumneavoastră și doamna Saitou sunteți niște persoane atât de bune. Am crezut că vorbea de bătrâna doamnă Saitou...

— Care nu e deloc o "doamnă Saitou", spuse doamna Flowers, cu un glas destul de tăios. Habar n-am care e numele ei adevărat — poate chiar e Inari, o zeiță care a devenit rea. Acum zece ani, n-am știut ce a făcut-o pe Orime Saitou dintr-odată atât de rezervată și de tăcută. Acum îmi dau seama că asta a început cam în perioada în care "mama" ei s-a mutat cu ea. Îmi plăcea tare mult tânăra Isobel, dar brusc și ea a devenit... Distantă. .. Într-un fel matur. Acum înțeleg. Și sunt hotărâtă să lupt pentru ea — și pentru voi — și pentru un oraș care merită să fie salvat. Viețile omenești sunt foarte, foarte prețioase. Și acum... Am ajuns.

Matt tocmai intrase pe strada familiei Saitou. Meredith se holbă la silueta aflată în scaunul din față al pasagerului.

— Doamnă Flowers! Exclamă ea.

Asta îl făcu pe Matt să se întoarcă și să se holbeze la rândul lui, iar ceea ce văzu îl făcu să atingă un Volkswagen Jetta parcat la bordură.

— Doamna... Flowers?

— Te rog, parchează acum, Matt. Nu trebuie să-mi spui doamna Flowers, dacă nu vrei. M-am întors în vremea când eram Theophilia — când prietenii mei îmi spuneau Theo.

— Dar... Cum... De ce? Se bâlbâi Matt.

— Ți-am spus. Am simțit că era momentul. Sage mi-a lăsat un dar care m-a ajutat să mă schimb. Un dușman care vă depășea puterile de a lupta s-a ivit aici. Am simțit asta când eram la pensiune. Asta e momentul pe care l-am așteptat. Ultima luptă cu adevăratul dușman din Fell's Church.

Inima lui Meredith părea cu adevărat gata să-i sară din piept. Trebuia să fie calmă — calmă și logică. Văzuse de multe ori magie. Știa cum arată, cum era percepută.

Dar de cele mai multe ori fusese prea ocupată ca s-o liniștească pe Bonnie, sau prea preocupată să o ajute pe Bonnie să înțeleagă cu ce se confrunta.

Acum, erau doar ea și Matt — și Matt avea o expresie șocată,

uluită, ca și cum n-ar fi văzut destulă magie până atunci. Ca și cum ar fi putut să cedeze.

— Matt, spuse ea tare, și apoi încă și mai tare: Matt!

Atunci el se întoarse, pentru a o privi cu ochii lui albaștri, acum întunecați și sălbatici.

— Or s-o omoare, Meredith! Spuse el. Shinichi și Misao — tu nu știi cum e...

— Haide, spuse Meredith. Trebuie să avem grijă ca asta să n-o omoare.

Privirea uluită dispăru din ochii lui Matt.

— Trebuie să facem asta, aprobă el pur și simplu.

— Bun, spuse Meredith.

Și ieșiră amândoi din mașină pentru a rămâne lângă doamna Flowers — nu, lângă Theo.

Theo avea un păr lung aproape până la mijloc, atât de blond încât părea argintiu în lumina lunii. Fata ei era... Uluitoare. Era tânără, tânără și mândră, cu trăsături clasice și o expresie de hotărâre tăcută.

Cumva, în timpul drumului cu mașina, și hainele ei se schimbaseră. În loc de un palton acoperit cu bucățele de hârtie, purta o rochie albă fără mâneci care se termina cu o mică trenă. Croiala ei îi amintea lui Meredith puțin de "rochia de sirenă" pe care ea însăși o purtase la un bal în dimensiunea întunecată. Dar rochia lui Meredith făcuse doar să îi dea un aer voluptuos. Theo arăta... Superb.

Cât despre amuletele Post-It... Cumva, hârtia dispăruse și caracterele crescuseră imense, transformându-se în niște desene care înfășurau rochia cea albă. Practic, Theo era învelită în protecție magică haute couture.

Și deși era suplă ca o trestie, era înaltă.

Mai înaltă decât Meredith, mai înaltă decât Matt, mai înaltă decât Stefan — oriunde ar fi el în Dimensiunea întunecată. Era atât de înaltă nu doar pentru că atât de mult crescuse, ci pentru că trena rochiei ei abia atingea pământul, învinsese cu totul gravitația. Biciul

— darul lui Sage pentru ea — era strâns și agățat la brâul ei, strălucind la fel de argintiu ca și părul ei.

Matt și Meredith închiseră simultan portierele SUV-ului. Matt lăsă motorul să meargă, pentru a putea pleca repede la nevoie.

Ocoliră garajul, pentru a ajunge în fața casei. Meredith, fără să-i pese cum arăta sau dacă părea calmă sau în deplin control, își șterse mâinile, pe rând, de jeanșii ei. Asta era prima — și poate singura — bătălie adevărată a bățului ei de luptă. Ceea ce conta nu era aspectul, ci performanța.

Atât ea, cât și Matt se opriră brusc când văzură silueta care stătea la picioarele scărilor, în fata verandei. Nu era nimeni dintre cei pe care îi știau locuind în acea casă. Dar apoi buzele stacojii se desfăcură, niște mâini delicate se ridicară repede pentru a le acoperi și din spatele lor se auzi un râs cristalin, ca sunetele scoase de niște clopoței de vânt.

Pentru o clipă nu putură decât să se holbeze, fascinați, la această femeie îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Era la fel de înaltă ca și Theo, la fel de zveltă și de grațioasă, și plutea exact la aceeași înălțime de pământ ca și Theo. Dar Meredith și Matt se holbau de fapt la părul ei — la fel ca al lui Shinichi și Misao, dar... Invers. În vreme ce ei doi aveau părul negru cu vârfurile stacojii, femeia asta avea părul stacojiu — metri întregi de păr, cu vârfurile negre. Nu numai asta, dar avea și urechi negre delicate de vulpe, care ieșeau din părul stacojiu, și o coadă lungă și unduioasă stacojie, cu vârful negru.

— Obaasan? Șopti Matt neîncrezător.

— Inari! Se răsti Meredith. Frumoasa creatură nici nu se uită la ei.

O privea lung și disprețuitor pe Theo.

— Vrăjitoarea mărunță a unui oraș mărunț, spuse. Ți-ai folosit aproape toată Puterea doar ca să ajungi la nivelul meu. La ce ești bună?

— Am Puteri foarte mici, se arătă de acord Theo. Dar dacă orașul e

lipsit de valoare, de ce ti-a luat atât de mult să îl distrugi? De ce ai stat și te-ai uitat cum încearcă alții — sau erau cu toții pionii tăi, Inari? Katherine, Klaus, bietul Tyler, atât de tânăr — au fost ei pionii tăi, zeiță kitsune!

Inari râse — același chicotit de fetiță, precum cântecul unor clopoței de vânt, din spatele degetelor.

— Eu n-am nevoie de pionii! Shinichi și Misao sunt sclavii mei, la fel ca toate kitsune. Dacă le-am dat ceva libertate, a fost ca să capete experiență. Acum o să mergem în orașe mai mari și o să le distrugem.

— Mai întâi trebuie să cucerești Fell's Church, spuse calmă Theo. Și eu n-o să te las să faci asta.

— Tu tot nu-nțelegi, nu-i așa? Ești o ființă umană, cu aproape nici un pic de Putere rămasă! Globul meu stea este cel mai mare din toate lumile! Eu sunt o Zeiță!

Theo își lăsă capul în jos, apoi îl ridică pentru a o privi pe Inari în ochi.

— Vrei să știi care cred eu că e adevărul, Inari? Spuse ea. Cred că tu ai ajuns la sfârșitul unei vieți lungi, lungi, dar nu nemuritoare. Cred că flacăra ta a scăzut atât de mult, încât în cele din urmă trebuie să folosești o mare cantitate de Putere din globul tău stea — oriunde ar fi el — pentru a apărea astfel. Ești o femeie foarte, foarte bătrână, și i-ai asmuțit pe copii împotriva propriilor lor părinți, și pe părinți împotriva propriilor lor copii în toată lumea pentru că ești invidioasă pe tinerețea copiilor. Ai ajuns chiar să-i invidiezi pe Shinichi și Misao, și ai îngăduit să li se facă rău, drept răzbunare.

Meredith și Matt se priviră, cu ochii mari. Inari respira repede, dar părea că nu găsea nici un cuvânt de rost.

— Chiar ai pretins că ai intrat într-o "a doua copilărie", purtându-te ca o fetiță. Dar nimic din toate astea nu te mulțumește, pentru că adevărul simplu și trist este că ai ajuns la sfârșitul vieții tale lungi, mult prea lungi — indiferent cât de mare ti-ar fi Puterea. Toti trebuie

să facem această călătorie finală, și acum a venit rândul tău.

— Minți! Țipă Inari, arătând pentru o clipă mai radioasă — mai strălucitoare decât înainte.

Dar apoi Meredith văzu de ce. Părul ei stacojiu începuse efectiv să ardă înăbușit, încadrându-i fața într-o lumină roșie dăntuitoare. Și în cele din urmă, Inari vorbi, plină de venin.

— Ei bine, atunci, dacă tu crezi că asta e ultima mea luptă, trebuie să mă asigur că produc toată suferința posibilă. Începând cu tine, vrăjitoare.

Meredith și Matt icniră, cu răsuflarea tăiată. Se temeau pentru Theo, mai ales că părul lui Inari începuse să se împletească în frânghii groase precum niște șerpi care pluteau în jurul capului ei de parcă ar fi fost Medusa.

Incetele lor fură o greșeală — îi atraseră atenția lui Inari. Dar ea nu se mișcă. Spuse doar:

— Simțiți aroma aceea dulce purtată de vânt? Un sacrificiu de ardere! Cred că rezultatul are să fie oishii — delicios! Dar poate că voi doi ați vrea să vorbiți pentru ultima dată cu Orime sau Isobel. Mă tem că ele nu pot ieși afară să vă vadă.

Meredith își simți inima bătându-i cu putere în gât când văzu casa Saitou arzând. Arăta ca și cum erau mai multe focuri mici, dar era îngrozită de ceea ce înțelegea din cuvintele lui Inari — că le făcuse ceva cumplit mamei și fiicei.

— Nu, Matt! Strigă Meredith, apucându-1 pe Matt de braț.

El ar fi vrut să se repeadă direct la femeia îmbrăcată în negru, care râdea, și să încerce să o doboare de pe picioare — dar secundele erau prețioase acum.

— Vino să m-ajuti să le găsim, îi strigă Meredith.

Theo veni în ajutorul lor. Ridicându-și biciul alb, îl roti o dată în jurul capului și îl cobor — cu precizie pe mâinile ridicate ale lui Inari, lăsând o tăietură sângerândă pe una dintre ele. Când Inari, furioasă, se întoarse din nou către ea, Meredith și Matt o luară la

fugă.

— Ușa din spate, spuse Matt, dând colțul casei.

Văzură în fața lor un gard de lemn, dar fără poartă. Meredith tocmai se gândea să folosească bățul de luptă ca pe o prăjină cu care să sară, când Matt spuse gâfâind:

— Hai! Și își prinse mâinile, alcătuind o treaptă pe care să se înalțe Meredith. O să te arunc peste el!

Meredith ezită o singură clipă. Apoi, când Matt se opri, sări și își puse un picior pe degetele lui împletite. Dintr-odată zbură în sus, apoi ateriza, ca o pisică, pe coama plată a gardului și apoi sărea jos. Îl auzi pe Matt cățărându-se pe gard, apoi se trezi brusc înconjurată de un fum negru. Se dădu repede în spate vreun metru și țipă:

— Matt, fumul e periculos! Lasă-te jos, tine-ti răsuflarea. Rămâi afară să le aiuti când le scot eu!

Meredith nu știa dacă Matt avea sau nu să o asculte, dar ea își respectă propriile reguli, se ghemui cât mai jos, ținându-și respirația, deschizând ochii doar câte puțin pentru a încerca să găsească ușa.

Apoi aproape că sări în sus de spaimă când auzi zgomotul unui topor lovind în lemn, apoi lemnul crăpând, și toporul lovind din nou. Deschise ochii și văzu că Matt nu o ascultase, dar se bucură pentru că el găsisese ușa. Fața lui era neagră de funingine.

— Era încuiată, explică el, ridicând toporul în aer.

Orice urmă de optimism pe care ar mai fi putut-o simți Meredith dispăru când se uită în casă și văzu pretutindeni doar flăcări.

Dumnezeule, își spuse, oricine ar fi aici înăuntru chiar arde, și probabil că e deja mort.

Dar de unde venise gândul ăsta? Din certitudine sau din teamă? Meredith nu se putea opri acum. Făcu un pas în căldura arzătoare și strigă:

— Isobel! Doamnă Saitou! Unde sunteți?

Îi răspunse un strigăt abia auzit, înăbușit.

— Asta-i bucătăria! Spuse ea. Matt, e doamna Saitou! Te rog, du-te

după ea!

Matt o porni într-acolo, dar îi aruncă peste umăr:

— Tu nu intra mai departe!

Dar Meredith trebuia să intre mai departe. Își amintea foarte bine unde era camera lui Isobel. Exact sub cea a "bunicii" ei.

— Isobel! Isobel! Mă auzi?

Vocea ei era atât de joasă și de răgușită din pricina fumului, încât știa că trebuia să meargă mai departe. Poate că Isobel își pierduse cunoștința sau o ustura prea tare gâtul ca să răspundă. Meredith se lăsă în genunchi și se târ— pe jos, unde aerul era ceva mai puțin fierbinte și mai limpede.

O.K. Camera lui Isobel. Nu voia să atingă clanța cu mâna, așa că și-o înfășură în tricou. Ușa era blocată. Meredith nu mai stătu să cerceteze, pur și simplu se răsuci și lovi cu piciorul ușa chiar lângă clanță. Lemnul crăpă. O altă lovitură și cu un zgomot de lemn rupt ușa se deschise.

Meredith se simțea amețită acum, dar trebuia să vadă întreaga cameră. Făcu doi pași înăuntru și — iată!

Așezată în capul oaselor în pat, în camera fierbinte, plină de fum dar altfel foarte ordonată, era Isobel. Când Meredith se apropie de pat, văzu — spre furia ei — că fata era legată de tăblia patului de alamă cu bandă adezivă. Două mișcări ale bățului rezolvă problema. Apoi, Isobel se mișcă, ridicându-și fața înnegrită de fum către Meredith.

Atunci furia ei deveni totală. Fata avea bandă adezivă peste gură, ca s-o împiedice să strige după ajutor. Strâmbându-se, pentru a arăta că știa cât de dureros avea să fie, Meredith trase de bandă. Isobel însă nu strigă; în schimb, se grăbi să tragă în piept, adânc, aerul plin de fum.

Meredith se apropie împiedicat de dulap, trase două tricouri albe care păreau identice, și se întoarse din nou către Isobel. Lângă ea, pe noptieră, se afla un pahar plin cu apă. Meredith se întrebă dacă

fusese pus acolo în mod deliberat pentru a-i mări lui Isobel agonia, dar nu ezită să îl folosească. Ii dădu o înghițitură lui Isobel, luă și ea una, apoi înmuie cele două tricouri. Își puse unul peste gură și Isobel o imită, ținând tricoul ud peste gură și nas. Apoi Meredith o apucă de braț și o trase către ușă.

După aceea, totul deveni un drum de coșmar, târându-se și mergând în genunchi și sufocându-se, trăgând-o pe Isobel tot timpul după ea. Lui Meredith i se părea că nu se va termina niciodată, căci fiecare centimetru înainte era din ce în ce mai greu. Bățul de luptă era și el o greutate de nesuportat pe care trebuia s-o târască după ea, dar refuză să-i dea drumul.

E prețios, spunea o voce în mintea ei, dar merită oare viața ta?

Nu, își spuse Meredith. Nu viața mea, dar cine știe ce altceva ne așteaptă afară dacă reușesc s-o duc pe Isobel în întunericul răcoros?

N-o s-o duci niciodată acolo dacă mori din cauza unui... Unui obiect. Nu e un obiect! Meredith se chinui să folosească bățul pentru a îndepărta niște lucruri care ardeau înăbușit în drumul ei. A fost al bunicului meu, într-o vreme în care mintea lui era întreagă. Mi se potrivește în mână. Nu e doar un obiect!

Cum vrei, spuse vocea, și dispăru.

Meredith începea să dea acum peste tot mai multe rămășițe arzânde. În ciuda strânsorii pe care o simțea în plămâni, era sigură că putea ajunge la ușa din spate și apoi afară. Știa că în dreapta ei trebuia să fie o spălătorie. Acolo trebuiau să găsească un spațiu în care să respire.

Și apoi deodată, din întuneric, ceva se ridică și o lovi în cap. Minții ei încetoșate îi luă mult timp să găsească un nume pentru obiectul care o lovise. Fotoliu.

Cumva, se târâseră mult prea departe. Țasta era desigur livingul.

Meredith se simți cuprinsă de groază. Merseseră prea departe — și nu puteau ieși pe ușa din față în mijlocul unei lupte magice. Trebuiau să se întoarcă, și de data asta să se asigure că găsesc spălătoria,

poarta lor către libertate. Meredith se întoarse, trăgând-o pe Isobel după ea, sperând că fata va înțelege ce aveau de făcut.

Lăsă bățul de luptă pe podeaua arzândă a livingului.

Mână pe Elena și cu cealaltă pe Bonnie. Damon era undeva în față — cercetând.

Nu poate fi atât de departe, își spunea ea. Bonnie și cu mine am văzut strălucirea — amândouă am văzut-o. Chiar atunci, ca un felinar așezat într-o fereastră, Elena o văzu din nou.

E mare, asta e problema. Mă tot gândesc că ar trebui să ajungem la el pentru că în mintea mea mi-am făcut o idee greșită despre dimensiunile lui. Cu cât ne apropiem, cu atât devine mai mare.

Și asta-i bine pentru noi. O să avem nevoie de multă Putere. Dar trebuie să ajungem acolo curând, altfel chiar dacă ar conține toată Puterea din univers, și tot n-ar mai conta. Ar fi prea târziu.

Shinichi spusese că vor ajunge prea târziu — dar Shinichi se născuse mincinos. Și totuși, cu siguranță, sub creanga aia joasă era...

Oh, Dumnezeule mare, își spuse. E un glob-stea. Nu e un obiect! Meredith se chinui să folosească bățul pentru a îndepărta niște lucruri care ardeau înăbușit în drumul ei. A fost al bunicului meu, într-o vreme în care mintea lui era întreagă. Mi se potrivește în mână. Nu e doar un obiect!

Cum vrei, spuse vocea, și dispăru.

Meredith începea să dea acum peste tot mai multe rămășițe arzânde. În ciuda strânsorii pe care o simțea în plămâni, era sigură că putea ajunge la ușa din spate și apoi afară. Știa că în dreapta ei trebuia să fie o spălătorie. Acolo trebuiau să găsească un spațiu în care să respire.

Și apoi deodată, din întuneric, ceva se ridică și o lovi în cap. Minții ei încetoșate îi luă mult timp să găsească un nume pentru obiectul care o lovise. Fotoliu.

Cumva, se târâseră mult prea departe. Țsta era desigur livingul.

Meredith se simți cuprinsă de groază. Merseseră prea departe — și

nu puteau ieși pe ușa din față în mijlocul unei lupte magice. Trebuiau să se întoarcă, și de data asta să se asigure că găsesc spălătoria, poarta lor către libertate. Meredith se întoarse, trăgând-o pe Isobel după ea, sperând că fata va înțelege ce aveau de făcut.

Lăsă bățul de luptă pe podeaua arzândă a livingului.

Mână pe Elena și cu cealaltă pe Bonnie. Damon era undeva în față — cercetând.

Nu poate fi atât de departe, își spunea ea. Bonnie și cu mine am văzut strălucirea — amândouă am văzut-o. Chiar atunci, ca un felinar așezat într-o fereastră, Elena o văzu din nou.

E mare, asta e problema. Mă tot gândesc că ar trebui să ajungem la el pentru că în mintea mea mi-am făcut o idee greșită despre dimensiunile lui. Cu cât ne apropiem, cu atât devine mai mare.

Și asta-i bine pentru noi. O să avem nevoie de multă Putere. Dar trebuie să ajungem acolo curând, altfel chiar dacă ar conține toată Puterea din univers, și tot n-ar mai conta. Ar fi prea târziu.

Shinichi spusese că vor ajunge prea târziu — dar Shinichi se născuse mincinos. Și totuși, cu siguranță, sub creanga aia joasă era...

Oh, Dumnezeule mare, își spuse. E un glob-stea.

27

Apoi Meredith văzu ceva care nu era nici fum și nici foc. Doar o imagine fulgurantă a unui cadru "de ușa — și o adiere ușoară de aer răcoros. Cu speranța asta care să o susțină, se furișă repede până la ușa care dădea în curtea din spate, târând-o pe Isobel în urma ei.

În clipa în care trecea peste prag, simți un șuvoi binecuvântat de apă rece revărsându-se peste ea. Când o trase pe față sub jetul de apă, aceasta scoase primul sunet de când își începuseră călătoria către aer; un suspin de mulțumire, fără cuvinte.

Mâinile lui Matt o ajutau pe Meredith, o eliberau de povara lui

Isobel. Meredith se ridică în picioare și se învârti în cerc, împiedicat, apoi se lăsă în genunchi. Părul îi ardea. Tocmai își amintea de ceea ce învățase în copilărie — oprește-te, lasă-te jos, rostogolește-te — când simți apa rece îndreptată asupra ei. Apa din furtun se plimbă pe ea în sus și în jos, și ea se răsuci, bucurându-se de senzația de rece, până când auzi vocea lui Matt spunând:

— Flăcările s-au stins. Acum ești bine.

— Mulțumesc, Matt, mulțumesc. Vocea ei era răgușită.

— Hei, tu ai fost cea care a trebuit să ajungă până la dormitoare și să se și întoarcă. Să o scot pe doamna Saitou afară a fost destul de ușor — chiuveta din bucătărie era plină de apă, așa că după ce am tăiat funiile cu care era legată de scaun ne-am udat și ne-am năpustit afară.

Meredith zâmbi și se uită repede în jur. Isobel devenise acum responsabilitatea ei. Spre ușurarea ei, văzu că fata era în brațele mamei sale.

Și nu fusese nevoie decât de o alegere prostească între un obiect — oricât de prețios ar fi fost — și o viață. Meredith se uită la mamă și fiică și se simți bucuroasă. Putea să-și facă alt băț de luptă. Dar nimic n-ar fi putut-o înlocui pe Isobel.

— Isobel a zis să-ți dau asta, 1-a auzit pe Matt spunându-i.

Meredith se întoarse către el, în lumina roșiatică ce făcea lumea să pară ciudată, și pentru o clipă nu-și crezu ochilor. Matt îi întindea bățul de luptă.

— Trebuie să-l fi târât cu mâna liberă — oh, Matt, și era aproape moartă când am pornit-o spre ieșire...

— E încăpățânată, spuse Matt. Mai știu eu pe cineva la fel.

Meredith nu era foarte sigură ce voia el să spună, dar un lucru știa.

— Ar trebui să mergem cu toții în curtea din față. Mă îndoiesc că pompierii or să vină. În plus... Theo...

— Le aduc eu. Tu vezi ce-i cu poarta, spuse Matt.

Meredith se repezi în curtea din spate, luminată într-un mod hidos

de casa cuprinsă acum pe de-a-ntregul de flăcări. Din fericire, curtea din spate nu ardea. Meredith deschise poarta cu bățul ei de luptă. Matt era chiar în spatele ei, ajutându-le pe doamna Saitou și pe Isobel.

Meredith alergă repede pe lângă garajul în flăcări și apoi se opri. Din spatele ei auzi un strigăt de groază. Nu era vreme să o liniștească pe cea care strigase, nu era vreme de stat pe gânduri.

Cele două femei care se luptau erau prea ocupate ca s-o vadă — iar Theo avea nevoie de ajutor. Inari era cu adevărat ca o Medusa incandescentă, cu părul ei zbătându-se în jurul capului ca niște șerpi arzând, fumegând. Doar partea stacojie ardea, și exact acea parte o folosea ea ca pe un șfichi, încercând să smulgă cu un șarpe biciul de argint din mâna lui Theo, și apoi trimițând un alt șarpe să se încolăcească în jurul gâtului lui Theo și să o sugrume. Theo încerca disperată să smulgă lațul arzător din jurul gâtului ei.

Inari râdea.

— Suferi, vrăjitoare mărunță? Totul o să se termine în câteva secunde — pentru tine și pentru întregul tău orașel! Ultimul Miez de noapte a sosit în sfârșit!

Meredith îi aruncă o privire lui Matt peste umăr — și asta fu de ajuns. El alergă în față, trecând pe lângă ea, până în spațiul de sub cele două femei. Apoi se aplecă puțin și își făcu mâinile căuș, cu degetele înlănțuite.

Și apoi Meredith sprintă, punându-și toată forța rămasă în acea fugă, lăsându-și doar atâta energie cât să sară și să-și pună un picior în mâinile unite ale lui Matt și apoi simți cum se înalță în sus, la distanța potrivită pentru ca bățul ei de luptă să reteze șarpele de păr care o sugruma pe Theo.

După aceea, Meredith se trezi în cădere liberă, cu Matt încercând să o prindă de jos. Ateriza mai mult sau mai puțin peste el și amândoi văzură ce se întâmplă apoi.

Theo, rănită și sângerând, stinse cu palma o bucată din rochia ei

care ardea mocnit. Întinse o mână după biciul de argint și acesta zbură prin aer, pentru a atinge degetele ei întinse. Dar Inari nu ataca. Își flutura sălbatic brațele, ca și cum ar fi fost îngrozită, și apoi brusc țipă ascuțit: un sunet atât de plin de suferință, încât lui Meredith i se tăie răsuflarea. Era un strigăt de moarte.

În fata ochilor lor se transforma la loc în Obaasan, în femeia ofilită, neputincioasă, ca o păpușă, pe care o știau Meredith și Matt. Dar când trupul acesta stafidit lovi pământul, era deja un leș țeapăn, purtând pe chip acea expresie înspăimântătoare de răutate care nu regretă nimic.

Apoi Isobel și doamna Saitou se apropiară, pentru a sta lângă leș, plângând de ușurare. Meredith se uită la ele și apoi în sus la Theo, care pluti încet până pe pământ.

— Mulțumesc, spuse Theo cu cel mai palid dintre zâmbete. M-ai salvat — din nou.

— Dar ce crezi că s-a întâmplat cu ea? întrebă Matt. Și de ce n-au venit Shinichi și Misao să o ajute?

— Cred că trebuie să fie amândoi morți, nu? Răspunse Theo, și vocea ei părea blândă peste șuierul flăcărilor. Cât despre Inari — cred că e posibil ca cineva să-i fi distrus globul-stea. Mă tem că nu eram suficient de puternică pentru a o înfrânge singură.

— Cât e ceasul? Strigă brusc Meredith, aducându-și aminte.

Alergă la vechiul SUV, cu motorul încă mergând. Ceasul de la bord arăta exact ora douăsprezece, miezul nopții.

— Am salvat oamenii? întrebă Matt disperat.

Theo își întoarse fața către centrul orașului. Timp de aproape un minut rămase nemișcată, ca și cum asculta ceva. În cele din urmă, când Meredith deja simțea că se dezintegrează din cauza tensiunii, se întoarse și spuse calmă:

— Draga mea Mama, Mama Mare și cu mine suntem una acum. Simt copii care se trezesc cu cuțite în mâini — și unii cu arme. Ii simt stând în camerele părinților lor adormiți, fără să fie în stare să-și

aducă aminte cum au ajuns acolo. Și simt părinți, ascunși în dulapuri, cu o clipă în urmă speriați pentru propriile lor vieți, care văd armele scăpate din mâini și copii prăbușindu-se pe podeaua dormitoarelor părinților lor, plângând năuciți.

— Așadar, am făcut-o. Tu ai făcut-o. Tu ai oprit-o, spuse gâfâind Matt.

Serioasă, cu aceeași voce blândă, Theo replică:

— Altcineva... Foarte departe... A făcut mult mai mult. Știu că orașul are nevoie să se vindece. Dar Mama Mare și Mama sunt de aceeași părere. Datorită acelu cineva, nici un copil nu și-a omorât părintele în noaptea asta și nici un părinte nu a omorât un copil. Lungul coșmar al lui Inari și al Ultimului ei Miez de noapte a luat sfârșit.

Meredith, murdară și udă cum era, simți cum crește în ea ceva ca un val, mai mare și tot mai mare, până când, cu toată stăpânirea ei de sine, nu se mai putut abține. Explodă din ea într-un strigăt de exultare.

Și descoperi că și Matt striga. Și el era la fel de murdar și de răvășit ca și ea, dar o apucă de mâini și o învârti într-un dans barbar de victorie:

Și era distractiv, să se învârtească și să strige ca niște copii. Poate... Poate că, încercând să fie întotdeauna calmă, să fie întotdeauna cea matură, pierduse din esența distracției, care întotdeauna avea ceva de copil în ea.

Matt nu avea nici o problemă să-și exprime sentimentele, oricare ar fi fost ele: copilărie, maturitate, încăpățănare, fericire. Meredith se trezi admirând asta și gândindu-se și că trecuse mult timp de când se uitase cu adevărat la Matt. Dar acum simți un val brusc de afecțiune pentru el, și își dădea seama că și Matt simțea același lucru pentru ea. Ca și cum niciodată până atunci nu o privise cu adevărat.

Acesta era momentul... Când trebuiau să se sărute. Meredith îl văzuse de atâtea ori în filme, și citise despre el în cărți, încât era

aproape de la sine înțeleș.

Dar asta era viața adevărată, nu era o poveste. Și când veni momentul, Meredith se trezi ținându-l pe Matt de umeri, în vreme ce el stătea cu mâinile pe umerii ei, și își putea da seama că el gândea exact același lucru despre sărut.

Și momentul se prelungi...

Apoi, cu un zâmbet, pe chipul lui Matt se văzu că știe ce are de făcut. La fel ca și Meredith. Se apropiară unul de altul și se îmbrățișară. Când se dădură înapoi, zâmbeau amândoi larg. Știau cine erau. Erău niște prieteni, foarte diferiți, foarte apropiați. Meredith speră că așa vor fi mereu.

Se întoarseră amândoi să o privească pe Theo și Meredith simți o strângere de inimă, prima de când auzise că reușiseră să salveze orașul. Theo se schimba. Expresia de pe chipul ei în timp ce-i privea era cea care îi strângea inima lui Meredith ca într-un clește.

După ce fusese tânără, după ce o văzuseră în floarea vârstei, acum îmbătrânea din nou, pe fața ei se iveau riduri adânci, părul devenea alb în loc de argintiu ca lumina lunii. În cele din urmă, în fata lor stătea o bătrânică îmbrăcată într-un pardesiu acoperit cu bucățele de hârtie.

— Doamnă Flowers!

Pe această persoană era pe deplin sigur și drept să o săruți. Meredith își aruncă brațele în jurul bătrânei delicate, ridicând-o în aer în entuziasmul ei. Matt li se alătură, și o aruncară amândoi deasupra capetelor lor. Așa o purtară până la mama și fiica Saitou, care priveau focul.

Acolo redeveniră serioși și o puseră jos.

— Isobel, spuse Meredith. Doamne! îmi pare atât de rău... Casa ta...

— Mulțumesc, spuse Isobel cu vocea ei moale, neclară.

Apoi se întoarse și se îndepărtă.

Meredith simți un fior rece străbătând-o. Începea chiar să regrete

că se bucurase atâta, când doamna Saitou spuse:

— Știți, ăsta este cel mai măreț moment din istoria familiei noastre. De sute de ani, kitsune ăsta bătrân — oh, da, am știut întotdeauna ce era — și-a impus prezența și voința asupra unor oameni nevinovați. Iar în ultimele trei secole, cei pe care i-a terorizat au fost cei din familia mea de miko (în lb. japoneză, femeie șaman) samurai. Acum, în sfârșit, soțul meu se poate întoarce acasă. Meredith o privi uimită, și doamna Saitou încuviință din cap.

— El a încercat să o înfrunte și ea l-a alungat din casă. Din clipa în care s-a născut Isobel, mi-a fost frică pentru ea. Și acum, vă rog să o iertați. Ii e greu să-și exprime simțămintele.

— Știi cum e, spuse Meredith încet. O să mă duc să stau puțin de vorbă cu ea, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Dacă ar putea vreodată în viață să-i explice cuiva ce distractiv era să te distrezi, își spuse ea, atunci acum era momentul.

Damon se oprise și îngenunchease în spatele unei crengi uriașe rupte. Stefan le trase pe amândouă fetele către el și le prinse astfel încât toți trei se opriră chiar în spatele fratelui său.

Elena se trezi uitându-se la un trunchi foarte mare de copac. Și totuși, oricât ar fi fost de mare, nu era nici pe departe așa cum și-l imaginase ea. Era adevărat, cu siguranță ei patru, dacă se prindeau de mâini, n-ar fi putut să-l cuprindă. Dar în mintea ei stăruiseră imagini de luni și copaci și trunchiuri care erau la fel de înalte ca și zgârie-norii, în care un glob-ștea putea fi ascuns la orice "etaj", în orice "cameră".

Acesta era pur și simplu un trunchi mare de strejar care se înălța într-un soi de cerc magic — cu un diametru de poate șase metri, pe care nu se vedea nici o frunză rătăcită. Avea o culoare mai palidă decât argila pe care fugiseră ei și chiar sclipea în câteva locuri. Una peste alta, Elena se simți ușurată.

Mai mult, chiar putea vedea globul-ștea. Se temuse — printre alte lucruri — că va fi mult prea sus pentru a ajunge la el, că va fi atât de

înfășurat în rădăcini sau ramuri încât astăzi, cu siguranță după sute, sau chiar mii de ani, le va fi imposibil să le reteze pe toate. Dar iată-1, cel mai mare glob-*stea* care existase vreodată, având dimensiunile unei mingi mari de plajă, neîngrădit de nimic, cuibărit pe prima ramură a copacului.

Gândurile deja i se învârteau cu repeziciune în minte. Reușiseră; găsiseră globul-*stea*. Dar cât timp avea să dureze să se întoarcă înapoi acolo unde îi aștepta Sage? Automat, se uită la busolă și văzu, spre surprinderea ei, că acul era acum îndreptat către sud-vest — cu alte cuvinte, înapoi către Poartă. Acesta fusese un gând prevăzător al lui Sage. Și poate că nu trebuiau să treacă prin alte încercări pe drumul înapoi; poate că puteau pur și simplu să-și folosească Paspartuul pentru a se întoarce în Fell's Church, și apoi... Ei bine, doamna Flowers o să știe ce să facă cu globul.

Dacă se ajungea la asta, poate că puteau pur și simplu să o șantajeze pe Ea, oricine ar fi fost această Ea, să plece pentru totdeauna în schimbul globului-*stea*. Deși... Puteau ei să trăiască cu gândul că ar putea să se întoarcă și să facă asta din nou... Și din nou... Și din nou în alte orașe?

În vreme ce toate aceste lucruri îi treceau prin minte, Elena privi expresia de pe chipurile tovarășilor ei: uluirea de copil de pe fețișoara în formă de inimă a lui Bonnie; aprecierea atentă de pe chipul lui Stefan; zâmbetul periculos al lui Damon.

În sfârșit, aveau în fața ochilor răsplata câtigată cu greu.

Dar nu putu privi prea mult. Trebuiau să acționeze. Chiar pe când se uitau la glob, acesta își mări strălucirea, arătând niște culori atât de puternice, de incandescente, încât Elena se simți aproape orbită. Își feri ochii și în aceeași clipă o auzi pe Bonnie trăgând brusc aer în piept.

— Ce-i? întrebă Stefan, cu o mână în fața ochilor care, desigur, erau mult mai sensibili la lumină decât ochii omenești.

— Cineva îl folosește chiar în clipa asta! Replică Bonnie. Când s-a

aprins atât de tare, a trimis Putere! Departe, foarte departe!

— Lucrurile se încing în ceea ce a mai rămas din bietul Fell's Church, spuse Damon, care privea atent în sus, la ramurile de deasupra lui.

— Nu vorbi așa despre oraș! Exclamă Bonnie. E casa noastră. Și acum putem în sfârșit să îl apărăm!

Elena putea practic să vadă imaginile care treceau prin mintea lui Bonnie: familii care se îmbrățișau; vecinii zâmbindu-și din nou; întregul oraș muncind pentru a reclădi ceea ce fusese distrus.

Așa se întâmplă uneori marile tragedii. Oameni cu același țel, dar care nu se sincronizează. Presupuneri. Infatuare. Și, poate, cea mai importantă dintre toate, neputința de a comunica, de a discuta.

Stefan încercă, deși Elena își dădea seama că era încă orbit de strălucirea globului-ștea. Spuse încet:

— Haideți să discutăm puțin despre asta și să venim cu soluții pentru a-l lua...

Dar Bonnie râdea de el, deși nu cu răutate. Apoi spuse:

— Pot să mă urc acolo sus la fel de repede ca o veveriță. Tot ce-mi trebuie e cineva puternic care să-l prindă când îl împing jos. Știu că nu pot să cobor cu el; nu sunt chiar atât de proastă. Haideți, băieți, să mergem!

Și așa se întâmplă. Personalități diferite, moduri diferite de gândire. Și o fată aiurită, răzătoare, care nu avea premoniții atunci când era nevoie de ele.

Elena, care o invidia pe Meredith pentru bățul ei de luptă, nici măcar nu văzu totul de la început. Se uita la Stefan, care clipea repede, pentru a-și recăpăta vederea.

Iar Bonnie se cățara la fel de ușor cum se lăudase, sus pe creanga uscată care se întindea deasupra lor. Chiar îi salută râzând, înainte să sară în cercul gol, sclipitor, din jurul copacului.

Apoi fracțiunile de secundă părură să se întindă la nesfârșit. Elena simți cum ochii ei devin încet-încet tot mai mari, deși știa că doar îi

deschidea. Îl văzu pe Stefan întinzându-se alene peste ea pentru a încerca să-și încheșteze degetele în jurul gleznei lui Bonnie. Auzi chiar cuvintele transmise imediat telepatic de către Damon: Mi, prostuțol, ca și cum ar fi rostit cuvintele pe tonul lui obișnuit de superioritate.

Apoi, tot cu încetinitorul, genunchii lui Bonnie se îndoiră și ea se lansă în aer deasupra cercului.

Dar nu ajunse să atingă pământul. Cumva, o pată neagră, uluitor de rapidă chiar în filmul horror cu încetinitorul pe care îl urmărea Elena, ateriza în locul unde ar fi trebuit să aterizeze Bonnie. Și apoi Bonnie fu aruncată fu azvârlită prea repede pentru ca ochii Elenei să o poată urmări, în afara cercului gol și apoi se auzi o bufnitură surdă — prea rapidă pentru ca mintea Elenei să realizeze că era aterizarea lui Bonnie.

Îl auzi, foarte clar, pe Stefan strigând "Damon!" Cu o voce cumplită. Și apoi Elena văzu obiectele subțiri și întunecate — ca niște iatagane — care deja se năpusteau în jos. O altă mișcare pe care ochii ei nu o puteau urmări. Când privirea i se obișnuie, văzu că erau niște crengi negre, lungi și curbate, dispuse la distanțe egale în jurul copacului ca treizeci de picioare de păianjen, treizeci de sulite lungi făcute ca să închidă între ele pe cineva, la fel ca barele unei celule, or să-1 ținuiască în nisipul ciudat de sub picioarele ei.

A țintui era un cuvânt potrivit. Elenei îi plăcea cum sună. În vreme ce privea vârfurile curbate ascuțite de pe ramuri, făcute să pironească pentru totdeauna la pământ orice ar fi prins, se gândea la supărarea lui Damon dacă vreun obiect ascuțit i-ar fi găurit jacheta de piele. El l-ar fi înjurat, și Bonnie ar fi încercat să pretindă că nu o făcuse, și...

Acum era suficient de aproape să vadă că nu era chiar atât de simplu. Ramura, care avea dimensiunea unei lănci adevărate, trecuse prin umărul lui Damon, ceea ce probabil că durea îngrozitor, pe lângă faptul că îi trimisese un strop de sânge chiar în colțul gurii. Dar mult mai supărător era faptul că el își închisese ochii în fața ei.

Așa vedea Elena — îi îndepărta pe toți în mod deliberat — poate pentru că era furios; poate din cauza durerii din umăr. Dar îi amintea de senzația de zid de oțel pe care o avusese ea ultima oară când încercase să ajungă la mintea lui — și fir-ar să fie, nu putea să-și dea seama că îi speria?

— Deschide ochii, Damon, spuse ea înroșindu-se, pentru că asta era exact ceea ce voia el să o audă spunând.

Chiar că era cel mai mare manipulator dintre toți.

— Deschide ochii, am spus! Acum Elena era cu adevărat iritată. Nu face pe mortul în păpușoi, pentru că nu păcălești pe nimeni, și chiar e prea mult!

Se pregătea să îl scuture cu putere, când ceva o ridică în aer, aducând-o în dreptul ochilor lui Stefan.

Stefan avea dureri, dar cu siguranță nu atât de mari ca ale lui Damon, așa că — ea întoarse capul pentru a-l ocăr — pe Damon, când Stefan spuse cu asprime:

— Elena, nu poate!

Pentru o fracțiune de secundă, cuvintele îi sunară aiurea Elenei. Nu doar deformat, ci și fără noimă, ca și cum ar fi spus că cineva nu-și putea opri apendicele să facă... Mă rog, ceea ce face un apendice. Asta a fost tot răgazul pe care îl mai avu ea, și apoi trebui să se confrunte cu ceea ce îi arătau propriii ei ochi.

Damon nu era pironit de umăr. Fusese înjunghiat, puțin mai la stânga față de centrul pieptului său.

Exact unde se afla inima lui.

Elena auzi în minte niște cuvinte. Cuvinte pe care i le spusese cineva odată — deși acum nu-și putea aduce aminte cine. "Nu poți omor — atât de ușor un vampir. Murim doar dacă ne străpungi inima cu un țăruș..."

Să moară? Damon să moară! Aici era un soi de greșeală...

— Deschide ochii!

— Elena, nu poate!

Dar ea știa, fără s-o realizeze în mod conștient, că Damon nu era mort. Nu era surprinsă că Stefan nu o știa; era o vibrație pe o frecvență specială între ea și Damon.

— Haide, repede, dă-mi toporul tău, spuse ea.

Și vorbi cu atâta disperare și cu o asemenea expresie de certitudine, încât Stefan i-l dădu fără să spună nimic și se supuse când ea îi ceru să țină nemișcate ramura ca un picior arcuit de păianjen de deasupra și pe cea de jos.

Apoi, cu câteva lovituri rapide ale toporului, Elena tăie ramura neagră care era suficient de groasă încât să n-o poată cuprinde cu degetele. Făcu totul într-o izbucnire de adrenalină pură, dar știa că îl uimea pe Stefan și îl făcea să o lase să continue.

Când termină, avea o ramură ca un picior de păianjen dezmembrat care stătea aplecată către copac, ancorată de nimic — și ceva care semăna mai mult cu un țăruș adevărat înfipt în Damon.

Abia când începu să tragă de țăruș în sus, Stefan, îngrozit, o opri.

— Elena! Elena, n-am de ce să te mint! Exact pentru asta sunt ramurile astea. Pentru intruși care sunt vampiri. Uită-te, iubire — vezi!

Îi arăta un alt picior de păianjen care era ancorat în nisip, și ascuțișurile de pe el. La fel ca vârful, îndreptate în răspar, ale unui vârf de săgeată primitiv, din piatră.

— Ramurile astea sunt făcute în mod special așa, spunea Stefan. Și dacă tragi de ele în sus suficient de tare, o să... Ajungi pur și simplu să-i smulgi bucăți... Din inimă.

Elena îngheță. Nu era sigură că putea înțelege cuvintele — nu-și îngăduia să le înțeleagă, pentru că atunci și le-ar fi imaginat. Dar nu conta.

— O să-l distrug în alt fel, spuse ea scurt, uitându-se la Stefan, dar nefiind în stare să vadă verdele adevărat al ochilor lui din cauza luminii măslinii. Așteaptă. Așteaptă doar și-ai să vezi. O să găsesc o Putere a Aripilor care să distrugă această... Această. Grozăvie

blestemată.

Putea găsi multe alte cuvinte cu care să numească țepușa, dar trebuia să-și păstreze totuși cât de cât controlul.

— Elena.

Stefan îi șopti numele ca și cum cu greu putea să-l rostească. Chiar și în lumina crepusculară, ea îi vedea lacrimile alunecându-i pe obraji. Stefan continuă, telepatic:

Elena, uită-te la ochii lui închiși. Copacul ăsta e un ucigaș nemilos, al cărui lemn e așa cum n-am mai văzut până acum, dar am auzit despre el. Lemnul ăsta... Crește. Înăuntrul lui.

— Înăuntrul lui? Repetă Elena prosteste. De-a lungul arterelor și venelor lui... Și a nervilor... Tot ce este legat de inimă. El... Oh, Doamne, Elena, uită-te doar la ochii lui!

Elena se uită. Stefan îngenunchease și ridica ușor pleoapele lui Damon, și Elena începu să țipe.

În adâncul pupilelor fără fund în care se rotiseră infinite ceruri ale nopții pline de stele, era o pâlpâire — nu o strălucire de stea, ci verde. Părea să lucească într-o incandescență infernală.

Stefan o privi pe Elena cu agonie și compasiune. Și acum, cu o singură mișcare blândă, Stefan închidea ochii aceia — pentru totdeauna, știa că așa gândea el.

Totul devenise ciudat, ca într-un vis. Nimic nu mai avea noimă. Stefan așeza cu grijă capul lui Damon jos — îl lăsa pe Damon să plece.

Chiar și în lumea ei neclară, fără sens, Elena știa că nu putea face asta.

Și apoi, un miracol se petrecu. Elena auzi în minte o voce care nu era a ei.

Toate astea sunt destul de neașteptate. Am acționat, de data asta, fără să gândesc. Și uite cu ce m-am ales.

Vocea era un bâzâit pe frecvența lor specială, a lui Damon și a ei.

Elena se smulse de lângă Stefan, care încerca să o calmeze, și

căzu, apucând cu mâinile umerii lui Damon.

Știam eu! Știam eu că e imposibil să fii mort!

Doar atunci își dădu seama că fața ei era udă, și și-o șterse cu mânăca de piele moale.

O, Damon, așa m-ai speriat! Să nu mai faci asta niciodată, niciodată!

Cred că asta pot să-ți promit, îi trimise

Damon — pe un ton diferit de cel obișnuit, sobru și în același timp ciudat.

Dar trebuie să-mi dai ceva în schimb.

Da, sigur, spuse Elena. Lasă-mă doar să-mi dau deoparte părul de pe gât. Mergea cel mai bine așa când Stefan stătea întins — când îl scoteam pe salteaua lui de paie din închisoare...

Nu asta, îi spuse Damon. De data asta, îngerașule, nu-ți vreau sângele. Vreau să-mi promiți, cât mai solemn, că o să încerci să fii curajoasă. Dacă asta îți poate fi de ajutor, știu că femeile sunt mai bune la asta decât bărbații. Sunt mai puțin lașe când trebuie să se confrunte... Cu ceea ce te confrunți tu acum.

Elenei nu-i plăcea cum sunau cuvintele astea. Amețeala care îi amorțea buzele îi cuprindea acum tot trupul. Nu avea pentru ce să fie curajoasă. Damon putea suporta durerea. Ea avea să găsească o Putere a Aripilor care va distruge tot acel lemn care îl otrăvea. Poate că o să-l doară, dar avea să-i salveze viața.

Nu-mi vorbi așa! Se răsti ea cu asprime, înainte să-și aducă aminte să fie blândă.

Totul începuse să plutească în jurul ei, și ea nu-și putea aduce aminte nici măcar de ce trebuia să fie blândă, dar exista un motiv. Și totuși, era greu, când ea își folosea fiecare fărâmbă de concentrare pentru a găsi o Putere a Aripilor de care nu mai auzise niciodată până atunci. Purificare? Oare asta ar putea îndepărta lemnul, sau doar l-ar lăsa pe Damon fără zâmbetul lui malițios? Oricum, nu strica cu nimic dacă o încerca, și ea devenea tot mai disperată — pentru că

fața lui Damon era atât de palidă.

Dar nici măcar postura pentru Aripile
Purificării nu-i izbuti.

Deodată, trupul lui Damon fu străbătut de un tremur — o convulsie. Elena auzi în spatele ei cuvinte întretăiate.

— Iubire, iubire — trebuie să-l lași să plece. El suferă acum o... Durere de nesuportat, doar pentru că tu îl ții aici.

Pentru o clipă doar, Elena șovăi, dar apoi o furie arzătoare îi străbătu trupul. Și furia asta îi dădu puterea să strige răgușit:

— Nu... Vreau! N-o să-i dau niciodată drumul să plece! Fir-ai tu să fii, Damon, trebuie să lupți! Lasă-mă să te ajut! Sângele meu — e special. O să-ți dea forță. Bea-l!

Bâjbâi după cuțit. Sângele ei era magic. Poate că dacă-i dădea suficient, el i-ar oferi lui Damon puterea de a îndepărta fibrele de lemn care își croiau drum prin trupul lui.

Elena se tăie la gât. Poate că subconștientul o făcu să-și cresteze doar carotida, dar dacă așa se întâmplă, era cu totul subconștient. Ea pur și simplu întinse mâna, găsi un cuțit de metal și cu o singură mișcare făcu sângele să țșânească. Sânge roșu aprins din arteră, care chiar și în acea penumbră avea culoarea speranței.

— Uite, Damon. Uite! Bea. Cât vrei — cât ții trebuie pentru a te face bine.

Se așeză cât putu mai bine, auzind, dar fără să audă, icnetul îngrozit al lui Ștefan la vederea nesocotinței cu care își făcuse crestătura pe gât, fără să țină seama de mâna lui pe brațul ei, încercând să o tragă înapoi.

Dar... Damon nu bău. Nici măcar sângele bogat și amețitor al celei care era pentru el Prințesa întunericului — și cum spunea el că e? Era precum combustibilul de rachete cosmice față de benzina pe care majoritatea fetelor o aveau în venele lor. Acum doar se scurgea pe la colțurile gurii lui. Îi curgea pe fața palidă, înmuindu-i cămașa neagră și adunându-se în jacheta lui de piele. Nu...

Damon, îi spuse Elena în minte, te rog. Eu... Te implor. Te rog. Te implor pentru mine, pentru Elena. Te rog bea. Putem reuși — împreună.

Damon nu se mișcă. Sângele se vărsă în gura pe care ea o deschisese, o umplu și apoi se vărsă din nou afară. Era ca și cum Damon o necăjea, spunând: "Voiai să renunț la sângele omenesc? Ei bine, am renunțat pentru totdeauna."

Oh, Dumnezeule mare, te rog...

Acum, Elena era mai amețită ca oricând. Percepea vag ceea ce se petrecea în afara ei, ca un ocean care o legăna abia simțit în adâncurile sale, făcând-o să salte ușor. Era concentrată cu totul asupra lui Damon.

Dar simțea totuși ceva. Curajul ei — Damon se înșelase în privința asta. De undeva din profunzimea fapturii ei urcau hohote de plâns uriașe. II făcuse pe Stefan să-i dea drumul și acum ea nu se mai putea ține pe picioare.

Căzu drept peste sângele ei și trupul rigid al lui Damon. Obrazul ei îi atinse obrazul.

Și obrazul lui Damon era rece. Chiar și sub sângele ei, era rece.

Elena nu știa când începu criza ei de isterie. Pur și simplu se trezi țipând și plângând, lovind cu pumnii în umerii lui Damon, blestemându-l. Nu-l blestemase niciodată până atunci, nu direct în față. Cât despre țipete, astea nu erau doar niște sunete. Țipa din nou la el ca să găsească o cale de a lupta.

Și, în cele din urmă, începu să facă promisiuni. Promisiuni care, în adâncul inimii ei, știa că sunt minciuni. Avea să găsească ea imediat o cale de a-l salva. Simțea deja o nouă Putere a Aripilor ivindu-se pentru a-l face bine.

Orice, doar să nu accepte adevărul.

— Damon? Te rog!

Era un interludiu în țipete, când Elena vorbi încet, cu noua ei voce răgușită, înecată de emoție.

— Damon, fa un singur lucru pentru mine. Strânge-mă de mână. Știu că o poți face. Doar strânge-mă de mână.

Dar nu simți nici o apăsare pe mână. Doar sânge care devenea vâscos. Și apoi un miracol se petrecu și ea auzi din nou vocea lui Damon — foarte slab — în minte.

Elena? Nu... Plânge, iubito. Nu e... Așa de rău cum a spus Stefan. Nu simt aproape nimic, doar pe față. Simt... Lacrimile tale. Nu mai plânge... Te rog înger aș ule.

Datorită miracolului, Elena prinse curaj. El îi spusese lui Stefan "Stefan", și nu "frățiorul". Dar în clipa asta ea avea alte lucruri la care să se gândească. El încă mai putea simți ceva pe față! Asta era o informație importantă, foarte valoroasă. Elena imediat îi cuprinse obrajii între palmele sale și îl sărută pe buze.

Tocmai te-am sărutat. Și acum te sărut din nou. Simți asta?

Pentru totdeauna, Elena, spuse Damon. O să... Iau sărutul cu mine. Acum face parte din ființa mea... Înțelegi?

Elena nu voia să înțeleagă. Ii sărută din nou buzele — reci ca gheața. Și din nou.

Voia să-i mai dea ceva. Ceva bun la care să se gândească. Damon, ți-aduci aminte când ne-am întâlnit prima dată? La școală, după ce s-au stins luminile, când făceam măsurători pentru Casa Bântuită. Aproape că te-am lăsat să mă săruți atunci — înainte chiar să-ți știu numele — când ai apărut din întuneric.

Damon o surprinse când îi răspunse imediat.

Da... Și tu... Tu m-ai uimit pentru că erai prima fată pe care nu am putut s-o Influențez pe loc. Ne-am... Distrat împreună, nu-i așa? Am avut niște momente plăcute... Am fost la o petrecere... Și am dansat împreună. Și amintirea asta o s-o iau cu mine.

Prin amețeața și confuzia ei, Elena avea un singur gând. Nu-1 mai zăpăci. Se duseseră la "petrecerea" aia doar ca să-i salveze viața lui Stefan. Ii spuse: Ne-am distrat. Ești un dansator bun.

Închipuie-ți, noi să valsăm! Damon trimise un alt gând, încet,

neclar:

Îmi pare rău... Am fost atât de groaznic în ultimul timp. Spune-i... Spune-i asta. Lui Bonnie. Spune-i...

Elena nu se lăsă doborâtă. O să-i spun. Te sărut din nou. Simți cum te sărut?

Era o întrebare retorică, așa că avu un șoc când Damon răspunse încet și cu o voce somnoroasă: Am... Am jurat să-ți spun adevărul?

Da, minți Elena imediat. Avea nevoie să audă de la el adevărul.

Atunci... Nu, ca să Jiu sincer, nu simt. Nu par să am... Un trup acum. E cald și tihnit, și nimic nu mai doare. Și... Aproape că mă simt ca și cum n-aș fi singur. Nu râde.

Nu ești singur! Oh, Damon, asta? Niciodată, niciodată n-o să te las să fii singur.

Elena se înecă, întrebându-se cum să-l facă să o creadă. Doar pentru câteva secunde încă... Acum.

Uite, îi trimise ea într-o șoaptă telepatică, o să-ți încredințez cel mai prețios secret al meu. Ți-aduci aminte de motelul în care am stat în călătoria noastră, și cum toată lumea — chiar și tu — s-a întrebat ce s-a întâmplat în acea noapte?

Un... Motel? în călătorie? Damon părea foarte nesigur acum. Oh... Da. Mi-aduc aminte. Și... A doua zicând nu mai știam.

Pentru că Shinichi ți-a luat toate amintirile, spuse Elena, sperând că numele odios avea să-l învioreze pe Damon.

Dar nu o făcu. La fel ca și Shinichi, Damon își încheiase socotelile cu lumea.

Elena își lipi obrazul de obrazul lui rece și plin de sânge.

Te-am ținut în brațe, dragule, exact așa — ei, aproape exact așa. Toată noaptea. Asta fusese tot ce voiai, să nu te simți singur.

Urmă o lungă tăcere și Elena simți cum panica pune stăpânire pe trupul ei deja amorțit. Dar apoi la ea ajunseră încet cuvintele:

Mulțumesc... Elena. Mulțumesc... Pentru că mi-ai spus secretul tău cel prețios.

Da, și o să-ți spun ceva încă și mai prețios. Nimeni nu e singur. Nu cu adevărat. Nimeni nu e niciodată singur.

Tu ești cu mine... Atât de caldă... Nici o grijă de-acum...

Nici o grijă, îi promise Elena, și o să fiu întotdeauna cu tine. Nimeni nu e singur — ți-o promit.

Elena... Lucrurile încep să pară ciudate acum. Nu am, dureri. Dar trebuie să-ți spun... Ceea ce știu că tu știi deja... Cum m-am îndrăgostit de tine... O să-ți aduci aminte, da? N-o să mă uiți?

Să te uit? Cum aș putea să te uit vreodată?

Dar Damon continua să vorbească, și Elena își dădu seama că el n-o mai auzea, nici măcar prin telepatie.

O să-ți aduci aminte? Pentru mine? Doar că... Am iubit o dată — doar o dată, cu adevărat, în întreaga mea viață. Poți să nu uiți că te-am iubit pe tine? Asta face ca viața mea... Să valoreze... Ceva...

Vocea i se stinse.

Elena era atât de amețită acum. Știa că tot mai pierdea rapid sânge. Mult prea rapid. Minte nu îi mai era alertă. Și brusc se trezi scuturată de o nouă furtună de suspine. Cel puțin nu avea să mai țipe niciodată — nu mai era nimeni la care să țipe. Damon plecase. Fugise fără ea.

Voia să-1 urmeze. Nimic nu era real. Nu înțelegea el asta? Ea nu-și putea imagina un univers, indiferent cu câte dimensiuni, fără un Damon în el. Pentru ea nu exista nici o lume dacă nu exista Damon.

Nu putea să-i facă așa ceva tocmai ei.

Fără să știe și fără să-i pese ce face, se cufundă adânc, adânc în mintea lui Damon, mânuindu-și telepatia asemenea unei săbii, retezând toate obstacolele de lemn pe care le întâlnea pretutindeni în calea ei. Și, în cele din urmă, se trezi plonjând în cea mai profundă parte a lui... Unde un băiețel, metafora pentru subconștientul lui Damon, fusese cândva prins în lanțuri și pus să păzească piatra cea mare în care își ținea ascunse Damon toate sentimentele.

Oh, Doamne, trebuie să fie atât de speriat, își spuse ea. Cu orice

preț, nu trebuie să fie lăsat să plece speriat...

Acum îl zări. Copilul-Damon. Ca întotdeauna, putea vedea în fața cu rotunjimi dulci pe tânărul cu pomeți ascuțiți care avea să devină Damon, în ochii negri mari, potențialul pentru privirea lui întunecată ca un hău fără fund.

Dar, deși nu zâmbea, privirea copilului era deschisă și bucuroasă, într-un fel în care vechiul eu al lui Damon nu fusese niciodată. Iar lanțurile... Lanțurile dispăruseră. Dispăruse și piatra cea mare.

— Știam c-o să vii, șopti băiețelul și Elena îl luă în brațe.

Încet, își spuse Elena. El nu e real. El e tot ce a mai rămas din mintea lui Damon. Și totuși, e chiar mai mic decât Margaret, și e la fel de moale și de cald ca și ea. Indiferent ce-ar fi, te rog, Doamne, nu-l lăsa să știe ce i se întâmplă cu adevărat.

Dar în ochii mari și negri ai copilului, întorși către fața ei, era cunoaștere.

— Mă bucur atât de mult să te văd, îi mărturisi el. Credeam că n-o să mai vorbesc niciodată cu tine. Și... El... Știi... Mi-a lăsat niște mesaje. Nu cred că mai putea rosti ceva, așa că mi le-a trimis mie.

Elena înțelegea. Dacă exista vreun loc unde nu ajunsese lemnul, era în această ultimă parte a creierului lui, cea mai primitivă parte a sa. Damon încă mai putea vorbi cu ea — prin acest copil.

Dar înainte să spună ea ceva, văzu că în ochii copilului erau lacrimi și apoi trupul lui fu scuturat de spasme, și el își mușcă buza foarte tare — ca să nu strige de durere, bănuia ea.

— Doare? întrebă Elena, încercând să creadă că nu durea — disperată să o creadă.

— Nu prea mult.

Dar mințea, își dădu ea seama. Și totuși, nu vărsase nici o lacrimă. Avea mândria lui, acest copil-Damon.

— Am un mesaj special pentru tine, spuse el. Mi-a zis să-ți spun că va fi întotdeauna cu tine. Și că nu ești niciodată singură. Că nimeni nu e cu adevărat singur.

Elena strânse copilul la pieptul ei. Damon înțelesese, chiar și în starea lui de confuzie și amețală. Fiecare era legat de ceilalți. Nimeni nu era singur.

— Și a mai întrebat ceva. A întrebat dacă o să vrei să mă tii în brațe, ca acum — dacă mi se face somn.

Ochii de catifea neagră cercetară fața Elenei.

— Vrei să faci asta?

Elena încercă să rămână calmă.

— O să te țin, promise ea.

— Și n-o să-mi dai drumul niciodată?

— Și n-o să-ți dau drumul niciodată, îi spuse Elena, pentru că el era un copil și nu avea nici un rost să-l înfricoșeze dacă el nu avea nici o frică.

Și poate pentru că această parte din Damon — această parte mică și nevinovată — va avea un soi de "pentru totdeauna". Elena auzise că vampirii nu se întorc, nu se încarnează așa cum o fac oamenii. Vampirii din cea mai înaltă Dimensiune întunecată erau încă "vii" — aventurieri sau căutători de comori, sau condamnați acolo la temniță de către Curtea Celestă.

— O să te țin, promise din nou Elena. Mereu.

În aceeași clipă, trupușorul lui fu scuturat de un nou spasm, și ea văzu lacrimi pe genele lui întunecate, și sânge pe buza lui. Dar înainte ca Elena să poată rosti ceva, copilul adăugă:

— Mai am și alte mesaje. Le știu pe dinafară. Dar — ochii lui îi cerură iertare — trebuie să le dau celorlalți.

— Care ceilalți? Se întrebă mai întâi Elena, uluită. Apoi își aminti. Stefan și Bonnie. Ei erau alte persoane iubite.

— Pot să... Le transmit eu pentru tine, spuse ea șovăitor, și el

zâmbi ușor, primul lui zâmbet, doar într-un colț al gurii.

— Mi-a lăsat și puțină telepatie, spuse el. Am păs— trat-o în caz că trebuia să te strig.

Încă teribil de independent, gândi Elena. Dar spuse doar:

— Atunci dă-i drumul.

— Primul este pentru fratele meu, Stefan.

— Să-l poți transmite într-o clipă, spuse Elena.

Continuă să-1 strângă în brațe pe băiețelul din sufletul lui Damon, știind că asta era ultimul lucru pe care i-1 mai putea oferi.

Putea să sacrifice câteva secunde neprețuite pentru ca Stefan și Bonnie să-și poată lua la revedere. Făcu un efort imens cu trupul ei real — trupul ei din afara minții lui Damon — și se trezi deschizând ochii, clipind și încercând să-și limpezească privirea.

Văzu fața lui Stefan, albă și îndurerată.

— A...?

— Nu. Dar curând. Poate auzi telepatic, dacă trimiți gândurile limpede, așa cum ai vorbi. A cerut să vorbească cu tine.

— Cu mine?

Stefan se aplecă încet și-și așeză obrazul pe obrazul fratelui său. Elena închise din nou ochii, și-1 conduse prin întuneric către locul unde încă mai lucea o luminiță pală. Simți mirarea lui Stefan când o văzu acolo, ținându-1 în brațe pe băiețelul cu păr întunecat.

Elena nu-și dăduse seama că prin legătura ei cu copilul avea să poată auzi fiecare cuvânt rostit. Sau că mesajele lui Damon aveau să fie transmise cu cuvintele unui copil.

— Bănuiesc că mă crezi destul de prost, spuse băiețelul.

Stefan tresări. Nu-1 mai văzuse și nici nu-1 mai auzise până atunci pe copilul-Damon.

— N-aș putea niciodată să cred așa ceva, spuse el încet, minunându-se.

— Dar, știi, nu a fost deloc ceva obișnuit pentru... El Pentru... Mine.

— Cred, spuse Stefan cu vocea tremurătoare, că e îngrozitor de trist — că niciodată nu v-am cunoscut pe nici unul dintre voi cu adevărat.

— Te rog, nu fi trist. Asta mi-a zis să-ți spun. Că nu trebuie să fii trist... Sau să te temi. A zis că e puțin ca și cum ai adormi, și puțin ca și cum ai zbura.

— O să... Țin minte asta. Și... Mulțumesc... Frate mai mare.

— Cred că asta-i tot. Știi cum să ai grijă de fetele noastre...

Urmă un alt spasm cumplit, care îi tăie copilului răsuflarea. Stefan spuse repede:

— Sigur. O să am grijă de tot. Tu ia-ți zborul.

Elena simțea suferința sfâșiindu-i inima lui Stefan, dar vocea lui era calmă.

— Acum ia-ti zborul, frate. Ia-ti zborul. Elena simți ceva prin legătură — pe

Bonnie atingând umărul lui Stefan. El se ridică repede, pentru ca ea să se poată lungi lângă Damon. Bonnie plângea aproape isteric, dar — văzu acum Elena — tot făcuse un lucru bun. În vreme ce Elena fusese în mica ei lume alături de Damon, Bonnie luase un punnal și tăiasse o șuviță lungă din părul Elenei. Apoi retezase una din buclele ei roșcate și așezase șuvițele — una aurie și ondulată, una roșcată și creață — pe pieptul lui Damon. Era tot ce puteau face în această lume lipsită de flori pentru a-l onora, pentru a rămâne cu el pentru totdeauna.

Elena o auzea și pe Bonnie, prin legătura ei cu Damon, dar la început tot ce putea Bonnie să facă era să plângă:

— Damon, te rog! Oh, te rog! N-am știut... Nu m-am gândit... Că cineva avea să fie rănit! Tu mi-ai salvat viața! Și acum... Oh, te rog! Nu pot să-ți spun la revedere!

Nu înțelegea, își spuse Elena, că vorbea cu un copil foarte mic. Dar Damon îi trimisese copilului un mesaj pe care să-l repete.

— Cu toate astea, eu ar trebui să-ți spun la revedere. Pentru prima

oară, copilul părea nesigur. Și... Și ar trebui să-ți spun și "îmi pare rău". Era convins că o să știi ce înseamnă asta și o să mă ierți. Dar... Dacă nu mă ierți... Nu știi ce-o să se întâmple... Oh!

Un alt spasm oribil îl scutură. Elena îl strânse tare, mușcându-și propria buză până când țâșni sângele, în același timp încercând să-l apere pe băiețel cu totul de propriile ei sentimente. Și adânc în mintea lui Damon, văzu cum expresia lui Bonnie se schimbă, de la suferință înlăcrimată la teamă uluită și apoi la un control atent. Ca și cum Bonnie s-ar fi maturizat într-o clipă.

— Sigur... Sigur că înțeleg! Și te iert — dar tu n-ai făcut nimic greșit. Eu sunt o fată atât de proastă... Eu...

— Noi nu credem că ești o fată proastă, spuse copilul, părând teribil de ușurat. Dar mulțumesc că m-ai iertat. Există și-un nume special cu care ar trebui să te numesc... Dar eu... Se lăsă greu pe Elena. Cred că... Începe să-mi fie somn...

— Era "păsăruică roșcată"? întrebă Bonnie cu grijă, și fața palidă a băiețelului se luminează.

— Asta era. Știai deja. Sunteți cu toții... Atât de drăguți și de isteți. Mulțumesc... Că m-ați ajutat... Dar pot să mai spun ceva?

Elena voi să răspundă, când brusc se trezi aruncată cu totul afară din mintea lui Damon, înapoi în lumea reală. Copacul aruncase în jos un alt set de ramuri ca niște picioare de păianjen, închizându-i pe ei și trupul lui Damon între două cercuri de zăbrele de lemn.

Elena nu avea nici un plan. Nici o idee cum să ajungă la globul-stea pentru care murise Damon. Fie că acest Copac era inteligent, ori fusese dotat cu toate mijloacele de apărare posibile, și foarte eficiente. Dovada cea mai clară era că mulți, foarte mulți oameni încercaseră să ajungă la acel glob-stea — și oasele lor se măcinaseră în timp, transformându-se în nisip.

Că tot am ajuns la asta, își spuse, mă întreb de ce n-a fost la fel și cu noi — mai ales cu Bonnie. Fusese înăuntru, apoi afară, apoi din nou înăuntru, ceea ce n-ar fi trebuit deloc s-o las să facă, doar că ne

gândeam cu toții la Damon. De ce n-a atacat-o și pe ea?

Stefan încerca să fie puternic, încerca să facă ceva în acest dezastru care era atât de uluitor, încât Elena pur și simplu rămase așezată pe jos, nemișcată. Bonnie plângea din nou, scoțând niște sunete sfâșietoare.

Între cele două rânduri circulare de zăbrele se întindea treptat o rețea de lemn — prea strânsă chiar și pentru ca Bonnie să se strecoare prin ea. Grupul Elenei era separat în mod eficient de orice aflat în afara cercului de nisip, și la fel de eficient separat și de globul-stea.

— Toporul! Îi strigă Stefan. Aruncă-mi...

Dar nu era timp. O rădăcină se încolăci în jurul lui și toporul fu repede tras în ramurile de sus.

— Stefan, îmi pare rău! M-am mișcat prea încet!

— Nu, a fost el prea rapid, o corectă Stefan.

Elena își ținu răsufierea, așteptând ultima lovitură de deasupra, cea care avea să îi omoare pe toți. Când nu veni, înțelese ceva. Copacul era nu numai inteligent, dar și sadic. Aveau să fie ținuți captivi aici, departe de proviziile lor, ca să se stingă încet de foame și sete, sau să înnebunească privindu-i pe ceilalți cum mor.

Tot ce puteau spera era ca Stefan să le omoare pe Elena și Bonnie — dar nici măcar el nu va putea niciodată să scape de acolo. Lâncile astea de lemn vor continua să se prăbușească din nou și din nou, de câte ori considera Copacul necesar, până ce oasele strivite ale lui Stefan aveau să se alătore celorlalte, măcinate de vreme în nisipul cel fin.

Asta fu ceea ce declanșa totul, gândul la ei toți, prinși acolo alături de Damon, făcând o batjocură din moartea lui. Lucrul acela care creștea în Elena de mai multe săptămâni, în vreme ce auzea povești despre copii care își mâncau animalele de companie, despre creaturi care își găseau bucuria în suferința altora, devenise în cel din urmă, odată cu sacrificiul lui Damon, atât de mare, încât ea nu-l mai putea

retine.

— Stefan, Bonnie — nu atingeți ramurile, spuse ea gâfâit. Aveți grijă să nu atingeți nici o parte din ramuri.

— Eu nu le ating, iubire, și nici Bonnie n-o face. Dar de ce?

— N-o mai pot ține în mine! Trebuie să...

— Elena, nu! Vraja aia...

Elena nu mai putea gândi. Crepusculul acela îngrozitor o scotea din minți, amintindu-i de punctul cel verde din ochii lui Damon, oribila lumină verde a Copacului.

Înțelegea foarte bine sadismul Copacului față de prietenii ei... Și în colțul ochiului vedea ceva negru... Ca o păpușă de cârpă. Doar că nu era o păpușă; era Damon. Damon, cu firea lui sălbatică și plină de spirit. Damon... Care deja plecase probabil din lumea asta, și din toate lumile.

Fața lui era acoperită de sângele ei. Nu era nimic pașnic și demn în el. Nu mai rămăsese nimic ce Copacul să nu-i fi luat.

Elena își pierdu mințile.

Un strigăt se desprinse ȳupuit, însângerat — de pe șira spinării și izbucni răgușit prin gâtlejul ei. Elena apucă o creangă din Copacul care îl omorâse pe

Damon, care îl omorâse pe iubitul ei, și care avea să o omoare pe ea și pe celelalte două ființe pe care le iubea la fel de mult.

Nu avea nici un gând. Nu era capabilă să gândească. Dar instinctiv se ținu de o creangă înaltă a cuștii Copacului și lăsă furia să explodeze din ea, furia iubirii ucise.

Aripile Distrugerii.

Simți cum Aripile se arcuiesc în spatele ei, ca o dantelă de abanos și perle negre, și pentru o clipă se simți ca o zeiță aducătoare de moarte, știind că această planetă nu avea să mai adăpostească nicicând nici o formă de viață.

Când atacul izbucni, transformă crepusculul din jur într-un negru mat. Ce culoare potrivită. Lui Damon i-ar plăcea, își spuse ea,

confuză, și apoi își aduse din nou aminte, și din nou țâșni din ea arzătoare Puterea care avea să distrugă Copacul și toată această lume mică. Simți cum o sfâșie pe dinăuntru, dar o lăsă mai departe să iasă. Nici o durere fizică nu se putea compara cu ce era în inima ei, cu durerea de a pierde ceea ce pierduse ea. Nici o durere fizică nu putea exprima cum se simțea. Rădăcinile uriașe din pământul de sub picioarele lor se zvârcoleau și se zbăteau ca și cum ar fi fost un cutremur, și apoi...

Se auzi un zgomot asurzitor în clipa în care trunchiul Marelui Copac țâșni în sus ca o rachetă, dezintegrându-se într-o cenușă fină pe măsură ce urca. Barele ca niște picioare de păianjen din jurul lor pur și simplu dispărură odată cu ramurile de deasupra lor. Într-un colț al minții, Elena observă cum aceeași distrugere continua foarte departe, cum ramuri și frunze se transformau în particule infinitezimale de materie care pluteau în aer ca o negură.

— Globul-stea! Strigă îndurerată Bonnie, în tăcerea stranie care se lăsase.

— S-a evaporat! Stefan o prinse pe Elena pe când se prăbușea în genunchi, iar aripile ei negre eterice dispăreau. Dar oricum, n-am fi reușit niciodată să îl luăm. Copacul ăla îl păzește de mii de ani! Tot ce-am fi căpătat ar fi fost o moarte lentă.

Elena se întorsese la Damon. Nu atinsese țărnușul care îl străpungea — în câteva clipe avea să fie singura rămășiță a Copacului în această lume. Nu mai putea spera că mai există vreo scânteie de viață în el acum, dar copilul voise să vorbească cu ea și ea avea să facă asta posibil, sau o să moară încercând. Nici nu simțea brațele lui Stefan în jurul ei.

Încă o dată, se cufundă în profunzimile minții lui Damon. De data asta știa exact unde să meargă.

Și acolo, ca printr-un miracol, era el, deși se vedea limpede că avea cele mai cumplite dureri. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi și încerca să nu suspine. Își mușcase buzele până la sânge. Aripile ei nu

reuşiseră să distrugă lemnul din el — deja îşi răspândise otrava — şi ea nu avea cum să mai schimbe asta.

— Oh, nu, oh, Doamne!

Elena cuprinse copilul în braţe. O lacrimă căzu pe mâna ei. Îl legănă ușor, abia știind ce spune.

— Ce pot să fac să te ajut?

— Ești aici din nou, spuse el și în vocea lui ea auzi răspunsul la întrebare.

Asta era tot ce voia. Era un copil foarte simplu.

— O să fiu aici — mereu. Mereu. N-o să-ti dau niciodată drumul.

Asta nu avu efectul pe care îl aștepta ea. Băiatul icni, încercă să zâmbească, dar apoi un spasm îl străbătu, arcuindu-i trupul și aproape smulgându-i-1 Elenei din brațe.

Iar Elena îşi dădu seama că ea transforma inevitabilul într-o tortură înceată, chinuitoare.

— O să te țin, îşi schimbă ea cuvintele, până când o să vrei să-ți dau drumul. E bine așa?

El încuviință din cap. Vocea lui era găfâită de atâta durere.

— Ai putea... Ai putea să mă lași să închid ochii? Doar... Doar pentru o clipă?

Elena știa, așa cum probabil acest copil nu știa, ce se va întâmpla dacă ea nu mai vorbea cu el și îl lăsa să doarmă. Dar nu mai putea suporta să-1 mai vadă chinându-se, și nimic nu era din nou real, și nu mai exista nimeni în lume pentru ea, și nici măcar nu-i păsa dacă, făcând-o în felul acesta, avea să-1 urmeze în moarte.

Vorbind cu grijă, cu o voce calmă, spuse:

— Poate... Că putem să închidem amândoi ochii. Nu pentru mult timp, nu! Dar... Pentru o clipă doar.

Continuă să legene trupușorul în brațe, încă mai simțea o vibrație slabă a vieții...

Nu o bătaie de inimă, dar totuși o vibrație. Știa că el nu-și închisese încă ochii; că încă se mai lupta cu suferința.

Pentru ea. Nu pentru altcineva. Doar de dragul ei.

Apropiindu-și buzele de urechea lui, șopti:

— Hai să închidem împreună ochii, da? Hai să-i închidem. .. Când ajungem la trei.

E bine așa?

În vocea lui erau atâta ușurare și atâta dragoste.

— Da. Împreună. Sunt gata. Poți începe să numeri acum.

— Unu.

Nimic nu mai conta, doar să-1 țină pe el în brațe și să rămână ea calmă. -Doi. Și...

— Elena?

Tresări surprinsă. Oare îi mai rostise vreodată copilul numele până atunci?

— Da, scumpule?

— Elena... Eu... Te iubesc. Nu datorită lui. Și eu te iubesc.

Elena trebui să-și ascundă fața în părul lui.

— Și eu te iubesc, micuțule. Ai știut asta întotdeauna. Nu-i așa?

— Da... Întotdeauna.

— Da. Ai știut-o întotdeauna. Și acum... O să închidem ochii...

Pentru o clipă. Trei.

Așteptă până când și cea mai slabă mișcare se opri, și capul lui căzu pe spate, și ochii erau închiși și umbrele suferinței dispăruseră. Arăta... Nu împăcat, ci pur și simplu blând, și bun, și Elena putea vedea pe fața lui cum ar arăta un adult cu trăsăturile lui Damon și acea expresie a lui pe chip.

Dar acum chiar și trupușorul se evapora din brațele Elenei. Oh, ce proastă era. Uitase să închidă ochii odată cu el. Era atât de amețită, deși Stefan oprise sângerarea din gâtul ei. Dacă închidea ochii... Poate avea să arate la fel ca și el. Elena era atât de fericită că el plecase ușor în cele din urmă.

Poate că întunericul va fi și cu ea blând.

Totul era acum tăcut. Era vremea să-și adune jucăriile și să tragă

perdeaua. Era vremea acum să se culce. O ultimă îmbrățișare... Și acum brațele ei erau goale.

Nu mai avea nimic de făcut, nu mai avea nimic pentru care să lupte. Făcuse tot ce putuse. Și, cel puțin, copilul nu fusese speriat.

Era vremea să stingă lumina acum. Vremea să-și închidă propriii ochi.

Întunericul fu foarte blând cu ea, și ea se cufundă încet în el.

29

Iar după un timp nesfârșit în întunericul moale și blând, ceva o forța pe Elena să revină în lumină. Lumină adevărată. Nu îngrozitoare penumbră verzuie a Copacului. Chiar și prin pleoapele închise, Elena o vedea, îi simțea căldura. Un soare galben. Unde era? Nu-și putea aduce aminte.

Și nici nu-i păsa. Ceva în sinea ei îi spunea că întunericul blând era mai bun. Dar apoi își aminti un nume.

Stefan.

Stefan era...?

Stefan era cel pe care... Cel pe care ea îl iubea. Dar el nu înțelesese niciodată că dragostea nu era unică. Nu înțelesese niciodată că ea putea fi îndrăgostită de Damon și că asta nu avea să schimbe nici măcar un atom din dragostea ei pentru el. Sau că această lipsă de înțelegere a lui fusese atât de sfâșietoare și de dureroasă, încât uneori ea se simțise împărțită în două persoane diferite.

Dar acum, chiar înainte să deschidă ochii, își dădu seama că bea. Bea sângele unui vampir, și vampirul acela nu era Stefan. Era ceva unic în sângele lui. Era mai bogat și mai aromat și mai gros, toate odată.

Nu putu să nu deschidă ochii. Și ochii ei se deschiseră brusc și ea încercă imediat să se concentreze asupra mirosului și culorii și

senzațiilor stârnite de cel care se apleca deasupra ei, ținând-o în brațe.

Și nu putea înțelege nici dezamăgirea pe care o simți când își dădu seama încet că Sage era cel care stătea aplecat deasupra ei, ținând-o cu blândețe dar în siguranță la gâtul lui, cu pieptul lui arămiu gol și cald de la soare.

Dar ea stătea întinsă pe iarbă, din câte simțeau mâinile ei... Și dintr-un motiv oarecare capul ei era rece. Foarte rece.

Rece și ud.

Se opri din băut și încercă să se ridice în capul oaselor. Strânsoarea ușoară deveni mai fermă. Auzi vocea lui Sage, și simți vibrația din pieptul lui când spuse:

— Ma pauvre petite, trebuie să mai bei puțin. Și încă mai ai în păr funigei de cenușă.

Cenușă? Cenușă? Nu ți-ai pus cenușă pe cap pentru... Oare la ce se gândea? Era ca și cum avea în cap un bloc de piatră, care o împiedica să se apropie de... Ceva. Dar nu voia să i se spună ce să facă.

Elena se ridică în fund.

Se afla — da, era foarte sigură de asta — în paradisul kitsune-lor, și până cu o clipă în urmă trupul ei fusese arcuit pe spate, astfel încât părul îi stătuse în acel pârâu limpede pe care îl văzuse mai devreme. Stefan și Bonnie își spălaseră părul de ceva negru. Amândoi erau murdari pe față: Stefan avea o pată mare neagră pe un obraz, iar Bonnie avea niște dâre cenușii sub ochi.

De la plâns. Bonnie plânsese. Încă mai plângea și acum, cu mici suspine pe care încerca să și le înăbușe. Iar acum, că Elena se uita mai atent, văzu că ochii lui Stefan erau umflați și că plânsese și el.

Buzele Elenei erau amorțite. Se lăsă la loc pe iarbă, uitându-se în sus la Sage, care își ștergea pe furiș ochii. O durea gâtul, nu doar înăuntru, unde plânsul și gâfâielile pot da dureri, ci și pe afară. Avea în minte o imagine a sa, tăindu-se la gât cu un cuțit.

Printre buzele ei amorțite, reuși să șoptească:

— Sunt vampir?

— Pas encore, răspunse Sage cu o voce tremurătoare, încă nu. Dar Stefan și cu mine a trebuit să-ti dăm niște cantități uriașe de sânge. Trebuie să ai mare grijă în următoarele zile. Ești doar la un pas.

Asta explica felul în care se simțea. Probabil că Damon — băiatul cel rău — spera că ea va deveni vampir. Instinctiv, întinse mâna către Stefan. Poate că-l putea ajuta.

— N-o să facem nimic un timp, îi spuse.

Nu trebuie să fii trist.

Dar ea însăși încă se simțea foarte aiurea. Nu se mai simțise așa de când îl văzuse pe Stefan în închisoare și crezuse că el avea să moară dintr-o clipă în alta.

Nu... Era mai rău... Pentru că atunci, cu Stefan, existase speranță, și Elena avea senzația că acum speranța dispăruse. Totul dispăruse. Era goală pe dinăuntru: o fată care părea materială, dar care nu avea nimic pe dinăuntru.

— Mor, șopti ea. O știi... Acum o să vă luați cu toții rămas-bun?

Și la aceste cuvinte Sage — Sage! — se înecă și începu să plângă. Stefan, arătând încă ciudat de răvășit, cu urmele alea de funingine pe față și brațe și părul și hainele ude flească, spuse:

— Elena, tu n-o să mori. Nu, dacă nu vrei tu asta.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Stefan arătând așa. Nici măcar în închisoare. Flacăra lui, focul interior pe care nu-l mai arătase aproape nimănui în afară de Elena, totul se stinsese.

— Sage ne-a salvat, spuse el, încet și cu grijă, ca și cum i-ar fi trebuit un efort deosebit pentru a putea vorbi. Cenușa care cădea... Tu și Bonnie chiar ați fi murit dacă trebuia să o mai respirați mult timp. Dar Sage a așezat o ușă înapoi către Poartă chiar în fata noastră. De-abia am văzut-o; ochii îmi erau atât de plini de căderile de cenușă... Și totul devine încă și mai rău pe acea lună.

— Căderi de cenușă, șopti Elena.

Era ceva în adâncurile minții ei, dar încă o dată memoria o trăda. Era aproape ca și cum fusese Influențată să nu-și amintească. Dar asta era ridicol.

— De ce cădea cenușă? întrebă ea, dându-și seama că vocea ei era aspră și răgușită — ca și cum strigase prea mult la un meci de fotbal.

— Ai folosit Aripile Distrugerii, spuse Stefan fără să ezite, privind-o cu ochii lui umflați. Ne-ai salvat viața. Dar ai omorât Copacul — și globul-stea s-a dezintegrat.

Aripile Distrugerii. Probabil că își pierduse cumpătul. Și omorâse o lume. Era o asasină.

Iar acum globul-stea era pierdut. Fell's Church. Oh, Doamne. Ce-o să-i spună Damon? Elena făcuse totul — totul greșit. Acum Bonnie hohotea, cu fata întoarsă.

— îmi pare rău, spuse Elena, știind cât de nepotrivite erau aceste cuvinte. Pentru prima oară se uită înjur, cu un aer jalnic. Damon? Șopti. Nu vrea să vorbească cu mine? Din cauza a ceea ce-am făcut?

Sage și Stefan se priviră.

Elena simți un fior de gheață alunecându-i pe șira spinării.

Dădu să se ridice, dar picioarele ei nu erau așa cum și le aducea aminte — voiau să se desfacă la genunchi. Se uită în jos la ea, la hainele ei ude și murdare — și apoi ceva ca o bucată de noroi îi alunecă pe frunte. Noroi sau sânge care se încheaga.

Bonnie scoase un sunet. Continua să plângă, dar și vorbea, cu o voce nouă, răgușită, care o făcea să pară mult mai bătrână.

— Elena... Nu ti-am curățat cenușa din cap. Sage a trebuit să-ți facă o transfuzie de urgență.

— O să-mi scot eu cenușa, spuse Elena hotărâtă.

Își lăsă genunchii să se îndoie. Se lăsă pe ei, zgâlțâindu-și trupul. Apoi, răsucindu-se, se aplecă spre pârâu și-și lăsă capul înainte. Prin șocul creat de apa rece ca gheața auzi vag exclamații venind de la cei din jurul ei și în mintea ei răsună tăios vocea lui Stefan: Elena, ești bine?

Nu, îi răspunse ea tot în gând. Dar nici nu mă înec. Îmi curăț părul. Poate că Damon o să vrea cel puțin să mă vadă dacă arăt cât de cât bine. Poate că o să vină cu noi și o să lupte pentru Fells Church.

Lasă-mă să te ajut să te ridici, spuse Stefan încet.

Elena simțea că nu mai are aer. Își scoase părul îngreunat din apă și îl scutură, ud dar curat, pentru a și-l da pe spate. Se uită lung la Stefan.

— De ce? Spuse — și apoi, cuprinsă de o panică bruscă: A plecat deja? Era supărat... Pe mine?

— Stefan.

Era Sage, cu o voce obosită. Stefan, care privea cu ochii lui verzi ca un animal vânat, scoate un geamăt ușor.

— Influența nu funcționează, spuse Sage. O să-și aducă aminte singură.

30

Stefan nu se mișcă și nici nu vorbește mult timp. (Elenei i se păru că inima i se dilată. Brusc, simți cum i se face la fel de frică așa cum era limpede că îi era și lui. Se duse la el și îi luă mâinile, care tremurau.

Iubitule, nu plânge, îi spuse în gând. Trebuie să mai fi rămas timp pentru a salva Fells Church. Trebuie să fi rămas. Nu se poate sfârși totul așa. Și pe urmă, Shinichi a dispărut! Putem ajunge la copii; putem opri programarea...

Se opri. Era ca și cum cuvântul "programarea" ar fi stârnit un ecou în

urechile ei. Ochii verzi ai lui Stefan îi umpleau privirea. Mintea ei devenea... Devenea neclară. Totul începea să fie din nou ireal. Într-o clipă n-o să mai poată... Își smulse privirea, răsuflând greu.

— Mă Influențai, spuse. Auzea mânia din vocea ei.

— Da, șopti Stefan. Te Influențez de jumătate de oră.

Cum de-ndrăznești? Gândi Elena, doar pentru el.

— O să încetez... Acum, spuse încet Stefan.

— Și eu, adăugă Sage, părând epuizat.

Și apoi universul se roti încet și Elena își aminti tot ceea ce îi ascundeau ei.

Cu un suspin sălbatic, se ridică, împrăștiind în jurul ei picături de apă, și rămase în picioare ca o zeiță răzbunătoare, îl privi pe Sage. Îl privi pe Stefan.

Iar Stefan dovedi cât de curajos era, cât de mult o iubea. Ii spuse ceea ce ea deja știa.

— Damon s-a dus, Elena. Îmi pare atât de rău. Îmi pare rău dacă... Te-am împiedicat să fii alături de el pe cât de mult voiai. Îmi pare rău dacă m-am băgat între voi. N-am înțeles... Cât de mult vă iubeați. Acum înțeleg.

Și apoi își lăsă fața între mâini.

Elena voia să se ducă la el. Să-l certe, să-l ia în brațe. Să-i spună lui Stefan că îl iubea și pe el exact la fel de mult, în tot atâta măsură. Dar își simțea trupul amorțit, iar întunericul amenința din nou... Tot ce putea face era să întindă brațele, în vreme ce se prăbușea pe iarbă. Și apoi, cumva, Bonnie și Stefan erau acolo, și toți trei plâneau: Elena cu intensitatea a ceea ce tocmai aflase; Stefan cu un sunet pierdut pe care Elena nu-l mai auzise niciodată până atunci; iar Bonnie cu o epuizare uscată, sfâșietoare, care părea să-i scuture trupușorul.

Timpul își pierdu orice sens. Elena voia să jelească pentru fiecare clipă din moartea chinuitoare a lui Damon, și pentru fiecare clipă a vieții lui. Atât de mult se pierduse. Nu era în stare să înțeleagă, și nu voia să facă nimic altceva decât să plângă, până când întunericul cel blând avea să-i ia mințile.

Acesta fu momentul în care Sage izbucni.

O apucă pe Elena și o trase în sus și o scutură de umeri, făcându-i

capul să i se smucească înainte și înapoi.

— Orașul tău e în ruine! Strigă el, ca și cum asta ar fi fost vina ei. Miezul de noapte ar putea sau nu să aducă dezastrul.

O, da, am văzut totul în mintea ta când am pătruns în ea ca să te Influentez. Micul Fell's Church e deja distrus. Și tu nici măcar nu vrei să lupți pentru el!

O flacăra arzătoare o străbătu pe Elena, topindu-i amorțeala, răceala de gheață.

— Ba da, o să lupt pentru el! Țipă ea. O să lupt pentru el cu fiecare răsuflare din trupul meu, până când o să-i opresc pe cei care au făcut asta, sau până când mă omoară ei pe mine!

— Și cum, puis-je savoir, o să fii acolo la timp? Când o să vă întoarceți pe drumul pe care ați venit, totul se va fi terminat de mult!

Stefan era lângă ea, susținând-o, umăr lângă umăr.

— Atunci o să te silim să ne trimiți pe alt drum — pentru ca să. Putem ajunge la timp! Spuse el.

Elena îl privi uimită. Nu. Nu. E imposibil să fi spus Stefan asta. Stefan nu-și croia drum cu forța — și ea nu voia ca el să se schimbe. Se răsuci înapoi către Sage.

— Nu e nevoie să ne certăm! Am în rucsac un Paspartu, și magia funcționează aici, înăuntrul Porții! Strigă ea.

Dar Stefan și Sage se priveau încruntați, fiecare aprig și concentrat. Elena voia să se ducă la Stefan, dar lumea din nou i se legăna încet sub picioare. Se temea că Sage avea să-1 atace pe Stefan, și că ea nu putea lupta nici măcar pentru el.

Dar brusc, Sage își dădu capul pe spate și râse sălbatic. Sau poate că era ceva între răs și plâns bubuitor. Era la fel de straniu ca urletul unui lup, și Elena simți trupul mic și tremurător al lui Bonnie îmbrățișând-o — pentru ca amândouă să se liniștească.

— Ce dracu'! Mugi el, și acum și privirea îi devenise sălbatică. Mais oui, ce dracul râse din nou. În definitiv, eu sunt Paznicul Porții și deja am încălcat regulile îngăduindu-vă să treceți prin două uși

diferite.

Stefan încă mai respira greu. Acum întinse mâinile și îl apucă pe Sage de umerii lui lati și îl scutură cu forța unui vampir care și-a pierdut mințile.

— Despre ce vorbești? Nu-i vreme de vorbit!

— Ah, dar este, mon ami. Da, prietene, este. Ceea ce vă trebuie vouă este puterea de foc a cerurilor pentru a salva Fell's Church — și pentru a îndrepta tot răul care a fost deja făcut. Pentru a-l îndepărta cu totul, pentru a face ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Și, adăugă Sage în mod deliberat, uitându-se direct la Elena, poate — doar poate — pentru a îndrepta și tot ceea ce s-a petrecut în această zi.

Dintr-odată, Elena simți cum fiecare centimetru de piele o furnică. Tot trupul ei îl asculta pe Sage, aplecându-se către el, tânjind, în vreme ce ochii i se făceau mari, punând cea de-a doua întrebare care conta cu adevărat.

Sage răspunse, foarte încet, cu o voce triumfătoare:

— Da. Ei pot acorda viață celor morți. Ei au această Putere. Ei pot să-l aducă înapoi pe mon petit tyran Damon — așa cum te-au adus și pe tine înapoi.

Stefan și Bonnie o susțineau pe Elena, căci brusc ea nu se mai putea ține pe picioare.

— Dar de ce ar ajuta? întrebă ea cu un glas plin de suferință.

Nu avea să-și îngăduie nici măcar o suflare de speranță, nu până nu înțelegea totul.

— În schimb pentru ceea ce le-a fost furat cu milenii în urmă, răspunse Sage. Știți, voi vă găsiți acum într-o fortăreață a Iadului. Asta este această Poartă. Gardienele nu pot intra aici. N-o pot lua cu asalt pentru a cere să le fie înapoiat ceea ce se află înăuntru... Cele Șapte — pardon, acum Șase — Comori ale kitsune-lor.

Nici o suflare de speranță. Nici o suflare. Dar Elena se auzi râzând sălbatic.

— Cum le dăm o grădină? Sau un câmp de trandafiri negri?

— Le dăm dreptul asupra pământului pe care se află grădina și câmpul de trandafiri.

Nici o suflare, deși trupurile aflate de-o parte și de alta a Elenei tremurau acum.

— Și cum le oferim Fântâna Tinereții și Vieții Eterne?

— Nu le-o oferim. Dar eu am aici diferite recipiente, care urmau să ajungă la gunoi. Amenințarea unei sticle de un galon din La Fontaine vărsată la întâmplare pe Pământul vostru... Asta le-ar devasta. Și, desigur, adăugă Sage, eu cunosc genul de gume care conțin deja vrăji și pe care ele le doresc cel mai mult. Haideți, lăsați-mă să deschid toate ușile! Luăm tot ce putem — golim încăperile!

Entuziasmul lui era contagios. Elena se întoarse pe jumătate, ținându-și răsufierea, cu ochii mari pentru a prinde prima lucire a luminii unei uși.

— Așteaptă.

Vocea lui Stefan se auzi brusc, tare. Bonnie și Elena se întoarseră la loc și încremeniră, strângându-se în brațe, tremurând.

— Ce-o să-ti facă... Tatăl tău atunci când o să afle că ai îngăduit asta? întrebă Stefan.

— N-o să mă omoare, spuse Sage răstit, din nou cu acea voce sălbatică de dinainte. E posibil chiar să găsească toată povestea asta amuzantă, la fel ca și mine, și mâine o să râdem împreună ținându-ne de burtă.

— Și dacă n-o găsește amuzantă? Sage, eu nu cred că... Damon ar fi vrut...

Sage se răsuci și, pentru prima oară de când îl cunoștea, Elena putea crede cu toată ființa ei că era fiul tatălui lui. Ochii lui păreau chiar să-și fi schimbat culoarea, devenind galbeni ca flacăra, cu pupile diamantine ca ale unei pisici. Vocea lui putea să taie oțelul, mai aspră chiar decât a lui Stefan.

— Ce se întâmplă între mine și tatăl meu e treaba mea — a mea! Rămâneți aici dacă așa vreți. Oricum, el nu-și bate capul niciodată cu

vampirii — spune că deja sunt blestemați. Dar eu am de gând să fac tot ceea ce pot pentru a-l aduce înapoi pe mon cheri Damon.

— Oricât te-ar costa asta?

— La dracu' cu ce m-ar costa!

Spre surprinderea Elenei, Stefan îl apucă pe Sage de umeri pentru o clipă, și apoi pur și simplu îl îmbrățișa cu toată puterea.

— Voiam doar să fiu sigur, spuse el încet. Mulțumesc, Sage. Mulțumesc.

Apoi se întoarse și se îndreptă către Radhika Regală și, dintr-o singură mișcare, o smulse din tufa ei.

Elena, simțind cum inima îi bate în buze și gât și vârful degetelor, alergă să adune recipientele și sticlele goale pe care Sage le arunca peste pragul unei a noua uși care apăruse între mină și câmpul cu trandafiri negri. Apucă repede un recipient de un galon și o sticlă de apă Evian, ambele cu capacele întregi. Erau făcute din plastic, ceea ce era foarte bine, pentru că le scăpă dintre degete pe drumul către fântâna aflată de cealaltă parte a încăperii, atât de rău îi tremurau mâinile. Și tot timpul murmură o rugăciune monotonă: Oh, Doamne, te rog. Oh, te rog. Oh, te rog!

Umplu cu apă ambele recipiente și le închise bine. Și apoi își dădu seama că Bonnie rămăsese tot în mijlocul Porții. Părea zăpăcită, speriată.

— Bonnie?

— Sage? Spuse Bonnie. Cum ducem lucrurile astea la Curtea Celestă pentru a negocia cu ele?

— Nu-ți face griji, răspunse Sage cu blândețe. Sunt convins că Gardienele deja ne așteaptă afară, pentru a ne aresta. Ele or să ne ducă la Curte.

Bonnie nu se opri din tremurat, dar încuviință din cap și se repezi să-l ajute pe Sage să scoată niște sticle de Black Magic — și să le spargă.

— Un simbol, spuse el. Un signe a ceea ce vom face din acest loc

dacă Celestele nu acceptă. Ai grijă să nu te tai la mâinile tale dragălașe.

Elenei i se păru atunci că aude vocea răgușită a lui Bonnie, și tonul ei nu era prea fericit. Dar murmurul adânc al lui Sage era liniștitor. Iar Elena nu avea de gând să-și îngăduie nici să spere, și nici să dispere. Avea ceva de făcut, o schemă. În mintea ei urzea Planuri personale pentru Curtea Celestă.

Când ea și Bonnie adunară tot ceea ce puteau duce în mâini, iar rucsacurile lor erau și ele pline, când Stefan avea pregătite două cutii negre înguste care conțineau titluri de proprietate, și când Sage arăta ca o combinație între Moș Crăciun și un Hercule superb, arămiu și cu părul lung, așa cum ducea doi saci mari făcuți din fețe de pernă, aruncară cu toții o ultimă privire la Poarta jefuită și distrusă.

— Bun, spuse atunci Sage. E momentul să dăm ochii cu Gardienele.

Și îi zâmbi liniștitor lui Bonnie.

Ca de obicei, Sage avea dreptate. În clipa în care ieșiră cu prada lor, Gardiene din două dimensiuni diferite îi înconjurară. Primul tip de Gardiene erau cele care semănau vag cu Elena: păr blond, ochi de un albastru-închis, zvelte. Gardienele din Lumea Cealaltă păreau mai în vârstă, și erau femei suple cu pielea atât de întunecată, încât păreau aproape de abanos, iar părul le era creț, alcătuind un soi de cască pe cap. În spatele lor se vedeau niște mașinării zburătoare de un auriu strălucitor.

— Sunteți arestați, spuse una dintre cele întunecate, dar fără să pară prea încântată de ceea ce avea de făcut, pentru că ați scos niște comori care aparțin de drept Curții Celeste din sanctuarul în care s-a stabilit că vor fi păstrate, conform legilor celor două dimensiuni ale noastre.

Și apoi tot ce avură cei patru de făcut era să se țină cât mai bine de mașinile zburătoare și în același timp să nu-și scape din mână prada ilicită. Curtea Celestă era... Celestă. Alb-sidefiu, cu o tentă ușoară de

azuriu. Cu minarete. Era o distanță foarte mare de la poarta bine păzită — unde Elena văzuse un al treilea tip de Gardiene, cu păr roșcat scurt și ochi verzi oblici, pătrunzători — până la palatul propriu-zis, care părea că cuprindă un întreg oraș.

Dar abia când grupul Elenei fu condus către sala tronului, șocul cultural se dovedea cu adevărat puternic. Era mult mai mare și mai minunată decât orice încăpere pe care și-o imaginase vreodată Elena. Nici un bal sau gală din Dimensiunea Întunecată n-ar fi putut să o pregătească pentru asta. Tavanul ca de catedrală părea să fie făcut în întregime din aur, la fel ca șirul dublu de coloane maiestuoase. Pardoseala însăși era făcută din dale de malahit cu modele complicate și Lapis Lazuli întretăiat de firișoare de aur, cu aurul folosit din belșug ca liant între dale. Cele trei fântâni aurii din mijlocul încăperii (fântâna centrală era cea mai mare și mai bogat ornamentată) aruncau în aer nu apă, ci petale delicat parfumate care scânteiau ca diamantele când se răsuceau în înalt și apoi pluteau din nou în jos. Ferestre cu vitralii în culori strălucitoare pe care Elena nu-și amintea să le mai fi văzut vreodată aruncau pe fiecare perete o lumină de curcubeu ca o binecuvântare venită de sus, dând căldură aurului rece gravat.

Sage, Elena, Ștefan și Bonnie erau așezați în niște scaune mici și confortabile la câțiva pași de un podium mare, acoperit cu o superbă țesătură împletită din aur. Comorile erau înșirate în fața lor, iar slujitoare îmbrăcate în albastru și auriu duceau pe rând fiecare obiect la triumviratul aflat în acel moment la putere, așezat în spate.

Triumviratul era alcătuit din câte o membră a fiecărui grup de Gardiene — blondă, neagră și roșcată. Locurile lor de pe podium făceau ca ele să se afle departe — și mult mai sus — față de petiționari. Dar concentrându-și Puterea în ochi, Elena vedea foarte bine că fiecare stătea așezată pe un superb tron de aur împodobit cu pietre prețioase. Vorbeau încet între ele, admirând floarea Radhika Regală — în acel moment un nemțisor albastru de munte. Apoi cea

neagră zâmbi și trimise pe una dintre servitoarele ei după un ghiveci cu pământ în care să așeze planta.

Elena privi absentă celelalte comori. Un galon de apă din Fântâna Tinereții și Vieții Veșnice. Șase sticle întregi de vin Black Magic și cioburile a cel puțin tot atâtea în jurul lor. Un curcubeu strălucitor care rivaliza cu vitraliile, alcătuit din geme mari cât pumnul, unele brute, altele deja fațetate și polizate, dar cele mai multe nu doar fațetate, dar și gravate cu inscripții misterioase în aur și argint. Două cutii negre și lungi, căptușite cu catifea, în care se afla câte un sul îngălbenit de papirus sau hârtie, unul cu un trandafir perfect negru așezat lângă el, celălalt cu un mănunchi de frunze verde-deschis, de primăvară. Elena știa ce erau documentele îngălbenite, cu sigiliile lor de ceară crăpate. Titlurile de proprietate pentru câmpul cu trandafiri negri și pentru paradisul kitsune-lox.

Când vezi toate comorile astea la un loc, pare aproape prea mult, își spuse Elena. Orice alt obiect din oricare dintre cele Șapte — nu, Șase acum — Comori ale kitsune-lov era suficient pentru a obține pe ele lumi întregi. O crenguță din Radhika

Regală, care acum se întorcea la loc, așezată într-un ghiveci, era infinit de prețioasă. La fel era și un singur trandafir negru catifelat, cu puterea sa de a conține cea mai puternică dintre vrăji. O singură gemă din comoara din mină, poate un diamant mare cât doi pumni care să facă de rușine Steaua Africii și Jubileul Galben¹⁰. O zi în paradisul kitsune-lor, în care o zi poate părea o întreagă viață perfectă. O înghițitură din acea apă efervescentă care ar putea face o ființă omenească să trăiască la fel de mult precum mai bătrân dintre Cei Vechi... Desigur, ar fi trebuit să fie acolo și cel

Diamantul Cullinan este cel mai mare diamant găsit vreodată în stare brută — 3 106,75 carate (621, 35 g). Cea mai mare gemă prelucrată din el se numește Marea Stea a Africii și are 530,4 carate (106,1 g) și în prezent face parte din bijuteriile Coroanei regale britanice. A fost considerat cel mai mare diamant prelucrat din lume,

până când a fost detronat de diamantul Golden Jubilee, 545,67 carate (109, 13 g) care în prezent se află în palatul regal din Thailanda și a fost dăruit regelui acestei țări în 1997.

Mai mare glob-stea existent, plin de Putere supranaturală, dar Elena spera că Gardienele vor trece peste asta.

Spera? Se întrebă și scutură din cap, făcând-o pe Bonnie să o strângă tare de mână. Nu spera. Nu îndrăznea să spere. Nici cât o suflare încă.

O altă servitoare, cu părul roșu, le aruncă o privire rece cu ochii ei verzi, în vreme ce ridică sticla de plastic de un galon pe eticheta căreia scria Apă din Sectorul 3. Sage mormăi pe când fata se îndepărta:

— Qu'est-ce qui lui prend? Vreau să spun, care-i problema ei? Mie-mi place apa din sectorul vampirilor. Nu-mi place cea de la pompă din Cealaltă Lume.

Elena deja deslușise codul culorilor pentru Gardiene. Cele blonde erau foarte eficiente, și-și pierdeau răbdarea doar când lucrurile se târăgănu. Cele întunecate la piele erau cele mai blânde — poate că era mai puțină treabă pentru ele în Cealaltă Lume. Roșcatele cu ochii verzi erau pur și simplu niște afurisite. Din nefericire, tânăra aflată pe tronul din mijloc acolo sus pe podium era o roșcată.

— Bonnie? Șopti Elena.

Bonnie înghiți cu greu și fomăi puțin înainte să spună: -Da?

— Ți-am spus vreodată ce mult îmi plac ochii tăi?

Bonnie îi aruncă o privire lungă din ochii ei căprui înainte de a începe să se scuture de râs. Cel puțin începu ca un râs, dar apoi Bonnie își ascunse capul în umărul Elenei și pur și simplu continuă să tremure.

Stefan o strânse pe Elena de mână.

— S-a străduit atât de mult... Pentru tine. Ea... Și ea 1-a iubit, știi. Nici măcar n-am știut. Cred... Cred că am fost pur și simplu orb în toate.

Își trecu mâna liberă prin părul ciufulit. Părea foarte tânăr, ca un băietei care era dintr-odată pedepsit pentru că făcuse ceva despre care nu i se spusese că ar fi greșit. Elena și-l aminti în curtea din spate a pensiunii, dansând cu picioarele ei pe pantofii lui, și apoi în camera lui de la mansardă, sărutându-i mâinile, nodurile degetelor zdrelite de la scândurile bătute în cuie, vena pulsândă de la încheietura mâinii. Voia să-i spună că totul va fi bine, că în ochii lui va reveni răsul, dar nu avea nici cea mai mică șansă să-l mintă.

Deodată, Elena se simți ca o femeie bătrână, foarte bătrână, care auzea și vedea doar ca prin ceață, căreia fiecare mișcare îi provoca o durere cumplită, și care era rece ca gheața pe dinăuntru. Fiecare încheietură, fiecare os i se părea umplut cu gheață.

În cele din urmă, când toate comorile, inclusiv un Paspertu strălucitor de aur încrustat cu diamante, fuseseră duse la tinerele de pe tron pentru a fi luate în mâini, răsucite, cercetate și comentate, o femeie cu pielea întunecată și privire caldă veni la grupul Elenei.

— Vă puteți apropia de Preaînaltele Lor înțelepciuni. Și — adăugă ea cu o voce la fel de ușoară ca atingerea aripilor unei libelule — aflați că sunt foarte impresionate. Asta nu se întâmplă prea des. Vorbiți cu supușenie și țineți capetele plecate și eu cred că veți obține ceea ce vă dorește inima.

Ceva zvâcni în inima Elenei, gata să o trimită într-un salt să înșface roba servitoarei care deja se îndepărta, dar din fericire Stefan o ținea într-o strânsoare de fier. Capul lui Bonnie se ridică de pe umărul Elenei și Elena trebui să o oprească la rândul ei pe Bonnie. Se îndreptară toți patru — imaginea supușeniei însăși — către locul unde patru perne stacojii străluceau pe țesătura aurie a podiumului. Cândva, Elena ar fi refuzat să se umilească. Acum, era recunoscătoare pentru un loc moale pe care să-și odihnească genunchii.

Atât de aproape acum, putea vedea că fiecare dintre cele trei conducătoare purta pe cap o diademă, cu un pandantiv cu o piatră

prețioasă pe frunte.

— V-am studiat cererea, spuse cea întunecată la piele, și diadema de aur alb cu pandantivul de diamant o orbi pe Elena cu fulgerări liliachii, roșii și albastru-purpurii. Oh, da, adăugă ea, râzând. Știm ceea ce vreți. Chiar și o Gardiană oarecare de pe stradă ar trebui să știe. Vă vreți orașul... Refăcut. Clădirile arse reconstruite. Victimele molimei malachilor create din nou, cu sufletele învelite iarăși în carne, și amintirile lor...

— Dar, mai întâi, o întrerupse cea blondă, fluturându-și o mână, nu avem o problemă de rezolvat? Fata asta — Elena Gilbert — e posibil să nu fie potrivită ca purtătoare de cuvânt pentru grupul ei. Dacă devine Gardiană, nu-și are locul printre petiționari.

Roșcata își aruncă pe spate capul, ca o mână nerăbdătoare, făcând ca aurul trandafiriu al diademei sale să fulgere, iar rubinul să strălucească în ape.

— Ei, haide, Ryannen. Dacă nivelul cerințelor tale pentru recrutare este așa de jos...

Blonda o ignoră și se aplecă înainte, cu părul ținut de diadema ei de aur galben cu pandantivul său de safir.

— Ce zici, Elena? Știu că prima noastră întâlnire nu a fost prea... Fericită. Crede-mă că-mi pare rău pentru asta. Dar erai pe cale de a deveni o Gardiană plină atunci când am primit ordine de Sus să-ți așezăm sufletul într-un trup nou pentru a-ți putea relua din nou viața ca ființă omenească.

— Ai făcut asta? Da, sigur că ai făcut-o, spuse Elena cu o voce joasă, moale și măgulitoare. Poți să faci orice. Dar... Prima noastră întâlnire? Nu-mi aduc aminte...

— Erai părea tânără, și ai văzut doar o fulgerare a mașinii noastre zburătoare trecând pe lângă vehiculul părinților tăi.

Trebuia să fie un accident minor, cu o singură victimă — tu. Dar în schimb...

Bonnie își duse repede mâinile la gură. Înțelegea ceva ce Elena

încă nu pricepea. "Vehiculul" părinților ei...? Ultima dată când călătorise cu mama și tatăl ei — și micuța Margaret — fusese în ziua accidentului. Ziua în care îl distrăsese pe tatăl ei, care conducea...

"Uite, tatii Uită-te ce drăguț..."

Și apoi urmase impactul.

Elena uită că trebuia să fie supusă și sa-și țină privirea în jos. Își înalță capul și întâlnește niște ochi albaștri stropiți cu punctișoare aurii, foarte asemănători cu ai ei. Propria ei privire, știa bine, era pătrunzătoare și aspră.

— Voi... Mi-ați omorât părinții? Șopti ea.

— Nu, nu! Strigă cea cu pielea întunecată. A fost o operațiune care a luat o întorsătură neplăcută. Trebuia doar să ne intersectăm cu dimensiunea Pământ pentru câteva minute. Dar, cu totul neașteptat, harurile tale au ieșit la iveală. Ne-ai văzut mașina. În loc de un accident cu doar o victimă, tu, tatăl tău s-a întors să privească și...

încet, vocea i se stinse pe când Elena se uita la ea cu o privire neîncrezătoare.

Bonnie stătea cu ochii ațintiți în depărtare, fără să vadă, aproape ca și cum intrase în transă.

— Shinichi, șopti ea. Ghicitoarea aia ciudată a lui — sau ce-o fi fost. Că unul dintre noi era asasin, și că asta nu avea nimic de-a face cu a fi vampir și nici nu fusese o crimă din compasiune...

— Întotdeauna crezusem că era vorba de mine, spuse încet Stefan. Mama niciodată nu și-a revenit după nașterea mea. Și apoi a murit.

— Dar asta nu te face un asasin! Strigă Elena. Nu cum sunt eu. Nu cum sunt eu!

— Ei bine, de aceea te întrebam eu acum, spuse femeia cea blondă. A fost o misiune nereușită, dar înțelegi că noi nu încercăm decât să te recrutăm, da? E metoda tradițională. Genele noastre ne-au perfecționat pentru a ne descurca foarte bine cu demonii puternici, iraționali, care nu reacționează la puterea tradițională, ci necesită o reevaluare a posibilităților și o decizie pe loc...

Elena își înăbuși un țipăt. Un țipăt de mânie... Agonie. .. Neîncredere... Vină — nu știa ce fel de țipăt Planurile ei. Schemele ei. Felul în care îi stăpânise pe toți băieții ăia furtunoși în vechile zile proaste — totul era genetic. Și... Părinții ei... Pentru ce muriseră?

Stefan se ridică în picioare. Avea maxilarele încordate, ochii lui verzi ardeau strălucitori. Pe chipul lui nu se vedea blândețe. Strânse mâna Elenei și ea auzi în minte: Dacă vrei să lupți, sunt alături de tine.

Mais non.

Elena se întoarse și îl văzu pe Sage. Vocea lui telepatică era inconfundabilă, și se văzu silită să asculte.

Nu putem să luptăm împotriva lor pe propriul lor teritoriu și să învingem. Nici măcar eu nu pot. Ceea ce poți să faci e să le determini să plătească! Elena, draga mea curajoasă, spiritele părinților tăi și-au găsit fără îndoială un nou cămin. Ar fi o cruzime să le târăști înapoi. Dar hai să le cerem Gardienelor tot ce vrei. Pentru un an și o zi în trecut, cere orice vrei!

Cred că o să te susținem cu toții.

Elena tăcu. Se uită la Gardiene și apoi la comori. Se uită la Bonnie și la Stefan, care așteptau. În ochii lor citi acordul.

Apoi spuse încet Gardienelor:

— Asta chiar o să vă coste. Și nu vreau să aud că ceva din toate astea e imposibil. Pentru toate comorile voastre și pentru Paspartu... Îmi vreau înapoi vechea mea viață. Nu, vreau o viață nouă, cu vechea mea viață în urma mea. Vreau să fiu Elena Gilbert, exact ca și cum aș fi absolvit liceul, și vreau să merg la Colegiul Dalcrest. Vreau să mă trezesc în casa mătușii mele Judith dis-de-diminează și să aflu că nimeni nu-și dă seama că am lipsit aproape zece luni. Și vreau un punctaj mediu de 4,5 pentru ultimul an de liceu — asta pentru orice eventualitate. Și vreau ca Stefan să fi locuit liniștit la pensiune în tot acest timp, și să fie acceptat de toată lumea ca prietenul meu. Și vreau ca fiecare lucru pe care l-au făcut Shinichi și

Misao și oricine a lucrat pentru ei să fie refăcut și uitat. Vreau ca persoana pentru care au acționat ei să fie moartă. Și vreau ca tot ce a făcut Klaus în Fell's Church să fie anulat. O vreau pe Sue Carson înapoi! O vreau pe Vickie Bennett înapoi / Vreau pe toată lumea înapoi! Bonnie întrebă abia auzit: — Chiar și pe domnul Tanner? Elena înțelese. Dacă domnul Tanner n-ar fi murit — golit în mod misterios de sânge — atunci Alaric Saltzman n-ar fi fost niciodată chemat în Fell's Church. Elena își aduse aminte de Alaric din experiența ei extrasenzorială: păr nisipiu, ochi căprui răsători. Se gândi la Meredith și la cvasilogodna lor.

Dar cine era ea să decidă toate astea? Să spună: da, persoana asta poate să moară pentru că era nesuferită și nimeni n-o plăcea, dar asta trebuie să trăiască pentru că era prietena mea.

31

Nu-i nici o problemă, spuse pe neașteptate conducătoarea blondă. Putem să facem în așa fel încât domnul Tanner al tău să fi respins un aparent atac vampiresc, iar școala 1-a chemat pe Alaric Saltzman ca să predea în locul lui și să investigheze. În regulă, Idola? — către roșcată, apoi către cea cu pielea neagră: în regulă, Susurre?

Pentru Elena nu era în regulă. În ciuda exemplului de scenariu schimbat într-o clipă pe care tocmai îl primise, abia mai asculta. Tot ce știa era că vocea îi devenise răgușită și că lacrimile îi împăienjneau ochii.

— Cât despre... Paspartu..., pentru el vreau...

Stefan o strânse de mână. Elena își dădu brusc seama că toți trei stăteau în picioare, alături de ea. Și pe fiecare față citea aceeași expresie — de hotărâre fermă.

— îl vreau înapoi pe Damon.

Elena nu mai auzise tonul acesta în vocea ei din ziua când i se

spusese că amândoi părinții ei muriseră. Dacă ar fi existat aici o masă, ea ar fi bătut în ea cu pumnii încleștați și s-ar fi străduit să le domine pe femei. Dar așa, pur și simplu se aplecă spre ele și vorbi cu o voce joasă și aspră:

— Dacă faceți asta — dacă îl aduceți înapoi, exact așa cum era înainte să intre în Poarta Comorilor — atunci primiți

Paspartuul și comorile. Dacă spuneți nu, pierdeți totul. Totul. Asta nu e negociabil, înțelegeți?

Continuă să privească țintă în ochii verzi ai Idolei. Refuză să o vadă pe întunecata Susurre sprijinindu-și fruntea în trei degete și începând să și-o frece în cercuri mărunte. Nu aruncă nici o privire către blonda Ryannen, care o privea fix, cu o expresie de manager de resurse umane. Se uita direct în ochii aceia verzi, de sub niște sprâncene care exprimau o voință puternică. Idola pufni ușor, iritată, și clătină din capul ei superb.

— Uite ce-i, cineva cu siguranță a greșit când te-a pregătit pentru interviul ăsta. Aruncă o privire către Susurre. Celelalte lucruri pe care le-ai cerut — toate laolaltă formează o răscumpărare foarte mare. Tu înțelegi asta? Tu înțelegi că asta implică schimbarea memoriei tuturor oamenilor care locuiesc pe multe mile depărtare de orașul tău, și schimbarea lor pentru fiecare zi din cele zece luni? Că înseamnă schimbarea a tot ceea ce s-a tipărit legat de Fell's Church — și s-a scris foarte mult despre oraș , ca să nu mai vorbim de celelalte forme ale mass-mediei? înseamnă să ne rugăm pentru trei spirite umane și să adunăm carne omenească în jurul lor. Nu sunt prea sigură că avem personalul necesar pentru asta...

Blonda Ryannen puse o mână pe brațul roșcatei.

— Îl avem. Femeile lui Susurre n-au prea multe de făcut în Cealaltă Lume. Pot să-ți împrumut poate treizeci la sută dintr-ale mele — în definitiv, va trebui să trimitem o petiție către o Curte superioară pentru acele spirite...

Roșcata Idola o întrerupse.

— În regulă. Ceea ce spuneam era că am putea reuși să ne descurcăm — asta dacă în înțelegere intră și Paspartuul. Oricum, în ceea ce-1 privește pe tovarășul vostru vampir — noi nu putem da înapoi viață celor fără de viață. Nu putem lucra cu vampiri. Odată ce-au dispărut — rămân dispăruți.

— Asta e ceea ce spuneți voi! Strigă Ștefan, încercând să treacă în fața Elenei. Dar de unde știți voi că e imposibil? Ați încercat vreodată?

Idola cea cu părul roșu făcea un gest scârbit, când Bonnie o întrerupse, Cu o voce tremurătoare:

— E ridicol! Puteți reconstrui un oraș, puteți omor— persoana care se află în spatele a tot ceea ce au făcut Shinichi și Misao, dar nu puteți aduce înapoi un singur vampir? Ați adus-o pe Elena înapoi!

— Moartea Elenei ca vampir i-a îngăduit să devină Gardiană așa cum fusese menită încă de la început să fie. Cât despre persoana care le-a dat ordine lui Shinichi și Misao, aceasta a fost Inari Saitou — Obaasan Saitou, cum o știți voi — și ea este deja moartă. Mulțumită prietenilor voștri din Fell's Church, care i-au slăbit puterea — și vouă, care i-ați distrus globul-ștea.

Inari? Adică bunica lui Isobel? Spui că în Marele Copac se afla globul ei ștea? E imposibil! Strigă Bonnie.

— Nu, nu e. Asta e adevărul, spuse simplu blonda Ryannen.

— Și acum e moartă!

— După o lungă bătălie în care prietenii voștri au fost cât pe ce să fie omorâți. Da

— dar ceea ce a omorât-o de fapt a fost distrugerea globului ei ștea.

— Așadar, spuse întunecata Susurre cu o voce liniștită, dacă vă gândiți bine... Într-un fel, Damon al vostru chiar a murit ca să salveze Fell's Church de un alt masacru ca acela din insula aia japoneză. A tot spus că asta era ceea ce trebuia el să facă în Cealaltă Lume. Nu credeți că ar fi... Mulțumit? Împăcat?

— Împăcat? Repetă Stefan tăios, cu un glas plin de amărăciune, iar Sage mârâi.

— Femeie, spuse el, e clar că nu l-ai cunoscut niciodată pe Stefan Salvatore înainte.

Tonul lui — mai răsunător, mai amenințător cumva — o făcu pe Elena sa-și desprindă în sfârșit privirea de cea a roșcatei Idola. Se întoarse și se uită...

...și văzu întreaga încăpere umplută de aripile întinse ale lui Sage.

Nu semănau cu nici unele dintre efemerele ei Puteri ale Aripilor. În mod limpede făceau parte din Sage. Erau catifelate și reptiliene și, astfel desfăcute, se întindeau de la perete la perete și atingeau tavanul măreț, aurit. Arătau de asemenea de ce Sage nu purta niciodată cămașă.

Era superb așa, cu pielea și părul arămii profilate pe acele arcuri uriașe, care păreau moi ca pielea. Dar Elena, după ce îi aruncă o privire, știu că venise timpul să scoată asul din mânecă. Se întoarse și privi drept în ochii verzi ai Idolei.

— În tot acest timp, spuse ea, am negociat pentru o Poartă plină de comori — și un Paspartu.

— Un Paspartu, furat de kitsune cu milenii în urmă, explică liniștită Susurre, ridicându-și ochii întunecați.

— Și ați spus că nu e suficient pentru voi ca să-l aduceți înapoi pe Damon, continuă Elena, forțându-se să nu-i tremure vocea.

— Nici măcar dacă era singura voastră cerere, spuse Ryannen, aruncându-și peste umăr o șuviță aurie de păr.

— Așa spuneți voi. Dar dacă adaug la toate astea... Încă un Paspartu?

Urmă o tăcere lungă și inima Elenei începu să bată cu putere, îngrozită. Pentru că nu era un soi bun de tăcere. Nu se auzeau icnete șocate. Nu existau priviri uimite între conducătoarele Gardiene. Nu se citea neîncrederea în ochi.

După încă o clipă de liniște, Idola spuse cu un aer satisfăcut:

— Dacă te referi la cealaltă cheie furată pe care o aveau prietenii voștri pe Pământ — aceea a fost confiscată imediat ce au ascuns-o. Era un bun furat. Era a noastră.

Era de prea mult timp Idola aici, în Dimensiunea întunecată, își spuse Elena într-un colțișor al mintii. Se distrează de minune.

Idola se aplecă înspre ea, ca și cum ar fi vrut să confirme bănuiala Elenei.

— Pur și simplu — nu e — posibil, spuse ea apăsător.

— Cu adevărat nu e, adăugă brusc blonda Ryannen. Noi nu știm ce se întâmplă cu vampirii. Dar ei nu țin de competența noastră. Noi nu-i vedem niciodată după moarte. Cea mai simplă explicație e că ei pur și simplu... Dispar.

Și pocni din degete.

— Nu pot să cred asta! Elena își dădea seama că vocea ei crescuse în volum. Nu cred asta nici o secundă!

În jurul Elenei izbucniră voci, fără a fi legate de un chip anume, voci care discutau aprins și zgomotos, alcătuiind un soi de poem:

Nu e posibil. Pur și simplu nu e posibil! [Dar te rog..) Nu! Damon a dispărut, și să întrebi unde e ar fi ca și cum ai întreba unde se duce flacăra unei lumânări după ce e stinsă. (Dar nu ai putea măcar să încerci să-l aduci înapoi?) Ce s-a întâmplat cu gratitudinea? Voi patru ar trebui să fiți recunoscători că celelalte lucruri pe care le-ați cerut pot fi făcute. {Dar în schimbul celor două Paspartuuri....) Nici o Putere pe care o controlăm noi nu ar putea să îl aducă pe Damon înapoi! Elena trebuie să încerce să se împace cu realitatea. Deja i s-a făcut prea mult pe voie! {Dar ce strică să încerci totuși?) Bine! Dacă trebuie să știi, Susurre deja ne-a silit să încercăm. Și n-a ieșit nimic! Damon... A... Dispărut! Spiritul lui nu se găsește nicăieri în eter! Asta se întâmplă cu vampirii, și toată lumea o știe!

Elena se trezi privindu-și mâinile, care erau foarte curate, dar aveau unghiile rupte și încheieturile degetelor zdrelite. Lumea exterioară devenise din nou ireală. Elena era adunată înlăuntrul ei,

luptându-se cu propria ei suferință, luptându-se cu vestea că Idola, principala conducătoare a Gardienelor, nu pomenise înainte că ele căutaseră spiritul lui Damon. Și că... Dispăruse.

Dintr-odată, camera o apăsa. Nu avea suficient aer. Nu erau decât femeile astea: aceste Gardiene magice, puternice, care totuși nu aveau suficientă Putere sau magie pentru a-l salva pe Damon — sau cel puțin nu le păsa suficient de mult pentru a încerca și a doua oară.

Nu era sigură ce i se întâmpla. Își simțea gâtul umflat, pieptul deopotrivă dilatat și strâns. Fiecare bătaie a inimii răsuna prin ea ca și cum încerca să o desfacă în bucăți, până la moarte.

Moarte. Cu ochiul mintii, văzu o mână ridicând un pahar de Clarion Loess Black Magic.

Și apoi, Elena știa că trebuia să stea într-un anumit fel, și să-și ridice brațele într-un anumit fel, și să șoptească anumite cuvinte în minte. Dar ultimele, numele vrăjii, trebuiau rostite doar tare, la sfârșit.

La sfârșit — când totul în jurul ei încetini. Când Idola cea cu ochii verzi — ce nume perfect pentru cineva care se idolatriza, își spuse Elena — și blonda și practica Ryannen și Susurre cea grijulie se holbau la ea cu gurile deschise, prea șocate să miște doar și un deget, pe când Elena, încet și calm, spunea: Aripile Distrugerii... "

Dar una dintre multele femeie întunecate, un simplu soldat în armata Gardienelor, fu cea care opri totul. Sări pe podium și cu o viteză năprasnică, puse o mână peste gura Elenei, astfel încât ultima silabă ieși doar ca un murmur, și încăperea aurie, verde și albastră nu explodă în fragmente de metal fierbinte care să curgă în șiroaie ca lava, iar fântâna cu petale de flori nu se evaporă, și ferestrele cu vitralii nu se sparseră în miriade de atomi.

Apoi mai multe brațe o înconjurară pe Elena și o ținură nemișcată, abia lăsând-o să respire, chiar și când tot trupul ei deveni moale din cauza lipsei de aer. Elena se luptă ca un animal, cu dinții și ghearele, ca să se elibereze. Dar în cele din urmă fu complet imobilizată,

ținută la podea. Auzea vocea adâncă a lui Sage mugind și pe Stefan, între gânduri disperate trimise telepatic către ea, rugându-se și explicând:

— Încă nu s-a trezit la realitate! Nici măcar nu știe ce face!

Dar și mai tare, Elena auzea vocile Gardienelor:

— Ne-ar fi omorât pe toate!

— Aripile alea — n-am mai văzut niciodată ceva atât de ucigător!

— O ființă omenească! Și cu doar două cuvinte ar fi putut să ne nimicească!

— Dacă Lenea n-ar fi pus-o jos...

— Sau dacă ar fi fost cu un metru mai departe...

— A distrus o lună, știți doar! Acum nu mai există deloc viață pe ea, iar cenușa încă mai cade din cer!

Nu asta e problema. Problema e că n-ar fi trebuit să aibă deloc Puterea Aripilor. Trebuie să i le tăiem.

— Așa e — tăiați-i Aripile! Acum!

Aici, la sfârșit, Elena recunoscuse vocea Idolei și cea a lui Ryannen. Încă mai încerca să se zbată, dar era ținută atât de strâns și toate stăteau grămadă pe ea, pironind-o de podea, încât chiar și să respire devenise o luptă, și tot ce făcea era să se epuizeze tot mai mult.

Și apoi îi tăiară Aripile. Cel puțin, totul se petrecu repede și Elena abia simți. Ceea ce o durea cel mai mult era inima ei. Lupta îi scosese la iveală încăpățânarea și mândria, iar acum îi era rușine să simtă cum i se taie fiecare pereche de Aripă. Mai întâi dispărură Aripile Mântuirii, acele arcuri uriașe în nuanțele curcubeului. Apoi Aripile Purificării, albe și iridescente ca o pânză de păianjen glazurată. Aripile Vântului, ca un puf de păpădie mieriu. Aripile Amintirii, un mov blând și albastru de miez de noapte. Și apoi Aripile Protecției — verde de smarald și auriu, Aripile care îi salvaseră pe prietenii ei de atacul frenetic al lui Bloddeuwedd prima dată când pătrunseseră în Dimensiunile întunecate.

Și, în cele din urmă, Aripile Distrugerii — arcuri înalte, de abanos,

cu margini delicate precum o dantelă neagră.

Elena încercă să rămână tăcută în vreme ce i se lua pe rând fiecare dintre Puteri. Dar după ce primele două sau trei căzură de-o parte și de alta a ei, în umbre pe care doar ea le putea vedea, auzi un icnet și își dădu seama că era propria ei voce. Iar la următoarea tăiere, un strigăt scurt, involuntar.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Și apoi dintr-odată se auzi un zgomot asurzitor. Elena o auzea pe Bonnie jelindu-se și pe Sage mugind, iar pe Stefan, blândul Stefan, blestemându-le și ocărându-le pe Gardiene. Auzindu-i vocea înăbușită, bănuie că se lupta cu ele, încercând să ajungă la ea.

Cumva, reuși să-și croiască drum până la ea, chiar în clipa în care delicatele Aripile ale Distrugerii erau tăiate de pe umerii ei și din mintea ei, și cădeau ca niște umbre prelungi pe podea. Era bine că ajunsese atunci lângă ea, pentru că în cele din urmă, când Elena era cel mai puțin periculoasă de când Puterile Aripilor începuseră să se trezească în ea, Gardienele părură brusc speriate. Se îndepărtară de ea, aceste femei puternice și amenințătoare, și numai Stefan era acolo să o prindă și să o țină în brațe.

Uluită, amețită, Elena era acum o fată obișnuită de optsprezece ani. Cu excepția sângelui ei. Voiau să o jefuiască și de sângele ei... Să i-l "purifice". Cele trei conducătoare și servitoarele ei se adunaseră deja în jurul ei într-un triunghi multicolor hotărât și își începuseră magia când Sage tună:

— Opriți-vă!

Elena, moleșită, atârând peste umărul lui Stefan, îl vedea vag, cu aripile lui negre și catifelate întinse încă de la un perete la altul, atingând încă tavanul auriu. Bonnie stătea agățată de el ca un puf de păpădie rătăcit.

— I-ați micșorat deja aproape de tot aura, mârâi Sage. Dacă-i "purificați" complet sângele acestei pauvre petite, o să moară — și pe urmă o să se trezească. Și atunci veți fi creat un vampir,

Mesdames. Asta este ceea ce doriți?

Susurre se dădu înapoi. Ca o conducătoare a unui tărâm aspru și intolerant, părea aproape mult prea blândă — dar nu suficient de blândă încât să nu-mi taie aripile, își spuse Elena, mișcându-și umerii pentru a-și elibera tensiunea din ei. Poate că nu știa cât de mult avea să doară, îi sugeră un colțișor din mintea ei.

Apoi întreaga ei minte se concentra rapid. Ceva cald îi aluneca pe ceafa, în picuri mărunți. Nu era sânge. Nu, asta era infinit mai prețios decât ceea ce luaseră Gardienele. Erau lacrimile lui Stefan.

Elena se clătină tare, străduindu-se să se țină singură pe picioare. Cumva, tremurând, reuși. Își dădu seama cât de tare tremura doar atunci când încercă să ridice o mână pentru a șterge cu degetul ei mare lacrimile de pe obrajii lui Stefan. Mâna ei se scutura ca și cum ar fi făcut o glumă copilărească. Degetul mare lovi obrazul lui Stefan cu suficientă forță pentru ca altcineva în locul lui să tresară de durere. Se uită la el tăcută, cerându-i iertare din privire, prea șocată încă pentru a încerca să-i spună ceva.

Stefan îi vorbea. Întruna.

— Nu contează, spunea el. E-n regulă, iubire. Oh, iubita mea iubită, totul o să fie bine.

Îi șterse ochii cu o mână fermă precum o stâncă, și tot timpul o privea doar pe ea și — Elena știa bine — se gândea doar la ea.

Știa asta, pentru că știu și momentul când totul se schimbă.

Pe linia privirii ei se afla un păr roșu, văzut neclar printr-un nou șuvoi de lacrimi. Păr roșu și ochi verzi prelungi, mult prea aproape de ea. Acesta fu momentul când Elena simți că Stefan își amintea că mai exista ceva pe lume în afară de Elena.

Fața i se schimbă. Nu mârâi și nici nu-și împinse înainte bărbia. Schimbarea era totală, dar era concentrată în jurul ochilor, care deveniră tăioși, cu o privire aducătoare de moarte, în vreme ce tot restul trăsăturilor lui se ascuțiră și căpătară o expresie feroce.

— Dacă te mai atingi de ea, ticăloasă afurisită, o să-ți sfâșii gâtul,

spuse Stefan, și fiecare cuvânt era ca o așchie de metal rece ca gheața căzută pe podea.

Șocul de a auzi asta opri lacrimile Elenei. Stefan nu vorbea așa cu femeile. Nici măcar Damon nu vorbea — nu vorbise. Dar cuvintele încă mai răsuna în tăcerea bruscă lăsată în încăperea asemenea unei catedrale. Toate Gardienele se dădeau înapoi.

Idola pășea și ea în spate, dar buzele ei se arcuiră disprețuitoare.

— Pentru că suntem Gardiene, crezi că nu-ți putem face rău...? începu ea să spună când vocea lui Stefan o întrerupse net.

— Cred că tocmai pentru că sunteți "Gardiene" puteți omor— pline de fățarnicie sub pretextul dreptății, și nimeni să nu vă acuze, spuse Stefan și buzele lui se strâmbară cu un dispreț mult mai convingător — și mai înspăimântător — decât cel al Idolei. Ați fi omorât-o pe Elena dacă Sage nu v-ar fi oprit. Blestemată să fii, adăugă el încet, dar cu o asemenea convingere, încât Idola mai făcu un pas în spate. Da, ar fi bine să-ți aduni toate prietenele în jurul tău, adăugă el. În definitiv, aș putea foarte bine să hotărâsc să te-omor. Mi-am omorât chiar propriul frate, după cum sunt convins că-ți dai seama.

— Dar, desigur... Asta a fost după ce ai primit tu însuși o lovitură mortală, spuse Susurre, care se așezase între cei doi, încercând să intervină.

Stefan ridică din umeri. Se uită la ea cu același dispreț pe care îl arătase față de cealaltă conducătoare.

— Încă îmi mai puteam folosi brațul, răspunse el. Aș fi putut să decid să dau drumul săbiei din mână, sau doar să-1 rănesc. În schimb, am hotărât să-i străpung inima cu tăișul. Stefan își arată dinții într-un zâmbet distinct neprietenos. Iar acum nici măcar nu am nevoie de o armă.

— Stefan, reuși Elena să șoptească.

— Știu. Ea e mai slabă decât mine și nu vrei să mă vezi cum o omor. De-asta și mai e în viață, iubire. Asta e singurul motiv.

Când Elena ridică spre el niște ochi înspăimântați, Stefan adăugă cu o voce pe care doar ea o putea auzi: Desigur, există niște lucruri pe care nu le știi despre mine, Elena. Lucruri pe care sperasem că nu va trebui niciodată să le vezi Cunosându-te pe tine — iubindu-te pe tine — m-a făcut să uit aproape de ele.

Vocea lui Stefan în mintea ei trezi ceva în Elena, înălță capul și se uită la masa neclară de Gardiene din jurul lor. Văzu niște bucle roșcat-zmeurii suspendate în aer. Bonnie. Bonnie care se zbătea. O făcea încet, fără putere, dar numai pentru că două gardiene blonde și alte două întunecate o țineau în aer, fiecare încleștată de un braț sau un picior. Pe când Elena o privea, Bonnie păru să-și recapete energia și începu să se zbată mai tare. Iar Elena auzea... Ceva. Era slab și îndepărtat, dar suna aproape ca... Numele ei. Ca numele ei rostit de niște ramuri șopotitoare sau de șuieratul unor roți de bicicletă care treceau în goană. Eee... Lee... Naaaa...

Elena se întinse în interiorul ființei ei după sunet. Încercă disperată să prindă ceea ce urmă după el, dar nimic nu mai urmă. Încercă un truc pe care cu o zi în urmă l-ar fi considerat foarte ușor — să-și canalizeze Puterea în centrul ei telepatic. Nu funcționa. Încercă cu telepatia.

Bonnie! Mă auzi?

Nu se văzu nici cea mai mică schimbare în expresia fetei micuțe. Elena își pierduse legătura cu Bonnie.

Văzu că și Bonnie realiza același lucru, văzu cum lupta se stingea în trupul micuț. Fata lui Bonnie, ridicată în sus, cu o disperare cumplită pe ea, era nespus de tristă, și cumva nespus de pură și frumoasă, toate la un loc.

Nouă nu ni se va întâmpla asta niciodată, îi spuse vocea lui Stefan, hotărâtă. Niciodată! Ții dau cu...

Nu! Ii trimise repede Elena, îngrozită în mod superstițios de piizarea. Dacă Stefan jura, se putea întâmpla ceva — poate ea trebuia să devină vampir sau spirit — pentru a se asigura că el nu-și calcă

cuvântul.

El se opri, și Elena știu că o auzise. Și cumva, știind asta, că Stefan auzise un singur cuvânt venit de la ea, se liniști. Știa că el nu pătrunsese în mintea ei. O auzise pentru că ea îi trimisese gândul. Nu era singură. Poate că era din nou o fată obișnuită; da, îi luaseră Aripile și cea mai mare parte a Puterii din sânge, dar nu era singură. Se aplecă înspre el, rezemându-și fruntea pe bărbia lui Stefan.

"Nimeni nu e singur" Ea îi spusese asta lui Damon. Damon Salvatore, o flintă care nu mai exista. Dar care încă mai evoca în ea un cuvânt, un ultim strigăt. Numele lui. Damon!

Murise la patru dimensiuni depărtare de aici. Dar ea îl simțea pe Stefan susținând-o, amplificându-i mesajul, trimițându-l ca un ultim semnal luminos prin multitudinea de lumi care îi despărțeau de trupul lui rece și lipsit de viață.

Damon!

Nu veni nici cea mai slabă pâlpare de răspuns. Sigur că nu. Elena era o caraghioasă.

Deodată, ceva mai puternic decât durerea, mai puternic decât mila pentru ea însăși, chiar mai puternic decât sentimentul de vinovăție puse stăpânire pe ea. Damon n-ar fi vrut ca ea să — fie scoasă din această sală — nici măcar de către Stefan. Mai ales de către Stefan. Ar fi vrut ca ea să nu arate nici un semn de slăbiciune în fata acestor femei care îi retezaseră Aripile și o umiliseră.

Da. Acesta era Stefan. Dragostea ei, dar nu iubitul ei, dornic să o iubească în mod cast de acum până la sfârșitul zilelor ei...

Sfârșitul... Zilelor ei?

Elena se bucură dintr-odată că nu-și putea proiecta gândurile telepatic către străini și că Stefan ridicase protecții în jurul lor atunci când o luase în brațe. Se întoarse către Ryannen, care o privea... Prudentă, dar cu o privire încă hotărâtă.

— Aș vrea să plec acum, dacă nu aveți nimic împotriva, spuse ea, luându-și de jos rucsacul și agățându-și-l de un umăr cu un gest pe

care se strădui să-1 facă arogant.

Simți o fulgerare de durere cumplită când greutatea curelei lovi locul de unde țâșniseră cele mai multe dintre Aripile ei, dar își păstră pe față o expresie disprețuitoare și indiferentă.

Bonnie, lăsată din nou jos din moment ce nu se mai zbătea, făcu la fel ca Elena. Stefan își lăsase rucsacul la Poartă, dar cuprinse ușor cotul Elenei în palma lui nu pentru a o conduce, ci pentru a-i arăta că e acolo pentru ea. Aripile lui Sage se pliară și dispărură.

— Înțelegi că în schimbul acestor comori care sunt ale noastre de drept — dar pe care am fost împiedicate să le recuperăm — ți se vor satisface cererile, cu excepția imposibi...

— Înțeleg, spuse Elena cu o voce plată, și în același timp Stefan spuse și el, mult mai tăios:

— Ea înțelege. Doar s-o faceți, da?

— Deja totul se pregătește, răspunse Ryannen, și ochii ei — albastru intens stropit cu auriu — îi întâlneau pe cei ai Elenei cu o privire nu total neînțelegătoare.

— Cel mai bine, adăugă repede Susurre, ar fi să vă adormim și să vă trimitem către vechile... Noile voastre locuințe. Când o să vă treziți, totul va fi, fost deja terminat.

Elena se forță să-și păstreze expresia fetei neschimbată.

— Mă trimiteți în Maple Street? întrebă ea, uitându-se la Ryannen. În casa mătușii Judith?

— În somn, da.

— Nu vreau să dorm, spuse Elena, venind mai aproape de Stefan. Nu le lăsa să mă adoarmă!

— Nimeni n-o să-ți facă nimic din ceea ce nu vrei tu, spuse Stefan, și vocea lui era ca tăișul unei lame.

Sage scoase un mârâit de aprobare și Bonnie o privi cu asprime pe femeia cea blondă.

Ryannen își lăsă capul în jos. Elena se trezi.

Era întuneric, și ea dormise. Nu-și putea aminti exact cum

adormise, dar știa că nu se afla în palanchin, și știa că nu era într-un sac de dormit.

Stefan? Bonnie? Damon? Gândi automat, dar era ceva ciudat cu telepatia ei. O simțea ca și cum era închisă doar în capul ei.

Oare se afla în camera lui Stefan?

Trebuie să fie beznă afară, căci nu reușea să vadă nici măcar conturul trapei care ducea afară pe terasa pensiunii.

— Stefan? Șopti, în vreme ce fragmente dispartate de informații se adunau în mintea ei.

Simțea un miros familiar și în același timp necunoscut. Stătea întinsă într-un pat dublu, nu una dintre minunatele extravagante de mătase și catifea ale lui Lady Ulma, dar nici salteaua de puf de la pensiune. Era oare într-un hotel?

În vreme ce toate aceste gânduri diverse îi treceau prin minte, auzi un răpăit ușor. Încheieturi de degete pe geam.

Trupul Elenei prelua controlul. Aruncă deoparte așternuturile și alergă la fereastră, ocolind în mod misterios obstacole fără să se gândească la ele. Mâinile ei traseră deoparte niște draperii despre care știuse cumva că erau acolo și inima ei, bubuind puternic, îi trimise pe buze un nume. -Da...!

Și apoi lumea din jurul ei se opri și făcu o tumbă simțită cu încetinitorul. La vederea feței aprige și îngrijorate și iubitoare și totuși ciudat de frustrate aflate dincolo de fereastra de la etajul întâi, toate amintirile năvăliră în mintea Elenei.

Toate.

Fell's Church era salvat.

Și Damon era mort. Capul ei se aplecă încet până când fruntea atinse sticla rece a geamului.

Elena? Spuse Stefan pe un ton liniștit. Poti să mă inviți să intru? Trebuie să mă inviți înăuntru dacă vrei să... Să vorbim...

Să-1 invite înăuntru! Era deja înăuntru — în inima ei. Le spusese Gardienelor că toată lumea trebuia să-1 accepte pe Stefan ca fiind prietenul ei de aproape un an.

Nu conta. Cu o voce joasă, spuse:

— Vino înăuntru, Stefan.

Cu degete amorțite, Elena deschise fereastra. În clipa următoare era cuprinsă de niște brațe calde, puternice, într-o îmbrățișare disperată, pasionantă. Dar o clipă mai târziu brațele căzură, lăsând-o înfrigurată și singură.

— Stefan? Ce s-a-ntâmplat?

Ochii ei se obișnuiseră deja cu întunericul și la lumina stelelor care pătrundea prin fereastră îl văzu ezitând în fata ei.

— Nu pot... Nu... Nu eu sunt cel pe care-1 vrei, spuse el dintr-odată, un șuvoi de cuvinte care părură să iasă sufocat. Dar voiam să știi că... Că Meredith și Matt sunt cu Bonnie. Ei o alină. Sunt cu toții O.K., și la fel e și doamna Flowers. Și am crezut că tu...

— M-au adormit! Au spus că n-or să mă adoarmă!

— Tu ai adormit, iub... Elena. In vreme ce așteptam să ne trimită acasă. Cu toții te-am păzit — Bonnie, Sage și cu mine. Stefan încă mai vorbea pe acel ton formal, neobișnuit. Dar am crezut... Ei, că poate ai vrea să și vorbim în noaptea asta. Înainte să... Să plec.

Își duse un deget la buze pentru a le opri tremurii.

— Ai jurat că n-o să mă părăsești! Strigă Elena. Ai promis — pentru nimic în lume, nici pentru o zi măcar, indiferent cât de nobilă ar fi cauza!

— Dar... Elena... Asta a fost înainte să înțeleg...

— Tu tot nu-ntelegi! Știi...?

Mâna lui s-a repezit să-i acopere gura și și-a apropiat buzele de urechea ei.

— Iub... Elena. Suntem în casa ta. Mătușa ta...

Elena simți cum ochii i se fac mari, deși, desigur, în

Subconștient știuse asta tot timpul. Atmosfera familiară. Patul ăsta — era patul ei, iar cuvertura era cuvertura ei preferată, cu alb și auriu. Obstacolele pe care știuse cum să le evite în întuneric... Bătaia la geam... Era acasă!

La fel ca un alpinist care reușise să depășească un perete de stâncă ce păruse imposibil de escaladat, și de pe care fusese cât pe ce să cadă, Elena simți un val uriaș de adrenalină străbătând-o. Și valul acesta — sau, poate, pur și simplu puterea dragostei care o inundă — fu cel care desăvârși ceea ce încercase atât de stângaci să obțină. Își simți sufletul dilatându-se și ieșindu-i din trup, pentru a-l întâlni pe al lui Stefan.

Se simți uluită de dezolarea din sufletul lui, rapid alungată, și apoi copleșită de izbucnirea de dragoste care umplu fiecare părticică a trupului lui la atingerea minții ei.

Oh, Stefan. Spune doar... Că mă ierți, asta-i tot ce vreau. Dacă mă ierți, pot să trăiesc mai departe. Poate că vei putea chiar să fii din nou fericit cu mine — dacă îmi acorzi ceva timp.

Sunt deja fericit cu tine. Dar avem tot timpul din lume, o asigură Stefan.

Ea văzu însă umbra unui gând fulgurant pe care el îl îndepărtă repede. El avea tot timpul din lume. Ea însă...

Elena trebui să-și înăbușe un hohot de râs, dar apoi îl strânse brusc de mână pe Stefan.

Rucsacul meu — mi l-au luat? Unde e?

Chiar lângă noptiera ta. Pot să mă întind după el. Îl vrei?

Stefan întinse mâna în întuneric și trase ceva greu și aspru la pipăit și nu prea plăcut mirositor. Elena scotoci febrilă în el cu o mână, continuând să-l țină pe Stefan cu cealaltă.

Da! Oh, Stefan, e aici!

El începea să aibă o bănuială, dar știu cu certitudine doar atunci când ea trase afară sticla pe eticheta căreia scria "Apă Evian" și și-o

lipi de obraz. Era rece ca gheața, deși noaptea era caldă și umedă. Iar lichidul dinăuntru spumega violent, strălucind într-un fel în care nici o apă obișnuită n-o făcea.

Nu avusesem de gând să fac asta, îi spuse ea lui Stefan, brusc îngrijorată că ar putea să o considere hoată. Cel puțin, nu la început. Sage a spus să punem în sticle apă din Fântâna Tinereții și Vieții Veșnice. Am găsit o sticlă mare și pe asta mai mică și cumva am băgat-o pe cea mică în rucsacul meu — am încercat s-o pun și pe cea mare, dar n-a încăput. Și nici măcar nu m-am mai gândit la sticla asta mică înainte să-mi ia Aripile și telepatia.

Și bine ai făcut că nu te-ai gândit, spuse Stefan. Dacă te-ar fi prins... Oh, iubita mea iubită! O strânse în brațe atât de tare, încât Elena rămase fără aer. Deci de-asta voiai tu dintr-odată așa de tare să pleci!

— Mi-au luat aproape tot ce era supranatural în mine, șopti Elena, așezându-și buzele lângă urechea lui Stefan. Trebuie să accept asta, și dacă mi-ar fi dat o șansă aș fi acceptat... De dragul lui Fell's Church... Dacă ar fi fost logic...

Se întrerupse, dându-și brusc seama că își pierduse cu adevărat mințile. Fusese mai rea ca o hoată. Încercase să folosească un atac letal împotriva unui grup de — în majoritate — persoane nevinovate. Și cel mai rău era că o parte din ea știa că Damon i-ar fi înțeles nebunia, în vreme ce nu era sigură că Stefan înțelegea.

— Dar nu trebuie să mă schimb în... Știi tu, începu din nou să șoptească frenetic acum. O înghițitură sau două din asta și pot să fiu cu tine pentru totdeauna. Pentru totdeauna și pentru... Pentru totdeauna... Stefan...

Se opri, încercând să-și recapete răsufierea și echilibrul mintal.

Mâna lui se așază peste a ei pe capacul sticlei.

— Elena.

— Nu plâng. E pentru că sunt fericită. Pentru totdeauna, Stefan. Putem fi împreună, doar... Doar noi doi... Pentru totdeauna.

— Elena, iubire.

Mâna lui o împiedica pe a ei să deschidă capacul sticlei.

— Asta... Nu e asta ceea ce vrei?

Cu celălalt braț, Stefan o trase lângă el. Capul ei căzu pe umărul lui și el își așeză bărbia pe părul ei.

— E ceea ce vreau mai mult ca orice pe lumea asta. Cred că sunt... Năucit. Așa sunt de când... Se opri, apoi încercă din nou. Dacă avem tot timpul din lume, atunci avem și ziua de mâine, spuse el cu o voce înăbușită de părul ei. Și mâine ai timp suficient să începi să te gândești serios la asta. În sticla aia e destul pentru patru sau poate cinci persoane. Tu ești cea care va trebui să hotărască cine o să bea, iubire. Dar nu în noaptea asta. Noaptea asta e pentru...

Cu o bruscă izbucnire de bucurie, Elena înțelese.

— Vorbești despre... Damon.

Era uluitor cât de greu era să-i pronunțe pur și simplu numele. Părea aproape o profanare, și totuși...

Când a putut să vorbească — în felul ăsta pentru o clipă cu mine, mi-a spus ce voia, îi spuse ea.

Stefan se mișcă ușor în întuneric, dar rămase tăcut.

Stefan, nu a cerut decât un singur lucru înainte să... Să plece. Avrur să nu fie uitat. Asta-i tot. Și noi suntem cei care ne amintim cel mai mult. Noi și Bonnie.

Și adăugă cu voce tare:

— Eu n-o să-l uit niciodată. Și n-o să las pe nimeni dintre cei care l-au cunoscut să-l uite — atâta timp cât oi trăi.

Știa că vorbise prea tare, dar Stefan nu încercă să o liniștească. Se înfiora doar și apoi o strânse din nou cu putere în brațe, cu fața cufundată în părul ei.

Îmi aduc aminte, spuse el, când Katherine i-a cerut să se ducă alături de ea — când eram noi trei în cripta Honoriei Fell. Mi-aduc aminte ce i-a spus el. Tu-ți amintești?

Elena simți cum sufletele li se împletesc, în vreme ce fiecare vedea

scena prin ochii celuiilalt.

Sigur, mi-aduc și eu aminte.

Stefan oftă, pe jumătate râzând.

Mi-aduc aminte cum am încercat să am grijă de el mai apoi, în Florența. Nu voia să se poarte ca lumea, nu voia nici măcar să le Influențeze pe fetele din care se hrănea. Oftă din nou. Cred că atunci voia să fie prins. Nici măcar nu putea să mă privească în ochi și să vorbească despre tine.

Am pus-o pe Bonnie să trimită după tine. Am avut grijă să vă aducă aici pe amândoi, îi spuse Elena.

Lacrimile îi curgeau din nou, dar încet, cu blândețe. Stătea cu ochii închiși, și simți cum un zâmbet vag îi înflorește în colțul gurii.

Știi — rosti vocea mentală a lui Stefan, surprinsă brusc, uimită — mi-aduc aminte de altceva! De când eram foarte mic, când aveam poate trei sau patru ani Tatăl meu era foarte iute la mânie, mai ales după moartea mamei Și atunci, când eram eu foarte mic, și tatăl meu era furios sau beat, Damon se băga dinadins între noi Spunea ceva supărător și... Ei, tata sfârșea bătându-l pe el în locul meu. Nu știu cum am putut să uit asta.

Eu știu, gândi Elena, amintindu-și cât de speriată fusese de Damon când devenise prima oară ființă umană — deși se pusese între ea și vampirii care voiseră să îi aplice Corecția în Dimensiunea întunecată. Avea darul de a ști exact ce să spună — cum să pară — ce să facă pentru a intra pe sub pielea cuiva.

Îl simți pe Stefan chicotind ușor, batjocoritor.

Zici că era un dar?

Păi, cu siguranță eu nu pot să fac asta, și eu pot să-i manipulez pe cei mai mulți dintre oameni, replică încet Elena. Dar nu și pe el. Niciodată pe el.

Stefan adăugă: Dar aproape întotdeauna era mai înțelegător cu cei slabi decât cu cei puternici. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru Bonnie...

Se întrerupse, ca și cum s-ar fi temut că se apropiase prea mult de ceva sacru.

Dar Elena avea lucrurile clare acum în minte. Se bucura, se bucura foarte mult că în final Damon murise ca să o salveze pe Bonnie. Elena însăși nu avea nevoie de altă dovadă a sentimentelor lui pentru ea.

Avea să-1 iubească întotdeauna pe Damon, și n-o să lase nimic să micșoreze acea dragoste.

Și, cumva, părea doar potrivit ca ea și Stefan să stea în vechea ei cameră și să vorbească și să-și amintească de Damon în șoaptă. Avea de gând să facă același lucru cu ceilalți a doua zi.

Când, în cele din urmă, adormi în brațele lui Stefan, trecuse cu mult de miezul nopții.

33

E cea mai mică lună din Lumea Cealaltă cădea o cenușă fină. Cădea pe două trupuri deja acoperite cu cenușă. Cădea pe apa saturată de cenușă. Ascundea lumina soarelui, astfel încât un miez de noapte nesfârșit acoperea suprafața învelită în cenușă a lunii.

Și mai cădea ceva. Un fluid opalescent cădea, în cele mai mici picături posibile, în care se roteau nuanțe multicolore ca și cum ar fi încercat să compenseze urâtenia cenușii. Erau picături infinitezimale, dar cădeau întruna, trilioane de picături, concentrate asupra locului unde cândva făcuseră parte din cel mai mare recipient de Putere pură din trei Dimensiuni.

În acest loc, pe pământ, se afla un trup — nu chiar un leș. În trup nu existau bătăi de inimă; nu respira, iar creierul nu era activ. Dar undeva în el era o pulsație înceată, care se accelera foarte ușor pe măsură ce picăturile mărunte cădeau pe el.

Pulsația nu era alcătuită din nimic altceva decât o amintire.

Amintirea unei fete cu ochi albaștri de Lapis Lazuli și păr auriu, și o fețișoară micuță cu ochi căprui imenși. Și gustul: gustul lacrimilor a două fecioare. Elena. Bonnie.

Împreună, cele două alcătuiau ceva ce nu era tocmai un gând, nu tocmai o imagine. Dar pentru cineva care nu înțelege decât cuvintele, ar putea fi tradus cu:

Mă așteaptă. Dacă pot să-mi dau seama cine sunt eu.

Și asta aprinse o hotărâre aprigă.

După ceea ce păru secole întregi, dar de fapt nu erau decât ore, ceva se mișcă în cenușă. Un pumn strâns.

Și ceva pâlpâi în creier, o înțelegere. Un nume.

Damon!

1 Fecioară binecuvântată